

គំរើបែល

พันธสัญญาเดิม

ปฐมกาล

บทที่ 1

1. ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก
2. แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมีดอยู่เหนือผืนน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปокоอยู่เหนือผืนน้ำนั้น
3. พระเจ้าตรัสว่า จะให้มีความสว่าง แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น
4. พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมีด
5. พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมีดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเข้าเป็นวันที่หนึ่ง
6. พระเจ้าตรัสว่า จะให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจะให้พื้นอากาศนั้นแยกนำออกจากน้ำ
7. พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น
8. พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเข้าเป็นวันที่สอง
9. พระเจ้าตรัสว่า จะให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจะให้ที่แห่งปราภูขึ้น ก็เป็นดังนั้น
10. พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
11. พระเจ้าตรัสว่า จะให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน ก็เป็นดังนั้น
12. แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
13. มีเวลาเย็นและเวลาเข้าเป็นวันที่สาม
14. พระเจ้าตรัสว่า จะให้มีดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ
15. และจะให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก ก็เป็นดังนั้น
16. พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นรองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่ารองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน
17. พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก
18. เพื่อรองกลางวันและรองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมีด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
19. มีเวลาเย็นและเวลาเข้าเป็นวันที่สี่
20. พระเจ้าตรัสว่า จะให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแห่งกว่ายไปมา และให้มีนกบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก
21. พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาแพลงก์นใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแห่งกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
22. พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า จะมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจะให้นก

ทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน

23. มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า
24. พระเจ้าตรัสว่า จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคลาน และสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน ก็เป็นดังนั้น
25. พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคลานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี
26. และพระเจ้าตรัสว่า จงให้พวกเราระสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพวกเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเขารอบครองฝูงปลาในทะเล ผุ่งนกในอากาศ และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก
27. ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเข้าให้เป็นชายและหญิง
28. พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเข้า และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ผุ่งนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก
29. พระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เราให้บรรดาต้นผักที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาต้นไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า
30. สำหรับบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก บรรданกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคลานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร ก็เป็นดังนั้น
31. พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

บทที่ 2

1. ตั้งนี้ฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ
2. ในวันที่เจดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น
3. พระเจ้าทรงอวยพระรัวนที่เจดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น
4. เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโไฮוואห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า
5. บรรดาต้นไม้ตามทุ่งนาอย่างไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาผักตามทุ่งนาอย่างไม่ออกขึ้นเลย เพราะพระเยโไฮוואห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มีมนุษย์ที่จะทำไร่ไถนา
6. แต่เมื่อมองขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปลี่ยนทั่วไป
7. พระเยโไฮוואห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเข้า และมนุษย์ซึ่งเกิดเป็นจิตวิญญาณเมื่อชีวิตอยู่
8. พระเยโไฮוואห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น
9. แล้วพระเยโไฮוואห์พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารของขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว
10. มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนทางทิศตะวันออก จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย
11. ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิโชน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินอาวิลาร์ ที่นั่นมีแร่ทองคำ
12. ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มีyang ไม่หมوم และพลอยสีน้ำข้าว
13. ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิโอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย
14. ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือแม่น้ำเฟรติส
15. พระเยโไฮוואห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ทำและรักษาสวน
16. พระเยโไฮוואห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า บรรดาต้นไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด
17. แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น
18. พระเยโไฮוואห์พระเจ้าตรัสว่า ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียว ก็ไม่เหมาะสม เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา
19. พระเยโไฮוואห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในทุ่งนา และบรรданกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อคุ่าว่า เขาจะเรียกชื่อพากมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่อย่างนั้น
20. อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรданกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์

21. แล้วพระเยซูwardที่พระเจ้าทรงกระทำให้อาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขากลับมา และทรงกระทำให้เนื้อที่ซี่โครงติดกัน
22. กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยซูwardที่พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น
23. อาดัมจึงว่า บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเราน จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ถูกมาจากชาย
24. เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขาก็ไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาก็สองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน
25. เขาก็สองยังเปลี่ยนกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

บทที่ 3

1. ภูนเป็นสัตว์ที่คลาดกว่าบรรดาสัตว์ในทุ่งนาซึ่งพระเยื้อวาท์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หภົງນ້ຳว่า จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี'
2. หภົງນ້ຳเงົງกລາວແກ່ງໆວ່າ ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนีເຮັກໃດ
3. ແຕ່ຜລຂອງຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນໜຶ່ງຍື່ງຍູ້ທ່າມກລາງສວນ ພຣະເຈົ້າຕົ້ນສວ່າ 'ເຈົ້າຍ່າກິນຫຼືແຕຕະຕ້ອງມັນ ມີລະນຸ້ມເຈົ້າຈະຕາຍ'
4. ສູງຈຶ່ງກລາວແກ່ຫົງນ້ຳວ່າ ເຈົ້າຈະໄມ້ຕາຍແນ່
5. ເພຣະວ່າພຣະເຈົ້າທຽບກວ່າ ເຈົ້າກິນຜລໄມ້ນັ້ນວັນໄດ້ ຕາຂອງເຈົ້າຈະສວ່າງຊື່ນວັນນັ້ນ ແລະເຈົ້າຈະເປັນເໜືອພຣະທີ່ວູ້ດູ້ວູ້
ໜ້ວ
6. ເມື່ອຫົງນ້ຳເຫັນວ່າ ຕົ້ນໄມ້ນັ້ນເໝາະສໍາຮັບເປັນອາຫາຣແລະມັນງາມນ່າດູ ແລະຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນນັ້ນເປັນທີ່ນ່າງຄຣານາເພື່ອໃຫ້
ເກີດປັ້ງຢູ່ ຫົງຈຶ່ງເກີບຜລໄມ້ນັ້ນແລ້ວກິນເຂົ້າໄປ ແລ້ວສັງໃຫ້ສາມືຂອງນາງດ້ວຍ ແລະເຂົ້າໄດ້ກິນ
7. ຕາຂອງເຂົ້າທັງສອງກີສວ່າງຊື່ນ ເຂົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າເຂົ້າເປັນເປົ້າຍກາຍຍູ້ ແລະເຂົ້າທັງສອງກີເຂົ້າໃນມະເດືອມາເຍັນເປັນເຄື່ອງປກປິດ
ອວຍວະສ່ວນລ່າງຂອງເຂົ້າໄວ້
8. ໃນເວລາເຍັນວັນນັ້ນເຂົ້າທັງສອງໄດ້ຍືນພຣະສຸຮເສີຍງຂອງພຣະເຍົວທີ່ພຣະເຈົ້າເສົ້ດື້ຈຳດຳເນື່ອຍູ້ໃນສວນ ອາດັມແລະກຣຍາ
ຂອງເຂົ້າຊ່ອນຕົວຈາກພຣະພັກຕົວຂອງພຣະເຍົວທີ່ພຣະເຈົ້າທ່າມກລາງຕົ້ນໄມ້ຕາຍໃນສວນນັ້ນ
9. ພຣະເຍົວທີ່ພຣະເຈົ້າທຽບເວີກອາດັມແລະຕຣັສແກ່ເຂົ້າວ່າ 'ເຈົ້າຍູ້ທີ່ໃຫນ'
10. ເຂົ້າຫຼຸລວ່າ ຂໍພຣະອອງຄີໄດ້ຍືນພຣະສຸຮເສີຍງຂອງພຣະອອງຄີໃນສວນ ແລະ ຂໍພຣະອອງຄີກິລວ່າ ເພຣະວ່າຂໍພຣະອອງຄີເປັນຍ
ກາຍຍູ້ ຂໍພຣະອອງຄີຈຶ່ງໄດ້ຊ່ອນຕົວເສີຍ
11. ພຣະອອງຄີຕຣັສວ່າ ໄກສີໄດ້ບອກເຈົ້າວ່າເຈົ້າເປັນເປົ້າຍກາຍຍູ້ ເຈົ້າໄດ້ກິນຜລຈາກຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ທີ່ເຮັດວຽກເຈົ້າໄວ້ວ່າເຈົ້າຍ່າກິນແລ້ວ
ຫຼື
12. ຂ້າຍນັ້ນຫຼຸລວ່າ ຫົງຈຶ່ງພຣະອອງຄີທຽບປະທານໃຫ້ຍູ້ຂໍພຣະອອງຄີນັ້ນ ນາງໄດ້ສັງຜລຈາກຕົ້ນໄມ້ ຂໍພຣະອອງຄີຈຶ່ງຮັບປະ
ທານ
13. ພຣະເຍົວທີ່ພຣະເຈົ້າຕົ້ນແກ່ຫົງນ້ຳວ່າ ເຈົ້າທ່ານໄລ່ໄລ່ໄປ ຫົງນ້ຳຫຼຸລວ່າ ຖຸລ່ວງຂໍພຣະອອງຄີ ຂໍພຣະອອງຄີຈຶ່ງຮັບປະ
ທານ
14. ພຣະເຍົວທີ່ພຣະເຈົ້າຕົ້ນແກ່ຫົງນ້ຳວ່າ ເພຣະເຫດຖື່ກິຈໄດ້ກະທຳເຫັນນີ້ ເຈົ້າຖຸກສາປະໜ່າງກວ່າບຣດາສັຕິວີໃໝ່
ແລະບຣດາສັຕິວີໃນທຸ່ນາ ເຈົ້າຈະເລື່ອຍໄປດ້ວຍທ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຈະກິນຜົນຄືດິນໂລດວັນເວລາໃນຫິວິດຂອງເຈົ້າ
15. ເຮົາຈະໄໝເຈົ້າກັບຫົງນ້ຳເປັນປົງປັກໜັກນີ້ ທັງເຂົ້າສາຍຂອງເຈົ້າກັບເຂົ້າສາຍຂອງນາງ ເຂົ້າສາຍຂອງນາງຈະກະທຳໄໝເຫັນ
ຂອງເຈົ້າຝັກໜ້າ ແລະເຈົ້າຈະກະທຳໄໝສັນເທົາຂອງທ່ານຝັກໜ້າ
16. ພຣະອອງຄີຕຣັສແກ່ຫົງນ້ຳວ່າ ເຮົາຈະເພີ່ມຄວາມທຸກໜ້າຍາກໃຫ້ນັ້ນແກ່ເຈົ້າແລະການຕັ້ງຄຣວີຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຄລອດບຸຕ
ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ເຈົ້າຍັງຕ້ອງການສາມືຂອງເຈົ້າ ແລະເຂົ້າຈະປົກຄຣອງເຈົ້າ
17. ພຣະອອງຄີຕຣັສແກ່ອາດັມວ່າ ເພຣະເຫດຖື່ກິຈໄດ້ພັງເສີຍງຂອງກຣຍາເຈົ້າ ແລະໄດ້ກິນຜລຈາກຕົ້ນໄມ້ ທີ່ເຮັດວຽກໄດ້ສັ່ງເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າ
ຍ່າກິນຜລຈາກຕົ້ນນັ້ນ ແຜ່ນດິນຈຶ່ງຕ້ອງຖຸກສາປະໜ່າງພຣະຕົວເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຕ້ອງທາກິນບົນແຜ່ນດິນນັ້ນດ້ວຍຄວາມທຸກໜ້າຍາກ

ตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า

18. แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีนามและผักที่มีนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในทุ่งนา
19. เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลโอมหน้านกนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน
20. อดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะว่านางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต
21. พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่ออดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขากางสอง
22. พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มนุษย์กล้ายมาเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวงเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้ เกรงว่าเขายืนเมื่อไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป
23. เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขากองไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ในนาจากที่เขาทำเนิดมานั้น
24. ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวงเครุปไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงชึ่ง หมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

บทที่ 4

1. อดัมได้สมสู่กับเอ瓦ภารายของเขานางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อคายิน จึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์
2. นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเขารืออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คายินเป็นคนทำไร่ในนา
3. อญุಮาวันหนึ่งปรากฏว่า คายินได้นำผลไม้จากไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์
4. เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกรากผุ่งแ甘ของเขารืออาเบล พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขารืออาเบล
5. แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคายินและเครื่องบูชาของเขารืออาเบล พระองค์ได้ทรงให้กราดแคนยิ่งนัก สีหน้า晦ม่อมหงอไป
6. พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คายินว่า ทำไมเจ้าถึงกราดแคน พระเยโฮวาห์ทรงตอบอยู่ที่ประดุ ถ้าเจ้าปรารถนา เจ้าจะถวายแกะนั้น
7. ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่ได้รับการยกย่องหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี เครื่องบูชาถูกนำไปปักหมอบอยู่ที่ประดุ ถ้าเจ้าปรารถนา เจ้าจะถวายแกะนั้น
8. คายินพุดกับอาเบลน้องชายของเขารืออาเบลน้องชายของเขานางเมียของเขารืออาเบลทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คายินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขารืออาเบล
9. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คายินว่า อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน เขากล่าวว่า ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ
10. พระองค์ตรัสว่า เจ้าทำอะไรไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา
11. บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อ้าปากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า
12. เมื่อเจ้าทำไร่ในนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก
13. คายินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้
14. ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพระองค์จะถูกช้อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฟ่ายาข้าพระองค์เสีย
15. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า เหตุฉะนั้นครกิตตามที่ฟ่ายาคายิน จะรับโทษถึงเจ้า เหล่าergus ว่าครกิตพบรากับเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคายิน
16. คายินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน
17. คายินได้สมสู่กับภารยาของเขานางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาร่วงเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค
18. เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูชาเอล ให้กำเนิดบุตรชื่อลาเมค
19. ลาเมคได้ภารยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาห์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าศิลลาห์
20. นางอาดาห์คลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เข้าเป็นต้นตระกูลของคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์

21. น้องชายของเขามีชื่อว่า ยูบาก เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ได้พิณเข้าคู่และเปาขลุย
22. นางศิลลาร์คลอดบุตรด้วยชื่อว่า ทูบัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทูบัลคาอิน มีน้องสาวชื่อว่านางอามาห์
23. لامเมคพุดกับภารยาทั้งสองของเขาว่า อาดาห์และศิลลาร์ ลงพังเสียงของเรา ภารยาทั้งสองของلامเมค จงเชือพังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา
24. ถ้าผู้ที่ฆ่าค้าอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า และผู้ที่ฆ่าلامเมคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่
25. อาดัมได้สมสู่กับภารยาของเขารักครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่า เสಥ นางพูดว่า เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเข็มสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกค้าอินฆ่าตาย
26. ฝ่ายเสಥกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขายังเรียกชื่อของเขาว่า เอโนช ตั้งแต่นั้นมา มุษย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียน พระนามของพระเยโซวาห์

บทที่ 5

1. นี้เป็นหนังสือจำดับพงศ์พันธุ์ของอดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระจายาของพระเจ้า
2. พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเข้าทั้งสองว่าอดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น
3. และอดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเสท
4. ตั้งแต่อดัมให้กำเนิดเสทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
5. รวมอายุที่อดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเข้าได้สิบชีวิต
6. เสทอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโโนช
7. ตั้งแต่เสทให้กำเนิดเอโโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
8. รวมอายุของเสทได้เก้าร้อยสิบสองปีและเข้าได้สิบชีวิต
9. เอโโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน
10. ตั้งแต่เอโโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
11. รวมอายุของเอโโนชได้เก้าร้อยห้าปีและเข้าได้สิบชีวิต
12. เ肯ันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล
13. ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
14. รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเข้าได้สิบชีวิต
15. มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด
16. ตั้งแต่มาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
17. รวมอายุของมาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเข้าได้สิบชีวิต
18. ยาเรดอยู่มาได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโโนค
19. ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
20. รวมอายุของยาเรดได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเข้าได้สิบชีวิต
21. เอโโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธุเสลาห์
22. ตั้งแต่เอโโนคให้กำเนิดเมธุเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
23. รวมอายุของเอโโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี
24. เอโโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเข้าไป
25. เมธุเสลาห์อยู่มาได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลาเมค

26. ตั้งแต่เมษายนให้กำเนิดلامาเมคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
27. รวมอายุของเมษายนให้ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปีและเข้าได้สิบชีวิต
28. لامาเมคอยู่มาได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
29. เขารายกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า คนนี้จะเป็นที่ปลอมประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเห็นอุยกักษ์ของมือเรา เพราะเหตุแห่งนั้นที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปัตยนั้น
30. ตั้งแต่لامาเมคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
31. รวมอายุของلامาเมคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเข้าได้สิบชีวิต
32. โนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเชม สาม และยาเฟท

บทที่ 6

1. ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพากเข้าให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน
2. บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพากเขารับเรอทั้งหลายไว้เป็นภารยาตามชอบใจของพากเข้า
3. พระเยโซวาห์ตรัสว่า วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขามีปีนแต่เนื้องหนัง อายุของเขางะเพียงแค่ร้อยปีสิบปี
4. ในคราวนั้นมีพากมนุษย์ยกษับบันแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเรอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พากเข้า บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนมีชื่อเสียง
5. และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขางาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป
6. พระเยโซวาห์ทรงโถมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเคราะห์โศกภัยในพระทัยของพระองค์
7. พระเยโซวาห์ตรัสว่า เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลี้ยงคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพากเขามา
8. แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโซวาห์
9. ต่อไปนี้คือพังค์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า
10. โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อเชม อาม และยาเฟท
11. ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วชาต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความظلمทิต
12. พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเvid แผ่นดินโลกชั่วชา เพราะว่าบรรดาเนื้องหนังได้กระทำการชั่วชาบนแผ่นดินโลก
13. พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า ต่อหน้าเราบรรดาเนื้องหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความظلمทิตเพราพากเข้า และดูเvid เราจะทำลายพากเข้าพร้อมกับแผ่นดินโลก
14. เจ้างต่อน้ำวัดว่าไม้สันโกร์ เจ้างทำเป็นห้องๆในน้ำ และยาหงข้างในข้างนอกด้วยชั้น
15. เจ้างต่อน้ำตามนี้ นำวยาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก
16. เจ้างทำช่องในน้ำ และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้างตั้งประตูที่ด้านข้างน้ำ เจ้างทำเป็นชั้นล่างชั้นที่สองและชั้นที่สาม
17. ดูเvid เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้องหนังให้ฟ้าที่มีลมปราณแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น
18. แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเรไว้กับเจ้า และเจ้างเข้าอยู่ในน้ำ ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะภักของเจ้า

พร้อมกับเจ้า

19. เจ้าจะนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในน้ำเพื่อรักษาชีวิต
20. นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลี้ยงคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้
21. เจ้าจะหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง
22. โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

บทที่ 7

1. และพระเยอวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจะเข้าไปในน้ำava เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเรานิชั่วอายุนี้
2. เจ้าจะเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดหั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเอียดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดหั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเอียดคู่
3. ลงในอากาศหั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเอียดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก
4. เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตหั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก
5. โนอาห์ได้กระทำการตามทุกสิ่งที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน
6. เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี
7. โนอาห์หั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะไภ้หั้งหลายจึงเข้าไปในน้ำava เพราะเหตุน้ำท่วม
8. สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลือยคลานบนแผ่นดินโลก
9. ได้เข้าไปหาโนอาห์ในน้ำava เป็นคู่ๆหั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์
10. ต่อมาก็ได้วันน้ำกีท่ำน้ำท่วมบนแผ่นดินโลก
11. เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุหั้งหลายที่อยู่ที่ลึกใต้บาดาลก็พุ่งขึ้นมา และซ่องฟ้าก็เปิดออก
12. ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน
13. ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือ เชม อาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะไภ้หั้งสามได้เข้าไปในน้ำava
14. เข้าเหล่านั้นและสัตว์ป่าหั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานหั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลี้ยยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกหั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดาแกะทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน
15. สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในน้ำava เป็นคู่ๆ
16. สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยอวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน
17. นำได้ท่ำน้ำท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำกีท่ำมากขึ้นและหนุนนานาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก
18. น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำวาวาลอยบนผิวน้ำ
19. น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำกีท่ำมูกเข้าสูงทุกแห่งทั่วได้ฟ้า
20. น้ำไหลเชี่ยวท่ำน้ำหนึ่งอภูเขาสิบห้าศอก
21. บรรดาเนื้อหังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์หั้งปวงก็ตายสิ้น

22. มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น
23. สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา
24. นำไฟลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งวันอยู่ท้าสิบวัน

บทที่ 8

1. พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในน้ำ และพระเจ้าทรงทำให้ลงพัดมาเห็นอ่อนดินโลก และนำทั้งปวงก็ลดลง
2. นำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและซ่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด
3. นำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก และล่วงไปร้อยห้าสิบวันแล้วนำก็ลดลง
4. ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอา拉ต
5. นำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขายาต่างๆโผล่ขึ้นมา
6. ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในน้ำที่ท่านได้ทำไว้นั้น
7. ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ชื่นมันบินไปมานกระหั้งนำลดแห้งจากแผ่นดินโลก
8. ท่านจึงปล่อยนกเข้าตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่านำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง
9. แต่นกเข้าไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้ เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในน้ำ ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเข้าเข้ามาไว้ด้วยกันในน้ำ
10. ท่านพยายามอีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเข้าไปจากน้ำว่าอีกครั้งหนึ่ง
11. ในเวลาเย็นนกเขากลับมายังท่าน ดูเดิม มันควบไปมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า นำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว
12. ท่านพยายามอีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเข้าออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย
13. ต่อมาก็ที่กร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นนำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของน้ำ และมองดู ดูเดิม พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว
14. ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท
15. พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า
16. จงออกไปจากน้ำ ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะไภ้ทั้งหลายของเจ้า
17. จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหัน ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลี้ยงคลานทั้งปวงที่คลานไปมานแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวงมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก
18. โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะไภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน
19. สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลี้ยงคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งที่คลานไปมานแผ่นดินโลกตามชนิดของพวงมันออกไปจากน้ำ
20. โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดาแกะที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น
21. พระเยโฮวาห์ได้ดูมกริ่นห้อมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงตำรีในพระทัยว่า เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพรະเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเมื่อน้อย่าง

ที่เราได้กระทำแล้วนั้น

22. ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหนาวฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป

บทที่ 9

1. พระเจ้าทรงอยู่พระแท่นอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกรเขาว่า จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน
2. สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดาคนในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกรเจ้าและหาดกลัวต่อพวกรเจ้า พวกรมันจะถูกมองอยู่ในเมืองพวกรเจ้า
3. สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกรเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกรเจ้า
4. แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกรเจ้ายากินเลย
5. โลหิตเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกເօນ เราระเรียกເօນจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมีอมนุษย์ เราจะเรียกເօນชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน
6. ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์เหลือ ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตเหลือ เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์
7. เจ้าจะมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น
8. พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า
9. ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกรเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป
10. และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากรา华 รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก
11. เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกรเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยนำหัวมือก จะไม่มีนำหัวท่วมทำลายโลกอีกต่อไป
12. พระเจ้าตรัสว่า นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกรเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์
13. เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก
14. และต่อมามีเมฆให้มีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น
15. และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรารึว่ามีระหว่างเรากับพวกรเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และนำจะไม่มีหัวท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป
16. จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานิรันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก
17. และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก
18. บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากรา华 คือเชม สาม และยาเฟท และสามเป็นบิดาของคนaan
19. นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่จะจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

20. โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเข้าทำสวนอุ่น
21. ท่านได้ดีมเหล้าอยู่จนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน
22. ยาบ บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาว่า “อย่าภายนอก
23. เชzm กับยาเฟทเจ้าผ่านหนึ่งพادป่าของเขาก็ทรงสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกรเขารูปเปลือยกาย และมิได้หันหน้าดูกายบิดาของพวกรเขารูปเปลือยกายอุ่นนั้น
24. โนอาห์สร้างมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชาญสุดท้องของเข้าได้ทำอะไรแก่ท่าน
25. ท่านพูดว่า คานาอันจะถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขารูปเปลือยกาย
26. ท่านพูดว่า สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเชzm และคานาอันจะเป็นทาสของเขารูปเปลือยกาย
27. พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเข้าจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเชzm และคานาอันจะเป็นทาสของเขารูปเปลือยกาย
28. หลังจากน้ำท่วมโนอาห์ได้มีชีวิตต่อไปอีกสามวันร้อยห้าสิบปี
29. รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

บทที่ 10

1. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม สาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม
2. บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทูบล เมเชค และทิราส
3. บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัชเคนนัส รีฟาย และโทกามาร์
4. บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลีชาห์ ทารซิช คิทธิม และโดดานิม
5. จากเชื้อสายเหล่านี้ アナเบตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกรา แต่ละคนตามภาษาของเข้า ตามครอบครัวของพวกรา ตามชาติของพวกรา
6. บุตรชายทั้งหลายของสามชื่อคุช มิสราيم พุต และคานาอัน
7. บุตรชายทั้งหลายของคุชชื่อเส-บา ฮาวิลาร์ สับทาห์ รามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของรามาห์ชื่อ เชบาน และเดดาন
8. คุชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาริมเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก
9. เขาริมพرانที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า เหมือนกับนิมโรดพرانที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
10. การริมดันของアナจักรเรขาคือเมืองบะเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัด และเมืองคัลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์
11. ฝ่ายอัสซูรจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนีนะเวห์ เมืองเรโ禾บทและเมืองคาการ์
12. และเมืองเรเสนชื่อยุ่ร่าว่าว่าเมืองนีนะเวห์กับเมืองคาการ์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่
13. มิสราيمให้กำเนิดบุตรชื่อจูดิม アナมิม เลหะบิม นัฟุหิม
14. ปั๊ทรุสม คัสลุหิม (ผู้ซึ่งออกมายกภัยจากเรขาคือคนพีลิสเตีย) และคัฟโกริม
15. คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเยท
16. และคนเยบุส คนอาโม่ร์ต คนเกอร์กาชี
17. คนไฮไวร์ต คนอาร์คี คนสินี
18. คนอาร์วัด คนเศเมอร์ และคนญามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็จะจัดกระจายออกไป
19. เขตเดนของคนคานาอันจากเมืองไซดอน ไปทางเมืองเกราร์ จนถึงเมืองกาชา ไปทางเมืองโซโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเคบอยมจนถึงเมืองลาชา
20. นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของสาม ตามครอบครัวของพวกรา ตามภาษาของพวกรา ตามแผ่นดินของพวกรา และตามชาติของพวกรา
21. เช่นเดียวกันเชมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนເອເບອຣ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย
22. บุตรของเชมชื่อเอลาม อัสซูร อาร์ฟัคชาด ลูด และอารัม
23. บุตรอารัมชื่ออูส ชุล เกเรอร์ และมัช

24. อาร์คชาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาร์ และเชลาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
25. เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพาะะในสมัยของเขามีแต่เด็กๆ แต่เด็กๆ นั้นอยู่ในช่วงเด็กๆ ไม่สามารถรักษาตัวเองได้ แต่เด็กๆ นั้นเป็นเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงมาก สามารถสร้างสรรค์สิ่งของใหม่ๆ ขึ้นมาได้ แต่เด็กๆ นั้นเป็นเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงมาก สามารถสร้างสรรค์สิ่งของใหม่ๆ ขึ้นมาได้
26. โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออล์ฟ์ เมล์ฟ์ ชาชาร์-มาเวท และเยราห์
27. ยาโdrัม อุชาล ดิคลาห์
28. โอบาล อับีมาเอล เชบາ
29. โอฟีร ชาวิล่าห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน
30. ที่อยู่อาศัยของพากษาเริ่มจากเมืองเมฆาไปทางเสฟาร์ที่อยู่อาศัยทางทิศตะวันออก
31. นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเชม ตามครอบครัวของพากษา ตามภาษาของพากษา ตามแผ่นดินของพากษา และตามชาติของพากษา
32. นี่เป็นครอบครัวต่างๆ ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพากษา ตามชาติของพากษา และจากคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโดยภูมิประเทศที่ต่างกัน

บทที่ 11

1. ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน
2. และต่อมาเมื่อพากษาเดินทางจากทิศตะวันออกก็พบที่รบในแผ่นดินชินาร์และพากษาอาศัยอยู่ที่นั่น
3. แล้วพากษาต่างคนต่างก็พูดกันว่า มาเกิด ให้พากเราทำอิฐและเพามันให้แข็ง พากษาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมีyang มะตอยใช้ต่างปูนสอง
4. เข้าทั้งหลายพูดว่า มาเกิด ให้พากเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอให้ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พากเราสร้างชื่อเสียงของพากเราไว้ เพื่อว่าพากเราจะไม่กระฉัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก
5. และพระเยโซวาท์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น
6. แล้วพระเยโซวาท์รассว่า ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพากษาทั้งปวงมีภาษาเดียว พากษาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดียวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพากษาได้ในสิ่งที่พากษาคิดจะทำ
7. มาเกิด ให้พากเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พากษาพูดเข้าใจกันได้
8. ดังนั้นพระเยโซวาท์จึงทรงทำให้เขากระจักระจาจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พากษาเก็บเลิกสร้างเมืองนั้น
9. เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า นาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโซวาท์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จักที่นั่นพระเยโซวาท์ได้ทรงทำให้พากษากรัดกระจาดออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก
10. ต่อไปนี้เป็นพังค์พันธุ์ของเชม เชมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออาฟคชาด หลังน้ำท่วมสองปี
11. หลังจากเชมให้กำเนิดอาฟคชาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
12. อาฟคชาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาท์
13. หลังจากอาฟคชาดให้กำเนิดเชลาท์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
14. เชลาท์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
15. หลังจากเชลาท์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
16. เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก
17. หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
18. เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู
19. หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
20. เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเศรษฐุก
21. หลังจากเรอูให้กำเนิดเศรษฐุกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
22. เสรุกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโไฮร์
23. หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโไฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
24. นาโไฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราท์
25. หลังจากนาโไฮร์ให้กำเนิดเทราท์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

26. เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาอิร์ และหาราน
27. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาอิร์ และหาราน และหารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลห
28. หารานได้สืนชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขายังไม่ได้เกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย
29. อับรามและนาอิร์ต่างก็ได้ภารยา ภารยาของอับรามมีชื่อว่าชาราย และภารยาของนาอิร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรีของหาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาก
30. แต่นางชารายได้เป็นหมัน นางหารามีบุตรใหม่
31. เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขากับโลทนุตรชายของหารานผู้เป็นหลานชายของเขายังคงใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเออร์ของชาราย จนกระทั่งหลานชายของเขายังคงใช้ชีวิตอยู่ที่เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคนาอัน พวกราษฎร์ในเมืองหารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น
32. รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สืนชีวิตในเมืองหาราน

บทที่ 12

1. พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ อับรามแล้วว่า เจ้าจะออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น
2. เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งประพร
3. เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า
4. ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลทก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะเมื่อท่านออกจากเมืองอาราน
5. อับรามพานางชารายภรรยาของท่าน โลทนบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกรเข้าที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ร่วมที่เมืองอาราน พวกรเขากลับไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคاناอัน และพวกรเข้าไปถึงแผ่นดินคاناอัน
6. อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเคเม คือที่รับโนเมเร็ท ครัวนั้นชาวคاناอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น
7. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน
8. ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเล็มแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเล็อมอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องอุกพระนามของพระเยโฮวาห์
9. และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้
10. เกิดการกันดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งนัก
11. ต่อมามีอุบัติเหตุที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น เมื่อคนอียิปต์นำอับรามไปขายเป็นทาส แต่เจ้าอับรามกลับหนีกลับมาอีก บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามน่าดู
12. เพราะฉะนั้นต่อมามีคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกรเขาก็พูดว่า 'นี่เป็นภรรยาของเข้า' และพวกรเขาก็ฟังคำพูดของเจ้า เสีย แต่พวกรเขาก็ไว้วิวิตเจ้า
13. กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบาย เพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิต เพราะเหตุเจ้า
14. ต่อมามีอับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้รูปงามยิ่งนัก
15. พวกรเจ้านายของฟารโห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟารโห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟารโห์
16. ฟารโห์ได้โปรดปรานอับรามมาก เพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ท่าสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวน

มาก

17. และพระเยซูห้าทิ่งทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟ้าโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางชารายภรยาของอับราม
18. ฟ้าโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า ทำไม่เจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไม่เจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรยาของเจ้า
19. ทำไม่เจ้าว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรยาของเรา บัดนี้จงดูภรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า
20. ฟ้าโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกรเข้าจึงนำท่าน ภรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

บทที่ 13

1. อับราםจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลห เข้าไปทางทิศใต้
2. อับราםก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝุ่งสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก
3. ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบซເອລ ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบซເອລกับเมืองอัย
4. จนถึงสถานที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับราםร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น
5. โลหซึ่งไปกับอับราમมีฝุ่งแพะแกะ ฝุ่งวัวและเต็นท์เช่นกัน
6. แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขากลางอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สิ่งของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาก็จึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้
7. เกิดมีการวิวากันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับราםกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลห ขณะนั้นคนคนาอันและคนเบรีสซียังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น
8. อับราםจึงพูดกับโลหว่า กรุณาอย่าให้มีการวิวากันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน
9. แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ กรุณาจงแยกไปจากเราเกิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ
10. โลหเงยหน้าขึ้นแล้วและเห็นว่าบรรดาที่รับลุ่มของแม่น้ำ约珥เดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เมื่อนพระอุทัยานของพระเยโฮวาห์ เมื่อกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโศาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโตรและเมืองโกโมราห์
11. ดังนั้นโลหจึงเลือกบรรดาที่รับลุ่มของแม่น้ำ约珥เดน โลหเดินทางไปทิศตะวันออกและเข้าทั้งสองจังหวัดจากกันไป
12. อับราમอาศัยอยู่ในแผ่นดินคนาอัน โลหอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่รับลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโตร
13. แต่ชาวเมืองโสโตรเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก
14. ภายหลังที่โลหแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับราםว่า จง envoy หน้าขึ้นแล้วและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
15. เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์
16. เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน
17. จงลูกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านขวาด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า
18. ดังนั้นอับราםจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่รับของมัมเร ซึ่งอยู่ในเอโบวนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

1. และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อารีโอดกษัตริย์เมืองเอลลาร์ เคโดร์ลาโอมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาภษัตริย์แห่งประชาชาติ
2. กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำการบูรณะสถาปัตยกรรมและสถาปัตยกรรมเมืองโสโตร์ บริชาภษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินนาภษัตริย์เมืองอัดมาห์ เชเมเบอร์กษัตริย์เมืองเตโบยิม และภษัตริย์เมืองเบ-ลาคีอเมืองโศอาร์
3. บรรดาภษัตริย์เหล่านี้ร่วมทัพกัน ณ ที่ทุบเข้าสิดิติมซึ่งคือท่าทะเลเกลือ
4. กษัตริย์เหล่านี้ยอมขึ้นแท่นภษัตริย์เคโดร์ลาโอมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามภษัตริย์เหล่านี้ก็พบว่า
5. และในปีที่สิบสี่ภษัตริย์เคโดร์ลาโอมอร์และบรรดาภษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาดีคนเรฟารอมที่เมืองอัชทาโรห์ ภารนาอิม คนคุชิมที่เมืองชาม และคนเอมิมที่เมืองชาเวห์ คิริยาชาอิม
6. ชาวไฮรีที่ภูเขาเสอีร์ซึ่งเป็นของพวากษา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้กันท่าทางกันดาร
7. กษัตริย์เหล่านี้กลับมาถึงเมืองเอนมิสป๊าทซึ่งคือเมืองคาดเดชา และยกมาดีแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาเมลข และคนอาโนไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองชาชาโซนทามาร์ด้วย
8. และภษัตริย์เมืองโสโตร์ กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัดมาห์ กษัตริย์เมืองเตโบยิม และภษัตริย์เมืองเบลา (คือเมืองโศอาร์) ก็ออกไปทำการบูรณะสถาปัตยกรรมเหล่านั้น ณ ที่ทุบเข้าสิดิติม
9. กับเคโดร์ลาโอมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาภษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอารีโอดกษัตริย์เมืองเอลลาร์ กษัตริย์ส่องค์ต่อห้องค์
10. ที่ทุบเข้าสิดิติมมีบอยางมະดอยเต็มไปหมด เหล่าภษัตริย์เมืองโสโตร์และเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั้น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเขา
11. กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สิ่งของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโสโตร์และเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป
12. และได้จับโลหบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโตร์และทรัพย์สิ่งของของเขาแล้วจากไป
13. และมีคนหนึ่งที่หนีมานั้นได้บอกให้อับรามชาวเยบูร์ เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่รากของมัมเรคนาโมไรต์ พื้นท้องของเอชโคล์และพื้นท้องของอาเนอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม
14. เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนช้านาญศึกษาที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันที่เมืองดาน
15. ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆในกลางดิน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโยนาห์ซึ่งอยู่ทางด้านข่ายเมืองดาวัสกัส
16. และท่านนำบรรดาทรัพย์สิ่งของกลับคืนมาหมัด ทั้งนำโลหบุตรชายของท่าน ทรัพย์สิ่งของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย
17. หลังจากท่านกลับจากการฝ่าภษัตริย์เคโดร์ลาโอมอร์และภษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโตร์ก็อกมารับท่าน ณ ที่ทุบเข้าชาเวห์ ซึ่งคือท่าทางของภษัตริย์
18. เมลคีเซเดภษัตริย์เมืองชาเล็มได้นำขันหม้อปังและนำอุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด

19. ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเต็ด
20. และจงสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตtruทั้งหลายของเจ้าไว้ในเมืองของเจ้า และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน
21. กษัตริย์เมืองโสโ-dom ตรัสแก่อับรามว่า ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สิ่งของนั้นเจ้างเอาไปเต็ด
22. อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโ-dom ว่า ข้าพเจ้าได้ยกเมืองข้าพเจ้าต่อพระเยโฮว่าท์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
23. ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดร้องเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆ ที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า 'เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี'
24. เว้นแต่สิ่งที่คุณหนูมีได้กินและส่วนของคนทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอชโคล์ และมัมเร ให้พวกเขารับส่วนของพวกเขามีเดด

บทที่ 15

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระธรรมยาตราที่มาถึงอับราםด้วยนิมิตว่า อับราם อย่างลัวเลย เรายังเป็นโล่ของเจ้าและเป็นป่าเหนือจึงใหญ่ของเจ้า
  2. อับราםทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนดันเรื่องแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนี้แหลกคือเอลีเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัส
  3. อับราםทูลว่า ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์
  4. ดูเถิด พระธรรมยาตราที่มายังท่านว่า คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่จะอุยกามจากบ้านเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า
  5. พระองค์จึงนำท่านออกมายังแจ้งและตรัสว่า จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้ และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น
  6. ท่านเชื่อในพระยาตราที่ พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน
  7. พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า เราคือเยโโยวาห์ที่ได้พำนักจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า
  8. ท่านทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก
  9. พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า จงเข้าวัดทั้วเมียอายุสามปี เพราะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี หากเข้าตัวหนึ่งและนกพิราบหนึ่งตัวหนึ่งมาให้เรา
  10. ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านี้มาและ放กกลางตัวมั่นวางแผนข้างละซีกตรงกัน แต่เงกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ไม่
  11. เมื่อผุ้งเหยี่ยวลงมาที่ชากระดับตัวนั้น อับราםก็ไม่รู้สึกเสีย
  12. เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับราםก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความ恐怖อย่างยิ่งก็ทับถมท่าน
  13. พระองค์ตรัสแก่อับราםว่า จงรู้แน่เด็ดว่า เชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพากเขาและจะรับใช้พากนั้น พากนั้นจะกดซี่ชี่มเหงพากเขาสี่ร้อยปี
  14. เช่นกันเราจะพิพากษาประเทคนั้นซึ่งพากเขาจะรับใช้ และต่อมาวอกเข้าจะอุยกามพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก
  15. เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผ่านสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะลูกผึ้งไว้
  16. แต่ในช่วงอายุที่สี่พากเข้าจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราว่าความชั่วช้าของคนอาโมโนร์ตั้งไม่ครบถ้วน
  17. ต่อมามีดวงอาทิตย์ตกและคำมีด ดูเถิด เตาที่ควันพุ่งอยู่และคงเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางธีสัตว์เหล่านั้น
  18. ในวันเดียวกันนั้นพระยาตราทั้งกระทำพันธสัญญา กับอับราםว่า เรายังได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอิริปตีไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำ尼เฟรติส
  19. ทั้งแผ่นดินของคนเคโนน์ คนเคนัน คนขัตโนไนต์

20. คนธิคไทร์ คนเปริสซี คนเรฟอา้ม
21. คนอาโม่ไรร์ คนคานาอัน คนเกอร์ก้าวี และคนเยนุส

1. นางชารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหงิ้งสาวใช้ชื่อวิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าหากร้ำ
2. นางชารายจึงพูดกับอับรามว่า ดูเถิด บัดนี้พระเยโไฮ瓦ห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางที่ข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง และอับรามก็ฟังเสียงนางชาราย
3. ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางชารายภรรยาของอับรามก็ยกยาการ์คนอีปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง
4. ท่านเข้าไปหานางหากร้ำ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หงิ้งของนางในใจ
5. นางชารายจึงพูดกับอับรามว่า ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโไฮ瓦ห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน
6. แต่อับรามพูดกับนางชารายว่า ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในเมืองของเจ้า จงกระทำแก่เจ้าตามที่เจ้าเห็นควร เมื่อนางชารายเดี๋ยวเข็ญหงิ้นนั้น หงิ้งนั้นจึงหนีไปให้พ้นหน้าของนาง
7. ทุตสวรรค์ของพระเยโไฮ瓦ห์พบหงิ้นนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองชูร์
8. ทุตนั้นจึงพูดว่า หากร้ำสาวใช้ของนางชาราย เจ้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน นางจึงทูลว่า ข้าพระองค์หนีมาให้พ้นหน้าจากนางชารายนายผู้หงิ้งของข้าพระองค์
9. ทุตสวรรค์ของพระเยโไฮ瓦ห์กล่าวแก่นางว่า จงกลับไปหานายผู้หงิ้งของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของเจ้า
10. แล้วทุตสวรรค์ของพระเยโไฮ瓦ห์กล่าวแก่หงิ้นนั้นว่า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน
11. ทุตสวรรค์ของพระเยโไฮ瓦ห์กล่าวแก่นางว่า ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเจ้าว่า อิชมาเอล เพราะว่าพระเยโไฮ瓦ห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า
12. เขาจะเป็นคนป้า มีอุปนิสัยจะต่อสู้คนทั้งปวงและมีอุปนิสัยจะต่อสู้เขา และเข้าจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเข้า
13. นางจึงเรียกพระนามของพระเยโไฮ瓦ห์ผู้ตัวรักแก่นางว่า พระองค์พระเจ้าผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ เพราะนางพูดว่า ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี่ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ
14. เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เปเบโลลาไสรอย ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาดีกับเมืองเบเรด
15. นางยาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางยาการ์คลอดออกมากว่า อิชมาเอล
16. เมื่อนางยาการ์คลอดอิชมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

1. เมื่ออายุอันรำໄได้เก้าสิบเก้าปี พระเย毫不犹豫ทั้งประภาแก่อับรำและตรัสแก่ท่านว่า เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจะเป็นคนดีรอดครอบ
2. เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น
3. อับรำก็ชูหน่าลงถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสัมภารกับท่านว่า
4. สำหรับเรา คุณเดิດ นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
5. ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับรำ อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
6. เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนเหล่ายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากการเจ้า
7. เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชือสายของเจ้าที่มีภัยหลังเจ้าตลอดช่วงอายุของเข้าให้เป็นพันธสัญนานิรันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชือสายของเจ้าที่มีภัยหลังเจ้า
8. เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคนานอันแก่เจ้าและเชือสายของเจ้าที่มีภัยหลังเจ้า
9. พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า เหตุฉันนั้นเจ้าและเชือสายของเจ้าที่มีภัยหลังเจ้าตลอดช่วงอายุของพวกเขารักษาพันธสัญญาของเรา
10. นี่เป็นพันธสัญญาของเรารึเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชือสายของเจ้าที่มีภัยหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสุนัต
11. เจ้าจะเข้าสุนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า
12. ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสุนัตในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนตลอดช่วงอายุของพวกเจ้า ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรืออาเจียนซึ่งมาจากคนต่างด้าวใดๆซึ่งมิใช่เชือสายของเจ้า
13. ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่อาเจียนซึ่งมาจำเป็นต้องเข้าสุนัต และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญนานิรันดร์
14. เด็กผู้ชายที่มิได้เข้าสุนัต คือผู้ที่มิได้เข้าสุนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเข้า ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเข้า เขายังไถลเมิดพันธสัญญาของเรา
15. และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า สำหรับชารายภารยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ชาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ชาราห์
16. เราจะอยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย ใช่ เราจะอยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนเหล่ายชาติ กษัตริย์ของชนเหล่ายชาติจะมาจากนาง
17. ดังนั้นอับราฮัมจึงชูหน่าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ชาราห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ
18. อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า โอ ขอให้อิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์

19. พระเจ้าตรัสว่า ชา拉ห์ภารยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขามากว่าหลังจากให้เป็นพันธสัญนานิรันดร์
20. สำหรับอิชมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเดิม เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขabeenชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง
21. แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งชาลาห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลานี้
22. พระองค์มีพระราชปฏิสันการกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม
23. อับราฮัมจึงเอาอิชมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนที่มีกล้ามที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสุหนัตตัดหนังหัมปลายองคชาตของพวกเขainวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน
24. เมื่อท่านเข้าสุหนัตตัดหนังหัมปลายองคชาตของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี
25. และอิชมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเข้าสุหนัตตัดหนังหัมปลายองคชาตของเขา
26. อับราฮัมและอิชมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสุหนัตในวันเดียวกันนั้น
27. บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซึ่งมาด้วยเงินจากคนต่างด้าวที่เข้าสุหนัตพร้อมกับท่าน

1. พระเยอว่าห์ทรงประภูมิแก่เข้าที่รับของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประดุจเดินที่ในเวลาเดคร้อน
2. เขารีบเชิญหน้าขึ้นมองดู และดูเดิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขารีบหันเหล่านั้นจึงวิงจากประดุจเดินที่ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขางดถึงดิน
3. และพูดว่า เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย
4. ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้เขานั่นนิสัยหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านหั้ง流星พักไว้ต้นไม้เดิด
5. ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน่อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเดิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว ท่านเหล่านั้นจึงว่า จงทำตามที่เจ้ากล่าวไว้เดิด
6. อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์ห้องซาราห์และพูดว่า จะรีบเอาแป้งละอียดสามถังมาวดแล้วทำขนมบันเตา
7. อับราฮัมจึงวิงไปที่ฝูงสัตว์อาลูกวัวอ่อนและดีดัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปูงเป็นอาหาร
8. เขารีบเนย น้ำนมและลูกวัวซึ่งเขาได้ปูงแล้วนั่นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นใต้ต้นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน
9. ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน และเขาก็พูดว่า ดูเดิด อยู่ในเต็นท์
10. ท่านจึงกล่าวว่า เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเดิด ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง ซาราห์ได้ฟังอยู่ที่ประดุจเดินที่ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน
11. อับราฮัมและซาราห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว
12. ฉะนั้นนางซาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ
13. พระเยอว่าห์ตรัสกับอับราฮัมว่า ทำไม่นางซาราห์หัวเราะพูดว่า 'ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้ว จริงๆหรือ'
14. มีสิ่งใดที่ยกเกินไปสำหรับพระเยอว่าห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง
15. ดังนั้นนางซาราห์ปฏิเสธว่า ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า 'ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ'
16. บุรุษเหล่านั้นก็ลูกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโซโ-dom อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่อง
17. พระเยอว่าห์ตรัสว่า เราจะชื่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ
18. ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแรงแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา
19. เพราะว่าเรารู้จักเข้า เขายังสั่งลูกหลานและครอบครัวของเขารีบมา พากเขารีบกษัตริย์และราชาของพระเยอว่าห์ เพื่อทำความยุติธรรมและการพิพากษา เพื่อพระเยอว่าห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ ก่อนวันกับเข้า
20. พระเยอว่าห์ตรัสว่า เพราะเสียงร้องของเมืองโซโ-dom และเมืองโกโมราห์ดังมากและพระบ้าปของพากเขาก็

หนังเหลือเกิน

21. เราจะลงไปเดี่ยวนี้ดูว่าพวกเขากำไรตามเสียงร้องทั้งสิ้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้
22. บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่นไปทางเมืองโสโตร์ แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
23. อับราฮัมเข้ามาใกล้ๆ ลูว่า พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหัวหรือ
24. บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้น เพราะคนชอบธรรมห้าสิบ คนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ
25. ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนี้เลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ
26. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโตร์ห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราเห็นแก่ พวกเข้า
27. อับราฮัมทูลตอบว่า ดูเถิด กรุณาเติด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผองคลี ดินและขี้ถ้า
28. บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราเหตุห้าคนหรือ พระองค์ตรัสว่า ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น
29. เขายังทูลต่อพระองค์อีกรังว่า บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั่น และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่กระทำเพราเห็นแก่สี่สิบ คน
30. เขายูลต่อพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางที จะพบสามสิบคนที่นั่น และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นั่น
31. เขายูลว่า ดูเถิด กรุณาเติด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นั่น และพระองค์ ตรัสว่า เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราเห็นแก่ยี่สิบคน
32. เขายูลว่า ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้นนี้ครั้นเดียว บางทีจะพบสิบคนที่นั่น และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราเห็นแก่สิบคน
33. เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฎิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ ของตน

1. ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโตร์มในเวลาเย็น โลหตได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโตร์ม เมื่อโลหตเห็นแล้วก็ลูกชิ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขางานถึงดิน
2. แล้วเขากล่าวว่า ดูเกิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวงไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้
3. เขาได้รับเร้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวงเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขันหม้อปังไว้เชื้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน
4. แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโตร์ม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้
5. พวกเขารอกรีบและพุดกับเขาว่า ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมหาท่านคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขามาเหล่านั้นออกมายังพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้สมสุกับเขา
6. โลหตก้ออกทางประตูไปหาพกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาก้อไปแล้ว
7. และกล่าวว่า พื่นมองทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้า เช่นนี้เลย
8. ดูเกิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสุกับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเรือออกมายังท่าน ให้ท่านกระทำการแก่พวกเรอดามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเกิด เพียงแต่ย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขามาเหล่านี้เข้ามาอยู่ได้ร่มชายคาของข้าพเจ้า
9. พวกเขารู้ด้วง ถอยไป และพวกเขารู้ด้วงอีกว่า คนนี้เข้ามาอาศัยอยู่และเขามาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่ว ráy กับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น พวกเขาริบพลักคนนั้นโดยแรงคือโลหตนั้นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อพังประตู
10. แต่ทูตเหล่านั้นจึงยืนมือออกไปดึงโลหตเข้ามานในบ้านและปิดประตู
11. ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตอบผู้น้อยผู้ใหญ่ ดังนั้นพวกเขาริบห้าประตูจนเห็นอย
12. ทูตเหล่านั้นจึงพุดกับโลหตว่า ที่นี่มีครอว์ใหม จงพาบุตรนาย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ ออกจากที่นี่
13. เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้ เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขามากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด และพระเยโไฮวาร์ดทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย
14. โลหตจึงออกไปพุดกับบุตรนายของเขาว่า ใจได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า ลูกชิ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโไฮวาร์ดจะทรงทำลายเมืองนี้ แต่เขากลับดูเหมือนอย่างผู้ที่ล้อเล่นบุตรนายของเขา
15. เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งร้าโลหตว่า จงลูกชิ้น พากภารยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี่ ไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้
16. ขณะที่เขายังรีรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจัมมีอเข้า มือภารยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโไฮวาร์ดทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาก้อมาและให้เขารู้ว่าที่นี่นอกเมือง

17. ต่อมามีอุทุตเหล่านั้นนำพากเข้าอกมาภายในอกแล้ว อุทุตพูดว่า จงหนีเขาชีวิตรอต อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่รับลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขาเงรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย

18. โลทจึงกล่าวแก่อุทุตเหล่านั้นว่า โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย

19. ดูເຄີດ ຜູ້ຮັບໃຫ້ອ່ານໄດ້ຮັບພະກຽດນາໃນສາຍຕາຂອງທ່ານແລະທ່ານມີຄວາມເນັດຕາຍ່າງຍິ່ງ ທີ່ທ່ານໄດ້ສໍາແດງຕ່ອງຂ້າພເຈົ້າໃນການຂ້າຍເຊື້ອຂ້າພເຈົ້າ ຂ້າພເຈົ້າໄມ່ສາມາຮັກທີ່ໄປຢັງກູ່ເຂົາໄດ້ ເກຮງວ່າສິ່ງຂ້ວ່າຍຈະມາຖື່ງຕົວຂ້າພເຈົ້າແລະຂ້າພເຈົ້າຈະຕາຍເສື່ຍ

20. ດູເຄີດ ກຽດນາເຄີດ ເມື່ອນີ້ອູ່ໄກລ໌ທີ່ຈະທີ່ໄປສິ່ງໄດ້ແລະເປັນເມື່ອງເລັກ ໂອ ໂປຣດໃ້ຂ້າພເຈົ້າທີ່ໄປທີ່ນັ້ນ (ເປັນເມື່ອງເລັກມີໃໝ່ຮ່ວມ) ແລະເຊື້ອຂອງຂ້າພເຈົ້າຈະຮອດ

21. ທຸກກລ່າວແກ່ເຂົາວ່າ ດູເຄີດ ເຮຍອມຮັບເຈົ້າເກີ່ວກັບເຮື່ອນີ້ດ້ວຍວ່າເຮຣະໄມ່ທໍາລາຍລ້ຳນັ້ນເມື່ອນີ້ເຈົ້າໄດ້ກລ່າວສິ່ງ

22. ເຈົ້າຈະຮັບທີ່ໄປທີ່ນັ້ນ ເພຣະເຮຣະໄມ່ສາມາຮັກຮະທໍາວະໄຣໄດ້ຈົນກວ່າເຈົ້າໄປສິ່ງທີ່ນັ້ນ ເຫຼຸດຈັດນັ້ນຈຶ່ງເຮັກຫົ່ວ່າເມື່ອນັ້ນວ່າໂຄໂລກ

23. ເມື່ອໂລຫເຂົ້າໄປຢັງເມື່ອໂຄໂລກ ຕະວັນກີ້ມີນາເໜືອແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ

24. ດັ່ງນີ້ພະຍເໂຫວ່າທໍຽນເທິ່ງກຳມະຄັນແລະໄຟຈາກພະຍເໂຫວ່າທໍຕກມາຈາກພໍາສວຽດລົງມາບນເມື່ອໂສໂໂດມແລະເມື່ອໂກໂມໂຮ້າທໍ

25. ພຣອງຄໍທ່ຽນທໍາລາຍລ້ຳນັ້ນທັງຫລາຍເຫຼຸດຈັດນັ້ນ ບຣດາທີ່ຮັບລຸ່ມ ຊາວເມື່ອນທັງປົງແລະສິ່ງທີ່ອກຂຶ້ນມາບນແຜ່ນດິນ

26. ແຕ່ກຣຍາຂອງເຂົາຜູ້ດຳນັ້ນຂ້າງໜັງໜັງຫລັງເຂົາເຫັນຈີ່ຈົນກວ່າເຈົ້າໄປສິ່ງທີ່ນັ້ນ

27. ອັບຮາຍມຸກຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ເຫົາດຽວໄປຢັງສັນທິທີ່ທ່ານເຄຍື່ນຕ່ອງພຣະພັກຕົ້ງພະຍເໂຫວ່າທໍ

28. ທ່ານມອງໄປການເມື່ອງໂສໂໂດມ ເມື່ອໂກໂມໂຮ້າທໍແລະດິນແດນທີ່ຮັບລຸ່ມທັງຫລາຍ ແລະດູເຄີດ ກີ້ເຫັນຄວັນຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນພຸ່ງຂຶ້ນເໜືອນຄວັນຈາກເຕົາໄຟໄຫຍ່

29. ຕ່ອມາເມື່ອພະເຈົ້າທ່ຽນທໍາລາຍໃນທັງຫລາຍໃນທີ່ຮັບລຸ່ມແລ້ວນັ້ນ ພະເຈົ້າທ່ຽນຮະລິກຄື່ອບຮາຍ ແລະສ່ງໂລກອອກໄປຈາກທ່ານກາລາງການທໍາລາຍລ້ຳນັ້ນ ເມື່ອພຣອງຄໍທ່ຽນທໍາລາຍລ້ຳນັ້ນທັງຫລາຍຂຶ້ນໂລກອາສີຍອູ່

30. ໂລທັ້ນໄປຈາກເມື່ອງໂຄໂລກໄປອາສີຍອູ່ບັນກູ່ເຂົາພວ້ມກັບນຸດຮາວສອງຄົນຂອງເຂົາ ເພຣະເຂົາກັລວ່າທີ່ອາສີຍໃນເມື່ອງໂຄໂລກ ເຂົາຈຶ່ງໄປອາສີຍອູ່ໃນຄໍາທັ້ງເຂົາກັບບຸຕຮາວສອງຄົນຂອງເຂົາ

31. ນຸດຮາວຫົວປົງດັກນັ້ນອັນສາວວ່າ ປິດາຂອງເຮົາແກ່ແລ້ວແລະໄມ່ມີໜາຍໃດໃນແຜ່ນດິນໂລກເຂົ້າມາຫາພວກເຮາດາມຮຽມເນີຍມາຂອງທ່ວໂລກ

32. ມາເຄີດ ພວກເຮາຈຶ່ງໃຫ້ປິດາຂອງພວກເຮາດື່ມເຫັນວ່າ ແລະພວກເຮາຈະອນກັນທ່ານ ເພື່ອພວກເຮາຈະສົງວນເຂື້ອສາຍຂອງປິດາພວກເຮາ

33. ໃນຄືນວັນນັ້ນພວກເຮອງຈຶ່ງໃຫ້ປິດາຂອງພວກເຮອດື່ມເຫັນວ່າ ນຸດຮາວຫົວປົງເຂົ້າໄປນອນກັນບິດາຂອງເຮອ ແລະເຂົາໄມ່ສັງເກດວ່າເຮອມານອນດ້ວຍເມື່ອໄຣແລະເຮອມຸກຂຶ້ນໄປເມື່ອໄຣ

34. ຕ່ອມາວັນຮຸ່ງຂຶ້ນນຸດຮາວຫົວປົງດັກນັ້ນອັນສາວວ່າ ດູເຄີດ ເມື່ອຄືນນີ້ເຮົາໄດ້ອນກັນບິດາຂອງເຮາ ພວກເຮາຈຶ່ງໃຫ້ທ່ານດື່ມເຫັນວ່າໃນຄືນນີ້ເອົາ ແລະເຈົ້າຈະເຂົ້າໄປນອນກັນທ່ານເພື່ອພວກເຮາຈະສົງວນເຂື້ອສາຍຂອງປິດາພວກເຮາ

35. พวกรอจึงให้บิดาของพวกรรอดีมเหลืออุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขายังสังเกตว่า เธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร
36. ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลหก์ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกรรอ
37. บุตรสาวหัวปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาว่า โนอัน เขายังเป็นบรรพบุรุษของคนโนอันมาจนถึงทุกวันนี้
38. ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี เขายังเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโนมายาจนถึงทุกวันนี้

1. อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองชูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเกราร์
2. อับราฮัมบอกถึงนางชาราห์ภรรยาของตนว่า นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานำนางชาราห์ไป
3. แต่พระเจ้าเสส์จามาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนแล้วกับท่านว่า ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว
4. แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าใกล้ nàng ท่านจึงทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ชอบธรรม ด้วยหรือ
5. เขาบอกแก่ข้าพระองค์ว่า 'น้องเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า' และแม้แต่นางเองก็ว่า 'เข้าเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า' ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์
6. พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า แท้จริงเราสรุปแล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำนาปั่นของเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้องนางนั้น
7. บัดนี้จงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจะรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า
8. เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรหมัดตั้งแต่เช้าตรุ้น ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พากเข้าฟัง และคนเหล่านั้นก็กล่าวยิ่งนัก
9. ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า เจ้าได้กระทำอะไรแก่พากเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำนาปไปญี่โถมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา
10. อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า เจ้าคิดอะไรที่เจ้าจึงได้กระทำสิ่งนี้
11. อับราฮัมทูลว่า เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พากเราจะนำข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์
12. ยิ่กว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์
13. ต่อมานี้เมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเรื่องจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า 'นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกๆแห่งที่เราจะไปนั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เข้าเป็นพี่ชายของฉัน'
14. อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม และทรงคืนชาราห์ภรรยาของตนให้ท่านไป
15. แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า ดูเถิด แผ่นดินของเราก็อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ
16. พระองค์ตรัสกับชาราห์ว่า ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันແรนเก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคน

ที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง ด้วยคำเหล่านี้นางก็ได้รับการติเตียน

17. เพราะฉะนั้น อับราอัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเข้าเหล่านั้นก็มีบุตร

18. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงโปรดครรภ์สตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาราร์ภรรยาอับราอัม

1. พระเยซูคริสต์ทรงเยี่ยมชาราห์เมืองที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยซูทรงกระทำแก่ชาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้
2. เพาะชาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน
3. อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งชาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค
4. แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสุนัตให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน
5. อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน
6. นางชาราห์กล่าวว่า พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า
7. นางกล่าวอีกว่า ใจจะพุดกับอับราฮัมได้ว่าชาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว
8. เด็กนั้นก็เดิบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม
9. แต่ชาราห์เห็นบุตรชายของยากรัตนอิยิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่
10. นางจึงพุดกับอับราฮัมว่า “ไม่ท่าสหปฏิญาณนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของท่าสหปฏิญาณนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้”
11. อับราฮัมกลุ้มใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน
12. แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้า เพราะเรื่องเด็กนั้น และ เพราะท่าสหปฏิญาณเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ชาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จะฟังเสียงของนางเดิบ เพราะเขามาจะเรียกเข้าสายของเจ้าทางสายอิสอัค
13. ส่วนบุตรชายของท่าสหปฏิญาณนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขามาเป็นเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค
14. อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้าเมื่อ ให้ขันมปังและน้ำหนึ่งถุงหนังแก่ยากร ใส่ป่าให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วไป่นางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบอร์เซบา
15. และน้ำในถุงหนังนั้นก็หมดไป นางก็หวังเด็กนั้นไว้ได้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง
16. แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพุดว่า อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องให้
17. พระเจ้าทรงสตับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกยากรจากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า ยากร เจ้าเป็นอะไรไป อยากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสตับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขาอยู่นั้นแล้ว
18. ลูกเขี้ยนอุ้มเด็กนั้น เอาไว้อับเข้าไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เข้าเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง
19. แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นปอน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนังและให้เด็กนั้นดื่ม
20. พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเดิบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู
21. เขารักษาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มา逮าภีหารรยาคนหนึ่งจากประเทศอิยิปต์ให้เขา
22. และต่อมานายครัวนั้น อาบีเมเลคและพีโโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พุดกับอับราฮัมว่า พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ

23. เพาะະฉະนັນບັດນີ້ຈຶງປົກລົງໃນພຣະນາມພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາທີ່ນີ້ວ່າ ທ່ານຈະໄມ່ປະພຸດຕິກາຣຄດໂກງຕ່ອເຮົາ ພຣີໂອຣສ
ຂອງເຮົາ ພຣີຕ່ອໜລານຂອງເຮົາ ແຕ່ດັ່ງທີ່ເຮົາກັດຕື່ອທ່ານ ທ່ານຈະກັດຕື່ອເຮົາແລະຕ່ອແຜ່ນດິນຊື່ງທ່ານອາສີຍອູ່ນີ້
24. ອັບຮາໝໍາກີ່ຖຸລວ່າ ຂໍາພເຈົ້າຍອມປົກລົງ
25. ອັບຮາໝໍາກີ່ວ່ອງທຸກໆທີ່ຕ່ອອາປີເມເລັດ ເຮື່ອງບ່ອນໜ້າທີ່ໜ້າຮາຊາກາຣອາປີເມເລັດຍືດເຂົາໄປ
26. ອາປີເມເລັດຕັດສວ່າ ເຮົາໄມ່ຮູ້ວ່າໄຄຣທໍາຍ່າງນີ້ ທັກທ່ານກົມໄດ້ນອກເຮົາ ເຮົາຍັງໄມ່ໄດ້ຍືນເຮື່ອງຈນວັນນີ້
27. ອັບຮາໝໍາຈຶ່ງນໍາແກະແລະວ່າມາຕາວຍແກ່ອາປີເມເລັດ ທັກສອງຝ່າຍກີ່ທໍາພັນຮສັງຄູາກັນ
28. ອັບຮາໝໍາໄດ້ແຍກລູກແກະຕົວເມີຍຈາກຝູ້ໄວ້ຕ່າງໜາກເຈັດຕົວ
29. ອາປີເມເລັດຕັດສາມອັບຮາໝໍາວ່າ ລູກແກະຕົວເມີຍເຈັດຕົວທີ່ທ່ານແຍກໄວ້ຕ່າງໜາກນັ້ນໜາຍຄວາມວ່າອະໄຮ
30. ທ່ານຖຸລວ່າ ຂອພຣະອົງຄົວບຸກແກະຕົວເມີຍເຈັດຕົວນີ້ຈາກມືອຂ້າພຣະອົງຄົວ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພຍານແກ່ໜ້າພຣະອົງຄົວວ່າ ແກ້ວ່າພຣະອົງຄົວໄດ້ໜຸດບ່ອນໜີ້
31. ເຫດວະນີທ່ານຈຶ່ງເຮົາທີ່ນີ້ວ່າ ເບເອຣ໌ເຊົາ ເພຣະວ່າທັກສອງໄດ້ປົກລົງກັນໄວ້
32. ທັກສອງກະທໍາພັນຮສັງຄູາກັນທີ່ເບເອຣ໌ເຊົາດັ່ງນີ້ແລະ ແລ້ວອາປີເມເລັດແລະຟີໂໂຄລ໌ຜູ້ນັງໝາກກາຣທໍາຮາຂອງພຣະອົງຄົວໄດ້
ລູກໜີ້ແລ້ວກີກລັບໄປຢັງແຜ່ນດິນຂອງໜ້າພື້ນສເຕີຍ
33. ອັບຮາໝໍາປຸກຕົ້ນແກມຮີສກີໄວ້ທີ່ເບເອຣ໌ເຊົາ ແລະນຳສກາຣອອກພຣະນາມພຣະຍໍໂສວາຫໍພຣະເຈົ້ານິຮັນດຽວທີ່ນີ້
34. ອັບຮາໝໍາອາສີຍອູ່ໃນແຜ່ນດິນໜ້າພື້ນສເຕີຍຫລາຍວັນ

1. และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลองใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า อับราฮัม ท่านทูลว่า ดูเดิດ ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ พระเจ้าฯ
2. พระองค์ตรัสว่า จงพำนุบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารักไปยังแหน่งดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเพาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า
3. อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้าเมื่อ ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเพาบูชา และลูกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน
4. พอกลางวันที่สามอับราฮัมเบยหน้าขึ้นแลเห็นที่นั่นแต่ไกล
5. อับราฮัมจึงพุดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า อยู่กับลาที่นี่เกิด เรา กับเด็กชายจะเดินไปมัสการที่นั่น แล้วจะกลับมาพบเจ้า
6. อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเพาบูชาใส่บ่าอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมีดแล้วพ่อลูกไปด้วยกัน
7. อิสอัคพุดกับอับราฮัมบิดาว่า บิดาเจ้าฯ และท่านตอบว่า ลูกเอ่ย พ่ออยู่ที่นี่ ลูกจึงว่า นี่ไฟและฟืน แต่ลูกจะกำสำหรับเครื่องเพาบูชาอยู่ที่ไหน
8. อับราฮัมตอบว่า ลูกเอ่ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแก่สำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเพาบูชา พ่อลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน
9. เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ และมัดอิสอัคบุตรชายไว้บนแท่นบูชาบนฟืน
10. และอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย
11. แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า อับราฮัม อับราฮัม และท่านตอบว่า ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ พระเจ้าฯ
12. และพระองค์ตรัสว่า อย่าแต่ต้องเดือนนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้าด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้ห่วงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา
13. อับราฮัมเบยหน้าขึ้นมองดู และดูเดิດ ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เข้าของมันติดอยู่ในพุงไม่ทิ่บ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเพาบูชาแทนบุตรชายของท่าน
14. อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั่นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ อย่างที่เขาพุดกันทุกวันนี้ว่า ที่ภูเขาร่องพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร
15. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์
16. และตรัสว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรายปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าพระเจ้าจะทำอย่างนี้และมิได้ห่วงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า
17. เราจะอวยพระเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุเมืองศัตกรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

18. ประชาชนติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พูดเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา
19. อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลูกชิ้นแล้วพาภันกลับไปยังเมืองเบเยอร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเยอร์เซบา
20. และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า คุณเดิม มิลคาห์บังเกิดบุตรให้แก่นาโธร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว
21. คือสุสานหัวปี บุสน้องชายของเข้า เค惰เอลบิดาของอาرام
22. เคเสด ยาโซ ปิลดาช ยิดลาฟ และเบซูเอล
23. เบซูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดคนมิลคาห์บังเกิดให้นาโธร์ น้องชายของอับราฮัม
24. และภรรยาน้อยของเข้าที่ชื่อเรอูมายห์ ก็ได้บังเกิดเตบานห์ ก้าม ทาทาช และมาอาคาห์

1. ชาวาร์มีอายุหนึ่งร้อยปี สิบเจ็ดปี ชาวาร์มีชีวิตถึงอายุนี้
2. แล้วชาวาร์มีสิบเจ็ดปี เมืองคิริยาทอารบาน คือเมืองเอโบวน ในแต่เดิมคนาอัน อับราัมไว้ทุกเชื้อชาติและร้องให้คิดถึงนาง
3. อับราัมยืนขึ้นหน้าพูดกับลูกหลานของเขาว่า
4. ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป
5. ลูกหลานของเขายกหัวอับราัมว่า
6. นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเดิม ไม่มีผู้ใดในพวกราที่จะหวงสุสานของเขาว่าไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน
7. อับราัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเขายาวแผ่นดินนั้น
8. และพูดกับพวกราว่า ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฟังข้าพเจ้าเดิม และวิงวอนเอโพรนบุตรชายโศหาร์เพื่อข้าพเจ้า
9. ขอให้เขาให้กำมัดเป-ลาห์ ซึ่งเขารถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขาก่อน ขอให้เขาย้ายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาก่อนเป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานในหมู่พวกราท่าน
10. ฝ่ายเอโพรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเขายา เอโพรนคนนี้จึงตอบอับราัมให้บรรดาลูกหลานของเขายังคงที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขางั้นว่า
11. อายุเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานนั้นแก่ท่านและให้ถ้าที่อยู่ในนานนั้นแก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเดิม
12. อับราัมก็กราบลงต่อหน้าชาว夷แห่งนั้น
13. และท่านพูดกับเอโพรนให้ชาว夷แห่งนั้นฟังว่า แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานนั้น ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเดิม และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น
14. เอโพรนตอบอับราัมว่า
15. นายเจ้าข้า ขอฟังข้าพเจ้าเดิม ที่ดินแปลงนี้มีราคามีเงินสี่ร้อยเซเว่น สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเดิม
16. อับราัมก็ฟังคำของเอโพรน แล้วอับราัมก็ซื้อเงินให้เอโพรนตามจำนวนที่เขานอกให้ลูกหลานของเขายังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเซเว่นตามน้ำหนักที่พวกราค่าใช้กันในเวลานั้น
17. นาของเอโพรนในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนา กับถ้าซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิบซึ่งอยู่ในนาตลดอทัวร์ บริเวณนั้น จึงได้ขาย
18. ให้แก่กับอับราัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเขายา คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาก่อน
19. ต่อมากับอับราัมก็ฝังศพนางชาร์มาร์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามมัคเป-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเอโบวน ในแต่เดิมค่า

นาอัน

20. นาและดำเนินการตามข้อความดังนี้
ให้แก่ก้อนรากเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

1. ฝ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากที่เดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ
2. อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทุกอย่างของท่านว่า เอาจริงเจ้าว่างไว้ได้ ข้าอ่อนของเรา
3. แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่ ห้ามร้ายให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เรารักยอยู่ท่ามกลางเขานี้
4. แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่บ้านต่างๆ ของเราราเพื่อหารายได้ ให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา
5. คนใช้ก็เรียนท่านว่า หากว่าหัญนั้นจะไม่เต็มใจมากับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามิต้องนำบุตรชาย ของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมาันหรือ
6. อับราฮัมพูดกับเขาว่า ระวังอย่าพาบุตรชายของเราไปที่นั่นอีก
7. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านปิดเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงใช้ทุตสวัรค์ของ พระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจะหาภารຍาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น
8. ถ้าหัญนั้นไม่เต็มใจมากับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเราไปที่นั่น ก็ แล้วกัน
9. คนใช้จึงเอามือของเขาวางไว้ข้ออ่อนของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้
10. คนใช้นำอูฐสีบดัวของนายมาแล้วออกเดินทางไป ด้วยว่าข้าวของทั้งสิ้นของนายเขาก็อยู่ในอำนาจของเรา เขากลูก ขี้นไปยังเมืองโสโลเตเมีย ถึงเมืองของนาโอล
11. เขายังให้อูฐคูกเข่าลงที่ริมบ่อన้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หัญงอกมาตักน้ำ
12. เขายังอธิษฐานว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้า พระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์
13. ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังอกมาตักน้ำ
14. ขอให้หัญงอกคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า 'โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ' และนางนั้นจะว่า 'เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย' ให้คนนั้นเป็นคนที่พระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของ พระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์
15. และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธอเลบุตรชายของนางมิลค้าที่ภารຍาของ นาโอลน่องชายของอับราฮัม ก็แบกไห้น้ำของนางเดินออกมานะ
16. หัญงอกนานนั้นมาก เป็นพระหมาจารียังไม่มีชายได้สมสุ่นาง นางก็ลงไปที่บ่อน้ำเติมน้ำเติมไห้น้ำแล้วก็ขึ้นมา
17. คนใช้หันก็วิงไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า ขอน้ำจากไห้น้ำของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย
18. นางตอบว่า นายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด และนางก็รีบลดไห้น้ำของนางลงมาถือไว้แล้วให้เขาดื่ม
19. เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิ่มด้วย

20. นางรับเห็นว่าในไห้น้ำของนางใส่ร่างแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา
21. ชายนั้นเพ่งดูนางเงยบๆเพื่อตรึกตรองดูว่าพะระเยโไฮวาร์ดทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่
22. และต่อมามีอูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวนทองคำหนักครึ่งเซเวล และกำไลสำหรับข้อมือนางคู่หนึ่งท่องหนังสิบเซเวล
23. และพูดว่า ขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกราพักอาศัยบ้างไหม
24. นางตอบเขาว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบญจกุลบุตรชายของนางมิลคาท์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโซร์
25. นางพูดเสริมว่า เรามีทั้งพางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย
26. ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงมัสการพะระเยโไฮวาร์ด
27. และอธิษฐานว่า สรรเสริญแด่พะระเยโไฮวาร์ดพระเจ้าของอันราษฎร์ของข้าพะรองค์ ผู้มีได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพะรองค์นั้นพะระเยโไฮวาร์ดทรงนำมาตามทางจนถึงบ้านหมู่ญาติของนายข้าพะรองค์
28. แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้
29. เรเบค้ามีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบัน ลาบันวิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ
30. และต่อมามีท่าที่หันเห็นแหวนและกำไลที่ข้อมือของสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบค้าทันทีของสาวว่า ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้ ท่านก็ไปหาชายนั้น และดูเกดิ เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ
31. ท่านพูดว่า ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพะระเยโไฮวาร์ด เชิญเข้ามาเกดิ ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม้ เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว
32. ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบันก็แก้อูฐของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้น้ำล้างเท้าเขากลับเขากับเขา
33. แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพุดถึงธุระที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน ลาบันก็ว่า เชิญพูดเกดิ
34. เขายังพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอันราษฎร์
35. พะระเยโไฮวาร์ดทรงอยู่พระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานผุงแพะแกะ และผุ่งวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา
36. และนางชาราห์ภรรยาของนายข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นายเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร
37. นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า 'เจ้าย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้'
38. แต่เจ้าจะไปยังบ้านบิดาของเราระและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา'
39. ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า 'หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า'
40. แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พะระเยโไฮวาร์ดผู้ซึ่งเราดำเนินนโยบายต่อพระองค์จะทรงใช้ทุตสวารค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดา'

ของเรา

41. แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขายอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา'
42. วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า 'ข้าแต่พระเยอราห์พระเจ้าของอัคราภิมุนายนของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล
43. ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีอุกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า 'ขอนำให้ข้าพเจ้าดีมจากไห่น้ำของนางสักหน่อย'
44. และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า 'เชิญดีมเดิດ และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อุฐของท่านด้วย ให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระเยอราห์ทรงกำหนดด้วยไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์'
45. เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูเถิด นางเรเบคาห์แบกไห่น้ำของนางเดินออกจาก นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า 'ขอนำให้ข้าพเจ้าดีมหน่อย'
46. นางก็รีบลดไห่น้ำจากบ่าของนางและว่า 'เชิญดีมเดิດ แล้วข้าพเจ้าจะให้ไห่น้ำแก่อุฐของท่านด้วย' ข้าพเจ้าจึงดีมและนางก็ตักน้ำให้อุฐกินด้วย
47. แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า 'นางเป็นบุตรสาวของใคร' นางตอบว่า 'เป็นบุตรสาวของเบธเอลบุตรชายของนาอิร์ ซึ่งนางมีลูกสาวทำเนิดให้แก่เขา' ข้าพเจ้าจึงใส่เหวนที่จมูกของนางแล้วสามกำไลที่ข้อมือของ
48. แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงแม้สการพระเยอราห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยอราห์พระเจ้าของอัคราภิมุนายน ข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย
49. บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณานอกข้าพเจ้า ถ้ามีฉันท์ของกอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย
50. ล้านและเบธเอลจึงตอบว่า สิ่งนี้มาจากพระเยอราห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ไม่ได้
51. ดูเถิด เรเบคาห์ก้อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเฝิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายของท่านดังที่พระเยอราห์ตรัสแล้ว
52. และต่อมาเมื่อคนใช้ของอัคราภิมุนัยได้ยินถ้อยคำของท่านหั้งสอง ก็กราบลงถึงตีนแมสการพระเยอราห์
53. แล้วคนใช้ก็นำอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย
54. แล้วพวกเขาก็รับประทานและดีม คือเขากับคนที่มากับเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขากลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้ฉันท์กล่าวว่า 'ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหมายข้าพเจ้าเดิດ'
55. พี่ชายและมารดาของนางว่า 'ขอให้หญิงสาวอยู่กับเราสักหน่อยก่อน อย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปก็ได้'
56. แต่ชายฉันท์พูดกับพวกเขาว่า 'อย่าหน่วงข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยอราห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหมายข้าพเจ้า'
57. พวกเขาว่า 'เราจะเรียกหญิงสาวามาตามดู'

58. พวกรเข้าก็เรียกเรเบค้าห์มาหา และพูดกับนางว่า เจ้าจะไปกับชายคนนี้หรือไม่ นางตอบว่า ข้าพเจ้าจะไป
59. พวกรเข้าจึงส่งเรเบค้าห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ชื่องอบราэм และคนของเข้า
60. พวกรเขารวยพรเรเบค้าห์ และกล่าวแก่นางว่า น้องสาวเอี่ย ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประตุเมืองของคนที่เกลียดชังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
61. แล้วเรเบค้าห์และเหล่าสาวใช้ชื่องานกีชื่นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้กีพาระเบค้าห์ไป
62. ฝ่ายอิสอัคมาจากบ่อน้ำลาไฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้
63. เวลาเย็นอิสอัคออกไปตรึกตรองที่ทุ่งนาและท่านกีเงยหน้าขึ้นมองไป และดูเดิด มีอูฐเดินมา
64. เรเบค้าห์เงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางกีลงจากอูฐ
65. เพราะนางได้พูดกับคนใช้นั้นว่า ชายคนโน้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนา Maheran คือใคร คนใช้นั้นตอบว่า นายของข้าพเจ้าเอง นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม
66. คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป
67. อิสอัคกีพานางเข้ามาในเต็นท์ของนางชาราห์มารดาของท่านและรับเรเบค้าห์ไว้ นางกีเป็นภรรยาของท่าน และท่านกีรักนาง อิสอัคกีได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านเสื่นชีวิตแล้ว

1. อับราฮัมได้ภารຍາอีกคนหนึ่งชื่อเคಥราห์
2. นางกีคลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อศิมран โยกชาน เมดาน มีเดียน อิชบากและซูอาห์
3. โยกชานให้กำเนิดบุตรชื่อเชบาและเดดาan บุตรชายของเดดาan คืออัสชูริม เลทูชิมและเลอุมมิม
4. บุตรชายของมีเดียนคือ เอฟาร์ เอเฟอร์ อาโนค อาบีดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคಥราห์
5. อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค
6. แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกราชยาน้อยของท่าน และให้พวกราชยาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่
7. อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี
8. อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หนึ่อมแล้ว และเป็นคนชรา มีอายุมาก และถูกรอบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
9. อิสอัคและอิชมาเอลบุตรชายของท่านก็ผังท่านไว้ในถ้ำมัคเป-ลาห์ ในนาของเอโพรนบุตรชายของโคหาร์คนอิสิตไทต์ซึ่งอยู่หันมัมเร
10. เป็นนาที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเข้า เขา ก็ผังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับชาราห์ภารຍาของท่าน
11. และต่อมากลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำลาไหรอย
12. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางยาการ์คนอิมป์ตราใช้ของนางชาราห์กำหนดให้แก้อับราฮัม
13. ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิชมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบายอธเป็นบุตรหัวปีของอิชมาเอล เคدار อัดบีเอล มิบสัม
14. มิชมา ดูมาห์ มัสสา
15. ยาดาร์ เทมา เยญูร์ นาพิชและเคเดมาห์
16. คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิชมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกราชยาตามหมู่บ้าน และตามค่ายของเข้า เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเข้า
17. อายุแห่งชีวิตของอิชมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรอบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
18. พวกราชยาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองยาวิลาห์จนถึงเมืองชูร์ ซึ่งอยู่หันมืออิมป์ไปทางทิศแ Frankenin อัสซีเรีย และเข้าสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเข้า
19. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค
20. อิสอัค มีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภารຍาคือ เรเบคาห์บุตรสาวของเบฐุเอลคนซึ่งเรียชาราเมืองปัծดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย
21. อิสอัคขออิชฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภารຍาของท่าน เพราะนางเป็นหมัน พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอิชฐานของท่าน เรเบคาห์ภารຍาของท่านก็ตั้งครรภ์

22. เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า ถ้าเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะทำอะไรได้ นางจึงไปทูลถามพระเยื้อว่า
23. พระเยื้อว่า ตั้งสักบันนางว่า ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกรหนึงจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกรหนึง พี่จะปะนินบัดินอง
24. เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเดิດ มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง
25. คนแรกคลอดออกมาก่อนตัวแแดง มีขันอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอชava
26. ภายนอกน่องชายของเขาก็คลอดออกมาก มือของเขายังสั่นเท้าของเอชavaไว้ เขายังตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคเมียวยังได้หกสิบปี
27. เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอชava ก็เป็นพวนที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเรียนๆาศัยอยู่ในเต็นท์
28. อิสอัครักเอชava เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ
29. และยาโคบต้มผักอยู่ เอชava ก็ลับมาจากการท้องทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง
30. เอชava พุดกับยาโคบว่า ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราร้อนกำลัง เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโ-dom
31. ยาโคบว่า ขายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้
32. เอชava ว่า ดูเดิດ ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า
33. ยาโคบว่า ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้ เอชava จึงปฏิญาณให้กับเข้า และขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ
34. ยาโคบจึงให้ขันมปังและถั่วแดงต้มแก่เอชava เขาก็กินและดื่ม แล้วลูกไป ดังนี้เอชava ก็ถูหมินสิทธิบุตรหัวปีของตน

1. เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอักค์ไปหาอาบีเม เลยกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเดียวที่เมืองเก-ราร์
2. พระเยโฮวาห์ทรงประภูมิแก่ท่านและตรัสว่า อย่าลงไปอิยิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินนี้ซึ่งเราจะยกเจ้าให้
3. จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและ แก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ
4. เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้ง หลายในโลกจะได้รับพรก์พระเชื้อสายของเจ้า
5. เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราช บัญญัติของเรา
6. อิสอักค์จึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์
7. คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภารยาของท่าน ท่านจึงว่า 'เชอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า เชอเป็นภารยาของข้าพเจ้า คิดไปว่า มีฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอารебค้าห์ เพราะว่านางมีรูปงาม'
8. และต่อมามาเมื่อท่านอยู่ที่นั้นนานแล้ว อาบีเมเลยกษัตริย์ชาวฟิลิสเดียกอดพระเนตรตามซ่องพระแกล และดูแล ให้นิสอักค์กำลังหยอกเล่นกับเรเบค้าห์ภารยาของตน
9. อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาฝ่า และตรัสว่า 'ดูแล นางเป็นภารยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า 'เชอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' อิสอักค์ทูลพระองค์ว่า 'พระข้าพระองค์คิดว่า 'มีฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง'
10. อาบีเมเลคตรัสว่า ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนี้ประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภารยาของเจ้าง่ายๆ แล้ว เจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา
11. อาบีเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภารยาของเขาก็จะต้องถูกประหารชีวิตเป็น แน
12. อิสอักค์ได้ห่วนพีชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่าน
13. อิสอักค์ก็จำเริญมีกำไรทวีไปขึ้นจนท่านเป็นคนมีมนุษย์มาก
14. ด้วยว่าท่านมีผู้แพะแกะ และผู้วัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิสเดียวจึงอิจฉาท่าน
15. ฝ่ายชาวฟิลิสเดียวได้อุดและเอวดินถมบ่อทุกปอ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านชุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน
16. อาบีเมเลคตรัสกับอิสอักค์ว่า 'ไปเสียจากเราก็ได้ เพระท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา'
17. อิสอักค์จึงออกจากที่นั้น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่ทุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ที่นั้น
18. อิสอักค์ชุดบ่อนำ้ำซึ่งชุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพาะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเด ยได้อุดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้
19. และคนใช้ของอิสอักค์ชุดในทุบเขาและพบบ่อนำ้ำพุสูงขึ้นมา
20. คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเละกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอักค์อ้างว่า น้ำนั้นเป็นของเรา ท่านจึงเรียกชื่อบ่อ

นั้นว่า เอสก เพราะเข้าทั้งหลายมาทะเละกับท่าน

21. แล้วพวกเขาก็ชุดบ่อหน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเละกันเรื่องบ่อหนั่นด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อหนั่นว่า สิตนาห์
22. ท่านย้ายจากที่นั้นไปชุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเละกันเรื่องบ่อหนั่น ท่านจึงเรียกชื่อบ่อหนั่นว่า เรโ禾โบห ท่านกล่าวว่า เพราะบัดนี้พระเยื้อราห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแต่เดินนี้
23. และท่านก็ออกจากที่นั้นไปยังเมืองเบอэр์เชบา
24. พระเยื้อราห์ทรงปราภูมิแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า เราเป็นพระเจ้าของอับรัชัม บิดาของเจ้า อย่างลัวเลย ด้วยว่าเรารอยู่กับเจ้าและจะอยู่พรเจ้า และทวีเชือสายของเจ้าให้มากขึ้นพระเห็นแก่อับรัชัมผู้รับใช้ของเรา
25. ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และมัสการออกพระนามพระเยื้อราห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอักชุดบ่อหน้าที่นั่น
26. ฝ่ายอาบีเมเลคออกจากเมืองเก-ราร์พร้อมกับอาสซัทสายคนหนึ่งของพระองค์ กับฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน
27. อิสอักทูลถามเข้าทั้งหลายว่า ไหนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน
28. พากเขأتอบว่า เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยื้อราห์ทรงสถิตกับท่าน เรายังว่า ขอให้กระทำปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน
29. เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้แตะต้องท่านและไม่ได้กระทำสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยื้อราห์ทรงอยุพพระพร
30. ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเข้า และเขาก็ได้กินและดื่ม
31. ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแล้วเข้ามืด กระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอักไปส่งพวกเข้า พากเขาก็จากท่านไปอย่างสันติ
32. และต่อมานิวันนั้นเอง คนใช้ของอิสอักมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อหน้าซึ่งเขาได้ชุดและกล่าวแก่ท่านว่า เราพบน้ำแล้ว
33. ท่านเรียกป่อนั่นว่า เชบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบอэр์เชบา จนทุกวันนี้
34. เอชาวยีอายุสิบปีเมื่อท่านรับยูดิชบุตรสาวของเบอริกนิทไทด์และบำเพ็ญทบุตรสาวของโอลอนนิทไทด์เป็นภรรยา
35. หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอักและเรบค่าห์มีใจตกเครัว

1. และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามวัฒนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอชารบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า ลูกเอ้ย เข้าตอบว่า ดูເຄີດ ข້າພເຈົ້າຍຸທຶນ
2. ท่านว่า ดູເຄີດ ບັດນີ້ພ່ອແກ່ແລ້ວ ຈະຖືງວັນຕາຍເມື່ອໄຮກ໌ໄມ່ຮູ້
3. ລະນັ້ນບັດນີ້ຈໍາຈັງເຂົາຂູ້ຂອງເຈົ້າ ຄື່ອແລ່ງຮູ້ແລະຄັນຮູ້ອກໄປທີ່ທ່ອງທຸ່ງ ມາເນື້ອມາໃຫ້ພ່ອ
4. ແລະຈັດອາຫາຣອ່ອຍຍ່າງທີ່ພ່ອຂອບນັ້ນ ແລະນຳມາໃຫ້ພ່ອກິນ ເພື່ອຈົດວິຜູ້ງສານຂອງພ່ອຈະໄດ້ວັຍພຣແກ່ເຈົ້າກ່ອນພ່ອຕາຍ
5. ເມື່ອອີສັກພູດກັບເອົາຂາວບຸຕະຍາຍນັ້ນ ນາງເຮັບຄາທີ່ໄດ້ຍືນ ເອົາຂາວກີ່ອກໄປທ້ອງທຸ່ງເພື່ອລາເນື້ອມາ
6. ນາງເຮັບຄາທີ່ຈຶ່ງພູດກັບຍາໂຄບບຸຕະຍາຍຂອງນາງວ່າ ດູເຄີດ ແມ່ໄດ້ຍືນບິດາຂອງເຈົ້າພູດກັບເອົາພື້ຍາຍຂອງເຈົ້າວ່າ
7. 'ຈົນນຳເນື້ອມາໃຫ້ພ່ອແລະຈັດອາຫາຣອ່ອຍໃຫ້ພ່ອກິນ ແລະເຮົາຈະວັຍພຣເຈົ້າຕ່ອພະພັກຕົວພະຍົບໄອວັກກ່ອນພ່ອຕາຍ'
8. ເພຣະລະນັ້ນ ລູກເຂົ້າ ບັດນີ້ຈຶ່ງຝຶ່ງເສີຍຂອງແມ່ຕາມທີ່ແມ່ສັ່ງເຈົ້າ
9. ບັດນີ້ປີກີ່ຝູ້ແພະແກະ ນໍາລູກແພະດີ່ງສອງຕົວມາໃຫ້ແມ່ ແມ່ຈະເຂົາມັນປຽງອາຫາຣອ່ອຍໃຫ້ບິດາເຈົ້າຍ່າງທີ່ທ່ານຂອບ
10. ແລະເຈົ້າຈະຕ້ອງນໍາໄປໃຫ້ບິດາເຈົ້າຮັບປະກາດ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະວັຍພຣເຈົ້າກ່ອນທ່ານສິນເຊີວິຕ
11. ຍາໂຄບພູດກັບນາງເຮັບຄາທີ່ມາຮາດາຂອງຕົນວ່າ ດູເຄີດ ເອົາພື້ຍາຍຂອງຂ້າພເຈົ້າເປັນຄນມື້ນດກ ແລະຂ້າພເຈົ້າເປັນຄນເກລື້ອງເກລາ
12. ບິດາຂອງຂ້າພເຈົ້າຄົງຈະຄຳລົດຕົວຂ້າພເຈົ້າ ແລະຂ້າພເຈົ້າຈະດູເໜືອນວ່າເປັນຜູ້ຫລອກລວງທ່ານ ແລ້ວຂ້າພເຈົ້າຈະນໍາກາຮສາປແໜ່ງມາເຫັນຂ້າພເຈົ້າເອງ ຮ່າງໃໝ່ນຳພຣມາໄມ່
13. ມາຮາດາຂອງເຂົາພູດກັບເຂົາວ່າ ລູກເຂົ້າ ຂອໃຫ້ກາຮສາປແໜ່ງຂອງເຈົ້າຕກອງຢູ່ກັບແມ່ເຄີດ ຝຶ່ງເສີຍຂອງແມ່ເທົ່ານັ້ນ ໄປເຂົາລູກແພະມາໃຫ້ແມ່ເຄີດ
14. ເຂົາຈຶ່ງໄປຈັບເຂົາມາໃຫ້ມາຮາດາຂອງຕົນ ມາຮາດາຂອງເຂົາໄດ້ຈັດອາຫາຣອ່ອຍຍ່າງທີ່ບິດາຂອງເຂົາຂອບນັ້ນ
15. ແລ້ວນາງເຮັບຄາທີ່ນໍາເສື່ອຍ່າງດີທີ່ສຸດຂອງເອົາຂາວ ບຸຕະຍາຍຄນໂຕຂອງນາງ ທີ່ງອູ້ກັບນາງໃນເຮືອມາສົວມໃຫ້ຍາໂຄບບຸຕະຍາຍຄນເລື້ອກຂອງນາງ
16. ນາງເຂົາຫັນລູກແພະທຸ່ມມື້ອແລະຄອທີ່ເກລື້ອງເກລາຂອງເຂົາ
17. ແລ້ວນາງກົມອບອາຫາຣອ່ອຍແລະຂົນປັງ ທີ່ງນາງຈັດທຳນັ້ນໄວ້ໃນມື້ອຂອງຍາໂຄບບຸຕະຍາຍຂອງນາງ
18. ເຂົາຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາບິດາຂອງຕົນແລະພຸດວ່າ ບິດາເຈົ້າຂ້າ ແລະທ່ານວ່າ ພ່ອຍູ່ນີ້ ລູກເຂົ້າ ເຈົ້າຄື່ອໃຈ
19. ຍາໂຄບຕອບບິດາຂອງຕົນວ່າ ລູກເປັນເອົາຂາວບຸຕະຍາຫວັງຂອງທ່ານ ລູກທຳຕາມທີ່ທ່ານສັ່ງລູກແລ້ວ ເຊີ່ງລູກຂຶ້ນນັ້ນຮັບປະກາດເນື້ອທີ່ລູກໜາມາເຄີດ ເພື່ອຈົດວິຜູ້ງສານຂອງທ່ານຈະໄດ້ວັຍພຣແກ່ລູກ
20. ແຕ່ອີສັກພູດກັບບຸຕະຍາຍຂອງຕົນວ່າ ລູກເຂົ້າ ເຈົ້າທຳຍ່າງໄຮົງພບມັນເຮົວນັກ ບຸຕະຍົງຕອບວ່າ ເພຣະວ່າພະຍົບໄອວັກທີ່ພຣເຈົ້າຂອງທ່ານນໍາມັນມາໃຫ້ແກ່ລູກ
21. ແລ້ວອີສັກຈຶ່ງພູດກັບຍາໂຄບວ່າ ລູກເຂົ້າ ມາໄກລ້ງ ພ່ອຈະໄດ້ຄຳລົດເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນເອົາຂາວບຸຕະຍາຍຂອງພ່ອແນ່ທີ່ໄວ້
22. ຍາໂຄບຈຶ່ງເຂົ້າໄປໄກລ້ອີສັກບິດາຂອງຕົນ ອີສັກຄລົດຕົວເຂົາແລ້ວພູດວ່າ ເສີຍກີເປັນເສີຍຂອງຍາໂຄບ ແຕ່ມື້ອເປັນມື້ອຂອງ

ເອຫາວ

23. ທ່ານກີໄມ໌ໄດ້ສັງເກຕ ເພຣະມືອຂອງເຂາມີ້ນດກເທິມືອເອຫາວພື້ຍ້າຂອງເຂາ ທ່ານຈຶ່ງອວຍພຣແກ່ເຂາ
24. ທ່ານຄາມວ່າ ເຈົ້າເປັນເອຫາວບຸຕຽຍຂອງພ່ອຈິງຫຼື ເຂາຕອບວ່າ ໃຊ່ຽຮ
25. ທ່ານຈຶ່ງວ່າ ນໍາແກນມາເທົ່າພ່ອ ພ່ອຈະໄດ້ກິນເນື້ອທີ່ບຸຕຽຍຂອງພ່ອທ່ານ ເພື່ອຈົດວິຜູ້ຢານຂອງພ່ອຈະອວຍພຣເຈົ້າ ຍາໂຄບຈຶ່ງນໍາມັນມາໃຫ້ທ່ານ ທ່ານກີຮັບປະການ ຍາໂຄບນໍານ້າອ່າງໆນາມໄທ້ທ່ານແລະທ່ານກີດື່ມ
26. ແລ້ວອີສັກບິດາຂອງເຂາຈຶ່ງພູດກັບເຂາວ່າ ລູກເຂົ້າ ເຂົ້າມາໄກລ໌ແລະຈຸບພ່ອ
27. ເຂາຈຶ່ງເຂົ້າມາໄກລ໌ແລະຈຸບທ່ານ ແລະທ່ານກີດມກລິນທີ່ເສື້ອຂອງເຂາ ແລະອວຍພຣເຂາວ່າ ດູ້ຈີ ກລິນລູກຫຍາຂ້າເມືອນກລິນທ້ອງຖຸງ ຂຶ່ງພຣະເຍໂສວຫຼົກທົງອວຍພຣພຣ
28. ດັ່ງນັ້ນຂອພຣະເຈົ້າທຽບປະການນໍາຄ້າງຈາກຝ້າແກ່ເຈົ້າ ແລະປະການຄວາມອຸດສົມບຸຮົນຂອງແຜ່ນດິນທັ້ງໜ້າແລະນ້າອ່າງໆນາກມາຍແກ່ເຈົ້າ
29. ຂອໃຫ້ໜ້າດີທັ້ງໝາຍຮັບໃຊ້ເຈົ້າ ແລະໃຫ້ປະໜາມາດີກົກາບໄທວ່າເຈົ້າ ຂອໃຫ້ເປັນເຈົ້ານຍ່າເໜືອພື້ນ້ອງ ແລະບຸຕຽຍມາຮາດາຂອງເຈົ້າກົກາບໄທວ່າເຈົ້າ ຜູ້ໄດ້ສາປແໜ່ງເຈົ້າຂອໃຫ້ຜູ້ນ້ຳລູກສາປແລະຜູ້ໄດ້ອວຍພຣເຈົ້າຂອໃຫ້ຜູ້ນ້ຳໄດ້ຮັບພຣ
30. ແລະຕ່ອມພອອີສັກວິຍພຣຍາໂຄບເສົງແລ້ວ ເມື່ອຍາໂຄບພື້ນອອກໄປຈາກໜ້າເອີສັກບິດາ ເອຫາວພື້ຍ້າກີກລັບຈາກກາລ່າເນື້ອ
31. ແລະເຂາເຕີມອາຫາວອ່ອຍນໍາມາໃຫ້ບິດາດ້ວຍ ແລະພູດກັບບິດາວ່າ ຂອທ່ານລູກຂຶ້ນຮັບປະການເນື້ອທີ່ລູກຫຍາຫາມາ ເພື່ອຈົດວິຜູ້ຢານຂອງທ່ານຈະໄດ້ອວຍພຣລູກ
32. ອີສັກບິດາພູດກັບເຂາວ່າ ເຈົ້າຄື່ອໂຄຣ ເຂາຕອບວ່າ ຂໍພັບເຈົ້າຄື່ອເອຫາວບຸຕຽຍຂອງທ່ານ ເປັນບຸຕຽຍຫວັນປີຂອງທ່ານ
33. ອີສັກກີຕັ້ງສັ່ນມາກພຸດວ່າ ໂຄຣເລ່າ ຄື່ອຜູ້ນ້ຳອຸ່ນໆທີ່ໃຫ້ ທີ່ໄປລ່າເນື້ອ ແລ້ວນໍາມາໃຫ້ພ່ອ ພ່ອກິນໝາດແລ້ວກ່ອນເຈົ້ານຶ່ງແລະພ່ອອວຍພຣເຂາແລ້ວ ເປັນທີ່ແນ່ວ່າຜູ້ນ້ຳຈະໄດ້ຮັບພຣ
34. ເມື່ອເອຫາວໄດ້ຍືນດຳກ່າລ່າວຂອງບິດາກີຮອງອອກມາເສີຍງົດງ່າຍຄວາມຂນິ້ນ ແລະພູດກັບບິດາວ່າ ບິດາເຈົ້າຂ້າ ຂອອວຍພຣຂໍພັບເຈົ້າ ຂອອວຍພຣຂໍພັບເຈົ້າດ້ວຍເຄີດ
35. ແຕ່ທ່ານພຸດວ່າ ນ້ອງຫຍາເຈົ້າເຂົ້າມາຫລອກພ່ອ ແລະເອົາພຣຂອງເຈົ້າໄປເສີຍແລ້ວ
36. ເອຫາວພຸດວ່າ ເຂາມີ້ຂໍ້ວ່າຍາໂຄບກີລູກຕ້ອງແລ້ວມີໃໝ່ຫຼືຫຼື ເພຣະວ່າເຂາແກລັງໃຫ້ຂໍພັບເຈົ້າເສີຍເປົ້າສົງຄວັງແລ້ວ ເຂາເອົສີທີ່ບຸຕຽຍຫວັນປີຂອງຂໍພັບເຈົ້າໄປ ແລະດູເຄີດ ຄຣວິນ້ເຂາເອົາພຣຂອງຂໍພັບເຈົ້າໄປອິກດ້ວຍ ແລ້ວເຂາພຸດວ່າ ທ່ານມີໄດ້ສົງວນພຣໄວ່ໃຫ້ຂໍພັບເຈົ້າບ້າງຫຼື
37. ອີສັກຕອບເອຫາວວ່າ ດູເຄີດ ພ່ອຕັ້ງໃຫ້ເຂາເປັນເຈົ້ານຍ່າເຈົ້າ ແລະມອບບຣດາພື້ນ້ອງຂອງເຂາໃຫ້ເປັນຄົນໃຫ້ຂອງເຂາ ທັ້ງໜ້າແລະນ້າອ່າງໆນັ້ນພ່ອກິຈັດໃຫ້ເຂາ ລູກເຂົ້າ ພ່ອຈະທຳວ່າໄຣໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ອິກເລ່າ
38. ເອຫາວພຸດກັບບິດາວ່າ ບິດາເຈົ້າຂ້າ ທ່ານມີພຣແຕ່ເພີຍພຣເດີຍເທົ່ານັ້ນຫຼືຫຼື ບິດາເຈົ້າຂ້າ ຂອອວຍພຣລູກດ້ວຍເຄີດ ແລ້ວເອຫາວກີຕະເປັນເສີຍຮ້ອງໄທ
39. ອີສັກບິດາຂອງເຂາຈຶ່ງຕອບເຂາວ່າ ດູເຄີດ ເຈົ້າຈະໄດ້ອັຕີຍອຸ່ນໃແຜ່ນດິນເອັນອຸດມບຣົບຮົນ ມີນໍາຄ້າງລົງມາຈາກຝ້າ
40. ແຕ່ເຈົ້າຈະມີວິວຕອຍໆດ້ວຍດາບແລະເຈົ້າຈະຮັບໃຫ້ນ້ອງຫຍາຂອງເຈົ້າ ແຕ່ຕ່ອມາເມື່ອເຈົ້າມີກຳລັງຂຶ້ນເຈົ້າຈະຫັກແອກຂອງນ້ອງ

เสียงจากคอของตน

41. ฝ่ายเอชาร์ก์เกลี่ยดซังยาโคงเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขานั้น เอชาร์พิงในใจว่า วันไว้ทุกข์พ่อใกล้เข้ามายแล้ว หลังจากนั้นข้าจะষ่ายาโคงน้องชายของข้าเสีย
42. แต่คำของเอชาร์บุตรชายคนโดดไปถึงหูของนางเรเบค้า นางให้คนไปเรียกยาโคงบุตรชายคนเล็กของนางมาและพูดกับเขาว่า ดูเถิด เอชาร์พีชายของเจ้าปลอดใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า
43. เพราะฉะนั้น ลูกเอี้ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เกิด จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองสาราน
44. และอยู่กับเข้าชั่วคราวจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง
45. จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขามีมิสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาหากที่นั้น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไม่เล่า
46. นางเรเบค้าพูดกับอิสอัคว่า ข้าพเจ้าเป็นชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเข�า ถ้ายาโคงแต่งงานกับบุตรสาวคนเข�า ซึ่งเป็นหญิงแ芬ดินนี ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า

1. แล้วอิสอัคกี้เรียกยาโคบมาอยพรให้ และกำชับเขาว่า เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคนาอัน
2. แต่ลูกขึ้นไปเมืองปัดดานอารัม ไปยังบ้านเบซูลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้างแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบัน พี่ชายแม่ของเจ้า
3. ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวีปิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย
4. ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับรাহัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนเดียว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับร้าหัมแล้ว
5. อิสอัคกิส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปัดดานอารัมไปหาลาบัน บุตรชายของเบซูลบิดาของเจ้า ที่เรียกพี่ชายของนางเรเบคาห์ มาจากอยาโคบและเอซา
6. ฝ่ายเอซาไม่เห็นว่าอิสอัค Crowley และส่งเขาไปยังปัดดานอารัมเพื่อหารร้ายจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออิสอัค Crowley เขานั้นท่านกำชับเขาว่า เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคนาอันเลย
7. และเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังบิดามารดา และไปยังปัดดานอารัม
8. เมื่อเอซาเห็นว่าหญิงคนาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน
9. เอซาจึงไปหาอิชมาเอลและรับมาหะลัทบุตรสาวของอิชมาเอลบุตรชายของอับร้าหัมน้องสาวของเนบายโทยมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว
10. ยาโคบออกจากเมืองเบเยอร์เซนาเดินไปยังเมืองษาราน
11. เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น
12. เขายัง และดูเกิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเกิด ทุตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้า กำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น
13. และดูเกิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับร้าหัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า
14. เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนคงคลีบันแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระเพราะเจ้าและพระเชื้อสายของเจ้า
15. ดูเกิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้นั้นแล้ว
16. ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ที่เดียว แต่ข้าหาญไม่
17. เขากลัวและพูดว่า สถานที่นี้น่าับถือ สถานที่นี้มีเชื้อย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตุฟ้าสวรรค์
18. ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด เอาก้อนหินที่ทำหมอนหุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสาอัน
19. เขารียกสถานที่นั่นว่า เปษอล แต่ก่อนเมื่อไห้นั้นชื่อ ลูส

20. แล้วยาโคลบปฏิญาณว่า ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม
21. จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันเดิมภาพแล้ว พระเยซูward จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
22. และก่อนหนึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์

1. ยาโโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก
2. เขาก้มลงไป และเห็นบ่อหัวบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูแลิด มีผู้แกะสามผุ่งนอนอยู่ข้างบ่อหนึ่น เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อนั้นให้ผู้แกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น
3. และผู้แกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ผู้แกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม
4. ยาโโคบถามเข้าทั้งหลายว่า พื้นท้องเยี่ย ท่านมาจากไหน เขأتอบว่า เรามาจากเมืองชาราน
5. ยาโโคบจึงถามเข้าทั้งหลายว่า ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโซร์หรือไม่ เขأتอบว่า รู้จัก
6. ยาโโคบถามเข้าทั้งหลายว่า ลาบันสนับยดีหรือ เขأتอบว่า สนับยด ดูแลิด บุตรสาวของเขารือราเซลกำลังมาพร้อมกับผู้แกะ
7. ยาโโคบจึงว่า ดูแลิด เวลาเนี้ยงวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ผู้แพะแกะมาร่วมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก
8. แต่เข้าทั้งหลายตอบว่า เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกๆผุ่งจะมาพร้อมกัน และเขากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อนแล้วเรารึจะเอาน้ำให้ผู้แกะกิน
9. เมื่อยาโโคบกำลังพุดกับเข้าทั้งหลายอยู่ ราชาก็มาถึงพร้อมกับผู้แกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน
10. และต่อมาร้อนยาโโคบและเห็นราชานุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และผู้แกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโโคบก็เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ผู้แกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน
11. ยาโโคบจุบราชูลแล้วร้องให้ด้วยเสียงดัง
12. ยาโโคบบอกราชูลว่าเข้าเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็ริ่งไปบอกบิดาของนาง
13. ต่อมาร้อนลาบันได้ยินข่าวถึงยาโโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็ริ่งไปพบและกอดจุบยาโโคบและพามาบ้านของเขายาโโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง
14. ลาบันจึงพูดกับเขาว่า เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ ยาโโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง
15. แล้วลาบันพูดกับยาโโคบว่า เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเป็นๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเดีด
16. ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเซล
17. นางสาวเลอาห์นั้นตายบ่ายี่ แต่นางสาวราชูลนั้นสละสละหายและงานนำดู
18. ยาโโคบก็รักนางสาวราชูล และพูดว่า ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราชานุตรสาวคนเล็กของท่าน
19. ลาบันจึงว่า ให้เรยกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเดีด
20. ยาโโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราชูล เห็นเป็นเหมือนน้อยวัน เพราะความรักที่เขามีต่อนาง
21. ยาโโคบบอกลาบันว่า เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเดีด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ
22. ลาบันจึงเชิญบุตรสาวบ้านมาพร้อมกัน และจัดการเลี้ยง

23. และต่อมาครั้นเวลาค่ำ ลับันก์พาเลอาร์บูตรสาวของตนมอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง
24. ลับันยกศิลปอาชีวะสาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาร์
25. และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเดิด เป็นนางเลอาร์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลับันว่า ลุงทำอะไรรักข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุง เพื่อได้ราชสมิใช่หรือ ทำไมลุงจึงล่อลงข้าพเจ้าเล่า
26. ลับันจึงตอบว่า ในแต่เดิมเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี
27. ขอให้ครับเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลุงอีกเจ็ดปี
28. ยาโคบก็ยอม และรอจนครบเจ็ดวันของนางแล้วลับันก็กราเซลนุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย
29. ลับันยกบิลสาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเซล
30. ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเซลด้วย และเขารักราเซลมากกว่าเลอาร์ เขารับใช้ลับันต่อไปอีกเจ็ดปี
31. เมื่อพระเยโไฮวาร์ททรงเห็นว่ายาโคบซังเลอาร์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเซลนั้นเป็นหมัน
32. นางเลอาร์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า เพราะพระเยโไฮวาร์ಥอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า
33. นางเลอาร์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า เหตุพระเยโไฮวาร์ททรงได้ยินว่าข้าพเจ้าเป็นที่ซัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน
34. นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เล维
35. นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า ครั้นนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยุดมีบุตร

บทที่ 30

1. เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หาไม่ข้าพเจ้าจะตาย
2. ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ
3. นางจึงบอกว่า ดูเถิด บิลยาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปพาหนะเดิน นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อ ข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้
4. นางจึงยกบิลยาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภารยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปพาหนะ
5. บิลยาห์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
6. นางราเชลว่า พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสตับพังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ ข้าพเจ้า เหตุฉะนี้นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน
7. บิลยาห์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
8. นางราเชลจึงว่า ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี
9. เมื่อนางเลอห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงยกศิลปาร์ท์สาวใช้ของตนให้เป็นภารยาของยาโคบ
10. ศิลปาร์ท์สาวใช้ของเลอห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
11. นางเลอห์ว่า กองทหารกำลังมา จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กاد
12. แล้วศิลปาร์ท์สาวใช้ของเลอห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
13. นางเลอห์ก็ว่า ข้าพเจ้ามีความสุข เพราะพบบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่า เป็นสุข นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์
14. ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูด้าอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอห์ว่า ขอมะเขือดูด้าอิมของบุตรชายของพี่ให้ข้าพเจ้าบ้าง
15. นางเลอห์ตอบนางว่า ที่น่องแย่งสามีของข้าพเจ้าไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเขือดูด้าอิมของบุตรชายข้าพเจ้าด้วย ราเชลตอบว่า จะนั้นถ้าให้มะเขือดูด้าอิมของบุตรชายแก่ข้าพเจ้า คืนวันนี้เข้าจะไปนอนกับพี่
16. และยาโคบกลับมายากนาเวลาเย็น นางเลอห์ก็ออกไปต้อนรับเขานอกกว่า จงเข้ามาหาข้าพเจ้าเดิม เพราะข้าพเจ้า ให้มะเขือดูด้าอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว คืนวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง
17. พระเจ้าทรงสตับพังนางเลอห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ
18. ฝ่ายนางเลอห์พูดว่า พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสศาкар์
19. นางเลอห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ
20. แล้วนางเลอห์จึงว่า พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาหากคนแล้ว นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศนูรุณ
21. ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดีนาห์

22. พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง

23. นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า พระเจ้าทรงโปรดยกความอุดสูของข้าพเจ้าไปเสีย

24. นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า

25. และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบันว่า ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า

26. ขอขอบกราบยกบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเดิน เพาะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว

27. แต่ลาบันตอบเขาว่า ถ้าลุงเป็นที่พอดใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อไปเดิน เพาะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราพระเจ้า

28. และเขายกุ่นว่า เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรกับอกมาเดิน ลุงจะให้

29. ยาโคบตอบเขาว่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว

30. เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามาหนึ่งลุงมีแต่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทรัพย์ขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า

31. ลาบันจึงถามว่า ลุงควรจะให้อะไรเจ้า ยาโคบตอบว่า ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงร่วงสัตว์ของลุงต่อไป

32. คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูผุ่งสัตว์ของลุงทั้งผุ่ง ข้าพเจ้าจะคัดแยกที่มีจุดและด่างทุกตัวออกจากผุ่ง และคัดแยกด่างทุกตัวออกจากผุ่งแกะ และแพะด่างกับที่มีจุดออกจากผุ่งแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า

33. ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหน้า คือเมื่อลุงมาตรวจสอบค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและที่ไม่ด่างอยู่ในผุ่งแพะและตัวที่ไม่ด่างในผุ่งแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายังออกสัตว์เหล่านี้มา

34. ลาบันจึงตอบว่า ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้นเดิน

35. วันนั้นเขา ก็คัดแพะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แพะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะต่างหมด มามอบให้บุตรชายของเขากลับ

36. เขายกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ผุ่งสัตว์ของลาบันที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้

37. ยาโคบเอา กิ่งไม้สดจากต้นได้ ต้นเลสา และต้นเปลน มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆให้เห็นไม่สีขาว

38. เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องทรงหน้าผู้ สัตว์คือในร่องหน้าที่ผุ่งสัตว์มากินหน้า เพื่อเมื่อมันมากินหน้า มันจะตั้งท้อ

ง

39. ผุ่งสัตว์ก็ตั้งท้องทรงหน้าไม่นั้น ดังนั้นผุ่งสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและด่าง

40. ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ผุ่งแพะแกะนั้นอยู่ต่างหน้าแกะที่มีลาย และแกะด่างทุกตัวในผุ่งของลาบัน แต่ผุ่งแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับผุ่งสัตว์ของลาบัน

41. ออยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในผุ่งจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่ร่องหน้าให้ผุ่งสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม่นั้น

42. และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่เสี่ยงนั่นไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบัน แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ

43. ยาโคบก็มีมากขึ้น มีผู้แพะแกะผุ่งใหญ่ คนใช้ช้ายญิ่ง และผุ่งอูฐผุ่งลา

1. ยาโโคบได้ยินบุตรชายของลาบันพูดว่า ยาโโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา
2. ยาโโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบัน และดูเดิม เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน
3. พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโโคบว่า จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเดิม และเราจะอยู่กับเจ้า
4. ยาโโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มายที่ทุ่งนาที่เลี้ยงผุ้งสัตว์
5. แล้วบอกนางทั้งสองว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า
6. เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง
7. บิดาของเจ้ายังโงงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขารักษาความเสียหายแก่ข้าพเจ้า
8. ถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด
9. ดังนี้แหล่พระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า
10. ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความผันว่า ดูเดิม แพะตัวผู้ที่สมจริงกับผุ้งสัตว์นั้นเป็นเพียงลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแบบๆ
11. ในความผันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า 'ยาโโคบเอ่ย' ข้าพเจ้าตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ พระเจ้าข้า'
12. พระองค์ตรัสว่า 'เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจริงกับผุ้งสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแบบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้า'
13. เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธอโลลที่เจ้าจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลูกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า'
14. นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า เรา秧งมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเรือกหรือไม่
15. บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด
16. ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรานั้นแหล่เป็นของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเด็ด
17. ดังนั้น ยาโโคบจึงลูกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นชื่ออูฐ
18. แล้วเขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเข้าไป บนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาที่เขามาได้ในเมืองปัตตานีารัม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขานในแผ่นดินคานาอัน
19. และลาบันออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักษรูปเคราพรของบิดาไปด้วย
20. ฝ่ายยาโโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบันชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป
21. ยาโโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลูกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบ่ายหน้าไปยังถิ่นเทือกเขา กิเลอด

22. ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบันว่ายาโคบหนีไปแล้ว
23. ลาบันก็พากย์พิ่งห้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นเทือกเขา กิเลาด
24. แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบันคนซึ่เรียกว่าความฝัน ตรัสแก่เขาว่า จระวังตัว อย่าพุดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย
25. แล้วลาบันตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วนลาบันกับญาติพิ่งห้องตั้งอยู่ถิ่นเทือกเขา กิเลาด
26. ลาบันกล่าวกับยาโคบว่า เจ้าทำอะไรเล่า หนีพابุตรสาวของเรา มาไม่บอกให้เรารู้ ทำเหมือนเชลยที่จับได้ด้วยดาบ
27. เหตุไนนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆ และแอบมาโดยไม่บอกให้เรารู้ ถ้าเรารู้ เรา ก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร่าเริงยินดี โดยให้มีการขับร้องด้วยรำมนาและพิณเข้าคู่
28. ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราบุตรสาวและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างโง่เขลาแท้ๆ
29. เราไม่กำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนวนี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสรหามเราไว้ว่า 'จระวังตัว อย่าพุดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย'
30. บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไป เพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า
31. ยาโคบจึงตอบลาบันว่า เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า 'บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย'
32. ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คืนให้ ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย คันดูต่อหน้าญาติพิ่งห้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเผิด เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราชาลได้ลักษณะนั้นมา
33. ลาบันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลօาร์ และเต็นท์สาวใช้ห้องสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากรสึ่นท์ของนางเลօาร์ และเข้าไปในเต็นท์ของนางราชาล
34. ส่วนนางราชาลเอารูปเคราพเหล่านั้นซ่อนไว้ในถุงอูฐและนั่งทับไว้ ลาบันได้ค้นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ
35. นางราชาลก็พุดกับบิดาของตนว่า ขอนายอย่า Görath เลยที่ข้าพเจ้าลูกขึ้นต่อนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมชาติที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า ลาบันก็คันดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคราพนั้นเลย
36. ส่วนยาโคบก็ Görath และต่อว่าลาบัน ยาโคบกล่าวกับลาบันว่า ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำมาปะไรท่านจึงรับติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้
37. ท่านคันดูของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นี่ตรงหน้าญาติพิ่งห้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง
38. ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมาอยู่บีบีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมีย มีได้แหงลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีได้กินเลย
39. ที่สัตว์รายกัดฉีกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช่ให้ ที่ถูกชนโดยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น
40. ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน دادกีเพาข้าพเจ้า เวลากลางคืนน้ำค้างแข็งกีผลัญข้าพเจ้า และข้าพเจ้า

นอนไม่หลับ

41. ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้นุต្តรสาส่องคนของท่าน และรับใช้ท่านหากปีเพื่อได้ฝังสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง
42. ถ้าแม่นพระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอันราชมและซึ่งอิสอคคำเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้งนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการงานตราชกตรำที่เมื่อข้าพเจ้าทำจึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้
43. แล้วล้านตอบยาโคงว่า บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเราวันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กๆที่เกิดมาจากเขา
44. ฉะนั้นมาเติด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า
45. ฝ่ายยาโคงก็เอาก้อนหินที่ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ
46. แล้วยาโคงจึงพุดกับภูตญาติพี่น้องว่า เก็บก้อนหินมา เขาเก็บก้อนหินมากองสูมไว้ แล้วกิกินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น
47. ล้านจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการ์สหดูรา แต่ยาโคงตั้งชื่อว่า กาเลเอด
48. ล้านกล่าวว่า วันนี้กองหินนี้จะเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาเลเอด
49. และมิสปาห์ เพาะเขากล่าวว่า พระเยโซวาห์ทรงฝ่าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเรามากันไป
50. ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้ภารยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราร้าย จงรู้เติดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า
51. ล้านบอกยาโคงว่า จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า
52. หินก้อนนี้เป็นพยาน และเสานั้นก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข่มกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข่มกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน
53. ให้พระเจ้าของอันราชมและพระเจ้าของนาໂไฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรายาโคงกับภูตญาติโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอคบิดาของตนคำเกรง
54. แล้วยาโคงถวายเครื่องบุชานถินเทือกเขา และเรียกภูตญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวงเขารับประทานขนมปังและอยู่บนถินเทือกเขาตลาดดีนวันนั้น
55. ล้านตื่นขึ้นแต่เช้ามืด จุบหลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวงเขา แล้วล้านก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

1. ยาโโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบรูปเขา
2. เมื่อยาโโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเข้าจึงว่า 'นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า 'มหาธนาอิม'
3. ยาโโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเออชาวนี้ช้ายของตนที่แผ่นดินเสือร์ที่เมืองเออดอมตั้งอยู่
4. และสังเขาว่า 'จะไปบอกรือชาวนายของเราว่า ยาโโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ 'ข้าพเจ้าไปประกาศอยู่กับล้านจนบัดนี้'
5. 'ข้าพเจ้ามีผู้งัววัว ผุ่งลา ผุ่งแพะแกะ มีคนไข้ชัยหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน'
6. ผู้สื่อสารนั้นกลับมาบอกยาโโคบว่า 'ข้าพเจ้าไปพบเออชาวนี้ช้ายของท่านแล้ว เขายังคงจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขารู้อยู่คน'
7. ยาโโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขายังแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเข้า และผู้งัววัว ผุ่งลา ผุ่งอูฐ ออกเป็นสองพวก
8. คิดว่า 'ถ้าเออชาวนามาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้'
9. ยาโโคบอธิษฐานว่า 'โอพระเจ้าของอันราษฎรปูของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสราเอลของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า 'กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้านั้น'
10. 'ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม่เท่า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก'
11. 'ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื่อมมือพี่ชัยข้าพระองค์ คือจากเงื่อมมือของเออชา เพราะข้าพระองค์กลัวเข้า เกรงว่าเขากำมาตีข้าพระองค์ ทั้งมารดาภักดูแลด้วย'
12. 'แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า 'เราจะกระทำการดีแก่เจ้าและทำให้เชื้อสายของเจ้าดูจะมีเดิมทรายที่ทะเล ซึ่งจะงามมาก จนนับไม่ถ้วน'
13. 'คืนนั้นยาโโคบพักอยู่ที่นั้นและคัดเอาของที่มีอยู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เออชาพี่ชัยของตน'
14. 'คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้เมียสิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้เมียสิบ'
15. 'อูฐเม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียสิบ และลูกลาสิบ'
16. 'ยาโโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละผู้อยู่ต่างหาก และสั่งพากคนใช้ว่า 'ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้เว้นระยะห่างกันหน่อย'
17. 'ยาโโคบสั่งหมู่ที่ขึ้นหน้าว่า 'เมื่อเออชาพี่ชัยของเรามาพบเจ้าแล้วตามเจ้าว่า 'เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร'
18. 'เจ้าจะตอบว่า 'ของเหล่านี้เป็นของยาโโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็นของกำนัลส่งมาให้อีกนายของข้าพเจ้า และคุณเป็นยาโโคบตามมาข้างหลัง'
19. 'ยาโโคบสั่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมู่เหล่านั้นทำองเดียวกันว่า 'เมื่อเจ้าพบเออชา จงกล่าว

แก่เข้าเช่นเดียวกัน

20. และเสริมว่า 'ดูເຄີດ ຍາໂຄບຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານກຳລັງຕາມມາຂ້າງໜັງພວກເຮົາ' ເພຣະຍາໂຄບຄິດວ່າ ຂໍຈະຮັບຄວາມໂກຮ່າງເອົາໄວໄດ້ດ້ວຍຂອງກຳນັດທີ່ສ່ວງໜັງໄປ ແລະກາຍໜັງຂ້າຈະເຫັນໜັ້ນເຂົາ ບາງທີ່ເຂົາຈະຍອມຮັບຂ້າ
21. ຕັ້ງນັ້ນ ຂອງກຳນັດຕ່າງໆຈຶ່ງສ່ວງໜັງໄປກ່ອນເຂົາ ສ່ວນຕົວເຂົາຄືນນັ້ນຍັງທຳກຳຍູ້ໃນຄ່າຍ
22. ກລາງຄືນນັ້ນເອງ ຍາໂຄບກົກລຸກຂຶ້ນ ພາກຮຽທັງສອງ ສາວໃຫ້ທັງສອງແລະບຸຕະຫຼາຍສົບເອົດຄົນຂ້າມລຳຮາຮ້ອຍັນບອກໄປ
23. ຍາໂຄບສ່ວງຄວບຄວັງຂ້າມລຳຮາຮ້ອຍັນ ແລະສ່ວງຂອງທັງໝາດຂອງຕົນຂ້າມໄປດ້ວຍ
24. ຍາໂຄບຍູ້ທີ່ນັ້ນແຕ່ຜູ້ເດືອກ ມີບຸຮູ່ຜູ້ທີ່ນີ້ມາປຳລັກຂາຍເຈົ້າຈະເວລາຮູ່ສາງ
25. ເມື່ອບຸຮູ່ຜູ້ນັ້ນເຫັນວ່າຈະເອົາຫະຍາໂຄບໄມ້ໄດ້ ກົງທຳອົງທີ່ຂໍອຕ່ອຕະໂພກຂອງຍາໂຄບ ຂໍອຕ່ອຕະໂພກຂອງຍາໂຄບກີເຄລີດ ເມື່ອປຳລັກຍູ້ນັ້ນ
26. ບຸຮູ່ນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ປລ່ອຍໃຫ້ເຮົາໄປເຄີດເພຣະໄກລ໌ສ່ວ່າງແລ້ວ ແຕ່ຍາໂຄບຕອບວ່າ ຂ້າພເຈົ້າໄມ່ຍອມໃຫ້ທ່ານໄປ ນອກຈາກທ່ານຈະອາຍພຣແກ່ຂ້າພເຈົ້າ
27. ບຸຮູ່ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງຄາມຍາໂຄບວ່າ ເຈົ້າຂໍ້ອະໄຣ ຍາໂຄບຕອບວ່າ ຂ້າພເຈົ້າຂໍ້ອໍຍາໂຄບ
28. ບຸຮູ່ນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ເຂົາຈະໄໝເຮົາວ່າຍາໂຄບຕ່ອງໄປ ແຕ່ຈະເຮົາວ່າ ອີສຣາເອລ ເພຣະເຈົ້າເໜືອນເຈົ້າຫຍ່າຍໄດ້ສັບພຣະເຈົ້າ ແລະມໍ່າຍ ແລະໄດ້ຊັຍໜະ
29. ຍາໂຄບຈຶ່ງຄາມບຸຮູ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ ຂອທ່ານບອກຂ້າພເຈົ້າວ່າທ່ານຂໍ້ອະໄຣ ແຕ່ບຸຮູ່ນັ້ນກຳລ່ວວ່າ ເຫດໄຈນເຈົ້າຈຶ່ງຄາມຂໍ້ອໍເວາ ແລ້ວກົວຍພຣຍາໂຄບທີ່ນັ້ນ
30. ຍາໂຄບຈຶ່ງເຮົາວ່າ ເປົ້ນເອລ ກລ່ວວ່າ ເພຣະຂ້າພເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະພັກຕົວພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຍັງມີວິວິຕອຍໆ
31. ເມື່ອຍາໂຄບຝາກເປັນເປັນເອລ ດວງອາທິຕິຍີ່ຂຶ້ນແລ້ວເຂົາເດີນໂຍກເຫັນໄປ
32. ເຫດລະນີ້ ດົນອີສຣາເອລຈຶ່ງໄມ່ກິນເສັ້ນເອັນທີ່ຕະໂພກ ຈຶ່ງຍູ້ທີ່ຂໍອຕ່ອຕະໂພກນັ້ນຈົນທຸກວັນນີ້ ເພຣະພຣະອອກຕົວກຳທົງຖຸກທ້ອງຂໍອຕ່ອຕະໂພກຂອງຍາໂຄບຕຽບຕະຫຼາມເສັ້ນເອັນທີ່ຕະໂພກ

1. ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู และดูเดิม เอชาร์กำลังมาพร้อมกับพวกรู้ชาญสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆให้นางเลออาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง
2. เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลออาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด
3. ตัวเขามองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขาระบุ
4. แต่เอชาร์วิงออกไปต้อนรับเขา กอดและซบทันหลังที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องให้
5. เอชาร์ก็เงยหน้าขึ้นแลเห็นพวกรู้ชาญสี่ร้อยคนว่า คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร ยาโคบตอบว่า คือลูกๆที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน
6. แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามาใกล้และกราบลง
7. นางเลออาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง
8. เอชาร์ถามว่า ขอบวันผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร ยาโคบตอบว่า เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า
9. เอชาร์พูดว่า น่องเอี้ย ข้ามีพ่ออยู่แล้ว เก็บของๆเจ้าไว้เองเดิม
10. ยาโคบตอบว่า มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเดิม ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว
11. ข้าพเจ้าอ้อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพ่อเพียงแล้ว เข้าอ้อนวอนและเอชาร์จึงรับไว้
12. เอชาร์พูดว่า ให้เราเดินทางไปกันเดิม ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า
13. แต่ยาโคบตอบเขาว่า นายท่านย่อมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆนั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคคือที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้องให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด
14. ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเดิม ข้าพเจ้าจะตามไปช้าๆตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า และตามที่เด็กๆหนนได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอร์
15. เอชาร์จึงกล่าวว่า บัดนี้ขอให้คุณที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง ยาโคบตอบว่า มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเดิม
16. ในวันนั้น เอชาร์กลับไปทางเสอร์
17. ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท เขาริบ้านอยู่ที่นั้น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขาระนั้นจึงเรียกที่นั้นว่า สุคคท
18. เมื่อยาโคบเดินทางจากปัตตานีอารามก็มาถึงเมืองเชลเมซึ่งเป็นเมืองของเชคเคนในแผ่นดินคานาอัน เขาริบ้านที่อยู่หน้าเมืองนั้น
19. ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของชาโมรบิดาของเชคเคนเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ
20. ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั้น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอโลเออิสราเอล

1. ฝ่ายด้านที่บุตรสาวของนางเลอาร์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบันน้อกไปเยี่ยมผู้หญิงในแต่นั้น
2. เมื่อเชคเคนบุตรชายยาโมร์คนอีวีต์ผู้เป็นเจ้าเมืองเห็นนางสาวดีนาห์ เข้าก่อนทางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง
3. จิตใจของเชคเคนกับผู้พันอยู่กับนางสาวดีนาห์บุตรสาวายาโคบ และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง
4. เชคเคนจึงพูดกับยาโมร์บิดาของตนว่า จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเดิม
5. ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดีนาห์บุตรสาวของตน เวลาันนพวงบุตรชายของท่านอยู่กับผู้สัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนิ่งค่อยจนพวงบุตรชายกลับมาบ้าน
6. ยาโมร์บิดาของเชคเคนก็ไปหาายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน
7. เมื่อพวงบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โศกเศร้าและโกรธยิ่งนัก เพราะเชคเคนได้กระทำความไม่ดีในพวงอิสราเอล โดยชั่มชื่นบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร
8. ยาโมร์ก็ปรึกษากับพวงเขาว่า จิตใจเชคเคนบุตรชายของเรานี้ผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเด็ด
9. และเชคเคนบอกว่า จิตใจเชคเคนบุตรชายของเรานี้ผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านให้พวงเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวงท่าน
10. ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวงเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้ำข่ายและจะได้สมบัติมากในแต่เดือนนี้
11. เชคเคนบอกบิดาและพวงพี่ชายของหญิงนั้นว่า จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเดิม และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้ท่านจะเรียกตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอຍกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า
12. ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เชคเคนและยาโมร์บิดาของเชคเคนเป็นกลอุบายน เพราะเหตุเข้าทำอนาจารแก่นางสาวดีนาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า
13. ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เชคเคนและยาโมร์บิดาของเชคเคนเป็นกลอุบายน เพราะเหตุเข้าทำอนาจารแก่นางสาวดีนาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า
14. โดยบอกเขาว่า เราทำสิ่งนี้ไม่ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสูบนัดนั้น เพราะจะเป็นที่อับอายขายหน้าแก่เรา
15. แต่เราจะยอมดังนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวงเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสูบนัด
16. เราจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวงท่าน และเราจะรับบุตรสาวของพวงท่านเป็นภรรยาของพวงเรา และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน
17. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสูบนัด เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย
18. ถ้อยคำของเขามีความหมายว่า ไม่ใช่ยาโมร์ และเชคเคนบุตรชายของยาโมร์
19. หนุ่มนักนี้ไม่รีรอที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ เขามีความน่าเคารพนับถือมากกว่าครูในครอบครัวของบิดา
20. ยาโมร์กับเชคเคนบุตรชายจึงออกไปที่ประตุเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า

21. คนเหล่านี้เป็นมิตรกับพวกรเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแต่เดินนี้ เพราะดูเดิດ แผ่นเดินนี้กว้างขวาง พอดีให้เขายอญได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาพวกรเราและยกบุตรสาวของเราให้เขารับ
22. เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หนัตเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดังนั้นพวgnนจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา
23. ผู้สัตว์เลี้ยงและทรัพย์สมบัติของเขากับผู้สัตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้รายอกรกระทำดังนั้นเขาก็จะยอมอยู่กับเรา
24. บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประดุเมืองก็เห็นชอบด้วยยาโมร์และเชเคอมบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประดุเมืองก็เข้าสู่หนัต
25. ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเจ็บอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชาย นางสาวดีนาห์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจล้าหัญญาผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น
26. เขาจากยาโมร์และเชเคอมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวดีนาห์ออกจากบ้านเชเคอมไปเสีย
27. พวกรบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาว ของเขามา
28. เขาวิ่งเอาผู้แกะ ผู้วัว ผู้ลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป
29. เอกทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขามาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น
30. ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า เจ้าทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นเดินนี้ คือ คนคานาอันกับคนเบริสซี เราไม่ผูกันน้อยนัก เข้าทั้งหลายจะรุมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น
31. แต่เขายกอกบ่า มนจะทำกับน้องสาวเราเหมือนหัญญาแพศยาได้หรือ

บทที่ 35

1. พระเจ้าตัวสแก่ยาโคบว่า จงลูกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธอโล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สำแดง พระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอชารพีชาวยของเจ้า
2. ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคนหั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า จงทิ้งพระต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระด้วยน้ำ และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม
3. และให้พวกเรางูขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธอโล ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น
4. คนหั้งหลายเอาพระต่างด้าวหั้งหมดที่มีอยู่ กับตุ้มหมูที่หมูของเขามาให้ยาโคบ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ตันโอลิ่วที่อยู่ใกล้เมืองเชเชเม
5. พากเขาก็ยกเดินไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ
6. ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบธอโล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคاناอัน หั้งตัวเข้าและทุกคนที่อยู่กับเขา
7. ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเบธอโล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพีชาวย
8. ฝ่ายพี่เลี้ยงของนางเรเบคาร์ ซึ่งเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เข้าฝังศพไว้ใต้ตันโอลิ่วใต้เบธอโล เขาเรียกตันไม่นั้นว่า อัลโลนบากุท
9. เมื่อยาโคบออกจากปั๊ดดานอารัมพระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา
10. พระเจ้าตัวสแก่เขาว่า เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราออล ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราออล
11. พระเจ้าตัวสแก่เขาว่า เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากการเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะอกรมาจากการบัน្តเอวของเจ้า
12. แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอักแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า
13. พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตัวสแก่เขา
14. ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตัวสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องดื่มน้ำบูชาเทลงบนเสา และเห็นนำมันบนนั้น
15. ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตัวสแก่ตนว่า เบธอโล
16. เขายังหลายไปจากเบธอโลใกล้จะถึงเอฟราห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์นัก
17. ต่อมานะที่นางเจ็บครรภ์นัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า อย่ากลัว ท่านจะได้นุตรชายคนนี้ด้วย
18. อญญาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโนนี แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยาamin
19. นางราเชลก็สิ้นชีวิต เข้าฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราห์ซึ่งคือเบธเลเฮม

20. ยาโคบເເສາທິນປັກໄວ້ ດັກທີ່ຜັກສະໜຶ່ງເປັນເສາທິນ ດັກທີ່ຜັກສພນາງຮາເຊລຈົນທຸກວັນນີ້
21. ອີສຣາເອລກີຍເດີນຕ່ອໄປອີກໄປຕັ້ງເຕືືນທີ່ອູ່ເລຍຫອຄອຍແທ່ງເອເດອ້ວໍ
22. ອູ່ມາເມື່ອອີສຣາເອລາສັຍອູ່ທີ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ ຮູບເບນໄປນອນກັນນາງປິລຢາ້າ ກວຽນໜ້ອຍຂອງປິດາ ອີສຣາເອລກີໄດ້ຍິນເຮືອງນີ້ ຜ່າຍບຸຕະຮາຍຂອງຍາໂຄບມີສົບສອງຄນ
23. ບຸຕະຮາຍຂອງນາງເລອາທີ່ຂໍ້ອ ຮູບເບນ ເປັນບຸຕະຮ້ວມືຂອງຍາໂຄບ ສີເມໂອນ ເລວີ ຍຸດາ້າ ອີສສາຄາຣ໌ແລະເສບູລຸນ
24. ບຸຕະຮາຍຂອງນາງຮາເຊລ໌ຂໍ້ອ ໂຍເໜີຟ ແລະເບນຍາມີນ
25. ບຸຕະຮາຍຂອງນາງປິລຢາ້າ ສາວໃຊ້ຂອງນາງຮາເຊລ໌ຂໍ້ອ ດານ ແລະນັຟກາລີ
26. ບຸຕະຮາຍຂອງນາງຄືລປາ້າ ສາວໃຊ້ຂອງນາງເລອາທີ່ຂໍ້ອ ກາດ ແລະເຂອຮ້ວໍ ດັນເໜີ່ໄປໜີ່ເປັນບຸຕະຮາຍຂອງຍາໂຄບ ທີ່ເກີດທີ່ປັດຕານອາຮັມ
27. ຜ່າຍຍາໂຄບກັບມາຫາອີສັດປິດາຂອງຕນທີ່ມັນເຮັດ ຄື່ອທີ່ເມື່ອງອາຮາບາ ຄື່ອເຂໂບຮນ ທີ່ອັບຮາສັມແລະອີສັດເຄຍາສັຍກ່ອນ
28. ອີສັດມີອາຍຸໜີ່ຮ້ອຍແປດສົບປີ
29. ອີສັດກີ່ສິ້ນລົມຫາຍໃຈ ທ່ານໜາແລະແກ່ທ່ອມນາກເມື່ອສິ້ນເຊີວິຕ ແລະໄປອູ່ຮ່ວມປະບຸຮູ່ຂອງທ່ານ ເອໜາວແລະຍາໂຄບບຸຕະຮາຍຂອງຕນກີ່ນຳທ່ານໄປຝຶ່ງເສີຍ

1. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของເອົາວຄື່ອເອົດມ
2. ເອົາວໄດ້ຫຼັງຄົນຄານອັນມາເປັນກຣຍາ ດື່ອາດາຫຼຸດບຸຕະສາວເອລົອນຄົນອີຕໍໄທຕໍ ແລະໂອໂໂລິບາມາໜໍ ບຸຕະສາວອານາຫຼຸດ ເປັນບຸຕະສາວສີເບໂໂນຄົນສີໄວຕໍ
3. ກັບນາເສມັກ ບຸຕະສາວອີ່ມາເອລເປັນນ້ອງສາວຂອງເນບາໂຍທ
4. ຝ່າຍນາງອາດາຫຼຸດບຸຕະຮ່າຍເລື່ອເອົາວຊື່ອເລື່ພັສ ນາງບາເສມັກຄົດບຸຕະຮ່າຍເລື່ອເຮູ້ເອລ
5. ແລະນາງໂອໂໂລິບາມາໜໍຄົດບຸຕະຮ່າຍເຍຸ້ອ ຍາລາມ ແລະໂຄຣາໜໍ ດັນເຫັນນີ້ເປັນບຸຕະສາຍຂອງເອົາວທີ່ເກີດໃນແຜ່ນດິນຄານອັນ
6. ເອົາວພາກຣຍາບຸຕະສາຍຫຼົງແລະຄານທັງປົງໃນຄຣອບຄວ້າຂອງຕົນ ກັບຝູ້ສັດວົງ ບຣດາສັດວົງໃຊ້ງານ ແລະທັກພົງສິງຂອງທັງໝາດທີ່ໄດ້ມາໃນແຜ່ນດິນຄານອັນ ມັນຈາກໜ້າໂຄບນ້ອງສາຍໄປທີ່ເມື່ອງເກື່ອນ
7. ເພຣະທັກພົງສິນບັດຂອງທັງສອງມີມາກ ຈະອູ່ດ້ວຍກັນມີໄດ້ ດິນແດນທີ່ເຂົາອັດຍິນນີ້ໄມ່ພວຍໃຫ້ເຂົາເລີ່ມັງຝູ້ສັດວົງ
8. ເອົາວຈຶ່ງໄປຢູ່ໃນຄື່ນເຖິງເກົາເສອົງ ເອົາວຄື່ອເອົດມ
9. ต่อไปนี้ເປັນພົງສັດວົງຂອງເອົາວ ບົດາຄານເອົດມ ທາວເມື່ອງເຖິງເກົາເສອົງ
10. ຂໍອູ້ບຸຕະສາຍຂອງເອົາວ ດື່ອເລື່ພັສບຸຕະສາຍນາງອາດາຫຼຸດ ກຣຍາເອົາວ ເຮູ້ເລື່ອບຸຕະສາຍນາງບາເສມັກ ກຣຍາເອົາວ
11. ຝ່າຍບຸຕະສາຍຂອງເລື່ພັສຊື່ເທມານ ໂອມາຮ້ ເສີໂພ ກາທາມ ແລະເຄັນສ
12. ຖິມນາເປັນກຣຍານ້ອຍຂອງເລື່ພັສບຸຕະສາຍເອົາວ ນາງຄົດບຸຕະຮ່າຍເລື່ອເລື່ພັສຊື່ອາມາເລີ້ນ ດັນເຫັນນີ້ເປັນບຸຕະສາຍຂອງອາດາຫຼຸດກຣຍາເອົາວ
13. ต่อไปนี้ເປັນບຸຕະສາຍຂອງເຮູ້ເລື່ອບຸຕະຮ່າຍ ດື່ອນາຫາທ ເສ-ຣາຫ໌ ຂັ້ມມາໜໍ ແລະມີສ້າຫ໌ ດັນເຫັນນີ້ເປັນບຸຕະສາຍຂອງບາສມັກກຣຍາເອົາວ
14. ต่อไปนี้ເປັນບຸຕະສາຍກຣຍາຂອງເອົາວ ດື່ອນາງໂອໂໂລິບາມາໜໍ ບຸຕະສາວຂອງອານາຫຼຸດເປັນບຸຕະສາວສີເບໂໂນ ນາງຄົດບຸຕະຮ່າຍເລື່ອເອົາວຊື່ເຍຸ້ອ ຍາລາມ ແລະໂຄຣາໜໍ
15. ต่อไปนี้ເປັນເຈົ້ານາຍໃນບຣດາບຸຕະສາຍຂອງເອົາວ ບຣດາບຸຕະສາຍຂອງເລື່ພັສ ບຸຕະສາຍຫັ້ງປີຂອງເອົາວ ດື່ອເຈົ້ານາຍເທມານ ເຈົ້ານາຍໂລມາຮ້ ເຈົ້ານາຍເສີໂພ ເຈົ້ານາຍເຄັນສ
16. ເຈົ້ານາຍໂຄຣາໜໍ ເຈົ້ານາຍກາທາມ ເຈົ້ານາຍອາມາເລີ້ນ ດັນເຫັນນີ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເລື່ພັສໃນແຜ່ນດິນເອົດມ ພວກເຂາເປັນລູກໜານຂອງນາງອາດາຫຼຸດ
17. ต่อไปนี้ເປັນບຸຕະສາຍຂອງເຮູ້ເລື່ອບຸຕະຮ່າຍຂອງເອົາວ ດື່ອເຈົ້ານາຍນາຫາທ ເຈົ້ານາຍເສ-ຣາຫ໌ ເຈົ້ານາຍຂັ້ມມາໜໍ ແລະເຈົ້ານາຍມີສ້າຫ໌ ດັນເຫັນນີ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຮູ້ເລື່ອບຸຕະສາຍໃນແຜ່ນດິນເອົດມ ພວກເຂາເປັນລູກໜານຂອງນາງບາເສມັກກຣຍາຂອງເອົາວ
18. ต่อไปนี้ເປັນບຸຕະສາຍຂອງນາງໂອໂໂລິບາມາໜໍກຣຍາຂອງເອົາວ ດື່ອເຈົ້ານາຍເຍຸ້ອ ເຈົ້ານາຍຍາລາມ ແລະເຈົ້ານາຍໂຄຣາໜໍ ດັນເຫັນນີ້ເປັນເຈົ້ານາຍເກີດຈາກນາງໂອໂໂລິບາມາໜໍບຸຕະສາວຂອງອານາຫຼຸດກຣຍາເອົາວ
19. ດັນເຫັນນີ້ເປັນບຸຕະສາຍຂອງເອົາວຄື່ອເອົດມ ແລະ ດັນເຫັນນີ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຂາ

20. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสือร์คุโนโหรี ชาวดแห่งนั้นคือโลทาณ โซบาล ศิเบโอน アナホアナホ
21. ดีโซน เอเซอร์และดีชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคุโนโหรี ผู้เป็นบุตรของเสือร์ในแต่เดิมเอโดะ
22. บุตรชายโลทาณชื่อโซรีและเอมาน และน้องสาวของโลทาณชื่อทิมนา
23. ต่อไปนี้เป็นบุตรของโซบาล คืออัลวาน มานาฮาท เอบาล เชฟะ และโอนัม
24. ต่อไปนี้เป็นบุตรของศิเบโอนคืออัยยาห์ และアナห์ アナห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบผู้ล่อในถินทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงผู้ลากของศิเบโอนบิดาของเข้า
25. ต่อไปนี้เป็นบุตรของアナห์ คือดีโซน และโอโซลีบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของアナห์
26. ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโซน คือเอมดาน เอซบาน อิธราน และเคราน
27. ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาขาน
28. ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีชาน คืออุคและอารัน
29. ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคุโนโหรี คือเจ้านายโลทาณ เจ้านายโซบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายアナห์
30. เจ้านายดีโซน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคุโนโหรีตามพวกเจ้านายของเข้าในแต่เดิมเสือร์
31. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแต่เดิมเอโดะ ก่อนที่คุโนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง
32. เปลาบุตรชายเบโอล์ครอบครองในเอโดะ เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาร์
33. เมื่อเปลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยับบุตรชายเต-ราชีชาร์ชาวยเมืองโบสราห์ขึ้นครองแทน
34. เมื่อยอับสิ้นพระชนม์แล้ว หุ่นเช้ำแห่งน้องคนเก่าขึ้นครองแทน
35. เมื่อหุ่นเชี้ยวสิ้นพระชนม์แล้ว ยาดัดบุตรชายของเบดัดผู้รับ贊ะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวีท
36. เมื่อยาดัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวยเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครองแทน
37. เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอุลชาวยเมืองเรหิโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครองแทน
38. เมื่อชาอุลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานนบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครองแทน
39. เมื่อบาอัลฮานนบุตรชายอัคโบร์สิ้นพระชนม์แล้ว สาดาธีร์ขึ้นครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อป้าอุ และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมเทาเบล บิดาของมัทเรด บิดาของเมชาหับ
40. ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอซาوا ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาน เจ้านายเยเรห
41. เจ้านายโอโซลีบามาห์ เจ้านายเอลาร์ เจ้านายปิโโน
42. เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบชาห์
43. เจ้านายมักดีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดะ คือเอซาوابิดาของคนเอโดะ ตามที่อยู่ของท่าน ในแต่เดิมที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

1. ฝ่ายยาโคงมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าวันนี้คือ แผ่นดินคานาอัน
2. ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคง เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพากพี้ชัย เด็กหนุ่มน้อย กับบุตรชายของนางบิลฮาท์และกับบุตรชายของนางศิลปาห์ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอกสารความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง
3. ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเสื้อยาหลากสีให้แก่โยเซฟ
4. เมื่อพากพี้ชัยเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ซังโยเซฟ และพูดดีกับเขาว่าไม่ได้
5. คราวหนึ่งโยเซฟผัน แล้วเล่าให้พากพี้ชัยฟัง พากพี้ชัยยิ่งซังโยเซฟมากขึ้น
6. โยเซฟเล่าว่า พังความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นนี้
7. ดูเดิด พากเรากำลังมัดฟอนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟอนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเดิด ฟอนข้าวของพากพี้ชัยมาแวดล้อมกราบไหว้ฟอนข้าวของข้าพเจ้า
8. พากพี้ชัยจึงถามโยเซฟว่า เจ้าจะปกครองเราระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ พากพี้ชัยก็ยิ่งซังโยเซฟมากขึ้นอีก เพราะความฝัน และพระคำของเขามา
9. ต่อมายอเซฟก็ผันอีก จึงเล่าให้พากพี้ชัยฟังว่า ดูเดิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า
10. เมื่อเล่าให้บิดาและพากพี้ชัยฟัง บิดาก็ว่ากล่าวโยเซฟว่า ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เราภัยมารดาและพากพี้ชัยของเจ้าจะมาชนหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากราบหนึ่นหรือ
11. พากพี้ชัยอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรงเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ
12. ฝ่ายพากพี้ชัยพา กันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคเม
13. อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคเม มีใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย โยเซฟตอบว่า ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว
14. บิดาจึงพูดกับเขาว่า เรายอรังเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและผูกสัตว์ชีว่า สนายดีหรือไม่ แล้วกลับมานอกพ่อ บิดาใช้เข้าไปจากที่รับເຂົາໂປຣນ ເຂົກມາຍັງເມືອງເຊົາ
15. ดูเดิด ชาຍคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในห้องน้ำจึงถามว่า เจ้าหาอะไร
16. โยเซฟตอบว่า ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน
17. คนนั้นตอบว่า เขายังไม่แล้ว เพราะเราได้ยินเข้าพูดกันว่า 'ให้เราไปเมืองໂດຮານกันเด็ด' โยเซฟตามไปพบพากพี้ชัยที่เมืองໂດຮານ
18. เมื่อพากพี้ชัยเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย
19. เข้าพูดกันว่า ดูเดิด เจ้าช่างฝันมากนี่แล้ว
20. บัดนี้ มาเดิด ให้พากเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อหนึ่ง เราจะว่า 'สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย' แล้วเราจะดูว่า

ความผันผวนจะเป็นจริงได้อย่างไร

21. ฝ่ายรูเบนพ่อได้ยินดังนั้น ก็อยากรู้ว่าโยเซฟให้พันเมืองพากเพียรจึงพูดว่า เราย่าฝ่ามือแลย

22. รูเบนเดือนเขาว่า อย่าทำให้โลหิตให้หลุด จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถินทุรกันดาร อย่าแตะต้องนองเลย ทั้งนี้เพื่อจะช่วยนองให้พันเมืองเข้า แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา

23. ต่อมมา ครั้นโยเซฟมาถึงพากเพียร เขาก็จับโยเซฟจอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากระซิบสีที่สวมอยู่

24. แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ ป่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ

25. ขณะที่นั่งรับประทานอยู่ เขาเหย็นหน้าขึ้น ดูเกิด เห็นหมู่คนอิชามาeloมาจากเมืองกิเลอาด มีผู้อูฐบรรทุกยางไม้ พิมเสนและมัดยอดเสาเดินทางลงไปยังอียิปต์

26. ญาดาห์จึงพุดกับพี่น้องว่า หากเราฝ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า

27. มาเกิด ให้เราขายน้องแก่พากอิชามาeloโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาเป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ

28. ขณะนั้นพากพอก้าชารมีเดียนกำลังผ่านมา พากเพียรก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิชามาeloเป็นเงินยี่สิบ เหรียญ คนอิชามาelo ก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์

29. ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่ออีกครั้ง แล้วดูเกิด โยเซฟวิ่งอ้อยในบ่ออีกครั้ง จึงนึกเสื้อผ้าของตน

30. แล้วกลับไปหาพากน้องบอกว่า เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า

31. พากเขาก็เอารถีของโยเซฟมา และนำลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มสีของโยเซฟลงในเลือด

32. แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากระซิบสันนไปยังบิดา บอกว่า พากเราได้พบเสื้อตัวนี้ ขอพ่อจงพิจารณาดูว่าใช้เสื้อลูกของพ่อหรือไม่

33. บิดารู้จักแล้วร้องว่า นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาระเสียแล้ว โยเซฟย่องยับเสียแล้วเป็นแน่

34. ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ามาห่อตัวเอง ไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายวัน

35. ฝ่ายบุตรชายหงษ์ทั้งหมดก็พากันมาลองโายนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการลองโายนกล่าวว่า เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฟังศพ บิดาของเขาร้องให้คิดถึงเข้าดังนี้

36. แล้วคนมีเดียนก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโบพิฟาร์ข้าราชสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

1. ต่อมา ครั้งนั้นยุดาห์ลงไปจากพวงพื้นรอง ไปอาศัยอยู่กับคนอุดลามคนหนึ่งชื่อเอีร่าห์
2. ยุดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งที่นั่น บิดาหญิงนั้นชื่อชูวา จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปป่าทาง
3. หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์
4. หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน
5. นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เช-ลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา
6. ยุดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยาเออร์บุตรหัวปีของตน
7. เออร์บุตรหัวปีของยุดาห์เป็นคนช้ำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย
8. ยุดาห์จึงบอกโอนันว่า เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าເຄີດ และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชือสายพี่ชายไว้
9. โอนันรู้ว่าเชือสายจะไม่ได้นับเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้นักการตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชือสายให้แก่พี่ชาย
10. สิ่งที่โอนันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอใจพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย
11. ยุดาห์จึงบอกทามาร์บุตรสะไภ้ว่า กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเช-ลาห์บุตรชายของเราจะโต ยุดาห์กล่าวว่าเขาจะตามเสียเหมือนพี่ชาย นางทามาร์จึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา
12. ออยู่ภรรยาของยุดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชู瓦ก็ตาย เมื่อยุดาห์ค่อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนاث กับเพื่อนชื่อเอีร่าห์ เป็นคนอุดลาม
13. มีคนมาบอกนางทามาร์ว่า ดูເຄີດ พ่อผัวของเจ้าไปบ้านทิมนاثจะตัดขนแกะ
14. นางจึงผลัดเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้ง ริมทางที่จะไปบ้านทิมนاث ด้วยนางเห็นว่าเช-ลาห์โടีขึ้นแล้ว แต่นางยังมิได้เป็นภรรยาของเขา
15. เมื่อยุดาห์เห็นนางก็คิดว่าเป็นหญิงโซเกณี เพราะนางได้อาสาคลุมหน้าไว้
16. ยุดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า มาເຄີດ ให้เราเข้านอนด้วย (พระไม่ทราบว่านางเป็นสะไภ้ของตน) นางจึงว่า ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่เข้าหาข้าพเจ้า
17. ยุดาห์ตอบว่า เราจะส่งลูกแพะจากฝุงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง นางก็ถามว่า ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม
18. ยุดาห์ถามว่า เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ นางจึงตอบว่า จะขอแหวนตราภัพเชือก ทั้งไม้พลองที่มือท่านด้วย ยุดาห์ก็ให้ และเข้าไปป่าทาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา
19. นางจึงลุกขึ้นไปเสียและอาสาคลุมหน้านอก นุ่งห่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก
20. ฝ่ายยุดาห์ฝากรลูกแพะมากับเพื่อนคนอุดลามให้ໄດ້ของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขานางไม่พบ
21. เขายังถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า หญิงโซเกณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน เขายาตอบว่า หญิงโซเกณีที่นี่ไม่มี
22. เพื่อนก็กลับไปบอกยุดาห์ว่า ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตำบลนั้นก็ว่า 'หญิงโซเกณีที่นี่ไม่มี'

23. ยูดาห์จึงว่า ให้หყີງນັ້ນເກີບຂອງນັ້ນໄວ້ເຕີດ ມີຈະນັ້ນເຮົາຈະລະຍາຍໃຈ ດູເຕີດ ເຮົາຝາກລູກແພະຕົວນີ້ປີເທິ່ງ ແຕ່ທ່ານກີ້າ ທ່ານຫຼັງນັ້ນໄມ່ພບ
24. ອູ່ມາອີກປະມານສາມເດືອນ ມີຄົນມາບອກຢູ່ມາ ທາມາຮູ່ບຸຕະສະໄກ້ຂອງທ່ານເປັນຫຼົງແພຍາ ຍຶ່ງກວ່ານັ້ນອີກ ດູເຕີດ ນາງມີຄຣວົງເພະການແພຍາແລ້ວ ຢູ່ມາ ຈຶ່ງສັ່ງວ່າ ພານາງອອກມານີ້ຈັບຄລອກໄຟເສີຍ
25. ເມື່ອເຂົາກຳລັງພານາງອອກມາ ນາງກີ້າສັ່ງຄົນໄປຫາພ່ອຜັນອກວ່າ ຂໍາພເຈົ້າມີຄຣວົງກັບຄົນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງສິ່ງນີ້ ແລະນາງວ່າ ພົບທ່ານພິຈາຮາດູ້ແຫວນຕຣາ ເຊືອກ ແລະໄຟ້ພລອງເຫຼຳນີ້ວ່າເປັນຂອງຜູ້ໄດ້
26. ຢູ່ມາຮັບໄປພິຈາຮາດູ້ຮູ້ແລ້ວກີ້າວ່າ ຫຼົງຄົນນີ້ຂອບຮຽມຍຶ່ງກວ່າເຮົາ ເຫຼຸວ່າເຮົາມີໄດ້ຍັກເຂົາໃຫ້ແກ່ເຊ-ລາຫ້ນຸດຮ້າຍຂອງເຮົາ ຜ້າຍຢູ່ມາຮັບໄດ້ສົມສຸກບ້ານາງຕ່ອໄປອີກ
27. ອູ່ມາເນື່ອຄື່ງເວລາກຳຫນົດຄລອດບຸຕຣ ດູເຕີດ ກີ້ມີລູກແພດຍູ່ໃນຄຣວົງ
28. ຕ່ອມາເນື່ອຈະຄລອດນັ້ນບຸຕຣຄົນໜີ່ຍື່ນມີອອກມາກ່ອນ ຫຼົງຜຸດງຄຣວົງຈຶ່ງເຂາດ້າຍແດງຜູກໄວ້ທີ່ຂໍ້ມື້ອແລກລ່າວວ່າ ຄົນນີ້ຄລອດກ່ອນ
29. ຕ່ອມາເນື່ອບຸຕຣນັ້ນທົດມີອເຂົາໄປ ດູເຕີດ ບຸຕຣອີກຄົນໜີ່ກົດຄລອດອອກມາກ່ອນ ຫຼົງຜຸດງຄຣວົງຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ ເຈົ້າແຫວກອອກມາໄດ້ອ່າງໄຣ ເຈົ້າໄດ້ແຫວກອອກມາ ເຫຼຸຈະນີ້ຈຶ່ງເຮັດວຽກບຸຕຣນັ້ນວ່າ ເປຣເສ
30. ກາຍຫລັງນ້ອງໝາຍເປຣເສທີ່ມີດ້າຍແດງຜູກຂໍ້ມື້ອນັ້ນກົດຄລອດ ຈຶ່ງໃຫ້ຂໍ້ວ່າ ເສ-ຣາຫ້

1. โยเซฟถูกพาลงไปยังอียิปต์แล้วโบพิฟาร์ข้าราชสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ซึ่งโยเซฟไว้จากเมื่อคนอิชามาeloผู้พาเขาลงมาที่นั่น
2. พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรุดเริ่ว เข้ายูไนบ้านคนอียิปต์นายของเขานายกีเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในเมืองโยเซฟ
3. นายกีเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในเมืองโยเซฟ
4. โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายกีตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในเมืองของโยเซฟทั้งสิ้น
5. ต่อมาตั้งแต่โบพิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สิ่งของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนวยพรให้แก่ครอบครัวของคนอียิปต์นั้น เพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น
6. นายได้มอบของสารพัดไว้ในเมืองโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรูปงามและเป็นที่โปรดปราน
7. อญญาภัยหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสน่ห์และชวนว่า นานอนกับเราเกิด
8. แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า คิดดูเถิด นายกีมิได้ห่วงสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในเมืองข้าพเจ้า
9. ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้ห่วงสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียงแต่ตัวท่านพระเป็นภรรยาของนายข้าพเจ้าจะทำความผิดให้ใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้
10. ต่อมาแม่นางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมพังงาน ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน
11. อญญาภัยนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขามิมีชายประจำบ้านคนใดอยู่นั้น
12. นางกีคิดว่าเสื้อผ้าโยเซฟเหนียวรังไว้ แล้วพูดว่า นานอนอยู่กับเราเกิด แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในเมืองหนึ่ไปข้างนอก
13. ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในเมืองของนาง หนึ่ไปข้างนอกแล้ว
14. นางกีร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอกว่า ดูซิ นายเอกนชาติอีบຽມาไว้ทำความสะอาดกายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง
15. อญญาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนึ่ไปข้างนอก
16. แล้วนางกีเก็บเสื้อผ้าไว้เกลี่ด้วยน้ำยากลับมาบ้าน
17. แล้วนางกีบอกกับนายดังนี้ว่า อ้ายบ่าวชาติอีบຽม่าที่ท่านนำมาไว้นั้นเข้ามาหาจะทำความสะอาดกายแก่ข้าพเจ้า
18. ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนึ่ไปข้างนอก
19. ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนั้น ก็โกรธนัก
20. จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ชั้นนากโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น

21. แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เข้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุณเรือนจำ
22. ผู้คุณเรือนจำก็มองนักโทษทั้งปวงที่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโดยเชฟเป็นผู้กระทำ
23. ผู้คุณเรือนจำไม่ได้อ้าใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

1. ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานนำอุปกรณ์ของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์
2. ฟาราโหร์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานนำอุปกรณ์ และหัวหน้าพนักงานขม
3. จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น
4. ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ pronenibati เข้า พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง
5. คืนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานนำอุปกรณ์และพนักงานขมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน
6. ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูເຄີດ ເຂມື້ນໜ້າໂສກເສຣ້າ
7. จึงถามข้าราชการของฟาราโหร์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า ทำໄວ້ນີ້ທ່ານເຈິ່ງຫັ້ນເສຣ້າ
8. เขأتอบว่า เราทั้งสองฝันไปแล้วมีຜູ້ໃຈจะແກ້ຜັນໄດ້ โยเซົບອອກເຂົາວ່າ ພຣະເຈົ້າເຖິງນັ້ນແກ້ຜັນໄດ້ມີໃຊ້ຫຼື ຂອທ່ານເລົາໃຫ້ຂໍາພເຈົ້າຟັງເຄີດ
9. ມ້າວ້າຫຼັງນັ້ນມີສາມກົງ ພອງອາໄປອ່ອນດອກຕຸມ ກົມືດອກບານອອກມາ ແລະຂ່ອງອຸ່ນກີ່ສຸກ
11. ถ້າຍຂອງฟาราໂຮ້ຢູ່ໃນມືອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາເກີບລູກອຸ່ນນັ້ນນີ້ໃຫ້ນໍາລົງໃນຄ້າຍຂອງฟาราໂຮ້ ແລະວາງຄ້າຍນັ້ນໃນພຣະຫັດຕີຂອງฟาราໂຮ້
12. โยเซົບອອກຂໍາພເຈົ້າການນີ້ວ່າ ຂອແກ້ຜັນດັ່ງນີ້ ຄືກົ່ງສາມກົງນັ້ນໄດ້ແກ່ສາມວັນ
13. ກາຍໃນສາມວັນຟາຣ້ຈະທຽບຄືຮະຂອງທ່ານເຂົ້ນ ແລະຈະທຽບຕັ້ງທ່ານໄວ້ໃນຕໍ່ແໜ່ງເໜືອນແຕ່ກ່ອນ ທ່ານຈະໄດ້ຄ້າຍຄ້າຍນັ້ນແກ່ຟາຣ້ອັກ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກະທຳມາແຕ່ກ່ອນເມື່ອເປັນພນັກງານນຳອຸ່ນ
14. ເມື່ອທ່ານມີຄວາມສຸຂແລ້ວຂອ້າໃຈຮຶກຄື່ງຂໍາພເຈົ້າແລະແສດງຄວາມເມຕຕາປານີ້ແກ່ຂໍາພເຈົ້າ ຂ້າຍຫຼຸດຟາຣ້ໃຫ້ຂໍາພເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກບ້ານນີ້
15. ເພຣະອັນທີຈີງເຂົາລັກຂໍາພເຈົ້າຈາກແຄວັນຫີບຽງ ແລະທີ່ນີ້ກີ່ເໝືອນກັນຂໍາພເຈົ້າໄໝໄດ້ກຳມືດອະໄຣທີ່ຄວາມຕິດຄຸກໄດ້ດິນນີ້
16. ເມື່ອຫຼັງນັ້ນມີຄວາມສຸຂແລ້ວຂອ້າໃຈຮຶກຄື່ງຂໍາພເຈົ້າ ສຳເນົາມີຄວາມຜັນນີ້ດີ ຈຶ່ງເລົາໃຫ້ຍົກພັນໄວ້ ເພີ້ມີຄວາມສຸມາ ໃນ ຕັ້ງອຸ່ນຄື່ງເຮົາ
17. ໃນກະຈາດໃບບັນນັ້ນມີຂົນສາրພັດສໍາຫັບຟາຣ້ ແລ້ວມີນົກມາກິນຂອງໃນກະຈາດທີ່ຕັ້ງອຸ່ນຄື່ງເຮົາ
18. ຍົກຕອບວ່າ ຂອແກ້ຜັນດັ່ງນີ້ ຄືກະຈາດສາມໄບນັ້ນໄດ້ແກ່ສາມວັນ
19. ກາຍໃນສາມວັນຟາຣ້ຈະທຽບຄືຮະຂອງທ່ານເຂົ້ນໃຫ້ພັນຕົວ ແລະແຂວນທ່ານໄວ້ທີ່ຕັ້ນໄນ້ ຜູ້ນກຈະມາກິນເນື້ອທ່ານ
20. ຄຣັນເຖິງວັນທີສາມເປັນວັນເລີມພຣະນມພຣະຫາຂອງຟາຣ້ ພຣະອົງຄົງຈົງທຽບເລື່ອງຂໍາພເຈົ້າທັງປວງຂອງພຣະອົງຄົງ ແລ້ວທຽບຄືຮະຫຼັງຫຼັງພນັກງານນຳອຸ່ນ ແລະຫຼັງຫຼັງພນັກງານຂມເຂົ້າມາອູ່ທ່າມກລາງພວກຂໍາພເຈົ້າ

21. ฝ่ายหัวหน้าพนักงานนำอุ่นน้ำให้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางแผนถ่ายในพระที่ที่ของพาโรห์เช่นแต่ก่อน
22. ส่วนหัวหน้าพนักงานเข้มน้ำให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแกะผ่านไว้
23. แต่หัวหน้าพนักงานนำอุ่นน้ำมีเครื่องลีกถึงโยเซฟ กลับลีบเขามาเสีย

1. ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม พาโรห์กีสูบิน และดูเดิດ พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
2. ดูเดิດ มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพึงามน่าดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น เลี้ยงหญ้ายอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง
3. แล้วดูเดิດ มีวัวอีกเจ็ดตัวซูบผอมน่าเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มาเยือนอยู่กับวัวอื่นๆที่ริมฝั่งแม่น้ำ
4. วัวที่ซูบผอมน่าเกลียดก็กินวัวอ้วนพึงามน่าดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วพาโรห์กีตื่นบรรหม
5. พระองค์กิบบรรหมหลบไปและสูบินครั้งที่สอง และดูเดิດ ต้นข้าวดันเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี
6. แล้วดูเดิດ มีรวงข้าวเจ็ดรวงอกขึ้นมาภายในหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราลมตะวันออก
7. รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วพาโรห์กีตื่นบรรหม และดูเดิດ รู้ว่า เป็นพระสูบิน
8. ครั้นต่อมาเวลาสิ่งเช้าพระองค์มีพระทัยบ้านปวน จึงรับสั่งให้เรียกโยรและปราษฎทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้ว พาโรห์ทรงเล่าพระสูบินให้เข้าฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก่พระสูบินนั้นถวายแก่พาโรห์ได้
9. ครั้นนั้นหัวหน้าพนักงานนำอุ่นจึงทูลพาโรห์ว่า วันนี้ข้าพระองค์จะถึงความผิดพลั้งของข้าพระองค์ได้
10. คือพาโรห์ทรงพระพิโตรแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษา พระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานข้ม
11. ข้าพระองค์ทั้งสองฝ่ายในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และโยร ความผันของต่างคนมีความหมายต่างกัน
12. มีชายหนุ่มชาติอียิปต์คนหนึ่งเป็นป่วยของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกันกับเข้า และข้าพระองค์ ทั้งสองเล่าความผันให้เข้าฟัง ชายนั้นก็แก่ผันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขากะผันให้แต่ละคนตามความผันของตน
13. และต่อมาที่เขากะผันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือพาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่ง เดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกขวนคอกเสีย
14. พาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยรมา เขา Kerripไปเบิกตัวโยรออกจากคุกได้ดิน โยรเป็นคนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้ว ก็เข้าเฝ้าพาโรห์
15. พาโรห์ตรัสแก่โยรว่า เรายังไม่ได้ฟังแล้วมีผู้ใดแก่ผันให้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความผันเพื่อ แก่ผันนั้นได้
16. โยรจึงทูลตอบพาโรห์ว่า การแก่ผันมีได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่พาโรห์
17. พาโรห์จึงตรัสแก่โยรว่า ในความผันของเรานั้น ดูเดิດ เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ
18. และดูเดิດ มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพึงามน่าดูขึ้นมาจากแม่น้ำ เลี้ยงหญ้ายอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง
19. แล้วดูเดิດ วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่ถูก น่าเกลียดมากและซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดิน อียิปต์เลย
20. วัวที่ซูบผอมไม่ถูกนั้นกินวัวอ้วนพึงามเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด
21. เมื่อกินหมดแล้วหามีครรภ์ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังผอมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเรา Kerripตื่นขึ้น

22. เราเห็นในความผันของเรารู้สึกดี ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจิดรวงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเดี่ยงและงามดี
23. และดูเกิด ข้าวอีกเจ็ดรวงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเที่ยวลีบ และเกรียมเพาะลงตะวันออก
24. วางข้าวลีบนั้นกลืนกินระหว่างข้าวดีเจิดรวงนั้นเสีย เรายาความผันนี้ให้ฟอร์ฟัง แต่ไม่มีความสามารถอธิบายให้เราได้
25. โยเซฟจึงทูลฟ้าโรห์ว่า พระสุนิของฟ้าโรห์มีความหมายอันเตี่ยวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟ้าโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ
26. วัวอ้วนพี่เจิดตัวนั้นคือเจิดปี และวางข้าวดีเจิดรวงนั้นคือเจิดปี เป็นความผันอันเดียวกัน
27. วัวเจิดตัวซูบผอมน่าเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจิดปี กับวางข้าวเจิดรวงลีบและเกรียมเพาะลงตะวันออกนั้น คือเจิดปีที่กันดารอาหาร
28. นี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟ้าโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟ้าโรห์ถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ
29. ดูเกิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจิดปี
30. หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจิดปี จนจะล้มความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน
31. ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการกันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก
32. ที่ฟ้าโรห์สุนิสองครั้งนั้น ก็หมายว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็วนี้
33. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟ้าโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์
34. ขอฟ้าโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหิ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ต่อรองเจิดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น
35. ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟ้าโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ
36. อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจิดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราภันดารอาหาร
37. ข้อเสนอที่เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟ้าโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์
38. ฟ้าโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า เราจะหาคนที่มีพระวิญญาณของพระเจ้ายูไนต์เหมือนคนนี้ได้หรือ
39. ฟ้าโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้
40. ท่านจะดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำขอท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่น เท่านั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน
41. ฟ้าโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า ดูเกิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว
42. ฟ้าโรห์ทรงถอดชั้มรองค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ

43. ให้โยเซฟใช้รรถหลวงคันที่สองซึ่งฟาร์โธมีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า คุกเข่าลงเกิด ดังนี้แหละ พรองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์

44. ฟาร์โธจึงตรัสกับโยเซฟว่า เรายังคือฟาร์โธ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าให้ได้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต

45. ฟาร์โธเรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และประทานอาเสนัทบุตรสาวโปพิเฟรา บุตริตเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์

46. เมื่อยอเซฟเข้าเฝ้าฟาร์โธทั้งชัตตري์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาร์โธเที่ยวนไปทั่วประเทศอียิปต์

47. ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย

48. โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในนำรอบเมืองได้ๆ ก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ

49. โยเซฟสะสมข้าวไว้ดูแลเมืองทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน

50. ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวโปพิเฟราบุตริตเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน

51. โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสເສທ් ກล่าวว่า เพราฯ พระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าลืมความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาเสีย

52. บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม เพราฯ พระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีชีนในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ

53. เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

54. จึงเกิดกันดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่

55. เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาร์โธ ฟาร์โธก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จะทำตาม

56. การกันดารอาหารແປไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก

57. และประเทศทั้งปวงก็มาบังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราฯ การกันดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

1. เมื่อยาโคบรู้ว่ามีข้าวในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพากบุตรชายของตนว่า มาันั้นมองดูกันอยู่ทำไม่เล่า
2. ท่านพูดว่า ดูเถิด เราได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั้นมาให้พวกเราระเพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย
3. พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์
4. แต่เบนยา悯น้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เข้า
5. บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกันดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินนานาอัน
6. ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พากพี่ชายของโยเซฟก็มากราบไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน
7. โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเข้าแต่ทำเป็นไม่รู้จักเข้า และพูดจาดูดันกับเข้า ท่านถามเขาว่า พากเจ้ามาจากไหน เข้าตอบว่า มาจากแผ่นดินนานาอันเพื่อซื้ออาหาร
8. โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่ห้ารู้จักท่านไม่
9. โยเซฟระลึกถึงความผันที่ท่านเคยผันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า พากเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง
10. พากเขาจึงตอบท่านว่า นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร
11. ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม
12. โยเซฟบอกเขาว่า มีใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง
13. พากพี่จึงตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินนานาอัน ดูเถิด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว
14. โยเซฟตอบเขาว่า ที่เราว่า 'พากเจ้าเป็นคนสอดแนม' นั้นจริงแน่ๆ
15. พากเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาร์โธร์พากเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่
16. พากเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คุณหนึ่งในพวกเจ้าไปพาันองชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาร์โธร์ พากเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่
17. แล้วโยเซฟก็ขังพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน
18. ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า
19. ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คุณหนึ่งในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทากากันดารอาหารที่บ้านของเจ้า
20. แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพากเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย พากพี่ชายก็ทำดังนั้น

21. พวกรีบช่วยจึงพูดกันว่า ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเข้าอ้อมวนเราแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา
22. ฝ่ายธูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า ข้าห้ามเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า 'อย่าทำบ้าไปิดต่อเด็กนั้น' แต่พวกรู้ไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเหมือน การพิพากษาเรื่องโลงโลหิตของน้องจึงมาถึง
23. พวกรีบช่วยไม่รู้ว่าโยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ลาม
24. โยเซฟก็หันไปจากเขาระร้องให้แล้วกลับมาพูดกับเขารีบ และเอาสิเมโอนออกจากมัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกรู้
25. แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในตรวจสอบของทุกคน และให้เสบียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้
26. พวกรู้ทุกข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป
27. ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ณ ที่หยุดพัก ดูเหมือน เขา ก็เห็นเงินของเขายู่ที่ปากกระสอบนั้น
28. ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเหมือน เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ
29. เขายังกลับไปหาญาโศบบิดาของเขานในแผ่นดินคนาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตันให้บิดาฟังว่า
30. ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพูดจาดุเดนกับพวกรข้าพเจ้า เหมาเอาว่าพวกรข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง
31. พวกรข้าพเจ้าเรียนท่านว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หาได้เป็นคนสอดแนมไม่'
32. ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคนาอัน'
33. แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า 'เพื่อเราจะรู้ว่าพวกรเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งในพวกรพี่น้องอยู่กับเรา พวกรเจ้าเอารข้าวไปเพื่อบรรเทากการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปเกิด'
34. แล้วจงพาห้องชายสุดท้องมหาเรา เราจึงจะรู้แล้วว่าพวกรเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกรเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้'
35. และต่อมารู้นพวกรเขาก็กระสอบข้าวออก ดูเหมือน เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในตรวจสอบของตน เมื่อเวลาพวกรเขากับบิดาเห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว
36. ฝ่ายยาโศบบิดาของเขารู้ว่า พวกรเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกรเจ้ายังจะเอabenymainไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์
37. ธูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า ถ้าลูกไม่พาabenymainกลับมาให้พ่อ พ่อจะเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกมาเสีย จงมอบabenymainไว้ในความดูแลของลูกเกิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก
38. ยาโศบบิดาบอกว่า ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่abenymainคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผอมหงอกของเราลงสู่หูลมฝังศพด้วยความทุกข์'

1. การกันดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง
2. และต่อมาเมื่อครองครวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมวดแล้ว บิดาเข้าจึงบอกแก่บุตรชายว่า 'ไปชื้ออาหารมาอีกหน่อย'
3. แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวkJ เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก'
4. ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปชื้้อาหารให้พ่อ
5. แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวkJ เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก'
6. อิสราเอลจึงว่า เหตุไนน์เจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความช้ำใจเช่นนี้
7. เขาจึงตอบว่า เจ้านายท่านซักไช่ได้ตามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า 'บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชาย อีกหรือเปล่า' พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า 'พาน้องชายของเจ้ามา'
8. ยูดาห์จึงพูดกับอิสราኤลบิดาของเขาว่า ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลูกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อ กับลูกอ่อนทั้งหลายของเราร้าย'
9. ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดต่อพ่อตลอดไปเป็นนิตย์
10. ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ช้าอยู่ เช่นนี้ ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่
11. ฝ่ายอิสราኤลบิดาของพวkJ เข้าจึงบอกบุตรชายทั้งหลายว่า ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลิตผลอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพิมเสนบ้าง นำผึ้งบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนั้นและลูกอัลมันด์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน
12. เอาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางที่เข้าเหลือไป
13. จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลูกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก
14. ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ์โปรดกรุณาพวkJ เจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยาминกลับมา หากว่าเราจะต้องผลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเดิม
15. คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยาмин และลูกขึ้นพาภันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ
16. เมื่อยอเซฟเห็นเบนยาミニมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนตันเรือนว่า จงพากคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ผ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง
17. คนตันเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพากคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ
18. คนเหล่านั้นก็กลัว เพราะเข้ามาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เข้าจึงพากเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เร JACK กุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะรับเอกสารด้วย
19. พวkJ เข้าเข้าไปหาคนตันเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประชุมบ้าน

20. และกล่าวว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อช้ออาหาร
21. และต่อมารับข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดตรวจสอบของเราออก และดูເຕີດ ເງິນຂອງແຕ່ລະຄນກີ່ຍູ້ໃນປາກ
ກຮະສອບຂອງຕຸນ ເງິນນັ້ນຍັງອຸ່ຍຸຄຽນນໍາຫັນກ ข้าพເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ນາເງິນນັ້ນດີດມືອກລັບມາ
22. ข้าพເຈົ້າເອົາເງິນອຶກສ່ວນທີ່ນີ້ຕິດມືອມາເພື່ອຈະຊື້ອາຫາວຶກ ເງິນທີ່ອູ່ຢູ່ໃນກຮະສອບຂອງເຮົານັ້ນຜູ້ໄດ້ສໍາໄໝຂໍ້າພເຈົ້າໄວ່
ທຣາບເລຍ
23. ດັນຕັ້ນເວືອນຈຶ່ງຕອບວ່າ ຈົງເປັນສຸຂເຕີດ ອຍກລົວເລຍ ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານແລ້ວພຣະເຈົ້າຂອງບິດາທ່ານບັນດາລໃຫ້ມີທັພີ່
ອູ່ຢູ່ໃນກຮະສອບເພື່ອທ່ານ ເງິນຂອງທ່ານນັ້ນເຮົາໄດ້ຮັບແລ້ວ ດັນຕັ້ນເວືອນກີ່ພາສີເມໂນອອກມາຫາເຂົາ
24. ດັນຕັ້ນເວືອນພາຄນເຫຼັນເນັ້ນເຂົ້າໄປໃນບັນຂອງໂຍເໜີ ແລ້ວເຂົານໍາໄທ້ເຂົາ ເຂົກລ້າງເທົາແລ້ວດັນຕັ້ນເວືອນຈັດໝູ້ຝາງ
ໃຫ້ລາເຂົາກິນ
25. ພວກພື້ໝາຍກີ່ຈັດເຕີຣີມຂອງກຳນັດໄວ້ຄອຍທ່າໂຍເໜີ່ຈະມາໃນເວລາເຖິ່ງ ເພຣະເຂົາໄດ້ຍິນວ່າເຂົາຈະຮັບປະການ
ອາຫາກັນທີ່ນັ້ນ
26. ເມື່ອໂຍເໜີກລັບມາບັນ ເຂົກຍົກຂອງກຳນັດທີ່ຕິດມືອນັ້ນນາມໄທໂຍເໜີໃນບັນແລ້ວກຣາບລົງຖິ່ງດິນຕ່ອທ່ານ
27. ໂຍເໜີຄາມຖິ່ງທຸກໆສຸຂຂອງເຂາແລ້ວກລ່າວ່າ ບິດາຂອງເຈົ້າຜູ້ຮາທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວຖິ່ງຄຽນກ່ອນນັ້ນສັບຍົດຫຼືວິວ ບິດາຍັງມີ
ຊີວິຕອູ່ຢູ່ຫຼືວິວ
28. ເຂົາຕອບວ່າ ບິດາຂອງຂ້າພເຈົ້າຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານເອຸ່່ສັບຍົດ ທ່ານຍັງມີຊີວິຕອູ່ ແລ້ວເຂົກນ້ອມລົງກຣາບໄຫວ້ອຶກ
29. ໂຍເໜີເງຍ້າດູ້ເຫັນເບັນຍາມີນ້ອງໝາຍມາຮາດາເດີຍກັນ ແລ້ວຄາມວ່າ ດັນນີ້ເປັນນ້ອງໝາຍສຸດທ້ອງທີ່ພວກເຈົ້າກອກແກ່
ເຮົາຄຽນກ່ອນຫຼືວິວ ໂຍເໜີກລ່າວ່າ ລູກເຂົ້າ ຂອໃຫ້ພຣະເຈົ້າທຽບເມຕຕາແກ່ເຈົ້າ
30. ແລ້ວໂຍເໜີປີໄປ ເພຣະກັນນ້ອງຈົກລັນນ້ຳຕາໄວ້ໄມ່ໄດ້ ທ່ານກີ່ທ່ານທີ່ຈະຮ້ອງໄທ້ ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຮ້ອງໄທ້ອູ່ທີ່ນັ້ນ
31. ໂຍເໜີລ້າງໜ້າແລ້ວກລັບອອກມາແໜຶ່ງໃຈກັນນ້ຳຕາສັ່ງວ່າ ຍກອາຫາມາເຕີດ
32. ພວກຄນໃຊ້ກົງສ່ວນຂອງໂຍເໜີມາຕັ້ງໄວ້ເນັພາທ່ານ ສ່ວນຂອງພື້ນອົງກົງເນັພາພື້ນອົງ ສ່ວນຂອງຄນອີຍິປົກທີ່ຈະມາຮັບ
ປະການດ້ວຍນັ້ນກົງເນັພາເຂາ ເພຣະຄນອີຍິປົກຈະໄມ່ຮັບປະການອາຫາຮ່ວມກັບຄນອີຍິປົກ ດ້ວຍວ່າສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພິ່ງຮັງເກີຍຈ
ສໍາຫັບຄນອີຍິປົກ
33. ພວກພື້ນອົງກົງນ້ຳຕຽນຫຼັກຫຼັກດ້ວຍຄວາມປະກາດໄຈ
34. ແລ້ວໂຍເໜີກສົ່ງຂອງຮັບປະການໃຫ້ພື້ນອົງເຫຼັນນັ້ນຕ່ອໜ້າທ່ານ ແຕ່ຂອງທີ່ສົ່ງໃຫ້ເບັນຍາມີນ້ຳນັ້ນມາກວ່າຂອງພື້ໝາຍຖິ່ງ
ເຫັ້ນເຫັ້ນ ພວກເຂົກກິນດື່ມກັບໂຍເໜີຈຸນສໍາຮາມຢູ່ໄຈ

1. โยเชฟสั่งคนต้นเรื่องของท่านว่า จัดอาหารไส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน
2. ใส่ถ้อยของเรา คือถ้อยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาร่วม คนต้นเรื่องก็ทำตามคำที่โยเชฟสั่ง
3. ครั้นเวลาสิ่งเช่นคนต้นเรื่องก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา
4. เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่สู้เกลนักโยเชฟสั่งคนต้นเรื่องว่า ลูกชิ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกรเขาว่า 'ทำไมพวกรเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีเล่า'
5. ถ้อยนี้เป็นถ้อยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดี และใช้ทำนายมีใช่หรือ 'เจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก'
6. คนต้นเรื่องตามพวกรเข้าไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเชฟบอก
7. คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า เหตุไนนเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย
8. ดูເຄີດ ເງິນທີข້າພເຈົ້າພບໃນปากกระสอบของข້າພເຈົ້ານັ້ນ ข້າພເຈົ້າຍັງໄດ້ນຳມາຈາກແຜ່ນດິນຄານາອັນຄືນແກ່ທ່ານ ข້າພເຈົ້າທັງໝາຍຈະລັກເງິນທອງໄປຈາກນໍານາຍຂອງທ່ານໄດ້ຍ່າງໄຮເລ່າ
9. หากທ່ານພບຂອງນັ້ນທີ່ໂຄຣໃນພວກข້າພເຈົ້າຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານກີ່ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕາຍເຄີດ ແລະ ข້າພເຈົ້າທັງໝາຍຈະເປັນທາສເຈົ້າ ໜາຍຂອງข້າພເຈົ້າດ້ວຍ
10. คนต้นเรื่องจึงว่า บັດນີ້ໃຫ້ເປັນໄປຕາມคำທີ່ທ່ານວ່າ ถ້າເຮັບພບຂອງນັ້ນທີ່ຜູ້ໄດ້ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນທາສຂອງເຮົາ ແຕ່ທ່ານທັງໝາຍໜີ້ຄວາມຜິດໄມ່
11. พວກເຂາທຸກຄົນຈຶ່ງຮັບຍົກกระสอบຂອງດຸນວາງລົງບົນດິນແລະເປີດກະຮົບຂອງດຸນອອກ
12. คนต้นเรื่องກີ່ຄັນດູຕັ້ງແຕ່ຄົນຫຼວມືຈົນຄົງຄົງສຸດທ້ອງ ກີ່ພບຄ້ວຍນັ້ນໃນກະຮົບຂອງບົນຍາມິນ
13. พວກເຂາກີ່ຈຶ່ງເສື້ອັ້ນຕະຫຼາດ ແລະ ບຽບທຸກໆຂັ້ນໜັງລັກລັບມາຍັງເມື່ອງ
14. ຜ້າຍຢູ່ດາຫຼັກກັບພວກພື້ນ້ອງກົມາບ້ານໂຍເໜີ ໂຍເໜີຍັງອູ່ທີ່ນີ້ ພວກເຂາກຮັບລົງຄົງດິນຕ່ອໜ້າທ່ານ
15. ໂຍເໜີຈຶ່ງຄາມເຂົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າທຳອະໄຣນີ ພວກເຈົ້າໄນ່ຮູ້ຫຼືວ່າຄົນຍ່າງເຮົາທຳນາຍໄດ້
16. ຍຸດາຫຼົດຕອບວ່າ ข້າພເຈົ້າທັງໝາຍຈະຕອນຍ່າງໄຮກັນນາຍຂອງข້າພເຈົ້າ ข້າພເຈົ້າຈະພູດຍ່າງໄຮ ຫຼືວ່າ ข້າພເຈົ້າຈະແກ້ຕົວ ອ່າຍ່າງໄຮໄດ້ ພຣະເຈົ້າທຽບຄວາມຊ້າຂ້າຂອງພວກข້າພເຈົ້າຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານແລ້ວ ข້າແຕ່ທ່ານ ດູເຄີດ ພວກข້າພເຈົ້າເປັນທາສຂອງທ່ານ ທັ້ງข້າພເຈົ້າທັງໝາຍກັບຄົນທີ່ເຂົາພບຄ້ວຍອູ່ນັ້ນດ້ວຍ
17. ແຕ່ໂຍເໜີຕອບວ່າ ພຣະເຈົ້າໄນ່ทรงໂປຣດໃຫ້ເຮົາກະທຳເຫັນນັ້ນ ເພາະຄົນທີ່ເຂົາພບຄ້ວຍໃນມືອນນັ້ນຈະເປັນທາສຂອງເຮົາ ສ່ວນພວກເຈົ້າຈຶ່ງກລັບໄປໜ້າມີດາໂດຍສັນຕິສູງເຄີດ
18. ຍຸດາຫຼົດຈຶ່ງເຂົ້າໄປໄກລ໌ໂຍເໜີ ເຮັດວ່າ ໂອ ນາຍເຈົ້າຂ້າ ข້າພເຈົ້າຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານຂອງຮາບເຮົາທ່ານສັກຄຳນີ້ ລູກທ່ານ ອຍ່າໄດ້ຄື່ອໂກຮ່າພເຈົ້າຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານເລີຍ ເພຣະທ່ານກີ່ເປັນເໜືອນຟາໂຮ່ງ
19. ນາຍຂອງข້າພເຈົ້າຄາມ ข້າພເຈົ້າທັງໝາຍຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານວ່າ 'ເຈົ້າຍັງມີບິດາຫຼືວ່ອນ້ອງໝາຍອູ່ຫຼືວ່ອ'

20. พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดาคนนั้นยังอยู่แต่คุณเดียวและบิดารักเด็กคนนี้มาก'
21. แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู'
22. ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า 'เด็กหนุ่มคนนี้จะพรางจากบิดาไม่ได้ เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย'
23. ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเรอกลับ'
24. และต่อมาครั้นข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง
25. และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า 'จงกลับไปอีกซึ้งอาหารมาให้พวกราหน่อย'
26. ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เราลงไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเรางึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้เว้นแต่ตัวน้องชายสุดท้องอยู่กับเรา'
27. บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เจ้ารู้ว่าภารายของเราคลอดบุตรชายให้เราสองคน'
28. บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่ เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้
29. ถ้าพวกรเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอันตรายขึ้น พวkJae ก็จะทำให้เรารึ่งมีผอมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์'
30. เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมิได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก
31. และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่มีอยู่กับพวกรข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้มีผอมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์'
32. เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันนองไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดต่อบิดาตลอดไป'
33. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้น้องกลับไปกับพวกรพี่ของตนเดิม
34. ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ น่ากลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า

บทที่ 45

1. โยเซฟอดกลั้นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า ให้ทุกคนออกไปเสียเดิด จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พื่น้องรู้จักตัวท่าน
2. แล้วโยเซพร้องให้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาราโหร์ก็ได้ยิน
3. โยเซฟบอกพากเพื่น้องของตนว่า เรายังคงอยู่ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ ฝ่ายพากเพื่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการใด เพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ
4. โยเซฟจึงบอกพื่น้องของตนว่า เชิญเข้ามาใกล้เราเดิด เขาถึงเข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมายังอียิปต์
5. แต่บัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต
6. เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอึกห้ามีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย
7. พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อส่วนหมู่คนจากพากพี่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พันอันใหญ่หลวง
8. ฉะนั้นบัดนี้มิใช่พี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มาม พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟารอร์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด
9. เจ้าจงรับขึ้นไปหาบิดาเราของท่านว่า 'โยเซฟบุตรชายของท่านพูดดังนี้ว่า พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าหนีอียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า'
10. พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเซน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อ กับลูกหลานและผู้แสวงแพะแกะ ผุ่งวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ
11. ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นี่ ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มีฉันนพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อเมืองจะยกจนไป'
12. ดูเถิด นัยน์ตาพี่และนัยน์ตาของเบนยาминห้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่าเป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่
13. พี่จงเล่าให้บิดาของเรารับฟังถึงยศตักษิรที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรับพาบิดาเราลงมาที่นี่เดิด
14. โยเซฟกอดคอเบนยา岷พื่น้องแล้วร้องให้ เบนยา岷ก็กอดคอโยเซพร้องให้เหมือนกัน
15. ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องให้ หลังจากนั้นพื่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ
16. ข่าวว่า พื่น้องของโยเซฟมา ไปถึงราชวังฟารอร์ ฟารอร์กับข้าราชการของพระองค์ก็พาภันยินดี
17. ฟารอร์รับสั่งกับโยเซฟว่า พุดกับพื่น้องของท่านว่า 'ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน'
18. พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้'
19. เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอารถบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไปรับเต็กเล็กๆ และภารยาของเจ้ากับนำบิดาของเจ้ามา

20. อย่าเสียดายทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดีที่สุดทั่วประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว
21. บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เข้าตามรับสั่งของฟาโรห์ กับให้เสบียงรับประทานตามทาง
22. โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำรับ แต่ให้เงินแก่เบนยา悯สามร้อยหรือญกับเสื้อห้าสำรับ
23. โยเซฟฝากร่องต่อไปนี้ให้บิดา คือลาสิบตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขنمปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง
24. ดังนั้นโยเซฟส่งพื่นองไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง
25. พวกรพื่นองก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคاناอันไปหาโยโคบบิดาของตน
26. บอกบิดาว่า โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด แต่จิตใจยาโคบคงจะงั้นเพระยังไม่เชื่อเขา
27. เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟสั่งพวกรเข้าไว้ เมื่อยาโคบทึ่นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็ฟื้นแซ่บชื่นขึ้น
28. อิสราเอลจึงว่า เราอิ่มใจแล้ว โยเซฟลูกเรา yang มีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย

บทที่ 46

1. อิสราเอลเดินทางไปพร้อมกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบอэр์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสราเอลในวันนี้
2. พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า ยาโคบ ยาโคบ เอี่ยม ยาโคบ ทูลว่า ข้าพระองค์ขออยู่ที่นี่พระเจ้าช้า
3. พระองค์จึงตรัสว่า เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่างลัวที่จะลงไปยังอียิปต์พระราเจให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นี่
4. เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า
5. ยาโคบก็ยกไปจากเบอэр์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พากยาโคบบิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาร์ห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็กๆและภรรยาของเข้า
6. เขาพาผู้สัตว์ของตนและทรัพย์ที่เข้าได้มาในแผ่นดินค่าน้ำอันนั้นไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน
7. คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์
8. ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ
9. และบุตรชายของรูเบน คือ สาโนค ปัลลุ เอสโрон และคาร์มี
10. บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมูเอล ยาเมิน โอหาด ยาคีน และโซหาร์ กับชาอุล บุตรชายของหญิงคนค่าน้ำอัน
11. บุตรชายของเลวี คือ เกรอร์ไซน์ โคงาท และเมราธี
12. บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์ โอนัน เช-ลาห์ เปเรศ เศ-ราห์ แต่เอร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินค่าน้ำอัน
13. บุตรชายของอิสสาคร์ คือ โกลา ปูวาร์ โยบ และชิมโรน
14. บุตรชายของเศบูลุน คือ เสรด เอโลน และยาเลออล
15. พากเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาร์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปัดดานอาرام กับบุตรสาวชื่อ ดีนาห์ บุตรชาย
16. บุตรชายของกาด คือ ศิฟโอน ฮักกี ชูนี เอสโบัน เอรี อาโรดี และอาเรลี
17. บุตรชายของอาเซอร์ คือ ยิมนาห์ อิชอุอาห์ อิชอุไโอล และเบรียอาห์ กับเสรห์น้องสาวของเข้า และบุตรชายของเบรียอาห์คือ เอเบอร์และมัลคีเอล
18. พากเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางศิลปาห์ ผู้ที่ลับนัยกให้แก่นางเลอาร์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นาง
19. บุตรชายของนางราเซลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยาเมิน
20. มนัสเสห์กับเօฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวของโปพิเฟรา บุหริทเมืองโอนคลอดให้ท่าน
21. บุตรชายของเบนยาเมินคือ เบลา เบเคอร์ อัชเบล เก-รา นาามาน เอไฮ โรช มุปปิม หุปปิม และอาร์ด

22. พวกละลานี่เป็นบุตรชายของนางราเซลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน
23. บุตรชายของดานคือ หุชิม
24. บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล ภูนี เยเชอร์ และชิลเลม
25. พวกละลานี่เป็นบุตรชายของนางบีลฮาห์ ผู้ที่ล้าบันยกให้แก่นางราเซลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ
26. บรรดาคนของยาโคบซึ่งอกรมาจากบ้านเอوخองท่านที่เข้ามายังอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน
27. บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามายังอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน
28. ยาโคบให้ญาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเซน แล้วพวกลเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเซน
29. โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเซนรับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน
30. อิสราเอลพุดกับโยเซฟว่า 'เดียวเนี่ยพ่อจะตายก็ตามເກີດ ເພຣະພ່ອໄດ້ເຫັນหน້າເຈົ້າແລ້ວແລ້ວແລ້ວຈຳເປັນມື້ວິຕອຢູ່'
31. โยเซฟຈຶ່ງບອກພື້ນ້ອງແລ້ວມາຮັບຄວາມສຸດຂອງບິດາວ່າ 'ເຮົາຈະຊື້ນໄປແສດງແກ່ພາໂຮທ໌ແລ້ວທຸລແກ່ພຣອງຄໍວ່າ 'ພື້ນ້ອງແລ້ວມາຮັບຄວາມສຸດຂອງບິດາຜູ້ເຄຍອຢູ່ໃນແພ່ນດິນຄານາອັນນັ້ນມາຫາຂ້າພະວົງຄໍແລ້ວ'
32. คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชີພເລີ່ຍສັຕິ ເຂົາພາຜູ້ງແພະແກະ ຜູ້ງວັກັບທຣພົບສົມບັດຂອງເຂາທັ້ງສິນມາດ້ວຍ'
33. ແລະຕ່ອມາເນື້ອພາໂຮທ໌ຈະຮັບສິ່ງໃຫ້ທ່ານເຂົ້າເຟົ້າແລະຈະຄາມວ່າ 'ພວກເຈົ້າເຄຍທຳມາຫາເລີ່ຍຫືພອຍ່າງໄຮ'
34. ທ່ານທັ້ງໝາຍຈົງທຸລວ່າ 'ການທຳມາຫາເລີ່ຍຫືພອຍ່າງໄຮຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣອງຄົນນັ້ນເກື່ຽວຂ້ອງກັບພວກສັຕິໃຊ້ງານຕັ້ງແຕ່ເປັນເດືອນມາຈນທຸກວັນນີ້ ທັ້ງໜ້າພຣອງຄົນທັ້ງໝາຍແລະບຣພບຸຮູ່ຂອງໜ້າພຣອງຄົນດ້ວຍ' ເພື່ອທ່ານທັ້ງໝາຍຈະໄດ້ອ້າສີຍອຢູ່ໃນແພ່ນດິນໂກເສັນ ເທຸວ່າຄານເລີ່ຍແພະແກະທຸກຄົນນັ້ນເປັນທີ່ພິ່ງຮັງເກີຍຈຳສໍາຮັບໜາວອີຍິປົກ'

1. โยเซฟเข้าไปทูลฟ้าโรห์ว่า บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับผู้งดงามแกะผุ้งวัวและทรัพย์สมบัติของเข้าทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูถูก พากเขายอยู่ในแผ่นดินโกเซน
2. โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟ้าโรห์
3. ฟ้าโรห์ตรัสตามพี่น้องของโยเซฟว่า พากเจ้าเดຍทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร เขาทูลฟ้าโรห์ว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์
4. เขาทูลฟ้าโรห์ว่า พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกันดารอาหารนัก เหตุฉะนี้บัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเซนเถิด
5. ฟ้าโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า บิดาและพี่น้องของท่านมาหากันแล้ว
6. ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินดีที่สุดคือให้เขายอยู่แผ่นดินโกเซน และวันพากพื่นองนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา
7. โยเซฟก็พยายามโโคบบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟ้าโรห์ ยาโโคบก็ถวายพระพรแก่ฟ้าโรห์
8. ฟ้าโรห์จึงตรัสตามยาโโคบว่า อายุท่านได้เท่าไร
9. ยาโโคบทูลตอบฟ้าโรห์ว่า ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นั้น
10. ยาโโคบถวายพระพรแก่ฟ้าโรห์ และทูลลาไปจากฟ้าโรห์
11. ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพากพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามาเสส ตามรับสั่งของฟ้าโรห์
12. โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพากพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว
13. และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกันดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหย เพราะการกันดารอาหาร
14. โยเซฟรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟ้าโรห์
15. เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมากรับเรียนโยเซฟว่า ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านพระเจ้าเงินหมดเล่า
16. โยเซฟจึงบอกว่า ถ้าเงินหมดแล้วจะเอาผู้งดงามสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์
17. เขาก็นำผู้งดงามสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เข้าแลกกับม้า แพะแกะ ผู้งวัวและลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเข้า
18. เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหากันในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและผู้งดงามสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือใน

สายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น

19. เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดชี้อวากข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาสของฟาร์โธ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวากข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่กร้างไป
20. โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาร์โธ เพราคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกันดารอาหารรุนแรงต่อเขายิ่งนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาร์โธ
21. ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์
22. เว้นแต่ที่ดินของพวากบูโรหิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะบูโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาร์โธ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาร์โธพระราชทาน เหตุฉะนี้เขายังไม่ได้ขายที่ดินของเขายัง
23. โยเซฟซึ่งแก่ประชาชนทั้งปวงว่า คุณเติด วันนี้เรารซื้อตัวพวากเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาร์โธแล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวากเจ้าและพวากเจ้าจะเงาไปห่วงເຄີດ
24. และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจะถวายส่วนหนึ่งให้ส่วนแก่ฟาร์โธ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้ำง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้ำง
25. คนทั้งหลายก็กล่าวว่า ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเติด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาร์โธ
26. โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ทราบเท่าทุกวันนี้ว่า ให้ฟาร์โธได้ส่วนหนึ่งให้ส่วน เว้นแต่ที่ดินของบูโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาร์โธ
27. พวກอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเซน เขา มีทรัพย์สมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย
28. ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี
29. เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ได้ข้างอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตากรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าผังเราศพไว้ในอียิปต์เลย
30. แต่เราจะถูกผังไว้กับบรรพบุรุษของเรา และเจ้าจะนำเราออกจากอียิปต์ไปผังไว้ ณ ที่ผังศพบิดาเราเติด โยเซฟก็สัญญาว่า ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง
31. อิสราเอลจึงบอกว่า จงปฏิญญาณตัวให้เราด้วย โยเซฟก็ปฏิญญาณให้บิดา และอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

1. และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโดยเชฟว่า ดูเดิດ บิดาของท่านป่วย โดยเชฟก็พามันส์สเต็ร์และเอฟรา อิมบุตรชายทั้งสองของตนไป
2. มีคนบอกยาโคลบว่า ดูเดิດ โดยเชฟบุตรชายมาหาท่าน อิสราเอลก็รวมกลุ่มนั่นนับที่นอน
3. ยาโคลบจึงพูดกับโดยเชฟว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแ朋นิดินคานาอัน และ ทรงอวยพระพรแก่พ่อ
4. และตรัสแก่พ่อว่า 'ดูเดิດ เราจะให้เจ้ามีลูกดกหากวีริ่งชื่นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแ朋นิดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์'
5. ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอฟรา อิมและมันส์สเต็ร์จะต้องเป็นของพ่อ เมื่อันรูเบนและสิเมโอน
6. ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมารดกของเข้า
7. และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากปัดดานมา นางราเซลซึ่งอยู่กับพ่อ ก็ได้สิ่นชีวิตในแ朋นิดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่าง จากเอฟรา罕ท์ แล้วพ่อได้ผ่านศพเรือไว้ริมทางไปเอฟรา罕ท์คือเบราเลเอม
8. อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโดยเชฟจึงถามว่า นี่คร
9. โดยเชฟตอบบิดาของตนว่า นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแ朋นิดินนี้ อิสราเอลจึงว่า ขอเจ้าพา บุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เข้า
10. คราวนั้นตาของอิสราเอลมีดมัวไป เพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โดยเชฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จับกอดเข้า
11. อิสราเอลบอกโดยเชฟว่า แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเดิດ พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสาย ของเจ้าด้วย
12. โดยเชฟเอาบุตรออกจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน
13. โดยเชฟจุงบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอฟราอิมให้ออยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมันส์สเต็ร์ให้ออยู่ ข้างขวาอิสราเอล
14. ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาอกรากว่างบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมันส์สเต็ร์ โดย ตั้งใจเหยียดมืออกเช่นนั้น เพราหมันส์สเต็ร์เป็นบุตรหัวปี
15. และอิสราเอกล่าวคำอวยพระแก่โดยเชฟว่า ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอักบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์ นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้
16. ขอทูตสวาร์ก์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพระแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เข้าสืบชื่อของ ข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอักบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เข้าเจริญชื่นเป็นมวลชนบนแ朋นิดินเดิດ
17. ฝ่ายโดยเชฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวาบนศีรษะของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟรา อิมวางบนศีรษะมันส์สเต็ร์
18. โดยเชฟพูดกับบิดาของตนว่า 'ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพระคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาบนศีรษะคนนี้' เดิດ

19. ปิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า พ่อรู้แล้ว ลูกเอี่ย พ่อรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชชาติด้วยกัน
20. วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า พวกลิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า 'ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เติด' อิสราเอลจึงให้อีฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์
21. อิสราเอลบอกโยเซฟว่า ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า
22. ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อตีได้จากมือคนอาโมไรร์ด้วยดาบและธนูของพ่อนั้นให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า

บทที่ 49

1. ยาโคลบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า พากเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย
2. บุตรชายของยาโคลบเอ่ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสร้าeloปิดาของเจ้า
3. รูเบนเอ่ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง
4. เจ้าไม่มีนักหนุนดึงนำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนี้เป็นมลทินเข้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนของเรา
5. สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาuzziร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขาม
6. จิตวิญญาณของเราเอ่ย อย่าเข้าไปในที่ชุมนุมลึกลับของเรา ยกบรรดาศักดิ์ของเราเอ่ย อย่าเข้าร่วมกับเขาเลยเหตุว่าเขาน่า愧คุณด้วยความโกรธ เขารำลัยกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขาม
7. ให้ความโกรธอันรุนแรงของเราเป็นที่แข่ง ให้ความโหสต์ร้ายของเราเป็นที่สาปเดิต เราจะให้เข้าแตกแยกกันในพวกรยาโคลบ จะให้เข้าพลัดพรากไปในพวกรอิสร้าelo
8. ยูดาห์เอ่ย พากพื่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า
9. ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ่ย เจ้าก็ได้ลูกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก้มลง เขามอบลงให้มีอนสิงโตตัวผู้ และเมื่อันสิงโตแก่ โครงการแห่งเขากลับกัน
10. ราրพระกระไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากห่วงเท้าของเขาน กว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวมรวมเข้ากับผู้นั้น
11. เขากุลลาของเขาว่าที่ที่สถาปัตย์ และผูกลูกสาวของเขาว่าที่ที่สถาปัตย์ที่สุด เขาวักผ้าของเขาร่วมน้ำอุ่น เขาวักเสื้อผ้าของเขาร่วมกับผ้าของเขาว่าที่
12. ตาเขากะเแดงด้วยน้ำอุ่น และพันเขากาวด้วยน้ำนม
13. เศบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขายจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขายังต่อ กันไปถึงเมืองไชดอน
14. ฝ่ายอิสศาкарเป็นตัวلامีกำลังมากหมอบลงกลางสัมภาระของมัน
15. เขายังคงเดินทางไปท่าเรือริมทะเล จึงย่อขาของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การงาน
16. ส่วนด้านจะปักครองพลไฟร่องดัน เมื่อันเป็นตระกูลหนึ่งในอิสร้าelo
17. ด้านจะเป็นງูอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ในหนทางที่กัดสั่นเท้าม้า ให้คนชี้ตอกหงายลง
18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอดโดยความรอดจากพระองค์
19. ฝ่ายกาดันจะมีกองทัพมายাযีเข้า แต่ในที่สุดเขายังกลับตามໄลตีกองทัพนั้น
20. อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขายังผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์
21. น้ำฟากลีเป็นกว้างตัวเมียที่ปล่อยปะ เขากล่าวคำอันไฟเราะ
22. โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพادข้ามกำแพง

23. พวกร้านชุดได้ทำให้เขาทุกชิ้น ทั้งยิงและเกลี่ยดซังเข้า
24. แต่ชุดของเขามีสีน้ำเงินหรือสีฟ้า จำเป็นของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น)
25. โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดานุภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพระที่มาจากการฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากการให้ท่านเบื้องล่าง พรที่มารากนนและครรภ์
26. ส่วนพระที่มาจากการบิดาของเจ้า มีมากกว่าพระที่มาจากการบูรพุธุษของเรานั่นที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนิตย์ ขอพระเหล่านั้นอยู่บันศีรษะของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศีรษะแห่งผู้ที่ต้องพراعจากพื่นมอง
27. ฝ่ายบนยามินจะล่าเหยื่อเมื่อเมื่อตอนสุนัขป่า เวลาเข้าเขาก็จะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาก็แบ่งปันของที่แบ่งซึ่งไว้
28. ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดาล่าวไว้แก่เข้าและอวยพระเขายาโคบให้พระแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมสมกับแต่ละคน
29. ยาโคบกำชับเข้าและกล่าวแก่เขาว่า เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฟังเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้าที่นาของเอโพรนคนอิสราเอล
30. ในถ้าที่อยู่ในนาชื่อแม็คเป-ลาร์ หน้าม้มเรโนแวน์ดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อกับนาของเอโพรนคนอิสราเอลไว้ เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน
31. ณ ที่นั่น เข้าฝังศพอับราฮัม และชาราห์ภรรยาของเข้า ที่นั่นเข้าได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของเข้า และที่นั่นเราฝังศพเลอาห์
32. นา กับถ้าที่อยู่ในนานั้นเรารื้อจากลูกหลานของເຫັນ
33. เมื่อยาโคบสั่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

1. โยเซฟชบหนาลงที่หน้าบิดาแล้วร้องให้และจูบท่าน
2. โยเซฟบัญชาพวกหมอที่เป็นข้าราชการของตน ให้อบายารักษากษัตริย์ไว้ พวกหมอ กืออาบยากรักษาพอิสราเอล
3. เขาทำการอาบยากรักษาพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอาบยากรักษาพ ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน
4. เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปทูลที่พระราชมนของฟาโรห์ว่า
5. มีด้าให้เราปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า 'ดูเถิด พ่อจวนจะตามแต่ใจแล้ว จงເສາພ່ອໄປຝ້ໄວ້ໃນອຸໂນໂມງຄົ່ນທີ່ພ່ອໄດ້ຊູດໄວ້ສໍາຫຼັບພ່ອ ດັນ ແຜ່ນດິນຄານາອັນ' ເຫຼຸຈະນັ້ນບັດນີ້ຂອນນູາຕໃຫ້ข້າພເຈົ້າຂຶ້ນໄປຝ້ສະພົບມາດີແລ້ວຂ້າພເຈົ້າຈະກັບມາອີກ
6. ພາຣອົກຮັບສັງວ່າ ຈົ່ງຂຶ້ນໄປຝ້ສະພົບມາດີຂອງທ່ານຕາມຄຳທີ່ບິດາໃຫ້ທ່ານປົກກົງໄວ້ນັ້ນເຄີດ
7. โยเซฟຈົ່ງຂຶ້ນໄປຝ້ສະພົບມາດີ ພວກຂ້າราชการของພາຣອົກ ຜູ້ໄຫຼູ່ໃນราชสำนັກແລະບຽດາຜູ້ໄຫຼູ່ທີ່ວ່າແຜ່ນດິນອີຍີປົກທັ້ງສິນ ກີດາມໄປດ້ວຍ
8. ກັບครอบครัวທັ້ງໝົດຂອງໂຍເຊີມ ພວກພື້ນ້ອງແລະครอบครัวຂອງບິດາທ່ານກີໄປດ້ວຍເໜືອນກັນ ເວັນແຕ່ເຕີກເລີກງານແລະ ຜູ້ແພະແກະຝູ່ງວ່າເຫັນນັ້ນ ເຂົາໄຫ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂກເຊີນ
9. ມີຂບວນຮາຊຮຣ ຂບວນມ້າໄປກັບທ່ານ ເປັນຂບວນໃຫ້ຢູ່ມາກ
10. ເຂົາກີພາກັນນາລົງລານນວດຂ້າວແໜ່ງອາຫາດ ທີ່ຈົ່ງອູ້ຝາກແມ່ນ້າຈອຣີແດນຂ້າງໂນ້ນ ທີ່ນັ້ນເຂົາຮ້ອງໄຫ້ຮໍາຄວຸງເປັນອັນ ພາຣອົກໃຫ້ທ່ານສັງເກົ່າ
11. ເມື່ອചາວແຜ່ນດິນນັ້ນຄືອນຄານາອັນໄດ້ເຫັນການໄວ້ທຸກຂໍ້ທີ່ລານອາຫາດ ເຂົງຈົ່ງພູດກັນວ່າ ນີ້ເປັນການໄວ້ທຸກຂໍ້ຂອງໜ້າ ອີຍີປົກ ເຫຼຸຈະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເຮັກຊື່ອຕຳບລົນນັ້ນວ່າ ອາບເລມືສຣາອົມ ຕຳບລົນນອູ້ຝາກແມ່ນ້າຈອຣີແດນຂ້າງໂນ້ນ
12. ບຸຕຮ່າຍຍາໂຄນກະທຳຕາມຄຳທີ່ທ່ານສັ່ງເຂົາໄວ້
13. ຄືອບຮຽດນຸຕຮ່າຍເຂົງປົກໄປຢັງແຜ່ນດິນຄານາອັນ ແລ້ວຝ້ໄວ້ໃນສົ່າທີ່ອູ້ໃນນາ້ອມັກເປ-ລາທີ່ ທີ່ຈົ່ງອັບຮ້າມຫຼື້ວ່າໄກ້ກັບນາ ຈາກເອໂຟຣ່ນຄອນອິຕ່ໄທຕ໌ເປັນກຣມສິທິທີ່ເພື່ອໃຊ້ເປັນສູສານ ອູ້ໜ້າມັນເຮ
14. ເນື່ອຝ້າສະພົບມາຍັງອີຍີປົກ ທັ້ງທ່ານກັບພວກພື້ນ້ອງແລະຄນທັ້ງປົງທີ່ໄປໃນການຝ້າສະພົບມາດີຂອງທ່ານ
15. ເນື່ອພວກພື້ໝາຍຂອງໂຍເຊີມເຫັນວ່າບິດາສິນຫົວໃຈແລ້ວ ເຂົງຈົ່ງພູດວ່າ ບາງທີ່ໂຍເຊີມຈະຫັງພວກເຮົາ ແລະຈະແກ້ແຄ້ນພວກເຮົາ ແຜ່ນອນພະວະການປະຖຸຮ້າຍທີ່ພວກເຮົາເຄຍກະທຳແກ່ເຂົາ
16. ພວກພື້ກີໃຊ້ຄົນໄປເຮັນໂຍເຊີມວ່າ ບິດາທ່ານເນື່ອກ່ອນຈະສິນໃຈນັ້ນສັ່ງໄວ້ວ່າ
17. 'ພວກເຈົ້າຈົ່ງເຮັນໂຍເຊີມວ່າ ບັດນີ້ເຮົາຂອງທ່ານໂປຣດ້າໃຫ້ວ່າມີການລະເມີດແລະບາປຂອງພວກພື້ໝາຍທີ່ປະຖຸຮ້າຍທ່ານ' ບັດນີ້ຂອງທ່ານໂປຣດ້າໃຫ້ວ່າມີການລະເມີດຂອງຂ້າພເຈົ້າທັ້ງໜ້າ ປະຖຸຮ້າຍເປັນຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານ ໂຍເຊີມຈົ່ງຮ້ອງໃຫ້ເນື່ອຝ້າພື້ໝາຍເຮັນດັ່ງນີ້
18. ພື້ໝາຍກີພາກັນນາກຣາບລົງຕ່ອໜ້າໂຍເຊີມວ່າ ດູເຄີດ ຂ້າພເຈົ້າທັ້ງໜ້າ ເປັນຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານ
19. ໂຍເຊີມຈົ່ງບອກເຂົາວ່າ ອູ້ກ່າລັວເລຍ ເຮົາເປັນດັ່ງພະເຈົ້າຫຼື້ວ່າ

20. สำหรับพวกรหุ่น พวกรหุ่นคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงคำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก
21. ดังนั้นบัดนี้พี่อย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย โยเชฟพูดกลอบโยนพวกรหุ่นและพูดอย่างกรุณาต่อเขา
22. โยเชฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเชฟอายุยืนได้ร้อยสิบปี
23. โยเชฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอฟราอิม บุตรของมาทธิสผู้เป็นบุตรชายของมนัสเต็ธ์เกิดมาบนเข่าของโยเชฟ
24. โยเชฟจึงบอกพวกรหุ่นว่า เรายังจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกรหุ่นเป็นแน่ และจะพาพวกรหุ่นออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอัคราษฎร อิสอัคและยาโคบ
25. โยเชฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกรหุ่นเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่
26. โยเชฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาภยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

ଓମ୍ୟମ

บทที่ 1

1. นี่แหลกเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มากับยาโคบ
2. คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์
3. อิสสาคร์ เศบูลุน และ เปนยาภิน
4. ดาน และนพทาลี กัดและอาเชอร์
5. คนทั้งปวงที่อุกਮากับบันเอວของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว
6. แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนญุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด
7. และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พากเข้าทวีมากขึ้น และมีกำลังมากที่เดียว และเพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น
8. บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมิได้รู้จักกับโยเซฟ
9. และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก
10. มาเติด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวgnี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมามีเมืองเกิดสองครามขึ้น เขาจะสมทบกับพากข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร
11. เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนายงานให้เปiyดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตราชตราช แล้วเข้าทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาร็อธ คือเมืองปิราม และเมืองรามัส
12. แต่ยิ่งเบiyดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยิ่งเพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล
13. ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก
14. และทำให้ชีวิตของเขามีขึ้นเพราะงานหนักที่เขากำราทำหนัก เช่นทำปูนสอ ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขากลับบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด
15. และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวอียิปต์ ซึ่งคนหนึ่งชื่อชิฟราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปูอาร์
16. และพระองค์ตรัสว่า เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แก่หญิงอียิปต์ และเห็นเข้าอยู่บนแผ่นศีลา ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ชื่อเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต
17. แต่นางผดุงครรภ์ฯเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต
18. กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์ฯเข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า เหตุไนนเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต
19. นางผดุงครรภ์ฯจึงกราบทูลฟาร็อธว่า เพาะหญิงอียิปต์ไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพาะเขามีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์ฯมาหาเขามิได้ทัน
20. เพาะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดปรานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพริ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก
21. และต่อมา เพาะนางผดุงครรภ์นั้นนำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เข้าทั้งสองมีครอบครัว

22. ฝ่ายพารอห์จึงรับสั่งแก่ป่าวี่เพรทั้งปวงของพระองค์ว่า บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้

บทที่ 2

1. ยังมีชัยวงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หลบ藏身สาคนเลวีมาเป็นภารยา
2. หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน
3. ครรภ์นางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าร้าวสานด้วยตันกาก ยาด้วยยางมะตอยและชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปูริมแม่น้ำ
4. ส่วนพี่สาวยืนอยู่แต่ไกล ค่อยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่น้อง
5. และพระราชินีของฟาร์โอลงไปทรงที่แม่น้ำ และพากษาใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปูริ จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำมานา
6. และเมื่อเปิดตะกร้านักอกกี้เห็นทารก และดูเvid ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึงทรงกรุณาทารกนั้น และตรัสว่า นี่เป็นลูกสาวีบูรุษ
7. พี่สาวทารกจึงทูลถามพระราชินีของฟาร์โอลว่า จะให้ม่อมฉันไปหานางแม่สาวีบูรุษมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม
8. พระราชินีของฟาร์โอลจึงมีรับสั่งแก่เธอว่า ไปหาเดิด หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกการดาของทารกนั้นมา
9. ฝ่ายพระราชินีของฟาร์โอลจึงตรัสสั่งนางว่า รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา และเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้
10. และทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามาถวายพระราชินีของฟาร์โอล และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานเชื้อว่า โมเสส และตรัสว่า เพาะเราได้ชุดเข้าขึ้นมาจากน้ำ
11. และต่อมานะในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเดิบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพากพื่นอง และเห็นพากเขาต้องทำงานตรา กติ รำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนเขียว ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน
12. ท่านก็มองดูช้ำๆ และเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้โดยอยู่ที่นั่น ท่านจึงผ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย
13. และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเvid มีชาวเขียวสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า ท่านตีพื่นองของท่านเองทำไม
14. และเขายกหัวว่า ได้แต่ตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นฤทธิการปักครองพากข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะผ่าข้าพเจ้า เหมือนกับที่ได้ผ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ โมเสสจึงกลัว และนึกว่า เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่
15. เมื่อฟาร์โอลได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หายใจที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาร์โอลไปอาศัยอยู่ในแฝ่นดินเมดิยัน ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อหน้าแห่งหนึ่ง
16. ฝ่ายบุโรหิตของคนมีเดียนมีบุตรสาวเจิดคน หญิงเหล่านั้นก็มาตักน้ำใส่ร่างให้ผู้แพ้แพะแกะของบิดา กินน้ำ
17. และพากเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลูกชิ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ผู้แพ้แพะแกะของเรอกินน้ำ
18. และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอกับบิดาของเธอ บิดาถามว่า วันนี้ทำไม่พากเจ้าจึงกลับมาเร็ว
19. และเธอตอบว่า มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพากข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพากเลี้ยงแกะ ทั้งยังตักน้ำให้พากข้าพเจ้า และให้ผู้แพ้แพะแกะกินด้วย

20. บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ล่ะ ไปเชิญเขามาเพื่อจะรับประทานอาหารซึ
21. โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรือโลล แล้วเรือโลลก็ยกศีบไปร้าห์บุตรสาวให้แก่โมเสส
22. นางกีดลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอเรช เพราะท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ
23. และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ชนชาติอิสราเอลก็เสร็จโจมกเพรษเหตุที่เข้าเป็นทาส เขาจึงร้องคร้ำครวญ และเสียงรําร้องของเขากังหันไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้
24. และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร้ำครวญของเข้า พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับร้าห์ม อิสอัก และยาโคบ
25. พระเจ้าจึงหอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงເອາໄຈใส่พวงเข้า

บทที่ 3

1. ฝ่ายโน้โมเสสเลี้ยงผู้บุกเบิกของเยอโรพ์ต่อตาของเข้า ผู้เป็นปู่หรือต้องคนมีเดียน และท่านได้พาผู้บุกเบิกไปด้านหลังของถินทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโอเรบ
2. ทุตสวรรค์ของพระเยอราห์กิประภูมิแก่โน้โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โน้โมเสสจึงมองดูและดูเดิด พุ่มไม้หนึ่นเมื่อไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มนี้มีได้ใหม่โกรมไป
3. โน้โมเสสจึงกล่าวว่า ข้าจะแวงเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุใดนั่นพุ่มไม้จึงไม่เหมือนกัน
4. และเมื่อพระเยอราห์ทอดพระเนตรเห็นเข้าเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาว่า กามาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า โน้โมเสส และโน้โมเสสทูลตอบว่า ข้าพระองค์อยู่ที่นี่
5. พระองค์จึงตรัสว่า อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์
6. แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า เรายังคงเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัก และเป็นพระเจ้าของยาโคบ และโน้โมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า
7. และพระเยอราห์ตรัสว่า เราเห็นความทุกข์ของพลไฟร่ของเรารืออยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องขอของเข้า เพราะเหตุพากนายนางของเข้า ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเข้า
8. และเราลงมาเพื่อจะช่วยเข้าให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และนำเข้าออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกรงขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำแม่น้ำแม่น้ำผิ้งไอบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนอิตาโล-คริสต์ คนเปริสเซ่ คนธีโอร์ และคนเบนุส
9. เพราะฉะนั้น ดูเดิด บัดนี้คำว่าร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์ กระทำต่อเข้าแล้ว
10. เพราะฉะนั้น จงมาเดิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเผาฟาร็อท เพื่อเจ้าจะได้พาพลไฟร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากรีปับลิก
11. ฝ่ายโน้โมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเผาฟาร็อทและจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากรีปับลิก
12. พระองค์จึงตรัสว่า เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพาพลไฟร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมา pronนิบัติพระเจ้าบนภูเขานี้
13. และโน้โมเสสทูลพระเจ้าว่า ดูเดิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' และเขายังพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระองค์ทรงพระนามว่ากระไร' ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขายังไง
14. พระเจ้าจึงตรัสกับโน้โมเสสว่า เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น แล้วพระองค์ตรัสว่า เจ้าจะไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า 'เราเป็นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย'
15. พระเจ้าจึงตรัสกับโน้โมเสสอีกว่า เจ้าจะกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่าดังนี้ 'พระเยอราห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอักและพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' นี่เป็นนามของ

เราตลาดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลาดทุกชั่วอายุ

16. จงไปรับรวมพวงผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัก และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า แท้จริงเราลงมาเยี่ยมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์'
17. และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในประเทศอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวนาอัน คนอิสไตน์ คนอาโมไรต์ คนเบรיסซี คนอีไวต์ และคนเยบุส ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์'
18. และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวงเจ้า ทั้งเจ้ากับพวงผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล จงพากันไปฝ่ากษัตริย์ของอียิปต์ และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสรา ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้ข้าพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะถวายเครื่องนุชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราระบุ'
19. เรายังแน่ใจว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้พวงเจ้าไป แม้กราทั้งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์'
20. และเราจะเหยียดมือของเรารอกราประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆ ของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวงเจ้าไป
21. และเราจะให้พลไฟรึเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่ต้องไปมือเปล่า
22. แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเข้า และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเข้า และเจ้าจะขอเงินเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเงินสิ่งของของชาวอียิปต์'

บทที่ 4

1. โมเสสจึงทูลตอบว่า แต่ ดูเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์ เพราะเขาจะว่า 'พระเยโฮวา ห์มิได้ทรงประภูมิแก่ท่านเลย'
2. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า อะไรอยู่ในมือของเจ้า และท่านทูลว่า 'ไม่เท่า'
3. และพระองค์ตรัสว่า โยนลงที่พื้นดินเกิด ท่านเจ็บโยนไม่เท่าลงบนพื้นดิน ไม่เท่านั้นก็กลایเป็นงู โมเสสก็ลบหนี จากงูไป
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้ ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็ กลایเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน
5. เพื่อเข้าทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงประภูมิแก่เจ้าแล้ว
6. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสวอกรว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อรัง ขาวเหมือนหิมะ
7. พระองค์จึงตรัสว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้ว ท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นกลับกลایเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน
8. และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขา ก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง
9. และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจะตักหน้าในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลایเป็นเลือดบนดินแห้งนั้น
10. แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง ทั้งในการก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดชำนาญ
11. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนูษย์ หรือทำให้เป็นใบ้ หุหนาก ตาดี หรือตาบอด เราพระ เยโฮวาห์เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ
12. เพราะฉะนั้น จงไปเติด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำชี้แจ้วครัวจะพูด
13. แต่ท่านทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดใช้ผู้อื่นไปเติด
14. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริวต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า เจ้ามีพิชัยคืออาโนนคนเลวีไม่ใช่หรือ เรารู้แล้วว่าเขามีเป็น คนพูดเก่ง และดูเถิด เขายังคงเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขานำเจ้าเขาก็จะดีใจ
15. เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขารู้จะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขายา และเราจะสอนเจ้าว่า ควรจะทำประการใด
16. และเขายาจะเป็นผู้พูดแก่พลไฟร์แทนเจ้า และเขายา คือเขายาจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่ เขายา
17. เจ้าจะถือไม้เทานี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ
18. โมเสสจึงกลับไปหาเยโฮร พ่อตาของตน และบอกกับเขาว่า ข้าพเจ้าขอลากลับไปหาพี่น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ใน

อียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ฝ่ายเยอรมันตอบโมเสสว่า 'ไปโดยสันติภาพเด็ด'

19. พระเยอราห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียนว่า กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาซองประหารชีวิตเจ้านั้น ตายแล้ว

20. โมเสสจึงให้ภารยาและบุตรชายของตนขี่ลากลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าในเมืองของท่านไปด้วย

21. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสว่า เมื่อออกจากลับไปถึงอียิปต์ จะกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้ว นั้นต่อหน้าฟารโห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟารโห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไฟร์ไป

22. และเจ้าจะเห็นฟารโห์ว่า 'พระเยอราห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา'

23. เราจึงบอกแก่เจ้าว่า จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเดิด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย'

24. และต่อมา ณ ที่พักระหว่างทาง พระเยอราห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย

25. ครั้นนั้นนางศิปิโลราห์จึงเอาหินคอมัดหนังที่ปลายองคชาตบุตรชายของตอนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก

26. พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก เนื่องจากพิธีเข้าสุนัต

27. และพระเยอราห์ตรัสกับอาโรนว่า จงไปพบกับโมเสสในถินทุรกันดาร เขา ก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้า และจูบท่าน

28. โมเสสจึงเล่าให้อารอนฟังถึงพระธรรมรัสรของพระเยอราห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน

29. โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน

30. และอาโรนจึงกล่าวถึงพระธรรมรัสรทั้งหมดซึ่งพระเยอราห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่างๆนั้นท่ามกลางสายตาของพลไฟร์

31. ฝ่ายพลไฟร์เชื่อ และเมื่อเข้าได้ินว่าพระเยอราห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทดสอบพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขายกกำตีรษะลงและนั่งสักการ

บทที่ 5

1. ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรมเข้าเฝ้า และทูลฟาร์ห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'จะปล่อยพลไพร์ของเรามาไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยงnmสการเราในถินทุรกันดาร'
2. ฟาร์ห์จึงตรัสว่า พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป
3. เขาทั้งสองจึงทูลว่า พระเจ้าของคนอีบูรุได้ทรงประภูมิกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถินทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกรข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ
4. แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับเขาว่า เจ้าโมเสสกับอาโรม เจ้าจะให้พลไพร์ลงทะเบียนการงานของเขามาเสียทำไม่ เจ้าจะกลับไปรับการงานของเจ้า
5. และฟาร์ห์ตรัสว่า ดูเถิด พวกรไพร์ในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขายุ่ดภาระงานของเขามาเสีย
6. ในวันนั้นเองฟาร์ห์มีพระบัญชาสั่งนายงานและนายกองของพลไพร์ว่า
7. ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกรไพร์สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เข้าไปเที่ยวหาฟางเอง
8. ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เข้าทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เข้าทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาก็จะร้าน เหตุฉะนั้นเข้าจึงร้องว่า 'ขอให้พวกรข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกรข้าพระองค์'
9. จังจัดหางานให้เข้าทำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล
10. ฝ่ายนายงานและนายกองของพลไพร์ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร์ว่า ฟาร์ห์รับสั่งดังนี้ว่า 'เราจะไม่ยอมให้ฟางแก่พวกรเจ้าเลย'
11. เจ้าจะไปหาฟางมาเอง ตามแต่จะหามาได้ก็ได้ แต่งานของเจ้าที่เกณฑ์นั้นก็ไม่ลดหย่อนให้เลย'
12. พลไพร์เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง
13. นายงานก็เร่งรัดว่า จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่
14. นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนายงานของฟาร์ห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกโดยตีและถูกถามว่า 'ทำไม่หมู่นี้จึงไม่ได้อิฐที่เกณฑ์ไว้เต็มจำนวน ทั้งวนนี้แล้วนี้' เมื่อนั้นแต่ก่อน
15. นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาร์ห์ว่า 'เหตุไนน์พระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกราษฎรของพระองค์'
16. พวกรเขากล่าวกับพวกรเราว่า 'ทำอิฐซึ่ง' แต่เมื่อได้ให้ฟางแก่พวกราษฎรของพระองค์เลย และดูเถิด พวกราษฎรของพระองค์ถูกโดยตี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด
17. แต่ฟาร์ห์ตรัสว่า พวกรเจ้าเกียจคร้าน พวกรเจ้าเกียจคร้าน พวกรเจ้าจึงมาร้องว่า 'ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์'
18. เหตุฉะนั้นเจ้าจึงไปทำงานเดี่ยวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกรเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้นั้น พวกรเจ้าจะต้องทำมาให้ครบจำนวน

19. นายกองชนาชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า “ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกๆวันลง
20. ครั้นออกมากางไฟฟ้าโรห์ เข้าบปโนเสสกับอาโนยืนอยู่กลางทาง
21. เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกรท่านและพิพากษาเดิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกรข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟ้าโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เมื่อันหนึ่งເອາດบใส่มือเข้าให้สั่งหารพวกรข้าพเจ้าเสีย
22. โนเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา
23. เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเฝ้าฟ้าโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟ้าโรห์ก็ทำทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็มิได้ทรงช่วยพลิพร่องค์ให้พ้นเลย

บทที่ 6

1. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาร์โธ์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เขามีอำนาจอย่างใหญ่โต และด้วยมืออันเข้มแข็ง เขายังไอล์เพลไพร์อจากแผ่นดินของเขานะ
2. พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า เราคือพระเยโฮวาห์
3. เราปรากฏแก่ อับราฮัม แกอิสอัก และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เรามิได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนามพระเยโฮวาห์
4. และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราร่วมกับเขายังหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดินค้านาอันให้แก่เขานะ เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว
5. และเราได้ยินเสียงครั้งคราวๆ ของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอิยิปต์ก็ไว้ให้เป็นท่าส และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรานะ
6. เหตุจะนี้จึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพากเจ้าไปให้พ้นจากการตราครัวที่ชาวอิยิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขานะ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง
7. เราจะรับพากเจ้าเป็นพลไพร์ของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพากเจ้า พากเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากการตราครัวที่ชาวอิยิปต์เกณฑ์ให้ทำ
8. เราจะนำพากเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แกอิสอัก และแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์’
9. โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสส เพราะระยะทางไกล แล้วถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
11. จงเข้าไปเฝ้าฟาร์โห์กษัตริย์แห่งอิยิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขานะ
12. และโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า ดูเกิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาร์โห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง
13. พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาร์โห์กษัตริย์อิยิปต์ว่า ให้พากชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอิยิปต์
14. คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขานะ บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรท้าวปีของอิสราเอล ชื่อ约阿农 ปัลลู เอสโрон และภรรยา มี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆ ของรูเบน
15. บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมูออล ยาเมิน โอหาด ยาคีน โศหาร์ และชาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวค้านาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆ ของสิเมโอน
16. และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวิตามพศพันธุ์ของเขาก็คือ เกอโรชิน โคงาฟและเมราหี เลวินนี้มีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี

17. บุตรชายของเกอเรซีนชื่อ ลิบันี และซิมอี ตามครอบครัวของเข้า
18. บุตรชายของโคงาಥชื่อ อัมราม อิสยาห์ เอโบรน และอุสซีเอล โคงาಥมีอายุได้ร้อยสามสิบสามปี
19. บุตรชายของเมราธชื่อ มาชาลี และมูซี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเข้า
20. ฝ่ายอัมรามได้นางโยเดเบดน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เข้าชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี
21. บุตรชายของอิสยาห์ชื่อ โคราท์ เนเฟก และศิค河西
22. บุตรชายของอุสซีเอลชื่อ มิชาเอล เอลชาฟาน และสิธารี
23. ฝ่ายอาโรนได้นางเอลีเซนาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาธานเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เข้าชื่อ นาดับ อาบีสุ เอเลอาชาร์และอิธรรมาร์
24. บุตรชายของโคราท์ชื่อ อัสสีร์ เอลคานาห์ และอาบียาสาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโคราท์
25. ฝ่ายเอเลอาชาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปุกิเอลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เข้าชื่อ พีเนหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเข้า
26. อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหลก คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า จงพำนชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตาม หมู่ตามกองของเข้า
27. ส่องคนนี้แหลกเป็นผู้ที่กราบถูลฟ้าโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพำนชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหลก
28. และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น
29. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เรายังไงจะฟ้าโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นนี้ เรายังไงจะเชื่อฟัง ใจบอกแก่เจ้า
30. ฝ่ายโมเสสกราบถูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า ดูเกิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟ้าโรห์จะเชื่อฟัง ข้าพระองค์

1. พระเยอวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ดูซี เรายได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟารโห์ และอาโรวนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า
2. เจ้าจะบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรวนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟารโห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกจากไปจากแผ่นดินของเขา
3. เราจะทำให้ใจของเราฟารโห์แข็งกรัด้างไป และเราจะกระทำหมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์
4. แต่ฟารโห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาพลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไปร่วมของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง
5. และชาวนิอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยอวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกรเขา
6. โมเสสและอาโรวนก็กระทำการตามนั้น คือกระทำการตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาเขา
7. เมื่อเข้าทั้งสองไปทูลฟารโห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี และอาโรวนมีอายุแปดสิบสามปี
8. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรว่าว่า
9. เมื่อฟารโห์สั่งเจ้าว่า 'จะแสดงอัศจรรย์พิสูจน์งานของเจ้า' เจ้าจะพูดกับอาโรว่าว่า 'เขาไม่เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟารโห์ และไม่เท้านั้นจะกลایเป็น疽'
10. โมเสสกับอาโรวนจึงเข้าไปเฝ้าฟารโห์ เขากระทำการตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชา อาโรวนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟารโห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม่เท้านั้นก็กลایเป็น疽
11. ฝ่ายฟารโห์ก็เรียกพวgnักประชญ์ และพวgnักวิทยากลมาด้วย พวgnักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเลือกกลของเขา
12. ด้วยว่าเข่าต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม่เท้าเหล่านั้นก็กลایเป็น疽 แต่ไม่เท้าของอาโรวนกลืนไม้เท้าของพวกรเขามีเสียงดัง
13. และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟารโห์แข็งกรัด้างเพื่อฟารโห์หายอมเชือฟังเข้าทั้งสองไม่ เมื่อฉันที่พระเยอวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว
14. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ใจของฟารโห์แข็งกรัด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไป
15. เจ้าจะถือไม้เท้าที่กลایเป็น疽ไปเฝ้าฟารโห์ในเวลาเช้า ดูเดิด เข้าไปที่แม่น้ำ เจ้าจะยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
16. และเจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยอวาห์พระเจ้าของชาวยิบรูตัวสั่งให้ข้าพระองค์มาฝ่าโดยมีพระดำรัสว่า จงปล่อยพลไปร่วมเราเพื่อเข้าจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเดิด จนบัดนี้เจ้าก็ยังหาได้เชือฟังไม่'
17. พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านจะทราบว่า เราคือพระเยอวาห์ด้วยอาศัยการกระทำการที่ดี ดูเดิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้นั้นฟัดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลایเป็นเลือด
18. ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวยิปต์จะดีมีน้ำในแม่น้ำไม่ได้'
19. พระเยอวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า จงบอกอาโรว่าว่า 'เขาไม่เท้าของท่านชี้ไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือ

ลำคลอง แม่น้ำ บึง และสารทั้งหมดของเข้า เพื่อน้ำจะกล้ายเป็นเลือดและจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ใน
ภาชนะไม้และภาชนะหิน'

20. โมเสสกับอาโرنก์กระทำการที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของ
ฟาร็อธ และท่ามกลางสายตาของพวากข้าราชการของฟาร็อธ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กล้ายเป็นเลือดทั้งสิ้น
21. ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์
22. แต่พวgnักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำการได้เมื่อนกันอาศัยเล่ห์กลของเข้า และพระทัยของฟาร็อธก็แข็งกระด้าง
ฟาร็อธหาเชื้อฟังท่านทั้งสองไม่ เมื่อนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้
23. ฟาร็อธเสด็จกลับเข้าในวัง มิได้อาพรพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เมื่อนกัน
24. ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันชุดหลุมตามริมแม่น้ำหนาน้ำดีม เพราะเข้าดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้
25. ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ไปหาฟาร์ห์บอกเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงปล่อยพลไฟร่องเราเพื่อเขาจะได้ไปปะนันบัดเรา’
2. ถ้าท่านไม่ยอมให้เข้าไป คุณเดิด เราจะให้ผู้กบขึ้นมาธัชฐานทั่วเขตแดนของท่าน
3. ผู้กบจะเต็มไปทั้งเมืองน้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมือง ในเดาปีงขนมและในอ่างขยำเป็นของท่านด้วย
4. ผู้กบันนจะขึ้นมาที่ตัวฟาร์ห์ ที่ตัวพลเมืองและที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่านด้วย
5. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงบอกอาโรนว่า ‘ให้เหยียดมือที่ถือไม้เท้าออกหนีลำคลอง เหนือแม่น้ำ และหนีอึงให้ผู้กบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์’
6. อาโรนกเหยียดมือออกหนีพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ผู้กบก็ขึ้นมาเต็มแผ่นดินอียิปต์
7. ฝ่ายพวgnักแสดงกลกทำตามเล่ห์กลของเข้า ให้มีผู้กบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน
8. ฟาร์ห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า จกราบทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ผู้กบไปเสียจากเราและจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้ป่าวไฟร์เหล่านั้นไปเพื่อเขากจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์
9. โมเสสจึงทูลฟาร์ห์ว่า ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้าราชบริพารและพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายผู้กบไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น
10. ฟาร์ห์ตรัสตอบว่า พรุ่งนี้ โมเสสจึงทูลว่า ให้เป็นไปตามคำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย
11. ผู้กบจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จาข้าราชการและพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น
12. โมเสสกับอาโรนทูลลาไปจากฟาร์ห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องผู้กบที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรงงานฟาร์ห์
13. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ผู้กบเหล่านั้นก็ตายเกลื่อนบ้านเรือน เกลื่อนหมู่บ้านและทุ่งนา
14. เขาก็เก็บซากกบไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหม็นตลอดไป
15. แต่เมื่อฟาร์ห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชือฟังโมเสสและอาโรน เมื่อคนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว
16. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า บอกอาโรนว่า ‘จงเหยียดไม้เท้าออกและตีผุ่นดินให้กล้ายเป็นริ้นทั่วประเทศอียิปต์’
17. เขายังสองก็กระทำการ ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกยกไม้เท้าและตีผุ่นดิน ก็กล้ายเป็นริ้นมาตอามนุษย์และสัตว์ ผุ่นดินทั้งหมดกล้ายเป็นริ้นทั่วประเทศอียิปต์
18. ฝ่ายพวgnักแสดงกลกพยายามใช้เล่ห์กลของเข้า เพื่อทำให้เกิดริ้น แต่ก็ทำไม่ได้ ริ้นพากันมาตอามนุษย์และสัตว์ทั้งปวง

19. พวนักแสดงกลึงทูลฟ้าโรห์ว่า นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า ฝ่ายฟ้าโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชือฟังเขามีเมื่อเมื่อตอนที่พระเยื้อราห์ได้ตรัสไว้แล้ว
20. พระเยื้อราห์รั斯กับโมเสสว่า ลูกขึ้นแต่เช้าไปค่อยเฝาฟ้าโรห์ ดูเดิม ฟ้าโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟ้าโรห์ว่า 'พระเยื้อราห์ตัวสัตตงี้ว่า จงปล่อยพลไฟร่องเรารเพื่อเขากจะไปปะนินบัติเรา'
21. ถ้าแม่ไม่ปล่อยพลไฟร่องเรารไป ดูเดิม เราจะใช้ไฟเผาเหลือบมาตามกายของเจ้า ตามข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขาอยู่นั้นจะเต็มไปด้วยไฟเผาเหลือบ
22. ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเซน ที่พลไฟร่องเรารอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีไฟเผาเหลือบที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยื้อราห์ สติตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก
23. เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า หมายสำคัญนี้จะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้'
24. แล้วพระเยื้อราห์ก็ทรงกระทำดังนั้น เหลือบไฟเผาอย่างนักเข้าไปในพระราชวังของฟ้าโรห์ ในเรือนข้าราชการและทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหาย เพราะเหตุไฟเผาเหลือบนั้น
25. ฟ้าโรห์จึงตรัสเรียกโมเสกับอาโนรนา รับสั่งว่า จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้
26. โมเสสทูลว่า การกระทำเช่นนั้นหากว่าไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เกลียดสำหรับชาวอียิปต์แด่พระเยื้อราห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูเดิม ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเข้า แล้วเขาก็ไม่เอาก้อนหินขวางข้าพระองค์ทั้งหลายหรือรือ
27. ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยื้อราห์พระเจ้าของพวขข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวขข้าพระองค์
28. ฟ้าโรห์จึงรับสั่งว่า เราจะปล่อยพวkJเจ้าไป เพื่อพวkJเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยื้อราห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวkJเจ้าอย่าไปให้ใกล้นัก จงวิงวอนเพื่อเราด้วย
29. โมเสสจึงทูลว่า ดูเดิม พอข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยื้อราห์ ขอให้ไฟเผาเหลือบไปเสียจากฟ้าโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพรุ่งนี้ แต่ขอฟ้าโรห์อย่าทรงทำกลบลอกอึกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไฟร์ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยื้อราห์
30. โมเสสทูลลาฟ้าโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยื้อราห์
31. พระเยื้อราห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ไฟเผาเหลือบไปเสียจากฟ้าโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว
32. ฝ่ายฟ้าโรห์ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไฟร์นั้นไป

บทที่ 9

1. ขณะนั้นพระเย毫不犹豫จึงตรัสกับโมเสสว่า “ไปเข้าเฝ้าฟาร์บอกรา荷์ว่า ‘พระเย毫不犹豫เจ้าของคนอียิปต์รัส ดังนี้ว่า จงปล่อยให้พลไฟร์ของเรารีบไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา’
2. ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้
3. ดูแล้ว หัวใจของพระเย毫不犹豫จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น
4. และพระเย毫不犹豫จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคนอิสราเอล จะไม่ต้องตายเลย’
5. พระเย毫不犹豫ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า พรุ่งนี้พระเย毫不犹豫จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแต่ละวัน
6. รุ่งขึ้นพระเย毫不犹豫ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว
7. ฟาร์บอกรา荷์ทรงใช้คำนี้ไปดู และดูแล้ว สัตว์ของคนอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาร์บอกรา荷์เข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไฟร์ไป
8. พระเย毫不犹豫จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า เจ้าจะงำขี้ถ้าจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสชัดขึ้นไปในอากาศในสายพระเนตรของฟาร์บอกรา荷์
9. และมันจะกลับเป็นฝุ่นปิลวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นฝีแตกตามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์
10. เขาทั้งสองจึงนำขี้ถ้าจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาร์บอกรา荷์ และโมเสสก็ชัดขี้ถ้าขึ้นไปในห้องฟ้า ขี้ถ้านั้นก็กลับเป็นฝีแตกตามไปทั้งตัวคนและสัตว์
11. ฝ่ายพวนักแสดงกลกไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุฝืนนั้น เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นฝีด้วยเหมือนกัน
12. แต่พระเย毫不犹豫ทรงทำให้พระทัยของฟาร์บอกรา荷์เข็งกระด้าง ฟาร์บอกรา荷์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เมื่อฉันที่พระเย毫不犹豫ได้ตรัสกับโมเสสว่าแล้ว
13. พระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสว่า จงตื่นแต่เช้าไปยืนต่อหน้าฟาร์บอกรา荷์บอกเขาว่า ‘พระเย毫不犹豫เจ้าของคนอียิปต์ ตรัสดังนี้ว่า จงปล่อยพลไฟร์ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา’
14. ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้แน่ว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้
15. เพราะเดียวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะพาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก
16. และพระเหตุนี้เราจะให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงถูกธรรมานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเรางูก ประกาศออกไปทั่วโลก
17. เจ้ายังถือทิฐิ์ต่อสู้พลไฟร์ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ

18. ดูເຄີດ ພ່ຽນປະມານເວລານີ້ ເຮັດທຳໃຫ້ລູກເຫັນຕາລົງມາຍ່າງໜັກ ອີ່າງທີ່ໄມ່ເຄີມໃນອີຟຝຶກ ຕັ້ງແຕ່ເຮີມສ້າງບ້ານ
ເມືອງມາຈຸນບັດນີ້

19. ເຫດຂະໜັນ ບັດນີ້ຈຶ່ງຕ້ອນຜູ້ສັດວົບ ແລະຖຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນທຸ່ງນາໄທ້ເຂົ້າທີ່ກຳບັງ ເພຣະຄົນທຸກຄົນແລະສັດວົບທຸກຕົວທີ່ອູ່
ໃນທຸ່ງນາທີ່ມີໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນບ້ານຈະຄູກລູກເຫັນຕາຍໝາດ'

20. ບຣດາຂໍ້າຮາຊາກຂອງພາໂໂຮທີ່ເກຮັງກລັວພະດຳຮັສຂອງພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ໃຫ້ທາສແລະສັດວົບຂອງດນກລັບເຂົ້າບ້ານ

21. ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄມ່ນັບຄືອພະດຳຮັສຂອງພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ຍັງຄົງປລ່ອຍໃຫ້ທາສແລະສັດວົບຂອງດນອູ່ໃນທຸ່ງນາ

22. ພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ຕຣສກັບໂມເສສວ່າ ຈົ່ງມີອື່ນຍັງທ້ອງຟ້າ ເພື່ອລູກເຫັນຈະໄດ້ຕາລົງມາຫົວແຜ່ນດິນອີຟຝຶກ ບນມນຸ່ງໝົດ ບນ
ສັດວົບແບນຜັກຫຼັກທຸກຍ່າງໜຶ່ງຍູ່ໃນທຸ່ງນາຫົວແຜ່ນດິນອີຟຝຶກ

23. ໂມເສສກູ້ໄມ່ເທົ່າຂອງດນເຂົ້າຍັງທ້ອງຟ້າແລ້ວພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ທຽບບັນດາລໃຫ້ມີເສີຍຟ້າຮ້ອງ ມີລູກເຫັນ ແລະໄຟຕາລົງມາບ້ານ
ແຜ່ນດິນ ແລະພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ທຽບບັນດາລໃຫ້ລູກເຫັນຕາບນແຜ່ນດິນອີຟຝຶກ

24. ມີລູກເຫັນແລະລູກເຫັນປັນໄຟຕາລົງຍິ່ງນັກຍ່າງທີ່ໄມ່ເຄີມທີ່ຫົວແຜ່ນດິນອີຟຝຶກ ຕັ້ງແຕ່ເຮີມຕັ້ງເປັນປະເທດມາ

25. ສິ່ງທັງປວງທີ່ອູ່ໃນທຸ່ງນາຫົວແຜ່ນດິນອີຟຝຶກ ກົງລູກລູກເຫັນທໍາລາຍເສີຍສິ້ນທັງຄົນແລະສັດວົບ ລູກເຫັນຍັງທໍາລາຍຜັກແລະ
ຕົ້ນໄໝທຸກຍ່າງທີ່ອູ່ໃນທຸ່ງນາທັກໂຄນ່າລົງ

26. ເວັ້ນແຕ່ທີ່ແຜ່ນດິນໂກເໜີນ ທີ່ໜີ້າຕີອີສຣາເລອຍ່ອື່ນ້ຳ ຮ້າມມີລູກເຫັນຕາກໄມ່

27. ພາໂໂຮທີ່ຈຶ່ງທຽບໃຫ້ຄົນໄປເຮັດໂມເສສແລະອາໂຣນມາຟ້າ ແລ້ວຕຣສວ່າ ຄຽງນີ້ເຮົາກຳບັປແນ່ແລ້ວ ພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ທຽບຂອບ
ຂຮຽມ ເຮົາແລະໜີ້າຕີຂອງເຮົານັ້ນກີ້ຂ້າ

28. ຂອຫຼວງວອນພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ (ເພຣະຍ່ພົບຕິເສີຍທີ່) ໃຫ້ເລີກມີຟ້າຮ້ອງແລະລູກເຫັນ ແລະເຮົາຈະປລ່ອຍພວກທ່ານໄປ ແລະ
ພວກທ່ານຈະໄໝລູກກັກຕ່ອໄປອີກ

29. ໂມເສສຖຸລຸພາໂໂຮທີ່ວ່າ ທັນທີ່ທີ່ຂ້າພຣະອົງຄົກອົກໄປຈາກກຽງນີ້ແລ້ວຂ້າພຣະອົງຄົກຈະຍົກມີອຸ່ລພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ ເສີຍຟ້າຮ້ອງກີ້
ຈະເຈີຍບັນ ແລະຈະໄໝມີລູກເຫັນຕາກອີກ ເພື່ອພຣະອົງຄົກຈະໄດ້ກາບວ່າໂລກນີ້ເປັນຂອງພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌

30. ແຕ່ຝ່າຍພຣະອົງຄົກແລະຂໍ້າຮາຊາກນັ້ນ ຂ້າພຣະອົງຄົກທ່ານວ່າ ພຣະອົງຄົກຈະຍັງໄໝຢ່າງພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ພະເຈົ້າ

31. ຕັ້ນປານແລະຕັ້ນບາຮລືຖຸກທໍາລາຍເສີຍ ເພຣະຕັ້ນບາຮລືຖຸກກຳລັງອອກຮວງ ແລະຕັ້ນປານກີ້ອອກດອກແລ້ວ

32. ສ່ວນຂ້າວສາລືແລະຂ້າວສແປລຕົ້ນນີ້ໄໝໄດ້ລູກທໍາລາຍ ເພຣະຍັງໄໝອກຂຶ້ນ

33. ໂມເສສຖຸລຸພາໂໂຮທີ່ໄປຈາກກຽງ ແລະກີ້ຍກມີອື່ນທຸລພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ ເສີຍຟ້າຮ້ອງກັບລູກເຫັນນັ້ນກີ້ຫຼຸດ ຝົນກີ້ມີໄດ້ຕາບນ
ແຜ່ນດິນ

34. ເມື່ອພາໂໂຮທີ່ເຫັນວ່າ ຝົນ ລູກເຫັນແລະຟ້າຮ້ອງນັ້ນຫຼຸດແລ້ວ ພຣະອົງຄົກກລັບທຽບກະທຳພິດບາປຕ່ອໄປອີກ ພຣະທັຍແຂງ
ກະດ້າງ ທັງພຣະອົງຄົກແລະຂໍ້າຮາຊາກ

35. ພຣະທັຍຂອງພາໂໂຮທີ່ເຂັ້ງກະດ້າງແລະໄໝຍອມປລ່ອຍໜີ້າຕີອີສຣາເລອໄປຈິງ ແລ້ວມີອົນທີ່ພຣະຍ່ໂຂວາທົກ໌ໄດ້ຕຣສໄວ້ກັບໂມ

บทที่ 10

1. พระเยอว่าห์จึงตรัสกับโมเสสว่า จงเข้าไปหาฟาร์โธ่ เพราะเราได้ทำให้ใจของฟาร์โธ่ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพากเขา
2. เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพากเขา เพื่อพากเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยอว่าห์
3. โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาร์โธ่ทูลฟาร์โธ่ว่า พระเยอว่าห์พระเจ้าของคนอีบราฮิมตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพลไฟร่องเราเพื่อเข้าจะไปปรนนิบัติเรา'
4. มีฉันนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไฟร่องเราไป คุณเดิด พรุ่งนี้เราจะให้ตึกแต่นเข้ามาในเขตแดนของเจ้า
5. ผู้งดีกแต่นนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งอกขึ้นให้เจ้าในทุกนานั้น มันจะกินเสียหมด
6. มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมู่ อย่างที่บิดาและปู่ทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย' แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาร์โธ่
7. บรรดาข้าราชการของฟาร์โธ่ทูลฟาร์โธ่ว่า คนนี้จะเป็นบ่วงแร้วดักเราไปนานสักเท่าไหร่ ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยอว่าห์พระเจ้าของเราเดิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว
8. โมเสสและอาโรนถูกลำตัวเข้ามาเฝ้าฟาร์โธึก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า 'ไปปรนนิบัติพระเยอว่าห์พระเจ้าของเราเดิด ให้ไว้ในบ้าน'
9. โมเสสทูลว่า ข้าพระองค์จะต้องพาคนไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและผู้แพะและแกะ และผู้วัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยอว่าห์
10. ฟาร์โธ่ตรัสกับเขาว่า 'ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยอว่าห์ทรงสถิตอยู่กับพากเจ้าเดิด ระวังตัวให้ดีเดิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว'
11. อนุญาตไม่ได้ จงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยอว่าห์ เพราะเจ้าโปรดนาเช่นนี้เท่านั้น แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาร์โธ่
12. พระเยอว่าห์จึงตรัสกับโมเสสว่า จงเหยียดมือออกหนีอประเทศอียิปต์ให้ผู้งดีกแต่นมาหนีอแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย
13. โมเสสจึงยื่นไม้เท้าออกหนีอแผ่นดินอียิปต์ พระเยอว่าห์ก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันออกพัดมาหนีอพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลมตะวันออกก็พัดขอบผุ่งตึกแต่นมา
14. ผู้งดีกแต่นลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ทั่วเขตแดนอียิปต์ทั้งหมู่ มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตึกแต่นอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหายเมื่อย่างนั้นอีกไม่
15. เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมีดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชใบเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือผักในทุก ทั่วแผ่นดินอียิปต์

16. ฟาร์โธจึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้าฝ่า แล้วฟาร์โธตรัสว่า เรายังไงทำบ้าปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย
17. เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปให้เราครั้งนี้สักครั้งเดียว และวิงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงโปรดให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา
18. โมเสสก็ไปจากฟาร์โธ และทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์
19. พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้มายาพัดกลับมาจากทิศตะวันตกหอบผู้ตักแต่นไปตกในทะเลแดง จนไม่มีตักแต่นเหลือเลยสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์
20. แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาร์โธแข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป
21. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงชูมือของเจ้าขึ้นสูงท้องฟ้า เพื่อจะให้มีความมีดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมีดจนจับคอดำได้
22. โมเสสจึงชูมือขึ้นสูงท้องฟ้า แล้วก็เกิดมีความมีดทึบทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน
23. เขามองกันไม่เห็น ไม่มีครุภัณฑ์จากที่ของเขานามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราኤลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขาก
24. ฟาร์โธจึงให้ตามตัวโมเสสเข้าฝ่า ตรัสว่า พวกรู้เจ้างไป pronนินบัดิพระเยโฮวาห์เดียว เพียงแต่ให้ผู้งดงามและผู้งามวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย
25. ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า พระองค์ต้องให้เรามีเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกรู้พระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
26. ข้าพระองค์ต้องนำผู้งดงามสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักกีบเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากผู้งดงามเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั้น
27. แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยฟาร์โธแข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป
28. ฟาร์โธรับสั่งแก่โมเสสว่า ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลย เพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น
29. โมเสสจึงทูลว่า พระองค์ตรัสรู้แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เราชنانำภัยพิบัติมาสู่ฟาร็อธ์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวากเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเข้าให้พวากเจ้าไปครัวนี้ เขากจะขับไล่พวากเจ้าออกไปที่เดียว
2. บัดนี้เจ้าจงส่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน
3. พระเยอวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนี้บุรุษผู้นั้นคือโมเสสก็ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาร็อธ์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง
4. โมเสสประกาศว่า พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์
5. และพวากลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาร็อธ์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่ทั้งไม่แป้ง ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียร์ฉานด้วยจะต้องตาย
6. แล้วจะมีการพิลาปร่องให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะไม่มีอีกเลย
7. ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม้แต่เสียงสูนัขๆ เพื่อให้ทราบว่าพระเยอวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติอิสราเอล
8. ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากราบลงต่อหน้าเรากล่าวว่า ขอท่านกับบรรดาพวากไปเสียจากที่นี่เถิด หลังจากนั้นเราก็จะออกไป’ โมเสสทูลลาฟาร็อธ์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก
9. แล้วพระเยอวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า ฟาร็อธ์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์
10. โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำการตามหัศจรรย์เหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาร็อธ์ และพระเยอวาห์ทรงกระทำให้พระทัยของฟาร็อธ์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

1. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในประเทศอียิปต์ว่า
2. ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพากเจ้า
3. จงสั่งชุมชนคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะ ครอบครัวละตัวตามเรื่อง
บรรพนิรุษของตน
4. ถ้าครอบครัวใดมีคนน้อยกินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้รวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่ง
ตามจำนวนคนตามที่เขาจะกินได้มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่จะกินลูกแกะนั้น
5. ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจะนำมาจากผุ่งแกะ หรือผุ่งแพะ
6. จงเก็บไว้ให้ถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ และวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดนำลูกแกะของเข้า
7. แล้วเอาเลือดทาที่ไม่วงกบประตุทั้งสองข้าง และไม่ข้างบน ณ เรือนที่เขามีอยู่กันนั้นด้วย
8. ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักรสขม
9. เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่างกินเลย แต่จะปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย
10. จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเข้า เชษเหลือถึงเวลาเข้าก็ให้เผาเสีย
11. เจ้าทั้งหลายจะเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาดเอว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็น
ปั๊สกาของพระเยอราห์
12. เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีกหงุดในประเทศอียิปต์ ทั้งของ
มนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยอราห์
13. แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลาย
ไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์
14. วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแด่พระเยอราห์ตลอดช่วงอายุของเจ้า เจ้าจะ
ฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกุญแจ
15. เจ้าทั้งหลายจะกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจะชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดซึ่งกินขนมปังที่มี
เชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล
16. ในวันแรกนี้ให้มีการประชุมบริสุทธิ์ และในวันที่เจ็ดนี้จะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่ท่าน ในวันเหล่านั้นอย่า
ให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน
17. เจ้าทั้งหลายจะถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพาะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดิน
อียิปต์ เหตุฉะนี้ เจ้าจะฉลองวันนั้นและถือเป็นกุญแจการตอลอดช่วงอายุของเจ้า
18. ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจะกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนั้น
19. ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวเกิดหรือคนเกิดในเมืองเกิด
สิงได้ๆที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมชนของอิสราเอล
20. อายกินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจะกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น

21. แล้วโมเสสเรียกบรรดาพากผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า ท่านหั้งหลายจะไปเจ้าลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาซ่าเป็นลูกแกะปีศาจ
22. เอาต้นหูสบกำหนดนี่จุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบัน และไม้วงกบประดุจทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง อย่าให้ผู้ใดออกไปพ้นประดุจบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า
23. เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม้ประดุจข้างบันและที่ไม้วงกบประดุจทั้งสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านเว้นประดุจนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน
24. ท่านหั้งหลายจะถือพิธีนี้ให้เป็นกฎหมายของท่านและของลูกหลานท่าน
25. ต่อมาครั้นท่านไปถึงแผ่นดินนี้เองพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจะถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ
26. ครั้นสืบไปภัยหน้าเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า 'พิธีนี้หมายความว่าอะไร'
27. ท่านหั้งหลายจะตอบว่า 'เป็นการถวายสัตว์บูชาปีศาจแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านเว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราหั้งหลาย' พลไพรทั้งปวงก็กราบลงมัสการ
28. แล้วคนชาติอิสราเอลก็ไปทำการบุญตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาหั้งหลายก็กระทำการบุญตามทุกประการ
29. ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีกุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีกุกของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีกุกของเชลยที่อยู่ในคุกได้เดิน ทั้งลูกหัวปีกุกของสัตว์เลี้ยงทุกตัว
30. ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องให้ครัวครัวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย
31. ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า เจ้าหั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจะยกออกไปจากประชาชนของเราเด็ด ไปปวนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่ได้พูดไว้นั้น
32. เอาผงแพะแกะและผงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอยพรหีเราด้วย
33. ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพรนั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูดว่า พากเราตายกันหมดแล้ว
34. พลไพรนั้นเอาก้อนแบงคิดบีที่ยังมีได้ใส่เชือกับอ่างขยามแบง ห่อผ้าใส่บ่าแบกไป
35. ชนชาติอิสราเอลกระทำการบุญตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์
36. และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพรนั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย
37. ชนชาติอิสราเอลยกเดินออกจากเมืองรามาเสสไปถึงเมืองสุคคท นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหนึ่งแสนคน เด็กต่างหาก
38. มีผุ่งชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วยพร้อมทั้งผุ่งสัตว์ คือผุ่งแพะแกะ และวัวจำนวนมากมาย
39. เขาเอาก้อนแบงไว้เชือดซึ่งนำมายจากอียิปต์นั้น ปักเป็นขنمไว้เชือ เพระเจ้าลูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึงไม่ทันเตรียมเสบียง

40. ชนชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี
41. ครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเองพลอยราทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์
42. คืนวันนั้นเป็นคืนที่ควรจะได้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คืนวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขารา
43. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ระเบียนพิธีปัสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย
44. ส่วนทาสซึ่งนายอาเจนซี่มา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสุหนัตแล้วจึงให้เขากินได้
45. ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย
46. ให้กินปัสกาแต่ในบ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย
47. ให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้
48. เมื่อมีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และครั้งถือปัสกาถวายพระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวgnั้นเข้าสุหนัตเสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้ เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสุหนัตอย่าให้เขาร่วมกินเลี้ยงในพิธีปัสกานั้นเลย
49. พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน
50. คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสและอาโรโนย่างไร พวgnัก กะทำอย่างนั้น
51. วันนั้นแหล่พระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนการพลอยรา

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของของเรา
3. โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า จงระลึกถึงวันนี้ที่ท่านทั้งหลายออกมายกอิยิปต์ จากเรือนทาส เพราะพระเยอวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ อย่างกินขnmปังที่มีเชื้อเลย
4. ท่านทั้งหลายยกอกไปในวันนี้ในเดือนอาบีบ
5. ครั้นพระเยอวาห์ทรงนำพากท่านมาถึงแผ่นดินของคนคاناอัน คน希ตไทร์ คนอาโมไรร์ คนไฮไวร์ และคนเบบุส ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พากท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำแม่น้ำฝั่งไหหลบรูรน์ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น
6. จงกินขnmปังไว้เชื่อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจะมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยอวาห์
7. จงกินขnmปังไว้เชื่อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขnmปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชือขnmปังในเขตของพากท่าน
8. ในวันนั้นจะบอกบุตรของท่านว่า 'ที่ได้ทำดังนี้ก็ เพราะเหตุการณ์นี้พระเยอวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา ขณะเมื่อเรารอจากอิยิปต์'
9. สำหรับท่านพิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มือของท่าน และดังเครื่องระลึกระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยอวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยอวาห์ได้ทรงนำพากท่านออกมายกอิยิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
10. เพราะฉะนั้น พากท่านจะปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกๆปีไป
11. เมื่อพระเยอวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคاناอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนี้ให้แก่ท่าน
12. ทุกอย่างที่เบิกครรภ์ครั้งแรกนั้น ท่านจะแยกถวายแด่พระเยอวาห์ และลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จะเป็นของพระเยอวาห์
13. จงเอาลูกแกะไก่ลูกลาหัวปี ถ้าไม่ไก่จะหักคอมันเสีย จงไก่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด
14. ต่อไปภายหน้า เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า 'ทำไมจึงทำอย่างนี้' จงเล่าให้เข้าฟังว่า 'พระเยอวาห์ทรงนำพากเราออกจากอิยิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์'
15. ต่อมาครั้นพระทัยของฟารโห์ดีไม่ยอมปล่อยให้พากเราไป พระเยอวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอิยิปต์ ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุจะนี้ เรายังถวายบรรดาสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เบิกครรภ์ครั้งแรกแด่พระเยอวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราจะไถ่ไว้'
16. พิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มือของท่าน และดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพราะพระเยอวาห์ได้ทรงนำพากเราออกจากอิยิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์
17. ต่อมาเมื่อฟารโห์ปล่อยพลไฟร์ไปแล้ว พระเจ้ามีได้ทรงนำเข้าไปทางแผ่นดินของชาวพิลิสเตiy แม้ว่าจะเป็นทาง

- ใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า เกรงว่าเมื่อพลไฟร์ไปเผชิญสังคมร้ายเข้า เขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย
18. พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้มไปทางทิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ชนชาติอิสราเอลก็ออกจากไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาสาพร้อมที่จะทำสังคม
19. โมเสสเอการะดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า พระเจ้าจะเสร็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ และว่าท่านจะเอการะดูกของเราไปจากที่นี่ด้วย
20. คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอรามบริเวณชายทิ่นทุรกันดาร
21. พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพากษาในเวลากลางวันด้วยเสามณ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน
22. เสาเมณในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มีได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไฟร์เลย

1. พระเยอว่ารับสั่งแก่โมเสสว่า
2. จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ย้อมกันบีปีังค่ายหน้าตำบลปีหะหิโ Roth ระหว่างมิกัดและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล
3. ฟาร์ห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า 'พวกรเขาริดอยู่บนบก ถินทุรกันดารนั้นก็แน่ใจไว้แล้ว'
4. เราจะบันดาลให้ใจฟาร์ห์แข็งกระด้างไป ฟาร์ห์จะໄล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราฟาร์ห์และบรรดา พลโยธาของเข้า แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยอว่า เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น
5. เมื่อกษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าป่าวไพร์เล่นนั้นไปแล้ว พระดำริของฟาร์ห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อป่าวไพร์นั้น เขาจึงว่า ทำไมเราจึงทำเช่นนี้ ใจนเรางึงได้ปล่อยพวกรอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า
6. ฝ่ายฟาร์ห์ก็จัดราชรถ และนำพลโยธาไปด้วย
7. ท่านเอกสารรอบอย่างดีทรงร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน
8. พระเยอว่าทรงให้พระทัยของฟาร์ห์กษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกระด้างไป ท่านจึงໄล่ตามชนชาติอิสราเอลซึ่งเดินทางไปโดยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง
9. ชาวอียิปต์ໄล่ตามไปเมื่อทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาร์ห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปีหะหิโ Roth หน้าตำบลบาอัลเซโฟน
10. เมื่อฟาร์ห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็งยဟน้ำขึ้นดู และดูเเกิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขายังมีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยอว่า
11. เขานอกโมเสสว่า หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเรอาอกมาให้ตายในถินทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาราอาอกมาจากอียิปต์
12. พวกรเรบอกรหานในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า 'ปล่อยพวกรเราแต่ลำพัง ให้พวกรเรารับใช้ชาวอียิปต์เเกิด' เพราการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถินทุรกันดาร
13. โมเสสจึงเตือนพลไพร์ว่า อย่ากลัวเลย มั่นคงไว คงดูความรอดที่จะมาจากการเยอว่า ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่นี้ไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย
14. พระเยอว่าจะทรงรับแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะลงสบอยู่เเกิด
15. พระเยอว่าตัวสักบันโมเสสว่า เหตุไนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเเกิด
16. ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า และยืนมือของเจ้าออกไปหนีทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้
17. ดูเเกิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างໄล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราฟาร์ห์ พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเข้า
18. เมื่อเราได้รับเกียรติเพราฟาร์ห์ รถรบและพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเราเป็นแหล่งคือพระเยอว่า

19. ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปอยู่ข้างหลัง และเสามেฆซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังเขา
20. คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมีดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน
21. โมเสสยืนเมื่อของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมไล่น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออกจากกัน
22. ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเข้า ทั้งทางขวาและทางซ้าย
23. คนอียิปต์ก็ไม่ตามเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาร์โตร์
24. ครั้นในเวลาเย็นรุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสามे�ฆทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล
25. พระองค์ทรงกระทำให้ล้อรถผิดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพุดกันว่า ให้เราหนีไปจากหนาคนอิสราเอล เนิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเรา
26. ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงยื่นมือออกไปเหนือทะเล เพื่อให้น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่ามคนอียิปต์ ทั้งรกรอบและพลม้าของเข้า
27. โมเสสจึงยื่นมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทະเลกิกกลับไปลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสั่นคนอียิปต์ลงกลางทะเล
28. น้ำก็กลับท่ามพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาร์โตร์ซึ่งไม่ตามเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว
29. ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล น้ำตั้งชื้นเหมือนกำแพงสำหรับเข้าทั้งทางขวาและทางซ้าย
30. ดังนี้ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื่อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล
31. อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เข้าทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

1. ขณะนั้นโมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ถวายพระเยื้อราห์ว่า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยื้อราห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล
2. พระเยื้อราห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี้แหละ เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่อง สรรเสริญพระองค์
3. พระเยื้อราห์ทรงเป็นนักกราบ พระนามของพระองค์คือ พระเยื้อราห์
4. พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลอยรากของฟาร์ห์ลงในทะเล นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาร์ห์ก็จมในทะเล แดง
5. น้ำท่วมเข้า เข้ามลงในทะเลที่ลึกประดุจก้อนหิน
6. ข้าแต่พระเยื้อราห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ทรงอันภาพยิ่ง ข้าแต่พระเยื้อราห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ทรงทำลายศัตรูให้พินาศไป
7. ด้วยเดชานุภาปันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคร่าปีบปักษ์ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโธของ พระองค์เผาผลปัญญาเสียอย่างตอฟาง
8. โดยลมที่ระบายจากซ่องพระนาสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้นไป น้ำท่วมน้ำก็ทันสูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้นในท้องทะเล
9. พากข้าศึกกล่าวว่า 'เราจะดิดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะรับสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับ พากนั้นดังประสงค์ เราจะซักดابออก มือเราจะทำลายเขาเสีย'
10. พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามิด เข้ามลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว
11. ข้าแต่พระเยื้อราห์ ในบรรดาพรทั้งปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรง ประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และน่าเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระ ทำ
12. พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็ลื่นพากเข้าเสีย
13. พระองค์ทรงนำชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรงໄไปไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สกิตอัน บริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ
14. ชนชาติทั้งหลายจะได้ยิน และจะพากันหัวดกลัว ชาวประเทศฟิลิสเตiyจะรู้สึกเสียוสยอง
15. ครั้นนั้นพากเจ้านายในเมืองเอโdom ก็จะพากันหัวดกลัว และพากหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทกสะท้าน ชาว เมืองคานาอันทั้งปวงก็จะระสำราสายไป
16. ความรู้สึกเสียוสยอง และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระ องค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน ข้าแต่พระเยื้อราห์ จนพลไฟร่องพระองค์ผ่านพ้นไป จนชนชาติซึ่งพระองค์ ทรงໄไปไว้แล้วผ่านไป
17. พระองค์จะทรงนำเข้าเข้ามา และทรงตั้งเข้าไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ ข้าแต่พระเยื้อราห์ เป็นสถาน

ที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สักดิษของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์ สถาปนาไว้

18. พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิตย์นิรันดร์
19. เพราะเมื่อกองม้าของฟาร์กับราชรถ และพลม้าของท่านลงไปในทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลหลอกลับมาท่วมเสีย แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น
20. ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมนา และหญิงทั้งปวงก็ถือรำมนาเดินตาม พร้อมเดินรำไปด้วย
21. มิเรียมจึงร้องนำว่า จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เดิม เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกราดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล
22. ต่อมามีเส่นนำพากอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารชูร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มิได้พบน้ำเลย
23. ครั้นมาถึงตำบลมาราห์ เขาก็กินน้ำที่ตำบลมาราห์นั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อว่ามาราห์
24. และพลไฟรนั้นก็พากันบ่นต่อว่าไม่เสสว่า พากเราจะเอาอะไรดี
25. โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อยกต้นไม้ขึ้นลงในน้ำ น้ำก็จืดถน ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกวางเกณฑ์ และกวางไว้ และทรงลงใจเขาที่นั้น
26. พระองค์ตรัสว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างขณะนี้มัน แลกรำทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เงียบฟังพระบัญญัติของพระองค์ และรักษาภัยเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเรabantadalให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พากเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย
27. พากเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำสูบสองป่า มีต้นอินทนิลเม็ดสิบตัน พากเขาก็จึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

1. พวกรเขายกไปจากอเลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่เวลายกออกจากแ Fenidin อียิปต์ ชุมชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลอเลิมกับภูเขาซีนาย
2. ชุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรวนในถิ่นทุรกันดาร
3. คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า พวกรข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิมหน่าจะดีกว่า นี่ท่านกลับนำพวกรข้าพเจ้าอกมาในถิ่นทุรกันดารอย่างนี้ เพื่อจะให้ชุมชนชาติหงุดหงิดหัวใจเท่านั้น
4. แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดูจนสำหรับพวกรเจ้า ให้พลไฟร่อนไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะปฏิบัติตามราชบัญญัติของเราหรือไม่
5. ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขารถรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะเพิ่มเป็นสองเท่าของที่เขากีบทุกวัน
6. โมเสสกับอาโรวนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกรท่านออกจากประเทศอียิปต์
7. ในเวลาเช้าพวกรท่านจะได้เห็นส่งรำศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำบ่นต่อว่าของพวกรท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ได้เล่า พวกรท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา
8. โมเสสกล่าวว่า ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกรท่านจะมีอาหารรับประทานจนอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ได้เล่า พวกรท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์
9. โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรวนว่า จงบอกชุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า 'เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว'
10. ต่อมาขณะที่อาโรวนกล่าวแก่บรรดาชุมชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมองไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิด ส่งรำศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ
11. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12. เรายังดินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า 'ในเวลาเย็น พวกรเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกรเจ้า'
13. ครั้นถึงเวลาเย็นผุ้งนกคุ่มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างดรอบค่ายที่พัก
14. เมื่อน้ำค้างจะหายไปแล้ว ดูเถิด สิงหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆ เท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น
15. เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพุดกันว่า นี่คือ mana เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า นี่แหลกเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกรท่านรับประทาน
16. นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า 'ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พร้อมรับประทานอิ่ม ให้เก็บคนละโอมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพากอยู่ในเต็นท์ของตน'
17. ชนชาติอิสราเอลก็กระทำการ บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย

18. แต่เมื่อเข้าใช้อเมอร์ตัวคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็ขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คุณห็นรับประทานพอดี
19. โมเสสจึงสั่งว่า อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า
20. แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนองและบูดเหม็น โมเสสจึงกราดคนเหล่านั้น
21. เขาก็บันทึกๆเข้าเท่าที่คุณห็นรับประทานพอดี แต่พอแಡດอกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป
22. อญญาเมื่อถึงวันที่หก เขาก็บอกอาหารสองเท่า คือคนละสองโอมีร์ บรรดาหัวหน้าของชุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส
23. โมเสสบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า 'พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะนาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะปิ้งอะไรก็ให้ปิ้ง จะต้มอะไรก็ต้มเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจะเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น'
24. เมื่อเขาก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนองเลย
25. โมเสสจึงบอกว่า วันนี้จึงกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะนาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย
26. จงเก็บหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะนาโตจะไม่มีเลย
27. อญญาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ
28. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า พากเจ้าจะขัดขืนบัญญัติและราชบัญญัติของเรานานสักเท่าไร
29. ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะนาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พร้อมรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย
30. เหตุฉะนั้นพลไปร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด
31. เหล่าว่าวนของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า mana เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดผัดซี米 รสเหมือนนมแผ่น ประสมน้ำผึ้ง
32. โมเสกล่าวว่า พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า 'จงดวง Mana อเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดช่วงอายุของเจ้า เพื่อเขากังหราจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพากเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์'
33. โมเสสบอกอาโรนว่า เอาหม้อลูกหนึ่ง ดวง Mana ให้เต็มโอมีร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดช่วงอายุของท่าน
34. อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าทีบพระโย瓦ท เพื่อรักษาไว้ตามพระคำสั่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
35. ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามากถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พากเขากินมานานจนมาถึงชายแดนแ朋ดินนานาอัน
36. หนึ่งโอมีร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาร์

1. ชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสีน "ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั่นไม่มีน้ำให้พลไฟร์ดีม"
2. เหตุฉะนั้นพลไฟร์จึงกล่าวหาโมเสสว่า ให้น้ำพากข้าดีมซิ โมเสสจึงบอกเขาว่า พากเจ้าหาเรื่องเราทำไม่ เหตุไนน พากเจ้าจึงบังอาจลองดีกับพระเยโฮวาห์
3. พลไฟร์กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า ทำไม่ท่านจึงพาพากข้า ทั้งบุตรและผู้สัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อุดหน้ำตาย
4. โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์จะทำอย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขวางข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว
5. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า จงเดินล่วงหน้าพลไฟร์ไปและนำพากผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีเม่นน้ำนั้นไปด้วย
6. ดูเถิด เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาโซเรบ เจ้าจะดีศิลานั้น และน้ำจะไหลออกมายังศิลาให้พลไฟร์ดีม โมเสสก็ทำดังนั้นท่ามกลางสายตาพากผู้ใหญ่ของอิสราเอล
7. โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสดาห์ และเมรบ้าห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั้น และลองดีกับพระเยโฮวาห์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพากข้าพเจ้าจริงหรือ
8. ครั้นนั้น คนอาณาเลขัยกรรมกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟีดิม
9. โมเสสสั่งโยชูาว่าว่า จงเลือกชายจาร์ฟายเรารอกไปสู้รบกับพากอาณาเลข พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา
10. โยชูาวิกำหมาดตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพากอาณาเลข ส่วนโมเสส อาโรม และเซอร์ กีชั้นไปบนยอดภูเขา นั้น
11. ต่อมามोเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลดมือลงเมื่อไร พากอาณาเลขก็เป็นต่อเมื่อนั้น
12. แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขายังสองกันนำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านนั่ง อาโรมกับเซอร์กีชั้นช่วยยกมือท่านขึ้น คนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน
13. ฝ่ายโยชูาปราบอาณาเลขกับพลไฟร์ของเข้าพ่ายแพ้ไปด้วยความดับ
14. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงไว้ในหังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้โยชูาฟังคือว่า เราจะลบล้างชื่อชนชาติอาณาเลขไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไฟร์ภัยได้ฟ้านี้เลย
15. โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นิสสี
16. กล่าวว่า เพาะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสังคมกับอาณาเลขต่อไปทุกชั่วอายุ

1. เมื่อเยโร บูโรหิตแห่งมีเดียน พ่อตาของโมเสส ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และ อิสราเอลพล ไฟร์ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์
2. เยโรฟ่อตาของโมเสสจึงพาศิบป์โปรดีภารยาของโมเสสซึ่งโมเสสได้ส่งกลับไปแต่คราวก่อนนั้น
3. พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของนาง คนหนึ่งชื่อเกอร์ซิม เพราะโมเสสกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ ต่างประเทศ
4. อีกคนหนึ่งชื่อเอลีเยเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟารโห์
5. เยโรฟ่อตาของโมเสส พากภรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขา ของพระเจ้า
6. ท่านบอกโมเสสว่า เราคือเยโรฟ่อตาของท่านพากภรยากับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน
7. โมเสสออกไปต้อนรับพ่อตากราบลงและจูบท่าน ท่านทั้งสองได้ถามถึงทุกข์สุขซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปใน เต็นท์
8. โมเสสเล่าให้ฟ่อตาฟังถึงเหตุการณ์ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟารโห์ และแก่ชาวอียิปต์พระทรง เห็นแก่พวกอิสราเอล ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ ทรงช่วยเข้าให้พ้นภัยอย่างไร
9. เยโรก็มีความยินดีที่ได้ทราบพระภรูปนาทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงช่วย เข้าให้รอดพ้นจากเงื่อมมือชาวอียิปต์
10. เยโรจึงกล่าวว่า สาส្មารแด่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเงื่อมมือชาวอียิปต์ และจากหัดถ์ ของฟารโห์ และทรงช่วยพลไฟร์ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์
11. บัดนี้เราทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอล อย่างทั้งนั้น
12. เยโรฟ่อตาของโมเสสก์นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัก檀บูชาถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายอาโรมกับบรรดาผู้ใหญ่แห่ง อิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพ่อตาของโมเสสในพะพักตร์พระเจ้า
13. ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสอกันนั่งพิจารณาพิพากษาความให้ผลไฟร์ พลไฟร์ก็ยืนห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น
14. เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไฟร์เข่นนั้น จึงกล่าวว่า นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพล ไฟร์เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไฟร์ทั้งปวงก็ยืนล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น
15. โมเสสจึงตอบพ่อตาว่า เพาะพลไฟร์มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ทูลถามพระเจ้า
16. เมื่อเขามีการโต้เถียงกันก็มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขากับเพื่อนบ้าน สอนเข้าให้รู้จักกฎหมาย ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์
17. ฝ่ายพ่อตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี

18. ทั้งท่านและพลไพร์ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อน懦อาจิ เพราะภาระอันหนักนี้เหลือกำลังของท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำได้ผู้ใด
19. พังเสียงของเราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจะเป็นผู้แทนของพลไพร์ต่อพระเจ้า นำความกราบถูลพระเจ้า
20. ท่านจะสั่งสอนเขาให้รู้กฎและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เขารู้จักทางที่เข้าต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ
21. ยิ่งกว่านั้น ท่านจะเลือกคนที่สามารถจากพากพลไพร์ คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ไว้ใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปักครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง
22. ให้เข้าพิพากษาความของพลไพร์อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กๆน้อยๆให้เขาริดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาก็จะแบกภาระร่วมกับท่าน
23. ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทันได้ พลไพร์ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเข้าด้วยความสงบสุข
24. โมเสสก็ฟังเสียงของพ่อตา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ
25. โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร์ เป็นผู้ปักครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง
26. คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร์อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กๆน้อยๆเขาริดสินเอง
27. โมเสสส่งพ่อตาของตนกลับไป พ่อตาก็กลับไปยังเมืองของเขา

1. ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแหน่งดินอียิปต์ ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย
2. เมื่อยกออกจากตำบลเรฟิดิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พากเข้าก็ตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขาแน่น
3. โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขาแน่นว่า บอกว่างานนี้คงจะสำเร็จไม่ได้ แต่ต้องอาศัยชีวิตของคุณเป็นสำคัญ ให้ชีวิตของคุณเป็นเครื่องบันดาลให้เราชนะ
4. 'พากเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเราระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเกิดชูเจ้าขึ้น ดูจังด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา'
5. เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรายิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา
6. 'เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปูโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา' นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง
7. โมเสสจึงมาเรียกประชุมพากผู้ใหญ่ของพลไพร์ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เข้าฟังทุกประการ
8. บรรดาพลไพร์ก็ตอบพร้อมกันว่า สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร์ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์
9. พระเยโฮ瓦ห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเดิม เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร์จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป โมเสสนำคำของพลไพร์นั้นกราบทูลพระเยโฮวาห์
10. พระเยโฮ瓦ห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า 'ไปบอกให้พลไพร์ชาระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เข้าซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด'
11. 'เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮ瓦ห์จะเสด็จลงมานภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร์ทั้งปวง'
12. 'จะกำหนดเขตให้พลไพร์อยู่รอบภูเขา แล้วกำชับเขาว่า 'เจ้าทั้งหลายจะร่วงตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดถูกภูเขาร้องขอโทษถึงตาย'
13. 'อย่าใช้มือป่าผู้นั้นเลย ให้เอาหินข้างหน้าหืออยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต' เมื่อได้ยินเสียงแต่เป้ายาว ให้เข้าทั้งหลายมายังภูเขานั้น
14. โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร์ แล้วพลไพร์ชาระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด
15. 'แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร์ว่า 'ท่านทั้งหลายจะเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้ภารยาของท่านเลย'
16. 'อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแต่ดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น'
17. โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พากเขามายืนอยู่ที่เชิงภูเขา
18. 'ภูเขازีนายมีคิวันกลุ่มหุ้มอยู่ทั่วไปพระพะยะโฮวาห์เสด็จลงมานภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง คิวันไฟฟลุ่งขึ้น'

เห็นอนค์วันจากเตาไฟญี่ ภูเขา กีสะท้านหัวนี้ให้ไปหมด

19. เมื่อเสียงแต่รยิ่งดังขึ้น โมเสสก์กราบทูล พระเจ้าก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง
20. พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาชื่นาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป
21. พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า เจ้าจะลงไปกำชับพลให้ เกรงว่าเขากำลังล้าเข้ามานี้งพระเยโฮวาห์ เพราอยากเห็น แล้วเขากำพินาศเสียเป็นจำนวนมาก
22. อีกประการหนึ่ง พากบุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา
23. ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า พลไพรีขึ้นมาบนภูเขาชื่นายไม่ได้เพราพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า 'จงกันเขชครอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นที่บริสุทธิ์'
24. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ลงไปเกิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรมขึ้นมาด้วย แต่อาย่าให้พากบุโรหิตและพลไพรล่วงลำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา
25. โมเสสก็ลงไปปอกพลให้รตามนั้น

บทที่ 20

1. พระเจ้าตรัสรพราวนะทั้งสิ้นต่อไปนี้ว่า
2. เรายื้อพระเยื้อหาที่พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส
3. อ่ายมีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา
4. อาย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน
5. อาย่ากราบไหว้หรือปูนนิบติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยื้อหาที่พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ห่วงเห็น ให้โทษ เพราะความชั่วชั้นของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซังเรอจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน
6. แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน
7. อาย่าอกพระนามพระเยื้อหาที่พระเจ้าของเจ้าย่างไว้ประโยชน์ เพาะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไว้ประโยชน์นั้น พระเยื้อหาจะทรงถือว่าไม่มีโทษก็ตามได้
8. จงระลึกถึงวัน审判โลก ถือเป็นวันบริสุทธิ์
9. จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหากวัน
10. แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็น审判โลกของพระเยื้อหาที่พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแยกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า
11. เพราะในหกวันพระเยื้อหาทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยื้อหาทรงอวยประพรวัน审判โลก และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์
12. จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยื้อหาที่พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า
13. อาย่ากระทำการฆาตกรรม
14. อาย่าล่วงประเวณผัวเมียเขา
15. อาย่าลักทรัพย์
16. อาย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน
17. อาย่าโลงครัวเรือนของเพื่อนบ้าน อาย่าโลงภารยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเข้า หรือวัว ลาของเข้า หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน
18. คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พลุงขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล
19. เข้าใจกกล่าวแก่โมเสสว่า ท่านคงนำความมาเล่าเตือน พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย
20. โมเสสจึงกกล่าวแก่พลฯ พรรัว อายากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป

21. พลไพรีย์นอยู่แต่ไกล แต่ไม่เสสเข้าไปใกล้ความมีดทึบที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น
22. พระเยอิวาร์ด์รัสกับโนมเสสว่า บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวงเจ้าจากห้องฟ้า
23. เจ้าย่าทำรูปพระตัวยเงินไว้สำหรับบุชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระตัวยทองคำสำหรับตัว
24. จงใช้ดินก่อแท่นบุชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจะใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบุชา และเป็นสันติบุชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราริมีร่องนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอยู่พรเจ้า
25. ถ้าจะก่อแท่นบุชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน
26. และเจ้าย่าเดินตามขันบันไดขึ้นไปยังแท่นบุชาของเราน เพื่อว่าการเปลี่ยนเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น

1. ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินชี้แจงเจ้าต้องประการให้เข้าทั้งหลายทราบไว้
2. ถ้าเจ้าจะซื้อคนหีบสูญไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหากปี แต่ปีที่เจดเขาก็ได้เป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่
3. ถ้าหากได้มาราแต่ผู้เดียวจะปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภารยาต้องปล่อยภารยาของเข้าไปด้วย
4. ถ้านายหารภรยาให้เข้า และภารยานั้นเกิดบุตรชายก็ต้องบุตรสาวก็ต้องกัน ภารยากับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาก็จะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว
5. ถ้าหากสนับน้ำมากล่าวเป็นที่เข้าใจขัดเจนว่า 'ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อยากออกไปเป็นไทย'
6. ให้นายพากาสนั้นไปถึงพวงผู้พิพากษา พากาไปที่ประตุหรือไม่วางกบประตุ แล้วให้นายเจ้าชูเข้าด้วยเหล็กหมาด เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตหายไม่
7. ถ้าคนใดขายบุตรสาวเป็นทาสี หญิงนั้นจะมิได้เป็นอิสระเหมือนทาส
8. ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเรอไว้เป็นภารยา ต้องยอมให้คนอื่นได้เรอไป แต่ไม่มีสิทธิ์จะขายหญิงนั้น ให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมิได้สัตย์ชื่อต่อหญิงนั้นแล้ว
9. ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภารยานบุตรชายของตน ก็ให้เข้าปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน
10. ถ้าเข้าหาหญิงอื่นมาเป็นภารยา อย่าให้เขาลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผ้าเมียกับคนเก่า
11. ถ้าเขามิได้กระทำการใดในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน
12. ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเหมือนกัน
13. ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขายาเพาะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งจำบลหนึ่งไว้ให้เขานอนไปที่นั่น
14. แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเข้าไปจากแท่นบุชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย
15. ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตาย
16. ผู้ใดลักคนไปขายก็ต้อง หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในเมืองผู้นั้นก็ต้อง ผู้ลักนั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตาย
17. ผู้ใดต่าแซงบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย
18. ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือชก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก
19. ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม่เท่าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พั้นโทษ แต่เขาก็จะต้องเสียค่าป่วยการ และค่าวรักษา บาดแผลจนหายเป็นปกติ
20. ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จันตายตามมือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษ
21. หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดังเงินของนาย
22. ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่

สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องออกจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พากผู้พิพากษาจะตัดสิน

23. ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต
24. ตาแทนตา พันแทนพัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า
25. รอยไฟไหม้แทนรอยไฟไหม้ แพลงแทนแพลง รอยข้าแทนรอยข้า
26. ถ้าผู้ได้ตีนยันตาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยนัยน์ตาของเขาระบุ
27. ถ้าผู้ได้ทำให้พื้นทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยฟันของเขาระบุ
28. ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงถึงตาจงเอาหินขวางวัวนั้นให้ตาย และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ
29. แต่ถ้าวัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ขวิดชายหรือหญิงถึงตา ให้เอาหินขวางวัวนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย
30. ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขามาตามที่ได้เรียกร้อง
31. หากวัวนั้นขวิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จะปรับโทษตามคำตัดสินข้อนี้ดุจกัน
32. ถ้าวัวนั้นขวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเซเว่น แล้วต้องเอาหินขวางวัวนั้นให้ตายเสียด้วย
33. ถ้าผู้ได้เปิดบ่อหรือชุดบ่อแต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลາตกลงไปตายในบ่อนั้น
34. เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เข้า ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ซากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ
35. ถ้าวัวของผู้ได้ขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย
36. หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว

1. ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปขายหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้วัวห้าดัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง
2. ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดซ่องเข้าไปแล้วดีขโมยนั้นตาย ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น
3. ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีจะให้ค่าชดใช้ตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น
4. ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขาก็จะเป็นวัวกีด หรือลา กีด หรือแกะ กีด ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า
5. ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวนอยู่นเลี้ยงไป หรือปล่อยสัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดในนาของตน และของที่ดีที่สุดในสวนอยู่นของตนเป็นค่าเสียหาย
6. ถ้าจุดไฟที่กองหనำ และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าวซึ่งมิได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหมเสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน
7. ถ้าผู้ใดฝ่าเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า
8. ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวงผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามีของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่
9. ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสือผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนี้สิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคู่ความนั้นไปถึงพวงผู้พิพากษา พวงผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องใช้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า
10. ถ้าผู้ใดฝากราหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตวนั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น
11. ต้องให้ผู้รับฝางนั้นปฏิญาณตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์เพื่อดูว่า มีของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝางนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้
12. แต่ถ้าสัตวนั้นถูกลักไป ขณะเมื่อผู้รับฝางอยู่ด้วย ผู้รับฝางต้องให้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ
13. ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตวนั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจสอบเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝางไม่ต้องให้ค่าชดใช้แทนสัตว์ถูกกัดฉีกนั้น
14. ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้ค่าชดใช้เต็มตามจำนวน
15. ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น
16. ถ้าผู้ใดล่อลงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคุ้มครองและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสิน嫁妝 และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน
17. ถ้าบิดามีเยื่อมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาต้องเสียเงินเท่าสิน嫁妝ตามธรรมเนียมสูงของหญิง

พระมหาวีนันดุจกัน

18. สำหรับหญิงแม่เมด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย
19. ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตาย
20. ผู้ใดถ่ายบุชาแต่พระต่างๆเว้นแต่พระเยโโซวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น
21. เจ้าอย่าเป็นบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์
22. อาย่าช่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าฟ่อเลย
23. ถ้าเจ้าช่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขานะ
24. ความโกรธของเราจะพลุงขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภารยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าฟ่อ
25. ถ้าเจ้าให้ผลไฟร์ของเราคนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ายืมเงินไป อาย่าถือว่าตนเป็นเจ้าหนี้ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา
26. ถ้าเจ้าได้รับเสื้อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขา ก่อนตะวันตกดิน
27. เพราะเขามีเสื้อคลุมตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มีจะนั้นเวลาอนเขาก็จะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมามาเมื่อเขากลัวร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟัง เพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา
28. อาย่าซักซ้ำที่จะนำพีชผลและนำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา
29. อาย่าซักซ้ำที่จะนำพีชผลและนำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา
30. สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำดังนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจะพามาถวายแก่เรา
31. เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อุทิศแก่เรา เหตุฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่ถูกกัดตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย

1. อย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อๆกัน อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับคนช้า
2. อย่าทำซ้ำตามอย่างคนจำนวนมากที่เข้าทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานลำเอียงเข้าข้างหมู่มาก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป
3. ทั้งอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา
4. ถ้าเจ้าพบวัวหรือลาของศัตรุลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจะได้
5. ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดซังเจ้าล้มลง เพราะบรรทุกของหนัก อย่าໄต้มเงินเยียเสีย จงช่วยขายภัยมันขึ้น
6. เจ้าย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา
7. เจ้าจะหลีกให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนช้า
8. อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดิกลายเป็นคนตาบอดไป และผลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้
9. เจ้าย่าข่มเหงคนต่างด้าว เพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน
10. จงหว่านพีชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดทศปี
11. แต่ปีที่เจ็ดนั้นจะงดเสีย ปล่อยให้นานนั่นว่างอยู่ เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลืออกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนอุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจะทรงกระทำเช่นเดียวกัน
12. จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจะหยุดงาน เพื่อวัว ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายนำสีของเจ้ากับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สุดชื่นด้วย
13. สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้นั้นจะระวังถือให้ดี และอย่าออกซื้อพระอื่นเลย อย่าให้ได้ยินชื่อของพระเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า
14. จงถือเทศกาลถวายแก่เราปีละสามครั้ง
15. จงถือเทศกาลกินขนมปังไว้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบีบ อันเป็นเดือนซึ่งเรabantza ไว้ เจ้าจะกินขนมปังไว้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาฝ่าเรามือเปล่าเลย)
16. จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพีชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ห่วงพีชลงในนา เจ้าจะถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพีชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพีชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า
17. ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าฝ่าพระเยื้อราห์พระเจ้าปีละสามครั้ง
18. อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปล่อยให้มีไขมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า
19. พีชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่นาของเจ้านั้นจะนำมาถวายในพระนิเวศพระเยื้อราห์พระเจ้าของเจ้า อย่าตั้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำนมของแม่มันเลย
20. ดูเถิด เราใช้ชีวิตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้

ymที่

21. จงเอาใจใส่ทุกคนนั้นและเชือฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา
22. ถ้าเจ้าหังหาย เชือฟังเสียงของเขางวิงๆ และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวงเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของพวงเจ้า
23. ด้วยว่าทุกสรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวงเจ้า และจะนำพวงเจ้าไปถึงคนอาโมร์ต คนอิตไทร์ คนเบริสชี คนคานาอัน คนอีไวร์ และคนเยบุส แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย
24. อย่างราบให้พระของเข้า หรือปรนนิบติหรือทำตามแบบอย่างที่พวงเขากำรทำ แต่จะทำลายรูปเคารพของเรา และทุบเศษักดิสิทธิ์ของเข้าเสียให้แหลกละเอียด
25. จงปรนนิบติพระเยโซวาท์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆหายไปจากท่ามกลางพวงเจ้า
26. จะไม่มีการแท้งลูก หรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน
27. เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองขึ้นก่อนหน้าพวงเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวงเจ้าไปเพชญหน้า นั้น เราจะให้พวงศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวงเจ้า
28. เราจะใช้ไฟผุ่งต่อลงหน้าไปก่อนพวงเจ้า จะขับไล่คนอีไวร์ คนคานาอัน คนอิตไทร์ไปให้พ้นหน้าพวงเจ้า
29. เราจะไม่เลี้ยวไปให้พ้นหน้าพวงเจ้าในระยะปีเดียว เกรงว่าแผ่นดินจะกรรรังไปและสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่ออัญ กับพวงเจ้า
30. แต่เราจะไม่เลี้ยวไปให้พ้นหน้าพวงเจ้าที่จะเล็กลงน้อยจนพวงเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมอบดินแดนนั้น เป็นกรรมสิทธิ์
31. เราจะกำหนดเขตแดนของพวงเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย ตั้งแต่กีนทุรกันดารจนจดแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวงเจ้าให้พวงเจ้าไม่เลี้ยวไปเสียให้พ้นหน้า
32. พวงเจ้าอย่าทำพันธสัญญา กับเข้า หรือกับพระของเขาเลย
33. เข้าจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเข้าจะซักจุ่งให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวงเจ้าปรนนิบติพระของเข้า เรื่องนี้ก็จะเป็นบ่วงเรัวดักเจ้าเป็นแน่

1. พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า เจ้ากับอาโรม นาดับ และอาบีสู กับพากผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจึงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาร์ด แล้วนัมสการอยู่แต่ไกล
2. ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาร์ด ส่วนคนอื่นๆอย่าให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย
3. โมเสสจึงนำพระวจนะของพระเยโฮวาร์ดและคำตัดสินทั้งสิ้นมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า พระวจนะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาร์ดตรัสไว้นั้น พากเราจะกระทำตาม
4. โมเสสจึง Jarvis กพระวจนะของพระเยโฮวาร์ดไว้ทุกคำ แล้วดื่นขึ้นแต่เช้าจัดแจงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา ปักเสาทินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนบรรกุลทั้งสิบสองของอิสราเอล
5. ท่านใช้ให้หนุ่มๆชนชาติอิสราเอลถวายเครื่องเผาบูชาและถวายวัวเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาร์ด
6. โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในชาม อีกครึ่งหนึ่งประพรหมที่แท่นบูชาแน่น
7. ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พากเขากล่าวว่า บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาร์ดตรัสไว้นั้นพากเราจะกระทำตาม และเราจะเชื่อฟัง
8. โมเสสก้อเอาเลือดพรหมประชาชนและกล่าวว่า ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาร์ดจะทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้
9. ครั้นนั้นโมเสสกับอาโรม นาดับและอาบีสู และพากผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลขึ้นไปอีก
10. เข้าทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่ร่องพระบาทเป็นดุจพลอยไฟทูรย์สุกใส่เมื่อนห้องฟ้าที่เดียว
11. พระองค์มีได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เข้าทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม
12. พระเยโฮวาร์ดตรัสกับโมเสสว่า ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วถอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศिलาอันมีราชบััญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเรารา Jarvis ไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา
13. โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาร่องพระเจ้า
14. และกล่าวแก่พากผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า คอยเรอาอยู่ที่นี่จนกว่าเราจะกลับมาหาพากท่านอีก ดูเถิด อาโรมและเออร์อยู่กับพากท่าน คราวมีเรื่องราวอะไรก็จะมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด
15. แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขาร่องพระเจ้า เมฆก็ลุมภูเขาร่องพระเจ้าไว้
16. สง่าอาศัยของพระเยโฮวาร์ดมาอยู่บนภูเขาร่องพระเจ้า เมฆนั้นปกคลุมภูเขาร่องพระเจ้าอยู่กวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหมู่เมฆ
17. สง่าอาศัยของพระเยโฮวาร์ดปรากฏแก่ตานชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขาร่องพระเจ้า
18. โมเสสเข้าไปในหมู่เมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขาร่องพระเจ้า โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

1. ฝ่ายพระเยอว่าห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกๆ คนที่เต็มใจถวาย
3. ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเข้าคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์
4. ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียดและขันแพะ
5. หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังทาคัช และไม้กระถินเทศ
6. น้ำมันเดิมประทีป เครื่องเทศปูรุณน้ำมันสำหรับเจิม และปูรุณเครื่องหอม
7. พลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับผงในเอฟอดและทับทรวง
8. แล้วให้เข้าสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกรา
9. แบบอย่างพับพลาและเครื่องทั้งปวงของพับพلانั้น เจ้าจะทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ
10. ให้เข้าทำทึบใบหนึ่งด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคึบ กว้างศอกคึบ และสูงศอกคึบ
11. ทึบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำการจักรครอบทึบนั้นด้วยทองคำ
12. ให้หล่อห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับทึบนั้น ติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วงและด้านนั้นสองห่วง
13. ให้ทำความสะอาดด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ
14. แล้วสอนด้านหมายเข้าที่ห่วงข้างทึบสำหรับใช้ยกหมายทึบนั้น
15. ไม้คาดหมายให้สอนไว้ในห่วงของหึบ อย่าถอดออกเลย
16. พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจะเก็บไว้ในห่วงทึบนั้น
17. แล้วจะทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคึบ กว้างศอกคึบ
18. จงทำเครื่องของคำสองรูป โดยใช้ผ้าค่อนทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง
19. ทำเครื่องไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุนาข้างละรูป ทำเครื่องนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุนา
20. ให้เครื่องปีกออกไว้เบื้องบน ปักพระที่นั่งกรุนาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้เครื่องหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุนา
21. แล้วจะตั้งพระที่นั่งกรุนานั้นไว้บนหึบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหึบนั้น
22. ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเห็นพระที่นั่งกรุนาระห่วงกลางเครื่องทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหึบพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล
23. แล้วจะเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคึบ
24. เจ้าจะหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำการจักรครอบโต๊ะนั้นด้วย
25. ประกับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ และทำการจักรของคำประกอบให้รอบประกับนั้น
26. จงทำห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่
27. ห่วงนั้นให้ติดชิดกับประกับ เพื่อเอาไว้สอนด้านหมาย

28. เจ้าจงทำคำหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ่มด้วยทองคำ ให้หามโดยด้วยไม่น้ำ
29. เจ้าจงทำงานและข้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับวินเครื่องดื่มน้ำชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
30. และเจ้าจงวางแผนปักหมุดบนโลกต่อหน้าเราเป็นนิตย์
31. เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ ใจใช้ผู้คนทำคันประทีป ให้ทั้งสำคัญ กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบ ติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น
32. ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง
33. กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมันด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมันด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป
34. สำหรับลำคันประทีปนั้นให้มีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมันด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ
35. ใต้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกคู่ที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
36. ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ค้อนทำ
37. จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น และจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันประทีป
38. ตະไกรตัดไส้ตะเกียง และหาดไส่ตະไกรให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
39. คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตະลันต์
40. จรงรังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบณฑุญา

1. นอกจานั้น เจ้าจงทำพลับพลาด้วยม่านสิบผืน ทำด้วยผ้าป่าเนื้ออะเอียด และผ้าทอด้วยด้าย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเครื่องฟีมือช่างออกแบบไว้
2. ม่านผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน
3. ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย
4. จงทำหมู่ม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง จงติดหมู่ไว้เหมือนกัน
5. ม่านผืนหนึ่งให้ทำหมูห้าสิบชุด และตามขอบม่านชุดที่สอง ให้ทำหมูห้าสิบชุดให้ตรงกัน
6. จงทำข้อทองคำห้าสิบขอสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน
7. จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาชั้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน
8. ม่านผืนหนึ่งให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน
9. ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านผืนที่หกนั้นจะให้ห้อยซ้อนลงมาข้างหน้าพลับพลา
10. ทำหมูห้าสิบชุดติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และหมูห้าสิบชุดติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง
11. แล้วทำข้อทองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอ เกี่ยวขอเข้าที่หมู เกี่ยวให้ติดเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน
12. ม่านเต็นท์ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จงให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา
13. ส่วนม่านคลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกินไปข้างละหนึ่งศอกนั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆ พลับพลาทั้งข้างนี้และข้างโน้น สำหรับใช้กำบัง
14. เครื่องดาดเต็นท์ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังทาคัชอิกชั้นหนึ่ง
15. ไม้กรอบสำหรับทำฝาพลับพลานั้น ให้ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น
16. ไม้กรอบนั้นให้ยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคึบ
17. ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้
18. เจ้าจงทำไม้กรอบพลับพลาดังนี้ ด้านใดๆให้ทำเยี่ยมสิบแผ่น
19. จงทำฐานรองรับด้วยเงินสีสิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ได้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสวมเดือยสองอัน
20. ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือนั้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น
21. และทำฐานเงินรองรับสีสิบฐาน ได้กรอบให้ฐานแผ่นละสองฐาน
22. ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น
23. และทำอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง
24. ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่ห่วงแรกทั้งสองแห่ง ให้กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุม

สองมุม

25. คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ได้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน
26. เจ้างทำกลอนเดียวไม้กระถินเทศห้าอัน สำหรับไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง
27. และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก
28. กลอนตัวกลางคืออยู่ต่อนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาร้อยให้ติดกัน
29. จงหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ
30. พลับพลาหนึ่ง เจ้างจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บันภูเขา
31. จงทำม่านผืนหนึ่ง หอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่าเนื้อละเอียด ให้มีภาพเครื่องมือช่างօกแบบไว้
32. ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยขอทองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน
33. ม่านนั้นให้เข้าแขวนไว้กับขอสำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพลับพลาระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด
34. พระที่นั่งกรุณาหนึ่งให้ตั้งไว้บนหีบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด
35. จงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพลับพลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้างตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ
36. เจ้างทำบังตาที่ประดู่เต็นท์หนึ่งด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่าเนื้อละเอียดประกอบด้วยผ้มือช่างด้ายสี
37. จงทำเสาห้าต้นด้วยไม้กระถินเทศสำหรับติดบังตาที่ประดู่แล้วหุ้มเสาหนึ่งด้วยทองคำ ขอแขวนเสาลงทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ห้าฐานสำหรับรองรับเสาหนึ่ง

1. เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก
2. จงทำเชิงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชิ้นเดียวกันกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3. เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เต้า พลัว ชาม ข้อเกี่ยวเนื้อและถาดรองไฟ คือเครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองสัมฤทธิ์
4. แล้วเอาทองสัมฤทธิ์มาตามข่ายประดับแท่นนั้น กับทำห่วงทองสัมฤทธิ์ติดที่มุกทั้งสี่ของตาข่าย
5. ตาข่ายนั้นให้อยู่ใต้กรงจังของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา
6. ไม้ม้าน้ำให้สดใหม่ในห่วง ในเวลาหมาไม้ม้านจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน
7. ไม้ม้าน้ำให้สดใหม่ในห่วง ในเวลาหมาไม้ม้านจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน
8. แท่นนั้นทำด้วยไม้กระدان แต่ข้างในแท่นกลวงตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงให้เข้าทำอย่างนั้น
9. เจ้าจงสร้างลานพลับพลา ให้ร้าวด้านใต้มีผ้าบังลานนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก
10. ให้มีเสายี่สิบตันกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสาเยี่ยสิบฐาน ขอติดเสาและราวยีดเสาหนึ่ง ให้ทำด้วยเงิน
11. ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสาเยี่ยสิบตัน และฐานทองสัมฤทธิ์เยี่ยสิบฐาน ขอติดเสาและราวยีดเสาหนึ่ง ให้ทำด้วยเงิน
12. ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสาสิบตัน และฐานรองรับเสาสามฐาน
13. ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก
14. ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสามตัน และฐานรองรับเสาสามฐาน
15. อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามตัน และฐานรองรับเสาสามฐาน
16. ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวเยี่ยสิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝิมือของช่างด้ายสี กับเสาสี่ตันและฐานรองรับเสาสี่ฐาน
17. เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวยีดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำขอด้วยเงิน ฐานรองรับเสาหนึ่ง ทำด้วยทองสัมฤทธิ์
18. ด้านขวาของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กันด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมีฐานทองสัมฤทธิ์
19. เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กันลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์
20. เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำมัมมานะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้นั้นมาสำหรับเติมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ
21. ในพลับพลาแห่งชุมชนข้างนอกม่านชั้งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อโронและบุตรชายของอาโрон ดูและประทีปนั้นอยู่เฉพาะพรษพักตร์พระเยโฮ瓦ห์ ตั้งแต่เวลาปลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามช้าอายุของเข้า

1. จงนำอาโนนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเข้าย้ายออกจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปูโรหิต คือทั้งอาโนนกับบุตรชายของอาโนน คือนัดบ อาบีสู อเลอาชาร์ กับอิธรรมาร์
2. แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโนนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม
3. ให้กล่าวแก่คุณทั้งปวงผู้เฉลียวลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญาแน่น ให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโนนให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปูโรหิต
4. ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือทับทิร เสื้ออโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสมุก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโนนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเข้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปูโรหิต
5. ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าวนเนื้อละเอียด
6. ให้เขาทำอโฟดด้วยทองคำ ด้วยด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่าวนเนื้อละเอียด ตัดด้วยผึ้มือซ่างออกแบบ
7. แบบที่ผูกป่าของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองข้าง เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน
8. รัดประคดทอย่างประณีต สำหรับคาดทับเอโฟด ให้ทำด้วยผึ้มืออย่างเดียวกัน และใช้วัตถุอย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าวนเนื้อละเอียด
9. แล้วให้ชพลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น สำหรับ Jarvis ซึ่อบุตรของอิสราเอลไว้
10. ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้ Jarvis ซื้อหักซื้อ และแผ่นที่สองให้ Jarvis ซื้อไว้อีกหักซื้อที่เหลืออยู่ตามกำหนด
11. ให้ซ่างแกะ Jarvis ซื้อเหล่านุ่มนิรภัยอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเบาะ ทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด
12. พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโนนจะแบกซื้อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสองเฉพาะพะพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก
13. เจ้างทำกระเบาะทองคำมีลวดลายละเอียด
14. กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเบาะนั้น
15. จงทำทับทิรแห่งการพิพากษา ด้วยผึ้มือซ่างออกแบบผึ้มือเหมือนทำอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่าวนเนื้อละเอียด
16. ให้ทำทับทิรเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคึบหนึ่ง กว้างคึบหนึ่ง
17. จงฝังพลอยสีแควนทับทิรนั้น ถ้าที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม
18. ถ้าที่สองฝังมรกต ไฟทุร์ย์ และเพชร
19. ถ้าที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง
20. ถ้าที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ
21. พลอยเหล่านั้นให้มีซื้อเหล่านุ่มนิรภัยอิสราเอลสิบสองซื้อ Jarvis ไว้เหมือนแกะตรา จะมีซื้อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับ สิบสองตระกูล
22. และเจ้างทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทิร

23. และเจ้างทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับท่วง

24. ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห่วงที่มุ่งทับท่วง

25. และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเบาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แบบยึดเอ่อฟดทั้งสองข้างบนบ่า

26. จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุ่งล่างทั้งสองข้างของทับท่วงข้างในที่ติดเอ่อฟด

27. จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไวริมเอ่อฟดเบื้องหน้า ได้ແບบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดซึ่งทอด้วยฝิมือประณีตของเอ่อฟด เพื่อมิให้ทับท่วงหลุดไปจากเอ่อฟด

28. ให้ผูกทับท่วงนั้นติดกับเอ่อฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับท่วงทับรัดประคดที่ทำด้วยฝิมือประณีตของเอ่อฟด เพื่อมิให้ทับท่วงหลุดไปจากเอ่อฟด

29. อาโรวนจึงจะมีชื่อเหล่านี้บุตรอิสราเอลเจริญไว้ที่ทับท่วงแห่งการพิพากษาติดไว้ที่หัวใจของตน ให้เป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫่เสมอ เมื่อเข้าเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น

30. จงใส่คริมและทูมมิมไว้ในทับท่วงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรวนเมื่อเข้าเฝ้าพระเย毫不犹豫่ อาโรวนจะรับภาระการพิพากษาเหล่านี้บุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเย毫不犹豫่

31. เจ้างทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอ่อฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน

32. ให้ทำช่องคอกกลางผืนเสื้อ แล้วขลิบรอบคอด้วยผ้าทอ เช่นเดียวกับคอเสื้อทหาร เพื่อจะมิให้ขาด

33. ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรุนทองคำสลับกับผลทับทิม

34. ลูกพรุนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรุนทองคำอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม

35. อาโรวนจะสวมเสื้อตัวนั้นเมื่อทำงานปurenibati และจะได้ยินเสียงลูกพรุนเมื่อเข้าเฝ้าพระเย毫不犹豫่ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมาก ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

36. เจ้างทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์เจริญคำว่า 'บริสุทธิ์เดพระเย毫不犹豫่' ไว้เหมือนอย่างแกะตรา

37. และเจ้างเอาด้วยถักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลาให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า

38. แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าปากของอาโรวน และอาโรวนจะรับความชี้ช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลเนื่องจากของถาวรอันบริสุทธิ์ ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถาวรอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าปากของอาโรวนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫่

39. จงห่อเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้ออะโละเอียด ส่วนผ้ามาลานั้น จงทำด้วยผ้าป่านเนื้ออะโละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝิมือช่างด้วยสี

40. จงทำเสื้อ รัดประคดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรวนให้สมเกียรติและดงาม

41. จงแต่งอาโรวนพีชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเข้าด้วยเครื่องยศ แล้วจิมและสถาปนาและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อจะให้ปurenibatiเราในตำแหน่งปูโรหิต

42. จงเย็บการเกงให้เข้าเหล่านั้นด้วยผ้าป่านเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเข้า ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา
43. ให้อารอนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งซุมนุม และเมื่อเข้าใกล้แท่นจะ pronนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ เกลือกว่าเขาจะก่อความช้ำช้ำและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มา ภายหลังเขากจะต้องปฏิบัติตาม

1. ต่อไปนี้เป็นการซึ่งเจ้าครรภ์ทำเพื่อชาระตัวเข้าหั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปูโรหิตคือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ
2. ขنمปังไว้เชื้อ ขنمไว้เชื้อคลุกน้ำมันและขنمแผ่นบางไว้เชื้อทาน้ำมัน ขنمเหล่านี้จะทำด้วยยอดแป้งข้าวสาลี
3. แล้วจะใส่ขنمปังต่างๆเหล่านั้นไว้ในกระถุงเดียวกัน จนนำมาในกระถุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว
4. จงนำอาโรมและบุตรชายหั้งหลายของเขามาที่ประตูพับพลาแห่งชุมนุม แล้วจะชาระตัวเข้าหั้งหลายด้วยน้ำ
5. จงสวมเครื่องยศให้อาโรม คือเสื้อในกับเสื้อเอฟอด กับเอฟอดและทับท่วง และเอารัดประคดที่คาดด้วยผ้ามือ ประณีต สำหรับใช้กับเอฟอดนั้นคาดเอวไว้
6. จงสวมมาลาที่ศีรษะของอาโรม และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ทับมาลา
7. จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเข้า และเจิมตั้งเข้าไว้
8. จงนำบุตรชายหั้งหลายของเขามาและสวมเสื้อให้
9. แล้วจะเอารัดประคดคาดเอวเข้าไว้ หั้งตัวอาโรมเองและบุตรชายของเข้า และคาดมาลาให้เข้า แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปูโรหิตตามกฎหมายที่เนื่องนิตย์ ดังนี้แหล จ้าจงสถาปนาอาโรมและบุตรชายหั้งหลายของเข้าไว้
10. เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพับพลาแห่งชุมนุม ให้อาโรมกับบุตรชายของเขามีอว่างลงบนหัววัวตัวผู้
11. แล้วจะนำวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์ที่ประตูพับพลาแห่งชุมนุม
12. จงเอานิ้วมือจุ่มเลือดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิงอนริมแห่นบ้าง ส่วนเลือดที่เหลือหั้งหมุดงเทไว้ที่เชิงแห่นบุชา
13. เจ้าจงเอาไข้มันหั้งหมุดที่หั้มเครื่องใน พังผีดที่ติดอยู่กับตับและไಡหั้งสองกับไข้มันที่ติดไடนั้นมาเผาบนแห่น
14. แต่เมื่อกับแห้ง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจะเผาไฟเสียข้างนอกค่าย หั้งนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บ้า
15. เจ้าจงนำแกะผู้ตัวหนึ่งมาให้อาโรมกับบุตรชายเขามีอของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น
16. แล้วจะนำแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดพรอมรอบๆแห่น
17. จงชำแหละแกะตัวนั้นออกเป็นห่อนๆและเครื่องในกับขาจงล้างน้ำว่างไว้กับเนื้อและหัว
18. แล้วจะเผาแกะตัวนั้นหั้งตัวบันแห่นบุชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยื้อราห์ เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยื้อราห์
19. เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรมกับบุตรชายเขามีอของตนวางบนหัวแกะผู้ตัวนั้น
20. แล้วท่านจะนำแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเลิมที่ปลายใบหญ้าข้างขวาของอาโรม และที่ปลายใบหญ้าข้างขวาของบุตรชายของเขากุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาน้ำ แล้วจะเอาเลือดที่เหลือพร้อมรอบๆแห่นบุชา
21. จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแห่น และนำมันเจิมน้ำพรอมอาโรมและเครื่องยศของเข้า จงพรอมบุตรชายหั้งหลายของเข้า และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรมและเครื่องยศของเขากับบริสุทธิ์รวมหั้งบุตรชายของเข้าและเครื่องยศของเข้าด้วย
22. เจ้าจงเอาไข้มันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไข้มัน กับไข้มันที่ติดเครื่องใน และพังผีดที่ติดอยู่กับตับ กับไடหั้งสอง

และไขมันที่ติดอยู่กับไട กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา

23. กับขนมปังก้อนหนึ่งและขนมปังคุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปังไว้เชือก ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด

24. แล้วจะวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในเมื่อของอาโรม และในเมื่อบุตรชายของเข้า ให้แก่วงไปแก่วงมาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด

25. แล้วจะรับสิ่งเหล่านี้จากเมื่อของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พ่อพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโไฮวาร์ด

26. จงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรม แล้วให้แก่วงไปแก่วงมาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า

27. และจงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแก่วงนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่บุหริหิตซึ่งแก่วงไปแก่วงมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรมและบุตรชายเขา

28. นั่นแหลกเป็นส่วนซึ่งอาโรมและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่บุหริหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขางดงามแด่พระเยโไฮวาร์ด

29. เครื่องยศบริสุทธิ์ของอาโรมจะเป็นของบุตรชายของเขาร่วมกับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ให้เข้าส่วนเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง

30. จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นบุหริหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์

31. จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์

32. แล้วให้อารอนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้น และขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประดิษฐ์พลับพลาแห่งชุมนุม

33. ให้เขากินของซึ่งนำมานุชาลบมลทิน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์

34. และถ้าแม้เนื้อที่ใช้ในการสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเข้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสียอย่างไร้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์

35. ดังนั้นแหลก เจ้าจะกระทำให้แก่อารอน และบุตรชายเขามาตามคำที่เราได้น้อมใจไว้ จงทำพิธีสถาปนาเข้าให้ครบเจ็ดวัน

36. จงนำวัวผู้ตัวหนึ่งมาถวายทุกวัน เป็นเครื่องบูชาไว้บ้าป เพื่อทำการลงบมลทินและจงชำระเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ ด้วยทำการลงบมลทินของเหล่านั้น จงเจิมเหล่านั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์

37. จงทำการลงบมลทินเหล่านั้นครบเจ็ดวัน และชำระเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แล้วเหล่านั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องเหล่านั้นก็จะบริสุทธิ์ด้วย

38. ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ

39. จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเย็น

40. พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟ้าห์คุกับน้ำมันที่คันไว้นั้นหนึ่งในสี่ขิน และน้ำอุ่นหนึ่งในสี่ขินคู่กัน เป็นเครื่องดื่มนูชา
41. จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญานูชาและเครื่องดื่มนูชาคู่กันด้วย เมื่อน้อย่างในเวลาเช้าให้เป็นกลิ่นพอดพระทัย เป็นเครื่องนูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
42. นี่จะเป็นเครื่องเผานูชานีองนิตย์ตลอดช่วงอายุของเจ้า ที่ประดิษฐ์พลับพลาแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น
43. ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสรา엘 และพลับพลานั้นจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยส่างารศีของเรา
44. เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรวนและบุตรชายเข้าให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปูโรหิต
45. เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราエル และจะเป็นพระเจ้าของเขา
46. เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเข้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

1. เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ
2. ให้ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจตุรัส และสูงสองศอก เชิงอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกัน แท่น
3. และจะห้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงอนด้วย และจงทำกระจังทองคำล้อมรอบแท่น
4. จงทำห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ใต้กระจังด้านละห่วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสดใสไม้คานหาม
5. “ไม้คานหามนั้นจะทำด้วยไม้กระถินเทศห้มด้วยทองคำ
6. จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้ทิบพระโ沃วาท ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่หนือทิบพระโ沃วาท ที่ที่เราจะพักกับเจ้า
7. จงให้อารอนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเข้าแต่งประทีปก็จะเผาเครื่องหอมด้วย
8. และในเวลาเย็นเมื่ออารอนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโซวาท์ตลอดชั่วอายุของเจ้า
9. แต่เครื่องหอมอย่างที่ห้าม อย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญบูชา หรือเทเครื่องดื่มน้ำชานนั้น
10. ให้อารอนทำการบูชาไถ่บาปที่เชิงอนปีลະหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปลงมูลทิน ให้เข้าทำการลบมูลทิน แท่นนั้นปีลະหนดตลอดชั่วอายุของเจ้า แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโซวาท์
11. พระเยโซวาท์รักกับโมเสสว่า
12. เมื่อเจ้าจะจดสำ茫โนครัวชนชาติอิสราเอลลงให้เข้าต่างนำทรัพย์สินมาถวายพระเยโซวาท เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้าหับจำนวนเข้า เพื่อจะมีได้เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกรเขามือเจ้าหับเข้า
13. ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำ茫โนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้ คือเงินครึ่งเซเบลตามเชเบลของสถานบริสุทธิ์ (เชเชลหนึ่งมีสิบเก-ราช) ครึ่งเซเบลเป็นเงินถวายแด่พระเยโซวาท์
14. ทุกๆคนที่ขึ้นทะเบียนสำ茫โนครัว อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ให้นำเงินมาถวายพระเยโซวาท์
15. เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโซวาท เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมั่งมีก็อย่าถวายเงินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเซเบล
16. จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมชน มีเพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโซวาท สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย
17. พระเยโซวาท์รักกับโมเสสว่า
18. เจ้าจงทำขันทองสัมฤทธิ์และพาณรองขันทองสัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งขันนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมชนและแท่นบูชา และจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น
19. ให้อารอนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า

20. เมื่อเข้าจะเข้าไปในพับพลาแห่งชุมนุม เข้าจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย หรือเมื่อเข้ามาใกล้แท่นทำการ pronนิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยอราห์
21. จงให้เข้าล้างมือและเท้าเพื่อจะมีได้ตาย และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ประจำตัวเข้า คืออาโรมกับเชื้อสายของเขาตลอดช่วงอายุของเข้า
22. ยิ่งกว่านั้น พระเยอราห์ยังตรัสกับโมเสสว่า
23. จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักหัวร้อยเซเวล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเซเวล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเซเวล
24. และการบูรหัวร้อยเซเวล ตามเซเวลของสถานบริสุทธิ์ และนำมันมหากาเทศหนึ่งอัน
25. เจ้างเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรงตามศิลปช่างปรงนำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์
26. แล้วจงเอานำมันเจิมพับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย
27. โตีะและเครื่องใช้ประจำโตีะ คันประทีปกับเครื่องใช้ประจำคันประทีป และแท่นเผาเครื่องหอม
28. แท่นเครื่องเผานูชาและเครื่องใช้ประจำแท่น ทั้งขันและพากรองขันนั้น
29. จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านั้นกับบริสุทธิ์ด้วย
30. อนึ่งจงเจิมอาโรมและบุตรชายเข้า และสถาปนาเข้าไว้ให้pronนิบัติเราในตำแหน่งบุโรหิต
31. ท่านลงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'นี่แหล่ะ เป็นนำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดช่วงอายุของเจ้า'
32. นำมันนี้อย่าให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำนำมันอื่นเหมือนอย่างนำมันนี้ นำมันนี้เป็นนำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์
33. ผู้ใดจะผสมนำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้ชโลมคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเข้า'
34. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสว่า จงเอาเครื่องเทศคือยาไม้ ชะ mund และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้เท่าๆกันทุกอย่าง
35. จงผสมเครื่องหอมปรงตามศิลปช่างปรงเจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
36. จงเอาส่วนหนึ่งมาทำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนั้นเจ้างถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด
37. เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าย่าทำใช้อง ให้ถือว่านี้เป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แด่พระเยอราห์
38. ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดdom ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเข้า

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. ดูซี เราได้ออกชื่อเบชาเลล ผู้เป็นบุตรชายอุรี ผู้เป็นบุตรชายເຂອຮ໌แห่งตระกูลยูดาห์
3. และได้ให้เข้าประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง
4. จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
5. เจียระในพโลอย่างๆสำหรับผู้ในการประเพาและแกะสลักไม่ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง
6. และดูเดิม เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโอโลลีอับ บุตรชายอาทิสะมัดแห่งตระกูลдан และสำหรับคนทั้งปวงผู้เฉลี่ยวฉลาดเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้นั้น
7. คือพลับพลาแห่งชุมชน ทีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนทีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา
8. โดยกับเครื่องใช้สำหรับโถะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป และแท่นเครื่องหอม
9. แท่นเครื่องเผาบุชา กับเครื่องใช้ประจำแท่น ขันกับพานรองขันนั้น
10. เสื้อยศเย็บด้วยฝิมือประณีต คือเสื้อยศอันบริสุทธิ์ของอาโรนนูโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเข้า เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปูโรหิต
11. และนำมันเจ้มกับเครื่องหอมสำหรับทีบบริสุทธิ์ ที่เราบุชาเจ้านั้นให้เขาระทำตามทุกประการ
12. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
13. จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะนาโตของเราว่า เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดช่วงอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์'
14. เหตุฉะนี้ เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะนาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำให้วันนั้นเป็นมงคล จะต้องถูกประหารให้ตาย เพราะผู้ใดก็ตามทำการงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่านกลางชนชาติของเข้า
15. จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะนาโต เป็นวันหยุดพักสงบ เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ผู้ได้ทำงานในวันสะนาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย
16. เหตุฉะนี้ ชนชาติอิสราเอลจงรักษาวันสะนาโตไว้ คือวันสะนาโตตลอดช่วงอายุของเข้าเป็นพันธสัญญาเนื่องนิตย์
17. เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงดทำการงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น'
18. เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศि�ลา 佳รีกด้วยน้ำพระหัตถ์ของพระเจ้า

1. เมื่อพลไพร์เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรม เรียนว่า ลูกขี้น ขอท่านสร้างพระให้แก่ พากข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพากข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ที่ได้นำข้าพเจ้าออกจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสีย แล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ
2. ฝ่ายอาโรมได้กล่าวว่าแก่เขาว่า จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากรหูภารยา และหูนุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมานา ให้เราເດີດ
3. พลไพร์ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนนามอบให้กับอาโรม
4. เมื่ออาโรมได้รับทองคำจากมือเขามาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาก็หั้งหลายประการว่า โอ อิสราเอล สิงเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
5. เมื่ออาโรมได้ยินเด้งนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรมประการว่า พรุ่งนี้จะเป็นวัน เทศกาลเลี้ยงถวายพระเยื้อavařt
6. ครั้นรุ่งขึ้นเข้าดื่นขึ้นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องเพาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไพร์ก็นั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลูกขี้นเล่นสนุกกัน
7. ฝ่ายพระเยื้อavařt รัศกับโมเสสว่า เจ้าลงไปເດີດ ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว
8. เขาได้หันเหออกจากทางซึ่งเรางังเข้าไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า 'โอ อิสราเอล สิงเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดิน อียิปต์'
9. แล้วพระเยื้อavařt รัศกับโมเสสว่า เราเห็นพลไพร์นี้แล้ว ดูເດີດ เขายังชนชาติคือแข็ง
10. จะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะผลัญทำลาย เขามาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่
11. ฝ่ายโมเสสก็วิงวอนกราบทูลพระเยื้อavařt พระเจ้าของท่านว่า ข้าแต่พระเยื้อavařt ในพระองค์จึงทรงพระพิโรธ อย่างแรงกล้าต่อพลไพร์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมายังแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และ ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า
12. เหตุใดในจะให้ชนชาติอียิปต์กล่าวว่า 'พระองค์ทรงนำเขาอกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก' ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยอย่าอันตรายแก่พลไพร์ของพระองค์เอง
13. ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับร้าham อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณ ด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า 'เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดุจดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่ง เรายังคงไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาก็จะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป'
14. แล้วพระเยื้อavařt จึงทรงกลับพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงคำว่าจะกระทำแก่พลไพร์ของ

พระองค์

15. ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น
16. แผ่นศิลาเหล่านั้นเป็นงานจากฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น
17. เมื่อยิชูไว้ในเสียงพลไพร อ้ออึงอยู่เข้าจึงเรียนโมเสสว่า ที่ค่ายมีเสียงเหมือนเกิดสังคม
18. ฝ่ายโมเสสตอบว่า ที่เราได้ยินมิใช่เสียงอ้ออึงของคนที่มีชัยชนะ และมิใช่เสียงคนที่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน
19. ต่อมายังโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นธูปวัวหนุ่มและคนเต้นรำ โถะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทิ้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง
20. แล้วท่านเอรูปวัวหนุ่มที่พลไพรทำไว้นั้นเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่มน้ำนั้น
21. โมเสสจึงถามอาโรนว่า พลไพรนี้กระทำอะไรแก่ท่านแล้ว ท่านจึงนำบาปอันใหญ่มาสู่พากษา
22. ฝ่ายอาโรนตอบว่า อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลไพรพวนนี้แล้วว่า เขามีอิทธิพลในทางชั้น
23. เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า 'ขอจงทำพระให้พากข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพากข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ที่ได้นำพากข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ'
24. แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า 'ผู้ใดมีท้องคำให้ปลดออกจากฯ' เขาก็มองท้องคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปในไฟแล้ววันนี้ก็อกมา
25. เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลือยเปล่าเสียแล้ว (เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขามาเปลือยเปล่าจนน่าละอายท่ามกลางพากศัตรู)
26. แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประดุจค่ายร้องว่า ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮ瓦ห์ให้ผันนั้นมาหาเราเดิດ ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มามาโมเสสร่วมกัน
27. โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งดังนี้ว่า 'จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปตามประดุจต่างๆทั่วค่าย ทุกๆคนจะง罚น่องและมีตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง'
28. ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลไพรรับประทานสามพันคนตายลงในวันนั้น
29. ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮ瓦ห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้อำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย
30. ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพรว่า ท่านทั้งหลายทำงานบ้านอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปฝ่าพระเยโฮ瓦ห์ ช่วยเราจะทำการล้อมทิณนาปของท่านได้
31. โมเสสจึงกลับไปฝ่าพระเยโฮ瓦ห์ทูลว่า โอพระเจ้าข้า พลไพรนี้ทำงานบ้านอันใหญ่ยิ่ง เขายังคงคำสาหรับ

ตัวเอง

32. แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเข้า ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้
33. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา
34. ฉะนั้นบัดนี้ จงไปถวาย นำพลไฟรับไปยังที่ซึ่งเรานบกอกแก่เจ้าแล้ว ดูเดิม ทุตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ว่าในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา
35. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไฟร์ เพราะเหตุเขาทำร้ายปีศาจหนุ่มซึ่งอาโรมานั้น

1. พระเยอวาร์ต์รัสกับโมเสสว่า 'ไปเติด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลไพรซึ่งเจ้านำขึ้มมาจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินชึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัก และยาโคบว่า 'แผ่นดินนี้เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า'
2. เราจะใช้ทุตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอาโมไรต์ คนอิชิตไทร์ คนเบรיסซี คนอิไวต์ คนเยบุส ออกเสียจากที่นั่น
3. จงนำไปถึงแผ่นดินชึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริูรัณ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวากเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวากเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคือแข็ง
4. เมื่อพลไพร์ได้ยินข่าวร้ายนั้นเขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย
5. เพราะพระเยอวาร์ต์รัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคือแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครู่เดียว เรา ก็จะทำลายล้างเจ้าเสีย เหตุฉะนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำอย่างไรกับเจ้า'
6. ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขายื่นแอบภูเขาโอเรบ
7. ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อมากุคนชึ่งบรรดาจะเข้าเฝ้าพระเยอวาร์ก็ออกไปยังพลับพلانั้น พลไพร์ทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา
9. ครั้นโมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา แล้วพระเยอวาร์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส
10. เวลาพลไพร์ทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน
11. ดังนี้แหล่พระเยอวาร์เคยตรัสสนทนากับโมเสสสองต่อสอง เมื่อันมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โดยชูวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลับพลา
12. โมเสสกราบถูลพระเยอวาร์ว่า ดูเกิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า 'จงนำพลไพร์นี้ขึ้นไป' แต่พระองค์มิได้แจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่า จะใช้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'เราจึงจัดเจ้าตามชื่อของเจ้า และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย'
13. ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ถูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าแม่ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ แล้ว ขอทรงโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักระองค์ แล้ว จะรับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพลไพร์ของพระองค์
14. ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก
15. ฝ่ายโมเสสจึงกราบถูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขออย่านำพวากข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย

16. ทำอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้าพระองค์และพลไพร์ของพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกราชข้าพระองค์ด้วยมิใช่หรือ ดังนี้ เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพลไพร์ของพระองค์จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก
17. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เราจะกระทำสิ่งที่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วยเพราะว่าเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว และเรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า
18. โมเสสจึงกราบทูลว่า ขอทรงโปรดสำแดงส่ง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์โดยเด็ดขาด
19. พระองค์จึงตรัสตอบว่า เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือเยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เรายังจะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เรายังจะเมตตาผู้นั้น
20. พระองค์จึงตรัสว่า เจ้าจะเห็นหน้าของเรามาได้ เพราะมนูษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้
21. พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า ดูเด็ด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลานั้น
22. แล้วขณะเมื่อส่ง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในซ่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป
23. เมื่อเราเอามือของเรารอกรแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงสักดิลาอีกสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกนั้นให้
2. จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซึ่นนายแต่เช้า จงคอยเผาเรบนยอดภูเขานั้น
3. อย่าให้ผู้ใดซึ่นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ต่อลอตทั่วทั้งภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้เลย
4. ฝ่ายโมเสสจึงสักดิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วท่านก็ตื่นแต่เช้าขึ้นไปบนภูเขานี้นายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ถือศีลไปสองแผ่น
5. ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์
6. พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรด้วยพระคุณ ทรงกริวข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง
7. ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระทั่งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขามี เด่งต่อที่ไม่มีโทษก็หมายได้ และให้โทษเพระความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสีชั่วอายุคน
8. ฝ่ายโมเสสจึงรับกราบลงที่พื้นดินมัลสการ
9. แล้วทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม่ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกรข้าพระองค์เพระเป็นชนชาติ คือแข็งดื้อดึง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกรข้าพระองค์ และโปรดรับพวกรข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย
10. ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการมหัศจรรย์ต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติได้ทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้ายู่ท่ามกลางเขาทั้งนั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์เพระการซึ่งเราจะทำต่อเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก
11. จงถือตามคำซึ่งเราบัญชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอาโมไรต์ คนคاناอัน คนอิตาï特 คนเปริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส ไปให้พ้นหน้าเจ้า
12. จงระวังด้วยให้ดี อย่ากระทำพันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะเป็นบ่วงเร็วตักพวกรเจ้า
13. แต่เจ้าทั้งหลายจะทำลายแท่นบูชาและทุบเสาน์ศักดิ์สิทธิ์ของเข้าให้แหลกละเอียด และโคนเสารูปเคารพของเขามีเสีย
14. เจ้าย่ามัลสการพระอื่นเลย เพระพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าหวงแหนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน
15. เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขามีเด่นชัดกับพระของเข้า และถวายสัตวบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกรเจ้าไปร่วมด้วย และพวกรเจ้าจะไปกินของที่เขาถวายบูชานั้น
16. เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นซุกับพระของเข้า และซักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นซุกับพระนั้นด้วย

17. เจ้าอย่าหล่อรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย
18. เจ้าทั้งหลายจะถือเทคโนโลยีกินขนมปังไว้เชื้อ จงกินขนมปังไว้เชื้อให้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบีนตามที่เราบัญชาเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบีน
19. ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรช์คงแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวัวและของแกะ
20. ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจะนำลูกแกะมาไถไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถก็จะหักคอมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพากเจ้า นั้นจะต้องไถไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาฝ่าเรามือเปล่าเลย
21. เจ้างทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจดจงพัก แม้ว่าในฤดูใบนาและฤดูเกี่ยวข้าว ก็จงพัก
22. จงถือเทคโนโลยีสัปดาห์ คือเทคโนโลยียงชลรองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทคโนโลยียงชลรองการเก็บผลิตผลในปลายปี
23. บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพากเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง
24. เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพากเจ้าและจะขยายเขตแดนเมืองของเจ้าให้กว้างออกไป เมื่อพากเจ้าจะขึ้นไปฝ่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครยกได้แผ่นดินของเจ้าเลย
25. อย่าถวายเลือดบุชพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบุชอันเกี่ยวกับเทคโนโลยียงชลรองปีสกานั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น
26. จงคัดพิชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร์นามาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะ ด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย
27. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและพากอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว
28. ฝ่ายโมเสสฝ่าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และท่านเจริญคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศีลา คือพระบัญญัติสิบประการ
29. ออยู่ต่อมามोเสสได้ลงมาจากภูเขาชีนาย ถือแผ่นพระโ沃อาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่า ผิวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนใจมากับท่าน
30. เมื่ออาโรมและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเดิม ผิวหน้าของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน
31. ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา แล้วอาโรมกับบรรดาประมุขของชุมชนก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนใจกับเขา
32. แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาชีนาย
33. เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้
34. แต่เมื่อไรที่โมเสsexเข้าฝ่าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้าหน้าออกเสีย จนกว่าจะกลับอกมา แล้วท่านออกมารอเจ้าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น

35. และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหน้าของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้อีกทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

1. ฝ่ายโน้ตส์ให้ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ
2. จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบานโดเด่นพระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พักผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย
3. ในวันสะบานโดเด่นน้อยาก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน
4. โน้ตส์ได้กล่าวแก่ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้
5. ท่านทั้งหลายจะนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
6. ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่าวนเนื้อละเอียด และขนแพะ
7. หนังแกะตัวผู้ชายมีสีแดง หนังหากซและไม้กระถินเทศ
8. น้ำมันเติมตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรงเครื่องหอมสำหรับการเผาถวาย
9. พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับผังทำอาโฟดและทับท่วง
10. จงให้ทุกคนที่เฉลี่ยวลาดในหมู่พวกท่าน พากันมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว
11. คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอเกี่ยวและไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสาของพลับพลาในนั้น
12. ทีบและไม้คานหามทีบ พระที่นั่งกรุณา กับม่านบังตา
13. โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์
14. คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปกรณ์ และตะเกียง และน้ำมันเติมตะเกียง
15. แท่นเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแท่นนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา
16. แท่นเครื่องเผาบูชา กับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งปวงของแท่น ขันกับพาณรองขันนั้น
17. ผ้าม่านสำหรับกันลานพลับพลา กับเสา และฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับประตูลาน
18. หลักหมุดสำหรับพลับพลา และหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก
19. เสื้อยศเบ็บด้วยผ้ามีประณีตสำหรับแต่งเวลา pronenibat ในที่บริสุทธิ์ คือเสื้อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรมนูโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งบุโรหิต
20. แล้วชุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโน้ตส์ไป
21. ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครกันนำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมชน และการ pronenibat ทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์
22. เข้าจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ตุ้มหู แหวนตราและกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำห้องคำมาแก่วงไปแก่วงมาถวายพระเยโฮวาห์
23. ส่วนทุกคนที่มีด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าป่าวนเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ชายมีสีแดง และหนัง

หาก้าซก็ເອາຂອງເໜລ້ານ້ຳມາດວຍ

24. ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายกันมาด้วยพระเยอรมัน แต่ทุกคนที่มีไม่กระถินเทศใช้การได้กันไม่นั้นมาด้วย
25. ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชำนาญกับปั่นต้ายด้วยมือของตน แล้วนำต้ายชื่งปั่นนั้นมาด้วยหั้งສີฟ้า สີเมือง เช้ม และเส้นป่านปั่นอย่างดี
26. ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาກับปั่นขันแพะด้วยความชำนาญ
27. บรรดาประมุขกันนำพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆมาสำหรับผังทำเอฟิด และทับท่วง
28. กับเครื่องเทศและน้ำมันเติมตะเกียง น้ำมันเจม และน้ำมันปรงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา
29. คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการงานต่างๆ ชึ่งพระเยอรมันบัญชาโนเมสสิไว้ให้กระทำกันนำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยอรมัน
30. โนเมสสิจึงกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า ดูก่อนท่าน พระเยอรมันได้ทรงออกชื่อเบชาเลบุตรชายอุรี ผู้เป็นบุตรชายของเซอร์ตรະกุลญาดห์
31. และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ใน การช่างฝีมือทั้งปวง
32. เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์
33. และเจียระไนพลอยต่างๆสำหรับผังในgrade และการแกะสลักไม้ គือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง
34. อนึ่งพระองค์ทรงคลิ่งให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโอโซลีอันบุตรชายอาทิสมัคตราภูดาన
35. คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขามีความสามารถในการที่จะกระทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างด้วยสี គือสີฟ้า สີเมือง เช้ม และเส้นป่านปั่นอย่างดี และช่างทอ គือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย

1. ฝ่ายเบษฯ เลล และโอลิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลี่ยวฉลาด ซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ
2. โมเสสจึงเรียกเบษฯ เลล และโอลิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลี่ยวฉลาดซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงประทานสติปัญญาให้แก่ จิตใจของเข้า และใจของเข้าประทานให้มำทำงาน
3. คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไพรยัง นำของที่สมควรใจถวายมาถวายอีกทุกๆ เวลาเช้า
4. ฝ่ายคนทั้งปวงที่เฉลี่ยวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆ ที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน
5. พากันมาเรียนโมเสสว่า พลไพรนำของมาถวายมากเกินความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆ ซึ่งพระเย毫不犹豫ทรง บัญชาให้กระทำ
6. โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า อย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย เหตุจะนั้นพล ไพรจึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก
7. เพราะของที่เขามีอยู่แล้วก็พอสำหรับงานทั้งปวงนั้น และยังมีเหลืออีก
8. บรรดาช่างผู้เฉลี่ยวฉลาดได้ทำพลับพลาด้วยม่านสิบฟีน ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม มี รูปเครื่องฟืมีอช่างออกแบบไว้
9. ม่านผืนหนึ่งยาวมีสิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนเท่ากัน
10. ม่านห้าผืนเข้าทำให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นเกี่ยวติดกันด้วย
11. เขาราทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สองก็ทำหูไว้ เหมือนกัน
12. ม่านผืนหนึ่งเขาราทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านชุดที่สองเขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน
13. และเขาราทำของห้องคำห้าสิบขอ สำหรับใช้เกี่ยวมานเพื่อให้พลับพลาเป็นชั้นเดียวกัน
14. เขาราทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดผืน
15. ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก หั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน
16. เขาก็ยาม่านห้าผืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวติดกันอีกต่างหาก
17. และเขาราทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และเขาราทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง
18. เขาราทำของห้องสัมฤทธิ์ห้าสิบขอเกี่ยวขอเข้าที่หูให้ติดต่อเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน
19. เขาราเครื่องدادเต็นท์ด้วยหนังแกะตัวผู้ยอดสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังหาดซ้อชั้นหนึ่ง
20. เขาราทำไม้กรอบสำหรับพลับพลาด้วยไม้กระถินเทศากาตั้งขึ้นตรงๆ
21. ไม้กรอบนั้นยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคึบ
22. มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกรอบหนึ่ง เข้าได้ทำไม้กรอบพลับพลา ทั้งหมดอย่างนี้

23. เข้าทำไม้กรอบพลับพลาดังนี้ ด้านใต้เข้าใช้ยี่สิบแผ่น
24. เข้าทำฐานด้วยเงินสีสิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ได้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสามเดียวสองอัน
25. ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือนั้นเข้าทำไม้กรอบยี่สิบแผ่น
26. เข้าทำฐานเงินรองรับสีสิบฐาน ได้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน
27. ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลาเข้าทำไม้กรอบหกแผ่น
28. เข้าทำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุุมพลับพลาด้านหลัง
29. ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่ห่วงแรก เข้าทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุุมสองมุุม
30. คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ได้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน
31. เข้าทำกลอนด้วยไม้ระถินเทศห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง
32. และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านตะวันตก
33. เข้าทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาตั้งแต่มุุมหนึ่งไปจดอีกมุุมหนึ่ง
34. เข้าหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเข้าหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน
35. เข้าทำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่าวนเนื้อละเอียด มีภาพเครื่องฝิมือซ่างออกแบบไว้
36. เข้าทำเสาไม้ระถินเทศสีเสาหุ้มด้วยทองคำ ขอติดเสานั้นก็เป็นทองคำ เข้าหล่อฐานเงินสีอันสำหรับรองรับเสาหัน
37. และเข้าทำบังตาที่ประดุจพลับพลาหนึ่นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าวนเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝิมือซ่างปัก
38. และทำเสาหัวตันสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่าและราวยีดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานหัวฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

1. เบชาเลลทำให้ด้วยไม้กระถินเทศ yaw song skok ciib กว้างศอกคีบ และสูงศอกคีบ
2. ทีบันน์เข้าหุ่มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจังรอบทีบันน์ด้วยทองคำ
3. เขาหล่อห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุกทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วงและด้านนั้นสองห่วง
4. เขาทำคนหามด้วยไม้กระถินเทศหุ่มด้วยทองคำ
5. เขารอดคนหามเข้าที่ห่วงข้างทีบสำหรับใช้ยกหีบันน์
6. แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ yaw song skok ciib กว้างศอกคีบ
7. เขาราทำเครื่องทองคำสองรูป โดยใช้ค้อนทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง
8. เขาราทำเครื่องไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุนาข้างละรูป เขาราทำเครื่องนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุนา
9. ให้เครื่องการปีกออกเบื้องบนปากพระที่นั่งกรุนาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เครื่องหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุนา
10. เขาราไม้กระถินเทศทำโดยตัวหนึ่ง yaw song skok กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคีบ
11. เข้าหุ่มโดยนั่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจังทองคำรอบโดยนั่นด้วย
12. เขาราทำประกับขอบโดยนั่นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ และทำกระจังทองคำประกอบรอบประกับนั้น
13. เขาหล่อห่วงทองคำสี่อันติดไว้ที่มุกโดยทั้งสี่ตรงขาโดย
14. ห่วงนั้นติดกับกระจัง สำหรับรอดคนหามโดยนั้น
15. เขาราทำคนหามด้วยไม้กระถินเทศหุ่มด้วยทองคำสำหรับหามโดยนั้น
16. และเขาราทำเครื่องใช้สำหรับโดยนั้นมี งาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้rinเครื่องดื่มน้ำชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น
17. เขาราคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาราใช้ฝีค้อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น
18. มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง
19. แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมันด์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป
20. สำหรับลำคันประทีปนั้นมีดอกสีดอกเหมือนดอกอัลมันด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ
21. ใต้กิ่งทุกๆกิ่งทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
22. ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ค้อนทำ
23. เขาราทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะไกรตัดไส้ตะเกียง และหาดไส่ตะไกรด้วยทองคำบริสุทธิ์
24. คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขาราทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตันต์
25. เขาราสร้างแท่นน้ำชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระถินเทศ yaw skok หนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

และสูงสองศอก เชิงอนที่มุ่มเท่นนั้นก็เป็นไม้ท่อนเดียวกันกับเท่น

26. เข้าหุ้มเท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงอนด้วย และเข้าทำกระจัง
ทองคำรอบเท่นนั้น

27. เข้าทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ใต้กระจังทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอนไส้ไม้คานหาม

28. เข้าทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ

29. เข้าปูรุงนำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และปูรุงเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลปของช่างปูรุง

1. เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก
2. เขายำเชิงอนดิตดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงอนนั้นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่นบูชา เขารุ่มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3. เขายำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่าง คือหม้อ พลัว ชาม ขอเกี่ยวเนื้อ และถาดรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์
4. และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำเป็นตาข่ายประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กรงจังของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา
5. เขารุ่มห่วงสีห่วงติดที่มุ่มทั้งสี่ของตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับสองด้านห้าม
6. เขายามไม่คานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ่มด้วยทองสัมฤทธิ์
7. เขายอดไม่คานนั้นไว้ในห่วงที่ข้างแทนสำหรับหาม เขายามแท่นนั้นด้วยไม้กระดาんให้ข้างในกลวง
8. เขายำขันทองสัมฤทธิ์และพานรองขันทองสัมฤทธิ์จากกระจาดเงาของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติ ณ ประดุจลับพลาแห่งชุมนุม
9. และเขายำลานไว้ด้วย ให้รั้วด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก
10. มีเสายี่สิบตันกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสาเยี่ยสิบฐาน ขอติดเสาและราวยีดเสาแน่นทำด้วยเงิน
11. ด้านหนึ่นมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับเสาเยี่ยสิบตันและฐานทองสัมฤทธิ์เยี่ยสิบฐาน ขอติดเสาและราวยีดเสาแน่นทำด้วยเงิน
12. ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าศอก กับเสาสิบตัน และฐานรองรับเสาสิบฐาน ขอติดเสาและราวยีดเสาทำด้วยเงิน
13. ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าศอก
14. ผ้าบังด้านริมประดุจข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามตันและฐานรองรับเสาสามฐาน
15. และอีกข้างหนึ่ง ริมประดุจข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามตันและฐานรองรับเสาสามฐาน
16. ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด
17. ฐานรองรับเสาแน่นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอติดเสาและราวยีดเสาเป็นเงิน และบัวคว่าของเสาแน่นหุ่มด้วยเงิน และเสาทุกตันของลานมีราวยีดเสาทำด้วยเงิน
18. ม่านบังตาที่ประดุจลานนั้นปักด้วยผึ้งมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวเยี่ยสิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน
19. มีเสาสี่ตันกับฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอติดเสาทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ่มบัวคว่ากับราวยีดเสาเป็นเงิน
20. หลักหมุดทุกหลักของพลับพลาและของลานรอบพลับพลาทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์
21. นีแหละเป็นบัญชีสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่งเขาก็หlaysตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวจัดทำตามบัญชาของอิราмар์บุตรชายอาโรนปูโรหิต
22. ส่วนเบชาเลลนุตรชายอีรีผู้เป็นบุตรชายของเออร์แห่งตระกูลยุดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา

ไม่เสสแล้ว

23. ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอลิอัน บุตรชายอาทิสมัคแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้วยสีใช้ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และพื้นเป็นเนื้อโลหะอียด
24. ทางคำทั้งหมดดึงเขาใช้ในการสร้างที่ปริสุทธินั้น คือทางคำที่เขานำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเซล ตามเชเบลแห่งสถานปริสุทธิ์
25. เงินตามจำนวนชุมชนได้นับไว้ รวมเป็นหนึ่งร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซล ตามเชเบลแห่งสถานปริสุทธิ์
26. คนละบ่ค่า คือครึ่งเชเบลตามเชเบลของสถานปริสุทธิ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปรวมทักษะเสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
27. เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานปริสุทธิ์และฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์
28. แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหัมบัวครัวของเสาันนั้น และทำราวยึดเสาด้วย
29. ทางสัมฤทธิ์เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเชเบล
30. ทางสัมฤทธินั้นเขาใช้ทำฐานประดิษฐ์พลับพลาแห่งชุมชนและทำแท่นทางสัมฤทธิ์ และตาข่ายทางสัมฤทธิ์ประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น
31. ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประดิษฐ์ลาน หลักหมุดทั้งหมดของพลับพลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

1. ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เข้าใช้ทำเสื้อยศเย็บด้วยฝิมือประณีตสำหรับใส่เวลาปีนบังติดในที่บริสุทธิ์ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโนน ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
  2. เขาทำเออโฟดด้วยทองคำ ด้วยด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าเนื้อละเอียด
  3. เขารีบหงไปแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆแล้วตัดเป็นเส้นๆเพื่อจะห่อเข้ากับด้วยสีฟ้า เข้ากับด้วยสีม่วง เข้ากับด้วยสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นป่านอย่างดีด้วยฝิมือช่างชำนาญ
  4. เขารีบแต่งติดไว้ที่ป่าเพื่อโยงเออโฟด ให้ติดกับบริมตอนบนหั้งสองชั้น
  5. รัดประคดทอย่างประณีตสำหรับคาดทับเออโฟดนั้น เขารีบด้วยวัตถุอย่างเดียวกันและฝิมืออย่างเดียวกับเออโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าเนื้อละเอียดตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
  6. เขารีบพลอยสีน้ำข้าวฟังไว้ในกระเบาทงคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นชื่อบุตรอิสราเอล
  7. แล้วเขาติดไว้กับเออโฟดบนแผ่นป่านนั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
  8. เขารีบทับทรงด้วยฝิมือช่างออกแบบให้ฝิมือเหมือนกับทำเออโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าเนื้อละเอียด
  9. เขารีบทับทรงเป็นรูปสีเหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคีบหนึ่ง กว้างคีบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน
  10. เข้าฟังพลอยสีแฉวนทับทรงนั้น แล้วที่หนึ่งฟังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม
  11. แล้วที่สองฟังมรกต ไฟทูร์และเพชร
  12. แล้วที่สามฟังนิล โมราและพลอยสีม่วง
  13. แล้วที่สี่ฟังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เข้าได้ฟังในกระเบาลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ
  14. พลอยเหล่านั้นมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จาเรกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล
  15. เขารีบสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรง
  16. และเข้าทั้งหลายทำกระเบาลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ปลายหั้งสองของทับทรง
  17. เข้าทั้งหลายสองร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห่วงที่ปลายทับทรง
  18. และปลายร้อยอีกสองข้างนั้น เข้าทั้งหลายทำติดกับกระเบาลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แทนยีดเออโฟดทั้งสองข้างบนมา
  19. เข้าทั้งหลายทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่ขอบด้านล่างหั้งสองของทับทรงข้างในติดเออโฟด
  20. และเข้าทั้งหลายทำห่วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเออโฟดด้านหน้า ใต้แบบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดที่หอด้วยฝิมือประณีตของเออโฟด

21. และเข้าทั้งหลายผูกหับทรงนั้นติดกับเอฟอดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้หับทรงหับรัดประคดซึ่งทอ ด้วยฝิมือประณีตของเอฟอด เพื่อมิให้หับทรงหลุดไปจากเอฟอด ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
22. เข้าทำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเอฟอดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝิมือทอ
23. และช่องกลางผืนเสื้อนั้น เข้าทำเป็นคอเสื้อเข่นเดียวกับคอเสื้อทหารและมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด
24. ที่ชายเสื้อคลุม เข้าทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่าวนเนื้อละเอียด
25. เข้าทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผลหับทิมรอบชายเสื้อคลุมนั้น
26. คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลหับทิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง ผลหับทิมอีกผลหนึ่งสลับกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปρนนิบติพระองค์ ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
27. เข้าทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้าป่าวนเนื้อละเอียดของช่างทอผ้าสำหรับอาโรมและสำหรับบุตรชายของท่าน
28. และทำมาลาด้วยผ้าป่าวนเนื้อละเอียด และมาลางามด้วยผ้าป่าวนเนื้อละเอียด และทำการเกงด้วยผ้าป่าวนเนื้อละเอียด
29. และทำรัดประคดด้วยผ้าป่าวนปั่นเนื้อละเอียด และบักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝิมือช่างปัก ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
30. เข้าทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์ Jarvis คำว่า บริสุทธิ์เด่พระเยอวาห์ ไว้เมื่อนอย่างแกะตรา
31. และเข้าเอาด้วยถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลา ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
32. ดังนี้แหล่เข้าทำงานสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมชนให้สำเร็จทุกประการ พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสว่าอย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ
33. เข้าจึงได้นำพลับพลามามอบไว้กับโมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ขอไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา
34. เครื่องดัดพลับพลาข้างบนทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังทาคัช และม่านสำหรับบังตา
35. ทึบพระโอวาทกับไม้คานหามของทีบันนั้น และพระที่นั่งกรุณา
36. โดยกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนเต็นท์ และขันมปังหน้าพระพักตร์
37. คันประทีปบริสุทธิ์กับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทีปนั้นและนำมันสำหรับเติมตะเกียง
38. แท่นทองคำ นำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับประตูพลับพลา
39. แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ กับตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับแท่นนั้น ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น ขันกับพานรองขัน
40. ม่านบังลาน เสากับฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปρนนิบติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมชน
41. เสื้อยศเย็บด้วยฝิมือประณีตสำหรับสวมในเวลาปρนนิบติในที่บิริสุทธิ์ เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรมบุปโหรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรม สำหรับใช้สวมในเวลาปρนนิบติตำแหน่งบุปโหรหิต

42. สิ่งสารพัดที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาแก่โมเสสแล้ว ชนชาติอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ
43. โมเสสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และดูแลดี พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง โมเสสจึง
อวยพรแก่เขา

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม
3. จงตั้งทีบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกันม่านบังทีบนั้นไว้
4. จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ของมัน แล้วจงนำคันประทีปนั้นเข้ามาและจุดไฟที่ตะเกียงนั้น
5. จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าทีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประตูพลับพลา
6. จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม
7. จงตั้งขันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น
8. จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น
9. จงเอาไม้มันเจิม เจิมพลับพลา กับสิ่งสารพัดซึ่งอยู่ในพลับพลา แล้วชำระพลับพลา กับเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์ แล้วพลับพลา นั้นจะบริสุทธิ์
10. จงเจิมแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด
11. จงเจิมขันทั้งพาณรองขันด้วย และชำระให้บริสุทธิ์
12. แล้วจงนำอาโรวน และบุตรชายของท่านมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ใช้น้ำล้างชำระตัวเข้าเสีย
13. จงนำเสื้อผ้ายศบริสุทธิ์ส่วนให้อาโรม แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปูโรหิต
14. แล้วจงนำบุตรชายอาโรมามาด้วยและสามเสื้อยศให้
15. จงเจิมเขา เช่นเจิมบิดาของเข้า เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปูโรหิต การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเข้าไว้เป็นปูโรหิตเนื่องนิตย์ตลอดชั่วอายุของเข้า
16. พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสให้กระทำสิ่งใด ท่านก็กระทำสิ่งนั้นทุกประการ
17. ต่อมาในวันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สองท่านติดตั้งพลับพลา
18. โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น
19. ท่านกางผ้าเต็นท์ทับบนพลับพลา แล้วเอาเครื่องดาดคลุมบนเต็นท์ ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
20. ท่านเก็บพระโอวาทไว้ในทีบนั้นและสดไม้คานหามไว้ในทีบนั้น และตั้งพระที่นั่งกรุณาไว้บนทีบ
21. แล้วท่านนำทีบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกันม่านบังตาบังทีบพระโอวาทนั้นไว้ ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
22. ท่านตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของพลับพลาอกม่านนั้น
23. แล้วจัดขันมีปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
24. และท่านตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะนั้น
25. แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส

26. ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมตรงหน้าม่าน
27. และเพาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยอโحاห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
28. ท่านกันม่านบังตาที่ประตูพลับพลา
29. ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาน้ำชาไว้ตรงประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม และวัตถายเครื่องเผาน้ำชาและเครื่องรัญญานะบนแท่นนั้น ตามที่พระเยอโحاห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
30. ท่านตั้งขันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา และใส่น้ำไว้ในขันสำหรับชำระล้าง
31. โมเสสกับอาโรน และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ขันนั้น
32. เวลาเข้าทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยอโحاห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
33. ท่านกันบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น และกันม่านบังตาที่ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ
34. ในขณะนั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และส่งร่าดีของพระเยอโحاห์กึ่งปรากฏอยู่เต็มพลับพลาทั้งหมด
35. โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้ เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และส่งร่าดีของพระเยอโحاห์กึ่งอยู่เต็มพลับพลาทั้งหมด
36. ตลอดการเดินทางของเขามีเมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด ชนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง
37. แต่หากว่าเมฆนั้นมีได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็เมื่อออกเดินทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป
38. เพราะตลอดทางที่เขายกเดินไปนั้น ในกลางวันเมฆของพระเยอโحاห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และในตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือพลับพลาทั้งหมดประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอลทั้งปวง

ເລວື່ນິຕີ

1. พระเยอวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสรักบันท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมว่า
2. จงพูดกับคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า เมื่อคุณได้ในพวกราชท่านนำเครื่องบูชามาถวายพระเยอวาห์ ให้นำสัตว์เลี้ยงอันเป็นเครื่องบูชาของท่านมาจากผู้ง่วงวัวหรือผู้งะแพะแกะ
3. ถ้าเครื่องบูชาของเขามีเครื่องเผาบูชาจากผู้ง่วงวัว ก็ให้เขานำสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ให้เขานำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมด้วยความเต็มใจต่อพระพักตร์พระเยอวาห์
4. ให้เขาราเมื่อวางบนหัวสัตว์ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชานั้น และเครื่องเผาบูชานั้นจะเป็นที่ทรงโปรดปรานเพื่อทำการลงมลทินของผู้นั้น
5. แล้วให้เขาก่อรากหัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ แล้วพวงบุปโตรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะถวายเลือด และเอาเลือดมาประพรหมที่แท่นและรอบแท่นบูชา ซึ่งอยู่ตรงประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
6. และให้เขากลอกหนังเครื่องเผาบูชานั้นออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆ
7. และบุตรชายของอาโรนผู้เป็นบุปโตรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ
8. และพวงบุปโตรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อนเนื้อ หัว และไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา
9. แต่ให้เขารานำล้างเครื่องในและขาสัตว์เสีย และบุปโตรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอวาห์
10. ถ้าของถวายที่ผู้ใดจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชาจากผู้งะหรือผู้งะแพะ ให้ผู้นั้นเลือกเอาสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
11. ให้เขาก่อสัตว์นั้นเสียที่แท่นบูชาข้างด้านหนึ่งต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ และพวงบุปโตรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรหมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
12. ให้เข้าพันสัตว์นั้นเป็นท่อนๆหัวและไขมันด้วย และบุปโตรหิตจะวางเครื่องเหล่านี้ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา
13. แต่เครื่องในกับขานนั้นผู้ถวายบูชาจะล้างเสียด้วยน้ำ และให้บุปโตรหิตเอาเครื่องหัวทั้งหมดเหล่านี้เผาบูชาด้วยกันบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอวาห์
14. ถ้าผู้ใดจะนำน้ำถวายเป็นเครื่องเผาบูชาเด่พระเยอวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำของบูชาที่เป็นน้ำเข้าหรือน้ำที่เป็นน้ำที่มีน้ำมาน้ำด้วย
15. จงให้บุปโตรหิตนำน้ำกันมากที่แท่น มิดหัวเสียแล้วเผาบูชานั้นแทน ให้เลือดไหลออกมาข้างๆแท่น
16. และให้นึกกระเพาะข้าวและถอนขันกอกอกเสีย ทิ้งลงริมแท่นด้านตะวันออกในที่ที่ทิ้งมูลเด็ก
17. และให้เข้าฉีกปีกอย่างให้ขาดจากตัว และบุปโตรหิตจะเผาบนกันบนแท่นที่กองฟืนบนไฟ เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอวาห์

บทที่ 2

1. เมื่อผู้ใดนำธัญญานุชามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫 ก็ให้ผู้นั้นนำยอดแป้งมาถวาย ให้เขาง奉น้ำมันลงที่แป้งและใส่กำยานด้วย
2. แล้วนำมาให้พากบุโหรหิต คือบุตรชายของอาโรม ผู้ถวายบูชาจะหยิบยอดแป้งคลุกน้ำมันกำเมืองกับกำยาน ทั้งหมดออก และบุโหรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเย毫不犹豫
3. ส่วนธัญญานุชาที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรมและบุตรชายของเข้า เป็นส่วนบริสุทธิ์อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟ ถวายแด่พระเย毫不犹豫
4. เมื่อท่านนำธัญญานุชาเป็นขัมมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชา ให้เป็นขัมໄรีเชื้อทำด้วยยอดแป้งคลุกน้ำมัน หรือขัมแผ่นໄรีเชื้อทาน้ำมัน
5. และถ้าท่านนำธัญญานุชาเป็นขัมปึงบนกระทะ ก็ให้เป็นขัมทำด้วยยอดแป้งໄรีเชื้อคลุกน้ำมัน
6. ท่านจงหักขัมนั้นเป็นชิ้นๆเท่น้ำมันrad เป็นธัญญานุชา
7. ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็นธัญญานุชาลดด้วยกระทะ ให้ทำด้วยยอดแป้งคลุกน้ำมัน
8. ท่านจงนำธัญญานุชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเย毫不犹豫 เมื่อนำมาให้บุโหรหิตแล้วบุโหรหิตจะนำมาถึงแท่นบูชา
9. และบุโหรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญานุชา และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย แด่พระเย毫不犹豫
10. ส่วนธัญญานุชาที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรมและของบุตรชายท่าน เป็นส่วนบริสุทธิ์อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟ ถวายแด่พระเย毫不犹豫
11. บรรดาธัญญานุชาซึ่งนำมาถวายแด่พระเย毫不犹豫นั้นอย่าให้มีเชื้อ เจ้าย่าเผาเชื้อหรือนำผึ้งเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ถวายแด่พระเย毫不犹豫
12. ถ้าเจ้าจะนำสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกมาถวายแด่พระเย毫不犹豫ก็ได้ แต่อย่าเผาถวายบนแท่นให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย
13. เจ้างปรุงบรรดาธัญญานุชาด้วยไส่เกลือ เจ้าย่าให้เกลือแห่งพันธ์สัญญา กับพระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญานุชา ของเจ้า เจ้างถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า
14. ถ้าเจ้าถวายธัญญานุชาเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเย毫不犹豫 ธัญญานุชาอันเป็นผลรุ่นแรกนั้นเจ้างถวายรองใหม่ๆย่างไฟ ให้แห้ง บดเมล็ดให้ละเอียด
15. เจ้างใส่น้ำมันและวางแผนเครื่องกำยานไว้บนนั้น เป็นธัญญานุชา
16. บุโหรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บด น้ำมันและเครื่องกำยานเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ถวายแด่พระเย毫不犹豫

1. ถ้าผู้หันนั่งผู้ใดถวายเครื่องบูชาเป็นสันติบูชา ถ้าเข้าถวายวัวผู้หรือวัวเมียจากผุ้ง ให้เข้าถวายสัตว์ตัวที่ไม่มี誕หนิต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร्ह
2. ให้เข้ามาอีกครั้งหนึ่งของสัตว์ตัวที่จะถวาย และจะนำเสียที่ประดิษฐ์พลับพลาแห่งชุมชน พวกปูโรหิต คือบุตรชายของอาโรม จะเอาเลือดประพรอมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
3. จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโไฮวาร์ ผู้ถวายจะนำไข้มันที่ติดกับเครื่องในและไข้มันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด
4. และได้ทั้งสองลูกกับไข้มันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้อาพังผีดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับได
5. บุตรชายอาโรมจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพื้นบนไฟ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลินที่พอพระทัยแด่พระเยโไฮวาร์
6. ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชา มาถวายแด่พระเยโไฮวาร์ เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากผุ้งแพะแกะ กี อย่าให้สัตว์นั้นมี誕หนิน
7. ถ้าเข้าจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา ก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์
8. ให้เข้ามาอีกครั้งหนึ่งของสัตว์ที่จะถวายนั้นและให้ฝ่าเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมชน และบุตรชายอาโรมจะเอาเลือดประพรอมที่แท่นและรอบแท่น
9. จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโไฮวาร์ ให้เข้าถวายไข้มัน ทางที่เป็นไข้มันทั้งหมดตัดซิดกระดูกสันหลังและไข้มันที่ห้มเครื่องใน กับไข้มันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด
10. และได้ทั้งสองลูกกับไข้มันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้อาพังผีดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับได
11. และปูโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่น เป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโไฮวาร์
12. ถ้าเครื่องบูชาของเขามาเป็นแพะ ก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์
13. ให้เข้ามาอีกครั้งหนึ่งของมันและนำมันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมชน และบุตรชายของอาโรมจะเอาเลือดประพรอมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
14. แล้วให้เข้ามาสิ่งเหล่านี้จากแพะตัวนั้นเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโไฮวาร์ คือไข้มันที่ห้มเครื่องใน และไข้มันที่อยู่ในเครื่องใน
15. และได้ทั้งสองลูกกับไข้มันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้อาพังผีดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับได
16. และปูโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลินที่พอพระทัย ไข้มันทั้งหมดเป็นของพระเยโไฮวาร์
17. ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทั่วๆไปว่า เจ้าย่ารับประทานไข้มันหรือเลือด

1. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำผิดสิ่งใดซึ่งพระเยอราห์ได้ทรงบัญชามิให้กระทำ โดยเขามิได้เจตนากระทำสิ่งเหล่านั้นประการหนึ่งประการใด
3. ถ้าบุปผาที่ได้รับการเจิมไว้เป็นผู้กระทำบาป เป็นเหตุให้พลไฟร์ลงทำบ้าปไปด้วย เหตุด้วยบ้าปที่เขาได้กระทำไป ก็ให้เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนินามาถวายแด่พระเยอราห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
4. ให้เขานำวันนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยอราห์ และให้เขาราบมืออางบนหัววัวตัวนั้นและให้ผ่ามันเสียต่อพระพักตร์พระเยอราห์
5. และบุปผาที่ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดวันนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง
6. บุปผาที่จะเอาไว้จุ่มลงในเลือด และประพรหมเลือดนั้นที่หน้าม่านสถานบริสุทธิ์เจิดครังต่อพระพักตร์พระเยอราห์
7. และบุปผาที่จะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยอราห์ ส่วนเลือดวัวที่เหลืออยู่นั้นเข้าจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
8. และเขากำลังเอาไข้มันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนี้ คือไข้มันที่หุ้มเครื่องในและไข้มันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด
9. และไถทั้งสองลูกกับไข้มันที่ติดอยู่ตระบันเน้น และให้อาพังผีดที่ติดอยู่เหนือดับนั้นออกเสียพร้อมกับไถ
10. ให้อาอกเช่นเดียวกับอาอกจากวัวที่ถวายเป็นสันติบูชา และบุปผาที่จะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเครื่องเผาบูชา
11. แต่หันของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องในและมูลของมัน
12. คือวัวทั้งตัวนี้ ให้อาอกไปเสียจากค่ายถึงที่สะอาดที่ทิ้งมูลถ้าและให้สูมไฟเผาเสีย ที่ทิ้งมูลถ้าอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น
13. ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏแจ้งแก่ที่ประชุม และเขามิได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยอราห์บัญชามิให้กระทำ เขาก็มีความผิด
14. เมื่อความผิดที่เขามิได้กระทำนั้นเป็นที่ประจักษ์ขึ้น ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้นำวันนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
15. และผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะเขาราบมืออางบนหัวของวันนั้นต่อพระพักตร์พระเยอราห์ และให้ผ่าวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยอราห์
16. และบุปผาที่ได้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง
17. และบุปผาที่จะเอาไว้จุ่มลงในเลือดและประพรหมที่หน้าม่านเจิดครังต่อพระพักตร์พระเยอราห์
18. และบุปผาที่จะเอาเลือดสักหน่อยเจิมที่เชิงอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยอราห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น เข้าจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
19. และเขากำลังเอาไข้มันออกจากวันนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น
20. เขายังกระทำดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขายังได้กระทำกับวัวตัวที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากำลังแก่วัว

ตัวนี้อย่างนั้น ดังนี้ปูโรหิตจะทำการลงมลทินของชุมชนแล้วเข้าทั้งหลายจะได้รับการอภัย

21. แล้วเขาก็จะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเผาวัวตัวก่อน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม
22. ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป กระทำสิ่งซึ่งพระเย毫不犹豫ที่จะเจ้าของเขาระบุญชามีให้กระทำโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด
23. เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำแหน่งมาเป็นเครื่องบูชา
24. ให้เขามีอวบันหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
25. ปูโรหิตจะเอาน้ำจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปบ้าง นำไปเจิมที่เชิงอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา
26. และเขาก็จะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเผาไขมันเครื่องสันติบูชา ดังนี้แหลบปูโรหิตจะทำการลงมลทินแท่นผู้กระทำผิดนั้น และเขาก็จะได้รับการอภัย
27. ถ้าพลไฟร์สามัญคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยมิได้เจตนาคือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงบัญชามีให้เขากำราทำ เขา ก็มีความผิด
28. เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำแหน่งมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขากำราทำไปนั้น
29. และเขาก็จะเอาอวบันหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บานนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา
30. ปูโรหิตจะเอาน้ำจุ่มเลือดแพะนั้นไปเจิมที่เชิงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น
31. และเขาก็จะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เอาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และปูโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่น เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเย毫不犹豫 และปูโรหิตจะทำการลงมลทินของเขาระบุญชามีให้ได้รับการอภัย
32. ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียไม่มีตำแหน่งมา
33. เขายังเอาอวบันหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชา
34. และปูโรหิตจะเอาน้ำจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปบ้าง นำไปเจิมที่เชิงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือนั้นลงที่ฐานของแท่น
35. และเขาก็จะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เอาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และปูโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเย毫不犹豫 และปูโรหิตจะทำการลงมลทินของเขาระบุญชามีให้กระทำผิด และเขาก็จะได้รับการอภัย

บทที่ 5

1. ถ้าผู้ได้กระทำความผิดในข้อที่ได้ยินเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเข้าเป็นพยานโดยที่เขายืนหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาร้องรับโทษความชั่วช้าของเขารู้สึกตัว
  2. หรือผู้หนึ่งผู้ใดแต่ต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นชาກสัตว์ป่าที่มลทิน หรือชาກสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือชาກสัตว์เลือยคลานที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขายังเป็นคนเม้มลทิน เขาเก็บมีความผิด
  3. หรือถ้าเขาแต่ต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขามีรู้ตัว เมื่อเขารู้แล้ว เขายังมีความผิด
  4. หรือถ้าคนหนึ่งคนใดผลด้วยตัวกล่าวคำปฏิญาณด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำชั่วหรือดี หรือผลด้วยตัวกล่าวคำปฏิญาณใดๆ และเขากำไรโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขายังมีความผิด
  5. เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขารាយความผิดที่เขายังไม่ได้กระทำ
  6. และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเย毫不犹豫 พระบ้าปชี้งเข้าได้กระทำนั้น เครื่องบูชานั้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากผุ้ง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชาไถ่บ้าปได้ ดังนี้บุหริทจะทำการลงมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น
  7. ถ้าเขามีความสามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำกษาสองตัวหรือกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องถวายพระเย毫不犹豫ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บ้าป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
  8. ให้เขานำกหั้งสองนิ่มมาให้บุหริท บุหริทก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บ้าปก่อน ให้เขายินดีหัวอกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด
  9. และบุหริทจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บ้าปประพรหมีที่ข้างแท่นเสียบ้ำง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรีดให้หลอกอกที่ฐานแท่น นี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บ้าป
  10. แล้วเขาก็ถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และบุหริทจะทำการลงมลทินของเขายังเข้าได้กระทำไปและเขายังได้รับการอภัย
  11. แต่ถ้าเขามีความสามารถที่จะนำกษาสองตัวหรือกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บ้าปชี้งเข้าได้กระทำนั้นมา คือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟ้าที่นำมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บ้าป อย่าใส่น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแป้ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บ้าป
  12. ให้เขานำแป้งมาให้บุหริทและบุหริทจะเอาแป้งกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบันแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเย毫不犹豫 เป็นเครื่องบูชาไถ่บ้าป
  13. และบุหริทจะทำการลงมลทินของเขาพระบ้าปชี้งเข้าได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขายังได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของบุหริท เช่นเดียวกับธัญญบูชา
  14. พระเย毫不犹豫ตรัสกับโน้สส่าว่า
  15. ถ้าผู้ได้ทำการละเมิดและทำบ้าปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิ์แห่งพระเย毫不犹豫 ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากทำหนีจากผุ้งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเย毫不犹豫 ให้เจ้าตีราคาน้ำเงินเชิงลงตามเชเบลของสถาน

บริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

16. และให้ผู้นั้นชดใช้ของบริสุทธิ์ที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคางานที่ขาดไปนั้น นำมอบให้แก่ปูโรหิต และปูโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาก็ได้รับการอภัย
17. ถ้าผู้ใดกระทำผิด คือกระทำสิ่งที่พระเยอรมันตรังบัญชาไว้ให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากำไรโดยไม่รู้เท่าถึงกัน เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขาก็
18. ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำแหน่งมาถึงปูโรหิต ให้เจ้าตีรากา เป็นราคากลางบูชาไถ่การละเมิด และให้ปูโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาก่อกระทำด้วยมิได้เจตนาและเขาก็ได้รับการอภัย
19. เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาก่อกระทำการละเมิดต่อพระเยอรมันตรอง

บทที่ 6

1. พระเย毫不犹豫ตรัสถกับโมเสสว่า
2. ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเย毫不犹豫 ด้วยการมุสาต่อเพื่อนบ้านของเขานิสิ่งที่ฝากรเข้าให้เก็บรักษาไว้หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขานิ
3. หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ ปฏิญาณตนเป็นความเท็จ ในข้อเหล่านี้ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด
4. ก็ให้ผู้ที่กระทำผิดมีโทษเพรากความผิดของเขานา ให้ผู้นั้นคืนของที่ได้มาจากการซื้อมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มามาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากรเข้าไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เข้าได้พบรเข้า
5. หรือสิ่งใดๆที่ได้ปฏิญาณเท็จไว้ เข้าต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจะเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและ半รอบให้แก่เจ้าของในวันที่เข้าถวายเครื่องบูชาได้การละเมิด
6. ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำแหน่งมาจากผู้เป็นเครื่องบูชาได้การละเมิดถวายแด่พระเย毫不犹豫นามอบให้ปูโรหิต ให้เจ้าตีราคาเงง เป็นราคาดเครื่องบูชาได้การละเมิด
7. และให้ปูโรหิตทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 และเขาก็ได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เข้าได้กระทำไปนี้เป็นการละเมิด
8. พระเย毫不犹豫ตรัสถกับโมเสสว่า
9. จงบัญชาแก่อาโรมและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชานั้นจะต้องเผาอยู่บนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาลูกอยู่เรื่อยไป
10. ให้ปูโรหิตสวมเสื้อผ้าป่าวนและสวมกางเกงผ้าป่าวนและให้ตักมูลถ้าอกจากไฟที่ใหม่เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น
11. ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกด้วยนึง นำมูลถ้าอกไปนอกค่ายยังที่สะอาด
12. ให้รักษาไฟที่บนแท่นให้ลูกอยู่ อย่าให้ดับเลยที่เดียว ให้ปูโรหิตใส่ฟืนทุกเช้าและให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนนั้น
13. ต้องรักษาให้ไฟติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด
14. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายธัญญบูชา ให้บุตรชายอาโรมถวายเครื่องบูชานี้ต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 ที่หน้าแท่นบูชา
15. ให้ปูโรหิตคนหนึ่งหยิบยอดแป้งกามีหินน้ำจากธัญญบูชา คลุกน้ำมันและเครื่องกายนทั้งหมดซึ่งอยู่บนธัญญบูชา และเผาส่วนนีบนแท่นเป็นที่รีลิก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเย毫不犹豫
16. ส่วนที่เหลืออยู่ให้อารอนและบุตรชายของเขารับประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไว้เชื้อในที่บริสุทธิ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม
17. อย่าใส่เชื้อในขนมนั้นแล้วปีง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่องบูชาด้วยไฟของเราอันตกแก่เข้าเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาได้บ้าป และเครื่องบูชาได้การละเมิด
18. ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรมรับประทานสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดช่วงอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟ

ของพระเย毫不犹豫 ผู้ใดที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์

19. พระเย毫不犹豫ตัวสักป้มesonว่า

20. ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรมและบุตรชายทั้งหลายของเขاجด้วยความแด่พระเย毫不犹豫ในวันที่เขารับการเจิมคือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟ้าที่เป็นธัญญานุชาประจำให้ถวายตอนเข้าคริ่งหนึ่ง ตอนเย็นคริ่งหนึ่ง

21. ให้คุกกับน้ำมันให้เข้ากันดีแล้วทออบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนธัญญานุชาแล้วถวายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเย毫不犹豫

22. ให้บุหริหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรมผู้รับการเจิมตั้งแต่เนาถวายสิ่งนี้ เป็นภูเกณฑ์สืบไปเนื่องนิตย์แด่พระเย毫不犹豫 ให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย

23. ธัญญานุชาของบุหริหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด อย่าให้รับประทาน

24. พระเย毫不犹豫ตัวสักป้มesonว่า

25. จงกล่าวแก่อาโรมและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไก่บ่าป ให้ผ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไก่บ่าปในที่ที่ผ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด

26. ให้บุหริหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไก่บ่าปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขารับประทานในที่บริสุทธิ์ ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม

27. อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธิ์ และเมื่อประพรหมีเลือดติดเสื้อก็ให้ซักเสื้อส่วนที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธิ์

28. จงทำลายภาชนะดินที่ใช้ต้มเนื้อนั้นเสีย ถ้าต้มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ

29. ผู้ชายทุกคนที่เป็นบุหริหิตรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด

30. แต่เครื่องบูชาไก่บ่าป ซึ่งบุหริหิตนำเลือดเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อทำการลงมลทินในที่บริสุทธิ์นั้น อย่ารับประทานเลย ต้องเผาไฟเสีย

บทที่ 7

1. เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด
2. ให้ผ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา และให้อาลีอดสัตว์นั้นประพรที่แห่นและรอบแห่น
3. และให้อาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย ทางที่เป็นไขมัน ไขมันที่ห้มเครื่องใน
4. และไถ่ทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบั้นเอวันั้น และให้อาพังผีดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไถ
5. ให้บุโหริตเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
6. ผู้ชายทุกคนที่เป็นบุโหริตรับประทานได้ ให้รับประทานในสถานบริสุทธิ์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด
7. เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน บุโหริตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลับมลทินจะได้เครื่องบูชานั้น
8. บุโหริตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด บุโหริตผู้นั้นย่อมได้หนังของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย
9. เครื่องธัญญานุชาทุกอย่างที่ปั้งในเตาอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะหรือที่เหล็ก ให้ตกเป็นของบุโหริตผู้ถวายของเหล่านั้น
10. ธัญญานุชาทุกอย่างที่เคล้าน้ำมันหรือไม่เคล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนทั่วทั้ง
11. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชาซึ่งผู้หนึ่งผู้หนึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์
12. ถ้าเขากล่าวเป็นเครื่องโมทนาระคุณ ก็ให้เขากล่าวขนมไว้เชือคลูกน้ำมัน ขنمแผ่นไว้เชือกหาน้ำมัน ขนมยอดแบ่งคลุกน้ำมันให้ดีพร้อมกับเครื่องบูชาโมทนา
13. นอกจากขnmเหล่านี้ให้เขานำขnmปั้งใส่เชือมาถวายเป็นส่วนของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการโมทนาระคุณ
14. ให้เขากล่าวของบูชาเหล่านี้ส่วนหนึ่งจากทั้งหมดแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่บุโหริตผู้อาลีอดสันติบูชา ประพร
15. ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อโมทนาระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย
16. ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขายังรับประทานส่วนที่เหลือได้
17. ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สามให้เผาเสียด้วยไฟ
18. ถ้าอาเนื้อสัตว์อันเป็นเครื่องสันติบูชาารับประทานในวันที่สาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่นำสังคมเสื่อม และผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา
19. เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินได้ อย่ารับประทาน จงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานเนื้อได้
20. แต่ผู้ได้รับประทานเนื้อสัตวบูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะ

ต้องถูกตัดขาดจากพลไฟร์ของตน

21. ยิ่งกว่านั้นอีกฝ่ายไดแตะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะเป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเย毫不犹豫 ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไฟร์ของตน
22. พระเย毫不犹豫 ตัวสักป้อมเสสว่า
23. กล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะหรือของแพะ
24. ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้ แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอันขาด
25. ด้วยผู้ไดก์ตามรับประทานไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเย毫不犹豫 ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไฟร์ของตน
26. ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าย่ารับประทานเลือดเลยที่เดียว ไม่ว่าเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในที่ใดๆ ที่เจ้าอาศัยอยู่
27. ผู้ไดก์ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไฟร์ของตน
28. พระเย毫不犹豫 ตัวสักป้อมเสสว่า
29. กล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแด่พระเย毫不犹豫 ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระเย毫不犹豫 จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขาก็ได้
30. ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระเย毫不犹豫 มาด้วยมือของตนเอง ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้อกันน้ำ เพื่อเอาเนื้อกันน้ำแก่วงไปแก่วงมาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫
31. ให้ปูโรหิตเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา แต่เนื้อกันน้ำจะตกเป็นข่องอาโรมและบุตรชายของเขาก็ได้
32. แต่โคนข้าข้างขวาของสัตว์นั้นเจ้าจะให้ปูโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา
33. บุตรชายอาโรมผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับโคนข้าข้างขวาเป็นส่วนของเขาก็ได้
34. เพราะว่าเนื้อกันที่แก่วงถวาย และเนื้อโคนข้าที่ถวายนั้นเราได้อาจากคุณอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของเขาก็ได้ แต่เราได้มอบให้แก่อาโรมบุโรหิตและบุตรชายของเขามาเป็นกกฎเกณฑ์อันถาวรจากคุณอิสราเอล
35. นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรมและ การเจิมบุตรชายของเขาก็ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเย毫不犹豫 มอบหมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เข้าทั้งหลายถูกถวายให้ปรนนิบัติพระเย毫不犹豫 ในตำแหน่งปูโรหิต
36. ซึ่งพระเย毫不犹豫 ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เข้าทั้งหลาย ในวันที่เข้าทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปูโรหิต เป็นกกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขาก็ได้
37. ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาณบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา
38. ซึ่งพระเย毫不犹豫 ทรงบัญชาไม่เสนอภูษาเช่นนี้ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้ดำเนินเครื่องบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫 ในถิ่นทุรกันดารซึ่งน้ำท่วม

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงนำอาโรวนและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสือยศ นำมันเจม วัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แกะผู้สองตัว กระเบน ขنمปั้งไว้เชื้อ
3. และจะเรียกชุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพับพลาแห่งชุมชน
4. และโมเสสก็กระทำดังที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมชนทุกคนก็ประชุมกันที่ประตูพับพลาแห่งชุมชน
5. โมเสสกล่าวแก่ชุมชนนั่นว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยอวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ
6. โมเสสก์นำอาโรวนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำรากายด้วยน้ำ
7. แล้วสามเสือให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสามเสือคลุมยาวให้ และสามเอฟอดให้เขา เอารัดประคดทอย่างประณีตสำหรับคาดทับเอฟอดคาดเอวให้ ผูกเอฟอดให้ติดเข้าไว้
8. และโมเสสสามทับทรงให้อาโรวน และใส่ อุริมกับทุกมิมไว้ในทับทรงนั้น
9. และสามผู้มาลาไว้บนศีรษะ และติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธิ์ที่ผู้มาลารัดด้านหน้า ดังที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้นั้น
10. แล้วโมเสสนำน้ำมันเจมมาเจมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ชำระให้เป็นของบริสุทธิ์
11. และท่านเอาน้ำมันเจมประพรหมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจมแท่นและเจมภาชนะประจำแท่นทั้งหมด เจมขันและพาณร่องขันเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธิ์
12. และท่านเทน้ำมันเจมลงบนศีรษะของอาโรวนบ้าง แล้วเจมเข้าไว้เพื่อชำระให้บริสุทธิ์
13. และโมเสสก์นำบุตรชายอาโรวนเข้ามาสามเสือแล้วคาดรัดประคดให้ และสามมาลาให้ ดังที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
14. แล้วท่านจึงนำวัวตัวผู้อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเข้ามา อาโรวนและบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น
15. โมเสสก์นำวัวตัวนั้นเสีย เอานิวจุ่มเลือดไปเจมที่เชิงอนรอบแท่น ชำระแท่นให้บริสุทธิ์แล้วเทเลือดที่ฐานของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งบริสุทธิ์ เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น
16. และท่านนำไปไข้มันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับ และได้ตีสองลูกพร้อมกับไข้มันแล้วโมเสสก์เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น
17. แต่วัวและหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
18. แล้วท่านก็นำแกะผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรวนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น
19. โมเสสก์นำแกะนั้นเสีย เอาเลือดประพรที่แท่นและรอบแท่น
20. เมื่อท่านพันแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก์เผาหัวและแกะท่อนๆ กับไข้มันเสีย
21. เมื่อเอาหัวล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก์เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย

เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟภายในแต่พระเยอวาร์ดังที่พระเยอวาร์ทรงบัญชาไม่เสส

22. ท่านจึงนำแกะผู้อีกตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และอาโรมกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็ เอาเมื่อของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น
23. โมเสสก็จากนั้นเสีย เขายื่อดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรม และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเข้า และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเข้า
24. แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรมเข้ามา และโมเสสเอาเสียดเจิมที่ปลายหูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่เท้าข้างขวาของเข้า และโมเสสเอาเสียดประพรที่แท่นและรอบแท่น
25. แล้วท่านจึงนำไปมั่นและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน และพังผืดเห็นอตับและไถสองลูก กับไขมันที่ติดอยู่ และโคนขาข้างขวา
26. และท่านหยิบขนมไว้เชือหันน่ก่อนจากกระบุงขนมปังไว้เชือ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยอวาร์ และหยิบขนมคลูก นำมันก่อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคนขาข้างขวา
27. ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรม และมือของบุตรชายทั้งหลายของเข้า และให้แก่วงไปแก่วงมาเป็น เครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยอวาร์
28. แล้วโมเสสรับของเหล่านั้นมาจากมือของเข้าทั้งหลายและเพาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องสถาปนา บูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟภายในแต่พระเยอวาร์
29. และโมเสสเนื้อกอกแก่วงไปแก่วงมาเป็นเครื่องแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยอวาร์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนา ส่วนของโมเสส ดังที่พระเยอวาร์ทรงบัญชาไม่เสส
30. แล้วโมเสสนำนำมันเจิมและเสียดซึ่งอยู่บนแท่น ประพรบนอาโรมและเครื่องยศของเข้า และบนบุตรชายทั้ง หลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเข้า ดังนี้แหละท่านก็ชำระอาโรมกับเครื่องยศของเข้าให้บริสุทธิ์ บุตรชายทั้งหลายของเขากับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย
31. โมเสสสั่งอาโรมและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า จงต้มเนื้อเสียที่ประดิษฐ์พลาแห่งชุมนุม และรับประทานเสียที่ นั้นกับขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า อาโรมและบุตรชายทั้งหลายของเข้าจะ รับประทาน
32. เนื้อและขนมปังที่เหลือนั้นท่านจะเพาเสียด้วยไฟ
33. และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนกประดิษฐ์พลาแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะ ครบ เพราะที่จะสถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน
34. สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยอวาร์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน
35. ท่านจงอยู่ที่ประดิษฐ์พลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน กระทำการที่พระเยอวาร์ทรงกำหนด ไว้ เกลือกว่าท่านจะต้องถึงตาย เพราะนี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชามา
36. อาโรมกับบุตรชายทั้งหลายของเข้าได้กระทำการที่พระเยอวาร์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

บทที่ 9

1. ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรมและบุตรชายทั้งหลายของเข้า และพากผู้ใหญ่ของอิสราเอล
2. และท่านกล่าวแก่อารอนว่า จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่างให้มีสำนึก จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
3. และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา'
4. และอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาชัยบูชาคลุกน้ำมันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงประภาณแก่ท่านในวันนี้'
5. เขาทั้งหลายก็นำสิ่งที่โมเสสบัญชานั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งซุมนุม และซุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
6. โมเสสกล่าวว่า นี่เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และสั่งรা�ตีของพระเยโฮวาห์จะประภาณแก่ท่านทั้งหลาย
7. แล้วโมเสสจึงสั่งอารอนว่า จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลงมลทินบาปของตัวท่านกับพลไฟร์ทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไฟร์มา และทำการลงมลทินบาปของเข้า ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา'
8. อารอนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฟ้าลูกวัวันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน
9. และบุตรชายอารอนก็นำเลือดมาให้เขา เขายกอาเรือจุ่มเลือดไปเจิมเชิงอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น
10. ส่วนไขมันและไถ กับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา โมเสส
11. เขายกเผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย
12. เขาย่างสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอารอนก็นำเลือดมาให้เขา เขายิงอาเรือดนั้นประพรที่แท่นและรอบแท่น
13. และบุตรชายทั้งหลายของอารอนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละท่อนกับหัวมาให้อารอน อารอนก็เผาสิ่งเหล่านี้บนแท่น
14. อารอนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา
15. แล้วอารอนก็นำเครื่องบูชาของพลไฟร์มาถวาย คือนำแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไฟร์มาเผาเสียบูชาไถ่บาป ดังเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อนนั้น
16. และขายกถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ
17. และขายกถวายธัญบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า
18. เขาย่างวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไฟร์ และบุตรชายอารอนนำเลือดมาให้อารอน อารอนก็อาเรือดประพรที่แท่นและรอบแท่น
19. และนำไปไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ่มเครื่องใน และได้กับพังผืดเหนือตับมาให้

20. และเข้าทั้งหลายวัง “ไข้มัน” ไว้บนเนื้ออก และอาโรมก์เพา “ไข้มันเสียบ” แทน
21. ส่วนเนื้อออกและเนื้อโคนขาข้างขวา “นั้น” อาโรมแก่วง “ไปแก่วง” มาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยโاوية ดังที่ไม่เสนอบัญชาไว้
22. แล้วอาโรมยกมือขึ้นอวยพรพล “ไฟร์” และอาโรมก์ลงมาจากการถวายเครื่องบูชา “ไถ่บาป” เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา
23. ไม่เสนอ กับอาโรมจึงเข้าไปในผลับพลาแห่งชุมชน เมื่อเข้าทั้งสองออกมา เขา ก็ อวยพรพล “ไฟร์” และส่ง่าราศีของพระเยโاوية ก็ ปราภภูแก่พล “ไฟร์” ทั้งมวล
24. เปลวเพลิงพลุ “ง่องออก” มาต่อพระพักตร์พระเยโاوية ขาว “ไฟร์” เพาเครื่องเผาบูชาและ “ไข้มันซึ่งอยู่บนแท่น” เมื่อพล “ไฟร์” ทั้งหลายเห็นก็ “โหรร้อง” และชูบหน้าลง

บทที่ 10

1. ฝ่ายนัดักกับอาบีสูบุตรชายของอาโวน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่ในนั้นแล้วใส่เครื่องห้อมลง เอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถawayบูชาต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากำทำเช่นนั้น
2. "ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโไฮวาร์ด" ใหม่เข้าทั้งสองและเขาก็ตามต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด
3. โมเสสจึงบอกอาโวนว่า พระเยโไฮวาร์ดรัสดังนี้ว่า 'เราจะดำเนินความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เขาจะถawayส่งราชศักดิ์แก่เราต่อหน้าพลไฟร์ทั้งปวง' และอาโวนก็นิ่งอยู่
4. โมเสสเรียกมิชาเอลและเอลชาฟาน บุตรชายของอุสเซอel อาของอาโวน บอกเขาว่า จงเข้ามายกให้ หมายเหตุนี้ของเจ้าออกไปเสียนอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์
5. เขาก็เข้ามายกให้หมายศพทั้งสี่ออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง
6. และโมเสสกล่าวแก่อาโวนและเอเลอาชาร์และอิชามาร์ บุตรชายอาโวนว่า ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผิดห้อย หรือฉีกเสื้อผ้าของท่าน เกลือกว่าท่านจะต้องตายและเกลือกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมชนทั้งหมด แต่พี่น้องของท่านคือวงศ์วานอิสราเอลทั้งมวล จะไว้ทุกข์เพราะพระเยโไฮวาร์ดทรงให้บังเกิดการเผาไหม้เมก็ได้
7. และอย่าออกไปจากประตูบ้านพลาแห่งชุมชน เกลือกว่าท่านต้องตาย เพราะว่าน้ำมันเจ้มแห่งพระเยโไฮวาร์ดอยู่เหนือท่านทั้งหลาย และเข้าทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส
8. พระเยโไฮวาร์ดรัสถกับอาโวนว่า
9. เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในบ้านพลาแห่งชุมชน อย่าดื่มเหล้าอยุ่นหรือสุราเกลือกว่าเจ้าจะต้องตายทั้งนี้ให้เป็นภัยเงยคนที่ถวารอยู่ตลอดช่วงอายุของเจ้า
10. เจ้าจะแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน
11. และเจ้าจะต้องสอนพลไฟร์อิสราเอลให้ทราบถึงภัยเงยคนที่ชั่วชุมชนซึ่งพระเยโไฮวาร์ดได้ตรัสแก่เข้าทั้งหลายทางโมเสส
12. โมเสสกล่าวแก่อาโวนและเอเลอาชาร์ และอิชามาร์ บุตรชายของเข้าผู้ที่เหลืออยู่ว่า จงเอาชัยชนะซึ่งเหลือจาก การบูชาด้วยไฟถawayแด่พระเยโไฮวาร์ด มารับประทานที่ริมแม่น้ำไม่สีเชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด
13. ท่านจะรับประทานในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่าน จากเครื่องบูชาด้วยไฟถawayแด่พระเยโไฮวาร์ด เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาดังนี้
14. แต่เนื้อออกที่แก่วงถaway และเนื้อโคนขาที่ถawayแล้วนั้น ท่านจะรับประทานในที่สะอาด ทั้งด้วยท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่านก็รับประทานได้ เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชาของคนอิสราเอล อันตกอยู่กับท่านทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย
15. เนื้อโคนขาที่ถaway และเนื้อออกที่แก่วงถawayเข้าจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟ เพื่อแก่วงเป็นเครื่องบูชาแก่วงถawayต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นภัยเงยคนที่เนื่องนิตย์ ดังที่พระเยโไฮวาร์ดทรงบัญชาไว้
16. ฝ่ายโมเสสได้พยายามไถ่สามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และดูเดิด แพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึง

ໂກຮົດເລອາຈາຣ໌ແລະອີຮາມາຮູບຕະຫາຍຂອງອາໂຣນທີ່ເໜືອຍຸ່ ທ່ານວ່າເຂົວວ່າ

17. ເຫດໃຈນທ່ານຈຶ່ງມີໄດ້ຮັບປະທານເຄື່ອງນູ່ຊາໄຕບາປີນທີ່ບຣິສຸທົ່ງ ໃນເມື່ອເປັນຂອງບຣິສຸທົ່ງທີ່ສຸດ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຂອງເຫຼຳນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມຂ້າວຂ້າຂອງຊຸມນຸມໜັນ ເພື່ອກຳກຳລົບມລທິນບາປີຂອງເຂົາທັງໝາຍຕ່ອພຣະພັກຕົວພຣະເຍໂຮວ່າ໌
18. ດູເລີດ ເລືອດສັຕະນັກມີໄດ້ນຳເຂົາມາຍັງທີ່ບຣິສຸທົ່ງທີ່ຫ້ອງໜັນໃນ ທ່ານຄວາມໄດ້ຮັບປະທານສິ່ງເຫຼຳນັ້ນທີ່ບຣິສຸທົ່ງ ດັ່ງທີ່ຂໍາພເຈົ້າໄດ້ບໍ່ຢູ່ແລ້ວນັ້ນ
19. ອາໂຣນຈຶ່ງກລ່າວແກ່ໂມເສສວ່າ ດູເລີດ ວັນນີ້ເຂົາໄດ້ຄວາຍເຄື່ອງນູ່ຊາໄຕບາປີແລະເຄື່ອງເພານູ່ຊາຂອງເຂົາຕ່ອພຣະພັກຕົວພຣະເຍໂຮວ່າ໌ແລ້ວ ແລະເຫດກາຮັນເຫຼຳນັ້ນກີກັກທີ່ຂໍາພເຈົ້າແລ້ວ ຄໍາວັນນີ້ຂໍາພເຈົ້າໄດ້ຮັບປະທານເຄື່ອງນູ່ຊາໄຕບາປີ ຈະເປັນທີ່ໂປຣດປ່ານໃນສາຍພຣະນັດຮອງພຣະເຍໂຮວ່າ໌ຫົວ່ອ
20. ເມື່ອໂມເສສໄດ້ພັງດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກີພອໃຈ

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่มีชีวิตในบรรดาสัตว์ในโลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้
3. บรรดาสัตว์ที่แยกกีบและมีกีบผ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้
4. อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกีบ เจ้าก็อย่ารับประทาน อูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
5. ตัวกระจะพาเพราจะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
6. กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
7. หมู เพราะมันเป็นสัตว์แยกกีบและมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
8. อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าแตะต้องซากของมัน มันเป็นของมลทินแก่เจ้า
9. สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้
10. แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่างที่เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใดๆซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
11. สัตว์เหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมัน แต่ให้เจ้าถือว่าซากของมันเป็นที่พึงรังเกียจ
12. อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำไม่มีครีบและเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
13. ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้รับประทานไม่ได้ มันเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ คือนกอินทรี นกแร้ง นกออก
14. นกเหียง หยางหยาง เหยี่ยวตามชนิดของมัน
15. นกแกกตามชนิดของมัน
16. นกเค้าแมว นกเค้าโมาก นกนางนวล เหยี่ยวอกเข้าตามชนิดของมัน
17. นกเค้าแมวเล็ก นกอ้ายจ้วง นกทีดทือ
18. นกอีโก้ง นกกระทุง นกแร้ง
19. นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวน และค้างคาว
20. แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
21. แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขา นี้ เจ้าจะรับประทานจำพวกที่มีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้
22. ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เจ้ารับประทานได้ ตึกแต่นวัยบินตามชนิดของมัน จึงหรือโกร่งตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตึกแต่นวัยตามชนิดของมัน
23. แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
24. สิ่งเหล่านั้นจะกระทำให้เจ้ามลทินได้ คือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องซากของมันจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น

25. ผู้ใดถือหากสัตว์ส่วนใดๆไปต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
26. หากของสัตว์ทั้งปวงที่แยกกันและไม่มีกิบผ่า ไม่เครียวເວື່ອງເປັນສັດວົມລາຫີນແກ່ເຈົ້າ ผู้ใดแตะต้องสัตว์เหล่านี้จะมลทิน
27. ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยขยຸ່ມเท้าเป็นສັດວົມລາຫີນແກ່ເຈົ້າ ผู้ใดแตะต้องหากสัตว์นี้จะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น
28. ผู้ใดนำหากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เป็นສັດວົມລາຫີນແກ່ເຈົ້າ
29. ในบรรดาสัตว์ที่เลือยกланไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้เป็นສັດວົມລາຫີນແກ່ເຈົ້າ คือ อីເහີນ ហູ້ ໜີ້ຕາມชนิดของมัน
30. จິ່ງຈິກ ຕະກວດ ແຍ້ ຈິ່ງເໜລນແລກົງກ່າ
31. ในบรรดาสัตว์เลือยกлан ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินແກ່ເຈົ້າ ผู้ใดแตะต้องเมื่อมันตายแล้ว ผຸ້ນ້ຳຈະມลทินไปถึงเวลาเย็น
32. และเมื่อมันตายตกทับสิ่งใด สິ່ງນັ້ນກີບເປັນມລທິນ ໄນວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ເປັນໄຟ້ ອີ່ອເສື້ອຜ້າ ອີ່ອໜັງສັດວົມ ອີ່ອກະຮສອບ ອີ່ອກາຈນະໄດ້ຖ່ານີ້ໃຫ້ເພື່ອປະໂຍ້ນໂຍ່ງໄດ້ ຈະຕ້ອງແຂ່ນ້າ ແລະຈະມລທິນໄປຈົນຄື່ງເວລາເຍັນ ຕ່ອໄປກິນນັບວ່າສະອາດໄດ້
33. และກໍາມັນຕກລົງໄປໃນກາຈນະດິນ ສິ່ງທີ່ອູ້ໃນກາຈນະນັ້ນຈະມລທິນ ຈົງທຸບກາຈນະນັ້ນເສີຍ
34. ອາຫາຣໃນກາຈນະນັ້ນທີ່ຮັບປະກາດໄດ້ຊື່ມື້ນ້ຳປັນອູ້ກີບເປັນມລທິນ ແລະນໍາດື່ມທັງສິ້ນຊື່ງຈະດື່ມໄດ້ຈາກກາຈນະຍ່ອງໄງ້ນີ້ຈະມລທິນ
35. ຄໍາສ່ວນໄດ້ຂອງหากສັດວົມຕກໄສສິ່ງໄດ້ ສິ່ງນັ້ນຈີນມລທິນ ໄນວ່າເປັນເຕາອບຫີ່ອເຕາ ຕ້ອງຖຸບເສີຍ ເປັນມລທິນ ແລະເປັນຂອງມລທິນແກ່ເຈົ້າ
36. ອຢ່າງໄຮກຕາມນໍາພູ້ຫີ່ອນໍາໃນແອ່ງເກີບນໍາເປັນຂອງສະອາດ ແຕ່ສິ່ງໄດ້ທີ່ແຕະຕ້ອງหากສັດວົມນັ້ນຈະມລທິນ
37. ຄໍາສ່ວນໄດ້ຂອງหากຕກໄສເມລົດພື້ນທີ່ໃຫ້ຫວ່ານ ພຶ້ນນັ້ນນັບວ່າສະອາດ
38. ຄໍາເອາເມລົດພື້ນນັ້ນແຂ່ນໍາໄວ້ ແລະหากສັດວົມສ່ວນໄດ້ຕກໄສນໍານັ້ນກີບເປັນມລທິນແກ່ເຈົ້າ
39. ຄໍາສັດວົມຊື່ງເຈົ້າຈະຮັບປະກາດໄດ້ນັ້ນຕາຍເອງ ຜູ້ທີ່ແຕະຕ້ອງหากສັດວົມນັ້ນຈະມລທິນໄປຈົນຄື່ງເວລາເຍັນ
40. ແລະຜູ້ໄດ້ທີ່ຮັບປະກາດຫາກນັ້ນຈະຕ້ອງซักເສື້ອຜ້າຂອງເຂາເສີຍແລະເປັນມລທິນໄປຈົນຄື່ງເວລາເຍັນ ຜູ້ໄດ້ທີ່ຈັບຄື່ອງຫາກນັ້ນໄປກີດຕ້ອງซักເສື້ອຜ້າຂອງตน ແລະເປັນມລທິນໄປຈົນຄື່ງເວລາເຍັນ
41. ປຽດສັດວົມເລື່ອຍຄລານທີ່ໄປບັນແຜ່ນດິນເປັນສິ່ງພຶ້ງຮັງເກີຍຈ ອຢ່າງຮັບປະກາດ
42. ສິ່ງໄດ້ທີ່ເລື່ອຍໄປດ້ວຍທ່ອງ ອີ່ອສິ່ງທີ່ເດີນສີ່ຂາ ອີ່ອສິ່ງທີ່ມີຫລາຍຂາ ຖຸກສິ່ງທີ່ຄລານໄປບັນແຜ່ນດິນ ເຈົ້າຍ່າຮັບປະກາດ ເພຣະເປັນສິ່ງພຶ້ງຮັງເກີຍຈ
43. ເຈົ້າຢ່າກຮາທຳໃຫ້ຕ້ວເວອງເປັນທີ່ພຶ້ງຮັງເກີຍຈດ້ວຍສັດວົມເລື່ອຍຄລານໄດ້ ອຢ່າກຮາທຳໃຫ້ເປັນມລທິນໄປດ້ວຍສັດວົມຫຼັກນີ້ເລຍ ເກຮງວ່າເຈົ້າຈະເປັນມລທິນໄປດ້ວຍ
44. ເພຣະເຮົາຄື່ອພຣະເຢໂສວາຫົ່ວ່າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຈົງຈຳຮະຕົວໄວ້ໃຫ້ບຣິສຸທົ່ງ ເພຣະເຮົາບຣິສຸທົ່ງ ເຈົ້າຢ່າກຮາທຳໃຫ້ເປັນມລທິນໄປດ້ວຍສັດວົມຍ່າງໄດ້ຍ່າງໜຶ່ງຄລານໄປບັນແຜ່ນດິນ
45. ເພຣະເຮົາຄື່ອພຣະເຢໂສວາຫົ່ວ່າຜູ້ນໍາເຈົ້າອອກຈາກແຜ່ນດິນອີີປົດ ເພື່ອເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເພຣະຈະນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງບຣິສຸທົ່ງ

เพาะเราริสทรี

46. เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลือยคลานบนแผ่นดิน
47. เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นเมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นเมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตับประทานได้ และสัตว์มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าหูยิ่งคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลาที่นางมีประจำเดือน
3. ในวันที่แปดให้ตัดหนังปulary ของคชาตของเด็กนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสุนัต
4. ให้นางค่อยอยู่อีกสามสิบสามวันด้วยเรื่องโลหิตประจำของนาง อย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันประจำของนาง
5. แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องค่อยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องโลหิตประจำของนาง
6. และเมื่อวันประจำของนางครบแล้ว ไม่ว่าเป็นกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปูโรหิตที่ประตุ พลับพลาแห่งชุมชน นำลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเข้าตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
7. ให้ปูโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนาง ตก นีเป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าเป็นชายหรือหญิง
8. และถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และให้ปูโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุหรือด่างขึ้นที่ผิวนัง แล้วผิวนังของเขามีเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอโรมปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายคนหนึ่งคนใดของเขาน้ำที่เป็นปูโรหิต
3. ให้ปูโรหิตตรวจผิวนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขันในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวนังลงไป นับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปูโรหิตตรวจเขาราบรื่นแล้วให้ประกาศว่าเขามีเป็นมลทิน
4. ถ้าผิวนังตรงที่ด่างขึ้นนั้นขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวนัง และขันในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปูโรหิตกักตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน
5. และให้ปูโรหิตตรวจเขาก่อนในวันที่เจ็ด ดูถูก ถ้าตามสายตาของเขายังเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ไม่لامออกไปในผิวนัง ก็ให้ปูโรหิตกักตัวเขาน้ำท่อไปอีกเจ็ดวัน
6. พอดีวันที่เจ็ดให้ปูโรหิตตรวจเขาก่อนครั้งหนึ่ง ดูถูก ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลง และโรคมีได้ lamออกไปในผิวนัง ก็ให้ปูโรหิตประกาศว่า เขายังคงหายดีแล้ว เขายังเป็นโรคพุเท่านั้น ให้เข้าซักเสือผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้
7. แต่ถ้าหากว่าภายนอกดังจากที่เขารำลึกตัวแก่ปูโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่า บริเวณที่พุ lamออกไปในผิวนัง เขายังคงกลับไปหาปูโรหิตอีก
8. ให้ปูโรหิตทำการตรวจ ดูถูก ถ้าบริเวณพุนั้น lamออกไปในผิวนัง ก็ให้ปูโรหิตประกาศว่าเขามีเป็นมลทิน เขายังเป็นโรคเรื้อน
9. ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปูโรหิต
10. และให้ปูโรหิตตรวจดูตัวเขาน้ำ ดูถูก ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวนัง ซึ่งทำให้ขันที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่บวมนั้น
11. แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื่องที่ผิวนัง ให้ปูโรหิตประกาศว่าเขามีมลทิน อย่ากักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขามีเป็นมลทิน
12. ถ้าโรคเรื้อนนั้น lamไปตามผิวนังตามที่ปูโรหิตเห็นก็ปรากฏว่า lamไปตามผิวนังทั่วตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนเข้า
13. ปูโรหิตต้องตรวจดู และดูถูก ถ้าเรือนนั้นແแปลหัวตัว ให้ปูโรหิตประกาศว่าสะอาดด้วยโรคของเขามาก่อน แล้วตัวของเขายังคงหายดี
14. ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็เป็นมลทิน
15. ให้ปูโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขามีมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขายังเป็นโรคเรื้อน
16. หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกหลายสี ให้เขามาหาปูโรหิต
17. และให้ปูโรหิตตรวจเขาน้ำ และดูถูก ถ้าโรคนั้นหายเป็นโรคพีก ให้ปูโรหิตประกาศว่า คนที่เป็นโรคนั้นสะอาด
18. ถ้าที่ร่างกายคือผิวนังของคนใดมีแผลฝังหายแล้ว
19. ถ้าที่แผลเป็นน้ำนมสีขาวบวมขึ้นมาหรือมีที่ด่างขึ้นสีแดงเรื่อยๆ ให้ผู้นั้นไปรักษาตัวที่ปูโรหิต

20. และบุปผารหิตจะตรวจดู ดูເດີດ ຄໍາທີ່ເປັນນັ້ນລຶກກວ່າຜົວໜັງ ແລະຂນໍທີ່ບໍລິເວັນແນ້ນແປລືຢັນເປັນສີຂາວ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສ ວ່າເຂາເປັນມລທິນ ໂຮຄນ້ນເປັນໂຮຄເຮືອນ ມັນພູ້ຂຶ້ນມາທີ່ແລ້ວ
21. ແຕ່ຄໍາບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູ ແລ້ວ ແລະດູເດີດ ຂນໍທີ່ນັ້ນກີ່ໄປແປລືຢັນເປັນສີຂາວ ແລະເປັນໄມ່ລຶກກວ່າຜົວໜັງແຕ່ຈາງ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕ ກັກຕົວເຂາໄວ້ເຈັດວັນ
22. ຄໍາໂຮຄນ້ນລາມອອກໄປໃນຜົວໜັງ ກີ່ໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາເປັນມລທິນ ເຂາເປັນໂຮຄແລ້ວ
23. ແຕ່ຄໍາທີ່ດຳກັນນັ້ນຄົງທີ່ອູ່ໄມ່ລາມອອກໄປ ກີ່ເປັນແຕ່ເພີຍແພລເປັນຂອງຝີ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາສະອາດ
24. ພ້ອມສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍຄືຜົວໜັງຖຸກໄຟລວກແລະເນື້ອແພລສົດທີ່ຕຽບນັ້ນເປັນທີ່ດຳກັນສີແດງເຮືອງຫຼືສີຂາວ
25. ໃຫ້ບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູ ແລະດູເດີດ ຄໍາຂນໍໃນບໍລິເວັນແນ້ນແປລືຢັນເປັນສີຂາວແລະປຣາກງູວ່າເປັນລຶກກວ່າຜົວໜັງກີ່ເປັນໂຮຄເຮືອນ ມັນພູ້ຂຶ້ນມາທີ່ແລ້ວໄຟລວກ ແລະໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາເປັນມລທິນ ເຂາເປັນໂຮຄເຮືອນ
26. ແຕ່ຄໍາບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູ ແລະດູເດີດ ຂນໍໃນທີ່ດຳກັນນັ້ນໄປແປລືຢັນເປັນສີຂາວ ແລະເປັນໄມ່ລຶກກວ່າຜົວໜັງ ແຕ່ຈາງ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕກັກຕົວເຂາໄວ້ເຈັດວັນ
27. ພອດື່ງວັນທີເຈັດກີ່ໃຫ້ບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູເຂາ ຄໍາທີ່ເປັນນັ້ນລາມອອກໄປໃນຜົວໜັງ ກີ່ໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາເປັນມລທິນ ເຂາເປັນໂຮຄເຮືອນ
28. ຄໍາທີ່ດຳກັນນັ້ນຄົງທີ່ອູ່ໄມ່ລາມອອກໄປໃນຜົວໜັງ ແຕ່ຈາງ ບວນເພຣະໄຟລວກ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາສະອາດ ເພຣະມັນເປັນເພີຍແພລເປັນຂອງໄຟລວກ
29. ຄໍາຫຍາຍຫຼືອໜູ້ຄົນໄດ້ມີໂຮຄທີ່ສີຮະຫຼືອທີ່ເຄຣາ
30. ໃຫ້ບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູໂຮຄນ້ນ ແລະດູເດີດ ຄໍາເປັນລຶກກວ່າຜົວໜັງ ແລະພມຕຽບນັ້ນເໜືອງແລະບາງ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາເປັນມລທິນ ເຂາເປັນໂຮຄຄົນ ເປັນໂຮຄເຮືອນທີ່ສີຮະຫຼືອທີ່ເຄຣາ
31. ແລະຄໍາບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູໂຮຄຄົນນັ້ນ ແລະດູເດີດ ເປັນໄມ່ລຶກກວ່າຜົວໜັງ ແລະໄມ່ມີພມດໍາອູ່ໃນບໍລິເວັນແນ້ນ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕກັກຕົວບຸດຄລທີ່ເປັນໂຮຄຄົນນັ້ນໄວ້ເຈັດວັນ
32. ພອດື່ງວັນທີເຈັດກີ່ໃຫ້ບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູໂຮຄນ້ນ ດູເດີດ ຄໍາອາກາຮຄົນນັ້ນໄມ່ລາມອອກໄປ ແລະໄມ່ມີຂົນເໜືອງໃນບໍລິເວັນແນ້ນ ແລະປຣາກງູວ່າອາກາຮຄົນໄມ່ລຶກກວ່າຜົວໜັງ
33. ກີ່ໃຫ້ຄົນນັ້ນໂກນພມເສີຍ ແຕ່ອຢ່າໂກນຕຽບບໍລິເວັນທີ່ຄົນ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕກັກຕົວບຸດຄລທີ່ເປັນໂຮຄຄົນນັ້ນໄວ້ອີກເຈັດວັນ
34. ພອດື່ງວັນທີເຈັດກີ່ໃຫ້ບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູຕຽບທີ່ຄົນ ດູເດີດ ຄໍາທີ່ຄົນນັ້ນໄມ່ລາມອອກໄປໃນຜົວໜັງ ແລະປຣາກງູວ່າເປັນໄມ່ລຶກໄປກວ່າຜົວໜັງ ໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາສະອາດ ໃຫ້ເຂົ້າກັບເສື່ອຜ້າ ແລ້ວຈະສະອາດ
35. ແຕ່ຄໍາເຂາໜ້າຮ່າຍຕົວແລ້ວ ຍັງປຣາກງູວ່າໂຮຄຄົນນັ້ນລາມອອກໄປໃນຜົວໜັງ
36. ກີ່ໃຫ້ບຸໂຮທິຕຈະຈຸດູເຂາ ແລະດູເດີດ ຄໍາໂຮຄຄົນນັ້ນລາມອອກໄປໃນຜົວໜັງແລ້ວ ບຸໂຮທິຕໄມ່ຈຳເປັນຕໍ່ອ່ານຫາຂນສີເໜືອງເຂາເປັນມລທິນແລ້ວ
37. ແຕ່ຄໍາຕາມສາຍຕາຂອງເຂາໂຮຄຄົນນັ້ນຮະກັບແລ້ວ ແລະມີພມດໍາອກອູ່ໃນບໍລິເວັນແນ້ນ ໂຮຄຄົນນັ້ນຫຍາຍແລ້ວ ເຂົກສະອາດ ແລະໃຫ້ບຸໂຮທິຕປະກາສວ່າເຂາສະອາດ
38. ເນື່ອຜູ້ຫຍາຍຫຼືອຜູ້ໜູ້ມີທີ່ດຳກັນທີ່ຜົວໜັງ ດືອກທີ່ດຳກັນສີຂາວ

39. ให้บุหริทตตรวจเชา ดูເຄີດ ຄໍາທີ່ດ່າງຂຶ້ນທີ່ພິວກາຍນັ້ນເປັນສືຂາວໜ່ານ ນັ້ນເປັນເກລືອນທີ່ພູຂຶ້ນໃນພິວທັນ ເຂົາສະອາດ
40. ຄໍາຫາຍຄົນໄດ້ມີຜົມຮ່ວງຈາກສີຣະ ເຂົາເປັນຄົນສີຣະລໍານ ແຕ່ເຂົາສະອາດ
41. ຄໍາຫາຍຄົນໄດ້ມີຜົມທີ່ໜ້າພາກແລະທີ່ໜັນຮ່ວງ ໜ້າພາກຂອງເຂາລໍານ ແຕ່ເຂົາສະອາດ
42. ແຕ່ຄໍາຕຽບງວບວິເວນສີຣະລໍານຫຼືໜ້າພາກລໍານ ມີບວິເວນເປັນໂຮຄສີແດງເວື່ອງ ເຂົາເປັນເວື່ອນພູຂຶ້ນທີ່ສີຣະລໍານຫຼືໜ້າພາກລໍານນັ້ນ
43. ให้บุหริທຕຽບຈຸດເຂາ ດູເຄີດ ຄໍາໂຮບວນນັ້ນສີແດງເວື່ອງອູ່ທີ່ສີຣະລໍານຫຼືໜ້າພາກລໍານຂອງເຂາ ແມ່ນອັນກັບໂຮຄ
ເວື່ອນທີ່ປາກົງຕາມພິວທັນ
44. ຂ້າຍຜູ້ນັ້ນເປັນໂຮຄເວື່ອນ ເຂົາເປັນມລທິນ ບຸໂຮທິຕ້ອງປະກາສວ່າ ເຂົາເປັນມລທິນ ໂຮຄຂອງເຂາອູ່ທີ່ສີຣະ
45. ໄທ່ນຸຄຄລທີ່ເປັນໂຮຄເວື່ອນສ່ວນເສື່ອຜໍາທີ່ຂາດ ແລະໃຫ້ປ່ອຍຜົມ ແລະໃຫ້ເຂົາປິດຮົມຝີປາກບນໄວ້ ແລ້ວຮ່ອງໄປວ່າ 'ມລທິນ
ມລທິນ'
46. ເຂົາຈະເປັນມລທິນອູ່ຕລອດເວລາທີ່ເຂາເປັນໂຮຄ ເຂົາເປັນມລທິນ ເຂົາຈະຕ້ອງອູ່ແຕ່ລຳພັງກາຍນອກຄ່າຍ
47. ເມື່ອໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍມີໂຮຄເວື່ອນ ໄນວ່າຈະເປັນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂນສັດວິທີ່ຫຼືຜໍາປ່ານ
48. ອູ່ທີ່ດ້າຍເສັ້ນຢືນຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງ ອູ່ທີ່ຜໍາປ່ານຫຼືຜໍາຂັນສັດວິ ຫຼືອູ່ໃໝ່ເໜັນ ຫຼືອຸ່ສິ່ງໄດ້ງໍທີ່ກຳດ້ວຍໜັງ
49. ຄໍາໂຮຄນັ້ນທຳໃຫ້ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍມີສີເຂົ້າວຸທີ່ຫຼືແດງງໍທີ່ດ້າຍເສັ້ນຢືນຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງທີ່ໜັງຫຼືອຸ່ສິ່ງໄດ້ງໍທີ່ກຳດ້ວຍໜັງ ນັ້ນ
ເປັນໂຮຄເວື່ອນ ຈະຕ້ອງນຳໄປແສດງຕ່ອບຸໂຮທິດ
50. ແລະໃຫ້ບຸໂຮທິຕຽບໂຮຄນັ້ນ ແລະໃກ້ກັກສິ່ງທີ່ເປັນໂຮຄນັ້ນໄວ້ເຈັດວັນ
51. ພອຄື່ງວັນທີ່ເຈັດກີໃຫ້ຈຸດໂຮຄນັ້ນອີກ ຄໍາໂຮຄນັ້ນລາມໄປໃນເສື່ອຜໍາເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ ໄນວ່າທີ່ດ້າຍເສັ້ນຢືນຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງ
ເປັນທີ່ໜັງສັດວິ ຫຼືອຸ່ສິ່ງໄດ້ທີ່ກຳດ້ວຍໜັງສັດວິ ໂຮຄນັ້ນເປັນໂຮຄເວື່ອນຍ່າງຮ່າຍ ນັບວ່າເປັນມລທິນ
52. ให้บຸໂຮທິຕຝາເຄື່ອງແຕ່ງກາຍນັ້ນເສີຍ ໄນວ່າເປັນໂຮຄທີ່ດ້າຍເສັ້ນຢືນຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງ ເປັນທີ່ຜໍາຂັນສັດວິຫຼືຜໍາປ່ານ ຫຼືອຸ່ສິ່ງ
ໄດ້ງໍທີ່ກຳດ້ວຍໜັງສັດວິ ເພົ່າເປັນໂຮຄເວື່ອນທີ່ຮ່າຍ ຈຶ່ງໃຫ້ເພາເສີຍໄນ້ໄຟ
53. ແລະຄໍາປຸ່ໂຮທິດນັ້ນຈຸດ ແລະດູເຄີດ ໂຮຄນັ້ນມີໄດ້ລາມໄປໃນເສື້ອ ທັ້ງທີ່ດ້າຍເສັ້ນຢືນຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງ ຫຼືອຸ່ນສິ່ງໄດ້ທີ່ກຳດ້ວຍ
ໜັງສັດວິ
54. ກີໃຫ້ບຸໂຮທິບັນຍຸ້າໃຫ້ເຂົ້າກັດວັນທີ່ເປັນໂຮຄນັ້ນເສີຍ ແລະໃກ້ກັກໄວ້ອີກເຈັດວັນ
55. ເມື່ອໜັກແລ້ວກີໃຫ້ບຸໂຮທິຕຽບຈຸດຕົວທີ່ເປັນໂຮຄນັ້ນອີກ ດູເຄີດ ຄໍາບວິເວນທີ່ເປັນໂຮຄໄມ່ປັບປຸງສີ ແມ່ວ່າໂຮຄນັ້ນໄມ່ລາມໄປ
ກີເປັນມລທິນ ເຈົ້າຈົ່າກັດວັນທີ່ເປັນໂຮຄເວື່ອນນັ້ນຈະອູ່ຂ້າງໃນຫຼືອຸ່ນຂ້າງນອກ
56. ຄໍາປຸ່ໂຮທິດຕຽບຈຸດເມື່ອໜັກແລ້ວ ແລະດູເຄີດ ໂຮຄນັ້ນຈາງ ກີໃຫ້ຈົກບວິເວນນັ້ນອອກເສີຍຈາກເສື່ອຫຼືໜັງສັດວິ ຫຼືເສັ້ນຢືນ
ຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງ
57. ຄໍາປາກົງຫຼື້ນອີກໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍໄນວ່າທີ່ດ້າຍເສັ້ນຢືນຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງ ຫຼືອຸ່ນສິ່ງໄດ້ງໍທີ່ກຳດ້ວຍໜັງສັດວິ ໂຮຄນັ້ນລາມໄປ
ແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່າກັດວັນທີ່ເປັນໂຮຄນັ້ນດ້ວຍໄຟ
58. ຄໍາເສື້ອທັ້ງທີ່ດ້າຍເສັ້ນຢືນຫຼືເສັ້ນຟຸ່ງ ຫຼືອຸ່ສິ່ງໄດ້ງໍທີ່ກຳດ້ວຍໜັງສັດວິ ຈຶ່ງເມື່ອໜັກແລ້ວໂຮຄນັ້ນໜົມດໄປ ກີໃຫ້ໜັກອີກເປັນ
ຄັ້ງທີ່ສອງ ສະອາດໄດ້ແລ້ວ

59. นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรคเรื้อนในเลือดที่ทำด้วยขันสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่ว่าเป็นที่ด้วยเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่าอย่างใดสะอาด อย่างใดเป็นมลทิน

1. พระเยอว่าห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. ต่อไปนี้จะเป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเข้า ให้พำนมาหาปูโรหิต
3. และให้บุปโธหิตออกไปนอกค่าย และให้บุปโธหิตทำการตรวจ ดูเดิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว
4. ก็ให้บุปโธหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม่นสนสีดำร์ กับด้วยสีแดง และตันหุสบ
5. ให้บุปโธหิตบัญชาให้ฝ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล
6. สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้บุปโธหิตเอาอกตัวที่ยังเป็นอยู่กับไม่นสนสีดำร์ ด้วยสีแดง ตันหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล
7. และให้บุปโธหิตประพรหมคนที่จะรับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในห้องทุ่ง
8. และให้ผู้ที่รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน และให้โภนผอมกับขนหั้งหมดเสีย และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เข้าเข้าค่ายได้ แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขามาเจ็ดวัน
9. พกวันที่เจ็ดให้เข้าโภนผอมจากศีรษะของเข้าให้หมด ให้เข้าโภนเคราและโภนขนคิ้ว คือโภนให้หมด แล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด
10. ในวันที่แปดให้เข้าเอาลูกแกะผู้นั้นตัวหนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลงกหนนิ่ง ยอดแป้งคลุกน้ำมันสามในสิบเอฟ้าที่เป็นธัญญบูชา กับน้ำมันลงกหนนิ่ง
11. ให้บุปโธหิตผู้ทำการชำระ นำผู้ที่รับการชำระกับสิ่งของเหล่านี้มาต่อพระพักตร์พระเยอว่าห์ที่ประทุมพลับพลาแห่งชุมนุม
12. ให้บุปโธหิตนำลูกแกะผู้นั้นตัวหนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลงกหนนิ่ง ให้แก่วงไปแก่วงมาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยอว่าห์
13. ให้บุปโธหิตนำลูกแกะนั้นในที่ที่เข้ามาสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชานที่บริสุทธิ์ เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป เป็นของที่ตกแก่บุปโธหิต เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด
14. บุปโธหิตจะนำเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง และบุปโธหิตจะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้ที่รับการชำระ และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา
15. และบุปโธหิตจะนำน้ำมันหนึ่งลงบนน้ำมันบ้าง เทไส่ฝ่ามือข้ายของตน
16. และอาหนีมือขวาจิมน้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรหมน้ำมันด้วยนิ้วของเข้าเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยอว่าห์
17. ส่วนน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือนั้น บุปโธหิตจะนำมาบ้าง เจิมที่ปลายหูขวาของผู้ที่รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา ทับบนเลือดเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
18. ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของบุปโธหิตนั้น เขายจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ แล้วบุปโธหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยอว่าห์

19. บุปผารหิตจะถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลับมลทินของผู้รับการชำระให้พ้นจากมลทินของเข้า ภายหลังบุปผารหิตจะนำสัตว์อันเป็นเครื่องเพาบูชา
20. และบุปผารหิตจะถวายเครื่องเพาบูชาและธัญญบูชาบนแท่น บุปผารหิตจะทำการลับมลทินของเข้าดังนี้ และเขาก็จะสามารถได้
21. ถ้าผู้นั้นเป็นคนยากจนและไม่สามารถจ่ายมาได้เท่านั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพื่อแก่วงไปแก่วงมา กระทำการลับมลทินของเข้า และนำยอดแบงหนึ่งในสิบเอฟ้าหักลูกกับน้ำมัน เป็นธัญญบูชา กับน้ำมันลูกหนึ่ง
22. พร้อมกับนกเข้าสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เข้าสามารถหามาได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเพาบูชา
23. ในวันที่แปดให้เขานำมามอบให้แก่บุปผารหิตเพื่อการชำระของตนที่ประคุพลับพลาแห่งชุมชนถวายต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด
24. และบุปผารหิตจะนำลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและน้ำมันลูกหนึ่งนั้น และบุปผารหิตจะแก่วงไปแก่วงมาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด
25. และเขาก็จะนำลูกแกะเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และบุปผารหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเข้า
26. และบุปผารหิตจะเห็นน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง
27. และเขาจะนำน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรหมดด้วยนิ้วมือขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด
28. และบุปผารหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่หัวแม่มือขวา กับหัวแม่เท้าขวาของเข้า ตรงที่ที่เจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
29. น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของบุปผารหิตนั้น เขาก็จะเจิมศีรษะของผู้ที่รับการชำระ ทำการลับมลทินของเข้าต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด
30. และเขาก็จะถวายนกเข้าหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่เข้าสามารถหาได้
31. คือตามที่เข้าสามารถหาได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเพาบูชา พร้อมกับธัญญบูชา และบุปผารหิตจะทำการลับมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด
32. นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่เป็นโรคเรื้อรังไม่สามารถหาเครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้
33. พระเยโไฮวาร์ดรักกับโมเสสและอาโรนว่า
34. เมื่อเจ้าเข้าไปในแหน่งเดินคนาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อรังเข้าที่เรือนหลังหนึ่งหลังได้ในแหน่งเดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น
35. ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้นจะต้องนาบอกแก่บุปผารหิตว่า 'ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของข้าพเจ้า'
36. และบุปผารหิตจะบัญชาให้เข้าขันของออกจากเรือนให้หมด ก่อนที่บุปผารหิตจะเข้าไปตรวจโรค เกรงว่าของทุกอย่างที่

อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า ມລທິນ ຕ່ອຈາກນັ້ນປຸໂຮທິດຈຶ່ງຈະເຂົ້າໄປຕຽບຈຸເຮືອນ

37. ແລ້ວປຸໂຮທິດຈະຕຽບຈຸໂຣຄ ອູເຄີດ ຄໍາໂຄນັ້ນອູ່ທີ່ພັນງຂອງເຮືອນເປັນຮອຍສີເຂົ້າວຸແຕງໆແລ້ປາກງວ່າອູ່ລຶກກວ່າຜິວ
38. ແລ້ວປຸໂຮທິດຈະອອກຈາກເຮືອນໄປອູ່ທີ່ປະຕູເຮືອນແລ້ວປິດເຮືອນເສີຍເຈັດວັນ
39. ພອດີງວັນທີເຈັດປຸໂຮທິດຈະກັບມາຕຽບຈຸອູ່ກີກ ອູເຄີດ ຄໍາໂຄນັ້ນລາມໄປໃນພັນງເຮືອນ
40. ແລ້ວປຸໂຮທິດຈະບັນຫຼາກໃຫ້ເອາຫີນກ້ອນທີ່ຕິດໂຄນັ້ນອອກເສີຍນໍາໄປໂຍນທີ່ໃນທີ່ມລທິນກາຍນອກເມືອງ
41. ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ໜຸດຂ້າງໃນເຮືອນທົ່ວງໄປ ພົງປຸນທີ່ໜຸດອອກມານັ້ນໃຫ້ນໍາໄປທີ່ເສີຍໃນທີ່ມລທິນກາຍນອກເມືອງ
42. ແລ້ວໃຫ້ທີ່ກ່ອນກຳນົດໄປ ແລ້ວເອົາປຸນອື່ນມາໂບກພັນງເຮືອນນັ້ນ
43. ເມື່ອເຂົາເອາຫີນອອກ ຜຸດເຮືອນແລ້ວໂບກປຸນໄໝມແລ້ວ ຍັງເກີດໂຄຫຸ້ນໃນເຮືອນນັ້ນອູ່ກີກ
44. ແລ້ວປຸໂຮທິດຈະໄປຕຽບຈຸ ອູເຄີດ ຄໍາໂຄນັ້ນລາມໄປໃນເຮືອນ ເປັນໂຣຄເຮືອນຍ່າງຮ້າຍໃນເຮືອນ ເຮືອນນັ້ນກີເປັນມລທິນ
45. ໃຫ້ເຂົາພັ້ງເຮືອນນັ້ນລົງ ທີ່ໃນໆ ໄນ ເມື່ອປຸນທີ່ທີ່ກ່ອນນັ້ນໃຫ້ຂົນໄປທີ່ເສີຍໃນທີ່ມລທິນກາຍນອກເມືອງ
46. ຍິ່ງກວ່ານັ້ນອູ່ກີກເມື່ອເຮືອນປົດອູ່ ມີຜູ້ໄດ້ເຂົ້າໄປ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນມລທິນຈົ່ງເວລາຍືນ
47. ຜູ້ໄດ້ທີ່ນອນລົງໃນເຮືອນນັ້ນຕ້ອງໜັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາ ແລ້ວຜູ້ທີ່ຮັບປະທານໃນເຮືອນນັ້ນຕ້ອງໜັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາດ້ວຍ
48. ແຕ່ປຸໂຮທິດມາກຳນົດຕ້ອງກົດຕົວຢ່າງເປົ້າ ເຊິ່ງໂບກປຸນໄໝມແລ້ວ ໂຄນັ້ນມີໄດ້ລາມໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ປຸໂຮທິດຈະປະປາກວ່າເຮືອນ
ນັ້ນສະອາດ ເພຣະໂຣຄຫາຍແລ້ວ
49. ແລ້ວເພື່ອຈະໝໍາຮະເຮືອນນັ້ນໃຫ້ເຂົານຳກສອງດ້ວກັບໄມ້ສັນສີດັກ ດ້ວຍສີແດງ ແລ້ວຕັ້ນຫຼຸບ
50. ໃຫ້ໜ່າງກົດຕົວຢ່າງເປົ້າໃນກາຫະນະດິນຂ້າງບົນນໍາທີ່ໄລ
51. ເຂົາໄມ້ສັນສີດັກ ຕັ້ນຫຼຸບແລ້ວດ້ວຍສີແດງ ພວັນກັບນັກຕົວທີ່ຍັງມີໝົວໃຈຢູ່ຈຸ່ມລົງໃນເລືອດນັກທີ່ໄດ້ສ່າງແລ້ວໃນນໍາທີ່ໄລນັ້ນ
ແລ້ວປະປົມເຮືອນນັ້ນເຈັດຮັ້ງ
52. ດັ່ງນີ້ເຂົາຈະໄດ້ໝໍາຮະເຮືອນດ້ວຍເລືອດນັກ ດ້ວຍນໍາໄລ ແລ້ວດ້ວຍນັກທີ່ມີໝົວໃຈ ດ້ວຍໄມ້ສັນສີດັກ ຕັ້ນຫຼຸບ ແລ້ວດ້ວຍສີແດງ
53. ໃຫ້ເຂົາປ່ອລ່ອຍນັກທີ່ມີໝົວໃຈອອກໄປຈາກເມືອງຍັງທຸ່ງ ດັ່ງນີ້ແລ້ວເຂົາຈະໄດ້ກຳນົດມລທິນຂອງເຮືອນ ແລ້ວເຮືອນນັ້ນກີກ
ສະອາດ
54. ນີ້ເປັນພະຣາຊບັນຫຼຸດເກີຍວັນໂຣຄເຮືອນຕ່າງໆ ໂຄນັ້ນ
55. ໂຣຄເຮືອນໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຫຼືໃນເຮືອນ
56. ທີ່ນຳມໍາຫຼືອພຸ ຫຼືອທີ່ດ່າງ
57. ເພື່ອຈະແສດງວ່າເມື່ອໄຮຈຶ່ງເຮົາກວ່າມລທິນ ເມື່ອໄຮຈຶ່ງເຮົາກວ່າສະອາດ ນີ້ເປັນພະຣາຊບັນຫຼຸດເຮືອນໂຣຄເຮືອນ

1. พระเยอวาร์ตrssกับโมเสสและอาโรนว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ได้มีสิ่งให้หลอกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ให้หลอกนั้น เขาเป็นมลทิน
3. ต่อไปนี้เป็นกฎเกี่ยวด้วยเรื่องมลทินของเขานี้องด้วยสิ่งที่ให้หลอก ร่างกายของเขามีสิ่งให้หลอกหรือสิ่งที่ให้หลอกคั่งอยู่ในร่างกายของเขาก็ตี เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา
4. เดียงนอนซึ่งผู้ได้มีสิ่งให้หลอกขึ้นไปนอน เดียงนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนั่งก็เป็นมลทิน
5. ผู้ได้ที่แตะต้องเดียงของเขาร้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
6. ผู้ได้ไปนั่งบนสิ่งที่ผู้มีสิ่งให้หลอกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
7. ผู้ได้ไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งให้หลอก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
8. และถ้าผู้ได้มีสิ่งให้หลอกนั้นถ่าน้ำลายรดผู้ที่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
9. และอาบใดๆซึ่งผู้มีสิ่งให้หลอกนั่งอยู่ อาบนั้นก็เป็นมลทิน
10. ผู้หนึ่งผู้ได้แตะต้องสิ่งที่ร่องเขายูนัน ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ได้ที่หยอดถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
11. ผู้ที่มีสิ่งให้หลอกแตะต้องผู้ได้ด้วยมือที่ไม่ได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
12. ภาชนะดินซึ่งผู้มีสิ่งให้หลอกแตะต้องให้ทุบเสีย และภาชนะไม่ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ
13. เมื่อผู้มีสิ่งให้หลอกได้ชำระสิ่งให้หลอกของเขาแล้ว เขายังต้องนับการชำระของเข้าให้ครบเจ็ดวัน และเขายังต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำที่ให้หล กเข้าจึงจะสะอาด
14. ในวันที่แปดให้เขานำกเข้าสองตัว หรืออกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระเยอวาร์ที่ประดุจพลับพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้นให้แก่บุปโตรหิต
15. ให้บุปโตรหิตถวายบูชา คือถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และบุปโตรหิตจะทำการลงมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยอวาร์ ด้วยเรื่องสิ่งให้หลอกของเขา
16. ชายคนใดมีน้ำกามให้หลอก ให้เขาอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
17. เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผิวนั้นทุกส่วนที่นำกามให้ลดต้องชำระเสียในน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
18. ชายคนใดสมสู่กับหญิงคนใด และมีน้ำกามให้หลอกทั้งสองจะต้องอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
19. เมื่อสตรีมีสิ่งให้หลอกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ได้แตะต้องเธอ จะต้องเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
20. และทุกสิ่งที่เรือนอนทับในเวลาที่เธอต้องแยกอกนั้นก็เป็นมลทิน สิ่งใดที่เธอไปนั่งทับสิ่งนั้นก็เป็นมลทิน

21. ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
22. และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดๆที่เธอ.nั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
23. สิ่งที่เธอ.nั่งทับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ได เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
24. ถ้าชายได้ปีسمสู่กับเธอและมลทินของเธอมาติดที่ชายนั้น ชายนั้นจะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน เข้าไปนอนที่เดียงได้เดียงนั้นก็เป็นมลทิน
25. ถ้าสตรีไม่มีโลหิตให้หลอกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอไม่มีโลหิตให้หลอกเลย กำหนดที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น ทุกวันที่มีโลหิตให้หลอกขอจะเป็นมลทิน เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น
26. ที่นอนทุกหลังที่เธอนอนเมื่อวันแรกมีสิ่งให้หลอก ที่นอนนั้นเป็นดังที่นอนในเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งที่เธอ.nั่งทับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น
27. ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
28. ถ้าเธอชำรุดสิ่งให้หลอกของเธอแล้ว ให้เธอนับสองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด
29. และในวันที่แปดให้เธอนำกษาสองตัว หรืออกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้บุโหริตที่ประดุจลับพลาแห่งชุมนุม
30. และบุโหริตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปบ้าป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และบุโหริตจะทำการลงมลทินให้เธอต่อพระพักตร์พระเย霍瓦ห์ ด้วยเรื่องสิ่งให้หลอกที่เป็นมลทินของเธอ
31. ดังนี้แหลมพากเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเข้าทั้งหลาย เกลือกว่าเข้าจะต้องตายด้วยมลทินของเขามีเชาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเข้าเป็นมลทินไป
32. นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้มีสิ่งให้หลอกและชายที่มีน้ำกามให้หลอก ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน
33. และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้ที่มีสิ่งให้หลอกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายผู้สมสู่กับหญิงผู้มีมลทิน

1. พระเยโฮ瓦ห์ตรัสกับโมเสสหังจากที่บุตรชาวยังสองของอาโรนสีนชีวิต คือเมื่อเขาระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮ瓦ห์และถึงแก่ความตาย
2. และพระเยโฮ瓦ห์ตรัสกับโมเสสว่า เจ้าจะบอกอาโรนพี่ชายว่า อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้า พระที่นั่งพระกรุณาซึ่งอยู่บนหลังทีบ ตลอดทุกเวลา เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะประภูมิในเมฆเหนือพระที่นั่ง กรุณา
3. แต่อาโรนจะเข้ามาในที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้อาวาหনผู้มีตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
4. ให้เขานำเสื้อป้านบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าป่าน คาดรัดประดับผ้าป่าน และสวมผ้ามาลาป่าน นี้เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม
5. และให้เขานำแพะผู้สองตัวนี้ไปถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากซุมนุ่มนิล อิสราเอล
6. และอาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปดلنของตน
7. และเขาก็จะนำแพะสองตัวนี้ไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮ瓦ห์ที่ประตุพลับพลาแห่งซุมนุ่ม
8. และอาโรนจะจับสลากแพะสองตัวนั้น สลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮ瓦ห์ และอีกสลากหนึ่งเพื่อแพรับบาน
9. แพะตัวที่สลากตกเป็นของพระเยโฮ瓦ห์นั้น อาโรนจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
10. แต่แพะอีกด้วยหนึ่งซึ่งสลากตกเพื่อเป็นแพรับบานนั้น จะนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮ瓦ห์เป็นสัตว์เป็น เพื่อทำการลบมลทินบานให้ตกที่มัน และจะได้อามันไปปล่อยเสียในถินทุรกันดารเป็นแพรับบาน
11. อาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตน และจะทำการลบมลทินบานดلنของตน กับครอบครัวของตน เขายังนำวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเขาร่อง
12. และอาโรนจะเอากระถางไฟที่มีถ่านลูกอยู่เต็มมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮ瓦ห์ และเครื่องหอมทุบลงเอียดสองกำมือนำเข้าไปภายในม่าน
13. และอาโรนจะนำเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮ瓦ห์ ให้ควันเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือทีบพระโยวาห์ เพื่อเขาจะไม่ตาย
14. เขายังเอาเลือดวัวมาประพรหมดวยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก และจะประพรหมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุนาเจิดจริงด้วยนิ้วของเขาร่อง
15. และอาโรนจะนำแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชน และนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระทำเลือดวัว คือประพรหมพระที่นั่งกรุนาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น
16. ดังนี้เหล่าเขาก็ทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้น เพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพระเหตุการละเมิด เพระบานทั้งสิ้นของเขาร่อง และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งซุมนุ่มซึ่งอยู่กับเขาร่องกลางมลทินของประชาชน
17. อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งซุมนุ่มเมื่ออาโรนเข้าไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น จนกว่าเขาก็ออก

- มาและทำการลับมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของเขาระบุบรรดาชุมชนอิสราเอล
18. และอาโรมจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ และทำการลับมลทินแท่นนั้น เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะเจنمที่เชิงอนของแท่นโดยรอบ
19. และอาโนรีจุ่มเลือดประพรบนแท่นนั้นเจ็ดครั้ง และชำระกระทำให้แท่นบริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล
20. เมื่ออาโรมเสร็จการลับมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลาแห่งชุมชนและแท่นบูชาแล้ว เขายังนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออกมา
21. และอาโรมจะเอาเมือทั้งสองหัวและที่มีชีวิตนั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด และนาปทั้งสิ้นให้กัลบันหัวแพ้นั้น และให้คนที่เตรียมเมือไว้พร้อมแล้วมานำแพะไปปล่อยเสียในถินทุรกันดาร
22. แพนนจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้แพนนเข้าไปในถินทุรกันดาร
23. แล้วอาโรมจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมชน เขายังเปลืองเครื่องแต่งกายผ้าป่านชุดที่แต่งเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ ออกเสียเก็บไว้ที่นั้น
24. และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้วสวมเครื่องแต่งกายของตน และเดินออกมานาวยเครื่องเผาบูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชาชน และทำการลับมลทินของตนเองกับประชาชนทั้งหลาย
25. เขายาไข้มันของเครื่องบูชาไถ่บาปไปเผาเสียบนแท่น
26. ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ แล้วต่อมาก็จะเข้าในค่ายได้
27. เขายาไวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ที่อาโรมเอาเลือดไปทำการลับมลทิน สถานบริสุทธินั้นไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ
28. ผู้ที่ทำการเผาก็ต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ ภายหลังเขาก็จะกลับเข้าค่ายได้
29. ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าต้องถ่อมใจลง ไม่กระทำการงานสิ่งใด ทั้งตัวชาร์เมืองเองหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า
30. เพราะว่าในวันนั้นปูโรหิตจะกระทำการลับมลทินบำบัดของเจ้า และชำระเจ้า เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ พ้นจากนาปทั้งสิ้นของเจ้า
31. เป็นวันสะบตาให้เจ้าทั้งหลายหยุดพักสงบ และเจ้าต้องถ่อมใจลง ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไป
32. ปูโรหิตผู้ที่ถูกเจنم และถูกสถาปนาให้เป็นบัดในตำแหน่งปูโรหิตแทนบิดาของตน จะต้องทำการลับมลทินโดยรวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์
33. ให้เขาทำการลับมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และเขาจะทำการลับมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมชน และให้แก่แท่น และเขาจะทำการลับมลทินให้แก่ปูโรหิตและประชาชนทั้งหมดในชุมชนนั้น
34. ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการลับมลทินนำไปเพื่อคนอิสราเอลปีลัศรั้ง เพราะนาปทั้งสิ้น ของเขายัง และเขาก็กระทำการตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาไว้

1. พระเย毫不犹豫ที่ตัดสินใจเสสวา
2. จงกล่าวแก่อาจารย์และบุตรชายทั้งหลายของเข้า และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่พระเย毫不犹豫ได้ทรงบัญชาไว้ว่า
3. ถ้าคุณได้ในวงศ์วานอิสราเอลฝ่าฟันหรือลูกแกะ หรือแพะในค่าย หรือฝ่าภายนอกค่าย
4. และมีได้นำมาที่ประดิษฐ์แล้วชุมนุมเพื่อถวายเป็นของบูชาแด่พระเย毫不犹豫ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเย毫不犹豫 ผู้นั้นต้องมีโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
5. ทั้งนี้เพื่อประสงค์ให้คุณอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขามาฝ่าฟันทุกภาระให้พ้นจากตน ไม่ใช่เพื่อประดิษฐ์พลับพลาแห่งชุมนุม และเอาสัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫
6. และบุปผาที่จะเอามาเลือดสัตว์นั้นประพรบนแท่นบูชาพระเย毫不犹豫ที่ประดิษฐ์แล้วชุมนุม และเผาไขมันให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแด่พระเย毫不犹豫
7. เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปีศาจอีกต่อไปซึ่งเข้าทั้งหลายเล่นชู้นั้น ให้เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขตลอดชั่วอายุของเข้า
8. และเจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสักวบูชา
9. และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประดิษฐ์แล้วชุมนุมเพื่อถวายแด่พระเย毫不犹豫 ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
10. ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวคุณต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเรารอต่อสู้ผู้รับประทานเลือดนั้น และจะตัดขาดออกเสียจากชนชาติของตน
11. เพราะว่าชีวิตของเนื้อหันย์ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลงมูลทินนาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลงมูลทินนาปแห่งจิตวิญญาณ
12. เพราะฉะนั้นเรารึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนได้รับประทานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานเลือด
13. คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาผุ่นกลบ
14. เพราะว่าชีวิตของเนื้อหันย์ทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเรารึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าย่ารับประทานเลือดของเนื้อหันย์ได้เลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหันย์ทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย
15. และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องซักเสือผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้
16. ถ้าเขามิซักเสือผ้าหรืออาบน้ำ เขายังรับโทษความชั่วช้าของเขา

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
3. เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินคاناอัน ซึ่งเรามาลงพำนัชไว้ในปัจจุบัน เจ้าอย่าประพฤติตามกฎหมายของเขาก็ตาม
4. เจ้าทั้งหลายจงกระทำการตามคำตัดสินของเราและรักษากฎหมายของเราและประพฤติตาม เราชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
5. เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎหมายเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำการตามนั้นแหล่ะ มนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราชื่อพระเยโฮวาห์
6. อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ัญติชนิกของตนเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเข้า เราชื่อพระเยโฮวาห์
7. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกายที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนางเลย
8. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้า
9. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแแดนก็ตาม
10. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาก็เป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าเอง
11. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดาเจ้าเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า
12. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า
13. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า
14. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเข้า เพราะเธอเป็นน้าของเจ้า
15. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของลูกสะไภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยานบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอเลย
16. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องผู้ชายของเจ้า
17. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางไปเปิดกายที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวงเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก

18. และเจ้าอย่าพาการยายไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนางเพื่อจะก่อความและเบิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ ขณะเมื่อภารยายังมีชีวิตอยู่
19. และเจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเบิดกายที่เปลือยเปล่าของนาง ตราบใดที่นางยังถูกแยกไว้ต่างหาก เพราะมลทินของนาง
20. เจ้าอย่าสมสู่กับภารยาของเพื่อนบ้านของเจ้า กระทำให้ตัวเจ้าلامกอนอาจารกับนาง
21. เจ้าอย่าถาวรเชือสายของเจ้าให้พระโมเลคด้วยให้ลุยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราชื่อพระเยื้อราห์
22. เจ้าอย่าสมสู่กับผู้ชายใช้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
23. เจ้าอย่าสมสู่กับสัตว์เดียร์จาน กระทำตนให้لامกอนอาจาร หรืออย่าให้หญิงคนโดยอมตัวสมสู่กับสัตว์เดียร์จาน ดังนี้เป็นเรื่องกรรมวิปลาส
24. เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำตัวให้لامกอนอาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย เพราะว่าบรรดาประชาชนชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดาلامกอนอาจารอย่างนี้เอง
25. และแผ่นดินนั้นก็ลามก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกເطاพลเมืองของตน ออกเสีย
26. เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษาภูเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา และอย่ากระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวkJเจ้า
27. (ประชาชนในแผ่นดินผู้อยู่ก่อนเจ้าได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน)
28. เกลือกว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็สำรอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชนชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น
29. เพราะผู้ใดก็ตามกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำสิ่งเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
30. เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติตามกฎหมายของเรา เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่งเข้าประพฤติกันมากก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราชื่อพระเยื้อราห์พระเจ้าของเจ้า

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจะเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นผู้บริสุทธิ์
3. เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษาบรรดาศาลาโถของเรา เราคือพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า
4. อย่าให้ผู้ใดกลับนับถือรูปเคารพ หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน เราคือพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า
5. เมื่อเจ้าถวายสันติบูชาแด่พระเยอวาห์ จงถวายด้วยความเต็มใจ
6. เจ้าจะรับประทานเครื่องบูชาหนึ้นเสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนได้เหลืออยู่จนวันที่สาม จงเผาไฟเสีย
7. ถ้าเอาเครื่องบูชาหนึ้นมารับประทานในวันที่สามก็เป็นที่นำเสนอสักส่อง เนื่องจากไม่เป็นที่โปรดปรานเลย
8. เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทานเครื่องบูชาหนึ้นต้องรับโทษความช้ำช้ำของเข้า เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของพระเยอวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
9. เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก
10. อย่าเก็บผลที่สวนอยุ่นให้หมด เจ้ายาเก็บอยุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า
11. เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโง่หรือมุสาต่อกัน
12. อย่าปฏิญาณออกนามของเราเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยอวาห์
13. เจ้าอย่าล้อโง่เพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้ค่าจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า
14. เจ้าอย่าแซ่งคนหูหนวก หรือวางแผนของให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจะยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยอวาห์
15. เจ้าอย่าพิพากรชาด้วยความอยุติธรรม เจ้าอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจะพิพากรชา เพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม
16. อย่าเที่ยวขึ้นเที่ยวลงโดยส่อเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และอย่าปองร้ายต่อเลือดของเพื่อนบ้าน เราคือพระเยอวาห์
17. อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจะตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษพระเจ้า
18. เจ้าอย่าแก้แค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเยอวาห์
19. เจ้าจะรักษาภูมิประเทศของเรา เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน
20. ถ้าผู้ใดเข้าอนกับผู้หญิงที่เป็นทาสี ที่ขายอีกคนหนึ่งสู่ขอไว้แล้วแต่ยังมิได้ถ่อนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้อง

ลงโทษเชือ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทำสิ่นนี้ยังไม่เป็นอิสระ

21. แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถาวรเดี่ยวเรียโขราห์ที่ประดุจลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
22. และบุตรธิดาทำการลบมลทินบ้าปของเขารด้วยถาวรแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์พระเยอราห์ เพราะบ้าปซึ่งเขาได้กระทำไป และให้เขารับการอภัยบ้าปที่เขาได้กระทำไปนั้นเสีย
23. เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าย่ารับประทานเลย
24. และปีที่สี่ ผลที่ได้หั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิ์เพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยอราห์
25. แต่ในปีที่ห้าเจ้าจะรับประทานผลไม่นั้นได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยอราห์พระเจ้าของเจ้า
26. เจ้าย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าย่าเป็นหมอดูหรือเป็นหมอดุ
27. เจ้ายากันผมที่johnหูหรือกันริมเคราของเจ้า
28. เจ้าย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราเหตุมีคนตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใดๆลงที่ตัวเจ้า เราคือพระเยอราห์
29. อาย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนสามกัด้วยให้เป็นหญิง索เกน เกลือกว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นการ索เกน และแผ่นดินจะเต็มด้วยความلامก
30. เจ้างรักษาสะบานโตทั้งหล่ายของเรา และเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยอราห์
31. อาย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดแม่มด อาย่าเที่ยวคันหา ให้ตนมลทินไปพระเขาเลย เราคือพระเยอราห์พระเจ้าของเจ้า
32. เจ้างลูกขึ้นคำนับคนผมหงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยอราห์
33. เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อาย่าข่มเหงเขา
34. คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้างรักเขามาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยอราห์พระเจ้าของเจ้า
35. เจ้าย่ากระทำผิดในการพิพากษา ในการวัดやり หรือชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน
36. เจ้างใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกตุ้มเที่ยงตรง เอฟ้าห์เที่ยงตรง และอินเที่ยงตรง เราคือพระเยอราห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมายากแหน่งดินอียิปต์
37. ดังนี้แหล่เจ้างรักษาภูเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม เราคือพระเยอราห์

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซึ่งอีกว่า คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอบเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเสค ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตาย ให้ประชาชนแห่งแหน่งเดินทางให้เข้าสู่ประเทศนั้น
3. และเราจะตั้งหน้าของเราร่อสูญผู้นั้น และจะตัดขาดออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอบเชื้อสายของเขากับพระโมเสค กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเรามีความลิшен และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา
4. และถ้าประชาชนในแหน่งเดินทางนี้ไม่เอาใจใส่ที่จะฝ่าคนนั้นเมื่อเข้าให้เชื้อสายแก่พระโมเสค
5. เราจะตั้งหน้าของเราร่อสูญผู้นั้น และต่อสู้กับครอบครัวของเขา และจะตัดขาดและผู้ใดที่ทำตามเขานำในการเล่นชักกับพระโมเสคออกเสียจากชนชาติของตน
6. ผู้ที่หันไปหาคนทรงเจ้าเข้าฝีหรือพากฟ้อมดหมอดฝี เล่นชักกับเขารา เราจะตั้งหน้าของเราร่อสูญและจะตัดขาดออกเสียจากชนชาติของตน
7. เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า
8. จงรักษาภูเกณฑ์ของเราและกระทำการตาม เรายังคงเป็นผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์
9. เพราะว่าทุกคนที่แข่งขันหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตาย เขาได้แข่งขันหรือมารดาของเขารา ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
10. ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่
11. ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาตนก็ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนี้จะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
12. ถ้าผู้ใดเข้านอนกับลูกสะไภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ เพราะเขารักกระทำการวิปลาส ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
13. ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้ชายด้วยกันเหมือนอย่างที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำการสิ่งที่นำเสื่อมเสีย ทั้งสองคนนี้จะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
14. และถ้าชายได้กระทำการและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก ให้เผาทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองคนเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในหมู่พากเจ้า
15. ถ้าชายได้สมสู่กับสัตว์เดียร์จาน ต้องให้ชายคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ และเจ้าจงฝ่าสัตว์เดียร์จานนั้นเสียให้ตาย
16. ถ้าหญิงคนใดเข้าใกล้สัตว์เดียร์จาน และเข้านอนกับมัน เจ้าจงฝ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียร์จานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
17. ถ้าชายได้พาเพื่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูการเปลือยกายของเธอและเรอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก เขายังต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของ

- เข้า เพราะเข้าได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของเข้า เข้าต้องรับโถะความช้ำชาของเข้า
18. ถ้าชายได้เข้านอนกับหญิงผู้มีประจำเดือน และเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ เข้าได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอ ก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ เข้าทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเข้า
19. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมาตราเจ้า หรือพี่สาวน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะผู้นั้นได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เข้าจะต้องรับโถะความช้ำชาของเข้า
20. ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภารยาของลุง เข้าได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง ทั้งสองจะต้องรับโถะบาปของเข้า เข้าจะต้องตายโดยไม่มีบุตร
21. ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอกสารยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นกรรมลิทิน เข้าได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เข้าเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร
22. เพราะฉะนั้นเจ้าจะรักษาภูเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้งสิ้นของเราและกระทำตาม เพื่อว่าแผ่นดินนี้ของเรา นำเจ้าให้มายุ่นจะมีได้สำรองเจ้าให้ออกไปเสีย
23. และเจ้าย่าประพฤติตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเข้าทั้งหลายได้ประพฤติผิดในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดซังเข้า
24. แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย
25. เหตุฉะนั้นเจ้าจะแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์วิญญู ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำการด้วยให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ ที่เลือยกланอยู่บนดิน นี้ เราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน
26. เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ์ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา
27. ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนตรงหรือพ่อแม่เมด จนผ่าเสีย จงเอาหินขัวงให้ตาย ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง

1. พระเยอว่าห์ตรัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่บรรดาปูโรหิต คือลูกหลานของอาโรวนและสั่งเขาว่า อย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้มลทินด้วยเรื่องศพในหมู่ประชาชน
2. เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือ มารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่ชายน้องชาย
3. หรือพี่สาวน้องสาวพรหมจรี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเหรอ yang ไม่มีสามี เขามีจึงยอมตัวเป็นมลทิน เพราะเชื้อได้
4. อย่าให้เขามีมลทินคือกระทำให้ตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขามีเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขามี
5. ห้ามมิให้เข้าทั้งหลายโภนศีรษะ หรือกันนิมเครา หรือเชื้อดเนื้อตัวเอง
6. พากปูโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เพราะเข้าทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยอว่าห์ และพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเข้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเข้าทั้งหลายจึงต้องบริสุทธิ์
7. ปูโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้ หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีก็ไม่ได้ เพราะปูโรหิตจะต้องบริสุทธิ์เดียวพระเจ้าของเขามี
8. เจ้าจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขามีถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เขายังต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะคือพระเยอว่าห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์
9. บุตรสาวของปูโรหิตคนใด ถ้าเรอกระทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณีก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน จะต้องเผาเมือเสียด้วยไฟ
10. และผู้ที่เป็นมหาปูโรหิตในหมู่พากพื่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อยศอย่างปล่อย放 หรือนีกเสื้อผ้าของตน
11. อย่าให้เข้าเข้าไปถูกต้องศพหรือกระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขามี
12. อย่าให้เข้าออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำการสถาปนาบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เป็นมลทิน เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขามี เรายังคือพระเยอว่าห์
13. เขายังต้องมีภาระเป็นหญิงพรหมจรี
14. อย่าให้เข้าแต่งงานกับหญิงม่าย แม่ร้าง หญิงที่มีมลทิน หรือหญิงโสเภณี เขายังต้องหาหญิงพรหมจรีในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา
15. เพื่อเขามีได้กระทำให้เชื้อสายของเขามีในหมู่ชนชาติของเขามีเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยอว่าห์ผู้ตั้งเขามาไว้ให้บริสุทธิ์
16. พระเยอว่าห์ตรัสกับโมเสสว่า
17. จงกล่าวแก่อารอนว่า ในบรรดาเชื้อสายของเจ้าตลดอกทุกชั่วอายุของเข้าทั้งหลาย อย่าให้ผู้มีตำแหน่งพิการเข้าไปถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขามี
18. เพราะว่าผู้ใดที่มีตำแหน่งและเข้าใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าเป็นคนตาบอดหรือเป็นคนง่อย หรือที่หน้ามีแผลเป็น หรือแขนขาบกอก

19. หรือมีเห้าพิการหรือมือพิการ
20. คนหลังค้อม คนแคระ คนเสียตา คนเป็นขึ้นกลากหรือหิด หรือคนมีลูกอัณฑะฝ่อ
21. ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรมบูโรหิตที่มีตำแหน่ง อย่าให้เข้ามาถวายเครื่องบูชาด้วยไฟเดี่ยวพระเยโโยวาห์ เพราเว่าเขา เป็นคนมีตำแหน่ง อย่าให้เข้าเข้ามาใกล้ถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเข้า
22. เขาจะรับประทานพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเข้าได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ์
23. แต่อย่าให้เข้าเข้ามาใกล้ม่านหรือใกล้เท่น เพราเขามีตำแหน่ง เพื่อเขากจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมล ทิน เพราเราคือพระเยโโยวาห์ผู้ตั้งเข้าไว้ให้บริสุทธิ์
24. โมเสสจึงบอกอาโรมและลูกหลวงของอาโรมและบรรดาคนอิสราเอลดังนี้น

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบอกอาโรวนกับลูกหลานของเขาว่าให้ออกห่างเสียจากสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้ลับหลู่นามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เข้าทั้งหลายถวายแก่เรา เราคือพระเยอวาห์
3. จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าใกล้ของบริสุทธิ์ ซึ่งคนอิสราเอลถวายแด่พระเยอวาห์ ขณะที่เขามีมลทินอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา เราคือพระเยอวาห์’
4. อย่าให้เชื้อสายอาโรวนคนใดที่เป็นโรคเรื้อรังหรือมีสิ่งให้หล่อกรามารับประทานของบริสุทธิ์ ให้รอดูกว่าเขางดงามแล้วก่อน ผู้ใดแตะต้องสิ่งที่มลทินโดยแตะต้องศพหรือผู้ที่มีน้ำกำปั้นหลอก
5. หรือผู้ใดที่แตะต้องสิ่งเลือยคลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือแตะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน ไม่ว่าจะเป็นมลทินชนิดใด
6. บุคคลผู้แตะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขายังอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน
7. เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็สะอาด ภายนหลังเขางึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหารของเขา
8. สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย อย่ารับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยอวาห์’
9. เพราะฉะนั้นเข้าทั้งหลายต้องรักษาภูมิของเรามาเกลือกว่าเขายังต้องรับโทษบาป เพราะสิ่งนั้นและจะต้องตาย เมื่อเขายกระทำการสิ่งนั้นให้เป็นมลทิน เราคือพระเยอวาห์ผู้ที่ตั้งเข้าไว้ให้บริสุทธิ์
10. อย่าให้คนภายนอกรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ ผู้ที่มาอาศัยอยู่กับบุปผารหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น
11. แต่ถ้าบุปผารหิตคนหนึ่งซึ่งทางสามาด้วยเงินเป็นทรัพย์ของตน ทาสนั้นจะรับประทานก็ได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของบุปผารหิตรับประทานอาหารนั้นได้
12. ถ้าบุตรสาวของบุปผารหิตไปแต่งงานกับคนภายนอก เธอก็รับประทานของถวายแห่งสิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้
13. ถ้าบุตรสาวของบุปผารหิตเป็นแม่่ายหรือแม่ร่างและไม่มีบุตร และกลับมาอยู่ที่เรือนของบิดาอย่างเมื่อเชօบั้งสาว เธอรับประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอกรับประทานไม่ได้
14. ถ้าคนได้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา เขายังต้องเพิ่มค่าของนั้นหนึ่งในห้า และมอบแก่บุปผารหิตพร้อมกับสิ่งบริสุทธิ์นั้น
15. อย่าให้บุปผารหิตกระทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแด่พระเยอวาห์ให้เป็นมลทิน
16. ซึ่งจะกระทำให้เข้าได้รับโทษความชั่วชาด้วยมีการละเมิดที่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยอวาห์ผู้ตั้งเข้าไว้ให้บริสุทธิ์
17. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
18. จงกล่าวแก่อารอนและลูกหลานของอารอน และแก่คนอิสราเอลทั้งหมดว่า เมื่อคนในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลผู้ใดถวายเครื่องบูชาสำหรับบรรดาเครื่องปฏิญาณ และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของตน ซึ่งถวายบูชาแด่พระเยอวาห์เป็นเครื่องเผาบูชา

19. เจ้าจงถวายด้วยความเต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากคำหนี้ คือโค หรือแกะ หรือแพะ
20. เจ้าอย่าถวายสิ่งใดๆที่มีคำหนี้ เพราะจะไม่เป็นที่โปรดปราน
21. เมื่อคนได้ถวายเครื่องสังนัดบุชาแด่พระเย毫不犹豫 เพื่อทำตามคำปฏิญาณหรือถวายด้วยใจสมัคร เป็นสัตว์ที่ได้มาจากการฝุงวัว หรือฝุงแพะแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีคำหนี้ซึ่งจะเป็นที่โปรดปราน อย่าให้สัตว์นั้นมีที่ติดเลย
22. สัตว์ที่atabอดหรือพิกากร หรือมีแพล หรือมีสิ่งให้ลอกอกหรือเป็นขี้กากหรือเป็นหิด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเย毫不犹豫 หรือนำมาเป็นเครื่องบุชาด้วยไฟที่บันแท่นถวายแด่พระเย毫不犹豫
23. วัวหรือลูกแกะที่มีอวัยวะยาวเกินไปหรือสั้นเกินไปสักส่วนหนึ่ง ท่านจะนำมาถวายเป็นเครื่องบุชาด้วยใจสมัครก็ได้ แต่ถ้าเป็นเครื่องบุชาปฏิญาณก็ไม่เป็นที่โปรดปราน
24. สัตว์ตัวใดที่ชำหรือถูกทุบหรือฉีกขาดหรือมีรอยตัด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเย毫不犹豫ให้เป็นเครื่องบุชานในแต่น ดินของเจ้า
25. เจ้าอย่านำสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นพระภรรยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เพราะสัตว์นั้นมีคำหนี้ด้วยถูกทำให้พิการซึ่งไม่เป็นที่โปรดปราน
26. พระเย毫不犹豫ตั้งสกับโนเมสส่าว่า
27. เมื่อวัวหรือแกะหรือแพะเกิดมา ให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปจะใช้เป็นเครื่องบุชาด้วยไฟถวายแด่พระเย毫不犹豫ก็เป็นที่โปรดปราน
28. แม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่าฝ่ามันพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน
29. เมื่อเจ้าถวายเครื่องสัตวบุชาเป็นเครื่องบุชาไม่ทราบประคุณแต่พระเย毫不犹豫 เจ้าจงถวายเครื่องสัตวบุชานั้นด้วยความเต็มใจ
30. จงรับประทานเครื่องบุชานั้นในวันถวายเครื่องบุชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเข้าเลย เราคือพระเย毫不犹豫
31. เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเย毫不犹豫
32. เจ้าอย่าลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา แต่ให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล เราคือพระเย毫不犹豫ผู้ดังเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์
33. ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเย毫不犹豫

1. พระเยอโรวาร์ตrssกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยอโรวาร์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมบริสุทธิ์ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้
  3. จงทำการงานในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบा�โตแห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำการงานใดๆ เป็นสะบा�โตแด่พระเยอโรวาร์ตามที่อยู่ทั่วไปของเจ้า
  4. ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยอโรวาร์ เป็นการประชุมบริสุทธิ์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศตามเวลากำหนดให้เข้าทราบ
  5. ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่งเป็นวันเทศกาลปัสกาของพระเยอโรวาร์
  6. และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขnmปังไรีเชื้อถวายแด่พระเยอโรวาร์ ให้เจ้ารับประทานขnmปังไรีเชื้อเจ็ดวัน
  7. ในวันต้นเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก
  8. แต่เจ้าจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยอโรวาร์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก
  9. พระเยอโรวาร์ตrssกับโมเสสว่า
  10. จงกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพีชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจะอาฟอนข้าวที่เกี่ยวในรุ่นแรกนำไปให้บุโหริต
  11. และบุโหริตจะนำฟอนข้าวนั้น แก้วงไปแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยอโรวาร์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขันหลังวันสะบা�โตบุโหริตจะแก่วงถวาย
  12. ในวันที่เจ้าแก่วงถวายฟอนข้าว เจ้าจะถวายลูกแกะผู้อายุหนึ่งขวบไม่มีตำแหน่งเป็นเครื่องเพาบูชาถวายแด่พระเยอโรวาร์
  13. และเครื่องธัญญบูชาที่คู่กันนั้น คือยอดแป้งสองในสิบเอฟ้าห์คลุกกับน้ำมัน เพาด้วยไฟถวายแด่พระเยอโรวาร์เป็นกลิ่นพorphay และเครื่องดื่มน้ำบูชาที่คู่กันคือน้ำอุ่นหนึ่งในสี่ขิน
  14. เจ้าอย่ารับประทานขnmปังหรือข้าวคั่วข้าวสดจนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถวารตตลอดช่วงอายุของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป
  15. เจ้าทั้งหลายจะนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังวันสะบা�โต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟอนข้าวแก่วงถวายครบเจ็ดวันสะบা�โต
  16. นับไปให้ได้ห้าสิบวัน จนถึงวันถัดวันสะบা�โตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจะถวายธัญญบูชาใหม่แด่พระเยอโรวาร์
  17. จงนำขnmปังสองก้อนทำด้วยแป้งสองในสิบเอฟ้าห์จากที่อาศัยของเจ้ามาแก่วงถวาย ให้ทำด้วยยอดแป้งใส่เชือปัง เป็นผลรุ่นแรกถวายแด่พระเยอโรวาร์
  18. พร้อมกับขnmปังนั้นเจ้าจะนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบปราศจากตำแหน่ง วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้สองตัว มาเป็น

เครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫 พร้อมกับธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาอันเป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นพะทัยถวายแด่พระเย毫不犹豫

19. เจ้างถวายลูกแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวเป็นเครื่องสันดิบูชา
20. ให้น้ำโรหิตแก่วงไปแก่วงมาถวายพร้อมกับขنمปั่งชึงเป็นผลรุ่นแรกเป็นเครื่องแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์เด่พระเย毫不犹豫สำหรับบุโรหิต
21. และในวันเดียวกันนั้น เจ้างประการค่าว่าเจ้างมีการประชุมบริสุทธิ์แก่เจ้า เจ้าย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ ถวารทั่วไปในที่อาศัยของเจัดตลอดช่วงอายุของเจ้า
22. และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวตก เจ้างทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เรายังคงพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า
23. พระเย毫不犹豫ตัวรัสกับโมเสสว่า
24. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจะถือเป็นวันสะบاث เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ ประการเป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร
25. เจ้าย่าทำงานหนัก และเจ้างนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเย毫不犹豫
26. พระเย毫不犹豫ตัวรัสกับโมเสสว่า
27. ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบมลทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าต้องถอดใจลง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเย毫不犹豫
28. ในวันเดียวกันนั้นเจ้าย่าทำงานไดๆ เพราะเป็นวันทำการลบมลทิน ที่จะทำการลบมลทินของเจ้าต่อพระพักตร์ พระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า
29. ในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดเกิดตามไม่ถอดใจลง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน
30. และในวันเดียวกันนี้ถ้าผู้ใดทำงานไดๆ เราชำทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา
31. เจ้าย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถวารตลอดช่วงอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า
32. จะเป็นวันสะบاثสำคัญดูพักสงบแก่เจ้า และเจ้างถอดใจลง เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวันสะบاثจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น
33. พระเย毫不犹豫ตัวรัสกับโมเสสว่า
34. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดนี้ เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเย毫不犹豫สิ้นเจ็ดวัน
35. จะมีการประชุมบริสุทธิ์ในวันแรก เจ้าย่าทำงานหนัก
36. ในเจ็ดวันเจ้างถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเย毫不犹豫 และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้างถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเย毫不犹豫 เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก
37. นี้แหลกเป็นเทศกาลเลี้ยงของพระเย毫不犹豫 ซึ่งเจ้าต้องประการเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อให้นำถวายแด่พระเย毫不犹豫ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและธัญญบูชา ทั้งเครื่องสัตวบูชาและเครื่องดื่มบูชาตามวันกำหนดนั้นๆ
38. นอกเหนือวันสะบاثแห่งพระเย毫不犹豫 และนอกเหนือของถวายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลาย

ของเจ้า และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโไฮ瓦ห์

39. แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพีชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจะมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโไฮ瓦ห์เจ็ดวัน ในวันแรกจะเป็นวันสะนาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะนาโต

40. ในวันแรกเจ้าจะนำมาซึ่งผลจากต้นมะร้าว ใบอินทร์ผลลัม กิงไม้ที่มีใบมาก กิงตันให้แห่งราชน้ำ และเจ้าจะปีติยินดีอยู่เจ็ดวันต่อพระราชธรรมพระเยโไฮ瓦ห์พระเจ้าของเจ้า

41. เจ้าจะถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีลະเจ็ดวันถวายแด่พระเยโไฮ瓦ห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดช่วงอายุของเจ้า เจ้าจะถือเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด

42. เจ้าจะอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วนพากอิสราราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง

43. เพื่อตลอดช่วงอายุของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราคนอิสราราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เข้าอยู่ในเพิงเรามีพระราชธรรมพระเยโไฮ瓦ห์พระเจ้าของเจ้า

44. ดังนี้แหลมโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโไฮ瓦ห์

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. เจ้าจะบัญชาแก่คนอิสราเอลให้นำมันอย่างบริสุทธิ์สักด้วยมือจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อให้ตะเกียงลูกอยู่ใน
3. ภายในผลับพลาแห่งชุมชนุ่มข้างนอกม่านหีบพระโ covariance ให้อารอนจัดประทีปให้เป็นระเบียบตั้งแต่เวลาเย็นจนเวลาเข้าสเมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์การตอลอดช่วงอายุของเจ้า
4. ให้อารอนจัดประทีปให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทีปบริสุทธิ์เสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
5. และเจ้าจะเอาอยอดเบงปั้งขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้เบงสองในสิบเอฟ้าห์
6. เจ้าจะจัดขนมปังน้ำเงินบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแฉวๆ ละหกก้อน
7. และเจ้าจะเอาเครื่องกำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแฉว เพื่อจะคุ้กขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟ Crowley แด่พระเยโฮวาห์
8. ทุกวันสะบोടให้อารอนจัดไว้ให้เป็นระเบียบ Crowley ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิตย์
9. ขนมปังนี้ตกลงเป็นของอาרוןและบุตรชายของเข้า ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟ Crowley แด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์
10. ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอลทະเลากับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย
11. และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้นได้เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์และได้แข่งด่า เขาจึงนำตัวมาให้โมเสส (มารดาของเข้าชื่อเชโลมิทบุตรสาวของดิบวีคันตระกูล dane)
12. เขาจึงจองจำชายคนนั้นไว้จนกว่าจะนำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่กราจั่งต่อเขาทั้งหลาย
13. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
14. จงนำผู้ที่แข่งด่าคนนักออกจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้ยินคำแข่งด่าเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเข้า และให้บรรดาชุมชนเอารหินขว้างเข้าให้ตาย
15. และจะกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแข่งด่าพระเจ้าของเข้า ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป
16. ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตาย และให้ชุมชนทั้งหมดเอารหินขว้างเข้า คนต่างด้าวหรือชาวเมืองกีดี เมื่อเขายเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย
17. ผู้ที่ฆาตคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตาย
18. ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สั่งนั้น สัตว์แทนสัตว์
19. ถ้าผู้ใดกระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขาก็กระทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น
20. กระดูกหักแต่นกระดูกหัก ตาแทนตา พันแทนพัน เขาก็กระทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น

21. ผู้ใดที่มีสัตว์ต้องเสียค่าชดใช้ และผู้ใดที่ผ่านน้ำตกโทยถึงตาย
22. เจ้าจงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า
23. โมเสสก็บอกแก่คนอิสราเอลให้เข้าพากนที่แข่งต่างน้ำออกมานอกมาจากค่าย และเอาหินขวางเขา คนอิสราเอลกระทำดังนี้ตามที่พระเยอวาห์ทรงบัญชาโมเสสว่า

- พระเย毫不犹豫ตัวสักบ้าโนเมสสที่ภูเขาชื่นายนว่า
  - จงกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นถือสะอาดโดยเด็ดพระเย毫不犹豫ห์
  - เจ้าจะห่วนพีชในนาของเจ้าหากปี แลจะจงลิดแขนงสวนอุ่นของเจ้าและเก็บผลหกปี
  - แต่ในปีที่เจิดนั้นเป็นปีสะอาดโดยเด็ดการหยุดพักผ่อนสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสะอาดโดยเด็ดพระเย毫不犹豫ห์ เจ้าอย่าห่วนพีชในนา หรือลิดแขนงสวนอุ่นของเจ้า
  - สิ่งใดที่ออกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว อุ่นอันเกิดอยู่ที่สถาันเจ้ามิได้ตกแต่งก็อย่าเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ
  - แผ่นดินในปีสะอาดโดยเด็ดนั้นจะยังพีชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ท้าสหายท้าสหปฏิญาณของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า
  - พีชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า
  - เจ้าจะนับปีสะอาดโดยเด็ดปีคือเจิดคุณเจิดปี เวลาปีสะอาดโดยเด็ดปีจึงเป็นสีสันเก้าปีแก่เจ้า
  - เจ้าจะให้เปาตรดังสนั่นในวันที่สิบเดือนที่เจิด เจ้าจะให้เปาตรทั่วแผ่นดินในวันทำการลุมพิน
  - เจ้าจะถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ์ และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแทรแก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน
  - ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปีเสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าห่วนพีชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเก็บอุ่นจากสถาที่มิได้ตกแต่ง
  - เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีบริสุทธิ์แก่เจ้า เจ้าจะรับประทานพีชผลที่ออกมารากนาในปีนั้น
  - ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน
  - ถ้าเจ้าขายนาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโงกัน
  - ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร เจ้าจะซื้อนาจากเพื่อนบ้านของเจ้าและให้ขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพีชได้
  - ถ้ามากไปก็ต้องเพิ่มราคากู้ขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจะลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่ขายนั้นขายตามจำนวนปีที่ปลูกพีช
  - เจ้าอย่าโงกัน แต่เจ้าจะยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเย毫不犹豫ห์พระเจ้าของเจ้า
  - เพราะฉะนั้นเจ้าจะกระทำตามกฎหมายของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้อย่างปลอดภัยได้
  - แผ่นดินจะอำนวยผลให้เจ้าได้รับประทานอย่างอิ่มหนำ และอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย
  - ถ้าเจ้าจะพูดว่า 'ดูเถิด ถ้าเราทั้งหลายห่วนหรือเกี่ยวพีชผลของเราไม่ได้ ในปีที่เจิดเราจะเอาอะไรรับประทาน'
  - เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหมือนเจ้าในปีที่หลัง เพื่อจะมีพีชผลพอสำหรับสามปี

22. เมื่อเจ้าหัวนайнปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้านปีที่เก้า เมื่อเจ้าได้พิชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยังรับประทานพิชผลเก่าของเจ้าอยู่
23. เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้ เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา
24. ท้าไว้ในแผ่นดินที่เจ้ายืดถืออยู่ เจ้างให้มีการไถ่ถอนที่ดินคืน
25. ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งของเข้า หากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขามาไถ่ถอนที่นั้น ก็จะให้เข้าไถ่ถอนที่ซึ่งพี่น้องของเขายังไม่ปัน
26. ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนให้ และตัวเขาระบุจะไถ่ถอนเอง
27. ก็จะให้คนที่จะไถ่้นบปีทั้งหลายที่เขายาไป และเงินที่เหลือนั้นจะคืนให้แก่คนที่เขายาให้และคนไถ่ก็เข้าอยู่ในที่ดินของเข้าได้
28. แต่ถ้าเข้าไม่สามารถที่จะไถ่คืนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงแต่ และในปีเสียงแต่นี้ ที่ดินจะออกไปและเขาก็จะได้ที่ดินของเขากลับคืน
29. ถ้าผู้ได้ขายเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เข้าไถ่ถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก ให้เขามีสิทธิ์ในการไถ่ถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม
30. ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเข้าไม่ทำการไถ่ถอน ก็ให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า ผู้ที่ซื้อไปมีสิทธิ์เหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิ์ขาดแล้ว ตลอดช่วงอายุของเข้า ในปีเสียงแต่แรกเขาก็ไม่ต้องคืนให้
31. แต่เรือนในชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อมให้นับเข้าเป็นพวกรเดียวกับห้องนาในประเทศนั้น คือไถ่ถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียงแต่
32. แต่อย่างไรก็ตามเมืองของคนเลวี หรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ทุกเวลา
33. ถ้าผู้ได้ซื้อของจากคนเลวี เรือนที่อยู่กับเขาไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ต้องกลับคืนในปีเสียงแต่ เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของพวกรเลวีก็เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกริสราเอล
34. แต่ทุกนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกรเขานั้นจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์สาธารณะของเข้าทั้งหลาย
35. ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องช่วยเหลือเข้า ถึงเขามีคนต่างด้าวหรือคนอาศัย เพื่อเข้าจะอาศัยอยู่กับเจ้า
36. อาย่าเอกสารกับเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรมากเข้า แต่จะยำเกรงพระเจ้า เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้
37. เจ้าอย่าให้เขายืมเงินด้วยคิดดอกเบี้ย หรืออย่าให้อาหารเพื่อเอากำไรจากเข้า
38. เราคือพระเยโซวาท์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคاناอันให้แก่เจ้า และที่จะเป็นพระเจ้าของเจ้า
39. ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เข้าทำงานเหมือนทาส
40. ให้เขาระบุเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เข้าปรนนิบัติเจ้าไปถึงปีเสียงแต่
41. แล้วเข้าและลูกหลานของเข้าจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเข้า และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของ

เข้า

42. เพราะว่าเข้าทั้งหลายเป็นท่าสของเรารีราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เข้าจะขายตัวเป็นท่าไม่ได้
43. เจ้าอย่าชิ่มชี้เข้าให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
44. ส่วนท่าชายหญิงซึ่งจะมีได้นั้น เจ้าจะซื้อท่าชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างเคียงเจ้าก็ได้
45. ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกร้าวทั้งครอบครัวของเขานี้เป็นคนเกิดในแผ่นดินของเจ้า และเข้าจะตกเป็นทรัพย์สินของเจ้าก็ได้
46. เจ้าจะทำพินัยกรรมยกเข้าให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เข้าเป็นกรรมสิทธิ์ เจ้าใช้เข้าได้อย่างท่าเป็นนิตย์ก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปักครองพื้นท้องคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง
47. ถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีเด็ก แล้วพื้นท้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขายากจนลง และขายตัวให้แก่ คนต่างด้าวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น
48. เมื่อเข้าขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพื้นท้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเข้าได้
49. หรือลุงหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเจ้าก็ได้ หรือญาติสนิทของครอบครัวของเข้าจะไถ่ถอนเจ้าก็ได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ เข้าจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้
50. จงให้ผู้ที่ขายตัวนับปีทั้งหลายที่ขายตัวกับผู้ที่ซื้อตัวเข้าไป ว่าเข้าได้ขายตัวกี่ปีจนถึงปีเสียงแตร ค่าตัวของเข้า เป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขารู้สึกกับเจ้าของตัวเขานั้นคิดตามเวลาของลูกจ้าง
51. ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ลูกซื้อมา นับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเข้า
52. ถ้ายังเหลือน้อยปีจะถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ขายตัวคิดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาก่าไถ่ของเขานั้น และตามจำนวนปี เหล่านั้น เข้าจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว
53. ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวดังลูกจ้างที่จ้างเป็นปี อย่าให้นายปักครองเขารอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า
54. ถ้าเขามาไถ่ถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขานะปีเสียงแตร หังเข้าพร้อมกับลูกของเขา
55. สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นท่าสของเรา เข้าเป็นท่าสของเรารีราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวา ท์พระเจ้าของเจ้า

1. เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัญลักษณ์สิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโซวาห์พระเจ้าของเจ้า
2. เจ้าจะถือรักษาสบตาโดยทั้งหลายของเราและควรจะต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโซวาห์
3. ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษาบัญญัติของเราและกระทำการตาม
4. เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล
5. และเวลาหนวดข้าวจะเนินนานถึงฤดูเก็บผลอยู่นั่น และฤดูเก็บผลอยู่นั่นจะเนินนานไปถึงฤดูหนาว และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิ่มหนำ และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลดภัย
6. เราจะให้มีความสงบสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะกำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย
7. เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเข้าทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ
8. พ ragazzi ห้าคนจะขับไล่ศัตรูอยคนและพ ragazzi เจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระฉัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า
9. เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า
10. เจ้าจะได้รับประทานของที่สะสมไว้วานน แลเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น
11. และเราจะตั้งพลับพลาของเราวิ่งท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า
12. เราจะดำเนินในหมู่พ ragazzi เจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลไฟร์ของเรา
13. เราคือพระเยโซวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเรา เราได้หักคนแยกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้
14. ถ้าเจ้ามีได้เชื้อฟังเรา และจะไม่กระทำการบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้
15. ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา เจ้าจึงไม่กระทำการบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา
16. เรา ก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความผ่ายผوم และความเจ็บไข้ช้ำ ซึ่งทำให้หนียนดากรุดโกร姆 และกระทำให้จิตใจเศร้าหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากินเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม
17. เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกร่องอยู่หนีอ
18. ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื้อฟังเราพระสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เรายังจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพรากการนาปของเจ้า
19. เราจะทำลายความเห่อเพิ่มในกำลังอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองสัมฤทธิ์

20. เจ้าทั้งหลายจะเปลี่ยนกำลังเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล
21. ถ้าเจ้ายังดำเนินขัดแย้งเรื่อยๆ และไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบานปัททั้งหลายของเจ้า
22. เราจะปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกราชาด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป
23. และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังประพฤติขัดแย้งเรื่อยๆ
24. แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพรากการบานปัททั้งหลายของเจ้า
25. เราจะนำดาบมาเห็นอีกเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามาร่วมกันอยู่ในเมือง เราจะนำโรคร้ายมาในหมู่พวกราชา และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู
26. เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะปิ้งขนมของเจ้าด้วยเตาอบอันเดียว แล้วเอาขนมมาชั่งให้เจ้าเจ้าจะรับประทานแต่จะไม่เอิ่ม
27. แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ประพฤติขัดแย้งเรา
28. เราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพรากการบานปัททั้งหลายของเจ้า
29. เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า
30. เราจะทำลายปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงหนีอชากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า
31. เราจะให้มีมองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้ากรังไป และเราจะไม่ยอมกลืนอันหอมหวานของเจ้า
32. และเราจะนำแผ่นดินนั้นไปสร้างรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดินนั้น
33. และเราจะให้พวกราชากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชนประชชาติ และเราจะซักดابออกมากไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ
34. แผ่นดินจะซึ่งชุมกับสะบตาโตเหล่านั้นของมันตราบท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และซึ่งชุมกับสะบตาโตเหล่านั้นของมัน
35. ทราบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ก็มันจะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบตาโตของพวกราชาขะเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
36. ส่วนพวกราชาทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอกในแผ่นดินของศัตรู จนเสียงใบไม้ไหวจะเล่าตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคันไล์ติดตาม
37. และเขาก็จะล้มลงทับกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคันตามมา และเจ้าจะไม่มีกำลังต่อต้านศัตรู

ของเจ้า

38. เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรุของเจ้าจะกินเจ้าเสีย
39. ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโกร姆ไปในแผ่นดินศัตรุของเจ้านั้นเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโกร姆ไปอย่างบรรพบุรุษตัววัย
40. แต่ถ้าเข้าทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเข้า และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ประพฤติขัดแย้งเราด้วย
41. และเราริบคำเนินการขัดแย้งเข้าทั้งหลายด้วย และได้นำเข้าแผ่นดินแห่งศัตรุของเข้า ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันนอกรีตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว
42. เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรารึว่ามีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเรารึว่ามีต่ออิสอัก และพันธสัญญาของเรารึว่ามีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น
43. แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเข้าและจะได้ชื่นชมกับสะบานโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกรเข้าทั้งหลาย เข้าทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเข้า เพราะเขาริบเรื่องเกี่ยจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขากลิ่นดังกฎเกณฑ์ของเรา
44. ถึงเพียงนั้นก็ได เมื่อเข้าทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรุของเข้า เราจะไม่ละทิ้งเข้า เราจะไม่กลิ่นดังเขากับการทำลายเข้าเสียให้หมดที่เดียว และทำลายพันธสัญญารึว่ามีกับเขาริบ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเข้า
45. เพราะเห็นแก่เขาริบจะระลึกถึงพันธสัญญารึว่ามีต่อบรพบุรุษของเข้า ผู้ซึ่งเราได้พาเข้าอกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเข้า เราคือพระเยโฮวาห์
46. สิงเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขานายโดยมีโมเสส

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดปฏิญาณเป็นพิเศษไว้ บุคคลผู้ที่ถูกปฏิญาณไว้นั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ตามราคากำหนดท่าน
3. ให้เจ้ากำหนดราคัดังนี้ ผู้ชายอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงหกสิบปีจะเป็นค่าเงินห้าสิบเซเบลตามเชเบลของสถานบริสุทธิ์
4. ถ้าผู้นั้นเป็นผู้หญิง ให้เจ้ากำหนดราคabeinค่าเงินสามสิบเซเบล
5. ถ้าผู้นั้นอายุห้าขวบถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคางirlเป็นค่าเงินยี่สิบเซเบล และผู้หญิงสิบเซเบล
6. ถ้าผู้นั้นอายุหนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคางirlเป็นค่าเงินห้าเซเบล ให้เจ้ากำหนดราคางirlเป็นเงินสามเชเบล
7. ถ้าเป็นบุคคลอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคางirlเป็นค่าเงินสิบห้าเซเบลและผู้หญิงเป็นสิบเซเบล
8. แต่ถ้าผู้นั้นเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัวก็ให้เข้าไปหาบูโรหิต ให้บูโรหิตกำหนดราคามาตามกำลังของผู้ที่ปฏิญาณบูโรหิตจะกำหนดราคากลางคนนั้น
9. ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มนุษย์นำมาถวายพระเยโฮวาห์ สิ่งใดๆที่มนุษย์ถวายแต่พระเยโฮวาห์ถือว่าเป็นของบริสุทธิ์
10. อาย่าให้เขานำอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอาดีมาเปลี่ยนไม่ดี หรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้าเขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ์
11. ถ้าเป็นสัตว์ลินชีงไม่พึงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำสัตว์ตัวนั้นไปหาบูโรหิต
12. แล้วบูโรหิตจะตีค่าไว้เป็นของดีของไม่ดี ท่านผู้เป็นบูโรหิตกำหนดราคاه่าได้ก็ให้เป็นเท่านั้น
13. ถ้าเขางามาได้สัตว์นั้นก็ให้เข้าเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาก็ได้ไว้
14. เมื่อคนได้ถวายเรือนของตนไว้เป็นของบริสุทธิ์แล่พระเยโฮวาห์ บูโรหิตต้องกำหนดราคามาดีไม่ดี บูโรหิตกำหนดราคاه่าได้ก็ให้เป็นเท่านั้น
15. ถ้าผู้ที่ถวายเรือนไว้ประสงค์จะได้เรือนของเขาก็ให้ผู้นั้นเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคารี่อนที่ตีไว้ แล้วเรือนนั้นจึงตกเป็นของเขาก็ได้
16. ถ้าผู้ได้ถวายที่ดินส่วนหนึ่งแล่พระเยโฮ瓦ห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เข้า ให้เจ้ากำหนดราคากลางที่ดินตามจำนวนเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินนั้น ถ้าที่นาใช้มล็ดบารลีหนึ่งโอมอร์ ให้กำหนดราคabeinเงินห้าสิบเซเบล
17. ถ้าเขากتابยนาในปีเสียงแตร ก็ให้คงเต็มราคาก็เจ้ากำหนด
18. ถ้าเขากتابยที่นาภายในปีเสียงแตร ก็ให้บูโรหิตคำนวนค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่กว่าจะถึงปีเสียงแตร ให้หักเสียจากราคาก็เจ้ากำหนด
19. ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะได้น้ำหนึ้นแก่เข้าเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของกำหนดราคาก็ตีไว้ แล้วน้ำหนึ่นจะเป็นของเขาก
20. แต่ถ้าเขามีประสงค์ที่จะได้น้ำหรือเข้าได้ขายน้ำนั้นให้แก่อีกคนหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ได้อีกเลย
21. แต่น้ำหนึ่นเมื่อออกไปในปีเสียงแตรก็เป็นของบริสุทธิ์แล่พระเยโฮวาห์ ดูงานที่ตั้งถวายจึงเป็นของบูโรหิต

22. ถ้าค่านิดซึ้งนามากว่าย decad'reye โอ华'ห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วนมรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเข้า

23. บุโกริทจะคำนวนค่า่านานับจนถึงปีเสียงแต่ ในวันนั้นเจ้าของนาต้องถวายเงินเท่ากำหนดค่านาที่ตีไว้ เป็นสิ่ง
บริสุทธิ์เดียว โอ华'ห์

24. พอกถึงปีเสียงแต่ранานั้นต้องกลับไปตกแก่ผู้ที่ขายให้เข้าซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ตกมาเป็นของเข้า

25. การกำหนดราคาก่ออย่างจะต้องเป็นไปตามค่าเงินเชzelfของสถานบริสุทธิ์ ยี่สิบเก-ราห์เป็นหนึ่งเชzelf

26. แต่ลูกสัตร์หัวปืนน้อยาให้ครอนามากวาย เพราะที่เป็นสัตร์หัวปิกิตกเป็นของพระเยอ华'ห์แล้ว วัภกีดี แกะกีดี
เป็นของพระเยอ华'ห์

27. ถ้าเป็นสัตร์มลทินจงให้เข้าซื้อคืนตามกำหนดราคากองเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาก็ตีไว้ ถ้าเข้าไม่ได้
ก็ให้ขายเสียตามกำหนดราคาก็ตีไว้

28. แต่สิ่งใดที่ถวาย decad'reye โอ华'ห์ เป็นสิ่งที่เขามีอยู่ ไม่ว่าเป็นคนหรือสัตร์ หรือที่นาอันเป็นมรดกตกแก่เขาจะขาย
หรือไม่ได้เลย เพราะสิ่งที่ถวายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดเดียว โอ华'ห์

29. ทุกสิ่งที่ถูกถวายแล้ว คือสิ่งที่ต้องทำลายเสียจากมนุษย์ อย่าให้ถูกอน แต่ต้องถูกผ่าเสียแน่นอน

30. สิบชักหนึ่งหั้งสินที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินกีดี หรือผลจากต้นไม้กีดี เป็นของพระเยอ华'ห์ เป็น
สิ่งบริสุทธิ์เดียว โอ华'ห์

31. ถ้าคันได้ประสงค์จะได้สิบชักหนึ่งส่วนได้ของเข้า เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบชักหนึ่งนั้น

32. และสิบชักหนึ่งที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตร์หนึ่งในสิบตัวที่ลอดได้ไม่เท้าของผู้เลี้ยง จะเป็นสิ่ง
บริสุทธิ์เดียว โอ华'ห์

33. อย่าให้พิจารณาว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เข้าสับเปลี่ยน ถ้าเข้าสับเปลี่ยน หั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูกเปลี่ยนเป็น
ของบริสุทธิ์ ไม่ได้

34. เหล่านี้เป็นบทบัญญัติที่พระเยอ华'ห์ทรงบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

กันดารวิถี

บทที่ 1

1. ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่เข้าทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในพลับพลาแห่งชุมนุม ณ ถินทุรกันดารซึ่งนายว่า
2. เจ้าจะนับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรื่องบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน
3. ตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนที่อกรบได้ในกองทัพพวกอิสราเอล เจ้ากับอาโนจะจัดตั้งเข้าทั้งหลายไว้เป็นกองๆ
4. และจะมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคนนั้นให้เป็นหัวหน้าในเรื่องบรรพบุรุษของเข้า
5. และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลีชูร์บุตรชาวยเชเดออร์ จากตระกูลรูเบน
6. เชลูมิเอลบุตรชาวยศูรีชั้ดดัย จากตระกูลสิเมโอน
7. นาโซนบุตรชาวยอัมมีนาดับ จากตระกูลยูดาห์
8. เนธันยาลบุตรชาวยศุואר์ จากตระกูลอิสสาคร์
9. เอลีอับบุตรชาಯເຊໂລນ จากตระกูลเศบุลุן
10. จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลีชาманบุตรชาวยอัมมีสูด จากตระกูลเอฟราอิม และกามาลิเอลบุตรชาญเปดาซูร์ จากตระกูลมนัสเสห์
11. อาบีดันบุตรชาຍกิเตโอนี จากตระกูลเบเนยาamin
12. อหิเยเชอร์บุตรชาวยอัมมีชัดดัย จากตระกูลдан
13. ปากีเอลบุตรชาຍໂโคราน จากตระกูลอาเชอร์
14. เอลียาสาฟบุตรชาຍเดอุเอล จากตระกูลกาด
15. อาทิราบุตรชาຍเอนัน จากตระกูลนัฟทาลี
16. คนเหล่านี้เป็นคนที่ชุมนุมชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเข้า เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ
17. โมเสสและอาโนได้นำคนเหล่านี้ที่ระบุขึ้นมาแล้ว
18. และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรยกประชุมชนทั้งหมด เข้ามาขึ้นแท่นเบียนตามครอบครัวและตามเรื่องบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป
19. ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถินทุรกันดารซึ่งดังนี้
20. คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรื่องบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
21. จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน
22. คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรื่องบรรพบุรุษ ทุกคนที่เขานับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
23. จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

24. คนกาด โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
25. จำนวนคนในตระกูลกาดเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน
26. คนญุด้าห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
27. จำนวนคนในตระกูลญุด้าห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน
28. คนอิสศาкар์ โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
29. จำนวนคนในตระกูลอิสศาкар์เป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
30. คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
31. จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน
32. จากรุกหลานของโยเซฟ คือคนເອົພາອົມ โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
33. จำนวนคนตระกูลເອົພາອົມเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน
34. คนນังสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
35. จำนวนคนในตระกูลมนังสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน
36. คนเบนยาเมิน โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
37. จำนวนคนในตระกูลเบนยาเมินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
38. คนдан โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
39. จำนวนคนในตระกูลданเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
40. คนอาเชอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
41. จำนวนคนในตระกูลอาเชอร์เป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน
42. คนนังฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเข้า ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่อกรบได้ทั้งหมด
43. จำนวนคนในตระกูลนังฟทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
44. จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่ไม่เสสกับอาโرن และประมุขทั้งสิบสองคนของคนอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของ

ตนได้นับไว้

45. ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรื่องบรรพบุรุษ ตามจำนวนคนที่มีอายุดังแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทุกคนในอิสราเอลซึ่งอกรบได้
46. จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
47. แต่มิได้นับคนเลวีตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย
48. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
49. เฉพาะตระกูลเลวีเจ้าอย่างนั้นและอย่าทำสำมะโนครัวไว้ในคนอิสราเอล
50. แต่เจ้าจะตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโ沃瓦ท สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขางานพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัติงานพลับพลาหนึ่นและตั้งเต็นท์อยู่รوبرอับพลับพลา
51. เมื่อจะยกพลับพลาไปคืนเลวีจะต้องรื้อพลับพลาลง และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้พลับพลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย
52. ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน
53. แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รوبرอับพลับพลาพระโ沃วาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนื่อชุมชนคนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานพลับพลาพระโ沃วาท
54. คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เข้าทั้งหลายกระทำการที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมsesไว้ทุกประการ

1. พระเยซูฯตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามทางดวงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์หันหน้าเข้าหาพับพลาแห่งชุมชนมุสลิมทุกด้าน
3. พากที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของธงค่ายญาติธรรม ตามกองของเขา นายโซนบุตรชาวยอัมเมริกา ดับจะเป็นนายกองของคนญุด้าห์
4. พลโยราที่นับไว้นี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน
5. ให้ตระกูลอิสสาคร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา เน้นเอลบุตรชาวยศวร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาคร์
6. พลโยราที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
7. ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดญาติไป เอลีอับบุตรชา耶โอลจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน
8. พลโยราที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน
9. จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายญาติธรรมตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่ออุกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน
10. ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูร์บุตรชาวยเซเดออร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน
11. พลโยราที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นหกพันห้าร้อยคน
12. ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เชลูมิเอลบุตรชาวยศรีชัดดียจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน
13. พลโยราที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน
14. ให้ตระกูลกาดเรียงถัดรูเบนไป เอลียาสาฟบุตรชา耶เรือเอลจะเป็นนายกองของคนกาด
15. พลโยราที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน
16. จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่ออุกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพากที่สอง
17. แล้วให้ยกพับพลาแห่งชุมชนมุสลิมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวอยู่กลางกระบวนการค่าย เข้าตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน
18. ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา เอลีชามานบุตรชาวยอัมเมริกจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม
19. พลโยราที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นห้าร้อยคน
20. ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กาเมลิเอลบุตรชาypeดาซูร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์
21. พลโยราที่นับไว้นี้มีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน
22. ให้ตระกูลเบนยาaminเรียงถัดเอฟราอิมไป อาบีดันบุตรชายกิเดโนนจะเป็นนายกองของคนเบนยาamin
23. พลโยราที่นับไว้นี้มีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
24. จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน เมื่ออุกเดินคน

เหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม

25. ให้ธงค่ายของด้านตั้งทางทิศเหนือตามกองของเข้า อาทิเยเซอร์บุตรชาวยอังมีชัดด้วยจะเป็นนายกองของคนดาน
26. พลโยธาที่นับไว้นี้มีหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
27. ให้ตระกูลอาเซอร์ดังค่ายเรียงตัวมา ปากีเลอบุตรชาญโอดราจะเป็นนายกองของคนอาเซอร์
28. พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน
29. ให้ตระกูลนัฟทาลีเรียงถัดด้านไป อาทิราบุตรชาญเอนันจะเป็นนายกองของคนนัฟทาลี
30. พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
31. จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกลดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน
32. คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
33. แต่ไม่ได้นับพวกละวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
34. คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาก็หายตั้งค่ายอยู่ตามคง และยกออกเดินไปทุกคนตามครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

บทที่ 3

1. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรมและโมเสสครั้งเมื่อพระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนาย
2. ชื่อบุตรชายของอาโรมมีดังนี้ นาดับบุตรหัวปี อาบีสุ เอเลอาชาาร์และอิราмар์
3. นี่แหลกเป็นชื่อบุตรชายของอาโรมที่ได้เจมไว้เป็นปุโรหิต เป็นผู้ที่ท่านสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต
4. แต่นาดับและอาบีสุตายต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 เมื่อเข้าเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบุชาต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ที่ถินทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาชาาร์และอิราмар์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรมบิดาของเข้า
5. พระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสว่า
6. จงนำกระถุงเลวเข้ามาใกล้ และตั้งเข้าไว้ต่อหน้าอาโรมปุโรหิต ให้เข้าปรนนิบัติอาโรม
7. เขากลับปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรมและแทนชุมชนุชนทั้งหมดหน้าพลับพลาแห่งชุมชนุ ขณะเขากลับติดงานที่พลับพลา
8. เขากลับบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมชนุ และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล เมื่อเขากลับติดงานที่พลับพลา
9. จงมอบคนเลวไว้กับอาโรมและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรม เข้าทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรมแล้ว
10. เจ้างแต่งตั้งอาโรมและบุตรชายทั้งหลายของอาโรมให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย
11. และพระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสว่า
12. ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มากรา ก่อน คนเหลวจะเป็นของเรา
13. เพราะบรรดาบุตรหัวปีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดาบุตรหัวปีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์เดียร์จ้านไว้เป็นของเรา ทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเย毫不犹豫
14. พระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสที่ถินทุรกันดารซีนายว่า
15. จงนำคนเลวตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือท่านจะนำผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป
16. โมเสสจึงได้นับเข้าทั้งหลายตามพระคำรับสั่งของพระเย毫不犹豫ดังที่พระองค์ตรัสสั่งไว้
17. ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเลว คือเกอร์โซน โคงาท และเมราี
18. ชื่อบุตรชายของเกอร์โซนตามครอบครัว คือลิบันและชิเมอี
19. บุตรชายของโคงาทตามครอบครัว คืออัมราม อิสยาาร์ เอโบรน และอุสเซียเอล
20. และบุตรชายของเมราีตามครอบครัว คือมาลี และมูซี นี้เป็นครอบครัวคนเลว ตามเรือนบรรพบุรุษของเข้า
21. วงศ์เกอร์โซนมีครอบครัวลิบันและครอบครัวชิเมอี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โซน
22. จำนวนคนทั้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน

23. ครอบครัวเกอร์โชนนั้นจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังพลับพลาด้านตะวันตก
24. มีอิเล็กทรอนิกส์บุตรชายลาเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โชน
25. งานที่วงศ์เกอร์โชนปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุมมีงานพลับพลา งานเต็นท์พร้อมกับเครื่องคุณเต็นท์ และม่านประดิษฐ์พลับพลาแห่งชุมนุม
26. ม่านบังล้านและม่านประดิษฐ์ล้าน ซึ่งอยู่รوبرอุบพลับพลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยงทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
27. วงศ์โคชาทมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสยาห์ ครอบครัวไฮบรอน ครอบครัวอุสซีเอล เหล่านี้เป็นครอบครัวโดยส่วนใหญ่
28. ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปดพันหกร้อยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ์
29. บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคชาทจะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับพลา
30. มีอิเล็กทรอนิกส์บุตรชายอุสซีเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวโคชาท
31. คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลทิบประโภต โต๊ะ คันประตู แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งบุหริทติใช้ปฏิบัติงานและม่าน ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
32. เอเลอชาาร์บุตรชายของอาโรนบุหริทติเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของคนเลวีและตรวจตราผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ์
33. วงศ์เมราีมีครอบครัวมาลี และครอบครัวมูซี เหล่านี้เป็นครอบครัวเมราี
34. จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นหกพันสองร้อยคน
35. และศรีเอลบุตรชายอาบีชาอิลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวเมราี คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของพลับพลา
36. งานที่กำหนดให้แก่ลูกหลานเมราีคืองานดูแลไม่กรอบพลับพลา ไม่กลอน ไม่เสา ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
37. และสารอบล้าน พร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและเชือกโยง
38. และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลาด้านตะวันออกหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดูงอาทิตย์ขึ้น มีโมเสส และอาโรนกับลูกหลานของท่าน มีหน้าที่ดูแลการปρนนิบัติภายในสถานบริสุทธิ์และบรรดาภิการที่พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย
39. บรรดาคนที่นับเข้าในคนเลวี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับตามพระคำรับสของพระเยโฮว่า เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน
40. และพระเยโฮว่าทรงรักกับโมเสสว่า จงนับบุตรชายหัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดจำนวนรายชื่อไว้
41. เจ้าจงกันพวงเลวไว้ให้เรา (เราคือพระเยโฮว่า) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหัวปีทั่วโลกางคนอิสราเอล และให้สัตว์ทั้งปวงของคนเลวีแทนสัตว์หัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล

42. ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน
43. บุตรชายหัวปีทั้งหลายตามจำนวนซึ่งที่นับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน
44. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
45. จงເเอกสารเລວีແแทນบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล และເອაສັຕິງທັງຫຍາຍຂອງຄນເລວີແທນສັຕິງຂອງຄນອີສຣາເອລ ຄນເລວີຈະເປັນຂອງເຮົາ ເຮົາດີອພຣະເຢໂຫວ້າ
46. ສໍາຮັບເປັນຄ່າໄດ້ບຸດຮ່ວມມືດີ່ຂອງຄນອີສຣາເອລ ຈຳນວນສອງຮ້ອຍເຈັດສົບສາມຄນທີ່ເກີນຈຳນວນຜູ້ໜ້າຄນເລວີນັ້ນ
47. ເຈົ້າຈັງເກີບຄນລະຫ້າເຊເຂລ ຄືອຈົງເກີບຕາມເຊເຂລຂອງສຖານປຣິສຸກົງ (ເຊເຂລໜຶ່ງມີຢືນເກ-ຮາທ්)
48. ແລະມອບເງິນซື່ງຕ້ອງເສີຍເປັນຄ່າໄດ້ຂອງຄນທີ່ເກີນເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ໄວ້ແກ່ອາໂຣນແລະລູກໜານຂອງທ່ານ
49. ໂມສະເສດຈົງເກີບເງິນຄ່າໄດ້ຈາກຄນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເກີນກວ່າຈຳນວນຄນທີ່ຄນເລວີໄກ້ໄວ້
50. ຄືອທ່ານເກີບເງິນຈາກບຸດຮ່ວມມືດີ່ຂອງຄນອີສຣາເອລ ເປັນເງິນຈຳນວນໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍທກສົບຫ້າເຊເຂລ ນັບຕາມເຊເຂລຂອງສຖານປຣິສຸກົງ
51. ແລະໂມເສສໄດ້ນໍາເອາເງິນຄ່າໄກ້ໃຫ້ແກ່ອາໂຣນແລະລູກໜານຂອງອາໂຣນ ຕາມພະດຳຮັສຂອງພຣະເຢໂຫວ້າ ດັ່ງທີ່ພຣະເຢໂຫວ້າທີ່ຮັບບັນຫາໂມເສສໄວ້

1. พระเยซูward ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. จงทำสำมะโนครัวลูกหลานโโคยาท จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรื่องบรรพนุรุษ
3. จากคนที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
4. นี่เป็นงานที่ลูกหลานโโคยาทจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด
5. เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอกสารลุมทึบพระโอวาทไว้
6. แล้วเอาหนังทาคัชคลุม และเอาผ้าสีฟ้าแล้ววนคลุมบนนั้น และสอดคานหมาย
7. และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโต๊ะสำหรับนมปั้งหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มน้ำชา และขนมปั้งหน้าพระพักตร์เป็นนิตย์กิให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้านั้นด้วย
8. แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนี้เอาหนังทาคัชคลุมอีก แล้วสอดคานหมาย
9. แล้วให้เข้าเอาผ้าสีฟ้าคลุมดันประทีปที่ใช้จุด คลุมตะเกียง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ดาดใส่ตะไกร และบรรดาภาชนะ ใส่น้ำมันเติมตะเกียง
10. เอาหนังทาคัชห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหมาย
11. ให้เข้าเอาผ้าสีฟ้ามาคลุมแห่นทองคำ เอาหนังทาคัชคลุมไว้ แล้วสอดคานหมาย
12. และให้เข้าเอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนังทาคัช และใส่ไว้บนโครงหมาย
13. ให้อาชีพถ้าอกจากแห่นน้ำชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแห่นเสีย
14. เอาภาชนะประจำแห่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแห่น มีภารถางไฟ ขอเกี่ยวเนื้อ พลัว ชา แม่ภาชนะประจำแห่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนังทาคัชคลุม และสอดคานหมาย
15. เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโโคยาทจึงจะเข้ามาหมาย แต่เข้าต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้นเกลือกว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหล่ที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโโคยาทจะต้องหมาย
16. แล้วเอเลอาชาร์บุตรชายของอาโรนบุหรือที่ต้องดูแลนำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาน้ำชาประจำวัน และนำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลาหนึ่ง คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย
17. พระเยซูward ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
18. อายัดตระกูลครอบครัวคนโโคยาทออกเสียจากคนเลวี
19. แต่จะกระทำแก่เขามหาเพื่อจะให้มีชีวิตและไม่ตาย เมื่อเข้าทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปดังเข้าทั้งหลายไว้ตามงานและการของเขากลุ่มคน
20. แต่อย่าให้คนโโคยาทเข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่อีดใจเดียวเกลือกว่าเขาจะต้องตาย

21. พระเย毫不犹豫ทั้งหมดไม่เสสฯ
22. จงทำสำมโนครัวลูกหลานเกอร์ชัน ตามเรื่องบรรพบุรุษตามครอบครัวของเข้าด้วย
23. เจ้างนับคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
24. ต่อไปนี้เป็นการงานของครอบครัวเกอร์ชัน คืองานประจำนิบัติและงานแบกภาระ
25. ให้เข้าทั้งหลายชนม่านพลับพลา และชนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุมและหนังทาคัชที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประดุจลับพลาแห่งชุมนุม
26. และม่านบังลาน และม่านทางเข้าประดุจลานซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เข้าจะต้องกระทำการที่ควรกระทำการทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
27. ให้อโรมและนุต្រชาญทั้งหลายของอโรมบังคับบัญชาบุต្រชาญทั้งหลายของเกอร์ชันเรื่องทุกสิ่งที่เข้าจะต้องขน และงานทุกอย่างที่เข้าจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เข้าจะต้องขน
28. นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเกอร์ชันในพลับพลาแห่งชุมนุม และอิรามาร์บุต្រชาญของอโรมบุตรหิตจะบังคับดูผลงานของคนเหล่านั้น
29. ฝ่ายคนเมรารีนั้น เจ้างนับเข้าตามครอบครัวตามเรื่องบรรพบุรุษ
30. เจ้างนับคนที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
31. และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เข้าชน งานทั้งหมดของเข้าในการปูนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม่กรอบพลับพลา ไม่กลอน ไม่เสาและฐานรอง
32. เสารอบลานพร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและเชือกโยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้างกำหนดซึ่งของที่เข้าต้องหมาย
33. นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเมรารี เป็นงานทั้งหมดของเข้าในการปูนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม ในบังคับบัญชาของอิรามาร์บุต្រชาญของอโรมบุตรหิต
34. โมเสสและอโรมและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนได้นับคนโดยอาท ตามครอบครัวและตามเรื่องบรรพบุรุษ
35. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม่กรอบพลับพลา
36. และจำนวนคนตามครอบครัวของเข้าเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน
37. นี่แหลกเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโดยอาท บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอโรมได้นับไว้ตามที่พระเย毫不犹豫ทั้งหมดโดยโมเสส
38. จำนวนคนในลูกหลานเกอร์ชัน ตามครอบครัวตามเรื่องบรรพบุรุษ
39. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
40. จำนวนคนตามครอบครัวตามเรื่องบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกร้อยสามสิบคน
41. นี่เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์ชัน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอโรมได้นับไว้ตามพระคำสั่งของพระเย毫不犹豫
42. จำนวนคนในครอบครัวคนเมรารี ตามครอบครัวตามเรื่องบรรพบุรุษ

43. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในผลับพลาแห่งชุมชน
44. จำนวนคนตามครอบครัวของเข้าเป็นสามพันสองร้อยคน
45. นี่แหลกเป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมารี ซึ่งไม่เสสและอาโรมได้นับไว้ตามที่พระเย毫不犹豫ตรัสสั่งโดยไม่เสส
46. บรรดาคนเลวที่นับได้ ผู้ที่ไม่เสสและอาโรมและบรรดาหัวหน้าของคนอิสราเอลได้นับไว้ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ
47. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานและทำงานบนภาระได้ในผลับพลาแห่งชุมชน
48. จำนวนคนที่นับได้ทั้งหมดเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน
49. เขาก็หายได้ถูกนับตามที่พระเย毫不犹豫ตรัสสั่งทางไม่เสส ให้ทุกคนทำงานปูนนิบดิหรืองานบนของเข้า ดังนี้แหลกไม่เสสได้นับเข้าไว้ตามที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาไม่เสส

บทที่ 5

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอลให้สั่งบรรดาคนโรคเรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไม่洁净 ออกจากแคมป์ ให้ไปนอนอยู่ภายนอกค่าย
3. เจ้าจะสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอนอยู่ภายนอกค่าย เพื่อมิให้เขากำราทำให้ค่ายของเขารส败坏อยู่ท่ามกลางนั้นเป็นผลพิบัติ
4. และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และสั่งคนเหล่านั้นให้ไปนอนอยู่ภายนอกค่าย พระเยอวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น
5. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
6. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ดีหรือผู้หญิงก็ดีกระทำบาปอย่างที่มนุษย์กระทำ คือประพฤติการละเมิดต่อพระเยอวาห์ และผู้นั้นมีความผิดแล้ว
7. ก็ให้ผู้นั้นสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่ละเมิดซึ่งเขาได้มานั้นเต็มตามเดิม ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขาได้กระทำการละเมิดต่อนั้น
8. ถ้าคนนั้นไม่มีพื่นที่ที่จะรับของคืนก็ให้ถวายของที่คืนนั้นแด่พระเยอวาห์ทางบุปโตรหิตรามทั้งหมดผู้สำหรับบุชาลงมลทินนำไป ซึ่งเข้าต้องบุชาลงมลทินนำไปของเขาก็ต้องตกเป็นของบุปโตรหิต
9. และของบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลนำมาราบุกสิ่งอันนำมาให้แก่บุปโตรหิตก็ตกเป็นของบุปโตรหิต
10. สิ่งบริสุทธิ์ของทุกคนให้ตกเป็นของบุปโตรหิตและทุกสิ่งที่เขานำไปถวายบุปโตรหิตก็ต้องตกเป็นของบุปโตรหิต
11. และพระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภาระของผู้ชายคนใดลงประพฤตินอกใจสามี
13. มีชายอื่นมาอนร่วมกับนางพันตาสามีของนาง แม้นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีครรภ์เห็นและยังไม่มีพิยาน เพราะจับไม่ได้ค่าที่
14. จิตหึงหงาวก็มาสิงสามี เขารู้สึกหึงหงาวภาระของเขาระบุกสิ่งของตนไปหาบุปโตรหิต นำเครื่องบุชาสำหรับภาระไป มีแบ่งบารเลียนในสิบเอฟ้าห์ อย่าให้เขานำมันหรือใส่กำยานในแบ่งนั้น เพราะเป็นธัญญบุชาเรื่องความหึงหงาว เป็นธัญญบุชาแห่งความรำลึกพื้นให้ระลึกถึงความชั่วช้า
15. ก็ให้ชายผู้นั้นพากภาระของตนไปหาบุปโตรหิต นำเครื่องบุชาสำหรับภาระไป มีแบ่งบารเลียนในสิบเอฟ้าห์ อย่าให้เขานำมันหรือใส่กำยานในแบ่งนั้น เพราะเป็นธัญญบุชาเรื่องความหึงหงาว เป็นธัญญบุชาแห่งความรำลึกพื้นให้ระลึกถึงความชั่วช้า
16. และบุปโตรหิตจะนำน้ำลงมาไก่ให้เข้าเผาพระเยอวาห์
17. และบุปโตรหิตจะเอาน้ำบริสุทธิ์ที่ใส่ภาชนะดิน บุปโตรหิตจะเอาผงคลีที่พื้นพลาสติกใส่ในน้ำนั้น
18. และบุปโตรหิตจะให้นางเข้าเผาพระเยอวาห์ และแก้มวยผนของนางออก และส่งธัญญบุชาแห่งความรำลึกให้นางถือไว้ อันเป็นธัญญบุชาแห่งความหึงหงาว แล้วบุปโตรหิตจะถือน้ำแห่งความชั่วนี้ที่ทำการสาปแช่งนั้นไว้เอง
19. และบุปโตรหิตจะให้นางปฏิญาณตัวว่า 'ถ้าไม่มีชาย陪同กับเจ้า หรือเจ้าไม่หันเหลี่ยมกระทำการลิบิน เมื่อเจ้ายังอยู่'

ในอำนาจของสามี ก็ให้เจ้าพันเสียจากน้ำแห่งความข่มขี่ที่ทำการสาปแช่งนี้

20. แต่ถ้าเจ้าได้หลงไปแม้เจ้ายังไม่ในอำนาจของสามีและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามีได้เข้า nonlinear ด้วยแล้ว'

21. ก็ให้บุปโตรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำปฏิญาณสาปแช่ง และบุปโตรหิตจะกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า 'ขอให้พระเยอรมันห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำปฏิญาณท่ามกลางชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยอรมันห์กระทำให้โคนข้าเจ้าลีบและกระทำท้องเจ้าให้ปองแล้ว'

22. ขอให้น้ำแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าในตัวเจ้ากระทำให้ท้องเจ้าปอง และกระทำให้โคนข้าเจ้าลีบไป' และนางนั้นจะต้องกล่าวว่า 'เอเมน เอเมน'

23. แล้วบุปโตรหิตจะเขียนคำสาปนี้ลงในหนังสือ และลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความข่มขี่

24. แล้วให้หญิงนั้นเด้มน้ำแห่งความข่มขี่ที่ทำการสาปแช่ง แล้วน้ำที่ทำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนฝาด

25. และบุปโตรหิตจะเอาธัญญูชาแห่งความทึ่งหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายธัญญูชานั้นต่อพระพักตร์พระเยอรมันห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา

26. และบุปโตรหิตจะหยิบธัญญูชาทำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นเด้มน้ำนั้น

27. เมื่อให้หญิงนั้นเด้มน้ำแล้ว ต่อมาก้านางกระทำตัวให้มลทินและประพฤติอกใจสามี น้ำที่ทำการสาปแช่งนั้นจะเข้าในตัวนางเป็นความเพื่อนฝาด ท้องจะปองและโคนข้าจะลีบไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง

28. ถ้าหญิงนั้นมีได้มลทิน แต่บริสุทธิ์ นางจะพ้นความผิดและตั้งครรภ์

29. นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความทึ่งหวงเมื่อกรรยาแม้จะอยู่ในอำนาจของสามีได้หลงไปกระทำการให้มลทิน

30. หรือเมื่อจิตทึ่งหวงสิงผู้ชาย และเข้าหึงหวงกรรยาของเข้า แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยอรมันห์ และบุปโตรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

31. ผู้ชายจึงจะพ้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง

บทที่ 6

1. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ตี ผู้หญิงก็ตี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณ คือปฏิญาณเป็นนาศีร์ คือ ปลีกตัวออกจากชายแด่พระเยอราห์
3. ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล่าอุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเหล่าอุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำอุ่นหรือรับประทานอุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง
4. ตลอดเวลาที่เข้าปลีกตัวออกจากมานั้น เขายังต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากคนอุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกอุ่นก็ตี
5. ตลอดเวลาที่เข้าปฏิญาณปลีกตัวออกจากมานั้น อย่าให้มีดโกนถูกศีรษะของเขา เขายังบวชริชจนกว่าจะสิ้นกำหนด เวลาที่เข้าปลีกตัวออกจากชายแด่พระเยอราห์ เขายังต้องไว้ผมยาว
6. ตลอดเวลาที่เข้าปลีกตัวออกจากชายแด่พระเยอราห์ เขายังต้องไม่เข้าใกล้เพศ
7. อย่าทำตัวให้มีมลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เข้าปลีกตัวออกจากชายแด่พระเจ้าตนเป็นพันธุ์ของเขา
8. ตลอดเวลาที่เข้าปลีกตัวออกจากฯ เขายังบวชริชเด่นพระเยอราห์
9. และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปีจุบันทันต่อน ศีรษะของเขายังคงให้บริสุทธิ์ไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขายังต้องโกนศีรษะของเขายังในวันชำรุดตัวคือในวันที่เจดันเขายังต้องโกนศีรษะ
10. ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขางสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้บุโรหิตที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม
11. และบุโรหิตจะถวายบุชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบุชาไถ่บาป อีกด้วยหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบุชา ลงมลทินให้เขา เพราะเขายังได้กระทำการผิดเหตุเรื่องศพ และเขายังต้องชำระศีรษะให้บริสุทธิ์ในวันนั้นอีก
12. และให้เข้าปลีกตัวออกจากชายแด่พระเยอราห์ตลอดเวลาการปลีกตัวของเขายังคงมีมลทินเสียแล้ว เครื่องบุชาไถ่การละเมิด แต่เวลา ก่อนนั้นนับไปได้ เพราะการปฏิญาณปลีกตัวของเขายังคงมีมลทินเสียแล้ว
13. เมื่อเวลาปลีกตัวของเขารอบแล้ว พระราชบัญญัติของพวกราชีร์มีดังนี้ ให้นำเขามาที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม
14. ให้เขถวายเครื่องบุชาแด่พระเยอราห์ คือลูกแกะผู้อายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำแหน่งเป็นเครื่องเผาบุชา และลูกแกะเมียอายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำแหน่งเป็นเครื่องบุชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำแหน่งเป็นเครื่องสันติบุชา
15. และขนมปังไว้เชื้อกระจาดหนึ่ง ขนมทำด้วยยอดแบงคลอกน้ำมัน ขนมแผ่นไว้เชื้อทาน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาหารและเครื่องดื่มบุชาที่คุ้กัน
16. และบุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยอราห์ แล้วถวายเครื่องบุชาไถ่บาปและเครื่องเผาบุชา
17. และบุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบุชาแด่พระเยอราห์ พร้อมกับขนมปังไว้เชื้อกระจาดหนึ่ง บุโรหิตจะถวายธัญญาหารและเครื่องดื่มบุชาที่คุ้กันด้วย
18. และผู้เป็นนาศีร์จะโกนศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำอาบน้ำที่ศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบุชาเสีย
19. เมื่อผู้เป็นนาศีร์โกนหมดแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว บุโรหิตจะนำเนื้อสันขาน้ำของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมไว้

เชื้อก้อนหนึ่งจากการจะจด และขnamแผ่นไว้เชือแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาศีรนั้น

20. แล้วปูโรหิตจะนำของเหล่านั้นแก่วงไปแก่วงมาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร्द เป็นส่วนบริสุทธิ์ที่กันไว้สำหรับปูโรหิต พร้อมกับเนื้อออกที่แก่วงถวาย และเนื้อโคนข้าที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้เป็นนาศีร์ก็ได้มาน้ำอุ่นใจ

21. นี้เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาศีร์ผู้ปฏิญาณ และเครื่องบูชาของเขาก็ถวายแด่พระเยโไฮวาร์ดในการปลีกตัวนอกจากสิ่งอื่นๆที่เขากำลังได้ ดังนั้นเหล่าที่ต้องกระทำการตามพระราชบัญญัตินี้ของการปลีกตัวออกไปเป็นนาศีร์ ตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้

22. พระเยโไฮวาร์ดรักันไม่เสส่าว

23. จงกล่าวแก่อารอนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรมว่า ท่านทั้งหลายจะอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาก็ทั้งหลายว่า

24. ขอพระเยโไฮวาร์ดทรงอำนวยพรแก่ท่าน และ庇ทักษ์รักษาท่าน

25. ขอพระเยโไฮวาร์ดทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทูลแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน

26. ขอพระเยโไฮวาร์ดทรงทรงมีสิพระพักตร์เช่นชื่นต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน

27. ดังนั้นเหล่าให้เข้าประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาก็ทั้งหลาย

1. เมื่อวันที่โมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระพลับพลา กับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลาให้บริสุทธิ์ และได้เจิมและชำระเท่านบุชา กับภาชนะประจำทั้งหมดให้บริสุทธิ์แล้ว
2. บรรดาประมุขของคนอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ได้เข้ามา
3. และได้นำของบุชามาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ มีเกวียนประทุนหากเล่มกับวัวหากคู่ ประมุขสองคนนำเกวียนเล่มหนึ่งและวัวคันละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา
4. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
5. จงรับของเหล่านี้ไว้จากเข้าเพื่อจะได้ใช้ในการปธนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จงมอบไว้กับคนเลيءแก่ทุกคนตามงานปธนนิบัติของเข้า
6. โมเสสจึงนำเกวียนและวัวไปมอบให้แก่คนเลيء
7. ท่านให้เกวียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอเรโชนตามงานปธนนิบัติของเข้า
8. ท่านมอบเกวียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมราเวิตามงานปธนนิบัติของเข้า ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิรามาร์บุตรชายอาโรนนูโกรหิต
9. แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโโคหาท เพาะงานปธนนิบัติของเข้าเป็นงานที่ต้องหามสิ่งของบริสุทธิ์บันบ่า
10. และบรรดาประมุขก็นำของบุชามาเพื่อแก่งานมอบถวายเท่านบุชาในวันที่ทำพิธีเจิมเท่านบุชานั้น และพวงประมุขต่างก็ถวายเครื่องบุชาของตนหน้าเท่นบุชา
11. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ให้พวงประมุขมาถวายเครื่องบุชาของเขาวันละคนในงานมอบถวายเท่นบุชา
12. ผู้ที่ถวายเครื่องบุชาในวันแรกคือนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับแห่งตระกูลยูดาห์
13. ของถวายของเขาก็อ่อนเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเช泽ล และสามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชzeลตามเชze ลงของสถานบริสุทธิ์ ภานะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นรัญญานบุชา
14. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชzeล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
15. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบุชา
16. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบุชาไถ่บап
17. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบุชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมีนาดับ
18. วันที่สองเนื้ันเฉลบุตรชายศุอาาร์ประมุขของตระกูลอิสสาคร์ถวายของ
19. เขากล่าวของถวายของเข้าเป็นงานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชzeล สามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชze ลงตามเชze ลงของสถานบริสุทธิ์ ภานะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นรัญญานบุชา
20. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชzeล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม

21. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
22. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
23. และวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเนื้นเอลุ่มนตรายของศุภาร्व
24. วันที่สามเอลีอับบุตรชายເຂົາໂລນประມุขของคนເຄີບລຸນถวายของ
25. ของถวายของเขากືອຈານເງິນລູກหนึ่งໜັກหนึ่งຮ້ອຍສາມສົບເຊົາລໍາ ชາມເງິນລູກหนึ่งໜັກເຈັດສົບເຊົາລາມເຊເຂົາລຂອງສຖານປຣິສຸທົ່ງ ກາຫະທັ້ງສອນນີ້ມີຢູ່ແປ່ງຄຸກນ້ຳມັນເຕີມເພື່ອເປັນຮັກງົມນູ້ຈາ
26. ຂ້ອນທອງຄຳລູກหนึ่งໜັກສົບເຊົາລໍາ ມີເຄື່ອງໂຄມສໍາຫຼັບຜົາເຕີມ
27. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
28. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
29. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายຂອງເຂົາໂລນ
30. วันທີສີເລື້ອງຮັກງົມບຸຕ່າຍຂອງເຊົາເດເວອ່ງປະມຸນຂອງຄນຽບນັນຄວາຍຂອງ
31. ของถวายของเขากືອຈານເງິນລູກหนึ่งໜັກหนึ่งຮ້ອຍສາມສົບເຊົາລໍາ ชາມເງິນລູກหนึ่งໜັກເຈັດສົບເຊົາລາມເຊເຂົາລຂອງສຖານປຣິສຸທົ່ງ ກາຫະທັ້ງສອນນີ້ມີຢູ່ແປ່ງຄຸກນ້ຳມັນເຕີມເພື່ອເປັນຮັກງົມນູ້ຈາ
32. ຂ້ອນທອງຄຳລູກหนึ่งໜັກສົບເຊົາລໍາ ມີເຄື່ອງໂຄມສໍາຫຼັບຜົາເຕີມ
33. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
34. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
35. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบູຈາ ສິ່ງเหล่านີ້ເປັນของถวายຂອງເລື້ອງຮັກງົມບຸຕ່າຍຂອງເຊົາເດເວອ່ງ
36. วันທີທ້າເຊລຸມີເລຸບຸຕ່າຍຄຸຣີ້ຈັດດ້າຍປະມຸນຂອງຄນສີເມໂໂຄນຄວາຍຂອງ
37. ของถวายของเขากືອຈານເງິນລູກหนึ่งໜັກหนึ่งຮ້ອຍສາມສົບເຊົາລໍາ ชາມເງິນລູກหนึ่งໜັກເຈັດສົບເຊົາລາມເຊເຂົາລຂອງສຖານປຣິສຸທົ່ງ ກາຫະທັ້ງສອນນີ້ມີຢູ່ແປ່ງຄຸກນ້ຳມັນເຕີມເພື່ອເປັນຮັກງົມນູ້ຈາ
38. ຂ້ອນທອງຄຳລູກหนึ่งໜັກສົບເຊົາລໍາ ມີເຄື່ອງໂຄມສໍາຫຼັບຜົາເຕີມ
39. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
40. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
41. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบູຈາ ສິ່ງเหล่านີ້ເປັນของถวายຂອງເຊລຸມີເລຸບຸຕ່າຍຂອງຄຸຣີ້ຈັດດ້າຍ
42. ວັນທີທັກເລື້ອງສາຟັບຸຕ່າຍເດູ້ເລູ້ເລູບປະມຸນຂອງຄນກາດຄວາຍຂອງ
43. ของถวายของเขากືອຈານເງິນລູກหนึ่งໜັກหนึ่งຮ້ອຍສາມສົບເຊົາລໍາ ชາມເງິນລູກหนึ่งໜັກເຈັດສົບເຊົາລາມເຊເຂົາລຂອງສຖານປຣິສຸທົ່ງ ກາຫະທັ້ງສອນນີ້ມີຢູ່ແປ່ງຄຸກນ້ຳມັນເຕີມເພື່ອເປັນຮັກງົມນູ້ຈາ

44. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซนติเมตร มีเครื่องห้อมสำหรับเพาเต็ม
45. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
46. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
47. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลี่ยาสาฟบุตรชายของเดออลีอล
48. วันที่เจิดเอลีชามาบุตรชายอัมมีสูดประมุขของคนເອົາອິມถวายของ
49. ของถวายของเขาคือจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซนติเมตรตามเชขนของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป้งคลุกน้ำมันเต้มเพื่อเป็นธัญญานุชา
50. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซนติเมตร มีเครื่องห้อมสำหรับเพาเต็ม
51. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
52. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
53. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีชามาบุตรชายของอัมมีสูด
54. วันที่แปดกามาลิเอลบุตรชายเปดาซูร์ประมุขของคนมนัสเต็ธ
55. ของถวายของเขาคือจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซนติเมตรตามเชขนของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป้งคลุกน้ำมันเต้มเพื่อเป็นธัญญานุชา
56. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซนติเมตร มีเครื่องห้อมสำหรับเพาเต็ม
57. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
58. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
59. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของกามาลิเอลบุตรชายของเปดาซูร์
60. วันที่เก้าอาบีดันบุตรชายกิเดโอนีประมุขของคนเบนยาミニถวายของ
61. ของถวายของเขาคือจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซนติเมตรตามเชขนของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแป้งคลุกน้ำมันเต้มเพื่อเป็นธัญญานุชา
62. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซนติเมตร มีเครื่องห้อมสำหรับเพาเต็ม
63. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
64. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
65. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาบีดันบุตรชายของกิเดโอนี
66. วันที่สิบอาทิตย์เชอร์บุตรชายอัมมีชัดด้วยประมุขของคนดานถวายของ
67. ของถวายของเขาคือจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซนติเมตรตามเชขน

ลงของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นรัญญานุชา

68. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซนติเมตร มีเครื่องห้อมสำหรับเผาเต็ม

69. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา

70. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไก่บាប

71. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า เพศผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาทิตย์เชอร์บุตรชายของอัมมีชาดด้วย

72. วันที่สิบเอ็ดป้ากีอลบุตรชายโอลครานประมุขของคนอาเซอร์ถวายของ

73. ของถวายของเขาคือจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซนติเมตรตามเช่นลงของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นรัญญานุชา

74. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซนติเมตร มีเครื่องห้อมสำหรับเผาเต็ม

75. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา

76. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไก่บាប

77. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า เพศผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของป้ากีอลบุตรชายของโอลคราน

78. วันที่สิบสองอาทิตย์บุตรชายเอนันประมุขของคนนัฟทาลีถวายของ

79. ของถวายของเขาคือจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซนติเมตรตามเช่นลงของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นรัญญานุชา

80. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซนติเมตร มีเครื่องห้อมสำหรับเผาเต็ม

81. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา

82. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไก่บាប

83. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า เพศผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาทิตย์บุตรชายของเอนัน

84. ต่อไปนี้เป็นของถวายในงานมอบถวายแท่นบูชาจากประมุขของคนอิสราเอล ในวันที่มีพิธีเจิมแท่นบูชานั้นคือจานเงินสิบสองลูก ชามเงินสิบสองลูก ช้อนทองคำสิบสองลูก

85. จานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซนติเมตร และชามลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซนติเมตร เงินที่ทำภาชนะทั้งหมดหนักสองพันสิร้อยเซนติเมตร ตามเชนเดลของสถานบริสุทธิ์

86. ช้อนทองคำสิบสองลูก มีเครื่องห้อมสำหรับเผาเต็ม หนักลูกละสิบเซนติเมตรตามเชนเดลของสถานบริสุทธิ์ ทองคำที่ทำช้อนทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่สิบเซนติเมตร

87. สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มีวัวผู้สิบสองตัว แกะผู้สิบสอง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสอง พร้อมกับเครื่องรัญญานุชาคู่กัน และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชาไก่บាប

88. สัตว์ทั้งหมดที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา มีวัวผู้ยี่สิบตัว แกะผู้หกตัว เพศผู้หกตัว และลูกแกะอายุหนึ่งขวบหกตัว

นี่แหลกเป็นของถวายในงานมอบถวายแทนบุชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว

๘๙. เมื่อโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูลพระองค์ ท่านได้ยินพระสูรสีียงตัวสักบันท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่ามกลางเครื่องทั้งสอง และพระสูรสีียงนั้นได้สันหนากับท่าน

บทที่ 8

1. พระเย毫不犹豫์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคันประทีป
3. และอาโรนได้กระทำดังนั้น ท่านได้ตั้งตะเกียงให้ส่องแสงออกด้านหน้าคันประทีป ตามที่พระเย毫不犹豫์ตรัสสั่งกับโมเสส
4. ฝิมือที่ทำคันประทีปเป็นดังนี้ เป็นทองคำใช้ค้อนทุบ ตั้งแต่ฐานขึ้นไปถึงดอกเป็นฝีค้อน ตามแบบอย่างที่พระเย毫不犹豫์สำแดงแก่โมเสส เขาจึงทำคันประทีปดังนั้น
5. และพระเย毫不犹豫์ตรัสกับโมเสสว่า
6. จงยกคนเลือกจากคนอิสราเอลและนำรำข้าทั้งหลายเสีย
7. เจ้าจะนำรำเข้าดังนี้ จงเอานำ้ำรำมาประพรเมษา ให้เขากอนเดลอดทั้งตัว ให้ชักเสื้อผ้าและนำรำตัวให้สะอาด
8. แล้วให้เข้าทั้งหลายนำัวหনຸມตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญานุชาตุรักัน คือยอดแป้งคลุกน้ำมัน และเจ้าจะนำัวหນຸມอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาໄต่บап
9. แล้วจงพาคนเลือกมาหน้าพลับพลาแห่งชุมชน และให้คนอิสราเอลมาชุมชนพร้อมกันหมู่
10. เมื่อเจ้านำคนเลือกมากราบบุลต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫์ ให้คนอิสราเอลอาเมือของเขาวางบนคนเลือก
11. และให้อารอนถวายคนเลือกต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫์ให้เป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขามาจะได้ทำงานปrynบดิพระเย毫不犹豫์
12. แล้วคนเลือกจะอาเมือของตนวางบนหัววัวผู้ทั้งสอง เจ้าจะเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาໄต่บап และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเย毫不犹豫์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลือก
13. เจ้าจะตั้งคนเลือกให้ค่อยรับใช้อารอนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเข้าทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายแด่พระเย毫不犹豫์
14. ฉะนี้แหล่เจ้าจะแยกคนเลือกจากคนเลือกจากคนอิสราเอล และคนเลือกจะเป็นของเรา
15. ตั้งแต่นั้นไปคนเลือกจะเข้าปฏิบัติงานที่พลับพลาแห่งชุมชน ในเมื่อเจ้าได้นำรำและกระทำเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายเราไว้แล้ว
16. เพราะเข้าทั้งหมุดถูกแยกออกจากคนอิสราเอล และมองไว้แก่เรา เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนทุกคนที่เกิดจากครรภ์มารดาภรรยาคนเดียว แทนบุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมุด
17. เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมุดของคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้สังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเข้าไว้เป็นของเรา
18. และเราได้เลือกคนเลือกแทนบุตรหัวปีทั้งหมุดของคนอิสราเอล
19. และเราได้ให้คนเลือกจากคนอิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานแทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมชน และทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคนอิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์

20. โมเสสและอาโรวนและชุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวิตังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น
21. คนเลวีได้ชำระตนให้สิ้นบาป และซักเสื้อผ้าของตน และอาโรวนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแก่วงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรวนทำการลบมลทินชำระเขา
22. แต่นั้นมาคนเลวีก็เข้าไปปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมชน ในการรับใช้อาโรวนและบุตรชายของอาโรวน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี เขาก็ได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย
23. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
24. เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวี ให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมชน
25. พ้ออายุได้ห้าสิบปีให้เขายุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงานต่อไป
26. แต่ให้เขาร่วมพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมชนดูแลภาระงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจะกระทำเช่นนี้แก่คนเลวีเมื่อกำหนดงานให้เขา

บทที่ 9

1. ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เข้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถินทุรกันดารซึ่นายว่า
2. ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปีสกาตามเวลาที่กำหนดไว้
3. คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจะถือเทศกาลปีสกาตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจะกระทำตามกฎเกณฑ์และพิธีต่างๆทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น
4. โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปีสกา
5. เข้าทั้งหลายได้ถือเทศกาลปีสกาในเดือนที่หนึ่งวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็นที่ถินทุรกันดารซึ่นาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น
6. และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะภูกต้องศพ จึงถือปีสกาในวันนั้นไม่ได้ เข้าจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรมในวันนั้น
7. เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า เราไม่มลทินเพราะได้ภูกต้องศพ ทำไม่จึงห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล
8. และโมเสสบอกเขาว่า จงค้อยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน
9. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
10. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะภูกต้องศพ หรือไปทางไกลให้ผู้นั้นถือปีสกาแด่พระเยโฮวาห์
11. ให้ถือปีสกาในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไว้เชื้อและผัก祠ขม
12. เข้าทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแกะปีสกา ให้กระทำตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปีสกาทุกประการ
13. แต่คนที่สะอาดและมิได้ออยู่ในระหว่างการเดินทางแต่งดไม่ถือเทศกาลปีสกา ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเข้า เพราะเขามิได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเข้าเอง
14. ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย จะครอถือเทศกาลปีสกาแด่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปีสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจะมีกฎอย่างเดียวสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง
15. ในวันที่จัดตั้งพลับพลาตนั้นมีเมฆมาปกคลุมพลับพลาไว้ คือเต็นท์พระโอวาท เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับพลาปรากฏเหมือนเพลิงจนรุ่งเช้า
16. เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง
17. เมื่อไรเมฆloyขึ้นจากพลับพลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นloyหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั้น
18. คนอิสราเอลออกเดินตามพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์ และเข้าตั้งค่ายตามพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์ ครบได้ที่

เมฆพักอยู่เหนือoplับพลาเข้าก็ยังตั้งค่ายอยู่

19. แม้มีเมฆอยู่เหนือoplับพลานานหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ “ไม่ยกเดินไป”
20. เมื่อเมฆอยู่เหนือoplับพลาในอย่างวัน ตามพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์ เข้าก็ยังอยู่ในค่าย แล้วตามพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์เข้าก็ยกออกจากเดินทาง
21. เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้งเมฆลอยขึ้นในตอนเช้าเข้าก็ยกออกจากเดิน “ไม่ว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเข้าก็ยกออกจากเดิน
22. “ไม่ว่าเมฆจะคงอยู่เหนือoplับพลาสองวัน หรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่านั้น มิได้ยก ออกจากไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใด เข้าก็ยกออกจากไปเมื่อนั้น
23. เข้าตั้งค่ายอยู่ตามพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์ และเข้ายกออกจากเดินตามพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์ เข้าทั้งหลายก็ ปฏิบัติงานของพระเยโฮวาห์ ตามพระคำรับสั่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

บทที่ 10

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงทำแต่เริงสองคันด้วยใช้ค้อนทูบ เจ้าจะใช้แต่นั้นเรียกชุมนุมและใช้รือย้ายค่าย
3. เมื่อเปาแต่รหัสลงนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพับพลาแห่งชุมนุม
4. ถ้าเปาแต่คันเดียวให้พวกประมุขผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นั้นเป็นพันๆ มาประชุมกับเจ้า
5. เมื่อเปาแต่รหัสให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกจากเดิน
6. เมื่อเปาแต่รหัสหนึ่งที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกจากเดิน เมื่อใดจะให้ยกออกจากเดินก็ให้เปาแต่รหัส
7. แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกัน จงเปาแต่ แต่อีกทำเสียงปลุก
8. ให้บุตรชายของอาโรนคือปูโรหิตเป็นคนเปาแต่รหัสจะเป็นกฏการทดลองชี้ว่าอายุของเจ้า
9. และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแหน่งดินของเจ้าสูศัตรุผู้มานีบังคับเจ้า ก็ให้เปาแต่ทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระราชรัชพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรุของเจ้า
10. ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดี และในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้าจะเปาแต่เหนือเครื่องเผาบุชาและเหนือสตั瓦บุชาอันเป็นเครื่องสันติบุชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า
11. ต่อมาวันที่ยื่นใบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพับพลาพระโอวาท
12. คนอิสราเอลก็ยกออกจากทางไปจากกินทุรกันดารซึ่งนาย และเมฆนั้นมายังอยู่ที่กินทุรกันดารปาราน
13. เข้าทั้งหลายได้ยกออกจากเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระคำสั่งของพระเยอวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส
14. ทรงค่ายของคนญูด้าห์ออกจากเดินไปเป็นกองๆ ก่อน มีนาโซนบุตรชายอัมมีนาดับเป็นผู้นำพลโยธา
15. เนหันเฉลบุตรชายศูภาร์นำพลโยธาตราชุลคนอิสศาคร์
16. และเอลีอับบุตรชายเอโลนนำพลโยธาตราชุลคนเศบูลุน
17. เมื่อรือพับพลาลงแล้ว บรรดาบุตรชายของเกอเรซีนและบุตรชายของเมราธีผู้แบกหามพับพลาบนนั้นก็ยกเดินไป
18. ทรงค่ายของคนญูเบนออกจากเดินไปเป็นกองๆ เอลีชูร์บุตรชายเชเดอэрเป็นผู้นำพลโยธา
19. เชลูมิเฉลบุตรชายศูรีชัดด้วยนำพลโยธาตราชุลคนเฉเมโอน
20. เอลียาสาฟบุตรชายเดอูเฉลนำพลโยธาตราชุลคนกาด
21. และคนโคชาทก็ยกออกจากเดินแบกหามสถานบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพับพลาเสร็จแล้ว
22. ทรงค่ายคนเอฟราอิมออกจากเดินไปเป็นกองๆ มีเอลีชาманบุตรชายอัมมีสูดนำพลโยธา
23. กาเมลิเฉลบุตรชายเปดาชูร์นำพลโยธาตราชุลคนมนัสเสห์
24. อาบีดันบุตรชายกิเดโอนนำพลโยธาตราชุลคนเบนยาмин
25. และทรงค่ายคนดานเป็นพวกระวังท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกจากเดินไปเป็นกองๆ มีอาทิเยเซอร์บุตรชายอัมมีชัดด้วยนำพลโยธา
26. ปากีเฉลบุตรชายโครนานำพลโยธาตราชุลคนอาเซอร์

27. อาทิราบุตรชายเอนนันนำพลโยธาตระกูลคนนັฟทาลี
28. นี่เป็นอันดับการเดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเข้า เมื่อเขายกออกเดินไป
29. โมเสสพูดกับโขนบุตรชายเรอูเอลคนมีเดียนพ่อตาของโมเสสว่า เราทั้งหลายออกเดินไปสู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า 'เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย' เขียนไปกับเราเติด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล
30. แต่เขาตอบโมเสสว่า เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังคงศรัณย์ติดของเรา
31. และโมเสสว่า ขออย่าพراعจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้เป็นดังนัยน์ตาของเรา
32. ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีอะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน
33. เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาของพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน ทีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเข้าไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา
34. เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก้อยู่หน้าเขาในกลางวันเมื่อไหร่
35. ต่อมามีเมื่อทีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลูกชี้นเดิด ให้ตัตฐัทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ซังพระองค์หลีกหนีพระองค์ไป
36. เมื่อทีบยับยั้งท่านกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆเดิด

1. เมื่อประชาชนบ่น พระเย毫不犹豫ทรงไม่พอใจทัย พระเย毫不犹豫ทรงสตับแล้วทรงพระพิโตร มีไฟของพระเย毫不犹豫มาใหม่อยู่ท่ามกลางเขา เพาค่ายรอบนอกเสียบ้าง
2. แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเย毫不犹豫 "ไฟก็ตับ"
3. เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าท่าเบราห์ เพราะไฟของพระเย毫不犹豫มาใหม่อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย
4. คนที่ประปนมากับเข้าทั้งหลายเป็นคนโลภมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องให้ครัวครัวญอิกว่า ผู้ใดจะให้เนื้อเรอกิน
5. เราะลีกถึงปลาที่เราเดย์กินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแตงกวา แตงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม
6. บัดนี้จิตใจของเราก็เที่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนออกจากมานานี้
7. มานานนั้นเหมือนเมล็ดผักชี สีเหมือนยางไม้หอม
8. ประชาชนก็เที่ยวอกไปเก็บมาไม่หรือดำเนินครกและใส่หม้อต้มทำข้นม รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด
9. กลางคืนเมื่อน้ำค้างตกมาเห็นอค่าย mana ก็ตกมาด้วย
10. โมเสสได้ยินประชาชนร้องให้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเย毫不犹豫ทรงกริว ยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย
11. โมเสสจึงกราบทูลพระเย毫不犹豫ว่า "臣พระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากลำบานเช่นนี้ เหตุใดข้าพระองค์ไม่เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์"
12. ข้าพระองค์ตั้งครรภ์คนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์ยังคนเหล่านี้ให้เกิดมาหรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า 'จะอุ้มเขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพอบุญธรรมอุ่มลูกแดงนำมาสู่แผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณจะให้แก่บรรพบุรุษของเข้า'
13. ข้าพระองค์จะได้เนื้อมาจากการให้คนทั้งหมดนี้ เพราเราต้องให้ต่อข้าพระองค์ว่า 'ขอเนื้อให้เรอกิน'
14. ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์
15. ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงประหารข้าพระองค์เสียทันทีเดด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความทุเรศของข้าพระองค์เลย
16. พระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสว่า จงรับรวมพวงผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราจัดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่หนือเขาทั้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมชนให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น
17. เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นเสียบ้าง ให้เข้าทั้งหลายแบบภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้ทันแบบอยู่แต่ลำพัง
18. และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า 'ท่านทั้งหลายจะนำตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ เพราะท่านร้องให้ต่อพระราชทานของพระเย毫不犹豫 ผู้ใดจะให้เนื้อเรอกิน เมื่อเรารู้ในอียิปต์เราก็สุขสบาย เพราะเหตุนี้พระเย毫不犹豫จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน
19. ท่านจะมีได้รับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน

20. แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนเนื้อจะลันออกมากทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอือม เพราะท่านได้ทดลองทิ้งพระเย毫不犹豫 ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องให้ต่อพระองค์กล่าวว่า "ในเรารู้สึกได้ออกมาจากอีกปีติ"
21. แต่ไม่เสสกราบทูลว่า คนที่ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขานั้นเป็นทหาราบทกแสตนด และพระองค์ตรัสว่า "เราจะให้เนื้อเขาทั้งหลายกินครับเดือนหนึ่ง"
22. จะเอาผุงแพะแกะผุงวัวมาฝ่าให้เขาให้พ่อเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เข้าให้พ่อเขากินหรือ
23. พระเย毫不犹豫ตัวสักกับไม่เสสว่า พระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫สั้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่
24. ไม่เสสก็อกไปบอกแก่คนทั้งปวงถึงพระธรรมของพระเย毫不犹豫 และท่านได้รวบรวมพากผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจิดสิบคน แต่ตั้งเข้าไว้ให้ยืนรอบพับปลา
25. แล้วพระเย毫不犹豫เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับไม่เสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนไม่เสสบ้างใส่บนพากผู้ใหญ่เจิดสิบคนนั้น และต่อมามีอวิญญาณอยู่บนเข้าทั้งหลายแล้ว เข้าทั้งหลายก็พยากรณ์ แต่เข้าทั้งหลายก็ไม่ทำอีก
26. ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเข้า เข้าเป็นคนที่ได้ลงทะเลเป็นไร์ แต่ไม่ได้มายี่พับปลา เข้าพยากรณ์ในค่าย
27. มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกไม่เสสว่า เอลดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย
28. และโยชูวาบุตรชาญนุนเป็นผู้รับใช้ของไม่เสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า ไม่เสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเข้าเสีย
29. แต่ไม่เสสบอกเขาว่า ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราได้รู้ให้ประชาชนของพระเย毫不犹豫เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และครรให้พระเย毫不犹豫ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น
30. ไม่เสสและพากผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็กลับไปค่าย
31. มีลมพัดมาจากพระเย毫不犹豫พางนกคุ่มมาจากทะเล ให้มาตกลอยที่ข้างค่ายครอบค่ายทุกทิศห่างออกไปเป็นหนทางเดินวนหนึ่ง สูงพันพื้นดินประมาณสองศอก
32. วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวกับนกคุ่มทั้งวันและคืนและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบโยเมอร์ และเข้าเอาจารวังตากทั่วค่าย
33. เมื่อเนื้อยังติดพื้นเข้าทั้งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมวด พระเย毫不犹豫ทรงกริวประชาชนยิ่งนัก พระเย毫不犹豫ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง
34. เข้าจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า ชิบโรหททาราอา瓦ห์ เพราะที่นั่นเข้าฝั่งศพคนทั้งปวงที่โลภมาก
35. ประชาชนได้ยกเดินจากขึบโรหททาราอาวาห์ถึงชาเซโรหและยับยั้งที่ชาเซโรห

บทที่ 12

1. มิเรียมและอาโรวนได้พูดติโนเมสส เหตุหญิงคนเอธิโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโนเมสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอธิโอเปียคนหนึ่ง
2. เขาก็สองกล่าวว่า พระเยโซวาห์ตัรัสทางโนเมสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตัรัสทางเราบ้างหรือ พระเยโซวาห์ทรงได้ยิน
3. (โนเมสเป็นคนถ่อมใจมากยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน)
4. ทันใดนั้นพระเยโซวาห์ตัรัสกับโนเมสและอาโรวนกับมิเรียมว่า เจ้าทั้งสามจะอภิมหาที่พลับพลาแห่งชุมนุม เขาก็สามกีออกมา
5. พระเยโซวาห์ก็เสด็จลงมาในเสามेष ประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรวนและมิเรียม เขาก็สองกีมาข้างหน้า
6. พระองค์ตัรัสว่า จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโซวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้นั้นเป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาวางผัน
7. สำหรับโนเมสผู้รับใช้ของเราก็ไม่เป็นเช่นนั้น ในวงศ์วนทั้งหมดของเราเข้าสัตย์ซื่อ
8. เราพูดกับเขากาต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขายืนสัณฐานของพระเยโซวาห์ ใจนี้เจ้าไม่กลัวที่จะพูดติโนเมสผู้รับใช้ของเรา
9. พระเยโซวาห์ทรงกริวเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย
10. เมื่อเมษลอยพันพลับพลาไป ดูເຖິດ ມີເຣີມກີເປັນໂຮຄເວືອນ ຂາວດຸຈທີມະ ອາໂຮໜ້າໄປດູມີເຣີມແລະດູເຖິດ ນາງເປັນໂຮຄເວືອນ
11. และอาโรวนพูดกับโนเมสว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า อนิจจาเอี้ย ขออย่าลงโทษบานเราทั้งสองที่ได้กระทำความชั่วและบ้าไปเช่นนี้
12. ขออย่าให้มิเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดุจคนที่คลอดจากครรภ์มารดาเมื่อเนื้อกุດไปครึ่งหนึ่ง
13. และโนเมสสได้ร้องทูลพระเยโซวาห์ว่า ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์
14. แต่พระเยโซวาห์ตัรัสกับโนเมสว่า ถ้าพ่อของนางถมน้ำลายรดหน้านาง นางจะละอายอยู่เจ็ดวันมิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภัยหลังจึงให้กลับเข้ามาได้
15. ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มิได้ยกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก
16. แล้วภัยหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลลาเซโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถินทุรกันดารปาราน

1. พระเยซูว่าที่ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงส่งคนไปสอดแแนวดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น
3. โมเสสจึงใช้เข้าไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระคำรับสั่งของพระเยซูว่าที่ ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล
4. ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ชั้มมุบุตรชาวยศักเกอร์เป็นตระกูลรูเบน
5. ชาพีทบุตรชาวยอเรียเป็นตระกูลสิเมโอน
6. คาเลบบุตรชาวยิเฟนเป็นตระกูลยูดาห์
7. อิกาลบุตรชาวยอเซฟเป็นตระกูลอิสสาคร์
8. โซเซียนบุตรชาญนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม
9. ปัลทีบุตรชาญราฟูเป็นตระกูลเบนยาмин
10. กัดเดียลบุตรชาญโสดีเป็นตระกูลเศบุลุน
11. ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสธ์มีกัดดีบุตรชาญสุสี
12. อัมมีเอลบุตรชาญเเกเมลลีเป็นตระกูลดาן
13. เสธร์บุตรชาญมีคาเอลเป็นตระกูลอาเชอร์
14. นาบีบุตรชาญโวฟสีเป็นตระกูลนัฟทาลี
15. เกอูเอลบุตรชาญมาคีเป็นตระกูลกาด
16. ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแแนวที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโซเซียนบุตรชาญนูนว่า โยชวา
17. โมเสสใช้เข้าทั้งหลายไปสอดแแนวที่แผ่นดินคานาอัน และสั่งเข้าทั้งหลายว่า จงขึ้นไปทางใต้นแล้วขึ้นไปตามภูเขา
18. ตรวจดูแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก
19. ดูว่าแผ่นดินที่เข้าอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เข้าอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นเต็นท์หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง
20. ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจะมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย เวลาหนึ้นเป็นฤดูผลอยุ่นสุกรุ่นแรก
21. คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแแนวแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารศิน จนถึงเรโนบ ที่ทางเข้าเมืองสามัคคี
22. เข้าขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองເຂໂບຣນ และอาทิตย์ เช้าย และทัลมัย คือคนอนาคตอยู่ที่นั้น (เมืองເຂໂບຣนนี้เข้าสร้างมาก่อนเมืองໂศอันในอียิปต์ได้เจ็ดปี)
23. เข้าทั้งหลายมาถึงสำราญโคล์ ที่นั่นเข้าตัดอุ่นกิงหนึ่งมีอยุ่นพวงหนึ่ง สองคนใช้มีคานหามมา เขากีบผลทับทิมและมะเดื่อมาบ้าง
24. เขารายกที่นั่นว่าหัวยເອົ້າໂຄລ໌ພະວັງພລອອຸ່ນເຊື່ງຄອນອີສຣາເອລໄດ້ຕັມຈາກທີ່ນັ້ນ

25. ล่วงมาสี่สิบวันเข้าทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น
26. เข้าทั้งหลายกลับมาถึงโอมแสงและอาโรวน และมาถึงชุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่ค่าเดช เข้าเล่าเรื่องให้ท่านแห่งสองและบรรดาคนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น
27. เข้าทั้งหลายเล่าให้โอมแสงฟังว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินนี้ท่านเชี้ยว เป็นน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น
28. แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอนาคตที่นั่นด้วย
29. คนอาماเลขอยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ คนคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คนคนอาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
30. แต่ค่าเลบได้ให้คนทั้งปวงเรียบต่อหน้าโอมแสงกล่าวว่า ให้เรารีบไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรามีกำลังสามารถที่จะเอาชนะได้
31. ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า เราไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา
32. และเข้าได้ก้าวรายเรื่องแผ่นดินที่เข้าได้ไปสอดแนมมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังว่า แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรุปร่างใหญ่โต
33. ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคนอนาคตซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนตึกแต่นในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน

1. แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องให้ในคืนวันนั้น
2. บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่าโมเสสและอาโรม ชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า
3. พระเยโฮวาห์นำเรามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไม่เล่า ลูกเมียของเรายังต้องตกเป็นเหยื่อ ที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ
4. เขาพูดแก่กันและกันว่า ให้เราตั้งคณหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปยังอียิปต์เถิด
5. โมเสสกับอาโรมได้ชูหน้าลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล
6. และโยชูาวาบุตรชายนุนกับค่าเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เป็นผู้ที่ได้ร่วมไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้ฉีกเสือผ้าของตน
7. และกว่าแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน
8. ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวงเรา พระองค์จะทรงนำเรามาเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์
9. ขอแต่อโย่ให้พวงเรากรบทูตพระเยโฮวาห์เท่านั้น อย่างลั่วชาราแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นข่มข่มของเรา แล้ว รั่มฤทธิ์ของเขาก็ศูนย์ไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่างลั่วเข้าเลย
10. แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่าให้เขาก้อนหินขวางเขาเสีย ขณะนั้นส่งร้าศีของพระเยโฮวาห์ปราภูที่ พลับพลาแห่งชุมนุมต่อหน้าบรรดาคนอิสราเอล
11. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ชนชาตินี้จะลบประมาทเรานานลักษ์เท่าได้ แม้ว่าเราได้กระทำหมายสำคัญต่างๆ ท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเรานานเท่าได
12. เราจะประหารเขามาเสียด้วยโรคร้ายและตัดเขามาเสียจากการสืบมรดก เราจะกระทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาก็ได้
13. แต่โมเสสได้กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพachaตินี้ออกมากจากท่ามกลางเขามาด้วยฤทธา楠ภาพของพระองค์)
14. ชาวอียิปต์จะเล่าความนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เข้าทั้งหลายได้ยินว่าพระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เข้าได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงนำเขามาในเวลากลางวันด้วยเสามेघ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง
15. ถ้าพระองค์จะทรงประหารชนชาตินี้ดุจคนๆเดียว ประเทศทั้งหลายที่ได้ยินกิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพุดกันว่า
16. ‘พระพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพachaตินี้ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขานั้นไม่ได้’ พระองค์จึงทรงประหารเขามาเสียที่ในถิ่นทุรกันดาร
17. บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอน ขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า
18. ‘พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรชชา ทรงอุดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่

- ถือว่าไม่มีโทษหากได้ให้โทษเพื่อความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ'
19. ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อธิปัตijnบัดนี้
  20. แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เราให้อภัยตามคำขอของเจ้า
  21. แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่แน่น้ำใจ และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยส่ง่าราศีของพระเยโฮวาห์แน่น้ำใจ
  22. คนทั้งหลายที่ได้เห็นส่ง่าราศีของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอธิปัตijnและในถิ่นทุรกันดาร และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา
  23. คนเหล่านี้จะมีได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับปุյยาตายของเขาน้ำหนึ่น คนทั้งปวงที่สนใจมาเราจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว
  24. แต่ส่วนคนเลบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเรามาอย่างเต็มที่ เรา ก็จะได้นำเข้าไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเราจะได้กรรมสิทธิ์เมืองนั้น
  25. (พากามาเลขและพากاناอันอยู่ที่หว่างเขา) พรุ่งนี้เจ้าจะกลับไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง
  26. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
  27. เราจะทนชุมนุมชนชั่วรายนี้บ่นต่อเรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเข้าบ่นว่าเรา
  28. เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่แน่น้ำใจ เราจะกระทำสิ่งที่เจ้าทั้งหลายบ่นให้เราได้ยินแก่เจ้านั้นน'
  29. ชาตกพรของเจ้าจะตกรหัสอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา
  30. จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คามเลบบุตรชายเยพุนเนห์และโยชูวา บุตรชายนูน
  31. แต่ลูกเล็กที่เจ้าทั้งหลายว่าจะเป็นเหยื่อนั้นเราจะพาเขายังทั้งหลายเข้าไป และเขายังรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้สนใจมา
  32. ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกรหัสอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้
  33. ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เขายังคงโทษการเล่นชู้ของเจ้า จนกว่าจำนวนชาตกพรของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ
  34. ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้นซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสัญญาของเรา
  35. เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ได้ลืมจากแล้ว เราจะกระทำดังนั้นแก่บรรดาชุมนุมชนที่ชั่วรายซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา เขายังลืมสุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขายังตายอยู่อยู่ที่นั่น
  36. คนที่ไม่สนใจไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความใส่ร้ายแผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาชุมนุมชนบ่นว่าไม่สนใจ

37. คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้นได้ตามเสียงด้วยโทรศัพท์ต่อพระพักตร์พระเยอรมันฯ
38. แต่โดยชูวานุกรรมชัยนุน และค่าเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่
39. และไม่เสสเล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องให้โศกเศร้ายิ่งนัก
40. และคนทั้งปวงได้ลูกขึ้นแต่เข้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขากล่าวว่า ดูเดิม เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี่แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยอรมันฯทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว
41. แต่ไม่เสสกล่าวว่า เหตุไจนท่านขัดขืนพระดำรัสของพระเยอรมันฯ การนี้จะไม่สำเร็จ
42. อายาขึ้นไปเลย เพราะพระเยอรมันฯมิได้อยู่ท่ามกลางท่าน เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู
43. เพราะคนอาเมเลขและคนคานาอันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยอรมันฯ พระเยอรมันฯจะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย
44. แต่เข้าทั้งหลายยังบังอาจขึ้นไปที่ยังที่สูงบนเนินเขา แต่ทีบพันธสัญญาแห่งพระเยอรมันฯและไม่เสสมิได้ออกจากค่าย
45. แล้วคนอาเมเลขและคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขานั้นได้ลงมาขับไล่เข้าให้พ่ายแพ้จนไปถึงตำบลโลร์มาห์

1. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าในแผ่นดินที่เจ้าจะเข้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้แก่เจ้านั้น
3. ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากผู้ใดหรือจากผู้ใดแพะแกะไปถวายพระเยอราห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอราห์
4. ก็ให้ผู้ที่นำเครื่องบูชานั้นนำธัญญานุชาถวายแด่พระเยอราห์ คือยอดแบงหนึ่งในสิบเอฟ้าที่คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่อัน
5. และเจ้าจะจัดนำอุ่นหนึ่งในสี่อันสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องดื่มน้ำชาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสัตวบูชา
6. หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจะจัดธัญญานุชาด้วยยอดแบงสองในสิบเอฟ้าที่คลุกน้ำมันหนึ่งในสามอัน
7. และสำหรับเป็นเครื่องดื่มน้ำชา เจ้าจะถวายน้ำอุ่นหนึ่งในสามอัน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอราห์
8. เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันดิบูชาแด่พระเยอราห์
9. ก็ให้นำธัญญานุชาเมียอดแบงสามในสิบเอฟ้าที่คลุกน้ำมันครึ่งอันมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น
10. และให้นำเครื่องดื่มน้ำชาเมือน้ำอุ่นครึ่งอันให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอราห์
11. จงกระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว
12. ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกๆตัว
13. บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำอย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอราห์
14. ถ้าคนต่างด้าวที่ไม่อาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดที่มากลางเจ้าตลอดช่วงอายุของเจ้าจะได้รับถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยอราห์ ก็ให้เข้าทั้งหลายกระทำเหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น
15. จะต้องมีกกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมชนและสำหรับคนต่างด้าวผู้ไม่อาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎถาวรสอดช่วงอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คนต่างด้าว ก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยอราห์
16. จะต้องมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันและลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่ไม่อาศัยอยู่กับเจ้า
17. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสว่า
18. จงกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป
19. และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยอราห์
20. จงเอาแบงเปียกผลแรกทำขنمก่อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากланนาดข้าว เจ้าจะถวายเช่นว่านี้
21. จงเอาแบงเปียกผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยอราห์ตลอดช่วงอายุของเจ้า
22. ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติผิดมิได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยอราห์ตรัสสั่งแก่โมเสส

23. ทุกประการซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเย毫不犹豫ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อๆไปตลอดช่วงอายุของเจ้า
24. แล้วถ้าประชาชนได้กระทำผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมชนไม่รู้เห็น ชุมชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นเกลิ่นที่พ่อพระทัยแฉ่พระเย毫不犹豫 พร้อมกับบัญญชาและเครื่องตีมนูชาอุ่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
25. และให้บุตรหิดทำการลงมูลทินบานให้แก่ชุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาก็หิ้งลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาก็นำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแด่พระเย毫不犹豫 และถวายเครื่องบูชาไถ่บาปต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขาก
26. และชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับคนต่างด้าวผู้อยู่ท่ามกลางเขาก็หิ้งลาย เพราะว่าพลเมืองทั้งหมดเกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา
27. ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุขับหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
28. และให้บุตรหิดทำการลงมูลทินบานต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำผิดเมื่อเขาก็หิ้งลายโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลงมูลทินบานเพาเสีย และเขาก็จะได้รับอภัยโทษ
29. ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวสำหรับผู้กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขา
30. แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆโดยพฤติกรรม ไม่ว่าเขาก็จะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างด้าว ก็ได้ ผู้นั้นเหยียดหยาพระเย毫不犹豫 ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
31. เพราะเขาก็ได้ลบประมาทพระธรรมของพระเย毫不犹豫และทำผิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขารับโทษความช้ำช้ำของตน
32. ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขายกคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสะบานโต
33. ผู้ที่พบเขาก็เก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมชนทั้งหมด
34. เขายังจำคนนี้ไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา
35. และพระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสว่า ชายผู้นั้นต้องถึงตาย ชุมชนทั้งหมดต้องเอาหินขวางเขาที่นอกค่าย
36. และชุมชนทั้งหมดจึงพาเขามานอกค่าย และเอาหินขวางเขางานตาย ตามที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาโมเสส
37. พระเย毫不犹豫ตรัสกับโมเสสว่า
38. จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาว่าให้ทำผู้ที่มุ่งชายนี้เสือตลอดช่วงอายุของเขาก็ให้เอาด้วยสีฟ้าติดผู้ที่มุ่งทุกมุม
39. เพื่อเจ้าจะมองดูผู้นั้น และจะจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเย毫不犹豫 และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไรตามความพอใจของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น
40. เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเจ้า
41. เราคือพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้าผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า

1. โครงการที่บุตรชายอิสราาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคลาท ผู้เป็นบุตรชายเลวี กับดาڑานและอาบีรัม บุตรชายเอลีอับ กับโอน บุตรชายเปล� บุตรชายรูเบน พากนไป
2. และไปยืนต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ
3. และเข้าทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรวน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมชนนั้นทั้งหมดก็เป็นบริสุทธิ์ทุกๆคน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงพยองขึ้นเหนือชุมชนของพระเยโฮวาห์
4. ครั้นโมเสสได้ยินก็ซับหน้าลงถึงดิน
5. ท่านจึงพูดกับโครงการที่และบรรพบุรุษทั้งหมดของเขาว่า พรุ่งนี้เช้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์
6. จงกระทำอย่างนี้ ให้โครงการที่และบรรพบุรุษทั้งหมดของเขานำกระถางไฟมา
7. จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือก ก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเท่านั้น ท่านทั้งหลายได้กระทำการเกินเหตุไป
8. และโมเสสพูดกับโครงการที่ว่า พวกรท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง
9. เป็นการเลิกน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในผลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมชนเพื่อ pronนิบติเขา
10. และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสร้งหาตำแหน่งปูโรหิตด้วยหรือ
11. เพราะฉะนั้นที่ท่านและบรรพบุรุษทั้งหมดของท่านได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรวนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา
12. โมเสสใช้ไฟไปเรียกดาڑานและอาบีรัมบุตรชายเอลีอับ เข้าทั้งสองว่า เราจะไม่ขึ้นไป
13. เป็นการเลิกน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกรเราจากแผ่นดินที่มีน้ำมันและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์ เพื่อจะนำพวกรเราเสียในถินทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกรเราด้วย
14. ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกรเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำมันและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์ มิได้ให้พวกรเรารับที่นาหรือสวนอุ่นเป็นมรดก ท่านจะควักตaculaเหล่านี้ออกเสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป
15. โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ขออย่าทรงโปรดปราณเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้อลาของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว
16. และโมเสสพูดกับโครงการที่ว่า ตัวท่านและบรรพบุรุษทั้งหมดของท่านจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ทั้งตัวท่านบรรพบุรุษของท่านและอาโรวน

17. ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไปใส่เครื่องห้อมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถางไฟเข้าเฝ้าพระเยื้อavaห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ด้วยท่านด้วย และอาโรวน ต่างจงเอกสารถางไฟของตนไป
18. ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเข้า ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องห้อมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรวน
19. โคราห์ก์ร่วมชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเข้าทั้งสอง และส่งราชศีของพระเยื้อavaห์ก์ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน
20. พระเยื้อavaห์ตัวสักบปโมเสสและอาโรวนว่า
21. จงแยกตัวออกจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะผลัญญาเสียในพิรบตาเดียว
22. เข้าทั้งสองชบหนาลงถึงดินกราบทูลว่า ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโธแก่ชุมนุมชนทั้งหมดหรือ
23. พระเยื้อavaห์ตัวสักบปโมเสสว่า
24. จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาวาน และอาบีรัม
25. แล้วโมเสสลูกชิ้นไปหาดาวานและอาบีรัมและพากผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก์ตามท่านไป
26. โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าแตะต้องอะไรของเขาราย เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกการาดไปกับบรรดาการบ้าปของเข้าด้วย
27. ดังนั้นเข้าทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาวาน และอาบีรัม และดาวานกับอาบีรัมอภิญญาอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็กๆของเข้า
28. และโมเสสพูดว่า ดังนี้แหล่หันทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเยื้อavaห์ใช้ให้ข้ามากระทำการหั้งสิ้นนี้ ข้ามีได้กระทำการตามคำขอใจข้าเอง
29. ถ้าคนเหล่านี้ด้วยอย่างคนธรรมชาติทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดามาเยี่ยมเยียนเข้า ก็หมายว่าพระเยื้อavaห์มีได้ทรงใช้ข้ามา
30. แต่ถ้าพระเยื้อavaห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นธนีอ้าปากกลีนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าของทั้งหมดของเข้า และเข้าทั้งหลายลงไปสู่เดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเติดว่า คนเหล่านี้ได้ลบประมาทพระเยื้อavaห์
31. ต่อมามีเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ แผ่นดินใต้ที่เข้าเหล่านั้นยืนอยู่ก์แยกออก
32. และแผ่นธนีก็อ้าปากออกกลีนเข้าทั้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโคราห์และข้าของทั้งหมดของเข้า
33. ดังนั้นเข้าทั้งหลายพร้อมกับข้าของทั้งหมดของเขาลงไปสู่เดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็งับเข้าไว้และเข้าทั้งหลายก์พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม
34. อิสราเอลหั้งหมดที่อยู่รอบเข้าได้ยินเสียงร้องของเขากันไป เพราะเขากล่าวว่า เกลือกว่าธนีจะกลีนเราเสีย
35. และไฟออกมากจากพระเยื้อavaห์ เพาผลัญคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเครื่องห้อมนั้นเสีย
36. แล้วพระเยื้อavaห์ตัวสักบปโมเสสว่า

1. พระเยอวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงพูดกับคนอิสราเอลและເອົາໄມ້ເຫັນຈາກເຂົາ ເຮືອນບຣັບນຸຽບລະອັນຈາກປະມຸນທຸກຄົນຕາມເຮືອນບຣັບນຸຽບ ເປັນໄມ້ເຫັນສອງອັນ ເຂີຍນີ້ຂໍອງຫຍາເຈົ້າຂອງໄມ້ວິບນໄມ້ເຫັນທຸກອັນ
3. ເຂີຍນີ້ຂໍອງອາໂຣນໄວິບນໄມ້ເຫັນຂອງຄົນເລື່ອ ເພຣະຈະມີໄມ້ເຫັນເດືອຍສໍາຮັບຫຼວກໜ້າເຮືອນບຣັບນຸຽບນີ້
4. ຈງວາງໄມ້ເຫັນເລື່ອນັ້ນໄວິນເພັບພລາແທ່ງໝູມນຸມ ຕ່ອໜ້າພຣະໂອວາທທີ່ທີ່ເຮັບກັບເຈົ້າທັງໝາຍ
5. ແລະຕ່ອມາໄມ້ເຫັນຂອງຫຍາຜູ້ທີ່ເຮຣໂປຣດເລືອກນັ້ນຈະອກ ເຊັ່ນນີ້ເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ເສີຍງປ່ນຂອງຄົນອີສຣາເອລ ທຶ່ງເຂົາບ່ນຕ່ອງເຈົ້າສົງບລັງເສີຍຈາກເຮົາ
6. ໂມສສຈຶ່ງສັ່ງຄົນອີສຣາເອລ ແລະປະມຸນຂອງທ່ານທຸກຄົນກົມອບໄມ້ເຫັນແກ່ທ່ານຄົນລະອັນຕາມເຮືອນບຣັບນຸຽບ ເປັນໄມ້ເຫັນສົບສອງອັນ ແລະໄມ້ເຫັນຂອງອາໂຣນກົມຢູ່ໃນໄມ້ເຫັນເລື່ອນັ້ນດ້ວຍ
7. ແລະໂມເສສວາງໄມ້ເຫັນເລື່ອນັ້ນຕ່ອພຣະພັກດົກພຣະເຍົວາຫໍທີ່ໃນເພັບພລາພຣະໂອວາທ
8. ອູ່ມາວັນຮູ່ງໜີໂມເສສໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເພັບພລາພຣະໂອວາທ ດູເລີດ ໄມ້ເຫັນຂອງອາໂຣນສໍາຮັບວົງສ໌ວານເລື່ອໄດ້ອກ ມີອກຕຸມແລະດອກບານ ແລະເກີດຜລອ້ລມັນດີສຸກບ້າງ
9. ແລ້ວໂມເສສນຳໄມ້ເຫັນທັງໝາດຈາກທີ່ຕຽງພຣະພັກດົກພຣະເຍົວາຫໍມາຢັງຄົນອີສຣາເອລທັງໝາດ ເຂົາໄດ້ຕ່ວາຈຸ ແລະທຸກຄົນກົນໄມ້ເຫັນຂອງຕົນໄປ
10. ພຣະເຍົວາຫໍທີ່ຮັສກັບໂມເສສວ່າ ຈົນໄມ້ເຫັນຂອງອາໂຣນກັບໄປວາງໄວ້ຕ່ອໜ້າພຣະໂອວາທ ເກີນໄວ້ເປັນໝາຍສໍາຄັນສໍາຮັບເຕືອນພວກກົງ ເພື່ອເຈົ້າຈະໃຫ້ເຂົາທັງໝາຍຢູ່ຕິການປ່ນວ່າເຮົາ ເພື່ອເຂົາຈະໄມ້ຕ້ອງຕາຍ
11. ໂມເສສກົງກະທຳເຂົ່ນນີ້ ພຣະເຍົວາຫໍທີ່ຮັສສັ່ງທ່ານຍ່າງໄວ ທ່ານກົງກະທຳຍ່າງນັ້ນ
12. ແລະຄົນອີສຣາເອລພູດກັບໂມເສສວ່າ ດູເລີດ ເຮົາພິນາສ ເຮົາຖື່ງຫາຍນະ ເຮົາຖື່ງຫາຍນະໝາດແລ້ວ
13. ຜູ້ໃດທີ່ມາໄກລ້ພລັບພລາແທ່ງພຣະເຍົວາຫໍທີ່ຕ້ອງຕາຍ ເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍໝາດຮູ້ອ

1. ดังนั้นพระเยอว่าห์ตรัสกับอาโรมว่า เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศ์วานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้า เนื่องด้วยสถานบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปูโรหิตของเจ้า
2. และจะนำพื้นทองของเจ้ามาไกล์เจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเข้าจะสมทบกับเจ้า และปรนนิบัติเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโ渥าท
3. เข้าทั้งหลายจะค่อยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เข้าไกล์เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เกลือกว่าเข้าทั้งหลายและเจ้าจะต้องตาย
4. เข้าทั้งหลายจะสมทบกับพวกรเจ้า และค่อยรับใช้อยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในงานปรนนิบัติทั้งสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้อื่นไดมาไกล์เจ้า
5. พวกรเจ้าต้องค่อยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อประพิโธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก
6. และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีพื้นทองของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยอว่าห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม
7. ทั้งเจ้าและบุตรชายจะค่อยรับใช้ในหน้าที่ปูโรหิต เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในม่านเจ้าต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งปูโรหิตแก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดอื่นที่เข้ามาไกล์ต้องให้ถึงแก่ความตาย
8. แล้วพระเยอว่าห์ตรัสกับอาโรมว่า ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของคนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎถวารเพราเหตุพวกรเจ้าได้รับการเจิมแล้ว
9. ในบรรดาของบริสุทธิ์ที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจ้ามีดังนี้ บรรดาของถวายของเขา บรรดาธัญญบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาที่บำบัดของเขา บรรดาเครื่องบูชาที่ถือการละเมิดของเขา ซึ่งเขาถวายแก่เรา จะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า
10. เจ้าจะรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ที่สุด ผู้ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์แก่เจ้า
11. สิ่งต่อไปนี้เป็นของเจ้าด้วย คือของให้ที่เขาถวาย บรรดาเครื่องบูชาแก่วงถวายของคนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎเกณฑ์ถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้
12. น้ำมันที่ดีที่สุดทั้งหมด และน้ำอุ่นที่ดีที่สุด และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขาถวายแด่พระเยอว่าห์ เราให้แก่เจ้า
13. ผลสุกรุ่นแรกของของทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยอว่าห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้
14. บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า
15. บรรดาเนื้อหนังที่เบิกครรภ์ ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขาถวายแด่พระเยอว่าห์จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตามบุตรหัวปีของมนุษย์เจ้าจะต้องໄสีไว้ เจ้าต้องໄสีลูกหัวปีของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่มลทินด้วย

16. และค่าไถ่ พอย่างได้หนึ่งเดือนเจ้าก็ต้องไถ่ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเซนตามเชิงของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นยี่สิบเก-ราช
17. แต่ลูกหัวปีของวัว หรือลูกหัวปีของแกะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าไม่ต้องไถ่ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ เจ้าจะเอาเลือดของมันพรมบนแท่นบูชา และเอาไข้มันของมันเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นภัลก์ที่พ่อพระทัยแต่พระเยอโวห์
18. แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้อกหที่แก่วงถวายหรือเนื้อโคนข้าขาวเป็นของเจ้า
19. บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยอโวห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎเกณฑ์ถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยอโวห์สำหรับเจ้า และเชือสายของเจ้าด้วย
20. และพระเยอโวห์ตรัสกับอาโรนว่า เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเข้า ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันได้กับเขายัง เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล
21. ดูฉิດ เราให้บรรดาสิบชักหนึ่งในอิสราเอลแก่คุณเลวีเป็นมรดก เป็นค่าตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมชน
22. ตั้งแต่นี้ต่อไปคนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมชน เกลือกว่าเขาก็จะรับโทษบาปและจะต้องตาย
23. แต่คุณเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมชน และเขาก็จะต้องรับโทษความช้ำช้ำของเข้า จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดช้ำอายุของเจ้า เขาก็จะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล
24. เพราะว่าส่วนสิบชักหนึ่งของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยอโวห์ เราได้ให้แก่คุณเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเรางึงได้บอกเขาว่า 'เขาก็จะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล'
25. พระเยอโวห์ตรัสกับโมเสสว่า
26. ยิ่งกว่านั้น เจ้าจะกล่าวแก่คุณเลวีว่า 'เมื่อพวกรับสิบชักหนึ่งจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเข้า เป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งที่เจ้าได้มาันถวายแด่พระเยอโวห์'
27. และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่งเป็นพีชที่ได้มาจากการนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เติมเปี่ยมจากป่อยำอุ่น
28. เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยอโวห์ คือสิบชักหนึ่งที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น จากส่วนได้นี้พวกรับสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นของเจ้า ให้คุณเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพีชที่ได้มาจากการนวดข้าวและเป็นผลได้จากป่อยำอุ่น
29. จากบรรดาของที่พวกรับ เจ้าจะนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยอโวห์ จำกบรรดาของดีที่สุดนั้น คือส่วนของที่บริสุทธิ์'
30. ฉะนั้นเจ้าจะรับปูดกับเขาว่า 'เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คุณเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพีชที่ได้มาจากการนวดข้าวและเป็นผลได้จากป่อยำอุ่น'
31. และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่าเป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งชุมชน
32. เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะหมายให้เป็นโทษโดยของถวายนั้นไว้ และเจ้าอย่าทำสิ่งบริสุทธิ์ของคน

อิสราเอลให้มูลทินเกลี่อกว่าเจ้าจะต้องตาย'

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. ต่อไปนี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ จงบอกคนอิสราเอลให้นำวัวตัวเมียสีแดงไม่พิการซึ่งไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเที่ยมแรก
3. และเจ้าจะให้วันนี้แก่เอเลอชาาร์ปูโรหิต และให้อ่าวันนี้ไปนอกค่ายจากเสียต่อหน้าเขา
4. และเอเลอชาาร์ปูโรหิตจะเอาโน้มือจุ่มเลือดวัวพรหมที่ข้างหน้าพลับพลาแห่งชุมชนมูจัดครั้ง
5. และให้มีคนเผาวัวตัวเมียนนั้นเสียในสายตาของเข้า คือเขาจะต้องเผาหนัง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด
6. และบูโรหิตจะเอาไม้สนสีดำร์ไม้หุสบกับด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาวัวตัวเมียนนั้น
7. แล้วปูโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและบูโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น
8. ผู้ใดที่ทำการเผาวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น
9. ให้ชายคนที่สะอาดเก็บขี้เล้าวัวตัวเมียนนั้น นำไปไว้นอกค่ายในที่สะอาด และให้เก็บขี้เล้านั้นไว้ทำเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมชนมูจัดคราบเพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกจากเสีย
10. และคนที่เก็บขี้เล้าของวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่ คนอิสราเอล และแก่คุณต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร
11. ผู้ที่แต่ต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน
12. ในวันที่สามเขายังต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขายังสะอาด แต่ถ้าเขายังไม่ชำระตัวในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขายังสะอาดไม่ได้
13. ผู้ใดก็ตามแต่ต้องคนตาย คือร่างกายของคนที่ตายแล้ว และมิได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็จะทำให้พลับพลาของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พร้อมถูกตัวเข้า เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังคงอยู่ที่เขา
14. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้ามาในเต็นท์ และสารพัดที่อยู่ในเต็นท์ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน
15. ภาชนะทุกอย่างที่ไม่มีฝาปิดต้องเป็นมลทิน
16. คนใดที่อยู่ในพื้นทุ่งไปแต่ต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือแต่ต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุ่มศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน
17. สำหรับคนที่เป็นมลทินนี้ จงเอาขี้เล้าจากการเผาวัวตัวเมียในการบูชาไถ่บาป และอาบน้ำที่แหลมเดิมเข้าไปปนในภาชนะ
18. ให้คนสะอาดเอาเกิงหุสบจุ่มน้ำนั้นประพรหมที่เต็นท์และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั่นและบนตัวคน

ที่แต่ต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือกลุ่มศพ

19. ให้คนสะอาดประพรหมคนที่เป็นมลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาก็ต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอดีงเวลาเย็นเขาก็จะสะอาด
20. แต่คนที่เป็นมลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยอรมันเป็นมลทิน คือว่าน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พร้อมถูกตัวเข้า เขามีจิตเป็นมลทิน
21. และให้เป็นกฎหมายที่แก่พวงเขายุ่นเนื่องนิตย์ ผู้ที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แต่ต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น
22. และสิ่งใดที่ผู้เป็นมลทินแต่ต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แต่ต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

1. ชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารศิโนเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพากอยู่ในค่าเดช มิเรียมกีสิน ชีวิตและฝังไว้ที่นั่น
2. ครั้งนั้นชุมนุมชนไม่มีน้ำ เข้าประชุมกันว่าโมเสสและอาโรน
3. ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า เมื่อพื้นของเรายาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น เรายาดด้วยก็ดี
4. ท่านพากชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี่ทั้งตัวเราและสัตว์ของเรามาไม่
5. และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรามายังที่เลวารามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ อุ่นหรือหับทิม และไม่มีน้ำดื่ม
6. แล้วโมเสสและอาโรนอุกจากที่ประชุมไปที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมและชนบทน้ำลง และส่งราชีของพระเยโฮวาห์ปราກภูแก่เขา
7. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
8. จงเอาไม้มีเท้าและเรียกประชุมชุมนุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินหลังน้ำ ดังนั้นเจ้าจะเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดังนั้นแหล่เจ้าจะให้น้ำแก่ชุมนุมและสัตว์ดื่ม
9. โมเสสก็นำไม้มีเท้าไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา
10. โมเสสกับอาโรนก์เรียกชุมนุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาว่า เจ้าผู้กบฏของพัง ณ บัดนี้จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจาดื่มหรือ
11. และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้มีเท้า และน้ำก็ไหลออกมากมาย ชุมนุมชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่มน้ำ
12. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิ์ในสายตาของคนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจะมิได้นำชุมนุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา
13. น้ำนั้นคือน้ำเมรีบ้าห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ต่อว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางเขา
14. โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากค่าเดชไปถึงกษัตริย์แห่งเอโdom ว่า พื้นที่นี้เป็นคนอิสราเอกล่าวดังนี้ว่า ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว
15. ว่าบรรพบุรุษของเราลงไบยงอียิปต์ และเรออยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและบรรพบุรุษของเรา
16. และเมื่อเราธ่องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสตับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเรารอจากอียิปต์ และดูເຕີດ เรามาอยู่ในค่าเดชเป็นเมืองที่อยู่ชิดพรມ aden ของท่าน
17. ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไว่นาหรือสวนอุ่นของท่าน เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่หันไปทางขวาเมื่อหรือทางซ้ายเมื่อ จนกว่าเราจะผ่านพื้นเขตแดนของท่าน
18. แต่เอโdom กล่าวแก่ท่านว่า ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้เกลือกว่าเราจะยกอภิภูมิท่านด้วยดาบ

19. และคนอิสราเอลกับกษัตริย์แห่งเอโดมว่า เรายังขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราดื่มน้ำของท่านไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป เรายังต้องการอะไรอีก
20. แต่ท่านตอบว่า เจ้าจะยกผ่านไปไม่ได้ แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู้เข้าทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง
21. เช่นนี้เหล่าเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพร้อมเดินของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปทางท่ามกลางน้ำ
22. และชุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาดามาถึงภูเขาโยร์
23. ที่ภูเขาโยร์นี่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรวิมเขตแดนแผ่นดินเอโดมว่า
24. อาโรวจะต้องถูกรวบไปอยู่กับพวกรของเข้า เพราะเขายังไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งรายการให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกับภูตองค์สั่งของเรานี่ไม่เมริบาร์
25. จงนำอาโรวและเอเลอชาาร์บุตรชายของเข้า นำเข้าขึ้นมาบนภูเขาโยร์
26. จงถอดเสื้อของอาโรวสวมให้แก่เอเลอชาาร์บุตรชายของเข้า และอาโรวจะถูกรวบไปอยู่กับพวกรของเข้า เขายังคงอยู่ที่นั้น
27. โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกรท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาโยร์ท่ามกลางสายตาของชุมชนทั้งหมด
28. และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรว และสวมให้แก่เอเลอชาาร์บุตรชายของเข้า และอาโรวก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขา นั้น แล้วโมเสสและเอเลอชาาร์ลงมาจากภูเขา
29. เมื่อบรดาชุมชนเห็นว่าอาโรวสิ้นชีวิตเสียแล้ว วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกชีให้อาโรวอยู่สามสิบวัน

1. เมื่อ กษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอันผู้อยู่ทางภาคใต้ ได้ยินว่า อิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พากสอดแนมใช้นั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลยได้บ้าง
2. และคนอิสราเอลปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น
3. และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขา ก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขามหาศิริ จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่า เอرمาร์
4. เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาไฮร์ตามทางที่ไปทางเลแดงเพื่อจะอ้อมแหน่งดินเอโด้ม ประชาชนท้อใจมาก เพราะเหตุหนทาง
5. และประชาชนก็ป่นว่าพระเจ้าและว่าไม่เสนอสิ่ง ทำไม่พำนกอกจากอิปตร์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่ออาหารอันไร้ค่า
6. และพระเยโฮวาห์ทรงให้ภูแมวเซามาในหมู่ประชาชน ภูกัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก
7. และประชาชนมหาโมเสสกล่าวว่า เราทั้งหลายได้กระทำการปะทะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่า ท่าน ขอภูลัดพระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำภูไปจากเราเสีย ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน
8. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จะทำภูแมวเซาตัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมากุกคนที่ถูกภูกัดเมื่อเขามองดู เขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้
9. ดังนั้นโมเสสจึงทำภูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมากุกคนได้ถูกภูทองสัมฤทธิ์นั้น เขายังคงมีชีวิตอยู่ได้
10. และคนอิสราเอลก็ยกอกออกเดินไปตั้งค่ายอยู่ที่โอบอุบ
11. และเขากลับจากโอบอุบไปตั้งค่ายอยู่ที่อียาบริม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโน้มอับ ทางทิศตะวันขึ้น
12. เขายกอกอกจากที่นั่นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศรษฐ
13. เขายกอกอกจากที่นั่นไปตั้งอยู่ฟากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ยื่นมาจากพรมแดนของอาโมโรต์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโน้มอับ ระหว่างโน้มอับกับคนอาโมโรต์
14. ดังนั้นในหนังสือสองครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน
15. และที่เชิงลาดของที่ลุ่มเหล่านั้นซึ่งยื่ดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาคร์ และพادพิงไปถึงพรมแดนโน้มอับ
16. จากที่นั่นเขากลับจากเดินต่อไปถึงเมืองเบอэр์ ซึ่งเป็นปอน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เข้า
17. แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า บ่อน้ำเอี่ย จมน้ำพลุ่งขึ้นมา ให้เรามาร้องเพลงกัน
18. เป็นปอน้ำที่เจ้ายได้ชุดไว้ เป็นปอที่ขุนนางของประชาชนเจาะไว้ ด้วยคทาและไม้เท้าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมัทธนาห์
19. และจากมัทธนาห์ถึงตำบลนาหะลีออล และจากนาหะลีออลถึงตำบลโนมาท

20. และจากbamoiทึ่งหับเข้าชี้่งอยู่ในห้องถินbamoiอับข้างยอดเข้าไปสกัดชี้่งมองลงมาเห็นเยซิโมน
21. แล้วอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโนหักซัตรีย์คนอาโมไรต์กล่าวว่า
22. ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พວกเราจะไม่เลี้ยวเข้าไปในนาหรือในสวนอยู่น เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรอมแคนเมืองของท่าน
23. แต่สิโนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรอมแคนของท่าน สิโนรวมพลทั้งหมดของท่านยกอกสู้รบกับอิสราเอลในถินทุรกันดาร และท่านมาถึงยาษาสรบกับอิสราเอลที่นี่น
24. และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยืดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำารโนนจนถึงแควยับบอก ไกลไปจนถึงแคนคนอัมโมน เพราะว่าพรอมแคนของคนอัมโมนเข้มแข็ง
25. และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านี้ทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอาโมไรต์ ในเชื้อโบน และตามชนบททั้งหมด
26. เพราะว่าเชื้อโบนเป็นเมืองหลวงของสิโนหักซัตรีย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ต่อสู้กับหักซัตรีย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้นไกลไปถึงแม่น้ำารโนน
27. เพราะฉะนั้นก้าร้องบทสุภาษิตจึงร้องว่า มาที่เชื้อโบน ให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโนนี้น
28. เพราะว่ามีไฟออกไปจากเชื้อโบน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโน ได้ทำลายเมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งปูชนียสถานสูงของแม่น้ำารโนน
29. โอ โมอับเอย วิบัติแก่เจ้า โอ ชนชาติแห่งพระคเณชเอย เจ้าต้องพินาศ พระคเณชได้มอบทั้งบุตรชายของตนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นเชลยของสิโนหักซัตรีย์คนอาโมไรต์
30. เราทั้งหลายได้ยิงเข้าทั้งปวง เชื้อโบนพินาศจนถึงดีโบน เราได้กวาดล้างถึงโนฟาร์เสียคือถึงเมเดบา
31. ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมไรต์
32. และโมเสสใช้คำนไปสอน Damien เมืองยาเซอร์ และเข้าทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และขับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่นเสีย
33. และเขาถูกเลี้ยวยกเดินไปตามทางเมืองบากาน และออกหักซัตรีย์เมืองบากานกืออกมา ทั้งตัวท่านกับพลไพร์ทั้งสิบของท่าน เพื่อสู้รบกับเข้าที่เอเครอี
34. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า อย่ากลัวเขายะ เพระเราได้มอบเข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร์ของเขายะ และแผ่นดินของเขายะ และเจ้าจะกระทำแก่เขาย่างเจ้าได้กระทำแก่สิโนหักซัตรีย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เชื้อโบน
35. ดังนั้นเข้าทั้งหลายจึงนำออกและ/or สของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิบของท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเข้าทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

1. แล้วคนอิสราเอลก็ยกอกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่รามโมอับซึ่งอยู่ฝากแม่น้ำ约爾丹ข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค
2. ฝ่ายบาลานบุตรชาติปีโปร์ได้เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์
3. ทั้งโมอับก็ครั่นครั่มต่อชนชาตินั้นนักหนา เพราะเขาเมื่อคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลงานที่เดียว
4. โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนว่า คนเหล่านี้จะมาเลี้ยกินสารพัดที่ล้อมรอบเรารอยู่หมด เห็นอนวัวเลี้ยกินหญ้าในนา บาลานบุตรชาติปีโปร์เป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น
5. ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลานบุตรชาญเบโ厄ร์ที่เบเปอร์ไกล์แม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า ดูเดิด ชนชาติหนึ่งอกรจากอียิปต์ ดูเดิด เขาทั้งหลายเข้าแฝ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพากอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า
6. ขอเชิญมาเดิด ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ช่วยอยข้าพเจ้าจะสามารถรับชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอยู่พรากผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง
7. ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือค่าการทำอาตรรพน์นี้ออกไป ครั้นเข้าทั้งหลายมาถึงบาลานบุัม ก็บอกคำของบาลานบุัมแก่เขา
8. บาลานบุัมกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า คืนนี้จงค้างที่นี่ก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าแล้ว ข้าจึงจะนำคำนั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยังอยู่กับบาลานบุัม
9. และพระเจ้าเสต์จามาหาบาลานบุัมตรัสว่า คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด
10. บาลานบุัมทูลพระเจ้าว่า บาลานบุตรชาติปีโปร์กษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้เข้าทั้งหลายมาแจ้งแก่ข้าพระองค์ว่า
11. 'ดูเดิด ชนชาติหนึ่งอกรจากอียิปต์มาแฝ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเดิด ขอสาปแช่งเข้าทั้งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ช่วยอยข้าพเจ้าจะรับชนะเขาและขับไล่เขาออกไปได้'
12. พระเจ้าตรัสกับบาลานบุัมว่า เจ้าย่าไปกับเข้าทั้งหลาย เจ้าย่าแจ้งชนชาตินั้น เพราะเข้าทั้งหลายเป็นคนที่ได้รับพร
13. รุ่งเช้าบาลานบุัมก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลานบุัมว่า จงกลับไปแผ่นดินของท่านเดิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน
14. เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลานบุัมกล่าวว่า บาลานบุัมปฏิเสธไม่ยอมมากับเรา
15. บาลานบุัมได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน
16. เข้าทั้งหลายมาถึงบาลานบุัมกล่าวแก่ท่านว่า บาลานบุตรชาติปีโปร์กล่าวดังนี้ว่า 'ขอຍ່າใหໜີຂະໄຮຂັດຂວາງທ່ານທີ່ຈະໄປຫາข้าพเจ้าเลย'
17. เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูงแท้ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้ ข้าพเจ้าจะกระทำการตาม ขอเชิญมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า'
18. แต่บาลานบุัมได้ตอบคนใช้ของบาลานบุัมว่า แม้ว่าบาลานบุัมจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือระบบัญชาของพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ไม่ว่าเลิกหรือให้คุณ

19. บัดนี้ขอท่านยับยั้งอยู่ที่นี่สักคืนหนึ่งก่อนด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเย毫不犹豫จะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง

20. และพระเจ้าเสรีจมาหาบาล้อมในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า ถ้ามีผู้ชายมาเรียกเข้าจงลูกชื่นไปกับเขา แต่เจ้าจะกระทำการที่เราสั่งเจ้าเท่านั้น

21. ดังนั้นรุ่งเช้าบาล้อมกีลูกชื่นผูกอาณานาจไปกับเจ้านายแห่งโมอัม

22. แต่พระเจ้าทรงกริวต่อบลาอัมเพระเขาไป ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫มายืนเป็นผู้สักดิทางบาล้อมไว้ฝ่ายบาล้อมซึ่ลามีคนใช้สองคนไปกับเขา

23. เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง ลากีเลี้ยวออกทาง เข้าไปในทุ่งนา บาล้อมจึงตีล้าให้กลับไปทางเดิม

24. แล้วทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫มายืนอยู่ในทางแคบระหว่างสวนอุ่น มีกำแพงทั้งสองข้างทาง

25. เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫มันกีดันไปติดกำแพง หนีบเท้าของบาล้อมเข้ากับกำแพง บาล้อมกีตีลือก

26. แล้วทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫กีดันไปข้างหน้ายืนอยู่ในที่แอบ ไม่มีทางที่จะหลีกไปข้างขวาหรือข้างซ้าย

27. เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫มันกีหมอบลง บาล้อมยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาล้อมกีโกรธ จึงเอามี้มเท้าของเข้าตีล้า

28. แล้วพระเย毫不犹豫เปิดปากลา มันจึงพุดกับบาล้อมว่า ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง

29. บาล้อมพูดกับลาว่า เพราะเจ้าได้แกลงเรา เราอยากรู้ว่ามีดาบอยู่ในมือเดียว哪 เราจะได้ฟ้าเจ้าเสีย

30. ลากีพูดกับบาล้อมว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านขับขี่อยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ ข้าพเจ้าได้เคยกระทำการเช่นนี้แก่ท่านหรือ บาล้อมก็บอกว่า ไม่เคย

31. แล้วพระเย毫不犹豫ทรงเบิกตาบาล้อม เขายังเห็นทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาล้อมกีก้มศีรษะชนหน้าลงกราบ

32. และทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫พูดกับบาล้อมว่า ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเดิด รามาห้ามเจ้าเพราการประพฤติของเจ้าขัดขืนเรา

33. ลาได้เห็นเราและหลีกไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมีได้หลีกไปจากเรา เราจะได้ฟ้าเจ้าเสียแล้วเมื่อตatkนี้แน่และให้ลาอดตายไป

34. แล้วบาล้อมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫ว่า ข้าพเจ้าได้กระทำมาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านยืนอยู่ในหนทางกันข้าพเจ้า จะนั่นถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย

35. แล้วทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫พูดกับบาล้อมว่า จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจะพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด ดังนั้นบาล้อมกีไปกับเจ้านายของบาลภาคต่อไป

36. เมื่อบาลกได้ยินว่าบalaอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับบalaอัมที่เมืองโมอับที่สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำารโอน
37. บalaคพุดกับบalaอัมว่า เรายังได้อุตส่าห์ใช้คนไปเชิญท่านมาไม่ใช่หรือ เหตุไนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ
38. บalaอัมพุดกับบalaคว่า ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว
39. และบalaอัมไปกับบalaคถึงตำบลคิรยาทหูโซชา
40. ณ ที่นั่นบalaคเอาวัวและแกะภายนูชา และส่งไปให้บalaอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขานำบ้าง
41. ต่อมาสิ่งขึ้นบalaคกับบalaอัมขึ้นไปยังปูชนียสถานสูงของพระบ้าอัล จากที่นั่นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

1. บalaอัมพุดกับบalaค่าว่า ท่านจะสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี่เจิดแท่น และจัดวัวผู้เจิดตัว แกะผู้เจิดตัวให้ข้าพเจ้า
2. บalaคึกกระทำตามคำของบalaอัม บalaคและบalaอัมเอวัววผู้ตัวหนึ่งแกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น
3. แล้วบalaอัมพุดกับบalaค่าว่า จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชารอยพระเยื้อราห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง
4. พระเจ้าทรงพบกับบalaอัม และบalaอัมกราบทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจิดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น
5. พระเยื้อราห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบalaอัมและตรัสว่า จงกลับไปหาบalaคแล้วจงพุดอย่างนั้น
6. บalaอัมจึงกลับไปหาบalaค และดูเดิດ บalaคกับบรรดาเจ้านายแห่งโน้มอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน
7. บalaอัมได้กล่าวก่อนภาษาชิตของเขาว่า บalaคได้พำนัพเจ้ามาจากอารัม ท่านกษัตริย์ของโน้มอับได้พำนัพเจ้ามาจากภูเขาทางตะวันออก กล่าวว่า 'มาเดิດ มาแซงยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเดิດ มาประนามอิสราเอล'
8. ข้าพเจ้าจะแซงผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแซงได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประนามผู้ที่พระเยื้อราห์ไม่ทรงประนามได้อย่างไร
9. เพราะข้าพเจ้าได้ดูเข้าจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขานั่น ดูเดิດ ชนชาติหนึ่งอยู่ลำพังและมีได้นับเข้าในหมู่ประชาชาติ
10. icosะนับผลลัพธ์ดินของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขานะ
11. แล้วบalaคพุดกับบalaอัมว่า ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแซงพวกศัตรูของเรา ดูเดิດ ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เขานอกจากอยู่พรexe
12. เขายังตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยื้อราห์ใส่ในปากข้าพเจ้าหรือ
13. บalaคพุดกับเขาว่า เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเดิດ ซึ่งท่านจะดูเขางานที่นั่นได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด จากที่นั่นท่านจะแซงเข้าทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเดิດ
14. แล้วบalaคกพabaลาอัมมาถึงนาของโศพิม ขึ้นถึงยอดเขาปีศาจ สร้างแท่นบูชาเจิดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น
15. บalaอัมพุดกับบalaค่าว่า จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเดิດ ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยื้อราห์ตรงโน้น
16. แล้วพระเยื้อราห์ทรงพบบalaอัมและทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขารัฐสว่า จงกลับไปหาบalaค และจงพุดอย่างนั้น
17. บalaอัมก็กลับมาหาบalaค ดูเดิດ เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโน้มอับยืนอยู่กับท่าน บalaคจึงถามเขาว่า พระเยื้อราห์ตรัสว่ากระไร
18. บalaอัมก็ได้กล่าวก่อนภาษาชิตของเขาว่า บalaค ลูกขี้นเดิດและคอยฟัง บูตรชายของศิปีโปรด จงฟังข้าพเจ้าเดิດ
19. พระเจ้ามีใช่มนุษย์จึงมีได้มุสา และมีได้เป็นบูตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะ

มิตรกรกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงลั่นวัวชาแล้ว จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ

20. ดูເຕີດ ຂໍາພເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະບັນຍາໃຫ້ອວຍພຣ ພຣະອງຄໍໄດ້ທຣົງຢໍານວຍພຣ ແລະ ຂໍາພເຈົ້າຈະເຮີຍກົລັບໄມ້ໄດ້
21. ພຣະອງຄໍໄດ້ທອດພຣະນີຕ່ວາໄມ້ມີຄວາມຊ້ວໜ້າໃນຍາໂຄບ ແລະ ທຣົງເຫັນວ່າໄມ້ມີຄວາມຊ້ວໜ້າຢ່າງໃນອິສຣາເອລ ພຣະເຢໂຂວາ
ທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາອູ້ກັບເຂົາ ແລະ ເສີຍໂທຮ້ອງຄວາຍພຣພຣະມທາກັ້ຕົວຍົ່ວ່ອງທ່າມກລາງເຂົາ
22. ພຣະເຈົ້າທຣົງນໍາເຂົາອອກຈາກອີຢີປີ໌ ທຣົງເປັນເສມືອນເຂົາໂຄກະທິງເພື່ອເຂົາ
23. ໄມ້ມີການຄື້ອລາງຕ່ອຕ້ານຍາໂຄບ ໄມ້ມີການທໍານາຍຕ່ອຕ້ານອິສຣາເອລ ຄື່ງເວລາແລ້ວຍາໂຄບແລະ ອິສຣາເອລກີຈະໄດ້
ຮັບຄຳບອກວ່າ 'ພຣະເຈົ້າຈະທຣົງກະທຳອະໄຮ'
24. ດູເຕີດ ຊັນຫຼາດທີ່ນີ້ເປັນລຸກໜີ້ນໍາຍ່າງສິງໂຕຜູ້ຍຶ່ງໄຫຼູ່ ແລະ ຍືນໜີ້ນໍາຍ່າງສິງໂຕທີ່ນຸ່ມ ໄມ້ຍົມນອນຈຸນກວ່າຈະກິນເໜື່ອເສີຍ
ແລະ ດື່ມເລືອດຂອງສິ່ງທີ່ມີມາດຍ
25. ແລ້ວບາລາຄົງພຸດກັບບາລາອັມ ອີ່ຢ່າແຊ່ງເຂົາເລີຍ ທັ້ງອ່າຍວຍພຣເກ່າເຂົາ
26. ແຕ່ບາລາອັມຕອບບາລາວ່າ ຂໍາພເຈົ້າໄມ້ໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວහີ້ວ່າ 'ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂສວ້າທີ່ຕຣັສ ຂໍາພເຈົ້າຈະຕ້ອງ¹
ກະທຳຕາມ'
27. ບາລາຄົງພຸດກັບບາລາອັມວ່າ ມາເຕີດ ຂໍາພເຈົ້າຈະພາທ່ານໄປອີກທີ່ທີ່ນີ້ ຂະຮອຍພຣະເຈົ້າຈະທຣົງໂປຣດໃຫ້ທ່ານແຊ່ງເຂົາເພື່ອ²
ຂໍາພເຈົ້າຈາກທີ່ນີ້
28. ບາລາຄົງພຸດກັບບາລາອັມໄປຄື່ງຍອດເຂົາເປົໂອ໌ ທີ່ມອງລົງມາເຫັນເບີໂມນ
29. ແລ້ວບາລາອັມບອກກັບບາລາວ່າ ຈົນສ້າງແຫ່ນບູ້ຫຼັກທີ່ນີ້ເຈີດແຫ່ນໃຫ້ຂໍາພເຈົ້າ ຈັດວວັນຜູ້ເຈີດຕົວແລະ ແກະຜູ້ເຈີດຕົວໃຫ້
ຂໍາພເຈົ້າທີ່ນີ້
30. ບາລາຄົງກະທຳຕາມທີ່ບາລາອັມໄດ້ບອກ ແລະ ຄວາຍບູ້ຫຼັກວ່າຜູ້ຕົວທີ່ນີ້ແລະ ແກະຜູ້ຕົວທີ່ນີ້ບໍ່ແຫ່ນທຸກແຫ່ນ

1. เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพorpharyที่จะให้อวยพรแก่อิสราเอล บalaอัมก้าได้ไปแสวงหาอย่างครั้งก่อนๆไม่ แต่ผู้หัวตระปไปยังถินทุกันดาร
2. บalaอัมเงยหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตราชุล แล้วพระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา
3. เขารักษาภารกิจของเขาว่า คำพยากรณ์ของบalaอัมบุตรชายเบอร์ คำพยากรณ์ของชายที่หูตาแจ้ง
4. คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนงงแต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง
5. โอ ยาโคบเอี่ย เต็นท์ของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอี่ย ค่ายของท่านก็งาม
6. เมื่อันหุบเข้าที่ดีไปไกล เมื่อันสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เมื่อันต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เมื่อันต้นสนสีดำที่อยู่ข้างลำน้ำ
7. น้ำจะไหลออกจากถังของเข้า และเชือสายของเขาก็มีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาก็สูงกว่ากษัตริย์อาภัค ราชอาณาจักรของเขาก็รุ่งเรือง
8. พระเจ้าผู้ทรงนำเข้าอกมาจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนเขายาโคกระทิงเพื่อเข้า เขาก็เป็นประชาชาติซึ่งเป็นศัตรุเสียและหักกระดูกของศัตรุเหล่านั้น และแทงเข้าทั้งหลายทั้งหลายด้วยลูกศร
9. เขายอมบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขายอมสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ครเด่าจะมาปลูกให้เขาลูกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เข้าได้รับพร ผู้ใดที่แข่งท่าน ขอให้เข้าได้รับคำแข่ง
10. บalaอัมก้าทรงบalaอัม จึงตอบเมื่อ แล้วบalaคพุดกับบalaอัมว่า เราเชิญท่านมาให้แข่งศัตรุของเรา และดูเถิด ท่านได้อวยพรแก่เข้าถึงสามครั้ง
11. ดังนั้นจงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเดิม เราได้กล่าวว่า เราจะให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ
12. แต่บalaอัมพุดกับบalaคว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้สืบสารซึ่งท่านใช้ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า
13. 'แม้ว่าบalaจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของเขาก็ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ที่จะทำตามใจข้าพเจ้าไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรัสประการใด ข้าพเจ้าจะฟังอย่างนั้น'
14. ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเดิม ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่า ชนชาตินี้จะกระทำการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า
15. เขารักษาภารกิจของเขาว่า คำพยากรณ์ของบalaอัมบุตรชายเบอร์ คำพยากรณ์ของชายผู้ที่หูตาแจ้ง
16. คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และทราบถึงพระบัญชาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนงงแต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง
17. ข้าพเจ้าจะเห็นเข้า แต่ไม่ใช้อย่างเดียวนี้ ข้าพเจ้าจะดูเข้า แต่ไม่ใช้อย่างใกล้ๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมายาโคบ และหารพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโน้มอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเชพ
18. ฝ่ายเอดอมจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรุของเข้าด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวีรกรรมแล้ว

19. ผู้หนึ่งที่อุกਮากจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอดตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย
20. แล้วบalaอัมมองดูคนอาเมเลข และกล่าวกลอนภาษาชิตของเขาว่า อาเมเลขเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงช่วงการทำลายอันถาวร
21. และเขามองดูคนเคไนท์ และกล่าวกลอนภาษาชิตของเขาว่า ที่สำคัญของท่านเข้มแข็งมาก และรังของท่านก็วางอยู่ในศิลา
22. แต่อย่างไรก็ตามคนเคไนท์ก็ต้องถูกกว่าดลัง อีกนานเท่าใดเล่า พวกล้อสชูรจะมากราดเจ้าไปเป็นเชลย
23. และบalaอัมกล่าวกลอนภาษาชิตของเขาว่า อนิจจาเอี่ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้คระมีชีวิตอยู่ได้
24. แต่กำปั่นจะมาจากเขตเดนเมืองคิทนิมทำลายอัสชูรและເອບອົງ และเขาก็ถูกทำลายอันถาวรด้วย
25. แล้วบalaอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเข้า และบalaคิกิไปตามทางของตนด้วย

1. เมื่ออิสราเอลพากอยู่ในเมืองชิตธิม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นซุกับหญิงชาวโมอับ
2. หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปรำทำบุญต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง
3. ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบารอัลแห่งเบโ厄์ และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนแขวนตากแಡดไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย
5. และโมเสสบอกพากผู้วินจัยของอิสราเอลว่า ท่านทุกคนจะผ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบารอัลแห่งเบโ厄์เสีย
6. และดูเถิด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียนคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พื้นท้องของเข้าต่อสายตาของโมเสส และท่ามกลางสายตาของชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอล ซึ่งกำลังร้องไห้อยู่หน้าประตูพลับพลาแห่งที่ชุมชน
7. ครั้นพีเนห์สบุตรชายเอเลอาชาร์ บุตรชายของอาโรนปูโรหิตเห็นดังนั้นก็ลูกขี้นไปจากชุมชนนั้น ห้องของนางก็ทะลุ แล้ววายพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ
8. ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงทะลุเข้าหั้งคู่ ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ห้องของนางก็ทะลุ แล้ววายพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ
9. แต่อีกว่าไรก็ตาม คนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีสองหมื่นสี่พันคน
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
11. พีเนห์ส บุตรชายเอเลอาชาร์ บุตรชายอาโรนปูโรหิต ได้ยับยั้งความกริวของเราต่อคนอิสราเอล ในการที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้แพ格力ญาณคนอิสราเอลเสียด้วยความทึ่งหวาของเรา
12. ดังนั้นจงกล่าวว่า 'ดูเถิด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา'
13. พันธสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปูโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเรา และได้ทำการลงมลทินบำบัดคนอิสราเอล'
14. ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าร่วมกับหญิงชาวมีเดียนคนนั้น ชื่อศิมรี บุตรชายของสาลู เจ้านายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน
15. และชื่อของหญิงชาวมีเดียนผู้ถูกฆ่า คือศบี บุตรสาวของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในเมดีyen
16. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
17. จงรบกวนคนมีเดียน และสู้รบกับเขา
18. เพราะเขารบกวนเจ้าด้วยอุบາຍ ซึ่งเขาล่อเจ้าในเรื่องเบโ厄์ และในเรื่องนางคสบี บุตรสาวเจ้านายแห่งเมดีyen ผู้เป็นน้องสาวของพากเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่บังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเบโ厄์

1. ต่อมากายหลังภัยพิบัติน้ำท่วมและโภชนาการบุตรชายอาโนนบูโรหิตว่า
2. จงทำสำมะโนครัวชุมชนอิสราเอลทั้งหมด อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรื่องบรรพบุรุษของเข้าทั้งหมดในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสังคมได้
3. โมเสสกับอิสราエル ปราศรัยกับเข้าทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำ约約เดนใกล้มืองเบร็โควา
4. จงทำสำมะโนครัวประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ตามที่พระเยซูทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินเยอรมันต่อ
5. รูเบน บุตรชายหัวปีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือญาโนค คนครอบครัวญาโนค ปัลลุ คนครอบครัวปัลลุ
6. เอสโрон คนครอบครัวऐสโрон คาร์เมล คนครอบครัวคาร์เมล
7. เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
8. และบุตรชายของปัลลุ คือเอลีอับ
9. บุตรชายของเอลีอับคือ เนมูเอล ดาธาน และอาบีรัม นีคือดาธานและอาบีรัมที่เลือกจากชุมชนนี้ เป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโนนในพรหมภาคี ไม่เชื่อฟังพระเยซู
10. และแผ่นดินนี้ได้อ้าปากออกกลืนเข้าพร้อมกับโคราช เมื่อพระพากันนั้นถึงด้วย เมื่อไฟเพาพลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเข้าทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ
11. แต่บุตรของโคราชนั้นหายได้ตายไม่
12. บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเข้า คือเนมูเอล คนครอบครัวเนมูเอล ยาเมิน คนครอบครัวยาเมิน ยาคีน คนครอบครัวยาคีน
13. เช-ราห์ คนครอบครัวเช-ราห์ ชาอุล คนครอบครัวชาอุล
14. เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน
15. บุตรของกาด ตามครอบครัวของเข้า คือเชฟ่อน คนครอบครัวเชฟ่อน ฮักกี คนครอบครัวฮักกี ชูนี คนครอบครัวชูนี
16. โอลันี คนครอบครัวโอลันี เอรี คนครอบครัวเอรี
17. อาโรด คนครอบครัวอาโรด อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี
18. เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาด ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน
19. บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์และโอนัน เอร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานาอัน
20. และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเข้า คือเชลาร์ คนครอบครัวเชลาร์ เปเรค คนครอบครัวเปเรค เช-ราห์ คนครอบครัวเช-ราห์
21. และบุตรชายของเปเรคคือ เอสโрон คนครอบครัว�สโрон ชาอุล คนครอบครัวชาอุล
22. เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน
23. บุตรชายของอิสสาคร์ตามครอบครัวของเข้า คือโกลา คนครอบครัวโกลา ปูวาร์ คนครอบครัวปูวาร์

24. ยาชูบ คนครอบครัวยาชูบ ชิมโรม คนครอบครัวชิมโรม

25. เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาคร์ ตามจำนวนของเขามีทักษิณี่สี่พันสามร้อยคน

26. บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเข้า คือเสรเด คนครอบครัวเสรเด เอโอล คนครอบครัวเอโอล ยาเลเอล คนครอบครัวยาเลเอล

27. เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเศบูลุน ตามจำนวนของเขามีทักษิณี่ห้าร้อยคน

28. บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเข้า คือมนัสเต็ห์และเอฟราيم

29. บุตรชายของมนัสเต็ห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด

30. บุตรชายของกิเลอาด คืออีเยเชอร์ คนครอบครัวอีเยเชอร์ เยเลค คนครอบครัวเยเลค

31. และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เชเดม คนครอบครัวเชเดม

32. และเชมิดา คนครอบครัวเชมิดา เอเฟอร์ คนครอบครัวเอเฟอร์

33. ส่วนเคลโลเฟหัดบุตรชายเอเฟอร์ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเคลโลเฟหัดคือ มาลาห์ โนอาห์ โอกลาห์ มิลคาห์ และทีรชาห์

34. เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเต็ห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

35. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราيمตามครอบครัวของเข้าคือ ชูเชลาร์ คนครอบครัวชูเชลาร์ เปเบอร์ คนครอบครัวเบเบอร์ ทางาน คนครอบครัวทางาน

36. บุตรชายของชูเชลาร์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน

37. เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราيم ตามจำนวนของเข้า มีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเข้า

38. บุตรชายของเบนยาминตามครอบครัวของเข้า คือ เป-ลา คนครอบครัวเป-ลา อัชเบล คนครอบครัวอัชเบล อาหิรัม คนครอบครัวอาหิรัม

39. เชฟุฟ่าม คนครอบครัวเชฟุฟ่าม หุฟ่าม คนครอบครัวหุฟ่าม

40. และบุตรชายของเป-ลา คืออาร์ดและนาามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นาามาน คนครอบครัวนาามาน

41. เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยาミニตามครอบครัวของเข้า และจำนวนของเข้าเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน

42. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเข้า คือชูหัม คนครอบครัวชูหัม นี้เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเข้า

43. ครอบครัวทั้งหมดของคนชูหัมตามจำนวนของเข้า มีทักษิณี่สี่พันสี่ร้อยคน

44. บุตรของอาเชอร์ตามครอบครัวของเข้า คืออิมนาห์ คนครอบครัวอิมนาห์ อิชวี คนครอบครัวอิชวี เบรียห์ คนครอบครัวเบรียห์

45. บุตรชายของเบรียห์คือ เอเบอร์ คนครอบครัวเอเบอร์ มัลคีเอล คนครอบครัวมัลคีเอล

46. บุตรสาวของอาเชอร์ คือเสรราห์

47. เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเซอร์ตามจำนวนของเข้า มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
48. บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเข้า คือยาเซออล คนครอบครัวยาเซออล ภูนี คนครอบครัวภูนี
49. เยเชอร์ คนครอบครัวเยเชอร์ ชิลเลม คนครอบครัวชิลเลม
50. เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเข้า และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
51. จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
52. พระเยโฮวาห์ตัวสักปูโมเสสว่า
53. ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นمرดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ
54. المرดกส่วนใหญ่ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน
55. แต่ให้จับสลากรแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เข้าได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเข้า
56. ให้จับสลากรแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อม
57. ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเข้า คือเกอเรชีน คนครอบครัวเกอเรชีน โคงาท คนครอบครัวโคงาท เมราห์ คนครอบครัวเมราห์
58. ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบันนี คนครอบครัวไฮบรอน คนครอบครัวมาลี คนครอบครัวมูซี คนครอบครัวโคราห์ และโคงาทให้กำเนิดบุตรชื่ออัมราม
59. ภรรยาของอัมรามคือโยเดบดูตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์ และนางคลอดบุตรให้อัมรามชื่อ อาโรวนและโนเสส และมีเรียมพี่สาวของเข้าทั้งสอง
60. และอาโรวนให้กำเนิดบุตรชื่อนาดับ อาร์มู อเลอาชาห์ และอิธรรมาร์
61. แต่นาดับและอาร์มูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขายังชีวิตอยู่ไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
62. และจำนวนของเข้าเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามีได้นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกให้แก่เข้าท่ามกลางคนอิสราเอล
63. จำนวนคนเหล่านี้ไม่เสนอและเอเลอาชาห์ปูโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่รับโน้มั่น ริมแม่น้ำจาร์เดนไกลเมืองเยริโค
64. แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งชื่่อโนเสสและอาโรวนปูโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารชื่นายน
65. เพราะพระเยโฮวาห์ตัวส่วนเรื่องเข้าเหล่านั้นว่า เขาจะต้องตายในถิ่นทุรกันดาร ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคลาذهبบุตรชายเยพุนเนห์และโยชูวานบุตรชายนูน

1. ครั้งนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเคลโลเฟห์ดบุตรชายของເຮືອຣ໌ ຜູ້ເປັນບຸตรชายຂອງກິເລາດ ຜູ້ເປັນບຸตรชายຂອງມາຄີ່ງ ຜູ້ເປັນບຸตรชายຂອງມັສເສເຫຼົ່ງ ຈາກຄຣອບຄຣວ່າຕ່າງໆຂອງມັສເສເຫຼົ່ງບຸตรชายຂອງໂຍເຊີ່ງເຂົ້າມາໄກລ໌ ຂໍອຸບຸຕົກສາວທັງຫລາຍຂອງເຂົ້າມື້ອ ມາລາທ໌ ໂນອາທ໌ ໂອກລາທ໌ ມິລາທ໌ ແລະ ທີ່ຮ່າທ໌
2. ແລະເຂາທັງຫລາຍມາຢືນຍູ້ຕ່ອທຳນ້າໂມເສສແລະຕ່ອທຳນ້າເອເລອາຊາຣ໌ໂຣທິຕ ແລະຕ່ອທຳນ້າປະມຸນ ແລະຕ່ອທຳນ້າບຣົດາ ຜູ້ມຸນໝາຍທີ່ປະຕູພລັບພລາແທ່ງຜູ້ມຸນ ກລ່າວວ່າ
3. ປິດາຂອງເຮາຕາຍເສີຍໃນຄືນທຸກົນດາ ທ່ານມີໄດ້ຢູ່ໃນພວກທີ່ສ້ອງສຸມກັນຕ່ວສູ່ພະຍເໂວຫົ່ງພຣົດພວກໂຄຣາທ໌ ແຕ່ ທ່ານເສີຍຊີວິຕເພຣະບາປ່ອງດນ ແລະ ທ່ານໄມ້ມີບຸຕົກສາຍເລຍ
4. ເຫຼຸດໃຈ່ງລົບຂໍ້ອົບປິດຂອງເຮາຈາກຄຣອບຄຣວ່າຂອງທ່ານ ເພວະເຫຼຸດທີ່ທ່ານໄມ້ມີບຸຕົກສາຍເລຍ ຂອໃຫ້ເຮາມີກຣມສີທິທີ່ດິນ ທ່າມກລາງພື້ນອົງປິດາຂອງເຮາດ້ວຍ
5. ໂມເສສໄດ້ນໍາເຮືອງຂອງເຂາກຮາບຖຸລຸດຕ່ອພຣັກຕົວພຣະຍເໂວຫົ່ງ
6. ແລະພຣະຍເໂວຫົ່ງຕັດສັບໂມເສສວ່າ
7. ບຸຕົກສາວຂອງເສໂລເພີ່ມເຫຼຸດພຸດຖຸກຕ້ອງແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ກຣມສີທິທີ່ດິນເປັນມຣດກທ່າມກລາງພື້ນອົງປິດາຂອງເຂາ ແລະ ກຣະທຳໃຫ້ມຣດກປິດາຂອງເຂາຕກທອດມາຄຶ່ງເຂາ
8. ເຈົ້າຈົ່ງກລ່າວແກ່ຄົນອີສຣາເລວ່າ ‘ຄໍາຜູ້ໝາຍຄົນໜຶ່ງຕາຍແລະໄມ້ມີບຸຕົກສາຍ’ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ມຣດກຂອງເຂາຕກໄປຢັ້ງບຸຕົກສາວຂອງເຂາ
9. ແລະຄໍາເຂາໄມ້ມີບຸຕົກສາວ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ມຣດກຂອງເຂາແກ່ພື້ນອົງຂອງເຂາ
10. ແລະຄໍາເຂາໄມ້ມີພື້ນອົງ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ມຣດກຂອງເຂາແກ່ພື້ນອົງປິດາຂອງເຂາ
11. ແລະຄໍາປິດາຂອງເຂາໄມ້ມີພື້ນອົງ ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ມຣດກຂອງເຂາແກ່ຄູ່ຕັດຕົວເຂາໄປໃນຄຣອບຄຣວ່າຂອງເຂາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຄື້ອງ ກຣມສີທິທີ່ໄດ້ ໃຫ້ເປັນກົງເກີນທີ່ແໜ່ງຄຳຕັດສິນແກ່ປະຊາຊົນອີສຣາເລ ດັ່ງທີ່ພຣະຍເໂວຫົ່ງທຽບບັນຍຸ່ງໂມເສສໄວ້’
12. ພຣະຍເໂວຫົ່ງຕັດສັບໂມເສສວ່າ ຈົນໄປບັນຍຸ່ງເຂາອາບາຣິມນີ້ ແລະ ມອງດູແໜ່ດິນຕົ້ງເຮມອບໃຫ້ແກ່ຄົນອີສຣາເລ
13. ແລະເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ ເຈົ້າຈະຄູ່ກວບໄປຢູ່ກັບປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ ອີ່ຢ່າງອາໂຣນີ້ພີ່ໝາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ຄູ່ກວບໄປນັ້ນ
14. ເພຣະວ່າເຈົ້າທັງສອງກົບງົດຕ່ອບັນຍຸ່ງຂອງເຮາໃນຄືນທຸກົນດາ ຕິນຮະຫວ່າງທີ່ຜູ້ມຸນໝາຍໄດ້ໂຕແຍ້ງຂຶ້ນ ເຈົ້າມີໄດ້ນັບຄື້ອງເຮາ ຕ່ອທຳນາດຕ່ອຕາເຂາທັງຫລາຍທີ່ນ້ຳນັ້ນ ນີ້ຄື້ອນໍາເມວີບາທ໌ແໜ່ງຄາເດືອນໃນຄືນທຸກົນດາຕິນ
15. ໂມເສສກຮາບຖຸລຸດພຣະຍເໂວຫົ່ງວ່າ
16. ຂອພຣະຍເໂວຫົ່ງພຣະເຈົ້າແກ່ຈິຕິວິນູ່ມານຸ່ມຍົງຍົງທັງປວງທຽບແຕ່ງຕັ້ງໝາຍຜູ້ທີ່ນີ້ໄວ້ເໜື້ນມີຜູ້ມຸນໝາຍນີ້
17. ຜູ້ຕົ້ງຈະເຂົ້ານອກອອກໃນຕ່ອທຳນ້າເຂາ ຜູ້ຕົ້ງຈະນຳເຂາເຂົ້າອອກ ເພື່ອວ່າຜູ້ມຸນໝາຍຂອງພຣະຍເໂວຫົ່ງຈະມີໄດ້ເໜື້ນກັບຜູ້ ແກະທີ່ໄມ້ມີຜູ້ເລື່ອງ
18. ແລະພຣະຍເໂວຫົ່ງຕັດສັບໂມເສສວ່າ ຈົນໄມວີ່ໂຍ້ວານຸ່ມບຸຕົກສາຍນຸ່ມພີ່ປະວິນູ່ມານຸ່ມຍົງຍົງຢ່າງໃນເຂາມາ ຈົນເມື່ອຂອງເຈົ້າ ວາງບນເຂາ
19. ຕັ້ງເຂາໄວ້ຕ່ອທຳນ້າເອເລອາຊາຣ໌ໂຣທິຕ ແລະຕ່ອທຳນ້າຜູ້ມຸນໝາຍທັງໝົດ ແລະເຈົ້າຈົ່ງກຳຫັບເຂາທ່າມກລາງສາຍຕາຂອງຜູ້ມຸນໝາຍ

ນມជນ

20. ເຈົ້າຈະໃຫ້ເກີຍຮົດຍືຍສອຍຢ່າງຂອງເຈົ້າແກ່ເຂົາບ້າງ ເພື່ອໃຫ້ຊຸມນຸມໜັນອີສຣາເອລທັງໝາດເຊື່ອຟັງເຂົາ
21. ແລະເຂົາຈະຢືນອູ່ຕ່ອທຳເວລາເລາຊາຮັບປຸໂຮທິດ ຜູ້ນີ້ຈະຖຸລຄາມເພື່ອເຂົາຕາມຫລັກຕັດສິນຂອງອຸວິມຕ່ອພະພັກຕົວປະເທດໄສ ແລະຄົນທັງປວງຈະອອກໄປແລະເຂົາມາຕາມຕຳຂອງປຸໂຮທິດ ທັງເຂົາກັບຄົນທັງປວງໃນອີສຣາເອລນັ້ນທີ່ອຸມນຸມໜັນທັງໝາດ
22. ແລະໄມເສສກະທຳຕາມທີ່ພະຍົບໂຮວ່າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງບັນດາທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງນໍາໂຍໝາວາໃຫ້ມາຢືນຕ່ອທຳເວລາຊາຮັບປຸໂຮທິດ ແລະຕ່ອທຳທັງໝາດຊຸມນຸມໜັນທັງໝາດ
23. ແລະທ່ານເຄີມວ່າງບນໂຍໝາວາ ແລະກຳຫັບເຂົາ ຕາມທີ່ພະຍົບໂຮວ່າທີ່ຕັ້ງສັ່ງທາງໄມເສສ

1. พระเยอโวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบุชาของเรานี้เป็นของบุชาด้วยไฟ เป็นกลินที่พ่อพระทัย เจ้าทั้งหลายจะเอาใจใส่ที่จะถวายบุชาแก่เราตามกาลกำหนด
3. และเจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบุชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยอโวห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีสำนักสองตัว เป็นเครื่องบุชานีองนิตย์ทุกวัน
4. เจ้าจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบุชานีตอนเข้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจะถวายบุชาเวลาเย็น
5. และยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟ้าที่เป็นธัญญบุชา คลุกกับน้ำมันสกัดหนึ่งในสี่อัน
6. เป็นเครื่องเผาบุชานีองนิตย์ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซินายเป็นกลินที่พ่อพระทัย เป็นเครื่องบุชาด้วยไฟถวายแด่พระเยอโวห์
7. ส่วนเครื่องดื่มบุชาคู่กันนั้นให้ถวายหนึ่งในสี่อันกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจะเทเครื่องดื่มบุชาซึ่งเป็นเหล้าอุ่นถวายแด่พระเยอโวห์
8. ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจะถวายบุชาเวลาเย็น เจ้าจะถวายบุชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญบุชาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบุชาที่คู่กัน เป็นกลินที่พ่อพระทัยพระเยอโวห์
9. ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีสำนัก และยอดแป้งสองในสิบเอฟ้าที่คลุกกับน้ำมันให้เป็นธัญญบุชา และเครื่องดื่มบุชาคู่กัน
10. นี่เป็นเครื่องเผาบุชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบุชานีองนิตย์และเครื่องดื่มบุชาคู่กัน
11. เวลาต้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจะถวายเครื่องเผาบุชาแด่พระเยอโวห์ คือวันที่มีสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบไม่มีสำนักเจ็ดตัว
12. สำหรับวัวตัวหนึ่งจะถวายยอดแป้งสามในสิบเอฟ้าที่คลุกกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญบุชา และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจะถวายยอดแป้งสองในสิบเอฟ้าที่คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญบุชา
13. สำหรับลูกแกะทุกตัวจะถวายยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟ้าที่คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญบุชา ให้เป็นเครื่องเผาบุชาเป็นกลินที่พ่อพระทัย เป็นเครื่องบุชาด้วยไฟถวายแด่พระเยอโวห์
14. ส่วนเครื่องดื่มบุชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจะถวายน้ำอุ่นเครื่องอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจะถวายน้ำอุ่นในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจะถวายน้ำอุ่นในสี่อัน นี่เป็นเครื่องเผาบุชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี
15. และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบุชาได้บ้าปถวายแด่พระเยอโวห์ ให้นำมาบุชานอกเหนือเครื่องเผาบุชานีองนิตย์และเครื่องดื่มบุชาคู่กัน
16. เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นปั๊กษาของพระเยอโวห์
17. และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไว้เชือเจิดวัน
18. ในวันต้นให้มีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำการหนักในวันนั้น
19. แต่จะถวายบุชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบุชาแด่พระเยอโวห์ คืออาวันที่มีสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุ

หนึ่งขับเจ็ดตัว ดูให้ดีว่าไม่มีกำหนด

20. และพยายามดึงคลุกน้ำมันเป็นธัญญานุชาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟ้าท์ และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟ้าท์
21. สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งๆในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จะเอาดึงหนึ่งในสิบเอฟ้าท์
22. และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลับมลทินบาปของเจ้า
23. เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเข้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิตย์นั้น
24. ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโไฮวาร์ด จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ และเครื่องดื่มน้ำชาคู่กัน
25. และในวันที่เจิดพวงเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าย่าทำงานหนักในวันนั้น
26. ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญานุชาถวายแด่พระเยโไฮวาร์ดในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าย่าทำงานหนักในวันนั้น
27. แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นพอพระทัยแด่พระเยโไฮวาร์ด คือถวายวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขับเจ็ดตัว
28. และถวายยอดดึงคลุกน้ำมันเป็นธัญญานุชา คือสำหรับวัวตัวหนึ่งถวายดึงสามในสิบเอฟ้าท์ สำหรับแกะผู้หนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอฟ้าท์
29. สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวๆจะหนึ่งในสิบเอฟ้าท์
30. พร้อมกับลูกแพะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลับมลทินของเจ้า
31. นอกจากเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และธัญญานุชาคู่กันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มน้ำชาคู่กันด้วย (ดูให้ดีว่าให้ปราศจากกำหนด)

20. ในวันที่สามารถถ่ายวัสดุสิบเอ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำแหน่งสี่ตัว
21. กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
22. และถ่ายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กัน
23. ในวันที่สี่จงถ่ายวัสดุสิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำแหน่งสี่ตัว
24. กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
25. และถ่ายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กัน
26. ในวันที่ห้าจงถ่ายวัวเก้าตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำแหน่งสี่ตัว
27. กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
28. และถ่ายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กัน
29. ในวันที่หกจงถ่ายวัวแปดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำแหน่งสี่ตัว
30. กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
31. และถ่ายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กัน
32. ในวันที่เจ็ดเจ้าจงถ่ายวัวเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำแหน่งสี่ตัว
33. กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
34. และถ่ายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กัน
35. ในวันที่แปดเจ้าจงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก
36. แต่เจ้าจงถ่ายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโไฮ瓦ห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำแหน่งเจ็ดตัว
37. และถ่ายธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
38. และถ่ายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญานุชาและเครื่องดื่มน้ำชาคู่กัน
39. สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจงถ่ายแด่พระเยโไฮ瓦ห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า เพิ่มเข้ากับการถ่ายตามคำปฏิญาณของเจ้า และการถ่ายด้วยใจสมัครของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญานุชาของเจ้า เครื่องดื่มน้ำชาของเจ้า และเครื่องสันติบูชาของเจ้า
40. และโมเสสได้บอกคนอิสราเอลตามที่พระเยโไฮ瓦ห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ

1. โมเสสได้พูดกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา
2. เมื่อชายผู้ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์ปฏิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัญญาไวรัตอย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เข้าเสีย枉ๆ เข้าต้องกระทำการตามคำที่ออกจากปากของเข้าทั้งสิ้น
3. หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้แล้วพระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วยคำสัญญาไวรัต เมื่อเช้อยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา
4. และบิดาของเธอได้ยินคำที่เชอบัญญาณไว้และคำสัญญาไวรัตที่เชอผูกมัดตัวเอง แต่เมื่อพูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณไว้แน่นทั้งสิ้นคงอยู่ และให้คำสัญญาไวรัตที่ผูกมัดเธอไว้แน่นทุกอย่างคงอยู่
5. แต่ถ้าบิดาของเธอคัดค่านในวันที่เข้าได้ยินนั้น การที่เชอบัญญาณไว้ก็ตี คำสัญญาไวรัตที่ผูกมัดเธอไว้ก็ตี ยอมไม่คงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค่านเธอไว้
6. และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่งที่นางปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัดนาง
7. ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับนาง สิ่งที่นางปฏิญาณไว้แน่นและคำสัญญาไวรัตที่ผูกมัดนางย่อมคงอยู่ด้วย
8. แต่ถ้าในวันนั้นที่สามีมาได้ยินนางและเข้าคัดค่าน ก็ทำให้คำที่นางปฏิญาณไว้แน่นเป็นโมฆะ ทั้งคำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง
9. แต่คำปฏิญาณที่แม่ Mayer หรือแม่ร้างกระทำไว้หรือคำได้ที่นางพูดผูกมัดตนเอง คำพูดนั้นย่อมคงอยู่
10. และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง หรือให้สัญญาไวรัตด้วยสัตย์ปฏิญาณผูกมัดตนเองไว้
11. และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค่านาง คำปฏิญาณของนางทั้งสิ้นย่อมคงอยู่ และคำสัญญาไวรัตทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมคงอยู่
12. แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เข้าได้ยินแล้ว สิ่งใดที่ออกจาริมฝีปากของนาง เกี่ยวด้วยคำปฏิญาณหรือเกี่ยวด้วยคำสัญญาไวรัตของนายยอมไม่คงอยู่ สามีของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง
13. คำปฏิญาณหรือคำสัตย์ปฏิญาณทั้งสิ้นที่ทำให้นางถ่อมใจเอง สามีของนางย่อมให้คงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้
14. แต่ถ้าสามีของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัญญาไวรัตทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เข้าได้ยิน เขายังกระทำให้คงอยู่
15. แต่ถ้าภายในหลังที่เข้าได้ยินแล้วมีกระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อกระทำการรับโทษความช้ำของนาง
16. ข้อความเหล่านี้เป็นกฎหมายที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ เป็นเรื่องระหว่างชายกับภารยาของเข้า เรื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเชอยังสาวอยู่ ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

1. พระเยซูว่าห์ตั้งสักบปโมเสสว่า
2. จงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลังเจ้าจะถูกรวบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า
3. และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า จงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้วยกไปสู้พวกมีเดียนเพื่อการทำการทำภารกิจแก้แค้นของพระเยซูว่าห์ต่อคนมีเดียน
4. เจ้าจงส่งคนจากตรารกุลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม
5. ตั้งนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันๆคนตระกูลละพันคน เป็นคนหมื่นสองพันสรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสังเวย
6. และโมเสสส่งคนตระกูลละพันคนออกไปทำสงคราม ทั้งคนเหล่านั้นกับพีเนหสบุตรชาวยอเลาชาร์บูโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีแต่ปรลุกอยู่ในเมือง
7. เข้าทำสงครามต่อสู้คนมีเดียนดังที่พระเยซูว่าห์ทรงบัญชาโมเสสและได้ผู้ชายเสียทุกคน
8. เขาได้ประหารชีวิตบรรดา กษัตริย์คนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขานำเสีย มีเอวี เรเคเม ศูร์ เออร์ และเรนา กษัตริย์ ทั้งห้าแห่งคนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบาลามบุตรชาหยเบโรห์เสียด้วยดาบ
9. และคนอิสราเอลได้จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย และกว่าดเจาฝุ่งวัวผุ่ง แพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิน เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้
10. และเจ้าไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเข้า และเผาค่ายทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย
11. และเก็บบรรดาของที่รับได้และทรัพย์ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิน
12. และเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้กับของที่รับได้ทั้งหมดมายังโมเสส และเอเลาชาร์บูโรหิต และชุมชนชน อิสราเอลที่ค่าย ณ ที่รับโมอับ ริมแม่น้ำ约珥 แคนไกล์เมืองเยริโค
13. โมเสสและเอเลาชาร์บูโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมชนชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย
14. และโมเสสกราฟนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม
15. โมเสสพูดกับเขาว่าทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ
16. ดูเถิด โดยคำปรึกษาของบาลาม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลลงกระทำการล้มเหลวต่อพระเยซูว่าห์ในเรื่องเบโรห์ และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมชนชนของพระเยซูว่าห์
17. บัดนี้จงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เดินอนร่วมกับชายเสียทุกคน
18. แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เดินอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง
19. จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต้องผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัว ในวันที่สามและวันที่เจ็ด
20. ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขันแพะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น
21. และเอเลาชาร์บูโรหิตได้กล่าวเทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยซูว่าห์ได้บัญชาโมเสส

22. เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบูก และตะกั่ว
23. ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจะลงเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไรก็จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตัวไว้ และทุกสิ่งที่ทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น
24. ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายฯ
25. พระเยโไฮارد์รัสกับโมเสสว่า
26. เจ้าและเอเลอาชาร์บูโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมชน จงนับสิ่งของที่ได้มาทั้งคนและสัตว์
27. และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสิ่งที่ส่วนหนึ่ง และให้บรรดาชุมชนนี้อีกส่วนหนึ่ง
28. และจะซักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสิ่งที่เป็นของถวายแด่พระเยโไฮارد์ ห้าร้อยชั้กหนึ่ง หั้งคนและวัวและลาและผุ่งแพะแกะ
29. จงออกจากครึ่งส่วนของเขามอบให้แก่เอเลอาชาร์บูโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโไฮارد์
30. และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจะนำห้าสิบชั้กหนึ่งจากคน ผุ่งวัว ผุ่งลา และผุ่งแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลับพลาของพระเยโไฮارد์
31. และโมเสกับเอเลอาชาร์บูโรหิตได้กระทำการตามที่พระเยโไฮارد์ทรงบัญชาแก่โมเสส
32. บรรดาทรัพย์ที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้นั้น คือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว
33. วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว
34. ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว
35. และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน
36. และในครึ่งส่วนได้ของคนที่ออกไปทำสิ่งที่เป็นของถวาย มีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว
37. และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโไฮارد์มีกรร้อยเจ็ดสิบห้าตัว
38. มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโไฮارد์เจ็ดสิบสองตัว
39. มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโไฮارد์หกสิบเอ็ดตัว
40. ส่วนคนนั้นมีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโไฮارد์สามสิบสองคน
41. โมเสสได้มอบส่วนที่ซักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโไฮาร์นั้นแก่เอเลอาชาร์บูโรหิตตามที่พระเยโไฮارد์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส
42. จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากการส่วนที่ทหารไปทำสิ่งที่ได้มานั้น
43. (ครึ่งส่วนของชุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว
44. วัวสามหมื่นหกพันตัว
45. ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว
46. และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน)
47. จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้นโมเสสได้เอาส่วนห้าสิบชั้กหนึ่ง หั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแล

ผลบันทึกของพระเย毫不犹豫 ดังที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาไม่โสมเสสไว้

48. และวนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันนายร้อยได้เข้ามาใกล้ไม่โสมเสส

49. และกล่าวแก่ไม่โสมเสสว่า คนใช้ของท่านได้ตรวจสอบทหารผู้อยู่ได้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้วไม่มีคนหายไปสักคนเดียว

50. และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเย毫不犹豫 ซึ่งต่างคนต่างได้มามา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลฯ และสร้อยคอ แหวนตรา ตุ้มหู และกำไล เพื่อทำการลงมลทินบำบัดของพวกรเราทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫

51. ไม่โสมเสสและเอเลอาชาร์บูโรหิตก์ได้รับบรรดาสิ่งของที่ทำด้วยทองคำจากเขา

52. และทองคำทั้งสิ้นจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเย毫不犹豫 จากนายพันและนายร้อย มีนำหนักหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเซนต

53. (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา)

54. ไม่โสมเสสและเอเลอาชาร์บูโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในผลบันพลาแห่งชุมชน เป็นที่ระลึกแก่คุณอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫

1. คนรูเบนและคนก้าดมีผู้ง่วงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดูເຄີດ ที่นี่เป็นที่แห่งแก่ผู้ง่วงสัตว์
2. ดังนั้นคนก้าดและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอเลอาชาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมชนกгал่าว่า
3. อาทารอย ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เอซโบน เอเลอาเลห์ เสนบาม เนโบ และเบโอน
4. เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินแหมະกับผู้ง่วงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลาย คนใช้ของท่านมีผู้ง่วงวัว
5. และเขาทั้งหลายกล่าวว่า ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขออภัยแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำ约珥เดนไปเลย
6. แต่โมเสสพูดกับคนก้าดและคนรูเบนว่า ควรให้พื่นทองของท่านไปทำสังคրาม ฝ่ายพากท่านจะยับยั้งอยู่ที่นี่อย่างนั้น หรือ
7. ทำไมท่านทั้งหลายกระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา
8. บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เข้าไปจากคาดชบารเนี่ยให้สอดแรมดูแผ่นดินนั้น
9. เมื่อเข้าขึ้นไปยังหุบเขาเอซโคล และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำให้จิตใจคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา
10. ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ่วเขานัก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า
11. 'แน่ที่เดียวที่ทุกคนซึ่งยกออกจากอิปตร์อายุตั้งแต่ยังสิบปีขึ้นไป จะมีได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราเราทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง'
12. 'เว้นแต่ค่าเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนัสและโยชู瓦บุตรชายนูน เพราเราทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง'
13. และความกริ่วโกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาร่วร้อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสีสิบปี จนช้าวอายุที่กระทำช้าในสายพระเนตรของพระเย霍瓦ห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น
14. และดูເຄີດ ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทวีพระพิรุณของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น
15. เพราเราทั้งหลายหันจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเข้าทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย
16. แล้วเข้าทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับผุ่งแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับลูกเต็กเล็กๆทั้งหลาย
17. แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเข้าไปถึงที่ของเข้า เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพrangleกลัวชาวแผ่นดินนี้'

18. เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเข้าทุกคน
19. เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ฝากแม่น้ำ约ร์เดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะว่ามรดกที่ตกทอดมาถึงเรารอยู่ฝากแม่น้ำ约ร์เดนข้างตะวันออกนี้
20. โดยเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนี้ คือหิบอาวุธขึ้นเข้าสู่สังคมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
21. และคนของท่านที่ถืออาวุธทุกคนจะข้ามแม่น้ำ约ร์เดนไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขึ้นไปสัครุให้พันพระองค์
22. และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว ภัยหลังท่านเจึงจะกลับและพันจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
23. แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนี้ คุณเิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จริงๆแล้วเิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน
24. จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กๆทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำการคำที่ออกจากปากของท่าน
25. และคนกาดกับคนรูเบนกล่าวแก่โดยเสสว่า คนใช้ชื่อของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา
26. เด็กเล็กๆทั้งหลาย ภารยาทั้งหลาย ผู้สัตว์และสัตว์ใช้ชื่อทั้งหมดของเรา จะอยู่ที่นี่ในเมืองกิเลอاد
27. แต่คนใช้ชื่อของท่านทุกคนผู้มีอาวุธทำสังคมจะข้ามไปเพื่อสู้รบท่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง
28. เกี่ยวกับเรื่องเข้าทั้งหลายนี้โดยเสสจึงออกคำสั่งแก่เอเลอาชาร์ปูโรหิตและแก่โยชูวนุตรชายนุน และแก่หัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล
29. และโดยเสสกล่าวแก่เขาว่า ถ้าคนกาดและคนรูเบน ทุกคนผู้มีอาวุธที่จะทำสังคมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำ约ร์เดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจะมอบแผ่นดินกิเลอดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เข้า
30. แต่ถ้าเขามิถืออาวุธข้ามไปกับท่าน เขายังต้องได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์
31. คนกาดกับคนรูเบนตอบว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ชื่อของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น
32. เราจะถืออาวุธข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สูแผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่ฝากแม่น้ำ约ร์เดนข้างนี้
33. โดยเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนกาด และแก่คนรูเบน และแก่คริ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบაชาน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดน คือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ
34. และคนกาดก็สร้างเมืองดีโบน ออาثارอ อาโรเออร์
35. อัทโรห์ โซฟาน ยาเซอร์ โยกเบยาห์

36. เบธนิมราห์ และเบธาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างคอกให้แก่
37. และคนรูเบนก์สร้างเมืองเอชโบัน เอเลอาเลห์ คิริยาชาอิม
38. เนโบ และนาอัลเมโอน (ซึ่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิบมาห์ และตั้งซึ่อใหม่ให้แก่เมืองที่เข้าสร้างขึ้นนั้น
39. และคนมาร์กีร์บุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลօาด และขับไล่พวากาโมไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น
40. และโมเสสยกกิเลօาดให้แก่มาคีร์บุตรชายมนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น
41. และยาอิร์บุตรชายมนัสเสห์ยกไปยึดชนบทของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่ายาโวทยาอิร์
42. และโนบาร์ที่ไปยึดเดนาทและชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาร์ตามชื่อของเขา

1. ต่อไปนี้เป็นเรื่องระยะทางเดินของคนอิสราเอล เมื่อเขารอการเดินจากแหน่งดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน
2. โมเสสได้จัดสถานที่ที่เขาออกเดินทีละระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดิน
3. เข้าทั้งหลายพากันเดินจากราเมสส์ในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปีศาจไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินด้วยชุดมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น
4. ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารชีวิตท่ามกลางพวงเข้าพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเข้าด้วย
5. ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินจากราเมสส์ และตั้งค่ายที่สุคคท
6. และเข้าทั้งหลายยกเดินจากสุคคท และตั้งค่ายที่เօรามซึ่งอยู่ชายถินทุรกันดาร
7. และเข้าทั้งหลายยกเดินจากเօราม หันกลับไปยังปีระหิโ Roth ซึ่งอยู่ตรงหน้าบ้าอัลเซโฟน และเข้าตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกัดล
8. และเข้าทั้งหลายยกเดินจากหน้าปีระหิโ Roth ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถินทุรกันดาร และเข้าทั้งหลายเดินในถินทุรกันดารเօรามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์
9. และเขายกเดินจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทรผลมเจิดสิบต้น และเข้าตั้งค่ายที่นั่น
10. เขายกเดินจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง
11. และเขายกเดินจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถินทุรกันดารสีน
12. และเขายกเดินจากถินทุรกันดารสีนมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์
13. และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูช
14. และเขายกเดินจากอาลูชและตั้งค่ายที่เรฟีdim ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม
15. และเขายกเดินจากเรฟีdimและตั้งค่ายในถินทุรกันดารชีนาย
16. และเขายกเดินจากถินทุรกันดารชีนายมาตั้งค่ายที่ขิบโรหัทธาอ่าวห์
17. และเขารอการเดินจากขิบโรหัทธาอ่าวห์มาตั้งค่ายที่อาเซโรห์
18. และเขายกเดินจากอาเซโรห์ และตั้งค่ายที่ริทมากห์
19. และเขายกเดินจากริทมากห์ และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ
20. และเขายกเดินจากริมโมนเปเรศ และตั้งค่ายที่ลิบนาห์
21. และเขายกเดินจากลิบนาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาห์
22. และเขายกเดินจากริสสาห์ และตั้งค่ายที่เคเลราห์
23. และเขายกเดินจากเคเลราห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเชเฟอร์
24. และเขายกเดินจากภูเขาเชเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์

25. และเขายกเดินจากหาราด้าร์ และตั้งค่ายที่มักເຂໂລຖ
26. และเขายกเดินจากมักເຂໂລຖและตั้งค่ายที่ທາທັກ
27. และเขายกเดินจากທາທັກ และตั้งค่ายที่ເທຣາ໌
28. และเขายกเดินจากເທຣາ໌ และตั้งค่ายที่ມິຫຄາ໌
29. และเขายกเดินจากມິຫຄາ໌ແລະตั้งค่ายທີ່ສັ້ນໂມນເນາ໌
30. และเขายกเดินຈາກສັ້ນໂມນເນາ໌ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ໂມສຣອຖ
31. และเขายกเดินຈາກໂມສຣອຖ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ເບີເນຍາອະຄັນ
32. และเขายกเดินຈາກເບີເນຍາອະຄັນແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ໂຮ່ງຊັກກືດກາດ
33. และเขายกเดินຈາກໂຮ່ງຊັກກືດກາດ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ໂຍທບາຮາ໌
34. และเขายกเดินຈາກໂຍທບາຮາ໌ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ອັບໂຮນາ໌
35. และเขายกเดินຈາກອັບໂຮນາ໌ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ເອື້ອນເກເບອ້ວ່ຽນ
36. และเขายกเดินຈາກເອື້ອນເກເບອ້ວ່ຽນ ແລະຕັ້ງຄ່າຍໃນຄື່ນທຸກັນດາຮຕິນ ຄື້ອາດເດືອນ
37. ແລະຍັກເດີນຈາກຄາເດືອນແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ກູເຂາໂອຣ໌ ຮົມແຜ່ນດິນເຂໂດມ
38. ແລະອາໂຮນຸໂຣທິດໄດ້ຂຶ້ນບັນກູເຂາໂອຣ໌ຕາມພຣະບັນຍຸ່າຂອງພຣະເຢໂຫວາ໌ແລະສິ້ນຊີວິດທີ່ນັ້ນ ໃນວັນທີ່ໜຶ່ງເດືອນທີ່ໜໍາປີທີ່ສື່ສິບນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ຄົນອີສຣາເອລຍກອອກຈາກປະເທດອີຍີປົກ
39. ເມື່ອອາໂຮນສິ້ນຊີວິດທີ່ກູເຂາໂອຣ໌ນັ້ນ ມີອາຍຸໜຶ່ງຮ້ອຍຢືນສາມປີ
40. ແລະກັ່ງຕໍຣີຍ່ເມືອງອາຮາດ ທ່າວຄານາອັນ ຜູ້ທີ່ອູ່ທາງການໄດ້ໃນແຜ່ນດິນຄານາອັນ ໄດ້ຍິນໝ່າວວ່າຄົນອີສຣາເອລຍກມາ
41. และเขายกเดินຈາກກູເຂາໂອຣ໌ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ສັລໂມນາ໌
42. และเขายกเดินຈາກສັລໂມນາ໌ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ປູໂໂນນ
43. และเขายกเดินຈາກປູໂໂນນ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ໂອໂນທ
44. และเขายกเดินຈາກໂອໂນທ ມາຕັ້ງຄ່າຍທີ່ອີເຍອາບາຮົມ ໃນດິນແດນໂມອັບ
45. ແລະເຂາອົກເດີນຈາກໄອຍິມ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ດີໂບນກາດ
46. และเขายกเดินຈາກດີໂບນກາດ ແລະຕັ້ງຄ່າຍທີ່ອັລໂມນດິບລາຮາອິມ
47. และเขายกเดินຈາກອັລໂມນດິບລາຮາອິມ ແລະຕັ້ງຄ່າຍໃນກູເຂາອາບາຮົມຮ້ານເນໂບ
48. และเขายกเดินຈາກກູເຂາອາບາຮົມ ແລະຕັ້ງຄ່າຍ ຖ້າທີ່ຮ່ານໂມອັບ ຮົມແມ່ນໜ້າຈອຣ໌ແດນໄກລ໌ເມືອງເຢີໂຄ
49. ເຂາຕັ້ງຄ່າຍອູ້ຮົມແມ່ນໜ້າຈອຣ໌ແດນຕັ້ງແຕ່ເບີເຍື້ອໂມທ ໄກລ໌ໄປຈົນຖື່ກົບເລື້ອທີ່ມີຄົນທີ່ຮ່ານໂມອັບ
50. ແລະພຣະເຢໂຫວາ໌ຕຣັສກັບໂມສຣສ ຖ້າທີ່ຮ່ານໂມອັບ ຮົມແມ່ນໜ້າຈອຣ໌ແດນໄກລ໌ເມືອງເຢີໂຄວ່າ
51. ຈົກລ່າວແກ່ຄົນອີສຣາເລວ່າ ເມື່ອເຈົ້າຂ້າມແມ່ນໜ້າຈອຣ໌ແດນເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຄານາອັນ
52. ເຈົ້າຈົງຂັບໄລ່ໜ້າເມືອງນັ້ນອອກເສີຍໃຫ້ໜັງໜົດໃຫ້ພັນໜ້າເຈົ້າ ແລະທຳລາຍສີລາງວູປແກະສັກຂອງເຂາເສີຍໃຫ້ສິນ ແລະທຳລາຍຮູປເຄາຣທີ່ທີ່ລ່ອຂອງເຂາເສີຍໃຫ້ສິນ ແລະທຳລາຍຮູປເຄາຣທີ່ທີ່ລ່ອຂອງເຂາເສີຍ
53. ແລະເຈົ້າຈົງຂັບໜ້າແຜ່ນດິນນັ້ນອອກ ແລະເຂົ້າໄປຕັ້ງອູ່ໃນນັ້ນ ເພົ່າວະເຮົາໄດ້ໃຫ້ແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຄືກຣມສີທີ່

54. เจ้าทั้งหลายจะจับສลากมรดกที่ได้นั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจะให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจะให้มรดกส่วนน้อย ดินผืนใดที่ฉลาดตกแก่คุณได้ ก็เป็นของคุณนั้น เจ้าจะรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า

55. ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า ต่อมากุญแจเจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสียนในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนำมอยู่ที่สีข้างของเจ้า และเข้าทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแต่เดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น

56. และต่อมาระยะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เข้าทั้งหลายนั้น

1. พระเยอโวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคاناอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเขตพรมแดนทั้งหมด) นั้น
3. เขตด้านใต้ของเจ้านับจากกิ่นทุรกันดารศินตามด้านเอโดม และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก
4. และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้เนินสูงอาคารบิม ข้ามไปยังศิน ไปสุดลงที่ด้านใต้คาดขอบเนย เรือยไปถึงชาารัดดาวร์ฝ่ายใต้เรือยไปถึงอัสโนน
5. และอาณาเขตจะเลี้ยวจากอัสโนนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
6. อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น นี้จะเป็นเขตด้านตะวันตกของเจ้า
7. ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจะทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาโอร์
8. จากภูเขาโอร์เจ้าจะทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองสามัค และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศดดัค
9. แล้วอาณาเขตจะยื่นไปถึงศิฟอน ไปสิ้นสุดที่ชาารันน นี่เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า
10. เจ้าจะทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากชาารันถึงเชฟาม
11. และอาณาเขตจะลงมาจากเชฟามถึงริบลาห์ข้างตะวันออกของเมืองอาบิน และอาณาเขตจะลงมาถึงไหล่ทะเลคินเนเรททางด้านตะวันออก
12. และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์เดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ
13. โมเสสนับบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยอโวห์ทรงบัญชาไว้ ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครึ่งตระกูล
14. เพราะว่าตระกูลคนธูเบนตามเรือนบรรพบุรุษ และตระกูลคนกาดตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย
15. ทั้งสองตระกูลและครึ่งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์เดนข้างนี้ใกล้มีืองเยรีโคด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น
16. พระเยอโวห์ตรัสกับโมเสสว่า
17. ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินเดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอเลอชาาร์ปูโรหิต และโยชูวนุตรชายนูน
18. ท่านจะนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินเดนเพื่อเป็นมรดก
19. ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์
20. เชบูอลบุตรชายอัมมีสุด จากตระกูลคนสิเมโอน
21. เอลีดาดบุตรชายคิสโอลน จากตระกูลเบนยาamin
22. จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุคคิบุตรชายโยกี
23. จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่ออันเนอลบุตรชายเอโฟด

24. และจากตระกูลคนເພົ່າອົມມືປະມຸນຂອງທ່ານທີ່ມີເຄີຍເລັດບຸຕະຫຼາຍຫີ່ພຳການ
  25. จากตระกูลคนເສັ້ນລູນມືປະມຸນຂອງທ່ານທີ່ມີເຄີຍເລັດບຸຕະຫຼາຍປານາຄ
  26. จากตระกูลคนອີສສາກົມ ມືປະມຸນຂອງທ່ານທີ່ມີເຄີຍເລັດບຸຕະຫຼາຍອັສຈານ
  27. และจากตระกูลคนອາເຊອຣີມືປະມຸນຂອງທ່ານທີ່ມີເຄີຍເລັດບຸຕະຫຼາຍເໂລມີ
  28. จากตระກູລຄນັ້ນຝາກລິມືປະມຸນຂອງທ່ານທີ່ມີເຄີຍເລັດບຸຕະຫຼາຍອັມມືຢຸດ
  29. ບຸດຄະເທລ້ານີ້ເປັນຄົນທີ່ພະຍິບໄວ້ຫົວໜ້າທີ່ໃຫ້ແບ່ງມຽດດັກໃຫ້ຄານອີສຣາເລູລໃນແຜ່ນດິນຄານາອັນ

1. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่รับโน้มือ ริมแม่น้ำ约珥 แคนไกล์เมืองเยรีโโคว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอล ให้เขายกเมืองให้คุณเลวีได้อาศัยอยู่จากมารดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คุณเลวีด้วย
3. ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ให้ทุ่งหญ้าเพื่อผู้สัตว์และทรัพย์สิ่งของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา
4. ทุ่งหญ้าของเมืองที่เจ้ายกให้แก่คุณเลวินน์ให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอกโดยรอบ
5. และเจ้าจะจังหวัดภายนอกเมืองสองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้ สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลาง นี่เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น
6. เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่คุณเลวี คือ เมืองลีกีย์แห่งเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คุณผู้คนหนึ่งไปอยู่ และเจ้าจะงเพิ่มให้เข้า อีกสี่สิบสองเมือง
7. เมืองทั้งหมดที่เจ้ายกให้คุณเลวีเป็นสี่สิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย
8. และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เข้าจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จาก ตระกูลย่อมเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย ทุกตระกูลตามส่วนของมารดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่คุณเลวี
9. พระเยอราห์ตรัสกับโมเสสว่า
10. จงกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำ约珥 แคน เข้าในแผ่นดินคاناอัน
11. เจ้าจะเลือกเมืองให้เป็นเมืองลีกีย์สำหรับเจ้า เพื่อคุณที่ได้ผ่านมาด้วยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ได้
12. ให้เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองลีกีย์จากผู้ที่อาณาต เพื่อมิให้คุณผู้คนจะต้องพยายามก่อเรื่องที่เขาจะยืนต่อหน้าชุมชนนั้นเพื่อ รับการพิพากษา
13. และเมืองที่เจ้ายกไว้นั้นให้เป็นเมืองลีกีย์แห่งเมือง
14. เจ้าจะให้ทางฟากแม่น้ำ约珥 แคนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินคاناอัน ให้เป็นเมืองลีกีย์
15. ทั้งหากเมืองนี้ให้เป็นเมืองลีกีย์ของคนอิสราเอลและสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เพื่อคุณหนึ่งคนใดที่ได้ผ่านมาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น
16. ถ้าผู้ใดตีเข้าด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนผู้คน ให้ประหารชีวิตคนผู้คนนั้นเสีย
17. ผู้ใดทุบเข้าให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดผู้คนได้ และเข้าถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนผู้คน ให้ประหารชีวิตคนผู้ คนนั้นเสีย
18. หรือผู้ใดใช้อาวุธไม่ที่อยู่ในมือขนาดผู้คนได้ตีเข้าล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนผู้คน ให้ประหารชีวิต คนผู้คนนั้นเสีย
19. ให้ผู้อาณาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตคนผู้คนนั้น ถ้าผู้อาณาตพบรเขามีใจให้ประหารชีวิตเสีย
20. ถ้าผู้ใดแทงเข้าด้วยความเกลียดชัง หรือชุ่มคออยู่ว่างเขานำเข้าตาย
21. หรือพระเป็นศัตรูกันชาติเขานั้นลง จนเขานำเข้าตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ทำให้เขานั้นเสีย เขายืนคนผู้คน เมื่อผู้ อาณาตโลหิตพบรเขามีใจ ก็ให้ประหารชีวิตเขานั้นเสีย

22. ถ้าผู้ได้โดยมิได้เป็นศัตรุกันแหงเขาทันที หรือเอกสารไว้วางเข้าโดยมิได้คอยซุ่มดักอยู่
23. หรือใช้ก้อนหินขนาดผู้คนได้ขวางฤกษาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาก็ถึงตาย และเขามิได้เป็นศัตรุ และมิได้มุ่งทำร้ายเขา
24. ก็ให้ชุมนุมชนตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้อาสาตโลหิตตามคำตัดสินนี้
25. ให้ชุมนุมชนช่วยผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อาสาตโลหิต ให้ชุมนุมชนพาตัวเขากลับไปถึงเมืองลีภัยซึ่งเขาได้หนีไปอยู่นั้น ให้เขายอญที่นั่นจนกว่ามหาปูโรหิตผู้ได้ถูกเจมไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย
26. ถ้าผู้ฆ่าคนนอกไปพั้นเขตเมืองลีภัย ซึ่งเขานี่เข้าไปอยู่ในเวลาใด
27. และผู้อาสาตโลหิตพบเขานอกเขตเมืองลีภัย และผู้อาสาตโลหิตได้ฆ่าผู้ฆ่าคนนั้นเสีย ผู้อาสาตโลหิตจะไม่มีความผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา
28. เพราะว่าชายผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมืองลีภัยจนมหาปูโรหิตถึงแก่ความตาย ภายหลังเมื่อมหาปูโรหิตถึงแก่ความตายแล้ว ผู้ฆ่าคนนั้นจะกลับไปยังแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็ได้
29. สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลาดด้วยอายุของเจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า
30. ผู้ได้ฆ่าเขายาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ฆ่าคนนั้นเสียตามปากของพยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ได้ด้วยมีพยานปากเดียว
31. ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถชีวิตของผู้ฆ่าคนผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่
32. และเจ้าอย่ารับค่าไถคนที่หลบหนีไปยังเมืองลีภัยเพื่อให้กลับมาอยู่ในแผ่นดินของเขาก่อนที่มหาปูโรหิตสิ้นชีวิต
33. ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำให้แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะว่าโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้น เพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำให้โลหิตตก
34. เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เรออยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล

1. หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมันส์เสธ์ ครอบครัวต่างๆของบุตรชายโยเซฟ เข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโนมส์และต่อหน้าประมุข คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล
2. เขาพูดว่า พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้จับสลาภกแฟ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล และเจ้า นายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ให้ยกมรดกของเศโลเฟห์ดพื้นของของเราแก่บุตรสาวของเรา
3. ถ้าเชอทั้งหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอลตระกูลอื่นแล้ว ส่วนมรดกของบรรพบุรุษของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เชอไปอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่นำมรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา
4. และเมื่อถึงปีเสียงแต่ร้องคนอิสราเอล มรดกที่เป็นส่วนของเชอ ก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของตระกูลที่เชอไปอยู่ด้วย จึงเป็นการที่นำส่วนมรดกของเชอไปจากส่วนมรดกของตระกูลบิดาของเรา
5. และโนมเสสบัญชาคนอิสราเอลตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า ตระกูลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว
6. นี่คือสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศโลเฟห์ด ซึ่งว่า 'จะให้เชอแต่งงานกับใครที่เชอพอใจ แต่เชอต้องแต่งงานกับคนภายในครอบครัวตระกูลบิดาของเชอ'
7. ดังนี้เหhhะส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรพบุรุษของตน
8. และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่งในครอบครัวในตระกูลบิดาของตน เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขานะ
9. ดังนั้นจะไม่มีมรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลควรคงอยู่ในที่มรดกของตน'
10. พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโนมเสสอย่างไร บุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์ดก็กระทำอย่างนั้น
11. เพราะว่ามาลาห์ ทีรชาห์ โไฮลาห์ มิลค้าห์ และโนอาห์ บุตรสาวของเศโลเฟห์ด ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพื้นของแห่งบิดาของตน
12. เชอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมันส์เสธ์บุตรชายของโยเซฟ และส่วนมรดกของเชอ ก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเชอ
13. ข้อความเหล่านี้เป็นบทบัญญัติและคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโนมเสสแก่คนอิสราเอล ณ ที่รับโนม อับ ริมแม่น้ำ约珥เดนใกล้มีืองเยรีโค

នេលីមានប័ណ្ណុណ្ឌិ

บทที่ 1

1. ข้อความต่อไปนี้เป็นคำที่ไม่เสสกล่าวแก่คุณอิสราเอลหั้งป่วงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์เดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าท่าแดงระหว่างปารานและโทเฟล ลาบาน อ่าเซโรท และดีชาหับ
2. (หนทางจากไฮเรบตามทางภูเขาสืบจนถึงค่าเดชบารเนียนนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน)
3. อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบโมเสสได้กล่าวแก่คุณอิสราเอล ตามบรรดาพระธรรมรัศที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติให้แก่เขาทั้งหลาย
4. หลังจากที่ท่านได้ผ่านไฮเทนกัชตริย์คนอาโมไรร์ ที่อยู่เมืองเชชโนน และโอกาชัตตริย์เมืองบากาน ผู้ซึ่งอยู่ในอัขหาร ณ ตำบลเอเดรีย์นนแล้ว
5. โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ที่ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์เดนข้างนี้ว่า
6. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรารáiได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่ไฮเรบว่า 'เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานี้นานพอแล้ว'
7. เจ้าทั้งหลายจะหันไปเดินตามทางที่ไปยังแคนเทือกเขาของคนอาโมไรร์ และที่ไกลัคเคียงกันในที่ราบ และในแคนเทือกเขา และในหุบเขา ในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคนคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส
8. ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนี้ไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจะเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่เขาทั้งหลายและแก่เชื้อสายของเขาว่า 'ไม่มาภัยหลังเข้าด้วย'
9. ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า 'ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวงท่านทั้งหลายไม่ไหว'
10. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิด ทุกวันนี้พวงท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดูจะดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า
11. (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่าและทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น)
12. ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบากและการทุ่มเที่ยงของท่านทั้งหลายอย่างไรได้
13. จงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจและมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย'
14. ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า 'สิ่งที่ท่านกล่าวไว้นั้นดีแล้ว ควรที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ'
15. ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและมีชื่อ ดังไว้เป็นใหญ่หนึ่งอ่ากันทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน
16. ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวว่า 'จะพิจารณาคดีของพื่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพื่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน'
17. ท่านทั้งหลายอย่าลำเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหนามนุษย์'

เลย เพาะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคดีใดที่ยกเกินไปสำหรับท่านจะนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง'

18. ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ
19. เราได้ออกไปจากโอเรบเดินทางลุ่นทรัพย์น้ำท่ามกลางท้องฟ้าและอากาศที่ดี แต่ในวันนี้ เดินไปตามถนนเทือกเขาของคนอาโม่โรต์ ดังที่พระเยอวาห์พระเจ้าของเราราได้ตรัสสั่งเราว่า 'และเรามาถึงกาเดชบารเนีย'
20. และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า 'ท่านทั้งหลายมาถึงถนนเทือกเขายังคนอาโม่โรต์แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเยอวาห์พระเจ้าของเราระปะทานแก่เราทั้งหลาย'
21. ดูเถิด พระเยอวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้นไปยืนแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยอวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ อย่ากลัวหรืออย่าตกใจไปเลย'
22. แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า 'ให้เราทั้งหลายใช้คันไปก่อนเราและสอนแรมดูแผ่นดินนั้น แทนเรา นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไปนั้นมาให้เรา'
23. เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน
24. แล้วคนเหล่านั้นได้หันไปขึ้นถนนเทือกเขา มาถึงหุบเขาเอชโคล์ และสอนแรมดูที่นั่น
25. เข้าทั้งหลายได้เก็บผลไม้มีเมืองนั้นติดมือมาให้เราทั้งหลายและนำข่าวมาให้เราว่า 'ที่ซึ่งพระเยอวาห์พระเจ้าของเราระปะทานแก่เรา นั้นเป็นแผ่นดินที่ดี'
26. แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมขึ้นไป กลับขัดขืนพระบัญชาของพระเยอวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
27. และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ในเต็นท์ของตน และว่า 'พระเยอวาห์ทรงชั่งพวกเราระบองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราวิวัฒนาคมอาโม่โรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย'
28. เราทั้งหลายจะขึ้นไปที่ไหนเล่า พวกพี่น้องของเราราได้ห้ามใจของเราให้放棄ท้อถอยไปโดยที่ว่า คนเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเรารือ กเมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเที่ยมฟ้า และยิ่งกว่าตนเราได้เห็นพวกคนอนาคตอยู่ที่นั่นด้วย'
29. แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า 'อย่าครั้นครวัมหรือกลัวเขามาเลย'
30. พระเยอวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำหน้าท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย
31. และในถิ่นทรัพย์น้ำท่ามทั้งหมดที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่'
32. แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยอวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
33. ผู้ได้ทรงนำทางข้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ให้ท่านทั้งหลายตั้งเต็นท์ของท่าน เป็นไฟในกลางคืน เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆในกลางวัน
34. พระเยอวาห์ได้ทรงสั่งเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริวและปฏิญาณว่า
35. 'แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในบุคคลที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินนั้น ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของ

เจ้าทั้งหลาย

36. เว้นแต่ค่าเลบบุตรชายเยพุนเนห์ เขายจะเห็นแฝ่นดินนั้น และเราจะให้แฝ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ'
37. เพราะเหตุท่านทั้งหลายพระเยโฮ瓦ห์ก็ทรงพิโตรราทัววาย ตรัสว่า 'เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในที่นั้นด้วยเหมือนกัน
38. แต่โยชูวนุตรชายนูนผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป จงสนับสนุนเขาพระเจ้าจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์พื้นดินนั้น
39. ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าที่ในวันนี้ยังไม่รู้จักผิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั้น เราจะให้แฝ่นดินนั้นแก่เขา และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั้น
40. แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจะกลับเดินข้ามทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่ทະเลแดงเดิด'
41. ครั้นนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า 'เราทั้งหลายได้กระทำปาต่อพระเยโฮ瓦ห์แล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู่รับตามบรรดาพระธรรมที่พระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ตั้งสั่งนั้น' และท่านทั้งหลายได้คาดอาวุธเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็นเรื่องง่าย
42. พระเยโฮ瓦ห์ตั้งสั่งข้าพเจ้าว่า 'จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู้รบเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามิได้อยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย'
43. ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านดังนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮ瓦ห์ มีใจของอาจและได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น
44. และคนอาโมไรเต็ตที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และไล่ตีท่านทั้งหลายดุจผูงึ้งไล' และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเสอร์จันถึงโยรมาร์ห์
45. และท่านทั้งหลายกลับมาร้องให้ต่อพระพักตร์พระเยโฮ瓦ห์ แต่พระเยโฮ瓦ห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเงียบรณสดับท่านทั้งหลาย
46. ท่านทั้งหลายจึงพากอยู่ที่ค่าเดชหลายวันตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่นั้น

บทที่ 2

1. ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ท่าแดงตามที่พระเยโซวาห์สั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนกฎเขาเสอีร์หลายวัน
2. แล้วพระเยโซวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า
3. 'เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่เดินเทือกเขาเนื้าน้ำพองแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเดด'
4. และจะบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า คือลูกหลวงของเอซาวที่อยู่ต่ำบลเสอีร์แล้ว และเข้าทั้งหลายจะกลัวพวากเจ้า จะนั่นเจ้าทั้งหลายจะระวังตัว'
5. อ่าย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขากำกันเจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม่เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่ากฎเขาเสอีร์นั้น เราได้ให้อาชญาคิดครองแล้ว'
6. 'เจ้าทั้งหลายจงอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจะอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม'
7. เพราะพระเยโซวาห์พระเจ้าของพวากเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่เมื่อของพวากเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโซวาห์พระเจ้าของพวากเจ้าได้อยู่กับเจ้าสี่สิบปีนี้มาแล้ว พวากเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย'
8. แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราพวกลูกหลวงเอซาวผู้อยู่ที่เสอีร์ไปทางที่ราบจากເອລັກและจากເອຊີໂອນເກເບວຣ໌ และเราได้เลี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารไม้อับ'
9. และพระเยโซวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าริวพวກโน้มหรือสูรบกับเขาระเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขากำกันเจ้าเพื่อวิ่ดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ต่ำบลาร์นั้นแก่ลูกหลวงของໂລທให้ปักครองแล้ว'
10. แต่ก่อนคนเอมิมอยู่ที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมากและสูงอย่างคนอนาคต'
11. คนเหล่านี้ได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เมื่อคนอนาคต แต่คนโน้มอับเรียกชื่อพวgnี้ว่าเอมิม
12. เมื่อก่อนพวกໂລທได้อยู่ที่เสอีร์ด้วย แต่ลูกหลวงเอซาวได้มาอยู่แทนเข้า และได้ทำลายเขารสิ่งให้พันหน้า และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขามี่อนพวกອิສราເອລີได้กระทำแก่เมืองที่พระเยโซวาห์ประทานให้เขายึดครองนั้น'
13. 'ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารເສເຣດ' เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารເສເຣດ'
14. และนับตั้งแต่เรามากจากค่าเดชนารเนี่ย จนถึงได้ข้ามลำธารເສເຣດนั้นได้สามสิบแปดปีจนสิบหกคนนั้น คือคนทั้งหลายที่จะออกท้าฟ้าได้นั้นตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโซวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่า'
15. 'แท้จริงพระหัตถ์พระเยโซวาห์ได้ทรงต่อสู้เขา เพื่อทรงทำลายเขาราจากท่ามกลางค่ายจนเข้าทั้งหลายศูนย์เสียหมด'
16. 'ต่อมามีคนที่ออกท้าฟ้าได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว'
17. 'พระเยโซวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า
18. 'วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามต่ำบลาร์์เขตแดนของคนโน้มอับ'
19. และเมื่อเข้าใกล้แนวหน้าของคนอัมโน้มอย่าริวหรือรบกับเขาระเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลวงคนอัมโน้มแก่เจ้าให้ยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั่นแก่ลูกหลวงของໂລທเป็นผู้ยึดครองแล้ว'
20. '(ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อนมนุษย์ยักษ์ได้อยู่ในนั้น แต่คนอัมโน้มได้เรียกชื่อของ

เข้าว่าคัมซูมมิม

21. คนเหล่านี้ใหญ่และมากและสูงอย่างคนานาค แต่พระเยอรมันที่ได้ทรงทำลายเขาเสียให้พ้นหน้า และพวกอัมโมนได้เข้ายึดที่ของเขาระและตั้งอยู่แทน
22. เมื่อนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่พวกลูกหลานเอชารผู้อยู่ที่เสือร เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกไฮรีเสียให้พ้นหน้า และเข้าได้ยึดที่ของพวกไฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้
23. ส่วนชาวอิฟาร์ที่อยู่ในเชริมจนถึงกาชา คนดับไฟรึ่งมาจากตำบลลัดไฟร์ ก็ได้ทำลายเขาระและตั้งอยู่แทน)
24. 'พวกเจ้าจะงดูเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำารโนน ดูเถิด เราได้มอบสิโหนาชาวอาโน่ร์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองເຂໂບນ และเมืองของเขาว่าในเมืองของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจะตั้งต้นยึดเมืองนั้นและสรุบกับเขาก'
25. ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วโลกรับรู้ว่าพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนประเทศผู้จะได้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสั่นและมีความ恐怖เพราเจ้า'
26. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้สื่อสารจากถินทุกันดารเดดโมทไปเฝ้าสิโหนากษัตริย์เมืองເຂໂບນนั้น ทูลถ้อยคำอันสันติว่า
27. 'ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวาเมื่อหรือซ้ายเมื่อเลีย
28. ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเท้าข้ามประเทศของท่านเท่านั้น'
29. (ดูพวกลูกหลานเอชารที่อยู่ตำบลเสือร และพวกโมอับที่อยู่ตำบลลอร์ ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น) จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์เดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยอรมันที่อยู่ตำบลลอร์ได้ทรงทำลายไว้แล้ว จงตั้งต้นเข้ายึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขามาเป็นกรรมสิทธิ์'
30. แต่สิโหนากษัตริย์เมืองເຂໂບນ 'ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยอรมันที่อยู่ของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนาให้กระด้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาว่าในเมืองของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้'
31. และพระเยอรมันที่ตรัสถักกับข้าพเจ้าว่า 'ดูเถิด เราได้เริ่มนอบสิโหนาและเมืองของเขาวิถีกับเจ้า จงตั้งต้นเข้ายึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขามาเป็นกรรมสิทธิ์'
32. และสิโหนายกอภิการต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลลายสาล
33. และพระเยอรมันที่อยู่ของเรายังคงทำลายให้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับໂรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย
34. ครั้นนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่ให้มีเหลือเลย
35. แต่ผู้สัตว์เราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราดีมา
36. ตั้งแต่อาร์เออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำารโนนและตั้งแต่เมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยอรมันที่อยู่ของเรายังคงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา
37. แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือผู้ชายผู้หญิงและเมืองที่อยู่บนภูเขา และที่ได้ๆซึ่งพระ

เยโขวาห์พระเจ้าของเรารัสรหัมเรานั้น

บทที่ 3

1. เรายังหลายจึงได้หันไปขึ้นทางสู่เมืองบากาน และโอกกษัตริย์เมืองบากานก็อกรมาสู้รบกับเรา ตัวโอกเงงและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเดรี
2. แต่พระเยโซวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ากลัวเข้าเลย เพราะเราจะมอบเขาให้กับพลโยธาทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาว่าในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขามี่อนเจ้าได้กระทำแก่สิโนหกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเชซโบนนัน'
3. พระเยโซวาห์พระเจ้าของเรารึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกกษัตริย์เมืองบากาน และพลโยธาทั้งหล่ายของท่าน และเรายังหลายได้ผ่าตีเข้านไม่มีเหลือ
4. ครั้นนี้เรายังหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหล่ายของเขานไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมหากสิบเมือง ดินแดนอารโกบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอกกษัตริย์เมืองบากาน
5. บรรดาเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีด้านประดุจ และยังมีชนบทอีกมากที่ไม่มีกำแพง
6. เราได้ตีทำลายสิ้น ได้ทำลายทุกๆเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เมื่อเราได้กระทำกับสิโนหกษัตริย์เมืองเชซโบนนัน
7. แต่ผู้สัตว์ทั้งหมด และของริบได้ในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา
8. ครั้นนี้เราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ฝากแม่น้ำจอร์เดนข้างนี้ ตั้งแต่สู่แม่น้ำารโนนถึงภูเขาเออร์มอน
9. (ภูเขาเออร์มอนนั้นชาวไชดอนเรียกชื่อว่าสีรีอัน และชาวอาโมไรต์เรียกชื่อว่าเสนีร์)
10. คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบากานทั้งหมด จนถึงสาลีค้าและเอเดรี ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโอกในเมืองบากาน
11. ด้วยเหลืออยู่แต่โอกกษัตริย์เมืองบากานซึ่งเป็นพวกรุน្តย์ยักษ์ ดูแลดี เตียงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก เตียงนอนนี้ไม่มีอยู่ที่เมืองรับบทแห่งคนอัมโมนดอกหรือ ยาวตั้งเก้าศอก กว้างสี่ศอกขนาดศอกคนเรา
12. แผ่นดินนี้ที่เราได้ครองได้ครั้นนั้น คือตั้งแต่อาร์เออร์ ซึ่งอยู่ริมสู่แม่น้ำารโนน และเดนเทือกเขากิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาด
13. ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบากานทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอก คือดินแดนอารโกบทั้งหมด เราได้ให้ไวกับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสธ์ ทั้งหมดเมืองบากานนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกรุน្តย์ยักษ์
14. ยาอีร์คัมมนัสเสธ์ก็ได้ดินแดนอารโกบทั้งหมด จนถึงเขตเดนเมืองชาวเกซูร์ และเมืองมาอาค้า และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บากานอาโวทยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้
15. เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์
16. แก่คนรูเบนและคนกาดนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำารโนน ถือเอกสารางลุ่มน้ำเป็นเดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยับบอกอันเป็นเดนของคนอัมโมน
17. ทั้งเดบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์เดนเป็นพรมเดน ตั้งแต่ทะลุคินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็ม ที่

อัชโตดีปิสกาห์ ซึ่งอยู่ทิศตะวันออก

18. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแก่ลัทธิหารทั้งสิ้นของท่าน จึงถืออาญายกข้ามไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน'
19. แต่ภารยาของท่าน บุตรเล็กๆทั้งหลายของท่านกับผู้งสัตว์ของท่าน (พระข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลาย มีผู้งสัตว์เป็นอันมาก) จงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้นั้นก่อน
20. กว่าพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเมื่อไหร่ได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเข้าทั้งหลายจะยึดครอง แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขาที่ฟากแม่น้ำ约อร์เดนข้างโน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะ กลับมายังที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย'
21. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งโยชูาว่า 'นัยน์ตาของท่านได้เห็นบรรดาภิกิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรง กระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะข้ามไปอยู่เช่นเดียว กัน'
22. ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน'
23. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนหวานพระเยโฮวาห์ว่า
24. 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์เพิ่งทรงสำแดงอาぬภาพและฤทธิ์ประทัดถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของ พระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์หนึ่งเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำการสำคัญ และการอิทธิฤทธิ์ ดังพระองค์ได้'
25. ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปดูแผ่นดินอันดีที่อยู่ฝากแม่น้ำ约อร์เดนข้างโน้น ดูเดนเทือก เขางดงามและเลบานอนด้วย'
26. แต่พระเยโฮวาห์ได้ประพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมีได้ทรงโปรดพังข้าพเจ้า และ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'พอแล้ว เจ้าย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย'
27. เจ้าจงขึ้นไปถึงยอดเขาปิสกาห์ และเพ่งตาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่น ดินนั้นด้วยนัยน์ตาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำ约อร์เดนนี้ไปไม่ได้เลย'
28. แต่เจ้าจงกำชับโยชูา จงสนับสนุนและชูใจของเข้าให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะ ให้เข้าทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น'
29. ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงยับยั้งอยู่ในหุบเขารอบหน้าเบธเปโลร์

1. บัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน
2. ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเย霍瓦ห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน
3. นัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นการซึ่งพระเย霍瓦ห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบaalเบโ厄์แล้ว ด้วยว่าพระเย霍瓦ห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบaalเบโ厄์จากท่ามกลางท่าน
4. แต่ท่านทั้งหลายผู้ได้ยึดพระเย霍瓦ห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้
5. ดูถูก ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่าน ดังที่พระเย霍瓦ห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำการในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น
6. จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำการตาม เพราะนี้เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของท่านทั้งหลายท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้วเขากล่าวว่า 'แน่ที่เดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ'
7. เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเย霍瓦ห์พระเจ้าของพวงเราระอยู่ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์
8. และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตัดสินอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้
9. แต่จริงwangตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกรงว่าพวงท่านจะลืมสิ่งซึ่งนัยน์ตาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะประล่าตเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวงท่าน
10. ในวันนั้นที่พวงท่านได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์พระเย霍瓦ห์พระเจ้าของพวงท่านที่โศเรน พระเย霍瓦ห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรวมประชาชนให้เข้ามาหน้าเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเข้าทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขามีชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาก็ได้สอนลูกหลานของเข้าด้วย'
11. ท่านทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ยืนอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงห้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุมอยู่
12. และพระเย霍瓦ห์ตรัสกับท่านทั้งหลายอกรมาจากท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลายได้ยินสำเนียงพระวจนะ แต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่ได้ยินพระสูรเสียงเท่านั้น
13. และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือพระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรง Jarvis กพระบัญญัตินั้นไว้บนศิลาสองแผ่น
14. ในครั้งนั้นพระเย霍瓦ห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำการในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะข้ามไปยึดครองนั้น
15. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนั้นพวงท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด เมื่อพระเย霍瓦ห์ตรัสกับ

ท่านทั้งหลายที่โถเรบจากท่ามกลางเพลิง

16. เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพแก่สลักสำหรับตัวท่านทั้งหลายเป็นสันฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย
17. เมื่อൺสัตว์เติร์จฉานอย่างใดในโลก เมื่อ่นนกที่มีปีกบินไปในอากาศ
18. เมื่อ่นสิ่งใดๆที่คลานอยู่บนดิน เมื่อปลาอย่างใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก
19. เกรงว่าพวกท่านนายหน้าขึ้นดูท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว คือบริวารของห้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหนี่ยวรังให้نمัสการและปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วได้ฟ้าทั้งสิ้น
20. แต่พระเย毫不犹豫ทรงเลือกท่านทั้งหลายและนำท่านออกจากเดาเหล็ก คือจากอียิปต์ ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้
21. ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเย毫不犹豫ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า และทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินศรีษะพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่านให้เป็นมรดก
22. แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์เดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ข้ามไป และถือแผ่นดินดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์
23. จังหวังตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ศรีษะพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสันฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด ศรีษะพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้นั้น
24. เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาเผา เป็นพระเจ้าผู้ทรงหงเหน
25. เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลานและได้อยู่ในแผ่นดินนั้นมาช้านาน และท่านกระทำการทำตัวให้เสื่อมธรรมโดยการทำรูปเคารพสลักเป็นสัญฐานสิ่งใด และกระทำการชั่วในสายพระเนตรพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ศรีษะเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริว่าโกรธ
26. ข้าพเจ้าขออัญเชิญฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ศรีษะท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์เดนไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง
27. และพระเย毫不犹豫จะทรงกระทำการให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจาจไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนำวนน้อยในท่ามกลางประชาชนศรีษะพระเย毫不犹豫ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น
28. ณ ที่นั่นท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระที่ทำด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มีคนทำไว้ ซึ่งไม่ดู ไม่พัง ไม่รับประทานไม่ดมกลิ่น
29. แต่ ณ ที่นั่นแหล่ท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์

30. เมื่อพวกรท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกรท่านจะกลับมาหาระ夷โไฮอาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์
31. (เพราะว่าพระเยโไฮอาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอบรด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงลงทิ้งหรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือล้มพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ
32. เพราะบัดนี้จงถามดูเถอะว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน่นว่า เดยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเดยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ
33. มีชนชาติใดได้ยินพระสูรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมากจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้
34. หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลองใจด้วยการทำหมายสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงเคราะห์ ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโไฮอาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน
35. ที่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เพื่อท่านจะได้ทราบว่า พระเยโไฮอาห์ทรงเป็นพระเจ้า นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย
36. พระองค์ทรงโปรดให้พวกรท่านได้ยินพระสูรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกรท่านได้ยินพระวจนะของพระองค์จากกองเพลิง
37. และพระพะรองค์ทรงรักบรับบรรพบุรุษของพวกรท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของเข้าที่มาภายหลังเข้า และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพะเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์
38. ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกรท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเข้าให้แก่ท่านเป็นมรดกดังทุกวันนี้
39. เหตุฉันนั้นจงทราบเสียในวันนี้ และตรึกตรองอยู่ในใจว่า พระเยโไฮอาห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง หาไม่พระเจ้าอื่นได้อีกไม่เลย
40. เพราะฉะนั้นพวกรท่านจงรักษาภูเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโไฮอาห์พระเจ้าของพวกรท่านประทานแก่ท่านเป็นนิตย์นั้น
41. แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางด่วนอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำ约珥 แทนข้างนี้สามหัวเมือง
42. เพื่อผู้ใดที่จำกัดจะได้หลบหนีไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฝ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเข้าแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต
43. หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเซอร์อยู่ในกิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรูปแบบ และเมืองรามาทที่กิเลาดสำหรับคนกาด และเมืองโกลานในบาชานสำหรับคนเมนัสເສເຫຼົກ
44. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล

45. เหล่านี้เป็นพระโ渥าท เป็นกฎหมายและคำตัดสินซึ่งไม่เสนอถ่วงแก่คนอิสราเอลเมื่อเข้าอกจากอียิปต์แล้ว
46. ฝากแม่น้ำจор์เดนข้างนี้ที่ทุบเข้าตรงข้ามเบธเปโลร์ ในแต่เดิมของสิโนหกชั้ตวิร์คโนโมไรร์ ผู้อยู่ที่เขตโบนซึ่งไม่เสนอและคนอิสราเอลได้ตีพ่ายไปครั้งเมื่อookมาจากอียิปต์แล้ว
47. คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอลกาชัตวิร์เมืองบาราน เป็นกษัตริย์สององค์ของคนอาโมไรร์ ผู้อยู่ทางด้านอาทิตย์ขึ้นฝากแม่น้ำจอร์เดนข้างนี้
48. ตั้งแต่อาร์เมเนียริมลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสีอน คือเออร์โมน
49. รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ฝากตะวันออกของแม่น้ำจอร์เดนข้างนี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่นำพแห่งปีศาจ

บทที่ 5

1. โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม
2. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรารทรงกระทำพันธสัญญา กับเราทั้งหลายที่โอลิเบร
3. มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำพันธสัญญานี้ กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นี่ในวันนี้
4. พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขาแห่งนี้จากท่ามกลางเพลิงหน้าต่อหน้า
5. (ครั้นนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวจนะของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า
6. 'เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส
7. อ่ายมีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา
8. อ่าย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเมืองบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเมืองล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน
9. อ่ายกราบไหว้หรือปρนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่ห่วงเห็น ให้โกลฯ เพื่อความชั่วชั้ของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซังเรงานถึงสามชั่วศิริอายุคน
10. แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน
11. อ่ายออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโท钵กหมายได้
12. จงถือวันสะนาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้า
13. จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าทกวัน
14. แต่วันที่เจิดนั้นเป็นสะนาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า
15. จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกจากที่นั้นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวันสะนาโต
16. จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปดีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า
17. อყ่ายกระทำการมาตกรรม
18. อყ่าล่วงประเวณผัวเมียเขา

19. อาย่าลักษ์ทรัพย์
20. อาย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน
21. อาย่าอย่างได้ภารรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าโอลภาครัวเรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นาของเข้า หรือท่าสักสีของเข้า หรือวัว ลาของเข้า หรือสิงค์ตุ๊ดซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน'
22. พระawanะเหล่านี้พระเยโซวาห์ได้ตรัสแก่ชุมชนทั้งปวงของท่านที่ภูเขาอภิมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความมืดคลุมหนาทึบ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรง Jarvis ไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทานแก่ข้าพเจ้า
23. ต่อมามีเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงอภิมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (ขณะเมื่อภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพากผู้ใหญ่ของท่าน
24. และท่านทั้งหลายกล่าวว่า 'ดูเดิม พระเยโซวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงส่งรำสีและความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันนี้เราได้เห็นพระเจ้าตรัสรักกับมนุษย์ และมนุษย์ยังคงชีวิตอยู่ได้'
25. เหตุฉะนี้เราทั้งหลายจะต้องพยายามเสียทำไม้ เพราเพลิงใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลลัพธ์เรา ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโซวาห์พระเจ้าของเราอีก เราอีกจะต้องตาย
26. เพราในบรรดามนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสรอกิจจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้
27. ท่านจะเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโซวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระawanะทั้งสิ้นที่พระเยโซวาห์พระเจ้าของเราตรัสรักแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม'
28. เมื่อท่านทั้งหลายพุดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโซวาห์ทรงสดับเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย และพระเยโซวาห์ตรัสรักข้าพเจ้าว่า 'เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเข้าพูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเข้าพูดกับเจ้าเช่นนั้นก็ได้อยู่'
29. โอ อายากให้มีจิตใจเช่นนี้อยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เข้าทั้งหลายก็จะสุข เจริญอยู่ตลอดชั่วลุกหลานของเข้าเป็นนิตย์
30. จงกลับไปบอกรักแก่เขาว่า เจ้าจะกลับไปเตือนท่องเจ้าทุกคนเดิม
31. แต่ตัวเจ้าจะยืนอยู่ที่นี่ใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎหมายทั้งสิ้นแก่เจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเข้าทั้งหลายเพื่อเข้าทั้งหลายจะกระทำการในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดรกรองนั้น'
32. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำการที่พระเยโซวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้นั้น ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวาเมื่อหรือทางซ้ายเลย
33. ท่านจะดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโซวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดรกรองนั้น'

บทที่ 6

1. ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กกฎเกณฑ์และคำตัดสินชี้งพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่านเพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำการในแผ่นดินชี้งท่านจะข้ามไปยึดครองนั้น
2. เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นชี้งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว
3. โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นของฟัง และจะรังวังที่จะกระทำการเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากยิ่งนักในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งใหอบริบูรณ์ ดังที่พระเยื้อราห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาภัยกับท่าน
4. โอ คนอิสราเอล จงฟังเสิด พระเยื้อราห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยื้อราห์เดียว
5. พวกท่านจะรักพระเยื้อราห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน
6. และจะให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน
7. และพวกท่านจะอุดส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้
8. จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจะเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน
9. และเขียนไว้ที่เสาประดุจเรือน และที่ประตูของท่าน
10. เมื่อพระเยื้อราห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินชี้งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านคือแก่ อับราฮัม อิสอัก และยาโคบ ว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีชี้งท่านไม่ได้สร้าง
11. และเรือนที่มีของดีเต็ม ชี้งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ชุด และสวนอุ่นกับต้นมะกอกเทศชี้งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนา
12. แล้วจะร่วงกลัวว่าพวกท่านจะลีบพระเยื้อราห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนท่านนั้น
13. พวกท่านจะยำเกรงพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน ท่านจะปรนนิบัติพระองค์ และปฏิญาณโดยอุปการะนามของพระองค์
14. ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระอื่น ชี้งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน
15. (เพราะว่าพระเยื้อราห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าห่วงเหน) กลัวว่าพระเยื้อราห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโ戎ต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก
16. อายาทดลของพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มัสสาห์
17. ท่านทั้งหลายจะอุดส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ชี้งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้
18. พวกท่านจะกระทำการสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยื้อราห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีชี้งพระเยื้อราห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

19. โดยขับไล่ศัตรูทั้งสิ้นของท่านออกไปให้พ้นหน้าพากท่าน ดังที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาไว้
20. เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า 'พระโอวาท กฎาเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงเจ้าของเรารักทั้งหลาย ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้นั้นมีความหมายว่าอะไร'
21. แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า 'เราเป็นทาสของฟาร์โห์อยู่ในอียิปต์ และพระเย毫不犹豫ได้ทรงพาเรารอกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์'
22. และพระเย毫不犹豫ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งที่ใหญ่โตและที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาร์โห์ ตลอดจนทั้งราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย
23. แล้วพระองค์ได้ทรงพาเรอกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเรามาเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพนธุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา
24. พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎาเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้
25. ถ้าเราทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำการตามพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้ต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย'

1. เมื่อพระเย毫不犹豫ที่จะเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไถ่ประชาชนดิทยาชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนอิมไทร์ คนเกอร์กาชี คนอาโมไรร์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนอีไวร์ และคนเยนุส เป็นเจดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน
2. และเมื่อพระเย毫不犹豫ที่จะเจ้าของท่านจะทรงมอบเข้าทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกราษฎรจะต้องตีเข้าให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นที่เดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆ กับเขาระแลและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย
3. พวกราษฎรอย่าทำการแต่งงานกับพวกราษฎร เอยากบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขาริ หรือรับบุตรสาวของเขามาให้แก่บุตรชายของท่าน
4. เพราะว่าพวกราษฎรจะทำให้บุตรชายของพวกราษฎรเจ้าหันเหลือจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่นๆ พระเย毫不犹豫จะทรงพระพิโตรดต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว
5. แต่จะกระทำแก่เข้าทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจะทำลายแท่นบูชาของเขาระเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาระเสีย จงโคงเสารูปเคารพของเขาระเสีย และเผารูปเคารพแก่ลักษณะของเขาระเสียด้วยไฟ
6. เพราะว่าพวกราษฎรเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเย毫不犹豫ที่จะเจ้าของท่าน พระเย毫不犹豫จะเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาระเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์
7. ที่พระเย毫不犹豫ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่พระท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชานชาติอื่นด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด
8. แต่พระเย毫不犹豫ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเย毫不犹豫จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาร่วมพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไถ่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนหาส จำกัดทัศน์ฟาร์ห์กษัตริย์อียิปต์
9. เหตุฉะนี้พึงทราบโดยว่า พระเย毫不犹豫ที่จะเจ้าของพวกราษฎรเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาญี่ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน
10. และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเขาระเอองด้วยทรงทำลายเขาระเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเขาระเออง
11. เหตุฉะนี้พวกราษฎรจะระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กกฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
12. ต่อมาก้าวท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม พระเย毫不犹豫ที่จะเจ้าของพวกราษฎรจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตาต่อบท่าน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
13. พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้จำเริญยิ่งทวีขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยพระพรผู้บังเกิดจากครรภ์ของพวกราษฎร และผลแห่งพื้นดินของท่าน ทั้งข้าว น้ำอุ่น และน้ำมันของท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัวและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน
14. ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมันท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย

15. และพระเย毫不犹豫จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกราท่าน และโรคร้ายอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกราท่าน
16. พวกราท่านจะทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเย毫不犹豫จะประเจ้าของพวกราท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้นัยน์ตาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกราท่านอย่าป่วยบัดบีบประชุมของเขามา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย
17. ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า 'ประชาชาติเหล่านี้โถกกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้'
18. ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่จะระลึกถึงการที่พระเย毫不犹豫จะประเจ้าของท่านกระทำต่อฟาร็อทและต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น
19. การทดลองให้ญี่ปุ่นซึ่งนัยน์ตาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกซึ่งพระเย毫不犹豫จะประเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมานะ พระเย毫不犹豫จะประเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหล่
20. ยิ่งกว่านั้นอีกพระเย毫不犹豫จะประเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ผู้ต่อมมาท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่แล้วซึ่งตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น
21. พวกราทันอย่าไวตกเพรำเข้า ด้วยว่าพระเย毫不犹豫จะประเจ้าของพวกราท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่น่ากลัว
22. พระเย毫不犹豫จะประเจ้าของพวกราท่านจะภาวดีไปประชาชาติเหล่านี้ให้พั้นหน้าท่านทีละเล็กทีละน้อย ท่านอย่ากำจัดเขาเสียทันที กลัวว่าสัตว์รุ่งจะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป
23. แต่พระเย毫不犹豫จะประเจ้าของท่านจะทรงมอบเข้าไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขากีดโกลาหลให้ญี่ปุ่นเขาทั้งหลายจะพินาศ
24. และพระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของเข้าไว้ในมือของท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของเขายิ่งใหญ่ไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย
25. ท่านทั้งหลายจะเผลอรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขามาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าประณยาอย่างได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไฟไปเป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ภายในนั้นเอง เพราะว่านั้นเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเย毫不犹豫จะประเจ้าของท่าน
26. พวกราทันอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กลัวว่าท่านจะเป็นที่ต้องห้ามเหมือนของนั้น พวกราทันจะรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม

บทที่ 8

1. บัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้นั้น ท่านทั้งหลายจะระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน
2. ท่านทั้งหลายจะระลึกถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถือใจและทดลองให้ทราบว่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่
3. พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถือใจ และปล่อยท่านให้พิรา และเลี้ยงท่านด้วยมanna ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักรแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียว ก็หมายได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมายากพระโอะษรุของพระเยโฮวาห์
4. ในเวลาสิบปีนั้น เสือผ้าของท่านก็ไม่ขาดวิน และเทาของท่านก็ไม่บวม
5. ท่านทั้งหลายจะพิจารณาอยู่ในใจเก耄ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงตีสอนท่าน เหมือนกับบิดาตีสอนบุตรของตนเช่นกัน
6. เหตุฉะนั้นท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามพระมารดาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์
7. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีภารนา น้ำพุ และน้ำบาดาล ให้ลองมากางหูบเข้าและเนินเข้า
8. แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบารลี เถาอยู่นุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง
9. เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลปะเป็นเหล็ก และท่านจะชุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา
10. เมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำแล้ว ท่านจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวงท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น
11. ท่านทั้งหลายจะระวังด้วยอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
12. เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำ ได้สร้างบ้านเรือนดีๆและได้อาศัยอยู่ในนั้น
13. และเมื่อผู้ง่วงวัวและผู้ง่วงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น
14. จิตใจของท่านทั้งหลายจะพยายามขึ้น และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนกาล
15. ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารให้ญี่นาภลัว ซึ่งมีภูเขาและแมลงป่อง และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน
16. ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยมanna ในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทราบ เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถือใจและทดลองท่าน เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบ้านปลาย

17. เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า 'กำลังและเรี่ยวแรงของข้านำทรัพย์มีค่านี้มาให้'
18. ท่านทั้งหลายจะจำประเยื้อไว้ที่พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ดังวันนี้
19. และถ้าท่านเล่มประเยื้อไว้ที่พระเจ้าของท่าน ไปติดตามพระอื่นและปฏิบัตินมัสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆ ในวันนี้ว่าท่านจะต้องพินาศเป็นแน่
20. ออย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งประเยื้อไว้ที่พระเจ้าของท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหล่ะ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของประเยื้อไว้ที่พระเจ้าของท่านทั้งหลาย

1. โอ คณอิสราเอล จงฟังເຄີດ ท่านกำລັງຈະຂ້າມແມ່ນ້າຈອຣີແດນໄປໃນວັນນີ້ ເພື່ອຈະເຂົ້າໄປຢຶດຄຣອງປະຊາທິທີໄຫຼຸງກວ່າ ແລະມີກາລັງມາກກວ່າທ່ານ ທັງເມືອງທີ່ໄຫຼຸງມີກາພັບສູງເຖິຍມຳ
2. ປະຊານທີ່ສູງໄຫຼຸງ ເປັນລູກຫລານຂອງຄນອານາຄ ຜູ້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຈັກແລ້ວ ແລະຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ຍືນເຂາພຸດວ່າ ‘ໂຄຣະຢືນ ພຍັດຕ່ອສູ້ກັບລູກຫລານຂອງອານາຄໄດ້’
3. ວັນນີ້ທ່ານທັງຫລາຍຈົງເຂົ້າໃຈເຄືອວ່າ ຜູ້ທີ່ໄປຂ້າງໜ້າທ່ານນັ້ນຄື່ອພຣະເຢໂຂວາທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ພຣະອົງຄົ່ງທຽບທ່າຍ ເຂົ້າດັ່ງເພັດພາຍໃນ ແລະທຽບທ່າຍໃຫ້ເຂົ້າມີກາພັບສູງເຖິຍມຳ ດີເລີກ ດັ່ງທີ່ພຣະເຢໂຂວາທີ່ທຽບທັສໍໄວ້ກັບທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວນັ້ນ
4. ເມື່ອພຣະເຢໂຂວາທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ຂັບໄລ່ເຂົ້າອອກໄປຕ່ອໜ້າທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ທ່ານທັງຫລາຍຍ່ອຍ່ານືກໃນໃຈວ່າ ‘ເພຣະຄວາມຂອບຮຣມຂອງຂ້າພຣະເຢໂຂວາທີ່ຈຶ່ງທຽບທ່ານນັ້ນໃຫ້ຢຶດຄຣອງແຜ່ນດິນນີ້’ ແຕ່ເພຣະຄວາມໜ້າຂອງປະຊາທິທີ່ເຫັນນີ້ ພຣະເຢໂຂວາທີ່ຈຶ່ງທຽບຂັບໄລ່ເຂົ້າອອກໄປຕ່ອໜ້າທ່ານ
5. ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍກຳລັງເຂົ້າໄປຢຶດຄຣອງແຜ່ນດິນນີ້ນັ້ນ ມີໃໝ່ເພຣະຄວາມຂອບຮຣມຂອງທ່ານຫຼືຄວາມສັຕ່ຍຮຣມໃນໃຈຂອງທ່ານ ແຕ່ເປັນເພຣະຄວາມໜ້າຂອງປະຊາທິທີ່ນີ້ ທີ່ພຣະເຢໂຂວາທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຕ້ອງຂັບໄລ່ເຂົ້າອອກເສີຍຕ່ອໜ້າທ່ານທັງຫລາຍ ແລະເພື່ອວ່າພຣະອົງຄົ່ງທຽບທ່ານໄດ້ເປັນຈົງຕາມພຣະຈະນະທີ່ພຣະເຢໂຂວາທີ່ທຽບປົງປົງຢາດຕ່ອບຮປນຸ່ງຂອງທ່ານ ຄືອ ຕ່ອອັບຮາຍັນ ຕ່ອອີສອັດ ແລະຕ່ອຍາໂຄນ
6. ເພຣະລັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈົງເຂົ້າໃຈເຄີດວ່າ ທີ່ພຣະເຢໂຂວາທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານປຣະການແຜ່ນດິນດິນນີ້ໃຫ້ທ່ານຢຶດຄຣອງນັ້ນ ມີໃໝ່ເພຣະຄວາມຂອບຮຣມຂອງທ່ານ ເພຣະວ່າທ່ານທັງຫລາຍເປັນໜ້າຫຼັກຄອແຈ້ງ
7. ຈົງຈໍາໄວ້ແລະຍ່າລືມເສີຍວ່າພວກທ່ານໄດ້ກະທຳໃຫ້ພຣະເຢໂຂວາທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານພິໂຣທີ່ໃນຄື່ນຖຽກນັດຕາ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີທ່ານອອກຈາກແຜ່ນດິນອີຍີປີຕໍ່ ກະທຳທັນມາຄື່ນທີ່ນີ້ ທ່ານມັກກົບງົງຕ່ອພຣະເຢໂຂວາທີ່ອຸ່ງ
8. ແນ້ວ່າທີ່ໂອເຮັບທ່ານກີກະທຳໃຫ້ພຣະເຢໂຂວາທີ່ທຽບພິໂຣ ແລະພຣະເຢໂຂວາທີ່ກຽງກົງມາກຄື່ນກັບຈະທ່າຍທ່ານທັງຫລາຍເສີຍ
9. ເມື່ອຂ້າພເຈົ້າຂຶ້ນໄປບົນກູເຂາເພື່ອຈະຮັບແຜ່ນສີລາ ເປັນແຜ່ນສີລາພັນຮສັງຄູາທີ່ພຣະເຢໂຂວາທີ່ກະທຳໄວ້ກັບທ່ານ ຂ້າພເຈົ້າອູ່ນົບນູກເຂາສືບວັນສືບຄືນ ຂ້າພເຈົ້າໄມ່ໄດ້ຮັບປຣະການອາຫາຮ້ອງດື່ມນ້ຳ
10. ແລະພຣະເຢໂຂວາທີ່ໄດ້ປຣະການແຜ່ນສີລາສອງແຜ່ນທີ່ຈາກຮັກດ້ວຍນິວພຣະຫັດທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຂ້າພເຈົ້າ ບນສີລານັ້ນມີພຣະຈະນະທັງສິນທີ່ພຣະເຢໂຂວາທີ່ໄດ້ຮັກກັບທ່ານທັງຫລາຍບົນກູເຂາຈາກທ່າມກລາງເພັດໃນວັນທີປະຫຼຸມກັນອູ່ງ
11. ຕ່ອມາເມື່ອສິນສືບວັນສືບຄືນແລ້ວ ພຣະເຢໂຂວາທີ່ປຣະການແຜ່ນສີລາສອງແຜ່ນ ເປັນແຜ່ນສີລາພັນຮສັງຄູາ
12. ແລ້ວພຣະເຢໂຂວາທີ່ຮັກກັບຂ້າພເຈົ້າວ່າ ‘ຈົນລູກຂຶ້ນແລ້ງໄປຈາກທີ່ນີ້ໂດຍເຮົວເຄີດ ເພຣະໜ້າຫຼັກຄອຈົ່ງເຈົ້າຂຶ້ນເຈົ້ານ້ອກຈາກອີຍີປີຕໍ່ໄດ້ຫລັງກະທຳຜິດ ເຂົ້າໄດ້ຫັນເສີຍຈາກທາງທີ່ເຮົາບັນຍູ້ເຂົ້າໄວ້ນັ້ນຍ່ອງຮວດເຮົວ ເຂົ້າໄດ້ຫລ່ວ່ວຽບແຕຣພໄວ້ສຳຮັບຕົວເຂົ້າທັງຫລາຍ’
13. ຍິ່ງກວ່ານັ້ນອີກພຣະເຢໂຂວາທີ່ຍັງຕັດກັບຂ້າພເຈົ້າວ່າ ‘ເຮົາໄດ້ເຫັນໜ້າຫຼັກຄອນີ້ແລ້ວ ແລະດູເຄີດ ເຂົ້າທັງຫລາຍເປັນໜ້າຫຼັກຄອແຈ້ງ

14. ขออย่าทักทิ้งเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเข้าเสียจากได้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลัง กว่าและใหญ่กว่าเขา'
15. ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มีเพลิงลุกอยู่ และศิลาพันธ์สัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในเมือทั้งสอง ของข้าพเจ้า
16. ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลายกระทำบ้าปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้ง หลายได้หล่อรูปลูกวัวไว้สำหรับท่าน ท่านได้หันจากพระมารดาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว
17. ข้าพเจ้าจึงยกศิลาทั้งสองแผ่นเหลียงเสียจากเมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตกต่อหน้าต่อตาของท่านทั้ง หลาย
18. แล้วข้าพเจ้าก็ทรงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮ瓦ห์อย่างครั้งก่อนสีสิบวันสีสิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือ ดื่มน้ำ เพราะเหตุบ้าปั้งสิ้นที่ท่านทั้งหลายได้กระทำ คือได้ประพฤติอย่างชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่ง เป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ
19. เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอใจอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรง ทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย
20. พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรมากจะทำลายเขายู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเพื่ออาโรมันด้วย
21. แล้วข้าพเจ้าจึงเอาริ่งที่ปาปหนานั้น คือรูปลูกวัวซึ่งท่านสร้างขึ้นเน้นเผาเสียด้วยไฟ แล้วทุบแล้วดให้เป็นผง ละเอียดอย่างกับฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงนั้นลงไปในลำหารซึ่งแหลกลงมาจากภูเขา
22. ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่ทาเบ-ราห์ และที่มัสสาห์ และที่ชิบໂ Roth ท้าอาวาห์
23. และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากค่าเดชบารเนีย ตรัสว่า 'จะขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า' และท่านก็ปฏิญาณต่อพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 'ไม่ยอมเชื่อพระองค์ หรือเชื่อฟังพระสูรเสียงของ พระองค์'
24. ท่านทั้งหลายได้กับภูต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย
25. ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สีสิบวันสีสิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระ เยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย
26. ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขออย่าทรงทำลายประชาชนของพระ องค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงได้เข้าทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรง นำออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์'
27. ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับรากัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทรงใส่พระทัยในความดื้อดึง ความชั่วร้าย หรือบ้าปั้งของชนชาตินี้
28. กล่าวว่าชาวแหนิดนั้นซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมานั้นจะว่า 'พระพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพา เขายังคงเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ กับเขาว่า และพระว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึง ทรงพาเขากลับมาเสียในถิ่นทุรกันดาร'

29. เพราะว่าเข้าทั้งหลายเป็นประชานของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเข้าอุกมาด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์'

บทที่ 10

1. ครั้งนั้นพระเย毫不犹豫ที่ตัวสักข้าพเจ้าว่า 'จงสักดศิลากองแฝ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บันภูเขาและทำให้ไม่ไว้ด้วย'
2. และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลากองแฝ่นเดิมที่เจ้าทำแต่ก่อนนี้ จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้'
3. ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ และสักดศิลากองแฝ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลากองแฝ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า
4. แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็นพระวจนะที่พระเย毫不犹豫ที่ตัวสักข้าพเจ้าท่านบนภูเขางามกลางเพลิงในวันที่ประชุมนั้น และพระเย毫不犹豫ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า
5. แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้
6. คนอิสราเอลเดินทางจากเบอโรทของคนยาคัน มาถึงโนเมสราห์ อารอนก็สิ้นชีวิตและฟังไว้ที่นั่น และเอเลออาชาร์ บุตรชายของเขามีจึงปฏิบัติหน้าที่ปูโรหิตแทนเข้า
7. เขาทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกุดโ哥ดาห์ และจากกุดโ哥ดาห์ถึงโยทบาราห์เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก
8. ครั้งนั้นพระเย毫不犹豫ได้แยกตระกูลเลวี ให้ห้ามทีบพันธสัญญาแห่งพระเย毫不犹豫 ให้ฝ่าพระเย毫不犹豫เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อันวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้
9. เหตุฉะนี้คนเลวีจึงหมายมีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเย毫不犹豫ทรงเป็นส่วนมรดกของเข้า ดังที่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญาภักดีเขานั้น
10. ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเย毫不犹豫ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเย毫不犹豫ไม่พอใจพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย
11. พระเย毫不犹豫ตัวสักข้าพเจ้าว่า 'จงลูกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเดิด เพื่อเข้าทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขานั้น'
12. และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมารดาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย
13. และให้รักษาพระบัญญัติและกฎหมายของพระเย毫不犹豫 ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย
14. ดูเถิด พิสารรค์และพิสารรค์อันสูงสุด และโลกกับบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน
15. แต่พระเย毫不犹豫ทรงฟังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักษา และทรงเลือกเชื้อสายของเข้าที่มีภัยหลังเขามี ท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้'

16. เพราะฉะนั้นจงตัดหนังปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าคอกแข็งอีกต่อไป
17. เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และนำกล้า ทรงปราศจากอดีต และมีได้ทรงเห็นแก่อาภิษัณ্খณ์
18. พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อและแม่เม่าย และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา
19. เพราะฉะนั้นท่านจะมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์
20. ท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยอักษรนามของพระองค์
21. พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และนำกล้าซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็นนี้
22. บรรพบุรุษของท่านลงไปในอียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า

1. เหตุฉะนี้พวกท่านเจงรักพระเยื้อวาท์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระคำรัสสั่ง กฎากาณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป
2. ท่านทั้งหลายจะทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลวงของท่านทั้งหลาย ผู้ไม่ได้รู้เรื่องหรือเห็นถึงวินัยของพระเยื้อวาท์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์
3. ถึงการอัศจรรย์และถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ต่อฟาร่า荷拉กัชตุรีอียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน
4. และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อกองทัพอียิปต์ ต่อม้าของเข้า และต่อรถบขของเข้า และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขามีอีกตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยื้อวาท์ทรงทำลายเข้าทั้งหลายจนทุกวันนี้
5. และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่
6. และที่ทรงกระทำต่อดาวราห แสงอาทิตย์และบุตรชายของเอลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อ้าปากกลืนเข้าเข้าไป ทั้งครัวเรือน เต็นท์ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเข้าไป ในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง
7. เพราะนัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยื้อวาท์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น
8. เหตุฉะนี้ท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์
9. และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยื้อวาท์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เข้าและแก่เชื้อสายของเข้า เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์
10. เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จำกมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาเท้าดันน้ำเมื่อนเป็นสวนผัก
11. แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเข้า ซึ่งมีน้ำฝนจากฟารดอยู่
12. เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยื้อวาท์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยื้อวาท์พระเจ้าของท่านอยู่เห็นอแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี
13. ต่อมากำท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยื้อวาท์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
14. 'เราจะให้ฝนตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผลนำอยู่ และนำมัน'
15. และเราจะให้หญ้าในทุกสำหรับผู้สัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิ่มหนำ'
16. จะระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันเหลี่ยมไปปรนนิบัติมั斯การพระอื่น
17. และพระเยื้อวาท์ซึ่งทรงกริ่วต่อท่าน ปิดฝ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่ออกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดีซึ่งพระเยื้อวาท์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว'

18. เหตุฉะนั้นท่านหงษ์หลายจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตในใจของท่านหงษ์หลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ จงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน

19. และท่านจะสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านหงษ์หลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และ เมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น

20. ท่านจะเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน

21. เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้จะ ประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ตราบเท่าบรรดาวันที่ฟ้าสร้างคืออยู่เหนือโลก

22. เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว

23. พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านหงษ์หลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่น ดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน

24. ฝ่าเท้าของท่านหงษ์หลายจะเหยียบลงที่ใด ที่นั่นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไป จนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำ约瑟เฟรติสไปจนถึงทะเลวันตก

25. จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านหงษ์หลายเป็นที่เกรง ขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านหงษ์หลายจะเหยียบยำไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน

26. ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแช่งมาไว้ตรัษฎาท่านหงษ์หลาย

27. ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตาม พรนั้น

28. ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่หันหน้าไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน ในวันนี้ ไปติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแช่งนั้น

29. และต่อมามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจะตั้ง คำอวยพรไว้บนภูเขาเกริซิม และตั้งคำสาปแช่งไว้บนภูเขาเบบาล

30. ภูเขาเหล่านี้อยู่ฝากแม่น้ำจอร์เดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนดานาอัน ผู้อาศัยอยู่ใน ที่ราบตรงหน้ากิลกาลาข้างที่รับโน้มเรห์มิใช่หรือ

31. เพราะท่านหงษ์หลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์เดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่า น และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

32. ท่านจะระวังที่จะรักษาภูเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านหงษ์หลายในวันนี้

1. ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแต่เดิน ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งบรรพนรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก
2. ท่านหั้งหลายจะทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชนตีที่ท่านจะยึดครองนั้นใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเข้า ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และใต้ดันไม้เขียวสดทุกต้น
3. ท่านจะรื้อเท่นบูชาของเข้า และทุ่มเสาศักดิ์สิทธิ์ของเข้าให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเข้าเสียด้วยไฟท่านจะฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเข้าเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกจากที่นั่น
4. ท่านหั้งหลายอย่ากระทำดังนั้นแก่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน
5. ท่านจะแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านหั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ท่านหั้งหลายจะไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น
6. และท่านหั้งหลายจะนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งสิบชั้นหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรบที่ได้จากผู้วัวและผุ่งแพะแกะ
7. ท่านหั้งหลายจะรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจะปีติร่าเริงในบรรดาภิการซึ่งเมื่อท่านได้กระทำนั้น ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านอยู่พระพรแก่ท่านหั้งหลาย
8. ท่านหั้งหลายอย่ากระทำการตามบรรดาภิการที่เรากระทำการที่นี่ทุกวันนี้ คือทุกคนทำการอะไรก็ตามที่เขากูกต้องในสายตาของตนเอง
9. เพราะว่าท่านหั้งหลายยังไม่ถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
10. แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์เดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านหั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักพันศัตวรูรอบข้างของท่านหั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย
11. และจะไปยังสถานที่ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านหั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบชั้นหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเย毫不犹豫
12. และท่านหั้งหลายจะปีติร่าเริงต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านหั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งท้าชายหญิงของท่านและคนเลวซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขามีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน
13. ท่านหั้งหลายจะระวังให้ดีอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น
14. แต่ถถวายในสถานที่ซึ่งพระเย毫不犹豫จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจะถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจะกระทำการทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้
15. อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองหั้งหลายของท่านตามที่ท่านปราบนากีได้ ตามซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านอำนวยพระพรประทานแก่ท่านหั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มลทินก็รับประทานได้

อย่างที่รับประทานเนื้อละเอมั่งและเนื้อกวาง

16. แต่ท่านหั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจะลงเทลงบนพื้นดินเหมือนเหన้ำ
17. ส่วนสิบชักหนึ่งของพีช หรือน้ำอุ่น หรือน้ำมัน หรือลูกคอกรุ่นแรกจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมาถวาย ท่านหั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตุเมืองของท่าน
18. แต่ว่าท่านจะรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ท้าสหายหูฟังของท่าน และคนเลวผู้อยู่ภายนอกเมืองของท่าน และท่านจะปิดร่าเริงต่อพระพักตร์พระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดาภิกิจการซึ่งมีอห่านได้กระทำนั้น
19. ท่านจะระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวิตราบท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก
20. เมื่อพระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า ‘เราจะกินเนื้อสัตว์’ เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปราถนาของท่านได้
21. ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจะง乍สัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านเถอะ ซึ่งพระเยโไฮว่าห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจะรับประทานในประตุเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปราถนาเดิม
22. ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละเอมั่งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยกีรับประทานได้
23. แต่พึงแนใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ
24. ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจะเทเลือดลงบนดินอย่างเหน้ำ
25. ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโไฮว่าห์
26. แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจะนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโไฮว่าห์จะทรงเลือกไว้
27. และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่าน ท่านจะเทเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้
28. จะระวังที่จะพังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นนิตย์ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่าน
29. เมื่อพระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่านจะจัดประชาชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

30. จังรัวงตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเข้า ภายหลังจากที่เข้าถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะไม่ได้สามเรื่องพระของเข้าโดยกล่าวว่า 'ประชาชนชาตินี้มีสภาระของเข้าอย่างไร เพื่อเราจะกระทำด้วย'
31. ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแล่พระเยื้อหาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยื้อหาห์ทรงเกลียดชัง พวกราชการทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเข้า แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเข้า เข้าก็ເเพาด้วยไฟบูชาแด่พระของเข้า
32. ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบูชาท่านไว้นั้น จังรัวงที่จะกระทำการ ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านั้น

บทที่ 13

1. ถ้าในหมู่พวกร้านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน
2. และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเข้าบอกร้านนั้นสำเร็จจริง ถ้าหากล่าวว่า 'ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก 'และให้เรามาปρนนิบัติพระนั้น'
3. ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านลองใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบว่า ท่านทั้งหลายรักพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่
4. ท่านทั้งหลายจะดำเนินตามพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสูตรเสียงของพระองค์ และท่านจะปρนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์
5. แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโหตถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้กับภูต่อพระเย毫不犹豫 พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากແน่นดินอียิปต์ และทรงไถ่ท่านออกจากเรือนทาส เขาระทำให้ท่านทิ้งหนทางซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหล่ท่านจะต้องล้างความชั่วเช่นนี้จากท่ามกลางท่าน
6. ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆว่า 'ให้เราไปปρนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก
7. เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รับท่าน ไม่ว่าใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่สุดปลายโลกข้างโน้น
8. ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้นั่นๆตาของท่านเมตตาป्रานีเขา ท่านอย่าไว้วีตเข้า หรืออย่าซ่อนเข้าไว้เลย
9. ท่านจะประหารชีวิตเข้าเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อนในการทำโหตเข้าถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย
10. ท่านจะเอาหินข้างเข้าให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่จะพาท่านไปจากพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากແน่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส
11. และคนอิสราเอลทั้งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่กระทำความชั่วเช่นนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย
12. ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น
13. มีบางคนที่เป็นคนอันธพาลได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า 'ให้เราไปปρนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก
14. ท่านทั้งหลายจะสอบถามและอุตสาห์ค้นหาและถามดูอย่างละเอียดเข้ม แลดูเกิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำการอยู่ในหมู่พวกร้าน
15. ท่านจะฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทั้งคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและผู้งสัตว์ด้วย

16. ท่านจะเก็บข้าวของทั้งสิ้นในเมืองนั้นไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิตย์ อย่าสร้างขึ้นมาใหม่อีกเลย
17. อย่าให้ของต้องหามนั้นมาติดพันมือของท่าน เพื่อว่าพระเย毫不犹豫จะทรงหันจากพระพิโรธยิ่งของพระองค์ และทรงสำแดงพระกรุณาดุณเต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น
18. เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสรเสียงของพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน

1. ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าเชือดเนื้อตัวเองหรือกระทำหน้าผากให้โล้นเพื่อคนตาย
2. เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน และพระเย毫不犹豫ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์
3. ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย
4. สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ เพะ
5. กวาง ละมัง อีเก้ง แพะป่า สมัน โครำข้าว และแกะป่า
6. ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกับและกับผ่าออกเป็นสองและเคี้ยวเอื้องนั้นได้
7. อย่างไรก็ตามในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบผ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจะงา เพราะว่าสัตว์เหล่านี้เคี้ยวเอื้องแต่กีบไม่ผ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน
8. และหมูด้วยเพราะหมูมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมัน และชากของมันท่านก็อย่าแตะต้อง
9. ในบรรดาสัตว์นำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดที่มีครีบและเกล็ด ท่านรับประทานได้
10. แต่สัตว์ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน
11. นกสะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้
12. แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกรังหัดแพะ นกออก
13. นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำ นกรังตามชนิดของมัน
14. บรรданกแก่ตามชนิดของมัน
15. นกเค้าแมว นกเค้ามอง นกนางนวล เหยี่ยวṅกเข้าตามชนิดของมัน
16. นกเค้าแมวเล็ก นกทีดทือ นกอีโก้ง
17. นกกระทุง แร้ง และนกอ้ายจ้ว
18. นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขาว แล้วค้างคาว
19. แมลงมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย
20. สัตว์มีปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้
21. ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้แก่คนต่างด้าวที่อยู่ภายนอกประเทศเมืองของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ท่านอย่าต้มลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย
22. ผลได้เป็นปีจจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจะถวายสิบชักหนึ่ง
23. ท่านจะรับประทานสิบชักหนึ่งที่ได้จากข้าวหรือน้ำอุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และผลรุ่นแรกจากผงวัว และผงแพะแกะของท่าน ต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้

พระนามของพระองค์สติ๊ตที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ

24. ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำสิบชักหนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านอยู่พรากกันท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ท่าทางไกลจากท่านเกินไป
25. ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้
26. และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านประณญา จะเป็นวัว แกะ หรือน้ำอุ่นหรือสุราและสิ่งใดๆที่ท่านประณญา และท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน และจงปีติร่าเริงทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย
27. ท่านทั้งหลายอย่าทอดทิ้งคนเลี้ยวซึ่งอยู่ภายนอกเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน
28. พอครอบสามปีทุกที่ท่านทั้งหลายจะนำสิบชักหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น มาสะสมไว้ภายนอกเมืองของท่าน
29. คนเลี้ยว (เพราะเขามีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน) และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าฟ่อและแม่ม่าย ผู้ซึ่งอยู่ภายนอกเมืองของท่าน จะได้มารับประทานอย่างอิ่มหนำ เพื่อว่าพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพรแก่บรรดาภิกิจการซึ่งมีอยู่ของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น

1. ทุกๆสิ้นเดือนท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย
2. ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหนี้ทุกคนจะต้องยกสิ่งที่ตนให้เพื่อนบ้านยืมไปนั้นเสีย อย่าทวงสิ่งนั้นคืนจากเพื่อนบ้านหรือพื่นของของตนเลย เพราะว่าได้ประกาศการปลดปล่อยของพระเย毫不犹豫แล้ว
3. ท่านทั้งหลายจะทวงจากคนต่างประเทศคืนได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่งอยู่กับพื้นของก็ให้มือของท่านปล่อยไป
4. ยกเว้นเมื่อไม่มีคนยกจนในหมู่พวกรู้ท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเย毫不犹豫จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแต่เดือนซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยีดครองนั้น
5. ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสูตรเสียงของพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน พึงระวังที่จะกระทำการพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
6. เพราะพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชนด้วยชาติยึดของของท่าน แต่ท่านอย่าริบของเขามาเลย ท่านทั้งหลายจะปักครองอยู่หนีอหlays ประชาชาติแต่เขาก็ทั้งหลายจะไม่ปักครองหนีอหlays
7. ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพื้นของของท่านอยู่ภายนอกเมืองใดๆ ในแต่เดือนซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามิใจแข็งแกร่งมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพื้นของของท่านที่ยกจนนั้น
8. แต่ท่านทั้งหลายจะยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เข้า และให้เขายึดข้าวของพอแก่ความต้องการของเขานะ ไม่ว่าเป็นข้าวของสิ่งใดๆ
9. จะระวังให้ดีเกรงว่าจะมีความคิดในจิตใจซึ่งของท่านว่า 'ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว' และตาท่านก็ริชยาต่อพื้นของของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขามาเลย และเขาก็จะร้องทูลพระเย毫不犹豫เรื่องท่าน บางก็จะตกแก่ท่าน
10. ท่านจะให้เข้า และเมื่อให้เข้าแล้วอย่ามิจิตคิดเสียดาย เพราะเหตุนี้พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในบรรดาภิการทั้งสิ้นของท่าน 'ไม่ว่าท่านจะลงมือกระทำสิ่งใด'
11. เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า 'ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพื้นของของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแต่เดือนของท่าน'
12. ถ้าพื้นของของท่านซึ่งเป็นคนอีบราโม่ริบูนี่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาย้ายไว้แก่ท่าน จงให้ปรนนิบัติท่านหากปี เมื่อถึงปีที่เจ็ด ก็ให้ปล่อยเข้าเป็นอิสรภาพนี้ไปจากท่าน
13. และเมื่อท่านปล่อยเข้าเป็นอิสรภาพนี้ไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเข้าไปมือเปล่า
14. ท่านจะมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เข้า เป็นของจากผู้แพ้แพะแกะของท่าน จากลานนาวดข้าวของท่าน และจากบ่อสำอางุ่นของท่าน ท่านจะให้แก่เข้าตามสมควรตามที่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน
15. ท่านจะจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแต่เดือนอียิปต์และพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านได้ทรงได้ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้
16. แต่ถ้าหากสนั่นจะกล่าวแก่ท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน' เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาก็อยู่กับท่านสนับยดี

17. จงเอาเหล็กแท่งใบหูของเข้าให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนี้เข้าจะเป็นท่าสของท่านตลอดไป ท่านจะกระทำเช่นนี้แก่ท่าสหัญจด้วย
18. เมื่อท่านปล่อยเข้าให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารีสึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเข้าได้รับใช้ท่านมากบีด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พรายไฮวาร์ดจะเจ้าของท่านจะทรงยำเนยพราพรแก่ท่านในการหั้งปวงที่ท่านได้กระทำนั้น
19. สัตว์ตัวผู้หัวปีชีงเกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น ท่านทั้งหลายจะถวายไว้แด่พระเยไฮวาร์ดพระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวหัวปีทำงาน หรือตัดขนจากแกะหัวปี
20. ท่านและครอบครัวของท่านจะรับประทานสัตว์หัวปีนั้นต่อพระพักตร์พระเยไฮวาร์ดพระเจ้าของท่านทุกๆปี ในสถานที่ซึ่งพระเยไฮวาร์ดจะทรงกำหนดไว้นั้น
21. แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำแหน่งใดๆคือขาเกหหรือตาบอด หรือมีตำแหน่งเลวร้ายอย่างใด ท่านอย่าถวายบุชาแด่พระเยไฮวาร์ดพระเจ้าของท่าน
22. ท่านจะรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มีลพิณและผู้ที่สะอาดด้วยกิรับประทานได้ ดังว่าเป็นละเอียดหรือกว้าง
23. เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจะเทออกทิ้งบนดินเหมือนเทน้ำ

บทที่ 16

1. ท่านจะถือเดือนอาบีน ท่านหั้งหลายจะถือปีสกาแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบีบันน์พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน
2. และท่านจะถวายปีสกา เป็นเครื่องบูชาแด่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน จากผุ่งแแพแกะหรือผุ่งวัว ณ ที่ซึ่งพระเย毫不犹豫จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
3. อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปีสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจะรับประทานขนมปังไร้เชื้อ เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านรับหน้อกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน
4. ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่าน หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้นำมาในเวลาเย็นวันแรกเหลืออยู่ตลอดคืนจนเข้าวันรุ่งขึ้น
5. ท่านหั้งหลายอย่าถวายปีสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน
6. แต่ท่านจะถวายปีสกา ณ สถานที่ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกับที่ท่านออกจากอียิปต์
7. ท่านจะทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พ่อรุ่งเช้าท่านจะกลับไปสู่เต็นท์ของท่าน
8. ท่านจะรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประนมอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นอย่างกระทำการงานใดๆ
9. ท่านหั้งหลายจะนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเคียวเกี่ยวข้าว
10. ท่านหั้งหลายจะถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ตามที่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน
11. ท่านจะปีติร่าเริงต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งท้าชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลี้ยงอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าว เด็กกำพร้าพ่อและแม่เม่ายซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
12. ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระวังที่จะปฏิบัติตามกฎหมายเท่านั้น
13. ท่านจะถือเทศกาลอยู่เพียงเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพีชผลของท่านจากลานนาดข้าวและจากป่ออุ่งของท่านแล้ว
14. ในการเลี้ยงนั้นท่านจะปีติร่าเริง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และท้าชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลี้ยงและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่เม่ายซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน
15. ท่านจะถือเทศกาลนั้นแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเย毫不犹豫จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่พีชผลหั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มือท่านกระ

ทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปีติยินดี

16. บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยื้อavaท์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขنمปังไรีเชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอุญเพิง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยื้อavaท์มือเปล่าๆ
17. ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเข้า ตามส่วนพระพรที่พระเยื้อavaท์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน
18. ท่านทั้งหลายจะเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประชาราษฎร์เมืองของท่าน ซึ่งพระเยื้อavaท์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตรากุลคนของท่าน ให้เข้าพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม
19. ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าลำเอียง อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญาเมิดมัวไป และกลับคดีของคนชอบธรรมเสีย
20. ท่านจะติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกในแผ่นดิน ซึ่งพระเยื้อavaท์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
21. ท่านทั้งหลายอย่าปลูกต้นไม้ใดๆให้เป็นเสาฐานเคารพข้างแท่นบูชาพระเยื้อavaท์พระเจ้าของท่านซึ่งท่านจะสร้างไว้
22. และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นฐานเคารพ ซึ่งพระเยื้อavaท์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ

1. ท่านทั้งหลายอย่านำวัวผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน
2. ภายในประตุเมืองไดๆของท่านทั้งหลายซึ่งพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่าในท่ามกลางพวงท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน โดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์
3. และไปปรนนิบัติพระอื่น และนัมสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารห้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้
4. มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และได้สอบถามอย่างละเอียดเข้มข้น และดูถูก ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันในอิสราเอล
5. ท่านจะนำชายหรือหญิงผู้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายนั้นมาที่ประตุเมือง และท่านจะงเอให้ไว้วางชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย
6. ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้อย่างโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว
7. ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
8. ถ้าคดีได้เกิดขึ้นเป็นเรื่องยกที่จะตัดสินได้ว่า เป็นคดีฆ่าคนตายโดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับด้วยการเกี่ยงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งได้แย่งกันภัยในประตุเมืองของท่าน ท่านจะลูกชิ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้
9. จะไปหาคนเลวซึ่งเป็นบุปผา และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น ท่านจะปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน
10. และท่านจะกระทำการตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยื้อราห์ทรงเลือกนั้น และท่านจะระวังกระทำการตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน
11. ท่านจะกระทำการตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำการตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวาเมื่อหรือซ้ายเมื่อ
12. ผู้ใดที่บังอาจมิได้กระทำการตาม คือไม่ได้เชือฟังบุปผา ผู้ที่ยืนpronนิบัติต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน ที่นั้น หรือเชือฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล
13. และประชาชนทั้งหลายจะได้ยินและยำเกรง และมิได้ขัดขืนต่อไปอีก
14. เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น และท่านจะกล่าวว่า 'เราจะตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรามี恩ประชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา'
15. ก็จะตั้งผู้ซึ่งพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวงพื่น旁

- ของท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน
16. แต่ว่าอย่าให้ผู้นั้นมีม้าของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีม้ามากๆ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย'
17. และอย่าให้ผู้นั้นมีภาระยามาก เกรงว่าจิตใจของเขายะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนอย่างมาก many
18. เมื่อผู้นั้นนั่งปัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้นั้นคัดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปูโรหิตที่เป็นคนเลวี
19. ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้นั้น และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายที่เหล่านี้และกระทำการตาม
20. เพื่อว่าจิตใจของเขายะมิได้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมิได้หันออกจากพระบัญญัติไปทางขวา มือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขายู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล

1. คนเลวซึ่งเป็นบุปผารหิตและตระกูลเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมีส่วนร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์
2. ฉะนั้นเขาจะไม่มีมีส่วนร่วมในหมู่พากพื้นของเข้า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมีส่วนร่วมของเข้า ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เข้าแล้วนั้น
3. ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่บุปผารหิตได้อันด้วยจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตวบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันขานหน้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง และเนื้อห้องให้แก่บุปผารหิต
4. ผลรุ่นแรกของท่านคือ ผลข้าว ผลน้ำอุ่น ผลน้ำมัน และขันแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จงมอบให้แก่บุปผารหิต
5. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเข้าจากตระกูลชนทั้งสิ้นของท่าน ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเข้าและลูกหลานของเข้าสืบต่อ กันไปเป็นนิตย์
6. ถ้าคนเลวคิดมาจากการประตุเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเข้า จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา
7. และเขาก็จะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเข้า เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวีที่น้องของเข้า ผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น
8. ให้เข้าได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆ กัน นอกเหนือจากส่วนที่เข้าได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเข้าเอง
9. เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำการสิ่งที่น่าสะอิดสะอียนของประชาชนติดเหล่านั้น
10. อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พากท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขารถยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทำนาย เป็นหมอดู เป็นหมอดูจับยามดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักวิทยาคม
11. เป็นหมอดู เป็นคนทรง เป็นพ่อมดแม่มด หรือเป็นหมอดูราย
12. เพราะทุกคนที่กระทำการสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นที่สะอิดสะอียนแด่พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่น่าสะอิดสะอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เข้าออกไปจากเบื้องหน้าท่าน
13. ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากทำหนีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
14. เพราะว่าประชาชนติดเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื่อฟังหมอดูและพากโหร แต่ส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำการเช่นนั้น
15. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พากท่านจากพื่นของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเข้า
16. อย่างที่ท่านประทานจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โกรบในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า 'อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเพลิงมหึมาที่มานี้อีกเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย'
17. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ซึ่งเข้าพูดมาเช่นนั้นก็ดีอยู่'

18. เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พากพื่น้องของเข้า และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเข้า และเขากล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเข้าไว้หนึ่นแก่ประชาชนทั้งหลาย
19. ต่อมานักไดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น
20. แต่ผู้พยากรณ์คนใดบังอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามิได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้นั้นกล่าวในนามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย'
21. และถ้าท่านนึกในใจว่า 'ทำอย่างไรเราจะจะรู้พระวจนะที่พระเยโฮวาห์ยังมิได้ตรัสนั้นได้'
22. เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามิได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบังอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย

1. เมื่อพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงขัดบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาก่อนท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น
2. ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น
3. ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้มาคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้
4. ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนสำคัญที่หนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้มาเพื่อนบ้านของตนโดยไม่ได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน
5. อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขามาเพื่อจะตัดไม้ เมื่อเขายังห่วงใยเพื่อจะโคนต้นไม้ลงหัวขวานหลุดจากตัวถูกเพื่อนบ้านของเขาระบุนน้ำก็ถึงตาย ก็ให้เขานี้ไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้
6. ด้วยเกรงว่าผู้อาฆาตโลหิตกำลังໂกรธัจจะไล่ตามชายผู้มาคนคนนั้นทัน เพราะหนทางไกลแล้วมาฆ่าเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามิได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาก่อน
7. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง
8. และถ้าพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และประทานแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน
9. ถ้าท่านได้ระวังที่จะรักษาบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสามหัวเมืองเหล่านั้น
10. ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น
11. แต่ทว่าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และชั่วมคออยด้กเขายอยู่และได้ลอบตีเขาก็แก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง
12. แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปรับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั้น และส่งตัวเข้าไว้ในเมืองอาฆาตโลหิต เพื่อเขากจะต้องถูกโทษถึงตาย
13. อาย่าให้นั้นตายของท่านเมตตาสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี
14. ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าพยายามเอาเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้
15. อาย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาก็ได้

กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้

16. ถ้ามีพยานเท็จกล่าวปรักปรำความผิดของคนหนึ่งคนใด

17. ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเย毫不犹豫 ต่อหน้าบุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในศาลนั้นๆ

18. พวกรู้พิพากษาจะอุตส่าห์ใจสวน และดูเกิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จกล่าวปรักปรำเพื่อน้องของตนเป็นความเท็จ

19. ท่านจะกระทำการต่อพยานคนนั้นดังที่เขาร้องขอจะกระทำการแก่พี่น้องของตน ดังนี้เหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย

20. คนอื่นๆจะได้ยินได้ฟังและย้ำเร่งไม่กระทำการผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกรทั้งหลายอีก

21. อาย่าให้นัยนาข้องท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตามแทนตา พันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า

- เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสิ่งความกับพวคตตุของท่าน เห็นม้า รถรบ และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโซวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอีกปีต์
  - และเมื่อใกล้จะรับกัน บุตรธิดจะออกมามอญู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน
  - และจะกล่าวว่า 'โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกอย่างลัวหรือหวัดหัวน หรือครั้นครั่มต่อศัตรูเลย'
  - เพราะว่าพระเยโซวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน'
  - แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า 'ครอที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสิ่งของตน และคนอื่นจะถวายบ้านนั้น'
  6. ครอที่ปลูกสวนอุ่นและยังไม่ได้รับประทานผลจากสวนอุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสิ่งของตน และคนอื่นจะรับประทานผลอุ่นนั้น
  7. ผู้ใดที่หมั้นหญิงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสิ่งของตน และชายอื่นจะได้นางไปเสีย'
  8. และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า 'ผู้ใดที่อยู่ที่นี่เมืองใดก็จะได้รับประทานผลจากสวนอุ่นนั้น' ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจะต้องพิสูจน์ของเขากำลังลายไปเหมือนกับจิตใจของเขาระบุ'
  9. เมื่อนายทหารพูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชาของต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน
  10. เมื่อพวคท่านเข้าไปใกล้มีองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้น จงเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน
  11. ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบอยู่ในเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน
  12. ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับอุกกาบาต ก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้
  13. เมื่อพระเยโซวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจะষ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ
  14. แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่รับไว้ทั้งหมด ท่านจะยึดเอาเป็นของตัว ท่านจะอิ่มใจในของที่รับมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโซวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
  15. ท่านทั้งหลายจะกระทำการเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชนดีเกลั่นนี
  16. แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโซวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่หายใจได้เลย
  17. แต่จะทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนยิtidai เทต คโนโมโนเรต คันคานาอัน คันเปริสซี คันชีไวต์ และคนเยบุส ดังที่พระเยโซวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้
  18. เพื่อว่าเขาก็จะมีได้สอนท่านให้กระทำการเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ให้กระทำการเช่นนี้แก่ท่าน เพื่อการกระทำการเช่นนี้เป็นการกระทำการปต่อพระเยโซวาห์พระเจ้าของท่าน

19. เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวนพันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้นั้น อย่าโคนลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ในทุ่งนา เป็นชีวิตมณฑย์)
20. เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าไม่ใช้เป็นอาหาร ท่านจะทำลายและโคนลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบ กับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก

1. ในแต่เดิมที่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบรดกคนที่ถูกฆ่าทิ้งอยู่กลางแจ้ง ไม่ทราบว่าผู้ใดฆ่าเขาตาย
2. ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมากัวดูระหว่างทางถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบๆคบผู้ด้วยนั้น
3. แล้วเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดกับคบผู้ด้วยนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งาน และยังไม่เคยเทียมเอกสาร
4. และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวเมียตัวนั้นไปที่หุบเขาซึ่งมีน้ำไหล ซึ่งไม่มีเครื่องหรือห่วงลากเลย และให้หักคอวัวเมียที่หุบเขานั้น
5. และปูโรหิตผู้เป็นลูกหลานของเลวจະต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกเข้าไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้อวยพรในพระนามของพระเย毫不犹豫 ให้การวิวัฒนาและการทำร้ายทุกเรื่องสิ่งสุดลงด้วยคำของปูโรหิตเหล่านี้
6. และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้นจะล้างมือของเข้าทั้งหลาภเนื้อวัวเมียซึ่งถูกหักคอที่ในหุบเขานั้น
7. และเขาก็เป็นพยานว่า 'มือของเราทั้งหลาภมีได้กระทำให้โลหิตของชายผู้นี้ตก และตาของเราทั้งหลาภก็มีได้แลเห็นโลหิตของเขาก็
8. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงลงมูลทินนาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไว้ให้อวย่างถือโทษประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์นี้องค์ด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด' และจะทรงอภัยโทษอันเนื่องจากโลหิตนี้ให้แก่เขา
9. ดังนี้แหล่ท่านจะกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫
10. เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงมองเข้าไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย
11. และท่านเห็นหญิงงามคนหนึ่งในหมู่เชลยนั้น และประณนาอย่างได้มาเป็นภารยาของท่าน
12. ท่านจึงพาหญิงมาไว้ที่เรือนของท่าน ให้นางโภนศิริชัชและตัดเล็บมือเสีย
13. และให้นางเปลี่ยนเครื่องแต่งกายอย่างเชลยออกและให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้ไว้ทุกชิ้นบิ๊ดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภารยาของท่าน
14. ภายนหลังถ้าท่านไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จะปล่อยนางไปตามแต่นางจะพอใจไปไหน อย่าขยายนางเอาเงิน อย่ากระทำให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หมายเหตุเดินทางแล้ว
15. ถ้าชายคนหนึ่งมีภารยาสองคน รักคนหนึ่ง ชังอีกคนหนึ่ง ภารยาทั้งสองคือทั้งคนที่รักและคนที่ชังก็กำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชายหัวปีเป็นบุตรของภารยาคนที่ตนชัง
16. เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตรชายของภารยาคนที่ตนรักนั้น

อย่างกับเป็นบุตรหัวปี แทนบุตรชายของภารยาที่ตนชัง ซึ่งเป็นบุตรหัวปี

17. แต่เข้าต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรชายของภารยาคนที่ตนชัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่า คนนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเข้า
18. ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ตื้อและไม่อยู่ในโ渥าท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมาตรากของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขา ก็ไม่ยอมฟัง
19. ให้บิดามารดาจับตัวเข้าให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประดุเมืองที่เขาอาศัยอยู่
20. และเข้าจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า 'บุตรชายของเรานี้เป็นคนดื้อดึงและไม่อยู่ในโ渥าท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและชี้เม'
21. แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเข้าให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความช้ำเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง
22. ถ้าคนใดได้กระทำการผิดอันมีโทษถึงตาย และเขากูกประหารชีวิต และแขนขาไว้ที่ต้นไม้
23. อาย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจะฟังเข้าเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูก斬首ไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแข็งโดยพระเจ้า) ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน

1. เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงมาอย่า่นิ่งเฉยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไปให้พี่น้องของท่าน
2. ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่านไม่รู้จักตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยว หลังจากนั้นจึงมอบคืนให้เขาไป
3. ลากของพี่น้องท่านก็จะคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของพี่น้องท่านก็จะคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป และที่ท่านพบเข้าท่านจะคืนให้เหมือนกัน ท่านอย่า尼่งเฉยเสีย
4. ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องล้มอยู่ตามทาง อย่า尼่งเฉยเสีย ท่านจะช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก
5. อย่าให้ผู้หญิงสามไส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสามไส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
6. ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องล้มอยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่ และแม่นกากอยู่บนลูกนกหรือไข่นั้น ท่านอย่าเอาแม่นกากลูกนกไป
7. ท่านจะปล่อยแม่นกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปดีมาดี และท่านจะมีอายุยืนนาน
8. เมื่อท่านก่อเรื่องใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ด้านฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้สำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนผลัดตกลงมาจากหลังคาตาย
9. อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิดหัวนวลลงในสวนอุ่นของท่าน เกรงว่าทั้งพืชผลที่ท่านหัวนวลและผลอุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน
10. ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเที่ยมใกล้ด้วยกัน
11. ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน
12. ท่านจะทำผู้ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว
13. ถ้าชายคนใดได้ภารยา และได้สมสู่อยู่กับนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง
14. และหาเหตุว่าหญิงสาวนั้นประพฤติสิ่งไม่ถูก กระทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า 'ข้ารับหญิงคนนี้มาเป็นภารยา ครั้นข้าเข้าสมสู่กับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจรี'
15. บิดาของหญิงสาวนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจรีมาให้พวากผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตุเมือง
16. และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวากผู้ใหญ่ว่า 'ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นภารยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง'
17. ดูเถิด ชายผู้นี้หาเหตุกล่าวตีียนว่า 'ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจรีเลย นี่แหลกเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจรี' แล้วเขากล่าวอีกครั้งว่า 'อนันต์ออกต่อหน้าพวากผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน'
18. ให้พวากผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาเมี่ยน

19. และปรับเข้าเป็นเงินหนึ่งร้อยเซนต์ และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเข้าทำให้หญิงพระมหาวีร์อิสราเอลคนหนึ่งเสียชีวิตรักษาสุขภาพ หญิงนั้นจะเป็นภารายของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต
20. แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหากของสำคัญอันเป็นเพียงว่า หญิงนั้นเป็นพระมหาวีร์สำหรับหญิงสาวนั้นไม่ได้
21. เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตูเมืองนี้ แล้วพากผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำการโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนี้แหล่ท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน
22. ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภารายของคนอื่น ทั้งสองคน คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหล่ท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล
23. ถ้ามีหญิงพระมหาวีร์คันหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ
24. ท่านจะพาเข้าทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจะขว้างเข้าทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้น เพราะมีได้ร้องโวยวายขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นพระว่าเข้าได้หมายเกียรติภารายของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหล่ท่านทั้งหลายจะจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
25. แต่ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คุณอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เนพะผู้ชายคนที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย
26. แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าต่อสู้และฆ่าเพื่อนบ้านของตน
27. เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เขามีหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้
28. ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพระมหาวีร์ยังไม่มีคุณหมั้น เขาก็จับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอ มีผู้รู้เห็น
29. แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอจะต้องมอบเงินห้าสิบเซนต์ให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภารายของเข้า เพราะเข้าได้หมายเกียรติเชอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเข้า
30. ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอกสารยาของบิดามาเป็นภารายของตน และห้ามมิให้เบิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา

1. ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ลูกอัณฑะหรืออวัยวะสืบพันธุ์ถูกตัดออก อย่าให้เข้าในที่ชุมนุมของพระเย毫不犹豫
2. ห้ามไม่ให้คนที่ไม่มีพ่อเข้าในชุมนุมชนของพระเย毫不犹豫 อย่าให้ลูกหลานของเข้าเข้าในชุมนุมชนของพระเย毫不犹豫 ทั้งนี้ถึงสิบชั่วอายุคน
3. อย่าให้คนอั้มโน้มหรือคนโน้มอับเข้าในชุมนุมชนของพระเย毫不犹豫 บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ ห้ามไม่ให้เข้าในชุมนุมชนของพระเย毫不犹豫 เลยกันถึงสิบชั่วอายุคน
4. เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มารับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปั่งและนำเมื่อท่านออกจากอิมป์ต และ เพราะว่า เขาได้จ้างบalaอัมบุตรชาญเบอร์มาจากเบอร์ร์แห่งเมโซโปเตเมียให้สถาปัตย์ท่านทั้งหลาย
5. อย่างไรก็ต้องพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านมิได้ฟังบalaอัม แต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแห่ง ให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน
6. ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เข้าตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์
7. ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพื่นของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอิมป์ต เพราะท่านทั้งหลาย เป็นคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น
8. เด็กๆชั่วอายุที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าในชุมนุมชนของพระเย毫不犹豫ก็ได้
9. เมื่อท่านออกไปสรุบกับศัตรูของท่าน ท่านจะระวางตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง
10. ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขายังไประบุญนอกค่าย อย่าให้เข้าเข้ามา ในค่าย
11. แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขารับน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขากลับเข้ามาในค่ายก็ได้
12. ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปถึงได้
13. และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจะใช้ไม้ขุดหลุมไว้ และ หันไปกลบสิ่งปฏิกูลของท่านเสีย
14. เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบ ศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโคกราในหมู่ พากท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน
15. ถ้ามีทาสหนี้จากนายของเขามาอยู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้นไปส่งนายของเขา
16. จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พากท่าน ให้อยู่ในที่ซึ่งเขายจะเลือกในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความ พอดใจของเข้า อย่ากดซึ่งเมหงเขาเลย
17. ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้น อย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเกนี อย่าให้บุตรชาญอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นกระเทย
18. ท่านอย่านำค่าจ้างของหญิงโสเกนี หรือค่าซื้อขายสูนัข มาในพระนิเวศของพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านเพื่อ กระทำการตามคำสัตย์ปฏิญาณใดๆ เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน
19. ท่านอย่าให้พื่นของท่านยืมเงินเพื่อเจอดอกเบี้ย ไม่ว่าดอกเบี้ยเงินกู้ หรือดอกเบี้ยเครื่องบวโกค หรือดอกเบี้ย

ของสิ่งใดๆที่ให้ยึมเพื่อเอารอกเบี้ย

20. ท่านจะให้คนต่างด้าวยึมเพื่อเอารอกเบี้ยก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน ท่านอย่าให้ยึมเพื่อเอารอกเบี้ย เพื่อพระเยอวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพรแก่ท่านในทุกสิ่งซึ่งมือท่านกระทำในแต่เดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น
21. เมื่อท่านปฏิญาณต่อพระเยอวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ตามคำปฏิญาณนั้น เพราะว่าพระเยอวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกເเอกสารจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป
22. ถ้าท่านงดไม่ปฏิญาณ ท่านก็จะไม่มีบาป
23. ท่านจะร่วงที่จะกระทำการถ้อยคำที่ผ่านออกมากจากวิริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่านได้สมัครใจปฏิญาณต่อพระเยอวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว
24. เมื่อท่านเข้าไปในสวนอุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลอุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนา ก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่านไป
25. เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอาเมือเด็ดรวงข้าวมาก็ได้ แต่ท่านจะใช้เคียวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้

1. เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภารรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามี เพราะเข้าพบสิ่งลิขินในตัวนาง ก็ให้เข้าทำหนังสือหย่าใส่มือนาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป
2. และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไปเป็นภารรยาของชายอีกคนหนึ่ง
3. และสามีคนหลังนี้ซังนางจึงทำหนังสือหย่าใส่มือนางแล้วไล่นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ที่ได้นางเป็นภารรยาถึงแก่ความตาย
4. สามีคนเดิมที่ได้ไล่นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภารรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโ唆วาร์ ท่านหั้งหลาวยอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโ唆วาร์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมีบาป
5. เมื่อชายคนใดมีภารรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้นั้นต้องไปทัพ หรือทำราชการอย่างใด ให้เขายกบ้านปีนั่งเพื่อเขาจะให้ภารรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข
6. อย่าให้ผู้ใดยืดโม่หรือหินโมลูกปฏิญาณไว้เป็นประกัน เพราะสิ่งที่ยืดเป็นประกันนั้นเขาใช้เลี้ยงชีพของเขากลับคืน
7. ถ้าชายคนใดถูกเข้าจับได้ว่าได้ลักพื้นของคนอิสราเอลคนหนึ่งคนใดไปใช้เป็นทاشหรือขายเสีย ขออยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหลห์ท่านจะกำจัดความช้ำเสียจากท่ามกลางท่าน
8. ท่านหั้งหลาวยังระวังเรื่องโรคเรื้อรัง จงระวังที่จะกระทำการตามคำชี้แจงของปูโรหิตคนแลว ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาว่า ท่านจะระวังที่จะทำการอย่างนั้น
9. จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโ唆วาร์พระเจ้าของท่านกระทำการแก่เมืองรามาตามทาง เมื่อท่านหั้งหลาຍออกจากอียิปต์แล้ว
10. เมื่อท่านหั้งหลาຍให้พื้นของขอยึมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาระอาสิ่งที่เขาราใช้เป็นประกัน
11. ท่านจะยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืนนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง
12. ถ้าเข้าเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน
13. เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจะเงาของประกันนั้นมาคืนให้เข้า เพื่อเขาก็จะมีของคลุมตัวเมื่อเวลาอน และอยพรากท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เนพะพระพักตร์พระเยโ唆วาร์พระเจ้าของท่าน
14. ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาก็จะเป็นพื้นของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภัยในประเทศเมืองของท่าน
15. ท่านจะจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เข้า ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเข้าเป็นคนยากจน และมีใจดจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้นด้วยเกรงว่าเขาก็จะกล่าวหาท่านต่อพระเยโ唆วาร์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน
16. อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั้นเอง
17. ท่านหั้งหลาຍอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือควรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่ารับเสื้อผ้าของแม่เม่ายไว้เป็นประกัน
18. แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโ唆วาร์พระเจ้าของท่านได้ท่านออกจากที่นั้น เพราะ

จะนั่นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้

19. เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลีมฟอนข้าวไว้ในนาฟ่อนหนึ่ง อย่างลับไปเอามาเลย ให้เป็นของคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่เม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งเมืองท่าน
20. เมื่อท่านฟ่าดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิงเดิมข้าครังที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่เม่าย
21. เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล้มอิก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่เม่าย
22. ท่านจะจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้

1. ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโง่ศาล เมื่อพวกรู้พิพากษาพิจารณาความของเข้าทั้งสองแล้ว และประการความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูก และกล่าวโทษฝ่ายผิด
2. ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโดยยกให้ผู้พิพากษาให้เขานอนลง แล้วกำหนดให้โดยต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น
3. ให้โดยเข้าสีสิบทีก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโดยเขากินนั้น พื่นองของท่านก็เป็นที่ดูถูกของท่าน
4. อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังนวดข่าวอยู่
5. ถ้าพื้น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหมายบุตรไม่ ภารรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภารรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พื้น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหภูมิที่บ้านมาเป็นภารรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง
6. บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบชือพื้น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชือของเขاجะมีได้ลบไปจากอิสราเอล
7. ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับภารรยาของพื้น้องของเขาก็ให้ภารรยาของพื้น้องของเข้าไปหาพวกรู้ใหญ่ที่ประจุเมืองแลกกล่าวว่า 'พื้น้องของสามีดิฉันไม่ยอมสืบชือของพื้น้องของเข้าในอิสราเอล เข้าไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน'
8. แล้วพวกรู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายังยืนยันโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับนาง'
9. แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกรู้ใหญ่ดึงเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมากำข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าวว่า 'ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพื้น้องของตน'
10. ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า 'วงศ์วนที่ร่องเท้าถูกดึงออก'
11. ถ้าชายสองคนวิวากทุบตีกันและภารรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ตีและนางยืนมือออกเด่นของลับของผู้ชายคนนั้น
12. ท่านจะตัดมือของนางทึ้งเสีย อย่าให้ตาของท่านสูญเสีย
13. ท่านอย่ามีลูกตุ่มสำหรับตาซึ่งต่างกันไว้ในถุง อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา
14. ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องดวงสองชนิด ใหญ่อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง
15. ท่านจะมีลูกตุ่มอันสมบูรณ์และเที่ยงตรงและมีถังดวงอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อวารันดีนของท่านจะยืนนานในแต่เดือนซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
16. เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านั้น และทุกคนที่กระทำสิ่งต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่นำสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
17. จะระลึกถึงการที่คนอาماءเลขอกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์
18. เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโใจตีพวกรู้อย่างที่อยู่รังท้าย คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่รังท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อยล้า เขาไม่ได้ยำเกรงพระเจ้า
19. เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแต่เดือนที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้งหลายจะทำลายล้างคนอา

มาเลขเสี่ยจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ท่านทั้งหลายอย่าลืมเสีย

1. เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว
2. ท่านจะเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเก็บมาจากการแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จนนำผลนั้นใส่กระจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
3. ท่านจะไปหาบุปโตรหิตผู้ประจำเวรอญในเวลาหนึ่น และกล่าวแก่เขาว่า 'ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้เดี๋ยวพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามายังแผ่นดินซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย'
4. แล้วบุปโตรหิตจะรับกระจาดไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน
5. และท่านจะตอบสนองต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านว่า 'บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวซีเรียที่กำลังพินาศอยู่ ท่านลงไปในอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่นเมื่อแต่จำนวนน้อย ที่นั่นท่านก็กล่าวเป็นประชาติหนึ่งใหญ่โตแข็งแรงและมีพลเมืองมาก'
6. และชาวอียิปต์ทำแก่เราอย่างเลวทราม และช่มใจเรา และทำให้เราทำงานหนัก
7. แล้วเมื่อเราสองทูลต่อพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระเย毫不犹豫ทรงสดับเสียงของเรา ทອดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การลำบากของเรา การถูกบีบคั้นของเรา
8. และพระเย毫不犹豫ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยความนำกลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ
9. พระองค์ทรงนำเรามาที่นี่และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์
10. ข้าแต่พระเย毫不犹豫เจ้าข้า ดูเถิด บัดนี้ข้าพระองค์นำผลรุ่นแรกมาจากแผ่นดินนี้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์' และท่านจะมองสิ่งของนั้นต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน และกราบ膜สักการต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่าน
11. ท่านจะปิดริ่างด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกร้าน
12. เมื่อท่านถวายสิบชักหนึ่งทั้งหลายจากผลไม้ของท่านเสร็จแล้วในปีที่สามอันเป็นปีสิบชักหนึ่ง คือให้สิบชักหนึ่งนั้นแก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่เม่าย เพื่อเขาจะได้รับประทานให้อิ่มหนำภายในประดุจเมืองของท่าน
13. แล้วท่านจะทูลต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของท่านว่า 'ข้าพระองค์ยังกล่าวส่วนศักดิ์สิทธิ์ออกจากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยังกว่านั้นข้าพระองค์ได้ให้แก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่เม่าย ตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้แก่ข้าพระองค์ทุกประการ ข้าพระองค์มิได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพระองค์มิได้ลืมเลย'
14. ข้าพระองค์มิได้รับประทานสิบชักหนึ่งเมื่อข้าพระองค์ไว้ทุกข์หรือภัยส่วนใดออกไปเมื่อข้าพระองค์เป็นมลทินหรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ด้วย แต่ข้าพระองค์ได้เชือฟังพระสูเสียงของพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์'

“ได้กระทำการทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาไว้

15. ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสถานะประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงยำนวยพระพรแก่ อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณ “ไว้กับบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เป็นแผ่นเดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บรรบูรณาณ์”
16. วันนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน ให้กระทำการภูภานเท็จและคำตัดสินเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจะ ระวังที่จะกระทำการด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
17. ในวันนี้ท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามพระมารดาของพระองค์ และรักษาภูภานเท็จ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์
18. และในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญา “ไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์”
19. และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชนอีกด้วยพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียง และเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์เดียวของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว

1. โมเสสและพากผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้
2. ในวันที่ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำ约珥เดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจะตั้งศิลา ก้อนใหญ่ๆ ขึ้น เอาปูนโบกเสีย
3. แล้วท่านจะจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน
4. ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำ约珥เดนไปแล้ว บันกุเข้าเอนบานท่านจะตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วจะโบกเสียด้วยปูน
5. และท่านจะสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสักดศิลานั้น
6. ท่านจะสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจะถวายเครื่องเผาบูชา บนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
7. และท่านจะถวายสันติบูชา และรับประทานเสียที่นั่น และท่านจะปฏิร่วงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
8. และท่านจะจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้บนศิลานั้นอย่างชัดเจน
9. โมเสสและปูโรหิตคนเลวีได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า โอ อิสราเอล จงเงียบและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
10. เพราะฉะนั้นท่านจะเชือฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้
11. ในวันเดียวกันนั้นโมเสสได้กำชับประชาชนว่า
12. เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำ约珥เดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไปนี้ยืนบันกุเข้าเกริซึมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคร์ โยเซฟและเบน雅悯
13. และให้คนต่อไปนี้ยืนแข่งอยู่บนกุเข้าเอนบาน คือรูเบน กاد อาเซอร์ เศบูลุน ดานและนฟทาลี
14. และให้คนเลวิกล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า
15. 'ผู้ที่กระทำรูปเคารพเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า 'เอmen'
16. 'ผู้ใดหมิ่นประมาทดิ化ของตนหรือมาตรากของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอmen'
17. 'ผู้ใดทิ้งบ้ำยเสาเขตของเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอmen'
18. 'ผู้ใดทำให้คนตายด้วยทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอmen'
19. 'ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควรได้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่เมย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้

ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'ເອມນ'

20. 'ຜູ້ໄດສມສູ່ກັບກາຣຍາຂອງປິດຕະນ ເພຣະເຂາໄດເປີດຜ້າຂອງນາງຜູ້ເປັນຂອງປິດ ໃຫ້ຜູ້ນ້ຳຄູກສາປແໜ່ງ' ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງກລ່າວວ່າ 'ເອມນ'
21. 'ຜູ້ໄດສມສູ່ກັບສັຕິງເຕີຍຮຈານໜີດໄຄງກີຕາມ ໃຫ້ຜູ້ນ້ຳຄູກສາປແໜ່ງ' ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງກລ່າວວ່າ 'ເອມນ'
22. 'ຜູ້ໄດທີສມສູ່ກັບພື້ສາວຫີ່ອນໜອງສາວ ຈະເປັນບຸຕ່າສາວຂອງປິດ ຫີ່ອບຸຕ່າສາວຂອງມາຮາດຂອງຕົນກີຕາມ ໃຫ້ຜູ້ນ້ຳຄູກສາປແໜ່ງ' ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງກລ່າວວ່າ 'ເອມນ'
23. 'ຜູ້ໄດສມສູ່ກັບແມ່ຍາຍຂອງຕົນ ໃຫ້ຜູ້ນ້ຳຄູກສາປແໜ່ງ' ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງກລ່າວວ່າ 'ເອມນ'
24. 'ຜູ້ໄດຈ່າເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນອຍ່າງລັບໆ ໃຫ້ຜູ້ນ້ຳຄູກສາປແໜ່ງ' ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງກລ່າວວ່າ 'ເອມນ'
25. 'ຜູ້ໄດຮັບສິນບນໃຫ້ມ່ານຸຄຄລທີມີໄດກະທຳມິດ ໃຫ້ຜູ້ນ້ຳຄູກສາປແໜ່ງ' ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງກລ່າວວ່າ 'ເອມນ'
26. 'ຜູ້ໄດໄມດຳຮັງບຣດາຄໍ້ອຍຄຳແໜ່ງພຣະຮບ້ານຸ້ຕິນີ້ໂດຍກາຮກະທຳຕາມ ໃຫ້ຜູ້ນ້ຳຄູກສາປແໜ່ງ' ໃຫ້ປະຊາຊົນທັງປວງກລ່າວວ່າ 'ເອມນ'

1. ต่อมาก้าวท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยื้อโวหาร์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำการบารดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยื้อโวหาร์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชนด้วยทั้งหลายทั่วโลก
2. บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยื้อโวหาร์พระเจ้าของท่าน
3. ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนา
4. ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่านและผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือผู้วัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ผุ่งแกะของท่านที่เพิ่มลูกขึ้น
5. กระจัดของท่าน และรังนวดแป้งของท่านจะรับพระพร
6. ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป
7. พระเยื้อโวหาร์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลูกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะอุกมาต่อสู้ท่านทางหนึ่ง และหนึ่งให้พันหน้าท่านเจ็ดทาง
8. พระเยื้อโวหาร์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่ชาวของท่าน และบรรดาภิกิจการที่มีอยู่ท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยพระแก่ท่านในแต่ละวันซึ่งพระเยื้อโวหาร์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
9. พระเยื้อโวหาร์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยื้อโวหาร์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์
10. และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขารียกท่านตามพระนามพระเยื้อโวหาร์ และเข้าทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน
11. พระเยื้อโวหาร์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของผุ่งสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแต่ละวันซึ่งพระเยื้อโวหาร์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน
12. พระเยื้อโวหาร์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยพระแก่กิจการน้ำมือของท่าน และท่านจะให้ประชาดิทยาประชาดิขอยีม แต่ท่านจะไม่ขอຍีมเขา
13. ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยื้อโวหาร์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำการ พระเยื้อโวหาร์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง
14. และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวาเมื่อหรือทางซ้าย ไปติดตามปรนนิบัติพระอื่น
15. แต่ต่อมาก้าวท่านไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยื้อโวหาร์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำการบัญญัติ และกฎหมายทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแข่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน
16. ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแข่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแข่งในทุ่งนา
17. กระจัดของท่านและรังนวดแป้งของท่านจะรับคำสาปแข่ง
18. ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ผู้วัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ผุ่งแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแข่ง
19. ท่านจะรับคำสาปแข่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแข่งเมื่อท่านออกไป

20. พระเยซูว่าห์จะทรงบันดาลให้คำสาปเช่น ความวุ่นวาย และการดำเนินมีขึ้นแก่บรรดาภิกิจการที่มือท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วชีว์ท่านได้กระทำเพาะท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปเบี่ยดครองนั้น
21. พระเยซูว่าห์จะทรงบันดาลให้โรคร้ายติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงแพ้ผลัญท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปเบี่ยดครองนั้น
22. พระเยซูว่าห์จะทรงเมี่ยนตีท่านด้วยความชูบผอม และด้วยความไข้ ความอักเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยร้าชีน และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ
23. และฟ้าสรวร์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทางสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก
24. พระเยซูว่าห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง ลงมาจากการศอยู่เหนือท่านทั้งหลาย จนกว่าท่านจะถูกทำลาย
25. พระเยซูว่าห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู้เข้าทางเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเข้าเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาราชอาณาจักรทั่วโลก
26. ชาตกพร่องท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดขับไล่ผุ้งสัตว์เหล่านั้นไป
27. พระเยซูว่าห์จะทรงเมี่ยนตีท่านด้วยฝืออิปต์ ด้วยริดสีดวงทวารขั้นรุนแรง ด้วยโรคลักษณะลักษณะ แล้วด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษาไม่ได้
28. พระเยซูว่าห์จะทรงเมี่ยนตีท่านด้วยโรควิกฤต โรคatabo แล้วให้จิตใจยุ่งเหงิง
29. ท่านจะต้องคลำไปในเวลาเที่ยง เมื่อคนตาบอดคลำไปในความมืด และท่านจะไม่มีความเจริญในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีครัวซ์ยท่านได้เลย
30. ท่านจะหมั่นหลวมคนหนึ่งไว้เป็นภารยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือน แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนอยู่นั่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลอยู่นั้นเข้ามา
31. คนจะมาวิ่งของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมิได้รับประทานเนื้อวัวนั้น เขาจะมาแย่งชิงลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เออกลับคืนมาให้ท่าน ผุ้งแพะแกะของท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีครัวซ์ยท่านได้เลย
32. เขายจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมีดมัวลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา อำนาจน้ำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้
33. ชนชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาแต่ก่อนจะมารับประทานพีชผลแห่งแผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขายจะบีบคั้นและเหยียบย้ำท่านเสมอไป
34. ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านบ้าคลั่งไป
35. พระเยซูว่าห์จะทรงเมี่ยนตีท่านด้วยฝีร้ายที่หัวเข่า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้ เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน
36. พระเยซูว่าห์จะทรงนำท่าน และกษัตริย์ผู้ที่ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นที่ทำด้วยไม้และด้วยหิน

37. ท่านจะเป็นที่น่าตกลงใจ เป็นคำภาชิต เป็นที่คำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระเย毫不犹豫ทรงนำท่านไปนั้น
38. ท่านจะต้องเอาพิชัยให้วันไว้ในนามากและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะตึกแต่นจะกัดกินเสีย
39. ท่านจะปลูกและแต่งต้นอุ่น แต่ท่านจะไม่ได้มีน้ำอุ่นหรือเก็บผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย
40. ท่านจะมีต้นมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้รับมันมาซ้อมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย
41. ท่านจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย
42. ต้นไม้มีห้องหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น ตึกแต่นจะถือกรรมสิทธิ์
43. คนต่างด้าวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้นไปเหนือท่านทุกทีๆ และท่านจะต่ำลงทุกทีๆ
44. เขาจะให้ท่านห้องหลายยึดของของเข้าได้ และท่านจะไม่มีให้เข้ายึด เขายังเป็นหัว และท่านจะเป็นหาง
45. ยิ่งกว่านั้นคำสาปแข็งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสรุรสิ่งของพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎหมายของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้
46. สิงเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมัศจรรย์อยู่หนือท่าน และหนือเชือสายของท่านเป็นนิตย์
47. เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านด้วยความร่าเริงและใจยินดี เพราะเหตุมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์
48. เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตtruของท่าน ซึ่งพระเย毫不犹豫จะทรงใช้มาต่อสู้ท่าน ด้วยความทิวและกระหายเปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแยกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น
49. พระเย毫不犹豫จะทรงนำประชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนกันอินทร์บินมา เป็นประชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเข้า
50. เป็นประชาติที่มีหน้าตาดุร้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว
51. และจะรับประทานผลของฝุ่นสัตว์ของท่าน และพิชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขายังไม่เหลือข้าว น้ำอุ่นหรือน้ำมัน ลูกวัว หรือลูกแกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขายังจะกระทำให้ท่านพินาศ
52. เขายังล้อมท่านไว้ทุกประตุเมืองจนกำแพงสูงและเข้มแข็งซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขายังล้อมท่านไว้ทุกประตุเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
53. ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งด้วของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเย怄าห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตtruของท่านมาทำให้ท่านห้องหล่ายทุกข์ ลำบากนั้น
54. ผู้ชายสำราญและสำอางเหลือเกินในหมู่พวกรท่านห้องหล่าย ตាមจะชั่ว ráยต่อพื้นดินของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกคุณสุดท้ายที่เหลืออยู่กับตน
55. จนเขายังไม่ยอมให้ครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขายึดแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตtruของท่านมาทำให้ท่านห้องหล่ายทุกข์ลำบากทุกประตุเมือง

56. ผู้หญิงสำราญและสำอางเหลือเกินในหมู่พวกร้าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดิน เพราะเป็นคนสำอางและสำราญอย่างนั้น ตามาจะชี้ช้ำร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ
57. ต่อจากซึ่งเพิ่งออกมายากหัวงาขของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะกินเป็นอาหารเงียบๆ เพราะขัดสนทุกอย่าง ในการถูกกล้มและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งตั้งแต่แรกที่มาทำให้ท่านแห่งหลัยทุกๆ ทุกประจุ เมือง
58. ถ้าท่านแห่งหลัยไม่ระวังที่จะกระทำการตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้ยำเกรงพระนามที่ทรงสง่าราศีและที่น่าสะฟังกล่าวนี้ คือพระนามพระเยื้อไฮวาร์ดเจ้าของท่าน
59. แล้วพระเยื้อไฮวาร์ดจะทรงนำมาสู่ท่านและเชื้อสายของท่านด้วยภัยพิบัติอย่างผิดธรรมชาติ ภัยพิบัติร้ายแรงและช้านาน และความเจ็บไข้ต่างๆ ที่ร้ายแรงและช้านาน
60. ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกลัวนั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่
61. เช่นเดียวกันโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมิได้ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยื้อไฮวาร์ดจะทรงนำมายังท่าน จนกว่าท่านแห่งหลัยจะถูกทำลาย
62. ซึ่งพวกร้านแห่งหลัยมีมากอย่างดวงดาวในห้องฟ้านั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดเจ้าของท่าน
63. และต่อมามีซึ่งพระเยื้อไฮวาร์ดพะทัยที่จะทรงกระทำดีต่อท่านและอำนวยพรให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยื้อไฮวาร์ดก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกเต็ดทึ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น
64. และพระเยื้อไฮวาร์ดจะทรงกระทำให้ท่านแห่งหลัยกระจัดกระจาดไปท่ามกลางชนชาติแห่งหลัย ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งทำด้วยไม้และศิลปะ
65. เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่างๆ ท่านจะไม่พบความสนับายนาย ฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีที่หยุดพัก เพราะพระเยื้อไฮวาร์ดจะประทานให้ท่านมีจิตใจที่หวานหัววัน มีตาที่มีมีด瓦ลและมีชีวิตที่ค่อยๆ อดลง
66. และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะครั้นครันร้ายอยู่ทั้งกลางคืนและกลางวัน ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย
67. ในเวลาเข้าท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จะดี' และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเข้าก็จะดี' เพราะความครั้นครันซึ่งมีอยู่ในจิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น
68. และพระเยื้อไฮวาร์ดจะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวขายให้ตั้งเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน

1. ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญาซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงบัญชาโนมิเสสให้กระทำการทำกับคนอิสราเอลในแต่เดือนโมอัม นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำการทำกับพวกเขาก็ไม่ใช่
2. โนมิเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงกระทำการทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแต่เดือนอียิปต์ ต่อฟาร็อห์และต่อบรรดาข้าราชบริพารของท่าน และต่อประเทศของท่านทั้งสิ้น
3. ทั้งการทดลองใหญ่ซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น
4. แต่จนกระทั้งวันนี้พระเย毫不犹豫มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยินได้ให้แก่ท่าน
5. 'เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เสื่อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวินาทีจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า'
6. เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำอุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราเป็นพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า'
7. และเมื่อท่านมาถึงที่นี่ สิโหนกษัตริย์เมืองเอชโบון และโอกกษัตริย์เมืองบากาน อุกมาทำสังคมกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำการให้เข้าฝ่าย腓尼比
8. เรารับแผ่นดินของเขามาและมอบให้เป็นมรดกแก่คนธูเบน คนกาด และคนคริ่งตระกูลมนัสเสห์
9. เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำการตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำเริญในบรรดาภิจิกรรมซึ่งท่านกระทำการ
10. ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน คือบรรดาผู้หัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พากผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน บรรดาผู้ชายของอิสราเอล
11. เด็กๆของท่าน ภรรยาของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทั้งคนที่ตัดฟันให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน
12. เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงกระทำการทำกับท่านในวันนี้
13. เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตั้งสักปันนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสักและกับยาโคบ
14. ข้าพเจ้ามิได้กระทำการพันธสัญญากับคำปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น
15. แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลายในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫พระเจ้าของเรา และกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ที่นี่กับเราในวันนี้
16. (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแต่เดือนอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชนซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร
17. ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะอียนของเข้าทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ ด้วยหิน และด้วย

เงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเข้าทั้งหลาย)

18. จังรัวงให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเข้าหันไปจากพระเยื้อวาร์พระเจ้าของเรามาไป pronนิบัติพระของประชาชนชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นเดี๋ยว และบ่อระเพิด
19. และต่อมามีคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปแห่งนี้ จะนึกอยู่พรตัวเองในใจว่า 'แม้ข้าจะเดินด้วยความดีอื่นตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข ไม่ว่าจะເเอกสารมาเหล้าข้อนความกระหายนำ'
20. พระเยื้อวาร์จะมีได้ทรงให้อภัยแก่คนนั้น แต่พระพิโธของพระเยื้อวาร์และความหวังแห่งของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และคำสาปแห่งทั้งสิ้นซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้จะตกอยู่เหนือเขา และพระเยื้อวาร์จะทรงลบซื้อของเข้าเสียจากได้ฟ้า
21. และพระเยื้อวาร์จะทรงแยกเข้าออกจากตระกูลคนอิสราเอลทั้งปวงให้ประสบหายณะตามคำสาปแห่งทั้งสิ้นของพันธสัญญา ซึ่ง Jarvis ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้
22. และคนชั่วอายุต่อมาก็อูลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าวเมื่อเข้าเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้นและโรคภัยซึ่งพระเยื้อวาร์ทรงบันดาลให้เป็น
23. คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหัวราน และไม่มีอะไรออกขึ้น เป็นที่ที่หญ้าไม่ออก เป็นการที่ถูกคว่ำอย่าง嵩嵩โดยไม่ได้มีมนต์ใดๆ ก็ตามที่สามารถขับไล่ไป ซึ่งพระเยื้อวาร์ทรงค่าว่าด้วยความกริวและพระพิโธ
24. เ eo ประชาชนชาติทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยื้อวาร์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโธมากมายเช่นนี้ หมายความว่ากระไร'
25. และคนจะพุดกันว่า 'พระเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยื้อวาร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเราเมื่อพระองค์ทรงพาเข้าออกจากการแผ่นดินอียิปต์'
26. 'ไป pronนิบัติมัสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา'
27. เพราะฉะนั้นพระพิโธของพระเยื้อวาร์จึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่นดินนี้ นำเอาบรรดาคำสาปแห่งซึ่ง Jarvis ไว้ในหนังสือนี้ มาถึง
28. และพระเยื้อวาร์ซึ่งทรงถอนรากเข้าเสียจากแผ่นดินด้วยความกริว พระพิโธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเข้าไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้'
29. สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยื้อวาร์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิตย์ เพื่อเราจะกระทำการตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้'

1. ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแห่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายจะลึกซึ้งได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขึ้นไปท่านทั้งหลาย
2. และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
3. แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวงท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายภราดรไปอยู่นั้น
4. ถ้ามีคนของท่านที่ภูกขึ้นไปอยู่สุดท้ายปลายสววรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ
5. และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน
6. แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้
7. และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแห่งเหล่านี้ตอกยุ่บน้ำศีกและผู้ที่เกลียดชังท่าน คือผู้ชั่วเหงท่านทั้งหลาย
8. และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และกระทำการตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้
9. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดาภิการที่เมื่อท่านกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งผู้สัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปลื้มปิติที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ทรงปลื้มปิติในบรรพบุรุษของท่าน
10. ถ้าท่านเชื่อฟังพระสูรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งຈารึกไว้ในหนังสือของพระราชนบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
11. เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย
12. มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสววรค์แล้วท่านจะกล่าวว่า 'คระແທນເຮົາຂຶ້ນໄປບັນສວරົມແລະນຳມາໃຫ້ເຮົາ ແລະ ກະທຳໃຫ້ເຮົາໄດ້ຝຶກແລະປະພຸດຕິຕາມ'
13. มิใช่อยู่พันทะເລ ซึ่งท่านจะกล่าวว่า 'ໂຄຣະຂ້າມທະເລໄປແທນເຮົາແລະນຳມາໃຫ້ເຮົາ ແລະ ກະທຳໃຫ້ເຮົາໄດ້ຝຶກແລະປະພຸດຕິຕາມ'
14. ແຕ່ถ້ອຍคำนั้นอยู่ໃກ້ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ລະນັ້ນທ່ານຈຶ່ງກະທຳตามໄດ້

15. จงดูເຄີດ ໃນວັນນີ້ຂໍາພເຈົ້າໄດ້ວາງຊື່ວິຕແລະສິ່ງດີ ຄວາມຕາຍແລະສິ່ງຮ້າຍໄວ້ຕ່ອທຳທ່ານ
16. ຄື່ອໃນກາຣທີ່ຂໍາພເຈົ້າໄດ້ບັນຫາທ່ານໃນວັນນີ້ ໃຫ້ຮັກພຣະເຢໂຮວ່າຫົວໝໍພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ໃຫ້ດຳເນີນໃນພຣະມຣາດທັ້ງຫລາຍຂອງພຣະອົງຄົກ ແລະໃຫ້ຮັກຊາພຣະບັນຫຼຸງໝູດີ ແລະກົງເກົນທີ່ແລະຄຳຕັດສິນຂອງພຣະອົງຄົກ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊື່ວິຕອຍຸ່ແລະທວີມາກຂຶ້ນແລະພຣະເຢໂຮວ່າຫົວໝໍພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຈະຢໍານວຍພຣະພຣແກ່ທ່ານໃນແຜ່ນດິນໜຶ່ງທ່ານເຂົ້າໄປຢືດຄຣອງນັ້ນ
17. ຄ້າໃຈຂອງທ່ານහັນເກີໄປ ແລະທ່ານມີໄດ້ຟັງ ແຕ່ຖຸກລວງໃຫ້ປັນມສກາຣພຣະອື່ນແລະປຣນິບັດພຣະນັ້ນ
18. ຂໍາພເຈົ້າຂອງປຣະກະແກ່ທ່ານທັ້ງຫລາຍໃນວັນນີ້ວ່າ ທ່ານທັ້ງຫລາຍຈະພິນາສເປັນແນ່ ທ່ານຈະໄມ້ມີຊື່ວິຕອຍຸ່່ນານໃນແຜ່ນດິນໜຶ່ງທ່ານກຳລັງຈະຍົກຂໍາມແມ່ນໜ້າຈອຣີແດນເຂົ້າໄປຢືດຄຣອງນັ້ນ
19. ຂໍາພເຈົ້າຂອງອັນເຊີ່ງສວຽຣຄົກແລະໂລກໃຫ້ເປັນພຍານຕ່ອທ່ານໃນວັນນີ້ວ່າ ຂໍາພເຈົ້າຕັ້ງຊື່ວິຕແລະຄວາມຕາຍ ພຣະພຣແລະຄຳສາປແໜ່ງໄວ້ຕ່ອທຳທ່ານ ເພຣະະນັ້ນທ່ານຈົງເລືອກເອາຂໍາງຊື່ວິຕເພື່ອທ່ານແລະເຫຼື້ອສາຍຂອງທ່ານຈະໄດ້ມີຊື່ວິຕອຍຸ່
20. ດ້ວຍມີຄວາມຮັກຕ່ອພຣະເຢໂຮວ່າຫົວໝໍພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ເຊື່ອຟັງພຣະສູຮເສີຍງຂອງພຣະອົງຄົກ ແລະຕິດພັນອຍຸ່ກັບພຣະອົງຄົກ ເພຣະພຣະອົງຄົກທີ່ຈະເປັນຊື່ວິຕແລະຄວາມຍື່ນນານຂອງທ່ານ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ອຍຸ່ໃນແຜ່ນດິນໜຶ່ງພຣະເຢໂຮວ່າຫົວໝໍປົງປົງຄາມແກ່ບຣັບບຸຮຸ່ງຂອງທ່ານ ຄື່ອແກ່ອັບຮາສັນ ແກ້ອືສອັດ ແລະແກ່ຍາໂຄນ ວ່າຈະປຣະທານແກ່ທ່ານແລ່ລ່ານັ້ນ

1. โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน
2. และท่านกล่าวแก่เขาว่า วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำ约珥ในนี่’
3. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่าน เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขานั้น โยชู瓦จะข้ามไปหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว
4. พระเยโฮวาห์จะทรงกระแทกแก่เขาอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอガซัตรีย์ของคนอาโมไรต์ และแก่แผ่นดินของเข้า ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว
5. และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำการแก่เขาตามบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว
6. จงเข้มแข็งและกล้าหาญเด็ด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคfram เขายังเป็นเพื่อนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทึ้งท่านเสีย
7. และโมเสสเรียกโยชู瓦เข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคนอิสราเอลว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเด็ด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เข้า ท่านจะกระทำให้เข้าได้แผ่นดินนี้มาเป็นมรดก
8. ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทึ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขยาดเลย
9. โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่ปูโรหิตลูกหลานของเลวี ผู้ซึ่งหมายหันพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวงผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล
10. และโมเสสบัญชาเขาว่า เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง
11. เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้นั้น ท่านทั้งหลายจะอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง
12. จงเรียกประชาชนให้มาร่วมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทั้งคนด่างดื่งภายในประเทศเมืองของท่าน เพื่อให้เข้าได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระวังที่จะกระทำการตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้
13. และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเข้า ผู้ยังไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตราบท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำ约珥ในนี่ไปยึดครองนั้น
14. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวามา และเจ้าทั้งสองจะมาเฝ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้กำชับเขา โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเฝ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม
15. และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสามे�ฆในพลับพลาแห่งชุมนุม และเสามे�ฆนั้นอยู่ที่ประตุพลับพลาแห่งชุมนุม

16. และพระเยโฮว่าท์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด ตัวเจ้าจวนจะต้องหลบอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะถูกขึ้นและเล่นชู้กับพระของคนต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขายังหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา
17. แล้วในวันนั้นเราจะกริวต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและช่อนหน้าของเราราสีจากเขา เขายังหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าวว่า 'สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ'
18. ในวันนั้นเราจะช่อนหน้าของเราราสีจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความช้ำทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น
19. เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจะเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเราปรักปำรคนอิสราเอล
20. เพราะว่าเมื่อเราจะได้นำเข้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์ ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเข้า และเข้าได้รับประทานอิ่มหนำและอ้วนพี เขายังหันไปปรนนิบติพระอื่น และหมื่นประมาทเรา และผิดพันธสัญญาของเรา
21. และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว เพลงบทนี้จะเชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขามีวันลืม เพราะแม้แต่เวลาหนึ่งเรารู้ถึงความมุ่งหมายที่เขากำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเข้าเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แน่น
22. โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล
23. พระองค์ตรัสสั่งโดยชูวานุตรชายนุนว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเด็ด เพราเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เข้า เราจะอยู่กับเจ้า
24. ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ลงในหนังสือฉบับแล้ว
25. โมเสสก็บัญชาคนเลี้ยงผู้หามทีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮว่าท์ว่า
26. จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้ไว้ ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮว่าท์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั้นเพื่อเป็นพยานปรักปำรท่าน
27. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกงบฏและคอแข็ง ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกงบฏต่อพระเยโฮว่าท์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด
28. ท่านจะเรียกประชุมพากผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เข้าฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกลให้เป็นพยานปรักปำรเขา
29. เพราะข้าพเจ้าทราบว่าเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพฤติตัวเสื่อมทรามอย่างที่สุด และหันหน้าไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮว่าท์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริวโกรธด้วยการที่เมื่อท่านกระทำ
30. โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าหูประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

1. โอ พ้าสวรรค์ จงเจียหูพัง ข้าพเจ้าจะพูด โอ พิภพโลก ขอจงสดับถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า
2. ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหมายดlongอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้าลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือนอกบ้านอ่อน อย่างห่าฝนตกลงเหนือผักสด
3. เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยื้อราห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา
4. พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง
5. เขาทั้งหลายประพฤติชั่วช้าแล้ว ตำแหน่งของเขานั้นหายใจของบุตรของพระองค์ เขายังคงเป็นยุคvip拉斯และคดโกง
6. โอ ชนชาติโฉดเขลาและเบาความเอี้ย ท่านจะตอบสนองพระเยื้อราห์อย่างนี้ละหรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรค์ท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว
7. จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมาหลายชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเข้าจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกรู้ให้ชัดของท่าน แล้วเข้าจะบอกท่าน
8. เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาdam พระองค์ทรงกันเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล
9. เพราะว่าส่วนของพระเยื้อราห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง
10. พระองค์ทรงพบเข้าในแผ่นดินทຽนดาร ในที่เปลี่ยนไปแล้วซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเข้าไปทั่ว และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเข้าไว้ดังแก่พระเนตรของพระองค์
11. เมื่อันกอินทรีที่กวนรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต กำปือกรองรับลูกไว้ให้เกาอยู่บนปีก
12. พระเยื้อราห์องค์เดียวที่ทรงนำเขามา ไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดอยู่กับเข้า
13. พระองค์ทรงโปรดเข้าให้ชี้ไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เข้าดูน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำมันจากหินแข็งกล้า
14. ให้ได้นมเปรี้ยวจากวัว และให้ได้น้ำนมจากแพะแกะ ได้ไข้มันจากลูกแกะ และแกะผู้พันธุ์บាមาน และผุงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ดื่มน้ำมันของอุ่น คือน้ำอุ่น
15. แต่เยชูวนอ้วนพื้นแล้วก็มีพยศ พอเจ้าอ้วนใหญ่ เนื้อหนานุ่มนิ่ม เข้าทดสอบทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเข้า
16. เข้ายวัญให้พระองค์ทรงอิจฉาด้วยพระต่างด้าว ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายเขาก็ยั่วยุให้พระองค์ทรงกริว
17. เขานุชภาพกับปีศาจแทนพระเจ้า บุชาพระซึ่งเข้าไม่รู้จักมาก่อน บุชาพระใหม่ๆซึ่งเกิดมาเรื่องนี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว
18. ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้กำเนิดท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงบันท่าน
19. พระเยื้อราห์ทอดพระเนตรและทรงชังเข้า เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั่วพระองค์

20. และพระองค์ตรัสว่า 'เราจะซ่อนหน้าของเรารอเจ้าจากเขา เราจะอยู่ดูว่าปลายทางของเขากำลังเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ดีร้อน เป็นลูกเต้าที่ไม่มีความเชื่อ'
21. เขายทำให้เราอิจฉาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขายได้ยั่วโทสะเราด้วยความไว้ประโยชน์ของเข้า ดังนั้นเรางึงทำให้เขาอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั่วโทสะเข้าด้วยประชาชาติที่เขอลากาดินนี้'
22. เพราะมีไฟก่อขึ้นด้วยเหตุความกริวของเรานั้น ไฟก็ใหม่ลูกلامไปจนถึงกันลึกของนรก เพาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากรถเขา
23. เราจะสุมสิ่งร้ายไว้บนเข้าทั้งหลาย และปล่อยลูกธนูของเรามายิงเข้า
24. เขายจะชูป้อมไปเพราความทิว ความร้อนอันแรงกล้าและการทำลายอันน้มขึ้นจะเผาลាសุขเข้าเสีย เราจะส่งฟันสัตว์ร้ายให้มาขบกับพิษของสัตว์เลือยกланใน pangคลี
25. ภายนอกจะมีด้าบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหุ่มและหญิงพรหมจรี ทั้งเด็กที่ยังดูดนนมและคนที่ผอมหงอก
26. เราพูดแล้วว่า เราจะให้เขาระจัดกระจาดไปถึงมุมต่างๆ เราจะให้ชื่อของเขาศูนย์ไปจากความทรงจำของมนุษย์
27. ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริวโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพฤติดังไป กลัวว่าศัตรุทั้งหลายจะพูดว่า กำลังมือของเราจะมีชัย พระเยโซวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่
28. เพราะว่าเข้าทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกรเข้าไม่มีความเข้าใจ
29. ถ้าเขาฉลาดแล้วเข้าจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ
30. คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเข้าได้ขายเข้าเสียแล้วและพระเยโซวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเข้าเสีย
31. เพราะศิลาของเข้าไม่เหมือนศิลาของเรา แม่ศัตรูของเราก็ตัดสินอย่างนั้น
32. เพราะว่าເກາອຸ່ນຂອງເຂາມາຈາກເກາເມືອງໂສໂດມ ມາຈາກໄຣເມືອງໂກໂມຮາທີ ພລອອຸ່ນຂອງເຂາເປັນດີ້ມີ ແລະອຸ່ນທີ່ເປັນພວງໆກົງຂົມຂຶ້ນ
33. ນ້າອຸ່ນຂອງເຂາເປັນພິບຂອງນັກ ເປັນພິບຄຳມີຫຼີຂອງງູເຫົາ
34. ເຮືອນີ້ມີໄດ້ສະສນໄວ້ກັບເຮັດອາກຫົວໝື ປະທັບຕາໄວ້ໃນຄັງຂອງເຮົາ
35. ກາຮແກ້ແຄ້ນແລະກາຮຕອບສອນເປັນຂອງເຮົາ ເທົາຂອງເຂາຈະລື່ນໄກລີໄປຕາມກຳຫັດເວລາ ເພຣະວ່າວັນແໜ່ງຫຍະນະຂອງເຂາຍູ້ໄກລີແຄ່ເອັມແລ້ວ ແລະສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາກຈະມາໂດຍພລັນ
36. ເພຣະພຣະເຍໂສວາຫີຈະທຽງພິພາກຫາປະชาນຂອງພຣະອົງ ແລະທຽງເມຕຕາປຣານີຕ່ອັນຊັບໃຫ້ຂອງພຣະອົງ ເນື້ອທອດພຣະນີຕຽກກຳລັງຂອງເຂາສັ້ນລົງ ໄນມີໄຕຮັງອູ່ຫົວໝືເຫັນຢູ່
37. ແລ້ວພຣະອົງຈະຕຽກສ່ວ່າ ພຣະຂອງເຂາຍູ້ທີ່ໃຫນ ຕີລາທີ່ເຂາພື້ນພານ້ອຍູ້ທີ່ໃຫນເລົ່າ
38. ຄືອຸ່ນທີ່ຮັບປະການໄຟມັນຂອງເຄື່ອງສັຕວນູ້ຫາຂອງເຂາ ແລະດື່ມນ້າອຸ່ນທີ່ເປັນເຄື່ອງດື່ມນູ້ຫາຂອງເຂາ ໄທັບຮຽດພຣະເຫັນ້ນລູກຂຶ້ນຂ່າຍ ໄທັບຮຽດເຫັນ້ນເປັນຜູ້ປ້ອງກັນເຈົ້າຫີ
39. ຈົງດູເຄີດ ຕົວເຮົາ ຄືອເຮົານີ້ແລະເປັນຜູ້ນັ້ນ ນອກຈາກເຮົາໄມ້ພຣະເຈົ້ານີ້ໄດ້ ເຮົາມ່າໄທຕາຍ ແລະເຂົາກໃໝ່ສືວີຕອຍ້ ເຮົາ

ทำให้บ้าดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นเมื่อเราได้

40. เพราะเราซูมีขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิตย์

41. ถ้าเราลับดาบอันหวานวับของเรา และมือของเรายืดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรุของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา

42. เราจะให้ลูกธนูของเราเมามโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเชลย จากศีรษะเจ้านายศัตรุ'

43. โว ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่งพวกรั้งใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรุของพระองค์ และจะทรงเมตตาปรานีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์

44. โมเสสได้มามาเล่าบรรดาถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับโยชูวนุตรชายธนูน

45. และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดาคนอิสราเอลจบแล้ว

46. ท่านก็กล่าวแก่เขาว่า จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้มัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขายจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น

47. เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำ约旦ไปยังครองนั้น

48. และพระเยโฮว่าท์รักกับโมเสสในวันนั้นเองว่า

49. จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริม ถึงยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเยริโค และดูแผ่นดินคاناอันซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์

50. และสิ้นชีวิตเสียบนภูเขาซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น และถูกรวบไปอยู่กับภูตพิญของเจ้า ดังอาโรมพี่ชายของเจ้าได้สิ้นชีวิตที่ภูเขาไฮร์ และถูกรวบไปอยู่กับประชาชนของเข้า

51. เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเราท่ามกลางคนอิสราเอลที่น้ำเมรีบ้าท์แห่งคาดเซในถิ่นทุรกันดารศิน เพราะเจ้ามิได้เคารพเราว่าบริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล

52. เพราะเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล

1. ต่อไปนี้เป็นพรชี๊งโมเสสบุรุษของพระเจ้าได้อวยแก่คนอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต
2. ท่านกล่าวว่า พระเยโฮวาห์เด็ดจากชื่นายน และทรงรุ่งแจ้งจากเสอร์มายังขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เบื้องขวาเมื่อเป็นพระราชนบัญญัติแก่เขา
3. แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเข้าทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระคำรับสารของพระองค์
4. โมเสสบัญชาพระราชบัญญัติไว้แก่เรา เป็นกรรมสิทธิ์ของทุมนุมนุழนายาโคบ
5. พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยซูรุน เมื่อหัวหน้าชนชาติชุมนุมกับคนอิสราเอลทุกตระกูล
6. ขอให้รู้เบนดาร์ชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย อย่าให้ผู้คนของเขามีน้อย
7. ท่านกล่าวถึงพระสำหรับญาติดังนี้ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเสียงของญาติ ขอทรงนำเข้าเข้ากับชนชาติของเขามีของเขาก็ได้ต่อสู้เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเข้าให้พ้นจากปราปักษ์ของเขามี
8. ท่านกล่าวถึงเลวีว่า ขอให้ทุนมีมั่นและอุริมของพระองค์อยู่กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทดลองแล้วที่试验มั่สสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่นำเมรีบ้าห์
9. ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า 'ข้าพเจ้ามิได้เห็นเขา' เขายังไม่จำเป็น้องของเขามี และไม่รู้จักลูกของตนเอง เพราะว่าเข้าปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ และรักษาพันธสัญญาของพระองค์
10. เข้าทั้งหลายจะสอนคำดินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอล เข้าจะวางเครื่องห้อมต่อพระพักตร์พระองค์ และถวายเครื่องเผาน้ำชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของพระองค์
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงอำนวยวัยพระพรแก่ข้าของของเขามี และโปรดการงานที่มีเขามาทำ ขอทรงตีทำลายบันเอวแห่งศัตรุของเขามี คือผู้ที่เกลียดชังเขามี อย่าให้ลูกขึ้นอีกได้
12. ท่านกล่าวเรื่องเบนยาaminว่า คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย พระเยโฮวาห์จะทรงปกเขามาไว้วันยังค่ำ และจะทรงประทับอยู่ระหว่างป่าของเขามี
13. และท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า ขอให้แผ่นดินของเขาก็ได้รับพระพรจากพระเย霍瓦ห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้าสรรค์ ทั้งน้ำค้างและจากน้ำดาลชี้ช่องมองอยู่ข้างล่าง
14. ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของดวงอาทิตย์ และพีชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด
15. พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาเด็กคำบรรพ์ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขามีอยู่ตลอดกาล
16. และผลประเสริฐที่สุดของพิภพและสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่ฟูมไม้มี ขอให้พระเหล่านี้ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน
17. ส่งรากซึ่งเขามีอ่อนลุกไว้ทั่วปีของเขามี เขาของเขามีอ่อนเขายาโคกระทิง และด้วยเขานั้นเขามีจะดันชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนอิสราเอลนับหมื่นเป็นเช่นนี้ คนมันสเสนห์นับพันกีเหมือนกัน
18. ท่านกล่าวถึงเศษลุนว่า เศษลุนเอ่ย จงปีติร่าเริงเมื่อท่านออกไป และอิสสาการ์เอ่ย จงปีติร่าเริงในเต็นท์ของตน
19. เขามีจะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั้น เพราะเขามีจะดูดความ

อุดมจากทะเลและได้ชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย

20. ท่านกล่าวถึงการด่าว่า สาธุการเดิมพระองค์ผู้ทรงขยายกาด ก้าดหมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เข้าทึ่งเขนและกระหม่อมบนศีรษะ
21. เขาเลือกแผ่นดินส่วนเดียวที่สุดเป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว และเขามาถึงหัวหน้าของชนชาตินี้ เข้าได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล
22. และท่านกล่าวถึงด้านว่า ด้านเป็นลูกสิงโตที่กระโಡมาจากเมืองนาชาน
23. และท่านกล่าวถึงน้ำฟทาลีว่า โอ น้ำฟทาลี ผู้อิ่มด้วยพระคุณและหนำด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้
24. และท่านกล่าวถึงอาเซอร์ว่า ขอให้อาเซอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เข้าเป็นที่โปรดปรานของพื้นดินของเข้า และให้เข้าชุ่มเท้าเขางลงในน้ำมัน
25. รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลังของท่านเป็นอย่างนั้น
26. ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยชูวน พระองค์เสด็จมาทางฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ่าอ่า ตระการของพระองค์ตามท้องฟ้า
27. พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิตย์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกรณิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลักดันให้ออกไปพ้นหน้าท่าน และจะตรัสว่า 'ทำลายเสียเถอะ'
28. ดังนั้นแหล่ง อิสราเอลจึงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว นำพุแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำอุ่น เออ ห้องฟ้าของพระองค์จะป্রอยน้ำค้างลงมา
29. โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ คราเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วยพระเยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มุสาทั้งสิ้น ท่านจะเหยียบยำไปบนปูชนียสถานสูงของเข้า

1. และโมเสสกีขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขาโนเบ ถึงยอดเขาปีสกาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิเลอาดจนถึงดาน
2. ทั้งนั้นฟพาลีทั่วหมด เห็นแผ่นดินเอฟราอิม และมนัสเสห์ ทั่วแผ่นดินญูดาห์ "ไกลไปถึงทะเลที่อยู่ไกลออกไป"
3. ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเยรีโค เมืองต้นอินทรผลัม "ไกลไปจนถึงโคอาร์"
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัก และต่อยาโคบ ว่า 'เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า' เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น
5. เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสั่นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์
6. และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขานั้นในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบเนบเปอร์ จนถึงทุกวันนี้หมายผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่
7. เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านมีได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย
8. และคนอิสราเอลร้องให้ถึงโมเสสที่รับโมอับสามสิบวัน แล้ววันที่ร้องให้ไว้ทุกขอถึงโมเสสก์สิ้นลง
9. โยชูวานบุตรชายนูนเมจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพาะโมเสสได้อามือของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
10. ตั้งแต่วันนั้นมา ก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอล semen โมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า
11. ไม่มีผู้ใด semen ให้มีอนุท่านในเรื่องหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟารโห์และต่อบรรดาข้าราชบริพารของฟารโห์ และต่อแผ่นดินของท่านทั้งสิ้น
12. และในเรื่องอำนาจยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทั้งสิ้นซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง

ໄໂຍ້ງວາ

บทที่ 1

1. ออยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮว่าห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮว่าห์ตรัสกับโยชูวาบุตรชายนุ้นผู้รับใช้ของโมเสสว่า
2. โมเสสผู้รับใช้ของเรารสิ้นชีวิตแล้ว จะนั่นบัดนี้จงลูกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำ约อร์เดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมดไปยังแผ่นดินซึ่งรายกให้แก่เข้าทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล
3. ทุกๆตำบลถินที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่เราได้ตรัสไว้กับโมเสส
4. ตั้งแต่ถินทุรกันดารและภูเขาเลบานอนนี้ไกลไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำ约ูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนอิสติไท์ ถึงทางใหญ่ทางศีรษะน้ำตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า
5. ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดต่อหน้าเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วฉันใด เราจะอยู่กับเจ้าฉันนั้น เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย
6. จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเข้าทั้งหลายว่าจะยกให้เข้า
7. เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งเกิด ระวังที่จะกระทำการตามพระราชบัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้นั้น อย่าหลีกเลี่ยงจากพระราชบัญญัตินั้นไปทางขวาเมื่อหรือทางซ้าย เพื่อว่าเจ้าจะไปในถินฐานนี้ได้ เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี
8. อย่าให้หนังสือพระราชบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจะตรึกตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำการข้อความที่เขียนไว้นั้นทุกประการ และเจ้าจะมีความจำเร็ว และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี
9. เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือครั้งกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถินฐานนี้ได้พระเยโฮว่าห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า
10. แล้วโยชู瓦บัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของประชาชนว่า
11. จงไปในค่ายสั่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันท่านทั้งหลายจะต้องยกข้ามแม่น้ำ约อร์เดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮว่าห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้ยึดครอง
12. แล้วโยชูวาบัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของประชาชนว่า
13. จงจำคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮว่าห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮว่าห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจัดที่พักให้ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน
14. จงให้ภารยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และผุ่งสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ที่ฟากแม่น้ำ约อร์เดนข้างนี้ แต่ผู้ชายที่ชำนาญศึกษาทั้งหลายในพวกท่านต้องถืออาวุธข้ามไปเป็นทัพหน้า เพื่อช่วยพื่น้องของตน
15. จนกว่าพระเยโฮว่าห์จะประทานที่พักให้แก่พื่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ท่าน ทั้งให้เข้าได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮว่าห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เข้า และท่านจึงจะกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านยึดครองและถือไว้เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดินซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮว่าห์ได้ให้แก่พวกท่านฟากแม่น้ำ约อร์เดนข้างนี้ทางด่วนอาทิตย์ขึ้น

16. เขาก็หงายจึงตอบโดยชูว่าว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเราราจะกระทำตาม ท่านจะให้พวกเรามาไปในที่ใด เราจะไป
17. เราเชื่อฟังโน้มesonในเรื่องทั้งปวงอย่างไร เราจะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยอรมันห์พระเจ้าของท่านทรงสติตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สติตกับโน้มesonก็แล้วกัน
18. ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเข้าอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเด็ด

- ต่อมาโดยช่วยเหลือกันได้ใช้ช่วยสองคนจากเมืองชิทวิมเป็นการลับให้ไปสอดแนม กล่าวว่า จะไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเยรีโคด้วย คนหัวหน้าสองคนไปเข้าไปในเรือนของหญิง索เกนีคนหนึ่งชื่อร้าบบ และพากอยู่ที่นั่น
  - มีคนทูลกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า ดูเดิม มีชายอิสราเอลบางคนเข้ามาคนนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน
  - ฝ่ายกษัตริย์เมืองเยรีโคจึงใช้คนไปสั่งราชบัลว่า จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้าอุกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา
  - แต่หญิงนั้นได้ช่อนชายทั้งสองเสียแล้ววึงกล่าวว่า มีผู้ชายมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ
  - ต่อมาเมื่อจะปิดประตูเมืองในเวลาพหลบค่า คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เข้าไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จึงรีบตามเขาไปเกิด คงทันเข้า
  - แต่หญิงนั้นได้พากนทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้วช่อนตัวเข้าไว้ใต้ดันปานซึ่งวางลำดับหากไว้ที่ด้านฟ้าบันหลังคนนั้น
  - เข้าทั้งหลายก็เล่าตามคนทั้งสองไปทางแม่น้ำ约瑟์เดนจนถึงท่าข้าม พอกันที่ไม่ตามนั้นออกไปแล้วเขาก็ปิดประตูเมือง
  - เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่ถอนหญิงนั้นก็ขึ้นไปหาเขานบนหลังคา
  - กล่าวแก่ชายนั้นว่า ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พากท่าน ความครั้มกลัวต่อท่านได้ตอกอยู่บนเราทั้งหลาย และบรรดาชาวแผ่นดินก็รักครั่มต่อท่าน
  - พระเรอาทิตย์ได้ยินเรื่องที่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากการอิอิปต์และเรื่องการที่ท่านได้กระทำการแก่กษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ฝากแม่น้ำ约瑟์เดนข้างโน้น คือกษัตริย์สโ昏และโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทำลายเสียสิ้น
  - พระเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสักคนหนึ่งเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสรรค์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง
  - บัดนี้ขอท่านปฏิญาณให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรื่องบิดาของดิฉันและให้มีหมายสำคัญอันแน่นอนต่อกัน
  - และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พื่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศัญญาตินี้ ให้ชีวิตเราอุดจากตาย
  - ชายนั้นจึงตอบนางว่า ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้า乃是หรือ ถ้าเจ้าไม่แพร่พรายธุรกิจนี้แก่ผู้ใด เราจะมีความเมตตาและจริงใจต่อเจ้า เมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา
  - แล้วนางจึงเอาเชือกห้อยอกเข้าทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง
  - นางจึงบอกเขาว่า จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไม่ตามจะพบเข้า จงช่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไม่ตามจะกลับ แล้ววึงค่อยออกเดินต่อไป
  - ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า ฝ่ายเราจะไม่ให้ผิดคำปฏิญาณซึ่งเจ้าได้ให้เราปฏิญาณนั้น
  - ดูเดิม เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจะเอาด้วยแಡนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้ายื่นเรາลงไปนั้น และเจ้าจะ

- รวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และครัวเรือนของบิดาทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน
19. ถ้ามีผู้ใดออกไปที่ถนนนอกประตูบ้าน ให้โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของผู้นั้นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนใดยกมือขึ้นทำร้ายผู้ใดที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของเราเดด
20. แต่ถ้าเจ้าแพร่พรายธุรกิจของเราแก่ผู้ใด เรายังพ้นจากคำปฏิญาณซึ่งเจ้าให้เราปฏิญาณไว้แน่น
21. นางจึงกล่าวว่า ให้เป็นไปตามคำของท่านเดด แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองคนนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเออ方言 แดงผูกไว้ที่หน้าต่าง
22. คนทั้งสองออกไปแล้วปืนขึ้นไปบนกฎเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหาอยู่ตลอดทางก็ไม่พบ
23. ชายทั้งสองก็ลงจากกฎเขาอีก และข้ามไปหาโยธาบุตรชายนุน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง
24. และเขากล่าวแก่โยธาว่า พระเย娑วาร์ททรงมอบแผ่นเดินนั้นทั้งหมดไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มีใจครั้นคร้ามไป เพราะเราเป็นเหตุ

บทที่ 3

1. ฝ่ายโยชูวากีตื่นแต่เช้า เข้าห้องหลัยยกอกจากซิทธิมามถึงแม่น้ำจอร์เดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เข้าพักอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป
2. ครั้นล่วงมาได้สามวัน พากเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย
3. แล้วบัญชาประชาชนว่า เมื่อท่านเห็นทีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปูโรหิตหมายไป ก็ให้ยกอกออกจากที่ของท่านตามทีบันนั้นไป
4. ทิ้งระยะของท่านไว้ให้ห่างจากทีบประมาณสองพันศอก อย่าเข้าไปใกล้ทีบันนั้น เพื่อท่านหังหลัยจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยมาทางนี้ก่อน
5. ฝ่ายโยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ก็ได เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางท่าน
6. โยชูวะสั่งพากปูโรหิตว่า จงยกทีบพันธสัญญาข้ามไปข้างหน้าประชาชนทั้งปวง เขาก็ยกทีบพันธสัญญาเดินไปข้างหน้าประชาชน
7. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวะว่า วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่า เรายกับโนมสณาแล้วอย่างไร เราจะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น
8. และเจ้าจะสั่งปูโรหิตผู้หามทีบพันธสัญญาว่า 'เมื่อท่านหังหลัยมาริมแม่น้ำจอร์เดนลงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์เดน'
9. และโยชูวากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า จงมาที่นี่ก็ได และฟังพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
10. และโยชูวากล่าวว่า โดยเหตุนี้ท่านหังหลัยจะได้ทราบว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และว่าพระองค์จะทรงขับไล่คนคاناอัน คนธิตไทร์ คนไฮไวร์ คนเปริสซี คนเกอร์กาซี คนอาโมไรต์ และคนเยบุสให้พ้นหน้าท่านหังหลัยอย่างแน่นอน
11. ดูก็ได้ ทีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าปีนสากลพิภพจะข้ามไปข้างหน้าท่านลงไปในแม่น้ำจอร์เดน
12. เหตุฉะนั้นจงเลือกคนสิบสองคนออกจากตระกูลอิสราเอลตระกูลละคน
13. และต่อมาหันที่ที่เมื่อฝ่าเท้าของปูโรหิตผู้หามทีบแห่งพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์เดน น้ำในแม่น้ำจอร์เดนจะถูกตัดขาดจากน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้นจะหยุดตั้งขึ้นเป็นกองเดียว
14. ดังนั้นเมื่อประชาชนยกจากเต็นท์ของเข้าหังหลัย เพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์เดน พร้อมกับปูโรหิตหมายทีบพันธสัญญาไปข้างหน้าประชาชน
15. เมื่อคนหามทีบมาถึงจอร์เดนและเท้าของปูโรหิตผู้หามทีบกำลังในขอบแม่น้ำแล้ว (จอร์เดนขึ้นท่อมผึ่งตลอดกุดเกี่ยวข้าวเสมอ)
16. น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดตั้งขึ้นและนูนขึ้นเป็นกองไกลอกรกไปยิ่งนักตั้งแต่เมื่องอดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆ เมืองศาราหาน และน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลแห่งทิรับ คือทะเลเม่นน้ำก็ขาดกันสิ้น แล้วประชาชนก็ข้ามไปที่ผึ่งตรงข้าม

เมืองเยริโค

17. และบุตรหิตผู้หามทีบพันธสัญญาของพระเยโฮ瓦ห์ยืนมั่นอยู่บนดินเดนแห่งกลางแม่น้ำ约爾์เดน คนอิสราเอล
ทั้งหมดก็เดินข้ามไปบนดินแห่ง จนประชาชนข้ามแม่น้ำ约爾์เดนไปหมด

บทที่ 4

1. ต่อมามี่อประชาชนนั้นได้ข้ามแม่น้ำจอร์เดนสืบจรมดแล้ว พระเยโไฮว่าท์ตรัสสั่งโยชูาว่า
2. จงเลือกชาวยิบสองคนจากประชาชนตระกูลละคน
3. และบัญชาเขาว่า 'จงไปເօາສີລາສີບสองກ້ອນຈາກທີ່ນີ້ທີ່ກ່າງແມ່ນ້າຈອຣັດນ ຕຽບທີ່ຫຶ່ງເທົ່າຂອງປູໂຮທິຕິຍືນມໍ່ອຢູ່ນັ້ນ ຂົນມາວາງໄວ້ໃນທີ່ຫຶ່ງທ່ານທັງໝາຍຈະນອນໃນຄືນວັນນີ້'
4. ແລ້ວໂຍູ້ວາກີ່ເລືອກชาຍີບสองຄນ ຫຶ່ງທ່ານຈັດຕັ້ງຈາກປະຊາຊົນອີສຣາເອລຕະກຸລລະຄນ
5. ໂຍູ້ວາຈຶ່ງສັ່ງເຂົາວ່າ ຈົນຜ່ານໄປໜ້າທີ່ບໍ່ຂອງພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານລົງໄປໜ້າຈອຣັດນ ແລ້ວແບກ ຕີລາມາຄນລະກ້ອນຕາມຈຳນວນຕະກຸລຄນອີສຣາເອລ
6. ເພື່ອວ່າສິນນີ້ຈະເປັນໝາຍສຳຄັນໃນໜຸ່ພວກທ່ານທັງໝາຍ ໃນເມື່ອລູກຫລານຂອງທ່ານຈະຄາມປິດາໃນເວລາຕ່ອໄປວ່າ 'ຕີລາ ເຫັນນີ້ມີຄວາມໝາຍຍະໄຮ'
7. ແລ້ວທ່ານຈົນຕອບພວກເຂົາວ່າ 'ນ້າທີ່ຈອຣັດນາດຈາກກັນຕ່ອໜ້າທີ່ບັນຫຼັກສົມບັນຫຼັກສົມ ແທ່ງພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ ເມື່ອທີ່ບັນຫຼັນຂ້າມ ແມ່ນ້າຈອຣັດນ ນ້າໃນແມ່ນ້າຈອຣັດນກີ່າດຈາກກັນ ຕີລາເຫັນນີ້ຈະເປັນທີ່ຮ່າລືກແກ່ລູກຫລານອີສຣາເອລເປັນນິຕິຍ່'
8. ດັນອີສຣາເອລເຫັນນີ້ກໍຈະທຳຕາມທີ່ໂຍູ້ວາບັນຫຼັກ ແລະ ຂົນທີ່ສີບสองກ້ອນມາຈາກລາງຈອຣັດນ ຕາມຈຳນວນຕະກຸລ ຄນອີສຣາເອລ ດັ່ງທີ່ພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ຮັສສັ່ງໂຍູ້ວາ ແລະ ເຂົາກີ່ແບກມາຍັງທີ່ຫຶ່ງເຫັນວ່າ ວິໄວ້ທີ່ນັ້ນ
9. ແລ້ວໂຍູ້ວາໄດ້ຕັ້ງຕີລາສີບสองກ້ອນໄວ້ກ່າງແມ່ນ້າຈອຣັດນ ຕຽບທີ່ທີ່ເທົ່າຂອງປູໂຮທິຕິຜູ້ໜ້າທີ່ບັນຫຼັກສົມບັນຫຼັກສົມ ແລະ ຕີລາເຫັນນີ້ຍັງອຢູ່ຈຸນທຸກວັນນີ້
10. ເພຣະວ່າປູໂຮທິຕິຜູ້ໜ້າທີ່ບັນຫຼັນໄດ້ຍືນອຢູ່ທີ່ກ່າງຈອຣັດນກວ່າສິ່ງສາຮັບຈະສຳເຮົາ ຕາມຫຶ່ງພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ບັນຫຼັກສົມບັນຫຼັກສົມ ໄທັນອກປະຊານ ດາມຫຶ່ງໂມເສສໄດ້ບັນຫຼັກໄວ້ກັບໂຍູ້ວາທຸກປະກາດ ແລ້ວປະຊານກີ່ຈົບຂໍາມໄປ
11. ຕ່ອມາມື່ອປະຊານຂ້າມໄປໝາດແລ້ວ ທີ່ບໍ່ແກ່ພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ແລະປູໂຮທິຕິກີ່ຂ້າມໄປຕ່ອໜ້າປະຊານ
12. ດັນຮູບແບບ ດັນກາດ ແລະ ດັນມັນສເສສ໌ຮົ່ງຕະກຸລຖື່ອອາວຸຫນໍາຫັນອີສຣາເອລຂ້າມໄປຕາມທີ່ໂມເສສໄດ້ສັ່ງເຂົາໄວ້
13. ມີຄົນເຖິ່ງອາວຸຫຼາໄວ້ພ່ອມື່ອທີ່ຈະເຂົາສົງຄຣາມປະມາຄສື່ໜີ່ນີ້ຄົນໄດ້ຂ້າມໄປຕ່ອພຣັກຕຣີພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ເພື່ອທຳຕິກ ໄປຄື່ງທີ່ ຮາບເຂົດເມື່ອງເຢີໂຄ
14. ໃນວັນນີ້ພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ຮຽຍກຍ່ອງໂຍູ້ວາທ່າມກ່າງສາຍຕາຂອງຄນອີສຣາເອລທັງປວງ ເຂົາທັງໝາຍກີ່ຢ່າເກຣ່າທ່ານ ດັ່ງ ທີ່ເຂົາເຄຍຢ່າເກຣ່າໂມເສສຕລອດໜີ່ວິວທີ່ຂ່າຍທ່ານ
15. ພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ຮັສກັບໂຍູ້ວາວ່າ
16. ຈົນບັນຫຼັກປູໂຮທິຕິຜູ້ໜ້າທີ່ບັນຫຼັກສົມບັນຫຼັກສົມ ໃຫ້ຂຶ້ນມາຈາກຈອຣັດນ
17. ໂຍູ້ວາຈຶ່ງບັນຫຼັກແກ່ປູໂຮທິຕິວ່າ ຈົນຂຶ້ນມາຈາກຈອຣັດນເຄີດ
18. ຕ່ອມາມື່ອປູໂຮທິຕິຜູ້ໜ້າທີ່ບັນຫຼັກສົມບັນຫຼັກສົມ ແທ່ງພຣະຍෙໂຍູ້ວາທ່ຂຶ້ນມາຈາກລາງຈອຣັດນ ເມື່ອຝ່າເທົ່າຂອງປູໂຮທິຕິຍືນຂຶ້ນ ໜໍ້ຍືບແຜ່ນດິນແທ້ງ ນ້າໃນຈອຣັດນກີ່ກັບມາຍັງທີ່ເກົ່າໄລທ່ວມື່ອຢ່າງເດີມ
19. ປະຊານໄດ້ຂຶ້ນຈາກຈອຣັດນໃນວັນທີສີບເດືອນທີ່ໜຶ່ງໄປຕັ້ງຄ່າຍອຢູ່ທີ່ກິລກາລ ຮົມເຂົດເມື່ອງເຢີໂຄຂ້າງທີ່ສະວັນອອກ
20. ແລະ ຕີລາສີບสองກ້ອນຫຶ່ງເຂົານໍາອອກມາຈາກຈອຣັດນັ້ນ ໂຍູ້ວາກີ່ໄດ້ຕັ້ງໄວ້ທີ່ກິລກາລ

21. ท่านเจึงกล่าวแก่คุนอิสราเอลว่า เวลาภายหน้าเมื่อลูกหลานจะถามบิดาของเขาว่า 'ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร'
22. แล้วท่านจงตอบแก่ลูกหลานให้ทราบว่า 'อิสราเอลได้ข้ามจรดเด่นนีบนดินแห่ง'
23. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกระทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห่งไปเพื่อท่าน จนท่านข้ามไปได้หมด
ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่ทะเลแดง ทรงกระทำให้แห้งเพื่อเราทั้งหลาย จนเรารข้ามไปหมด
24. เพื่อชนชาติทั้งหลายทั่วพิภพจะได้ทราบว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์นั้นทรงฤทธิ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระ
เยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์

บทที่ 5

1. ต่อมามีบรรดาภัตตริย์ของคนอาโม่ไรซึ่งอยู่ฝากจอร์เดนข้างตะวันตก และบรรดาภัตตริย์ของคนคานาอัน ซึ่งอยู่ใกล้ทะเล ได้ยินว่าพระเยโไฮวาร์ดบันดาลให้น้ำในจอร์เดนแห่งไปต่อหน้าคนอิสราเอล ให้เราข้ามฝากไปได้หมดแล้ว จิตใจของเขาก็ละลายไป ไม่มีกำลังใจในตัวอีกต่อไปเหตุเพราคนอิสราเอล
2. คราวนั้น พระเยโไฮวาร์ดรักกับโยชูาว่า จงทำมีดด้วยหินคอมและให้คนอิสราเอลเข้าสุนัตเป็นครั้งที่สอง
3. โยชูาวาจึงทำมีดด้วยหินคอมและให้คนอิสราเอลเข้าสุนัตที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายองคชาต
4. นี่แหลกเป็นเหตุซึ่งโยชูาวาให้เข้าเข้าสุนัต ในบรรดาประชาชนผู้อกรมาจากอียิปต์พากผู้ชาย คือทหารทั้งหมดสิ้น ชีวิตเสียตามทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์
5. แม้ว่าประชาชนผู้อกรมาเหล่านี้ได้เข้าสุนัตหมดทุกคนแล้ว แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดมาใหม่ตามทางที่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสุนัต
6. เพราะว่าคนอิสราเอลเดินทางสี่สิบปีอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น คือทหารที่ออกจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขามิได้เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโไฮวาร์ด ผู้ซึ่งพระเยโไฮวาร์ดทรงปฏิญาณกับเขาว่า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เข้าเห็นแผลนัดเดียว ซึ่งพระเยโไฮวาร์ดได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย เป็นแผลนัดเดียวที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์
7. แต่บุตรของเขารู้ว่าพระองค์ทรงให้แทนเขานั้น โยชูาวาก็ได้ให้เข้าสุนัต เพราะว่าเขายังไม่เข้าสุนัต เพราะว่าเขายังไม่เคยได้เข้าสุนัตเมื่อมาตามทาง
8. ต่อมามีโอได้ให้ประชาชนเข้าสุนัตเสร็จหมดแล้ว เขาก็พากอยู่ในที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ
9. พระเยโไฮวาร์ดรักกับโยชูาว่า วันนี้เราได้กลิ้งความอดสูเพราอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า กิลกาลจนทุกวันนี้
10. ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิลกาล เขาก็อพากลับสกานิวันที่สิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่รับเมืองเยรีโค
11. วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาลปัสกาน วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผลนัดเดียว คือขันมีรีเชื้อและข้าวคั่ว
12. ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมาแก้ขาดไป คือเมื่อเขาก็ได้รับประทานผลจากแผลนัดเดียว คนอิสราเอลไม่มีนาฬิกาเลย ในปีนั้นเขารับประทานผลจากแผลนัดเดียวทัน
13. ต่อมามีโยชูาวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเกดิ มีชายคนหนึ่งชักดาบออกมากลีบอยู่อยู่ต่ำลงหน้าท่าน โยชูาวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู
14. ผู้นั้นจึงตอบว่า มิใช่ ที่เรามานี้ก็มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโไฮวาร์ด ฝ่ายโยชูาวาก็ทราบลงถึงดินมั่สการแล้ว ตามว่า เจ้านายของข้าพเจ้าท่านจะให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำอะไร
15. และจอมพลโยธาของพระเยโไฮวาร์ดจึงสั่งโยชูาวา จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่ นี้เป็นที่บริสุทธิ์ โยชูาวาก็กระทำการ

บทที่ 6

1. เพราะเหตุคนอิสราเอลเมืองเยรีโคต้องถูกปิดไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย
2. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูาว่า ดูนะ เราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ในมือเจ้าแล้ว ทั้งกษัตริย์และทั่วทัพ
3. เจ้าทั้งหลายจะเดินบนรอบเมือง คือให้บรรดาทัพไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจะทำเช่นนี้ทุกวัน
4. ให้บุหริทเจ็ดคนถือแตรเรียกตัวผู้เจิดคันนำหน้าหีบ และในวันที่เจิดนั้นเจ้าทั้งหลายจะเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้บุหริทเป่าแตรไปด้วย
5. และต่อมาเมื่อเข้าเป้าเขาก็จะเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแต่ร้นนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงหัวใจขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็จะพังลงราบ และประชาชนจะขึ้นไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน
6. ฝ่ายโยชูาบุตรชาญนูนจึงเรียกบุหริทมาสั่งว่า จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นมาไว้ ให้บุหริทเจ็ดคนถือแตรเรียกตัวผู้เจิดคันเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์
7. และท่านสั่งประชาชนว่า จงออกเดินรอบเมืองนั้น ให้ทัพหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์
8. ต่อมาเมื่อยอชูาบัญชาแก่ประชาชนแล้ว บุหริทเจ็ดคนที่ถือเขาก็จะเสียงดังก็เดินผ่านไปข้างหน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และเป่าแตรไปด้วย และมีหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ตามเขามา
9. และทัพหารถืออาวุธเดินอยู่หน้าบุหริทผู้เป่าแตร และกองรองรังหลังก็เดินตามหีบ ฝ่ายบุหริทนั้นก็เดินเรื่อยไปเป่าแตรอยู่
10. แต่โยชูาบัญชาประชาชนว่า ท่านอย่าหัวร้อง อย่าให้เครื่องเสียงของท่าน อย่าให้ถ้อยคำหลุดจากปากของท่านทั้งหลายเลย จนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าบอกให้ท่านหัวร้อง ท่านจึงหัวร้องกัน
11. หีบแห่งพระเยโฮ瓦ห์จึงเวียนรอบเมืองดังนี้แหละ คือเวียนรอบหนึ่งเที่ยว เขาก็กลับเข้าค่าย นอนค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น
12. โยชูาตีนขึ้นแต่เช้าและบุหริทก็ยกหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมา
13. และบุหริทเจ็ดคนถือแตรเรียกตัวผู้เจิดคันเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เรื่อยไปและเป่าแตรไปด้วย และทัพหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าเข้า และกองหลังก็เดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ฝ่ายบุหริทนั้นก็เดินเป่าแตรไปเรื่อยๆ
14. และในวันที่สองเขาก็เดินรอบเมืองนั้นครั้งหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายอีก เข้าทำเช่นนี้อยู่ทุกวัน
15. ต่อมาในวันที่เจ็ดเขากลับขึ้นแต่เช้าตรู่ เดินรอบเมืองอย่างเคยเจ็ดครั้ง เฉพาะวันเดียวนั้นเข้าได้เดินกรอบเมืองเจ็ดครั้ง
16. อุญมาในครั้งที่เจ็ด เมื่อบุหริทเป่าแตร โยชูาบอกแก่ประชาชนว่า จงหัวร้องขึ้นเกิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว
17. เมืองนั้นและสารพัดในเมืองนั้นจะถูกสาปแช่งต่อพระเยโฮวาห์ เว้นแต่ราชบัพชัญโภภานีกับคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือนของนางจะรอดชีวิต เพราะว่านางได้ซ่อนผู้สืบสานตระกูลของเราไว้
18. แต่ส่วนท่านทั้งหลาย จงห่างไกลจากของที่ถูกสาปแช่งนั้น เกรงว่าเมื่อท่านทั้งหลายจะเก็บสิ่งที่ถูกสาปแช่งแล้ว

นั้นไว้บ้าง ท่านเองจะต้องถูกสาปแช่ง ทั้งจะทำให้ค่ายของคนอิสราเอลเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง และนำความทุกข์ลำบากมาสู่

19. แต่บรรดาเงินและทอง และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถาวรแต่พระเยโฮวาห์ให้นำเข้าไปไว้ในคลังของพระเยโฮวาห์

20. เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อปูโรหิตเป่าแต่ ดังนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแต่ เขาก็ให้ร้องดังและกำแพงก็พังลงรับ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรองไปข้างหน้าตนและเข้ามีดเมืองนั้น

21. แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยความดาม ทั้งชายและหญิง หนุ่มและแก่ ทั้งวัว แกะและลา

22. แต่โยชู瓦ได้สั่งชายสองคนผู้ที่ไปสอดแนมแผ่นดินนั้นว่า จงเข้าไปในเรือนของหญิงโซเกณี และนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นมีอยู่อุกมาดังที่ท่านได้ปฏิญาณแก่นางไว้

23. ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนำรหับอุกมา กับบิดามารดาและพี่น้องและสารพัดซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางอุกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล

24. ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และด้วยเหล็กนั้น เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

25. ส่วนรหับทหญิงโซเกณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชู瓦ได้ไว้ชีวิต และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะว่านางซ่อนผู้สื่อสาร ซึ่งโยชู瓦ส่งไปสอดแนมเมืองเยรูโคนิกให้ผู้นั้นได้รับคำสาป

26. ในคราวนั้นโยชู瓦ให้คนทั้งหลายปฏิญาณว่า ผู้ใดที่ลูกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรูโคนิกให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ผู้ใดวางแผนก็ให้ผู้นั้นเสียบุตรหัวปี ผู้ใดตั้งประตุเมืองขึ้นก็ให้เสียบุตรสุดท้อง 27. ดังนั้นและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยชู瓦 และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

1. แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น เพราะอาchanบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายศับดิ ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลญาดาห์ ได้นำของที่ถูกสาปแช่งบางส่วนไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็กลุ่งขึ้น ต่อคนอิสราเอล
2. ฝ่ายโยชู瓦ให้คนออกจากเบร์โคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบราเวน ข้างทิศตะวันออกของเมืองเบร์โค นอกเขาว่า จะขึ้นไปและสอดแแนวดูเมืองนั้น คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแแนวดูที่เมืองอัย
3. และเขากลับมารายงานแก่โยชู瓦ว่า ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป ให้สักสองสามพันคนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดลำบากที่นั่นเลย เพราะเขามีคนน้อย
4. เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั่นเพียงสามพันคน แต่ต้องแตกหนีให้พ้นหน้าชาวเมืองอัย
5. ฝ่ายชาวเมืองอัยก็ฆ่าพันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน โดยขับไล่คนเหล่านั้นจากตรงหน้าประตูเมืองไป ยังเชบาริมพื้นเข้าตามทางลง และจิตใจของประชาชนก็หลายไปอย่างน้ำ
6. ฝ่ายโยชู瓦ก็จีกเสือผ้าของตนชูหน้าลงถึงดินหน้าทีบแห่งพระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น ทั้งท่านกับพวกผู้ใหญ่ของ คนอิสราเอล ต่างก็เอาผงคลีดินใส่ศีรษะของตน
7. โยชู瓦กราบทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อนิจ佳เออย เป็นไวนพระองค์จึงทรงนำชาตินี้ขึ้ม แม่น้ำจอร์เดนมา เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์มีความเสียดายที่ ไม่พอใจอยู่เพียงฟากแม่น้ำจอร์เดนข้างโน้น
8. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะทูลประการใดได้เล่าเมื่ออิสราเอลหันหลังหนีให้พ้นหน้าศัตรูเสียแล้ว
9. เพราะว่าคนคนนาอันกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน และคงจะยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดชือ ของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดินโลก และพระองค์จะทรงกระทำการใดต่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
10. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชู瓦ว่า จงลุกขึ้นเกิด ไวนเจ้าจึงชูหน้าลงดังนี้เล่า
11. คนอิสราเอลได้กระทำบ้าป๊า เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ เขายังได้ยกยกของที่ถูกสาปแช่ง เขายังได้ ขโมยและปิดบัง และได้อาช่องรวมไว้กับข้าของของตน
12. เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของตนไม่ได้ ได้หันหลังหนีต่อหน้าศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูก สาปแช่ง เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลาง พวกเจ้า
13. จงลุกขึ้นชาระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า 'จงชาระตัวเสียเพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคน อิสราเอลกล่าวเช่นนี้ว่า โอ อิสราเอลเออย มีสิ่งของที่ถูกสาปแช่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้ จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของที่ถูกสาปแช่งนั้นออกเสียจากหมู่พวกเจ้า'
14. พ่อรุ่งเข้าเจ้าทั้งหลายจะเข้ามาทีละครุณ ตระกูลใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาทีละครุณ ครอบครัว ครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาทีละครุณเรื่อง ครุณเรื่องใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ ก็ให้ เข้ามาทีละคน

15. ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกสาปแห่งนั้น ก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเข้าและสารพัดที่เป็นของเข้า เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยซูวาร์ และพระเขาก็ได้กระทำความโง่เข้ามาในอิสราเอล
16. โดยชúaเจิงลูกขึ้นแต่เช้าต្រូវ แล้วนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ลະตระกูล และตระกุลยุด้าห์ถูกทรงเลือก
17. จึงนำครอบครัวของยุด้าห์เข้ามา และทรงเลือกครอบครัวเศ-ราห์ และนำครอบครัวเศ-ราห์มาที่ลະคน และศบดีถูกทรงเลือก
18. และนำครัวเรือนของท่านเข้ามาที่ลະคน และคนที่ถูกทรงเลือกคืออาคนบุตรชายคามี ผู้เป็นบุตรชายศบดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกุลยุด้าห์
19. ฝ่ายโดยชúaเจิงกล่าวแก่อาคนว่า ถูกเอี่ย จงถวายส่งรำตีแด่พระเยซูวาร์พระเจ้าของอิสราเอล และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้ามาว่าเจ้าได้กระทำอะไรไป อย่าปิดบังไว้จากข้าเลย
20. และอาคนตอบโดยชúaว่า เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาปัจต่อพระเยซูวาร์พระเจ้าของอิสราเอล ข้าพเจ้าได้กระทำดังนี้
21. ในหมู่ของที่รับมาข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามด้วยหนังของเมืองบานิโลน กับเงินสองร้อยเซเว่น และทองคำแท่งหนึ่งหนักห้าสิบเซเว่น ข้าพเจ้าก็โลภอย่างได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูเกิด ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ใต้ดินในเตืนท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง
22. ฝ่ายโดยชúaวาก็ให้ผู้สื่อสารออกไปและเข้าทั้งหลายกิริ่งไปที่เตืนท์ ดูเกิด ของนั้นซ่อนอยู่ในเตืนท์ของเข้า มีเงินอยู่ข้างล่าง
23. เขาก็เอาอกมาจากการเตืนท์นำไปให้โดยชúaและคนอิสราเอลทั้งปวง และเขาก็วางแผนของเหล่านั้นลงต่อพระพักตร์พระเยซูวาร์
24. และโดยชúaกับบรรดาคนอิสราเอลจึงพาอาคนบุตรชายเศ-ราห์ พร้อมกับเงิน เสื้อคลุมตัวนั้น และทองแท่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเข้า ทั้งวัว ลา แพะแกะ และเตืนท์ของเข้า ทุกสิ่งที่เขามีอยู่ และนำคนกับของทั้งหมดไปยังหุบเขาอาโคร์
25. และโดยชúaกล่าวว่า ทำไม่เจ้าจึงนำความยากร้ายมาให้เรา พระเยซูวาร์จะทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้ และบรรดาคนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเข้าให้ตาย เพาเข้าทั้งหลายด้วยไฟ เมื่อขว้างเข้าด้วยก้อนหินแล้ว
26. แล้วเอาหินก้อนหับเข้าไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเยซูวาร์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ เพราะฉะนั้นจึงทุกวันนี้เขายังเรียกที่นั้นว่าหุบเขาอาโคร์

บทที่ 8

1. พระเยโโซวาห์ตรัสกับโยชูาว่า อย่างลัวหรือขยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลูกขี้นไปยังเมืองอัยเกิด ดูເດิเรໄได້ມອບກັບຕະຫຼາຍເມືອງອີຍໄວ່ໃນມືອເຈົ້າແລ້ວ ພຣ້ມທັ້ງປະຊານຂອງເຂົາ ເມືອງຂອງເຂົາແລະແຜ່ນດິນຂອງເຂົາດ້ວຍ
2. ເຈົ້າຈຳກະທາແກ່ເມືອງອີຍແລະກັບຕະຫຼາຍຂອງເມືອງນັ້ນເຊັ່ນເດືອຍກັບທີ່ເຈົ້າກະທາກັບເມືອງເຢຣີໂຄແລະກັບຕະຫຼາຍຂອງເມືອງນັ້ນ ແຕ່ຂ້າວຂອງແລະສັຕົວທີ່ຮັບມານັ້ນ ຕກເປັນຂອງເຈົ້າໄດ້ ຈົງຕັ້ງໜຸ່ມໄວ້ທີ່ຂ້າງໜັງເລັ້ມເມືອງ
3. ໂຍູ້ວາຈຶ່ງລູກຂຶ້ນພຣ້ມກັບບຣດາທຫາໄປຍັງເມືອງອີຍ ແລະ ໂຍູ້ວາໄດ້ຄັດທແກ່ລ້າວທຫາສາມໝື່ນຄົນໃຫຍກໄປໃນເວລາ ກລາງຄືນ
4. ແລະທ່ານບໍ່ມີຫາເຂົາວ່າ ດູເຕີດ ທ່ານຈົ່ນອຸ່ມຍູ້ຂ້າງໜັງເລັ້ມເມືອງ ອີ່າໃຫ້ທ່ານໄກລຈາກເມືອນນັກ ແລະໃຫ້ເຕີຣີມຕ້ວ່າໄວ້ພຣ້ມຖຸກ ຄົນ
5. ສ່ວນຕົວເຮົາແລະປະຊານທັ້ງໝົດທີ່ອູ້ກັບເຮົາຈະເຂົ້າໄປຄົງຕົວເມືອງ ແລະ ຕ່ອມາເມື່ອເຂົາອອກມາຕ່ອສູ້ເຮົາຍ່າງຄຣາວກ່ອນ ເຮົກຈະຄອຍໜີໃຫ້ພັນໜ້າເຂົາ
6. (ເຂົາຈະຕາມເຮົາອອກມາ) ຈົນເຮົາຈະໄດ້ລວງເຂົາໃຫ້ອອກມາຫ່າງຈາກຕົວເມືອງ ເພຣະເຂົາຈະພຸດວ່າ 'ເຂົາທັ້ງໜ້າຍກຳລັງໜີ ຈາກເຮົາຍ່າງຄຣາວກ່ອນ' ລະນີ້ເຮົາຈະໜີໃຫ້ພັນໜ້າເຂົາເວື່ອຍມາ
7. ແລ້ວທ່ານທັ້ງໜ້າຍຈຸດຈາກທີ່ໜຸ່ມໜ້ອນເຂົ້າຢືດເມືອງນັ້ນໄວ້ ເພຣະພຣະເຍໂສວາຫົ່ວ່າຈະເຈົ້າຂອງທ່ານຈະທຽມນອບເມືອງນັ້ນ ໄວ່ໃນມືອທ່ານ
8. ແລະເມື່ອທ່ານທັ້ງໜ້າຍເຂົ້າຢືດເມືອງໄດ້ແລ້ວ ທ່ານຈົ່ນຈຸດໄຟເພາເມືອງເສີຍ ຈຳກະທາດາມທີ່ພຣະເຍໂສວາຫົ່ວ່າສັ່ງ ດູເຕີດ ຂ້າພເຈົ້າໄດ້ບໍ່ມີຫາທ່ານໄວ້ແລ້ວ
9. ແລ້ວໂຍູ້ວາກີໃຫ້ເຂົ້າໄປ ເຂົກອອກໄປຍັງທີ່ໜຸ່ມອຸ່ມຍູ້ຮ່ວ່າງເບີເລັກັບເມືອງອີຍ ຖາງທີສະວັນຕົກຂອງເມືອງອີຍ ແຕ່ຄືນວັນ ນັ້ນໂຍູ້ວານອນຄ້າງອຸ່ມຍູ້ກັບປະຊານ
10. ໂຍູ້ວາຕື່ນຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າຕຽ່ງອູ້ກົກວຽກປະຊານ ແລ້ວຂຶ້ນໄປພຣ້ມກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ອູ້ກົກວຽກປະຊານໄປ ເມືອງອີຍ
11. ແລະບຣດາປະຊານ ຄືອທຫາທີ່ອູ້ກົກວຽກທ່ານທຸກຄົນ ກີຂຶ້ນໄປແລ້ວຮູກໄກລ້ຕຽນຫັ້າຕົວເມືອງເຂົ້າໄປ ແລະ ຕັ້ງຄ່າຍອຸ່ດ້ານ ເທິ່ນ້ອອງເມືອງອີຍ ມີຫຼັບເຂົາຄົ້ນຮ່ວ່າງເຂົາກັບເມືອງອີຍ
12. ແລະທ່ານຈັດຄົນປະມານຫ້າພັນຄົນ ໃຫ້ເຂົາແບບໜຸ່ມອຸ່ມຍູ້ຮ່ວ່າງເມືອງເບີເລັກັບເມືອງອີຍ ຖາງທີສະວັນຕົກຂອງຕົວເມືອງ
13. ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າທັ້ງໜ້າຍກີວາງກຳລັງຮບໃຫ້ກອງໜ້າຍອຸ່ດ້ານເຫັນທີ່ມີຫຼັບເຂົາ ແລະກອງຮະວັງໜັງອຸ່ດ້ານຕະວັນຕົກຂອງເມືອງ ໃນຄືນວັນນັ້ນໂຍູ້ວານອນອຸ່ມຍູ້ໃນຫຼັບເຂົາ
14. ຕ່ອມາເມື່ອກັບຕະຫຼາຍເມືອງອີຍເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈາວເມືອງກີຮັບລູກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າຕຽ່ງອູ້ກົກວຽກໄປສູ່ຮັບກັບອິສຣາເວລ ດັ່ງທີ່ປະກັນຫັ້າທີ່ ຮາບ ທັ້ງທ່ານແລະປະຊານທັ້ງໝົດຂອງທ່ານ ແຕ່ທ່ານໄມ່ກຮາບວ່າມີກອງໜຸ່ມຄອຍອຸ່ດ້ານທີ່ມີຫຼັບເຂົາ
15. ໂຍູ້ວາກັບອິສຣາເວລທັ້ງປະຈົບແສ່ຮ່ວ່າມີຫຼັບເຂົາແລ້ວ ບໍ່ມີຫຼັບເຂົາແລ້ວ ບໍ່ມີຫຼັບເຂົາແລ້ວ ບໍ່ມີຫຼັບເຂົາແລ້ວ
16. ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າທັ້ງໜ້າຍກີວາງກຳລັງຮບໃຫ້ກອງໜ້າຍອີຍເຫັນດັ່ງນັ້ນ ເຂົກອອກທ່ານຈະເມືອງໄປທຸກທີ່

17. ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัยหรือเมืองเบนເອລ ที่มิได้ออกไปแล้วตามอิสราเอล เข้าปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไอล์ตามอิสราเอลไป
18. แล้วพระเยโฮว่าทรงสั่งโยชูาว่าว่า จงยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าออกตรงไปยังเมืองอัย เพราะเราจะมองเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า แล้วโยชูาก็ยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือออกไปยังเมืองนั้น
19. ทหารที่ซุ่มอยู่ก็ลุกออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอยอดวยนี้มือของท่านออก ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง
20. เมื่อชาวเมืองอัยเหลี่ยวหลังมาดู ดูเติด ควนไฟที่ใหม่เมืองพลุ่งขึ้นไปยังห้องฟ้า เขาก็หมดกำลังที่จะหนีไปทางนี้ หรือทางนั้น เพราะว่าประชาชนที่หนีไปทางถินทุรกันดารหันกลับมาต่อสู้กับผู้ที่เล่าตาม
21. และเมื่อยอดวยกับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ากองซุ่มยึดเมืองได้แล้ว และควนไฟที่ใหม่เมืองพลุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมาโจมตีชาวเมืองอัย
22. คนอื่นๆก็อกมาจากเมืองสู้รบกับเขา กระทำให้เขาอยู่ระหว่างกลางอิสราเอล ผู้อยู่ข้างนี้บังข้างโน้นบ้าง และคนอิสราเอลก็โใจตีเขานไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้
23. แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ได้ถูกจับและคุมตัวมาโดยโยชูา
24. ต่อมามีอิสราเอลไล่ฝ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุกในถินทุรกันดารที่เขาไล่ตามไปนั้น และคนเหล่านั้นล้มตายหมดด้วยความดับจนคนสุดท้าย บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยโใจตีคนในเมืองด้วยความดับ
25. คนที่ล้มตายทั้งหมดวันนั้นทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมืองอัยทั้งหมด
26. เพราะโยชูามิได้หัดมือที่ถือหอกยื่นอยู่นั้น จนกว่าจะได้ผลัญชาเมืองอัยพินาศสิ้น
27. แต่คนอิสราเอลได้รับเอาฝุ่นสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเป็นของตน ตามประวัติของพระเยโฮว่าที่ซึ่งทรงบัญชาไว้กับโยชูา
28. ดังนี้แหล่โยชูาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิตร คือเป็นที่กร้างอยู่จนถึงทุกวันนี้
29. และท่านแหวนกษัตริย์เมืองอัยไว้ที่ต้นไม้จันถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชูาจึงบัญชาและเขาก็ปลดศพลจากต้นไม้นำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง แล้วเอาหินถมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนทุกวันนี้
30. แล้วโยชูาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขาอบาลถวายแด่พระเยโฮว่าพระเจ้าของอิสราเอล
31. ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮว่าบัญชาประชานอิสราเอล ตามที่เจริญไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ว่า แท่นบูชาทำด้วยหินมีได้ตกแต่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดใช้เครื่องมือเหล็กถูกต้องเลย แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮว่าบนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา
32. ณ ที่นั้นท่านคัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ซึ่งท่านได้เขียนไว้ต่อหน้าประชานอิสราเอล
33. คนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งคนต่างด้าวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่ และผู้พากษา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของทีบต่อหน้าคนเลวีที่เป็นบุโรมิค ผู้ที่หมายทีบพันธสัญญาของพระเยโฮว่า คริ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกรซิม อิกคริ่งหนึ่งข้างหน้าภูเขาอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮว่าได้บัญชาไว้ในครั้งแรกให้เขาทั้ง

หล่ายอวยพรแก่คณอิสราเอล

34. ภายหลังท่านเจ้าอ่านบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่มีจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติทุกประการ

35. ไม่มีคำชี้งโนเมเสสได้บัญชาไว้สักคำเดียวที่โยซูวามิได้อ่านต่อหน้าบรรดาชนอิสราเอลพร้อมกับผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างด้าวซึ่งอยู่ในหมู่พวกรเขา

1. ต่อมามีออกซัตรีย์ทั้งหลายที่อยู่ฝากแม่น้ำจอร์เดนข้างนี้ คือที่อยู่ในแคนเทือกเขา และในหุบเขา และตามด้านท่าเลใหญไปทั่วจนถึงภูเขาเลบานอน เป็นคนธิค์ไทร์ คนอาโมไรร์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนไฮไวร์ และคนเยนุสได้ยินข่าวนี้
2. จึงพร้อมใจร่วมกำลังกันจะต่อสู้โดยชูวาและอิสราเอล
3. แต่เมื่อชาวเกเบโอนได้ยินข่าวการซึ่งโยชู瓦กระทำแก่เมืองเยริโคและเมืองอ้าย
4. ฝ่ายเข้าจึงทำอย่างฉลาด ทำเป็นทุต เอการะสอบที่เก่าบรรทุกบนลาของเข้า กับถุงหนังที่เก่าขาดและปะไว้บริจหน้าอุ่น
5. สามารถเท้าเก่าและปะไว้ และสวมเสื้อผ้าเก่า ส่วนเสบียงอาหารทั้งสิ้นก็แห้งมีราขึ้น
6. เข้าเดินทางมาหาโยชู瓦ที่ค่าย ณ เมืองกิลกาล กล่าวแก่ท่านและคนอิสราเอลว่า พากข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล บัดนี้ขอทำพันธสัญญา กับพากข้าพเจ้าเด็ด
7. แต่คนอิสราเอลกล่าวแก่คนไฮไวร์ เหล่านั้นว่า ช่วยรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พากเรา เราจะทำพันธสัญญากับเจ้าได้อย่างไร
8. เขากล่าวแก่โยชู瓦ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน และโยชู瓦กล่าวแก่เขาว่า พากเจ้าเป็นครกัน และมาจากที่ไหน
9. เขารอท่านว่า เนื่องด้วยพระนามอุโฐษแห่งพระเยอวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก เราได้ยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์
10. และได้ทราบถึงบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำต่ออักซัตรีย์คนอาโมไรร์ทั้งสองพระองค์ผู้อยู่ทางฝากแม่น้ำจอร์เดนข้างโน้น คือสิโนนกษัตรีย์เมืองเชชโบน และโอกกษัตรีย์เมืองบชาานผู้อยู่ที่อัชทาโรท
11. เหตุจะนี้ พากผู้ใหญ่ และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พากข้าพเจาว่า 'จงเอาเสบียงสำหรับเดินทางไปหาพากเราเรียนเขาว่า พากข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน บัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพากข้าพเจ้าเด็ด'
12. ขันนบังของพากข้าพเจ้านี้ในวันที่ข้าพเจ้าอภิมหาท่าน ข้าพเจ้าเออกจากบ้านเมืองร้อนๆ อยู่เพื่อใช้เป็นอาหารรับประทานตามทาง แต่บัดนี้ ดูเดิด แห้งและราขึ้นแล้ว
13. ถุงนี้เมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำอุ่นก็ยังเหมือนอยู่ แต่ ดูเดิด มันขาดออก เสือผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหันทางไกลมาก
14. ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสบียงของเขาน้ำ แต่หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระโอษฐ์ของพระเยอวาห์ไม่
15. และโยชู瓦ก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเข้า และทำพันธสัญญากับเข้า ให้ไว้ชีวิตพากเรา และพากประมุขของชุมชนนุชนก็ปฏิญาณต่อเข้า
16. ต่อมามีได้กระทำการทำพันธสัญญากับเข้าล่วงมาได้สามวัน ก็ได้ยินว่าพากเหล่านั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พากตน
17. และคนอิสราเอลก็ออกเดินไปถึงเมืองของเขานในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคฟาร์ เบอโรท

และคีริยาทเยาริม

18. แต่คนอิสราเอลไม่ได้ช่วยเขา เพราะว่าพวกประมุขของชุมชนนั้นได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยอวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมชนก็บ่นเต่อว่าพวกประมุข
19. แต่บรรดาประมุขได้กล่าวแก่ชุมชนนั้นป่วงว่า เรายังได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยอวาห์พระเจ้าของอิสราเอล เหตุฉะนี้เราจะแตะต้องเขามาไม่ได้
20. เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโธจะตกลงหนีเรา ตามคำปฏิญาณนี้ของเราได้ปฏิญาณแก่เขานั้น
21. และพวกประมุขก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ให้เขามีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เข้าเป็นคนตัดฟันและเป็นคนตักน้ำให้บรรดาชุมชน ดังที่พวกประชุมได้สัญญาไว้กับเขามาแล้ว
22. โยชู瓦จึงเรียกคนเหล่านั้นมาและท่านกล่าวแก่เขาว่า เหตุไนน์เจ้าทั้งหลายจึงหลอกหลวงเราโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก' ในเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างกลางเรา
23. บัดนี้เจ้าทั้งหลายต้องรับคำสาปแข็งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ต้องเป็นทาสอยู่ เป็นคนตัดฟันและเป็นคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรานะ
24. เข้าทั้งหลายตอบโยชู瓦ว่า เพราะเราได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่างแน่นอนว่า พระเยอวาห์พระเจ้าของท่านได้บัญชาไม่เสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาวแผ่นดินให้พ้นหน้าท่าน เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายก็วิตกกลัวท่านทั้งหลายจะทำอันตรายแก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำอย่างนี้
25. ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในกำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด
26. โยชู瓦จึงกระทำเช่นนั้น คือให้เขารอดจากมือคนอิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาระเสีย
27. ในวันนั้นโยชู瓦ได้ตั้งเข้าให้เป็นคนตัดฟัน และคนตักน้ำสำหรับชุมชนนั้น และสำหรับเท่นบุชาของพระเยอวาห์สืบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

บทที่ 10

1. ต่อมามีอ่าโอดีนเชเดกักษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มได้ยินว่า โยชูวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองน้อยอย่างเดียวกับที่ได้กระทำต่อเมืองเยริโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น และทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอนได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกราชาแล้ว
2. ท่านก็ครั้มกลัวเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเมืองหลวงและใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมืองนั้นก็ล้วนแต่ฉกรรจ์
3. เหตุจะนี้อ่าโอดีนเชเดกักษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มจึงให้ไปหาไฮัมกษัตริย์เมืองເຂໂບຣນและปิรามกษัตริย์เมืองยาرمุหและยาเพียกษัตริย์เมืองลาคีช และเดปริกษัตริย์เมืองเอกโอลน เรียนว่า
4. ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเสิด เพราะว่าเมืองนั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชูวาและคนอิสราเอล
5. ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรร์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองເຂໂບຣນ กษัตริย์เมืองยาرمุห กษัตริย์เมืองลาคีช และกษัตริย์เมืองเอกโอลน ได้รวมรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกับกองทัพทั้งหลาย ตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบโอน
6. ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงใช้คนไปหาโยชูวาที่ค่ายในกิลกาล กล่าวว่า ขอท่านอย่าได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่งขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดและช่วยข้าพเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าบรรดา กษัตริย์ของคนอาโมไรร์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลังกันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย
7. ฝ่ายโยชู瓦จึงขึ้นไปจากกิลกาล ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย และท่านก็ได้รับชัยชนะ
8. พระเยโฮวาห์ทรงรับรู้ว่า อย่างลัวเขาระหว่างเรา เพระร้ายได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดในพวกราชาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้
9. เหตุจะนั้นโยชูวยกเข้ามายังที่พวกราชา โยชู瓦จึงขึ้นไปตอลอดคืนจากกิลกาล
10. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาระดับต้นต่อหน้าพวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงนำเข้าเสียมากมายที่กิเบโอน และได้ติดตามเข้าไปในทางที่ขึ้นไปถึงเบธไฮโรน และตามนำเข้าจนถึงเมืองอาเซคาห์ และเมืองมักเดดาห์
11. ต่อมานะเมื่อเขานี้ไปข้างหน้าพวกอิสราเอลลงไปตามทางเบธไฮโรนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงโยนลูกเห็บใหญ่ๆ ลงมาจากฟ้า ตลอดถึงเมืองอาเซคาห์ เขาก็ถูกลูกเห็บทิ้งลงมา ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บนั้นก็มากกว่าผู้ที่คนอิสราเอลนำเสียด้วยดาบ
12. และโยชู瓦ก็กราบทูลพระเยโฮวาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบคนอาโมไรร์ต่อห้าคนอิสราเอลนั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลว่า ดวงอาทิตย์อ่อน เจ้าจะงดงามนั่งตรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์อ่อน เจ้าจะงดงามนั่งบนยอดแห่งเขาอัยยาโอลน
13. ดวงอาทิตย์ก็หายดินิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉยอยู่จันประชานได้แก่แคนศัต្រของเขาราชเจ้า เรื่องนี้มีได้larikไว้ในหนังสือยาชาร์ดอกหรือ ดวงอาทิตย์หายดินิ่งอยู่กลางท้องฟ้า หาได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันนั้นไป
14. วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังเสียงของมนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือในสมัยต่อมาไม่มีอีกแล้ว

เพราะว่าพระเย毫不犹豫ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล

15. แล้วโยชูากับบรรดาคนอิสราเอลก็กลับมาสู้ค่ายที่กิลกาล
16. กษัตริย์ทั้งห้านั้นนำไปปะช่อนตัวอยู่ในถ้ำมักเดาห์
17. มีคนไปบอกโยชูาว่า มีคนพบกษัตริย์ทั้งห้าช่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มักเดาห์
18. โยชูาจึงกล่าวว่า จงกลิ้งก้อนหินใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามให้เฝ้ารักษาไว้
19. แต่ท่านหั้งหลายอย่าค่อยอยู่เลย จงติดตามศัตรุของท่านเด็ด จงเข้าใจมติกองระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าในเมืองของเข้าได้ เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านได้มอบเขาหั้งหลายไว้ในเมืองของท่านแล้ว
20. ต่อมามีโยชูากับคนอิสราเอลผ่านเสียงเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อม
21. ประชาชนหั้งปวงก็กลับมาหาโยชูา ณ ถ่ายที่มักเดาห์โดยสันติภาพทุกคน หามีผู้ใดกล้ากระดิกถืนถึงคนอิสราเอลต่อไปไม่
22. แล้วโยชูาจึงว่า จงเปิดปากถ้ำคุมกษัตริย์ทั้งห้านั้นออกจากถ้ำมาหาเรา
23. เขาก็กระทำตาม จึงคุมกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ามาหาท่าน มีกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเอโบรน กษัตริย์เมืองยาழุฟ กษัตริย์เมืองลาดีช และกษัตริย์เมืองเอกโอล
24. ต่อมามีเข้าพากษัตริย์เหล่านั้นmanyangโยชูา โยชูาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและสั่งหัวหน้าของทหารผู้ที่ออกไปรบพร้อมกับท่านว่า จงเข้ามาใกล้เดิด เอาเท้าเหยียบคอ กษัตริย์เหล่านี้ แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และเอาเท้าเหยียบที่คอ
25. และโยชูากล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวหรือขยາดเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเดิด เพราะว่าพระเย毫不犹豫จะทรงกระทำแก่บรรดาศัตรุของท่านซึ่งท่านนี้สู้รบอย่างนี้แหละ
26. ภัยหลังโยชูาก็ได้ประหารชีวิต กษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วแหวนไว้ที่ต้นไม้ห้าต้น และแหวนอยู่บนต้นไม้เช่นนั้นจนเวลาเย็น
27. ต่อมามีถึงเวลาดูว่าอาทิตย์ตก โยชูาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลจากต้นไม้และทิ้งไว้ในถ้ำกษัตริย์เหล่านั้นได้ช่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ปิดปากถ้ำนั้นไว้ ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้
28. ในวันนั้นโยชูายืดเมืองมักเดาห์ได้ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ หั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเข้าเสียอย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่มีเหลือสักคนเดียว และท่านได้กระทำแก่กษัตริย์มักเดาห์อย่างที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์เมืองเยริโค
29. แล้วโยชูาและบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกองทัพจากเมืองมักเดาห์มาถึงลิบนาห์ และเข้าสู้รบกับเมืองลิบนาห์
30. พระเย毫不犹豫ได้ทรงมอบเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวในเมืองนั้น และท่านได้กระทำต่อ กษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างที่ท่านได้กระทำการต่อ กษัตริย์เมืองเยริโค
31. และโยชูาอกจากเมืองลิบนาห์พร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดไปยังลาดีช แล้วล้อมเมืองไว้และเข้าใจมติเมืองนั้น

32. และพระเยื้อว้าท์ทรงมอบเมืองลาคีชไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านก็ได้ยึดเมืองนั้นในวันที่สอง และประหารเสียด้วยคมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลิบนาห์
33. ครั้งนั้นไฮรามกษัตริย์เมืองเกเรเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาคีช และโยซูวาได้ประหารเขาและคนของเขามหาเสีย จนไม่เหลือให้เข้าสักคนเดียว
34. โยซู瓦กับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกอภากจากลาคีชไปยังเมืองเอกโอลน ได้เข้าล้อมและโจมตีเมืองนั้น
35. และเขาก็ได้ในวันนั้นเองและจากทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขามหาเสียสิ้นในวันนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลาคีช
36. โยซู瓦กับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นจากเมืองเอกโอลนไปยังเมืองเอโบรน เข้าโจมตีเมืองนั้น
37. ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหารกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น กับทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ดังที่ท่านได้กระทำต่อเมืองเอกโอลน และได้ทำลายเมืองนั้น และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น
38. แล้วโยซู瓦กับคนอิสราเอลทั้งปวงกลับมายังเมืองเดเบร์ เข้าโจมตีเมืองนั้น
39. ท่านได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมือง และได้ไปประหารเข้าทั้งหลายเสียด้วยคมดาบ และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ท่านได้กระทำแก่เมืองเอโบรน อย่างไร ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดเบร์และแก่กษัตริย์ของเมืองอย่างนั้น ดังที่แก่เมืองลิบนาห์และแก่กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน
40. โยซู瓦ก็ตีแผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดนเทือกเขา ในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด ทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว แต่ได้ทำลายทุกสิ่งที่หายใจเสีย ดังที่พระเยื้อว้าท์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้
41. โยซู瓦ได้กระทำให้เข้าพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาดีบารานี่จนถึงเมืองกาชา และทั่วประเทศโกเซนจนถึงเมืองกิเบโอน
42. โยซู瓦ก็ยึดตัวกษัตริย์เหล่านี้พร้อมทั้งพื้นดินของเขาก็ทั้งหมดในราวดียกัน เพราะว่าพระเยื้อว้าท์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล
43. แล้วโยซู瓦พร้อมกับบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกลับมายังค่ายที่กิลกាល

1. ต่อมามีอย่างบินกษัตริย์เมืองสาโตรรีได้ยินข่าวนี้ จึงใช้คนไปหาโยบับกษัตริย์เมืองมาโคนและไปหา กษัตริย์เมืองซิม โрон และ กษัตริย์เมืองอัคชาพ
2. และ กษัตริย์ซึ่งอยู่ในแคนเทือกเขาตอนเหนือ และ ก็อยู่ในที่ราบได้มีเมืองคินเนเรท และ ในหุบเขา และ ในบริเวณ ชายแคนของโดร์ทางทิศตะวันตก
3. และ ไปหาคนคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอาโมไรร์ คนอิชิตไทร์ คนเปริสซี และ คนเยบุสในแคน เทือกเขา และ คนอีไวต์อยู่เชิงเขาเออร์โมนในแผ่นดินมิสปาร์
4. กษัตริย์เหล่านี้ก็ยกกองมา กับบรรดาพลโยธา เป็นกองทัพที่มา มีจำนวนดังเม็ดทรายที่ชายทะเล มีม้าและรถรบ มากมายด้วย
5. กษัตริย์เหล่านี้ได้ร่วมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลำห้วยเมromo เพื่อจะสรุบกับอิสราเอล
6. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูาว่า อย่ากลัวเข้าเลย เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบเขาไว้หมดต่อ หน้าอิสราเอลให้ถูกประหาร เอ็นน่องม้าของเข้าให้เจ้าตัดเสีย และรถรบของเข้า เจ้าจะเผาไฟเสีย
7. ฝ่ายโยชูาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเข้าทันทีที่ห้วยน้ำเมromo
8. และพระเยโฮวาห์ทรงมองเข้าไว้ในเมืองอิสราเอล ผู้ประหารเข้าและไล่ตามเข้าไปจนถึงมหาดีโคนและถึงมิส เรฟามอים และถึงหุบเขามิสปาร์ด้านตะวันออก ได้ประหารเข้าเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว
9. โยชูาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้ គីอิได้ตัดเอ็นน่องม้าและเพารรถรบเสียด้วยไฟ
10. ขณะนั้นโยชูากลับมายิดเมืองสาโตรรี และประหาร กษัตริย์เมืองนั้นเสียด้วยดาบ เพราะว่าแต่ก่อนนี้สาโตรรีเป็น หัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด
11. เข้าได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ และทำลายเสียสิ้น สิ่งที่หายใจได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผา เมืองสาโตรรีเสียด้วยไฟ
12. โยชูายieldบรรดาหัวเมืองของ กษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับ กษัตริย์ทั้งหมด และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเข้า สิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้
13. แต่เมืองต่างๆที่อยู่บนเนินเขา อิสราเอลมิได้เผา เว้นแต่เมืองสาโตรรีเมืองเดียวที่โยชูาเผาเสีย
14. สิ่งของต่างๆที่รับได้จากเมืองเหล่านี้ ทั้งผุ้สัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของตน แต่เข้าได้ประหารมุชชย์ทุก คนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น สิ่งใดที่หายใจได้เข้าไม่ให้เหลืออยู่เลย
15. พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสกับบัญชาโยชูาอย่างนั้น และโยชูาก็ กระทำตาม ท่านไม่ได้เงินที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮ瓦ห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
16. โยชูายieldแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแคนเทือกเขา และภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเซนทั้งหมด และในหุบเขา ในที่ ราบ และแคนเทือกเขาร่องอิสราเอล และในหุบเขาร่องมัน
17. ตั้งแต่ภูเขาอาลักษ์ที่สูงเรียกชื่นไปถึงเสือร์ไกลไปจนถึงนาอัลกาดในหุบเขารอบนอเนชิงภูเขาร์โมน ท่านได้ จับบรรดา กษัตริย์แห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย

18. โยชูว่าทำศึกสงครามกับบรรดาภัณฑ์ริบาร์เหล่านี้อยู่เป็นเวลานาน
19. ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่กระทำสันติภาพกับคนอิสราเอล นอกจากคนอิไวร์ ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เข้าต้องทำศึกสงครามตีมาทั้งนั้น
20. เพราะเป็นมาจากการเยอรมันที่ทรงให้เขาวีเจแข็งกระต่ายตั้งเข้าต่ออสุ้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขายังไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยอรมันบัญชาไว้ กับโมเสส
21. คราวนั้นโยชูว่าได้มากจัดคนอาบอาบน้ำจากแม่น้ำที่อุกเขา จากไฮบรอน จากเดเบร์ จากอานาบ และจากหัวแม่น้ำที่อุกเขาแห่งยูดาห์ และจากหัวแม่น้ำที่อุกเขาแห่งอิสราเอล โยชูว่าได้ทำลายคนเหล่านี้เสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลาย ของพวกเขามาด้วย
22. ไม่มีคนอาบอาบน้ำเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาชา กัฟและอัชโอด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง
23. ดังนั้นแหล่ง โยชูว่าได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยอรมันได้ตรัสไว้กับโมเสส และโยชูว่าให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล และแผ่นดินนั้นก็สูงจาก การศึกสงคราม

1. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้แพ้ไป และได้ยึดครองแผ่นดินฟากแม่น้ำ约珥เดนข้างโน้นทางด่วนอาทิตย์ขึ้น จากที่ลุ่มแม่น้ำารโโนนลีกูเข้าเมือง และที่รับซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด
2. คือสิโนหกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เชื้อโนน และปักครองจากอาโรเรอร์ซึ่งอยู่ณ ริมลุ่มแม่น้ำารโโนน และจากกลาบที่ลุ่มไกลไปจนถึงแม่น้ำยับนอก เขตเดนคนอัมโนน คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด
3. และแบบที่รับถึงท่าเลคินเนเรทข้างตะวันออก และตรงทางไปยังเบนเยชไม่ที่ไปถึงท่าเหลแห่งที่รับ คือทะเลเต็มข้างตะวันออก จากด้านใต้มาจนถึงที่อัชโดดปิกาห์
4. และเขตเดนของโอกกษัตริย์เมืองบชาาน เป็นพากนุชัยยักษ์ที่เหลืออยู่ อยู่ที่อัชทาโรท และเอเดรี
5. และปักครองที่กูเข้าเมืองโนน และสาเลคาห์ และทัวบชาาน ถึงเขตเดนคนเกชูรและคนมาอาคาห์ และปักครองครึ่งหนึ่งของเดนกิเลอาด ถึงเขตเดนของสิโนหกษัตริย์เมืองเชื้อโนน
6. โนเมสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เข้าพ่ายแพ้ไป และโนเมสสผู้รับใช้ของพระเย霍วาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนี้ให้แก่คุณรูเบน คนกาด และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์
7. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินซึ่งโยชูากับคนอิสราเอลได้ทำให้พ่ายแพ้อยู่ฟากแม่น้ำ约珥เดนข้างนี้ทางทิศตะวันตก แต่เป็นอาลกາดในหุบเขาเลบานอน ถึงกูเขายาลัก ที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสือร์ซึ่งโยชูามอบให้แก่ตระกูลคนอิสราเอลให้อีกเป็นกรรมสิทธิ์ตามส่วนแบ่งของเขารา
8. คือที่ดินในเดนเทือกเขา ในหุบเขา ในที่รับ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้ เป็นแผ่นดินของคนอิสราเอล คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนอิไวต์และคนเยบุส
9. คือกษัตริย์เมืองเยริโคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัยทีอยู่ข้างเบนเอลองค์หนึ่ง
10. กษัตริย์เมืองเยรูชาเล็มองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองไฮบรอนองค์หนึ่ง
11. กษัตริย์เมืองยารุมหองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาดีของค์หนึ่ง
12. กษัตริย์เมืองเอกโนลองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเซอร์องค์หนึ่ง
13. กษัตริย์เมืองเดบีร์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเดอเรองค์หนึ่ง
14. กษัตริย์เมืองไฮรามหองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอาลาดองค์หนึ่ง
15. กษัตริย์เมืองลิบนาหองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอดุลลัมองค์หนึ่ง
16. กษัตริย์เมืองมักเดาหองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเบนเอลองค์หนึ่ง
17. กษัตริย์เมืองทับปูว้าหองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองເເဖົວອງค์หนึ่ง
18. กษัตริย์เมืองอาเฟกองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาชาโนองค์หนึ่ง
19. กษัตริย์เมืองมาโคนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองชาโอซ์องค์หนึ่ง
20. กษัตริย์เมืองซิมโронเมโนรอนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัคชาฟองค์หนึ่ง
21. กษัตริย์เมืองทากาอนาคตองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเมกิดโดองค์หนึ่ง

22. กษัตริย์เมืองเคเดชองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองโยกเนอัมในการเมล่องค์หนึ่ง
23. กษัตริย์เมืองโตร์ในบริเวณชายแดนของโตร์องค์หนึ่ง กษัตริย์ของประชาชาติต่างๆในกิจการองค์หนึ่ง
24. กษัตริย์เมืองทีรชาห์องค์หนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นกษัตริย์สามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

1. เมื่อโยซูวาราลงมีอายุมากแล้ว พระเยโซวาร์ก็ตรัสกับท่านว่า เจ้าราราลงมีอายุมากแล้ว แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก
2. ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ท้องถิ่นฟลิสเตียทั้งหมด และท้องถิ่นของคนเกชูร์ทั้งหมด
3. ตั้งแต่ชิโหร์ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนเอโครน นับกันว่าเป็นของคนคนาอัน ผู้ครอบครองฟลิสเตียมีอยู่ห้าคนด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาชา เมืองอัชโอด เมืองอัชเคลโน เมืองกัท และเมืองเอโครน และเมืองของคนอิฟราห์ด้วย
4. ซึ่งอยู่ทิศใต้คือแผ่นดินทั้งสิ้นของคนคนาอัน และเขตเมօราห์ ซึ่งเป็นของชาวไซดอนถึงเมืองอาเพก ถึงเขตแดนของคนอาโมร์
5. และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดูว่าทิศยัง จากนาอัลกาดที่อยู่เชิงภูเขาเออร์โมน ถึงทางเข้าเมืองยาเมต
6. ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสเรโพทมาอิม และคนไซดอนทั้งหมด เราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าคนอิสราเอลเอง เพียงแต่เจ้าจงจับสลากรแบ่งดินแดนเหล่านี้ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เราบัญชาเจ้าไว้
7. บัดนี้จงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนเก้าตระกูลรวมกับคนมนัสเสห์คึ่งตระกูลด้วย
8. ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งตระกูล คนรูเบน และคนกาดได้รับส่วนมรดกของเข้า ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางฝากแม่น้ำ约珥เดนข้างโน้นด้านตะวันออก ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโซวาร์มอบให้เขาก็คือ
9. ตั้งแต่อาร์เออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้ และที่รับเมเดบาตลดอนถึงดิบอน
10. และหัวเมืองทั้งสิ้นของสิโนหกชัตติร์คนอาโมร์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเขตโบน ไกลอกอไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน
11. กับเขตกิเลอาดและท้องถิ่นของคนเกชูรและคนมาอาคาห์ และภูเขาเออร์โมนทั้งหมด และเมืองนาชาานทั้งสิ้น จนถึงเมืองสาเลкар์
12. ตลอดราชอาณาจักรของโอกในนาชาาน ผู้ครอบครองอยู่ในอัชทาโรทและในเอเดรอี ท่านเป็นพากมนุษย์ยกษัตริย์ที่เหลืออยู่ เมืองเหล่านี้โมเสสรับชนะ และได้ขับไล่ให้ออกไป
13. แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกชูรหรือคนมาอาคาห์ให้ออกไปไม่ แต่คนเกชูรกับคนมาอาคาห์ยังอาศัยอยู่ในหมู่คนอิสราเอลจนทุกวันนี้
14. เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียวโมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่ ของบุชาด้วยไฟที่ถวายแด่พระเยโซวาร์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเข้า ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว
15. และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเข้า
16. ดังนั้นเขตแดนของเขางี้งตั้งแต่อาร์เออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองซึ่งอยู่กลางลุ่มแม่น้ำนั้นและที่รับเมืองเมเดบาทั้งสิ้น

17. ทั้งเมืองเชซโบน รวมกับหัวเมืองทั้งสิบซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือดีโบน และบาโนทบากอัล และเบชนาอัลเมโอน
18. กับยาหาส และเคเตโมท และเมฟอาอาท
19. และคิริยาชาอิม และสิบมาห์และเศเรทชาหารซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา
20. กับเบธเปโลร และที่อัชโอดปีสกาห์ และเมืองเบธเยชิโมท
21. คือหัวเมืองทั้งสิบซึ่งอยู่บนที่ราบ และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรร์ผู้ครอบครองอยู่ใน เชซโบน ซึ่งไม่เสสได้กระทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับเจ้านายของมีเดียน คือ เอวี เรเคอม ศูร์ และเออร์ กับเรนา เป็นเจ้า นายซึ่งขึ้นแก่กษัตริย์สิโหนกษัติรุกอยู่ในแผ่นดินนั้น
22. อนึ่งคนอิสราเอลได้จากลาอัมบุตรชายเบโลร์ผู้เป็นคนทำนายเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่เข้าได้จากนั้น
23. アナเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำ约อร์เดนเป็นพรมแดน นี้เป็นรุดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมทั้งหัวเมือง และชนบทด้วย
24. โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาด คือคนกาดตามครอบครัวของเข้าด้วย
25. アナเขตของเขาก็อยาเซอร์และหัวเมืองกิเลอาดทั้งหมด และครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่ หน้าเมืองรับบาร์
26. ตั้งแต่เมืองเชซโบน จนถึงเมืองรามมัมมิสเปล์และเบโนนิม และตั้งแต่มาหานาอิมจนถึงเขตแดนเดเบร์
27. ในห่วงเขามีเมืองเบธารัม เบทนิมราห์ สุคุทและชาไฟน ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์เมืองเช ซโบนนั้น มีแม่น้ำ约อร์เดนเป็นพรมแดน จดทะเบียนเน雷ตตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำ约อร์เดนข้าง โน่น
28. นี้เป็นรุดกของคนกาดตามครอบครัวของเข้า รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย
29. อนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตาม ครอบครัวของเข้า
30. アナเขตของเข้าทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มาหานาอิมตลอดบากานทั้งสิ้น คือราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโอกาชัตريย์เมือง บากาน และหัวเมืองทั้งหมดของยาอีร์ มีหลักหัวเมืองด้วยกันอยู่ในบากาน
31. และกิเลอาดครึ่งหนึ่ง และเมืองอัชทาโรกับเมืองเอเครอี หัวเมืองของราชอาณาจักรโอกในบากาน หัวเมืองเหล่า นี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์ ตามครอบครัวของเข้า
32. เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบโมอับ ฝากแม่น้ำ约อร์เดนข้างโน้นทิศตะวัน ออกของเมืองเยรีโค
33. แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี พะเยโข瓦ห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเข้า ดังที่พระองค์ ตรัสไว้กับเข้า

1. ต่อไปนี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งประชาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอชาเรปูโรหิตและโยชูวนุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา
2. มรดกนี้เข้าจับสลากร่วมกันในระหว่างคนเก่าตระกูลคริสต์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส
3. เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลคริสต์ทางฝากแม่น้ำ约珥เดนข้างโน้นแล้ว แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกเลวีไม่
4. เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมนัสเสห์และเอฟราอิม และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ ได้แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่ กับล้านหุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับผู้สัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น
5. คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน
6. ขณะนั้นคนญุดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกาล และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคนัสได้กล่าวแก่ท่านว่า ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสักข์กับโมเสสบุรุษของพระเจ้าที่คาดชาราเนียก็ยกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว
7. เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้าพเจ้าไปจากคาดชาราเนีย เพื่อสอนแนวคุณแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้ดำเนินมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า
8. แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้จิตใจของประชาชนละลายไป แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ
9. ในวันนั้นโมเสสได้ปฏิญาณว่า 'แท้จริงแผ่นดินซึ่งเท้าของท่านได้เหยียบย่างไปนั้นจะตกเป็นมรดกของท่าน และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ'
10. และบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสเช่นนี้แก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว
11. วันนี้ข้าพเจ้ายังมีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันที่โมเสสใช้ให้ข้าพเจ้าไป กำลังของข้าพเจ้าในการทำศึกสงคราม หรือออกไปและเข้ามาเดี่ยวๆก็เป็นเหมือนครั้งนั้น
12. เพราะฉะนั้นขออบรมเดนเทือกเขาซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะท่านได้ยินในวันนั้นแล้ว ว่าคนอนาคตอยู่ที่นี่ มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง ครอบพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว
13. แล้วโยชู瓦ก็อวยพรแก่ท่านและยกเมืองเอโบรนให้คาดชาราบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก
14. เอโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาดชาราบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนัสนุกวันนี้ เพราะว่าท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ
15. เมืองเอโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าคีริยาทอาрабา อารบานนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอนาคต แผ่นดินจึงได้ส่งจากการศึกสงคราม

1. ที่ดินส่วนของตระกูลคนญูดาห์ตามครอบครัวของเขานั้น ด้านใต้ถิ่งพรமแденเมืองเอโอดม คือถึงถิ่นทุรกันดาร ศินเป็นที่สุดปลายเขตด้านใต้
2. พรमแденทางทิศใต้นั้นตั้งแต่ต้นจากปลายทะเลเคิม คือตั้งแต่อ่าวซึ่งไปทางทิศใต้
3. ยื่นไปทางด้านใต้ของมาอาเลอัครับบิม ผ่านเรือยไปถึงศิน และขึ้นไปทางด้านใต้เมืองคาดชาบารเนีย ตามทาง เมืองเชอร์โนน ขึ้นไปถึงเมืองอัคดาวร์เลี้ยวไปถึงการค่า
4. ผ่านเรือยไปถึงอัสมอนยื่นออกไปถึงแม่น้ำอีปิต์มาสินสุดลงที่ทะเล ที่กล่าวนี้จะเป็นพรมแденด้านใต้ของท่าม
5. พรมแденด้านตะวันออกคือทะเลเคิมขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์เดน และพรมแденด้านเหนือตั้งแต่อ่าวที่ทะเลตรัง ปากแม่น้ำจอร์เดน
6. และพรมแденนั้นยื่นไปถึงเบธอกลาห์ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบธอาราบาร์ และพรมแคนยื่นต่อไปถึงก้อน หินโบอันบุตรชายรูเบน
7. และพรมแคนยื่นไปถึงเดบีร์จากหุบเขาอาโคร์ ตรงไปทางทิศเหนือเลี้ยวไปหาเมืองกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้าม เข้าที่ชื่ออาดุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ และพรมแคนก์ผ่านไปถึงน้ำพุเอนเซเมช ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล
8. และพรมแคนก์ยื่นไปตามหุบเขานบุตรชายของอินโนมถึงไหล่เข้าด้านใต้ของเมืองคนเยบุส คือเยรูชาลีม และ พรมแคนก์ยื่นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขายินโนมทางด้านตะวันตก ที่หุบเขاهั่งพากมนุษย์ยักษ์ด้านเหนือสุด
9. และพรมแคนก์ยื่นไปจากยอดภูเขาถึงน้ำพุแห่งลำห้วยเนฟโทอาห์ จากที่นั้นก็มาถึงหัวเมืองแห่งภูเขาร์โฟรน และพรมแคนก์เลี้ยวโค้งไปหาเมืองนาอาลาห์ คือเมืองคิริยาทเยอาริม
10. และพรมแคนก์เลี้ยวโค้งจากนาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาร์เซอร์ ผ่านไปตามไหล่เขายาอาริมด้านเหนือ คือเคเศโลน ลงไปถึงเมืองเบธเซเมชผ่านเมืองทิมนาห์ไป
11. และพรมแคนก์ยื่นออกไปจากทางไหล่เนินเข้าด้านเหนือของเมืองเอโครน และก็โค้งไปหาเมืองชิกเคลโรมผ่านไป ถึงภูเขานาอาลาห์ ออกไปถึงเมืองยับเนอล และพรมแคนก์มาสินสุดลงที่ทะเล
12. พรมแคนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเล นี่เป็นพรมแคนล้อมรอบคนญูดาห์ตามครอบครัวของเข้า
13. ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนญูดาห์ให้แก่ศาลาบุตรชาย เยฟุนเนห์ คือเมืองอาราบที่เรียกเมืองไฮบรอน อาราบที่เป็นบิดาของอานาด
14. และศาลาบุตรชายทั้งสามของอานาดออกจากการที่นั่น คือเชซัย อาหิมานและหัลมัย ผู้เป็นบุตรของอานาด
15. และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบีร์ เมืองเดบีร์เดิมมีชื่อว่า คิริยาทเสเฟอร์
16. และศาลาบุตรชายทั้งสามได้โจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัคสาห์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา
17. และโอบนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของศาลาบุตรชายที่เมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัคสาห์บุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา
18. ออยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และศาลาบุตรชายนางว่า เจ้าต้อง การอะไร
19. นางตอบว่า ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเดิม เมื่อพ่อให้ลูกมากอยู่ในแหน่งดินภาคใต้แล้ว ลูกขอนำพุด้วย ศาลา

ก็ยกน้ำพูนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

20. ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนญุด้าห์ตามครอบครัวของเขา
  21. หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนญุด้าห์ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรอมแดนเอโดม คือเมืองขับเซอเล เอเดอร์ และยากร์
  22. คีนาห์ ตีโมนาห์ อดาดาห์
  23. เคเดช ยาโชร์ อิทนาน
  24. ศิฟ เทเลม เปอาโลท
  25. ยาโชร ยาดัททาห์ เคริโอท เอสโрон คือเมืองยาโชร์
  26. อาแมม เชมา โมลาดาห์
  27. ยาชารกัดดาห์ เอชโมน เบธเปลת
  28. ยาชารชูอาล เปเบอร์เชบา บิซิโอบิยาห์
  29. บาอาลาห์ อิยิม เอเชม
  30. เอลโกลัด เคสีล โยรมายห์
  31. ศิกลา กัดมันนาห์ สันสันนาห์
  32. เลบากอท ชิลฮิม อาียนและเมืองริมโนน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
  33. ในทุบเขามีเมืองเอชทาโอล ศตราห์ อัชนาห์
  34. ศานอาห์ เอนกันนิม ทับปูว่าห์ เอนาม
  35. ยารมุห อุดลัม โซโคห์ อเชкар์
  36. ชาอาราอิม อดีชาอิม เกเดราห์ เกเดโรชาอิม รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
  37. เมืองเศนัน ยาดัสสาห์ มิกตัลกาด
  38. ดิเลอัน มิสเปห์ โยกเชอเล
  39. ลาคีช โบสคาท เอกโลน
  40. กับโบน لامัม กิตลิช
  41. เกเดโรห์ เบชาโกน นาอามาห์และเมืองมักเคดาห์ รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
  42. ลิบนาห์ เอเชอร์ อัชัน
  43. ยิฟทาห์ อัชนาห์ เนซีบ
  44. เคอีลาห์ อัคชิบ มาเรชาห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
  45. เอโครน กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น
  46. จากรุ่งเօโครนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอัชโอดกับชนบทของเมืองนั้นๆ
  47. อัชโอด กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น กากชา กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นจนถึงแม่น้ำอียิปต์ และทะเลใหญ่พร้อมกับฝั่งชายทะเล
  48. และในแคนเทือกเขา คือ ชาเมียร์ ยาททีร์ โซโคห์

49. ดานนาห์ คิริยาทสันนาห์ คือเมืองเดปีร์
50. อานาบ เอชเทโมห์ anime
51. โภเซน ไฮโลห์ รวมเป็นสิบเอ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
52. อาหัป ฉุมาห์ เอชาณ
53. ยานิม เบธทับปุวาร์ อาเฟคาห์
54. สุ่มทาห์ คิริยาทอารบา คือเมืองເຂົ້າມະນາດ ແລະເມືອງຕີໂຍງ รวมເປັນເກົ້າຫວາມເມືອງກັບชนบทອີງເມືອງນັ້ນໆດ້ວຍ
55. มาໂອນ ດາຣມາລ ຕິພ ຍຸທຮາຫໍ
56. ຍິສເຣເອລ ໂຢກເດອັມ ສາໂນອາຫໍ
57. ຄາອິນ ກີບອາຫໍ ແລະ ທິມນາຫໍ รวมເປັນສິບຫວາມເມືອງກັບชนบทອີງເມືອງນັ້ນໆດ້ວຍ
58. ຂັດສູລ ເບົດຊູຮົງ ເກໂດຮົງ
59. ມາອາຣາທ ແບ່າໂນທ ແລະ ເມືອງເອລເທොຄນ รวมເປັນຫກຫວາມເມືອງກັບชนบทອີງເມືອງນັ້ນໆດ້ວຍ
60. ຄີຣິຍາທປາອັລ คือเมืองຄີຣິຍາທເຍອຣິມ ແລະ ຮັບບາຫໍ รวมເປັນສອງຫວາມເມືອງກັບชนบทອີງເມືອງນັ້ນໆດ້ວຍ
61. ເມືອງທີ່ໃນຄືນຖຽກນັດໄວ ຄີອເບົດອາຣາປາຫໍ ມິດດີນ ເສຄະດາຫໍ
62. ນິບຈານ ເມືອງເກລືອ ແລະ ເອນເກດີ รวมເປັນຫກຫວາມເມືອງກັບชนบทອີງເມືອງນັ້ນໆດ້ວຍ
63. ແຕ່ຄນແຍບຸສື່ງເປັນຫວາມເມືອງເຍຽງຫຼາເລີມນັ້ນ ປະເທດຍຸດາຫໍ໏ໄດ້ຂັບໄລ໌ໄປໄໝ ດັ່ງນັ້ນແລະຄນແຍບຸສື່ງອາສ້ຍອູ່ກັບ
ປະເທດຍຸດາຫໍ໏ທີ່ເມືອງເຍຽງຫຼາເລີມຈົດຶງທຸກວັນນີ້

บทที่ 16

1. ที่ดินตามสลากรของลูกหลานโยเซฟนั้นเริ่มจากแม่น้ำจอร์เดนใกล้ๆเมืองเยรีโค ทิศตะวันออกของน้ำแห่งเยรีโค เข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแคนเทือกเขาเบธออล
2. จากเมืองเบธออลไปยังเมืองลูส ผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาثارอห ยังเขตของคนอารี
3. แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคนยาฟเลที “กาล”ไปจนเขตเมืองเบธไฮโรมล่างถึงเมืองเกเซอร์ไปสิ้นสุดลงที่ ทะเล
4. ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมัสนัสเสธ์และคนเอฟราอิม “ได้รับมรดกของเข้า
5. เขตของคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขามีดังนี้ พรอมแคนมรดกของเขาร่องด้านตะวันออก เริ่มแต่เมืองอาثارอห อัดดาว์ “กาล”ไปจนถึงเบธไฮโรมบน
6. และพรอมแคนยืน “กาล”ทางทิศเหนือคือเมืองมิกเมธัก ทางด้านตะวันออกพรอมแคนโค้งมหาเมืองทาอันทชี โลห์ แล้วผ่านพื้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์
7. แล้วลง “กาล”ทางยาโนอาห์ ถึงเมืองอาثارอหและเมืองนาอาratio “กาล”เมืองเยรีโคสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์เดน
8. จากทัปปูราห์พรอมแคนลง “กาล”ทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ “กาล”สิ้นสุดลงที่ทะเล นี่เป็นดินแคนมรดกของตระกูล คนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขากลับ
9. รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิมในดินแคนมรดกของคนมัสนัสเสธ์ คือบรรดาหัวเมืองเหล่านั้นกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
10. ถึงอย่างไรก็ตามเขายาหาได้ขับไล่คนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไปไม่ ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้ แต่ก็ตกลเป็นทาสภูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

1. ที่ดินตามสลากระเบื้องน้ำที่ตอกแก่ตระกูลมนัสเสธ์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสธ์ บิดาของกิเลอاد ได้รับเมืองกิเลอادและเมืองนาชาณเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเข้าเป็นทหาร
2. และที่ดินตามสลากระเบื้องแก่คุณมนัสเสธ์ที่เหลืออยู่ตามครอบครัว คือคนอาบีเยเซอร์ คนເຊເລັດ คนອ້ສົຣີເລັດ คนເຊເຄມ ດາວໂຫວຼານ ແລະ ດາວໂຫວຼານ ບຸກຄລແຫລ່ານີ້ເປັນບຸຕະຫຍາຂອງมนัสเสธ์ ຜູ້ເປັນບຸຕະຫຍາຂອງโยเซຟ ຕາມครอบครัวຂອງເຂົາ
3. ຝ່າຍເຄລີເພັດບຸຕະຫຍາຂອງເຂົາ ບຸຕະຫຍາຂອງກີເລອາດ ບຸຕະຫຍາຂອງມາກີ່ ບຸຕະຫຍາຂອງมนัสเสທໍໄມ້ມີບຸຕຸຜູ້ຫຍາ ມີແຕ່ບຸຕະສາວ ແລະ ຕ່ອໄປນີ້ເປັນຫືອຸບຸຕະສາວຂອງເຂົາຄົວ ມາລາຮ໌ ໂນາຮ໌ ຍາກລາຮ໌ ມິລາຮ໌ ແລະ ທີ່ຮ່າຮ໌
4. ເຂົາເຂົາມາຫາເອເລາຈັກນູໂໂຮທິດ ແລະ ໂຍ້ງວາບຸຕະຫຍານຸນ ແລະ ຕ່ອໜ້າບຣັດປະປະນຸຂ ແລ້ວກ່າວວ່າ ພຣະຍໂຂວ່າໄດ້ທຽງ ບັນຍາໂມເສສໄວວ່າ ໄທ້ຂ້າພເຈົ້າທັງໝາຍຮັບສ່ວນມຣດກໃນໜຸ່ງຢູ່ຕີ່ນັ້ນຂອງຂ້າພເຈົ້າທັງໝາຍໄດ້ ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງໄໝມຣດກ ແກ່ຄົນແຫລ່ານີ້ໃນໜຸ່ງພື້ນັ້ນຂອງບິດາຂອງເຂົາ ຕາມພຣະບັນຍຸຕີ່ແກ່ພຣະຍໂຂວ່າ
5. ດັ່ງນີ້ແລ້ວສ່ວນທີ່ຕົກແກ່ຄົນມນັສັເສົ່ງມີສົບສ່ວນ ນອກເຫັນອຸດິນແດນກີເລອາດແລະນາชาນ້ຳຍູ່ຝາກແມ່ນ້ຳຈອງຮັດ ດັ່ງນັ້ນ
6. ເພົ່າວ່າບຸຕະສາວຂອງມນັສັເສົ່ງໄດ້ຮັບມຣດກພຣ້ອມກັບບຸຕະຫຍາຂອງທ່ານດ້ວຍ ແຜ່ນດິນກີເລອາດນັ້ນໄດ້ຕົກເປັນສ່ວນຂອງບຸຕະຫຍາມນັສັເສົ່ງທີ່ເຫຼືອຍູ່
7. ເຊື່ອແດນຂອງມນັສັເສົ່ງຕັ້ງດັ່ງຈາກອາເຊອງຈົ່ງມີຄົມເມັນຕົກ ຊົ່ງຍູ່ທາງທີ່ຕະວັນອອກຂອງເມືອງເຊເຄມ ແລ້ວ ພຣມແດນກີ່ ຢື່ນໄປທາງມືອຂວາດີ່ ທີ່ຂອງໜາວເມືອງເອນທັປປຸວາຮ໌
8. ແຜ່ນດິນເມືອງທັປປຸວາຮ໌ເປັນຂອງມນັສັເສົ່ງ ແຕ່ຕ້ວເມືອງທັປປຸວາຮ໌ຊື່ຍູ່ທີ່ພຣມແດນຂອງມນັສັເສົ່ງນັ້ນເປັນຂອງຄົນເອົາມ
9. ແລ້ວພຣມແດນກີ່ໄປຖື່ງແມ່ນ້ຳຄານາຮ໌ ຫ້າວເມືອງແຫລ່ານີ້ຊື່ຍູ່ທາງທີ່ຕະວັນໄດ້ແນ່ນ້າໃນທ່ານກລາງຫ້າວເມືອງຂອງມນັສັເສົ່ງນັ້ນ ເປັນຂອງເອົາມ ແລ້ວພຣມແດນຂອງມນັສັເສົ່ງກີ່ຂຶ້ນໄປທາງດ້ານເໜືອຂອງແມ່ນ້າໄປສິນສຸດລົງທີ່ທະເລ
10. ແຜ່ນດິນທາງດ້ານໄດ້ເປັນຂອງເອົາມ ແລະ ແຜ່ນດິນທາງດ້ານເໜືອເປັນຂອງມນັສັເສົ່ງ ມີກະເລເປັນພຣມແດນ ທາງເໜືອຈຸດິນແດນອາເຊອງ ແລະ ທາງທີ່ຕະວັນອອກຈຸດອີສສາດາຮ໌
11. ໃນເຂົາອີສສາດາຮ໌ ແລະ ໃນອາເຊອງນັ້ນ ມນັສັເສົ່ງຍັງມີເມືອງເບີນຈານກັບໜັນບທຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະ ເມືອງອົບເລັ້ມກັບໜັນບທຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະ ຜ້າວເມືອງໂດຣກັບໜັນບທຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະ ຜ້າວເມືອງເອນໂດຣກັບໜັນບທຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະ ຜ້າວເມືອງທາອານາຄົມກັບໜັນບທຂອງເມືອງນັ້ນ ແລະ ຜ້າວເມືອງເມົກົດໂດກັບໜັນບທຂອງເມືອງນັ້ນ ອື່ງໆເກົ່າທັງສາມຍອດ
12. ແຕ່ຄົນມນັສັເສົ່ງໄລ່ໜ້າເມືອງແຫລ່ານັ້ນໄມ້ໄດ້ ດ້ວຍຄົນຄານາອັນຍັງຂຶ້ນອາຕີຍູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ
13. ຕ່ອມາເມື່ອຄົນອີສສາເລັດເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນແລ້ວ ກີ່ໄດ້ເກັນທີ່ຄົນຄານາອັນໄທ້ທຳນາຍໂຍ້ນ ແລະ ມີໄດ້ຂຶ້ນໄລ່ໄທ້ເຂົາອອກໄປເສີຍທີ່ເດືອຍວ
14. ດາວໂຫວຼານ ໄດ້ພຸດກັບໂຍ້ງວ່າ ເຫຼຸ້ມໃຈນ້ຳໃຈນັ້ນແປ່ງໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າມີແຕ່ສ່ວນເດືອຍວເປັນມຣດກ ແມ່ວ່າຂ້າພເຈົ້າມີຄົນນາກມາຍ ເພົ່າວ່າພຣະຍໂຂວ່າໄດ້ທຽງອວຍພຣພຣແກ່ພວກຂ້າພເຈົ້າມາຈຸນບັດນີ້ແລ້ວ
15. ຝ່າຍໂຍ້ງວ່າ ຄໍາເຈົ້າມີຄົນນາກມາຍ ແລະ ຄໍາແດນເຖິກເຂົາຂອງຄົນເອົາມເປັນທີ່ແຄບໄປສໍາຮັບເຈົ້າ ພວກ

เจ้าจงเข้าไปในป่าแห่งวัดทางເອາເອງ ທີ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນສື່ງແລະພວກມຸ່ນໜູ້ຍັກນີ້

16. ດົນໂຍເໜີພູດວ່າ ແດນເຖິກເຂົ້ານີ້ໄມ່ພອສຳຫັບພວກເຮົາ ບຽດຕາຄຄານາອັນຊື່ງອູ້ໃນບັນຫຼຸບເຂົ້າມີຮຽບທຳດ້ວຍ
ເຫຼັກ ທັ້ງທີ່ອູ້ໃນເບີ້ນຫຼານກັບໜັນທຂອງເມືອນນັ້ນ ກັບທີ່ອູ້ໃນຫຼຸບເຂົ້າຍິສເຣເອລ

17. ແລ້ວໂຍໝວາຈຶ່ງກ່າວແກ່ງງ່າວໂຍເໜີ ຕື່ອເອົາໂຮມແລະມັນສເສເໜ້ວ່າ ທ່ານທັ້ງໝາຍເປັນພວກທີ່ມີຄົນມາກແລະມີກຳລັງ
ມາຫາສາລ ທ່ານຈະມີສ່ວນແປ່ງແຕ່ສ່ວນເດືອກກີ້ກໍາວິໄດ້

18. ແດນເຖິກເຂົ້າເຫຼັນນີ້ຈະເປັນຂອງພວກທ່ານ ຕຶ້ງແມ່ວ່າເປັນປ່າດອນທ່ານຈົງແຜ່ວດາງແລະຢືດຄຮອງໄປຈົນສຸດເຂົດເຕີດ
ແນ້ວ່າຄົນຄານາອັນຈະມີຮຽບທຳດ້ວຍເຫຼັກແລະເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງ ທ່ານທັ້ງໝາຍກີ້ຈະຂັບໄລ່ເຂົ້າອົກໄປໄດ້

1. ฝ่ายชุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมชนขึ้นที่นั่น แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในครอบครองของเข้า
2. ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังไม่ได้รับมารดกเป็นส่วนแบ่ง
3. ดังนั้นโดยชูว่าจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ท่านทั้งหลายจะรอช้าอยู่อีกเท่าไร จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินนี้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย
4. จงเลือกคนตระกูลละสามคน แล้วข้าพเจ้าจะให้ชั้นเหล่านี้ไปท่องเที่ยวขึ้นล่องอยู่ที่แผ่นดินนั้น ให้เขียนแนวเขตที่ดินที่จะมอบเป็นมารดก และกลับมาหาข้าพเจ้า
5. ให้เข้าแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนญูดาห์คงอยู่ในดินแดนของเข้าทางภาคใต้ และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเข้าทางภาคเหนือ
6. ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
7. แต่คุณเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกรท่านทั้งหลาย ด้วยตำแหน่งปูโรหิตของพระเยโฮวาห์เป็นมารดกของเข้าแล้ว คนกาด และคนธูเปน กับตระกูลมนัสเสห์คริ่งหนึ่งก็ได้รับมารดกของเข้าทางฝากแม่น้ำ约珥 ถนนข้างโน้นด้านตะวันออกซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว
8. ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นอกไปเดินทาง และโดยชูวากำชับพวกรที่จะเขียนแนวเขตที่ดินว่า จงเที่ยวขึ้นเที่ยวลงในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้นแล้วกลับมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์
9. ดังนั้นคนเหล่านั้นก็ท่องเที่ยวไปมาที่แผ่นดิน แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆแบ่งเป็นเจ็ดส่วนแล้วกลับมาโดยชูวากำชับพวกรที่ซีโลห์
10. แล้วโดยชูวาก็จับสลากให้เข้าที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ โดยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นั่นตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล
11. จับได้สลากของตระกูลคนเบนยาaminตามครอบครัวของเข้าขึ้นมา และอาณาเขตที่เป็นส่วนของเข้าอยู่ระหว่างคนญูดาห์ และคนโยเซฟ
12. ทางด้านเหนือพร้อมเดนของเขาริมด้านที่แม่น้ำ约珥 ถนนและพรอมเดนก็ยื่นขึ้นไปถึงไทรเล่เขาตอนเหนือของเมืองเยริโค แล้วขึ้นไปทางเดนเทือกเข้าทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบราวน์
13. จากที่นั่นพรอมเดนก็ยื่นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลุสไปยังไทรเล่เขาที่เมืองลุส คือเมืองเบธเอล แล้วพรอมเดนก็ลงไปถึงอาثارอัดดาวรับนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบธไฮโรนล่าง
14. แล้วพรอมเดนก็ยื่นไปอีกทิศหนึ่งโดยไปทางทิศใต้ด้านตะวันออก จากภูเขาริมด้านทิศใต้ตรงข้ามเมืองเบธไฮโรน และไปสิ้นสุดลงที่คิริยาทบ้าอัล คือคิริยาทเยอาริม เป็นเมืองที่เป็นของคนญูดาห์ นี่แหลกเป็นพรอมเดนด้านตะวันตก
15. และด้านใต้ที่นั่นเริ่มต้นที่ชานเมืองคิริยาทเยอาริม และพรอมเดนก็ยื่นจากที่นั่นไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเนฟโทอา

ห

16. แล้วพรอมแเดนก็ยื่นลงไปสุดเขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าทุบเข้าแห่งบุตรชายของอินโนม ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขาแห่งพวกมนุชย์ยักษ์ แล้วก็ลงไปที่หุบเขายินโนมໃต้ให้ล่าเข้าของคนเยบุสแล้วลงไปถึงเมืองเอนโรเกล
17. แล้วโกรังเปทางทิศเหนืออตรังไปถึงเอนเชเมช จากที่นั่นก็ตรงไปยังเกลีโลท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขารือดุมมิม แล้วลงไปยังก้อนหินโบฮันบุตรชายของรูเบน
18. แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึงแหล่งเขาตรงข้ามอาราบท์แล้วลงไปสู่อาราบท์
19. แล้วพรอมแเดนก์ผ่านไปทางทิศเหนือถึงแหล่งเขาที่เบธอกลาห์ และพรอมแเดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเคิมที่ปลายใต้ของแม่น้ำ约珥แเดน นี้เป็นพรอมแเดนด้านใต้
20. แม่น้ำ约珥แเดนกันเป็นพรอมแเดนทางตะวันออก นี้เป็นมรดกของคนเบนยาミニตามครอบครัวของเขามีพรอมแเดนดังนี้ล้อมรอบ
21. ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยาミニตามครอบครัวของเขากือเมืองเยริโค เบธอกลาห์ หุบเขาเคชีส
22. เบธอาราบท์ เศมาเรอิม เบธเอล
23. อัฟวิม ปาราห์ โอฟราห์
24. เคฟารัมโมนี ไอฟานี เกบາ รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
25. กิเบโอน รามาห์ เบเอโรท
26. มิสเปห์ เดฟีราห์ โมชาห์
27. เรเคม อิรเปเอล ทาരะลาห์
28. เศล้า เอเลฟ เเยบุส กือเยรูชาเล็ม กิเบอาห์และคีรยาท รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย นี้เป็นมรดกของคนเบนยาミニตามครอบครัวของเขามี

1. slagak ที่สองออกมาเป็นของสิเมโอน เพื่อคนตระกูลสิเมโอนตามครอบครัวของเข้า มรดกของเขาก่ออยู่ท่ามกลาง มรดกของคนยุคдаห์
2. มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือเบอร์เซบา เชบา โมลาดาห์
3. ชาชารชูอาล บалаห์ เอเชม
4. เอลโกลัด เบธูล โซรามาห์
5. ติกลาก เบธมารดาโบท ชาชารสูสาห์
6. เบธเลบาร์โอด และเมืองชาaru เชน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
7. อายิน ริมโมน เอเชอร์ อชาาน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
8. รวมทั้งบรรดาชนบทที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ใกลอกไปจนถึงเมืองบาอาลัทเบอэр์ เมืองรามาห์ที่ภาคใต้ เหล่านี้ เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตามครอบครัวของเข้า
9. มรดกของคนสิเมโอนเป็นเด่นในส่วนแบ่งของคนยุคdaห์ เพราะว่าส่วนของคนยุคdaห์นั้นใหญ่เกินไป คนสิเมโอน จึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยุคdaห์
10. slagak ที่สามขึ้นมาเป็นของคนเศบูวนตามครอบครัวของเข้า และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขาก็ยื่นออกไปถึงสา วิต
11. แล้วพรอมเด่นของเข้ายื่นออกไปทางด้านตะวันตก เรื่อยไปจนถึงมาราลาห์ และอาจจะเมืองดับเบเชห์ แล้วมาถึง แม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าโยกเน้อ้ม
12. จากสาริดพรอมเด่นยื่นไปอีกทิศหนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวางอาทิตย์ขึ้น ถึงพรอมเด่นเมืองคิสโลಥาโบร์ แล้วยื่นไปถึงเมืองดาเบร Rath แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเพีย
13. จากที่นั้นพรอมเด่นผ่านไปทางตะวันออกถึงเมืองกัธเยเฟอร์ และถึงเมืองເອທຄາຊີນ เรื่อยไปจนถึงริมโมน พรอมเด่นก็โคงเข้าหาเมืองเนื้อห้าห์
14. และทางทิศเหนือพรอมเด่นโคงเข้ามาถึงเมืองอัณนาโซน และสิบสุดลงที่หุบเขายิฟทาห์'เอล
15. และเมืองขัททาห์ นาหะลาล ชิมโอน อิดาลาห์ และเมืองเบธเลเเฮם รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมือง นั้นๆด้วย
16. นี่เป็นมรดกของคนเศบูวนตามครอบครัวของเข้า คือหัวเมืองต่างๆกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
17. slagak ที่สี่ออกมาเป็นของอิสสาการ เพื่อคนอิสสาการตามครอบครัวของเข้า
18. อาณาเขตของเขาร่วมเมืองยิสเรอel เคสุลโลห์ ชูเนม
19. ชาฟาราอิม ชิโยน アナההרathan
20. รับปีก คีชิโอน เอเบส
21. เรเมห์ เօนกันนิม เօนหัดดาห์ เบธปัสเซห์
22. และพรอมเด่นยังจดเมืองทาโบร์ ชาหะชูมาห์ เบธเชเมห์ และพรอมเด่นนี้ไปสิบสุดลงที่แม่น้ำ约ร์เดน รวมเป็นสิบ

หากหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

48. นี่เป็นมรดกของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเข้า ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
49. เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พากเข้าให้แก่โยซูวาบุตรชายนูน
50. ตามบัญชาของพระเยโฮวาร์ดเขาก็ได้ยกเมืองที่ท่านขอไว้ให้แก่ท่าน คือเมืองทิมนatha เสราะที่ในเดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ท่านก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่ และเข้าอยู่ที่นั่น
51. ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เอเลอชาร์ปูโรหิตกับโยซูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับสลากรเบงให้เป็นมรดกที่ชีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาร์ด ประดูพลับพาแห่งชุมนุม ดังนี้เหล่าเขาทั้งหลายก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

1. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชัวว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ‘จงกำหนดตั้งเมืองลี้ภัย ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น
3. เพื่อว่าผู้เฝ้าคนที่ได้เฝ้าคนได้ด้วยมิได้เจตนาหรือไม่จะใจจะได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยของเจ้า เพื่อให้พ้นจากผู้อาณาจักรโอลิต
4. ให้ผู้นั้นหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น และอธิบายเรื่องของตนให้แก่ พวากผู้ใหญ่ในเมืองนั้นให้ทราบ แล้วเข้าทั้งหลายจะนำผู้นั้นเข้าไปในเมือง กำหนดที่ให้อยู่แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่ พวกรเข้าทั้งหลาย
5. และถ้าผู้อาณาจักรโอลิตไม่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้เฝ้าคนนั้นไว้ในมือของผู้อาณาจักรโอลิต เพราะว่าผู้นั้นได้ช่วย เพื่อนบ้านของตนด้วยไม่มีเจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน
6. และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขายังจะยืนต่อหน้าชุมชนนุ่มนิ่มเพื่อรับการพิพากษา จนกว่ามหัปโนหิตใน เวลาหนึ่นสิ่นชีวิต ผู้เฝ้าคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของตน ไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาจากมาหนึ่นได้
7. ดังนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดซในกาลิลีในแคนเทือกเขานฟทาลี และเมืองเชคเมในแคนเทือกเขารของเอฟรา อิม และคีริยาห์อาโรนา คือเซบูรน ในแคนเทือกเขายูดาห์
8. และทางฟากตะวันออกของแม่น้ำ约อร์แคนข้างโน้นตรงเมืองเยรีโคนั้น เขากำกำหนดเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดาร บนที่ราบจากที่ดินคนตระกูลรูเบน และเมืองรามาโมทในกิเลอาดจากที่ดินคนตระกูลกاد และเมืองโกลานในบากานจาก ที่ดินคนตระกูลมนัสเสห์
9. หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด และให้คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกรเข้า เพื่อว่าถ้า ผู้ใดได้เฝ้าคนด้วยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้ เพื่อว่าเขายังไม่ต้องตายด้วยมือของผู้อาณาจักรโอลิต จนกว่าเขายังได้ ยืนต่อหน้าชุมชนนุ่มนิ่ม

1. ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีมาหาเอเลาชาร์ปูโรหิตและโยชูวนบุตรชายนุน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล
2. และเข้าได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองซีโลห์ในแผ่นดินคاناอันว่า พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย
3. ดังนั้นแหล่งตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากการกดข้องเข้าให้แก่คนเลวี
4. slagokokma เป็นของครอบครัวคนโคยาท ดังนั้นแหล่ง คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรมปูโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับ slagokoksimam หัวเมือง จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยาamin
5. ส่วนคนโคยาทที่เหลืออยู่ ได้รับหัวเมืองโดยจับ slagokoksimam หัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลเอฟราอิม จากตระกูลдан และจากคริ่งตระกูลมนัสเสธ์
6. คนเกอร์โซนได้รับหัวเมืองโดยจับ slagokoksimam หัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาคร์ จากตระกูลอาเซอร์ จากตระกูลนพทาลี และจากคริ่งตระกูลมนัสเสธ์ในบาชาน
7. คนเมรารีตามครอบครัวของเข้า ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาด และตระกูลเศบูลูน
8. หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านี้คนอิสราเอลได้จับ slagokok ให้แก่คนเลวีดังที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดยทางโมเสส
9. เข้าให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้
10. เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคนอาโรมคือ ครอบครัวโคยาทครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวี เพราะ slagokok ตกเป็นของเขาก่อน
11. เข้าทั้งหลายให้เมืองอารบะแก่เขา อารบะเป็นบิดาของアナค คือเมืองเยโบรน อยู่ในแแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย
12. แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้ได้ยกให้แก่ค่าเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์
13. เข้าให้เมืองเยโบรนแก่ลูกหลานของอาโรมปูโรหิต อันเป็นเมืองลีกัยสำหรับผู้嫁คนพร้อมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้า
14. เมืองยาทที่ร่วมทุ่งหญ้า เมืองເອຊເທໂມອາພร້ອມทุ่งหญ้า
15. เมืองໂໂລນພร້ອມทุ่งหญ้า เมืองເຕີຣພร້ອມทุ่งหญ้า
16. เมืองอาຍິນພร້ອມทุ่งหญ้า เมืองຍຸທຮາທີພຣ້ອມทุ่งหญ้า เมืองບະເນົມເຫມືພຣ້ອມทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้
17. จากตระกูลเบนยาamin มีเมืองกิບโอนພร້ອມทุ่งหญ้า เมืองເກບາພຣ້ອມทุ่งหญ้า
18. เมืองアナໂຮພຣ້ອມทุ่งหญ้า เมืองອັລໂມນພຣ້ອມทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
19. หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรมปูโรหิต รวมกันสิบสองหัวเมือง พร້ອມกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง
20. ส่วนคนโคยาทที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นครอบครัวคนโคยาทของคนเลวีนั้น หัวเมืองที่เข้าได้รับโดย slagokok มาจากตระกูล

ເອົາຮົມ

21. ເມືອງທີ່ເຂົາໃຫ້ ດືອນເມືອງເຊເຄມ ເປັນເມືອງລື້ກໍຍຂອງຜູ້ຜ່ານພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນໄດ້ແນເຖິກເຂາຂອງເອົາຮົມ ເມືອງເກ
ເຊອຣີພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
22. ເມືອງບິບໜາອົມພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງບົນໂໂຮໂຣນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມເປັນສື່ຫ້ວເມືອງ
23. ແລະຈາກຕະກູລດານ ມີເມືອງເລຸເທເພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ກົບເບໂໂຮນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
24. ອັນຍາໂລນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ກັກທິຣິມໂມນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມສື່ຫ້ວເມືອງ
25. ແລະຈາກຄົມນັສເສຫົ່ງຕະກູລ ມີເມືອງທາອານາຄພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ແລະກັກທິຣິມໂມນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມເປັນສອງຫ້ວ
ເມືອງ
26. ທ້ວເມືອງທີ່ເປັນຂອງຄຣອບຄຣວັນໂຄຢາທທີ່ເຫຼືອອຸ່ນນັ້ນ ມີສິບຫ້ວເມືອງດ້ວຍກັນ ພວ້ອມກັບທຸ່ງທຸ່ນຮ່ວມທຸກເມືອງ
27. ເຂົາໃຫ້ເມືອງຈາກຄົມນັສເສຫົ່ງຕະກູລແກ່ຄົນເກອຣີໂຈນ ຄຣອບຄຣວັນນີ້ຂອງຄນເລວີ ດືອນເມືອງໂກລານໃນບາຈານ ເປັນ
ເມືອງລື້ກໍຍຂອງຜູ້ຜ່ານ ພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ແລະເມືອງເບອ່ທະເຫ-ຮາດພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມເປັນສອງຫ້ວເມືອງ
28. ແລະຈາກຕະກູລອີສສາກົງ ມີເມືອງຄື່ອນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ດາບເຮັດພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
29. ເມືອງຍາຮູ້ພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເອນກັນນິມພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມສື່ຫ້ວເມືອງ
30. ແລະຈາກຕະກູລອາເຊອຣີ ມີເມືອງມື້ອາລພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ອັບໂດນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
31. ເມືອງເຂົລຂັກພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງເຮົບພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມສື່ຫ້ວເມືອງ
32. ແລະຈາກຕະກູລນັກທາລີ ເມືອງຄາເດືອນໃນກາລີລີ ເປັນເມືອງລື້ກໍຍຂອງຜູ້ຜ່ານ ພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງຂັ້ນໂມທໂດຣີພວ້ອມ
ທຸ່ງທຸ່ນ ແລະເມືອງຄາທານພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມສາມຫ້ວເມືອງ
33. ທ້ວເມືອງທີ່ເປັນຂອງຄນເກອຣີໂຈນຕາມຄຣອບຄຣວັນນັ້ນ ລວມກັນມີສິບສາມຫ້ວເມືອງພວ້ອມກັບທຸ່ງທຸ່ນຮ່ວມທຸກເມືອງ
34. ເຂົາໃຫ້ຫ້ວເມືອງຈາກຕະກູລເສບູລຸນແກ່ຄຣອບຄຣວັນເມຣວີ ດືອນເລວີທີ່ເຫຼືອອຸ່ນ ມີເມືອງໂຍກເນັ້ນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
ເມືອງຄາທາດພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
35. ເມືອງດິມນາທີ່ພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງນາທະລາລພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມສື່ຫ້ວເມືອງ
36. ແລະຈາກຕະກູລຮູບເບນ ມີເມືອງເບເຊອຣີພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງຍາສພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
37. ເມືອງເຄີດໂມທພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງເມົາທພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມສື່ຫ້ວເມືອງ
38. ແລະຈາກຕະກູລກາດ ມີເມືອງຮາໂມທໃນກີເລອາດ ເປັນເມືອງລື້ກໍຍຂອງຜູ້ຜ່ານ ພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງມາຫະນາອົມພວ້ອມ
ທຸ່ງທຸ່ນ
39. ເມືອງເຂົບໂນພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ເມືອງຍາເຊອຣີພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ ລວມທັງໝາດເປັນສື່ຫ້ວເມືອງ
40. ເມືອງທີ່ເປັນຂອງຄນເມຣວີຕາມຄຣອບຄຣວັນ ທີ່ເປັນຄຣອບຄຣວັນເລວີທີ່ເຫຼືອອຸ່ນນັ້ນ ເມືອງທີ່ເປັນສ່ວນແບ່ງຂອງເຂາ
ທັງໝາດມີສິບສອງຫ້ວເມືອງ
41. ທ້ວເມືອງຂອງຄນເລວີ ທີ່ເຫຼືອອຸ່ນທຳມາກລາງກຣມສີທົ່ງຂອງຄນອີສຣາເລັນນັ້ນລວມທັງໝາດມີສື່ສິບແປດຫ້ວເມືອງພວ້ອມທຸ່ງທຸ່ນ
ປະຈຳເມືອງ
42. ເມືອງເຫຼັກນີ້ແຕ່ລະເມືອງມີທຸ່ງທຸ່ນລ້ອມຮອບ ຖຸກເມືອງກີມອຳຍົງນີ້

43. ดังนี้เหละพระเย毫不犹豫ที่ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นแก่คนอิสราเอลดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเขามีเมืองทั้งหลายยึดแล้วก็เข้าไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น
44. และพระเย毫不犹豫ที่ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขาว่าไม่มีศัตรูสักคนเดียวที่จะต่อสู้เขาได้ พระเย毫不犹豫ทรงมอบศัตรูของเขากลับให้อัญเชิญมีของเขานั่นเอง
45. สรรพสิ่งอันเดี๋ยวอย่างซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงสร้างสักปวงศรีวานอิสราเอลนั้นก็ไม่ขาดสักสิ่งเดียว สำเร็จทั้งสิ้น

1. คราวนั้นโยชูว่าได้เรียกคนรู้เบน คนกาด คนมันส์เสห์คริ่งตระกูลมา
2. และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัดซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน
3. นานวันแล้วจนบัดนี้ ท่านมิได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของท่าน แต่ได้รัมมัตระวังที่จะกระทำการตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
4. บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเข้า เหตุจะนี้ท่านจงกลับไปสู่เต็นท์ของท่านเดิม ไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นนั้น
5. แต่จงระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมารดาทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ และปวนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
6. โยชูวะจึงได้อวยพระเข้าและส่งเขากลับไปยังเต็นท์ของเขาทุกคน
7. ส่วนคนมันส์เสห์คริ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้เขากีอกรรมสิทธิ์ในเมืองนาชาาน แต่กิริ่งตระกูลนั้นโยชูวามอบให้เขามีกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาว่าที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างด้านตะวันตกนี้ และเมื่อโยชูวะส่งเขากลับไปยังเต็นท์ของตน ท่านได้อวยพระเข้า
8. กล่าวแก่เขาว่า จงกลับไปยังเต็นท์ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สมบัติมั่งคั่งมีผู้สัตว์มากมาย มีเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก จงแบ่งของที่รับมาจากศัตรุของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน
9. คนรู้เบน คนกาดและคนมันส์เสห์คริ่งตระกูลได้แยกจากคนอิสราเอลที่ซีโลห์ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคاناอันกลับไปอยู่ในแผ่นดินกีเลอาด เป็นแผ่นดินที่เขากีอกรรมสิทธิ์ซึ่งเขาได้เข้าตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส
10. และเมื่อเข้าทั้งหลายมาถึงท้องถินที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคاناอัน คนรู้เบน คนกาด และคนมันส์เสห์คริ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแห่นหนึ่งที่ใกล้แม่น้ำจอร์เดน เป็นแท่นขนาดมหึมา
11. และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน ดูเดิม คนรู้เบน คนกาดและคนมันส์เสห์คริ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาที่พรหมเดนแผ่นดินคاناอันในห้องถินใกล้แม่น้ำจอร์เดนในด้านที่เป็นของคนอิสราเอล
12. และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็聚รวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสังคม กับเขา
13. แล้วคนอิสราเอลจึงใช้ฟืนหัสดุตรชายเอเลอชาาร์บูโรหิดไปยังคนรู้เบน คนกาด และคนมันส์เสห์คริ่งตระกูลในแผ่นดินกีเลอาด
14. พร้อมกับประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลในอิสราเอล ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษในคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ
15. เมื่อเขามาถึงคนรู้เบน คนกาด และคนมันส์เสห์คริ่งตระกูลในแผ่นดินกีเลอาด เขากล่าวแก่พวกเหล่านั้นว่า

16. ชุมนุมชนทั้งสิ้นของพระเย毫不犹豫ล่าดังนี้ว่า 'ท่านทั้งหลายได้กระทำการละเมิดอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอลหนอ ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้หันกลับจากติดตามพระเย毫不犹豫 โดยท่านได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัวเป็นการกบฏต่อพระเย毫不犹豫ในวันนี้'
17. ความช้ำข้าซึ่งเราทำที่เมืองเบอร์นันยังไม่พอเพียงหรือ ซึ่งจันกระทั่งวันนี้เรายังชาระตัวของเราให้สะอาดไม่หมดเลย และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติเกิดแก่ชุมนุมชนของพระเย毫不犹豫
18. ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตามพระเย毫不犹豫หรือ ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อพระเย毫不犹豫ในวันนี้ พระองค์จะทรงกริวต่อชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดในวันในพรุ่ง
19. แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่สะอาด จงข้ามไปในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเย毫不犹豫ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลับพลาของพระเย毫不犹豫 และมาถือกรรมสิทธิ์อยู่ท่ามกลางพวงเราเดิด ขอแต่เพียงอย่างกบฏต่อพระเย毫不犹豫 หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่านทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว นอกจากแท่นบูชาแห่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเราทั้งหลาย
20. อาคนบุตรชายเศ-ราห์ได้กระทำการละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแข็งนั้นไม่ใช่หรือ พระพิโรธก็ตกเหนือชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้น เขาไม่ได้พินาศแต่คนเดียวในเรื่องความช้ำข้าของเขาก
21. ขณะนั้นคนธูเบน คนกาดและคนมนัสเต็ห์คริ่งตระกูลได้ตอบผู้หัวหน้าของคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ ว่า
22. พระเย毫不犹豫พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระเย毫不犹豫พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสียด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเย毫不犹豫 (ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวงเราในวันนี้เลย)
23. ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชาหนึ่นเพื่อหันจากติดตามพระเย毫不犹豫 หรือพวงเราได้สร้างไว้เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือธัญญบูชาหรือถวายสันติบูชาบนแท่นนั้น ขอพระเย毫不犹豫ทรงลงโทษเดิด
24. เป็นล่าเลย แต่พวงเราได้สร้างไว้ด้วยเกรงว่า ในเวลาต่อไปภายหน้าลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อถูกหลานของเราว่า 'เจ้าไม่ส่วนเกี่ยวพันอะไรกับพระเย毫不犹豫พระเจ้าของอิสราเอล'
25. เพราะว่าพระเย毫不犹豫ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์דןเป็นพรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลายนะ คนธูเบนและคนกาดเดียว พวงเจ้าไม่มีส่วนในพระเย毫不犹豫' ดังนั้นแหล่ลูกหลานของท่านอาจกระทำให้ลูกหลานของเราทั้งหลายหยุดเกรงกลัวพระเย毫不犹豫
26. เพราะฉะนั้นเรารึว่า 'ให้เราสร้างแท่นบูดี้ มิใช่สำหรับถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสักดิบบูชาใดๆ'
27. แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั้นอายุต่อจากเราว่า เราทั้งหลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเย毫不犹豫ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเครื่องเผาบูชา และเครื่องสักดิบบูชา และเครื่องสันติบูชา ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูกหลานของเราในเวลาต่อไปว่า 'เจ้าไม่ส่วนในพระเย毫不犹豫'
28. และเราคิดว่า ถ้ามีใครพูดเช่นนี้กับเรารึอกับเชื้อสายของเราในเวลาข้างหน้า เราก็จะกล่าวว่า 'ดูเถิด นั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแท่งพระเย毫不犹豫 บรรพบุรุษของเราระทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสักดิบบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่าน'
29. ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เรา กบฏต่อพระเย毫不犹豫เลย และหันจากติดตามพระเย毫不犹豫เสียในวันนี้ โดยสร้างแท่น

อื่นสำหรับเครื่องเพาบูชา รัญญบูชา เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโไฮ瓦ห์พระเจ้าของเรารึ่งตั้งอยู่ที่หน้า
พลับพลาของพระองค์

30. เมื่อฟีเนหสบุโหริตและประมุขของชุมชน มุชชัน และหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ ที่อยู่ด้วยกันนั้นได้ยิน
ถ้อยคำที่คณรูเบน คนกาด และคนเมืองสเซห์กล่าว กีรุสสีก เป็นที่พ่อใจมาก

31. ฟีเนหสบุตรชายของเอเลอาซาร์บุโหริตจึงกล่าวแก่คณรูเบน คนกาด และคนเมืองสเซห์ว่า วันนี้เราทราบแล้วว่าพระ
เยโไฮ瓦ห์ทรงสถิตท่ามกลางพวงเรา เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโไฮ瓦ห์ ท่านได้ช่วยให้ชน
อิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระเยโไฮ瓦ห์

32. แล้วฟีเนหสบุตรชายเอเลอาซาร์บุโหริต และประมุขทั้งหลายก็กลับจากคณรูเบน และคนกาด จากแผ่นดินกิเลอ
ด้ไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหาคนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขารับ

33. รายงานนั้นเป็นที่พอใจคนอิสราเอล และคนอิสราเอลกีสรรเสริญพระเจ้า และไม่ผุดถึงเรื่องที่จะกระทำสังคม
กับเขา เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งคณรูเบนและคนกาดได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย

34. คนรูเบนและคนกาดเรียกแท่นนั้นว่า แอด เพราะว่า แท่นนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า พระเยโไฮ瓦ห์เป็นพระ
เจ้า

1. ต่อมาอีกนานเมื่อพระเย毫不犹豫ที่โปรดให้อิสราเอลสงบจากการศึกษาทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชัวมีอายุครองมาก
2. โยชูาก็เรียกบรรดาคนอิสราเอล ทั้งพากผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่แลกกล่าวแก่เข้าทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าแก่และมีอายุมากแล้ว
3. ท่านทั้งหลายได้เห็นสารพัดซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านได้กระทำต่อบรดาประชาชนชาติเหล่านี้เพื่อเห็นแก่ท่าน เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านได้ทรงสูรบเพื่อท่าน
4. ดูเถิด ประชาชนชาติที่เหลืออยู่นั้น ข้าพเจ้าได้จับสลากร่วมให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่าน รวมกับประชาชนชาติทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าได้ขัดออกเสีย ตั้งแต่แม่น้ำ约อร์เดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก
5. พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะทรงผลักดันเข้าออกไปให้พ้นหน้าท่าน และทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นเสียตาของท่าน และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ตั้งที่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านทรงสัญญาไว้ต่อท่าน
6. เพราะฉะนั้นจงมีความกล้าในการที่จะรักษาและกระทำการตามสิ่งสารพัดซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อจะไม่ได้หันไปทางความมืvoieทางข้ายังมี
7. เพื่อว่าท่านจะมีได้ปะปนกับประชาชนชาติเหล่านี้ ซึ่งเหลืออยู่ท่ามกลางท่าน หรือออกซื่อพระของเขา หรือปฏิญาณในนามพระของเขา หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลงนมัสการพระนั้น
8. แต่ท่านจะติดพันอยู่กับพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านดังที่กระทำอยู่จนทุกวันนี้
9. เพราะว่าพระเย毫不犹豫ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและแข็งแรงออกไปให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านได้จนถึงวันนี้
10. พวกท่านคนเดียวจะขับไล่หนึ่งพันคนให้หนึ่นไป เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านต่อสู้เพื่อท่านดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้
11. เพราะฉะนั้นจงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน
12. เพราะว่าถ้าท่านหันกลับและเข้าร่วมกับประชาชนชาติเหล่านี้ที่เหลืออยู่ในหมู่พวกรท่านโดยแต่งงานกับเข้า คือท่านแต่งงานกับหญิงของเข้า และเข้าแต่งงานกับหญิงของท่าน
13. ท่านจะทราบเป็นแน่เด็ดว่า พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้าท่าน แต่เข้าจะเป็นบ่วงและเป็นกับดักท่าน เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามยอกตา จนกว่าท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดินซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
14. ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่างสุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสักสิ่งเดียวซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านตรัสรสเกี่ยวกับท่านแล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว
15. สิ่งสารพัดที่ดีซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านสัญญาเกี่ยวกับท่านได้สำเร็จเพื่อท่านฉันได้ พระเย毫不犹豫จะทรงนำสิ่งสารพัดที่ร้ายมาถึงท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจากแผ่นดินนี้ ซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน

ประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน

16. ถ้าท่านทั้งหลายจะเมิดพันธสัญญาแห่งพระเยอิวาร์ดพระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้แล้วไป
ปรนนิบติพระอื่น และกราบลงมัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระเยอิวาร์ดจะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพินาศ^{ไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดี} ซึ่งพระเยอิวาร์ดพระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน

1. แล้วโยชูาก็รวบรวมบรรดาตรະกุลคนอิสราเอลมาที่เชเคเม แล้วเรียกพากผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ของอิสราเอล แล้วเขาก็มาประภูตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า
2. แล้วโยชูากล่าวกับประชาชนทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘ในกาลตีกคำบรรพ์บรรพนบุรุษของเจ้าอยู่ฝาแฝดนำข้างโน้น คือเท-ราช์ ปิดาของอับราฮัมและของนาอิร์ และเข้าปวนนิบัดิพระอื่น’
3. แล้วเราได้นำบิดาของเจ้าคืออับราฮัมมาจากฝาแฝดนำข้างโน้น และนำเขามาตลอดแผ่นดินคานาอัน กระทำให้เชื้อสายของเขามีมากมาย เราให้อิสอัคแก่เขา
4. เราให้ยาโคบและເອ້າວแก่อิสอัค และเราได้ให้เด่นเทือกเขาເສືອງແກ່ເອ້າວເປັນກຣມສີທີ່ แต่ยาโคบและລູກຫລານຂອງเข้าໄດ້ລັງໄປໃນອີຍົປົກ
5. และเราได้ใช้ໂມເສັກນັບອາໂຮນມາ และเราได้ใหໜັກພົບຕິເກີດແກ່ອີຍົປົກດ້ວຍສິ່ງທີ່ເຮັດວຽກທ່ານ ແລະກາຍຫລັງເຮັດນຳເຈົ້າທັງຫລາຍອອກມາ
6. แล้วເຮັດນຳບັນດາຮັບຮູບຮັບຈາກອີຍົປົກແລະເຈົ້າທັງຫລາຍມາຄື່ນທະເລ ແລະໜັກອີຍົປົກໄດ້ໄລ່ຕາມບຽບນຸ່ງຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍດ້ວຍຮາບແລະພລມໍາມາຄື່ນທະເລແດ່ງ
7. และເມື່ອເຂົ້າຮ່ອງຫຼຸລົມຕ່ອພຣະເຢໂສວາຫ໌ ພຣະອົງຄົກບັນດາລີ້ກວາມມືດເກີດຂຶ້ນຮ່ວ່າງເຈົ້າທັງຫລາຍແລະໜັກອີຍົປົກ ແລະ ກະທຳໃຫ້ທະເລທ່ວມມືດເຂົ້າ ນັຍົດຕາຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຮັດວຽກໃນອີຍົປົກ ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍອູ້ໃນຄື່ນທຸກັນດາຮ້ານນານ
8. ແລະເຮັດນຳເຈົ້າທັງຫລາຍມາທີ່ແຜ່ນດິນຂອງຄົນອາໂມໄຣຕ໌ຈຶ່ງອູ້ທີ່ຝາກແມ່ນໜ້າຈອົງແດນຂ້າງໂນນ ເຂົ້າສູ່ຮັບກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ ແລະເຮັດໄດ້ມອບເຂົ້າໄວ້ໃນມືອຂອງເຈົ້າ ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຢືດຄຣອງແຜ່ນດິນຂອງເຂົ້າແລະເຮັດທຳລາຍເຂົ້າໃຫ້ພັ້ນໜ້າເຈົ້າ
9. ຄຣວນັນບາລາຄຸນຸຕຣ໇ຍີຕົມໂປຣົກຊັຕຣີມີເມືອງໂມອັບໄດ້ລູກຂຶ້ນຕ່ອສູ້ກັບອີສຣາເອລ ເຂົ້າໃຫ້ໄປຕາມບາລາອັມນຸຕຣ໇ຍີເບໂໂຣົມາໃຫ້ແໜ່ງເຈົ້າທັງຫລາຍ
10. ແຕ່ເຮັດໄຟມີພັ້ນບາລາອັມ ເພຣະະນັນເຂົ້າຈຶ່ງອວຍພຣເຈົ້າທັງຫລາຍເຮື່ອຍໄປ ດັ່ງນັ້ນເຮັດຈຶ່ງເຈົ້າໃຫ້ພັ້ນມືອຂອງເຂົ້າ
11. ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຂ້າມແມ່ນໜ້າຈອົງແດນ ມາທີ່ເມືອງເຢຣີໂໂດ ແລະໜັກເມືອງເຢຣີໂໂດຕ່ອສູ້ກັບເຈົ້າ ແລະຄົນອາໂມໄຣຕ໌ ດົກເປີສື່ ດົກຄານາອັນ ດົກຮືດໄກຕ໌ໄກຕ໌ ດົກເກອຮົກາຫີ ດົກຮືດໄວ່ຕ໌ ແລະຄົນເຢນຸສ ແລະເຮັດໄດ້ມອບເຂົ້າໄວ້ໃນມືອຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ
12. ແລະເຮັດໄຟຕ້າວຕ່ອໄປໜ້າເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຂັບໄລ່ກັ້ຕຣີຍີທັງສອງຂອງໜັກເມືອງເຢຣີໄປເສີຍໃຫ້ພັ້ນໜ້າເຈົ້າ ໂີ່ໃຫ້ດ້ວຍດາບຫົວໜ້າດ້ວຍນຸ່ງຂອງເຈົ້າ
13. ເຮັດໄຟກແຜ່ນດິນຈຶ່ງເຈົ້າໄມ້ໄຟເຫັນຍ້ອຍກາຍບໍ່ນັ້ນ ແລະຍົກເມືອງຈຶ່ງເຈົ້າທັງຫລາຍໄມ້ຕ້ອງສ້າງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າແລະເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າອູ້ ເຈົ້າໄດ້ກິນພລຂອງສວນອຸ່ນແລະສວນມະກອກເທັນຈຶ່ງເຈົ້າໄມ້ຕ້ອງປຸລູກ’
14. ເຫດຸຈະນັ້ນ ບັດນີ້ຈຳເກຣງພຣະເຢໂສວາຫ໌ ແລະປຽນນິບັດິພຣອງຄົດ້ວຍຄວາມຈົງໃຈແລະດ້ວຍຄວາມຈົງ ຈົງທີ່ພຣະເຫລ່ານັ້ນຈຶ່ງບຽບນຸ່ງຂອງທ່ານໄດ້ເຄຍປຽນນິບັດິທີ່ຝາກແມ່ນໜ້າຂ້າງໂນນ ແລະໃນອີຍົປົກເສີຍ ແລະທ່ານທັງຫລາຍຈົງປຽນນິບັດິພຣະເຢໂສວາຫ໌
15. ແລະຄ້າທ່ານໄມ້ເຕີມໃຈທີ່ຈະປຽນນິບັດິພຣະເຢໂສວາຫ໌ ທ່ານທັງຫລາຍຈົງເລືອກເສີຍໃນວັນນີ້ວ່າທ່ານຈະປຽນນິບັດິຜູ້ໄດ້ ຈະ

ปรนนิบัติพระซึ่งอยู่ฝากรแม่น้ำข้างโน้นที่บรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติ หรือพระของคนอาโมรีต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเยโซวาห์

16. ฝ่ายประชาชนทั้งหลายจึงตอบว่า ขอพระเจ้าอย่ายกให้ข้าพเจ้าทั้งหลายลงทะเบียนพระเยโซวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่นเลย

17. เพราะพระเยโซวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์นั้นทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพเจ้าขึ้นมาจากการแผ่นดินอียิปต์ และออกจากเรือนทาสนั้น และเป็นผู้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ทั้งหลายท่ามกลางสายตาของพวกราช แล้วทรงคุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ตลอดทางที่ข้าพเจ้าได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกราชผ่านไป

18. และพระเยโซวาห์ทรงขึ้นไปไช่นชาติทั้งหลายออกไปให้พันหน้าข้าพเจ้า คือคนอาโมรีต์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโซวาห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย

19. แต่โยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโซวาห์ไม่ได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหัวแห่ง พระองค์จะไม่ทรงอภัยการละเมิดหรือความบาปของท่าน

20. ถ้าท่านทั้งหลายลงทะเบียนพระเยโซวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่านและผลลัพธ์ท่านเสีย หลังจากที่พระองค์ทรงกระทำดีต่อท่านแล้ว

21. และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า หมายได้ แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโซวาห์

22. แล้วโยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า ท่านทั้งหลายเป็นพยานปรักปรำตันเองว่า ท่านได้เลือกพระเยโซวาห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์นั้น และเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยาน

23. ท่านจึงกล่าวว่า เพราะฉะนั้น บัดนี้จึงทิ้งพระอื่นซึ่งอยู่ในหมู่พวกราชท่านนั้นเสีย และโน้มใจใจของท่านเข้าหาพระเยโซวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

24. และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโซวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และเชือฟังพระสูรเสียงของพระองค์

25. ดังนั้นโยชู瓦ก็ได้กระทำการพันธสัญญากับประชาชน และวางกฎเกณฑ์และกฎหมายให้แก่เขานิวันนั้นที่เมืองเชเคเม

26. และโยชู瓦ก็ Jarvis กถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า และท่านได้เอาก้อนหินใหญ่ตั้งไว้ที่ด้านโลกที่ในสถานบริสุทธิ์แห่งพระเยโซวาห์

27. และโยชูวากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ดูเถิด ศิลา ก้อนนี้จะเป็นพยานปรักปรำเรา เพราะศิลานี้ได้ยินพระวจนะทั้งสิ้นแห่งพระเยโซวาห์ซึ่งตรัสแก่เรา จึงจะเป็นพยานปรักปรำท่าน เกลือกว่าท่านจะปฏิเสธพระเจ้าของท่าน

28. แล้วโยชู瓦ก็ปล่อยให้ประชาชนกลับไปยังที่มารดกของตนทุกคน

29. อย่างภายนอกแห่งเมืองที่ดินมารดกของท่านที่เมืองทิมน้ำที่เสราช ซึ่งอยู่ในแแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือ

ของยอดเขากาอัช

31. คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระเยโซวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกรุ่นใหญ่ผู้อายุยืนนานกว่าโย

ធម្មោជាក្រុងក្រុងពេលវេលាដែលបានរាយការណ៍នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា

32. กระดูกของโยเซฟชี้ชันอิสราเอลนำมาจากอียิปต์นั้น เข้าฝังไว้ที่เมืองเชคเมม ในส่วนที่ดินชี้งายาโคบซื้อไว้จากญาติหลานของยาโมร์บิดาของเชคเมมเป็นเงินหนึ่งร้อยแผ่น ที่นี่ตกเป็น罵 Rak ของญาติหลานโยเซฟ

33. และเอเลอชาาร์บูตรชายของอาโรนกสิ้นชีวิต และเข้าฝังศพท่านไว้ในเนินเขาซึ่งเป็นของพีเนหสบูตรชายของท่านซึ่งได้มอบไว้ให้เขาในเดนเทือกเขาเอฟราอิม

ผู้วินิจฉัย

บทที่ 1

1. อยู่มาเมื่อโภชนาศินธีพแล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยอวาห์ว่า ครรในพวกร้าพระองค์ทั้งหลายจะเข้าไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน
2. พระเยอวาห์ตรัสว่า ยูดาห์จะเข้าไป ดูเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว
3. ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า จะเข้าไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ฉัน เพื่อเราจะได้รับสู้รบกับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย สิเมโอนก็ไปกับเขา
4. แล้วยูดาห์ก็เข้าไป และพระเยอวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริศซึ่วในมือของเข้า และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเชกหนึ่งหมื่นคน
5. และเขาก็ทั้งหลายพบอาโโดนีเบเชกในเมืองเบเชก และสู้รบกับท่าน เขาก็ได้ประหารคนคานาอันและคนเปริศซึ่ว
6. อาโโดนีเบเชกหนึ่ไป แต่พวกเขารตามจับได้และได้ตัดนิวหัวแม่มือ และนิวหัวแม่เท้าของท่านออกเสีย
7. อาโโดนีเบเชกกล่าวว่า มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่หัวแม่มือและหัวแม่เท้าของเขากูกัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากระทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เรอย่างนั้น เขาก็ทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล姆 และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น
8. และคนยูดาห์ได้อเข้าโจรดีเมืองเยรูซาเลםและยีดเมืองได้ จึงนำพันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย
9. ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแคนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา
10. และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเอบอร์น (เมืองเอบอร์นนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิรยาಥอาโรบา) และเขาก็ทั้งหลายได้ประหารเชื้อ อาทิตย์ และทั้มมัย
11. เขาก็ทั้งหลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดเบร์ เมืองเดเบร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิรยาթเสเฟอร์
12. และคาเลบกล่าวว่า ครรโจมดีเมืองคิรยาթเสเฟอร์และยีดได้ เราจะยกอัคสาห์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา
13. และโอบานีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบดีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัคสาห์บุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา
14. อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า เจ้าต้องการอะไร
15. นางจึงตอบท่านว่า ขอของขวัญให้ลูกสาวอย่างหนึ่งเดียว เมื่อพ่อให้ลูกสาวอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกสาวนำพุด้วยและคาเลบก็ยกนำพูนและนำพุล่างให้แก่นาง
16. คนเคในเดียวตาของโมเสสได้เข้าไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถินทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น
17. และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาระหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเศพทและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโอมาราห์
18. ยูดาห์ได้ยิดเมืองกาชาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัชเคลโนนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย

19. และพระเยโฮวาห์ทรงสติตกับยูดาห์ เข้าจึงขึ้นไปล่่ชาวเดนที่ออกเข้าออกไป แต่จะขึ้นไปล่่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขา นั้นไม่ได้ เพราะพวกละลานนี้มีรกรอบเหล็ก
20. เมืองเอโบรนนั้นขยายให้คาเลบดังที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงขึ้นไปบุตรชาหยังสามคนของアナคออกไปเสีย
21. แต่คนเบนยาamin มีได้ขึ้นไปล่่คนเยนูสผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเยนูสจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยาamin ในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้
22. อนึ่งวงศ์วานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบธออลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสติกับพวกละฯ
23. วงศ์วานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบธออล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลุส)
24. และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า ขอขี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า
25. ชายคนนั้นก็ขึ้นทางเข้าเมืองให้และเข้าประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขากล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป
26. ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคนอิตาลีและสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลุส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้
27. มนัสเติมได้ขึ้นไปล่่ชาวเมืองเบธชานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองท่านาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดยรักกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิบลัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
28. อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นกับคบคนคานาอันให้ทำงานโยรา แต่มีได้ขึ้นไปล่่ชาวเมืองที่อยู่ในเมืองเชิง
29. และเอฟราอิมมีได้ขึ้นไปล่่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเรเชอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเรเชอร์ท่ามกลางเขา
30. เชบุลุนมีได้ขึ้นไปล่่ชาวเมืองคิทโрон หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยรา
31. อาเชอร์มีได้ขึ้นไปล่่ชาวเมืองอัคโಡ หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัคลาบ หรือชาวเมืองอัคซิบ หรือชาวเมืองไฮลบาท หรือชาวเมืองอาฟิก หรือชาวเมืองเรหอบ
32. แต่คนอาเชอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเข้าทั้งหลายมีได้ขึ้นไปล่่ให้ออกไปเสีย
33. นัฟทาลีมีได้ขึ้นไปล่่ชาวเมืองเบธเชเมช หรือชาวเมืองเบรานาท แต่ออาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ได้ชาวเมืองเบธเชเมช และชาวเมืองเบรานาทก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยรา
34. คนอาโม่ไรต์ได้ขึ้นดันคนเดนให้กลับเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมาบังหุบเขา
35. คนอาโม่ไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเรสในเมืองอัยยาโนน และในเมืองชาอัลบิน แต่มีของวงศ์วานโยเซฟเหลือ กว่ามีอ่าทั้งหลาย เข้าจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยรา
36. อาณาเขตของคนอาโม่ไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเข้าอัครับบินตั้งแต่ศิลาเรื่อยขึ้นไป

1. ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเย毫不犹豫ได้ขึ้นไปจากกิจการถึงโบคิม และกล่าวว่า 'เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า 'เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย'
2. และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแ汾ดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย' แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนี้เล่า'
3. ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า 'เราจะไม่ขึ้นไปเข้าเหล่านั้นออกไปให้พันหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่สีข้างของเจ้า และพระของเขาก็จะเป็นบ่วงดักเจ้า'
4. อญญาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ส่งเสียงร้องให้'
5. และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเย毫不犹豫ที่นั่น
6. เมื่อโยซู瓦ปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยืดครอง
7. ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเย毫不犹豫ตลอดสมัยของโยซู瓦 และตลอดสมัยของพากผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนาน กว่าโยซูวา ผู้ซึ่งได้เห็นปวงมหาศึกซึ่งพระเย毫不犹豫ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
8. โยซูวนุตรชายนุ้ยรับใช้ของพระเย毫不犹豫สืบสานชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี
9. และเขาทั้งหลายก็ผ่านไปในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนاثเสร้า ในเดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาอัช
10. และยุครุ่นนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรวบไปอยู่กับบรรพบุรุษของเรา อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขายังไม่รู้จักราชเย毫不犹豫 หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
11. คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫 และปรนนิบัติพระบ้าอัล
12. เขายังได้ละทิ้งพระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงนำเข้าอกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเย毫不犹豫ทรงพระพิโรḍ
13. เขายังหลายลงทะเบียนพระเย毫不犹豫ไปปรนนิบัติพระบ้าอัล และพากพระอัชชาโรท
14. ดังนั้นพระพิโรḍของพระเย毫不犹豫จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมองเขาว่าในเมื่อพากปล้นผู้บ้านเขา และทรงխายเขาว่าในเมื่อของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพากศัตรูของเขากลับไปไม่ได้
15. เขายังหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เข้าพ่ายแพ้ ดังที่พระเย毫不犹豫ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเย毫不犹豫ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก
16. อย่างไรก็ตามพระเย毫不犹豫ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขายังหลายให้พัฒนาของผู้ที่บ้านเขา
17. แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเข้า เพราะเขายังหลายเล่นซุกับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น ไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเข้าได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเย毫不犹豫 แต่เขายัง

หมายมิได้กระทำตาม

18. พระเย毫不犹豫ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเย毫不犹豫ทรงสติตกับผู้วินิจฉัยนั้นเมื่อนั้น และพระองค์ทรงช่วยเข้าทั้งหลายให้พ้นจากเงื่อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเย毫不犹豫ทรงกลับพระทัยสงสารเข้าทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงครั่ครวญของเขาน่องถ่ายผู้ชั่วแหงและบีบบังคับ
19. แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เข้าทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขาก หลงไปติดตามปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขาไม่ได้เคยดิเว่นการกระทำของเขารือหายจากทางดื้อดึงของเขาก
20. ดังนั้นพระพิโรธของพระเย毫不犹豫จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาก และไม่ยอมฟังเสียงของเรา
21. ดังนั้นตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะไม่ขึ้นไล่ประชาชนติดในบรรดาประชาชนติซึ่งโยธาทิ้งไว้เมื่อเขางสิ้นชีวิตนั้นให้พ้นหน้า
22. เพื่อเราจะใช้ประชาชนติเหล่านั้นทั้งสิ้นทดสอบอิสราเอลว่า เขายังรักษาพระมารดาของพระเย毫不犹豫และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขารือไม่
23. ดังนั้นพระเย毫不犹豫ทรงปล่อยประชาชนติเหล่านั้นไว้ไม่ทรงขึ้นไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมองเข้าทั้งหลายไว้ในมือของโยธา

บทที่ 3

1. ต่อไปนี้เป็นประชาชาติที่พระเย毫不犹豫ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสังคมทั้งหลายในความอัน
2. แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสังคม เพื่อย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน
3. คือเจ้านายทั้งห้าของคนพีลิสเดียว คนคนาอันทั้งหมด ชาวไชดอน และคนธิวาร์ผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขางามอัลเออร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองยาเมท
4. เหลือคนเหล่านี้อยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเย毫不犹豫 ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาระหว่างโมเสสนั้นหรือไม่
5. ดังนั้นเหล่านี้คนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคนาอัน คนอิตาเลีย คนอาโมร์ คนเบรสดี คนธิวาร์ และคนเยบุส
6. เข้าไปสู่ขอบดินแดนที่ชาวชานเหล่านั้นมาเป็นภาระ และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขาก่อน
7. คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫 ลืมพระเย毫不犹豫พระเจ้าของตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบารักและสารูปเคารพ
8. เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเย毫不犹豫ก็พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขยายเข้าไว้ในเมืองคุชันริชาราชอาณาเขตเมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคุชันริชาราชอาณาเขตเป็นปี
9. แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเย毫不犹豫 พระเย毫不犹豫ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเข้าทั้งหลายให้รอด คือโอบันเนลบุตรชายคนนั้น น้องชายของคาดูบ
10. พระวิญญาณของพระเย毫不犹豫ทรงสถิตกับโอบันเนล และท่านเจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำการสังคม และพระเย毫不犹豫ทรงมอบคุชันริชาราชอาณาเขตเมืองเมโสโปเตเมียไว้ในเมืองของท่าน และเมืองของท่านจะเป็นเมืองคุชันริชาราชอาณาเขต
11. ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี และโอบันเนลบุตรชายคนนั้นสิ้นชีวิต
12. และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫อีก พระเย毫不犹豫ทรงเสริมกำลังเอกสาร์โคโนกัชต์ริย์ เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเข้าทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫
13. ท่านเจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลขามาสมทบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้
14. และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกสาร์โคโนกัชต์ริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี
15. แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเย毫不犹豫 พระเย毫不犹豫ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เข้าทั้งหลาย ชื่อเอสุด บุตรชายเก-รา คนเบนยาamin คนสนั่นเมืองชัย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกสาร์โคโนกัชต์ริย์เมืองโมอับ
16. เอสุดได้ทำดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เหน็บไว้ใต้ผ้าที่ตันขาวา
17. เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกสาร์โคโนกัชต์ริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกสาร์โคโนเป็นคนอ้วนมาก
18. และเมื่อเอสุดมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านเจึงไปส่งคนที่หาบหมายไว้

19. แล้วตัวท่านกลับไปจารกูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้กิลกาลทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า เจียบๆ บรรดามหาดเล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลลาออกไปหมด
20. และเอชุดกีเข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ลำพังในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอชุดทูลว่า ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าถวายพระองค์ ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง
21. เอชุดกียืนมือซ้ายซักดานั้นออกจากด้านขวาของทางเข้าไปในห้องของเอกสารออนไลน
22. ดาบจะเข้าไปหมดทั้งด้าน ไขมันหัมดาบไว้ ท่านกีซักดานออกจากห้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมาก
23. แล้วเอชุดออกไปที่เฉียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย
24. เมื่อเอชุดไปแล้วมาดเล็กกีเข้ามา ดูเดิด เมื่อเขารู้ว่าทวารห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ เขาก็หันมาดู พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกข้ออยู่ที่ในห้องเย็น
25. เมื่อค่อยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเดิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาก็จึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเดิด เห็นเจ้านายของตนนอนสันหลับอยู่บนพื้น
26. เมื่อเขารู้ว่าท่านมาถึงแล้วจึงเป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกลงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเข้า
28. ท่านจึงสั่งเขาว่า จงตามเรามาเดิด เพราพระเยโซวาห์ทรงมองศัตรูของท่าน คือชนโน้มอับไวในมือของท่านแล้ว เขาก็หันมาดู แล้วยืดท่าข้ามแม่น้ำ约珥เดนสักด้านโน้มอับไวไม่ยอมให้ครัวข้ามไปได้สักคนเดียว
29. ในคราวนั้นเข้าประหารคนโน้มอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนล้วนแต่คนฉกรรจ์และลั่นทั้งสิ้น ไม่พ้นไปได้สักคนเดียว
30. โน้มอับจึงพ่ายแพ้อยู่ได้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี
31. ภายหลังเอชุด มีชั้มการ์บูตรชายアナಥผู้ใช้ประตักวัวผู้คนพีลิสเดียเสียหกร้อยคน ท่านกีเป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

- ครัวน์ເອສູດສິນເກີວິຕແລ້ວ ດນອີສຣາເອລກີປະພັດຈີ່ໃນສາຍພະເນດຮ່າງພະເຢໂຮວທໍອີກ
  - ພະເຢໂຮວທໍຈຶ່ງທຽບຂ່າຍເຂົາໄວ້ໃນມືອຂອງຍາບິນກັບຕົກຕົກມີເຄີຍມີມືອງຄານອັນ ຜູ້ຄຽບຄ່ອງຍູ່ ດັນ ກຽງຫາໂຫຼວ່ຽນ ແມ່ທັພຂອງທ່ານເຊື່ອສີເສຣາ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສຳເນົາຂອງຍາໂຮເຊຂອງຄົນຕ່າງໆ
  - ແລ້ວດນອີສຣາເອລກີຮ່ອງທຸກໆທີ່ກິ່ງພະເຢໂຮວທໍ ເພຣະວ່າກັບຕົກຕົກມີມືອງຄານອັນມີກັບຄົນຕ່າງໆ ແລະໄດ້ປັບປຸງຄັບຄົນອີສຣາເອລຍ່າງຮ້າຍຖື່ງຢືນຢັນ
  - ຄຣາວນັ້ນຜູ້ພຍາກຮົນທີ່ມີຄົນທີ່ເຊື່ອເດີໂບຮ່າທໍ ກຣຍາຂອງລັບປີໂດທ ເປັນຜູ້ວິນຈັຍຄົນອີສຣາເອລສມັ້ນ
  - ນາງເຄຍນັ້ນອູ້ມີເຕີ້ຕັ້ນອິນຝລັມເດີໂບຮ່າທໍທີ່ອູ້ຮ່ວ່າງຮາມາທໍແລະບະຫເລືລີນແດນເຖິງເຂົາເອົາໂຮມ ແລະຄົນອີສຣາເອລກີ້ນມາຫານາງທີ່ນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຂໍາຮ່ວມມື
  - ນາງໃຊ້ຄົນໄປເຮັດວຽກບາຣາຄຸນຕ່າຍອາມີໂນອັນ ໃຫ້ມາຈາກເຄີດເຈົ້າໃນຟິທາລີແລກລ່າວແກ່ເຂົາວ່າ ພະເຢໂຮວທໍພະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລມີໄດ້ທຽບບັນຫາທ່ານຫີ່ວ່າ “ປັບປຸງຮ່ວມພລໄວ້ທີ່ກູ່ເຂາທາໂບຮ່ຽນ ຈົງເກັນທີ່ຈົກຄົນຟິທາລີແລກຄົນເສບຸລຸນທີ່ນັ້ນໆມີຄົນ
  - ແລະເຮົາຈະຊັກນໍາສີເສຣາແມ່ທັພຂອງຍາບິນໄທ້ມາພບກັບເຈົ້າທີ່ແມ່ນ້ຳຄືໂຈນ ພັນຍົມກັບຮຽບແລກອອກທ່ານຂອງເຂົາ ແລະ ເຮົາຈະມອບເຂົາໄວ້ໃນມືອຂອງເຈົ້າ’
  - ບາຣາຄຈຶ່ງຕອບນາງວ່າ ຄໍາແມ່ນ້າງໄປກັບຂໍ້າພເຈົ້າ ຂໍ້າພເຈົ້າຈະໄປ ຄໍາແມ່ນ້າງໄມ້ໄປກັບຂໍ້າພເຈົ້າ ຂໍ້າພເຈົ້າໄມ້ໄປ
  - ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ ດິຈັນຈະໄປກັບທ່ານແນ່ ແຕ່ວ່າທາງທີ່ທ່ານໄປນັ້ນຈະໄມ້ນໍາທ່ານໄປເປັນສັກດີສົກ ເພຣະວ່າພະເຢໂຮວທໍຈະຂ້າຍສີເສຣາໄວ້ໃນມືອຂອງທີ່ມີຄົນທີ່ນັ້ນ ແລ້ວນາງເດີໂບຮ່າທໍກີລຸກ້ຳ້ນີ້ໄປກັບບາຣາຄຄົງເມືອງເຄີດເຈົ້າ
  - ບາຣາຄຈຶ່ງເຮັດວຽກເສບຸລຸນກັບຟິທາລີໄທ້ໄປທີ່ເຄີດ ມີຄົນທີ່ນັ້ນໆມີ່ນິ່ນເດີນຕາມຂຶ້ນໄປ ແລະນາງເດີໂບຮ່າທໍກີໄປດ້ວຍ
  - ມີ້ຍຄົນທີ່ນັ້ນໆເຊື່ອເບົວຮົນເຄີນຕົ້ນ ອື່ອຈາກລຸກ້າຫລານຂອງໂຂບັບພ່ອຕາຂອງໂມເສສ ໄດ້ແຍກອອກຈົກຄົນເຄີນຕົ້ນທີ່ກ່າວ່າ ມາຕັ້ງເຕັ້ນຫຼຸ່ມໄກລອອກໄປເປັນທີ່ຮັບສານ້ນນີ້ ທີ່ໜຶ່ງອູ້ໄກລ້ມີເມືອງເຄີດເຈົ້າ
  - ເມື່ອມີຄົນໄປແຈ້ງແກ່ສີເສຣາວ່າບາຣາຄຸນຕ່າຍອາມີໂນອັນຂຶ້ນໄປທີ່ກູ່ເຂາທາໂບຮ່ຽນແລ້ວ
  - ສີເສຣາກີເຮັດວຽກຮ່າງທັງໝາດຂອງທ່ານເອກມາ ເປັນຮຽບແລັກເກົ່າຮ່ອຍຄົນ ຮົມກັບເຫຼົ່າທ່ານທັງໝາດທີ່ໄປດ້ວຍ ຍກໄປຈາກເມືອງຫາໂຮເຊທ່ານຂອງຄົນຕ່າງໆໄປເປັນແມ່ນ້ຳຄືໂຈນ
  - ນາງເດີໂບຮ່າທໍຈຶ່ງກ່າວ່າກັບບາຣາຄວ່າ ລຸກ້ຳ້ນເຄີດ ເພຣະວ່ານີ້ເປັນວັນທີພະເຢໂຮວທໍທຽບມອບສີເສຣາໄວ້ໃນມືອຂອງທ່ານພະເຢໂຮວທໍເສດື່ອຈຳນໍາຫ້າທ່ານໄປມີໃໝ່ຫຼືວ້ອ ບາຣາຄຈຶ່ງລົງໄປຈັກກູ່ເຂາທາໂບຮ່ຽນພັນຍົມກັບທ່ານທີ່ນັ້ນຄົດຕາມທ່ານໄປ
  - ພະເຢໂຮວທໍທຽບກະທາໄທ້ສີເສຣາພັນຍົມກັບຮຽບທັງສິ້ນຂອງທ່ານແລກອອກທັພທັງໝາດຂອງທ່ານ ແຕກຕື່ນພ່າຍແພ້ດ້ວຍຄົມດາບຕ່ອ້ນຫັນບາຣາຄ ແລ້ວສີເສຣາກີລົງຈາກຮຽບວິ່ງໜີໄປ
  - ແລະບາຣາຄໄດ້ໄລ້ຕິດຕາມຮຽບທັງໝາຍແລກອອກທັພໄປຈົນເປົ້າຫາໂຮເຊທ່ານຂອງຄົນຕ່າງໆ ແລະອອກທັພທັງໝາດຂອງສີເສຣາກີລົ້ມດາຍດ້ວຍຄົມດາບ ໄນເໜື້ອສັກຄົນເດືອຍ
  - ຝ່າຍສີເສຣາວິ່ງໜີໄປເປັນເຕັ້ນທີ່ຂອງຍາເອລ ກຣຍາຂອງເບົວຮົນເຄີນຕົ້ນ ເພຣະວ່າຍາບິນກັບຕົກຕົກມີເຄີຍມີມືອງຄານອັນ ໄມຕົກຕົກມີເຄີຍມີມືອງຄານອັນ

18. ยาเอลจึงออกไปต้อนรับสิเสรา เรียนว่า เจ้านายของดิจันเจ้าข้า เชิญแวงเข้ามา เชิญแวงเข้ามาพักกับดิจัน อย่ากลัวอะไรเลย สิเสราชึงแวงเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้
19. ท่านจึงพูดกับนางว่า ขอน้ำให้เรา กินสักหน่อย เพราะเราระยะหาน้ำ นางก็เปิดถุงน้ำมามให้ท่านดื่ม และเอาผ้าคลุมท่านไว้
20. สิเสราชึ่งบอกแก่นางอีกว่า ขออีนเฝ่าที่ประดุเต็นท์ ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า 'มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ' จงบอกว่า 'ไม่มี'
21. แต่ยาเอลภารยาของເຂບອ້ວຍີບຫລັກຊື່ເຕັນທີ່ ถື້ອົກົດເດີນຍ່ອງເຂົາມາ ຕອກຫລັກເຂົາທີ່ຂັ້ນຂອງສີເສຣາທະລຸດໃດດິນຂະແໜ່ງສີເສຣາກຳລັງຫລັບສົນທຶນຢ່າງຄວາມເໜີດເໜີຍ ແລ້ວສີເສຣາກສິນຫົວິດ
22. ແລະ ອູເດີດ ບາຮາຄໄລ່ ຕິດຕາມສີເສຣາມັດີ່ ຍາເລັກອົກໄປຕ້ອນຮັບເວີນທ່ານວ່າ ເຂົ້ມ່າເຕີດ ດິຈັນຈະຫຼື້ໄທ້ທ່ານເຫັນຄົນທີ່ທ່ານຄັ້ນຫາຍູ້ນັ້ນ ພອບາຮາຄກົ່າເຂົາໄປໃນເຕັນທີ່ແລ້ວ ອູເດີດ ສີເສຣານອນສິນຫົວິດຢູ່ ມີຫລັກເຕັນທີ່ໃນຂັ້ນ
23. ດັ່ງນີ້ແລະໃນວັນນີ້ພຣະເຈົ້າທຽບກະທຳໃຫ້ຍາບິນກະໜັດຕິຣີຍີ່ຄານາອັນນອນນົມຕ່ອ້ອນໜ້າຄນອີສຣາເອລ
24. ແລະ ມື່ອຂອງຄນອີສຣາເອລັກກະທຳຕ່ອ້ອຍາບິນກະໜັດຕິຣີຍີ່ເມື່ອຄານາອັນໜັກຂຶ້ນທຸກທີ່ ຈົນເຂາທັ້ງໝາຍໄດ້ທໍາລາຍຍາບິນກະໜັດຕິຣີຍີ່ເມື່ອຄານາອັນເສີຍ

บทที่ 5

1. แล้วนางเดโบราห์กับบาราคบุตรชายอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า
2. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมัครใจช่วย
3. โอ บรรดาภัตติริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย ขอจงเสี่ยหุพัง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสือร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากห้องถินเօโ-dom แผ่นดินก็หวานทั่ว
ห้องฟ้าก็ปล่อยลงมา เออ เมฆก็ปล่อยฝนลงมา
5. ภูเขาภัลลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขานายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
6. ในสมัยซัมการ์บุตรชายアナಥ สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาภัยหลบไปเดินตามทางซอย
7. ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอลก็หยุดยั้ง เข้าหยุดยั้งจนดินเดโบราห์ขึ้นมา จนดินขึ้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล
8. เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สองครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เท็นมีโล่หรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่มื่น
คนหรือ
9. จิตใจของข้าพเจ้านินยอมชุมชนในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน จงถวายสา箍การ
แด่พระเยโฮวาห์
10. บรรดาท่านผู้ที่ขึ้ล้าເដືອກ จงบอกกล่าวให้ทราบเด็ด ทั้งท่านผู้ที่นั่งพิพากษาและท่านที่สัญจรไปมา
11. คนที่รอดพ้นจากเสียงนกธนู ณ ที่ตักน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชุบธรรมของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอันชุบ
ธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง
12. ตื่นเดด ตื่นเดด เดโบราห์เอย ตื่นเดด ตื่นมาร้องเพลง ลูกขึ้นเดด บาราค โอ บุตรชายอาบีโนอัมเอย พาก
เชลยของท่านไป
13. ครั้นนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปักกรองพากขุนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้า
ปักกรองผู้มีกำลัง
14. ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาเลข ได้ลงมาจากเอฟราيم เข้าเดินตามท่านนะ เปนยาミニท่ามกลางประชาชนของท่าน ผู้
บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาศิร์และผู้บันทึกรายงานของจอมพลกองมาจากเศบูลุน
15. เจ้านายทั้งหลายของอิสศาкар์มากับเดโบราห์ และอิสศาкар์กับบาราคด้วย เขาร่วงติดตามท่านไปในหุบเขา มี
ความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนรุบเบน
16. ไนท่านจึงรังร้อยที่คอกแกะเพื่อจะฟังเสียงปีที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนรุบเบนมีการพิจารณาความมุ่ง
หมายของจิตใจ
17. กิเลoadอยู่ฟากแม่น้ำจอร์เดนข้างโน้น ส่วนด้านอาทัยอยู่กับเรือกำปั่นทำไม้เล่า อาเซอร์นั่งเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้ง
บ้านเรือนอยู่ตามท่าจอดเรือของเขา
18. เศบูลุนกับนพทาลีเป็นคนที่เสียงชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงในสนามรับ
19. พอบรดาภัตติริย์มาถึงกับกัน บรรดาภัตติริย์คานาอันกีบันทึกอาณาคริมหัวงำเมกิดโดยมีไดรบเงินเลย

20. ดวงดาวกีสูรบจากสวรค์จากวิถีของมัน มันทิ้ง华丽รอบกับสิ่เรา
21. แม่น้ำคีโชนพัด quaดความเข้าไปเสีย คือแม่น้ำคีโชน แม่น้ำใบราณนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอี่ย เจ้าได้เหยียบย่าด้วยกำลังแข็งขัน
22. แล้วเสียงกีบม้ากีกระหนบแรงโดยม้าของเขาวิ่งควบไป ม้าที่มีอำนาจใหญ่โตวิ่งควบไป
23. ทุตสวรค์ของพระเยโซวาห์กล่าวว่า 'จงสาปแซ่งเมโรสเดิด จงสาปแซ่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโซวาห์ คือช่วยพระเยโซวาห์สู้ผู้มีกำลังมาก'
24. หญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดก็คือยาเอลภารยาของເບຍอร์คนเคลินต์ เป็นหญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่เต็นท์
25. เขขอน้ำ นางกีให้น้ำนม นางเอานมขันใส่ชามหลวงมายื่นให้
26. นางเอื้อมมือหยิบหลักเต็นท์ ข้างมือขวาของนางฉวยตะลุมพุก นางตอกสิ่เราเข้าที่หนึ่ง นางบีศีรีจะของสิ่เรานางตีทะลุขับของเขา
27. เขจอมลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขاجอมลง เขาล้ม เขจอมลงที่ไหน ที่นั่นเขาล้มลงตาย
28. มาตราของสิ่เรามองออกไปตามซ่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า 'ทำไห่มหنو รถรบของเขางึงมาช้าเหลือเกิน ทำไม่ล้อรถรบของเขางึงเนินช้าอยู่'
29. บรรดาสารีผู้จัดการของนางจึงตอบนาง เปล่าดูก นางนึกตอบเอาเองว่า
30. 'เขาก็หายังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่รับมาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิงของย้อมสีที่รับมาเป็นของสิ่เรา ของย้อมสีที่ปัก漉ดลาย ของย้อมสีที่ปัก漉ดลายสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่รับ'
31. ข้าแต่พระเยโซวาห์ ขอศัตรุทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นดังนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์เมื่อโผล่ขึ้นด้วยอานุภาพ และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

บทที่ 6

1. และคนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียนเจ็ดปี
2. และมือของคนมีเดียนก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดียน ประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้า และที่กำบังที่เข้มแข็ง
3. เพราะว่าคนอิสราเอลห่วนพีชเมื่อไร คนมีเดียนและคนอาماเลขและชาواتวันออกกี้ซึ่งมาสู้รบกับเขา
4. เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย ใกล้ไปถึงเมืองกาชา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคเหลือในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา
5. เพราะว่าคนเหล่านั้นจะซึ่งมาพร้อมทั้งผุ่งสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนเด็กแต่เดินเป็นผู้ๆ ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเข้าเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ
6. พวกลิสราเอลจึงตกต่ำลงมาก เพราะคนมีเดียน คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์
7. ต่อมามีอุบัติเหตุร้ายๆ คือคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียน
8. พระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้นำพวกลิสราเอลเจ้าซึ่งมาจากอียิปต์ มาเจ้าอุบัติเหตุจากเรือนทาง'
9. และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื่อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เขาให้ออกไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเข้าให้แก่เจ้า
10. และเรบอักบันเจ้าว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคนอาโมโน่ร์ ในแผ่นดินของเขาริมแม่น้ำ约旦นั้น แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเรามิ'
11. ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโลฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบีเยเซอร์ ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายของท่านกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ในบ่ออย่างนุ่นเพื่อช้อนให้พันตาคนมีเดียน
12. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ่ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า
13. กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า 'โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกราแล้ว ใจนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงนำเรารออกจากการอียิปต์มิใช่หรือ' แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทดลองทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราวิ่งมือของพวกลิสราเอลให้พ้นจากเงื่อมมือพวกลิสราเอลเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ'
14. และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเราตรัสว่า จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื่อมมือพวกลิสราเอลเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ
15. กิเดโอนจึงกราบทูลว่า 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่าต้อยที่สุดในคนมนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์'
16. พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะได้โجمตีคนมีเดียนอย่างกับตีคนคนเดียว
17. เขาก็ทูลพระองค์ว่า 'ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงโปรดสำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์'

18. ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี่จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์ และพระองค์ตรัสว่า เราจะค่อยอยู่จนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก
19. กิเดโอนก็กลับเข้าบ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับแบงเฟฟาร์ทหนึ่งทำขนมไว้เชื้อ เขาเอานีโอไส่กราด ส่วนน้ำแกงใส่ในหม้อ นำไปสิงเหล่านี้มาถวายพระองค์ที่ได้ทันโนยก
20. และทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า จงเอานีโอและขนมไว้เชื้อไว้บนศิลานี้ เท้น้ำแกงราดของเหล่านั้น กิเดโอนก็กระทำตาม
21. และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เอาปลายไม้ที่ถืออยู่แต่ต้องเนื้อและขนมไว้เชื้อ และมีไฟลุกขึ้นมาจากศิลา ใหม่เนื้อและขนมไว้เชื้อจนหมด และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์หายไปพ้นสายตาของเขาก
22. กิเดโอนก็ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิเดโอนพูดว่า โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเจ้าข้า บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตา อนิจจาเอ่ย
23. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า สันดิภารงมืออยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย
24. ฝ่ายกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชาแห่งนี้ถวายพระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียกตាบลันนั่นว่า พระเยโฮวาห์ชาโลม ทุกวันนี้แห่นนนเกียงอยู่ที่โอบราห์ ซึ่งเป็นของคนอาบีเยเซอร์
25. ออยู่ในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกิเดโอนว่า จงเอาวันนุ่มนของบิดา คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแห่นพระบ้าอัลซึ่งบิดาของเจ้ามืออยู่นั้นลงเสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆแห่นเสียด้วย
26. และสร้างแห่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บันป้อมนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็นระเบียง และนำวัวตัวที่สองนั้นมาเสียถวายเป็นเครื่องเพาบูชา เพาด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมาหนึ้น
27. กิเดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำการตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพรากิเดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จันไม่กล้าทำการวันจึงกระทำการในเวลากลางคืน
28. เมื่อชาวเมืองดื่นขึ้นในชั่ตุรุ่วันรุ่งขึ้น ดูเกิด แห่นบูชาพระบ้าอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแห่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น
29. เขายังพูดกันและกันว่า ใครทำอย่างนี้นะ เมื่อเขาได้สืบตามแล้ว เขายังหลายจึงกล่าวว่า กิเดโอนบุตรชายของโยอาชได้กระทำสิ่งนี้
30. และชาวเมืองจึงบอกโยอาชว่า จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้พระหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแห่นของพระบ้าอัลและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแห่นนั้น
31. แต่โยอาชได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบ้าอัลหรือ จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบ้าอัลจะต้องถูกประหารชีวิตเช่นนี้แหละ ถ้าพระบ้าอัลเป็นพระแท้ก็ให้สูคดีเองเกิด เพราะมีคนมาพังแห่นของท่านลง
32. วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรูบนาอัล ใจความว่า ให้บ้าอัลสูคดีเอง เพราะเขาพังแห่นของท่าน
33. ครั้นนั้นบรรดาคนมีเดียน และคนอามาเลข และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในทุบเขา ยิสเตโรล

34. แต่พระวิญญาณของพระเยซูฯทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียกคนอาบีเยเซอร์ให้มาริดตามท่าน
35. และท่านส่งผู้สื่อสารไปทั่วมณฑลเสธ์ เรียกให้เขายกติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซอร์ เศนูลุน และนพทาลี คนเหล่านี้ก็ขึ้นมาประทับข้าศึกด้วย
36. กิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นจากมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น
37. ดูเถิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กกลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบว่า พระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัส
- นั้น
38. ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อกิเดโอนตีนขึ้นในวันรุ่งเช้าก็ปีบกลุ่มชนแกะ เขานำไปได้น้ำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็มชาม
39. และกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า ขออย่าให้พระพิโรธพลุ่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กกลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้มีน้ำค้างโดยทั่วไป
40. ในคืนวันนั้นพระเจ้าก็ทรงกระทำตามที่ขอ คือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

1. เยรูบนาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลูกขี้นตั้งแต่เข้าตู้ไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุชารอด ฝ่ายค่ายของพากมีเดียนอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่ภูเขาโมเร็ห์
2. พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินที่เราจะมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเข้า เกรงว่า อิสราเอลจะทะหนงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า 'มือของเรางดีเราให้พัน'
3. เพราะฉะนั้นบัดนี้จงประกาศให้เข้าหูคนทั้งปวงว่า 'ผู้ใดที่กลัวและสั่นเท็มอยู่ ก็ให้ผันนั้นกลับเสีย และไปจากภูเขา กิเลอาดโดยเร็ว' และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน
4. พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขางไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเข้าให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า 'ให้คนนี้ไปกับเจ้า' ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า 'คนนี้อย่าไป' ผู้นั้นไม่ต้องไป
5. ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า ทุกคนที่ใช้ลินเลียนน้ำดังสูนข จงรวมเข้าไว้พวกนี้ง ทุกคนที่คุกเข่าลงดีมน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูกัน
6. จำนวนคนที่ใช้มือวักน้ำขึ้นเลียนมีสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคุกเข่าลงดีมน้ำ
7. พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พันด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เลียนน้ำนั้น และมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเจ้า นอกจากนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน
8. ประชาชนจึงถือเสปียงและแต่ริไว และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียนก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา
9. อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า จงลูกขี้น ลงไปยังค่ายเติด ด้วยเรามอบเข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว
10. ถ้าเจ้ากล้าไม่กล้าลงไป จงพาปูร์หารคนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น
11. เจ้าจะได้ยินว่าเข้าพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น ท่านจึงไปกับปูร์หารคนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย
12. ฝ่ายคนมีเดียน และคนอาเมลข กับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตึกแต่นเป็นผู้ๆ ผู้ๆ อยู่ของเขากันไม่ถ้วน มากดูเมิดทรายที่ฟังทะเล
13. ครั้นกิเดโอนแอบมา ดูเติด มีชายคนหนึ่งเล่าความผันให้เพื่อนฟังว่า ดูเติด เราชั่นเรื่องหนึ่ง ดูเติด มีขุมบารลี ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพากมีเดียน มาถึงเต็นท์โคนเต็นท์ทำให้เต็นท์ล้มลง พลิกขึ้น แล้วก็ร้าบไป
14. เพื่อนของเข้าจึงตอบว่า นี่ไม่ใช่ื่นไกเลย นอกจากด้าบของกิเดโอนบุตรชายโยอาชบุรุษของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพากมีเดียน และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเข้าแล้ว
15. เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความผันและคำแก้ผันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็แมสการ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า จงลูกขี้นเติด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียนไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว
16. ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยคนออกเป็นสามกองให้ถือแต่รุกคน และถือหม้อเปล่า มีคบเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น
17. และท่านสั่งเขาว่า จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเติด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เราจะทำอย่างไร ก็จะกระทำอย่างนั้น

18. ขณะเมื่อเราเป่าแต่ คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแต่รับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า 'ดับของพระเยอโรวาท์และของกิเดโอน'
19. กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง พึ่งพลัดเรวยามใหม่ เขาก็เป่าแต่รีบและต่อยหม้อซึ่งอยู่ในมือให้แตก
20. ทหารทั้งสามกองก็เป่าแต่และต่อยหม้อ มือซ้ายถือคوبเพลิง มือขวาถือตะระเป่า และเขาร้องขึ้นว่า ดับของพระเยอโรวาท์และของกิเดโอน
21. ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอ้ออึงวิงหนีไป
22. เมื่อเข้าเป่าแต่ทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยอโรวาท์ทรงบันดาลให้เข้าฟ้าพันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบซชิทธาร์ทางไปเมืองเชเรราห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโไฮลาห์ที่ตำบลทับบาท
23. คนอิสราเอลถูกเรียกออกจากน้ำพื้นที่ และจากอาเซอร์ และจากทั่วนัสเสห์ และพร้อมกันติดตามพากมีเดียนนไป
24. และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสารออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ประกาศว่า จงลงมารับพากมีเดียน และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบษบาราห์ และแม่น้ำจอร์เดนด้วย เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมานะทั้งหลายยึดแควถึงเบษบาราห์ และแม่น้ำจอร์เดนไว้
25. จับโอเรบและเศเบอบเจ้านายสองคนของพากมีเดียนได้ เข้าฟ้าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ และฟ้าเศเบอบเสียที่บ่อยำอุ่นชื่อเศเบอบ และก็ไม่ติดตามพากมีเดียนไป และเขานำอาศีรยะโอเรบและเศเบอบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์เดนข้างโน้น

บทที่ 8

1. คนเօฟရາອີມຈຶ່ງພຸດກັບທ່ານວ່າ ທໍາໄມ້ທ່ານຈຶ່ງກະທຳແກ່ເຮົອຢ່າງນີ້ ຄືອມເມື່ອທ່ານຍົກໄປຕ່ອສູ່ພວກມີເດີຍນັ້ນ ທ່ານກີ່ໄມ້ໄດ້ເຫັນເຖິງເຫຼືອໃຫ້ໄປປະດ້ວຍ ແລະເຂົາທັ້ງໝາຍກີ່ຕ່ອງວ່າທ່ານອ່າງຮູນແຮງ
  2. ທ່ານຈຶ່ງຕອບເຂົາທັ້ງໝາຍວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາທຳມາແລ້ວຈະເປີຍບໍ່ເຖິງກັບສິ່ງທີ່ທ່ານທັ້ງໝາຍທຳແລ້ວໄດ້ຫົວໜ້າ ພລອງ່ານທີ່ໝາວເອົາອົມເກັບເລີມກີ່ຍັງດີກວ່າຜລອ່ານຸ່າທີ່ອຳນີເຢີເຊອຣ໌ເກັບເກີຍມີໃໝ່ຫົວໜ້າ
  3. ພຣະເຈົ້າປະທານໂອເຮັບແລະເສົອບ ເຈົ້ານຍມີເດີຍໄວ້ໃນມື້ອົງທ່ານ ຂໍາພເຈົ້າສາມາຮັກຮະທຳວ່າໄວ້ທີ່ຈະເຖິງກັບທ່ານໄດ້ເລົ່າ ເມື່ອທ່ານພຸດອ່າງນີ້ ເຂົາທັ້ງໝາຍກີ່ຫຍາຍໂກຮັດ
  4. ກີເດໂໂນກົມາທີ່ແມ່ນໜ້າຈອຣ໌ແດນແລະຂໍາມໄປ ທັ້ງທ່ານແລະທ່າຮສາມຮ້ອຍຄນທີ່ອູ່ດ້ວຍ ຄົງຈະອ່ອນເປັ້ນແຕ່ກີ່ຍັງຕິດຕາມໄປ
  5. ທ່ານຈຶ່ງພຸດກັບໝາວເມື່ອງສຸຄທວ່າ ຂອຂນມປັ້ງໃຫ້ຄນທີ່ຕິດຕາມເຮມານ້າງ ເພຣະເຂາອ່ອນເປັ້ນແຕ່ ເຮັກລັງໄລ່ຕິດຕາມເສບາຫົ່ວແລະສ້ລມຸນນາກໜັ້ງຕົວຍີ່ແທ່ງມີເດີຍນ
  6. ເຈົ້ານຍຂອງເມື່ອງສຸຄທີ່ຈົດຕອບວ່າ ມື້ອົງເສບາຫົ່ວແລະຂ້ລມຸນນາອູ່ໃນມື້ອົງເຈົ້າແລ້ວຫົວໜ້າ ເຮົາຈະເຂາຂນມປັ້ງນາເລື້ອງກອງທັພຂອງເຈົ້າ
  7. ກີເດໂໂນຈຶ່ງລ່າວວ່າ ຄ້າອ່າງນັ້ນເມື່ອພຣະຍໂສວາຫົ່ວມອບເສບາຫົ່ວແລະສ້ລມຸນນາໄວ້ໃນມື້ອົງເຮົາແລ້ວ ເຮົາຈະເຂາໜານໄຫ້ໆ ແທ່ງຄືນທຸກັນດາຮ ແລະໜານມຍ່ອຍມານວັດເນື້ອເຈົ້າທັ້ງໝາຍ
  8. ທ່ານກີ່ອອກຈາກທີ່ນີ້ຂຶ້ນໄປຢັງເມື່ອເປັ້ນເອລ ແລະພຸດກັບເຂົາໃນທຳນອງເດີຍກັນ ແກ້ວມື່ອງເປັ້ນເອລກີ່ຕອບທ່ານອ່າງເດີຍກັບທີ່ໝາວເມື່ອງສຸຄທດອບ
  9. ທ່ານຈຶ່ງພຸດກັບໝາວເມື່ອງເປັ້ນເອລດ້ວຍວ່າ ເມື່ອເຮັກລັບມາດ້ວຍສັນຕິກາພ ເຮົາຈະພັ້ງປ້ອມນີ້ລັງເສີຍ
  10. ຜ່າຍເສບາຫົ່ວແລະສ້ລມຸນນາອາສັຍອູ່ທີ່ຄາຣໂຄຮກັບກອງທັພມີທ່າຮ່ານິ່ງໜົ່ນໜັ້ນຄນ ເປັນກອງທັພ່າວດະວັນອອກທີ່ເໜື້ອຍ້ຳທັ້ງໝາດ ເພຣະວ່າຜູ້ທີ່ຄືອດາບລົ້ມຕາຍເສີຍທີ່ນີ້ແສນສອງໜົ່ນຄນ
  11. ກີເດໂໂນຂຶ້ນໄປຕາມທາງສັນຈະອົງຄນທີ່ອາສັຍໃນເຕັ້ນທີ່ ທີ່ຕະວັນອອກຂອງເມື່ອງໂນບາຫົ່ວແລະເມື່ອງໂຍກເບນາຫົ່ວເຂົ້າໂຈມຕືກອງທັພໄດ້ແລ້ວ ເພຣະວ່າກອງທັພຄືດວ່າພັ້ນກັຍ
  12. ເສບາຫົ່ວແລະສ້ລມຸນນາກີ່ໄປ ກີເດໂໂນກີ່ໄລ່ຕິດຕາມໄປຈັບເສບາຫົ່ວກັບສ້ລມຸນນາກໜັ້ງຕົວຍີ່ພວກມີເດີຍນທັ້ງສອງອົງຄີໄດ້ ແລະທຳກອງທັພທັ້ງໝາດໃຫ້ແຕກຕື່ນ
  13. ຜ່າຍກີເດໂໂນນຸ່ຽງໂຍອາຊົກົລັບຈາກກາຮັກກົກກ່ອນດວງອາທິດຍີ້ນ
  14. ຈັບໝາຍໜຸ່ມໝາວເມື່ອງສຸຄທີ່ໄດ້ຄນ້ານີ້ ຈຶ່ງໜັກຄາມເຂົາ ພາຍຄນີ້ກີ່ເຂົ້າຍື່ນຂໍ້ອເຈົ້ານຍແລະພວກຜູ້ໃໝ່ຂອງເມື່ອງສຸຄທີ່ໄ້ ຮົມເຈັດສິບເຈັດຄນດ້ວຍກັນ
  15. ກີເດໂໂນຈຶ່ງມາຫ້ໝາວເມື່ອງສຸຄທີ່ລ່າວວ່າ ຈົນມາດູເສບາຫົ່ວແລະສ້ລມຸນນາ ຜົ່ງເມື່ອກ່ອນເຈົ້າເຍະເຍ້ຍເຮົວວ່າ ‘ມື້ອົງເສບາຫົ່ວແລະຂ້ລມຸນນາອູ່ໃນມື້ອົງເຈົ້າແລ້ວຫົວໜ້າ ເຮົາຈະໄດ້ເລື້ອງທ່າຮ່ານິ່ງໜົ່ນໜັ້ນຄນທີ່ເຈົ້າດ້ວຍຂນມປັ້ງ’
  16. ກີເດໂໂນກີ່ຈັບພວກຜູ້ໃໝ່ໃນເມື່ອງເຂາໜານໄຫ້ໆແທ່ງຄືນກັນດາຮ ແລະໜານມຍ່ອຍດ້ວຍ ມາສັ້ງສອນໝາວເມື່ອງສຸຄທີ່
  17. ທ່ານກີ່ພັ້ງປ້ອມເມື່ອງເປັ້ນເອລ ແລະປະກາງຊື່ວິດໝາວເມື່ອງເສີຍ

18. ท่านเจ้ากามเศบาท์และศัลมุนนาว่า คนที่เจ้ามาเสียที่ท่าโบร์เป็นคนแบบไหน เข้าตอบว่า ท่านเป็นอย่างไร เขาว่า เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชบุตรทุกคน
19. กิเดโอนจึงกล่าวว่า คนเหล่านี้เป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่น้ำดี ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่นั้น
20. แล้วท่านสั่งเยเชอร์บุตรหัวปีของท่านว่า จงลูกขึ้นมาเข้าทั้งสองเสียง แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมซักดابออก ด้วยว่า เขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่
21. ฝ่ายเศบาท์กับศัลมุนนาจึงว่า ท่านลูกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านั้น กิเดโอนก็ลูกขึ้นมา
22. ครั้นนั้นคนอิสราเอลก็เรียนกิเดโอนว่า ขอจงปกรองพวงข้าพเจ้าทั้งหลายเด็ด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน สืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดียน
23. กิเดโอนจึงตอบเข้าทั้งหลายว่า เราจะไม่ปกรองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราก็จะไม่ปกรองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกรองท่านทั้งหลายเอง
24. กิเดโอนก็บอกคนเหล่านี้ว่า เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้น (ด้วยว่าคนเหล่านี้มีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิชมาเอล)
25. เขาก็เรียนตอบท่านว่า เราทั้งหลายเต็มใจจะให้ เขาก็บุ้งผัลง วางตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้นไว้ที่นั่น
26. ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเซเวลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉล่อง องค์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวงมีเดียนทรง ทั้งเครื่องผูกคออูฐด้วย
27. กิเดโอนก็เอากองคำนี้ทำเป็นรูปเอโอดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือโอลฟาร์ต และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นซุกับรูปนี้ กระทำให้เป็นบ่วงดักกิเดโอนและวงศ์วานของท่าน
28. ดังนี้แหลมพวงมีเดียนก็ฝ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจกีริยะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี
29. ฝ่ายเยรูบนาอัลบุตรชายของโยอาชิคไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน
30. กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบ้านเอวของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน
31. เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเชเคมก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค
32. กิเดโอนบุตรชายของโยอาชิคอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เข้าฝั่งท่านไว้ที่เมืองโอลฟาร์ของคนอาบีเยเชอร์ ในอุโมงค์ฝั่งศพโยอาชิคด้วยของท่าน
33. ออยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นซุกับพระบ้าอัล ถือว่าบ้าอัลเปรีทเป็นพระของเข้าทั้งหลาย
34. คนอิสราเอลมีได้รับลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเข้าให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน
35. เขามีได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบนาอัล คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

บทที่ 9

1. ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบนาอัลกี้น์ไปหาญาติของมารดาที่เมืองเชเคม แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของดาว่า
2. ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเชเคมเกิดว่า 'จะให้บุตรชายเยรูบนาอัลทั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี' ขอรະลึกไว้ด้วยว่า ด้วยข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย
3. ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเชเคม จิตใจของชาวเมืองก็เงยเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า เขายังเป็นญาติของเรา
4. เขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบ้าอัลเบรีกอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม่ไว้ติดตามตน
5. เขายังไปที่บ้านบิดาของเขาว่าที่เมืองโอลฟาร์ที่ป่าพื้นทองของตน คือบุตรชายเยรูบนาอัลทั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยรามบุตรชายสุดท้องของเยรูบนาอัล เพราะเข้าซ่อนตัวเสีย
6. ชาวเมืองเชเคมและชาววงศ์วานมิลโลทั้งสิบก้ามประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเชเคม
7. เมื่อมีคนไปบอกโยราม เขายืนไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกรซิม แผลเสียงร้องให้เข้าหั้งหลายฟังว่า ชาวเมืองเชเคมเอ่ย ขอจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน
8. ครั้งหนึ่งตนไม่ต่างๆได้ออกไปเจิมตั้งต้นไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขายังไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า 'เชิญท่านปักกรองเราเถิด'
9. แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า 'จะให้เราทึ้งนำมันของเรารึ ซึ่งเขายังใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่กัมมุชย์ เพื่อไปกวัดแก่วงอยู่เห็นอตันไม่ทั้งปวงหรือ'
10. แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า 'เชิญท่านมาปักกรองเห็นอเราก็ได'
11. แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า 'จะให้เราทึ้งรสหวานและผลดีของเรามาเสีย และไปกวัดแก่วงอยู่เห็นอตันไม่ทั้งหลายหรือ'
12. ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเตาอุ่นว่า 'เชิญท่านมาปักกรองเห็นอเราก็ได'
13. แต่เตาอุ่นกล่าวแก่เขาว่า 'จะให้เราทึ้งน้ำอุ่นของเราร้อนเป็นเที่ยนใจพระเจ้าและมันนุชย์ไปกวัดแก่วงอยู่เห็นอตันไม่ทั้งหลายหรือ'
14. บรรดาต้นไม้ก็ไปพูดกับต้นหนามว่า 'เชิญท่านมาปักกรองเห็นอเราก็ได'
15. ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า 'ถ้าแม่ท่านหั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าหั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มของเราก็ได' มีฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจากต้นหนามเพาพลานุต้นสนสีดำร์เลบานอนเสีย'
16. บัดนี้ซึ่งเจ้าหั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบนาอัลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มีอยู่ท่านได้กระทำไว้
17. (ด้วยว่าบิดาของเรารักได้รับพุงเพื่อเจ้าหั้งหลาย และเสียงชีวิตช่วยเจ้าหั้งหลายให้พ้นจากมือพากมีเดียน
18. แต่ในวันนี้เจ้าหั้งหลายได้ลูกขึ้นประทุชร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรารักได้ผ่านบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบัน

ศิลาແຜ່ນເດືອນ ແລ້ວຕັ້ງອາບີເມເລັກນຸ່ມຕະຫຼາຍຂອງສາວຄນໃຫ້ຂຶ້ນເປັນກັບຕະຫຼາຍປົກປະກອງເທິງອໝາວເຊເຄມ ເພຣະວ່າເຂົາເປັນ
ຢູ່າຕີຂອງເຈົ້າທັງໝາຍ)

19. ຄ້າເຈົ້າທັງໝາຍໄດ້ກະທຳດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈແລະເຖິງຮຽມຕ່ອຍເຢູ່ນບາອັລແລະຄວາມຄວ້ວຂອງທ່ານໃນວັນນີ້ ກົງຈື່ນໜີ
ໃນອາບີເມເລັກເດີດ ແລະໄທ້ເຂົາມີຄວາມຈື່ນໜີໃນເຈົ້າທັງໝາຍດ້ວຍ
20. ແຕ່ຄ້າໄມ່ເປັນອຍ່າງນັ້ນ ກົງຂອໃຫ້ໄພອອກມາຈາກອາບີເມເລັກ ເພັພລາງໝາວເມືອງເຊເຄມແລະວົງສ່ວນມິລໂລ ແລະໄທ້ໄພ
ອອກມາຈາກໝາວເມືອງເຊເຄມແລະຈາກວົງສ່ວນມິລໂລເພັພລາງໝາບີເມເລັກເສີຍ
21. ໂຍຮາມກົງຮັບໜີໄປຢັງເບີເອຣ້ວົງອັນຍຸ້ທີ່ນັ້ນ ເພຣະກລວ້າອາບີເມເລັກພື້ນຍາຍຂອງຕຸນ
22. ເມື່ອອາບີເມເລັກຄວບຄຮອບອີສຣາເອລຍຸ້ໄດ້ສາມປີແລ້ວ
23. ພຣະເຈົ້າທຽບໃຊ້ວິຫຼາຍໝາດຂ້າວເຂົ້າແທຣກະຫວ່າງອາບີເມເລັກກັບໝາວເມືອງເຊເຄມ ໝາວເມືອງເຊເຄມກົງທຽດຕ່ອງອາບີເມເລັກ
24. ເພື່ອຄວາມທາຮຸດທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳແກ່ບຸຕະຫຼາຍເຈັດສີບຄນຂອງເຢູ່ນບາອັລຈະສນອງ ແລະໂລທິຕຂອງຄນເຫັນນີ້ຈະໄດ້ຕັກ
ແກ່ອາບີເມເລັກ ພື້ນໜີຜູ້ໄດ້ປະຫຼາກເຂົາແລະຕກແກ່ໝາວເມືອງເຊເຄມ ຜູ້ເສົ່າມີກຳລັງມືອາບີເມເລັກໃຫ້ຜ່າພື້ນໜີຂອງຕຸນ
25. ໝາວເມືອງເຊເຄມໄດ້ວາງຄນໜຸ່ມໜ່ອນໄວ້ໂຄຍດັກອາບີເມເລັກທີ່ບັນຍອດກຸງເຂົາ ເຂົາກີປັ້ນຄົນທັງປົງທີ່ຜ່ານໄປມາທາງນີ້
ແລະມີຄົນບອກອາບີເມເລັກໃຫ້ກ່າວ
26. ຜ້າຍກາອັລນຸ່ມຕະຫຼາຍເອເບດກັບຢູ່າຕີຂອງເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງເຊເຄມ ໝາວເຊເຄມໄວ້ເນື້ອເຫຼືອຈາກອັລ
27. ຈຶ່ງພາກັນອອກໄປໃນສວນອຸ່ນເກີບຜລມາຍໍາ ທ່ານກະເລີຍສົມໂກ້ງໃນວັດພຣະຂອງເຂົາ ເຂົາຮັບປະທານແລະດື່ມ ແລະຈ່າ
ແຊ່ງອາບີເມເລັກດ້ວຍ
28. ກາອັລນຸ່ມຕະຫຼາຍເອເບດຈຶ່ງກ່າວວ່າ ອາບີເມເລັກຄື່ອໂຄຣ ແລະເຮົາຫຼາຍເຊເຄມເປັນໄຄຮັກຈຶ່ງຕ້ອງມາປຣນິບັດເຂົາ ເຂົາເປັນ
ນຸ່ມຕະຫຼາຍຂອງເຢູ່ນບາອັລມີໃໝ່ຫົ່ວ້ອ ແລະເສັບລົບເປັນເຈົ້າທີ່ຂອງເຂົາມີໃໝ່ຫົ່ວ້ອ ຈົງປຣນິບັດຄົນຫາໂມຮົມບົດຊາຂອງເຊເຄມເດີດ
ເຮົາຈະປຣນິບັດອາບີເມເລັກທີ່ໄມ່ເລົ່າ
29. ຄ້າຄົນເມືອງນີ້ຍຸ້ໄດ້ປົກປະກອງເຮົານະ ເຮົາຈະຄອດອາບີເມເລັກເສີຍ ເຂົາຈຶ່ງທ້າອາບີເມເລັກວ່າ ຈົງເພີ່ມກອງທັພຂອງທ່ານຂຶ້ນ
ແລ້ວອອກມາເດີດ
30. ພອເສັບລົບເຈົ້າເມືອງໄດ້ຍືນຄ້ອຍຄໍາຂອງກາອັລນຸ່ມຕະຫຼາຍເອເບດກີໂກຮ
31. ຈຶ່ງສ່ວນຜູ້ສ່ວນສາໄປຢັງອາບີເມເລັກຍ່າງລັບງາກລ່ວງວ່າ ດູເຕີດ ກາອັລນຸ່ມຕະຫຼາຍເອເບດແລະຢູ່າຕີຂອງເຂົາທີ່ເມືອງເຊເຄມ
ດູເຕີດ ພວກເຂາຍແຫຍ່ເມືອງນີ້ໃຫ້ຕ່ອສູ້ກັບທ່ານ
32. ບັດນີ້ຂອທ່ານຈົກຂຶ້ນໃນເວລາກລາງຄືນ ທັງທ່ານແລະຄນທີ່ອູ່ກັບທ່ານ ໄປໜຸ່ມໂຄຍອູ່ໃນທຸ່ງນາ
33. ຮູ່ເຂົ້າພົດວາອາທິຍິ່ນທີ່ທ່ານຈົກຂຶ້ນແຕ່ເຂົ້າຕູ້ ຮັບຮູກເຂົ້າເມືອງ ແລະດູເຕີດ ເມື່ອກາອັລກັບກອງທັພອອກມາຕ່ອສູ້ທ່ານ
ທ່ານຈົງກະທຳແກ່ເຂາຕາມແຕ່ໂອກາສຈະຢຳນວຍ
34. ຜ້າຍອາບີເມເລັກ ແລະກອງທັພທັງສິນທີ່ອູ່ກັບທ່ານກົງຈົກຂຶ້ນໃນເວລາກລາງຄືນ ແປ່ງອອກເປັນສືກອງໄປໜຸ່ມໂຄຍສູ້ເມືອງ
ເຊເຄມ
35. ກາອັລນຸ່ມຕະຫຼາຍເອເບດກີໂກກົງໄປຢືນຍຸ້ທີ່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງ ອາບີເມເລັກກົງຈົກຂຶ້ນພວ້ອມກັບກອງທັພທີ່ອູ່ກັບທ່ານ ອອກ
ມາຈາກທີ່ໜຸ່ມໜ່ອນ

36. และเมื่อการอัลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเศบุลว่า ดูເດີດ กองทัพกำລັງເຄລື່ອນລົງມາຈາກຍອດງູເຂາ ເສບຸລຕອບເຂາວ່າ ທ່ານເຫັນເງົາງູເຂາເປັນຄົນໄປກະມັງ
37. ກາອັລພຸດຊັ້ນອີກວ່າ ດູ້ນີ້ ກອງທັພກຳລັງອອກມາຈາກກລາງແຜ່ນດິນກອງໜຶ່ງ ແລະກອງທັພອີກກອງໜຶ່ງກຳລັງອອກມາຈາກ ທາງທີ່ຮາບເມໂໂນເນີມ
38. ເສບຸລກົກລ່າວແກ່ກາອັລວ່າ ປາກຂອງທ່ານຍູ້ທີ່ໄຫວເດື່ອຍົນີ້ ທ່ານຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ 'ອາບີເມເລັກຄືອຸ່າໄດ ທີ່ເຮົາຕ້ອງປຣນິບັດ' ດັນເຫຼຳນີ້ເປັນຄົນທີ່ທ່ານໝີ່ປະມາທມີໃໝ່ຫົວໆ ຈົງຍກອອກໄປສູ່ຮັບກັບເຂາເດີດ
39. ກາອັລກົດີນໍາຫັກອອກທັພເຊເຄມອອກໄປຕ່ອສູ່ກັບອາບີເມເລັກ
40. ອາບີເມເລັກຂັ້ນໄລ່ກາອັລນີ້ໄປ ມີຄົນຖຸກບາດເຈັບລົ້ມຕາຍເປັນອັນມາກ ຈົນຕຶງທາງເຂົ້າປະຈຸເມືອງ
41. ຜ້າຍອາບີເມເລັກກົດັກ້ອຍຍູ້ທີ່ອາຮູມາຮ໌ ແລະເສບຸລກົດຂັ້ນໄລ່ກາອັລກັບຢູາຕີຂອງເຂາອອກໄປໄໝໄຫ້ຍູ້ທີ່ເຊເຄມຕ່ອໄປ
42. ຕ່ອມາຮຸ່ງຊັ້ນ ມີຫຼາວເມືອງອອກໄປທີ່ທຸ່ງນາ ອາບີເມເລັກກົດຮ່າຍເວື່ອງ
43. ທ່ານຈຶ່ງແບ່ງຄົນຂອງທ່ານອອກເປັນສາມກອງ ຊຸ່ມຄອຍຍູ້ທີ່ທຸ່ງນາ ທ່ານມອງດູ ດູເດີດ ດັນອອກມາຈາກໃນເມືອງ ທ່ານຈຶ່ງລູກ ຂັ້ນປະຫວາງເຂາ
44. ສ່ວນອາບີເມເລັກກົດທ່າຍກົງໄປຢືນຍູ້ທີ່ທາງເຂົ້າປະຈຸເມືອງ ຜ້າຍທ່າຍກົດສອງກອງກົງໄກເຂົ້າໂຈມຕືກນ ທັ້ງໝາດທີ່ໃນທຸ່ງນາປະຫວາງເສີຍ
45. ອາບີເມເລັກໂຈມຕີເມືອງນັ້ນຕົດວັນຍັງຄໍາ ຍືດເມືອງນັ້ນໄດ້ ແລະຜ່າພັນປະຈານທີ່ຍູ້ໃນເມືອງນັ້ນເສີຍ ທັ້ງທ່າລາຍເມືອງ ນັ້ນເສີຍດ້ວຍ ແລ້ວກີ່ຫວ່າງເກລື້ອງໄປ
46. ເມື່ອບຣດາຈາວບ້ານຫອເຊເຄມໄດ້ຍືນເຊັ່ນນັ້ນ ກີ່ທີ່ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນປ້ອມໃນວັດຂອງພຣະເບຣີກ
47. ມີຄົນໄປເຮັນອາບີເມເລັກວ່າ ບຣດາຈາວບ້ານຫອເຊເຄມໄປມ້ວສຸມກັນຍູ້
48. ອາບີເມເລັກຂັ້ນໄປບ່ານງູເຂາສັລໂມນ ທັ້ງທ່ານກົດບຣດາຄນທີ່ຍູ້ດ້ວຍ ອາບີເມເລັກຄືອຂວານຕັດກິ່ງໄມ້ໄສ່ປ່າແບກມາ ທ່ານ ຈຶ່ງບອກຄົນທີ່ຍູ້ດ້ວຍວ່າ ເຈົ້າເໜີ້ນໜ້າທຳອະໄຣ ຈົງຮັບໄປທ່າຍ່າງໜ້າເດີດ
49. ດັ່ງນັ້ນຄົນທັ້ງປົງກີ່ຕັດກິ່ງໄມ້ແບກດາມອາບີເມເລັກໄປສຸມໄວ້ ດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວກີ່ຈຸດໄພເພາປ້ອມນັ້ນ ຜ້າວບ້ານຫອເຊເຄມກີ່ ຕາຍໝາດດ້ວຍ ທັ້ງໝາຍແລະຫຼົງປະມານທີ່ນັ້ນພັນຄົນ
50. ອາບີເມເລັກໄປຢັງເມືອງເຮັບຕັ້ງຄ່າຍປະຊິດເມືອງເຮັບໄວ້ ແລະຍືດເມືອງນັ້ນໄດ້
51. ແຕ່ໃນເມືອງມີຫອຮັບແຮ່ງໜຶ່ງ ປະຈານເມືອງນັ້ນທັ້ງສິນກີ່ທີ່ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຫອທັ້ງຜູ້ໝາຍແລະຜູ້ຫຼົງ ປິດປະຈຸ້າຂັ້ນຕົນເອງ ເສີຍ ເຂົ້າກັ້ນໄປບ່ານຫລັງຄາຫອຮັບ
52. ອາບີເມເລັກຍົກມຶ່ງຫອຮັບນີ້ ໄດ້ຕ່ອສູ່ກັນ ຈົນເຂົ້າມາໄກລ້ປະຈຸຫອຮັບໄດ້ ຈະເອາໄຟເພາ
53. ມີຫຼົງຄົນທີ່ເຂົ້າຫົນໄມ້ເຂັ້ນບັນຫຼຸມສືບຕົວກືອງທ່ານແລ້ວ ກະໂທລກຕື່ອງທ່ານແຕກ
54. ທ່ານຈຶ່ງຮັບຮ້ອງບອກຄົນໜຸ່ມທີ່ຄືອງອາວຸຫຼາກຂອງທ່ານວ່າ ເຄາດບັນເພົ່າເສີຍເພື່ອຄົນຈະໄມ້ກ່າວວ່າ 'ຜູ້ຫຼົງຄົນທີ່ນັ້ນຈ່າເຂາ ຕາຍ' ຂ້າຍໜຸ່ມຂອງທ່ານຄົນນັ້ນກີ່ແທງທ່ານທະລຸຖື່ງແກ່ຄວາມຕາຍ
55. ເມື່ອຄົນອີສຣາເອລເຫັນວ່າອາບີເມເລັກສິນຫົວໜີແລ້ວ ຕ່າງຄົນເກົກລັບໄປຢັງທີ່ຂອງຕົນ
56. ດັ່ງນີ້ແລະພຣະເຈົ້າທຽບສະນອງຄວາມໜ້າທີ່ອາບີເມເລັກໄດ້ກະທຳຕ່ອນມີຕາຂອງຕົນທີ່ໄດ້ຜ່າພື້ນຂອງເຈິດສົບຄົນຂອງຕົນເສີຍ

57. และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคนกลับตกบนศีรษะของเขาก็ทั้งหลายเอง คำสาปแห่งของโยธามบุตรชายเยรูบนาอัลกิตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

บทที่ 10

1. ต่อจากอาปีเมเลค มีคนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พันชื่อโถลงบุตรชาวยของปูว่าห์ผู้เป็นบุตรชาวยของโถโถ คนอิสสาวาร์ และเข้ายู่ที่เมืองชามีร์ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม
2. ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองชามีร์
3. ต่อมายาอีร์คนกิเลาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสองปี
4. ท่านมีบุตรชาวยสามสิบคน ชื่อลูกสาวสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบห้าเมืองเรียกว่าเมืองยาโวทยาอีร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลาด
5. ยาอีร์สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน
6. คนอิสราเอลกิจกรรมทำข้าวในสายพระเนตรของพระเยื้อavaห์อิก ไปปูนนิบัติพระบ้าอัล พระอัชทาโรห พากพระของ เมืองชีเรย พากพระของเมืองไซดอน พากพระของเมืองโนอับ พากพระของคนอัมโมน พากพระของคนฟิลิสเดียว และละทิ้งพระเยื้อavaห์เสีย หาได้ปูนนิบัติพระองค์ไม่
7. และพระพิโธของพระเยื้อavaห์กิพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงขายเขาไว้ในเมืองของคนฟิลิสเตiy และในเมืองของคน อัมโมน
8. เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอลในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ฝากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดิน ของคนอาโม่ร์ต์ ซึ่งอยู่ในกิเลาดสิบแปดปี
9. ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับบุญญาห์และต่อสู้กับเบนยาミニ และต่อสู้กับวงศ์วานเอฟราอิม ดังนั้น อิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง
10. และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยื้อavaห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปูนนิบัติพระบ้าอัล
11. และพระเยื้อavaห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า เรามิได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอาโม่ร์ต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟิลิสเตiy หรือ
12. ทั้งคนไซดอน คนอามาเลข และชาวมาโนนได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขา ทั้งหลาย
13. แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปูนนิบัติพระอื่น จะนี่เราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป
14. จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเดิม ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้
15. และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยื้อavaห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำการตามที่ พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เดิม
16. ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปูนนิบัติพระเยื้อavaห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความ ทุกข์เข็ญของอิสราเอล
17. ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิส ปาห์

18. และประชาชนกับพวกระมุขของคนกิเลอادพูดกันว่า ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอادทั้งหมด

1. เยฟราห์คนกิเลօادเป็นทแกล้วทหาร แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา กิเลօادให้กำเนิดบุตรชื่อเยฟราห์
2. ภรรยาแท้ของกิเลօดาคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพากบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว จึงผลักไสเยฟราห์ออกไปเสียโดยกล่าวว่า เจ้าจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น
3. เยฟราห์จึงหนีจากพื้นท้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พากนักลงกิมวัสมกับเยฟราห์และติดตามเขาไป
4. ต่อมาภัยหลังคนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล
5. และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พากผู้ใหญ่ของเมืองกิเลօادได้ไปเพื่อจะพาเยฟราห์มาจากแผ่นดินโทบ
6. เขากล่าวแก่เยฟราห์ว่า จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้ต่อสู้กับคนอัมโมน
7. แต่เยฟราห์กล่าวแก่พากผู้ใหญ่ของกิเลօادว่า ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกข์ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไม่เล่า
8. พากผู้ใหญ่ของกิเลօадจึงกล่าวแก่เยฟราห์ว่า เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วยต้องการให้ท่านไปกับเรารับกับคนอัมโมน และมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลօادทั้งปวง
9. เยฟราห์จึงกล่าวแก่พากผู้ใหญ่ของกิเลօادว่า ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเข้าไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า
10. พากผู้ใหญ่ของกิเลօادจึงตอบเยฟราห์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะกระทำการที่ท่านสั่งทุกประการ
11. เยฟราห์จึงไปกับพากผู้ใหญ่ของกิเลօاد และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเรา แล้วเยฟราห์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันหั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์
12. เยฟราห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า
13. กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟราห์ว่า เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกอภิมหาอิยิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่เมื่อนานมาแล้วก็ไม่ได้กลับคืนมา บัดนี้ ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี
14. และเยฟราห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหากษัตริย์คนอัมโมนอีก
15. ให้กล่าวว่า เยฟราห์กล่าวดังนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโน้ม หรือแผ่นดินของคนอัมโมน
16. แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขายังได้เดินไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดซ
17. อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์เอดอมกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป' แต่กษัตริย์เอดอมไม่ฟัง และก็ได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยังกษัตริย์เมืองโน้มอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง ดังนั้นอิสราเอลจึงยังคงอยู่ที่คาเดซ
18. และเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอัมโมนแผ่นดินเอดอม และแผ่นดินโน้มอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโน้มอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ฟากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น แต่เขามิได้เข้าไปในเขตแดนของโน้มอับ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็น

พรอมเดนของโมอับ

19. อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโนกษัตริย์คนอาโม่ไรร์ กษัตริย์กรุงເຊືບອນ อิสราเอลเรียนท่านว่า 'ขอให้พากข้าพเจ้ายกผ่านແຜ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า'
20. แต่สิโนไม่วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน จะนั่นสิโนเงงໃຕ້รวมประชาชนทั้งหมดของท่านตั้งค่ายอยู่ที่ยาสาส และสู้รบกับอิสราเอล
21. และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในเมืองอิสราเอล คนอิสราเอลก็โجمตีเข้า อิสราเอลจึงยึดครองແຜ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโม่ไรร์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น
22. และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโม่ไรร์ตั้งแต่แม่น้ำอรโนถึงแม่น้ำยับบอก และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์เดน
23. ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขึ้นไปคุณอาโม่ไรร์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถืออาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ
24. ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์ซึ่งพระเครื่องไม้ชพระของท่านมอบให้ท่านยึดครองดูกหรือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขึ้นไปให้พันหน้าเรา เรายึดครองที่ของผู้อื่น
25. ฝ่ายท่านจะดีกว่าบาลภาคบุตรชายสิบปีร์กษัตริย์เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ
26. เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงເຊືບອນและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอรโนถึงสามร้อยปี ทำไม่ท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า
27. จะนี้ข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำการใดความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำการใดความผิดต่อข้าพเจ้าในการที่ทำสงครามกับข้าพเจ้า ขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระห่วงคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้
28. แต่กษัตริย์ของคนอัมโมนมิได้เชือฟังในคำของเยฟชาห์ซึ่งท่านส่งไปให้
29. พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยฟชาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลoadและมันส์ເສເຫຼົ່ງและผ่านມີສປາຫໍທ່າງກิเลoad และจากມີສປາຫໍທ່າງກิเลoad ท่านยกผ่านต่อไปถึงที่คุณอัมโมน
30. และเยฟชาห์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในเมืองของข้าพระองค์แล้ว
31. ผู้ใดที่ออกมากจากประตูเรือนของข้าพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา
32. แล้วเยฟชาห์จึงยกข้ามไปสู้รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในเมืองของท่าน
33. และท่านได้ประหารเข้าจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆเมืองมินนิธรรมยีสิบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนอุรุ่น ผู้คนเล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล
34. แล้วเยฟชาห์ก็กลับมาน้ำหน้าที่ມີສປາຫໍ คูເຄີດ ບຸຕະສາວของท่านถือรำนาเต้นໂລດອอกมาต้อนรับท่าน ເຮືອເປັນບຸຕະຄົນເດີຍ ນອກຈາກບຸຕະສາວคนนີ້ท่านไม่มີບຸຕະສາຍແລະບຸຕະສາເລຍ
35. และต่อมาเมื่อท่านเห็นເຮືອແລ້ວ ท่านก็ຈຶກເສື້ອຳນວຍของท่าน ກລາວວ່າ ອົນຈາ ລູກສາວເອີ້ນ ເຈົ້າໃຫ້ພ່ອແຍ່ແລ້ວ ເພຣະ

- เจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่ง เพราะพ่อได้อ่านปฎิญญาณต่อพระเย毫不犹豫ไว้ จะคืนคำกี่ไม่ได้
36. เธอจึงพูดกับพ่อว่า คุณพ่อขา เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญา กับพระเย毫不犹豫ไว้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตามคำที่ออกจากปากของคุณพ่อเดิม เพราะพระเย毫不犹豫ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูเพื่อคุณพ่อแล้ว
37. และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า ขอให้ลูกอย่างนี้เดิม ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขา ร้องไห้ครั้ครวญถึงความเป็นพระมารีของลูก ลูกกับเพื่อนๆของลูก
38. ท่านจึงตอบว่า ไปเดิม และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกร่วมกันของเธอแล้วร้องไห้ครั้ครวญถึงความเป็นพระมารีของเธอบนภูเขา
39. อัญมาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฏิญญาณที่ได้ปฏิญญาไว้ เธอยังไม่เคยสมสู่กับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล
40. คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ไว้ทุกชุมชนที่บุตรสาวของเยฟชาห์คนกิเลอาดปีลสี่วัน

1. ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พูดกับเยฟราห์ว่า เหตุใดท่านยกข้ามไปบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผอเรือนทับท่านเสีย
2. เยฟราห์จึงตอบเขาว่า ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา
3. เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสียงชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปบคนอัมโมน และพระเยโฮ瓦ห์ทรงมองเข้าไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนี้ท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด
4. เยฟราห์จึงรวบรวมบรรดาชาวเกลօาดสู้รบกับคนเอฟราอิม คนกิเลօาດกีประหารคนเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่าเจ้าชาวเกลօาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมนัสเสห์
5. ชาวเกลօาดกีเข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำ约珥เดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนไดมา กอกว่าขอให้ข้ามไปที่เถิด คนกิเลօาดจะตามเขาว่า เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ เมื่อเขายกอภิบานว่า เปล่า
6. เขาจะบอกว่า จงว่าคำว่าซิบโนเบท คนนั้นจะว่า สิบโนเบท เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาก็จับคนนั้นและง่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำ约珥เดน ครัวนั้นมีคนเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน
7. เยฟราห์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ที่กี แล้วเยฟราห์ชาวเกลօาดกีสิ้นชีวิตและถูกผึ้งไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลօาด
8. ถัดเยฟราห์มาคืออิบชาานแห่งเบธเลเฮมได้วินิจฉัยอิสราเอล
9. ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรีสามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี
10. แล้วอิบชาานกีสิ้นชีวิตถูกผึ้งไว้ที่เบธเลเฮม
11. ถัดท่านมา เอโอลคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี
12. แล้วเอโอลคนเศบูลุนกีสิ้นชีวิต และถูกผึ้งไว้ที่อ้ายยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน
13. ถัดท่านมา อับโดเนบุตรชายอิลเลลชาวปีราโคนวินิจฉัยอิสราเอล
14. ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ชื่ลาเจ็ดสิบด้วย ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี
15. แล้วอับโดเนบุตรชายอิลเลลชาวปีราโคนกีสิ้นชีวิตถูกผึ้งไว้ที่ปีราโคนในเขตแดนของเอฟราอิมในเดนเทือกเขาของคนอามาเลข

บทที่ 13

1. คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫ที่อีก พระเยโธวาห์จึงทรงมองเข้าไว้ในมือของคนพีลิสเตีย สี่สิบปี
2. มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโคราชคนครอบครัวด้าน ชื่อมาโนอาห์ ภารยาของท่านเป็นหมันไม่มีบุตรเลย
3. ทูตสวรรค์ของพระเยโธวาห์มาปรากฏแก่นางนั้น กล่าวแก่นางว่า ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย
4. เพราะฉะนั้นจึงระวัง อย่าดื่มเหล้าอุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน
5. เพราะดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มีดโกนถูกศีรษะของเข้า เพราะเด็กคนนี้จะเป็นพากนาศีร์เดียวเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เข้าจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื่อมมือของคนพีลิสเตีย
6. ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า มีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาดิฉัน ในหน้าของท่านเหมือนใบหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวนัก ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน
7. แต่ท่านบอกดิฉันว่า 'ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จะนั้นอย่าดื่มเหล้าอุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กนี้จะเป็นพากนาศีร์เดียวเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย'
8. แล้วมาโนอาห์ก็วิงวอนพระเยโธวาห์ทูลว่า ข้าแต่พระเยโธวาห์ ขอบุรุษของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มาดูนั้น ปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมาดูนั้น
9. และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเมื่อนางนั้งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้อยู่ด้วย
10. นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนี้ได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก
11. มาโนอาห์ก็ถูกขึ้นตามภารยาไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นเข้าจึงว่า ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับผู้หญิงคนนี้หรือ ผู้นั้นตอบว่า เราเป็นผู้นั้นแหละ
12. มาโนอาห์จึงกล่าวว่า บัดนี้ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร
13. และทูตสวรรค์ของพระเยโธวาห์บอกแก่มาโนอาห์ว่า บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี
14. อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากເطاอยู่น อย่าให้นางดื่มเหล้าอุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เราบัญชา Nagarai ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ
15. มาโนอาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโธวาห์ว่า ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน
16. ทูตสวรรค์ของพระเยโธวาห์บอกมาโนอาห์ว่า ถึงเจ้าจะให้เรารอ เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแด่พระเยโธวาห์ เพราะว่ามาโนอาห์ไม่ทราบว่าท่านผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโธวาห์
17. มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโธวาห์ว่า ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้

เกียรติแก่ท่าน

18. ทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫บอกมาโนอาห์ว่า ถ้ามีเชื่อเราทำไม่ ชื่อของเราเป็นที่ชื่อนเร้นอยู่
19. มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญานามาถวายบุชาบนศิลาแล้วพระเย毫不犹豫 และทูตสวรรค์นั้นกระทำการมหัศจรรย์มาโนอาห์และภารยาภีมของดู
20. และอยู่มาเมื่อเวลาไฟจากแท่นบุชาพลุงขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫ก็ขึ้นไปตามเวลาไฟแห่งแท่นบุชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภารยาอยู่อยู่ และเข้าทั้งสองก็ชูบนหน้าลงถึงดิน
21. ทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫ไม่ประภูมิแก่มาโนอาห์หรือแก่ภารยาของเขาก็เลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเย毫不犹豫
22. และมาโนอาห์พูดกับภารยาของตนว่า เราจะตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า
23. แต่ภารยาบอกเขาว่า ถ้าพระเย毫不犹豫ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบุชาและธัญญานาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา
24. ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเย毫不犹豫ทรงอภิวิษฐ์พระองค์ไว้
25. และพระวิญญาณของพระเย毫不犹豫ทรงเริ่มเร้าใจเขาที่ค่ายด้านระหว่างโศราห์กับเอซทาโอลแก่เขา

1. แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนพีลิสเดียกนหนึ่งที่เมืองทิมนาห์
2. แล้วท่านจึงขึ้นมาอภิหารดาของตนว่า ฉันเห็นผู้หญิงคนพีลิสเดียกนหนึ่งที่เมืองทิมนาห์ไปขอเข้าให้เป็นเมียฉันที่
3. แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า จะหาเมียในบรรดาญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเรามาได้หรือ เจ้าจึงจะไปรับหญิงจากคนพีลิสเดียที่ไม่เข้าสุนัตมาเป็นเมียของเจ้า แต่แซมสันกล่าวแก่บิดาว่า “ไปขอหญิงนั้นให้ฉันที่ เพราะ فهوเป็นที่พ่อใจฉันมาก”
4. บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเรื่องนี้เป็นมาจากพระเยอรมันฯ เพราะพระองค์ทรงหาซองโอกาสที่จะต่อสู้คนพีลิสเดีย ครั้นนั้นคนพีลิสเดียมีอำนาจเหนืออิสราเอล
5. ฝ่ายแซมสันก็ลงไปที่เมืองทิมนาห์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนอุ่นของทิมนาห์ ดูเvid มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน
6. พระวิญญาณของพระเยอรมันฯ ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงจีกสิงโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบว่าท่านได้ทำอะไรไป
7. แซมสันก็ลงไปปูดจากับหญิงคนนั้น เหอเป็นที่พ่อใจแก่แซมสันมาก
8. ต่อมาภัยหลังแซมสันก็ลับไปเพื่อรับเรอมา ท่านก็แวงไปดูชาากสิงโต และดูเvid มีผึ้งผุงหนึ่งทำรังอยู่ในชาากสิงโตรนั้น มีน้ำผึ้งด้วย
9. แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอกสารงผึ้งมาเดินรับประทานไปพลา จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่านำผึ้งนั้นมาจากชาากสิงโต
10. ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆ เขาระทำกัน
11. และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มารอญี่ด้วย
12. แซมสันกล่าวแก่เขาว่า ให้ข้าพเจ้าทายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเดียว ถ้าทายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อป้านสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย
13. ถ้าท่านหัง流星ไทยไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อป้านสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า เขาถือบท่านว่า ทายมาถูก เรายังฟัง
14. ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า มีของกินได้ออกมาจากการตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง ในสามวันเขาก็ยังแก่ปริศนานี้ไม่ได้
15. ต่อมาก็ถึงวันที่เจ็ดเข้าจึงไปอ้อนวอนภรรยาของแซมสันว่า จงลงสามีของเจ้าให้แก่ปริศนานี้ให้เราฟัง มีฉันนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรามาหวังจะทำให้เรายากจนหรือ
16. ภรรยาของแซมสันไปร้องให้กับแซมสันว่า เหอเกลียดฉัน เหอไม่รักฉัน เหอทายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเหอก็ไม่แก่ปริศนาให้ฉันฟัง แซมสันจึงบอกว่า ดูเvid พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเรืออย่างไรได้
17. เธอร้องให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก่ปริศนาให้เหอฟัง

เพราเชอกวนหานมากนัก และนางก็บอกแก่ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง

18. พ่อวันที่เจิดก่อนดวงอาทิตย์ตกลาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรเข็งแรงกว่าสิงโต แซมสันจึงบอกเขาว่า ถ้าเจ้าไม่เอาแม่รัวของเราร่วมไป เจ้าคงจะแก่ปริศนาของเรามาได้
19. และพระวิญญาณของพระเยโไฮอาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปที่อัลเคโลนจากชาวเมืองนั้นเสีย สามสิบคน รับเอาข้าวของและมอบเสื้อให้ผู้ที่แก่ปริศนา และให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความกรุณาอย่างมาก
20. ส่วนภารายของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าป่าวนั้นเสีย

1. ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤกษ์เกี่ยวข้าวสาลี แซมสันกีเอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภารยาพูดว่า ฉันจะเข้าไปหาภารยาของฉันที่ในห้อง แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป
2. พ่อตาจึงว่า ข้าเข้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ขอจงรับน้องแทนพี่เติด
3. แซมสันจึงพูดรื่องพวกราบว่า คราวนี้เราจะมีโทษน้อยกว่าคนฟิลิสเตiy ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกราบเสีย
4. แซมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจากสามร้อยตัว ผูกทางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอควบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างทางทุกๆคู่
5. พอจุดควบเพลิงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของคนฟิลิสเตiy ที่ข้ายังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟ้อนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งส่วนอยุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย
6. คนฟิลิสเตiy จึงถามว่า ใครทำอย่างนี้ เขาตอบว่า แซมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพ่อตาอาภารยาของแซมสันยกให้เพื่อนเสีย ชาวฟิลิสเตiy ก็ขึ้นมาเผานางกับบิดาของนางเสียด้วยไฟ
7. แซมสันจึงบอกพวกราบเหล่านั้นว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก
8. แล้วแซมสันกีพันคนเหล่านั้นเสียเหล็กที่เดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแซมสันกีเข้าไปอาศัยอยู่ที่ซ่องศิลาอโตาม
9. ฝ่ายคนฟิลิสเตiy ก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตญูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี
10. พวกรคนญูดาห์จึงถามว่า ท่านทั้งหลายขึ้นมารอบกับเราทำไง พวกราบเหล่านั้นตอบว่า เราขึ้นมาดแซมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขากำไร้กระทำการแก่เรา
11. คนญูดาห์สามพันคนลงไปที่ซ่องศิลาอโตาม และกล่าวแก่แซมสันว่า ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตiy เป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้ แซมสันจึงตอบเขาว่า เขายังได้กระทำการแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำการแก่เขาอย่างนั้น
12. คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า เราจะลงมาดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตiy แซมสันจึงบอกเขาว่า ขอปฏิญาณให้ชี้ว่าพวกราบท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า
13. เข้าทั้งหลายจึงตอบท่านว่า เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขามาแล้วนั้น เราจะไม่นำท่านเสียเข้าจึงเอาเชือกพวนใหม่สองเส้นมัดแซมสันไว้ และพาขึ้นมาจากศิลานั้น
14. เมื่อท่านมาถึงแล้วคนฟิลิสเตiy ก็ร้องอึกทึกมาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก เชือกพวนที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประดุจปานที่ใหม่ไฟ เครื่องจำลองนั้นก็หลุดออกจากมือ
15. ท่านมาพบกระดูกฆาตตะไกรลาสดๆอันหนึ่งจึงยืนมือหยิบมา และนำคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน
16. แซมสันกล่าวว่า ด้วยฆาตตะไกรลา เป็นกองซ้อนกอง ด้วยฆาตตะไกรลา เราได้นำคนหนึ่งพันเสีย
17. อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกฆาตตะไกรลาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาเทเลซี
18. แซมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า การช่วยให้พันอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสุนัตมิใช่หรือพระ

เจ้าข้า

19. พระเจ้าจึงทรงเปิดซ่องที่กระดูกขาตะไกรลาให้น้ำไหลออกมากจากที่นั้น ท่านก็ได้ดื่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนหักโคร์ อุญที่เลือจนถึงทุกวันนี้
20. และท่านวนิจัยอิสราเอลในสมัยของคนฟีลิสเตียร์สิบปี

1. แซมสันไปที่เมืองกาชาพบทภูมิประเทศยานหนึ่งก็เข้าไปนอนด้วย
2. มีคนไปบอกชาวกาชาว่า แซมสันมาที่นี่แล้ว เขาเก็บล้อมที่นั้นไว้และค่อยซุ่มที่ประตูเมืองตลอดคืน เขารู้มีเงินอยู่คืนยังรุ่งกล่าวว่า ให้เรารออยู่จนรุ่งเช้าแล้วเราจะมาเข้าเสีย
3. แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งด้านประตูใส่ป่าเบกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเอโบรน
4. อญญาภัยหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่หุบเขาเมือง索雷กา ชื่อเดลิลาห์
5. เจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพุดกับนางว่า จงลงมาจากกำลังมหาศาลของเขารู้ที่ไหน ทำอย่างไรเรามีจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น
6. เดลิลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า ขอบอกดิฉันหน่อยเถอะว่า กำลังมหาศาลของเขารู้ที่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเชอจึงจะหมดฤทธิ์
7. แซมสันจึงบอกนางว่า ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่นๆ
8. แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็เอาสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามามัดท่านไว้
9. นางจัดคนให้ชุมชนที่ห้องชั้นในบอกนาง นางก็บอกท่านว่า แซมสันจ้า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว แซมสันก็ดึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกปานขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง
10. เดลิลาห์พูดกับแซมสันว่า ดูเดิม เธอหลอกฉัน และเธอมาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่
11. ท่านก็ตอบนางว่า ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มามัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่น
12. เดลิลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า แซมสันจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว และคนชุมชนอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย
13. เดลิลาห์พูดกับแซมสันว่า เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋วนี้ เธอมุสาต่อฉัน บอกฉันเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจะอยู่ ท่านจึงบอกนางว่า ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแท่งมหอมของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นยืน กระทกด้วยฟีมให้แน่น
14. เดลิลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดแท่งมหอมทอเข้ากับด้ายเส้นยืนกระทกด้วยฟีมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า แซมสันจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟีม หูกและด้ายเส้นยืนไปหมด
15. นางจึงพูดกับแซมสันว่า เธอพูดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอไม่ได้บอกฉันจริงๆว่า กำลังมหาศาลของเขารู้ที่ไหน
16. อญญาเมื่อนางพุดคาดค้นท่านวันแล้ววันเล่า และซักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เบื่อແທบจะตาย
17. จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า มีดโกรนยังไม่เคยถูกศีรษะของฉัน เพราะฉันเป็นพวกราศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าโกรนผนมฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเพลียเหมือนชายอื่น
18. เมื่อเดลิลาห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คันไปเรียกเจ้านายฟิลิสเตียว่า ขอจงชี้นามือกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถือเงินมาด้วย

19. นางกีให้แซมสันอนอยู่บันตักของนาง แล้วนางกีเรียกชายคนหนึ่งให้มารอกนัมเจ็ดແ郁闷ออกจากศีรษะของท่าน นางกีตั้งต้นรับความแซมสัน กำลังของแซมสันก็หมดไป
20. นางจึงบอกว่า แซมสันจ้า คนพีลิสเดียมาจับท่านแล้ว ท่านกีตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า ฉันจะออกไปอย่างครั้งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยอรมันได้ทรงลงทะเบียนท่านไปเสียแล้ว
21. คนพีลิสเดียมีมาจับท่านทะลวงตาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กากชา เอาตรวนทองสัมฤทธิ์ล้ำไว้ และให้ท่านโโม่ เป็นอยู่ที่ในเรือนจำ
22. ตั้งแต่กนัมแล้ว ผู้ที่ศีรษะของท่านกีค่อยๆ อกขึ้นมา
23. ฝ่ายเจ้านายพีลิสเดียประชุมกันเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา Ying ให้แก่พระดาโกรนพระของเข้าทั้งหลายและชื่นชม ยินดี เพราะหากล่าวว่า พระของเราราได้มอบแซมสันศัตรุของเราราไว้ในมือเราแล้ว
24. เมื่อประชาชนเห็นแซมสันกีสรรเสริญพระของตนว่า พระของเราราได้มอบศัตรุผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือ ของเรา และเข้ามาพากเราเสียเป็นอันมาก
25. ต่อมามีอุจิจิใจของเขาราเริงเต็มที่แล้ว เข้าจึงพูดว่า จะเรียกแซมสันมาเล่นตลกให้เราดู เข้าจึงไปเรียกแซมสัน อกมาจากเรือนจำ แซมสันกีมาเล่นตลกต่อหน้าเขา เข้าพาท่านมาอยู่ในอยู่ระหว่างเสา
26. แซมสันจึงบอกเด็กที่จุงมือตอนมาว่า ขอพาณันให้ไปคลำเสาที่ร่องรับตีกนี้อยู่ ฉันจะได้พิงเสานั้น
27. มีผู้ชายและผู้หญิงอยู่เต็มตีกนั้น เจ้านายพีลิสเดียมีอยู่ที่นั่นทั้งหมด นอกจากนั้นยังมีชายหญิงประมาณสามพัน คนบนหลังคาดีก ดูแซมสันเล่นตลก
28. ฝ่ายแซมสันกีร้องทูลต่อพระเยอรมันว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทาน กำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลาหนึ่งข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนพีลิสเดียเพื่อต้าทั้งสอง ข้างของข้าพระองค์
29. แซมสันกีกอดเสากลางสองตันที่ร่องรับตีกนั้นไว้และพักพิงที่เสานั้น มือข้ายันเสาตันหนึ่ง มือซ้ายยันเสาอีกตัน หนึ่ง
30. แซมสันกล่าวว่า ขอให้ข้าตายกับคนพีลิสเดียเดิด แล้วกีโน้มตัวลงด้วยกำลังทั้งสิ้นของตน ตีกนั้นกีพังทับเจ้านาย และประชาชนทุกคนที่อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนี้ก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่
31. แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านกีลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฟังไว้ระหว่างโศราห์กับເອົຫາໂລ ໃນທີຝັ້ງສະຫຼຸບປະກາດ

1. มีชายคนหนึ่งเป็นชาวแಡนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีค่าห์
2. เขามุดกับมารดาของเขาว่า เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่ก็ได้สาปแช่ง และพูดเข้าหูฉันนั้น ดูเดิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง มารดาของเขางีบพูดว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรให้ลูกของแม่เดิด
3. เขายังนำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขามุดว่า เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า
4. เมื่อมีค่าห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดา ก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อรูปนั้นอยู่ในบ้านของมีค่าห์
5. มีค่าห์คนนี้มีเรื่องพระหลังหนึ่ง เขารำรูปเออฟิด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขานั้นเป็นบุโกริธิต
6. ในสมัยนั้นยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนก็กระทำการตามที่ตนเองเห็นชอบ
7. มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบธเล恒ในยุคชาห์ ครอบครัวยุคชาห์ เป็นพากเสียง อาศัยอยู่ที่นั่น
8. ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเล恒ในยุคชาห์ เพื่อหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเข้าเดินทางไปนั้นก็มาถึงแแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีค่าห์
9. มีค่าห์จึงพูดกับเขาว่า ท่านมาจากไหน เขารอบว่า ข้าพเจ้าเป็นพากเสียงชาวบ้านเบธเล恒ในยุคชาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเพื่อหาที่พักอาศัย
10. มีค่าห์จึงกล่าวแก่เขาว่า จงอยู่กับข้าพเจ้าเดิด เป็นอย่างบิดาและบุโกริธิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีลสิบเซนล ให้เครื่องแต่งตัวสำรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย เลวีคนนั้นจึงเข้าไป
11. เลวีคนนั้นก็พอยู่ที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นเหมือนลูกของเขาก
12. มีค่าห์ก็แต่งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นบุโกริธิตของเขาก และอยู่ในบ้านของมีค่าห์
13. มีค่าห์กล่าวว่า บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้ายู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นบุโกริธิต

1. ในสมัยนี้ไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเที่ยวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตนเพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยังไม่ตกแก่เขา
2. ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายลกรู้ใจครอบครัวของตน มาจากโคราชและจากเชาทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจสอบจุดแผ่นดินนั้น และเข้าทั้งหลายพูดแก่เขาว่า จงไปตรวจสอบจุดแผ่นดินนั้น เขา ก็มาถึงเดนเทือกเขาเอฟราอิม ยังบ้านของมีค่าห์และอาศัยอยู่ที่นั่น
3. เมื่อเขารู้ไกลับบ้านของมีค่าห์ เขาก็จำเสียงเสียงเรียกน้ำมุ่นคนนั้นได้ จึงแอบเข้าไปถามว่า ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี่ ท่านทำงานอะไรที่นี่
4. เขายاتอนคนเหล่านี้ว่า มีค่าห์ทำแก่ข้าพเจ้าย่างน้อยกว่านี้ เขายังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นปูโรหิตของเขาก
5. คนเหล่านี้ก็พูดกับเขาว่า ได้โปรดทูลตามพระเจ้าให้หน่อยเด็ด เพื่อเราจะทราบว่าทางที่เราจะออกเดินไปนี้จะสำเร็จหรือไม่
6. ปูโรหิตนั้นจึงตอบเขาว่า จงไปเป็นสุขเด็ด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
7. ชายทั้งห้าคนก็จากไปถึงเมืองลาอิช เท็นประชาชนที่อยู่ที่เมืองนั้น เท็นชาวเมืองอยู่อย่างไรกันตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบ ไม่หาระแรงอะไร และในแผ่นดินนั้นไม่มีผู้พากษาที่จะให้เข้าอับอายในเรื่องใดๆ เขารู้ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย
8. เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โคราชและเชาทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า เจ้าจะว่าอะไร
9. เขายاتอนว่า จงลูกขึ้น ให้เราไปรบกับเขามาเด็ด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเด็ด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ อย่าซักซ้าที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น
10. เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หาระแรงอะไร เอօแผ่นดินก็หวังขวาง พระเจ้าทรงมองไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก
11. คนครอบครัวดานหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสังคมยกทัพออกจากโคราชและเชาทาโอล
12. เขายังหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่คิรยาทเยอรมในยูดาห์ เพาะเหตุนี้เขายังเรียกที่นั่นว่า มาหเน็ตดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเด็ด เมืองนี้อยู่ด้านหลังคิรยาทเยอรม
13. เขาย่างจากที่นั่นไปยังเดนเทือกเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านของมีค่าห์
14. แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดูเมืองลาอิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอฟอด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ จะนั่นขอครรภณุว่าท่านทั้งหลายจะทำการใด
15. เขายังหลายก็แวงเข้าบ้านของเลวี่หนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีค่าห์ตามดูทุกข์สุขของเขาก
16. ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสังคม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว
17. ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำอาวุธแกะสลัก รูปเอฟอด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปูโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้วกับทหารถืออาวุธทำสังคมหกร้อยคนนั้น
18. เมื่อคนเหล่านี้เข้าไปในบ้านของมีค่าห์ นำอาวุธแกะสลัก รูปเอฟอด รูปพระ และรูปหล่อนั้น ปูโรหิตถามเขาว่า

นั่นท่านทำอะไร

19. คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า เงียบๆ ไว้เอาจือปิดปากเสีย มา กับเราเดิม มาเป็นบิดาและบุโรหิตของเรา จะเป็นบุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะเป็นบุโรหิตของตระกูลนี้และครอบครัวนี้ในอิสราเอลดี
20. ใจของบุโรหิตก็ยินดี เขาจึงเอาวูปเอฟอด รูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน
21. แล้วเขา ก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งผู้สัตว์และข้าวของเดินไปข้างหน้า
22. เมื่อไปห่างจากบ้านมีค่า แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้เคียงกับบ้านของมีค่า ก็ร่วมติดตามไปทันคนด้านเข้า
23. จึงตะโภนเรียกคนด้าน เขาก็หันกลับมาพูดกับมีค่า ว่า เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงยกคนมากmanyอย่างนี้
24. เขายกหัว ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำบุโรหิตออกมานำเสีย ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายยังจะมาตามข้าพเจ้าอีกว่า 'เป็นอะไรเล่า'
25. คนด้านจึงตอบเขาว่า อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกลือกว่าคนนี้ไม่荷จะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้า ก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ
26. ฝ่ายคนด้าน ก็เดินต่อไป เมื่อมีค่าเห็นว่า เขากลับมีกำลังมากกว่า จึงหันกลับเดินทางไปบ้านของตน
27. คนด้านนำเอาสิ่งที่มีค่าสร้างขึ้น และนำบุโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลาอิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หาระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยความดามและเอาไฟเผาเมืองเสีย
28. ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขายกไก่จากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาริมอยู่ ใกล้กับเมืองเบธเรห์บ คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้น และอาศัยอยู่ที่นั่น
29. เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อ dane บรรพบุรุษของเข้า ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช
30. คนด้าน ก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โซน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นบุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย
31. เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีค่า ได้ทำไว้นั้นขึ้นนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซีโอล์

1. อญญาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวคุณหนึ่งอาศัยอยู่ที่เดนเทือกเขาเอฟราอิม แต่บ้านที่ใกล้ๆ กันไปโน่น เข้าได้ทั้งคนหนึ่งจากเบธเล헴ในยุคдаห์มาเป็นภารຍาน้อย
2. ภารຍาน้อยนั้นเล่นซึ้งติ้งสามีเสียงกลับไปอญญาบ้านบิดาของนางที่เบธเล헴ในยุคด้าห์ อญญาที่นั้นสักสี่เดือน
3. สามีของนางก็ลูกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปปูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและล่าครุฑ์นั่นไปด้วย นางพาเข้าเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของผู้หญิงเห็นเข้าก็มีความยินดีต้อนรับเข้า
4. พ่อตาของเข้าคือบิดาของผู้หญิงหน่วงเหนี่ยวเข้า และเข้าพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักนอนอยู่ที่นั่น
5. อญญาถึงวันที่สี่เข้าทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และคนนั้นลูกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของผู้หญิงพุดกับบุตรชายของเขาว่า จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายนหลังจึงค่อยออกเดิน
6. ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า จงค้างอีกสักคืนโดยการทำจิตใจให้เบิกบาน
7. เมื่อชายคนนั้นลูกขึ้นจะออกเดิน พ่อตา ก็ชักชวนไว้ จนเข้าต้องพักอยู่ที่นั่นอีก
8. ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าต្រุเพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของหญิงนั้นพูดว่า ขอให้ชื่นใจเถิด เข้าทั้งสองก็อยู่จนเวลาป่ายรับประทานและอยู่ด้วยกันอีก
9. เมื่อชายคนนั้นและภารຍาน้อยกับคนใช้ลูกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาของเข้าคือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า ดูเถิด นี่ก็บ่ายໄเกล็ค่าแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้ไปบ้าน
10. แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เข้าจึงลูกขึ้นออกเดินทางไปจนถึงตรงข้ามกับเมืองเยนุส คือเยรูชาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภารຍาน้อยก็ไปด้วย
11. เมื่อเขามาใกล้มืองเยนุสก็ป่ายมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า มาเถิด ให้เราแวงเข้าไปพักในเมืองของคนเยนุสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหล
12. นายของเข้าตอบว่า เราจะไม่แวงเข้าไปในเมืองของคนต่างด้าว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปถึงเมืองกิเบอราห์
13. เข้าจึงบอกคนใช้ว่า มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านี้แห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอราห์หรือที่รามาห์
14. เข้าจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอราห์ซึ่งเป็นของคนเบนยาミニดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว
15. เข้าจึงแวงเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอราห์ เขาก็แวงเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีครเชญให้เข้ามาค้างในบ้าน
16. ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เข้าเป็นชาวแಡนเทือกเขาเอฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอราห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยาミニ
17. เมื่อเขางายหนาขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า ท่านจะไปไหนและมาจากไหน

18. ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า เรายเดินทางจากเบธเล恒ในยุคдаห์ จะไปที่เดนเทือกเขาเอฟราอิมแอบๆ ใกล้อกไป โน่นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบธเล恒ในยุคdaห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน
19. ฟางและอาหารที่จะเลี้ยงล่า พวกราชีวีพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำอุ่นที่เลี้ยงตนทั้งหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกรู้สึกใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย
20. ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า ขอท่านเป็นสุขสบายนิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น ขอแต่อย่าอนให้ตนนี้เลย
21. เขาจึงพากายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ล่า ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม
22. เมื่อเขากำลังทำให้จิตใจเบิกบาน ดูเดิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลมาล้อมเรือนไว้ ทุบประดุจ ร้องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังเวย
23. ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า อย่าเลย พื่นองของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนี้มาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำการสิ่งที่ไม่ชอบได้เลย
24. ดูเดิด นี่ มีลูกสาวพรหมจรีคันหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาօอกมาให้ท่านเดี่ยววัน จงกระทำหมายเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกราตามชอบใจเดิด แต่ขออย่าทำลายกับชายคนนี้เลย
25. แต่คุณเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงจ yayภารยาน้อยของตนผลักนางออกไปให้เข้า เขาก็สมสู่ทำราฐ ตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสางๆ เข้าทั้งหลายก็ปล่อยนางไป
26. พ่อแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมาล้มลงที่ประตูบ้านชี้นายนายของตนพักอยู่ จนสว่างดี
27. รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเดิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภารยาน้อยของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู
28. เขาจึงบอกนางว่า ลูกขึ้นไปกันเดิด แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาจึงเอานางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางไปบ้านของตน
29. เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามีดพันเศษภารยาน้อยออกเป็นห่อนๆพร้อมกับกระดูก สิบสองหอนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดน อิสราเอล
30. ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตรีกตรองปรึกษา กันดู แล้วก็ว่ากันไปเดิด

1. คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่ด้านถึงเบื้องขวา ทั้งแผ่นดินกิเลอาดก็օกมา ชุมนุมชนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮ瓦ห์ที่เมืองมิสปาห์
2. หัวหน้าประชาชนทั้งสิ้นคือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหาราบถือดาบสีแสนคน
3. (ครั้งนั้นคนเบนยา悯ได้ยินว่าคนอิสราเอลได้เข้าไปยังมิสปาห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า ขอบอกเรามาว่า เรื่องข้อร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน
4. คนเลวซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นกล่าวตอบว่า ข้าพเจ้าและภรรยาน้อยของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาร์ซึ่งเป็นของคนเบนยา悯 เพื่อจะค้างคืนที่นั่น
5. เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาร์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขามายจะมาข้าพเจ้าเสีย เขาข่มขืนภรรยาน้อยของข้าพเจ้าจนตาย
6. ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยาน้อยของข้าพเจ้ามาพับออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วประเทศที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาก็ได้กระทำการลามกและความโกรธexeในอิสราเอล
7. ดูเถิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี่เกิด
8. ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า พวกเราจะไม่กลับไปเดินท่องของเรา เราจะไม่กลับไปเรือนของเรา
9. แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาร์ดังนี้ เราจะจับสลายกันไปสูรบกับเขา
10. เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลคัดเอาไว้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเข้าทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความโกรธexeในเมืองกิเบอาร์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเข้าทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาร์ของคนเบนยา悯
11. คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู้เมืองนั้นเป็นพรคพากใจเดียวกัน
12. ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยา悯บอกว่า ทำไม่การชั่วช้านี้จึงเกิดขึ้นมาได้ในหมู่พวกท่าน
13. เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบหมายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาร์มาให้เราประหารชีวิตเสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล แต่คนเบนยา悯ไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพื่น้องของตน
14. คนเบนยา悯ก็օกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู่กิเบอาร์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำการสังหารกับคนอิสราเอล
15. ชาวบ้านคนเบนยา悯รวมจำนวนหน้าที่รือดอาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจาชาวนเมืองกิเบอาร์ ซึ่งนับที่ห้าที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน
16. ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถ้นดมือช้ำยทุกคนเอาสิงหวีงก้อนหินให้ถูกเส้นผมได้ไม่ผิดเลย
17. จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยา悯 ได้สีแสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน
18. คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยา悯ก่อน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ยุдаห์ขึ้นไปก่อน

19. รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบอาร์
20. คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยาмин และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู้เขาที่เมืองกิเบอาร์
21. ในวันนั้นคนเบนยาミニออกมายาจากเมืองกิเบอาร์ ผ่านคนอิสราเอล ล้มตายสองหมื่นสองพันคน
22. แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุนใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก
23. (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องให้คร่าครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลตามพระเยโฮวาห์ว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดrubกับคนเบนยาミニพื่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไปสู้เขาเถิด)
24. คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยาミニในวันที่สอง
25. และในวันที่สองนั้นเบนยาミニยกออกไปจากกิเบอาร์ ผ่านคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถีอดำ
26. แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพทั้งหมดได้ขึ้นไปที่พระนิเวศของพระเจ้าและร้องให้คร่าครวญ เขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั่น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
27. คนอิสราเอลจึงทูลตามพระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น ทีบพันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น) เขาทูลตามว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไปสู้รบกับคนเบนยาミニพื่น้องของข้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า
28. ตั้งนั้น อิสราเอลจึงชูมคนไว้รอบเมืองกิเบอาร์
29. และประชานอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยาミニในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู้เมืองกิเบอาร์อย่างคราวก่อน
30. คนเบนยาミニยกออกมาน้ำรบกับประชาชน ถูกลงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มผ่านประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาร์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน
31. คนเบนยาミニยกกลับกันว่า เขายังเรออย่างคราวก่อน แต่คนอิสราเอลว่า ให้เราถอย นำเขากลับห่างจากเมืองไปสิ่งถนนหลวง
32. คนเบนยาミニกล่าวกันว่า เขายังเรออย่างคราวก่อน แต่คนอิสราเอลว่า ให้เราถอย นำเขากลับห่างจากเมืองไปสิ่งถนนหลวง
33. คนอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกออกจากการที่ข่องตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลathamar ส่วนคนอิสราเอลที่ค้อยชุมอยู่ก็ออกจากที่ข่องตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาร์
34. จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่ดัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาร์ การสังหารกำลังทรัพด คนเบนยาミニไม่ทราบว่าเหตุร้ายกำลังมาใกล้ต้นแล้ว
35. พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยาミニฟายแพ็คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยาミニเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถีอดำ
36. ตั้งนั้นคนเบนยาミニจึงเห็นว่าเขายังแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นลาถอยต่อคนเบนยาミニ เพราะเขาวางใจคนที่เข้าให้ชูม

อยู่รับเมืองกิเบาธ์

37. คนที่ซุ่มอยู่ก็รีบรุกเข้าไปในเมืองกิเบาธ์ ทหารที่ซุ่มอยู่นั้นก็รุกอกราประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ
38. คนอิสราเอลและคนที่ซุ่มช่อนอยู่นัดให้อ่านติดสัญญาณว่า ถ้าเห็นควนกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นมาจากในเมือง
39. ก็ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารับ ฝ่ายเบนยาминได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สักสามสิบคนก็พูดว่า เข้าต้องล้มตาย ต่อหน้าเรออย่างคราวก่อนແน้แล้ว
40. แต่อ่านติดสัญญาณเป็นควนไฟลุกพลุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยา悯ก็เหลี่ยวหลังมาดู ดูเดิด ทั้งเมืองก็มีควัน พลุ่งขึ้นถึงห้องฟ้า
41. คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยา悯ก็ห้อมแท้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาใกล้เข้าแล้ว
42. เข้าจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถินทุรกันดาร แต่ส่วนรวมติดตามเข้าไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง
43. เข้าทั้งหลายล้อมคนเบนยา悯 และขับไล่เขาไปและชนะเขาย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบาธ์ทางดวงอาทิตย์ขึ้น
44. คนเบนยา悯ล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นท่าแพล้วท่าหาร
45. เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถินทุรกันดารถึงศิลาริมโภน คนอิสราเอลฆ่าเขายاتามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระซิบไปถึงกิโ-dom และฆ่าเขายاتายสองพันคน
46. คนเบนยา悯ที่ล้มตายในวันนั้น เป็นท่าหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นท่าแพล้วท่าหาร
47. แต่มีท่าหารหกร้อยคนหันกลับหนีเข้าไปในถินทุรกันดารถึงศิลาริมโภน และไปอาศัยอยู่ที่ศิลาริมโภนสี่เดือน
48. คนอิสราเอลก็หันกลับไปสู้คนเบนยา悯อีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและผู้สัตว์และบรรดาสิ่งที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด

1. ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่าที่มีสปาห์ว่า พากเราไม่มีครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยาamin
2. และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เข้าทั้งหลายก็ร้องให้ค้ำครัวญานักหนา
3. เขากล่าวว่า โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไม่เหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง
4. อญญาเรื่องขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาแทนหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา
5. และคนอิสราเอลกล่าวว่า คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มิได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มิได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสปาห์ว่า ผู้นั้นจะต้องตาย
6. และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับเบนยาaminน่องของตน กล่าวว่า วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว
7. เราจะทำอย่างไรเรื่องหารรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไม่ยอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภารຍาของเขา
8. เข้าทั้งหลายตามขึ้นว่า มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มิได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสปาห์ ดูเดิด ไม่มีคนได้จากยาเบชกิเลoadมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว
9. เพราะว่าเมื่อเขานับจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดูเดิด ไม่มีชาวเมืองยาเบชกิเลoadอยู่ที่นั่นเลย
10. ดังนั้นชุมชนนั้นจึงส่งทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า จงไปปล่าชาวยาเบชกิเลoadเสียด้วยคอมดาบ ทั้งผู้หญิงและพากเด็กๆ
11. เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้หลบนอนกับผู้ชายแล้วจึงฆ่าเสียให้หมด
12. ในหมู่ชาวยาเบชกิเลoadนั้นเข้าพบหญิงพระมหาวีร์สิร้อยคนผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลบนอนกับชายใดๆเลย เข้าจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายชีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคاناอัน
13. ชุมชนนั้นหั่งหมวดก์ส่งช่าวไปที่คนเบนยาaminซึ่งอยู่ที่ศิลาโนม ประกาศช่าวลงบนสุข
14. คนเบนยาaminก็กลับมาในราวนั้น แล้วเขาก็มองผู้หญิงที่เข้าไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบชกิเลoad แต่ก็ไม่พอแก่กัน
15. ประชาชนก็สงสารเบนยาamin เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เข้าจะขาดไปตระกูลหนึ่งจากตระกูลอิสราเอล
16. พากผู้ใหญ่ของชุมชนนั้นจึงกล่าวว่า เมื่อพากผู้หญิงในเบนยาaminถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว เราจะทำอย่างไรเรื่องหารรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่
17. เข้าทั้งหลายกล่าวว่า ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยาaminที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมิได้ลบล้างเสียจากอิสราเอล
18. แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภารຍาเขาก็ไม่ได้ เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า ผู้ใดให้หญิงแก่คนเบนยาamin

นเป็นภารายขอให้ถูกสาปแช่งเดิด

19. ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า ดูเดิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยื้อราห์ที่ชีโลห์ ในสถานที่ซึ่งอยู่เหนือเมืองเบอร์เจล ทางทิศตะวันออกของถนนขึ้นจากเบอร์เจลถึงเซเคน และอยู่ใต้เลโอบนาห์
20. เขาจึงบัญชาสั่งคนเบนยาミニว่า จงไปคุ้มอยู่ในสวนอุ่น
21. ค่อยไฟาดูอยู่ และดูเดิด ถ้าบุตรสาวชาวชีโลห์อกมาเต้นรำในพิธีเต้นรำ จงออกแบบจากสวนอุ่น ฉุดเอาบุตรสาวชาวชีโลห์คนละคนไปเป็นภารายของตน และว่าให้กลับไปแผ่นดินเบนยาミニเสีย
22. ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า 'ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเดิดในเวลาสังคมารไม่ได้ผู้หญิงให้พ้อแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เข้า ถ้ามิฉะนั้นบัดนี้พวกท่านก็จะมีโทษ'
23. คนเบนยาミニก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภารยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเต้นรำที่เข้าไปฉุดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเข้า สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น
24. ครั้นนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั้นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน
25. ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ต่างก็กระทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

ນາງວູນ

1. อญญาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครองอยู่นั้นเกิดกันดารอาหารขึ้นในแต่เดือน มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองเบราเลเอมในยุคห้าปีไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโน้มอับ คือตัวเข้าพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน
2. ชายคนนั้นชื่อเอลิเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมี บุตรชายสองคนชื่อมาห์โลนและคิลิโอน เป็นชาวເອົກຮາຫໍາ มากจากเมืองเบราเลเอมในยุคห้าปี เข้าทั้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโน้มอับและอาศัยอยู่ที่นั่น
3. แต่เอลิเมเลคสามีของนางนาโอมีสิ้นชีวิตเสีย ทิ้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง
4. บุตรชายสองคนนี้ก็ได้หลบหายไปเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่ออะโรปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูซ เข้าทั้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี
5. แล้วมาห์โลนและคิลิโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หลบหายไปกับภรรยา เหตุสาไม่ทราบ บุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป
6. แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะไภ้ทั้งสองก็ลูกชิ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโน้มอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโน้มอันนั้น นางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เข้าทั้งหลาย
7. นางจึงออกจากการทำบุญพ่อแม่ พร้อมกับบุตรสะไภ้ทั้งสอง เดินทางกลับไปปักหมุดที่เมืองโน้มอับ ที่อยู่ห่างจากเมืองโน้มอับห้าปี
8. แต่นาโอมีก็ล่าวแก่บุตรสะไภ้ทั้งสองของนางว่า ไปเกิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ดังที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อแม่
9. ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสงบ ขอให้ต่างก็ได้เข้าอยู่ในเรือนของสามี แล้วนาโอมีก็จูบลูกสะไภ้ทั้งสอง ต่างก็ส่งเสียงร้องให้
10. นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า อย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ไปถึงชนชาติของแม่
11. แต่นาโอมีตอบว่า ลูกสาวของแม่เอ้ายังคงลับไปเสียเถอะ จะไปกับแม่ทำไม่เล่า แม้ยังจะมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ
12. ลูกสาวของแม่เอ้ายังคงลับไปเสียเถอะ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม่ยังมีความหวังอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีคืนวันนี้และให้กำเนิดบุตรชาย
13. แล้วเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่ได้ทำงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ้ายังคงมีความชื่นมากเพราหนึ่งแก่เจ้า ที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้
14. แล้วต่างก็ส่งเสียงร้องให้อีก อะโรปาห์ก็จูบลามาแม่สามี แต่รูซยังเกะแม่สามีอยู่
15. นาโอมีจึงว่า ดูเดิດ พี่สะไภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะไภ้ของเจ้าเดิດ
16. แต่รูซตอบว่า ขอแม่อย่าวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือเลิกติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน
17. แม่ตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฟังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรพากันฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉัน และให้หนักยิ่ง

18. เมื่อน้าโอมีเห็นว่ารูดตั้งใจจะไปด้วยจริงๆแล้ว นางก็ไม่พูดอะไรอีก
19. ดังนั้นทั้งสองนางก็พา กันไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม ต่อมามี่อนางทั้งสองมาถึงเบธเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสิ้นก็พากันแตกตื่น เพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดขึ้นว่า นี่แน่หรือ นางนาโอมี
20. นาโอมีตอบเขาว่า ขออย่าเรียกฉันว่าน้าโอมีเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเตอะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิ์ให้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างขมขืน
21. เมื่อฉันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาฉันกลับมาตัวเปล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกชีใจดังนี้ และองค์ผู้ทรงมหิทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่าน้าโอมีทำไม่เล่า
22. ดังนั้nnนาโอมีจึงกลับมา และรู้ลูกสะไภ้ชาวโน้มอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแหน่งดินโน้มอับ และเขาก็ทั้งสองมายังเมืองเบธเลเฮมในต้นฤดูเกี่ยวข้าวบารี

บทที่ 2

1. ฝ่ายนาโอมีนั้นมีญาติข้างสามีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมี ครอบครัวเดียวกับเอลีเมเลค ซื้อโบอาส
2. และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมีว่า บัดนี้ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บรังข้าวตามหลังผู้ที่มีสายตากรุณาต่อฉัน นาโอมีตอบนางว่า ลูกสาวของแม่เอี้ย จงไปเดิน
3. นางก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อค่อยเก็บข้าวตอก เหอญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลีเมเลค
4. ดูเดิ โบอาสมากเบษเลเอม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเดิ เข้าทั้งหลายตอบว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรแก่ท่านเดิ
5. โบอาสจึงถามคนใช้ผู้ค่อยควบคุมคนเกี่ยวข้าวนั้นว่า หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร
6. คนໃใช่ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า นางเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแ朋ดินโมอับพร้อมกับนาโอมี
7. นางพูดว่า 'ขออนุญาตให้ฉันเดินตามคนเกี่ยวค่อยเก็บข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวເຄະคະ' นางก็มาเก็บข้าวตอก ตั้งแต่เวลาเช้าจนบัดนี้ เว้นแต่ได้พักหน่อยหนึ่งที่เรือน
8. แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า ลูกสาวเอี้ย ขอฟังหน่อย อย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือทิ้งนานี้ไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆ สาวใช้ของฉัน
9. ตาของเจ้าจะมองดูตามนาที่เขากำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จะติดตามเข้าไป ฉันได้สั่งพากหนุ่มๆ มีให้รับภาระเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำชื่นคนหนุ่มๆ ตักไว้
10. รูธก็ชูหน้าน้อมตัวลงถึงดินและพูดว่า ทำไม่ดินเจิง ได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ท่านจึงเอาใจใส่ฉันในเมื่อดินเป็นแต่เพียงคนต่างด้าว
11. แต่โบอาสตอบนางว่า ทุกอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามีของเจ้าตั้งแต่สามีของเจ้าสิ้นชีวิตแล้วนั้น มีคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขานอกด้วยว่า เจ้ายอมจากบิดาารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน
12. ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้วนั้นเดิ และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าเข้ามาร่วมใจอยู่ได้ปีกของพระองค์นั้น จงทรงปูนบำเหน็จอันบริบูรณ์แก่เจ้า
13. รูธจึงกล่าวว่า เจ้านายของฉัน ขอให้ฉันได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะท่านได้ปลอบใจฉัน และพระท่านได้กล่าวคำที่แสดงความเมตตากรุณายต่อหญิงคนใช้ของท่าน ถึงแม่ฉันไม่เป็นเหมือนคนหนึ่งในพากหญิง คนใช้ของท่าน
14. โบอาสกับอกนางว่า พอดีเวลา=rับประทานอาหารเชิญมาได้เดิ márับประทานขนมปังบ้าง และเอาอาหารมาจิ้มน้ำส้มเกิด นางจึงนั่งลงข้างๆ พากคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวคัวให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง
15. เมื่อนางลูกชื่นไปเก็บข้าว โบอาสกับญาช้ายหนุ่มของท่านว่า จงยอมให้นางเก็บข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวເຄະ อย่าได้ตำหนิงางเลย
16. จงดึงข้าวออกจากฟ่อนทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่าว่านางเลย
17. นางก็เที่ยวเก็บข้าวที่ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็พาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบารลีประมาณเอฟ้าห์หนึ่ง

18. นางยกข้าวนั้นขึ้นและเข้าไปในเมือง แม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือเมื่อ娘รับประทานอีมแล้วนั้นให้แก่แม่สามีด้วย
19. แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า วันนี้ลูกไปเก็บข้าวตกที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เขาใจใส่ลูกได้รับพระพรเติบ นางจึงบอกแก่แม่สามีให้ทราบว่านางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า ผู้ชายที่娘ไปทำงานด้วยในวันนี้นั้นชื่อโบอาส
20. นาโอมีจึงพูดกับบุตรสะใภ้ว่า ขอพระเยโฮว่าท์ทรงอำนวยพระพรแก่เข้าเติบ พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว นาโอมีกล่าวแก่นางด้วยว่า ชายคนนั้นเป็นญาติของเรา เขายังเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา
21. รูธชาวโนมอับกล่าวว่า นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า 'เจ้าจะอยู่ใกล้ๆ คนใช้หนุ่มของฉันจนกว่าเขาจะเกี่ยวข้าวของฉันเสร็จ'
22. นาโอมีพูดกับรูธบุตรสะใภ้ว่า ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอี่ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาวใช้ของเขามา เพื่อว่าเขากำไม่พบเจ้าในนาอื่น
23. ตั้งนั้นนางจึงอยู่ใกล้ๆ สาวใช้ของโบอาสเที่ยวเก็บข้าวตกลงสิ้นฤดู เกี่ยวข้าวบารลีและข้าวสาลี และนางก็อาทัยอยู่กับแม่สามี

บทที่ 3

1. นาโอมีแม่สาวีของนางพุดกับนางว่า ลูกสาวของแม่เอ่ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพักให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุขไม่ควรหรือ
2. โบอาสผู้ที่เจ้าไปกับพวกราชใช้ชื่อของเขานั้น เป็นญาติของเรามีใช่หรือ ดูເຄີດ ຄືນວັນນີ້ເຂາຈະຫຼັດຂ້າວບາຣີທີ່ລານນວດຂ້າວ
3. ຈອງບານນ້ຳ ທານໍາມັນສົມເຄື່ອງແຕ່ງກາຍແລ້ວຈຶ່ງໄປທີ່ລານນວດຂ້າວ ແຕ່ອຍ່າໃຫ້ທ່ານເຫັນຕ້ວຈຸນກວ່າທ່ານຈະຮັບປະທານແລ້ວດື່ມເສົ້ວງແລ້ວ
4. ເຂານອນທີ່ໃຫ້ຈົງສັງເກດໄວ້ເທິ່ງແລ້ວຈຶ່ງໄປເປີດຜ້າຄລຸມເທົ່າຂຶ້ນແລ້ວຈອນອນທີ່ນັ້ນ ຕ້ອໄປທ່ານຈະບອກເຈົາເອງວ່າເຈົາຈະຕໍ່ອງກຳນົດກຳນົດ
5. ນາງຕອບວ່າ ແມ່ວ່າອ່າຍ່າງໄຣ ລັນຈະກະທຳດາມທຸກອ່າຍ່າງ
6. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງລົງໄປຢັ້ງລານນວດຂ້າວ ແລະກະທຳດາມທີ່ແມ່ສາມີບອກທຸກອ່າຍ່າງ
7. ເມື່ອໂບາສຮັບປະທານແລ້ວດື່ມຈົນສໍາຮັບໃຈແລ້ວ ທ່ານກີໄປນອນອຍຸທີ່ປ່ລາຍກອງຂ້າວ ແລ້ວນາງກີຍ່ອງເຂົ້າມາເປີດຜ້າຄລຸມເທົ່າຂອງທ່ານຂຶ້ນ ແລ້ວອອນລົງທີ່ນັ້ນ
8. ຕ່ອມາພອຄື່ນເຖິງຄືນໜ້າຍຄົນນັ້ນກີຕກໃຈຕື່ນພລິກຕ້ວ ດູເຄີດ ມີຜູ້ໜູ້ມານອນອຍຸທີ່ເທົ່າຂອງທ່ານ
9. ທ່ານຈຶ່ງກາມວ່າ ເຈົາເປັນໂຄຣ ນາງຕອບວ່າ ດິຈັນຄືອຽຸຮ໌ທີ່ມີຜູ້ໜູ້ມານອນອຍຸທີ່ເທົ່າຂອງທ່ານຄະ ຂອໃຫ້ທ່ານກາງໝາຍເສື້ອຂອງທ່ານໜ່າຍໝູ້ ດື່ມຈົນສັນກົດມາ
10. ທ່ານຈຶ່ງວ່າ ລູກສາວເອີ່ຍ ຂອພະເຍໂສວາທີ່ທຽບຢ່າງພະຍາຍາມ ເກີດຈົນໄຟ້ຈົນ ອຸນຂອງເຈົາຄົ້ງທັງນີ້ກີໄຫຍຼູຍິ່ງກວ່າຄົ້ງກ່ອນດ້ວຍວ່າເຈົາມີໄດ້ໄປຫາຄົນໜຸ່ມ ໄນວ່າຈົນຫົວໜ້າມີ
11. ບັດນີ້ ລູກສາວເອີ່ຍ ເຈົາຍ່າກລັວເລຍ ສິ່ງທີ່ເຈົາຂອງຮ່ວມມືນຈະກະທຳດາມທຸກອ່າຍ່າງ ບຣດາຜູ້ໜັກຜູ້ໄຫຍຼູຂອງເມືອງເຮົາ ທຽບດື່ມຍູ້ວ່າເຈົາເປັນຜູ້ໜູ້ທີ່ດີ
12. ແລະກີເປັນຄວາມຈິງດ້ວຍທີ່ຈັນເປັນຢູ່າຕືືສົນທິ ແຕ່ຍັງມີຢູ່າຕືືອີກຄົນໜຶ່ງທີ່ສົນທິກວ່າຈັນ
13. ຄືນນີ້ເຈົາຈົງຄ້າງທີ່ນີ້ກ່ອນ ພຸ່ງນີ້ເຊົ້າ ຄໍາເຂາຈະທຳຫັ້ນທີ່ຢູ່າຕືືສົນທິເພື່ອເຈົາກີດີແລ້ວ ໃຫ້ເຂາທຳຫັ້ນທີ່ຢູ່າຕືືສົນທິເຕອະ ຄໍາເຂາໄໝເຕີມໃຈທີ່ຈະທຳຫັ້ນທີ່ຢູ່າຕືືສົນທິທີ່ຄັດມາເພື່ອເຈົາແນ່ຈັນນັ້ນ ຈົນອອນລົງເຄີດຈຸນກວ່າຈະຈຸ່ງເຊົ້າ
14. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງນອນອຍຸທີ່ເທົ່າຂອງທ່ານຈົນຮຸ່ງເຊົ້າ ແຕ່ນາງລູກຂຶ້ນກ່ອນຄົນຈະຈຳຫັກນິໄດ້ ເພົ່າທ່ານຄົດວ່າ ອູ່ໃຫ້ໂຄຣ ທຽບວ່າມີຜູ້ໜູ້ມາທີ່ລານນວດຂ້າວ
15. ທ່ານພຸດວ່າ ຈົນເອາຜ້າຄລຸມທີ່ເຈົາໃຊ້ຢູ່ນັ້ນຄືລືອກ ນາງກີຄືຜ້າຄລຸມອອກ ທ່ານກີຕວງຂ້າວບາຣີທິກທະນາໃຫ້ນາງແບກໄປ ແລ້ວກີເຂົ້າໄປໃນເມືອງ
16. ເມື່ອນາງມາຄື່ນ ແມ່ສາມີຈຶ່ງກາມວ່າ ເປັນໂຄຣຫອ ລູກສາວຂອງແມ່ເອີ່ຍ ແລ້ວນາງກີເລົາດາມທີ່ທ່ານໄດ້ກະທຳຕ່ອນາງໃຫ້ແມ່ສາມີພື້ນທຸກອ່າຍ່າງ
17. ແລະນາງວ່າ ທ່ານໃຫ້ຂ້າວບາຣີທິກທະນານີ້ແກ່ຈັນ ທ່ານວ່າ 'ເຈົາຍ່າກລັບໄປຫາແມ່ສາມີມືອເປົ່າເລຍ'

18. แม่สามีจึงว่า ลูกสาวของแม่เอี้ย คงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลยจนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้

1. โนอาสก็ขึ้นไปที่ประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ดูเดิດ ญาติสนิทคนที่ถัดมาซึ่งโนอาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โนอาสจึงกล่าวว่า โอ คนเช่นนี้อ่อน แรงนั่งที่นี่ก่อนเดิດ เขาก็จะมานั่งลง
2. ท่านจึงไปเชิญพากผู้ใหญ่ในเมืองนั้นมาสิบคนกล่าวว่า เชิญนั่งที่นี่เดิດ เข้าห้อง臥室กันลง
3. ท่านจึงพูดกับญาติสนิทที่ถัดมาว่า นาซึ่งเป็นส่วนของเอลีเมเลคญาติของเรานั้น นาโอมีผู้ที่กลับมาจากแ朋ดินไม้อับอยาจจะขายเสีย
4. ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าควรบอกให้ท่านทราบ และขออภิปรายว่า ขอท่านชี้อิริยาบถที่ต่อหน้าพลเมืองและต่อหน้าพากผู้ใหญ่ของชาวเมืองเรา ถ้าท่านอยาจจะได้ไว้ก็จะได้เดิດ ถ้าท่านไม่ได้จะงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจักท่านแล้ว ไม่มีใครมีสิทธิ์ได้ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ถัดท่านไป ผู้นั้นจึงบอกโนอาสว่า ข้าพเจ้าจะได้
5. แล้วโนอาสนบอกว่า ในวันที่ท่านชี้อิริยาบถที่นาโอมีนั้น ท่านก็จะได้รู้ว่าโนอาสไม้อับแม่ม่ายของผู้ชายด้วย เพื่อจะจารโลงนามของผู้ชายไว้กับมรดกของเข้า
6. ญาติสนิทที่ถัดมาคนนั้นตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้เพื่อตนเองอย่างนั้นไม่ได้ จะทำให้มรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านลงเอกสารสิทธิในการถือของข้าพเจ้าไปจัดการเองเดิດ เพราะข้าพเจ้าได้ไม่ได้แล้ว
7. ต่อไปโนอาสจึงเนยมในอิสราเอลสมัยก่อนเกี่ยวกับการได้และการแลกเปลี่ยน คือเพื่อจะรับรองการตกลงกัน คนหนึ่งจะถอดรองเท้าของเขามองยืนให้อีกคนหนึ่ง นี่เป็นธรรมเนยมของการแสดงสักขีพยานในอิสราเอล
8. ดังนั้นเมื่อญาติสนิทคนถัดมากล่าวแก่โนอาสว่า ท่านจะชี้เสียเองเดิດ เขาก็ถอดรองเท้าออก
9. แล้วโนอาสจึงกล่าวแก่พากผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า ท่านห้อง臥室เป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ชี้อิริยาบถทั้งหมดของเอลีเมเลค และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลิโอนและมาห์โลนจากนาโอมีแล้ว
10. ยิ่งกว่านั้นรู้ว่าโนอาสไม้อับแม่ม่ายของมาห์โลนข้าพเจ้าก็ได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะจารโลงนามของผู้ชายไว้กับมรดกของเข้า เพื่อนำของผู้ชายจะไม่ต้องถูกตัดออกจากพากพื้นของเข้า และจากประตูบ้านเกิดเมืองนอนของเข้า ท่านห้อง臥室เป็นพยานแล้วในวันนี้
11. ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ที่ประตูเมืองและพากผู้ใหญ่กล่าวว่า เราห้อง臥室เป็นพยานแล้ว ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้หญิงนั้นที่กำลังจะเข้ามายังเรือนของท่านเหมือนนางราเชลและนางเลօาร์ ผู้ซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์วานอิสราเอล ขอให้ท่านเจริญอยู่ในอิสราเอลและมีชื่อเสียงในเบธเล恒
12. ขอให้วังศ์วานของท่านเหมือนวงศ์วานของเบเรคซึ่งทามาร์คลอดให้แก่ยูดาห์ เนื่องด้วยเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์จะประทานแก่ท่านโดยผู้หญิงคนนี้
13. ดังนั้นโนอาสก็รับรู้มาเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็เข้าหานางและพระเยโฮวาห์ประทานให้นางตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง
14. ฝ่ายพากผู้หญิงก็พูดกับนาโอมีว่า สาช្យการแด่พระเยโฮวาห์ พระองค์มีได้ทรงลงทะเบทิ้งเจ้าไว้ให้ปราจากญาติที่ถัดมาขอให้ท่านนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปในอิสราเอล
15. ให้เด็กคนนี้เป็นผู้ชุมชนชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าเมื่อชรา เพราะว่าเด็กคนนี้เกิดมาจากลูกสะไภ้ที่รักเจ้า ผู้ประเสริฐ

กว่าบุตรชายเจ็คคน

16. แล้วนาโอมีก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้บนอก และรับเป็นผู้เลี้ยงดูและเด็กคนนั้น
17. หญิงชาวบ้านข้างเดียงก์ให้ชื่อเด็กนั้น พุดกันว่า มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาโอมี เขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด
18. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเอสโрон
19. เอสโронให้กำเนิดบุตรชื่อราม รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ
20. อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโซน นาโซนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโມน
21. สัลโມนให้กำเนิดบุตรชื่อโนอาส โนอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด
22. โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี และเจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด

1 ທ່ານຸເວລ

บทที่ 1

1. มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาอิมโซฟิม แห่งแคนเทือกเข้าเօฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรห์ม ผู้เป็นบุตรชายเอลีสู ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศูฟ คนเօฟราอิม
2. ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อหันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินนาห์ เปนินนาห์มีบุตร แต่หันนาห์ไม่มีบุตร
3. ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตว์บูชาแด่พระเยโฮวาห์ whom โยราที่เมืองชีโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโซฟนีและฟีเนหัส ผู้เป็นปู่โหรทิตแห่งพระเยโฮวาห์
4. ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตว์บูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนินนาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง
5. ท่านแบ่งให้หันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักหันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย
6. ปรปักษ์ของนางก็ยั่วเย้านางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย
7. เหตุการณ์เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพะนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ปรปักษ์ของนางก็เคยยั่วเย้านาง เพราะฉะนั้นนางหันนาห์จึงร้องให้ไม่รับประทานอาหาร
8. และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า หันนาห์ เธอร้องให้ทำไม่ และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไม่มีจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่ได้กว่าบุตรชายสิบคนหรือ
9. หลังจากที่ได้รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองชีโลห์แล้ว หันนาห์ก็ลูกขึ้น ฝ่ายเอลีปู่โหรทิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประดุจพระวิหารของพระเยโฮวาห์
10. นางเป็นทุกข์ร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ให้ครั้งๆ
11. นางก็ปฏิญาณไว้ว่า ข้าแต่พระเยโฮ瓦ห์จอมโยรา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเข้า และมีดีโภนจะไม่แตะต้องศีรษะของเขาเลย
12. อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีกีสังเกตดูปากของนาง
13. ฝ่ายหันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมุบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมีเมมา
14. เอลีจึงพูดกับนางว่า เธอจะมาใบหนานสักเท่าไหร่ ทิ้งเหลืออุ่นเสียเต็ม
15. แต่หันนาห์ตอบว่า มีเช่นนั้นเจ้าค่ะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหลืออุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายน้ำในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
16. ขออย่าถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันธพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระบวนการและความทุนทุร้ายมาก
17. และเอลีก็ตอบว่า จงกลับไปเป็นสุขเต็ม ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น

18. และนางก็กล่าวว่า ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเดิม แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เครื่องของอีกต่อไป
19. เข้าทั้งหลายลูกขึ้นแต่เช้าตรู่ nem สการต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด แล้วเข้าทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเอกสารานาห์ก็สมสู่กับยันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโไฮวาร์ดทรงระลึกถึงนาง
20. และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดยันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ชามูเอล เพราะนางกล่าวว่า ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโไฮวาร์ด
21. ฝ่ายเอกสารานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโไฮวาร์ด และทำตามคำปฏิญาณของท่าน
22. แต่ยันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วย เพราะนางบอกสามีว่า ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้หย่านมแล้ว ฉันจะพาเข้าขึ้นไป เพื่อเข้าจะได้ปราภูตต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด และอยู่ที่นั่นตลอดไป
23. เอกสารานาห์สามีบอกนางว่า จงทำตามที่เธอเห็นชอบเดิม รออยู่จนให้เขาย่างนม ขอเพียงให้พระดำรัสของพระเยโไฮวาร์ดสำเร็จเดิม นางนั้นก็ค่อยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาย่างนม
24. และเมื่อนางให้เขาย่างนมแล้ว นางก็พาเข้าขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้สามตัว เป็นหนึ่งอฟาร์ และนำอุ่นหนึ่งขวดหนัง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโไฮวาร์ดที่เมืองซีโลห์ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่
25. แล้วเข้าทั้งหลายก็ฟ่าวัวผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี
26. นางก็กล่าวว่า โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่นใจ ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี่ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโไฮวาร์ด
27. ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโไฮวาร์ดประทานตามคำทูลขอของดิฉัน
28. เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยึดเข้าไว้แด่พระเยโไฮวาร์ดด้วย ตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยึดเข้าไว้แด่พระเยโไฮวาร์ด และเขาก็มัสการพระเยโไฮวาร์ดที่นั่น

1. นางอันนาทีได้อธิษฐานและกล่าวว่า จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยื้อราห์ ในพระเยื้อราห์เข้าของข้าพเจ้าถูกเชิดชูขึ้น ปักของข้าพเจ้าก็อ้างว่างเข้าใส่ศัตرعاของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปริ่มปรีดิ์ในความรอดของพระองค์
2. ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์ดังพระเยื้อราห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย
3. อย่าพูดโหังอึกต่อไปเลย อย่าให้ความจองหองอกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยื้อราห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ชี้ช่องตรวจ
4. คันธนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเชือกได้กำลังมาคาดเอว
5. บรรดาคนที่เคยกินอิมก์ต้องอกรับจ้างหาภิน แต่คนที่เคยหิวากหุดหิว คนที่เป็นหมันกำเนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เหี่ยวแห้งไป
6. พระเยื้อราห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา
7. พระเยื้อราห์ทรงกระทำให้ยกจนและทรงกระทำให้มึนคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและทรงยกขึ้น
8. พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่า世人แห่งพิภพเป็นของพระเยื้อราห์ พระองค์ทรง wang พิภพไว้บนนั้น
9. พระองค์จะทรงดูแลอย่างเท้าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะว่ามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่
10. ศัตرعاของพระเยื้อราห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู้เขา พระเยื้อราห์จะทรงพิพากษาที่สุดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประทานกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเข้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้
11. แล้วเอลคานาห์ก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเดิกนันก์ปรนนิบัติพระเยื้อราห์ต่อหน้าเอลีบูโรหิต
12. ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขาไม่ได้รู้จักพระเยื้อราห์
13. ธรรมเนียมของบูโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างนี้ เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของบูโรหิตจะเข้ามา มือถือของเกี่ยวเนื้อสามจาม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่
14. เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแหงเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหุ หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมชาต ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา บูโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน ที่เมืองชีโลห์เข้าก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น
15. ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เข้ามาไขมัน คนใช้ของบูโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชาหนั่นว่า ขอเนื้อไปให้บูโรหิตทอด ท่านไม่วรับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ
16. และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเดิม เขาจะตอบว่า ไม่ได้เจ้าต้องให้เดี่ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง
17. ดังนี้แหละบ้าปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยื้อราห์
18. แต่ชามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอวด้วยเอฟอดผ้าป่า

19. ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆ นำมาให้เข้าทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี

20. แล้วเอลิเคนอยพรอลคนานห้าและภรรยาของเข้า กล่าวว่า ขอพระเย毫不犹豫ประทานเชือสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้เดิมพระเย毫不犹豫 แล้วเข้าทั้งหลายก็กลับบ้านของตน

21. และพระเย毫不犹豫ทรงเยี่ยมเยียนยัณนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุณารามมูเอลก์เติบโตขึ้นและพำนพักรัฐพระเย毫不犹豫

22. ฝ่ายเอลิเคนมากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสิ้นที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คุณอิสราเอล เช่นว่า เข้ามาหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย

23. และท่านก็ว่ากล่าวเข้าทั้งสองว่า ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ

24. ลูกเราเอย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเย毫不犹豫ทำการละเมิด

25. ถ้ามันจะมีคนได้กระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้นิจฉัยจะวินิจฉัยให้เข้า แต่ถ้ามันจะมีกระทำบาปต่อพระเย毫不犹豫 ให้กระชุดขอเพื่อเขาได้เล่า แต่เข้าทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขามาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเย毫不犹豫ที่จะทรงประหารเข้าเสีย

26. ฝ่ายกุณารามมูเอลก์เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นและพำนพักรัฐพระเย毫不犹豫และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

27. ครั้นนั้นมีบุรุษของพระเจ้ามาหาเอลิ กล่าวแก่ท่านว่า พระเย毫不犹豫ตรัสตั้งนี้ว่า ' เราได้เผยแพร่องให้แจ้งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเข้าทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศ์วานของฟาร์ห์

28. และเราได้เลือกเข้าออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นบุหริษตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อส่วนเอฟอดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคุณอิสราเอลนำมาถวายนั้น แก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า

29. เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่างเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เข้าถวายตามบัญชาของเรานี้ที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าหนีเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา '

30. เพราะฉะนั้นพระเย毫不犹豫ทรงเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า ' เราพูดจริงๆว่าวงศ์วานของเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าจะเข้าออกต่อหน้าเรารอยู่เป็นนิตย์' แต่บัดนี้พระเย毫不犹豫ทรงประกาศว่า 'ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น

31. ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศ์วานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศ์วานของเจ้า

32. แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศ์วานของเจ้าเป็นนิตย์

33. คนของเจ้าซึ่งเรามิได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเราอีก จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเคร้าโคง และบรรดาผลลัพธ์เพิ่มพูนในวงศ์วานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเข้า

34. และสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโอยฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสืบ
ชีวิตในวันเดียว
35. และเราจะให้ปูโรหิตผู้สัตย์ซื่อของเรากิจขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา และเราจะสร้างวงศ์
รานมั่นคงให้เข้า และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเริ่มไว้เป็นนิตย์
36. และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศ์รานของเจ้าจะมากราบไหว้เข้าขอเงินหรียญหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และ
จะกล่าวว่า ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปูโรหิตสักที่หนึ่งเดิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อย
หนึ่ง'

1. ฝ่ายกุมารชามูเอล pronนิบัดิพระเย毫不犹豫ต่อหน้าเอล ในสมัยนั้นพระดำรัสของพระเย毫不犹豫มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบอยนัก
2. อัญม่าครั้งนั้นเอลินอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมีดมัว มองอะไรไม่เห็น
3. ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ชามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเย毫不犹豫 ที่ที่ทับของพระเจ้าอยู่ที่นั้น
4. พระเย毫不犹豫ทรงเรียกชามูเอลและชามูเอลทูลตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่
5. เขาจึงวิงไปหาเอลและว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า แต่เอลตอบว่า เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก เขาก็ไปนอน
6. และพระเย毫不犹豫ทรงเรียกขึ้นอีกว่า ชามูเอลเอย และชามูเอลก็ลูกขึ้นไปหาเอลก่อนว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า แต่เอลตอบว่า ลูกเอย เรามิได้เรียกเจ้า จงนอนอีก
7. ฝ่ายชามูเอลไม่เคยรู้จักราษฎรเย毫不犹豫 และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเย毫不犹豫แก่เขา
8. และพระเย毫不犹豫ทรงเรียกชามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ชามูเอลก็ลูกขึ้นไปหาเอลก่อนว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า และเอลจึงหันรู้ว่าพระเย毫不犹豫ทรงเรียกเด็กนั้น
9. เพราะฉะนั้นเอลจึงพูดกับชามูเอลว่า จงไปนอนเสียเด็ด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจะทูลว่า 'พระเย毫不犹豫เจ้าข้าขอพระองค์ตรัสรสเด็ด' เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คือพังอยู่' ชามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน
10. และพระเย毫不犹豫แสดงความประทับใจอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า ชามูเอล ชามูเอลเอย และชามูเอลทูลตอบว่า ขอตรัสรสเด็ด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คือพังอยู่'
11. และพระเย毫不犹豫ตรัสกับชามูเอลว่า ดูเด็ด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซ่าทั้งสองข้าง
12. ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากราบไหว้เกี่ยวด้วยเรื่องวงศ์วานของเอลให้สำเร็จเสียต่อเอล ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด
13. ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเข้าเป็นนิเติร์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเข้าประพฤติ Lewd และเขาก็มิได้ห้ามป่วย
14. เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศ์วานของเอลว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตว์บูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิเติร์
15. ชามูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขายังคงประทับนิเวศของพระเย毫不犹豫 และชามูเอลก็กล่าวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอล
16. เอลก็เรียกชามูเอลมากล่าวว่า ชามูเอล บุตรของข้าเอย และชามูเอลตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่
17. และเอลก็ถามว่า เรื่องอะไรนะที่พระเย毫不犹豫ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเรา ในเรื่องทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและยิ่งหนักกว่า
18. ดังนั้นชามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอล 'ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลว่า คือพระเย毫不犹豫เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเด็ด'

19. และชามูเอลก์เดิบໂຕชັ້ນ ແລະພຣະເຍໂຂວາທ໌ທຽບສົດກັບທ່ານ ມີໃຫ້ຈາຂອງທ່ານຕົກໄປເປົ່າແຕ່ສັກຄຳເດືອວ
20. ແລະໜອສຣາເອລທັງປວງ ຕັ້ງແຕ່ດານຄຶ່ງເບເອຣ໌ເຊບາກໍທຽບວ່າ ທາມຸເອລໄດ້ຮັບກາຣແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ພຍາກຮົນຂອງພຣະເຍໂຂວາທ໌
21. ແລະພຣະເຍໂຂວາທ໌ທຽບປຣາກງວູອີກທີ່ເຊີໂລ໌ ເພຣະພຣະເຍໂຂວາທ໌ທຽບສຳແດງພຣະອອງຄົ້ງແກ່ທາມຸເອລທີ່ເຊີໂລ໌ ໂດຍພຣະດຳຮັສຂອງພຣະເຍໂຂວາທ໌

1. และถ้อยคำของชามูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟิลิสเดีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างເ宝贵นເเซอร์ แล้วคนฟิลิสเดียตั้งค่ายอยู่ในເອັກ
2. คนฟิลิสเดียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสองค่ายได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเดีย ผู้ได้จากนี้เสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ
3. และเมื่อกองทัพกลับมาสู้ค่าย พวກผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเดียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองชีโลห์เกิด เพื่อว่าหีบันจะมาท่ามกลางเราและจะช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา
4. เขาจึงใช้คนไปที่เมืองชีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวකครุภูมิ มาจากชีโลห์ บุตรชายทั้งสองของເօລີ คือໂສົມນີและຝິນເຫສ ກົດຕູກກົດหັບพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น
5. เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ให้ร้องเสียงดังจนแผ่นดินกໍองไปด้วยเสียงนั้น
6. และเมื่อคนฟิลิสเดียได้ยินเสียงໂหร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า เสียงໂหร้องอึກທີກຣິກໂຄຣມในค่ายของคนอีบຽນนั้น หมายความว่าอะไรกัน และเขาทราบว่าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว
7. คนฟิลิสเดียก็กลัวพระเอกลักษณ์ว่าพระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว และเขาก็กล่าวว่า ວິບັດແກ່ເຮົາທັງໝາຍ ເພຣະແຕກ່ອນໄມ່ເຄຍເກີດເວື່ອງອ່າງນີ້ແລ້ຍ
8. ວິບັດແກ່ເຮົາທັງໝາຍ ໄດ້ຈະช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธานุภาพนີ້ໄດ້ ພຣະເລ່ານີ້ເປັນຜູ້ທີ່ນ່າຟ້າພັນຂາວອີຍີປົດດ້ວຍກັບພິບດີນານາຊືດໃນຄືນຖຽກນັດ
9. ໂອ คนฟิลิสเดียເອີ້ນ ຈົກລ້າຫາມີເຄີດ ຈົກຮະທຳຕົວເປັນລູກຜູ້ໜ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄໝເປັນທາສຂອງຄນອີບຽນ ດັ່ງທີ່ເຂາເຄຍເປັນທາສເຈົ້າ ຈົກຮະທຳຕົວໃຫ້ເປັນລູກຜູ້ໜ້າແລະເຂົ້າຮັບ
10. ເພຣະຈະນັ້ນคนฟิลิสเดียຈຶ່ງສູ່ຮັບແລະອີສຣາເລົກພ່າຍແພີ ຕ່າງກີ່ນີ້ໄປຢັງເຕັນທີ່ຂອງຕຸນ ຄັ້ງນັ້ນມີການຝ່າຝັນກັນນາກ ເພຣະທຫາຮາບຂອງອີສຣາເລືຕາຍເສີຍສາມໜື້ນຄົນ
11. ແລະຫີບແກ່ພຣະເຈົ້າກົງຍືດໄປ ແລະບຸຕຸຮ່າຍທັງສອງຂອງເօລີ คือໂສົມນີແລະຝິນເຫສກົດກູ່ມ່າຕາຍ
12. ຜູ້ໜ້າຄົນເບັນຍາມີຄົນທີ່ຈິງໄປຈາກແນວຮັມມາถึงชີໂລຫີໃນວັນເດືອນກັນ ເສື່ອຝ້າຂາດແລະດິນກົດຍູ່ບຸນຕີຮະຂອງເຂາ
13. ເມື່ອເຂາມາถື້ນັ້ນ ອູ້ເຄີດ ເອີລ່ອຍູ່ບຸນທີ່ນັ້ນຂ້າງຖານຄອຍເຝົ້າອູ່ ເພຣະຈົດໃຈຂອງທ່ານຫວັນດ້ວຍເຮືອງຫີບແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເມື່ອໜ້າຄົນນັ້ນເຂົ້າມາໃນເມື່ອງແລະບອກຂ້າວ ທ່າວເມື່ອງທັງສິ້ນກີ່ຮ່ອງເຂົ້ນ
14. ເມື່ອເօລີໄດ້ຍິນເສີຍຮ້ອງເຫັນນັ້ນກົດວ່າ ນັ້ນເສີຍອະໄຮກັນໂກລາຫລ ແລ້ວໜ້າຄົນນັ້ນກີ່ຮັບເຂົ້າມາບອກເօລີ
15. ຜ່າຍເօລີມີອາຍຸເກົ້າສົບແປດປີ ຕາຂອງທ່ານມີດມັວ ມອງອະໄຮໄມ່ເຫັນ
16. ຜ່າຍຄົນນັ້ນບອກເօລີວ່າ ຂ້າພເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມາຈາກແນວຮັມ ຂ້າພເຈົ້າຫີ່ນີ້ມາຈາກແນວຮັມວັນນີ້ ເօລີກົດວ່າ ລູກເອີ້ນ ເປັນອ່າງໄຮນ້າງ
17. ຜູ້ທີ່ສົ່ງຂ່າວນັ້ນກົດວ່າ ອີສຣາເລືໄດ້ໜີໄປຕ່ອໜ້າຕ່ອຕາຄົນຟິລິສເດີຍໄປແລ້ວ ມີການຝ່າຝັນກັນນາກທ່າມກລາງປະປາ

ชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโอฟนีและฟีเนห์สก์ดาย และทีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย

18. ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงทีบแห่งพระเจ้า เอลีก์หงายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู มอง着ท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี

19. ฝ่ายบุตรสะใจของท่าน คือภารยาของฟีเนห์สมครร์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางไถ่ยินดีทีบแห่งพระเจ้าไป และฟ่อผัวและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โนมตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง

20. เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พากผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง

21. นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโนด กล่าวว่า ส่งราชศิพรากรไปจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดทีบแห่งพระเจ้าไป และ เพราะเรื่องพ่อผัวและสามีของนาง

22. และนางกล่าวว่า ส่งราชศิพรากรจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดทีบแห่งพระเจ้าไป

บทที่ 5

1. คนพีลิสเดียยีดทีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากເອເບນເອເຊວ້ຽງເມືອງອັນດູດ
  2. เมื่อคนพีลิสเดียยีดทีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกรນ และวางไว้ข้างพระดาโกรນ
  3. และเมื่อประชาชนชาวอັນດູດตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูເຄີດ พระดาໂກນໄດ້ລົ້ມຫັນັດວ່າລົງມາຍັງພື້ນດິນຕຽງຫັນທີບແກ່ພະຍົກເວາຫຼື ເຂົ້າທັງໝາຍຈຶ່ງຢັກພຣະດາໂກນຂຶ້ນຕັ້ງໄວ້ໃນທີ່ເດີມ
  4. ແຕ່ເມື່ອເຂົ້າທັງໝາຍຕື່ນເຂົ້າໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ ດູເຄີດ ພຣະດາໂກນກີລົ້ມຫັນັດວ່າລົງມາຍັງພື້ນດິນຕຽງຫັນທີບແກ່ພະຍົກເວາຫຼື ເຕີຍຮອງພຣະດາໂກນແລະຝ່າມື່ອທັງສອງກົງກັດອອກອູ່ທີ່ຮຣນປະຕູ ເຫີ້ອອູ່ແຕ່ລຳຕົວພຣະດາໂກນ
  5. ເພຣະເຫດຖຸນີ້ເອງປູໂຮທິດຂອງພຣະດາໂກນແລະຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປໃນນິເວສຂອງພຣະດາໂກນ ຈຶ່ງໄມ່ເຫີ້ຍບຮຣນປະຕູນິເວສພຣະດາໂກນທີ່ເມືອງອັນດູດຈົນຄື່ງທຸກວັນນີ້
  6. ພຣະທັດຖືຂອງພະຍົກເວາຫຼື່ອໜີ້ອປະຊານອັນດູດໂດຍຢ່າງໜັກ ພຣະອົງຄໍທຽບທໍາລາຍເຂົ້າແລະທຽບເນື່ອຍ່າດ້ວຍວິດສື່ງທວາຮັ້ນຮຸ່ນແຮງ ທັງໝາຍອັນດູດແລະເຂົ້າແຕນຂອງໝາວເມືອງນັ້ນ
  7. ແລະເມື່ອໝາວເມືອງອັນດູດເຫັນຍ່ອຍຢ່າງນັ້ນ ເຂົ້າທັງໝາຍກລ່າວວ່າ ອຍ່າໃຫ້ທີບແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລອູ່ກັບເຮາເລຍພະຍາວ່າພຣະທັດຖືຂອງພຣະອົງຄໍຢູ່ໜີ້ອເຮົາ ແລະເຫັນຍ່ອພຣະດາໂກນພະຂອງເຮາຍຢ່າງໜັກ
  8. ເຂົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປເຮັກປະໜົມເຈົ້ານາຍທັງສິນຂອງພຶລືສເຕີຍ ແລກລ່າວວ່າ ເຮັດກະກະທໍາອະໄຮກັບທີບແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລດີ ເຂົ້າທັງໝາຍຕອບວ່າ ໃຫ້ເຮົາໃຫ້ທີບແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລອັ້ມໄປຢັ້ງເມືອງກັກ ເພຣະຈະນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງນຳທີບແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລໄປທີ່ນີ້
  9. ແຕ່ເມື່ອເຂົ້າທັງໝາຍນຳທີບອັ້ມໄປເມືອງນັ້ນແລ້ວ ພຣະທັດຖືຂອງພະຍົກເວາຫຼືກີ້ຕ່ອສູ້ເມືອງນັ້ນກະທຳໃຫ້ເກີດກາທໍາລາຍຢ່າງໜັກ ແລະທຽບເນື່ອຍ່ານໝາວເມືອງນັ້ນທັງເຊີ້ນ ຄື້ອໃຫ້ເກີດວິດສື່ງທວາຮັ້ນຮຸ່ນແຮງຂຶ້ນທີ່ສ່ວນລັບຂອງເຂົ້າທັງໝາຍ
  10. ເຂົ້າຈຶ່ງສ່ວນທີບແກ່ພຣະເຈົ້າໄປຢັ້ງເມືອງເອໂຄຣນ ແລະອູ່ມາເມື່ອທີບແກ່ພຣະເຈົ້າມາຄື່ງເມືອງເອໂຄຣນ ຊາວເມືອງເອໂຄຣນຮ້ອງວ່າ ເຂົ້າໄດ້ນຳທີບແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລມາໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອຈະໜ່າເຮົາແລະປະຊານຂອງເຮາເສີຍ
  11. ເພຣະຈະນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງສ່ວນຄົນໄປໃຫ້ເຮັກປະໜົມເຈົ້ານາຍທັງໝາຍຂອງຄົນພຶລືສເຕີຍ ແລກລ່າວວ່າ ຈົ່ງສ່ວນທີບແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລໄປເສີຍໃຫ້ທີບນັ້ນກັບໄປຢັ້ງທີ່ເດີມ ເພື່ອທີບນັ້ນຈະໄມ້ໄດ້ໜ່າເຮົາຫຼືປະຊານຂອງເຮາເສີຍ ເພຣະວ່າມີກາທໍາລາຍຢ່າງນ່າກລັວຕາຍແພວໄປທ່ວ່າເມືອງນັ້ນ ພຣະທັດຖືຂອງພຣະເຈົ້າກົງຢູ່ທີ່ນັ້ນຢ່າງໜັກ
  12. ດັນທີ່ໄມ່ຕາຍກີ້ເປັນວິດສື່ງທວາຮັ້ນຮຸ່ນແຮງ ແລະເສີຍຮ້ອງຂອງໝາວເມືອງນັ້ນກົງຂຶ້ນໄປຢັ້ງພໍາສວຽບ

บทที่ 6

1. ทีบแห่งพระเย毫不犹豫ในถิ่นคนพีลิสเตียจัดเดือน
2. คนพีลิสเตียก็เชิญพวกบุหรี่และพวกโหรมา กล่าวว่า เราจะการทำอย่างไรกับทีบแห่งพระเย毫不犹豫ดี ขอบอกเรา ว่าจะส่งทีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี
3. เข้าทั้งหลายตอบว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งทีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่ง เครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่เห็นไปเสียจากท่าน
4. และเขากล่าวว่า จัดอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์ เข้าทั้งหลายตอบว่า ลูก ริดสีดวงทวารขั้นรุนแรงทองคำห้าลูกกับหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนพีลิสเตีย เพราะว่าโรคอย่างเดียวกันนั้นติดต่อท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย
5. เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปปิดสีดวงทวารขั้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านชึ้นทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจะถวายส่ง่รากศีรษะแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชำระพระองค์จะทรงเบ้าพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน
6. ทำไมท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่ชาวอียิปต์และฟารโห์ได้กระทำจิตใจของเข้าให้แข็ง กระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำการณ์สู้เข้าทั้งหลายแล้ว เข้าทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเข้าทั้งหลายก็จากไป
7. บัดนี้จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเที่ยมเข้ากับแม้วัคุ่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเที่ยมแยกเลย จงเอาแม่วัวมาเที่ยม เกวียนแล้วพรางลูกๆ ของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน
8. จงนำทีบแห่งพระเย毫不犹豫มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำชึ้นท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในทีบข้างๆ แล้วก็ปล่อยให้มันไป
9. และอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบธเซเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้าย อย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่ บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง
10. คนเหล่านักกระทำตาม นำเอาแม่วัวคุ่หนึ่งเที่ยมเข้ากับเกวียน แล้วขังลูกๆ ของมันไว้ที่บ้าน
11. และเขาก็วางทีบแห่งพระเย毫不犹豫ไว้บนเกวียนพร้อมกับทีบหนูทองคำและรูปปิดสีดวงทวารขั้นรุนแรงของเข้า
12. แม้วัคก์เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเซเมช ไปตามทางหลวง เดินพลาลงร่องพลาลงไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนพีลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเซเมช
13. ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาลีอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขางেยหน้าขึ้นและเห็นทีบ เขายกชื่นชมยินดีที่ได้เห็น
14. เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีพินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้ เกวียนเป็นพื้น และเอาแม่วัวเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫

15. และคนเลวีกซึ่งหิบแห่งพระเยอวาห์ลง และหิบที่อยู่ข้างๆซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบนเซเมชก็ถวายเครื่องเพาบูชาและถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยอวาห์ในวันนั้น
16. และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนพีลิสเดียได้เห็นแล้วเขากลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น
17. ต่อไปนี้เป็นรูปปิดสีดูงทวารชั้นฐานแรงทางท้องคำชี้งคนพีลิสเดียถวายเป็นเครื่องบูชาได้การละเมิดถวายแต่พระเยอวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัชโอด เมืองกาชารูปหนึ่ง เมืองอัชเคลโนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง
18. รูปหนุทองคำก็เขียนเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของพีลิสเดียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการ และชนบทไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหิบของพระเยอวาห์ลงไว้นั้น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชู瓦ชาวเบนเซเมช
19. พระองค์จึงทรงประหารชาวเบนเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้างในหิบแห่งพระเยอวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยอวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก
20. แล้วชาวเบนเซเมชจึงกล่าวว่า ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยอวาห์พระเจ้าบริสุทธิ์องค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี
21. ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองคิรยาทเยอรมกล่าวว่า คนพีลิสเดียได้คืนหิบแห่งพระเยอวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหิบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด

1. ชาวคิริยาทเยอรมันได้มาระเรียนที่บ้านแห่งพระเยอวาห์ซึ่งเป็นถึงเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา และเข้าทั้งหลายก็ชำระเอเลอาชาร์นุตรชายของเขากลับให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลที่บ้านแห่งพระเยอวาห์
2. อยู่นานับแต่วันที่ที่บ้านอยู่ที่คิริยาทเยอรมันก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็คร่าครวยถึงพระเยอวาห์
3. แล้วชาวมูอุลพุดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยอวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระต่างด้าวและพระอัชชาโรทเสียจากท่านกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยอวาห์ และ pronนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเดียว
4. คนอิสราเอลจึงทิ้งพระบาอัลและพระอัชชาโรท และเข้าทั้งหลายpronนิบัติแต่พระเยอวาห์เท่านั้น
5. แล้วชาวมูอุลกล่าวว่า จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสปาห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยอวาห์เพื่อท่าน
6. เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสปาห์ และตักน้ำมาเทอกถวายต่อพระพักตร์พระเยอวาห์ และอดอาหารในวันนั้น และกล่าวที่นั่นว่า เราทั้งหลายได้กระทำปฏ่อพระเยอวาห์ และชาวมูอุลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสปาห์
7. เมื่อคนฟีลิสเดียวได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ เจ้านายแห่งฟีลิสเดียวก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคนฟีลิสเดียว
8. และคนอิสราเอลร้องต่อชาวมูอุลว่า อย่าหยุดร้องทูลพระเยอวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเดียว
9. ชาวมูอุลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแต่พระเยอวาห์ และชาวมูอุลร้องทูลต่อพระเยอวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยอวาห์ทรงสดับท่าน
10. ขณะที่ชาวมูอุลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟีลิสเดียวก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยอวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นสู้รบคนฟีลิสเดียว กระทำให้คนฟีลิสเดียวสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก้อิสราเอล
11. คนอิสราเอลก็ออกจากการมิสปาห์ติดตามคนฟีลิสเดียวและพาฟันเข้า จนไปถึงเมืองเบธคาร์
12. แล้วชาวมูอุลก็อาศัยลาภก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์และเซน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า พระเยอวาห์ทรงช่วยพวกราจรบดัน
13. ดังนั้นคนฟีลิสเดียวจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยอวาห์ก็ต่อสู้คนฟีลิสเดียวตลอดชีวิตของชาวมูอุล
14. หัวเมืองที่คนฟีลิสเดียวได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมาอยังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ติดนแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนฟีลิสเดียว ครั้นนั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์ด้วย
15. ชาวมูอุลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน
16. และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น

17. แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามาธี เพระว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

บทที่ 8

1. อัญม่าเมื่อชามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล
2. บุตรหัวปีของท่านชื่อยอเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบอэр์เซนา
3. แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลี้ยงไปหาภารโรง เขารับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย
4. และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาชามูเอลที่เมืองรามาห์
5. และเรียนท่านว่า ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้ง กษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกรเอาอย่างประชาชาติทั้งหลายเด็ด
6. แต่เมื่อเข้าพูดว่า ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย ก็กระทำให้ชามูเอลไม่พอใจ และชามูเอลได้ทูลอธิษฐานเด่อ พระเยโฮวาห์
7. และพระเยโฮวาห์ทรงตอบชามูเอลว่า จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เข้าทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขามิได้ ละทิ้งเจ้า แต่เข้าทั้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเห็นอีก
8. ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเข้าอกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและ ปรนนิบัติพระอื่น เขามิจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย
9. เหตุฉนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่งค่ายทักทวงเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบ ครองเข้าทั้งหลาย
10. ชามูเอลจึงอาพระձាន้ำสัทห์สิ้นของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์
11. ท่านกล่าวว่า นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเห็นอีกเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและ กำหนดให้ประจำรถบ และให้เป็นพลม้า และให้วิ่งหน้ารถบของพระองค์
12. แล้วพระองค์จะตั้งเข้าให้เป็นนายพัน นายห้าสิบของพระองค์ ให้บางคนໄกที่ดินของพระองค์และเกี่ยวข้าว และ ทำศัสดราุธ และเครื่องใช้ของรถบ
13. พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปฐุ่เครื่องห้อม ทำครัวและปิ้งขนม
14. พระองค์จะเอานา สวนอุ่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์
15. พระองค์จะซักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลอุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์
16. พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระ องค์
17. พระองค์จะซักหนึ่งในสิบของผู้สัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์
18. ในวันนั้นท่านจะร้องทุกชีเพรากษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่าน ในวันนั้น
19. แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของชามูเอล เข้าทั้งหลายกล่าวว่า เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครอง เรา
20. เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรับศึก

ให้เรา

21. และเมื่อชามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปมูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ
22. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชามูเอลว่า จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด และจะตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา และชามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน

1. มีชายคนหนึ่งคนเบนยาミニชื่อคีชา บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเตโรร์ บุตรชายของเบโครัท บุตรชายของอาหิยาห์ คนเบนยาミニ เป็นคนร้าย
2. ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อชาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุด รูปงาม ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขากลางกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่ปัจจุบันไป
3. ฝ่ายผู้แฝงล้วนของคีชาบิดาของชาอูลหายไป คีชาจึงกล่าวแก่ชาอูลบุตรชายของตนว่า ลูกเขี้ยวน่ารักนักใช่คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา
4. เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราيم ผ่านเข้าแผ่นดินชาลิชา เข้าหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินชาอาลิม แต่เจ้าไม่อยู่ที่นั่น แล้วเข้าผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยาミニ แต่ก็หาลาไม่พบ
5. เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศูฟ ชาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า มาเดินให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา
6. แต่คนใช้ตอบท่านว่า ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กกล่าวไว้ทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ช่วยอย่าท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน
7. แล้วชาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขณะปัจจุบันของเราก็หมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เราไม่มีอะไรรื้นรื่น
8. คนใช้ตอบชาอูลว่า กดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวเซเวลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา
9. (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทุกสถานที่ของพระเจ้า เขากล่าวว่า มาเดิน ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย)
10. และชาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า พูดดีนี่มาให้เราไปกันเถิด เขาทั้งสองเข้าไปที่เมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่
11. ขณะเมื่อเข้าไปยังเมืองนั้น เขายับพวงผู้หญิงสาวอุกมาตักน้ำ จึงถามว่า ผู้ทำนายอยู่ที่นี่หรือ
12. เธอทั้งหลายตอบว่า อยู่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งเข้าหน้าท่านไป จึงรับเข้าเกิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อกี้นี้ เพราะว่าวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปูชนียสถานสูง
13. พ่อท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบ ก่อนที่ผู้ทำนายเข้าไปรับประทานอาหาร ณ ปูชนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาอยู่พรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน บัดนี้จึงเข้าไปเกิด ท่านทั้งสองจะพบทันที
14. เขาทั้งสองก็เข้าไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเข้าไปในเมือง ดูเถิด ชามูเอลกำลังเดินอุกมาตรงหน้าเข้าทั้งสอง จะเข้าไปยังปูชนียสถานสูงนั้น
15. พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของชามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ชาอูลมาถึงว่า
16. พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยาミニ เจ้าจะจีเมเข้าให้เป็นเจ้าหนึ่งคนอิสราเอล ประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนพลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว

ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา

17. เมื่อชามูเอลเห็นชาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พูดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองหนีอิสราเอลของเรา
18. แล้วชาอูลก็เข้ามาใกล้ชามูเอลที่ประทูและกล่าวว่า ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน
19. ชามูเอลตอบชาอูลว่า ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปูชนียสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้านี้จึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ข้องอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน
20. ส่วนเรื่องลายของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขายังไม่หาย ความประณานาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาไว้ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ
21. ชาอูลตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนนายมินดอกหรือ เป็นตระกูลเลิกน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ด้อยที่สุดในตระกูลเบนนายมินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า
22. แล้วชามูเอลก็พากชาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้นั่งในตอนต้นที่นั่งสำหรับผู้ที่รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน
23. และชามูเอลพูดกับคนครัวว่า จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันมอบให้ 'เก็บไว้ต่างหาก' นั่นมา
24. คนครัวจึงนำเอาส่วนข้าและส่วนบนน้ำ重大ไว้ที่ข้างหน้าชาอูล และชามูเอลกล่าวว่า ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็枉อยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า 'ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว' ชาอูลจึงรับประทานกับชามูเอลในวันนั้น
25. และเมื่อเข้าทั้งหลายลงมาจากปูชนียสถานสูงเข้ามายังเมือง ชามูเอลสนใจกับชาอูลบันดาดฟ้าหลังคบ้าน
26. และเข้าทั้งสองตื่นแต่เช้าตรุ่น และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ชามูเอลก็เรียกชาอูลผู้อยู่บันดาดฟ้าว่า จงลูกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน ชาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและชามูเอล
27. เมื่อเข้าทั้งหลายกำลังลงมาที่ชานเมือง ชามูเอลจึงพูดกับชาอูลว่า จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพ้นไป) ท่านจงหยุดที่นี่ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระธรรมของพระเจ้าให้ท่านทราบ

บทที่ 10

1. แล้วชามูเอลก็หิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของชาอุล และจับท่านแล้วกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงเงี่ยหันไว้ให้เป็นเจ้านายเห็นอุดรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ
2. เมื่อท่านจากลันไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝั่งซ้ายของแม่น้ำราเซลในเขตแดนเบนยา悯ที่เคลซาร์ และเข้าทั้งสองจะบอกท่านว่า 'ลาซึ่งท่านไปพาหนันนับแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวว่า เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี'
3. และท่านจะเดินเลียที่นั่นไปถึงที่รับต่ำบลหาโบร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบนเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังน้ำอุ่นถุงหนึ่ง
4. เข้าทั้งหลายจะคำนับท่านและมอบขنمปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา
5. ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนพีลิสเดียว อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปูชนียสถานสูง ถือพิณใหญ่ รำมนา ปี พิณเข้าคู่ นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา
6. แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน
7. เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงระทำอะไรตามแต่มีโอกาสใด ก็จะได้ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน
8. และท่านจะลงไปที่กิลกาลก่อนลัน และดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเพาบูชา และถวายสัตัวเป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจะคงอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนณัมหายท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะกระทำอะไร
9. เมื่อชาอุลหันหลบไปจากชามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอุ้กอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น
10. เมื่อเข้าทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พากเขา
11. และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมากก่อนเห็นว่า ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพากผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พุดกันและกันว่า อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของคីช ชาอุลอยู่ในจำพากผู้พยากรณ์ด้วยหรือ
12. ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า และบิดาของเข้าทั้งหลายคือใคร ดังนั้นจึงเป็นคำภาษิตว่า ชาอุลอยู่ในจำพากผู้พยากรณ์ด้วยหรือ
13. เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นลงแล้ว ท่านก็มายังปูชนียสถานสูง
14. ฝ่ายลุงของชาอุลจึงถามชาอุลกับคนใช้ว่า เจ้าไปไหนมา และท่านตอบว่า ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลา นั้นแล้ว เราจึงไปหาชามูเอล
15. ลุงของชาอุลกล่าวว่า ชามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง
16. และชาอุลตอบลุงของท่านว่า เขานอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งชามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย
17. ฝ่ายชามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสปาห์

18. และท่านกล่าวแก่คุณอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เรารได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนเหล่านั้นที่บีบบังคับเจ้า’
19. แต่วันนี้ท่านและทิงพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘เรามายื่น แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา’ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพันๆของท่าน
20. แล้วชามูเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากรได้ตระกูลเบนยาamin
21. ท่านก็นำตระกูลเบนยาaminเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากรได้ครอบครัวมัตตี และจับสลากรได้ชาอูลบุตรชายคีซ แต่เมื่อเข้าหาชาอูลก็หายไป
22. เขายังทั้งหลายจึงร้องไปว่า ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เขายังเดินอยู่ที่กองสัมภาระ
23. เขายังทั้งหลายจึงร้องไปว่า ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากป่าขึ้นไป
24. ชามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า ขออัษ्टริย์ทรงพระเจริญ
25. แล้วชามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือและวางแผนรายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วชามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน
26. ชาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบออาห์ด้วย และมีพวกรับซึ่งพระเจ้าทรงดลจิตใจไปกับท่านด้วย
27. แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็ Ningเสีย

1. ฝ่ายนาาชคนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายสู้เมืองยาเบซกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาาชาว่า ขอทำพันธสัญญา กับพวกข้าพเจ้าทั้งหลาย และข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปวนนิบัติท่าน
2. แต่นาาชาคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า เรายังคงทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะหอบลงดาขวของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อัปยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง
3. ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวแก่ท่านว่า ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สืบสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน
4. เมื่อผู้สืบสารมาถึงกิเบอาร์เมืองของชาอูล เข้าทั้งหลายกิรรายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องให้เสียงดัง
5. คุณเดิด ชาอูลต้อนผู้คนวัดลับมาจากทุ่ง และชาอูลถามว่า ประชาชนเป็นอะไรไปเข้าจึงร้องให้ ดังนั้นเข้าจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวkyabez
6. เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้ากิสติตกับชาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง
7. ท่านจึงเอวัمامาคู่หนึ่งพันออกเป็นหอนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสิ้นของอิสราเอลโดยมือของผู้สืบสาร กล่าวว่า ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกตามชาอูลและชาเมูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่วัวของเข้า และความเกรงกลัวพระเยอรมานีมาก เหนือประชาชน เข้าทั้งหลายพากันออกมายืนใจเดียวกัน
8. เมื่อชาอูลตรวจพบอยู่ที่เบเชก นับคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนຍูดาห์ได้สามหมื่นคน
9. เข้าจึงบอกแก่ผู้สืบสารที่มานั้นว่า ท่านทั้งหลายจะบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า 'พรุ่งนี้เวลาเดดรอันท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น' เมื่อผู้สืบสารกลับมาบอกพวkyabez เข้าทั้งหลายก็มีความยินดี
10. ดังนั้นชาวยาเบซจึงว่า พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจะกระทำการแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง
11. พกวันรุ่งขึ้นชาอูลกิจัดพลออกเป็นสามกองห้าพันคนเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าพันคนอัมโมนเสียจนเวลาเดดจัด ต่อมากลับไป ผู้ที่เหลืออยู่ก็จะจัดการจ่ายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย
12. แล้วประชาชนจึงเรียนชามเมูเอลว่า คนที่พูดว่า 'ชาอูลจะปักครองเนื้อพวกราหรือ' นั้น มีครรภัง จงนำคนเหล่านั้นออกมายังเราจะได้ฆ่าเข้าเสีย
13. แต่ชาอูลกล่าวว่า ในวันนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยอรมานีทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น
14. แล้วชาเมูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า มาเดิด ให้เราพากันไปยังกิลกาลา และรื้อฟื้นเรื่องราชอาณาจักรที่นั้นอีก
15. ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิลกาลา และที่นั้นเข้าทั้งหลายกิรดังชาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระเยอรมานี ชาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั้น

1. ชามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า ดูเดิດ ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว
2. และบัดนี้ ดูเดิດ กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ชรับผิดชอบแล้ว และดูเดิດ บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนูมาร军训ทุกวันนี้
3. ดูเดิດ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ขอท่านเป็นพยานปรึกประข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวัวของผู้ใดบ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้ฉ้อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน
4. เขาทั้งหลายกล่าวว่า ท่านไม่ได้ฉ้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด
5. ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว
6. และชามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านเข้ามายังแผ่นดินอียิปต์
7. ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวด้วยบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำการแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย
8. เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮ瓦ห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ได้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ในที่นี้
9. แต่เข้าทั้งหลายลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขารอ พระองค์จึงทรงขยายเข้าไว้ในมือของสิสera แม่ทัพแห่งเมืองอาโซร์ และมอบไว้ในมือของคนพลิสเตiy และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอัม และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้บรรพบุรุษของท่าน
10. และเข้าทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้ลักทิ้งพระเยโฮวาห์ไป pronนิบัติพระบ้าอัลและพระอัชชาโ Roth แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะ pronนิบัติพระองค์'
11. และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบนาอัล และเบดาน และเยฟราห์ และชามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรุทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลดภัย
12. และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหาชา กษัตริย์คนอัมโมนมาต่อสู้ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'ไม่ได้แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเราร' ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน
13. บัดนี้จงถูกกษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเดิດ พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว

14. ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเย毫不犹豫 และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเย毫不犹豫 ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเห็นอ่าท่านจึงจะเป็นผู้ดีดตามพระเย毫不犹豫 ที่พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป
15. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเย毫不犹豫 แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเย毫不犹豫 และพระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫จะต่อสู้ท่านทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้บรรพบุรุษของท่าน
16. เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ อยอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเย毫不犹豫จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย
17. วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาลีไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫 และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝนเพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫 ในการที่ได้อุ่นให้มีกษัตริย์สำหรับท่าน
18. ชามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫 และพระเย毫不犹豫ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนี้ ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเย毫不犹豫และชามูเอลยิ่งนัก
19. และประชาชนทั้งหลายเรียนชามูเอลว่า ขอท่านอธิษฐานต่อพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้มีกษัตริย์สำหรับเราทั้งหลาย
20. และชามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า อย่างล้าเลีย ท่านทั้งหลายได้กระทำการชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆแล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเย毫不犹豫 แต่จงปรนนิบัติพระเย毫不犹豫ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน
21. และอย่าหันไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ
22. เพราะพระเย毫不犹豫จะไม่ละทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเย毫不犹豫ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์
23. ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้ากระทำการบาปต่อพระเย毫不犹豫เลยด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกให้ท่าน
24. จงยำเกรงพระเย毫不犹豫เท่านั้น ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำการแก่ท่านแล้วนั้น
25. แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำการชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของท่านด้วย

บทที่ 13

1. ชาอุลชี้นกรองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี
2. ชาอุลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน ส่องพันคนอยู่กับชาอุลที่มีคามาชและที่เดนเทือกเขาเบธออล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาร์แห่งคนเบนยาмин ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับเดินทางของตนทุกคน
3. โยนาธานได้ตีก้องทหารรักษาการของคนพีลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกนาฟ่ายแฟ่ปี คนพีลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และชาอุลก็เป่าแตรหัวแผ่นดินนั้นว่า ขอให้คนเยบูรูหังลายได้ยิน
4. และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ชาอุลได้รับชนะกองทหารรักษาการของคนพีลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นที่เกลียดชังของคนพีลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมายังสหมทบกับชาอุลที่กิลกาล
5. และคนพีลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหัวนีน และพลม้าหกพัน และกองทหารนั้นก้มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่มีคามาช ทางตะวันออกของเบราเวน
6. เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกลอยู่ในที่คับแค้น (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ชื่อนตัวอยู่ในสำราญ ในพุ่มไม้หนาทึบ ในชอกหิน ในอุโมงค์และในป่า
7. พากเสบูรูบานคนได้ข้ามแม่น้ำ约ร์เดนไปยังดินแดนการและกิเลอาด แต่ฝ่ายชาอุลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิลกาลและประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัวสั่น
8. พระองค์ทรงค่อยอยู่เจิดวันตามเวลาที่ชามูเอลกำหนดไว้ แต่ชามูเอลมีได้มาที่กิลกาล ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์
9. ดังนั้นชาอุลจึงตรัสว่า จงนำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา
10. ต่อมภาพพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเสิด ชามูเอลก็มาถึง ชาอุลก็เสด็จออกจากไปต้อนรับและทรงคำนับท่าน
11. ชามูเอลถามว่า ท่านได้กระทำการอะไรไปแล้วนี่ และชาอุลตรัสตอบว่า เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็มีได้มาภายใต้วันที่กำหนดไว้ และคนพีลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มีคามาช
12. ข้าพเจ้าจึงว่า 'บัดนี้ คนพีลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังมีได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยื้อava' ข้าพเจ้าจึงชื่นด้วยใจ และได้ถวายเครื่องเผาบูชา
13. และชามูเอลกล่าวแก่ชาอุลว่า ท่านได้กระทำการที่โง่เหลือเสียแล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยื้อava ที่พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ เพราะพระเยื้อavaจะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แล้ว
14. แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืน พระเยื้อavaทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามขอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระเยื้อavaทรงบัญชาชายผู้นั้นให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยื้อavaทรงบัญชาท่านไว้
15. และชามูเอลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาร์แห่งคนเบนยาмин และชาอุลทรงนับพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้

ประมาณหกร้อยคน

16. ชาอุลกับโยนาธานราชโ/orสของพระองค์ และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบาห์แห่งคนเบนยาamin แต่คนพีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาก
17. มีกองปล้นօกามาจากค่ายคนพีลิสเดียวสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอฟราห์ยังแห่นดินชูอัล
18. อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธโ/orน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรอมแเดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเชโลบอימตรองถินทุร กันดา拉
19. คราวนั้นจะหาซ่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนพีลิสเดียกล่าวว่า เกรงว่าพวกเขานี้จะทำดาบหรือ หอกใช้เอง
20. แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังพีลิสเดียวเพื่อลับเหล็กไถ ผล หวานและขอบของเข้า
21. แต่พวกเขากิดค่าลับสำหรับลับขอบ ผล หวาน สามจ่ำ หวาน และติดประตัก
22. เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในเมืองของพลที่อยู่กับชาอุลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ชาอุลกับโยนาธานราชโ/orสของพระองค์มี
23. และกองทหารรักษาการของคนพีลิสเดียวยกไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองมิคมาก

1. อญญาณหนึ่งโยนาราชโดยสของชาอุลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า มาเดิด ให้เราข้ามไปยัง กองทหารรักษาการของคนพลิสเดียข้างโน้น แต่หาได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่
2. ชาอุลทรงพักอยู่ที่ชานเมืองกิเบอาที่ได้ตั้งทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลลิมโกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณแหกร้อยคน
3. กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิทุบพี่ชายของอีคายูบด บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลีน์โรหิตแห่งพระเยอรมานา ที่เมืองซีโลห์ เข้าถือเออโอดไป และพากเพลไม่ทราบว่าโยนาราชไปแล้ว
4. ตามทางข้ามเข้าที่โยนาราชหาซองที่จะข้ามไปยังค่ายของพลิสเดียนนั้น มียอดหินแหลมอยู่ฝากทางข้างนี้ และมี ยอดหินแหลมอยู่ฝากทางข้างโน้น ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสเนห์
5. หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาน และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาท์
6. โยนาราชกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า มาเดิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่า นั้นที่มิได้เข้าสุนัต บางที่พระเยอรมานาที่จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยอรมานาที่ได้ใน การที่พระองค์จะทรงช่วยให้พันไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย
7. ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า จกรทำทุกสิ่งที่จิตใจของท่านอยากระทำ หันไปเดิด ดูเดิด ข้าพเจ้าอยู่ กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร
8. แล้วโยนาราชกล่าวว่า ดูเดิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เข้าเห็น
9. ถ้าเข้าจะกล่าวแก่เราว่า 'จกรอยู่จนกว่าเราจะมาหาเจ้า' แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ในที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา
10. แต่ถ้าเขาว่า 'จงขึ้นมาหาเราเดิด' แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยอรมานาที่ทรงมองเข้าไว้ในเมื่อเราแล้ว จะให้เรื่อง นี้เป็นสัญญาณแก่เรา
11. ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนพลิสเดียเห็น และคนพลิสเดียกล่าวว่า ดูเดิด พากยืบธูอุกมาจากรู ที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว
12. และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนาราชและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้ง ให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง และโยนาราชบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยอรมานาที่ได้ทรง มองเข้าไว้ในเมื่อสราเอลแล้ว
13. แล้วโยนาราชก็ลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาราช และผู้ ถือเครื่องอาวุธก็ป่าเข้าหั้งหลายตามท่านไป
14. การฆ่าพันครั้งแรกที่โยนาราชและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระยะทาง ครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่
15. และบังเกิดการสั่นสะท้านในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัว สั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสั่นสะท้านมากยิ่งนัก
16. ยามของชาอุลที่อยู่ ณ กิเบอาท์แห่งคนเบนยาミニกึมของดูอยู่ และดูเดิด มวลชนก็สลายไป วิ่งตีกันไปมา
17. แล้วชาอุลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราน้ำ และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเดิด โยนา

รานและผู้ถือเครื่องอาชญาของท่านไม่อยู่ที่นั่น

18. และชาอุลรับสั่งกับอาทิตย์ว่า จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่ เพราะครัวนี้หีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย
19. อยู่มาเมื่อชาอุลตรัสกับปูโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟิลิสเดียก์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ชาอุลจึงตรัสกับปูโรหิตว่า หมาดมีไว้ ก่อน
20. ชาอุลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเดิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสน อลหม่านอย่างยิ่ง
21. ฝ่ายคนเขีบธูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิสเดียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกราในค่ายจากชนบทรอบๆ เข้าทั้ง หลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอลผู้อยู่ฝ่ายชาอุลและโยนาธาน
22. ในทำงานเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แคนเทอกเข้าเฉพาะรอม เมื่อได้ยินว่าคนฟิลิสเดียกกำลังหนี พ รากเหล่านี้ก็ไล่ติดตามเข้าไปทำศึกด้วย
23. พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และทรงครามก์ผ่านตลอดเมืองเบราเวนเลย์ไป
24. และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะชาอุลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า ถ้าผู้ใดรับประทานอาหาร ก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง เพราะจะนั่นพวกราจึงไม่รับประทานอาหารเลย
25. และชาวแ汾ดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง
26. เมื่อประชาชนเข้าไปในป่า ดูเดิด นำผึ้งก์กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอาเมื่อใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ
27. แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชนิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลาไปไม่ที่ถืออยู่แหงที่รังผึ้ง แล้วก็เอาเมื่อของท่านใส่ปาก ตกก็แจ่มใส่ขึ้น
28. มีชายคนหนึ่งเรียนว่า พระราชนิดาของท่านบังคับให้พวกราปฏิญาณว่า 'ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้น ถูกสาปแช่ง' และพวกราก็อ่อนเพลีย
29. และโยนาธานจึงกล่าวว่า บิดาของข้ากระทำให้แ汾ดินลำบาก ดูเช่นว่าตาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับ ประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย
30. ถ้าวันนี้พวกราได้กินของที่รับมาจากศัตรูซึ่งเขามาได้อย่างอิ่มหนำจะดีกว่านี้สักเท่าไหร่ เพราะขณะนี้การฆ่า พันคนฟิลิสเดียก์จะมากกว่ามีใช่หรือ
31. ในวันนั้นเข้าทั้งหลายผู้คนฟิลิสเดียจากมิตรภาพอั้ยยาโลน และพวกราก็อ่อนเพลียนัก
32. และพวกราก็วิงเข้าหาของที่รับได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาผ่าเสีย ณ ที่นั้นเอง และพวกรากกินเนื้อพร้อม กับเลือด
33. แล้วเขาก็ไปทูลชาอุลว่า ดูเดิด พวกรากำลังทำบ้าปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด และชาอุลจึง รับสั่งว่า พวกราเจ้าได้ล้มเหลว จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาให้เรawanนี้
34. และชาอุลตรัสว่า ท่านจะจัดการจัดการกันไปท่านกลางพวกราและบอกเขาว่า 'ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัว มากผ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำบ้าปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด' คืนนั้นทุกคนก็นำวัวมา และผ่าเสียที่นั่น

35. และชาอุลก์สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยื้อحاวห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยื้อحاวห์
36. แล้วชาอุลรับสั่งว่า ให้เรารลงไปตามคนฟีลิสเตียทั้งกลางคืน แล้วรับข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย และเขาทั้งหลายตอบว่า จะกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเด็ด แต่ปูโรหิตกล่าวว่า ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เด็ด
37. และชาอุลก์ทูลถามพระเจ้าว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเข้าทั้งหลายไว้ในเมืองอิสราเอลหรือ แต่ในวันนี้พระองค์มิได้ทรงตอบท่าน
38. และชาอุลจึงตรัสว่า มาที่นี่เด็ด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลพึงทราบและเห็นว่าบานปี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้
39. เพราะว่าพระเยื้อحاวห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แห่งนั้นได้ แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โynaธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่นอนนั้น แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์
40. แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า พวกรท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโynaธานบุตรชายของเราอยู่ฝ่ายหนึ่ง และประชาชนทุกชาอุลว่า ขอจกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเด็ด
41. ดังนั้นชาอุลจึงทูลพระเยื้อحاวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก ข้างฝ่ายชาอุลและโynaธานถูก สลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป
42. แล้วชาอุลรับสั่งว่า จับสลากกระหว่างเรากับโynaธานบุตรชายของเรา และโynaธานถูกสลาก
43. แล้วชาอุลจึงตรัสกับโynaธานว่า เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา โynaธานก็ทูลว่า ข้าพระองค์ได้ชิมนำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในเมืองของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเด็ด ข้าพระองค์ต้องตาย
44. และชาอุลตรัสว่า ขอพระเจ้าทรงลงโทษและยิ่งหนักกว่า โynaธาน เจ้าจะต้องตายแน่
45. แล้วประชาชนจึงทูลชาอุลว่า โynaธานควรจะถึงตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้นำให้มีชัยให้ญี่ปุ่นในอิสราเอล ขอพระเจ้าย้ายออมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยื้อحاวห์ทรงพระชนม์อยู่แห่งนั้นได้ เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินนั้นนั่น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำการศึกด้วยกันกับพระเจ้า ประชาชนได้โynaธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย
46. แล้วชาอุลก์เลิกท้าไม่เด็ดตามคนฟีลิสเตีย และคนฟีลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน
47. เมื่อชาอุลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้บรรดาศัตรุทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดา กษัตริย์แห่งโศบานห์ และกับคนฟีลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เข้าพ่ายแพ้ไป
48. พระองค์ทรงรวมกองทัพ และทรงโجمตีพากามาเลข และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเมืองบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา
49. ฝ่ายโกรสของชาอุล มีโynaธาน อิชวี มัลคีชูวา และชีอูธิตาทั้งสองของพระองค์คือ คนหัวปีชื่อเมราน และชีอูผู้น้องคือเมีคอล
50. ชีอูเมห์ของชาอุลคืออาทินอัม บุตรสาวของอาทิมาอัส และชีอูแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลุงของชาอุล

51. គិតថា**បិទាចំណាត់ខ្លួន** និង**បិទាចំណាត់ខ្លួន** គឺជាបុត្រជាយូររបស់បាបីឡេល

52. ត្រូវបានបញ្ជាក់ថា**បិទាចំណាត់ខ្លួន** មិនមែនការងាររបស់បាបីឡេល ដែលបានបញ្ជាក់ថា**បិទាចំណាត់ខ្លួន** គឺជាបុត្រជាយូររបស់បាបីឡេល

1. ชามูเอลก็เรียนชาอุลว่า พระเย毫不犹豫ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาจิ่มท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชานของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวจนะของพระเย毫不犹豫
2. พระเย毫不犹豫จอมโภธาตุสังข์ว่า 'เราจะลงโทษอาณาเขตในการที่สกัดทางอิสราเอลเมื่อเขาก่อจากอียิปต์'
3. บัดนี้ท่านจะไปโภมดีอาณาเขต และทำลายบรรดาที่เขามีนั้นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฟ่ายเสียงหั้งผู้ชายผู้หญิง หั้งทหารและเด็กที่ยังดูดนนม หั้งวัว แกะ อูฐและลา'
4. ดังนั้นชาอุลจึงรวบรวมพากเพลและตรวจพลที่ตำบลเทศาอิม ได้ทหารรับสองแสนคนและคนญูดาห์หนึ่งหมื่นคน
5. ชาอุลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอาณาเขต และดังซุ่มอยู่ในหุบเขา
6. และชาอุลตรัสแก่คนเคืองว่า ไปเกิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอาณาเขต เกรงว่าเราจะทำลายพวกร่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านหั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลหั้งหลายเมื่อเขายกอกมาจากอียิปต์ ดังนั้นคนเคืองก็แยกออกจากไปจากคนอาณาเขต
7. และชาอุลก็ทรงกระทำให้คนอาณาเขตพ่ายแพ้ ดังแต่เมืองยาเวลล์ไกลไปจนถึงเมืองชูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์
8. ทรงจับอาภักษาชัตติริย์ของคนอาณาเขตได้หั้งเป็น และได้ฆ่าพันประชาชนาเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ
9. แต่ชาอุลและประชาชนาได้ไว้วิตอาภัก และที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อันพีกบลูกแกะ และสิงโตหั้งหมดไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เข้าดูถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น
10. แล้วพระวจนะแห่งพระเย毫不犹豫มายังชามูเอลว่า
11. เราเสียใจแล้วว่าเราได้ดังชาอุลเป็นกษัตริย์ เพราะเขารู้ได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำการตามบัญญัติของเรา และชามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫คืนยังรุ่ง
12. และชามูเอลรุกขึ้นแต่เข้าตู้เพื่อจะไปหาชาอุลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนชามูเอลว่า ชาอุลเสด็จมาที่ภูเขาคำรเมล และดูเหมือน ทรงมาสร้างที่รลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรือยไปจนลงไปถึงกีลกาล
13. และชามูเอลก็มาหาชาอุล และชาอุลเรียนท่านว่า ขอพระเย毫不犹豫อวยพระพรท่านเกิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเย毫不犹豫แล้ว
14. และชามูเอลกล่าวว่า ถ้าอย่างนั้นเสียงแกะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่ากระไร
15. ชาอุลตอบว่า เขาหั้งหลายได้นำมาจากคนอาณาเขต เพราะพากเพลได้ไว้วิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตว์บูชาแด่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราหั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น
16. แล้วชามูเอลจึงเรียนชาอุลว่า ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเย毫不犹豫ทรงสกับข้าพเจ้าอย่างไรคืนนี้ และชาอุลก็เรียนท่านว่า จงกล่าวไปเกิด
17. และชามูเอลเรียนว่า แม่ท่านเป็นแต่ผู้เลิกน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่ตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเย毫不犹豫ทรงจิ่มท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ
18. และพระเย毫不犹豫ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า 'จะไปทำลายคนอาณาเขตบนบานเสียงให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขางกว่าเขากจะถูกผลลัพธ์เสียหมด'

19. เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเย毫不犹豫 แต่ไปยกจวยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫
20. และชาลูเรียนชามูลอุลว่า ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเย毫不犹豫แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเย毫不犹豫ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุณตัวอาภากักษตริย์แห่งคนอามาเลขอมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลขออย่างสิ้นเชิง
21. แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์ชลยรวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกีลกาล
22. และชาลูออกล่าวว่า พระเย毫不犹豫ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชามากเท่ากับการที่จะเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเย毫不犹豫หรือ ดูเดิม ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้
23. เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนนาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความดื้อดึงก็เป็นเหมือนความช้ำช้าและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเย毫不犹豫 พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์
24. และชาลูเรียนชามูลอุลว่า ข้าพเจ้าได้กระทำนาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ลั่นเมิดพระบัญญัติของพระเย毫不犹豫และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเข้าทั้งหลาย
25. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยนาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเย毫不犹豫
26. และชาลูอุลเรียนชามูลอุลว่า ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเย毫不犹豫 และพระเย毫不犹豫ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์หนีอิสราเอล
27. พอชามูลอุลหันจะไป ชาลูกก็ได้ยืดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด
28. และชาลูอุลเรียนท่านว่า ในวันนี้พระเย毫不犹豫ได้ทรงถือราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน
29. ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มุสาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาไม่นุชย์ที่จะกลับใจไม่
30. ฝ่ายชาลูจึงเรียนว่า ข้าพเจ้าได้กระทำนาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน
31. ชาลูอุลจึงกลับตามชาลูลไป และชาลูกก็นมัสการพระเย毫不犹豫
32. แล้วชาลูอุลกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจะนำอาภาก Kashatriy ของคนอามาเลขอมาให้ข้าพเจ้า และอาภากก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อาภากกล่าวว่า ความขึ้นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว
33. ฝ่ายชาลูอุลกล่าวว่า ดาวของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไรบุตรฉันได้ มาดาของท่านจะไรบุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายฉันนั้น และชาลูอุลก็พันอาภากเสียเป็นท่อนๆ ต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ที่ในกีลกาล
34. ฝ่ายชาลูอุลก็ไปรมาท์ และชาลูกก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กีเบอาห์แห่งชาลูล

35. และชามูเอลไม่มาพบชาอุลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ชามูเอลได้โศกเศร้าเพราะชาอุล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับ
พระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ชาอุลเป็นกษัตริย์หนีออกจากเมือง

1. พระเยอโحاห์ตรัสกับชามูเอลว่า เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องชาอุลนานเท่าได้เล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เห็นอิสราเอลแล้ว จงเติมนำมันให้เต็มเข้าสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเดอะ เราจะใช้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮם เพราะว่าในหมู่พากบุตรชายของเขาราจดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา
2. ชามูเอลก็กราบทูลว่า ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าชาอุลได้ยินเขากคงจะร้ายพระองค์เสีย และพระเยอโحاห์ตรัสว่า จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยอโحاห์’
3. จงเชิญเจสซีมาที่การถวายสัตวบูชาหนึ่น แล้วเราจะดำเนินการให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะกระทำการใด เจ้าจะเงิบให้เราผู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า
4. ชามูเอลก็กระทำการตามที่พระเยอโحاห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮם พากผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั้นอภินาท่าน กกล่าวว่า ท่านมาอย่างสันติหรือ
5. และชามูเอลตอบว่า มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยอโحاห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวบูชาแก่เรา และชามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา
6. ออยู่เมื่อเข้าทั้งหลายมาแล้วท่านก้มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า ผู้ที่พระองค์ทรงให้เงิบไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยอโحاห์แน่แล้ว
7. แต่พระเยอโحاห์ตรัสกับชามูเอลว่า อย่ามองฉูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเข้า ด้วยเรามีใจยอมรับเข้า เพราะพระเยอโحاห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ฉู ด้วยว่ามนุษย์ฉูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยอโحاห์ทอดพระเนตรจริตใจ
8. แล้วเจสซีก็เรียกอาบีนาดับให้เดินผ่านหน้าชามูเอล ท่านกล่าวว่า พระเยอโحاห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้
9. แล้วเจสซีให้ชัมมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า พระเยอโحاห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้
10. แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าชามูเอล และชามูเอลบอกกับเจสซีว่า พระเยอโحاห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้
11. แล้วชามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า บุตรชายของท่านอยู่ที่นี่หมดแล้วหรือ เจสซีตอบว่า ยังมีคนสุดท้องอีกคนหนึ่ง ฉูเกิด เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่ และชามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาก็มาที่นี่
12. เจสซีก็ใช้คนไปนำเขามา ฝ่ายเขานี่เป็นคนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยอโحاห์ตรัสว่า จงลูกขึ้นเงิบตั้งเข้าไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ
13. ชามูเอลจึงนำขวดเข้าน้ำมันและเงิบตั้งเข้าไว้ท่ามกลางพี่ชายของเข้า และพระวิญญาณของพระเยอโحاห์ก็ส่วนทับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป และชามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามาห์
14. ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยอโحاห์ก็พรางจากชาอุล และวิญญาณชั่วจากพระเยอโحاห์ก็ทรงมาพรมชาอุล
15. และพากมหาดเล็กของชาอุลก็กราบทูลว่า ฉูเกิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมาพระองค์อยู่

16. ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หานที่มีฝีมือในการดีดพิณเข้าคุ้ม และต่อมามีอวัญญาณชี้ว่าจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เข้าดีดพิณเข้าคุ้มแล้วพระองค์จะหายดี
17. ชาอุลก์รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดีดพิณได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรารา
18. คนหนึ่งในพวงผู้รับใช้ชุดว่า ดูเดิม ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบนเลเอเม เป็นผู้มีฝีมือในการดีดพิณ เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาดในกิจกรรมงาน และเป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโไฮราท์ทรงสถิตกับเขา
19. เพราะฉะนั้นชาอุลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซีกล่าวว่า จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านผู้อยู่กับแก่นน้ำมาหาเรารา
20. และเจสซีก็จัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถุงหนังใส่น้ำอุ่นถุงหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ฝากไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายชาอุล
21. ดาวิดก็มาเฝ้าชาอุลและเข้ารับราชการ ชาอุลก์ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของชาอุล
22. และชาอุลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า เราขอร้องให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมายืนอยู่เบื้องหน้าเราเกิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา
23. อัญมາเมื่อวิญญาณชี้ว่าจากพระเจ้ามาสิงชาอุลเมื่อไร ดาวิดก็หยิบพิณเข้าคุ้มให้มีอดีดถวาย ชาอุลก์ทรงชูมือชี้นิ้วนี้ และหายดี และวิญญาณชี้ว่าก็พรากจากพระองค์ไป

1. ฝ่ายคณฟิลิสเตียกิรูบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เข้ามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโลสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยุдаห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโลสโคห์กับตำบลลาเชкар์ที่เอเฟสดัมมิม
2. และชาอุลกับคนอิสราเอลกิชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาร์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย
3. คนฟิลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขากั้นกลาง
4. มีผู้หนึ่งชื่อโกลิอั�เป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟิลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคึบ
5. เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าปันเชเบลเป็นหองสัมฤทธิ์
6. และสวมสนับแข็งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์แขวนอยู่ที่ป่า
7. ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพันทอผ้า ตัวหอกหนักหกร้อยเซเบลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขามาเดินออกหน้า
8. เขารอกมายืนตะโกนไปทางแนววิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายออกมากำทำการทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟิลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของชาอุลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวากเจ้า ให้เขางลงมาหาข้านี่
9. ถ้าเขารสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกราจะยอมเป็นข้าของพวากเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวากเจ้าต้องเป็นข้าของพวกรา และรับใช้เรา
10. และคนฟิลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเกิด
11. เมื่อชาอุลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟิลิสเตียคนนั้น เข้าทั้งหลายก็ห้อมใจและกลัวมาก
12. ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวอาฟราห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเล헴ในยุดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของชาอุล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก
13. บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามชาอุลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหัวปีเอลี อับ คันถดมาอาบีนาดับ และคนที่สามชัมมาห์
14. ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามชาอุลไปแล้ว
15. แต่ดาวิดกลับจากชาอุลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเล헴
16. คนฟิลิสเตียคนนั้นได้ออกมายืนอยู่ทั้งเข้าและยืนตั้งสี่สิบวัน
17. เจสซีสั่งดาวิดบุตรชายของตนว่า ข้าวคั่นนี้เฉพาะห์หนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันเจ้าไว้ให้พวกรพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็วๆ
18. และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเข้าด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกชีวิตร้อยไร แล้วรับของฝ่ากามาจากเข้าบ้าง
19. ฝ่ายชาอุลกับเข้าทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาร์สู้รบกับคนฟิลิสเตียอยู่
20. ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนำเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เข้า และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลาสตองกราวศึก
21. คนอิสราเอลกับคนฟิลิสเตียก็ยามาจะประทับกันกองทัพประจำกองทัพ
22. ดาวิดก็มองสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิงไปที่แนวรบไปทักษายพี่ชายของตน

23. เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเกิด คนฟิลิสเดียช้าเมืองก้า ยอดหหารที่ชื่อโกลิอัทธอกมาจากแวงรบฟิลิสเดีย กล่าว ห้ามอย่างเด็ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน
24. เมื่อบรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเข้าไป กลัวเขามาก
25. คนอิสราเอลพูดว่า เจ้าเคยเห็นคนที่อุกมาเน้นหรือ เขารอมาห้ามทายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครช่วยเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้วังศ์วานบิดาของเข้าเป็นคนยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล
26. และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างขวาว่า เขายังทำอย่างไรแก่คนที่ฆ่าคนฟิลิสเดียคนนี้ได้ และนำความเหยียดหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟิลิสเดียผู้มิได้เข้าสุนัตคนนี้คือครเล่า เขายังมาห้ามทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
27. ประชาชนก็ตอบเขายังเดียวกันว่า ผู้ที่ฆ่าเข้าได้ก็จะได้รับดังที่กล่าวมาแล้วนั้น
28. ฝ่ายเอลีอับพีชัยหัวปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอับก็กรอดาวิดกล่าวว่า เจ้าลงมาทำไม่ เจ้าทิ้งแกะไม่กี่ตัวที่ถินทุรกันดารไว้กับคริ ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเขารบกัน
29. ดาวิดจึงตอบว่า ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ
30. เขายังหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขายังคราวก่อน
31. เมื่อเข้าห้องหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เข้าห้องหลายก็เล่าความให้ชาลูกทราบ ชาลูกจึงใช้คนให้มาตามดาวิด
32. ดาวิดก็ทูลชาลูกว่า อย่าให้จิตใจของผู้ใดฝ่อไปเพื่อช่วยคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสรุบกับคนฟิลิสเดียคนนี้
33. และชาลูกกล่าวว่า ดาวิดว่า เจ้าไม่สามารถที่จะไปสรุบกับชายฟิลิสเดียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขายังคงทารณาญศึกษาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว
34. แต่ดาวิดทูลชาลูกว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแพะแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากผุ่ง
35. ข้าพระองค์ก็ได้ตามผู้มัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากการปากของมัน ถ้ามันลูกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย
36. ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฟ้าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิสเดียผู้มิได้เข้าสุนัตคนนี้ก็เป็นเหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเข้าได้ห้ามทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
37. และดาวิดทูลต่อไปว่า พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเดียคนนี้ และชาลูกจึงตรัสแก่ดาวิดว่า จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า
38. แล้วชาลูกก็ทรงเอาเครื่องอาuzziของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเข้า และสวมเสื้อเกราะให้เขา

39. และดาวิดก็คาด觎าทับเครื่องอาuzzi เขากล่องเดินดูก็เห็นว่าใช่ไม่ได้ เพราะเขาไม่เชิน แล้วดาวิดจึงทูลชาอุลว่า ข้าพระองค์จะสัมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่เชิน ดาวิดจึงปลดออกเสีย
40. แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้หักก้อน จึงใส่ในเยี่่่ามผู้เลี้ยงแกะของเขานในถุงของเขาก และมือถือสlingอยู่ เขาถือเข้าไปใกล้คนพีลิสเตี่ยคนนั้น
41. คนพีลิสเตี่ยนั้นก็อกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า
42. เมื่อคนพีลิสเตี่ยมมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขามาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้าแห้งๆ
43. คนพีลิสเตี่ยจึงพุดกับดาวิดว่า ข้าเป็นหมาหรือเจ้าถือไม้เท้ามาข้า และคนพีลิสเตี่ยคนนั้นก็แซ่ดดาวิดออกนามพระของตน
44. คนพีลิสเตี่ยพุดกับดาวิดว่า มาหาข้านี่ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้แนกในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน
45. แล้วดาวิดก็พุดกับคนพีลิสเตี่ยคนนั้นว่า ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยด้าบ ด้วยหอกและด้วยหอกซัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ท้าทายนั้น
46. ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนี้ข้าพเจ้าจะให้เศษของกองทัพพีลิสเตี่ยแก่นกในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล
47. และชุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยด้วยด้าบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย
48. ออยู่มาเมื่อคนพีลิสเตี่ยคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อประดิษฐ์ ดาวิดก็วิงเข้าหาแแนวรบเพื่อปะทะกับคนพีลิสเตี่ยคนนั้นอย่างรวดเร็ว
49. และดาวิดเอามือลัวงเข้าไปในเยี่่่ามหิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสling ถูกคนพีลิสเตี่ยคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขากลั้มหน้าคำว่าลงที่ดิน
50. ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนพีลิสเตี่ยคนนั้นด้วยสling และก้อนหินก้อนหนึ่ง และคร่าคนพีลิสเตี่ยคนนั้นลง และฆ่าเข้าเสีย ดาวิดไม่มีด้าบทอยู่ในมือ
51. ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิงไปยืนอยู่หนีคนพีลิสเตี่ยคนนั้น หิบด้าบของเขาก็อกจากผักผ่าเข้าเสียและตัดศีรษะของเขากลับเสียด้วยด้าบเล่มนั้น เมื่อคนพีลิสเตี่ยเห็นว่ายอดทหารของเขายตายเสียแล้วก็พากันหนีไป
52. คนอิสราเอลกับคนญูดาห์ก็ลุกขึ้น荷ร้องไถ่ติดตามคนพีลิสเตี่ยใกล้ไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารพีลิสเตี่ยที่บ้าดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากชาาราอิม "ใกล้ไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน"
53. และคนอิสราเอลก็กลับมาจากการไล่ติดตามคนพีลิสเตี่ย และมาปล้นค่ายของเขาก
54. ดาวิดก็นำศีรษะของคนพีลิสเตี่ยคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาก็อเครื่องอาuzziของเขาว่าที่เต็นท์ของตนแล้ว
55. เมื่อชาอุลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนพีลิสเตี่ย จึงตรัสกามอับเนอร์เม่ทพของพระองค์ว่า อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของคริส และอับเนอร์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนได้ ข้าพระองค์ไม่ทราบ
56. กษัตริย์จึงรับสั่งว่า ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของคริส

57. เมื่อดาวิดกลับมาจากการฝ่าคนพีลิสเตีย อับเนอร์ก์มาพาตัวเข้าไปฝ่าชาอูลถือศิริยะของคนพีลิสเตียคนนั้นไปด้วย
58. ชาอูลจึงตรัสตามเขาว่า เจ้าหนูม่อຍ เจ้าเป็นลูกของไดร และดาวิดทูลว่า ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจษฎีชาวนะเลเข้มผู้รับใช้ของพระองค์

1. อญญาเมื่อดาวิดทูลชาอุลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครรักได้ร่วมกับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของท่านเอง
2. และวันนั้นชาอุลก็ทรงกักตัวเธอไว้ “ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ
3. แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญาภัยกับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของท่านเอง
4. โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมอให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย
5. และดาวิดก็ออกไปประพฤติตัวอย่างเฉียบขาดไม่ร่าชาอุลจะใช้เชือปี ณ ที่ใด ดังนั้นชาอุลจึงทรงตั้งเดือห้อยเหนือนကรบหั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการหั้งปวงของชาอุลด้วย
6. อญญาเมื่อดาวิดกลับมาจากการผ่าคนฟิลิสเดียันนั่นกำลังเดินทางอยู่ พากผู้หญิงก้ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ชาอุล ด้วยรำมนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี
7. และเมื่อพากผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า ชาอุลผ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดผ่าคนเป็นหมื่นๆ
8. ชาอุลทรงกรีวันัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า เขาสรรเสริญดาวิดว่าผ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเขาว่าผ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่าจากราชการอาณาจักร
9. ชาอุลก็ทรงใช้สายตาจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
10. อญญาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชี้ว่าจากพระเจ้าก็เข้าสิงชาอุล ชาอุลก็ทรงพยายามณอยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังดีดพินอย่างที่เธอเคยดีดถ่ายทุกวันมา ชาอุลทรงถือหอกอยู่
11. และชาอุลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนีกกว่า ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง
12. ชาอุลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพระจากชาอุลแล้ว
13. ดังนั้นชาอุลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าอกอყูต่อหน้าประชาชน
14. ดาวิดกระทำอย่างเฉียบขาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ
15. เมื่อชาอุลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉียบขาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด
16. แต่คนอิสราเอลและคนญูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าอกอကต่อหน้าเข้าหั้งหลาย
17. ฝ่ายชาอุลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า ดูເຕີດ ນີ້ຄົວບຸຕຣສາວຄນໂດຂອງເຮົາຊື່ມເມຣາບ ເຮຈະມອບແມ່ນາງໃຫ້ເປັນກຣຍາຂອງເຮົາ ຂອແຕ່ເຮອຈົງເປັນຄນກລ້າຫາຍູແລະສູ້ສຶກຂອງພຣະເຢໂຫວາທ໌ເທົ່ານັ້ນ ເພຣະชาອຸລทรงດໍາລົງວ່າ ອຢ່າໄໝມືອຂອງເຮາແຕະຕ້ອງເຂາເລຍ ໄກ້ມືອຄນີລິສເຕີຍແຕະຕ້ອງເຂາດີກວ່າ
18. ดาวิดทูลชาอุลว່າ ในอิสราเอลขໍາພຣະອົງຄົ້ນຜູ້ໄດ້ ຂີວິຕຂອງຂໍາພຣະອົງຄົ້ນອະໄຣ ທີ່ວີເວືອນບຣພບຸຮູ່ຂອງຂໍາພຣະອົງຄົ້ນຜູ້ໄດ້ ທີ່ຂໍາພຣະອົງຄົ້ນຄວຈະເປັນຮາໜບຸຕຣເຂຍຂອງກັບຕຣີ
19. ແຕ່ອญญา เมื่อถึงเวลาທີ່ຈະทรงยกເມຣາບຮາທີ່ຂອງชาອຸລໃຫ້ເປັນກຣຍາຂອງดาวิด ແມ່ນາງກົງຍົກໃຫ້ເປັນກຣຍາຂອງອາດຣີເອລ໌ຈາວເມໂທລາທ໌

20. ฝ่ายมีค่าจราชนิชาตของชาอุลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลชาอุล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์
21. ชาอุลทรงตำริว่า ให้รายกแม่นางให้แก่เชอ แม่นางจะได้เป็นกับดักเชอ และมือของคนฟิลิสเดียวจะได้ต่อสู้เชอ ดังนั้นชาอุลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า วันนี้เชอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน
22. ชาอุลทรงบัญชามหาดเล็กว่า จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า 'ดูเดิด กษัตริย์พอพระทัยในเชอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเชอ เพราะฉะนั้นจงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เดิด'
23. และมหาดเล็กของชาอุลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถ้ามว่า ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย
24. และมหาดเล็กของชาอุลจึงทูลว่า ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้
25. ชาอุลจึงรับสั่งว่า เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า 'กษัตริย์ไม่มีพระประஸงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนังป้ายองคชาตของคนฟิลิสเดียวกันหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรุของกษัตริย์' ฝ่ายชาอุลทรงตำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟิลิสเดียว
26. และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป
27. ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเชอ ได้ผ่าคนฟิลิสเดียวเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนังป้ายองคชาตของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเชอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ชาอุลจึงยกมีค่าจราชนิชาตของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด
28. ชาอุลทรงเห็นและทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีค่าจราชนิชาตของชาอุลรักเชอ
29. ชาอุลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นชาอุลจึงเป็นศัตรุของดาวิดเรื่อยมา
30. บรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเดียวก็อกมาทำสังคม ต่อมามีเชาทั้งหลายจะอกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลี่ยวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของชาอุล ชื่อเสียงของเชอจึงโด่งดังมาก

1. ชาอุลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เข้าทั้งหลายมาด้วยเสียง
2. แต่โยนาธานราชบุตรของชาอุลพอยู่ในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า ชาอุลแสดงจุดอ่อนของจันทร์จะจะ
เชือเสียง เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ดีจนพรุ่งนี้เช้า จงอยู่เสียงในที่ลับซ่อนตัวไว้
3. และจันจะออกไปยืนอยู่ข้างๆแสดงจุดอ่อนในทุ่งนาที่เชืออยู่ และจันจะกราบทูลแสดงจุดอ่อนด้วยเรื่องของเชือ ถ้าจันนรู้เรื่อง
อะไรจะบอกให้ทราบ
4. โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ชาอุลราชบิดาฟังทูลว่า ขออัชติริย์อย่าทรงกระทำบ้าปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย
 เพราะดาวิดหาได้กระทำบ้าปติได้ต่อพระองค์ไม่ และการงานของเชือเป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี
5. เพราะเชือเสียงชีวิตของตน และประหารคนพลีสเตียนนั้น และพระเยื้อราห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่าง
ให้กลุ่มเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ในพระองค์จึงจะกระทำบ้าปต่อโลหิตที่
ไร้ความผิด ด้วยการมาด้วยเสียงอย่างปราศจากเหตุผล
6. ชาอุลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและชาอุลจึงปฏิญาณว่า พระเยื้อราห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นใจ ดาวิดจะไม่ต้อง⁴
ถูกประหารชีวิตเลยจันนั้น
7. และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เชือทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าชาอุล
และดาวิดได้เข้าเฝ้าชาอุลอย่างแต่ก่อน
8. สมครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนพลีสเตียน และได้ฆ่าพันเสียเป็นอันมาก เข้าทั้งหลายจึงหนีไปเสีย
จากเชือ
9. และวิญญาณชั่วจากพระเยื้อราห์ก็เข้ามาสิงชาอุล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหกอยู่ และดาวิดก็
กำลังดีดพินถวาย
10. และชาอุลทรงฟุ่งหกหมายปักดาวิดให้ติดฝาผนัง แต่เชือก็หลบหนีพระพักตร์ชาอุลไป ชาอุลจึงทรงฟุ่งหกติด
ผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น
11. ชาอุลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเชือ และเพื่อจะมาช่วยเชือเสียงในเวลาเช้า แต่มีคาการร้ายของดาวิด
บอกดาวิดว่า ถ้าคืนนี้เชือไม่ช่วยชีวิตของเชือให้พ้น พรุ่งนี้เชือจะถูกฆ่าตาย
12. มีคากลึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเชือก็หนีรอดไป
13. มีคากลึงได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนบนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้
14. เมื่อชาอุลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคากลตอบว่า เขายังไม่สบาย
15. และชาอุลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สังว่า จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย
16. เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูแล้ว รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนบนแพะอยู่ที่ศีรษะ
17. ชาอุลรับสั่งถ้ามีคากลว่า 'ในเจ้าจึงหลอกหลวงเรา และปล่อยให้ฉันไปเกิด จะให้ฉันฆ่าเชือทำไม่เล่า'
18. ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เชือมาหาชามูอลที่เมืองรามาห์ และเล่าทุกเรื่องที่ชาอุลได้ทรงกระทำแก่เชือให้ชามูอลฟัง

เชือและชามูเอลกีไปอยู่เสียที่นาโยท

19. มีคันไปทูลชาอุลว่า ดูເຕີດ ດາວິດອູ່ທີ່ນາໂຍທໃນເມືອງຮາມາທີ່
20. ชาອຸລກີ້ຮັບສັ່ງໃຫ້ຜູ້ສື່ສາຮໄປຈັບດາວິດ ແລະເມື່ອເຂົາໄປເຫັນໜູ່ຜູ້ພຍາກຣົນກຳລັງພຍາກຣົນອູ່ ແລະໝາມູເລຍື່ນເປັນທັວໜ້າເຂົາທັງໝາຍ ພະວິญญาນຂອງພະເຈົ້າກົມາສົດກັບຜູ້ສື່ສາຮຂອງชาອຸລ ແລະເຂົາທັງໝາຍກົບພຍາກຣົນດ້ວຍ
21. ເມື່ອມີຄນໄປທຸລູ້ຈາອຸລ ພຣະອອງຄົກທຽງໃຊ້ຜູ້ສື່ສາຮອືນໄປ ແລະຄນແລ່ລ່ານັ້ນກົບພຍາກຣົນດ້ວຍ ຈາອຸລທຽງໃຊ້ໃຫ້ຜູ້ສື່ສາຮໄປຄົງທີ່ສາມ ເຂົາທັງໝາຍກົບພຍາກຣົນດ້ວຍ
22. ຈາອຸລກີ້ເສດີຈໍໄປທີ່ຮາມາທີ່ເອງ ມາຄື່ນປອນ້າໃຫຍ່ທີ່ໃນເມືອງເສດຖະກິນ ແລະຮັບສິ່ງຄາມວ່າ ທາມູເລຍື່ນກັບດາວິດອູ່ທີ່ໃຫ້ ມີຄນທຸລວ່າ ດູເຕີດ ເຂົາທັງສອງອູ່ທີ່ນາໂຍທໃນເມືອງຮາມາທີ່
23. ພຣະອອງຄົກຈຶ່ງເສດີຈໍໄປທີ່ນັ້ນຍັງນາໂຍທໃນເມືອງຮາມາທີ່ ແລະພະວິญญาນຂອງພະເຈົ້າທຽງສົດກັບພຣະອອງຄົກດ້ວຍ ທຽງດໍາເນີນພລາງພຍາກຣົນພລາງຈົນເສດີຈຶ່ງນາໂຍທທີ່ເມືອງຮາມາທີ່
24. ພຣະອອງຄົກທຽງດອດລອງພຣະອອງຄົກອົກດ້ວຍ ແລະກົບພຍາກຣົນຕ່ອ້ອນໜ້າທາມູເລຍ ແລະບຣາທມເປົ້າລືອກາຍອູ່ຕລອດວັນນັ້ນແລະຕລອດຄືນນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງພຸດກັນວ່າ ຈາອຸລອູ່ໃນຈຳພວກຜູ້ພຍາກຣົນດ້ວຍຫຼືອ

1. ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามาท์ และมหาโยนาธานกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดมาป้อนไดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงชีวิตของข้าพเจ้า
2. และโยนาธานจึงตอบเชอว่า ขอพระเจ้าอย่ายกให้เป็นเช่นนั้นเลย เชอไม่ต้องตายดอก ดูเดิด เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่น้อยสิ่งใดโดยมิให้ฟันธุ์ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันแล้ว คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่
3. ดาวิดจึงปฏิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า 'อย่าให้โยนาธานธุ์เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเคราะใจ' พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นั่นได และท่านมีชีวิตอยู่แน่นั่นได ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยังเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น
4. โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า จิตใจเชอประณາอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเชอ
5. ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า ดูเดิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในหุ่งน้ำจนถึงเย็นวันที่สาม
6. ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า 'ดาวิดได้วิงวอนขอลาข้าพรองค์รีบกลับไปเมืองเบชเลเอมเมืองของตน เพราะที่นั่นทั้งครอบครัวทำการถวายสัตว์บุชาประจำปี'
7. ถ้าพระองค์รับสั่งว่า 'ดีแล้ว' ผู้รับใช้ของท่านก็ตีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริว ก็ขอทราบเดิดว่า พระองค์ดำเนินการร้าย
8. เพราฉันนั้นขอท่านกรุณากระทำการแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจริง เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านนำข้าพเจ้าเสียเองเดิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม่
9. โยนาธานจึงกล่าวว่า อย่าให้มีวีแวรอย่างนี้เลยนะ ถ้าฉันทราบว่าเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเชอ ฉันจะไม่ไปบอกเชอหรือ
10. แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุเดิม ใจจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้
11. และโยนาธานบอกดาวิดว่า มาเดิด ให้เราเข้าไปในหุ่งนา เข้าหั้งสองจึงเข้าไปในหุ่งนา
12. และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หยิ่งดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูเดิด ถ้ามีอะไรเดิดต่อดาวิด และฉันจะไม่เช็คนไปบอกเชอที่เดียว
13. ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและยิ่งหนักกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเชอ ฉันจะบอกเชอให้ทราบ และส่งให้เชอหนึ่งไปให้พันภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเชอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน
14. ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเชอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย
15. ขออย่าตัดความกรุณาของเชอที่มีต่องค์วานของฉันเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรุทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว
16. โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศ์วานของดาวิดว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรุของดาวิดเดิด
17. และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเชอ เพราะท่านรักเชออย่างกับรักชีวิตของตนเอง

18. แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่งของเธอจะว่างอยู่
19. เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระทำนั้น และคงอยู่ข้างศิลาเอเชล
20. ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า
21. และดูเดิม ฉันจะใช้เด็กไปสั่งว่า 'จงไปหาลูกธนู' ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า 'ดูเดิม ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา' แล้วขอเรือเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์ແเนี้นให้ เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันแน่น
22. แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า 'ดูเดิม ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน่น' เธอจงไปเดิน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงสั่งเรือไปแล้ว
23. ส่วนเรื่องที่เธอและฉันได้พูดกันนั้น ดูเดิม พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรอและฉันเป็นนิตย์
24. ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร
25. กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนือร์นั่งอยู่ข้างชาอูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่
26. อย่างไรก็ได้ในวันนั้นชาอูลมีได้ตั้งสປประการได้ เพราะทรงคำว่า ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขากองมลทิน เขากองมลทินแน
27. อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และชาอูลก็ตั้งสักกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า 'ทำไมบุตรเจสซีมีได้มารับประทานอาหาร ทั้งวนนี้และวันนี้'
28. โยนาธานทูลตอบชาอูลว่า ดาวิดได้วิงวอนขอลาข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม
29. เขาว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบุชาในเมืองและพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า' ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีได้มาที่โถะของกษัตริย์
30. แล้วความกริวของชาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตั้งสักกับท่านว่า 'เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซีมาให้ความอับอายแก่เจ้าเอง และให้ความอับอายแก่ความเปลี่ยนแปลงแม่ของเจ้า'
31. ทราบได้ที่ลูกของเจสซีมีชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่
32. แล้วโยนาธานจึงทูลตอบชาอูลพระราชบิดาของท่านว่า 'ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขายังได้กระทำการผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า'
33. แต่ชาอูลได้ทรงฟังหูกไส่ท่านเพื่อจะฟ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่า พระราชบิดาของท่านหมายจะฆ่าดาวิดเสีย
34. โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโถะด้วยความโกรธยิ่งนัก มีได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเคร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หมายนามาให้ดาวิด
35. ต้อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง

36. และท่านสั่งเดกนั้นว่า จงวิ่งไปหาลูกธนูที่จันยิงไป เมื่อเดกนั้นวิ่งไป โญนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป
37. และเมื่อเดกนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโญนาธานยิงไปนั้น โญนาธานก็ร้องสั่งเดกนั้นว่า ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน่นไม่ใช่หรือ
38. และโญนาธานร้องสั่งเดกนั้นว่า จงวิ่งไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่ เด็กของโญนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน
39. แต่เดกนั้นไม่ทราบเรื่อง โญนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ
40. และโญนาธานก้มอบอาสาของท่านให้เดกนั้น และบอกเขาว่า ไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง
41. เมื่อเดกนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่พิศใต้ ชบหนาลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และหั้งสองกีจุบกัน และร้องให้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน
42. โญนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า ขอจงไปเป็นสุขเดด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวา ห์ว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเชอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเชอสีบไปเป็นนิตย์' ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโญนาธานก็เข้าไปในเมือง

1. แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนนห้าหาทิเมเลคบูโรหิต และอาทิเมเลคตัวสั่นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน
2. ดาวิดจึงพูดกับอาทิเมเลคบูโรหิตว่า กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น' ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพากผู้รับใช้ณ ที่แห่งหนึ่ง
3. ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ในมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรือจะไร้เงื่อนไขก็ได้
4. บูโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดายังไงเลย แต่มีขนมปังบริสุทธิ์ ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน
5. และดาวิดก็ตอบท่านบูโรหิตว่า ที่จริง ตั้งแต่เรารอกราไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลาย ประมาณสามวัน และภาชนะของคนหนุ่มก็บริสุทธิ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาว่ายแล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภาชนะแล้ว
6. ดังนั้นบูโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโซวาท์ เพื่อวางบนปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่าันออกไป
7. ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของชาลูล มีธุระต้องเฝ้าพระเยโซวาท์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนເອໂດມ เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของชาลูล
8. และดาวิดกล่าวแก่ออาทิเมเลคว่า ท่านไม่มีหอกหรือดาบดิดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน
9. บูโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า ดาบของโกลิอัคคนพลิสเตีย ซึ่งท่านจะเสียที่หุบเขาเอลาห์นัน ดูເຄີດ ยังห่อผ้าอยู่ที่ข้างหลังເອົຟດ ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอ้าไปເຄີດ นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มีดาบอื่นอีก และดาวิดกล่าวว่า 'ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าເຄີດ'
10. และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ชาลูลไปหาอาศัยกษัตริย์เมืองกัท
11. และมหาดเล็กของอาทิชูลว่า ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขายังได้เต้นรำและขับเพลงรับกันหรือว่า 'ชาลูลผ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดผ่าคนเป็นหมื่นๆ'
12. และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวอาทิชกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก
13. ท่านจึงเปลี่ยนอาภกปริยาต่อหน้าเข้าทั้งหลาย และกระทำการเป็นคนบ้าในเมืองเข้า เที่ยวกาໄวที่ประตุร้า และปล่อยให้น้ำลายไหลลง persecrea
14. อาทิชจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า ดูເຄີດ เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำใหม่
15. ข้าขาดคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนี้มาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ

1. ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอุดลัม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหาท่านที่นั่น
2. แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจกับกันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเข้าทั้งหลาย มีคนมากว่าสูญกับท่านประมาณสี่ร้อยคน
3. ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในแหน่งโน้มอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโน้มอับว่า ขอโปรดให้มีบิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เดิม จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเจ้าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า
4. และท่านก็นำบิดามารดามาฝ่ากษัตริย์แห่งโน้มอับ และท่านหั่งสองก้าศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้ามแข็ง
5. แล้วผู้พยากรณ์ก้าดกล่าวแก่ดาวิดว่า ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้ามแข็งนี้เลย จงไปเข้าในแหน่งโน้มญาห์เดิม ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในป่าเช雷ท
6. ฝ่ายชา奥ูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นชา奥ูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ได้ตั้นไม้แห่งหนึ่งที่รามาห์ ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์)
7. และชา奥ูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า เจ้าทั้งหลายพากคนเบนนายมิน จงฟังเดิม บุตรของเจสซีจะให้นาและสวนอุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ
8. เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกับภูต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธ์ไม่ดีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลูกบั้นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คงอยู่ด้วยกันเราอยู่อย่างทุกวันนี้
9. โดยคนเอโ-dom ซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของชา奥ูลจึงทูลตอบว่า ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโนนมาหาอาทิเมเลคบุตรอาทิทุบ
10. แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสบียงอาหาร และให้ด้าบทองโกลิอัทคนฟีลิสเตียแก่ท่านไป
11. แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาทิเมเลคบุโหริต บุตรชายอาทิทุบ และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นบุโหริตเมืองโนน ทุกคนก็มาหากษัตริย์
12. และชา奥ูลตรัสว่า บุตรอาทิทุบเอ่ย จงฟังเดิม เขากลูลตอบว่า เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี่
13. และชา奥ูลตรัสแก่เขาว่า ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกับภูต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขันมปังและด้าบทแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เข้า เขาจึงลูกขึ้นต่อสู้เรา และคงอยู่ด้วยกันเราอยู่อย่างทุกวันนี้
14. และอาทิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ได้เล่าที่จะสัตย์ชื่อย่างดาวิด พระราชนบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหาราชของครักช์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชนั้นกของพระองค์
15. แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเข้าจริงหรือ เปล่าเลย ขอ กษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศ์วานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่ามากหรือน้อย
16. กษัตริย์ตรัสว่า อาทิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย
17. และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหาราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า จงหันมาประหารบุโหริตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามีอ

ของเขายุ่งกับดาวิดด้วย เขายังแล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรารู้ แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันบุหริทของพระเยโฮวาห์

18. และกษัตริย์จึงตรัสกับโడekoว่า เจ้าจะหันไปฟันบุหริทเหล่านั้น โโดekoคนเอโdomกหันไปฟันบรรดาบุหริท ในวันนั้นเขาจ่ายบุคคลที่สวมเอฟอดผ้าป่าเปียแพรสิบหัวคน
19. และเข้าประหารโนบเมืองของบุหริทเสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูดนม วัว ลา และแกะ
20. แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิทุน ชื่ออาบียาธาร์ได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป
21. อาบียาธาร์กับอดาวิดว่าชาอูลได้ประหารบุหริทของพระเยโฮวาห์เสีย
22. ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธารว่า ในวันนั้นเมื่อโโดekoคนเอโdomอยู่ที่นั้น เราจะแล้วว่า เขาจะต้องทูลชาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน
23. จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่ากลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงชีวิตของท่านเก็บแสวงชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราเราจะพ้นภัย

1. แล้วพวกเขาก็บอกดาวิดว่า ดูเถิด คนพีลิสเดียวกับที่กำลังรบเมืองเคอีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน
2. ดาวิดจึงทูลถามพระเย毫不犹豫ว่า ครัวที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนพีลิสเดียวกันหรือไม่ และพระเย毫不犹豫ตรัสกับดาวิดว่า จงไปต่อสู้คนพีลิสเดียวกับที่ช่วยเมืองเคอีลาห์ให้พั้น
3. แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า ดูเถิด เรายังไนยูไนด์ก็ยังกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปป้องเคอีลาห์สู้รบกับกองทัพของพีลิสเดียวกับเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าได
4. แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเย毫不犹豫วีก และพระเย毫不犹豫ตรัสตอบท่านว่า จงลุกขึ้นลงไปป้องเคอีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนพีลิสเดียวกับเราไว้ในมือของเจ้า
5. และดาวิดกับคนของท่านก็ไปป้องเคอีลาห์ต่อสู้กับคนพีลิสเดียวกับเราสัตว์เลี้ยงของเข้าไป และผ่าพื้นเข้าทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นเหลวดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคอีลาห์ให้พั้น
6. อยู่มาเมื่ออาบียาธารบุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคอีล้านั้น เขานำอโพอุดลงมาด้วย
7. มีคนไปทูลชาอุลว่า ดาวิดมาที่เคอีลาห์แล้ว ชาอุลจึงตรัสว่า พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เข้าเข้าไปในเมืองที่มีประดุจและดาล เขาก็ขังตัวเองไว้
8. และชาอุลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสังเณร ให้ลงไปป้องเคอีลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้
9. ดาวิดทราบว่าชาอุลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพุดกับอาบียาธารบุตรให้ตัวว่า จงนำเอาเออโพอุดมาที่นี่เถิด
10. ดาวิดกราบทูลว่า ข้าแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินแน่ว่า ชาอุลหาช่องที่จะมายังเคอีลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้ เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ
11. ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ชาอุลจะเสด็จลงมาดังที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินนั้นหรือ ข้าแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เกิด และพระเย毫不犹豫ตรัสว่า เขามาจะลงมา
12. แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของชาอุลหรือ และพระเย毫不犹豫ตรัสว่า เข้าทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้
13. แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคอีลาห์ และเข้าทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เข้าจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลชาอุลว่า ดาวิดหนีไปจากเคอีลาห์แล้ว ชาอุลก็ทรงเลิกการติดตาม
14. และดาวิดก็อยู่ในถินทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแคนเนื้อกเข้าแห่งถินทุรกันดารศิฟ และชาอุลก็ทรงแสวงท่านทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของชาอุล
15. และดาวิดเห็นว่าชาอุลได้ทรงออกมาระแสวงชีวิตของhero ดาวิดอยู่ในถินทุรกันดารศิฟที่ป่าไม้
16. และโยนาธานราชบุตรของชาอุลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของheroให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า
17. โยนาธานพูดกับheroว่า อย่ากลัวเลย เพราะว่ามือของชาอุลเสด็จพ่อของฉันจะหาheroไม่พบ heroจะได้เป็นกษัตริย์เหนือนอิสราเอล และฉันจะเป็นอุปราช ชาอุลเสด็จพ่อของฉันก็ทรงเรื่องนี้ด้วย
18. และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 ดาวิดยังค้างอยู่ที่ป่าไม้ และโยนาธานก็กลับไปวัง

19. ฝ่ายชาวศิพได้ขึ้นไปหาชาอุลที่กิเบอาห์ทูลว่า ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกรข้าพระองค์ ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้ บนเนินเขาคือลาห์ ซึ่งอยู่ใต้เยซิโมน มีใช้หรือ
20. ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยโปรดนาทีจะลงไป ฝ่ายพวกรข้าพระองค์จะมอบเข้าไว้ในหัตถ์ของกษัตริย์
21. และชาอุลตรัสว่า ขอพระเยื้อวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่พวกรท่าน เพราะพวกรท่านปราณีเรา
22. จะไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ครเด็นเข้าที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข่าวว่า เขานลัดนัก
23. เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ซุ่มว่าเข้าซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไป กับท่าน ต่ำถำเข้าอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขานในบรรดาคนญูด้าห์ที่นับเป็นพันๆ
24. เขาก็หายก็ลูกขึ้นไปยังศิฟก่อนชาอุล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยซิโมน
25. ชาอุลกับคนของพระองค์ก็แสวงท่าน มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อชาอุล ทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน
26. ชาอุลเสด็จไปฟากภูเข้าข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเข้าข้างโน้น ดาวิดก็รีบหนีจากพระพักตร์ชาอุล เพราะชาอุลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ
27. แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลชาอุลว่า ขอรับเสด็จกลับ เพราะคนพีลิสเดียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน
28. ชาอุลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับพีลิสเดีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเส-ลาญามาเลคอท
29. ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกดี

1. อุญญาเมื่อชาอุลสेतีจกลับจากการไล่ตามคนพิลิสเดียวแล้ว มีคนมาทูลว่า ดูເຄີດ ດາວິດຍູ້ໃນຄື່ນທຸກັນດາມເມືອງເອນເກົດ
  2. ແລ້ວชาອຸລກີທຽບນໍາພລທີ່ຕັດເລື່ອກຈາກບຣດາຄນອີສຣາເອລແລ້ວສາມພັນຄນໄປແສວງຫາດາວິດກັບຄນຂອງທ່ານທີ່ທີ່ເລີຍພາ
  3. ແລະພຣະອງຄີເສັດຈຳມາທີ່ຄອກແກຣມທາງ ມີສັ້ອຢູ່ສຳໜຶ່ງທີ່ນັ້ນ ແລະชาອຸລກີເສັດຈຳເຂົ້າໄປສ່ງທຸກໆ ຝ່າຍດາວິດກັບຄນຂອງທ່ານນັ້ນຍູ້ທີ່ສ່ວນເສົາທີ່ສຸດຂອງສຳ
  4. ຄນຂອງດາວິດກີເຮັຍນທ່ານວ່າ ດູເຄີດ ວັນນີ້ເປັນວັນທີພຣະໂໂສວາທ໌ຮສກັບທ່ານວ່າ 'ດູເຄີດ ເຮັດມອບສັດຖຸຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນມືອຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ທຳກັບເຂາຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນຄວາ' ແລ້ວດາວິດກີລຸກໜີ້ເຂົ້າໄປຕັດໝາຍຈລອງພຣະອງຄີຂອງชาອຸລຍ່າງລັບງ
  5. ຕ່ອມາກາຍຫັ້ງໃຈຂອງດາວິດກີຕໍ່ທຳໜີຕົວທ່ານເອງ ເພຣະທ່ານໄດ້ຕັດໝາຍຈລອງພຣະອງຄີຂອງชาອຸລ
  6. ທ່ານວ່າແກ່ຄນຂອງທ່ານວ່າ ຂອພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບໜ້າມໄມ້ໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າກະທຳສິ່ງນີ້ຕ່ອເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພເຈົ້າ ທີ່ນີ້ເປັນຜູ້ທີ່ພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບເຈີມຕັ້ງໄວ້ ຄື່ອທີ່ຈະເຫັນມີອອກຕ່ອສູ້ກັບທ່ານ ດ້ວຍວ່າທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບເຈີມໄວ້
  7. ດາວິດກີໜ້າມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍຄ້ອຍຄຳເຫັນນີ້ ແລະໄໝຍອມໃຫ້ເຂາທັງໝາຍທຳຮ້າຍชาອຸລ ແລະชาອຸລກີທຽບລຸກໜີ້ນອກຈາກສຳເສັດຈຳໄປຕາມທາງຂອງພຣະອງຄີ
  8. ກາຍຫັ້ງດາວິດກີລຸກໜີ້ດ້ວຍ ແລະອອກໄປຈາກຄ້າຮ້ອງທຸລ່າຈາອຸລວ່າ ຂ້າແຕ່ກັບຕົວຢ່າງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພຣະອງຄີ ແລະເມື່ອชาອຸລທຽບເໜື້ອວຸດ ດາວິດກີກຳນົດຄື້ນດິນກາບໄວ້
  9. ແລະດາວິດທຸລ່າຈາອຸລວ່າ 'ໃຈນພຣະອງຄີທຽບພັ້ນຄ້ອຍຄຳຂອງຄນທີ່ກ່ລ່ວວ່າ 'ດູເຄີດ ດາວິດແສວງທີ່ຈະທຳຮ້າຍພຣະອງຄີ'
  10. ດູເຄີດ ວັນນີ້ພຣະເນຕຣຂອງພຣະອງຄີປະຈັກໝໍແລ້ວວ່າ ພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບມອບພຣະອງຄີໃນວັນນີ້ໄວ້ໃນມືອຂອງຂ້າພຣະອງຄີທີ່ໃນສຳ ແລະບາງຄນໄດ້ຂອໃຫ້ຂ້າພຣະອງຄີປະຫາພຣະອງຄີເສີຍ ແຕ່ຂ້າພຣະອງຄີໄດ້ໄວ້ພຣະນົມຂອງພຣະອງຄີ ຂ້າພຣະອງຄີພຸດວ່າ 'ຂ້າພເຈົ້າຈະໄມ່ຢືນມີອອກທຳຮ້າຍເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພເຈົ້າ ເພຣະພຣະອງຄີເປັນຜູ້ທີ່ພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບເຈີມໄວ້'
  11. ຍິ່ງກວ່ານັ້ນເສັດຈຳພ່ອຂອງຂ້າພຣະອງຄີໄດ້ຂອດໝາຍຈລອງພຣະອງຄີໃນມືອຂອງຂ້າພຣະອງຄີ ໂດຍເຫຼຸດທີ່ວ່າຂ້າພຣະອງຄີໄດ້ຕັດໝາຍຈລອງພຣະອງຄີອກ ແລະມີໄດ້ປະຫາພຣະອງຄີເສີຍ ຂອພຣະອງຄີທຽບທຽບແລະທຽບເຫັນເຄີດວ່າ ໃນມືອຂອງຂ້າພຣະອງຄີໄມ່ມີຄວາມຂ້້ວ້າຍຫຼືກວ່າກະລຸນາມເມີດ ຂ້າພຣະອງຄົມໄດ້ກະທຳບາປັດຕ່ອພຣະອງຄີ ແນວ່າພຣະອງຄີຈະລ່າຍືວິດຂອງຂ້າພຣະອງຄີເພື່ອຈະເຂົ້າວິວິດຂ້າພຣະອງຄີ'
  12. ຂອພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບພິພາກໝາຮະຫວ່າງຂ້າພຣະອງຄີແລະພຣະອງຄີ ຂອພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບແກ້ແຄ້ນແທນຂ້າພຣະອງຄີຕ່ອພຣະອງຄີ ແຕ່ມືອຂອງຂ້າພຣະອງຄີຈະໄມ່ກະທຳວ່າໄຮຕ່ອພຣະອງຄີ'
  13. ດັ່ງສຸກາມືຕໂບຮານວ່າ 'ຄວາມຂ້້ວ້າຍກີອກມາຈາກຄນຂ້້ວ' ແຕ່ມືອຂອງຂ້າພຣະອງຄີຈະໄມ່ກະທຳວ່າໄຮຕ່ອພຣະອງຄີ'
  14. ກັບຕົວຢ່າງແທ່ງອີສຣາເອລອອກມາຕາມຜູ້ໄດ້ ພຣະອງຄີໄລ່ຕາມຜູ້ໄດ້ ໄລ່ຕາມສູນຂໍທີ່ຕາຍແລ້ວ ໄລ່ຕາມຕົວໜັດ
  15. ເພຣະຈະນັ້ນຂອພຣະໂໂສວາທ໌ທຽບເປັນຜູ້ພິພາກໝາ ແລະຂອທຽບປະຫາພິພາກໝາຮະຫວ່າງຂ້າພຣະອງຄີແລະພຣະອງຄີ ແລະທົດພຣະເນຕຣ ແລະກ່າວ່າຄວາມຝ່າຍຂ້າພຣະອງຄີ ແລະາຄອທຽບ່າງໆຂ້າພຣະອງຄີໃຫ້ພັນຫັກຍົງຂອງພຣະອງຄີ'

16. อญญาเมื่อดาวิดทูลคำเหล่านี้ต่อชาอูลแล้ว ชาอูลตรัสว่า ดาวิดบุตรของข้าเอ่ย นั่นเป็นเสียงของเจ้าหรือ ชาอูลก็ทรงส่งเสียงกันแสง
17. พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย
18. เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว
19. เพราะว่าผู้ใดพบศัตรุของตน เขาจะยอมให้ปลดอกภัยไปหรือดังนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้
20. บัดนี้ ดูเดิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า
21. เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชือสายรุ้นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า
22. ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ชาอูล แล้วชาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

1. ฝ่ายชามูเอลกีสันชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประชุมกันไว้ทุกชีให้ท่าน และเข้าห้องหลายกีผังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามาห์ และดาวิดกีลูกขึ้นลงไปยังถินทุรกันดารปราบ
2. มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีการงานอยู่ในการเมล ชายผู้นั้นมีมาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่การเมล
3. ซื้อของชายคนนั้นคือนาบาล และซื้อกรรยาของท่านคืออาบีกัยล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นมีความประพฤติชั่วช้า Lewaram เป็นวงศ์วานของกาล
4. ดาวิดอยู่ในถินทุรกันดารได้ยินว่านาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่
5. ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดสั่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า จงขึ้นไปที่การเมลไปหานาบาล และคำนับเข้าในนามของเรา
6. ท่านห้องหลายจงกล่าวคำคำนับเข้าเช่นนี้ว่า 'สันติภาพจะมีแก่ท่าน สันติภาพจะมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจะมีแก่บรรดาสิ่งที่ท่านมี'
7. ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เราไม่ได้กระทำอันตรายเข้าเลย และเขาก็ไม่ได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขารอยู่ในการเมล
8. ขอให้ถามพวคุณหนุ่มของท่าน ดูเถิด เข้าห้องหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มห้องหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันดี ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกลมถึงมือของท่านแก่พวคุณผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน'
9. เมื่อพวคุณหนุ่มของดาวิดมาถึงกีกกล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และเข้าห้องหลายกีโดยอยู่
10. และนาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน
11. ควรหรือที่ข้าจะนำข้มปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้มาเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คุณซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้
12. พวคุณหนุ่มของดาวิดกีหันกลับ และมาบอกเรื่องราวห้องสันนีแก่ดาวิด
13. และดาวิดสั่งคนของท่านว่า ทุกคนจะเอาดาบคาดเอวไว้ และทุกคนกีเอาดาบคาดเอวของตน และดาวิดกีเอาดาบคาดเอวด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่ฝ่ายกองสมภาระ
14. แต่มีคนหนุ่มคนหนึ่งไปบอกนางอาบีกัยลภารยาของนาบาลว่า ดูเถิด ดาวิดสั่งผู้สืบสารมาจากถินทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับดุร่าคณเหล่านั้น
15. แต่คนเหล่านั้นเคยตีต่อเรามาก และเรามิ่งต้องถูกทำร้ายอย่างได้เลย และไม่ขาดสิ่งไร่ราบใดที่เราไปกับเขามิ่ง เรายู่ในทุกหนา
16. เขานี้เป็นเหมือนกำแพงของเราห้องกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เราเลี้ยงแกะอยู่กับเขา
17. บัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะกระทำการใด เพราะเขากองมุ่งร้ายต่อนายของเรา และ

ต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของนาย นายนั้นเป็นคนอันธพาล ใจจะพูดด้วยก็ไม่ได้

18. แล้วนางอาบีกัยล์รีบจัดข้มปังสองร้อยก้อน และน้ำอุ่นสองถุงหนึ้ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าดัว และข้าวคั่วห้าถัง และอุ่นแห้งร้อยช่อ และขันนมมาเดือสงสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังล่า

19. นางก็สั่งคนรับใช้ของนางว่า จงรีบไปก่อนเรา ดูເຄີດ ເຮົາຈະຕາມເຈົ້າໄປ ແຕ່ນາງມີໄດ້ບອກນາບາລສາມືຂອງນາງ

20. เมื่อนางชีลาลงมา ມີສັນເຊັບັງຝ່າຍນາງອູ່ ດູເຄີດ ດາວິດກັບຄົນຂອງທ່ານກີລົງມາທາງນາງ ແລະນາງກີພົບເຂາທັ້ງຫລາຍເຂົ້າ

21. ດາວິດດັກລ່າວໄວແລ້ວວ່າ ຂໍ້າໄດ້ເຜົາທຸກສິ່ງທີ່ຄົນນີ້ມີອູ່ໃນເຖິ່ງທຸກກັນດາຮເສີຍເປົ່າ ໄນມີສິ່ງໃດຂອງເຂາໜາດໄປເລຍ ແລະເຂາຍັງກະທຳຄວາມໜ້ວຍຕ່ອງຂ້າຕອບແທນຄວາມດີ

22. ຄ້າສຶ່ງແສງອຽດຂອງຮູ່ງເຫັນເຂົ້າຢ່າງປ່ອຍໃຫ້ຄົນໄດ້ທີ່ປັສສາວະດົກດຳແພັງໄດ້ໃນບຣາດາຄນຂອງເຂານັ້ນໄ້ແລ້ວອູ່ ກີຂອງພຣະເຈົ້າກຽງລົງໂທະສັດຖຸທັ້ງຫລາຍຂອງດາວິດຍ່າງນັ້ນ ແລະໃຫ້ໜັກຍິ່ງໜັກກວ່ານັ້ນອີກ

23. ເມື່ອນາງອາບີກໍາຍີລເຫັນດາວິດ ນາງກີຮົບລົງຈາກຫັ້ງລາ ຊບ້ານ້າລົງຕ່ອດາວິດກຣາບລົງຕຶງດິນ

24. ນາງກຣາບລົງທີ່ເຫັນທີ່ດາວິດກ່າວວ່າ ເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນເຈົ້າຂ້າ ຄວາມໜ້ວຍໜ້ານັ້ນອູ່ທີ່ດິຈັນແຕ່ຜູ້ເດືອຍ ຂອໃຫ້ຫຼົງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ພຸດໃຫ້ທ່ານພັ້ງ ຂອທ່ານໄດ້ໂປຣດັ່ງເສີຍຫຼົງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ

25. ຂອເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນອ່າໄ້ເຂົ້າຄວາມກັບໝາຍອັນຫຼາພາລົກນີ້ເລີຍຄືອນນາບາລ ເພຣະເຂາເປັນອຍ່າງທີ່ຫຼືຂອງເຂາບອກ ນາບາລເປັນຫຼືຂອງເຂາ ແລະຄວາມໂງເຂົາກີອູ່ກັບເຂາ ແຕ່ດິຈັນຫຼົງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເຫັນພວກຄົນໜຸ່ມຂອງເຈົ້ານາຍຕື່ງທ່ານໄດ້ໃຫ້ເປັນນີ້ເມື່ງ

26. ເຫຼຸດຂະໜັນບັດນີ້ເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນ ພຣະເຢໂຂວາໜ້າທົງພຣະໜ້າມົ່ງແນ່ລັນໄດ້ ແລະທ່ານມີຊີວິຕອູ່ແນ່ລັນໄດ້ ດ້ວຍວ່າພຣະເຢໂຂວາໜ້າທົງກະທຳໃຫ້ທ່ານຮັບເສີຍຈາກກະທຳໃຫ້ໂລທິຕົກ ແລະຈາກກະທຳແກ້ເຄີນດ້ວຍມື້ອົງທ່ານເອງ ເພຣະຈະນັ້ນຂອງໃຫ້ສັດຖຸຂອງທ່ານແລະບຣດາຜູ້ທີ່ກະທຳຮ້າຍຕ່ອງເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນຈົງເປັນອຍ່າງນາບາລ

27. ສິ່ງເຫຼຳນີ້ຕື່ງຫຼົງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ນຳມາໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນຂອມອບແກ່ບຣດາຄົນໜຸ່ມ ຕື່ງຕິດຕາມເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນ

28. ໄດ້ໂປຣດັ່ງກໍາຍກາລະເມີດຂອງຫຼົງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຄີດ ເພຣະພຣະເຢໂຂວາໜ້າຈະທົງກະທຳໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນເປັນວຽກວານທີ່ມັນຄອງ່າງແນ່ນອນ ດ້ວຍວ່າເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນທຳສົງຄຣາມອູ່ຝ່າຍພຣະເຢໂຂວາໜ້າ ຕຣາບໄດ້ທີ່ທ່ານມີຊີວິຕອູ່ຈະຫາຄວາມໜ້ວຍທີ່ດ້ວຍທ່ານໄມ້ໄດ້ເລີຍ

29. ແມ່ນຄົນລູກຂຶ້ນໄລ້ຕາມທ່ານແລະແສງວ່າຊີວິຕຂອງທ່ານ ຊີວິຕຂອງເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນຈະຜູກມັດອູ່ກັບກຸມື່ງຊີວິຕຕື່ງອູ່ໃນພຣະເຢໂຂວາໜ້າພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ແຕ່ຊີວິຕສັດຖຸຂອງທ່ານຈະຄູກເຫົວໝາກໄປດັ່ງອອກໄປຈາກຮັງສລິງ

30. ແລະຕອມາເນື່ອພຣະເຢໂຂວາໜ້າຈະທົງກະທຳໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນແລ້ວ ຕາມບຣດາຄວາມດີຕື່ງພຣະອອກຕົ້ນກະທຳກ່າວຈາກເກື່ອງກັບທ່ານ ແລະທຽບຕັ້ງທ່ານໄວ້ເປັນເຈົ້ານາຍເໜືອອີສຣາເລອ

31. ເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນຈະໄມ້ເຫຼຸດທີ່ຕ້ອງເສົ້າໃຈຫຼືຮົ່ວມກຳໄຈ ເພຣະໄດ້ກະທຳໃຫ້ໂລທິຕົກດ້ວຍໄມ້ມີສາເຫຼຸດ ຫຼືເພຣະເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນທຳກະທຳແກ້ເຄີນເສີຍເອງ ແລະເນື່ອພຣະເຢໂຂວາໜ້າທົງກະທຳໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງດິຈັນແລ້ວ ກີຂອງຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານນັ້ນ

32. ดาวิดจึงกล่าวแก่อาบีกายิลว่า สาส្តราราดีพระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มพบเราในวันนี้

33. ขอให้ความสุขุมของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง

34. เพราะพระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระบบเรารสียจาก การกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แล้วนี่ได้ ก้า เจ้ามีได้รับมาพบรสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนที่ปัสสาวะดักทำเพงได้เหลือแก่นabaลเลยเป็นแน่

35. แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งที่นางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วย สันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ยอมรับเจ้า

36. และอาบีกายิลกลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีเนมามาก นางจึงมีได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จน เวลารุ่งเช้า

37. และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหลืออุ่นสร่างจากนาบาลไปแล้ว ภารยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และ จิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกล้ายเป็นดังก้อนหิน

38. ออยู่มาอึกประมาณสิบวันพระเยโฮ瓦ห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต

39. เมื่อดาวิดได้ยินว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า สาส្តราราดีพระเยโฮ瓦ห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้า พระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความช้ำ พระเยโฮ瓦ห์ทรงตอบแทน การกระทำช้ำของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาร่อง แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสูขออาบีกายิลให้มาเป็นภารยาของท่าน

40. และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบีกายิลที่คารเมล เข้าทั้งหลายก็พูดกับนางว่า ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมานำเธอ ไปให้เป็นภารยาของท่าน

41. และนางก็ลุกขึ้นชบหนาลงถึงดินกล่าวว่า ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้า นายของฉัน

42. อาบีกายิลก็รับลุกขึ้นขี่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปวนนิบัติเรืออีกห้าคน นางตามผู้สื้อสารของดาวิดไป และได้ เป็นภารยาของดาวิด

43. ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนัมชาวยิสเรอเลมมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภารยาของท่าน

44. ชาอูลได้ทรงยกมีค่าลาราชภิดานของพระองค์ ผู้เป็นภารยาของดาวิด ให้แก่ปัลที่บุตรชายลaoซชาวกัลลิมแล้ว

1. ชาวศิฟมาหาชาอุลที่เมืองกิเบอาห์ทูลว่า ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาสาคีลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมน มิใช่หรือ
2. ชาอุลจึงทรงลูกขึ้นลงไปที่ถินทุรกันดาศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงดาวิดในถินทุรกันดาศิฟ
3. และชาอุลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาสาคีลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถินทุรกันดาศิฟ และท่านเห็นว่าชาอุลเสด็จมาหาท่านที่ในถินทุรกันดาศิฟ
4. เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบว่าชาอุลทรงยกมาแน่แล้ว
5. แล้วดาวิดก็ลูกขึ้นมาจยังที่ซึ่งชาอุลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ชาอุลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพ ชาอุลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพก็ตั้งค่ายอยู่รوبرะองค์
6. แล้วดาวิดก็พูดกับอาหิเมเดคุนธิตาทร์ และกับอาบีชัยบุตรชายของนางศรุยาห์ น้องชายของโยอาบว่า ผู้ใดจะลงไปในค่ายของชาอุลกับเราบ้าง อาบีชัยตอบว่า ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน
7. ดาวิดและอาบีชัยจึงลงไปที่กองทัพในเวลากลางคืน และดูเดิม ชาอุลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่ดินตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกพลก์นอนล้อมพระองค์อยู่
8. อาบีชัยพูดกับดาวิดว่า ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแหงเข้าด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแหงเข้าครั้งที่สอง
9. แต่ดาวิดบอกอาบีชัยว่า ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมีอออกต่อสู้ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจมไว้ และจะไม่มีความผิด
10. และดาวิดกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นได พระเยโฮวาห์จะทรงผ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสังคրามและพินาศเสีย
11. ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปราบข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมีอออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจมไว้ บัดนี้จงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราราไปกันเถิด
12. ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของชาอุล และเข้าทั้งสองก้ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีครotrava และไม่มีคนใดดูน เพระเข้าหลับสนิททุกคน เพาะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เข้าหลับสนิท
13. และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลอกอกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย
14. ดาวิดก็ตะโภนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนอร์ว่า อับเนอร์เอย์ ท่านไม่ตوبหรือ แล้วอับเนอร์ตอบว่า ไครนั้นที่มาร้องเรียกกษัตริย์
15. และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า ท่านไม่ใช่ผู้ชายแก่ลักษณะของหรือ ในอิสราเอลมีไครเหมือนท่านบ้าง ทำไม่ท่านไม่เป้ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพาะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน
16. ที่ท่านกระทำเช่นนี้ไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นได ท่านสมควรตาย เพราะท่านมิได้เป้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจมไว้ บัดนี้ตรวจสอบดูที่ว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน

17. ชาญลุลทรงจำสำเนียงดาวิดได้จึงตรัสว่า ดาวิดบุตรของข้าเอ่ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ และดาวิดทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พ่วยะค่ะ
18. และท่านทูลต่อไปว่า ใจนเจ้านายของข้าพระองค์จึงໄล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มีอ ข้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า
19. เพาะจะนั้นบัดนี้อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลูก ปืนพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ยก็ขอให้คนนั้น เป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขึ้นไปล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้ได้ส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า 'จะไปปรนนิบัติพระอื่น'
20. เพาะจะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพาะกษัตริย์แห่ง อิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมัดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งໄล่ตามนกกราบทาอยู่บนภูเขานา
21. แล้วชาญลุลตรัสว่า ข้าได้กระทำมาปแล้ว ดาวิดบุตรของเรอาเอ่ย จงกลับไปถีด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราก็ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพฤติตัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือ หลาย
22. และดาวิดทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หากของกษัตริย์อยู่ที่นี่ ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจากที่นี่
23. พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเข้า เพาะในวันนี้พระเยโฮ วาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้
24. ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันได ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐ ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้ง สิ้นด้วย
25. แล้วชาญลุลจึงตรัสกับดาวิดว่า ดาวิดบุตรของเรอาเอ่ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และจะ สำเร็จแน่ ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และชาญลุลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

1. ดาวิดนึกในใจว่า ข้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของชาอูล “ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แ朋ดินคนฟีลิสเตีย แล้วชาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภัยในพรหมเดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้”
2. ดาวิดจึงลุกขึ้นยกข้ามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิชบุตรชายมาโอด กษัตริย์เมืองกاث
3. และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิชที่เมืองกاث คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีครัวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภารยาสองคน คืออาทินอัมชาวยิส雷เอล และอาบีกายลชาวарамเมลแม่ป่ายของนาบาล
4. และเมื่อมีคนไปทูลชาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกاثแล้ว พระองค์ก็มิได้แสวงท่านอีกต่อไป
5. แล้วดาวิดจึงทูลอาคิชว่า ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้เขามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น ไนนผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า
6. ในวันนั้นาคีชทรงมอบเมืองศิกลา กให้ ศิกลา ก็จึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ญูดาห์จนถึงทุกวันนี้
7. ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแ朋ดินฟีลิสเตียนนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน
8. ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกซูร์ คนเกซูร์และคนอาเมเลخ เพราะประชาชาติเหล่านี้เป็นชาวแ朋ดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ ใกล้ไปจนถึงเมืองชูร์ถึงแ朋ดินอียิปต์
9. ดาวิดก็โجمดีแ朋ดินนั้น ไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แต่ริบแกะ วัว ลา อูฐ และเสือผ้า แล้วกับบมหาอาคิช
10. อาคิชถามว่า วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา ดาวิดก็ทูลว่า ปล้นถิ่นได้ที่ที่แ朋ดินญูดาห์ ปล้นถิ่นได้ที่ที่คนเยรามเอล และปล้นถิ่นได้คุณเคนเนต
11. ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำข่าวมาที่เมืองกاثโดยคิดว่า เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า ‘ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแ朋ดินฟีลิสเตีย’
12. อาคิชทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงคำว่า เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขากลileyดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป

1. อญญาในครั้งนั้นคนพีลิสเดียวได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคีซตรัสกับดาวิดว่า จะเข้าใจได้ว่า ท่านกับคนของท่านจะออกท้าไปกับเรา
2. ดาวิดทูลอาคีซว่า ดีที่เดียวพ่ายแพ้ค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่าผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง และอาคีซรับสั่งกับดาวิดว่า ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีพ
3. ฝ่ายชาามุเอลได้สั่นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้อกหักให้ท่าน และฝั่งศพท่านไว้ในเมืองรามาที่ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และชาอุลทรงจำจัดคนทรงและพ่อแม่เดียวจากแผ่นดิน
4. คนพีลิสเดียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม และชาอุลทรงรวมรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเข้าทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา
5. เมื่อชาอุลทอดพระเนตรกองทัพของคนพีลิสเดียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก
6. และเมื่อชาอุลทูลตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ ไม่ว่าด้วยความผัน หรือด้วยอุริม หรือด้วยผู้พยากรณ์
7. ชาอุลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะได้ไปหาและถางเขาดู และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโตร์
8. ชาอุลจึงปลอมพระองค์และทรงคลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า ขอทำนายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา
9. หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าชาอุลทรงกระทำอะไร ที่ได้ขัดคนทรงและพ่อแม่เดียวจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมา枉กับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อทำให้ข้าพเจ้าถูกประหาร
10. แต่ชาอุลทรงปฏิญาณกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นได้ เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราเรื่องนี้แน่นแน่น
11. หญิงนั้นจึงทูลถามว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา ชาอุลตรัสว่า เรียกชาามุเอลขึ้นมาให้ฉัน
12. และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นชาามุเอล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลชาอุลว่า ไฉนพระองค์จึงทรงล่อลงหมู่อมฉัน พระองค์คือชาอุล
13. กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า อย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร และหญิงนั้นกราบทูลชาอุลว่า หม่อมฉันเห็นเทพเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน
14. พระองค์ถามนางว่า รู้ปร่างของเขามีอย่างไร และนางตอบว่า เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่ ชาอุลก็ทรงทราบว่าเป็นชาามุเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบให้
15. แล้วชาามุเอลพุดกับชาอุลว่า ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม่ ชาอุลทรงตอบว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนพีลิสเดียวกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความผัน เพระฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี

16. และชามูออลตอบว่า ในเมื่อพระเย毫不犹豫ทั้งหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตฐานของท่าน ท่านจะมาถ้านข้าพเจ้าทำไม่เล่า
17. พระเย毫不犹豫ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเย毫不犹豫ทรงจีกราชอาณาจักรนั้นออกเสียจากเมืองท่าน และทรงมอบให้แก่คนไกลัคเชียง คือดาวิด
18. เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเย毫不犹豫 มิได้กระทำการตามพระพิราษรของพระองค์ที่ทรงมีต่ออาณาเขต ฉะนั้นพระเย毫不犹豫จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้
19. ยิ่งกว่านั้นอีกพระเย毫不犹豫จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในเมืองของคนพีลิสเดีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเย毫不犹豫จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในเมืองของคนพีลิสเดียด้วย
20. และชาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในทันที กล้ายิ่งนักเพราะถ้อยคำของชามูออล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว
21. หญิงนั้นก็เข้ามาหาชาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ย้อมเชื้อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสียงชีวิต และยอมฟังพระคำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ
22. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหมื่นฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์
23. พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า ไม่กิน แต่เมหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนหวานพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลูกขี้นจากพื้นดินประทับบนเตียง
24. หญิงนั้นมีลูกวัวอ้วนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบนำเสีย เอาเป็นนานาดปั้งทำขันมีปั้งไว้เชื้อ
25. นางก็นำมาถวายแก่ชาอูลและทรงเสวยกับให้เมหาดเล็ก เขารับประทาน และก็ทรงลูกขี้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

1. ฝ่ายคณพีลิสเตียชุมนุมกำลังหั้งสิ้นอยู่ที่อาเพก และคนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่นำพุช่องอยู่ในเมืองยิสเรอel
2. เจ้านายพีลิสเดียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคีช
3. แล้วเจ้านายของคนพีลิสเดียกล่าวว่า พวกรีบธูเรล่านี้มาทำอะไรที่นี่ และอาคีชก็รับสั่งแก่เจ้านายคณพีลิสเดียว่า นี่คือดาวิดหมวดเล็กชาอูลกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขารู้สึกว่าเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขานำมาข้าพเจ้าข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย
4. แต่เจ้านายพีลิสเดียโทรศัพท์ท่าน และเจ้านายพีลิสเดียทูลท่านว่า ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ท่านกำหนดให้เขารู้ และอย่าให้เขาลงไประบพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารับกัน เขายจะเป็นศัตรุของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคืนดีกับเจ้านายของเข้าได้อย่างไร มิใช่ด้วยศรีษะของคนที่นี่ดอกหรือ
5. คนนี้ดาวิดมิใช่หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรับรักกันว่า 'ชาอูลผู้คนเป็นพันๆและดาวิดผู้คนเป็นหมื่นๆ'
6. อาคีชจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอน ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็เป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายหั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน
7. ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จะไปอย่างสันติเกิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขัดใจเจ้านายพีลิสเดียหั้งหลาย
8. และดาวิดก็ทูลอาคีชว่า แต่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไประบกับศัตรุของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
9. อาคีชก็รับสั่งตอบดาวิดว่า เราทราบแล้วว่าในสายตาของเราท่านดีอย่างทุตสวาร์ค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งพีลิสเดียกล่าวว่า 'อย่าให้เข้าขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย'
10. เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลูกชิ้นแต่เข้าพร้อมกับพวกรพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกรท่านลูกชิ้นในเวลาเช้ามืด พอมีแสงก็จะออกเดิน
11. ดาวิดกับคนของท่านจึงลูกชิ้นตั้งแต่มืดเพื่ออุกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผลนดินพีลิสเดีย แต่คณพีลิสเดียขึ้นไปยังยิสเรอel

1. อญญาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองศิกลาภปรากว่าคุณอาเมเลชได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นศิกลาภแล้ว เข้าชนะศิกลาภและเผาเสียด้วยไฟ
2. และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้นไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้放过ใดเลย แต่การต้อนไปตามทางของเขาก็
3. เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาที่ตัวเมือง ดูເດີ เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภารยา กับบุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูก瓜ดไปเป็นเชลย
4. แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องให้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก
5. อาหิโนอัมชาวiyสเรอล และอาบีกายิลแม่เมียของนาบาลชาวคราเมล ภารยาทั้งสองของดาวิดก็ถูก瓜ดไปเป็นเชลยด้วย
6. และดาวิดก็เป็นทุกข์หนัก เพราะประชาชนพุดกันว่าจะขวางท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขาก็ แต่ดาวิดก็มีกำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
7. ดาวิดจึงพุดกับอาบียาหารปูโรทิตบุตรชายของอาหิเมเลคว่า ขอนำเออฟดมาให้ข้าพเจ้า อาบียาหารก็นำเออฟดมาให้ดาวิด
8. และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะขับทันเขาหรือ พระองค์ตอบท่านว่า จงติดตามเดิม เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่
9. ดาวิดก็ยกอกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหนกร้อยนั้น และเขามาถึงสำราเบโลร์ คนที่ล้าหลังก็พากอยู่ที่นั่น
10. แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามสำราเบโลร์ก็หยุดพักอยู่
11. เขาทั้งหลายพบรากวีอิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขัมปังและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขามาดื่ม
12. และให้ขัมปังเดื่อแผ่นหนึ่งกับซ้ออุ่นแห้งสองช้อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขามาไม่ได้รับประทานขัมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว
13. และดาวิดถามเขาว่า เจ้าเป็นคนพากไหน และเจ้ามาจากไหน เขายกอว่า ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอิปต์ เป็นคนใช้ชีวิตร่วมกับคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้
14. เรามาปล้นที่กินได้ของคนเดเรช และปล้นที่ส่วนของยูดาห์ และที่กินได้ของคาเลบ และเราเผาเมืองศิกลาภเสียด้วยไฟ
15. ดาวิดถามเขาว่า เจ้าจะพาลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่ เขายกอว่า ขอบคุณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่放过ข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น
16. เมื่อเข้ามาท่านลงไปแล้ว ดูເດີ ก็พบเข้าทั้งหลายแห่งกันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกันและตื่นเต้นรำพระเขาริบได้ข้าวของมากมายจากแผ่นดินฟิลิสเตiyและจากแผ่นดินยูดาห์

17. และดาวิดก็นำพื้นเข้าตั้งแต่โพลี่เพลจันถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งชี้อุฐหนีไป
18. ดาวิดได้สิงของต่างๆที่คนนำมาเลขิบคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภารยาทั้งสองของท่านรอดได้
19. ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่รับไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คืนมาหมด
20. ดาวิดยังจับได้บรรดาผู้แพ้แพะผุ่งวัว และเขาไล่ต้อนผุ่งสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิด รับมา
21. แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พากอยู่ที่สำราญเบโรส์ และเขาก็ออกไป ต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็คำนับเข้าทั้งหลาย
22. คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เรา รับมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพากภารยาและบุตรของเข้าไปก็แล้วกัน
23. แต่ดาวิดกล่าวว่า พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอี่ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ใด ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปลันซึ่งมาต่อสู้กับเราไว้ในเมืองของเรา
24. ในเรื่องนี้คริสต์ฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปรับได้ส่วนแบ่งของเขายังไง คนที่ฝ่ากองสัมภาระอยู่ก็ควร ได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เข้าทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน
25. ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้
26. เมื่อดาวิดมาถึงเมืองศิกลากแล้ว ก็ส่งของที่รับได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกรู้ใหญ่ในยุคדהท์กล่าวว่า ดู เกิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วนของของรับจากศัต្រุของพระเยโฮวาห์
27. คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในรามาโมทางภาคใต้ ในยัทธ์
28. ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในอเชเตโมอา
29. ในราคาล ในหัวเมืองของคนเยรามเอล ในหัวเมืองของคนเคโนเต็
30. ในไฮรماห์ ในโคราชาน ในอาชาค
31. ในไฮบรอน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปๆมาๆ

บทที่ 31

1. ฝ่ายคนพีลิสเดียก์ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนพีลิสเดีย ล้มตายอยู่ที่บันกุเขากิลโบอา
2. และคนพีลิสเดียก์เล่าทันชาอูลกับพวกราชโ/or ส และคนพีลิสเดียก์ฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคิชูราชโ/or สของชาอูลเสีย
3. การรบหนักกึ่งประชิดชาอูลเข้าไป นักธนูมาพบระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู
4. แล้วชาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า จงขัดดาบออก แหงเรารสึให้ทะลุเดิด เกรงว่าคนที่มีได้เข้าสู่หน้าต เหล่านี้จะเข้ามาแหงเราทະลุ เป็นการลบหลู่เรา แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ชาอูลจึงทรงซัก ดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น
5. และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าชาอูลลับสั่นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาลงตายด้วย
6. ดังนั้น ชาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราชโ/or สทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิตตลอด จนคนของพระองค์ทั้งสิ้น ก็ตายเสียในวันเดียวกัน
7. เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฝากหุบเขาข้างโน่น และผู้ที่อยู่ฝากแม่น้ำ约อร์เดนข้างโน่นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็น ว่าชาอูลกับราชโ/or สของพระองค์สิ้นชีพแล้ว เขาก็ทิ้งป้ามเมืองของเขารสึให้ลับหนีไป คนพีลิสเดียก์เข้ามาอาศัยอยู่ ในนั้น
8. อยู่มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนพีลิสเดียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพชาอูลและราชโ/or สทั้งสามอยู่บันกุ เขากิลโบอา
9. พวกรเข้าตัดพระศีรของชาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สืบสารออกไปทั่วแผ่นดินพีลิสเดีย เพื่อ ประกาศนำเอาข่าวนี้ในเรือนรูปเคารพ และในท่ามกลางประชาชนของเขา
10. เขามาเครื่องอาวุธของพระองค์บรรจุไว้ในวัดของพระอัชชาโรห และมัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมือง เบซาน
11. แต่เมื่อชาวยาเบซกิเลอาดได้ยินว่าคนพีลิสเดียกระทำอย่างนั้นกับชาอูล
12. ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ถูกขึ้นเดินคืนยังรุ่งไปปลดพระศพของชาอูล และศพราชโ/or สทั้งสามลงเสียจากกำแพง เมืองเบซาน และมาที่เมืองยาเบซ ถวายพระเพลิงเสียที่นั้น
13. เขาก็เก็บอัฐไปผงไว้ที่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งในยาเบซ และอดอาหารเจ็ดวัน

2 ທ່ານຸເອລ

บทที่ 1

1. อญุಮานหลังจากที่ชาอุลสินพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฝ่าฟันคามาเลน ดาวิดพากอญู่ที่ศิกกลางได้สองวัน
2. พอดีวันที่สาม ดูເຄີດ ມີຫຍາຍົມໜຶນມາຈຳກັງຂອງชาອຸລ ສວມເສື້ອັ້າຂາດແລະມີຜົນຄິດນອຍູ່ບຸນຕີຣີ່ຂະ ເມື່ອເຂົາມາ
ຖື່ງດາວິດ ກົບທັນໜ້າລົງຖື່ງດິນກະທຳຄວາມເຄາຮັກ
3. ດາວິດຄາມເຂົາວ່າ ເຈົ້າມາຈຳໃໝ່ ເຂົາຕອບທ່ານວ່າ ຂໍພັບເຈົ້າຮອດມາຈຳກັງຂອງອີສຣາເອລ
4. ດາວິດຄາມເຂົາວ່າ ຂອບອກຈັນທີ່ນອຍວ່າ ແທຸກຮັນເປັນໄປໂຍ່ງໄວ້ນ້ຳ ແລະເຂົາຕອບວ່າ ປະຊາບນີ້ຈາກການຮັນໄປ
ແລ້ວ ມີຄົນລົ້ມແລະຖື່ງຄວາມຕາຍມາກມາຍ ທ້າວຸລ ແລະໂຢນາຮານຮາຊໂວຣສກີສິນພຣະໜົມຕ້ວຍ
5. ດາວິດຈຶ່ງຄາມຫຍຸ້ນທີ່ບ່ອກນັ້ນວ່າ ເຈົ້າຮັນໄດ້ໂຍ່ງໄວ້ ທ້າວຸລ ແລະໂຢນາຮານຮາຊໂວຣສຂອງທ່ານສິນພຣະໜົມ
6. ທ້າວຸລນຸ່ມຜູ້ທີ່ບ່ອກທ່ານນັ້ນຈຶ່ງຕອບວ່າ ບັນເຄີຍຂໍພັບເຈົ້າມາທີ່ກູ່ເຂົາກີລໂບອາ ດູເຄີດ ທ້າວຸລທຽບຢືນພິງທອກຂອງພຣະອົງຄົມ
ແລະດູເຄີດ ຮຕຣບແລະທ່າຮັມມຳກີກິລພຣະອົງຄົມເຂົາມາ
7. ເມື່ອພຣະອົງຄົມທຽບເຫັນຂໍພັບເຈົ້າ ພຣະອົງຄົມຕັ້ງສເຮີຍກັບຂໍພັບເຈົ້າ ແລະຂໍພັບເຈົ້າຖຸລຕອບວ່າ 'ຂໍພຣະອົງຄົມອູ່ທີ່ນີ້
ພ່ະຍະຄະ'
8. ພຣະອົງຄົມຕັ້ງສາມຂໍພັບເຈົ້າວ່າ 'ເຈົ້າຄືອໂຄຣ' ຂໍພັບເຈົ້າຖຸລຕອບພຣະອົງຄົມວ່າ 'ຂໍພຣະອົງຄົມເປັນຄາມາເລີນ'
9. ພຣະອົງຄົມຕັ້ງສັ່ງຂໍພັບເຈົ້າວ່າ 'ຈົມມາຍືນຂ້າງເຮົາແລະຜ່າເຮົາເສີຍ ເຮັດນທຸກ໌ທ່ານນັ້ນມາກພຣະໜົມຂົວຂົງເຮົາຍັງອູ່'
10. ຂໍພັບເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໄປຢືນຂ້າງພຣະອົງຄົມ ແລະປະຫວາງພຣະອົງຄົມເສີຍ ເພຣະຂໍພັບເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າເມື່ອພຣະອົງຄົມທຽບລົ້ມແລ້ວກີຈະ
ໄຟ່ດຳກັນພຣະໜົມໄດ້ອື້ນ ແລະຂໍພັບເຈົ້າກີກິລມົງກູ່ງົງທີ່ອູ່ບຸນພຣະເຕີຍ ແລະກຳໄລເລື່ອງູ່ທີ່ພຣະກ ແລະຂໍພັບເຈົ້າກີນຳມາທີ່ນີ້
ເພື່ອມອົບແດ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂໍພັບເຈົ້າ
11. ແລ້ວດາວິດຈຶ່ງເສື້ອຂອງທ່ານ ແລະທຸກຄົນທີ່ອູ່ກັບທ່ານກີກະທຳເຊັ່ນເດືອຍກັນ
12. ແລະເຂົາທັງໝາຍໄວ້ທຸກ໌ແລະຮ້ອງໄທ້ແລະອຳດອາຫາຍອູ່ຈຸນເວລາເຢັນ ໄທ້ທ້າວຸລ ແລະໂຢນາຮານຮາຊໂວຣສ ແລະປະຊາບ
ຂອງພຣະຍ່ໂຍວ່າທີ່ ແລະວົງສ່ວນອີສຣາເອລ ເພຣະເຂົາທັງໝາຍຕ້ອງລົ້ມຕາຍດ້ວຍດາບ
13. ແລະດາວິດຄາມຄານຫຸ່ນທີ່ບ່ອກທ່ານວ່າ ເຈົ້າມາຈຳໃໝ່ ເຂົາຕອບວ່າ ຂໍພັບເຈົ້າເປັນບຸນຕະກອນຕ່າງດ້ວຍ ຜູ້ເປັນຄາມ
າເລີນ
14. ດາວິດຄາມເຂົາວ່າ ທຳໄນເຈົ້າມີໄດ້ເກຮັງກລັວໃນການທີ່ຢືນເມື່ອອຳກາກລາຍຜູ້ທີ່ພຣະຍ່ໂຍວ່າທຽບເຈີນໄວ້
15. ແລ້ວດາວິດກີເຮີຍຄົນຫຸ່ນໃນໜູ່ຫຍຸ້ຍ່າຍຫຸ່ນເຂົ້າມາບອກວ່າ ໄປຕີ ຜ່າເຂົາເສີຍ ແລະເຂົາກີຈ່າຍຄົນນັ້ນຕາຍ
16. ດາວິດກຳລາວແກ່ຫຍຸ້ນວ່າ ໄທ້ໂລທິດຂອງເຈົ້າກົບຕີຣີ່ຂອງເຈົ້າເອງ ເພຣະປາກຂອງເຈົ້າເປັນພຍານປັກປ່າວັນເຈົ້າເອງ
ວ່າ 'ຂໍພັບເຈົ້າໄດ້ຜ່າຜູ້ທີ່ພຣະຍ່ໂຍວ່າທຽບເຈີນໄວ້'
17. ດາວິດກີຄວຽງຄ່າຕາມຄ່າຄ່າຄວຽງຕ່ອໄປນີ້ ເພື່ອທ້າວຸລ ແລະໂຢນາຮານຮາຊໂວຣສ
18. (ແລະທ່ານກຳລາວວ່າ ອວຣະສອນຄົນຍຸດາທີ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກໃຫ້ຄັນນຸ້ ດູເຄີດ ຄ່າຄ່າຄວຽງນັ້ນບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສື່ອຍາຫັງ) ວ່າ
19. ສັກດີຕີຣີ່ຂອງອີສຣາເອລຖຸກປະຫວາງເສີຍແລ້ວບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສື່ອຍາຫັງ
20. ອຢ່າບອກເຮືອງນີ້ໃນເມື່ອງກັກ ອຢ່າປະກາສເຮືອງນີ້ໃນຄົນນີ້ໃນເອົາເຄໂລນ ເກຮງວ່າບຸນຕະກອນຟີລິສເຕີຍຈະຮ່າເຮິງ ເກຮງ
ວ່າບຸນຕະກອນຟີລິສເຕີຍຈະຮ່າເຮິງ

21. เทือกเขากิลโนบอาเอ่ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูกหยอดทึ้งแล้ว โล่ของชาอุล เห็นอกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน
22. คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไข้มันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของชาอุลก็มิได้กลับมาเปล่า
23. ชาอุลและโยนาธานเป็นที่รักและนารักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณานแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต
24. บุตรสาวของอิสราเอลเอ่ย จงร้องให้เพื่อชาอุล ผู้ทรงประดับเจ้าย่างโอล่าด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาการน์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า
25. วีรบุรุษกิลัมลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน
26. โอ พี่โยนาธาน ข้าพเจ้าเป็นทุกชีวิตรู้ท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี
27. วีรบุรุษกิลัมลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธ์ปะกรณ์ก็พินาศไป

บทที่ 2

1. ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลตามพระเยื้อว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยุค大海ร์ไม่ และพระเยื้อว่าห์ตัวตอบท่านว่า จงขึ้นไปเดิน ดาวิดทูลว่า ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปที่ใด พระองค์ตรัสว่า เมืองເຂົມເບຣນ
  2. ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั้นพร้อมกับภราทั้งสองของท่านด้วยคือ อากิโนอัมชาวยิสເຮອດและอาบีกาຍลแม่เม่ายของนางาลชาvacາມເລ
  3. และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพากروبครัวไปด้วย และเข้าทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของເຂົມເບຣນ
  4. และคนญุค大海ร์กີພາກັນมาເຈີມตั้งดาวิดໄວ້ເປັນກັຊຕຣີຍ໌ເໜືອງສ່ວນญุค大海ร์ ເມື່ອມີຄນມາຫຼຸດดาวิดວ່າ ชาวยາເບື່ອລົງເລືອດເປັນຜູ້ທີ່ຝັ້ງພະສາກູລໄວ້
  5. ดาวิดกີມີຮັບສິ່ງໃຫ້ຜູ້ສື່ອສາຣ໌ໄປຫາชาวยາເບື່ອລົງເລືອດນັ້ນ ພຸດກັບເຂົາວ່າ ຂອພຣະເຍົວໜ້າທຽບຈຳນວຍພຣະພຣແກ່ທ່ານທີ່
ທ່າຍ ໃນການທີ່ທ່ານທັ້ງຫລາຍໄດ້ສຳແດງຄວາມເມຕຕາຍ່າງນີ້ຕ່ອໜ້າກູລເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ ແລະໄດ້ຝັ້ງພະສພຣະອົງຄີໄວ້
  6. ບັດນີ້ຂອພຣະເຍົວໜ້າທຽບສຳແດງຄວາມກຽດນາແລະຄວາມຈິງແກ່ທ່ານ ແລະໜ້າພເຈົ້າຈະກະທຳຄວາມດີຕ່ອທ່ານທັ້ງຫລາຍ
ເພະທ່ານໄດ້ກະທຳການນີ້
  7. ເພະຈະນັ້ນ ຂອໃຫ້ມື່ອຂອງທ່ານທັ້ງຫລາຍເຂັ້ມແຂງ ແລະຂອໃຫ້ທ່ານກຳລັງຫາງູເຕີດ ເພຣະວ່າຈ້າກູລເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານ
ສິ່ນພຣະໜ່າມໍເສີຍແລ້ວ ແລະສ່ວນญุค大海ร์ໄດ້ເຈີມຕັ້ງໜ້າພເຈົ້າໄວ້ເປັນກັຊຕຣີຍ໌ເໜືອເຂົາທັ້ງຫລາຍ
  8. ຜ່າຍອັບເນອົງບຸດຮ່າຍເນອົງແມ່ພັກອອກທັກູລໄດ້ພາອີຈີໂບເຫຼາຮ້າໂອຣສຂອງຈ້າກູລ້ານ້າໄປ້ເມື່ອມາຫະນາອົມ
  9. ແລະໄດ້ສັກປາປານທ່ານໄທເປັນກັຊຕຣີຍ໌ເໜືອເມື່ອກີເລັດ ແລະຄນອາເຊອ້ວ໌ ແລະຄນອີສເຮອດ ແລະຄນເອົຟຣາອົມ ແລະຄນ
ເບນຍາມືນ ແລະຄນອີສຣາເລອທັ້ງໝາດ
  10. ເມື່ອອີຈີໂບເຫຼາຮ້າໂອຣສຂອງຈ້າກູລເວີ່ມປົກຄອງເໜືອອີສຣາເລອນ້ານມີພຣະໜ່າມຢູ່ສີບພຣະໜ້າ ທຽບຮອບຮອງອູ່ສອງ
ປີ ແຕ່ວ່ວນຍຸດ大海ຮີຕິດຕາມດາວິດ
  11. ເວລາທີ່ດາວິດທຽບເປັນກັຊຕຣີຍ໌ເໜືອວ່າ ສ່ວນນັ້ນເປັນຈຳນວນເຈັດປຶກທັກເດືອນ
  12. ອັບເນອົງບຸດຮ່າຍເນອົງແລະພວກໜ້າຮ່າຍກາຣທ່າຮອງອີຈີໂບເຫຼາຮ້າໂອຣສຂອງຈ້າກູລໄດ້ອົກຈາກມາຫະນາອົມໄປຍັງ
ເມື່ອກີເບໂໂນ
  13. ແລະໂຍອານບຸດຮ່າຍນາງເສຽຍທີ່ກັບພວກໜ້າຮ່າຍກາຣທ່າຮອງດາວິດກີອກໄປພົບກັບເຂົາທີ່ສະເໝືອກີເບໂໂນ ແລະ
ເຂົາທັ້ງຫລາຍກີນັ້ນອູ່ທີ່ຂອບສະ ພວກໜີ່ອູ່ທີ່ຂອບສະໜ້ານີ້ ອີກພວກໜີ່ໜ້າໂນ້ນ
  14. ອັບເນອົງຈີ່ງພຸດກັບໂຍອານວ່າ ຂອໃຫ້ພວກຄນ້ານຸ່ມລຸກ້ຳນົບເລັ່ນກັນໄທ້ເຮາດູເຕີດ ແລະໂຍອານຕອບວ່າ ໄທ້ເຂົາລຸກ້ຳນົບເລັ່ນຕີ່
  15. ເຂົາລຸກ້ຳນົບເລັ່ນຕີ່ໄປຕາມທີ່ນັບໄວ້ຝ່າຍເບນຍາມືນແລະຝ່າຍອີຈີໂບເຫຼາຮ້າໂອຣສຂອງຈ້າກູລມີສິບສອງຄນ ແລະໜ້າຮ່າຍກາຣທ່າຮອງ
ຂອງດາວິດກີມີສິບສອງຄນ
  16. ຕ່າງກີຈັບສີຮະຄູ່ຕ່ອສູ່ ແລະປັກດາມເຂົາທີ່ສີ້ໜ້າງຂອງຄູ່ຕ່ອສູ່ ລັ້ມຕາຍດ້ວຍກັນໝາດ ເຂົ້າຈຶ່ງເຮັຍກີທີ່ນັ້ນວ່າ ເຂົ້າທັກສູ່ຮົມ
ຂຶ້ງອູ່ໃນກີເບໂໂນ
  17. ກາຣສັບໃນວັນນັ້ນດເດືອດຍິ່ງນັກ ອັບເນອົງແລະພວກຄນອີສຣາເລອກີ່ພ່າຍແພື່ຕ່ອໜ້າໜ້າຮ່າຍກາຣທ່າຮອງດາວິດ

18. บุตรชายทั้งสามของนางเศรษฐีก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อับราฮัม และอาสาเอล ฝ่ายอาสาเอลนั้นฝีเท้าเร็วอย่างกับลมฟัง
19. และอาสาเอลก็ได้ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวาเมื่อทางซ้ายมีจากการไล่ตามอับเนอร์
20. อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า นั่นอาสาเอลหรือ เข้าตอว่า ข้าเอง
21. อับเนอร์จึงบอกเขาว่า จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รินอาอาฐของเข้าไป แต่อasaเอลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์
22. อับเนอร์จึงบอกอาสาเอลอีกครั้งหนึ่งว่า จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟัดเจ้าให้ล้มลงดินทำไม่เล่า แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร
23. แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโคนหอกแทงห้องอาสาเอล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเข้า เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเอลล้มตายอยู่ก็ยืนนิ่ง
24. แต่โยอาบกับอาบีชัยได้ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกีญาห์ตามทางที่จะไปถึงทุรกันดารเมืองกิเบโอน
25. และคนเบนยา悯ก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง
26. แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า จะให้ดับกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายเมืองก็มีภูเขาสักเท่าใดท่านจึงจะสังคุณของท่านให้หยุดได้ตามพื้นมองของเขาพุ่งนี้เช้า
27. และโยอาบจึงกล่าวว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แล้วนี่ได้ ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกได้ตามพวกรพีนองของเขาพุ่งนี้เช้า
28. โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ได้ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก
29. อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เข้าข้ามแม่น้ำ约爾เดนและเดินไปตามหุบเขาบิทโรม เขาก็มาถึงมหา נה泉
30. โยอาบก็กลับจากได้ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรับรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเอล
31. แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้จากคนเบนยา悯และคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน
32. และเขาก็ยกศพอาสาเอลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาริชอยู่ที่เมืองเบซเลhem โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเอโบรน

1. มีสังคมระหว่างวงศ์วานของชาอุลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของชาอุลก็เสื่อมกำลังลงทุกที
  2. ดาวิดทรงมีราชโองการหลายองค์ที่เมืองເຂົ້າມ ຮາຊໂອຣສທ້ວປີ້ອ່ອ ອັນໂນນ ບຸตรนางອາທິໂນອັນຈາວຍືສເຮັດ
  3. คนที่สองชื่อ ຄີເລອາບ ບຸตรนางອາບີກຍີລແມ່ມ່າຍຂອງນາບາລ໌ຈາວຄາຣມີລ ແລະ คนที่สามชื่อ ອັບຈາໂລມ ບຸตรຈາຍນາງມາາຄາທ໌ຮາຊີດາຂອງທໍລມັກຜັຕຣີຢ່ເມືອງເກົ່ວ
  4. คนที่ສີ້ອ່ອ ອາດີນີຍໍາທ໌ ບຸตรຈາຍນາງຍັກກີກ ດົນທີ່ຫ້້ອ່ອ ເຊີມທີ່ຍໍາທ໌ ບຸตรຈາຍນາງອາບີຕົລ
  5. ແລະ คนທີ່ທັກສີ້ອ່ອ ອີທເຮັນ ບຸตรນາງເອກລາທ໌ກວຽຍາຂອງดาวິດ ຮາຊໂອຣສເຫັນໆເກີດແກ່ດາວິດທີ່ເມືອງເຂົ້າມ
  6. ອູ່ມາເມື່ອມີກາຣຕ່ອສູ່ຮ່ວ່າງวงศ์วານຂອງชาອຸລກັບวงศ์วານຂອງดาวິດນັ້ນ ອັບເນອົງໃດໆກະທຳຕ້ວໄຫ້ເຂັ້ມແຂງຍິ່ງຂຶ້ນໃນวงศ์วານຂອງชาອຸລ
  7. ຝ່າຍຈາອຸລນັ້ນມີນາງສນມຄນໍ້າທີ່ວິສປາທ໌ບຸตรສາວຂອງອັຍຍໍາທ໌ ແລະ ອີໂປໂບເຊີມຈົງຕັດສັກບັນອັບເນອົງວ່າ ເຫຼຸດໃດທ່ານຈີ່ເຂົ້າຫານາງສນມຂອງເສດີຈີ່ພ່ອຂອງເຮົາ
  8. ຝ່າຍອັບເນອົງກີໂກຮອີ້ນໂປໂບເຊີມພົບພະຍາດຕ້ອຍຄຳນີ້ມາກ ຈຶ່ງຖຸລວ່າ ຂ້າພະຮອງຄົມເປັນຫັວສູນຂໍ້ອົງ ທີ່ງຖຸກວັນນີ້ຂ້າພະຮອງຄົມໄດ້ ຕ່ອຕ້ານຍຸດາທ໌ໂດຍສໍາແດງຄວາມເມຕຕາຕ່ອງวงศ์วານຂອງชาອຸລເສດີຈີ່ພ່ອຂອງພະຮອງຄົມ ແລະ ຕ່ອຟິ່ນ້ອງແລະ ດ່ວຍເຫຼຸດໃຫ້ສະຫຼຸບສະຫຼຸບ ເສດີຈີ່ພ່ອທ່ານ ມີໄດ້ມອບພະຮອງຄົມໄວ້ໃນມື່ອຂອງดาวິດ ວັນນີ້ພະຮອງຄົມຍັງຫາຄວາມຕ່ອງຂ້າພະຮອງຄົມດ້ວຍເວື່ອງຜູ້ໜີ້ງຄນີ້
  9. ຖ້າຂ້າພະຮອງຄົມໄດ້ກະທຳເພື່ອດາວິດໃຫ້ສໍາເລັດທີ່ພະຍເໂສວາທ໌ກວຽງປົງປົງຢາກນີ້ໄວ້ຕ່ອທ່ານແລ້ວ ກີ້ຂອພະເຈົ້າທຽບລົງໂທ່ງອັບເນອົງແລະຍິ່ງໜັກກວ່າ
  10. ຄື່ອຂ້າພະຮອງຄົມຈະຍ້າຍຮາຊອານາຈັກຈາກวงศ์วານຂອງชาອຸລ ແລະ ສາປາປັນນາບັລັດັບກົງຂອງດາວິດເໜື້ອອີສຣາເລືດແລະເໜື້ອຍຸດາທ໌ ຕັ້ງແຕ່ດານຄື່ອງເບື້ອງເນອົງເຊີມ
  11. ແລະ ອີໂປໂບເຊີມທ່າທຽບສາມາດຕອບອັບເນອົງສັກຄຳເດີຍວິກໄມ່ ເພະພະຮອງຄົມທຽບກັວງອັບເນອົງ
  12. ອັບເນອົງກີສັ່ງຜູ້ສື່ສ່ວນໄປຢັງດາວິດຖຸລວ່າ ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນຂອງຜູ້ໄດ ແລະ ທຸລອື່ອງວ່າ ຂອທຽບທຳພັນຮັບສົງຄັບຂໍ້າພະຮອງຄົມ ແລະ ອຸດເຄີດ ມື່ອຂອງຂ້າພະຮອງຄົມຈະຍູ່ຝ່າຍພະຮອງຄົມ ແລະ ນໍາອີສຣາເລືດທັງສິ້ນມາມອບແດ່ພະຮອງຄົມ
  13. ດາວິດຕຽບວ່າ ດີແລ້ວ ເຮົາຈະກະທຳທຳພັນຮັບສົງຄັບທ່ານ ແຕ່ເຮົາຂອງຈາກທ່ານສັກຍ່າງໜຶ່ງຄືວ່າ ເມື່ອທ່ານຈະມາເຫັນໜ້າເຮົາ ຂອທ່ານນຳມີຄາລບຸຕົມສາວຸຂອງชาອຸລມາໃຫ້ເຮົາກ່ອນ ມີຈະນັ້ນທ່ານຈະມີໄດ້ເຫັນໜ້າເຮົາ
  14. ແລ້ວດາວິດກີສັ່ງຜູ້ສື່ສ່ວນໄປຢັງອີໂປໂບເຊີມທຽບໂອຣສຂອງชาອຸລວ່າ ຂອມອົບມີຄາລກວຽຍຂອງຂ້າພເຈົ້າແກ່ຂ້າພເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຂໍ້າພເຈົ້າໄດ້ໜັນໄວ້ດ້ວຍໜັງປລາຍອງຄູ່ຫາມືຂອງຄູ່ຫາມື ພື້ນຖານທີ່ມີ້ນີ້ຮ້ອຍຂຶ້ນ
  15. ອີໂປໂບເຊີມທຽບໃຫ້ຄົນໄປພາມມີຄາລມາຈາກສາມີຂອງເຮົາ ຄື່ອປັລທີ່ເລືອບຸຕົມຈາຍຂອງລາອີ້ນ
  16. ແຕ່ສາມີຂອງເຮົາກີເດີນພລາງຮ້ອງໃຫ້ພລາງໄປກັບເຮອຈນຄື່ອງຕົກລົງລາວ ແລ້ວອັບເນອົງຈຶ່ງບອກເຂົາວ່າ ກລັບໄປເສີຍເຕີດແລະເຂົາກົກລັບໄປ
  17. ອັບເນອົງຈຶ່ງໃຫ້ເປົ້າຈົງເປົ້າ ເພະພະຍເໂສວາທ໌ກວຽງປົງປົງຢາກນີ້ໄວ້ ເມື່ອກ່ອນນີ້ທ່ານທັງໝາຍໄດ້ຮັບເປັນກັຕຣີຢ່ເໜື້ອທ່ານ
  18. ບັດນີ້ຈຸ່ງໃຫ້ເປົ້າຈົງເປົ້າ ເພະພະຍເໂສວາທ໌ກວຽງປົງປົງຢາກນີ້ໄວ້ ເຮົາຈະໜ່າຍຄືສຣາເຄລາໄຮ້ພາຫານາຄອງເຮົາດ້ວຍມື່ອ

- ของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พันจากมือของคนพิลิสเดียว และให้พันจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา'
19. อับเนอร์กีพูดกับคนเบนยาミニด้วย และอับเนอร์กีไปทูลดาวิดที่เมืองเอโนรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยาミニเห็นสมควรที่จะกระทำ
20. อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเอโนรนพร้อมกับคนอีก 5 คน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน
21. และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า ข้าพระองค์จะลูกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมาอยังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญา กับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กวางขวางตามขอบพระทัยของพระองค์ ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขา กีไปโดยสันติภาพ
22. ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เอโนรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่าน กีไปโดยสันติภาพ
23. เมื่อยोอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง กีมีคนบอกโยอาบว่า อับเนอร์บุตรเนอร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ
24. และโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ ใจนพระองค์ จึงปล่อยเข้าไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว
25. พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอร์มาเพื่อล่วงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ
26. เมื่อยोอาบอกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เข้าทั้งหลายกีนำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชีอสีราห์ แต่ดาวิดหาทางทราบเรื่องไม่
27. และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเอโนรนแล้ว โยอาบ กีพาท่านเหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแหงห้องของท่านเสียที่นั่น ท่าน กีสิ้นชีวิต โยอาบแก้แค้นโลหิตของอาสาເຂົ້ານ້ອງຫຍາຍຂອງตน
28. ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า ตัวเราและราชอาณาจักรของเราราประจักความผิดสืบไปเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอร์
29. ขอให้โญนั้นตกเห็นอีรียะของโยอาบ และเห็นอวงค์วานบิดาของเข้าทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มีสิ่งไหლอก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดขาบนมปัง ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ
30. นี่แหละโยอาบกับอาบีชัยน້ອງຫຍາຍของเข้าได้ผ่าอับเนอร์ เพาะอับเนอร์ได้ผ่าอาสาເຂົ້ານ້ອງຫຍາຍของเขามีรบกันที่กีเบโอน
31. แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไว้ทุกชีให้อับเนอร์ และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคร่หามศพอับเนอร์ไป
32. เขาก็ผังศพอับเนอร์ไว้ที่เอโนรน และกษัตริย์กีส่งพระสุรเสียงกันแสง ที่ผังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องให้
33. และกษัตริย์ทรงคร่าครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโน่ตาย
34. มือของท่าน กีมิได้ถูกมัด เท้าของท่าน กีมิได้ติดตរวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วราย และ

ประชาชนทั้งปวงก็ร้องให้ถึงอับเนอร์อีก

35. แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอญี่ แต่ดาวิดทรงปฏิญาณว่า ถ้าเราลืมรสนมนปังหรือสิ่งใดๆ ก่อนดูว่าอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและยิ่งหนักกว่า
36. ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเข่นนั้นก็พอดี ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งที่กษัตริย์ทรงกระทำ
37. ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ม่ำอับเนอ ร์บุตรชายเนอร์เสีย
38. กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตใน อิสราเอล
39. แม้เราจะได้รับการเจ้มเป็นกษัตริย์แล้ว เรายังอ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรษฐีหนักแก่เรา เกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนใจผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเติด

1. เมื่ออิชโบเชตราซ์โอลของชาอูลได้ทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เอโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงเป็นทุกข์
2. ฝ่ายราชโอลของชาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบา ana'ah อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยาamin ชาวเมืองเบอโรท (เพราะว่าเบอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยาaminด้วย)
3. ชาวเบอโรทหนีไปยังเมืองกิثارอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้)
4. โยนาธานราชโอลของชาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นงอย เมื่อมีข่าวเรื่องชาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรอเลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเชอร์บันห์ไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นงอย ท่านชื่อเมฟีโบ เชท
5. ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบอโรท ที่ชื่อเรคาบและบา ana'ah นั้นได้ออกเดินทาง พอดเดดออกจัดกิมานถึง ตำแหน่งของอิชโบเชท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง
6. และเข้าเข้าไปกลางตำแหน่ง ทำเหมือนจะขนำข้าวสาลีและเขากีแหงพระอุทธรรษ์พระองค์ เรคาบและบา ana'ah พี่กันนี้ไป
7. และเมื่อเข้าทั้งสองเข้าไปในตำแหน่งนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระที่บรรทมในห้องบรรทม เขาก็พบตี พระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระศีรษะของพระองค์เสีย นำพระศีรษะนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน
8. และเขานำพระศีรษะของอิชโบเชทไปถวายดาวิดที่เมืองเอโบรน เข้าทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเดิด ศรีษะของ อิชโบเชทบุตรของชาอูลศัตรุของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาท์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านาย ของข้าพระองค์ในวันนี้เห็นอชาอูลและเชือสายของชาอูล
9. แต่ดาวิดตรัสตอบเร卡拉บและบา ana'ah พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบอโรทว่า พระเยโฮวาท์ทรงพระชนม์อยู่ แน่นั้นได คือพระองค์ผู้ทรงไว้วิตของเรารากบวรดาความทุกข์ยาก
10. เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า 'ดูเดิด ชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว' และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เรา ก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ศิกลา ก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น
11. ยิ่งกว่านั้นเท่าไดเมื่อคนชั่วไดฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบุนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น บัดนี้เราจะไม่เรียก ร้องโภตของเขาก็จากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ
12. และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพากเขากีพอาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขวนศพ นั้นไว้เหนือสระในเมืองเอโบรน แต่เขานำพระศีรษะของอิชโบเชทไปผึ้งไว้ในที่ผังศพของอับเนอร์ในเมืองเอโบรน

บทที่ 5

1. และบรรดาตรະกุลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเอโบรนทูลว่า ดูเดิด ข้าพระองค์หั้งหลายเป็นกระดูกและเนื้อของพระองค์
2. ในอดีตเมื่อชาอูลเป็นกษัตริย์ปักครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล'
3. ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเอโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญา กับเขา หั้งหลายที่เมืองเอโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาก็หั้งหลายก็เงี่มตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
4. ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปักครอง และพระองค์ทรงปักครองอยู่สี่สิบปี
5. ทรงปักครองเหนือยูดาห์ที่เอโบรนเจ็ดปีหลังเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปักครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์ อีกสามสิบสามปี
6. กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม รบกับคนเยบุส ชาวแ朋ดินนั้นผู้ที่ก่อรากับดาวิดว่า แกยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนatabอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้ ด้วยคิดว่า ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้
7. แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อติโยนได้ คือเมืองของดาวิด
8. ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจรตีคนเยบุส คนง่อยและคนatabอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิด เกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร เพราจะนั้นเขาก็จะว่ากันว่า อย่าให้คนatabอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ
9. ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มี ล้อมเข้าไปข้างใน
10. และดาวิดทรงเจริญยิ่งๆขึ้นไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์
11. ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดำ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อสร้าง พระราชวงศ์ของดาวิด
12. และดาวิดทรงทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรง ยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
13. ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเอโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและเมสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิด ราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก
14. ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมุอา โซบบ์ นาธัน ชาโลมอน
15. อิบอาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเพีย
16. เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท
17. เมื่อคนพีลิสเตiyได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจ้มเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนพีลิสเตiyหั้งป่วงก็ขึ้นไปแสวงหา ดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง
18. ฝ่ายคนพีลิสเตiyยกขึ้นมาและขยายแนวอุกที่หุบเขาเรพาอิม
19. และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนพีลิสเตiyหรือ พระองค์จะทรงมอบ

เข้าไว้ในเมืองข้าพระองค์หรือไม่ และพระเย毫不犹豫ทรงตอบดาวิดว่า จงขึ้นไปเกิด เพราะเราจะมอบคนพีลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่

20. ดาวิดเสด็จมาอยังบ้านอัลเปราซิม และดาวิดทรงช่วยคนพีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า พระเย毫不犹豫ทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่พุ่งใส่ เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บ้านอัลเปราซิม

21. และคนพีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็มาเสีย

22. คนพีลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

23. และเมื่อดาวิดทูลถามพระเย毫不犹豫 พระองค์ตรัสว่า เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเข้า และโจรตีเขาตรงข้ามกับหมู่ตันหม่อน

24. และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระวนทพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ตันหม่อนเจ้าจะรับรู้ไป เพราะพระเย毫不犹豫เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจรตีกองทพของคนพีลิสเตีย

25. และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชาไว้ และได้โจรตีคนพีลิสเตียจากเกบากึงเกเซอร์

1. ดาวิดทรงรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน
2. และดาวิดก็ทรงลูกขี้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบ้าอาเลยูดาห์ เพื่อทรงนำทีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวากเดรูบ
3. และเขาก็ทรงหลายภัย เกวียนใหม่บรรทุกทีบของพระเจ้าและนำอภินาคเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาร์ และอุสชาห์กับอาทิตย์ บุตรชายทั้งหลายของอาบีนาดับก็ขับเกวียนใหม่เล่นนั่น
4. และนำอภินาคจากเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาร์ เกวียนบรรจุทีบของพระเจ้าไป และอาทิตย์เดินนำหน้าทีบ
5. ดาวิดกับวงศ์หวานอิสราเอลทั้งสิ้นก็ร่าเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมนา กรับ และฉาบ
6. และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน อุสชาห์ก็เหยียดมือออกจับทีบของพระเจ้าไว้เพราะวัวสะดุด
7. และพระพิโธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสชาห์ และพระเจ้าทรงประหารเขามีเสียงที่นั่นเพราะความผิดพลาดนั้นและเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างทีบของพระเจ้า
8. และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายอภินาคแห่งอุสชาห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสชาห์ จนถึงทุกวันนี้
9. ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า ทีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร
10. ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำทีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอเบดเอโอดมชาวกัท
11. ทีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบดเอโอดมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรแก่โอเบดเอโอดมและครัวเรือนของเขาก็ทรงสิ้น
12. มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรแก่ครัวเรือนของโอเบดเอโอดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขานี้เนื่องด้วยทีบของพระเจ้า ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำทีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบดเอโอดม ถึงเมืองดาวิดด้วยความซื่นชมยินดี
13. และเมื่อผู้ที่หมายทีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หากก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวัวกับลูกวัวอ้วน
14. และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ และดาวิดมีอโฟดผ้าป่านคาดอยู่ที่พระองค์
15. ดังนั้นเหล่าดาวิดและวงศ์หวานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำทีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงໂหรร้องและด้วยเสียงเป่าแตร
16. และขณะเมื่อทีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีค่าลราชธิดาของชาอูลก้มมองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดเด่นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจมีน้ำตา
17. เขาก็ทรงนำทีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดา

วิดกิจทรงถวายเครื่องเพาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยื้อไฮวาร์ด

18. และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเพาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์กิจทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยื้อไฮวาร์ดจอมโภชา
19. และทรงแจกขันหม้อปั้งคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขันมอุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง ศีลประชาน อิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย และประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน
20. และดาวิดกิจทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีมีค่าราชธิดาของชาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่าวันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ที่เดียวชนะเพ可爱的ที่ทรงถอดถอนพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวากสาวใช้ของข้าราชการ เม้มีอนกับคนถ้อยแก้ผ้าอย่างไม่มีความละอาย
21. และดาวิดตรัสตอบมีค่าลว่า เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยื้อไฮวาร์ดผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าหนีอิสราเอลประชาชนของพระเยื้อไฮวาร์ด และเราจะจ่วงรำเริงต่อพระพักตร์พระเยื้อไฮวาร์ด
22. เราจะถือมตัวของเราง่ายกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราว่าเป็นคนต่อ แต่โดยพวากสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เข้าถือว่ามีเกียรติ
23. เพาะจะนั่นมีค่าราชธิดาของชาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

บทที่ 7

1. ออยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยื้อวาทีทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรอบด้าน
2. กษัตริย์ตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สักสีдар์ แต่ทีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน
3. และนาธันทูลกษัตริย์ว่า ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยื้อวาทีทรงสถิตกับพระองค์
4. แต่ออยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระจันทร์ของพระเยื้อวาทีมายิงนาธันว่า
5. จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยื้อวาทีตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ'
6. เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนั้นแต่วันที่เราพากนิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทำทั้งวันนี้ แต่เราภูไปมากับเตืน์และกับพลับพลา
7. ในที่ต่างๆที่เราได้เคลื่อนไปมากับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขามาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า ทำไม่เจ้มีได้สร้างนิเวศด้วยไม้สักสีдар์ให้แก่เรา'
8. เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจะกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยื้อวาทีจอมโยกาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'
9. เราได้ออยู่กับเจ้าไม่ใช่เจ้าไปที่ไหน และได้ขัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก
10. และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเข้าทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขามาก และไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกดังแต่ก่อนมา
11. ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรอบด้าน ยิ่งกว่าหนึ่งอีกพระเยื้อวาทีรัสแก่เจ้าว่าพระเยื้อวาทีจะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์
12. เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มีภัยหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบ้านเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขารา
13. เขายังเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนำของเรา และเราจะสถาปนาบลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขายังห้องนิเติร์
14. เราจะเป็นบิดาของเขา และเขายังเป็นบุตรของเรา ถ้าเขาระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขยินแหงบุตรทั้งหลายของมนุษย์
15. แต่ความเมตตาของเราจะไม่ปรากว่าจากเขาเสีย ดังที่เราปรากว่าจากชาอุล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า
16. ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิเติร์ และบลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิเติร์
17. นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด
18. แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยื้อวาที และกราบทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ได้เล่า และวงศ์วานของข้าพระองค์เป็นผู้ได้พระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้

19. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่นี่ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงลั่นพระวจາถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันใกล้ที่จะมาถึงนั้น ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดานของมุขย์หรือ
20. ดาวิดจะกราบบูลประการได้อีกต่อพระองค์ให้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์
21. ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โดยนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราเหตุพระawanะของพระองค์ และตามขอบพระทัยของพระองค์
22. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอ กาหนีอ พระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา
23. ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้เป็นประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่งที่ใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งนำสิ่งกล่าวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเข้า
24. ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเข้าทั้งหลาย
25. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวะทะซึ่งพระองค์ทรงลั่นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเข้า ขอทรงดำรงซึ่งพระวะทะนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงลั่นพระวจາไว้
26. ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล' และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
27. ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า' เพราฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์
28. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวะทะของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์
29. เพราฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงลั่นพระวจາเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์

บทที่ 8

1. อัญมາภัยหลัง ดาวิดทรงโجمติคนพีลิสเดีย และปราบปรมได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเนกัมมาห์ได้จากมือคนพีลิสเดีย
2. พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเข้าด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าແກวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแಡာ และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแಡာ คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย
3. ดาวิดทรงรับชนะชาดดเอเซอร์ໂອຣສເຮໂທບ ກັຊຕຣີຍ໌ເມືອງໂຄບາ້ທ໌ ເນື່ອເສດົຈໄປພື້ນຢໍານາຈຂອງພຣະອງຄໍທ່ານີ້ແມ່ນໜ້າຢູ່ເຟຣີສ
4. และดาวิดทรงยິດຮຽບหนີ່ພັນຄັນ ພລມ້າເຈົດຮ້ອຍຄັນ ທຫາຮຽບສອງໜົ່ນຄັນ ແລະ ດາວິດຮັບສິ່ງໃຫ້ດັດເວັນຂາມ້າຮຽບເສີຍໃຫ້ໜົມ ເທົ່ານີ້ໄວ້ໃຫ້ພອແກ່ຮຽບໜີ່ຮ້ອຍຄັນ
5. ແລະ ເນື່ອຄົນ໌ເຮັດວຽກມີມັງດາມສັກສຳມາຊ່ວຍชาດດเอເຊອຮົກໜັກຕຣີຍ໌ເມືອງໂຄບາ້ທ໌ ດາວິດทรงປະຫວາດຄົນ໌ເຮັດວຽກສອງໜົ່ນສອງພັນຄັນ
6. ແລ້ວ ດາວິດทรงຕັ້ງທຫາປະຈຳປົມໄວ້ເໜື້ອຄົນ໌ເຮັດວຽກມີມັງດາມສັກສຳຫາຍກອງ ແລະ ຄົນ໌ເຮັດວຽກກີ່ເປັນພລໄພວ່າຂອງດາວິດ ແລະ ນຳເຄື່ອງບຣະນາກາຣາໄປຖາວຍ ພຣະເຍໂຂວ້າທ່ານປະທານຫ້ຍໜະແກ່ດາວິດໄມ່ວ່າຈະໄປຮັບ ປະ ທີ່ໄດ້
7. ແລະ ດາວິດทรงນໍາໂລ່ກອງຄຳທີ່ຂ້າຮາກກາຣທ່ານຂອງชาດດเอເຊອຮົກກີ່ອັນນີ້ໄປຢັງກຽງເຢູ່ຫຼັມ
8. ແລະ ກັຊຕຣີຍ໌ ດາວິດทรงວິບທອງສັນຖີເປັນອັນນີ້ໄປຈາກເມືອງເບາຫຼາທ໌ ແລະ ເມືອງເບໂຮຮັຍຫ້ວເມືອງຂອງชาດດเอເຊອຮົກ
9. ເນື່ອໂກັກໜັກຕຣີຍ໌ເມືອງຫາມັກໄດ້ຍືນວ່າ ດາວິດຮຽບສອງທັກທັງສິນຂອງชาດດเอເຊອຮົກ
10. ໂກອີກສົ່ງໂຍຮັມໂອຣສຂອງຕຸນໄປແກ່ກັຊຕຣີຍ໌ ດາວິດ ຖາຍພຣະພຣແລະ ແສດງຄວາມຍິນດີທີ່ ດາວິດทรงຮັບชนะชาດດເຊອຮົກ ເພຣະວ່າ ຶ້າດດາວິດເຄຍທຳສົງຄຣາມກັບໂທອີ ແລະ ໂຍຮັມໄດ້ນຳເຄື່ອງເງິນ ເຄື່ອງທອງຄຳ ແລະ ເຄື່ອງທອງສັນຖີທີ່ໄປຖາວຍ
11. ສິ່ງເໜີ່ລ່ານີ້ ກັຊຕຣີຍ໌ ດາວິດทรงນໍາມອບຖາວຍແຕ່ ພຣະເຍໂຂວ້າທ໌ ພຣ້ອມກັບບຣາເງິນແລະ ທອງຄຳສິ່ງພຣະອງຄໍທ່ານີ້ໄດ້ມາຈາກບຣດາປະຫາວັດທີ່ພຣະອງຄໍທ່ານີ້ຮຽບຮັບສອງ ແລະ ທອງນໍາມາມອບຖາວຍ
12. ຄື່ອໄດ້ມາຈາກ໌ເຮັດວຽກ ໂມອັບ ດັນອັມໂມນ ດັນພື້ນສີເຕີຍ ອາມາເລີ່ມ ແລະ ຈາກຂອງທີ່ຮັບມາຈາກชาດດເຊອຮົກໂອຣສຂອງເຣໂທບ ກັຊຕຣີຍ໌ເມືອງໂຄບາ້ທ໌
13. ເນື່ອດາວິດເສດົຈຈັກລັບຈາກກາຣປະຫວາດຄົນ໌ເຮັດວຽກສີ່ໃໝ່ໃນຫຼຸບເຂາເກລືອໜີ່ໜົ່ນແປດພັນຄັນ ພຣະນາມຂອງພຣະອງຄໍກີ່ເລື່ອລື້ອໄປ
14. ແລະ ພຣະອງຄໍທ່ານີ້ຕັ້ງທຫາປະຈຳປົມຂຶ້ນເໜື້ອເມືອງເອໂດມ ພຣະອງຄໍທ່ານີ້ຕັ້ງທຫາປະຈຳປົມໃນເອໂດມທີ່ໄປໜົມ ແລະ ດັນເອໂດມທັກສິນຈີ່ເປັນພລໄພວ່າຂອງດາວິດ ແລະ ພຣະເຍໂຂວ້າທ່ານປະທານຫ້ຍໜະແກ່ດາວິດໄມ່ວ່າຈະເສດົຈໄປຮັບ ປະ ທີ່ໄດ້
15. ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງທຽບປົກຄຣອງເຫັນວ່າ ອີສຣາເອລທັກສິນ ແລະ ດາວິດทรงໃຫ້ຄວາມຍຸດທີ່ຮຽມແລະ ຄວາມເຖິງຮຽມແກ່ໜ້າຫຼາດຂອງພຣະອງຄໍທັກສິນ
16. ແລະ ໂຍອາບນຸດຮ້າຍນາງເສຽຍຫຼາທ໌ເປັນແມ່ທັພ ແລະ ເຍື່ອໜັກພັກບຸດຮ້າຍອາທິລຸດເປັນເຈົ້າກຣມສາຣບຣນ

17. ศาสตราจารย์อาทิตย์บุตรและศาสตราจารย์อาบียาธาร์เป็นปูโรหิต และเสนาorqueเป็นราชเลขา
18. และเป็นยาห์บุตรชายเยอรมันเป็นผู้บังคับบัญชาคนเดียวและคนเดียว และบรรดาราชโกรสของด้วยเป็นประมุข

บทที่ 9

1. ดาวิดรับสั่งว่า วงศ์วานของชาอุลนันมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะดำเนินความเมตตาแก่ผู้นั้นโดยเห็นแก่โยนาธาน
2. มีมหาดเล็กในวงศ์วานชาอุลคนหนึ่งชื่อศิบາ เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เจ้าคือศิบารึหรือ เขากลุ่มตอบว่า ข้าพระองค์คือศิบາ พะยะคะ
3. กษัตริย์จึงตรัสว่า “ไม่มีใครในวงศ์วานชาอุลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา ศิบาราบุกกลั่นกษัตริย์ว่า ยังมีโกรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เท่าของเขานี่เป็นง่อยฟะยะคะ
4. กษัตริย์ตรัสตามเขาว่า เขารู้ที่ไหน ศิบาราบุกกลั่นกษัตริย์ว่า ดูเถิด เขารู้ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลใน เมืองโลเดบาร์ พะยะคะ
5. แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์
6. เมพีโบเชทโกรสของโยนาธานราชโกรสของชาอุลได้มามาเฝ้าดาวิดและชบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า เมพีโบเชทเอี่ย เขากลุ่มตอบว่า ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์
7. และดาวิดตรัสกับท่านว่า อย่างลัวเลย เพราะเราจะดำเนินความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของชาอุลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจะรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป
8. และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ได้เล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุขตาวยอย่าง ข้าพระองค์นี้
9. แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบามหาดเล็กของชาอุล และตรัสแก่เขาว่า บรรดาสิ่งของที่เป็นของชาอุลและของวงศ์วาน ทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โกรสเจ้านายของเจ้าแล้ว
10. ตัวเจ้าและพวงบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เข้า และนำผลพืชที่ได้นั่นเข้ามา เพื่อโกรส แห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมพีโบเชทโกรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะ ของเราเสมอไป ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน
11. แล้วศิบาราบุกกลั่นกษัตริย์ว่า ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของ พระองค์จะกระทำ กษัตริย์ได้ตรัสว่า เมพีโบเชทรงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโกรสของกษัตริย์
12. เมพีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อเมค่า ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมพีโบเชท
13. ดังนั้นเมพีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เท่าของท่านเป็นง่อยทั้งสอง ข้าง

บทที่ 10

1. อัญมາภัยหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และอาณูนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน
2. ดาวิดจึงตรัสว่า เราจะแสดงความเมตตาต่ออาณูนราชโอรสของนาชาต ดังที่บิดาของเขาราดแสดงความเมตตาต่อเรา ดาวิดจึงส่งพวกราชการของพระองค์ไปเล้าโลมท่านเกี่ยวด้วยเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน
3. แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลอาณูนเจ้านายของตนว่า พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล้าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เข่นหนึ่นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคร่าเมืองนี้เสียดอกหรือ
4. อาณูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโgonเคราอกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาก่อนเสียที่ทรงกลาง ตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป
5. เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเข้าทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า จงพักอยู่ที่เมืองเบร์โคงกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา
6. เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเข้าทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแด่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซึ่เรียชาวเมืองเบธเรหอบ และคนซึ่เรียชาวเมืองโศบาท เป็นทหารรบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิชโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน
7. เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคนแกลักษณะลักษณะสิ้นไป
8. ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกอุกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซึ่เรียชาวเมืองโศบาทและชาวเมืองเรหอบ กับคนเมืองอิชโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชานบุกกลางแจ้งต่างหาก
9. เมื่อยาบรหินว่าการศึกนี้นานาอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซึ่เรีย
10. ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน
11. ท่านกล่าวว่า ถ้ากำลังคนซึ่เรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเจ้า เราจะยกมาช่วยเจ้า
12. จงมีความกล้าหาญเด็ด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรารา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรารา และขอพระเยื้อราห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเด็ด
13. ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้กับคนซึ่เรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา
14. เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซึ่เรียหนีไปแล้ว เข้าทั้งหลายก็หนีอาบีชัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบ กับคนอัมโมนmanyangกรุงเบรูชาเล้ม
15. ครั้นคนซึ่เรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน
16. ฝ่ายยาดดอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซึ่เรียผู้อยู่ฝากแม่น้ำข้างโน้นอกมา เขามายังตำบลເຂລາມ มีโซบัคแม่ทัพ

ของชาดด้อเรอร์เป็นผู้นำหน้า

17. เมื่อมีผู้กราบถูลดาวยาดพระองค์ทรงรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำ约爾เดนมาถึงตำบลไฮลาน และคนซึ่เรียก
จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวยาดและได้รับกับพระองค์
18. คนซึ่เรียกหนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซึ่เรียกซึ่งเป็นทหารครบเจ็ดวันกับทหารม้าสี่หมื่นคน
เสีย และประหารโซบักแม่ทัพของเขากับห้ายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น
19. และเมื่อบรรดาภัตติริยซึ่งขึ้นกับชาดด้อเรอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสั่นติภาพกับ
อิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซึ่เรียกจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

1. และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาภัตตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เข้าไปภาคดลังคนอัมโมนและล้อมเมืองรับนาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม
2. อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคากพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก
3. ดาวิดทรงใช้คนไปได้ถ้าเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า หญิงคนนี้ชื่อบักเซบา บุตรสาวของเอลีอัมภารยาของอุรืออาห์คนอิตไทร์มีใช่หรือพะยะค่ะ
4. ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอดีนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน
5. ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า หมื่นจันตั้งครรภ์แล้ว
6. ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า จงส่งอุรืออาห์คนอิตไทร์มาให้เรา โยอาบก็ส่งตัวอุรืออาห์ไปให้ดาวิด
7. เมื่ออุรืออาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถ้ามัวร้ายอย่างไรบ้าง พากเพียรอย่างไร การลงโทษคืบหน้าไปอย่างไร
8. แล้วดาวิดรับสั่งอุรืออาห์ว่า จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย อุรืออาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากภัตตริย์ตามไปให้
9. แต่อุรืออาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขามิได้ลงไปที่บ้านของตน
10. เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า อุรืออาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขាទะยะค่ะ ดาวิดรับสั่งแก่อุรืออาห์ว่า เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไม่จึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า
11. อุรืออาห์ทูลตอบดาวิดว่า ทีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้านไปกินไปดื่ม และนอนกับภารยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะค่ะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่นใจ ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย
12. แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรืออาห์ว่า วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เกิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป อุรืออาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น
13. ดาวิดทรงเชิญเขามา เขา ก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามีนماء ในเย็นวันนั้นเขา ก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเข้า แต่มิได้ลงไปบ้าน
14. ต่อมารับรู้เช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรงฝากราบไปในเมืองของอุรืออาห์
15. ในลายพระหัตถ์นั้นว่า จงตั้งอุรืออาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู้รบตรงที่ดูเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขากูกโจรตีให้ตาย
16. อยู่มาเมื่อยोอาบกำลังเผาล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรืออาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก
17. คนในเมืองก็อกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อุรืออาห์คนอิตไทร์ก็

ตามด้วย

18. โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด
19. ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบท่องชัตติร์ย์เสร็จทุกประการแล้ว
20. ถ้ากษัตริย์กริ่วและตรัสตามเข้าว่า 'ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้มีองนัก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขากำลังออกมายกกำแพง'
21. ครอร่าอาบีเมเลคบุตรเยรูบเนเชท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอารินไม่ท่อนบนหุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขายาตายนี่ที่เมืองเชเบดออกหรือ ทำไม่เจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง' และเจ้าจะกราบทูลว่า 'อุรืออาห์คนนี้ิตไทท์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตามด้วย'
22. ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขากลับมากราบทูล
23. ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง
24. และทหารธนูก็ยิงข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอุรืออาห์คนนี้ิตไทท์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย
25. ดาวิดก็รับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า เจ้าจะบอกโยอาบดังนี้ว่า 'อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาวบย้อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบทันนักเข้าไปและตีเขามีองนั้นเสียให้ได้' เจ้าจะหันหน้าไปทำนั้นด้วย
26. เมื่อภารยาของอุรืออาห์ได้ยินข่าวว่าอุรืออาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่าความด้วยเรื่องสามีของนาง
27. เมื่อสิ้นการไว้ทุกชีวิตแล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

1. พระเยอวาห์ทรงใช้ให้น้าธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมีภรรยาคนหนึ่งยกจน
2. คนมีภรรยาคนนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก
3. แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ซื้อมาจาก ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเข้า กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถวายเดียวกับเขา นอนในอกของเข้า และเป็นเหมือนบุตรสาวของเข้า
4. ฝ่ายคนมีภรรยาคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขายังคงเดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน
5. ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่น้าธันว่า พระเยอวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอน ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตาย
6. และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเข้าได้กระทำอย่างนี้ และพระว่าเข้าไม่มีเมตตาจิต
7. นาธันจึงทูลดาวิดว่า พระองค์นั้นแหลกคือชายคนนั้น พระเยอวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้เงินตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเรารวยเจ้าให้พ้นจากมือของชาอูล'
8. และเราได้มอบวงศ์วานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภารยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานญุดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าเท่านี้ยังน้อยไป เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้
9. ทำไมเจ้าดูหมื่นพระบัญญัติของพระเยอวาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฝากอรหัตคนธิคติให้เสียด้วยดาบ เอาภารยาของเขามาเป็นภารยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน
10. เพราะฉะนั้นดาบนั้นจะไม่คล้ายไปจากการช่วงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมื่นเรา เอาภารยาของอุรือหัตคนธิคติให้มาเป็นภารยาของเจ้า'
11. พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครัวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภารยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะถอนร่วมกับภารยาของเจ้าอย่างเปิดเผย'
12. เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย'
13. ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธันว่า เราจะทำนาปต่อพระเยอวาห์แล้ว และนาธันกราบทูลดาวิดว่า พระเยอวาห์ทรงให้อภัยนาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม
14. อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พากศัตtruของพระเยอวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต
15. แล้วนาธันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยอวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภารยาของอุรือหัตคนธิคติบังเกิดกับดาวิด และพระกุณารนั้นก็ประชวรหนัก
16. ดาวิดก็ทรงอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุณารนั้น และดาวิดทรงอดพระภาร弥 แต่เข้าไปบรรหมบันพื้นเดินคืนยังรุ่ง
17. บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมาในเช้า拂晓 หมายจะทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้น

ดิน แต่พระองค์ห้าทรงยอมไม่ หรือห้าทรงรับประทานกับเข้าทั้งหลายไม่

18. อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระภูมานั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบบุลดาวยิ่งว่าพระภูมานั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า ดูเถิด เมื่อพระภูมานั้นทรงพระชนม์อยู่ เราบุลพระองค์ พระองค์ห้าทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบบุลได้อย่างไรว่า พระภูมานั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง

19. แต่เมื่อดาวิดทดสอบเด็นข้าราชการกระซิบกระชาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระภูมานั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ เข้าบุลตอบว่า สิ้นชีวิตแล้วพ่อมีค่า

20. แล้วดาวิดทรงลูกชิ้นจากพื้นดิน ขาระพระกาย ชلومพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโรวาท์และทรงนมัสการ แล้วเด็ดจีไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระภราhma เขาก็จัดพระภราhma ให้พระองค์เสวย

21. ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า เป็นไนน์พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอุดพระภราhma และกันแสงเพื่อพระภูมานั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระภูมานั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลูกชิ้นเสวยพระภราhma หาร

22. พระองค์รับสั่งว่า เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เรายอดอาหารและร้องให้ เพราเรว่า ‘คราจทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่’

23. แต่เมื่อเข้าสิ้นชีวิตแล้ว เรายอดอาหารทำไม่ เรายาจะเด็กให้พื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไปเข้าจะกลับมาหาเราไม่ได้

24. ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจบ๊าชามเหลือของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าชาโลมอน และพระเยโรวาททรงรักษาโลมอน

25. และทรงใช้นาขันผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโ/orสนั่นว่า เยดีดยาห์ เพราเห็นแก่พระเยโรวาท

26. ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบทของคนอัมโมน และยึดรชาานได้

27. และโยอาบได้ส่งผู้สืบ嗣ารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบท และข้าพระองค์ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว

28. บัดนี้ขอพระองค์ทรงรับรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกลือกว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์

29. ดาวิดจึงทรงรับรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบท และต่อสู้จนยึดเมืองนั้นได้

30. ทรงรับมองกูญจากศียรักษัติของเมืองนั้น มองกูญนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรับรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก

31. ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลือย คราดเหล็กและหวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

บทที่ 13

1. ต่อมาภายหลังฝ่ายอับชาโอลมราชโกรสของดาวิดมีขันนิษฐาองค์หนึ่งรูปโฉมสะตราัญชื่อทามาร์ และอัมโนนราชโกรสของดาวิดก็รักเธอ
2. ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทราบจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรไรกับเธอ ก็ยกันนัก
3. แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อยนาดับบุตรชายของซิเมอาห์เชษฐาของดาวิด โยนาดับนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา
4. จึงทูลถามว่า ข้าแต่ราชโกรสของกษัตริย์ ไวนทูลกระหม่อมจึงชุมเชาอยู่ทุกเช้าๆ จะเม่นบอกให้เกล้าฯ ทราบบ้าง หรือ อัมโนนตอบเขาว่า เรารักทามาร์น้องหญิงของอับชาโอลมอนุชาของเรา
5. โยนาดับจึงทูลท่านว่า ขอเชิญบรรพบุรุษบันพระแท่นแสร้งกระทำเป็นประชวร และเมื่อเสด็จพ่อมายีย์มทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า 'ขอโปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ'
6. อัมโนนจึงบรรพบุรุษแสร้งทำเป็นประชวร เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขันมสักสองอันต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ
7. ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า ของจึงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน
8. ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอที่ที่เข้าบรรพบุรุษอยู่ เธอก็หยิบเป็นมานวดทำขันมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปั๊บขึ้นมันนั้น
9. และเธอ ก็ยกกระเทือนก็ร้องเสียงดังว่า จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง ทามาร์ก็นำขันมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา
10. แต่อัมโนนรับสั่งกับทามาร์ว่า จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง ทามาร์ก็นำขันมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา
11. แต่เมื่อเธอนำขันมมากลั่นเพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เดิม
12. เธอจึงตอบท่านว่า 'ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการใจด้วยอย่างนี้เลย'
13. ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความอย่างไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโฉดเหลาคนหนึ่งในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะไม่หวังหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน
14. แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน และอนร่วมกับเธอ
15. ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธออย่างนัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งกว่าความรักซึ่งท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า จงลูกขี้นไป
16. แต่เธอตอบท่านว่า อย่าเลยพระเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้นั้นก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่
17. ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบดิอยู่สั่งว่า จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย

วิต เพราอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว

34. แต่อับชาโอมได้หนึ่งไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเมยหน้าขึ้นมองดู ดูเดิດ ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆ เขาก็ชี้อยู่ข้างหลังเขา
35. โอนดาบจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเดิດ ราชโกรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์ กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น
36. อยู่มาเมื่อเข้าพุดจบลง ดูเดิດ ราชโกรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องให้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กันแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องให้สะอึกสะอื้นด้วย
37. อับชาโอมได้หนึ่งไปเข้าเฝ้าทัลมัย โกรสของอัมมีสุด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกชีวิตราชโกรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า
38. ฝ่ายอับชาโอมก็หนึ่งไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี
39. กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรวจสอบพระทัยอาลัยถึงอับชาโอม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

1. ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรษฐาห์ทราบว่า กษัตริย์อาลัยถึงอับชาโอม
2. โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเตโคอาพาหัญที่ตลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า ของแสร้งทำเป็นคนไว้ทุกชีวิต เสื้อของคนไว้ทุกชีวิต อย่าซ้อมนำมัน แต่แสร้งทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกชีวิตด้วยมาหลายวันแล้ว
3. จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์ แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น
4. เมื่อหญิงชาวเตโคอามาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ชูหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง
5. กษัตริย์ตรัสตามหญิงนั้นว่า เจ้ามีเรื่องอะไร นางกราบทูลว่า หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามีตายเสียแล้ว
6. สาวาใช้ชีวิตของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวัฒกันที่ในทุ่งนา ไม่มีครรช่วยห้ามปรมาน บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย
7. ดูเดิด หมู่ญาติทั้งสิบrum กันมาหาสาวาใช้ชีวิตของพระองค์บอกว่า 'จะมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสียนั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมารดกเสียด้วย' ดังว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย
8. กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า 'ไปบ้านของเจ้าเดิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า'
9. หญิงชาวเตโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความช่วยชักกอญี่ภูมีหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย
10. กษัตริย์ตรัสว่า ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แต่ต้องเจ้าอีกเลย
11. นางก็กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ ขอ กษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยื้อราห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อามาโตโลหิตจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกราชจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน พระองค์ตรัสว่า พระเยื้อราห์ทรงพระชนม์อยู่แล่นได้ เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน
12. แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ ขอสาวาใช้ชีวิตของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ตรัสว่า พุดไป
13. หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า เหตุใดพระองค์ทรงคำริจจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในกรณีที่ตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก
14. คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงคำริหานทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง
15. ที่หม่อมฉันมากกราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนชูหม่อมฉันให้กลัว และสาวาใช้ของพระองค์คิดว่า 'หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์'
16. ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากการดักของพระเจ้า'
17. และสาวาใช้ชีวิตของพระองค์คิดว่า 'ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก' เพราะกษัตริย์

เจ้านายของหมู่บ้านเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยื้อราห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์โดยเด็ดขาด

18. แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า สิ่งใดที่เราระถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า ขอ กษัตริย์เจ้านายของหมู่บ้านจงตัวสุดยอด
19. กษัตริย์จึงตรัสตามว่า ในเรื่องทั้งสิ้นนี้เมื่อของโภภานเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า หญิงนั้นทูลตอบว่า ข้าแต่ กษัตริย์เจ้านายของหมู่บ้าน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่นัก ไม่มีใครหลบหลีกพระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของ หมู่บ้าน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โภภานผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเหละให้หมู่บ้านกราบทูล เขาเป็นผู้สอน คำกราบทูลแก่หมู่บ้านสาวใช้ของพระองค์
20. โภภานผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหมู่บ้านทรงมี พระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ
21. กษัตริย์ตรัสสั่งโภภานว่า ดูเถิด เราอนุมัติตามคำขอนี้แล้ว จะไปพาอันชาلومชายหนุ่มคนนั้นกลับมา
22. โภภานก็ชูหน่านางถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนาพระคุณกษัตริย์ โภภานกราบทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านาย ของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบว่า ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ใน ประการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์
23. โภภานจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอันชาلومmanyangกรุงเยรูชาเลิม
24. และกษัตริย์รับสั่งว่า ให้เข้าไปอยู่วังของเขาก็ได้ อย่าให้เข้าเฝ้าเรา อันชาلومก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้า เนพะพระพักตร์กษัตริย์
25. ในบรรดาอิสราเอลหมายผู้ได้รูปงามนำชมอย่างอันชาلومไม่ ในด้วยท่านตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมไม่มีหนามเลย
26. เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผมหนักแล้วท่านก็ตัดเสีย) ท่านก็ชั่งผมของท่านได้หนักสอง ร้อยเช泽ลตามพิกัดหลวง
27. มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อันชาلومและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตาดงาม
28. อันชาلومประทับในกรุงเยรูชาเลิมได้สองปีเต็ม โดยมิได้เข้าเฝ้าเนพะพระพักตร์กษัตริย์
29. แล้วอันชาلومก็ให้ไปตามโภภาน จะใช้ให้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โภภานไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โภภานก็ไม่มาเหมือนกัน
30. ท่านจึงสั่งมหิดเล็กของท่านว่า ดูซิ นายของโภภานอยู่ด้านของเรา เขายังไม่เข้าเฝ้าเราอีกเลย จงเอาไฟเผาเสีย มหาดเล็กของอันชาلومก็ไปเอาไฟเผา
31. โภภานก็ลุกขึ้นไปหาอันชาلومที่วังของท่าน ถามท่านว่า ทำไม่มหิดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผานาของหมู่บ้าน
32. อันชาلومตอบโภภานว่า ดูเถิด เราส่งคนไปปอบอกท่านว่า 'มานีเกิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า ให้ข้าพระองค์ มาจากเกชูรทำไม่ ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ไดกว่า บัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเนพะพระพักตร์กษัตริย์ ถ้าเรามีความชั่วช้า ประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย'
33. โภภานจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอันชาلوم ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในมกายลง

ធម្មនាល់លើកិច្ចពីរកម្មវិធី កម្មវិធីកំទងជុបីបាន

บทที่ 15

1. อญญาภัยหลังอับชาلومได้เตรียมรถบและม้ากับทหารวิ่งนำหน้าห้ามคน
2. อับชาلومตื่นบรรทมแต่เช้าตรุกไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับชาلومก็เรียกผู้นั้น ตามว่า เจ้ามาจากเมืองไหน และเมื่อเข้าทูลตอบว่า ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล
3. อับชาلومจึงจะบอกเขาว่า ดูซึ ข้อหาของเจ้าก็ได้และถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้พังคดีของเจ้า
4. อับชาلومเดยกล่าวว่า ยังกวนานั่นว่า เออ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ตี เมื่อคราวมีข้อหาหรือคดีจะได้มามาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา
5. เมื่อมผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยืนมืออกรับคนนั้นไว้และจูบเขา
6. อับชาلومกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับชาلومก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้
7. ครั้นแล้วมาได้สี่สิบปี อับชาلومกราบทูลกษัตริย์ว่า ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำการปฏิภูyanที่เมืองเอโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิภูyanไว้ต่อพระเยโฮวาห์
8. เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิภูyanไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกชูรประเทศซีเรียว่า 'ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปราณีบัติพระเยโฮวาห์'
9. กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า จงไปเป็นสุขเดด ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเอโบรน
10. แต่อับชาلومได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแต่เมื่อไร จงกล่าวกันว่า 'อับชาلومเป็นกษัตริย์ที่กรุงเอโบรน'
11. มีชายสองร้อยคนไปกับอับชาلومจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ หากทราบเรื่องอะไรไม่
12. ขณะเมื่ออับชาلومถวายสัตวบุชaoยุ่ ท่านส่งคนไปเชิญอาทิโรเฟลชาวิกโลห์ที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขามีกิโลห์ การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝักไฟอยู่กับอับชาلومก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
13. ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับชาلومไปแล้ว
14. แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า จงลุกขึ้นให้เราหนีไปเกิด มีฉันนี้เราจะหนีไม่พ้นจากอับชาلومสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเข้าจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยความดาม
15. ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเด็ด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำการสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้า นายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ
16. กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงจะไว้ให้เฝ้าพระราชวัง
17. กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิบก้ามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล

18. บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเครื่องและคนเปลเทกับคนก้าว หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองก้าว ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป
19. กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิทธิทัยคนก้าวว่า ทำไม่เจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเดิดและไปอยู่กับกษัตริย์เจ้าเป็นแต่คนต่างถิ่น และถูกเนรเทศมาด้วย
20. เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเรารึอ ด้วยเรามีทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเดิด พาเพื่อน้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงใจกับเจ้าเดิด
21. แต่อิทธิทัญลตอบกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่น้ำ แลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่น้ำ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสั่นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั้นด้วย
22. ดาวิดก็รับสั่งกับอิทธิทัยว่า จงผ่านไปเดิด อิทธิทัยชาวเมืองก้าวจึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรคพากของเข้าทั้งผู้ใหญ่และเด็ก
23. เมื่อผลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องให้เสียงดัง กษัตริย์กิเสด็จข้ามสำราญิดโรน และผลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร
24. และดูเดิด ศาโดยก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวทั้งสิ้น หามทีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางทีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธารก็ขึ้นมาจนประชาชนออกจากราเมืองไปหมด
25. แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดยกว่า จงหาบทีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเดิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรกลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งทีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย
26. แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'เรามีพอใจเจ้า' ดูเดิด เรายุ่งที่นี่ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเดิด
27. กษัตริย์ตรัสกับศาโดยกุโรหิตด้วยว่า ท่านเป็นผู้นำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสบูตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบียาธาร
28. ดูก่อนท่าน เราจะค่อยอยู่ที่ที่รับในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ
29. ฝ่ายศาโดยกับอาบียาธารจึงหามทีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น
30. ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขาแมกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คุณพระศีริเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องให้พลาง
31. มีคนมากราบทูลดาวิดว่า อาหิโธเฟลอยู่ในพวากคิดกบฏของอับชาโลมด้วย ดาวิดกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลโงเง่าไป
32. อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นที่นั่งสการพระเจ้า ดูเดิด หม้ายชาวอารค์ได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้า洁ีกดและดินอยู่บนศีรษะ
33. ดาวิดตรัสกับเขาว่า ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา

34. แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับชาโลมว่า 'ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่ก้าลก่อนฉันได้ ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น' และเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาทิໂຮັບພ່າຍແພີໄປເພື່ອເຫັນແກ່ເວົາ
35. شاໂດກກັບອານີຍາຮາຣ໌ໂຣທິຕົກີ້ອູ່ກັບເຈົ້າທີ່ນີ້ເມີໃຫ້ຫວູ້ ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍືນໃນພະຣາຊົງຈົງບອກໃຫ້شاໂດກກັບອານີຍາຮາຣ໌ໂຣທິຕົກ
36. ຜູເຄີດ ບຸຕຣໜາຍສອງຄນຂອງເຂາກີ້ອູ່ດ້ວຍ ຄືອາທິມາອັສບຸຕຣາໂດກ ແລະໂຍນາຮານບຸຕຣອານີຍາຮາຣ໌ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອທ່ານໄດ້ຍືນເຮືອງອະໄຮຈໃຊ້ເຂົາມາບອກເຮາຖຸກເຮືອງເຄີດ
37. ທຸ່ພໍຍສຫາຍຂອງດາວິດຈຶ່ງກັບເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະອັບໜາໂລມກຳລັງເສດື້ຈເຂົ້າກຽງເຢູ່ຫາເລີ່ມ

1. เมื่อดาวิดเสด็จเลียยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเดิດ ศิบามหาดเล็กของเมพีโบเชทก์เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลากูนแห่งผุกアナพร้อม บรรทุกข намปั้งสองร้อยก้อน อุ่นแห้งร้อยพวง และผลไม้ๆ ดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำอุ่นหนึ่งถุงหนัง
2. กษัตริย์ตรัสกับศิบาว่า เจ้าน้ำสิ่งเหล่านี้มาทำไว ศิบามหาดตอบว่า ลาคุณเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ข намปั้งและผลไม้ ดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และนำอุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี่ยอยู่กลางถินทุรกันดารจะได้ดีม
3. กษัตริย์ตรัสว่า บุตรเจ้านายของเจ้ายู่ที่ไหนเล่า ศิบาราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเดิດ ท่านพักอยู่ในเยรูชาเล็ม เพราะท่านว่า 'วันนี้วงศ์วานอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา'
4. แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบาว่า ดูเดิດ ทรัพย์สมบัติของเมพีโบเชทก์ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด และศิบาราบทูลว่า ข้าแต่ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับ พระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์
5. เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมาบังต่ำบลباญชิริม ดูเดิດ มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานชาอุลซึ่อชิเมอีบุตรชายเก-รา เข้าอกมาเดินพลางด่าพลาง
6. และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พากพลดและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและ ข้างซ้ายของพระองค์
7. ชิเมอีร้องต่ามว่า จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น
8. พระเยโไฮอาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของชาอุลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระ เยโไฮอาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับชาโลมบุตรของเจ้า ดูเดิດ ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคน กระหายโลหิต
9. อาบีชัยบุตรชายนางเศรษฐยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ทำไม่ปล่อยให้สุนัขตายด้วยน้ำด่างกษัตริย์เจ้านายของข้าพระ องค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย
10. แต่กษัตริย์ตรัสว่า บุตรชายทั้งสองของนางเศรษฐยาห์เอี่ย รวมีชีวะจะไรกับเจ้า ถ้าเข้าด่าเพรพระเยโไฮอาห์ตรัสสั่ง เขาว่า 'จงด่าดาวิด' แล้วครจะพูดว่า 'ทำไม่เจ้าจึงกระทำเช่นนี้'
11. ดาวิดตรัสกับอาบีชัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า ดูเดิດ ลูกของเราเองที่จะอกมาจากบันเอื้อของเรายัง แสวงหาชีวิตของเรา ยิ่กวันนั้น ทำไม่กับคนเบนยาミニคนนี้จะไม่กระทำเล่า ช่างเข้าเดิດ ให้เข้าด่าไป เพรพระเยโไฮ อาห์ทรงบอกเขาแล้ว
12. บางที่พระเยโไฮอาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโไฮอาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพร เข้าด่าเราในวันนี้
13. ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายชิเมอีก์เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เข้าเดินพลาง ด่าพลาง เอาก้อนหินปาและเอาฟุนซัดใส่
14. กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มาฐานสีกเห็นอยู่อ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั่น
15. ฝ่ายอับชาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูชาเล็ม และอาทิโซเฟลก็มาด้วย

16. และอยู่มาเมื่อหุ้นษัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับชาโลม หุ้นษัยกราบทูลอับชาโลมว่า ขออักษัตริย์ทรงพระเจริญ ขออักษัตริย์ทรงพระเจริญ
17. และอับชาโลมตรัสกับหุ้นษัยว่า นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า
18. หุ้นษัยกราบทูลอับชาโลมว่า มิใช่พะยะค่ำ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น
19. อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โกรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันได้ ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น
20. อับชาโลมตรัสตามอาทิโซเฟลว่า เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน
21. อาทิโซเฟลกราบทูลอับชาโลมว่า จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวงศ์ เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดาเมืองเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น
22. เข้าจึงการเตือนที่ให้อับชาโลมไว้ที่บันดาดฟ้าหลังค่า และอับชาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชนิศาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น
23. ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาทิโซเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถวามจากพระธรรมของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาทิโซเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับชาโลมเป็นดังนั้น

17. ฝ่ายโยนาธานและอาทิตย์กำลังคุยก้อยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเดยไปบอกเรื่องแก่เข้า แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขามีภัยคุกคามหนักเข้า ให้ได้รับการเห็น
18. แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเข้าทั้งสอง จึงไปทูลอับชาโอม เข้าทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชาวคุณหนึ่งที่บ้านชุมวิม เขาเมื่อป้อน้ำออยู่ที่บ้าน เขายังสองจึงลงไปออยู่ในบ่อน้ำ
19. หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูดปากบ่อ และก็เกลี่ยปลายข่าวตกลอยู่บนน้ำ ไม่มีใครทราบเรื่องเลย
20. เมื่อข้าราชการของอับชาโอมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขายังถามว่า อาทิตย์สักกับโยนาธานอยู่ที่ไหน หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า เขายังลำบากน้ำไปแล้ว เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
21. ออยู่มาเมื่อคนเหล่านี้ไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขายุลดาวิดว่า ขอทรงลูกชื่นและรับข้ามแม่น้ำไป เพราะอาทิตย์โผล่ได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้
22. ดาวิดก็ทรงลูกชื่นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์דן พ่อรุ่งเข้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์דן
23. เมื่ออาทิตย์โผล่เห็นว่าเขามีกระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาสาขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสั่งครอบครัวเสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขายังເօສພັງໄວ້ທີ່ອຸໂນງຄົບດາของท่าน
24. ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมหาชนอิม และอับชาโอมก็ข้ามแม่น้ำจอร์דןพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง
25. อับชาโอมทรงตั้งอาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิชราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบีกัยลันบุตรสาวของนาหاش น้องสาวของนางศรุยาท์มารดาของโยอาบ
26. ฝ่ายคนอิสราเอลและอับชาโอมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด
27. ออยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมหาชนอิม โซบีบุตรชายนาหاشชาวเมืองรับบทแท่นอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม
28. ได้ขันที่นอน อางน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวสาร แล้วยัง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง
29. นำผึ้ง เนย แกะ และเนยแข็งที่ได้มาจากผู้สัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขายังหลายกล่าวว่า พากพหลิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถินทุรกันดาร

1. ดาวิดจึงตรวจผลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม
2. และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรษฐาหนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิทธิคุณก้าท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพلوว่า เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย
3. แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เข้าทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เข้าทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหనุจากในเมืองจะดีกว่า
4. กษัตริย์ตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน
5. กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบีชัย และอิทธิคุณว่า เบ่าๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเดิด คือกับอับชาโลม พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับชาโลม
6. พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสังค;setamนั้นทำกันในป่าเอฟราอิม
7. คนอิสราเอลก็พยายามแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าพันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารดายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น
8. การสังค;setamกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นปากินคนเสียมากกว่าดาบกิน
9. และอับชาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับชาโลมทรงล่ออยู่และล่อันนี้ได้วิงเข้าไปได้กิงตันโอกิใหญ่ ศีรษะของท่านก็ติดกิงตันโอกกแน่น เมื่อล่อนนั่นวิงเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน
10. มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า ดูเดิด ข้าพเจ้าเห็นอับชาโลมแขวนอยู่ที่ตันโอก
11. โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า ดูเดิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไม่เจ้าไม่พ้นให้ตกดินเสียที่เดียวเล่า เรายังจะยินดีที่จะร่วงวัลเงินสิบหรือญูกับสายรั้ดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า
12. แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า ถึงมีของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันหรือญูอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยืนมืออกรทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราเว่าอยู่ของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบีชัยกับอิทธิคุณว่า 'ของป้องกันอับชาโลมชายหนุ่มนั้น'
13. มีฉันนข้าพเจ้ากระทำการทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พันกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย
14. โยอาบจึงว่า เราไม่ควรเสียเวลาภักเจ้าเช่นนี้ ท่านก็หยิบหลวงสามอันแหงเข้าไปที่หัวใจของอับชาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในตันโอก
15. ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับชาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย
16. โยอาบก็เป่าแต่ และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราโยอาบยังยังเข้าทั้งหลายไว้
17. เขาก็ยกศพอับชาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่ทึ่ม คนอิสราเอลทั้งสิบ

ต่างกันก็กลับไปเดินท่องตอน

18. เมื่ออับชาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบทอดของเรา ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขารายกันว่าที่ระลึกแห่งอับชาโลมจนทุกวันนี้
19. อาทิตย์อัสนุตรชายสาโถกกล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยอราห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว
20. โยอาบก็ตอบเขาว่า ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจะนำข่าวในวันอื่นเดิม แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าօรสของกษัตริย์สิ้นเชิพแล้ว
21. โยอาบก็สั่งคุชีว่า จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น คุชีก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วกิวิงไป
22. อาทิตย์อัสนุตรชายสาโถกจึงเรียนโยอาบอีกว่า จะอย่างไรก็ช่างเดิม ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคุชีไปด้วย โยอาบตอบว่า ลูกเอี้ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม่ ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป
23. เขาตอบว่า จะอย่างไรก็ช่างเดิม ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป โยอาบจึงบอกเขาว่า วิ่งไปเถอะ และอาทิตย์กิวิงไปตามทางที่รับ ขึ้นหน้าคุชีไป
24. ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตุเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาชั้มประตุที่กำแพงเมือง เมื่อengยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาลำพัง
25. ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า ถ้าเขามาลำพังก็คงควบข้ามา ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้
26. ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตุเมืองว่า ดูเดิม มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ลำพัง กษัตริย์ตรัสว่า เขายังนำข่าวมาด้วย
27. ทหารยามนั้นกราบทูลว่า ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาทิตย์อัสนุตรชายสาโถก และกษัตริย์ตรัสว่า เขายังเป็นคนดี เขายังด้วยข่าวดี
28. แล้วอาทิตย์ร้องทูลกษัตริย์ว่า ทุกสิ่งสงบแล้ว พะยะค่ะ เขาก็กราบกษัตริย์บนหลังถึงพื้นดินกราบทูลว่า สาธุการเดิมพระเยอราห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเข้าต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว
29. กษัตริย์ตรัสตามว่า อับชาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ อาทิตย์อัสนุตรตอบว่า เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ
30. กษัตริย์ตรัสว่า จงหลีกมายืนตรงนี้ เข้าจึงหลีกไปยืนนิ่งอยู่
31. ดูเดิม คุชีก็มาถึง และคุชีกราบทูลว่า มีข่าวดีถาวรแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยอราห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นบรรดาผู้ที่ลูกขึ้นต่อสู้พระองค์
32. กษัตริย์ตรัสตามคุชีว่า อับชาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ คุชีทูลตอบว่า ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และบรรดาผู้ที่ลูกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์เป็นเหมือนชายหนุ่มนั้นเดิม
33. กษัตริย์ทรงโถมนั้นสัก เสต็จชี้นิปเปนห้องที่อยู่เหนือประตุ และกันแสง เมื่อเสต็จไปพระองค์ตรัสว่า โอ อับชาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับชาโลมบุตรของเราเอี้ย เรายากจะตายแทนเจ้า โอ อับชาโลมบุตรของเรา บุตรของ

เราເອີຍ

1. เข้าไปเรียนโดยอ้างว่า ดูເດີດ ກម້ຕຣີຍກັນແສງແລະໄວ່ຖຸກໆເພື່ອອັບຈາໂລມ
2. ເພຣະະນັ້ນຫ້ຍໜະໃນວັນນັ້ນກົກລາຍເປັນກາຣໄວ່ຖຸກໆຂອງປະຊາທິປະໄຕທັງໝາຍ ເພຣະໃນວັນນັ້ນປະຊາທິປະໄຕໄດ້ຍິນວ່າ ກມ້ຕຣີຍທິງໄມນ໌ສພຣະພຣະບຸຕຣຂອງພຣອງຄໍ
3. ໃນວັນນັ້ນປະຊາທິປະໄຕໄດ້ແຂບເຂົ້າມາໃນເມືອງຍ່າງກັບຄົນໜີຕຶກ ແລ້ວອາຍແຂບເຂົ້າມາ
4. ກມ້ຕຣີຍທິງຄຸມພຣະພກຕົກທີ່ຂອງພຣອງຄໍ ແລະ ກມ້ຕຣີຍກັນແສງເສີຍດັ່ງວ່າ ໂອ ອັບຈາໂລມບຸຕຣຂອງເຮົາເອີ່ຍ ໂອ ອັບຈາໂລມບຸຕຣຂອງເຮົາ ບຸຕຣຂອງເຮົາ
5. ໂຍອັນກີເຂົ້າມາໃນພຣະວັງທຸລກມ້ຕຣີຍວ່າ ວັນນີ້ພຣອງຄໍໄດ້ກະທຳໃຫ້ຂ້າຮາກກາຣທັງສິ້ນຂອງພຣອງຄໍ ຜູ້ຂຶ້ນວັນນີ້ ໄດ້ອ້າຮັກຂາພຣະນົມຂອງພຣອງຄໍ ທັງໝົວົວຂອງຮາບບຸຕຣແລະຮາຊີ່າ ແລະ ໝົວົວຂອງບຣດາມເຫຟີ ແລະ ໝົວົວຂອງສນມທັງໝາຍຂອງພຣອງຄໍໃຫ້ເຂົ້າໄດ້ຮັບຄວາມລະອາຍ
6. ເພຣະວ່າພຣອງຄໍທິງຮັກສົດຖຸຂອງພຣອງຄໍ ແລະ ທິງເກລີຍດັ່ງສໜາຍຂອງພຣອງຄໍ ເພຣະໃນວັນນີ້ພຣອງຄໍໄດ້ ກະທຳໃຫ້ປະຈັກໝືແລ້ວວ່າ ພຣອງຄໍໄມ່ໄຍດີຕ່ອນຍາທຫາຣແລະບຣດາຂ້າຮາກກາຣທັງໝາຍ ໃນວັນນີ້ຂ້າພຣອງຄໍທ່ານວ່າ ຄ້າ ໃນວັນນີ້ອັບຈາໂລມຍັງມີໝົວົວອູ່ ແລະ ຂ້າພຣອງຄໍທັງໝາຍກີ່ຕາຍສິ້ນ ພຣອງຄໍກີ່ຈະພອພຣະທັນ
7. ຂອພຣອງຄໍທິງລູກຂຶ້ນ ດນ ບັດນີ້ຂອງເສົດຈອກໄປຕຣສໃຫ້ຄຶງໃຈຂ້າຮາກກາຣທັງໝາຍ ເພຣະຂ້າພຣອງຄໍໄດ້ປົງປັງຢານໃນ ພຣະນາມພຣະເຢໂສວ່າ ຄ້າພຣອງຄໍໄມ່ເສົດຈະໄມ່ມີໝາຍສັກຄົນໜຶ່ງອູ່ກັບພຣອງຄໍໃນຄືນນີ້ ເວັ້ນນີ້ຈະຮ້າຍແຮງຍິ່ງກວ່າ ເທຸ່ຽຍອື່ນໆທັງສິ້ນທີ່ບັງເກີດແກ່ພຣອງຄໍຕັ້ງແຕ່ຍັງທິງພຣະເຍວົງຈົນບັດນີ້
8. ກມ້ຕຣີຍກີ່ທິງລູກຂຶ້ນປະທັບທີ່ປະຕູເມືອງ ເຂົ້າໄປບອກປະຊາທິປະໄຕທັງໝາຍວ່າ ດູເດີດ ກມ້ຕຣີຍປະທັບອູ່ທີ່ປະຕູເມືອງ ປະຊາທິປະໄຕທັງໝາຍກົມາໄຝກມ້ຕຣີຍ ຝ່າຍອີສຣາເອລນັ້ນຕ່າງຄົນຕ່າງກົດໜີໄປຍັງເຕັ້ນທີ່ຂອງຕົນໜົດແລ້ວ
9. ປະຊາທິປະໄຕທັງສິ້ນກໍ່ມາຈົກຈົ່າກົດໜີໄປທົ່ວອີສຣາເອລທຸກຕະກູລ ກລ່າວວ່າ ກມ້ຕຣີຍເຄຍທິງຮ່າຍໜີເຫັນຈາກມື້ອົດຖຸຂອງເຮົາ ແລະ ທິງຮ່າຍໜີເຫັນຈາກມື້ອົດຟີລີສເຕີຍ ບັດນີ້ພຣອງຄໍທິງຮ່າຍໜີເອັນຈົນທັງສິ້ນ
10. ແຕ່ອັບຈາໂລມຜູ້ທີ່ເຮົາເຈີມຕັ້ງໄວ່ເໜື່ອເຮົານັ້ນກົດໜີທີ່ມີເສີຍແລ້ວໃນສົງຄຣາມ ບັດນີ້ ທຳໄມ່ເຈົ້າໄມ່ພຸດຂະໄຣບ້າງແລຍໃນເວົ້ອ ທີ່ຈະເຊີ່ງກມ້ຕຣີຍໃຫ້ເສົດຈົກລັບ
11. ກມ້ຕຣີຍດ້າວິດທິງໃຫ້ຄົນໄປໜາສາໂດກແລະ ອາບີຢາຮັບປຸງໂຮທິຕ ຮັບສິ່ງວ່າ ຂອບອກພວກຜູ້ໃໝ່ຂອງຄົນຢູ່ຈາກທີ່ວ່າ ‘ທຳໄນ ທ່ານທັງໝາຍຈຶ່ງເປັນຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຊີ່ງກມ້ຕຣີຍກັບພຣະວັງຂອງພຣອງຄໍ ເມື່ອຄ້ອຍຄຳເຫຼຳນີ້ມາຈາກອີສຣາເອລທັງໝາຍຄື່ງກມ້ຕຣີຍ ຄືອຄື່ງຮາວງຄົງຂອງພຣອງຄໍ’
12. ທ່ານທັງໝາຍເປັນຄູາຕີຂອງເຮົາ ເປັນກະຊຸກແລະ ເນື້ອຫັນຂອງເຮົາ ທຳໄມ່ທ່ານຈຶ່ງຈະເປັນຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຊີ່ງກມ້ຕຣີຍ ກລັບ’
13. ແລະ ຈົບອກາມາສາວ່າ ‘ທ່ານມີໄດ້ເປັນກະຊຸກແລະ ເນື້ອຫັນຂອງເຮົາຫຼື ຄ້າທ່ານມີໄດ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັງຫຼາກອົງທັພແທນ ໂຍອັນສືບຕ່ອໄປ ຂອພຣະເຈົ້າທິງລູກທີ່ໄດ້ເປັນກະຊຸກແລະ ເນື້ອຫັນຂອງເຮົາ ທຳໄມ່ທ່ານຈຶ່ງຈະເປັນຄົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຊີ່ງກມ້ຕຣີຍ’
14. ພຣອງຄໍກີ່ໄດ້ຂັກງູງຈິຕໃຈຂອງບຣດາຄົນຢູ່ຈາກທີ່ດັ່ງກັບເປັນຈິຕໃຈຂອງໝາຍຄົນເດືອຍ ພວກເຂົາຈຶ່ງສົ່ງຄົນໄປໝູກມ້ຕຣີຍວ່າ ຂອພຣອງຄໍເສົດຈົກລັບພຣ້ວມກັບບຣດາຂ້າຮາກກາຣທັງໝາຍດ້ວຍ

15. กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจ่อร์เดน และญูดาห์ก็พาภันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจ่อร์เดน
16. ชีเมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยาミニผู้มาจากบาสูริม รีบลงมาพร้อมกับคนญูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด
17. มีคนจากตระกูลเบนยาミニพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และศิบามหาเด็กในราชวงศ์ของชาอุล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อิสไบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจ่อร์เดนต่อพระพักตร์กษัตริย์
18. เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคออยปฎิบัติให้ขอบพระทัย ชีเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจ่อร์เดน
19. กราบทูลกษัตริย์ว่า ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ของกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย
20. ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำมาป เพราะฉะนั้น ฉุกเฉิด ในวันนี้ข้าพระองค์ได้มารีบคนแรกในวงศ์วนโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
21. อาบีชัยบุตรชายนางเศรษฐีจึงตอบว่า ที่ชีเมอีกระทำเช่นนี้เมื่อวานจะถึงที่ต่ายดอกหรือ เพราฯ เข้าได้ต่ำผู้ที่เจอมตั้งของพระเยโฮวาห์
22. แต่ดาวิดตรัสว่า บุตรทั้งสองของนางเศรษฐีเอี่ย เรายังคงไว้กับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาเป็นปฏิบัติกับเราในวันนี้นี่คือที่จะให้ครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เรามิ่งทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล
23. และกษัตริย์ตรัสกับชีเมอีว่า เจ้าจะไม่ถึงตาย แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา
24. เมฟีโบเชท โอรสชาอุลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมิได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ
25. ออยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสตามว่า เมฟีโบเชท ทำไม่ท่านมิได้ไปกับเรา
26. ท่านทูลตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาเด็กของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า 'ข้าจะผูกอานลาตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้เข้าไปตามเสด็จกษัตริย์' เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นง่าย
27. เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทุตสวรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำการใด ก็ขอทรงกระทำการใด พ่ายแพ้ค่ะ
28. เพราะว่างศวานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิ์ประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อ กษัตริย์

29. กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบ้างแบ่งที่ดินกัน
30. เมฟีโบเชกกราบทูลกษัตริย์ว่า เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบ้างไปหมดเดิม พะยะคะ
31. ฝ่ายบารชิลลัย ชาวบ้านเลาด ได้ลงมาจากการเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์เดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์เดนไป
32. บารชิลลัยเป็นคนซรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มหาโภอม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก
33. กษัตริย์จึงตรัสกับบารชิลลัยว่า ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชูบเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม
34. แต่บารชิลลัยทูลกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีก กี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
35. วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลิ่มรสอร่อยของสิ่งที่กินและดีมีได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชาหยิร้องเพลงได้หรือ ทำไม่จะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า
36. ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จจากกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์เดนไปหน่อยเท่านั้น ไนกษัตริย์จะพระราชทานรางวัล เช่นนี้เล่า
37. ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับเพื่อไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกผึ้งข้างๆที่ฟังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูเดิม ขอทรงโปรดให้คิมามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จจากกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเข้าประการได้ก็แล้วแต่ทรงเห็นควร
38. กษัตริย์ตรัสตอบว่า คิมามลงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านประณญาให้เรากระทำแก่ท่าน เราขยันดีกระทำการ
39. แล้วประชาชนทั้งสิบกํข้ามแม่น้ำจอร์เดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจุบบารชิลลัย และทรงอวยพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน
40. กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และคิมามกํข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนญูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา
41. แล้วดูเดิม คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ がらลทูลกษัตริย์ว่า ไนคนญูดาห์พื้นของของเราจึงได้ลักษณะของค์ไปเสีย พากษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์เดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย
42. ประชาชนญูดาห์ทั้งสิบจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า เเพรากษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเราท่านทั้งหลาย จะกราดด้วยเรื่องนี้ทำไม่เล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ
43. คนอิสราเอลกํตอบคนญูดาห์ว่า เราเมื่อส่วนในกษัตริย์สิบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไม่ท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอกหรือ แต่ถ้อยคำของคนญูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

1. เพอิญที่นั่นเมื่อนักอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเชبانุตรชาญบิครี คนเบนยาภิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมีรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลอ่อน ให้ต่างคนต่างกลับไปเดินท่องตนเดิດ
2. ดังนั้นพากคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเชбанุตรชาญบิครี แต่พากคนญูดาห์ได้ติดตาม กษัตริย์ของเขาย่องมั่นคงจากแม่น้ำ约旦 เดินไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม
3. ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์กรับสั่งให้นำนางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงลงทะเบไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชูบเลี้ยงไว้แต่ไม่ได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่ยานวน怠
4. กษัตริย์ตรัสสั่งasma ใจระดมพลญูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี่ภายใต้แสงวัน ตัวท่านจะมาด้วย
5. ามาสากีออกไปประดมคนญูดาห์ แต่เขากำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้
6. ดาวิดตรัสกับอาบีชัยว่า บัดนี้เชบานุตรบิครีจะทำอันตรายแก่เราอย่างกว่าอันชาโลง จงนำข้าราชการทหารของเจ้า นายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมไว้และหนีพันเรา
7. เมื่อนของโยอาบตามเข้าไป และคนเครเรช กับคนเพเลท กับทหารที่เขียงกล้าทั้งหมด และเข้าทั้งหลายยกอกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไปตามเชบานุตรชาญบิครี
8. เมื่อเข้าทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน ามาสากีมาพบกับเข้าทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบรวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปตามก็ตกลง
9. โยอาบจึงถามasma ว่า พี่ชายเอี่ย สาดีหรือ และโยอาบก็เขามีข้อขับเคลื่อนมาจะอุบเขา
10. แต่asma ไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในเมื่องของโยอาบ โยอาบจึงอาดามแหงห้องasma ไส้ทะลักถึงดิน ไม่ต้องแหงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว และโยอาบกับอาบีชัยน้องชายก็ไปตามเชบานุตรชาญบิครีไป
11. ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อำเภอพุดว่า ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป
12. ามาสากีนอนเกลือกโลหิตของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสิบมหาดอยู่ เขาก็นำศพ amino จากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขานั้นว่าเมื่อครามก็เข้าไปหยุดอยู่
13. เมื่อเศษพามาสาออกจากการทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบานุตรชาญบิครี
14. เชบากีผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบนมาอาค่า และบรรดาคนบีรเต็ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเข้าไปด้วย
15. พากเขาก็มาถึงและล้อมเข้าไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบนมาอาค่า เขาราชเทินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็หลบรวมกำแพงเพื่อจะให้พัง
16. มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องอุกมากจากในเมืองว่า ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะพูดด้วย
17. โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า ท่านคือโยอาบหรือ เขารอดบว่า ใช่แล้ว นางจึงเรียนท่านว่า ขอท่าน

พึงถ้อยคำของสาวใช้ชื่องท่านสักหน่อย ท่านก็ตอบว่า ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว

18. นางก็พูดว่า สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 'ให้เข้าขอคำปรึกษาที่อาเบลเกิด' และเขาก็ตกลงกันไว้
19. ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านหาซองที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไม่ท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย
20. โยอาบจึงตอบว่า ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว
21. เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากเดนเทือกเขาเอฟราอิมซึ่อเชบานุตรบิครี ได้ยกมือของเข้าขึ้นต่อสูญ กษัตริย์ คือต่อสูญด้วย จงมอบเขามาแต่คุณเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้ หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเข้าขามกำแพงมาให้ท่าน
22. และหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เข้าทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเชบานุตรชาบิครีโดยน ออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแต่ พากเข้าจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเฝ้า กษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
23. โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชาของทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเป็นนายทหารบุตรชาวยิสราดาเป็นผู้บังคับบัญชาของคน เดเรี๊ยและคนเบเลห
24. และอาโกรัมดูแลคนงานโยรา เยื้อชาฟทบุตรชาวยาอาทิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ
25. เช瓦เป็นราชเลขา ศาโดยกับอาบียาชาร์เป็นบุหริหิต
26. อิราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

1. ในสมัยของดาวิดมีการกันดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ่อนwonต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพาะเหตุชาอูลและวงศ์วนกระหายโลหิตของเข้า เพาะเขาน่าคนกิเบโอน
2. กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตัวสแก่เข้า (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรร์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เข้าทั้งหลายแล้ว แต่ชาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเข้าทั้งหลายเสีย เพราะความร้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนญูดาห์)
3. ดาวิดตรัสตามคนกิเบโอนว่า เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้อวยพรแก่เมรดกของพระเยโฮวาห์ได้
4. คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากชาอูลและวงศ์วนของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด พระองค์จึงตรัสว่า แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านเล่า
5. เขารับทูลกษัตริย์ว่า ชายผู้ที่เผลพลาดพวงข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวงข้าพระองค์เพื่อมิให้พวงข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล
6. ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวงข้าพระองค์ เพื่อพวงข้าพระองค์จะได้เขวนเราเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบอาร์แห่งชาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ตรัสว่า เราจะจัดเขามาให้
7. แต่กษัตริย์ทรงไว้วิเศษเมฟโนเบซ บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของชาอูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของชาอูล
8. แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับชาอูล ซึ่อาร์โนนีกับเมฟโนเบซ กับบุตรชายห้าคนของมีค่าราชธิดาของชาอูล ซึ่งพระนางมีกับอดารีเอลบุตรชายบารซิลลัยชาวเมโลดาห์
9. พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เข้าทั้งหลายจึงเขวนคอหั้งเจดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหั้งเจดคนกีพินาศไปด้วยกัน เขากูกฆ่าตายในสมัยกุฎុเกี่ยวข้าว ในวันดัน คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบารลี
10. แล้วนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาฝ่ากระสอบบุปผาไว้บนก้มอนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นกุฎុเกี่ยวจนฝนจากห้องฟ้าตกบนเข้าทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้กਮากage หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา
11. มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของชาอูลกระทำอย่างไร
12. ดาวิดก็เสต็จไปนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรさまจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบซาน ที่คนฟีลิสเดifyได้เขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเดifyประหารชาอูลบนเขากิลโบอา
13. พระองค์ทรงนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกเขวนไว้ให้ด้วยนั้น
14. และเขาก็ผงอัฐิของชาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบเนยามินในเมืองเชลาในอุโมงค์ของคิชบิดาของพระองค์ เข้าทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐาน

เพื่อแผ่นดินนั้น

15. คนพีลิสเตียได้ทำสังคมกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนพีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย
16. อิชบีเบโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกท่องสัมฤทธิ์หนักสามวันวันอยเชเชล มีดาบใหม่คาดเอว ดิตจะสังหารดาวิดเสีย
17. แต่อาร์ชันบุตรชายนางเศรษฐีเข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนพีลิสเตียคนหนึ่งฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย
18. อญญาภัยหลังนี้ มีการรบกับคนพีลิสเตียอีกที่เมืองโกล คราวนั้นสิบเบคายคนหุชชาได้ฆ่าสัฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์
19. และมีการรบกับคนพีลิสเตียที่เมืองโกลอีก เอลหานันบุตรชายยาอาเรโอเรกิมชาวเบซเลเฮมได้ฆ่าบุตรชายโกล อัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันหอผ้า
20. มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย
21. เมื่อเข้าทำทายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของชิเมอีเซษฐาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย
22. คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาก็หงายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

1. ในวันที่พระเย毫不犹豫ทรงช่วยดาวิດให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน และให้พ้นจากพระหัตถ์ของชาุล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเย毫不犹豫
2. พระองค์ท่านตรัสว่า พระเย毫不犹豫ทรงเป็นศิลป ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพันของข้าพเจ้า
3. เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลปของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโอลและเป็นเข้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากความทารุณ
4. ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫 ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า
5. เมื่อคลื่นแห่งความดายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว
6. ความเสร้าโศกแห่งนรกรอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความดายขัดขวางข้าพเจ้า
7. ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์
8. แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสรรค์กหวนไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว
9. ควันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกแบบจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น
10. พระองค์ทรงโน้มฟ้าสรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมีดทีบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์
11. พระองค์ทรงเครุบตนหนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม
12. พระองค์ทรงกระทำความมีดเป็นประกายรุ่บพระองค์ ที่รับรวมบรรดาหน้าและเมฆทีบแห่งฟ้า
13. ถ่านลูกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์
14. พระเย毫不犹豫ทรงคนองกีก้องจากฟ้าสรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสารเสียงของพระองค์
15. และพระองค์ทรงใช้ลูกนูของพระองค์อกรมา ทำให้เข้ากระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เข้าโกลาหล
16. แล้วก็เห็นห้องธาร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขันนาของพระเย毫不犹豫 ตามที่ลมพวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์
17. พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าอกมาจากน้ำมากหลาย
18. พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพันจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า
19. เข้าดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเย毫不犹豫ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า
20. พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าอกมาบังทึกว่างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพัน เพราะพระองค์ทรงยินดี

ในข้าพเจ้า

21. พระเยอิวาร์ททรงประทานรังวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า
22. เพราะข้าพเจ้ารักษาบรรดาพระมารดาของพระเยอิวาร์ท และไม่ได้พรางจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย
23. เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้หันจากกฎหมายของพระองค์
24. ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไว้ต่ำหัน และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า
25. เพราะฉะนั้นพระเยอิวาร์ททรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์
26. พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไว้ต่ำหันต่อผู้ที่ไว้ต่ำหัน
27. พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง
28. พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่ยโสเพื่อนำเข้าให้ต่ำลง
29. ข้าแต่พระเยอิวาร์ท พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพระองค์ พระเยอิวาร์จะทรงกระทำให้ความมีดของข้าพเจ้าสว่าง
30. พ่วยะค่ะ ข้าพระองค์ตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้
31. ฝ่ายพระเจ้า พระมารดาของพระองค์บริสุทธิ์หมัดจด พระจันทร์ของพระเยอิวาร์พิสูจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นดึงของบรรดาผู้ที่วางแผนใจในพระองค์
32. เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยอิวาร์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลานอกจากพระเจ้าของเรา
33. พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข้มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์
34. พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า
35. พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสังคมรณะ แขนของข้าพเจ้าจึงโ哥่งคันธนูเหล็กกล้าได้
36. พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และชึ่งพระองค์ทรงห้อมพระทัยลงกีกรทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น
37. พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด
38. ข้าพระองค์ได้ตามศัตรุของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกผลักเสียสิ้น
39. ข้าพระองค์ผลักเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พ่วยะค่ะ เขามั่มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว
40. เพราะพระองค์ทรงคาดเอวข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสังคมรณะ พระองค์ทรงกระทำให้พวงที่ลูกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จะลงใต้ข้าพระองค์
41. พระองค์ทรงโปรดประทานคือของศัตรุของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย

42. เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫 แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา
43. ข้าพระองค์ทุบตีเข้าแหลกละเอียดอย่างผงคลีดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจาย เขากลับไปทั่ว
44. พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเกี่ยงแย่งประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์
45. ชนต่างด้าวจะมาจำนวนต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์
46. ชนต่างด้าวเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมากจากที่กำบังของเข้าทั้งหลาย
47. พระเย毫不犹豫ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง
48. พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์
49. ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกจากศัตรูของข้าพระองค์พ่ายแพ้ค่า พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลูกชิ้นต่อสู้ ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทารุณ
50. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เพราเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
51. พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์

1. ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว คือผู้ที่ถูกใจมติไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสุดดีอย่างไพราระของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า
2. โดยข้าพเจ้า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวจนะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า
3. พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงลิ้นพระวจนะ ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ผู้ที่ปักครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปักครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า'
4. เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเข้าที่เมืองเมฆ ซึ่งเมืองภัยหลังฝน กระทำให้หญ้างอกออกจากดิน'
5. ถึงแม้ว่าวรค์วานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบถูกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปราถอนทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น
6. แต่คุณอันนพลาลก์เป็นเหมือนหนามที่ต้องผลักไส้ไป เพราะว่าจะเอาเมือหยอดก็ไม่ได้
7. แต่คุณที่แต่ต้องมันต้องมีอาชญาที่ทำด้วยเหล็กและมีดามหอก และต้องเผาผลanusเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในที่เดียว กัน
8. ต่อไปนี้เป็นชื่อรัฐบุรุษที่ดาวิดทรงเมื่อยุค คือคนทั้กโมนีผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาดีโนคนเอสเนีย ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแหงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว
9. ในจำนวนรัฐบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอเลอาชาร์บุตรชายโโดడคนอาโหิ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเข้าห้องหลายได้พูดหมายคนฟิลิสเดียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ
10. ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าพันคนฟิลิสเดียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเห็นเป็นแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของเท่านั้น
11. รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกซาเวหาร์ คนฟิลิสเดียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถ้ำแดงเต็มไปหมด พวกลกหนีคนฟิลิสเดียไป
12. แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าพันคนฟิลิสเดีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง
13. ในพวกรหารเอกสารสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้ม้าหาดาวิดที่ถือดุลลัมในดูเกี่ยวข้าว มีคนฟิลิสเดียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขารีฟาริม
14. คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และหารประจำป้อมของฟิลิสเดียก็อยู่ที่เบธเลเฮม
15. ดาวิดตรัสด้วยความอัลัยว่า ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประดุเมืองมาให้เราดื่มได้
16. ทแกล้วหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟิลิสเดียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประดุเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหารทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทอกถวายแด่พระเยโฮวาห์
17. และตรัสว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่

- ไปมาด้วยการเสียงชีวิตของเขามิใช่หรือ เพราะฉะนั้นพระองค์ท้าทรงดื่มไม่ ทแกล้วทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้
18. ฝ่ายอาบีซัยน์องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรษฐาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และผ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบูรุษสามคนนั้น
19. ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นเมื่อใช่หรือ จะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเข้า แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น
20. เป็นนายห์บุตรชายเยโซยาดา เป็นบุตรชายของคนเข็งกล้าแห่งเมืองขับเชโล เป็นคนประกอบธุรกิจ ท่านได้ช่วยคนดุจสิงโตของโนอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปป่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย
21. ท่านได้จากนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอิยิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เป็นนายห์ถือไม้เท้าลงไปหาเข้าและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอิยิปต์คนนั้น และผ่าเข้าตายด้วยหอกของเขามเอง
22. เป็นนายห์บุตรชายเยโซยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดังวีรบูรุษสามคนนั้น
23. ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์
24. อาสาเขลั่น้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น เอลทานันบุตรชายของ朵朵ชาวเบนเลเอม
25. ชัมมาห์ชาวเมืองชาโรด เอลีคาชาวเมืองชาโรด
26. เอเลสคนเปเลท อิราบุตรชายอิกเซชชาวเมืองเทโคอา
27. อาบีเยเซอร์ชาวเมืองアナโรห์ เมนูนนัยคนหุชาห์
28. ศัลโมนชาวอาไฮ มหาะรัยชาวเนotopeห์
29. เอเลบบุตรชายบานาห์ชาวเนotopeห์ อิททัยบุตรชายรีบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยาミニน
30. เป็นนายห์ชาวปราวีชน อิดดัยชาวลัมารากาอัช
31. อาบีอัลโบนคนอารบานห์ อัสماเวทชาวบาสูริม
32. เอลี่ยาบานาชาอัลโบน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของยาเซน
33. ชัมมาห์ชาวยาาร์ อายิมบุตรชายของชาาร์คนยาาร์
34. เอลีเฟเลทบุตรชายอาห์สบัยบุตรชายของชาวมาอาคห์ เอลีอัมบุตรชายอาห์โซเฟลชาวกิโลห์
35. เอสโรชาวคราเมล ปราษัยชาวอาราม
36. อิกาลบุตรชายนาธันชาวโคบาห์ บานีคินกาด
37. เศเลกคนอัมโมน นาหะรัยชาวเบเอรอห์ คนถือเครื่องอาuzziของโยอาบบุตรชายนางเศรษฐาห์
38. อิราคนอิทไร็ต การебคนอิทไร็ต
39. อุรีอาห์คนอิทไทร์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

1. พระพิโรธของพระเย毫不犹豫ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้เข้าทั้งหลายจังหวัดใจด้วยความรุนแรง จนไปนับคนอิสราเอลและคนญูดาห์
2. กษัตริย์จึงรับส่งโยอาบ แม่ทัพชั้นนำอยู่กับพระองค์ว่า จะไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบอэр์เชบา และท่านจะนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน
3. แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า ขอพระเย毫不犹豫พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทดสอบพระเนตรเห็น แต่ใน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้
4. แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชาของทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระธรรมรัศของกษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล
5. เข้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำ约珥เดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดไปทางยาเซอร์
6. แล้วเข้าทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแหนิดินตะทิมโหดฉิ และเข้าทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไชดอน
7. และมาถึงป้อมปราการเมืองไทร และทั่วทุกหัวเมืองของคนอีไวร์และของคนคานาอัน และเข้าออกไปยังภาคใต้ของญูดาห์ที่เมืองเบอэр์เชบา
8. เมื่อเข้าไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เข้าจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเดือนกันยายนกับยี่สิบวัน
9. และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ กษัตริย์ ในอิสราเอล มีทหารแข็งกล้าแ配ดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนญูดาห์มีห้าแสนคน
10. เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โหมนัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเย毫不犹豫ว่า ข้าพระองค์ได้กระทำมาไปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก
11. และเมื่อดาวิดทรงลูกชิ้นในตอนเช้า พระจันทร์ของพระเย毫不犹豫ก็มายังกาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า
12. จงไปบอกดาวิดว่า พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า 'เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกເອປະການທີ່ນີ້ເພື່ອເຈົ້າ ດ້ວຍການທີ່ໄດ້ກະທຳໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ'
13. กادจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า จะให้เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นເຈັດປີຫົວໜ້າ หรือพระองค์จะยอมหนีศัตรูสิ้นเวลาสามเดือนด้วยເຂົາໄລ໌ຕິດຕາມ หรือจะให้ໂຮງຮາດເກີດຈຸ້ນໃນแผ่นดินของพระองค์สັນສາມວັນ ບັດນີ້ขอพระองค์ทรงตรຶກຕຽນ และຕັດສິນໃນພຣທຍ່ວ່າ จะໃຫ້ຄຳດອບປະການໄດ້ ເພື່ອข้าพระองค์ຈະນຳກັບໄປกราบทูลพระองค์ผູ້ທຽນໃຫ້ข้าพระองค์มา
14. ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า ເຮົາມີຄວາມກະຮວນກະຮວຍມາກ ຂອໃຫ້ເຮົາທັງຫຼາຍຕັກເຂົ້າໄປຢູ່ໃນພຣທັດຂອງพระเย毫不犹豫 ເພື່ອພຣກຽດນາຄຸນຂອງพระองค์ใหญໍຍິ່ງນັກ ແຕ່ຂອຍ່າໃຫ້ເຮົາຕັກເຂົ້າໄປໃນມືອຂອງມຸ່ນຊ່ຽຍເລີຍ

15. ดังนั้นพระเย毫不犹豫ที่จะให้โกรราบเดกขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่เวลาเช้านี้เวลากำหนด และประชาชนที่ติดตั้งแต่เมืองดานถึงเบอэрเซbamีเจ็ดหมื่นคน
16. และเมื่อทูตสวรรค์ยืนมือยกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเย毫不犹豫ที่จะกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า พอดแล้ว ยังยังมีอยู่ของเจ้าได้ ส่วนทูตสวรรค์ของพระเย毫不犹豫ก็อยู่ที่ลานน้ำดื่มน้ำของอารา凡าห์คนเยบุส
17. เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์กราบทูลพระเย毫不犹豫ว่า ดูเกิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เห็นอื้นข้าพระองค์และวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์ได้
18. ในวันนั้นกษัตริย์เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫บนลานน้ำดื่มน้ำของอารา凡าห์คนเยบุส
19. ดาวิดกษัตริย์เสด็จขึ้นไปตามคำของกาടตามที่พระเย毫不犹豫ทรงบัญชา
20. เมื่ออารา凡าห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อารา凡าห์ก็อกไปถวายบังคมกษัตริย์ซึ่งหน้าลงถึงดิน
21. และอารา凡าห์กราบทูลว่า ใจนักษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์ ดาวิดตรัสว่า มาชี้อ่านนวน้ำดื่มน้ำจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫 เพื่อโปรดรับเสียจากประชาชน
22. อารา凡าห์จึงกราบทูลดาวิดว่า ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเกิดที่นี่มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลื่อนนวน้ำดื่มน้ำกับแกํสำหรับวัวเป็นพีน
23. ของทั้งสิ้นนี้อารา凡าห์ดูกษัตริย์ขอถวายแด่กษัตริย์ และอารา凡าห์กราบทูลกษัตริย์ว่า ขอพระเย毫不犹豫 ทรงเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์
24. แต่กษัตริย์ตรัสกับอารา凡าห์ว่า หมายได้ แต่เราขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเย毫不犹豫 พระเจ้าของเรารโดยที่เรามาเสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้ ดาวิดจึงทรงชี้อ่านนวน้ำดื่มน้ำกับวัวเป็นเงินห้าสิบเซเว่น
25. ดาวิดกษัตริย์สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเย毫不犹豫ที่นั้น และถวายเครื่องเผาบูชา กับเครื่องสันติบูชา พระเย毫不犹豫ทรงสดับพังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโปรดรับเสียจากอิสราเอล

1 พงศ์กษัตริย์

1. กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยังไม่อบอุ่น
2. เพระจะนั่งบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า ขอเสาะหาหัญญาพรหมจาเรียมถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เชืออยู่งานเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ ให้เชอนอนในพระทroneของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น
3. เขายังได้แสวงหานางสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล ได้พบนางสาวอา比ชากรหัญชาชูเนม จึงได้นำเชอมาฝึกษา
4. หัญสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เชอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเชอไม่
5. ฝ่ายอาโอดนียาห์ โอลรสองพระนางอัคกีทได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า เราเองจะเป็นกษัตริย์ และท่านได้เตรียมรถบและพลมา กับพลวิ่งนำหน้าห้าสิบคนไว้เพื่อตนเอง
6. พระราชนิพัตตาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยความว่า ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถัดอับชาโลม
7. ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์และกับอาบียาธารปูโรหิต เขากังส่องกีติตตามและช่วยเหลืออาโอดนียาห์
8. แต่ศาడอกปูโรหิต และเบไนยาห์บุตรชายเยโซยาดา และนาธันผู้พยากรณ์กับชิเมอีและเรอี และพวงทแก้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโอดนียาห์
9. อาโอดนียาห์ได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อื่นพี่เป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งโคເຂເລທซึ่งอยู่ข้างๆเอนໂຮກລ และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสิบของท่าน คือราชโอลรสองกษัตริย์ และประชาชนทั้งสิบแห่งบูชาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์
10. แต่ท่านมิได้เชิญนาธันผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์ หรือพวงทแก้วทหาร หรือชาโลมอนอนุชาของท่าน
11. แล้วนาธันก็ทูลพระนางบัทเชบาพระชนนีของชาโลมอนว่า พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโอดนียาห์ โอลรสองพระนางอัคกีทได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็มิได้ทรงทราบเรื่อง
12. เพระจะนั่นขอข้าพระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของชาโลมอนโอลรสองพระองค์ไว้
13. ขอเสด็จเข้าฝึกษา กษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า 'กษัตริย์เจ้านายของหมู่อมนัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า ชาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา มิใช่หรือ ใจนอาโอดนียาห์จึงทรงครองเล่าเพค'
14. ดูเถิด ขณะที่พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์
15. แล้วพระนางบัทเชบำกเข้าไปฝึกษาที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามาก และอาบีชากรหัญชาชูเนมก็กำลังอยู่ปรนนิบัติกษัตริย์
16. เมื่อพระนางบัทเชบำกราบทถวายบังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสตามว่า เจ้าประسنรสิ่งใด
17. พระนางทูลพระองค์ว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวา

ห์พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า 'ชาโอลอมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขายัง
นั่งบนบัลลังก์ของเรา'

18. ดูเเดิค บัดนี้อาโดเนียห์ทรงราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหมู่อมฉันก็หาทรงทราบไม่
19. เธอได้ถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโ/orสของกษัตริย์ กับอาบียาชาร์บุโรหิต กับโย
  - อาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่ชาโอลอมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่
20. ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหมู่อมฉัน อิสราเอลทั้งสิ้นก็เพ่งดูพระองค์ เพื่อพระองค์จะตัวสแก่เขาว่า จะทรงให้ผู้ใด
  - นั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหมู่อมฉันแทนพระองค์
21. มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหมู่อมฉันล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หมู่อมฉัน
  - และชาโอลอมอนบุตรของหมู่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด
22. ดูเเดิค ขณะเมื่อพระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นาธันผู้พยากรณ์ก็เข้ามา
23. เข้าทั้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเเดิค นาธันผู้พยากรณ์ เมื่อนาธันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ซบหน้า
  - ลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์
24. และนาธันกราบทูลว่า 'ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า 'อาโดเนียห์จะครองต่อจาก
เรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา'
25. เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชือเชิญบรรดาโ/orสของกษัตริย์ ทั้งผู้
  - บัญชาการกองทัพ และอาบียาชาร์บุโรหิต และดูเเดิค เข้าทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอและกล่าวว่า 'ขอ กษัตริย์อา
    - โดเนียห์ทรงพระเจริญ'
26. แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดเกบุโรหิต กับเบไนยาห์บุตรชายเยโซยาดา และชาโอลอมอนผู้รับ
  - ใช้ของพระองค์เธอหาได้เชิญไม่
27. เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตัวสบออกแก่ผู้รับใช้ของ
พระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์
28. แล้วกษัตริย์ดาวิดตัวสตอบว่า จงเรียกบัพทเชบาให้มายาเรฯ พระนางกีเส็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ และ
  - ประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์
29. แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่น้ำดี คือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดา
  - ความทุกข์ยาก
30. เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า 'ชาโอลอมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อ
  - จากเราแน่นอน และเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา' เรายังจะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ
31. แล้วพระนางบัพทเชบาก็ชบพระพักตร์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า 'ขอ กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของ
หมู่อมฉันคงทรงพระเจริญเป็นนิตย์'
32. กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า จงเรียกศาโดเกบุโรหิต และนาธันผู้พยากรณ์ กับเบไนยาห์บุตรชายเยโซยาดามาหาเรา เข้า
  - ทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์

33. และกษัตริย์ตรัสสั่งเข้าทั้งหลายว่า จงพำนัชราชการของเจ้าไปจัดให้ชาโอมอนโกรสของเราขึ้นขี่ล่อของเรา และนำเขามาลงไว้ที่กีโอน
34. และให้ศาโดยกบุโหรหิต และนาธันผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์หนึ่งอิสราเอลที่นั่น แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นเเตร และประกาศว่า ‘ขออภัยตัวชาโอมอนทรงพระเจริญ’
35. แล้วท่านทั้งหลายจะติดตามเข้าขึ้นมา และเขามาจับนังบลังก์ของเรา เพราะว่าเขากำได้เป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้กำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนืออยุคห์
36. และเป็นイヤห์บุตรชายเยโซยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า เอเมน ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสดังนั้นเทอญ
37. พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วฉันได ก็ขอทรงสถิตกับชาโอมอนฉันนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์
38. ดังนั้นศาโดยกบุโหรหิต นาธันผู้พยากรณ์ และเป็นイヤห์บุตรชายเยโซยาดา และคนเครือข่ายกับคนเปเลทได้ลงไว้จัดให้ชาโอมอนประทับบนล้อพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดและได้นำท่านมาถึงกีโอน
39. และศาโดยกบุโหรหิตได้นำเข้าสัตว์ที่บรรจุน้ำมันจากพลับพลา และเจิมตั้งชาโอมอนไว้ และเข้าทั้งหลายกีเป่าเเตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ขออภัยตัวชาโอมอนทรงพระเจริญ
40. และประชาชนทั้งปวงกิตามเสด็จไปเปาปีและเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเข้าทั้งหลาย
41. อาโอดนียาห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้วก็ได้ยินเสียงนั้น และเมื่อยาอบได้ยินเสียงแต่ร ก็พูดว่า เสียงอึกทึกครึกโครมมีที่ในกรุงหมายความว่ากระไร
42. ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูເຄີດ ໂຍນາຮານບຸตรชายอาປີຍາຫາຣູໂຮທິກົມາສຶງ และอาโอดนียาห์กີກລ່ວງว่า เข้ามาເຄີດພະເຈົ້າເປັນຄນມືກຳລັງນາງຈິງນໍາຂ່າວດີມາ
43. ໂຍນາຮານกราบร່ວຍນາໂອດນียາห໌ວ່າ ໜ້າມໄດ້ ເພະກษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงໄດ້ทรงกระทำให้ชาโอมอนเป็นกษัตริย์
44. และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาโดยกบุโหรหิต นาธันผู้พยากรณ์ และเป็นイヤห์บุตรชายเยโซยาดา กับคนเครือข่ายและคนเปเลทตามชาโอมอนไป และเข้าทั้งหลายกີได้จัดให้ชาโอมอนประทับบนล้อพระที่นั่งของกษัตริย์
45. และศาโดยกบุโหรหิต กับนาธันผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ กີໂອນ และเข้าทั้งหลายกີขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดີ ເພະະລະນັ້ນໃນกรุงຈິງອີກທິກຣິກໂຄຣມ ນີ້ເປັນເສີຍທີ່ທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ຍິນ
46. ชาโอมอนໄດ້ทรงประทับบนพระราชบลังก์ด้วย
47. ຍິ່ງກວ່ານັ້ນອີກบรรดาข້າราชการของกษัตริย์ກີເຂົ້າໄປຄວາຍພຣະພຣແດກຊັບຕົວຕົວດາວິດເຈ້ານຍາຂອງເຮົາວ່າ ‘ຂອພະເຈົ້າ ທຽກຮະກາທີ່ພະນານຂອງชาໂອມອນນັ້ນລືອໄປຢືນກວ່າພຣະນານຂອງພຣະອົງ ແລະຂອງຮະກາທີ່ເຫັນບັນລັງກົດຂອງชาໂອມອນໃໝ່ຢືນກວ່າບັນລັງກົດຂອງພຣະອົງ’ ແລ້ວກษัตริย์ກີທຽກໂນິ້ມພຣະກາຍລົງບັນແກ່ນທີ່ບຣາມ
48. และกษัตริย์ກີตรัสด້ວຍວ່າ ‘ສາຫຼັກຮະແດພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າຂອງອີສຣາເອລ ຜູ້ໄດ້ຮັບປະກາດໃຫ້ມີຄນໍ້ນັ້ນນັ້ນນັ້ນ’

บัลลังก์ของเรานะในวันนี้ ด้วยตาของเราง้อได้เห็นแล้ว'

49. แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโฉนียาห์กิกลัว และลูกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน
50. ฝ่ายอาโฉนียาห์กิกลัวชาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงอนของแท่นบูชา
51. มีคนไปกราบทูลชาโลมอนว่า ดูเดิด อาโฉนียาห์กิกลัวกษัตริย์ชาโลมอน เพราดูเดิด เดือจับเชิงอนที่แท่นบูชาอยู่ กล่าวว่า 'อกษัตริย์ชาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ'
52. และชาโลมอนตรัสว่า ถ้าแม้เขามาสำแดงตัวได้ว่าเป็นคนที่สมควร ผมสักเส้นเดียวของเขาก็จะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความช่ำญูในตัวเขา เขายังต้องถึงแก่ความตาย
53. กษัตริย์ชาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบลงต่อ กษัตริย์ชาโลมอน และชาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า จงกลับไปวังของท่านเดิด

- เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับชาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า
  - เราจะลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย
  - และจะรักษาพระบัญชากำชับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า คือดำเนินในบรรดาพระมารดาของพระองค์ และรักษาภูเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระอathsของพระองค์ ดังที่ได้ Jarvis ไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำเรณูในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในที่ใดๆที่เจ้าไป
  - เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รักษาพระawanของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า 'ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะมั่นใจวันในวิถีทางทั้งหลายของเข้า ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจของเข้า ราชวงศ์จะไม่ขาดหายที่จะนั่งบนเบลลังก์ของอิสราเอล'
  - ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางศรุยาห์ได้กระทำอะไรแก่เรา คือว่าเขาได้กระทำการใดแก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำการแก่อับเนอร์บุตรเนอร์ และแก่อามาสาบุตรเยเชอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกในยามสมครามไหลในยามสันติ และวางโลหิตที่ตกในยามสมครามลงบนรัծประคุณที่เอวของเข้า และลงบนรองเท้าของเข้า
  - เพราะฉะนั้นเจ้าจึงกระทำให้เหมาะสมตามบัญญาของเจ้า อย่างปล่อยให้ศรีษะหงอกของเขาลงไปสู่เดนคนตายอย่างสันติ
  - แต่จะปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลลัยคนกิเลกด จงยอมให้เขายื่นในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเรานี้จากอับชาโลมพี่ชายของเจ้านั้น เขากับหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาดังนั้นแหล
  - และดูเดิม มีชิเมอีบุตรเก-ราคนabenยาミニจากบ้านบาสูริมอยู่กับเจ้าด้วย เขายืนผู้ด่าเรารอย่างน่าສลดใจในวันที่เราเดินไปยังมหา נהออม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์เดน และเรางึงได้ปฏิญาณต่อเขานในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า 'เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ'
  - เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าย่าถือว่าเขามีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา เจ้าจะทราบว่าควรจะกระทำการใดแก่เข้า และเจ้าจงนำศรีษะหงอกของเขาลงไปสู่เดนคนตายพร้อมกับโลหิต
  - แล้วดาวิดก็บรรتمหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฟังพระศพไว้ในคราดวิด
  - และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่หนือนิอิสราเอลนั้นเป็นสีสันปี พระองค์ทรงครอบครองในເຊໂບຣນເຈັດປີ และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงເຢູ່ຈາລີມສາມສິບສາມປີ
  - ดังนั้นแหลชาโลมอนเจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่
  - แล้วอดีนีย์โอรสของพระนางยกกีทได้เข้าเฝ้าพระนางบักเซบาระชนนีของชาโลมอน พระนางมีพระเสาวนีຍໍວ່າ เจ้ามาอย่างสัตดิหรือ ท่านทูลว່າ อย่างสันติขอรับกระหม่อม
  - แล้วท่านทูลว່າ เกล้ากระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์ พระนางมีพระเสาวนีຍໍວ່າ จงพูดไปเกิด

15. ท่านเจ็บทูลว่า พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของพระม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า พระม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ได้ ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของพระม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของเชื้อจากพระเยโฮวาห์
16. บัดนี้พระม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าให้ปฏิเสธเลย พระนางมีพระสาวนีย์ต่อเรื่อว่า จงพูดไปเถิด
17. และท่านทูลว่า ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ชาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์) คือทูลขออาบีชากรชาวซูเนมให้เป็นชายของพระม่อม
18. พระนางบัดเชบามีพระสาวนีย์ว่า ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า
19. พระนางบัดเชบานำเข้าเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้อาโດนียาห์ และกษัตริย์ทรงลูกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงคำนับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระเก้าอี้มาถวายพระชนนี พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์
20. แล้วพระนางทูลว่า แม่จะขอจากเรอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย และกษัตริย์ทูลพระนางว่า ขอมาเติด ผมจะไม่ปฏิเสธเสด็จแม่
21. พระนางทูลว่า ขอยกอาบีชากรชาวซูเนมให้กับอาโโดนียาห์ เชษฐาของเรอให้เป็นชายาเติด
22. กษัตริย์ชาโลมอนตรัสตอบพระชนนีของพระองค์ว่า ใจนเสด็จแม่จึงขออาบีชากรชาวซูเนมให้แก่อาร์โอดนียาห์เล่า นำจะขอราชอาณาจักรให้เข้าเสียด้วย เพาะเขาเป็นพระเชษฐาของผม และฝ่ายเขามีอาบียาห์รุ่นโหริตและโยอาบ บุตรนางเศรุยาห์
23. แล้วกษัตริย์ชาโลมอนทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาร์โอดนียาห์เสียชีวิต ของเขาก็แล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและยิ่งหนักกว่า
24. เพาะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโโดนียาห์จะต้องตายในวันนี้ฉัน นั้น
25. ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงรับสั่งใช้เบญญาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตอาโโดนียาห์เสีย และท่านก็ ตาย
26. ส่วนอาบียาห์รุ่นโหริตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า จงไปอยู่ที่アナໂ Roth ไปสู่ไร่นาของเจ้า เพาะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ ในเวลาหนึ่งเราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพาะว่าเจ้าหมายหึบขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพาะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา
27. ชาโลมอนจึงทรงขึ้นไปล่ออาบียาห์เสียจากหน้าที่ปูโหริตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีที่เมืองชีโลห์
28. เมื่อขวนีทราบไปถึงโยอาบ เพาะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับชาโลม ท่านได้สนับสนุนาโโดนียาห์ โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงกองแท่นบุชาไว้

29. เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ชาโอลมองว่า โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮ瓦ห์ และดูเเก่ เข้าอยู่ข้างแต่นบุชาตัน ชาโอลมองรับสั่งเบในยาห์นุตรชายเยอรมานาตรัสร่วมกัน จงไปประหารชีวิตเขาเสีย
30. เบในยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮ瓦ห์พูดกับท่านว่า กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเดิน ท่านตอบว่า 'ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่ แล้วเบในยาห์ก็นาความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า โยอาบพูดอย่างนี้ และเขأتอบข้าพระองค์อย่างนี้'
31. กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า จงกระทำตามที่เขากล่าว จงประหารเขาราเสียและผงเข้าไว้ ทั้งนี้จะได้อลาโลหิตไว้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้เหล่านี้ไปเสียจากเรา และจากวงศ์วานบิดาของเรา
32. พระเยโฮ瓦ห์ทรงทำให้โลหิตของเขากลับมาตกบนศีรษะของเขเอง เพราะว่าเขามีใจมีแต่ชัยสองคนที่ขอบธรรมและดีกว่าตัวเข้าด้วยกัน โดยที่ดาวิดราชบิดาของเรายังทรงทราบไม่คืออันเนอร์บุตรเนอร์ผู้บัญชาการกองทัพของอิสราเอล และอาณาสาบุตรเยเชอร์ผู้บัญชาการกองทัพของยูดาห์
33. ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขายังคงตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะเชื้อสายของเขามีนิตย์ แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮ瓦ห์อยู่เป็นนิตย์
34. แล้วเบในยาห์นุตรชายเยอรมานาตรัสรักษาภารกิจที่ได้ให้ไว้ในปีนี้ไปประหารชีวิตเขาราเสีย และผงเข้าไว้ในบ้านของเขเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
35. กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบในยาห์นุตรชายเยอรมานาตรัสรักษาภารกิจที่ได้ให้ไว้ในตำแหน่งของอาบียาธาร
36. แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกชิเมอีให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า ท่านจะสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปที่ไหนเลย
37. เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารขิดโронนน์ ท่านจะรู้เป็นแน่เด็ดขาดว่า ท่านจะต้องตาย แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง
38. และชิเมอีทูลกษัตริย์ว่า ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ได้แล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำการตามที่กษัตริย์เจ้าหมายของข้าพระองค์ตรัสนั้น ชิเมอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน
39. ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วท่าส่องคนของชิเมอีได้หลบหนีไปยังอาคิชโกรสของมหาศาลาทึกษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามาบอกชิเมอีว่า ดูเเก่ ท้าของท่านอยู่ในเมืองกัท
40. ชิเมอีกับลูกชิลุกชิเมอีขึ้นผูกอกันขี้ล้าไปเฝ้าอาคิชที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาท่าส่องตน ชิเมอีได้ไปนำท่าส่องตนมาจากเมืองกัท
41. และเมื่อมีผู้กราบทูลชาโอลมองว่าชิเมอีได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว
42. กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกชิเมอีมาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า 'เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮ瓦ห์มิใช่หรือ และได้ตักเตือนท่านแล้วว่า 'ท่านจะรู้เป็นแน่ในวันที่ท่านออกไป 'ไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตาย' และท่านก็ได้ตอบเราว่า 'คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ได้แล้ว'
43. ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮ瓦ห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราราได้กำหนดท่านนั้น
44. กษัตริย์ตรัสกับชิเมอีว่า ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของ

เรา เพราะฉะนั้นพระเยซูว่าห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเห็นอศิริยะของท่านเอง

45. แต่กษัตริย์ชาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยซูว่าห์อยู่เป็นนิตย์

46. และกษัตริย์ทรงบัญชาเบญยาห์บุตรชายเยอรมานาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตเชิงลับ เดิมันราชอาณาจักรก็ตั้งมั่นคงอยู่ในพระทัยต่อของชาโลมอน

บทที่ 3

1. ชาโอลอมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทางแผลนเดียวกันกับฟาร์โธกษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชบัตรของฟาร์โธ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระราชวังของพระเยโซวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ
2. อาย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปูชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระราชวังเพื่อพระนามของพระเยโซวาห์
3. ชาโอลอมอนทรงรักพระเยโซวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปูชนียสถานสูง
4. และกษัตริย์สเด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นมหาปูชนียสถานสูง ชาโอลอมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชานั้น
5. พระเยโซวาห์ทรงประภูมิแก่ชาโอลอมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จะขอเต็ม
6. และชาโอลอมอนตรัสว่า พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตาอย่างใหญ่แก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าสเด็จพ่อดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจเที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตาอย่างใหญ่นี้ไว้เพื่อสเด็จพ่อ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่สเด็จพ่อให้นั่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้
7. ข้าแต่พระเยโซวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดสเด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้าอกออกในอย่างไรถูก
8. และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชานของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวนประชาชนก็ไม่ได้
9. เพราะฉะนั้นของพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผลกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้
10. ที่ชาโอลอมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า
11. พระเจ้าจึงตรัสกับชาโอลอมอนว่า เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้แล้วมิได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคง หรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย
12. ดูเถิด เราจะกระทำตามคำขอเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีคราที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีคราที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า
13. เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้
14. และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนิน

นั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว

15. และชาโอลอมอนกีตื่นบรรทม และดูเดิດ เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์
16. แล้วหญิงแพศยาสองคนมาฝ่ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
17. หญิงคนหนึ่งทูลว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน
18. ต่อมามีเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนี้ก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น
19. แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเข่านอนทับ
20. พอเที่ยงคืนนางกีลูกขึ้น และอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเออบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์
21. เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเดิດ เข้าตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินจูในตอนเช้า ดูเดิດ เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา
22. แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า 'ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า 'ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เข้าทั้งสองพุดกันดังนี้ต่อพระพักตร์ กษัตริย์'
23. แล้วกษัตริย์ตรัสว่า คนหนึ่งพูดว่า 'คนนี้เป็นบุตรชายของฉัน คือเด็กที่เป็นอยู่' และบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว' และอีกคนหนึ่งพูดว่า 'ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉันเป็นคนที่มีชีวิต'
24. และกษัตริย์ตรัสว่า เอาตามมาให้เราเล่มนึง เขาจึงเอาพระแสงดาวมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
25. และกษัตริย์ตรัสว่า จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง
26. แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาลัยในบุตรชายของเธอ เช渥ว่า 'ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เข้าไป และถึงอย่างไรก็ต้องย่าทรงฆ่าเสีย แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของฉัน ขอทรงแบ่งເຄີດເພະນະ'
27. แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น
28. อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเข้าทั้งหลายก็เกรงกลัว กษัตริย์ เพราะเข้าทั้งหลายประจักษ์ว่า พระสถิตปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

1. กษัตริย์ชาโอลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น
2. และคนต่อไปนี้เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาชาริยาห์บุตรชายชาโดกเป็นนูโรหิต
3. เอลีโอเรฟและอาธิยาห์บุตรชายซิชา เป็นราชเลขา เยโไฮชาพีทบุตรชายอาทิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ
4. เป็นยาห์บุตรชายเยโไฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ชาโดกและอาปียาฮาร์เป็นนูโรหิต
5. อาชาริยาห์บุตรชายนาธันเป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบุดบุตรชายนาธันเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของกษัตริย์
6. อาทิชาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนีรัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา
7. ชาโอลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี
8. ต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาคือ เบนເຂອງ ประจำเด่นเทือกเขาเอฟราอิม
9. เบนเดเคอร์ ประจำในมาคาสและในชาอัลบิน เบเนเซเมช และเอโนลเนเบนชานัน
10. เบนເຂສົດ ประจำในอารูบໂບທ ໂສໂຄທແລະແຜ່ນດິນເຊີເພວົມທັງສິນຂຶ້ນອູ້ກັບເຂາ
11. เบนອາປິນາດັບ ประจำໃນບຣິວອນໂດຣທັງໝາດ ເຂາມືຖືທີ່ຂອງชาโอลມอนเป็นชาย
12. ባາອານາບຸຕະຫຍາອາທິລຸດ ประจำໃນທາອານາຄ ເມກິດໂດແລະເບັນຈານທັງໝາດຊື່ອູ້ຂ່າງສະເຮົານເຊີງເມືອງຍີສເຣເອລ ແລະດັ່ງແຕ່ເບັນຈານດຶງອາເບລ-ເມໂໂລາທີ່ໄປຈົນດຶງຝາກຂ້າງໂນໜຂອງໂຍກເນັ້ນ
13. ເບັນເກເບອົງ ประจำໃນຮາໂມທິເລອາດ ເຂາມືນບັທທັງຫລາຍຂອງຍາອື່ນບຸຕະຫຍາມນັສເສີ່ງອູ້ໃນກິເລອາດ ແລະເຂາມື ທ່ອງຄືນອາຮໂກນ ຊື່ອູ້ໃນບາຈານ ອັວເມືອງໄຫຼູ່ທິກສົບທັງໝົດເມືອງ ຊື່ມີກຳແພັງເມືອງ ແລະດານທອງສັນຖິທີ່ຂຶ້ນອູ້ແກ່ເຂາ
14. ອາທິනາດັບບຸຕະຫຍາອິດໂດ ประจำໃນມາຫະນາອົມ
15. ອາທິມາອັສ ประจำໃນັຟທາລີ ເຂົກ້າໜ່ວຍກັນໄດ້ບາເສມັກທີ່ຂອງชาโอลມอนเป็นชาย
16. ባາອານາບຸຕະຫຍາຫຼຸ້ຍ ประจำໃນອາເຊອຣີແລະເບົາໂລທ
17. ເຍໂไฮชาພີທຸຕະຫຍາປາຽອາ໌ ประจำໃນອີສສາຄົງ
18. ຂີເມືອົນບຸຕະຫຍາເລາທີ່ ประจำໃນບົນຍາມິນ
19. ເກເບອົງບຸຕະຫຍາອູຣີ ประจำໃນແຜ່ນດິນກິເລອາດ ໃນແຜ່ນດິນຂອງສີໂທນກษัตรີຂອງຄນາໂມໄຣຕີແລະຂອງໂອກກษัตรີ ແທ່ງເມືອງບາຈານ ທ່ານເປັນข້າหลวงคนເດືອກທີ່ປະຈຳໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ
20. ດນຢູ່ດາທີ່ແລະຄນອີສຣາເລອນນັ້ນມີຈຳນວນມາກມາຍດັ່ງເມືດທາຍໝາຍທະເລ ເຂາທັງຫລາຍກິນແລະດື່ມແລະມີຈິດໃຈເບີກບານ
21. ແລະชาโอลມอนทรงປົກປະກອງເໜື້ອຮາຊານຈັກທັງສິນ ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້າໄປຈົນເຖິງແຜ່ນດິນຝີລິສເຕີຍແລະເຖິງພຣມແດນ ອີຍີປີຕີ ເຂາທັງຫລາຍຄວາຍສ່ວຍອາກ ແລະປຣນິບັດີชาໂລມອນຕລອດວັນເວລາແທ່ງພຣະນມໍ້ພຂອງພຣອງຄໍ
22. ເສັງຍາກສຳຫັກຫຼັງທຸກໆຢູ່ສົບຕົວ ແກະໜຶ່ງຮ້ອຍຕົວ ນອກຈາກນີ້ມີກວາງຕົວຟູ້ ເນື້ອສັນ ອີເກັ່ງແລະໄກ່ອ້ວນ
23. ວັວ້ອນສົບຕົວ ວັວຈາກທຸກໆຢູ່ສົບຕົວ ແກະໜຶ່ງຮ້ອຍຕົວ ນອກຈາກນີ້ມີກວາງຕົວຟູ້ ເນື້ອສັນ ອີເກັ່ງແລະໄກ່ອ້ວນ

24. เพาะพระราชทรงครอบครองเห็นอหังถินทั้งสิ้นฝากแม่น้ำข้างนี้ ตั้งแต่ทิฟสาห์ถึงกาชา และทรงครอบครองเห็นบรรดาภัตตริย์ที่อยู่ฝากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์
25. ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ได้เตาอุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบอэрเซบา ตลอดวันเวลาของชาโโลมอน
26. ชาโโลมอนยังมีคอกข้างม้าเดียวอีกสี่หมื่นสำหรับรถของพระองค์ และพลม้าหันหึ่งหมื่นสองพันคน
27. และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ชาโโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ชาโโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เข้าทั้งหลายไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย
28. ทั้งข้าราชการลีและฝางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ได้มีรับสั่งแก่ทุกคน
29. และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ชาโโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดูจะเมิดทรายที่ชายทะเล
30. และสติปัญญาของชาโโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์
31. เพาะพระราชทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอรานคนเอกสาร์ และเยมาน คาลโคล์และดาวดา บรรดาบุตรชายของมาไฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบ
32. พระองค์ตรัสสุภาษิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท
33. พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนเสิดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบซึ่งอกอကมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรданาก สัตว์เลี้ยงคลานและปลา
34. และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของชาโโลมอน และมาจากบรรดาภัตตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์

1. ฝ่ายอีรามกษัตริย์เมืองไทรได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าชาโอลอมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเข้าได้เจ้มตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะอีรามรักด้าวิดอยู่เสมอ
2. และชาโอลอมอนได้ส่งพระดำรัสไปยังอีรามว่า
3. ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าด้าวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยื้อavaห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการทรงคราบซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยื้อavaห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ได้พระบาทของพระองค์
4. แต่บัดนี้พระเยื้อavaห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัติหรือเหตุร้ายก็ไม่มี
5. ดูถูก ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยื้อavaห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยื้อavaห์ได้ตรัสไว้กับด้าวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา'
6. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสีдар์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเรานี้ไม่มีผู้ใดรู้จักตัวไม้เหมือนชาวซีดอน
7. และอย่างมาเมื่ออีรามได้ยินถ้อยคำของชาโอลอมอน ท่านก็ชี้ชุมยินดียิ่งนักและว่า สาขาดารเดพระเยื้อavaห์ในวันนี้ ผู้ทรงพระท่านบุตรชายที่จัดตั้งให้ด้าวิด ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้
8. และอีรามก็ใช้คนให้มาบังชาโอลอมอนทูลว่า ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำสิ่งสารพัดตามที่ท่านประทานในเรื่องไม้สนสีдар์ และไม้สนสามใบ
9. ข้าราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพล่องมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้แก่เพที่นั่น ขอท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว
10. อีรามจึงได้จัดส่งไม้สนสีдар์และไม้สนสามใบให้แก่ชาโอลอมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ
11. ฝ่ายชาโอลอมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักวังของอีรามสองหมื่นโคระและนำมันบริสุทธิ์สิบโคระชาโอลอมอนทรงประทานแก่อีรามเป็นปีกไปอย่างนี้แหลก
12. และพระเยื้อavaห์พระราชทานสดปัญญาแก่ชาโอลอมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างอีรามและชาโอลอมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน
13. กษัตริย์ชาโอลอมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนเผ่าเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงนับได้สามหมื่นคน
14. และพระองค์ทรงใช้เข้าไปยังเลบานอน เวลาหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาโโนนรับเป็นผู้บังคับบัญชาพวกถูกเกณฑ์แรง
15. ชาโอลอมอนมีคนขนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นเทือกเขาแปดหมื่นคน
16. นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของชาโอลอมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสามพันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกคล้องดูแล

ประชาชนผู้ดำเนินงาน

17. กษัตริย์ทรงบัญชาและเข้าทั้งหลายสกัดกั่นหินใหญ่มีค่าอกรมา เพื่อวางแผนฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว
18. ตั้งนั้นพนักงานเก่อสร้างของชาلومอน และพนักงานเก่อสร้างของธีราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

บทที่ 6

1. ออยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมายาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีที่สี่แห่งการที่ชาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนศิพ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2. พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างสิบศอกและสูงสามสิบศอก
3. ขุนหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้น yayay สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก
4. และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสอบออกข้างนอก
5. พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ
6. ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหักบ่าไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม่รอดจะไม่ได้ทะลวงเข้าไปในผนังพระนิเวศ
7. เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากป่าศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือหวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆ ในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง
8. ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนเข้าไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม
9. พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างpedanของพระนิเวศ มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีдар์
10. พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์
11. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงชาโลมอนว่า
12. เกี่ยวด้วยพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม เรายังจะกระทำด้วยคำของเรากับเจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้านั้นให้สำเร็จ
13. และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเรາเลย
14. ชาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ
15. พระองค์ทรงกรุณังข้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้pedan พระองค์ทรงกรุข้างในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูปิดพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ
16. พระองค์ทรงสร้างอึข้างหนึ่งของพระนิเวศยสิบศอกด้วยกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้pedan และพระองค์ทรงสร้างห้องน้ำภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือที่ปริสุทธิ์ที่สุด
17. ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสิบศอก
18. มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศแกะเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั่นแล้วมีเห็นพินเลย

19. พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น
20. ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาร์สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก และพระองค์ทรงบุ้ด้วยทองคำบริสุทธิ์ พรองค์ทรงกรุแท่นบูชาด้วยไม้สนสีдар์ด้วย
21. และชาโลมอนทรงบุ้งข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามห้องหลังและบุ้ด้วยทองคำ
22. และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แท่นบูชาทั้งหมดที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุ้ด้วยทองคำ
23. ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเครุบสองรูปด้วยไม้มะกาอเกเศ สูงรูปละสิบศอก
24. ปีกข้างหนึ่งของเครุบยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเครุบยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก
25. เครุบอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เครุบทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน
26. ความสูงของเครุบรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเครุบอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน
27. พระองค์ทรงวางเครุบไว้ในส่วนซึ้งในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเครุบนั้นทางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเครุบอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ
28. และพระองค์ทรงบุเครุบด้วยทองคำ
29. พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเครุบ และตันอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก
30. พื้นของพระนิเวศนั้น พระองค์ทรงบุ้ด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก
31. สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกาอเกเศ กรอบประตูชี้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่งในห้าของขนาดของผนัง
32. พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกาอเกเศ แกะรูปเครุบ ตันอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงบุ้ด้วยทองคำ พระองค์ทรงแผ่ทองคำหุ้มเครุบและห้อมตันอินทผลัม
33. พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกาอเกเศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง
34. และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้
35. พระองค์ทรงแกะเครุบ ตันอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงบุ้ด้วยทองคำสำเภาอ กันบนงานแกะสลักนั้น
36. พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง
37. ในปีที่สี่ก็ได้วาระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในเดือนศิพ
38. และในปีที่สิบเอ็ดในเดือนมูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

บทที่ 7

1. ชาโอลอมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น
2. พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าศอกและสูงสามศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดำริ้ว ภายนอกมีศาลาไม้สีดำริ้วอยู่บนเสา
3. ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสีดำริ้วห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่ศอกห้าห้อง ภายนอกมีศาลาไม้สีดำริ้วห้อง
4. มีกรอบหน้าต่างสามແນบ หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามແນบ
5. ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสีเหลี่ยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามແນบ
6. และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าศอกและกว้างสามศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า
7. และพระองค์ทรงสร้างห้องพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา ดือห้องพระโรงพินิจจัย ก็ทำห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดำริ้ว
8. พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้ห้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียว กัน ชาโอลอมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้สำหรับราชธิดาของฟาร์ด์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นเจ้า
9. ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัดออกตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยหั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่
10. ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหึมา หินขนาดแปดและสิบศอก
11. ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัดออกตามขนาด และไม้สนสีดำริ้ว
12. กำแพงลานใหญ่มีหินสกัดสามชั้นโดยรอบ และไม้สนสีดำริ้วชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย
13. กษัตริย์ชาโอลอมอนทรงใช้คนให้นำอิฐรามมาจากเมืองไทร
14. ท่านเป็นบุตรชายของหูงิม่ายตระกูลนัฟทาลี และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทร เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจและฝีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาฝึกษัตริย์ชาโอลอมอนและทำงานทั้งสิ้นของพระองค์
15. ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก วัดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก
16. ท่านทำบัวคร่ำหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคร่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคร่ำหัวเสาอีกอันหนึ่ง
17. แล้วมีตาข่ายเป็นตาหมากรูกด้วยมาลัยโซ่สำหรับบัวคร่ำหัวที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับบัวคร่ำหัวอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับบัวคร่ำหัวอีกอันหนึ่ง
18. ท่านทำเสาอันนี้พร้อมด้วยลูกทับทิม มีสองดวงล้อมทับตาข่ายผืนหนึ่ง เพื่อคลุมบัวคร่ำหัวที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคร่ำหัวอันหนึ่ง

19. ฝ่ายบัวคร่าซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่คอก
20. บัวคร่าซึ่งอยู่บนเสาสองตันนั้นมีลูกทับทิมด้วย และอยู่เหนือคิวซึ่งอยู่ตัดตามข่าย มีลูกทับทิมสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบเป็นสองแฉว บัวคร่าอีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน
21. ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่ายาคิน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่า โบอัส
22. และบนยอดเสา้นี้เป็นลายดอกบัว งานของเสา ก็สำคัญดังนี้เหละ
23. แล้วท่านได้หล่อขันสาครเป็นขันกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก
24. ได้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งศอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบขันสาคร ดอกตูมอยู่สองแฉวหล่อพร้อมกับเมื่อหล่อขันสาคร
25. ขันสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางขันสาครอยู่บนวัว ส่วนหลังทั้งหมดของวัวอยู่ด้านใน
26. ขันสาครหนาหนึ่งคีบ ที่ขوبของขันทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สองพันบาท
27. ท่านทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก
28. ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแพง แพงนี้ผังอยู่ในกรอบ
29. บนแพงที่ผังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และเครุบ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และได้สิงโตและวัวมีลวดลายเป็นมาลัยฝีค้อน
30. แล้วแท่นหนึ่งๆมีล้อทองสัมฤทธิ์สี่ล้อ และมีเพลาทองสัมฤทธิ์ ที่มุ่งทั้งสี่มีที่หนุน ขันที่หนุนอันหนึ่งหล่อมาลัยห้อยข้างๆทุกข้าง
31. ช่องเปิดอยู่ในบัวคร่า ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่เข้าทำแท่น ลึกหนึ่งศอกคีบ ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแพงนั้นก็สี่เหลี่ยมไม่กลม
32. ล้อทั้งสี่อยู่ได้แพง เพลาล้อันนี้เป็นชิ้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกคีบ
33. ล้อนั้นเข้าทำเหมือนล้อรถรับ ทั้งเพลา ขอบล้อ ซี่ และคุณก็หล่อ
34. แท่นหนึ่งๆมีที่หนุนอยู่ที่มุ่งทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชิ้นเดียวกับแท่น
35. ที่บันยอดแท่นมีແคนกลมยอดสูงคีบหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแพงติดเป็นอันเดียวกับแท่น
36. ที่พื้นกรอบและพื้นแพง ท่านสลักเป็นรูปเครุบ สิงโต และตันอินทร์ผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมาลัยรอบ
37. ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน
38. ท่านทำขันทองสัมฤทธิ์สิบลูก ขันลูกหนึ่งจุสี่สิบบาท ขนาดขันลูกหนึ่งสี่ศอก มีขันแท่นละลูกหักสิบแท่น
39. ท่านวางแท่นขันนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางขันสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
40. ศีรามได้ทำขัน พลัวและชามด้วย ดังนั้นศีรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำการยกหัตถีรัษฎาโภมอนสำหรับ

พระนิเวศของพระเย毫不犹豫

41. เสาสองตัน คิ้วทั้งสองของบัวคร่าที่อยู่บนยอดเสา และตาข่ายสองผืน ซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคร่าซึ่งอยู่บนยอดเสา
42. และลูกทับทิมสีร้อยสำหรับตาข่ายสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองดวง เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคร่าซึ่งอยู่บนเสา
43. แท่นสิบแท่น และขันสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น
44. และขันสาครลูกหนึ่ง และวัสดุสิบสองตัวที่อยู่ใต้ขันสาคร
45. หม้อ พลัว และชาม ภาชนะทั้งสิบเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเย毫不犹豫 ซึ่งยิ่งใหญ่ได้ทำถาวรกษัตริย์ชาโอลอนเป็นของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน
46. กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่รับลุ่มของแม่น้ำจอร์เดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคทและศาเราน
47. ชาโอลอนทรงหาได้ชั้งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์
48. ชาโอลอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิบซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเย毫不犹豫 คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโดยใช้หม้อปั้นหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ
49. เชิงประทีปทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาห้ามัน อยู่ทางด้านซ้ายห้ามัน ข้างหน้าห้องหลัง ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดไส้ตะเกียงทำด้วยทองคำ
50. อ่าง ตะไกรตัดไส้ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และเดือยสำหรับประดุจของส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับประดุจห้องโถงของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ
51. บรรดาภิกิจการซึ่งกษัตริย์ชาโอลอนกระทำเกี่ยวด้วยพระนิเวศของพระเย毫不犹豫 ก็ได้สำเร็จดังนี้ และชาโอลอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเย毫不犹豫

บทที่ 8

1. แล้วชาโลมอนทรงประชุมพากผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโโยน
2. และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน ณ การเลี้ยงในเดือนเอกสารานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด
3. พากผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และพากปูโรหิตกี้ยกหีบ
4. และเข้าทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปูโรหิตและคนเลวีหมายขึ้นมา
5. และกษัตริย์ชาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนกี่ไม่ได้
6. แล้วปูโรหิตก์นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาจั่งที่ของหีบ ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเครุบ
7. เพราะว่าเครุบนั้นกางปีกออกเห็นอีกที่ของหีบ เครุบจึงเป็นเครื่องคลุมเห็นอีกหีบ และไม่คานของหีบ
8. พากเข้าดึงคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขากลับจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามกี้ยังอยู่ที่นั้นจนทุกวันนี้
9. ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โซเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเข้าทั้งหลายออกมากจากแผ่นดินอียิปต์
10. และอยู่มาเมื่อปูโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
11. ปูโรหิตจึงยืนปrynibดิอยู่ไม่ได้เพราเมณนั้น เพราส่งร่างศีขของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
12. แล้วชาโลมอนตรัสว่า พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมืดหีบ
13. ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์
14. แล้วกษัตริย์ก็หันมาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่)
15. พระองค์ตรัสว่า สาڑการแด่พระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอชาฐ์ต่อดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า
16. 'ตั้งแต่วันที่เราได้นำอิสราเอลชนชาติของเรารอกจากอียิปต์ เราไม่ได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนำของเราระยะห่างที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเราระหว่างที่'
17. ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
18. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำได

อยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า

19. อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะอุทกามาจากบันเอວของเจ้าจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนำของเรา'
20. บัดนี้พระเยโไฮว่าท์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตัวสันน์สำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวยอดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโไฮว่าได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศ สำหรับพระนามของพระเยโไฮว่าท์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
21. ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับทีนั้นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโไฮว่าอยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเข้าทั้งหลายอุทกามาจากแผ่นดินอียิปต์
22. แล้วชาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโไฮว่าที่ต่อหน้าชุมชนอิสราเอลทั้งปวง และการพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์
23. และทูลว่า ข้าแต่พระเยโไฮว่าท์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 'ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเข้า'
24. พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ แก่ท่าน พระองค์ตัวสักดิ์ของพระอิมจูร์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์
25. ข้าแต่พระเยโไฮว่าท์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชนิพาตของข้าพระองค์ว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตากลางเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเข้า ที่เข้าจะดำเนินไปต่อหน้าเรารอย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น'
26. เพราะฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์
27. แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูເຄີດ ພ້າສວຽກ ແລະ ພ້າສວຽກອັນສູງທີ່ສຸດຍังຮັບພຣະອົງຄ້ອຍໆໄມ້ໄດ້ ພຣະນິເວີສະໜັກ ข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่าหนึ่นສักเท่าไหร
28. แต่ขอพระองค์สนใจคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ ข้าแต่พระเยโไฮว่าท์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสตั๊บเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์ อันสูงสุดยังคงต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้
29. เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลีມอยู่เหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางคืนและกลางวัน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นั้น' เพื่อว่าพระองค์จะทรงสตั๊บคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้
30. และขอพระองค์ทรงสตั๊บคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเข้าอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสตั๊บอยู่ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรง

สดับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประท่านอภัย

31. เมื่อชาวคนได้กระทำการละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเข้า และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าเท่นบุชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้

32. ขอพระองค์ทรงสดับในพื้นที่สวารค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโภษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเข้าให้กลับตกบนศีรษะของตัวเข้าเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ซึ่งชอบธรรมสนองแก่เข้าตามความชอบธรรมของเข้า

33. เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์ฟายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเข้าได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเข้าหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้

34. 乞ขอพระองค์ทรงสดับในพื้นที่สวารค์ และประทานอภัยแก่บ้าปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย

35. เมื่อพื้นที่สวารค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเข้าทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเข้าทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบ้าปของเข้าทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เข้าทั้งหลายรับความทุกข์ใจ

36. 乞ขอพระองค์ทรงสดับในพื้นที่สวารค์ และขอทรงประทานอภัยบ้าปของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เข้า ซึ่งเข้าควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดกนั้น

37. ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม้าน รากินข้าว หรือตึกแต่นวัยบิน หรือตึกแต่นวัยคลาน หรือถ้าศัตรุของเข้าทั้งหลายล้อมเมืองของเข้าไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บไข้อายากได มีชื่นก็ดี

38. ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างใด หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็สำนึกรู้เรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเข้าเอง และได้กางมือของเข้าสู่พระนิเวศนี้

39. ขอพระองค์ทรงสดับในพื้นที่สวารค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเข้า (พระพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)

40. เพื่อว่าเข้าทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เข้าทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย

41. ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับคนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช้อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

42. (พระเข้าทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้

43. 乞ขอพระองค์ทรงสดับในพื้นที่สวารค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรักษาพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดัง

อิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเข้าทั้งหลายจะทราบว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขารอเรียกันด้วยพระนามของพระองค์

44. ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสิ่งครามต่อสู้ศัตรูของเข้าทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เข้าออกไปปกติตาม และเข้าทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์

45. ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเข้าและคำวิงวอนของเข้าในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่

46. ถ้าเข้าทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ่วต่อเข้า และทรงมอบเข้าไว้กับศัตรู เข้าจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือไกล

47. แต่ถ้าเข้าสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเข้าได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเข้าไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว'

48. ถ้าเข้าทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเข้าในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเข้า ผู้ซึ่งจับเข้าไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเข้า ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์

49. ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเข้าในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่

50. และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเข้า ซึ่งเข้าได้กระทำต่อพระองค์ และให้เข้าเป็นที่เมตตาของคนเหล่านั้นที่จับเข้าทั้งหลายไปเป็นเชลย เพื่อเข้าทั้งหลายจะได้รับความเมตตาจากเข้า

51. เพราะว่าเข้าทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำอกมาจากอียิปต์ จากท่ามกลางเดาเหล็ก

52. ขอพระเนตรของพระองค์จงลืมอยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอล ประชาชนของพระองค์ ขอทรงสดับบรรดาเรื่องที่เข้าทั้งหลายร้องต่อพระองค์

53. เพราะพระองค์ทรงแยกเข้าจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์

54. ครันชาโลงอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลูกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับการพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์

55. และพระองค์ทรงประทับยืน และทรงให้พรแก่ชุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า

56. สา箍การเดพระยะโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก้อิสราเอลประชานของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรง

สัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ล้มเหลวสักคำเดียว

57. ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย

58. เพื่อพระองค์ทรงโน้มใจให้เราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาบวรดายะบัญญัติของพระองค์ กกฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของเรา

59. ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วางบนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้อัญเชิญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของพระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่ ตามด้องการแต่ละวัน

60. เพื่อบรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าพระเยโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย

61. เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คือที่จะดำเนินอยู่ในกกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ดังในเวลานี้

62. แล้วกษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

63. และชาโโลมอนได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว กษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์

64. ในวันเดียวกันนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราเว่าที่นั้นพระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และธัญญบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราเว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้นเลิกเกินไป ไม่พร้อมรับเครื่องเผาบูชาและธัญญบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา

65. ชาโโลมอนจึงทรงลงเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬาร มีคณาจั้งแต่ทางเข้าเมืองสามท角ถึงแม่น้ำแห่งอิมิปต์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน

66. ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เข้าทั้งหลายก็ถวายพระพรแด่กษัตริย์ และกลับไปสู่เต็นท์ของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

1. อญญาเมื่อชาโอลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยื้อราห์และพระราชวังของกษัตริย์ และบรรดาสิ่งที่ชาโอลมอนมีประประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว
2. พระเยื้อราห์ทรงปราภูมิแก่ชาโอลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปราภูมิแก่ท่านที่กิเบโอน
3. และพระเยื้อราห์ตรัสกับท่านว่า เรายังได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเราอันนั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นี่เป็นนิตย์ ตาของเราระและใจของเราจะอยู่ที่นี่ตลอดไป
4. และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษาภูมิประเทศของเราระและคำตัดสินของเรา
5. และเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ ดังที่เราได้สัญญาภูมิประเทศของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล'
6. แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ได้ และมิได้รักษาบัญญัติของเราและภูมิประเทศของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไป pronนิบัติพระอื่นและมัสการพระนั้น
7. และเราจะตัดอิสราเอลออกจากเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเราระ เรายังเหวี่ยงออกจากสายตาของเราระและอิสราเอลจะเป็นคำสาปและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
8. และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทันที ทุกคนที่ผ่านไปจะลงสนใจเท่านั้น และเขายังเย็บหยันและกล่าวว่า 'เหตุไนพระเยื้อราห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้' และแก่พระนิเวศนี้'
9. และเขายังตอบว่า 'พระว่าเข้าทั้งหลายได้ทดสอบทิ้งพระเยื้อราห์พระเจ้าของเขาระ ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และมัสการและปวนนิบัติพระนั้น เพราะฉะนั้นพระเยื้อราห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นมาเหนือเข้าทั้งหลาย'
10. อญญาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งชาโอลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยื้อราห์ และพระราชวังของกษัตริย์
11. (เมื่อราเมศต์เมืองไทรได้ส่งไม้สันสีดา ไม้สันสามใบและทองคำให้แก่ชาโอลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ชาโอลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่เมืองยี่สิบหัวเมือง
12. แต่เมื่อราเมศเด็จจากเมืองไทรเพื่อชุมหัวเมืองซึ่งชาโอลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พ่อพระทัยท่าน
13. เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า พระอนุชาเอ่ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้ เข้าจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคานบูลจนทุกวันนี้
14. เมื่อราเมศได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตันต่อให้แก่กษัตริย์
15. นี่เป็นเรื่องแรงงานภูมิที่กษัตริย์ชาโอลมอนได้ภูมิที่เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยื้อราห์ และพระราชวัง

ของพระองค์ และป้อมมิลโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และยาโอซ์ร และเมกิดโด และเกเซอร์

16. ฟาร์โธกษัตริย์อิยิปต์ได้ยกทัพขึ้นมาบีดเมืองเกเซอร์และอาไฟเพาเสีย และได้ฉ่าคนคานคานอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่ธิดาของท่านเป็นสินสมรสคือ มเหสีของชาโลมอน

17. ชาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบนอาโรนล่าง

18. ทั้งเมืองบาอาลัทและเมืองทัดโนร์ในถินทุรกันดารในแผ่นดิน

19. ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ชาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับทราบของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลมา ของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งชาโลมอนมีพระประஸงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และหัวแม่น้ำที่แผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์

20. ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอาโมไรต์ คนชิตไทร์ คนเปริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล

21. ลูกหลานของเขาก็เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านี้ชาโลม อนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้

22. แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ชาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการทราบของพระองค์และเป็นพลมาของพระองค์

23. เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ขันผู้ใหญ่หนึ่งอีกหนึ่งของชาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ ทำงาน

24. แต่ธิดาของฟาร์โธได้ขึ้นไปจากนครดาวิด ถึงพระตำแหน่งของพระนางเองซึ่งชาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้ว พระองค์จึงสร้างป้อมมิลโล

25. ปีล邃สามครั้ง ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวาย พระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ

26. กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่ເອົ້າໂນເກເບອ່ວ ซึ่งอยู่ใกล้ເລືອດ ບໍານັດທະເລແດງໃນແຜ່ນດີນເອໂດມ

27. และธีรามาได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของชาโลมอน

28. เขาทั้งหลายไปถึงเมืองໂອົຟີ และนำทางคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบຕະລັນຕົ້ນ และนำมาถวายกษัตริย์ชาโลม อน

บทที่ 10

1. เมื่อพระราชินีแห่งเช баทางได้ยินกิตติศัพท์แห่งชาโอมอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยื้อราห์ พระนางกีเสต์จามาท คลองพระองค์ด้วยปัญหาอย่างมากต่างๆ
2. พระนางเสต์จามายังกรุงเยรูชาเล็ม พร้อมด้วยข้าราชบริพารมากมาย มีผู้งดงามทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสต์จามถึงชาโอมอนแล้ว พระนางกีทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ
3. และชาโอมอนตั้งตระหง่านด้วยปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้
4. และเมื่อพระราชินีแห่งเช баทางเห็นพระสดีปัญญาทั้งสิ้นของชาโอมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง
5. ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับบรรดาข้าราชการที่ประจำอยู่ และมหาดเล็กที่คอยรับใช้อยู่ตลอด จนเครื่องแต่งกาย และพนักงานเชิญถ่ายของพระองค์ และการเสต์จีนไปยังพระนิเวศของพระเยื้อราห์ พระทัยของพระนางกีสลดลงที่เดียว
6. พระนางทูลกษัตริย์ว่า ข่าวคราวซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสดีปัญญาของพระองค์เป็นความจริง
7. แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเหมือนที่เขากลอกแก่หม่อมฉันกีไม่ถึงครึ่งหนึ่ง พระสดีปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากยิ่งกว่าข่าวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน
8. บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้อยู่งานประจำต่อพระพักตร์พระองค์ และพึงพระสดีปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข
9. สาหัสการเดิมพระเยื้อราห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพาะพระเยื้อราห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิตย์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำนวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม
10. และพระนางกีถวายทองคำหนึ่งร้อยชิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมามากมายดังนี้อีก ดังที่พระราชินีแห่งเช บาถวายแด่กษัตริย์ชาโอมอน
11. ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั้นของอีรามซึ่งได้นำห้องคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆจำนวนมากหลายมาจากการโอฟีร์
12. และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสาพระนิเวศแห่งพระเยื้อราห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพิณเข้าคู่และพิณใหญ่สำหรับนักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมากหรือเห็นอย่างนี้อีก
13. กษัตริย์ชาโอมอนทรงพระราชนิเวศแห่งพระเยื้อราห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และกษัตริย์ชาโอมอนทรงพระราชนิเวศแห่งพระเยื้อราห์ ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจากสิ่งที่พระราชนิเวศแห่งพระเยื้อราห์ พระนางกีเสต์จอกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง
14. นำหนักของทองคำที่นำมาส่งชาโอมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตัลันต์

15. นอกเหนือจากการค้าขายแล้ว กษัตริย์ทรงตั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน
16. กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทุบ โล้อันหนึ่งใช้ทางคำหกร้อยเช Zezel
17. และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทุบ โล้อันหนึ่งใช้ทางคำสามมานะ และกษัตริย์ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน
18. กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุ้ด้วยทองคำอย่างงามที่สุด
19. พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกขั้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์
20. มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่นบนหกขั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆ เมื่อมีอนุปทานี้
21. ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ชาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของชาโลมอน
22. เพราะว่ากษัตริย์มีกองกำบังเมืองทารซิช เดินทางเดปร้อมกับกองกำบังของฮีราม กองกำบังเมืองทารซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง
23. ดังนี้แหล่ กษัตริย์ชาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดาภักดิริย์อื่นๆ แห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา
24. และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าชาโลมอน เพื่อจะฟังพระสถิติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชนาไว้ในใจของท่าน
25. ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล้อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี
26. ชาโลมอนทรงสะสมทรัพย์และพลเมือง พระองค์ทรงมีรถรบที่น้ำพันสี่ร้อยคัน และพลเมืองที่น้ำพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม
27. และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อก่อนก่อนที่นั่น และทรงกระทำให้มีสนธิสัมพันธ์มากมายเมื่อไม่มีเมืองเดียวแห่งทุบเท่า
28. ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของชาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าป่าน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าป่านนั้นมาตามราคา
29. จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคากลางร้อยเช泽ลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าเขากลับออกไปยังบรรดาภักดิริย์ทั้งปวงของคนอิสราเอล และบรรดาภักดิริย์ของซีเรีย

1. แต่กษัตริย์ชาโอลมอนทรงรักหงส์ต่างด้าวหลายคน นอกจากธิดาของฟาร์ห์ มีหงส์คนโน้มอับ คนอัมโมน คนเอโอดอม คนไซดอน และคนยิตไทร์
2. เป็นของประชาชนติชี่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเข้าทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขานั่น ชาโอลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก
3. พระองค์ทรงมีเมสเสิร์ร้อยคือเจ้าหงส์ และนางห้ามสามร้อย และบรรดาเมสเสิร์ของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย
4. เพราะอยู่มาเมื่อชาโอลมอนทรงพระราชาแล้ว มเมสเสิร์ของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่
5. เพราะชาโอลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโโทรห พรมแห่เจ้าของคนไซดอน และตามพระมิลโคอมสิ่งที่่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน
6. ชาโอลมอนจึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมิได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น
7. แล้วชาโอลมอนได้ทรงสร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระเอมซ สิ่งที่่น่าสะอิดสะเอียนของโน้มอับ ในภูเขาระหันกาจรุ่ง เยฐชาเล็ม และสำหรับพระโมเมลค สิ่งที่่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน
8. และพระองค์จึงทรงกระทำดังนั้นเพื่อมเมสเสิร์ต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เผาเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตว์ บุชาแก่บรรดาพระของเขาก
9. พระเยโฮวาห์ทรงกริ่วต่อชาโอลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงประภูมิแก่ท่านสองครั้งแล้ว
10. และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์
11. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาโอลมอนว่า เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า
12. กระนั้นก็ได้พระเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า
13. อย่างไรก็ได้ เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยฐชาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้
14. พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิบัติเกิดขึ้นต่อสูญชาโอลมอน คือชาดัตคนเอโอดอม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโอดอม
15. เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอโอดอม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปผังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาก็ได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโอดอมเสีย

16. (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหากเดือน จนกว่าเข้าได้ฝ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม)
17. ยาด้ดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้นนั้นยาด้ดยังเป็นเด็กเล็กๆ อยู่
18. เขาทั้งหลายยกออกจากเมืองมาอยังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ เป้าฟ้าโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เข้าด้วย
19. และยาด้ดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาร์โห์ ฟาร์โห์จึงประทานน่องสาวของเมสีของท่านเอง คือชนิษฐาของพระราชนิทาเปเนสให้เป็นภรรยาเขา
20. และชนิษฐาของทาเปเนสก์ประสูติเกนูบัทให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้หย่านมในวังของฟาร์โห์ และเกนูบัทอยู่ในวังของฟาร์โห์ในหมู่ราชโหรสของฟาร์โห์
21. แต่เมื่อยาด้ดอยู่ในอียิปต์ได้ยินว่าดาวิดได้ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ยาด้ดจึงทูลฟาร์โห์ว่า ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง
22. แต่ฟาร์โห์ตรัสกับท่านว่า ท่านอยู่กับเราขาดสิ่งใดหรือ ดูเถิด ท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน และท่านก็ทูลพระองค์ว่า ไม่ขาดสิ่งใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเดินทาง
23. พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสู้ท่านอีกคนหนึ่ง คือเรโฉนบุตรชายของเอลียาดา ผู้ที่หนีไปจากยาด้ดเอเชอร์ กษัตริย์แห่งโศบาท์เจ้านายของตน
24. เมื่อดาวิดเข่นฆ่าชาวโศบาท์เขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กล้ายเป็นหัวหน้าของกองปล้น และเขายังหลายกีไปยังเมืองدامสักสถาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองدامสักส
25. ท่านเป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอลตลอดวันเวลาของชาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ยาด้ดได้กระทำ และท่านเกลี้ยดชังอิสราเอล และได้ปักกรองอยู่เหนืออีซีเรีย
26. เยโรโบอัมบุตรชายเบน้ำท คนอิสราเอลตลอดวันเวลาของชาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ยาด้ดได้กระทำ และท่านเกลี้ยดชังอิสราเอล ได้ยกมือขึ้นต่อสู้กษัตริย์ คือชาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของด้าวิราชบิดาของพระองค์
27. ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสู้กษัตริย์ คือชาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของด้าวิราชบิดาของพระองค์
28. เยโรโบอัมเป็นทนายความ เว็บชาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเห็นอ่างงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศ์วานโยเซฟ
29. และอยู่มาในคราวนั้นเมื่อยेโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวชีโลห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ลำพังในทุ่งนา
30. แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่จีกออกเป็นสิบสองชิ้น
31. และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า ท่านลงเอาไปสิบชิ้น เพาะพระเยอวาร์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสรดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะจีกอนาคตจากมือของชาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตรากุล

32. (แต่เข้าจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูชาเลิมเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล)
33. เพราะเขาได้ทอดทิ้งเรา และได้นำสภาระอัชโตรธ พระนางเจ้าของชาวไชดอน เคโนมพระของโน้ม อันและมีลคอมพระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษาภูมิเเก่นท์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเราได้กระทำนั้น
34. ถึงกรันน์ก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเข้า แต่เราจะกระทำให้เข้าเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเรา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติของเราและภูมิเเก่นท์ของเรา
35. แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเรา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล
36. เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเรา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีประทีปดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูชาเลิมเสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น
37. เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กับวงศ์ของตามชอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
38. และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชือฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษาภูมิเเก่นท์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า
39. ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์'
40. ฉะนั้นชาโลมอนจึงทรงหาซองจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลูกขี้นหนี้เข้าไปในอียิปต์ไปยังชิชัก กษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงชาโลมอนสิ้นพระชนม์
41. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของชาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสถิปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของชาโลมอนหรือ
42. และเวลาที่ชาโลมอนทรงครอบครองในเยรูชาเลิมเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี
43. และชาโลมอนก็ล่วงหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังพระศพพระองค์ไว้ในครรช่องดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโทรโบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

1. เรโโนบอัมได้ไปยังเมืองเชคเคน เพราอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเชคเคนเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์
2. และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมนูตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราท่านยังอยู่ในอียิปต์ (ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์ กษัตริย์ชาโลมอน เยโรโบอัมอาทัยอยู่ในอียิปต์)
3. เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโโนบอัมว่า
4. พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แยกของข้าพระองค์หนักนัก เพราฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปวนนิบิต อย่างทุกข์หนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแยกอันหนักของพระองค์เห็นอื้าพระองค์ทั้งหลายให้เบالงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปวนนิบิตพระองค์
5. พระองค์ตรัสกับเขาว่า จอกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเรอิก ประชาชนจึงกลับไป
6. แล้วกษัตริย์เรโโนบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้อยู่งานประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อ พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร
7. เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกรเขา และตรัสตอบคำดี แก่พวกรเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์
8. แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเดิบโตช์นามพร้อมกับพระองค์ และอยู่งานประจำพระองค์
9. และพระองค์ตรัสกับเขาก็ว่า ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกรเราจะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า 'ขอ ทรงผ่อนแยกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางแผนอยู่เห็นอื้าพระองค์ทั้งหลายให้เบالง'
10. และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เดิบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์จะตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูล พระองค์ว่า 'พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แยกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแก่ข้า พระองค์ให้เบالง' นั้น พระองค์จะตรัสแก่เขาก็ว่า 'นิ้วก้อยของเราก็หากว่าเอօห์ราชบิดาของเรานะ'
11. ที่พระราชบิดาของเราวางแยกหนักท่านทั้งหลายก็ได้แล้ว เราจะเพิ่มให้แก่แยกของท่านทั้งหลายอีก พระราช บิดาของเรารีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแسئ้มลงป่อง'
12. เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโโนบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า จงมาหาเรอิกในวันที่ สาม
13. และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุเดือด ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย
14. และตรัสกับเขาก็ว่า 'ตามคำปรึกษาของพวกรคนหนุ่มว่า พระราชบิดาของเราราทำแยกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แยกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเรารีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะตีสอน ท่านทั้งหลายด้วยแسئ้มลงป่อง'
15. กษัตริย์จึงมีได้ฟังเสียงประชาชนเพราเหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระ วจนะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาทิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมนูตรชายเนบัท
16. และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มีได้ทรงฟังเขาก็ว่า ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า 'ข้าพระองค์ทั้ง

hely មีស่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมารดกในบุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอี่ย กลับไปเต็นท์ของตนเกิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเกิด อิสราเอลจึงจากไปยังเต็นท์ของเขาทั้งหลาย

17. แต่เรโโบทอัมทรงปักครองเห็นอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์
18. แล้วกษัตริย์เรโโบทอัมทรงใช้อารมณายางนหนึ่อแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขร้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโโบทอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
19. อิสราเอลกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้
20. และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเรโโบทอัมได้กลับมาแล้ว เขา ก็ใช้ไฟไปเชิญท่านมาบังที่ประชุม แล้วก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เห็นอิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น
21. เมื่อเรโโบทอัมมาบังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยาamin เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่ เรโโบทอัม Gorsongcha โลมอน
22. แต่พระจันทร์ของพระเจ้ามายังเชื่อมอาทิตย์ของพระเจ้าว่า
23. จะไปทูลเรโโบทอัม Gorsongcha โลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่ว่าวงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ และของเบนยาamin และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า
24. 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตนทุกคนเกิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา' เหตุฉะนี้เขาจึงจะเชือฟังพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์ และกลับไปบ้านเสียตามพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์
25. แล้วเยโรโบทอัมกสร้างเมืองเชเคเมในถิ่นเทือกเขาเอฟราيم และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเปนuel
26. และเยโรโบทอัมรำพึงใจว่า คราวนีราชอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด
27. ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสักดิ์บุชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้าหมายของเขาทั้งหลาย คือหันไปยังเรโโบทอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะนำเราเสีย และกลับไปยังเรโโบทอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์
28. ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า ที่ท่านทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพอยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอี่ย จงดูพระองค์ท่าน ดูเกิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์
29. และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอิกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองдан
30. และสิ่งนี้กล้ายเป็นความบาก เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองдан
31. แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปูชนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งบุหริษจากหนูประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคนแลว
32. และเยโรโบทอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสักดิ์บุชาบนแท่นบุชา พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้แหล คือถวายเครื่องสักดิ์บุชาแก่

รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้เน้น และพระองค์ทรงสถาปนาปูโรหิตในเบษเตอลประจำที่ปูชนียสถานสูงชั้นพระองค์ ทรงสร้างไว้

33. พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาชี้พระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบษเตอลในวันที่สิบห้าเดือนที่แปด ในเดือนชี้พระองค์ ทรงทำวิءง และพระองค์ทรงทำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

บทที่ 13

1. และดูเดิດ คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยุค大夫โดยพระวจนะของพระเยโซวาที่ไปยังที่เบธอเล เมโรโนบอัม ทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเฝ้าเครื่องหอม
2. และชายคนนั้นได้ว้องกล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวจนะของพระเยโซวาห์ว่า 'โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโซวา ห์ต์รัสดังนี้ว่า 'ดูเดิດ โ/orสองค์หนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดซึ่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฝ่าบูโรหิตแห่ง ปูชนียสถานสูงผู้ซึ่งเฝ้าเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเฝ้ากระดูกคนบนเจ้า'
3. และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่า 'นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโซวาที่ได้ตรัสว่า 'ดูเดิດ เขาจะพัง แท่นบูชาลงมา และมูลเด็กซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก'
4. และอยู่มาเมื่อ กษัตริย์เยโรโนบอัมทรงสั่งคำกล่าวของคนของพระเจ้า ซึ่งว้องกล่าวโทษแท่นนั้นที่เบธอเล พระองค์ ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่า 'จงจับเข้าไว้ และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อเขา' นั้น ก็ เที่ยวแห่งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีก ก็ไม่ได้
5. แท่นบูชา ก็พังลงด้วย และมูลเด็กซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวจนะ ของพระเยโซวาห์
6. และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า 'จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพักตร์พระเยโซวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจง อธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก และคนของพระเจ้า ก็วิงวอนต่อพระเยโซวาห์ และกษัตริย์ ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม'
7. และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า 'เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเดิດ และรับประทานด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ ท่าน'
8. และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า 'ถ้าท่านจะให้สักครึ่งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะ ไม่รับประทานขنمปังหรือดื่มน้ำในที่นี้'
9. เพราะว่าพระวจนะของพระเยโซวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้อย่างนั้นว่า 'เจ้าอย่ากินขنمปังหรือดื่มน้ำ หรือกลับไปตาม ทางที่เจ้ามานั้น'
10. ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านหมายเบธอเล
11. มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธอเล และบุตรชายของเขาก็ได้มานาบอกราถึงเรื่องราวทั้งสิ้นซึ่งคนของ พระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธอเล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขางฟังด้วย
12. และบิดาของเขาก็ได้ถามเขาว่า 'ท่านไปทางไหน เพราบุตรชายทั้งหลายของเขาก็ได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้ม้า จากยุค大夫ได้เดินไปนั้น'
13. เขายังพูดกับบุตรชายของเขาว่า 'จงผูกอานลาให้พ่อ เขายังหลายจึงผูกอานลาให้เข้า แล้วเขาก็ขึ้นไป'
14. เขายังได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั้นอยู่ใต้ต้นโอกตันหนึ่ง เขายังพูดกับท่านว่า 'ท่านเป็นคนของ พระเจ้าซึ่งมาจากยุค大夫หรือ ท่านก็ตอบว่า 'ใช่แล้ว'
15. เขายังตอบท่านว่า 'เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเดิດ และมารับประทานอาหารบ้าง'

16. ท่านพูดว่า ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี้
17. เพราะพระจนะของพระเย毫不犹豫ท์รัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา'
18. และเขาจึงพูดกับท่านว่า ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั้นด้วย มีทุตสวรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระจนะของพระเย毫不犹豫ท์ว่า 'จะนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ' แต่เขามาสأت่อท่าน
19. ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเข้า และได้ดื่มน้ำ
20. และต่อมากะที่พากเขานั่งอยู่ที่โต๊ะ พระจนะของพระเย毫不犹豫มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ
21. และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มารจากยุダห์ว่า พระเย毫不犹豫ท์รัสดังนี้ว่า 'พระเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอชูของพระเย毫不犹豫 และมิได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า'
22. แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเย毫不犹豫ท์รัสกับเจ้าว่า อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ ศพของเจ้าจะมิได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า'
23. และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา
24. และเมื่อท่านไป สิงโตกิออกมาพบท่านที่ถนนและผ่านท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตกิอุยืนอยู่ข้างๆศพด้วย
25. และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทิ้งอยู่ในถนน และสิงโตยืนอยู่ข้างๆศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ที่ผู้พยากรณ์แก่อยู่นั้น
26. และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้ที่นำท่านกลับมาจากการที่ได้ยินเรื่องนั้น เข้าพูดว่า นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระจนะของพระเย毫不犹豫 เพราะฉะนั้นพระเย毫不犹豫ได้ทรงมองท่านไว้กับสิงโต ซึ่งได้ฉีกท่านและผ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเย毫不犹豫ท์รัสกับท่าน
27. เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า จงผูกอานลาให้พร แล้วเขาก็ผูกอานลาให้
28. เขายังไปและพบศพนั้นทิ้งอยู่ในถนน และลากับสิงโตกิอุยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตมิได้กินศพนั้นหรือนឹកланน់
29. และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลา นำกลับมายังเมืองของผู้พยากรณ์แก่ เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย
30. และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเข้าทั้งหลายกิว่าทุกข์ให้กล่าวว่า อนิจจา พื่น้องเอี่ย
31. ต่อมามีอีกฝั่งท่านไว้แล้ว เขายังพูดกับบุตรชายของตนว่า เมื่อเราตาย จงฝังเรไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้าไว้นั้น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน
32. เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระจนะของพระเย毫不犹豫กล่าวโถงแท่นบูชาในเบชเอล และต่อบรดาโนเวศแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่
33. กายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางซึ่งของพระองค์ แต่จากท่ามกลางประชาชนได้สถาปนาบางคน

ให้เป็นบุหริทประจำปูชนียสถานสูงนั้นอีก ผู้ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นบุหริทประจำบรรดาปูชนียสถานสูง

34. และสิ่งนี้กล้ายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

1. ครั้งนั้นาบียาห์โอรสองเยโรโบอัมประชวร
2. และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า จงลูกขึ้นปลอมตัวของເຫຼືອ อย่าให้รู้ว่าເຫຼືອເປັນເຫັນເຫັນແລະຈงໄປຢັງຊີໂລທ໌ ດູເຄີດ ອາທິຍາຫຼືຜູ້ພາກຮົນອູ່ທີ່ນີ້ ຜູ້ເຕັກລ່າວເວື່ອງຈັນວ່າລັນຈະໄດ້ເປັນກັບຕະຫຼາດນີ້
3. ເຫຼືອຈະເຂົ້າມປັບສິບກ້ອນ ແລະຂັນມຫວານນ້ຳງແລະນໍາຝຶ່ງໃຫ້ນີ້ ໄປຫາທ່ານ ທ່ານຈະບອກເຫຼືອວ່າຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຕັກນີ້
4. ມເຫັນເຫັນເຍຣອໂບອັມກີກະທຳດັ່ງນີ້ ພຣະນາງລຸກຂຶ້ນ ເສົດຈີໄປຢັງຊີໂລທ໌ເສົດຈົມາຖື່ງບ້ານຂອງອາທິຍາຫຼືຜູ້ອາທິຍາຫຼືມອງໄມ່ເຫັນ ເພົ່າວ່າຕາຂອງທ່ານແຂ້ງດ້ວຍອາຍຸຂອງທ່ານ
5. ພຣະເຢໂຫວ່າຫຼືຕັດສັບອາທິຍາຫຼືວ່າ ດູເຄີດ ມເຫັນເຫັນເຍຣອໂບອັມກຳລັງມາເພື່ອຈະຄາມເຈົ້າຖື່ງເວື່ອງໂອຣສຂອງເຫຼືອ ເພົ່າເຕັກນີ້ປ່ວຍ ເຈົ້າຈະບອກເຫຼືອຍ່າງນີ້ໆ ເພົ່າມີພຣະນາງເສົດຈົມາຂ້າມາ ພຣະນາງກີແສ່ຮັງກະທຳເປັນສຕ່ຽມອື່ນ
6. ແຕ່ເມື່ອອາທິຍາຫຼືໄດ້ຍືນເສີຍຝີພຣະບາທຂອງພຣະນາງ ເມື່ອພຣະນາງເສົດຈົມາຖື່ງປະຕູ ທ່ານຈຶ່ງພຸດວ່າ ຂອເຊີ້ມພຣະມເຫັນເຍຣອໂບອັມເສົດຈົມາຂ້າມາຂ້າງໃນ ໄລນພຣະອງຄົງທຽບແສ່ຮັງກະທຳເປັນຄົນອື່ນເລົ່າ ເພົ່າຂໍພຣະອງຄົງໄດ້ຮັບພຣະບັນຍຸ່າ ໃຫ້ຫຼຸລ່າວ່າອັນນໍາສລດໃຈແກ່ພຣະນາງ
7. ຂອເສົດຈົກລັບໄປຫຼຸລ່າຍເຍຣອໂບອັມວ່າ ‘ພຣະເຢໂຫວ່າຫຼືພຣະເຈົ້າແກ່ອີສຣາເອລຕັດສັນນີ້ວ່າ ເພົ່າເຮົາໄດ້ເຊີດໜູ້ເຈົ້າຂຶ້ນຈາກປະຫານ ແລະໄດ້ກະທຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນປະນຸຫັນເຫັນອີສຣາເອລປະຫານຂອງເຫຼືອ
8. ແລະໄດ້ຈີກຮາຫາບັນຍຸດີທັງຫລາຍຂອງເຫຼືອ ແລະຕິດຕາມເຮາດ້ວຍສຸດຈິຕິໃຈຂອງເຫຼືອ ກະທຳສິ່ງນີ້ເປັນທີ່ຖຸກຕ້ອງພອຕາຂອງເຫຼືອ ຜູ້ເຕັກຫາບັນຍຸດີທັງຫລາຍຂອງເຫຼືອ ແລະຕິດຕາມເຮາດ້ວຍສຸດຈິຕິໃຈຂອງເຫຼືອ ກະທຳສິ່ງນີ້ເປັນທີ່ຖຸກຕ້ອງພອຕາຂອງເຫຼືອ
9. ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳຂ້າວ່າຍິ່ງກວ່າຄົນທັງປວງທີ່ອູ່ກ່ອນເຈົ້າ ແລະໄດ້ໄປສ່ຽງພຣະອື່ນແລະຮູປ່າລ່ອແລະໄດ້ກະທຳໃຫ້ເກຣໂກຮ ແລະໄດ້ເຫຊນເວົ້າໄວ້ເສີຍເປົ້ອງຫລັງຂອງເຈົ້າ
10. ເພົ່າລັນນີ້ ດູເຄີດ ເຮົາຈະນໍາເຫຼືອຮ້າຍມາເຫັນອາຮາວົງຄົງຂອງເຍຣອໂບອັມ ແລະຈະຕັດຄົນທີ່ປັບສາວະດົກກຳແພັງໄດ້ເສີຍຈາກເຍຣອໂບອັມ ທັກຄົນທີ່ຍັງອູ່ແລະເໝີ້ອູ່ໃນອີສຣາເອລ ແລະຈະພລາຍຸຄົນທີ່ເໝີ້ອູ່ໃນອາຮາວົງຄົງເຍຣອໂບອັມເສີຍຍ່າງສິ້ນເຊີງອຍ່າງຄົນທີ່ຂົ້ນມູລສັດວົ່າໄປທີ່ຈຸນໜ່າດ
11. ຜູ້ໄດ້ໃນວົງຄົງເຍຣອໂບອັມທີ່ຕາຍໃນເມື່ອງສູນຂະກິນ ແລະຜູ້ໄດ້ທີ່ຕາຍໃນທຸງ ນກໃນອາກາສະກິນ ເພົ່າພຣະເຢໂຫວ່າຫຼືທຽບລັ້ນພຣະຈາໄວ່
12. ເພົ່າລັນນີ້ຂອເຊີ້ມເສົດຈົກລັບໄປຢັງພຣະຕໍາຫັກຂອງພຣະນາງ ເມື່ອພຣະບາທຂອງພຣະອົງຄົງເຂົ້າເມື່ອງ ກຸມາຮັນກົງຈະຖື່ງແກ່ມຽນ
13. ແລະອີສຣາເອລທັງປວງຈະໄວ້ທຸກໆໃຫ້ເຫຼືອ ແລະຈະຝັ້ນພົບເຫຼືອໄວ້ ເພົ່າເຫຼືອຜູ້ເດືອວເຫັນນີ້ໃນອາຮາວົງຄົງເຍຣອໂບອັມທີ່ຈະໄປຖື່ງຫລຸມສົບ ເພົ່າໃນຕົວເຮອນນັ້ນຍັງເຫັນບາງສິ່ງທີ່ພອພຣະທັຍພຣະເຢໂຫວ່າຫຼືພຣະເຈົ້າແກ່ອີສຣາເອລ ໃນອາຮາວົງຄົງຂອງເຍຣອໂບອັມ
14. ຍິ່ງກວ່ານີ້ອີກ ພຣະເຢໂຫວ່າຫຼືທຽບຕັ້ງກັບຕະຫຼາດນີ້ທີ່ເກີດອົງຄົງທີ່ນີ້ເຫັນອີສຣາເອລເພື່ອພຣະອົງຄົງ ຜູ້ນີ້ຈະຕັດອາຮາວົງຄົງຂອງເຍຣອໂບອັມເສີຍໃນວັນນີ້ ແຕ່ນັ້ນອະໄຮ ກີເປັນເວລານີ້

15. เพาะพระเยื้อว้าห์จะทรงตีอิสราเอล ดูจไม้อ้อสั่นอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนราชอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเข้า และกระจายเข้าไปฟากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเข้าทั้งหลายได้สร้างเศรุปเคารพของเข้า เป็นเหตุให้พระเยื้อว้าห์ทรงพระพิโรธ

16. และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราบานปั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเข้าได้กระทำบานปะและกระทำให้อิสราเอลทำบานปัดด้วย

17. แล้วเมหสีของเยโรโบอัมทรงลูกขื่นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทีรชาห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธารนีทวารกุมาภีถึงแก่รณานา

18. และอิสราเอลทั้งปวงก็ผังศพเชอและไว้ทุกชีให้เชอ ตามพระวจนะของพระเยื้อว้าห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาทิตย์ที่ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

19. ฝ่ายราชกิจอนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรนั้น ดูເຄີດ ກົບນິກີກໄວ້ໃນහັນສືອພງສາວດາຮແທ່ງກັບຕະຫຼາຍປະເທດອີສຣາເລຸ

20. เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นຢືນສົບສອງປີ และพระองค์ກີລ່ວງຫລັບໄປຢູ່ກັບบรรพบุรุษของพระองค์ และนาດັບຮາຊໂອຣສຂອງพระองค์ກີຂຶ້ນຄຽກແຫນ

21. ฝ่ายເຣໂໂໂໂໂໂມ້ມາຍສືບສອງຢູ່ໃນຍຸດາທີ່ເມື່ອເຣໂໂໂໂໂມ້ມາຍສືບສອງຢູ່ໃນຍຸດາທີ່ເມື່ອເຣໂໂໂໂໂມ້ມາຍສືບສົບເລີດພຣະຊາ ແລະ ทรงครองໃນເຢູ່ຈາເລີມສົບເຈັດປີ ເປັນຄຣີ້ງພຣະເຍົ່ວາທີ່ໄດ້ທັງເລືອກຈາກບຣດາຕະຮຸລຸອີສຣາເລຸ ເພື່ອຈະສຕາປານພຣະນາມຂອງພຣະນົກທີ່ນັ້ນ ພຣະນົກນີ້ຂອງກັບຕະຫຼາຍມີພຣະນາມຢູ່ໂມນ

22. ແລະຢູ່ດາທີ່ໄດ້กระทำຂໍ້ວໃສຍພຣະເນດຮອງພຣະເຍົ່ວາທີ່ ແລະ ເຊົ້າທັ້ງຫລາຍໄດ້ຍ້ວຍໃຫ້ພຣະນົກໜ່ວຍແຫນດ້ວຍບາປທັ້ງຫລາຍທີ່ເຂົາໄດ້กระทำ ซົ່ງມາກກວ່າບາປທັ້ງສິນທີ່ບຣພບຸຮູ່ຂອງເຂົາໄດ້กระทำເສີຍອີກ

23. ເພົ່າເຂົາໄດ້ສ້າງປຸ່ນຍືສຕາສູງດ້ວຍ ແລະ ເສັກກົດຕື່ສິທີ່ ແລະ ເສາງູປ່ເຄາພສໍາຫັບຕ້າງເຂົາໄວ້ໃນເນີນເຂົາສູງງາຖຸກເນີນ ແລະ ໄດ້ຕັ້ນໄມ້ເຊີຍວາຖຸກຕັ້ນ

24. ແລະ ມີກະເທຍໃນແຜ່ນດິນນັ້ນດ້ວຍ ແລະ ເຂົາໄດ້กระทำຕາມບຣດາສິ່ງທີ່ນາສະອິດສະເວີນຂອງປຣະຫາຕີທັ້ງຫລາຍ ซົ່ງພຣະເຍົ່ວາທີ່ทรงຂັບໄລ່ອົກໄປໃຫ້ພັນຫຳປຣະນາມອີສຣາເລຸ

25. ຕ່ອມາໃນປີທີ່ທ້າແທ່ງກັບຕະຫຼາຍເຣໂໂໂໂມ້ມາຍສືບສົບ ຊີ້ຫັກກັບຕະຫຼາຍມີຍືປີທີ່ໄດ້ຂຶ້ນມາຮັບກຽງເຢູ່ຈາເລີມ

26. ທ່ານໄດ້ເກີບທຣພຍ໌ສມບັດໃນພຣະນິເວສຂອງພຣະເຍົ່ວາທີ່ ແລະ ທຣພຍ໌ສມບັດໃນພຣະວັງຂອງກັບຕະຫຼາຍ ທ່ານໄດ້ເກີບໄປເສີຍຖຸກຍ່າງ ແລະ ທ່ານໄດ້ເກີບໂລ່ກອງຄຳໜີ້ຈາໂລມອນໄດ້ສ້າງນັ້ນໄປໜົມດ້ວຍ

27. ແລະ ກັບຕະຫຼາຍເຣໂໂໂໂມ້ມາຍໄດ້กระทำໂລ່ກອງສັນຖິ່ທີ່ແທນໄວ້ ແລະ ມອບໄວ້ໃນມືອຂອງພວກທ່າຮັກຂາພຣະນົກຜູ້ເຝົາທວາຮພຣະວັງ

28. ເມື່ອ ກັບຕະຫຼາຍເສດີຈີເຂົາໄປຢັງພຣະນິເວສຂອງພຣະເຍົ່ວາທີ່ ທ່າຮັກຂາພຣະນົກກີລື້ອ່ອກ ແລ້ວນຳກລັບໄປເກີບໄວ້ໃນຫ້ອງທ່າຮັກຂາພຣະນົກຕາມເດີມ

29. ฝ່າຍພຣະຫາກີຈົນອົກນັ້ນຂອງເຣໂໂໂໂມ້ມາຍ ແລະ ສຽງສິ່ງທີ່ທັງກະທຳ ມີໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຫັນສືອພງສາວດາຮແທ່ງກັບຕະຫຼາຍປະເທດຍຸດາທີ່ຫົວ

30. มีสังคม rahว่างเรโโหนอัมและเยโโหนอัมเสมอไป
31. และเรโโหนอัมกีทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพนุรุษของพระองค์ และเขาก็ผงไว้กับบรรพนุรุษของพระองค์ในนครดาวิด พระนามของประชาชนนี้ของพระองค์คือนาอามาห์คนอัมโมน และอาบียัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

บทที่ 15

1. ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบูตรชาญเนบัท อาบียัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศญุดำห์
2. พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนีคือมาอาคาห์ธิดาของอาบีชาโลม
3. พระองค์ดำเนินตามการบำบัดอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ไม่ปริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์
4. อย่างไรก็ได้เพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานประทีปแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโโรมแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม
5. เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมิได้ทรงหันไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอุรืออาห์คนนี้อีก
6. มีศึกระหว่างเรโนโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์
7. ราชกิจจนอกนั้นของอาบียัมและสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศญุดำห์หรือ และมีการศึกระหว่างอาบียัมและเยโรโบอัม
8. และอาบียัมก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและเข้าทั้งหลายกิจผังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสาราชโโรมของพระองค์ขึ้นครองแทน
9. ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศญุดำห์
10. และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเอ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือมาอาคาห์ธิดาของอาบีชาโลม
11. และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น
12. พระองค์ทรงกวาดล้างกษัตริย์เสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้ในนั้นเสีย
13. และพระองค์ทรงถอดมาอาคาห์พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชนี เพราะพระนางมีรูปเคารพน่าเกลียดน่าชังสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงฟันรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่สำราญดิบiron
14. แต่มิได้ทรงรื้อปูชนียสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสากับบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์
15. พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นสัญญาณของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาณของพระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
16. มีการศึกระหว่างอาสาและบาอาชา กษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง
17. นาอาชา กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับญุดำห์ และได้สร้างเมืองรามาห์ เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมานาอาชา กษัตริย์แห่งญุดำห์
18. แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชนั้น มอบไว้ในเมืองของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงใช้เข้าไปเฝ้าเบนยาดด์โอรสของทับริมโอม ผู้เป็นโอรสของเอซีโอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองدامัสกัสว่า
19. มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูเดิม

ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาทาชาภัชตري์ แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์

20. แล้วเบนยาดักกิทรงฟังกษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรบทัวเมืองอิสราเอล และได้โฉมตีเมืองอิโภน ด้าน อาเบลเบนมากาดาห์ และหมอดท้องถิ่นคินเนโรห์ และหมอดทินเดนเนฟทาลี
21. และอยู่มาเมื่อบาอากาศทรงได้ยินแล้ว พระองค์กิทรงหยุดสร้างเมืองรามาห์ และพระองค์ประทับที่เมืองทีรชาห์
22. แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วญาติที่ไม่เว้นผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารือເຫີນของเมืองรามาห์ และตัวไม่ของเมืองนั้นซึ่งばかりอากาศทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสา กิทรงเขามาสร้างเมืองเกนาแห่งเบนยา岷และเมืองมิสปาร์
23. พระราชกิจจนอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลังทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และหัวเมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศญุด้าห์หรือ แต่เมื่อทรงพระราชาแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท
24. และอาสา กิทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ที่ในนครดาวิดราชบูดีของพระองค์ และเยโซชาพ์ราชโ/or สของพระองค์กิขึ้นครองแทน
25. นาดบราชโ/or สของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งญุด้าห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี
26. พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโซวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบูดีของพระองค์ และในนาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
27. นาอากาศบูดีชัยอาทิยาห์วงศ์วานของอิสศาดาวร์ คิดกบฏต่อพระองค์ และばかりอากาศทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบโอน ซึ่งเป็นเดนเมืองของฟิลิสเดียว เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบโอนอยู่
28. ดังนั้นาอากาศจึงสำเร็จโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งญุด้าห์และขึ้นครองแทน
29. ต่อมมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์กิทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระคำว่าสแห่งพระเยโซวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาทิยาห์ชาวซีโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์
30. เป็นพระบานาห์ทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโซวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ
31. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของนาดับ และบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ
32. มีศึกระหว่างอาสาและばかりอากาศ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง
33. ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งญุด้าห์ นาอากาศบูดีชัยอาทิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทีรชาห์ และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี
34. พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโซวาห์ และดำเนินในมารดาของเยโรโบอัม และในนาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

1. พระวจนะของพระเยอรมันที่ได้มาถึงเยสุตรชายยานานิกล่าวโทษบาอาชาว่า
2. ในเมื่อเราได้เชิดชูเจ้าขึ้นมาจากผงคลี และกระทำให้เจ้าเป็นประมุหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมารดาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบ้าปด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบ้าปดของเข้าทั้งหลาย
3. ดูเถิด เราจะกวาดล้างผู้อยู่ภายหลังบ้าอาชาและผู้อยู่ภายหลังราชวงศ์ของเขามีอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบูตรเนบัต
4. ผู้ใดในราชวงศ์บ้าอาชาที่ตายนเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา อกในอากาศจะกิน
5. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบ้าอาชา และบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ และยุทธพลังของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
6. และบ้าอาชาเกล่าวหัวไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ผงไว้ที่เมืองทีรชาท และเอล่าห์ราชโอรสเกี้ยวน์ ทรงแทนพระองค์
7. นอกจากนั้นพระวจนะของพระเยอรมันที่ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยสุตรชายยานานิกล่าวโทษบาอาชาและเชื้อวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความช้ำทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยอรมันที่ชี้เป็นการย้ำゆให้พระองค์ทรงกริ่วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์ ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัม และพระองค์ได้ทรงผ่านเยโรโบอัมด้วย
8. ในปีที่ยี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสากษัตริย์ของญูดาห์ เอล่าห์ราชโอรสบ้าอาชาทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทีรชาท และทรงครอบครองอยู่สองปี
9. แต่ศิมรีข้าราชการของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรบของพระองค์ริ่งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทีรชาท พระองค์ทรงดีมีจนเมามาในเรือนของอารชาผู้ครอบครองราชสำนักในทีรชาท
10. ศิมรีได้เข้ามาพันพระองค์ล้มลง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสากษัตริย์ของญูดาห์แล้ว ก็ขึ้นครองแทนพระองค์
11. และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ ทันทีที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบ้าอาชาเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งที่ปัสสาวะรถกำแพงได้ ไม่ว่าจะเป็นญาติหรือมิตรสหายของบ้าอาชา
12. ศิมรีทรงทำลายราชวงศ์ของบ้าอาชาทั้งหมดดังนี้แหล ตามพระวจนะของพระเยอรมันที่ชี้พระองค์ตัวรัสด้วยเยสุผู้พยากรณ์กล่าวโทษบาอาชา
13. เหตุด้วยบ้าปดทั้งสิ้นของบ้าอาชา และบ้าปดของเอล่าห์ราชโอรสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบ้าปด และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำให้ชนอิสราเอลทำบ้าปดด้วย กระทำให้พระเยอรมันที่พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ่วด้วยเรื่องความหยิ่งยโสของพระองค์ทั้งสองนั้น
14. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเอล่าห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่ง

กษัตริย์ประเทศาอิสราเอลหรือ

15. ในปีที่มีสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาภัตติริย์ประเทศาจูดาห์ คิมรีทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ เมืองทีรชาห์ ฝ่ายพากเพียรได้ตั้งค่ายรับเมืองกิบเบโอน ซึ่งเป็นของคนฟีลิสเดีย
16. และพากเพียรซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้นได้ยินเสียงล่าวอกันว่า คิมรีได้กบฏและท่านได้ปัลงพระชนม์กษัตริย์เสียแล้ว เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมรี ผู้บัญชาการกองทัพให้เป็นกษัตริย์เห็นEOFรานในวันนั้นที่ในค่าย
17. อมรีจึงเสด็จขึ้นไปจากกิบเบโอน และอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย เข้าทั้งหลายเข้าล้อมเมืองทีรชาห์
18. และต่อมามีมีคิมรีทรงเห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้วก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนักและทรงเผาราชสำนักคลอก
19. เหตุด้วยนาปทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนินอยู่ในมารดาของเยโรโบอัม และด้วยเหตุนาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
20. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของคิมรีและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ
21. แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งของประชาชนติดตามทิบเนบุตรชาวยีนัท เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี
22. แต่ประชาชนผู้ติดตามอมรีได้รับชนะประชานผู้ติดตามทิบเนบุตรชาวยีนัท ทิบเนจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์
23. ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลอาสาภัตติริย์แห่งจูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เห็นEOFรานและทรงครอบครองอยู่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทีรชาห์หากปี
24. พระองค์ทรงซื้อภูเขาสามมารีจากเชเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และทรงขานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสามมารี ตามชื่อของเชเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น
25. อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดาภัตติริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์
26. เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมารดาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชาญเนบัท และตามนาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรมด้วยความหึงยโสของเข้าทั้งหลาย
27. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศาอิสราเอลหรือ
28. และอมรีก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังไว้ในสามมารี และอาหับราชโ/orสของพระองค์ก็ขึ้นครอบแทนพระองค์
29. ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาภัตติริย์ของจูดาห์ อาหับราชโ/orสของอมรีได้เริ่มครอบครองเห็นEOFรานและอาหับราชโ/orสของอมรีได้ครองเห็นEOFรานในเมืองสามมารียี่สิบสองปี
30. และอาหับราชโ/orสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งเสียกว่าบรรดาภัตติริย์ที่อยู่ก่อน

พระองค์

31. และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบำเพ็ญชั้นเป็นสิ่งเล็กน้อย พระองค์ทรงรับเยเชเบลพระราชินีของเอ็ทนาอัลกษัตริย์ของชาวไชดอนมาเป็นเมเหศี และไปบรรนิปติพระบ้าอัล และแม้สภาระนั้น
32. พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบ้าอัลในพระนิเวศพระบ้าอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย
33. และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ มากยิ่งกว่าบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์
34. ในรัชกาลของพระองค์มีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยริโค ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียอาบีรัมบุตรหัวปีของท่าน และตั้งประตูเมืองโดยต้องเสียสกุบบุตรสุดท้องของท่าน ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชัวบุตรชายนูน

1. ฝ่ายเอลียาห์ชาวพุ่งซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลาด ได้ทูลอหาหัวฯ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่นใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์
2. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า
3. จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครือ ซึ่งอยู่ฝากแม่น้ำ约ร์เดนข้างนี้
4. เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้กาเลี้ยงเจ้าที่นั่น
5. ท่านจึงไปและกระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครือ ซึ่งอยู่ฝากแม่น้ำ约ร์เดน ข้างนี้
6. และกาเก็นนำขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร
7. และต่อมาภัยหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน
8. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า
9. ลูกชื่นไปยังเมืองศาร์เพ็ทเดิด ซึ่งชื่นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเดิດ เราได้บัญชาให้ภัยมายกคนหนึ่งที่นั่นให้เลี้ยงเจ้า
10. ท่านจึงลูกชื่นไปยังเมืองศาร์เพ็ท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเดิດ หญิงม่ายคนหนึ่งที่นั่นกำลังเก็บพืชน ท่านจึงเรียกนางว่า ขอนำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่มน้ำ
11. และขณะเมื่อนางจะไปอาบน้ำมา ท่านก็เรียนางแล้วว่า ขอนำอาหารใส่เมื่อมาให้ฉันลักษณ์อยหนึ่ง
12. และนางตอบว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่นใด ฉันไม่มีอะไรที่ปั้งเสร็จ มีแต่แป้งสาเก้มือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดูเดิດ ฉันกำลังเก็บพืชนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวฉันและบุตรชายของฉัน เพื่อเราจะได้กินแล้วก็จะตาย
13. และเอลียาห์บอกนางว่า อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เจ้าพูด แต่จริงทำขนมก้อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วนำมาให้ฉันภายในหลังเจ้าและบุตรชายของเจ้า
14. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาดจนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน'
15. นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ และนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน
16. แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์
17. และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว
18. นางจึงกล่าวแก่เอลียาห์ว่า โอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อฟื้นให้ทรงรักถึงความผิดของฉัน และกระทำให้บุตรชายของฉันตายหรือ
19. และท่านก็พูดกับนางว่า เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเดิด ท่านก็นำเข้าไปจากอกของนางอุ้มชื่นไปที่ห้องชั้นบนที่

ท่านอาศัยอยู่ และวางแผนไว้บนที่นอนของท่านเอง

20. และท่านร้องทุลพระเยโไฮว่า ข้าแต่พระเยโไฮว์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจนกระทั้งหฤ倩มายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย
21. แล้วท่านก็เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทุลพระเยโไฮว่า ข้าแต่พระเยโไฮว์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนี้มาเข้าในตัวเขาอีก
22. และพระเยโไฮว์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าในตัวเขาอีก และเขาก็พื้นขึ้น
23. และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมองเข้าให้แก่มาตราของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า ดูซิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่
24. และหฤ倩นั้นพุดกับเอลียาห์ว่า คราวนี้ดิฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวจนะของพระเยโไฮว์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง

1. และอยู่ต่อมาหลายวัน พระจันทร์ของพระเยื้อหาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า “ไปชี้ และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝันมาให้ในวันนี้”
2. เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกันดารอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย
3. และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีผู้เป็นอธิบดีกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีหันหน้ากล่าวพระเยื้อหาห์ยิ่งนัก)
4. และเมื่อยেเซเบลขัดผู้พยากรณ์ของพระเยื้อหาห์ออกไป โอบาดีห์ได้นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขنمปังและนำ)
5. และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาหารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกสำราญ ชะรอยเราจะพบหัญญาและรักษาชีวิตม้าและล้อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียสัตว์ไปหมด
6. ดังนั้นพวกเขาก็แบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้น อาหับเด็ดจไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ไปอีกทางหนึ่ง
7. เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเดิด เอลียาห์ได้พบรเข้า และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงชบหน้าลงพุดว่า เอลียาห์ เจ้าชายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ
8. และท่านก็ตอบเขาว่า ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ‘ดูเดิด เอลียาห์อยู่ที่นี่’
9. และเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมองผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย
10. พระเยื้อหาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แล้วนี่ได้ ไม่มีประชาชนใดหรือราชอาณาจักรใด ที่เจ้านายของข้าพเจ้ามีได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขายังหลายกราบทูลว่า ‘เขามีอยู่ที่นี่ พระเจ้าข้า’ พระองค์ก็ให้ประชาชนดีหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขายังหลายมีได้พบรท่าน
11. และคราวนี้ท่านกล่าวว่า ‘จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ดูเดิด เอลียาห์อยู่ที่นี่’
12. อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญาณของพระเยื้อหาห์จะมาพำนั่นไป ณ ที่ได้ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ จะนั่น เมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หากท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยังคงพระเยื้อหาห์ตั้งแต่หนุ่มๆ มา
13. ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดูกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใดเมื่อยেเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยื้อหาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยื้อหาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขنمปังและนำ
14. และคราวนี้ท่านบอกว่า ‘จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ดูเดิด เอลียาห์อยู่ที่นี่’ และพระองค์จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย
15. และเอลียาห์กล่าวว่า พระเยื้อหาห์จะมารู้ด้วยตัวเองว่า ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อหับในวันนี้แน่
16. โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลียาห์
17. และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลียาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสรา

18. และท่านจึงทูลว่า ข้าพระองค์มิได้กระทำการแก้อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำ และราชวงศ์ปิดานของพระองค์ เพราะว่าพวกระองค์ได้ก่อตั้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล
19. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาการเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสีร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสีร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โถะเสวยของพระนางเยเชเบล
20. อาทัปปึงทรงสั่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาการเมล
21. และเอลียาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจะขยักขย่อนอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จงตามท่านไปเดิน และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว
22. แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนว่า ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสีร้อยห้าสิบคน
23. ขอให้เขามอบวัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของเขาตัวหนึ่งพันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และไม่ใส่ไฟ
24. และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหล่ทรงเป็นพระเจ้า และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า อย่างที่พูดก็ได้แล้ว
25. แล้วเอลียาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า จงเลือกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับท่านและตรัสรายมเสียงก่อน เพราะพวกรท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ
26. เข้าทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมาให้และเข้าทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนเที่ยงกล่าวว่า ข้าแต่พระบาอัล ขอสตับพวกข้าพเจ้าเด็ด แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีครตตอบ และเขาก็โยกเขยกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น
27. ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอลียาห์ก็เยี่ยมเข้าทั้งหลายว่า ร้องให้ดังๆซี เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากอยู่หรือท่านกำลังตอบด้วยอุย หรือท่านไปเที่ยว หรือช่วยเหลือท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลูก
28. เข้าทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเชือดเนื่องตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมีดและหลวง จนโลหิตไหลพุ่งออกตามตัว
29. และต่อมามีผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึงเวลาถวายบุชาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีครตตอบ ไม่มีครฟัง
30. แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ซ้อมแท่นบุชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น
31. เอลียาห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงว่า อิสราเอลจะเป็นซือของเจ้า
32. และท่านได้สร้างแท่นบุชาด้วยศิลานั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ชูดร้องรอบแท่นใหญ่พอจเมลีด

พีชได้สองถัง

33. และท่านก็วางแผนไว้เป็นระเบียบ และพื้นวัวผู้นั้นเป็นท่อนๆ และวางไว้บนกองฟืน และท่านกล่าวว่า จงเติมนำให้เต็มสี่ไฟ และเทลงบนเครื่องเผาบุชา และบนกองฟืน
34. และท่านกล่าวว่า จงกระทำครั้งที่สอง และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า จงกระทำครั้งที่สาม และเขาก็กระทำครั้งที่สาม
35. และนำไห่ครอบแห่นบุชา และท่านใส่น้ำเต็มร่อง
36. และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบุชาตอนเย็น เอลียาห์ผู้พยากรณ์กี้เข้ามาใกล้ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอักและอิสราเอล ขอให้ทรงเสียหัวกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำการสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์
37. ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงหันจิตใจของเข้าทั้งหลายกลับมาอีก
38. และไไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบุชา และฟืนและหิน และผงคลีและเลียน้ำซึ่งอยู่ในร่อง
39. และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ชูบทหน้าลงและร้องว่า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
40. และเอลียาห์บอกเขาว่า จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาทอัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว และเข้าทั้งหลายก็ไปจับเขามา และเอลียาห์กันนำเขารถไปที่สำราหร์โชนและนำเข้าเสียที่นั่น
41. เอลียาห์ทูลอหาทับว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวยและดื่มเด็ด เพราจะมีเสียงฝนกระทึ่มมา
42. อาหับก์เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลียาห์ก์ขึ้นไปที่ยอดภูเขาการเมล ท่านก์โน้มตัวลงถึงดิน ชูบทหน้าระหว่างเข้า
43. และท่านสั่งคนให้ข้องท่านว่า จงลูกขึ้นมองไปทางทั้งสอง เขาก็ลูกขึ้นมองและตอบว่า ไม่มีอะไรเลย และท่านบอกว่า จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง
44. และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขานอกกว่า ดูเดิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือมีคนขึ้นมาจากทั้งสอง และท่านก็บอกว่า จงไปทูลอหาทับว่า 'ขอทรงเตรียมราชรถและเสด็จลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน'
45. และอยู่มาอีกครู่หนึ่งท้องฟ้าก็มีดีไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก์ทรงรถเสด็จไปยังเมืองยิสเรอel
46. และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก์คาดเอวของท่านไว้ และวิงขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองยิสเรอel

1. อาทบจึงบอกเยเซเบลตามการทั้งสิ้นซึ่งเอลียาห์ได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้ष่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ
2. แล้วเยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลียาห์ว่า ถ้าพรุ่งนี้เวลาหนึ่ง เรายังไม่ได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทั้งหลายลงโทษเรา และยิ่งหนักกว่า
3. เมื่อท่านทราบแล้วก็ลูกขึ้นหนึ่งไปอาชีวิตรอด และมาถึงเบื้องบนเขตประเทศญูดาห์ และลูกนี้ใช้ชื่อท่านไว้ที่นั่น
4. แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถินทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นชาต และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที่ ว่า พ่อแล้วพระองค์เจ้าข้า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขออาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไปกล่าวบรรพบุรุษของข้าพระองค์
5. และท่านก็นอนลงหลับอยู่ใต้ต้นชาต ดูເຄີດ มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกต้องท่าน และพูดกับท่านว่า ลูกขึ้นรับประทานชี
6. และท่านก็มองดู ดูເຄີດ ตรงที่ศีรษะของท่านมีขันนมปั้งที่ปักบนก้อนหินร้อนและมีไห้น้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทาน และดีม และนอนลงอีก
7. และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า ลูกขึ้นรับประทานชี เพราเว่าทางเดินนั้นเกินกำลังของท่าน
8. และท่านก็ลูกขึ้นรับประทานและดีม และเดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโอเรบภูเขาของพระเจ้า
9. ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูເຄີດ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า เอลียาห์เอ่ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่
10. ท่านทูลว่า ข้าพระองค์ร้อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาอย่างนัก เพราเว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแห่นบุชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาก็ทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย
11. และพระองค์ตรัสว่า จงออกไปເຄີດ ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และดูເຄີດ พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่
12. ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ
13. และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูເຄີດ มีเสียงมาถึงท่านว่า เอลียาห์เอ่ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่
14. ท่านทูลว่า ข้าพระองค์ร้อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาอย่างนัก เพราเว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแห่นบุชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาก็ทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย
15. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า ไปเถอะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถินทุรกันดารตามสักสัต และเมื่อเจ้าไปถึง

แล้ว เจ้าจงเจิมขาชาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย

16. และเยสุบูตรนินหีนนั่น เจ้าจงเจิมให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีชาบูตรชาพ์ชาวาอาเบลเมโอลาห์ เจ้าจงเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า
17. และต่อมาผู้ที่รอดจากดาวของขาชาเอล เยสุจะฆ่าเสีย และผู้ที่รอดจากดาวของเยสุ เอลีชาจะฆ่าเสีย
18. แต่เรยังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเข้าชื่นมิได้น้อมลงต่อพระบาอัล และทุกปากชื่นมิได้จุบธูปนั้น
19. ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีชาบูตรชาพ์ ผู้กำลังไถนาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลียาห์ก์ผ่านไปทิ้งเสื้อคลุมลงบนท่าน
20. ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลียาห์ไปและกล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้าไปจุบลาบิดามารดาของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป เอลียาห์จึงกล่าวกับเอลีชาว่า กลับไปเดิດ เพาะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน
21. และเอลีชา ก็กลับจากติดตามเอลียาห์จับวัวคู่นั้นฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อวัว และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอลีชา ก็ลุกขึ้นตามเอลียาห์ไปและปูนนิบดิท่าน

1. เป็นยาดัดกษัตริย์ซึ่รี่เรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะนาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น
2. และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหบกษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า เป็นยาดัดว่าดังนี้ว่า
3. 'เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภารย์และเด็กๆ ที่ดีที่สุดของท่านก็เป็นของเราด้วย'
4. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ดังที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย
5. บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมาอีกกล่าวว่า เป็นยาดัดกล่าวดังนี้ว่า 'ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภารย์และเด็กของท่านไปให้ข้าพเจ้า
6. แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรุ่งนี้ประมาณเวลาหนึ่ง เขาทั้งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้าน เรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตากองท่าน เขายังหยิบเอาไป'
7. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดินตรัสว่า ขอต้องดูເຄີດ ดูว่าชายผู้นี้หาซ่อง ก่อความลำบาก เพราเราให้คนมารับเมียและลูกของฉัน ทั้งเงินและทองคำของฉัน และฉันก็มิได้ปฏิเสธเขา
8. บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิบกູລພระองค์ว่า ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมฟะຍະคະ
9. พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเป็นยาดัดว่า จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้าว่า 'บรรดาสิ่งที่ท่านเอากาง ผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้' และผู้สื่อสารก็จากไปและกลับมารายงาน
10. เป็นยาดัดสั่งข่าวกลับมาว่า ถ้าพงศ์แห่งสะนาเรียจะพอแก่คนที่ติดตามข้าพเจ้ามาสักคนละหยิบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและยิ่งหนักกว่า
11. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า ขอท่านผู้ที่สามเกราะ อย่าoward อ้างอย่างผู้ที่ถอดเกราะ แล้วเลย'
12. ต่อมาเมื่อเป็นยาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่ดีมอยู่กับบรรดาภักดิริย์ทั้งหลายที่ในทับอาศัย ท่านก็สั่งข้าราชการของท่านว่า จงเข้าประจำที่ และเข้าทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น
13. ดูເຄີດ ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาหบกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นี้หรือ ดูເຄີດ เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์
14. และอาหบตัวส่วนว่า ทรงใช้เครื่องเข้าทูลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย แล้วพระองค์ตรัสว่า เครื่องเริ่มรบ เข้าทูลตอบว่า พระองค์ฟะຍະคະ
15. พระองค์จึงทรงจัดมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้นซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน
16. เขายังหลายยกอกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเป็นยาดัดกำลังดีมมาอยู่ในทับอาศัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน

17. พวກมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนยาดัคก์ส่งออกไป เข้าทั้งหลายรายงานท่านว่า มีคนยกอภิญญาจาก-sama เรียก
18. ท่านจึงว่า ถ้าเข้าอกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเข้าอกมาทำศึกจงจับเขามาเป็นๆ
19. คนเหล่านี้จึงยกไปจากเมืองคือพวkmหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านี้
20. และต่างก็ฝ่าคุ่นของตน คนซึ่เรียหนีและคนอิสราเอลไปติดตามเขาไป แต่เบนยาดักชัตติร์ย์แห่งซึ่เรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า
21. กษัตติร์ย์แห่งอิสราเอลก็ยกไปโจรตีม้าและรถรบ และประหารชนซึ่เรียเสียอย่างใหญ่โต
22. แล้วผู้พยากรณ์ผู้นั้นได้เข้ามาไก่กลั่นกษัตติร์ย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า มาเดิม ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรีกตรองดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสินปืนกษัตติร์ย์แห่งซึ่เรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก
23. ข้าราชการของกษัตติร์ย์แห่งซึ่เรียทูลท่านว่า พระทั้งหลายของเขามาเป็นพระแห่งภูเขา เข้าทั้งหลายจึงแข็งกว่าเรา แต่ขอให้เราสู้รบกับเขาระในที่รบ แล้วเราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว
24. ขอกระทำอย่างนี้ ขอปลดกษัตติร์ย์เสียทุกองค์จากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน
25. และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้วเราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาระในที่รบ เราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว และท่านก็ฟังเสียงของเขาก็หั้งหลายและกระทำการตาม
26. และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนยาดักก์เกณฑ์ซึ่เรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล
27. และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเข้า ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขามาเมื่ออย่างแพะสองผุ่งเล็กๆ แต่คนซึ่เรียเต็มห้องทุ่งไปหมด
28. และคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปไก่กลั่นและทูลกษัตติร์ย์แห่งอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราคนซึ่เรียได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งทุบเขา' เพราฉันนี้เราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่นี้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์
29. แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ประทักษิณ ประชาชนอิสราเอลก็ผ่าคนซึ่เรียซึ่งเป็นทหารรบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว
30. เหลือนอกนั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มทับคนที่เหลือนอกนั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนยาดักก์หนึ่งไปด้วย และเข้าไปในห้องชั้นในที่ในเมือง
31. และข้าราชการของท่านมาทูลว่า ดูเดิม เรายังได้ยินว่ากษัตติร์ย์แห่งวงศ์วนอิสราเอลเป็นกษัตติร์ย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราอาสากระสอบค่าดเอว และอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตติร์ย์แห่งอิสราเอล ช่วยเหลือท่านจะไว้วิเศษ
32. เพราฉันนี้เขามาจึงอาสากระสอบค่าดเอวและอาเชือกพันศีรษะ และเข้าไปเฝ้ากษัตติร์ย์แห่งอิสราเอลทูลว่า เป็นยาดัคผู้รับใช้ของพระองค์สั่งมาว่า 'ได้โปรดเดิม ขอให้ข้าพเจ้ารอตชีวิตอยู่' และพระองค์ตรัสว่า ท่านยังมีชีวิตหรือท่านเป็นน่องของเรา
33. ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เข้าทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า พระเจ้าข้า เบนยาดักอนุชาของพระองค์

- แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปเตือนและนำท่านมา แล้วบนยาดั้ก็อภิมหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านเข้าไปบนรถรบ 34. และบนยาดั้กทูลว่า หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายืดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองدامสักก์ได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย แล้วอาหับตรัสว่า เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญาที่ พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป
35. มีชายคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า “ได้โปรดเตือน ขอตีฉันที่ แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมตีท่าน
36. และท่านจึงพูดกับเขาว่า เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิงโตตัวหนึ่งจะสังหารท่าน พอเขาจากท่านไป สิงโตตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย
37. และท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า “ได้โปรดเตือน ขอตีฉันที่ ชายคนนั้นได้ตีท่านและทำให้ท่านฟกช้ำ
38. ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปค่อยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ใส่ชี้เดือนหน้าปลอมตัวเสีย
39. พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดูเถิด ทหารคนหนึ่ง หันมา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า ‘จะระวังชายคนนี้ไว้นะ ถ้าเขายลูกไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของ ท่านจะต้องแทนชีวิตของเข้า หรือมีจะนั่นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง’
40. และเมื่อข้าพระองค์ติดธูระอยู่ที่นี่ที่นั่น เขาก็หายไป กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า โภชของเจ้าต้องเป็น อย่างนั้นแหล่ เพระเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว
41. และท่านก็รีบเอาชี้เดือนจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง
42. และท่านจึงทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพาะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในเมืองของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้ กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเข้า และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเข้า
43. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นแมวและไม่พอใจทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสม นาเรีย

1. และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวยิสเรอเลมีสวนอุ่นอยู่ในยิสเรอเล ข้างพระราชวังของอาหับ กษัตริย์แห่งさまารีย์
2. อาหับตรัสกับนาโบทว่า จะให้สวนอุ่นของเจ้าแก่เราเด็ด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพาะอยู่ใกล้ ๆ พระราชวังของเรา เราจะให้สวนอุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคสวนนั้น
3. แต่นาโบททูลอาหับว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกกระดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์
4. อาหับก็เสด็จเข้าไปในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอใจพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องที่นาโบทชาวยิสเรอเลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า ข้าพระองค์จะไม่ให้มีการตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์ และพระองค์ก็โอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเบือนพระพักตร์ไม่สวยงามพระยาหาร
5. แต่เยเซเบลเมหสีของพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์ทูลตามพระองค์ว่า "ในพระจิตของพระองค์จึงเสียพระทัย ไม่สวยงามพระยาหาร"
6. และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวยิสเรอเลว่า 'จะขายสวนอุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมีจะนันถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนอุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน' และเข้าตอบว่า 'ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนอุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์'
7. และเยเซเบลเมหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรยิสราเอลอยู่ หรือเพียง เชิญเสด็จลูกชิ้นสวยงามพระยาหารเดิด และให้พระทัยของพระองค์ร่วยวิง หม่อมฉันจะมอบสวนอุ่นของนาโบทชาวยิสเรอเลให้แก่พระองค์เอง
8. พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์สั่งไปยังพากผู้ใหญ่และขุนนางผู้อัญในเมืองกับนาโบท
9. พระนางทรงพระอักษรว่า จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน
10. และตั้งคนอันธพาลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า 'เจ้าได้แซงพระเจ้าและกษัตริย์' และพาเข้าออกไป และเอาหินขว้างเสียให้ตาย
11. และพากผู้ชายของเมืองนั้น คือพากผู้ใหญ่และขุนนางผู้สำคัญอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำการที่เยเซเบลไม่ปฏิเสธ พากเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมีไปถึงเขานั้น
12. เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน
13. และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชน กล่าวว่า นาโบทได้แซงพระเจ้าและกษัตริย์ เข้าทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเข้าถึงตายด้วยก้อนหิน
14. และเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า นาโบทถูกขว้างด้วยหิน เข้ายตายแล้ว
15. อยู่มาพอยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า ขอเชิญเสด็จลูกชิ้นไปยึดสวนอุ่นของนาโบทชาวยิสเรอเล ซึ่งเขาได้ปฏิเสธไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะว่านาโบทไม่อยู่ เขายตายเสียแล้ว

16. และอยู่มาพอกาหับทรงได้ยินว่านาโบทดายแล้ว อาหับก์ทรงลูกขี้นไปยังสวนอุ่นของนาโบทชาวบ้านสเรอล เพื่อ
ยืดถือเป็นกรรมสิทธิ์
17. และพระวจนะของพระเยโไฮวาร์ดถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า
18. จงลูกขี้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในさまารีย์ ดูເدىء เข้าอยู่ในสวนอุ่นของนาโบท ที่เข้าไป
ยืดเอามาเป็นกรรมสิทธิ์
19. เจ้าจะพูดกับเขาว่า 'พระเยโไฮวาร์ดรัสดังนี้ว่า ท่านได้จำฯและได้ยืดถือมาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ' และเจ้าจะพูด
กับเขาว่า 'พระเยโไฮวาร์ดรัสดังนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย'
20. อาหับตรัสกับเอลียาห์ว่า 'โอ ศัตtruของข้าเอย เจ้าพบข้าแล้วหรือ ท่านทูลตอบว่า ข้าพระองค์พบร่องค์แล้ว
เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรของพระเยโไฮวาร์ด'
21. ดูເدىء เราจะนำเหตุร้ายมาเห็นอเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขัดคนที่ปั๊สสาวรดกำแพง
ได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล
22. และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาชา
บุตรอาทิตย์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
23. และส่วนเยเซเบล พระเยโไฮวาร์ดรัสว่า 'สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงยิสเรอล'
24. ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้อยู่ในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน
25. 'ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโไฮวาร์ดอย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลเมสีได้ยຸ
ແຍ'
26. พระองค์ทรงประพฤติอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ดังสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไร
ตีได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโไฮวาร์ดทรงขึ้นไปล่อออกไปให้พันหน้าประชาชนอิสราเอล
27. และอยู่มาเมื่ออาหับทรงได้ยินพระวจนะเหล่านั้น พระองค์ก็ฉีกกลองพระองค์ และทรงสามัคกระสอบ และถือ
อดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ
28. และพระวจนะของพระเยโไฮวาร์ดถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า
29. 'เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราเข้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัย
ของเข้า แต่มาในสมัยบุตรชายของเข้า เราจะนำเหตุร้ายมาเห็นอราชวงศ์ของเข้า'

1. ประเทศซึ่งเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี
2. ต่อไปในปีที่สามเยอชาฟักชัตติรีย์แห่งยูดาห์เสด็จลงไปฝ่ากษัตริย์แห่งอิสราเอล
3. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสตามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า ท่านทราบกันหรือไม่ว่า罗马ทกิเลอาดเป็นของเรา และเรารได้ ningอยู่มีได้อาภิคามจากเมืองกษัตริย์แห่งซีเรีย
4. และพระองค์ตรัสกับเยอชาฟักว่า ท่านจะยกไปทำศึกที่罗马ทกิเลอาดกับข้าพเจ้าหรือ และเยอชาฟักตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของท่าน
5. และเยอชาฟักตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยอวาห์วันนี้เกิด
6. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า ควรที่เราจะไปตี罗马ทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และเขายังหลายทูลตอบว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเกิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
7. แต่เยอชาฟักทูลว่า ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยอวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ
8. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยอชาฟักว่า ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยอวาห์ได้คือ มีคายาทบุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าซึ่งเขา เผรยว่าพยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย และเยอชาฟักทูลว่า ขอ กษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย
9. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาเด็กคนหนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า “ไปพามีคายาทบุตรอิมลาห์มาเร็วๆ
10. ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยอชาฟักชัตติรีย์แห่งยูดาห์ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ช่องว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก์พยากรณ์ถวายอยู่
11. และเศเดคียาห์บุตรชายคนาของนาห์จึงเอาเหล็กทำเป็นขาและพุดว่า พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะผลักคนซึ่งเรียไปจนเจ้าผลัญญาทั้งหลายเสียสิ้น
12. และบรรดาผู้พยากรณ์ก์พยากรณ์อย่างนั้นทูลว่า ขอเสด็จขึ้นไปรำโมทกิเลอาดเกิด และมีชัยชนะ เพราะพระเยอิร์วห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
13. และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า ดูเกิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก์พุดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพุดแต่สิ่งที่ดี
14. แต่มีคายาห์ตอบว่า พระเยอิร์วห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นิด พระเยอิร์วห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพุดอย่างนั้น
15. และเมื่อท่านมาฝ่ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสตามท่านว่า มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตี罗马ทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และท่านทูลตอบพระองค์ว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและมีชัยชนะ พระเยอิร์วห์จะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
16. แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า เราได้ให้เจ้าปฏิญาณกีรังแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยอิร์วห์

17. และท่านก็ทูลว่า ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลหั้งป่วงกระจัดกระจาดอยู่บนภูเขาย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เข้าต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเด็ด'
18. กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยื้อชาพทว่า ข้าพเจ้ามิได้นอกห้ามแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งใดเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก
19. และมีค่ายาห์ทูลว่า ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย
20. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่รามาโมทกิเลօด' บังก์ทูลอย่างนี้บังก์ทูลอย่างนั้น
21. และมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้า ฝ่าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า 'ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง'
22. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า 'จะทำอย่างไร' และทูลว่า 'ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณมุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขากุกคน' และพระองค์ตรัสว่า 'เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเถิด'
23. เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์นี้ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์
24. และเศเดคีย์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตอบแก้มมีคายาห์พูดว่า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้า พูดกับเจ้าได้อย่างไร
25. และมีคายาห์ตอบว่า ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า
26. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า จงบ่มีคายาห์พาเขากลับไปมอบให้อามอนผู้ว่าราชการเมืองและแก้ไขอาชราชโอลรสาชัตติริย์
27. และว่า 'กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า เอาคนนี้จำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ'
28. และมีคายาห์ทูลว่า ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มิได้ตรัสโดยข้าพระองค์ และท่านกล่าวว่า โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ่ย ขอจงฟังเถิด
29. กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยื้อชาพทกษัตติริย์แห่งญูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังรามาโมทกิเลօด
30. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยื้อชาพทว่า ข้าพเจ้าจะปลอมดัวเข้าทำศึก แต่ท่านจะสัมเครื่องทรงของท่าน และกษัตติริย์แห่งอิสราเอลทรงปลอมพระองค์เข้าทำสงคราม
31. ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซึ่งเรียกร่างบัญชาแม่ทัพรอบหั้งสามสิบสองคนว่า อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่เมื่อเวลา กษัตติริย์แห่งอิสราเอล
32. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการบรรบดแลเห็นเยื้อชาพท เขาก็ทูลว่า เป็นกษัตติริย์อิสราเอลแน่แล้ว เขาจึงหันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยื้อชาพททรงร้องชื่น
33. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการบรรบดเห็นว่าไม่ใช่กษัตติริย์แห่งอิสราเอล ก็หันกลับจากไปตามพระองค์

34. แต่มีชายคนหนึ่งโกรังชูยิงเดาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้ารำหัวงเกล็ดเกราะและแผ่นปังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถบ่าว่า หันกลับเดออะ พาเรอาออกจากภาระน เพราะเราบาดเจ็บแล้ว
35. วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น เขาก็หนุนกษัตริย์ไว้ในราชรถให้หันพระพักตร์เข้าสู่ชนชีเรีย จนเวลาเย็นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่ปาดแพลงก์ให้ลอกอกนองท้องรถบ
36. ประมาณเดวอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า ทุกคนจะกลับไปเมืองของตัว และทุกคนจะกลับไปภูมิลำเนาของตัว
37. ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้วเขาก็นำมายังกรุงสมามเรีย และฝั่งพระศพกษัตริย์ไว้ในสมามเรีย
38. เข้าล้างรถบที่สร้างแห่งสมามเรีย และสุนัขกี้เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวจนะของพระเยโซวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส
39. ส่วนพระราชกิจจะกันนั้นของอาหบ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวงศ์งาช้างซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
40. อาหบทรงล่วงหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหสยาห์ราชโอรสของพระองค์กี้นี่ครองแทน
41. เยโซชาพ์ราชโอรสของอาสาเริ่มขึ้นครองเหนืออยุดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหบกษัตริย์แห่งอิสราเอล
42. เยโซชาพ์มีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่า อาชูบาร์หิธิดาของชิล_hi
43. พระองค์ทรงดำเนินตามมรดกของอาสาราชบิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโซวาห์ แต่ปูชนียสถานสูงนั้นยังมิได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงนั้น
44. เยโซชาพ์ทรงกระทำไม่ตรึงกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย
45. ส่วนพระราชกิจจะกันนั้นของเยโซชาพ์ และยุทธพลังที่พระองค์ทรงสำแดง และสงค์รามที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศญุดาห์หรือ
46. และพวงกะเทยที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสาราชบิดานั้น พระองค์กี้ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน
47. ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเօโ-dom แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์
48. เยโซชาพ์ทรงต่อกำปั้นทางชิช เพื่อจะไปขอนหองคำจากโօฟิร แต่กำปั้นนั้นไปไม่ถึง เพราะไปแตกเสียที่ເອົ້າໂອນເກເບອ່ວ
49. แล้วอาหสยาห์ราชโอรสของอาหบตรัสรักกับเยโซชาพ์ว่า ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั้นกับข้าราชการของท่าน แต่เยโซชาพ์ไม่พอใจทั้ง
50. และเยโซชาพ์ทรงล่วงหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝั่งพระศพไว้กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโซวัมราชโอรสกี้นี่ครองแทนพระองค์
51. อาหสยาห์ราชโอรสของอาหบทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลในสมามเรียในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโซชาพ์กษัตริ

ย์แห่งญูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลสองปี

52. พระองค์ทรงกระทำซึ่งในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรคาแห่งราชบุเดาของพระองค์ และในมรคาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในมรคาของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำงานไปด้วย

53. พระองค์ทรงปรนนิบัติพระบ้าอัลและนัมสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโษด้วยทุกวิธีที่ราชบุเดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

2 พงศ์กษัตริย์

1. หลังจากอาหับสันพระชนม์แล้ว เมืองโมอับกีกบูต่อคุนอิสราเอล
2. ฝ่ายอาหัสยาห์ทรงตกลงมาจากช่องพระแกลดาข่ายที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรียและทรงประชวร จึงทรงใช้บรรดาผู้สืบสารไปรับสั่งว่า จงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่
3. แต่ทูตสรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลียาห์ชาวทิชบีว่า จงลุกขึ้นไปพบบรรดาผู้สืบสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรียและลงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ' เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือ ท่านจึงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครน '
4. เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ' เจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนนี้เจ้าขึ้นไปนั่น แต่เจ้าจะต้องตายแน่' แล้วเอลียาห์ก็ไป
5. ผู้สืบสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาว่า ทำไมพวากเจ้าจึงพาภันกลับมา
6. และเขาว่า ' ทั้งหลายทูลพระองค์ว่า มีชายคนหนึ่งมาพูดกับพวากข้าพระองค์ และพูดกับพวากข้าพระองค์ว่า ' จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ใช้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงใช้คนไปถามบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนนี้เจ้าได้ขึ้นไปนั่น แต่เจ้าจะต้องตายแน่ '
7. พระองค์ตรัสถามเขาว่า คนที่ได้มารับเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นเป็นคนในลักษณะใด
8. เขาว่า ' ทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า ท่านมีขอนมากและมีหนังคาดเอวของท่านไว้ และพระองค์ตรัสว่า เป็นเอลียาห์ชาวทิชบี'
9. แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเข้าไปหาเอลียาห์ เข้าได้ขึ้นไปหาท่าน ดูเดิດ ท่านนั่งอยู่บนยอดภูเขา และนายกองห้าสิบคนนั้นกล่าวแก่ท่านว่า ' ข้าแต่คณแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า 'ลงมา'
10. แต่เอลียาห์ตอบนายกองห้าสิบคนว่า ' ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลัญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเดิດ แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลัญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขารอเสีย '
11. พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขารอไฟก่อนหนึ่งไป และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า ' ข้าแต่คณแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า 'ลงมาเร็วๆ'
12. แต่เอลียาห์ตอบว่า ' ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลัญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเดิດ และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลัญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขารอเสีย '
13. และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพูกว่า ' สามไปพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเข้า และนายกองคนที่สามของทหารห้าสิบคนนั้นก็ขึ้นไป และมาคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ และวิงวอนท่านว่า ' ข้าแต่คณแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนต่อท่าน ขอได้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐ ในสายตาของท่าน '
14. ดูเดิດ ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลัญนายกองห้าสิบทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อมทั้งทหารห้าสิบคนของเขารอ แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน

15. ແລ້ວຖຸຕສວຣຄໍຂອງພຣະເຢໂຂວາທິກລ່າວແກ່ເລື້ຍາທິວ່າ ຈົງລົງໄປກັບເຂາເດີດ ອຢ່າກລ້າວເຂາເລຍ ທ່ານກີ່ຈຸກຂຶ້ນລົງໄປກັບເຂາເຂົ້າເຜົ້າກໜ້ຕຣີຍ
16. ແລ້ວຖຸພຣະອງຄໍວ່າ ພຣະເຢໂຂວາທິຕັດໜີວ່າ ‘ເພຣະເຈົ້າໄດ້ສັງຜູ້ສື່ອສາຮໄປບັນຫາອັລເຊັບພຣະແທ່ງເອໂຄຣນ ເພຣະໄມ່ມີພຣະເຈົ້າໃນອີສຣາເອລທີ່ຈະຖຸລາມພຣະຈະຂອງພຣະອງຄໍອຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ເພຣະຈະນັ້ນເຈົ້າຈະໄມ້ໄດ້ລົງມາຈາກທີ່ນອນຈຶ່ງເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປນັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍແນ່’
17. ພຣະອງຄໍກີ່ສິນເຊີດຕາມພຣະຈະຂອງພຣະເຢໂຂວາທິ່ງເລື້ຍາທິກລ່າວນັ້ນ ແລະເຢໂຂວັມກີ່ຂຶ້ນຄຣອງແທນ ໃນປີທີ່ສອງແທ່ງຮັບກາລເຢໂຂວັມນຸດຮ່າຍເຢໂຂ້າພັກໜ້ຕຣີຍແທ່ງຢູ່ດາທີ ເພຣະພຣະອງຄໍທາມີໂອຣສໄມ່
18. ສ່ວນພຣະຮາຊກິຈນອກນັ້ນຂອງອາຫັນຍາທິ່ງພຣະອງຄໍທຽບກະຮະທຳ ມີໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສື່ອພົງສາວດາຣແທ່ງກໜ້ຕຣີຍ ປະເທດອີສຣາເອລທີ່ວຼອ

บทที่ 2

1. และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเย毫不犹豫ที่จะทรงรับเอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยลมบ้าหมู เอลียาห์และเอลีชากำลังเดินทางจากหมู่บ้านกิลกาล
2. และเอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า ขอท่านจงค่อยอยู่ที่นี่ เพราะพระเย毫不犹豫ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบธอโล แต่เอลีชาว่า พระเย毫不犹豫ทรงพระชนม์อยู่ และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่นอนได ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น ดังนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบธอโล
3. และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ในเบธอโลได้ออกมาหาเอลีชาและบอกท่านว่า ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเย毫不犹豫จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน ท่านตอบว่า ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เงียบๆไว้
4. เอลียาห์พูดกับท่านว่า เอลีชา ขอท่านค่อยอยู่ที่นี่เถิด เพราะพระเย毫不犹豫ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยริโค แต่ท่านตอบว่า พระเย毫不犹豫ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่นอนได ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเยริโค
5. และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยริโคได้เข้ามาใกล้เอลีชาและพูดกับท่านว่า ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเย毫不犹豫จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน ท่านตอบว่า ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เงียบๆไว้
6. แล้วเอลียาห์จึงพูดกับท่านว่า ขอท่านจงค่อยอยู่ที่นี่ เพราะพระเย毫不犹豫ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านว่า พระเย毫不犹豫ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่นอนได ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น แล้วท่านทั้งสองก็เดินต่อไป
7. คนห้าสิบคนของเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืนอยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง ฝ่ายท่านทั้งสองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน
8. เอลียาห์ก็เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วพาดลงที่น้ำนั้น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง ท่านทั้งสองจึงเดินข้ามไปได้บนдинแห้ง
9. และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลียาห์จึงพูดกับเอลีชาว่า จงขอสิ่งที่อยากให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกรับไปจากท่าน และเอลีชาตอบว่า ขอให้ฤทธิ์เดชของท่านอยู่กับข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเดิม
10. และท่านตอบว่า ท่านขอสิ่งที่ยกนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าถูกรับขึ้นไปจากท่าน ท่านก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่างนั้น
11. และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดินพูดกันต่อไป ดูเดิด รถเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิงได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์ได้ขึ้นไปโดยลมบ้าหมูเข้าสวรรค์
12. เอลีชา ก็เห็น และท่านได้ร้องว่า คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า รถรบของอิสราอูลและพลม้าประจามและท่านก็ไม่ได้เห็นเอลียาห์อีกเลย แล้วท่านก็จับเสื้อของตนจีกออกเป็นสองท่อน
13. แล้วท่านก็หยิบเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมาจากเอลียาห์นั้น และกลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
14. แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีชา ก็เดินข้ามไป

15. เมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเบร์โค แลเห็นท่าน เข้าทั้งหลายจึงว่า ฤทธิ์เดชของเอลียาห์อยู่กับเอลีชา และเข้าทั้งหลายก็มาต้อนรับท่าน แล้วซบหน้างลงถึงดินต่อหน้าท่าน
16. เข้าทั้งหลายกล่าวแก่ท่านว่า ดูເຄີດ ມີຫ້າສິບຄນທີ່ເປັນຊາຍຈກຮົງອູ່ກັບຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານ ຂອງໄປເຖິ່ງຫາຈາරຍ໌ຂອງທ່ານ ບາງທີ່ພຣະວິຖຸຜູາແກ່ພຣະເຢໂສວາທີ່ເຕີ່ວັນທ່ານໄປແລ້ວເຫົ່າຍ່າງທ່ານລົງມາທີ່ກູ່ເຂາຫວື່ອຫຼຸນເຂາແກ່ທີ່ນີ້ແກ່ໄດ້ບໍ່າງ ແລະທ່ານວ່າ ອຍ່າໃຊ້ເຂົາໄປເລີຍ
17. ແຕ່ເມື່ອເຂົາທັງຫຼາຍຂັ້ນຂວານທ່ານຈຸນທ່ານລະອາຍແລ້ວທ່ານຈຶ່ງວ່າ ໃຊ້ໄປສີ່ ເພຣະຈະນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ຫ້າສິບຄນໄປ ເຂົາທັງຫຼາຍແສວງຫາເລື້ອຍ໌ຫຼູ່ສາມວັນກີໄມ່ພບທ່ານ
18. ເຂົາທັງຫຼາຍກົກລັບມາຫາເລື້ອຍ໌ (ຂະແນ່ເມື່ອທ່ານພັກອູ່ທີ່ເມື່ອເຍົົາ) ແລະທ່ານພຸດກັບເຂົາວ່າ ຊ້າມີໄດ້ບອກທ່ານທັງຫຼາຍແລ້ວຫວື່ວ່າ 'ອຍ່າໄປເລີຍ'
19. ດັນໃນເມື່ອພຸດກັບເລື້ອຍ໌ວ່າ ດູເຄີດ ທໍາເລີມເມື່ອນີ້ກີ່ຮ່າເຮີງດີ ດັ່ງທີ່ເຈົ້າຍຂອງຂັ້າພັດເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ ແຕ່ທວ່ານ້າໄມ່ດີແລະ ຂ່າວແຜ່ນດິນກີ່ແທ້ງລູກ
20. ທ່ານພຸດວ່າ ຈົນເຂາຍໃໝ່ມາລູກໜຶ່ງ ໄສ່ເກລື້ອໄວ້ໃນນັ້ນ ແລ້ວເຂົາທັງຫຼາຍກົກຫາມາໃຫ້
21. ແລ້ວທ່ານກີ່ໄປທີ່ນ້ຳພຸ ໂຍນແກລື້ອລົງໃນນັ້ນແລະກ່າວວ່າ ພຣະເຢໂສວາທີ່ຕັດຕັ້ງນີ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ກະທຳນ້ຳໃຫ້ດີແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປຈະໄມ່ມີຄວາມຕາຍຫວື່ອກາຮແທ້ງລູກມາຈັກນ້ຳນີ້ອີກ
22. ຂະນັ້ນນ້ຳຈຶ່ງດົມາຈຸນຄື້ນທຸກວັນນີ້ ຈົງຕາມຄ້ອຍຄຳສິ່ງເລື້ອຍ໌ໄດ້ກ່າວໜັ້ນ
23. ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກທີ່ນີ້ຄື່ນເມື່ອເບີເອລ ແລະຂະແນ່ເມື່ອທ່ານຂຶ້ນໄປດາມທາງມີເດັກຊາຍເລື້ອງບັງຄນອອກມາຈັກເມື່ອລ້ອເລີຍນທ່ານວ່າ ອ້າຍຫັວ້ລ້ານ ຈົນຂຶ້ນໄປເຄີດ ອ້າຍຫັວ້ລ້ານ ຈົນຂຶ້ນໄປເຄີດ
24. ທ່ານກີ່ເລື້ອຍ໌ດູ ແລ້ວຈຶ່ງແຊ່ງເຂົາໃນພຣະນາມພຣະເຢໂສວາທີ່ ແລະໜີ້ຕັ້ງເມີຍສອງຕ້ວອອກມາຈັກປໍາ ຈຶກເດັກຊາຍພວກນັ້ນ ເສີຍສີ່ສິບສອງຄນ
25. ຈາກທີ່ນີ້ທ່ານກີ່ຂຶ້ນໄປລົງກູ່ເຂາຄາມເມລ ແລະຈາກທີ່ນີ້ທ່ານກີ່ຫັນກົກລັບມາຍັງສະມາເຮີຍ

1. ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยื้องชาพักษัตริย์แห่งญี่ปุ่น เยื้องราสมโภสของอาหบได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล ณ กรุงสะมาเรีย และทรงครองอยู่สิบสองปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ช้าในสายพระเนตรของพระเยื้อราห์ แต่ไม่เหมือนราชบิดาและราชมารดาของพระองค์ พ พระองค์ทรงทำลายเสากัตติสิทธิ์แห่งพระบາอัล ซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงสร้างนั้นเสีย
3. แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงเกาดิติออยู่กับนาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชาญเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้ทรงพรางจากบานปั้นนี้ไม่
4. ฝ่ายเมชาักษัตริย์แห่งโมอับทรงเป็นผู้ดำเนินกิจการเลี้ยงแกะ และพระองค์ต้องถวายลูกแกะหนึ่งแสนตัว และแกะผู้หนึ่งแสนตัวพร้อมกับขนของมันให้แก่กษัตริย์อิสราเอล
5. แต่ออยู่มาเมื่ออาหบสิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็กบฏต่อ กษัตริย์แห่งอิสราเอล
6. กษัตริย์เยื้องริชาร์ดที่พอกจากสะมาเรียในครั้งนั้น และทรงเกณฑ์คนอิสราเอลทั้งสิ้น
7. พระองค์ทรงส่งสารไปยังเยื้องชาพักษัตริย์แห่งญี่ปุ่นว่า กษัตริย์แห่งโมอับได้กบฏต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับพร้อมกับข้าพเจ้าได้หรือไม่ และท่านว่า เราจะไป เราก็เป็นดังที่ท่านเป็น และประชาชนของเราก็เป็นดังประชาชนของท่าน บรรดาแม่ของเราก็เป็นดังแม่ของท่าน
8. แล้วท่านว่า เราจะขึ้นไปทางใด เยื้องทรงตอบไปว่า ไปทางถิ่นทุรกันดารเมืองเอโดม
9. กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเด็จไปพร้อมกับกษัตริย์แห่งญี่ปุ่น และกษัตริย์แห่งเอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เด็จ อ้อมไปได้เจ็ดวันแล้วก็หน้าไก่ก่องทัพและให้สัตว์ที่ติดตามมาันนั้นไม่ได้
10. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า อนิจจาเอ่ย พระเยื้อราห์ทรงเรียกสามกษัตริย์นี้มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับ
11. และเยื้องชาพักตรัสว่า ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยื้อราห์ เพื่อเราจะให้ทูลถามพระเยื้อราห์หรือ แล้วข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลจึงทูลว่า เอลีชาบุตรชาพักผู้ที่นี่พระเจ้าข้า เป็นผู้ที่เห็นได้มีอิทธิพล
12. และเยื้องชาพักตรัสว่า พระจันทร์แห่งพระเยื้อราห์อยู่กับท่าน กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยื้องชาพักและกษัตริย์แห่งเอโดมจึงเด็จลงไปหาท่าน
13. และเอลีชาบุตรกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เด็จไปหาผู้พยากรณ์ของเด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเด็จแม่ของพระองค์เดิม แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า หมายได้ ด้วยพระเยื้อราห์ทรงเป็นผู้เรียก กษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ
14. และเอลีชาบุตรว่า พระเยื้อราห์จอมโภชาซึ่งข้าพระองค์ปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แล้วนั้นได้ถ้าข้าพระองค์มิได้เคารพควรจะต่อพระพักตร์เยื้องชาพักษัตริย์แห่งญี่ปุ่นแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย
15. ขอทรงนำผู้เล่นเครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง และต่อมามีผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยื้อราห์ก็มาเหนือท่าน

16. และท่านทูลว่า พระเยโไฮราห์ตรัสดังนี้ว่า 'ทำหุบเขานี้ให้เป็นสระทั่วไปหมด'
17. เพราะพระเยโไฮราห์ตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝน ถึงอย่างไรก็ตีหุบเขานั้นจะมีนาเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้า ผุ่งสัตว์เลี้ยงและสัตว์ใช้ของเจ้า'
18. เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโไฮราห์ พระองค์จะทรงมองคนโน้มอับไว้ในเมืองของเจ้าด้วย
19. เจ้าจะใจดีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองเอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกนำพุทุกแห่งเสียและทำไว่นาทีดีทุกแปลงให้เสียด้วยหิน
20. และอยู่มาพรุ่งเช้าประมาณเวลาตรากวีร์องธัญญูชา ดูเดิด มีน้ำมาจากทางเมืองเอโอดอม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด
21. และเมื่อคนโน้มอับทั้งหลายได้ยินว่าบรรดา กษัตริย์ยกไปสู้รบกับตน คนที่มีอายุสามเกราะและสูงขึ้นไปก็ได้รวมรวมกันเข้า และยกไปตั้งที่พรอมแคน
22. เมื่อเข้าตื่นขึ้นในตอนเช้า และดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนหน้า คนโน้มอับเห็นหน้าที่อยู่ตรงข้ามกับตนแดงอย่างโลหิต
23. เข้าทั้งหลายกล่าวว่า นี่เป็นโลหิต บรรดา กษัตริย์ได้สู้รบกันเอง และนำกันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้ โน้มอับเอี่ยม มากับอาชญาของของเข้า
24. แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นต่อสู้กับคนโน้มอับจนเข้าทั้งหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินผ่านคนโน้มอับ
25. เข้าทั้งหลายได้ทลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไว่นาทีดีทุกแปลงจนเต็ม เข้าจุกนำพุเสียทุกแห่งและโค่นต้นไม้ดีๆเสียหมด จนในคืนระหว่างเรียมีแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดา นักสิ่งได้ล้อมเมืองไว้และใจดี
26. เมื่อกษัตริย์แห่งโน้มอับทรงเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ พระองค์ก็ทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยคนจะตีฝ่าอกมาทางด้านกษัตริย์เมืองเอโอดอม แต่อกมาไม่ได้
27. และพระองค์ทรงนำไ אורสหัป ผู้ซึ่งควรจะขึ้นครองแทนนั้น ถวายเป็นเครื่องเพาบูชาเสียที่บันกำหนด และมีประพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เข้าทั้งหลายก็ยกด้วยไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

บทที่ 4

1. ภารຍาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลีชาว่า ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิจันสินชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเย毫不犹豫 แต่เจ้าหนี้ได้มามาเพื่อนำอาบูตรชายสองคนของดิจันไปเป็นทาสของเขา
2. และเอลีชาตอบนางว่า บอกฉันมาซึ่ว่าจะให้ฉันทำอะไรให้ เจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง และนางตอบว่า สาวใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมันหนึ่งขวด
3. แล้วท่านกล่าวว่า จงออกไปนอกบ้าน ขอรับภានะจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภานะเปล่า อย่าให้น้อย
4. แล้วจงเข้าไปในเรือน ปิดประตูขังตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ และจงเทน้ำมันใส่ภาชนะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆ เต็มแล้วก็ตั้งไว้ต่างหาก
5. นางก็ไป และปิดประตูขังนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรส่งภานะมาให้ และนางก็เทน้ำมัน
6. และอยู่มาเมื่อภานะเต็มหมดแล้วนางจึงบอกบุตรชายว่า เอาภานะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง และเขายกตบอนางว่า ไม่มีอีกแล้ว แล้วนำมันก็หยุดไว้
7. นางก็ไปเรียนให้คุณของพระเจ้าทราบและท่านบอกว่า ไปเชิญน้ำมันเสียເອາເງິນຂໍຮະໜີຂອງເຈົ້າ ທີ່ເຫັນອກນັ້ນ ເຈົ້າແລະບຸດຂອງເຈົ້າຈົງໃຊ້ເລື່ອງປຶວິດ
8. วันหนึ่งเอลีชาเดินต่อไปถึงเมืองชูเนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคุณหนึ่งอาศัยอยู่ และนางได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร จะนั่งเมื่อท่านผ่านทางนั้นไปเมื่อไร ท่านก็จะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น
9. และนางได้บอกสามีของนางว่า คุณเอลีชาเป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า เดินผ่านบ้านเรารอยู่เนื่องๆ
10. ขอให้เราทำห้องเล็กไว้บันกำหนด วางแผนเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น
11. วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และwareเข้าไปในห้องนั้น พักอยู่ที่นั่น
12. ท่านจึงบอกเกหะซีคุนใช้ของท่านว่า ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนี้มา เมื่อเขารายกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน
13. ท่านจึงบอกแก่เกหะซีว่า จงบอกนางว่า คุณเอลีชา เธอสำนักมากมายอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เราทำอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้ลูกชั้ตريย์เพื่อเธอหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ นางตอบว่า ดิจันอยู่ในหมู่พวงพื้นของดิจันค่ะ
14. และท่านกล่าวว่า ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง เกหะซีตอบว่า แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว
15. ท่านจึงบอกว่า ไปเรียกเธอมา และเมื่อเข้าไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู
16. ท่านกล่าวว่า ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง และนางตอบว่า ข้าแต่คุณแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิจัน หมายได้ อย่ามุสาแก่สาวใช้ของท่านเลย
17. แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้องจริงตามที่เอลีชาบอกแก่นางไว้
18. เมื่อเดือนนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขากลับไปหาบิดาของเขาระหว่างหมู่คนเกี่ยวข้าว

19. เข้าบอกบิดาของเขาว่า อย่าหัวของฉัน หัวของฉัน บิดาจึงสั่งคนใช้ของเขาว่า อุ้มเขาไปหาแม่ไป
20. และเมื่อเข้าอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต
21. นางจึงอุ้มขึ้นไปวางไว้บนที่นอนของคนแห่งพระเจ้า และปิดประตูเสียแล้วไปข้างนอก
22. นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าวว่า ขอสั่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รับไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมาอีก
23. และเขากล่าวว่า จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่วันขึ้นค่ำหรือวันสะบาโต นางตอบว่า ก็ต้องแล้ว
24. นางก็ผูกอานลาและสั่งคนใช้ของนางว่า จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้ฝ่าเท้าย่อนลงได้นอกจากฉันสั่ง
25. แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขาการเมล อยู่มานาน เมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พุดกับเกหะซีคนใช้ของท่านว่า ดูเดิม หญิงชาวชูเนมมาข้างโน่น
26. จงรีบไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า 'นางสนายดีหรือ สามีสนายดีหรือ เด็กสนายดีหรือ' และนางได้ตอบว่า สนายดีค่ะ
27. และเมื่อนางมายังภูเขาถึงคนแห่งพระเจ้าแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน เกหะซีจึงเข้ามายะจับนางอุ้มไป แต่คนแห่งพระเจ้าบอกว่า ปล่อยเขามาเถอะ เพราะนางมีใจทุกข์หนัก และพระเย毫不犹豫ทรงช้อนเรื่องนี้จากฉัน หาได้ตรัสสำแดงแก่ฉันไม่
28. แล้วนางจึงเรียนว่า ฉันขออนุญาตราชายจากเจ้านายของฉันหรือคะ ฉันไม่ได้เรียนหรือว่า อย่าลวงฉันเลย
29. ท่านจึงสั่งเกหะซีว่า คาดเอวของเจ้าเข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถอะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าสวัสดิ์กับเข้า และถ้าใครสวัสดิ์กับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเรานหน้าของเด็กนั้น
30. และมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า พระเย毫不犹豫ทรงพระชนม์อยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่นอนได ฉันจะไม่พรางจากท่านไป ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป
31. เกหะซีได้ล่วงหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการเป็น เขายังกลับมาพบร้าน และเรียนท่านว่า เด็กนั้นยังไม่ตื่น
32. เมื่อเอลีชาเข้ามายืนเรือน ดูเดิม ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน
33. ท่านจึงเข้าไปข้างในปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเย毫不犹豫
34. แล้วท่านขึ้นไปนอนทับเด็ก ให้ปากทับปาก ตาทับตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา
35. แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไปเดินมาในเรือนนั้นครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเข้า เด็กนั้นก็จำเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลีบตาของตน
36. แล้วท่านก็เรียกเกหะซีมาสั่งว่า 'ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนี้มา เขายังไปเรียกนาง และเมื่อนางมาถึงท่านแล้ว ท่านว่า จงอุ้มนุตราชายของเจ้าขึ้นมา'
37. นางจึงเข้ามาซับหน้าลงที่เท้าของท่านกราบลงถึงดิน แล้วนางก็อุ้มนุตราชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก
38. เอลีชามาถึงกิลกาลกือ เมื่อแผลนิดนึงเกิดกันดรามาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็

บอกกับคนใช้ของท่านว่า จงตั้งหัวใจอยู่และตั้มข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์

39. คนหนึ่งในพรรคอกอไปเก็บผักที่ในทุ่งนา และพบไม้เตาป่าเผานึง เขาเก็บได้น้ำเต้าป่าจนเต็มตัก กลับมาหันไปในหม้อข้าวต้มโดยไม่ทราบว่าเป็นผลอะไร

40. เขาเก็บห่ออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน ต่อมากะบะที่เขาทำลังรับประทานข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า ข้าแต่คุณแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนี้ และเขาเก็บรับประทานกันไม่ได้

41. ท่านก็ว่า จงเอาแบ่งมา ท่านก็ใส่แบ่งลงในหม้อ และบอกว่า จงเทอกห่อให้คนเหล่านั้นรับประทาน และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

42. มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านบาอัลชาลิชาห์นำของมาให้คุณแห่งพระเจ้า มีขنمปังเป็นผลแรกคือ ขنمบารลี่สินก้อน และร่วงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามาและเอลีชาว่า จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน

43. แต่คุณใช้คนนี้ตอบว่า ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเท่านี้ให้คุณหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร ท่านจึงสั่งขึ้นว่า จงให้คุณเหล่านั้นรับประทานเด็ด เพราะพระเยโไฮ瓦ห์ตรัสสั่งดังนี้ว่า 'เข้าทั้งหลายจะได้รับประทานและยังเหลืออีก'

44. เขายังตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเข้าทั้งหลาย เข้าทั้งหลายก็รับประทาน และยังเหลืออยู่จริงตามพระวจนะของพระเยโไฮ瓦ห์

บทที่ 5

1. นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์ประเทศไทยซึ่งเรียกเป็นคนสำคัญมากของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระเยื้อราห์ทรงนำชัยชนะมาบังซือโดยท่านนี้ ท่านเป็นวีรบุรุษด้วย แต่ท่านเป็นโรคเรื้อรัง
2. ฝ่ายคนซึ่งเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่งนั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากแผ่นดินอิสราเอลมาเป็นเชลย และเชื่อมาปรนนิบัติภารบาทของนาอามาน
3. เธอได้เรียนนายผู้หญิงของเธอว่า อย่างให้เจ้านายของดิจันไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในさまารี ท่านจะได้รักษาโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้หาย
4. นาอามานจึงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของท่านว่า สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอลพุดว่าอย่างนั้นๆ
5. กษัตริย์แห่งซึ่งเรียกตัวเองว่า จงไปถูก เรายจะส่งสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล แล้วท่านก็ไป นำเงินหนักสิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเซเวล และเสื้อสิบชุดไปด้วย
6. และท่านก็นำสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลใจความว่า เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ดูถูก ข้าพเจ้าได้ส่งนาอามาน ข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อรัง
7. และอยู่มาเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ตัวเองว่า เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือ ชายคนนี้จึงส่งสารมาให้เรารักษาคนหนึ่งที่เป็นโรคเรื้อรัง ขอโปรดช่วยเหลือด้วย เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร
8. แต่เมื่อเอลีชาคนแห่งพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงฉีกฉลองพระองค์ จึงใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า ไฉน พระองค์จึงทรงฉีกฉลองพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามาหาข้าพระองค์ถูก เพื่อเขาก็จะได้ทราบว่า มีผู้พยากรณ์ คนหนึ่งในอิสราเอล
9. นาอามานจึงมาพร้อมกับบรรดาแม่และบรรดาของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีชา
10. เอลีชาแก้สั่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า ของจงไปชำระตัวในแม่น้ำ约旦 เด่นเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิม และท่านจะสะอาด
11. แต่นาอามานก็กราและไปเสีย บ่นว่า ดูถูก ข้าคิดว่าเขาก็จะออกมากาหาข้าเป็นแน่ และมายืนอยู่และอกระนาม ของพระเยื้อราห์พระเจ้าของเข้า แล้วโบกมือหนีที่นั่นให้โรคเรื้อรังหาย
12. อาบานาและฟารปาร์แม่น้ำเมืองดาแมสกัสไม่ดีกว่าบรรดาลำน้ำแห่งอิสราเอลดอกหรือ ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นและสะอาดไม่ได้หรือ ท่านจะหันตัวแล้วไปเสียด้วยความเดือดดาล
13. แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และเรียนท่านว่า คุณพ่อของข้าพเจ้า ถ้าท่านผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำสิ่งใหญ่โดยประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำการหรือ ถ้าเข่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า 'จงไปล้างและสะอาด เถิด' ควรท่านจะทำยิ่งขึ้นเท่าได
14. ท่านจึงลงไปจุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำ约旦ตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อเด็กเล็กๆ และท่านก็สะอาด
15. แล้วท่านจึงกลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพระคุณของท่าน และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีชาและ

ท่านกล่าวว่า ดูເຄີດ ບັດນີ້ຂ້າພເຈ້າທຣາບແລ້ວວ່າໄມ້ມີພຣະເຈ້າທ້ວິໄປໃນໂລກນອກຈາກທີ່ໃນອີສຣາເອລ ເພຣະຈະນັ້ນບັດນີ້ຂອງທ່ານຮັບຂອງກຳນົດສັກອ່າງໜຶ່ງຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຄີດ

16. ແຕ່ທ່ານຕອບວ່າ ພຣະຍໂສວາທີ່ຂຶ້ນຂ້າພເຈ້າປຣນິບົດທຣງພຣະໝນມົງຢູ່ແນ່ນັ້ນໄດ ຂ້າພເຈ້າຈະໄມ້ຮັບສິ່ງໄດເລຍັນນັ້ນ ແລະ ທ່ານກີ່ໄຫ້ສັກຫວຸນໃຫ້ຮັບໄວ້ແຕ່ເລື້ອງໃຫ້ປົງເສີ

17. ແລ້ວນາອາມານຈຶ່ງກລ່າວວ່າ ມີຈະນັ້ນຂອງທ່ານໄດໂປຣດໃຫ້ດິນບຣຖຸກລ່ອສັກສອງຕົວໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເຄີດ ເພຣະ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈະໄມ້ຄວາຍເຄວື່ອງເພາບູ້ຫວີ້ອເຄວື່ອງສັດວູ້ຫວີ້ແດ່ພຣະອື່ນ ແຕ່ຈະຄວາຍແຕ່ພຣະຍໂສວາທີ່ເຫັນ

18. ໃນເຮືອນີ້ຂອງພຣະຍໂສວາທີ່ທຣງໂປຣດໃຫ້ກໍຍແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ໃນເມື່ອນາຍຂອງຂ້າພເຈ້າໄປໃນນິເວສຂອງພຣະຣິມໂມນ ເພື່ອຈະນັມສກາຣທີ່ນັ້ນ ຖຣພິງອູ່ທີ່ມື້ອຂອງຂ້າພເຈ້າ ແລະ ຂ້າພເຈ້າຈະຕັ້ງໂນົມຄຳນັບໃນນິເວສຂອງພຣະຣິມໂມນ ເມື່ອ ຂ້າພເຈ້າໂນົມຕົວລົງໃນນິເວສຂອງພຣະຣິມໂມນນັ້ນ ຂອງພຣະຍໂສວາທີ່ທຣງໃຫ້ກໍຍແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໃນກຣນີ້

19. ເລື້ອງຈຶ່ງຕອບທ່ານວ່າ ຈະໄປໂດຍສັນດີກາພເຄີດ ແຕ່ເມື່ອນາອາມານອອກໄປໄດ້ໄໝໄກລັນກັກ

20. ເກທະໜີຄົນໃຊ້ຂອງເລື້ອງຈຶ່ງແກ່ພຣະເຈ້າຄືດວ່າ ດູເຄີດ ນາຍຂອງຂ້າພເຈ້າໄມ້ຍອມຮັບຈາກມື້ອຂອງນາອາມານຄົນໜີເຮີຍໜີ່ຂອງທີ່ທ່ານນຳມາ ພຣະຍໂສວາທີ່ທຣງພຣະໝນມົງຢູ່ແນ່ນັ້ນໄດ ຂ້າພເຈ້າຈະວິ່ງຕາມໄປເຄົາຈາກເຂົາບ້າງ

21. ເກທະໜີຈຶ່ງຕາມນາອາມານໄປ ແລະ ເມື່ອນາອາມານແລ້ວເຫັນວ່າມີຄົນວິ່ງຕາມທ່ານນາມ ທ່ານກີ່ລົງຈາກຄຣບຕ້ອນຮັບເຂົາພູດວ່າ ຖຸກຍ່າງເຮີຍບ້ອຍດີຫວູ້

22. ເຂົາຕອບວ່າ ເຮີຍບ້ອຍດີ ນາຍຂອງຂ້າພເຈ້າໃຊ້ຂ້າພເຈ້າມາ ກລ່າວວ່າ ‘ດູເຄີດ ມີໜາຍຫຸ່ມສອງຄົນໃນແລ່າຕີ່ໝົງແກ່ຜູ້ພຍາກຣນີ ມາຈັກແດນເຖິກເຂາເອົພຣາອົມ ຂອງທ່ານໂປຣດໃຫ້ເງິນແກ່ເຂາທັ້ງຫລາຍສັກຫົ່ງຕະລັນຕົວແລະເສື່ອສັກສອງໜຸດ’

23. ແລະ ນາອາມານກລ່າວວ່າ ຂອງໂປຣດັບໄປສອງຕະລັນຕົວເຄີດ ທ່ານກີ່ເຊີ້ນຫວຸນເຂົາ ແລະ ເຄົາເງິນສອງຕະລັນຕົວສົບມຸກໄວ້ ພຣ້ອມກັບເສື່ອສອງຕົວ ໃຫ້ຄົນໃຊ້ສອງຄົນແບກໄປ ເຂົກົມແບກເດີນຂຶ້ນຫັນເກທະໜີມາ

24. ເມື່ອເຂົາມາກຶ່ງງູ້ເຂາ ເກທະໜີກັບມາຈາກມື້ອຂອງເຂາທັ້ງສອງ ເຄົາໄປເກີນໄວ້ໃນເຮືອນແລະ ໃຫ້ຄົນແລ່ນັ້ນກັບ ເຂາທັ້ງສອງ ກີ່ຈາກໄປ

25. ເກທະໜີເຂົ້າໄປຢືນອູ່ດ້ວຍໜ້ານາຍຂອງຕົນ ແລະ ເລື້ອງຈຶ່ງມາເຫັນວ່າ ເກທະໜີ ເຈົ້າໄປໄຫ້ນາ ເຂົາຕອບວ່າ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໄມ້ໄດ້ໄປໄຫ້

26. ແຕ່ທ່ານກລ່າວແກ່ເຂົາວ່າ ເມື່ອໜາຍຄົນນັ້ນຫັນມາຈາກຄຣບຕ້ອນຮັບເຈົ້ານັ້ນ ຈິຕ ໂຈຂອງເຮົາມໄດ້ໄປກັບເຈົ້າດອກຫວູ້ ນັ້ນ ເປັນເວລາຄວ່າທີ່ຈະຮັບເງິນ ຮັບເສື່ອຜ້າ ສວນດັ່ນມະກອກເທັນ ແລະ ສວນອຸ່ນ ແກະແລະວັວ ແລະ ຄົນໃຊ້ໜາຍຫຼູງຫວູ້

27. ລະໜັ້ນໂຮກເຮືອນຂອງນາອາມານຈະຕິດອູ່ທີ່ເຈົ້າແລະ ທີ່ເຂື້ອສາຍຂອງເຈົ້າເປັນນິຕົຍ ເຂົກົມອາກໄປຈາກຫັນທ່ານເປັນໂຮກ ເຮືອນຂາວອຍ່າງທີມະ

บทที่ 6

1. ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวกับเอลีชาว่า ดูเดิດ สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ได้ความดูแลของท่านนั้นก็เล็กเกินไป ไม่พอแก่พวกเรา
2. ขอให้เราไปที่แม่น้ำ约珥เดน ต่างคนต่างเอามีมือท่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเราที่นั่น และท่านตอบว่า “ไปเถอะ
3. แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย และท่านก็ตอบว่า ข้าจะไป
4. ท่านก็ไปกับเข้าทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำ约珥เดนเขา ก็โคนตันไม้
5. ขณะที่คนหนึ่งพันโน้มอยู่ หัวขوانของเขากลางไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า อนิจจา นายครับ ขวนนั้นผมขอปืน
เขามา
6. แล้วคนแห่งพระเจ้าถามว่า ขวนนั้นตกที่ไหน เมื่อเข้าชี้ที่ให้ท่านแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปที่นั่น ทำให้
ขวนเหล็กนั้นลอยขึ้นมา
7. และท่านบอกว่า หยิบขึ้นมาซิ เขา ก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา
8. ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรับฟังกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า เราจะตั้งค่ายของเราที่นั่นๆ
9. แต่คนแห่งพระเจ้าส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอพระองค์ทรงระวังอย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคนซีเรีย
กำลังยกลงไปที่นั่น
10. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคนแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์จึงทรงระวังตัวได้ที่
นั่น มิใช่เพียงครั้งสองครั้ง
11. กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สบายพระทัยมาก เพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการมาตรัสว่า พากท่านจะไม่
บอกเราหรือว่า คนใดในพากเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล
12. ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้าข้า แต่เอลีชาผู้
พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทูลบรรดาถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในห้องบรรทมของพระองค์แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล
13. พระองค์จึงตรัสว่า จงไปหาดูว่า เขายู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา มีคนทูลพระองค์ว่า ดูเดิດ เขายู่ในโด^{รา}น
14. พระองค์จึงทรงส่งม้า รถรบ และกองทัพใหญ่ เข้าไปกันในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้
15. เมื่อคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าตื่นขึ้นเวลาเช้าตีรุ่งและออกไป ดูเดิດ กองทัพพร้อมกับม้าและรถรบก็ล้อมเมืองไว้
และคนใช้นั้นบอกท่านว่า อนิจจา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี
16. ท่านตอบว่า อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา
17. แล้วเอลีชา ก็อธิษฐานว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของเขามาเพื่อเขาจะได้เห็น และพระเยโฮวาห์ทรงเบิก
ตาของชายหนุ่มนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเดิດ ที่ภูเขา ก็เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอลีชา
18. และเมื่อคนซีเรียลงมารบกับท่าน เอลีชา ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ตาบอดไปเสีย พ
พระองค์จึงทรงให้เข้าทั้งหลายตาบอดไปตามคำของเอลีชา
19. และเอลีชาบอกคนเหล่านั้นว่า ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้นซึ่งเจ้าแสงหาน

และท่านก็พาเข้าไปกรุงสมาราเรีย

20. และอยู่มาพอเข้าไปในกรุงสมาราเรีย เอลีชา ก็ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะเห็นได้ พระเยโฮวาห์จึงทรงเบิกตาของเข้าทั้งหลายและเข้าทั้งหลายก็เห็น และดูเถิด เขามาอยู่กลางกรุงสมาราเรีย

21. และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเข้ามา เจ้า จึงตรัสแก่เอลีชาว่า บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าฯ เข้าเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้าฯ เข้าเสียหรือ

22. ท่านก็ทูลตอบว่า ขอพระองค์อย่าทรงประหารเข้าเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นเชลยเสียด้วยดาบและด้วยธนูของพระองค์หรือ ขอทรงโปรดจัดอาหารและนำต่อหน้าเข้า เพื่อให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เข้าไปหาเจ้านายของเข้าเถิด

23. พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เข้า และเมื่อเข้าได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเข้าไป และเข้าทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพากซีเรียมีได้มานั่งในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

24. และอยู่มาภายหลังเป็นอาทิตย์ต่อวัน ก็เรียกว่า ทรงจัดกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์แล้วได้เดินขึ้นไปล้อมกรุงสมาราเรีย

25. มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสมาราเรีย และดูเถิด ขณะเมื่อเข้าล้อมอยู่จนหัวลาตัวหนึ่งขาดหายกันเป็นเงินแปดสิบเซนต์ และมูลนกเข้าครึ่งลิตรเป็นเงินห้าเซนต์

26. ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่านไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทุกพระองค์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงช่วย

27. พระองค์ตรัสว่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลานนวดข้าวหรือจากป่าอย่างนุ่นหรือ

28. และกษัตริย์ทรงถามนางว่า เจ้าเป็นอะไรไป นางทูลตอบว่า หญิงคนนี้บอกข้าพระองค์ว่า 'เอลูกชายของเจ้ามาให้เรา กินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของฉันวันพรุ่งนี้'

29. เราจึงตั้มลูกชายของข้าพระองค์และกิน และรุ่งขึ้นข้าพระองค์ก็พูดกับนางว่า 'เอลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย' และนางก็ชื่อนลูกชายของนางเสีย

30. และต่อมามีกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็จีณลงพระองค์ พระองค์กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก้มมองดู ดูเถิด พระองค์ทรงฉลองพระองค์ผ้ากระสอบอยู่แนบเนื้อ

31. และพระองค์ตรัสว่า ถ้าศีรษะของเอลีชาบูตรชาพทัยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและยิ่งหนักกว่า

32. แต่เอลีชาหันน่องอยู่ในบ้านของท่าน และพากผู้ใหญ่กันนั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจักต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอลีชา ก็พูดกับพากผู้ใหญ่ว่า ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่เล่า ที่บุตรชายของผู้นี้ กระทำมาตกรรมคนนี้เช่นมา เอาศีรษะของข้าพเจ้า ดูซิ เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่นกันเข้าไว้เสียงเทาของนายของเข้าตามเขามา มิใช่หรือ

33. ขณะที่ท่านยังพูดกับเข้าทั้งหลายอยู่ ดูเถิด ผู้สื่อสารลงมาหาท่าน และบอกว่า ดูเถิด เหตุร้ายนี้มาจากการพระเยโฮวา

ห์ ข้าพเจ้าจะรอค่อยพระเบื้อยาห์อีกทำไม

1. แต่เอลีชាបอกว่า ขอพังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮ瓦ห์ตรัสดังนี้ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลาหนึ่งยอดเป็นถังหนึ่งเข้าจะขายกันหนึ่งเซเบล และข้าวบารีส่องถังเซเบล ที่ประดูเมืองสมาราย
2. แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า ดูเถิด ถ้าแม่พระเยโฮ瓦ห์ทรงสร้างหน้าต่างในฝ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเป็นขึ้นได้หรือ แต่ท่านบอกว่า ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน
3. มีคนโกรครีอันสีคนอยู่ที่ทางเข้าประดูเมือง เข้าพูดกันว่า เราจะนั่งที่นี่จนตายทำไม่เล่า
4. ถ้าเราฯ 'ให้เราเข้าไปในเมือง' การกันดารอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเราฯ ที่นี่เราก็ตายเหมือนกัน จะนั่งบัดนี้จงมาເດີດ ให้เราเข้าไปในกองทัพของคนซีเรีย ถ้าเข้าไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตาย ถ้าเข้าผ่านเรา ก็ได้แต่ตายเท่านั้นเอง
5. ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาโพลั่เพล็เพื่อจะไปยังค่ายของคนซีเรีย แต่เมื่อเขามาถึงริมค่ายของคนซีเรียแล้ว ดูเถิด ไม่มีใครที่นี่นักคน
6. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้กองทัพของคนซีเรียได้ยินเสียงบรรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่ เข้าจึงพูดกันและกันว่า ดูเถิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดา กษัตริย์แห่งคนอิสราเอล และบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล มาช่วยเราแล้ว
7. เข้าจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาโพลั่เพล็ และทิ้งเต็นท์ ม้าและลาของเข้า ทิ้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีไปอาชีวิต rond
8. และเมื่อคนโกรครีอันเหล่านี้มาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไปในเต็นท์ที่นี่กินและดื่ม และขนเงิน ทองคำและเสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ และเขาก็กลับมาเข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่งของอาชีวิตคนอิสราเอลที่นั่นด้วยเอาไปซ่อนไว้
9. และเข้าพูดกันและกันว่า เราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข่าวดี ถ้าเราฯ นั่งอยู่และอยู่บนแสลงอรุณขึ้นโทษจะตกอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาເດີດ ให้เราฯ ไปบอกรักษานักพระราชวัง
10. เข้าจึงมาเรียกนายประดูเมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า เราอยังค่ายของคนซีเรีย และดูเถิด เราไม่เห็นใครและไม่ได้ยินเสียงผู้ใดที่นี่ มีแต่ม้าผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเต็นท์ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง
11. และเข้าบอกแก่เหล่านายประดู และพากเขากับอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง
12. กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรหมาในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า เราจะบอกให้ว่าคนซีเรียเตรียมสู้รบเรออย่างไร เขาทั้งหลายรู้อยู่ว่าเราฯ เข้าจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่ายที่กลางทุ่งคิดว่า 'เมื่อเขากลับมาจากในเมืองเราจะจับเข้าทั้งเป็น และจะเข้าไปในเมือง'
13. และข้าราชการคนหนึ่งทูลว่า ขอรับสั่งให้คนเอาม้าที่เหลืออยู่ในเมืองสักห้าตัว (ดูเถิด บางที่ม้าเหล่านี้จะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในเมือง หรือดูเถิด จะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ได้พินาศแล้วก็ซ่างเกิด) ขอให้เราส่งคนไปดู
14. เข้าจึงเอกสารสอบคันพร้อมกับม้า และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนซีเรีย ดรัสว่า จงไปดู
15. เข้าทั้งหลายจึงติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์เดน และดูเถิด ตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ ซึ่งคนซีเรียทิ้งเมื่อเขารีบหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

16. แล้วประชาชนก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ทั้งหลายของคนซีเรีย ยอดแบ่งจึงขายกันถังละเซนต์ และข่าวบาร์ลีส่องถังเชนล์ ตามพรวมะจะนะของพระเยอโรมาร์ท
17. ฝ่ายกษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็นนายประดุ และประชาชนก็เหยียบไปบนเขาตรองประดุ เข้าจึงสิ้นชีวิตตามซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้กล่าวไว้วันเมื่อกษัตริย์เล็ต์จะลงมาหาท่า่าน
18. และเป็นไปตามที่คนแห่งพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า ข่าวบาร์ลีส่องถังขายหนึ่งเซนล์ และยอดแบ่งหนึ่งถังหนึ่งเซนล์ ประมาณเวลาหนึ่งในวันพุธนี้ที่ประดุเมืองสะมาเรีย
19. และนายทหารคนสนิทก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า ดูเดิม ถ้าแม้พระเยอโรมาร์ททรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเป็นขึ้นได้หรือ และท่านได้ตอบว่า ดูเดิม ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะไม่ได้กิน
20. และอยู่มากับบังเกิดเป็นดังนั้นแก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ประดุเมืองและเขาก็ได้สิ้นชีวิต

1. ฝ่ายเอลีชาได้บอกหัญคงที่ท่านได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า จงลูกขึ้นและออกไปทั้งครัวเรือนของเจ้าไปอาศัยอยู่ที่ใดซึ่งเจ้าจะอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเยอวาห์ทรงเรียกให้เกิดการกันดารอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้เจ็ดปี
2. หัญคงนั้นก็ลูกขึ้นกระทำตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า นางยกอกราไปทั้งครัวเรือนของนาง "ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียเจ็ดปี"
3. และอยู่มาเมื่อสิบปีแล้วหัญคงนั้นก็กลับมารจากแผ่นดินฟิลิสเตีย และได้ออกไปทูลอุทธานต่อ กษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน
4. ฝ่ายกษัตริย์กำลังตั้งรัสรักบับเบห์ซีคุน ใช้ของคนแห่งพระเจ้าอยู่ว่า จงบอกเราถึงบรรดาหมกิจที่เอลีชาได้กระทำ
5. และอยู่มาเมื่อเขากำลังทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่เอลีชาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดูเกิด ผู้หัญคงที่ท่านได้ให้บุตรชายกลับคืนชีวิตมาได้อุทธานต่อ กษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน และเกห์ซุลว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ นี้เป็นนางคนนั้น และคนนี้แหลกเป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีชาได้ให้กลับคืนชีวิตมา
6. และเมื่อกษัตริย์ตั้งรัสรักบามหัญคงนั้น นางก็ทูลเรื่องถาวรพระองค์ กษัตริย์ถึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้แก่นางรับสั่งว่า จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งพิชผลของนานั้น ตั้งแต่วันที่นางออกจากการแผ่นดินมาจนถึงบัดนี้
7. ฝ่ายเอลีชา many ตามสักส์ เป็นยาดัต กษัตริย์แห่งซีเรียทรงประชวร และเมื่อมีคนทูลว่า คนแห่งพระเจ้ามาที่นี่
8. กษัตริย์ตั้งรัสรักบ้าชาelo ว่า จงนำของกำนัลไปพบคนแห่งพระเจ้า ให้ทูลถາมพระเยอวาห์โดยท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะหายป่วยใหม่'
9. ชาชาเอลจึงไปพบท่านนำของกำนัลไปด้วย คือสินค้าอย่างดีทุกอย่างของเมืองตามสักสุกัญญาต่างสี่สิบตัว เมื่อเขามาถึงอยู่ต่อหน้าท่านเขากล่าวว่า บุตรของท่านคือเป็นยาดัต กษัตริย์แห่งซีเรีย ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ'
10. และเอลีชาตอบเขาว่า จงไปทูลพระองค์ว่า 'พระองค์จะทรงหายประชวรแน่' แต่พระเยอวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์แน่
11. และท่านก็เพ่งหน้าจ้องมองเขานานนิ่งจนเขายาวย และคนแห่งพระเจ้าก็ร้องให้
12. และชาชาเอลถามว่า เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องให้ ท่านตอบว่า เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะกระทำต่อประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขามาเสีย และท่านจะสังหารคนหนั่นๆเสียด้วยดาบ และจับเด็กๆโยนลง และผ่าห้องหัญที่มีครรภ์เสีย
13. และชาชาเอลตอบว่า ผู้รับใช้ของท่านผู้เป็นแต่เพียงสุนัขเป็นคราเล่า ซึ่งจะกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ เอลีชาตอบว่า พระเยอวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครองประเทศซีเรีย
14. และเขาก็ไปจากเอลีชา many นายนายของตน ผู้ซึ่งสามาเขาว่า เอลีชาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง และเขากลับตอบว่า เขาบอกว่าพระองค์จะหายประชวรแน่

15. และอยู่มาในวันรุ่งขึ้นเขาเก็จอาห์ปูที่นอนจุ่มน้ำคุณพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์สิ้นพระชนม์ และญาชารอลงกีชื่นครองแทน
16. ในปีที่ห้าแห่งไอยรัมโกรสอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อเยื้อชาพ้ายังเป็นกษัตริย์ของญูดาห์อยู่ เยื้อירם Gors เยื้וชาพักษัตริย์ของญูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง
17. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูชาเล็มแปดปี
18. และพระองค์ทรงดำเนินตามมารดาของบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหับกระทำ เพราะว่า มีเดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยื้อราห์
19. อย่างไรก็ดีพระเยื้อราห์จะไม่ทรงทำลายญูดาห์ เพราะทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า จะทรงประทานประทีปแก่ดาวิด และแก่ราชโกรสของพระองค์เป็นนิตย์
20. ในรัชกาลของพระองค์เօโดมได้กับภูออกห่างจากการปักครองของญูดาห์ และตั้งกษัตริย์ชื่อนี้แทนเօโดม
21. แล้วไอยรัมก์เสด็จพร้อมกับบรรดาตรบของพระองค์ผ่านไปถึงคาอีร์ พอกลางคืนพระองค์ก็ลูกชื่นโจมตีคนเօโดมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อมกับผู้บัญชาการรบ แล้วกองทัพได้หนีกลับเต็บทันทีเสีย
22. เอodoมจึงได้กับภูออกห่างจากการปักครองของญูดาห์จนทุกวันนี้ แล้วลิบนาห์ก็ได้กับภูในคราวเดียวกัน
23. ส่วนพระราชนิกจนอกนั้นของไอยรัม และบรรดาสิงซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเภทญูดาห์หรือ
24. ไอยรัมจึงทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝั่งไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในคราวดาวิด และอาหสยาห์โกรสของพระองค์ได้ชื่นครองแทน
25. ในปีที่สิบสองแห่งราชกาลไอยรัมโกรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหสยาห์โกรสเยื้อירם กษัตริย์แห่งญูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง
26. เมื่ออาหสยาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูชาเล็มหนึ่งปี พะมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาชาลิยาห์ พระนางเป็นมีเดาของอมริกษัตริย์แห่งอิสราเอล
27. พระองค์ทรงดำเนินตามมารดาของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยื้อราห์ ดังที่ราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็นราชบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ
28. พระองค์เสด็จกับไอยรัมโกรสของอาหับเพื่อทำสังคมกับญาชารอลงกษัตริย์แห่งซีเรียที่รามาโนกิเลอาด และคนซีเรียกระทำให้ไอยรัมบาดเจ็บ
29. และกษัตริย์ไอยรัมได้กลับมารักษาพระองค์ที่ยิสเรอเลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ที่รามาห์ เมื่อพระองค์ทรงสู้กับญาชารอลงกษัตริย์แห่งซีเรีย และอาหสยาห์โกรสของเยื้อירם กษัตริย์แห่งญูดาห์ได้เสด็จลงไปหาไอยรัมโกรสของอาหับในยิสเรอเล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

บทที่ 9

1. แล้วเอลีชาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูดกับเขาว่า จงคาดเอวของเจ้าไว้ ถือหัวมันขวนนี้ไปที่รามาโมทกิเลาด
2. และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว จงมองดูเยสูบุตรเยอชาฟัทบุตรนิมซี จงเข้าไปหาเขา ให้ลูกชี้น้ำจากหมู่พวงพี่น้อง และนำเข้าเข้าไปในห้องชั้นใน
3. แล้วจะเงาหน้ามันในวดเทลงบนศีรษะของเข้า และกล่าวว่า 'พระเยอโวห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจ้มตั้งเจ้าให้เป็น กษัตริย์เหนืออิสราเอล' แล้วจะเปิดประตูออกหน้าไป อ่าร้อข้าอยู่
4. คนหนุ่มนั้นคือคนหนุ่มที่เป็นผู้พยากรณ์เจิงไปยังรามาโมทกิเลาด
5. และเมื่อเขามาถึง ดูเติด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และเขากล่าวว่า ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้ามีธุระด่วนมาถึงท่าน และเยสูพูดว่า มาหาคนใดในพวงเรา และเขาว่า ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ มาหาท่าน
6. ท่านก็ลูกชี้น้ำเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เห้นหน้ามันบนศีรษะของท่าน กล่าวว่า พระเยอโวห์พระเจ้าแห่ง อิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราเจ้มตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยอโวห์คือเหนืออิสราเอล
7. และเจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหันนายของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการสนองเยเซเบลเพราโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของเรา และเพราโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยอโวห์
8. เพราะว่าราชวงศ์อาหันทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปั้สสาวรดกำแพงได้ออกเสียจากอาหัน ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล
9. และเราจะกระทำราชวงศ์ของอาหันให้เหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาชา บุตรอาหิยาห์
10. และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินส่วนพระองค์ ณ ยิสเรอel และจะไม่มีผู้ได้ฝังศพพระนาง แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป
11. เมื่อยেสูออกมากล่าวพวงข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ ทำไมคนบ้า คนนี้จึงมาหาท่าน ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายรู้จักชายคนนั้นและทราบเข้าพูดอะไรแล้ว
12. และเข้าทั้งหลายว่า นั่นไม่เป็นความจริง ขอບอกรเมาเเกิด และท่านว่า เขาพุดอย่างนี้กับข้าพเจ้าว่า 'พระเยอโวห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจ้มตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล'
13. แล้วทุกคนก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าของตนออกจากวิร่องท่านที่ขันบันไดซึ่งเปล่าอยู่ และเข้าทั้งหลายเป่าแตร และป่าวร้องว่า เยสูเป็นกษัตริย์
14. ดังนี้แหล่ เยสูบุตรชายเยอชาฟัทบุตรชายนิมซีได้ร่วมกันคิดกบฏต่อโยรัม (ฝ่ายโยรัมพร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง ยังระวังป้องกันรามาโมทกิเลาดอยู่ เพราะเหตุอาชาเลอกษัตริย์แห่งซีเรีย)
15. แต่กษัตริย์โยรัมทรงกลับไปรักษาพระองค์ที่ยิสเรอel เพราบาดแพลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับอาชาเลอกษัตริย์แห่งซีเรีย) เยสูจึงตรัสว่า ถ้ามีเป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเล็ดลอดออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวว่าที่ยิสเรอel

16. แล้วเยჟูก์เสดีจัทรงรรถบ และเสดีจไปยังยิสเรอel เพาะโยรัมบรรทมที่นั่น และอาหสยาหกษัตรiyแห่งยูดาหได้เสดีจลงมาเยี่ยมโยรัม
17. ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรอel เขามองเห็นพากของเยสุมาจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นคนพากหนึ่ง โยรัมตั้ง ว่า จงใช้ให้พลม้าคนหนึ่งไปพบเขาให้ตามเขาว่า 'มาอย่างสันติหรือ'
18. คนนั้นจึงขึ้นมาไปพบท่านและพูดว่า กษัตรiyตั้งสั่งนี้ว่า 'มาอย่างสันติหรือ' และเยสุตอบว่า ท่านเกี่ยวข้องอะไร กับสันติ จงเลี้ยวกับตามเรามา และทหารยามก็รายงานว่า ผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขามิ่กลับมา
19. พระองค์จึงรับสั่งใช้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้นั้นมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า กษัตรiyตั้งสั่งนี้ว่า 'มาอย่างสันติหรือ' และเยสุตอบว่า ท่านเกี่ยวข้องอะไร กับสันติ จงเลี้ยวกับตามเรามา
20. ทหารยามก็รายงานว่า เขาไปถึงแล้วแต่เขามิ่กลับมา และการขับรถนั้นก็เหมือนกับการขับรถของเยสุบุตรนิมี เพาะเขาขับรถเดวนัก
21. โยรัมตั้ง จงเตรียมพร้อม และเขาก็จัดรถรบของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโยรัมกษัตรiyแห่งอิสราเอลและอาหสยาหกษัตรiyแห่งยูดาหกเสดีจออกไป ต่างก็ทรงรรถบของพระองค์เอง ทรงออกไปประทับกับเยสุ มาพบกันเข้า ณ ที่ดินแปลงของนาโบทาวยิสเรอel
22. และอยู่มาเมื่อยอรัมเห็นเยสุแล้วจึงตั้ง ว่า เยสุอย่างสันติหรือ เยสุตอบว่า จะสันติอย่างไรได้ เมื่อการเล่นซุ้มและ วิทยาคมของเยเชเบลมาดาวาของท่านยังมีอยู่มากเช่นนี้
23. แล้วโยรัมทรงชักบังเหียนหันกลับหนีไปพลางรับสั่งกับอาหสยาหว่า ข้าแต่อาหสยาห เขาร่วมกันคิดกบฎ
24. และเยสุก็โกรธชูด้วยสุดกำลัง ยิงถูกเยอรมะหัวของพระองค์สวางสาหั้งสอง ลูกชูดจึงแทงทะลุพระหัทัยของพระองค์ พ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถรบของพระองค์
25. เยสุตั้งกับบิดคาร์นายทหารของพระองค์ว่า จงยกเศษเข้าขึ้นและโยนทึ่งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทาว ยิสเรอel จำไว้ເ科教 เมื่อฉันและท่านขึ้นมาเดียงกันมาตามอาหันบิดาของเขานี้ไป พระเยโซวาห์ทรงกล่าวโทษเข้าดังนี้
26. พระเยโซวาห์ตั้ง ว่า 'เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขามีหวานนี' พระเยโซวาห์ตั้ง ว่า 'แน่ที่เดียวเราจะสนองเจ็บน้ำดินแปลงนี้แหละ' ฉะนั้นบัดนี้จึงยกเศษเข้าขึ้นทิ้งไว้บันทึกดินแปลงนี้แหละตามพระวจนะ ของพระเยโซวาห์
27. เมื่ออาหสยาหกษัตรiyแห่งยูดาหเห็นดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน และเยสุก็ติดตามพระองค์ไปตั้ง ว่า จงยิงท่านในรถรบด้วย และเขาก็หлыได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเข้าตำบลกรซึ่งอยู่ใกล้กับเล้อม และพระองค์ ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโได และสิ้นพระชนม์ที่นั่น
28. ข้าราชการของพระองค์กับรถทุกเพศใส่รถรบไปยังเยรูชาเล็ม และฝั่งไว้ในอุโมงค์ของพระองค์กับบรรพบุรุษ ของพระองค์ในเครดิต
29. ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัมโยรัมของอาหัน อาหสยาหเริ่มครอบครองหนีอยูดาห
30. เมื่อยอสุมาถึงเมืองยิสเรอel เยเชเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนตาและแต่งพระเตียรและทรงมอง ออกไปทางพระแกล

31. และเมื่อเยสุผ่านเข้าประทวีงมา พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า ศิมรีผู้นำนายของเขามีสันติหรือ
32. แล้วเยสุแหงนพระพักตร์ทอดพระเนตรที่พระแกลตัวสว่า ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง มีขันทีสองสามคนจะโงกหน้าต่างออกมากดูพระองค์
33. พระองค์ตรัสว่า โยนนางลงมา เขาจึงโยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดม้า และพระองค์ทรงม้าย่างไปบนพระนาง
34. แล้วพระองค์เสด็จเข้าไป เสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัสว่า จัดการกับหญิงที่ถูกสาปคนนี้ เอาไปฟังเสีย เพราะเชอเป็นธิดาของกษัตริย์
35. แต่เมื่อเขาจะไปฟังศพพระนาง เขายกพับแต่กะโหลกพระเศียร พระบาทและฝ่าพระหัตถ์ของพระนาง
36. เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า 'นี่เป็นไปตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลียาห์ชาวทิชบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'สุนัขจะกินเนื้อของเยเชเบลในเขตแดนยิสเรอel'
37. และศพของเยเชเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนยิสเรอel เพื่อว่าจะไม่มีครกกล่าวว่า 'นี่คือเยเชเบล'

บทที่ 10

1. ฝ่ายอาทบมีโกรสเจ็ดสิบองค์ใน sama เรีย เยสูจึงทรงพระอักษรส่งไปยัง sama เรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองยิสเรอ ลันน์ ถึงพากผู้ใหญ่ และถึงบรรดาพี่เลี้ยงแห่งโกรสของอาทบว่า
2. เพราะบรรดาโกรสของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถรบและม้า และเมืองที่มีป้อมด้วยและอาวุธ พ อจดหมายนี้มาถึงท่าน
3. จงคัดเลือกโกรสนายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด จงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของประชาชนของท่าน และจะสูรับเพื่อราชวงศ์นายของท่าน
4. แต่เข้าทั้งหลายกลัวอย่างที่สุด และพูดว่า ดูเดิม กษัตริย์สององค์ยังต้านทานพระองค์ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้ พระองค์ได้อย่างไร
5. จะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพากผู้ใหญ่และพากพี่เลี้ยงของราชโ อรรถ ก็ใช้คนให้ไปทูลเยสูว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำทุกอย่างที่พระองค์ ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด ขอทรงกระทำตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของ พระองค์เดิม
6. และพระองค์ทรงมีลายพระหัตถ์ไปถึงเขามับที่สองว่า ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเชื่อฟัง เสียงของเรา จงนำศีรษะของบรรดาโกรสนายของท่านมาหาเราที่ยิสเรอโลหุรุนนีเวลานี้ ฝ่ายโกรสของกษัตริย์เจ็ดสิบ องค์ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คุณโตในเมือง ผู้ซึ่งได้ชูเบี้ยงท่านทั้งหลายมา
7. และอยู่มาเมื่อหลายพระหัตถ์มาถึงเข้าทั้งหลาย เขาก็จับโกรสของกษัตริย์จากเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน เอาศีรษะใส่ ตะกร้าส่งไปยังพระองค์ที่ยิสเรอโล
8. เมื่อผู้สืบสาธารณุลพระองค์ว่า เขานำศีรษะโกรสของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้าข้า พระองค์ตรัสว่า จงกองไว้เป็นสอง กองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า
9. อยู่มาพอรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับยืน ตรัสกับประชาชนทั้งปวงว่า ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเดิม ส่วนเราได้กับภูตต่อนายของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่าที่ผ่านบรรดาคนเหล่านี้
10. จงทราบเดิมว่าพระจันทร์ของพระเยโฮ瓦ห์ ซึ่งพระเยโฮ瓦ห์ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาทบ จะไม่ตกดินแต่ อย่างไรเลย เพราะพระเยโฮ瓦ห์ทรงกระทำการที่พระองค์ตรัสโดยเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์
11. เยสูทรงประหารราชวงศ์ของอาทบที่เหลืออยู่ในยิสเรอโลหุรุนน์ คนใหญ่คุณโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้อง ของพระองค์ และบุตรทิศของพระองค์ ดังนี้แหละไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย
12. และพระองค์ก็ทรงลูกขึ้นเสด็จออกไปยัง sama เรีย เมื่อพระองค์ประทับที่โรงตัดขันแกะตามทางที่เสด็จ
13. เยสูทรงพบพระญาติของอาทสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ตรัสสามว่า ท่านทั้งหลายคือใคร และเข้าทั้ง หลายทูลตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาทสยาห์ และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาเยี่ยมบรรดาโกรสของกษัตริย์ และโกรสของราชมารดา
14. พระองค์รับสั่งว่า จับเข้าทั้งเป็น เข้าทั้งหลายก็จับเข้าทั้งเป็นและประหารเขาเสียที่บ่อโรงตัดขันแกะสี่สิบสองคน

ด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

15. และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั่นก็ทรงพบเยโโโนดาดับบุตรชายเรศามาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเข้าและตรัสกับเขาว่า จิตใจของท่านซึ่อตรงต่อจิตใจของฉัน อย่างจิตใจของฉันตรงต่อจิตใจของท่านหรือ และเยโโโนดาดับทุลว่า ตรงพระเจ้าข้า เยสุตรัสว่า ถ้าตรังกี้ยืนเมื่อมาให้เรา เขาจึงยืนเมื่อของเข้า และเยสุก็จับเข้าขึ้นมาบนธรรบ
16. พระองค์ตรัสว่า มา กับเราเถิด และดูความร้อนรนของเราเพื่อพระเยโโโนวาห์ พระองค์จึงให้เขานั่งรัฐบูรของพระองค์ไป
17. และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรีย เจนพระองค์ทรงทำลายอาหับเสียสิ้น ตามพระวจนะของพระเยโโโนวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอลียาห์
18. แล้วเยสุทรงประชุมบรรดาประชาชนทั้งสิ้น และตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า อาหับปรนนิบัติพระบ้าอัลแต่เล็กน้อย แต่เยสุจะปรนนิบัติพระองค์มาก
19. ฉะนั้นบัดนี้จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบ้าอัลมาให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และบุโกรหิตของท่าน อย่าให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเราจะมีสัตวบูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบ้าอัล ผู้ได้ขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ แต่เยสุทรงกระทำเป็นอุบَاຍเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบ้าอัล
20. และเยสุตรัสสั่งว่า จงจัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระบ้าอัล เขาก็ป่าวร้องเรียกประชุมเช่นนั้น
21. และเยสุทรงใช้ไฟไปทั่วอิสราเอล และผู้นับถือพระบ้าอัลก็มาทั้งหมดจึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา และเข้าทั้งหลายก็เข้าไปในนิเวศของพระบ้าอัล และนิเวศของพระบ้าอัลก็เต็มแน่น
22. พระองค์ตรัสสั่งผู้ที่ดูแลตู้เสื้อว่า จงเอาเสื้อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบ้าอัลออกมา เขาก็เอาเสื้อออกมาให้เข้าทั้งหลาย
23. และเยสุเสด็จเข้าไปในนิเวศของพระบ้าอัล พร้อมกับเยโโโนดาดับบุตรชายเรศามา พระองค์ตรัสกับผู้นับถือพระบ้าอัลว่า จงค้นดู ดูให้ดีว่าไม่มีผู้รับใช้ของพระเยโโโนวาห์อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้มีแต่ผู้นับถือพระบ้าอัลเท่านั้น
24. แล้วเข้าทั้งหลายเข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา เยสุทรง wang คนแปดสิบคนไว้ภายนอก และตรัสว่า ชายคนใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในเมื่อเจ้าหนีรอดไปได้ เข้าต้องเสียชีวิตของเขแทน
25. และอยู่มาเมื่อพระองค์เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยสุรับสั่งแก่ทหารรักษาพระองค์และพากนายทหารว่า จงเข้าไปฆ่าเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว เมื่อเขาย่าเข้าทั้งหลายเสียด้วยคมดาบแล้ว ทหารรักษาพระองค์และพากนายทหารก็โยนศพเข้าทั้งหลายออกไปข้างนอก แล้วก็ไปที่เมืองแห่งนิเวศของพระบ้าอัล
26. เขานำเอาเส้าศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ในนิเวศของพระบ้าอัลออกมาราเสีย
27. และเข้าทั้งหลายหลายเส้าศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบ้าอัล และทรายนิเวศของพระบ้าอัลและกระทำให้เป็นสั่วมจนทุกวันนี้
28. เยสุทรงกวดล้างพระบ้าอัลจากอิสราเอลดังนี้แหละ
29. แต่เยสุมิได้ทรงหันจากบ้าปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบ้าปด้วยคือวัวทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธເເລและในเมืองдан

30. และพระเยโฮว่าท์ตรัสกับเยสูว่า เพาะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาทิตย์ตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าซึ่วอายุที่สี่จะได้นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล
31. แต่เยสูมิได้ทรงรำมัดระวังที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮว่าพระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุด พระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหันเสียจากนาไปทั้งหลายของเยโรโนมมุส ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอล ทำมาปัจจุบัน
32. ในสมัยนั้นพระเยโฮว่าทรงเริ่มตัดส่วนของอิสราเอลออก ชาชาเอลได้รับชื่อตามบรรดาพรเด่นอิสราเอล
33. ตั้งแต่เม่น้ำจํอร์เดนฟากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาด คนรูเบนและคนมัณฑะสีห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำารโโนน คือกิเลอาดและบากาน
34. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยสู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังทั้งสิ้นของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
35. เยสูซึ่งทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ผงไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยื้ออาหาสโอรสของพระองค์ได้เสียราชย์แทนพระองค์
36. เวลาที่เยสูทรงครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

1. เมื่ออาชาลิยาห์พระมารดาของอาหสยาห์ทรงเห็นว่าโกรสของพระนางสิ้นพระชนม์ พระนางกีลูกขึ้นทรงทำลายเชือพระวงศ์เสียสิ้น
2. แต่เมื่อเช้าวันนี้ของกษัตริย์โกรส พระน้องนางของอาหสยาห์ได้นำโยอาชโกรสของอาหสยาห์และลอบลักเรอไปจากท่ามกลางโกรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต และพระนางเก็บเรอและพี่เลี้ยงของเรอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเรอเสียจากอาชาลิยาห์ ดังนี้แหละ เธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต
3. และเธออยู่กับพระนางหกปีซ่อนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโไฮวห์ และอาชาลิยาห์ก็ครอบครองแผ่นดิน
4. แต่ในปีที่เจดเยโไฮดาได้ใช้ให้บรรดานายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชาของและพวกทหารรักษาพระองค์ ให้เข้าทั่งหลายมาหาท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโไฮวห์ และท่านได้ทำพันธสัญญา กับเข้าทั่งหลาย และให้เข้าปฏิญาณในพระนิเวศของพระเยโไฮวห์ และท่านได้นำโกรสของกษัตริย์มาให้เข้าเห็น
5. และท่านบัญชาเข้าทั่งหลายว่า นี่เป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพึงกระทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่าน ผู้เข้าเเวรแวนสะบานโต ให้ฝ่าพระราชวัง
6. ฝ่ายอิกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูสูร และอิกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังทหารรักษาพระองค์ ให้ฝ่าพระราชวังเพื่อป้องกันไว้
7. ส่วนท่านทั้งหลายอิกสองพวก คือผู้ที่ออกเเวรแวนสะบานโต ให้ฝ่าพระนิเวศของพระเยโไฮวห์รอบกษัตริย์
8. ท่านทั้งหลายจะล้อมกษัตริย์ไว้รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้ແຄาให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกจากและเสด็จเข้า
9. นายทัพนายกองก็ได้กระทำการที่เยโไฮดาบุโกริทติสั่งทุกประการ ต่างกันนำคนของตนที่จะเข้าเเวรแวนสะบานโต พร้อมกับคนที่จะออกเเวรแวนสะบานโตนั้น มาหาเยโไฮดาบุโกริท
10. และบุโกริทก็มอบหอกและโล่ชึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโไฮวห์ อันเป็นของกษัตริย์ดาวิดแก่นายทัพนายกอง
11. และทหารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่ตั้งแต่พระวิหารด้านขวาไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารอยู่รอบกษัตริย์
12. แล้วท่านก็นำโกรสของกษัตริย์อุกมาส่วนมองภูมิให้ และมอบพระโอวาทให้ และเข้าทั่งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ และได้เจิมท่าน และเข้าทั่งหลายก็ตอบมือ พุดว่า ขออักษัตริย์ทรงพระเจริญ
13. เมื่ออาชาลิยาห์ทรงสดับเสียงทหารรักษาพระองค์และเสียงประชาชน พระนางกีเสด็จเข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโไฮวห์
14. และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเดิด กษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มีนายทัพนายกองและพลแตรออยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นก็ร่างเริง และเป่าแตร พระนางอาชาลิยาห์ก็นึกฉลองพระองค์ทรงร้องว่า กบฎ กบฎ
15. แล้วเยโไฮดาบุโกริทก็บัญชา นายทัพนายกองทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพว่า จงคุมพระนางอุกมาระหว่างแทบทหาร ผู้ได้ติดตามพระนางไปก็จะประหารเสียด้วยดาบ เพราะบุโกริทกล่าวว่า อย่าให้พระนางถูกประหารใน

พระนิเวศของพระเยื้อราห์

16. เข้าทั้งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่ม้าเข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น
17. และเยื้อยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างพระเยื้อราห์และกษัตริย์และประชาชนว่า ให้เข้าเป็นประชาชนของพระเยื้อราห์ และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย
18. และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบ้าอัล และพังนิเวศเสีย เข้าทำลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบ้าอัลเสียเป็นชิ้นๆ และได้ประหารชีวิตมัทตานบุโกรหิตของพระบ้าอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา และบุโกรหิตกีรติยามไว้ดูและพระนิเวศของพระเยื้อราห์
19. และท่านได้นำนายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชาของ ทหารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน และเข้าทั้งหลายได้นำกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยื้อราห์ ไปตามทางประตูท่ารักษาพระองค์ไปถึงพระราชวัง และพระองค์เสด็จประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์
20. ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงร่าเริง และบ้านเมืองก็สงบเงียบ และอาชาลิยาห์ทรงถูกประหารด้วยดาบแล้วที่พระราชวัง
21. เมื่อยోอาชาได้เริ่มครอบครองนั้นมีประชาชนmanyเจิดพราชา

บทที่ 12

1. ในปีที่เจดแห่งรัชกาลเยสุ เยโโซอาชได้เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าศิบิยาห์ชาวเบอэр์เชนา
2. และเยโโซอาชทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโซอาห์ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโซอาดาปูโรหิตได้สั่งสอนพระองค์
3. ถึงกระนั้นเขาก็ยังมิได้รื้อปูชนียสถานสูงเอาไป ประชาชนยังคงถวายสักตุณชา และเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงเหล่านั้น
4. เยโโซอาชตรัสกับพวกบูโรหิตว่า เงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโซอาห์ เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจ ที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโซอาห์
5. ให้บูโรหิตรับเงินนั้นจากหมู่คนที่รู้จักกัน ให้เข้าซ้อมพระนิเวศตรงที่ที่เขานั้นว่าต้องการซ้อมแซม
6. แต่เมื่อถึงปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโโซอาชปราภูมิว่า บูโรหิตมิได้ทำการซ้อมแซมพระนิเวศ
7. เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโโซอาชจึงตรัสเรียกเยโซยาดาปูโรหิตและบูโรหิตอื่นๆ และตรัสกับเขาว่า “ในท่านจึงมิได้ซ้อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ้อมแซมพระนิเวศ
8. บูโรหิตจึงตกใจว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขามิได้ต้องทำการซ้อมแซมพระนิเวศ
9. แล้วเยโซยาดาปูโรหิตนำหินมาใบหนึ่ง เจาะรูหนึ่งที่ฝาหินนั้น และตั้งไว้ที่ข้างๆ เท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโซอาห์ และพวกบูโรหิตผู้ที่เฝ้าอยู่ที่ธรณีประดุก์นำเงินทั้งหมดซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโซอาห์ใส่ไว้ในหินนั้น
10. และเมื่อเขานั้นว่ามีเงินในหินมากแล้ว ราชเลขาของกษัตริย์และมหาบูโรหิตมานับเงิน และเอาเงินที่เข้าพบในพระนิเวศของพระเยโซอาห์นั้นใส่ถุงมัดไว้
11. แล้วเขาก็จะมอบเงินที่ซั่งออกแล้วนั้นใส่มือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโซอาห์ แล้วเขาก็จะจ่ายต่อให้แก่ซ่างไม้และซ่างก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโซอาห์
12. และให้แก่ซ่างก่อ แล้วซ่างก่อ กับหินสักดิน ทั้งจ่ายซื้อด้วยไม้ และหินสักดิน ที่ใช้ในการซ้อมแซมพระนิเวศของพระเยโซอาห์ และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ้อมแซมพระนิเวศนั้น
13. แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโซอาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน แต่ไกรตัดไส้ตะเกียง ชาม แต่ หรือภาชนะทองคำใดๆ หรือภาชนะเงิน
14. เพราะเงินนั้นเขาก็แก่คนงานซึ่งทำงานซ้อมพระนิเวศของพระเยโซอาห์
15. และเขามิได้ขอบัญชีจากคนที่เขามอบเงินใส่ในมือให้เขาไปจ่ายแก่คนงาน เพราะว่าเข้าปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ
16. เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บ้า มิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโซอาห์ เงินนั้น

เป็นของบุตรหิต

17. แล้วราวนั้นอาชาเออกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกขึ้นไปสู้รบกับเมืองกัทและยึดเมืองนั้นได้ แต่เมื่ออาชาเออลุ่งพระพักตร์จะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม
18. เยโอาชา กษัตริย์แห่งญูดาห์ทรงนำอาสาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโอาชาพัก และเยโหรับ และอาหัสยาห์บารับนุรุชของพระองค์ กษัตริย์แห่งญูดาห์ถวายไว้นั้น และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่พบในคลังพระนิเวศของพระเยโหร์ และของสำนักพระราชวัง และส่งสิ่งเหล่านี้ไปกำนัลอาชาเออกษัตริย์แห่งซีเรีย แล้วอาชาเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม
19. ส่วนพระราชนิกจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งของพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศาญุดาห์หรือ
20. ข้าราชการของพระองค์ลูกขึ้นกระทำการทรยศและประหารโยอาชเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยังสิลล่า
21. คือโยชาการบุตรชายซึ่งเม้อاث และเยโօชาบادบุตรชายโซเมอร์ ข้าราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเข้าฝังไว้กับบรรบนุรุชของพระองค์ในนครดาวิด และอามาซิยาห์โกรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

บทที่ 13

1. ในปีที่ยังสิบสามแห่งรัชกาลโดยอชาตอรสของอาหสยาห์กษัตริย์แห่งญูดาห์ เยื้ออาหารโดยอรสของเยสุได้เริ่มครอบครองเห็นอิสราเอลในสมามาเรีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตามบัญญัติทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบ้าปด้วย พระองค์หาได้พรางจากสิ่งเหล่านั้นไม่
3. และพระพิธอรของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเข้าหังลายไว้ในเมืองของอาชาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในเมืองเบชาดด์โดยอรสของอาชาเอลเนื่องๆ
4. แล้วเยื้ออาหารได้วิงวนพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการบีบบังคับอิสราเอล คือทึกซัตริย์แห่งซีเรียบีบบังคับเข้าอย่างไร
5. (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่งแก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในเตืน์เข้าอย่างเดิม)
6. ถึงกระนั้นเขา ก็มิได้พรางจากบัญญัติทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนินในบ้านนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสมามาเรียด้วย)
7. เพราะฉะนี้ได้เหลือกองทัพไว้ให้เยื้ออาหารเกินกว่าทหารม้าห้าสิบคน และรถรบสิบคัน และทหารราบทั้งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเข้าหังลายเสีย ทำให้เหมือนละอองเวลาณดูช้า
8. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยื้ออาหาร และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
9. และเยื้ออาหารทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังไว้ในสมามาเรีย และโยอาชโดยอรสของพระองค์ซึ่นกรองแทนพระองค์
10. ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลโดยอชาตกษัตริย์แห่งญูดาห์ เยื้ออาหารโดยอรสเยื้ออาหารได้เริ่มครอบครองเห็นอิสราเอลในสมามาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี
11. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พรางจากบรรดาบานปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนินในบ้านนั้น
12. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังซึ่งพระองค์ทรงสู้รบกับอาณาธิคยาห์กษัตริย์แห่งญูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
13. โยอาชจึงทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเข้าฝังพระศพโยอาชไว้ในสมามาเรียกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
14. เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่ท่านจะต้องสิ้นชีวิต โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จลงไปหาท่าน และกันแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า โอ บิดาของข้า บิดาของข้า ราชรถของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ
15. และเอลีชาทูลพระองค์ว่า ขอทรงເອົາຄັນຫຼຸງແລະລູກຫຼຸງມາ พระองค์จึงทรงເອົາຄັນຫຼຸງແລະລູກຫຼຸງມາ
16. แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอทรงหยิบຫຼຸງ ແລະพระองค์ทรงหยิบມາ ແລະເອົ້າເອົາມືອງຕນວາງບນ

พระหัตถ์ของกษัตริย์

17. และท่านทูลว่า ขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีชาทูลว่า ขอทรงยิง และพระองค์ก็ทรงยิง และท่านทูลว่า ลูกชูนุแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกชูนุแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากชีวิย เพาะพระองค์จะทรงต่อสู้กับคนนี้เรียกที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เข้าสินไป
18. และท่านทูลว่า ขอทรงหยิบลูกชูนุ และพระองค์ทรงหยิบมัน และท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า เอาลูกชูนุตี้พืนดิน และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย
19. แล้วคนแห่งพระเจ้าก็โกรธพระองค์ และทูลว่า พระองค์ควรจะได้ตีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีซึ่งเรีย จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เข้าสินไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีซึ่งเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น
20. และเอลีชาสินชีวิต เขาก็ฟังไว้ ฝ่ายหมู่คนโน้มอับเคยปลันแผ่นดินนั้นในถูแล้ง
21. อัญมาเมื่อเขากำลังส่งศพคนหนึ่งไป ถูเติด เขาเห็นโจรมหุ่นึง เขาร้องโยนศพชายคนนั้นลงไปในอุโมงค์ของเอลีชา พอศพชายคนนั้นลงไปแตะต้องกระดูกของเอลีชา เขาก็คืนชีวิตลูกชูนุยืน
22. ฝ่ายอาชาเออกษัตริย์แห่งซีเรียได้บีบบังคับคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโซอาหาส
23. แต่พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ทรงหันมาทางเข้าพระพันธสัญญาของพระองค์กับอัคราช มิสัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาวรือทอดทิ้งเขามาเสียให้พันพระพักตร์จนบัดนี้
24. เมื่ออาชาเออกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์ เป็นยาดดิอรสาของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์
25. แล้วเยโซอาชิออรสาของเยโซอาหาสได้ยึดบรรดาหัวเมืองจากพระหัตถ์เปาดดับบุตรชายอาชาเออกลับคืนมา เป็นหัวเมืองที่พระองค์ตีไปได้จากพระหัตถ์เยโซอาหาสพระชนกของพระองค์เมื่อทำสังคมกัน โยอาชได้รับชนาประองค์ สามครั้งและได้หัวเมืองอิสราเออกลับคืนมา

1. ในปีสองแห่งรัชกาลโดยอิหรสขอยาโอชาถือเป็นอยาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล amaซิยาห์ อิหรสขอยาโอชาถึริย์แห่งญด้า ได้เริ่มครอบครองนั้น
2. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระราชมายุสิบห้าพระษา และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยโไฮอัดดานชาวเยรูซาเล็ม
3. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่โยอาชราชนบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ
4. แต่ว่าปูชนียสถานสูงนั้นยังมิได้ทรงรื้อเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงเหล่านั้น
5. และอยู่มาเมื่อราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ผู้ที่ปากชัตวิรย์คือพระราชนบิดาของพระองค์เสีย
6. แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของผู้ที่ฆ่านั้น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั้นเอง
7. พระองค์ทรงประหารชีวิตคนเอโดมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขากลือ และยึดเมืองเส-ลาด้วยการสังหารม และเรียกเมืองนั้นว่า โยกเชโลล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้
8. และ amaซิยาห์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปหาเยโไฮอาชิอิหรสขอยาโอชาส์ อิหรสขอยาโอชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า มาเดินขอให้เราเพชญหน้ากัน
9. และเยโไฮอาชิอิหรสขอยาโอชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงส่งข่าวไปยัง amaซิยาห์กษัตริย์แห่งญด้าห์ว่า ดันผักหนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาต้นสนสีดำบนภูเขาเลบานอนว่า 'จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุกตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมา และย่าดันผักหนามลงเสีย
10. จริงอยู่ ท่านได้โใจตีเอโดม และพระทัยของท่านก็ทำให้ท่านพยองขึ้น จงพอยใจในส่ง่รasicของท่านเกิด และอยู่กับบ้าน เพราะใจน่าเจ็บปวดของเรา ให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและญด้าห์ด้วย
11. แต่ amaซิยาห์ทรงฟังไม่ เยโไฮอาชิอิหรสขอยาโอชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป และพระองค์กับ amaซิยาห์กษัตริย์แห่งญด้าห์ ที่เบนเชเมชซึ่งเป็นของญด้าห์
12. และญด้าห์ก็ฟ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน
13. และเยโไฮอาชิอิหรสขอยาโอชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จับ amaซิยาห์กษัตริย์แห่งญด้าห์ อิหรสขอยาโอชาส์ ให้ได้ที่เมืองเบนเชเมช และได้เสด็จมาเยี่ยมเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเยรูซาเล็มลงเสียสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูอิฟราอิมจนถึงประตูมุม
14. และพระองค์ทรงรับทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกัน และพระองค์กลับไปยังสะมาเรีย

15. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของ酵โอาช ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ทั้งยุทธพลังของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสู้รบ กับอาماซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างไร้นั้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
16. และ酵โอาชาทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังไว้ในさまารีเรียกับบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และ酵โอบอัมโกรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์
17. อา마ซิยาห์โกรสของ酵โอาชา กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของ酵โอาชาโกรสของ酵โอาชา หาสักกษัตริย์แห่งอิสราเอล
18. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของอามาซิยาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
19. และเข้าได้ร่วมกันกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยังลาคีช แต่เข้าใช้คันไปตามพระองค์ที่ ลาคีช และประหารชีวิตพระองค์เสียที่นั่น
20. และเขานำพระศพบรรทุกม้ากลับมา และฝังไว้ในเยรูซาเล็มอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด
21. และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาزارิยาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซิยาห์ พระราชนบิดาของพระองค์
22. พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลลัทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่กษัตริย์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
23. ในบีทสิบห้าแห่งรัชกาลอามาซิยาห์โกรสของ酵โอาชา กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโอบอัมโกรสของ酵โอาชา กษัตริย์แห่ง อิสราเอลได้เริ่มครอบครองในさまารีเรย และทรงครอบครองอยู่สิบเอ็ดปี
24. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพระจากนาปทั้งสิ้นของ เยโอบอัมบุตรชายเบบัก ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป
25. พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองยาเมทไกลไปจนถึงทะเลแห่งที่รับ ตามพระวจนะ ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามิททัย ผู้ พยากรณ์ผู้มาจากการก้าวเข้าเพอร์
26. เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นมากขึ้นนัก เพราะไม่มีเครียงอยู่หรือเหลือ ออยู่ และไม่มีผู้ใดช่วยอิสราเอล
27. พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากได้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของ เยโอบอัมโกรสของ酵โอาชา
28. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของ酵โอบอัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังของพระองค์ พระองค์ สู้รบอย่างไร และเรื่องที่พระองค์ทรงตีเอาดามัสกัสและยาเมทคืนแก้อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ ในหนังสือพงศาวدارแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
29. และ酵โอบอัมทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาเรีย โกรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

บทที่ 15

1. ในปีที่ยังสิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาชาริยาห์โ/orสของอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
2. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์ทรงมีประชาชนmany สิบหมู่ฯ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาไม่พระนามว่าเบโคลียาห์ชาวเยรูซาเล็ม
3. พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่อามาซิยาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ
4. ถึงกระนั้นปูชนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเพาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงเหล่านั้น
5. และพระเยโฮวาห์ทรงลงทันทึกษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อรังถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยธาไม่ยอมออกน้ำทิพย์ของอาชาริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศาดูด้วยหรือ
6. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของอาชาริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศาดูด้วยหรือ
7. และอาชาริยาห์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิดและโยธาไม่ยอมออกน้ำทิพย์ของพระองค์ขึ้นกรองแทนพระองค์
8. ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาธิยาห์โ/orสของเยโรโบอัมขึ้นครองเห็นอิสราเอลในさまารีเยหกเดือน
9. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์มิได้ทรงพระจากบานปั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบานปั้ง
10. ชัลลูมบุตรชายยาเบซร่วมกันกบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และพระหารพระองค์เสียและขึ้นครองแทนพระองค์
11. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของเศคาธิยาห์ ดูເຄີດ ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศาดู
12. เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระคำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงรัสแก่เยรูสาห์บุตรชายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่ และเป็นไปอย่างนั้นแหล่
13. ชัลลูมบุตรชายยาเบซได้เริ่มครอบครองในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอุสซียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในさまารีเยหกเดือนเต็ม
14. แล้วเมนาเอมบุตรชายกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทีรชาห์และมายังさまารีเย และท่านก็ล้มชัลลูมบุตรชายยาเบซเสียที่ในさまารีเย และพระหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครองแทนท่าน
15. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของชัลลูม และการร่วมกันคิดกบฎที่ท่านได้กระทำ ดูເຄີດ ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศาดู
16. ในคราวนั้นเมนาเอมเข้าไปลับทิฟสาห์และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทีรชาห์ไป

เพาะเขามิได้เปิดให้แก่ท่าน ท่านจึงโถมตีเมืองนั้น และท่านได้ผ่าห้องหญิงมีครรภ์ในเมืองนั้นเสียทุกคน

17. ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งญูด้าห์ เมนาเอมบุตรชายกาตีได้เริ่มครอบครองเห็นอิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในさまารีสิบปี

18. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพะเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ปราจากบ้านปักทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทลดอรัชสมัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบ้าบ

19. ปลูกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้แผ่นดินนั้น และเมนาเอมได้ถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปูล เพื่อจะให้ปูลช่วยให้พระองค์ยึดพระราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้

20. เมนาเอมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมาจากอิสราเอล คือจากคนมั่งมีทุกคน เงินคนละห้าสิบเชาเซล เพื่อถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และมิได้ทรงยับยั้งอยู่ในแผ่นดินนั้น

21. ส่วนพระราชกิจ nokann ของเมนาเอม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ปะเตหะอิสราเอลหรือ

22. และเมนาเอมก่อหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปศาหิยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

23. ในปีที่ห้าสิบแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งญูด้าห์ เปศาหิยาห์โอรสของเมนาเอมได้เริ่มครอบครองเห็นอิสราเอลในさまารี และพระองค์ทรงครอบครองสองปี

24. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพะเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงปราจากบ้านปักทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบ้าบ

25. แต่เปศาห์บุตรชายเรมาลิยาห์ แม่ทัพของพระองค์ ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในさまารี ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอารโกราฟและอาร์เซอห์ และมีคนกิเลาดาห์สิบคนร่วมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครองแทนพระองค์

26. ส่วนพระราชกิจ nokann ของเปศาหิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเกิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ปะเตหะอิสราเอล

27. ในปีที่ห้าสิบสองแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งญูด้าห์ เปศาห์บุตรชายเรมาลิยาห์ได้เริ่มครอบครองเห็นอิสราเอลในさまารี และทรงครอบครองยี่สิบปี

28. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพะเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงปราจากบ้านปักทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบ้าบ

29. ในรัชกาลของเปศาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลัทปีเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกมาและยึดเมืองอิโโน อาเบลเบธมอาคาห์ ยานอาห์ คาดีช อาโซร์ กิเลาดาห์ กิลลิ แผ่นดินนพทาลีทั้งหมด และ瓜ดต้อนประชาชนเป็นเชลยไปยังอัสซีเรีย

30. แล้วโยเซียนบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปศาห์บุตรชายเรมาลิยาห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยรามโอรสของอุสซียาห์

31. ส่วนพระราชกิจ nokann ของเปศาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเกิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร

แห่งกษัตริย์ประเทศไทย

32. ในปีที่สองแห่งรัชกาลเป้าห์บุตรชายเรมาลิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยธามโกรสของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
33. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีประชาชนmany ที่สิบห้าพระชนม์ และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยรูซาบุตรสาวของศาడอก
34. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อุสซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ
35. ถึงกระนั้นปูชนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงนั้น พระองค์ทรงสร้างประดุบันของพระนิเวศแห่งพระเย霍瓦ห์
36. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของโยธาม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศไทยหรือ
37. ในการครั้งนั้นพระเย霍瓦ห์ได้ทรงใช้เรือนกษัตริย์แห่งซีเรีย และเป้าห์บุตรชายเรมาลิยาห์ให้มานสักกับยูดาห์
38. โยธามได้ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหัสโกรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทน

1. ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเป้าห์บุตรชายเรมาลิยาห์ อาหัสโซรของโยธรรมกษัตริย์แห่งญูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
2. อาหสมีพระชนมายุยิสิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบ
หกปี และพระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังดาวิด
บรรพนิรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ
3. แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอลของพระองค์ให้ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชนชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าประชาชนอิสราเอล
4. และพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนบูชานิยสถานสูง และในเนินสูง และได้ตั้นไม้สีเขียวทุกดัน
5. แล้วเรชีนกษัตริย์แห่งซีเรียและเป้าห์บุตรชายเรมาลิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยกขึ้นมาทรงครามกับกรุง
เยรูซาเล็ม และกษัตริย์ทั้งสองได้ล้อมอาหัสไว้ แต่ทรงเอาชัยชนะยังไม่ได้
6. คราวนั้นเรชีนกษัตริย์แห่งซีเรียได้เข้ายึดเมืองเอลัทคืนให้ซีเรีย และทรงขับไล่พวกลิวเสียจากเอลัท และคนซีเรีย^{มาที่เอลัท และอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้}
7. อาหสจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปยังทิกลัทปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของท่าน และเป็นบุตรของ
ท่าน ขอเชิญขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งลูกขึ้น
ต่อสู้ข้าพเจ้า
8. อาหสทรงนำอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง และส่งเป็น
ของกำนัลถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
9. กษัตริย์แห่งอัสซีเรียกีทรงฟังพระองค์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียกีทรงยกทัพขึ้นไปยังดามัสกัสและยึดได้ จับประชาชน
เมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองคีร์ และทรงประหารเรชีนเสีย
10. เมื่อกษัตริย์อาหสเสด็จไปดามัสกัสเพื่อพบกับทิกลัทปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียกีทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส^{และกษัตริย์อาหสทรงส่งหุ่นแท่นบูชาไปยังอุริยาห์บุปโหรทิตพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง}
11. และอุริยาห์บุปโหรทิตกีได้สร้างแท่นบูชานั้นตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาหสได้ส่งมาจากดามัสกัส อุริยา
ห์บุปโหรทิตจึงได้สร้างแท่นบูชานั้นก่อนที่กษัตริย์อาหสเสด็จจากดามัสกัสมาถึง
12. และเมื่อกษัตริย์เสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตริย์กีทรงเห็นแท่นบูชา แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาเสด็จ
ขึ้นถวายบนนั้น
13. และทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และธัญญบูชาของพระองค์ และทรงเทเครื่องดื่มบูชาของพระองค์ และ
ทรงพรอมเลือดเครื่องสันติบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น
14. และพระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาท่องสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ จาก
สถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งไว้ทางด้านหนีอแห่งแท่นบูชานั้น
15. และกษัตริย์อาหสทรงบัญชาภกับอุริยาห์บุปโหรทิตว่า บันแท่นใหญ่นี้ท่านจะเผาเครื่องเผาบูชาตอนเข้าและธัญญบูชา
ตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องธัญญบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดา

ประชาชนแห่งแผ่นดิน และรัฐภูมิชาของเข้าทั้งหลาย และเครื่องดื่มน้ำชาของเข้าทั้งหลาย และจงพรเมื่อตั้งหมดของเครื่องเผาน้ำบนนั้น และเลือดทั้งหมดของเครื่องสัตว์น้ำ แต่แท่นน้ำชาทองสัมฤทธิ์ให้เป็นที่ที่ข้าจะทูลกามพระเจ้า

16. อุริยาห์ปูโรติตได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหัศ
17. และกษัตริย์อาหัศทรงตัดแพงแท่นน้ำออก และทรงยกขันออกไปจากแท่นเสีย และพระองค์ทรงเอาขันสำคัญมาเสียจากวัวทองสัมฤทธิ์ที่ร่องอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก้อนหิน
18. และศาลาวันสะนาโடซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโซวาห์ชั้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสีย เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
19. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของอาหัศ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศญุดายหรือ
20. และอาหัศทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิดและเชซคียาห์โกรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

1. ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลอาทิตย์ตุลย์แห่งยุคชาห์ โโซเซยานุตรชาญเลอชาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงละมุนไทร์ เมืองใหม่ที่อยู่ทางใต้ของอาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั่วๆไปที่มักจะมีอาณาเขตที่กว้างขวาง แต่กษัตริย์โโซเซยานุตรชาญเลอชาห์ได้เริ่มครอบครองเมืองใหม่ที่อยู่ทางใต้ของอาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั่วๆไปที่มักจะมีอาณาเขตที่กว้างขวาง
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ช่วยรักษาอาณาเขตให้คงอยู่ได้ด้วยการสร้างกำแพงและหอรบต่างๆ ที่สามารถป้องกันภัยจากศัตรูได้ดี ทำให้อาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ยังคงอยู่ได้ยาวนาน
3. แซลมอนเนเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมาบุกอาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ แต่กษัตริย์โโซเซยานุตรชาญเลอชาห์ได้ใช้กลยุทธ์ในการต่อสู้ที่ดีเยี่ยม ทำให้สามารถรบชนะและไล่กองทัพของแซลมอนเนเสอร์กลับไป
4. แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรายในอาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ ทำให้ต้องเสียชีวิตในที่นั้น แต่กษัตริย์โโซเซยานุตรชาญเลอชาห์ได้ใช้กลยุทธ์ในการต่อสู้ที่ดีเยี่ยม ทำให้สามารถรบชนะและไล่กองทัพของแซลมอนเนเสอร์กลับไป
5. แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดินและมายังอาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ แต่กษัตริย์โโซเซยานุตรชาญเลอชาห์ได้ใช้กลยุทธ์ในการต่อสู้ที่ดีเยี่ยม ทำให้สามารถรบชนะและไล่กองทัพของแซลมอนเนเสอร์กลับไป
6. ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลโโซเซยานุตรชาญเลอชาห์ ได้ทรงนำอาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ไปยังอาณาเขตของอาณาจักรอียิปต์ ทำให้อาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ยังคงอยู่ได้ยาวนาน
7. ที่เป็นอย่างนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำการปฏ่อต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงนำเข้าสู่อาณาเขตของอาณาจักรอียิปต์ ทำให้อาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ยังคงอยู่ได้ยาวนาน
8. และได้ดำเนินตามกฎหมายของอาณาจักรอียิปต์แห่งราชวงศ์ตุลย์ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญญัติไว้ในหนังสือประมวลกฎหมายอาณาจักรอียิปต์ ทำให้อาณาเขตของราชวงศ์ตุลย์ยังคงอยู่ได้ยาวนาน
9. และประชาชนอิสราเอลได้กระทำการปฏ่อต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของตนอย่างลับๆ เขาได้สร้างปูชนียสถานสูงทั่วบ้านทั่วเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่ที่มีหอคอยเหตุ กระถั่งถังเมืองที่มีป้อม
10. เขายังได้ตั้งเสนาศักดิ์สิทธิ์และเสารูปเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ตั้งไม้เขียวทุกต้น
11. ณ ที่นั่นเขาได้เผาเครื่องหอบนปูชนียสถานสูงทั้งหมดนั้น ตามอย่างประเพณีซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกำหนดไว้ เสียต่อหน้าเขาทั่วโลก และเขาทั่วโลกได้กระทำการปฏ่อต่อพระยาห์เวห์ทรงพระพิรุณ
12. และเขาทั่วโลกประนีบตีรูปเคารพ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า เจ้าย่ากระทำการอย่างนี้
13. พระยาห์เวห์ยังทรงตักเตือนอิสราเอลและยุคชาห์โดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้ทำนายทุกคนว่า จงหันกลับจากทางชั่วๆไปทั้งหลายของเจ้า และรักษาบัญญัติของเรางามากๆ ตามราชบัญญัติทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้สั่งมายังเจ้าโดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา
14. เขายังได้ฟังแต่ทำให้หัวใจของตนแจ้ง ดังคำของบรรพบุรุษของเขายังคงเป็นเช่นเดิม ผู้ซึ่งมีได้เชื่อถือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาก็
15. เขายกหัวใจทั้งหมดที่อยู่ในอกของตนขึ้น ดังคำของบรรพบุรุษของเขายังคงเป็นเช่นเดิม ผู้ซึ่งมีได้เชื่อถือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาก็

16. และเข้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเย毫不犹豫ที่พระเจ้าของตน และได้หล่อรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเข้าได้สร้างเสารูปเคารพ และมัสการบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระบาทอัล
17. และเข้าทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหฤทัยของเข้าให้ลุยไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อกරะกำความชั่ว ráy ในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫 ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ่วโกรธ
18. เพราะฉะนั้นพระเย毫不犹豫ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้เข้าออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากตระกูลญาด้าท์เท่านั้น
19. ยุคชาห์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเข้าด้วย แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่งอิสราเอลทำขึ้นมา
20. และพระเย毫不犹豫ทรงปฏิเสธไม่รับเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอล และได้ให้เข้าทั้งหลายทุกชีวิ และทรงมองเข้าไว้ในมือของผู้ปล้น จนกว่าพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงเข้าเสียจากสายพระเนตรของพระองค์
21. เพราะพระองค์ทรงนึกอิสราเอลจากการช่วงศ์ของดาวิด และเข้าได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทให้เป็นกษัตริย์ และเยโรโบอัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตามพระเย毫不犹豫 และกระทำให้เข้าทำบาปอย่างใหญ่หลวง
22. ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในความบากทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ เข้าทั้งหลายไม่พรากจากบากเหล่านั้นเลย
23. จนพระเย毫不犹豫ทรงให้อิสราเอลออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลจึงถูกกดดันไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของตนยังประเทศอัสซีเรียจนทุกวันนี้
24. และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำประชาชนมาบานิโลน คุราห์ อิฟวาห์ สามัค พารา瓦อิม และบรรจุเข้าไว้ในหัวเมืองสามารถแทนประชาชนอิสราเอล เข้าทั้งหลายก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สามารถ เนื่องจากในหัวเมืองของประเทศนั้น
25. และตั้งแต่ต้นที่เขามาอาศัยอยู่ที่นั่น เขามิได้ยำเกรงพระเย毫不犹豫 จะนั้นพระเย毫不犹豫จึงทรงใช้สิงโตมาท่ามกลางเขา ซึ่งได้มาเสียบ้ม้ำ
26. เพราะฉะนั้นมีผู้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ประชาชนติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาเขาไปให้อยู่ในหัวเมืองสามารถ เนื่องไม่รู้ลักษณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น จะนั้นพระองค์จึงส่งสิงโตมาท่ามกลางเขา และดูเดิด สิงโตนั้นได้มาเสีย เพระเข้าไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น
27. แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า จงส่งบุหริหิตสักคนหนึ่งไปที่นั้นจากบรรดาที่เจ้ากดดันมา จงให้เข้าไปอยู่ที่นั่น และให้ส่งสอนพระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น
28. จะนั้นบุหริหิตผู้หนึ่งในบรรดาซึ่งเขากดดันมาจากสามารถเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่เบธเล헴และส่งสอนเข้าทั้งหลายว่า เขาจะต้องยำเกรงพระเย毫不犹豫อย่างไร
29. แต่ว่าทุกๆ ประชาชนติยังสร้างรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในนิเวศแห่งปุชนียสถานสูงซึ่งชาวสามารถเรียได้สร้างไว้ทุกๆ ประชาชนติในหัวเมืองที่เขากดดัน
30. ชาวบานิโลนสร้างพระสุคติเบโนท ชาวคุทสร้างพระเนอร์กัล ชาวสามัคสร้างพระอาชิมา
31. และชาวอิฟวาห์สร้างพระนิบพัสดและพระทารก และชาวเสพาราอิมเผาลูกของตนในไฟถวายพระอัตต์รัมเม

เลคและพระอานันมเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเสพาราโวim

32. เข้าทั้งหลายเกรงกลัวพระเยโซวาห์ด้วย และได้กำหนดประชานจากท่ามกลางเขาให้เป็นปุโรหิตของปูชนียสถานสูงนั้น ซึ่งถวายสัตวบุชาสำหรับพวกราในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงเหล่านั้น
33. เขามีเงินเดือนก็จะนำเงินเดือนมาเสียนั้น
34. ทุกวันนี้เขาก็กระทำการอย่างเดิม เข้าทั้งหลายไม่ยอมเกรงพระเยโซวาห์ และเข้าทั้งหลายไม่กระทำการตามกฎหมายหรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ซึ่งพระเยโซวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล
35. ซึ่งพระเยโซวาห์ทรงกระทำการพันธสัญญา กับเข้าทั้งหลายและบัญชาแก่เขาว่า เจ้าย่ามเกรงพระอื่นๆ หรือรับนัมสการพระนั้น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบุชาแก่พระนั้น
36. แต่เจ้าจะยำเกรงพระเยโซวาห์ ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้นออกมายังแผ่นดินอิสราเอล ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก เจ้าจะโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจะถวายสัตวบุชาต่อพระองค์
37. และกฎหมาย และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรง Jarvis ให้แก่เจ้า เข้าทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำการเสมอ เจ้าย่ามเกรงพระอื่นเลย
38. เข้าทั้งหลายอย่าลืมพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ามเกรงพระอื่นเลย
39. แต่เจ้าทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโซวาห์พระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้พ้นมือศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า
40. ถึงอย่างนั้นเข้าทั้งหลายก็มิได้ฟัง แต่เขายังกระทำการอย่างเดิมของเข้า
41. ประชานิตเหล่านี้จึงเกรงกลัวพระเยโซวาห์ และปรนนิบัติรูปเคารพสลักของเข้าด้วย ลูกของเขาก็เช่นเดียวกัน หลานของเขาก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเข้าทำอย่างไร เขาก็กระทำการอย่างนั้นจนทุกวันนี้

1. ออยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลไฮเซยานบุตรชายเอลาร์กษัตريย์แห่งอิสราเอล เอเชคียาห์ไฮอรสของอาหัสกษัตريย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
2. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาบีบุตรสาวของเศคาเรียห์
3. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ
4. พระองค์ทรงรื้อปูชนียสถานสูงทึ่งไป และทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย และพระองค์ทรงทบวงทองสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่ในนั้นจนถึงวันเหล่านั้น เขาเรียกนั้นว่าเหนุชทาน
5. พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดาภัตติริย์แห่งยูดาห์ต่อจากพระองค์มาหรือในบรรดาผู้อยู่ก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์
6. เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แน่น พระองค์มิได้ทรงพรางจากการติดตามพระองค์เลย แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
7. และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงอุกไปยังที่ได้ พระองค์ก็ทรงกระทำการทำความสำเร็จที่นั้น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อภัตติริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติท่าน
8. พระองค์ทรงโجمตีคนพิลิสเดียไกลไปจนถึงเมืองกาชาและดินแดนเมืองนั้น ตั้งแต่ที่มีหอดอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม
9. และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาลภัตติริย์ไฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลไฮเซยานบุตรชายเอลาร์กษัตريย์แห่งอิสราเอล แซลมานเนเสอร์กษัตติริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาบนสะมาเรียและล้อมเมืองไว้
10. และเมื่อสิ้นสามปีเขาก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีที่หกแห่งรัชกาลไฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลไฮเซยานกษัตติริย์แห่งอิสราเอล สามารถเรียกถูกยึดไป
11. กษัตติริย์แห่งอัสซีเรียได้กดเจ้าคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ไปไว้ที่ฮาลาห์ และขังแม่น้ำอาบูร์แม่น้ำเมืองโกชา และในหัวเมืองของคนมีเดีย
12. เพราะว่าเข้าทั้งหลายมิได้เชือฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเย霍瓦ห์ได้บัญชาไว้ และเข้าทั้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำตาม
13. ในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลภัตติริย์ไฮเซคียาห์ เช่นนาเเคริบกษัตติริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสู้บรรดาคนที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้
14. และไฮเซคียาห์กษัตติริย์แห่งยูดาห์ทรงใช้ให้ไปทูลกษัตติริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคีชาว่า ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอถอนทพไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอมทั้งสิ้น และกษัตติริย์แห่งอัสซีเรียได้เรียกร้องเอาเงินสามร้อยตันเต็ม และทองคำสามสิบตันเต็ม จากไฮเซคียาห์กษัตติริย์แห่งยูดาห์

15. และເອົ້າເຊື່ອຍໍາທີ່ໄດ້ມອບເຈິນທັງໝາຍດີ່ນີ້ມີຢູ່ໃນພະນິເວສຂອງພຣະເຍໂຮວ່າ໌ ແລະໃນຄົງສຳນັກພຣະຮາຊວັງ

16. ໃນຮັ້ງນັ້ນເອົ້າເຊື່ອຍໍາທີ່ທຽບລອກທອງຄໍາຈາກປະຕູທັງໝາຍຂອງພຣະວິຫາຮແໜ່ງພຣະເຍໂຮວ່າ໌ ແລະຈາກເສົາປະຕູທີ່ເອົ້າເຊື່ອຍໍາທີ່ກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງຢູ່ດາທີ່ທຽບບຸຫອງຄໍາໄວ້ ແລະທຽບມອບໃຫ້ແກ່ກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງອັສື້ເວີຍ

17. ແລະກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງອັສື້ເວີຍໄດ້ຮັບສິ່ງໃຫ້ທາຮານ ຮັບສາຮີສແລ້ວຮັບຈາເຄີ່ມປົກກັບກອງທັພໃຫ້ຢູ່ຈາກເມືອງລາດີ້ຈຶ່ງ
ກຽງເຢູ່ຈາເລີ່ມເຂົ້າແໜ້ກັບຕົວຢີ້ເອົ້າເຊື່ອຍໍາທີ່ ເຂົ້າກີ່ນີ້ໄປຢັ້ງກຽງເຢູ່ຈາເລີ່ມ ເມື່ອເຂົ້າຂຶ້ນມາເຂົ້າກີ່ມາຍື່ນອູ່ທາງຮາງຮະບາຍ
ນ້ຳສະບັນ ທີ່ອູ່ທີ່ຄືນນລານຫັກຟອກ

18. ແລະເມື່ອເຂົ້າເວີຍກາກັບຕົວຢີ້ແລ້ວ ເອລີ້າຄົມບຸຕຣ່າຍອີລີ້ຄື່ອຍໍາທີ່ ຜູ້ບໍ່ຈາກກາຣາຈສຳນັກ ພັນຍາກົມເຫັນວ່າ ພັນຍາ
ແລະໂຍອາຫຼຸດຮ່າຍຂອງອາສາຟເຈົ້າກົມສາຣບຣານ ກົມອົກໄປຫາພວກເຂາ

19. ແລະຮັບຈາເຄີ່ມປົກກັບເຂົ້າວ່າ ຈົງຖຸລເອົ້າເຊື່ອຍໍາທີ່ວ່າ 'ພຣະມາກັບຕົວຢີ້ ອື່ອກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງອັສື້ເວີຍ ດວັດັນນີ້ວ່າ ທ່ານວາງໃຈ
ໃນອະໄຮ

20. ທ່ານຄືດວ່າ (ແຕ່ເປັນເພີ່ງແຕ່ຄໍ້ອຍຄໍາໄວ້ສາຮະ) ເຮົາມີຢູ່ທະສາສຕ່ວົລະແສນຍານຸກາພ ທີ່ວົງ ເຊິ່ງວິທີ່ທ່ານວາງໃຈໃນໂຄຣ
ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ກົບງົງຕ່ອງເຮົາ

21. ອູ້ເດີດ ເຊິ່ງວິທີ່ທ່ານວາງໃຈໃນໄນ້ເທົ່າອ້ອ້າ ຄື່ອອີຝີປົກ ອີ່ຈະຕຳມື່ອຂອງຄົນໄດ້ຈີ່ໃຫ້ໄນ້ເທົ່ານັ້ນຍັນ ພາໂຮ່າກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງ
ອີຝີປົກເປັນເໜັນນັ້ນຕ່ອງທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈໃນເຂາ

22. ແຕ່ຄ້າທ່ານທັງໝາຍຈະບອກເຮົາວ່າ ເຮົາວາງໃຈໃນພຣະເຍໂຮວ່າ໌ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ກົບປຸ່ນຍື່ຍສັນສົງແລະແທ່ນບູ້ຈາຂອງ
ພຣະອົງຄົນນີ້ໃໝ່ຫຼືທີ່ເອົ້າເຊື່ອຍໍາຫຼືກົງເສີຍແລ້ວ ພລາງກລ່າວແກ່ຢູ່ດາທີ່ແລະເຢູ່ຈາເລີ່ມວ່າ ທ່ານທັງໝາຍຈະນັມສາກົນທີ່ໜ້າ
ແທ່ນບູ້ຈານີ້ໃນເຢູ່ຈາເລີ່ມເດີດ

23. ບັດນີ້ ມາເດີດ ມາທຳສັນຍົກກັບກົບຕົວຢີ້ແໜ່ງອັສື້ເວີຍນາຍຂອງ້ອ້າ ເຮົາຈະໃຫ້ມ້າສອງພັນຕົວແກ່ເຈົ້າ ຄໍາຝ່າຍເຈົ້າຫາຄົນທີ່
ຂີ່ມ້າແລ່ນັ້ນໄດ້

24. ແລ້ວຍ່າງນັ້ນເຈົ້າຈະຂັບໄລ່ນາຍກົມແຕ່ເພີ່ງຄົນເດີຍວາໃໝ່ນຸ້ມ້າຮາຈກາຮຸ້ນ້ອຍທີ່ສຸດຂອງນາຍຂອງເຮົາຍ່າງໄວ່ໄດ້ ແຕ່ເຈົ້າ
ຍັງວາງໃຈພື້ນອີຝີປົກເພື່ອຮຽນແລະເພື່ອພລມ້າ

25. ຍິ່ງກວ້ານັ້ນອີກທີ່ເຮົາມາຕ່ອສູ່ສັນສົງທີ່ເປົ້າເພື່ອທຳລາຍເສີຍ ກີ່ນັ້ນມາໂດຍປຣາຈາກພຣະເຍໂຮວ່າ໌ຫຼື ພຣະເຍໂຮວ່າ໌ດັວັນ
ຂ້າວ່າ ຈົງຂຶ້ນໄປຕ່ອສູ້ກັບແຜ່ນດີນີ້ແລະທຳລາຍເສີຍ'

26. ແລ້ວເອລີ້າຄົມບຸຕຣ່າຍອີລີ້ຄື່ອຍໍາທີ່ແລະເບັນນາຫຼືແລະໂຍອາຫຼຸດ ເຮົານຮັບຈາເຄີ່ມປົກທີ່ວ່າ ຂອທີ່ເຄອະ ພົດກັບຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງທ່ານ
ເປັນກາຫາອາຮັມເດີດ ເພຣະເຮົາເຂົ້າໃຈກາຫານີ້ ຂອຍ່າພົດກັບເຮົາເປັນກາຫາອີບຮູ່ໃໝ່ປຣະຫຼັກຜູ້ອູ່ບຸນກຳແພັນນັ້ນໄດ້ຍືນ
ເລຍ

27. ແຕ່ຮັບຈາເຄີ່ມປົກກັບເຂົ້າທັງໝາຍວ່າ ນາຍຂອງ້ອ້າໃຫ້ເຮົາມາພົດຄໍ້ອຍຄໍາເຫັນໄໝແກ່ນາຍຂອງເຈົ້າແລະແກ່ເຈົ້າ ແລະໄໝໄໝໃຫ້
ພົດກັບຄົນທີ່ນັ້ນອູ່ບຸນກຳແພັນ ຜູ້ທີ່ຈະຕ້ອງກິນຂີ້ແລະກິນເຢີວຂອງເຂາພັນຍາກົມເຫັນວ່າ ຖ້າມີຫຼັກສົ່ງໃຫ້

28. ແລ້ວຮັບຈາເຄີ່ມປົກກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງອັສື້ເວີຍ ເຊິ່ງນັ້ນວ່າ 'ອົບປະກົດໃຫ້ເອົ້າເຊື່ອຍໍາທີ່ລວງເຈົ້າ ເພຣະເຍໂຮວ່າ໌ໄໝສາມາດຮັບໃຫ້ຈະຫຼັງຈາກພຣະທັດຕົ້ນຂອງພຣະອົງ
ຄົນ' ແລ້ວຮັບຈາເຄີ່ມປົກກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງອັສື້ເວີຍ

29. ກັບຕົວຢີ້ຕົວດັ່ງນີ້ວ່າ 'ອົບປະກົດໃຫ້ເອົ້າເຊື່ອຍໍາທີ່ລວງເຈົ້າ ເພຣະເຍໂຮວ່າ໌ໄໝສາມາດຮັບໃຫ້ຈະຫຼັງຈາກພຣະທັດຕົ້ນຂອງພຣະອົງ
ຄົນ' ແລ້ວຮັບຈາເຄີ່ມປົກກັບຕົວຢີ້ແໜ່ງອັສື້ເວີຍ

30. อย่าให้เชเชคีียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยื้อราห์โดยกล่าวว่า พระเยื้อราห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแหน่ และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย'
31. อย่าฟังเชเชคีียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตราชดังนี้ว่า 'จงทำสัญญาไม่รีกับเราด้วยของกำนัล และอุกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเตาอุ่นของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะตีม่านจากที่ขังนำของตน
32. จนเราจะманาเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำอุ่น เป็นแผ่นดินที่มีขนมปังและสวนอุ่น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเชเชคีียาห์เมื่อเขานำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า พระเยื้อราห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น
33. มีพระแห่งประชาชนต้องคิดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้หรือ
34. พระของเมืองสามัคและเมืองอารปัดอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสพาราความ เขนาและอิฟวาห์อยู่ที่ไหน เข้าได้ช่วย sama reiy ให้พ้นจากมือของเราหรือ
35. พระองค์ได้ในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศไทยเหล่านี้ได้ช่วยประเทศไทยของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยื้อราห์จะทรงช่วยเบรูชาเลิมให้พ้นจากมือของเราหรือ'
36. แต่ประชาชนนั่งไม่ตوبเข้าสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า อย่าตوبเขาเลย
37. แล้วเอลี่ยาคิมบุตรชายอิลคีียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และชนนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเชเชคีียาห์ด้วยเสื้อผ้า洁ิกขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับชาเด็ห์

1. อญญาเมื่อกษัตริย์เอเชคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงจีกกลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2. และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และพากปูโรหิตใหญ่ คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอาโมส
3. เข้าทั้งหลายเรียนท่านว่า เอเชคียาห์ตรัสดังนี้ว่า 'วันนี้เป็นวันทุกนี้ใจ วันถูกติดেยนและหมิ่นประมาท เด็กกิถึง กำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด
4. ชารอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับบรรดาถ้อยคำของรับชาเดห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนนายของเข้า ได้สั่งมาให้เย็บพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงนำบถ้อยคำชี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้'
5. ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เอเชคียาห์มาถึงอิสยาห์
6. อิสยาห์ก็บอกเข้าทั้งหลายว่า จงทูลนายของท่านเดิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'อย่ากลัวเพราถ้อยคำที่เจ้า ได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหมายข้อต่อเรา'
7. ดูเถิด เราจะบรรจุจิตใจอย่างหนึ่งในเข้า เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเข้า และเราจะให้เข้า ล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเข้าเอง'
8. รับชาเดห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียสู้รบเมืองลิบนาห์ เพราเราได้ยินว่าพระองค์ออกจากลัคชแล้ว
9. และเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องที่รหำคาห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า ดูเถิด เข้าได้ยกอภิมาสู้รบกับพระองค์แล้ว พระองค์จึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเอเชคียาห์ทูลว่า
10. เจ้าจงพูดกับเอเชคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของท่านชี้ท่านวางใจนั้นลงท่านว่า เยรูชาเล็ม จะมิได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย'
11. ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากรษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่าง สิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ
12. บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเข้าให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเรามาได้ทำลาย คือโภชนา หาราน เรเชฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเกลอัสสาร์
13. กษัตริย์ของรามัท กษัตริย์ของอารปัด กษัตริย์ของเมืองเสฟาราวอים เสนาและอิฟราห์อยู่ที่ไหน'
14. เอเชคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเอเชคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลื่จดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพากเครูบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

16. ข้าแต่พระเยอโวห์ ขอทรงเจี้ยพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยอโวห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับถ้อยคำของเซนนาเครอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มายัยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
17. ข้าแต่พระเยอโวห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชนติดทั้งหลายและแผ่นดินของประชาชนติดนั้นร้างเปล่า
18. และได้เหวี่ยงพระของประชาชนติดนั้นเข้าไฟ เพราะเขามิใช่พระ เป็นแต่ผลงานของมีอมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาก็ถูกทำลายเสีย
19. จะนับดังนี้ ข้าแต่พระเยอโวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเมือของเข้า เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยอโวห์พระเจ้าแต่พระองค์เดียว
20. แล้วอิสยาห์บุตรชายอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าເ夷ເຊີຍາຫຼຸລວ່າ ພຣະເຍົວທີ່ພຣະເຍົວແຫ່ງອິສຣາເລັດຮັສດັ່ງນີ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຢືນຄຳອົບຮູານຂອງເຈົ້າເຮື່ອງເຊັນນາເຄອຣີບກັບຕະຫຼາມແຫ່ງອັສີ້ເຣີຍແລ້ວ
21. ຕ່ອໄປນີ້ເປັນພຣະຈະທີ່ພຣະເຍົວທີ່ຮັສເກີຍກັບທ່ານນັ້ນວ່າ ‘ຮົດພຣະມຈາຣີແຫ່ງສີໂຍນດູໝືນເຈົ້າ ແລ້ວເຮົາເຍັນເຍັ້ນເຈົ້າ ຮົດແຫ່ງເຢູ້ໜາເລີມສິ່ນຕີຣະສະໄສເຈົ້າ
22. ເຈົ້າເຍັຍແລະກ່າວຫຍາບໜ້າຕ່ອຜູ້ໃດ ເຈົ້ານີ້ເສີຍຂອງເຈົ້າຕ່ອຜູ້ໃດ ແລ້ວເປັນຕາຂອງເຈົ້າອ່າຍເຍ່ອຫຍຶ່ງຕ່ອຜູ້ໃດ ຕ່ອອົງກົງປຣີສຸກົມແຫ່ງອິສຣາເລັດນະໜີ
23. ເຈົ້າໄດ້ເຍັຍອົງກົງປຣີຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຜູ້ສື່ອສາຣຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າໄດ້ວ່າ ດ້ວຍຮຽບເປັນອັນມາກຂອງข້າ ข້າໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ສູງຂອງກູ່ເຂົາ ຄົງທີ່ໄກລສຸດຂອງເລັບານອນ ຂ້າຈະໂຄ່ນຕັ້ນສັນສຶກົດທີ່ສູງທີ່ສຸດຂອງມັນລັງ ທັ້ງຕັ້ນສັນສາມໄປທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງມັນ ຂ້າຈະເຂົ້າໄປໃນທີ່ພຳນັກໃນຫຍາແດນຂອງມັນ ແລ້ວທີ່ປ່າໄມ້ແຫ່ງຄາຣມລ
24. ຂ້າຫຼຸດບ່ອລະດືມນັ້ນຕ່າງດ້ວຍ ຂ້າເອົາຝ່າເທົ່າຂອງຂ້າກວາດຮານ້າທັງສິນຂອງສຖານທີ່ທີ່ກູ່ລ້ອມໂຈມຕີໃຫ້ແໜ່ງໄປ
25. ເຈົ້າໄມ້ໄດ້ຢືນຫວີ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຈັດໄວ້ນານແລ້ວ ເຮົາໄດ້ກະແຜນງານໄວ້ແຕ່ຕື່ກຳດຳບຽບຮົມ ບັດນີ້ເຮົາໄທ້ເປັນໄປແລ້ວ ອື່ນເຈົ້າຈະກຳເນົາມື່ນປົມໄຫ້ພັງລົງໄຫ້ເປັນກອງສິ່ງສລັກທັກພັງ
26. ສ່ວນຫ່າວເມື່ອນນັ້ນມີຄຳນາຈັນໜ້ອຍ ເຂົາສະດຸ້ງກລັວແລະອັບອາຍ ເຂົາເໜືອນຫຼັ້າທີ່ຖຸງນາ ແລະເໜືອນຫຼັ້າອ່ອນ ເໜືອນຫຼັ້າທີ່ບໍ່ນຍອດຫລັງຄາເວືອນ ເໜືອນຫຼັ້າເກົ່ຽມໄປກ່ອນທີ່ມັນຈະອົກມອຍ່າງນັ້ນ
27. ແຕ່ເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກການທີ່ເຈົ້ານັ້ນລົງກັບກາຮອກໄປແລະເຂົ້າມາຂອງເຈົ້າ ແລະກາຮົ້ວຍກວາດຂອງເຈົ້າຕ່ອງເຮົາ
28. ເພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮົ້ວຍກວາດຕ່ອງເຮົາ ແລະຄວາມຈອງໂຮງຂອງເຈົ້າໄດ້ມາເຂົ້າຫຼູຂອງເຮົາ ຂະນັ້ນເຮົາຈະເອາຂອງເຮົາເກີຍວົງມູກເຈົ້າ ແລະບັງເທິຍຂອງເຮົາໄສ່ຮົມຟີປາກເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະຫັນເຈົ້າກັບລັບໄປຕາມທາງໜີ່ເຈົ້ານັ້ນ
29. ແລະນີ້ຈະເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ເຈົ້າ ຄືອປິນເຈົ້າຈະກິນສິ່ງທີ່ກົງເຂົ້ນເອງ ແລະໃນປີ່ສອງສິ່ງທີ່ຝລິຈາກເດີມ ແລ້ວໃນປີ່ສາມຈົງຫວ່ານແລະເກີຍວົງ ແລະປຸລູກສວນອຸ່ນແລະກິນພລຂອງມັນ
30. ສ່ວນທີ່ອົດແລະເຫຼືອແໜ່ງວ່າຕ່ວານຂອງຍຸດາຫຼົງຈະຫຍັງຮາກລົງໄປ ແລະເກີດພລ້ື້ນບົນ
31. ເພຣະວ່າສ່ວນຄນທີ່ເຫຼືອຈະອອກໄປຈາກເຢູ້ໜາເລີມ ແລະສ່ວນທີ່ອົດມາຈະອົກມາຈາກກູ່ເຂົາຕີໂຍນ ຄວາມກະຮົດຕ້ອງຮ້ອງຮັນຂອງພຣະເຍົວທີ່ຈົມໂຍຮາຈະກະທຳການນີ້
32. ເພຣະຈະນັ້ນພຣະເຍົວທີ່ຈົງຕັສເກີຍກັບກັບຕະຫຼາມແຫ່ງອັສີ້ເຣີຍຕັ້ງນີ້ວ່າ ‘ທ່ານຈະໄມ້ເຂົ້າໃນຄຣນີ້ຫຼືອີງລູກຮູ່ໄປທີ່

นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสูมัน

33. ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหละ
34. เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา'
35. และอยู่มาในคืนนั้นทุตสวารค์ของพระเยอวาห์ได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลูกขี้นในเวลาเช้ามืด ดูเกิด พวกราลีนั้นเป็นศพทั้งนั้น
36. แล้วเซนนาເຄอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ยกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนีนะเวห์
37. และอยู่มาเมื่อท่านมัสการในนิเวศของพระนิสโตรพระของท่าน อัดรัมเมเลคและชาเรเชอร์โอรสของท่าน ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอกสารชัตโคนໂօຣສของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

1. ในวันเหล่านี้เชคียาห์ทรงประชวรใกล้จะสิ้นพระชนม์ และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายของอาโมสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงจัดการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตายเจ้าจะไม่พื้น'
2. แล้วเชคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร และเชคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว
4. และอยู่มาก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลาน พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า
5. จงกลับไปบอกเชคียาห์เจ้านายแห่งประชาชนของเราว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้า ตรัสดังนี้ว่า 'เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สามเจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์'
6. และเราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราระบุ'
7. และอิสยาห์บอกว่า เอาขนมนะเดื่อมานั้นหนึ่ง เขา กี เอามาวางไว้บนพระยอดนั้น พระองค์จึงทรงหายเป็นปกติ
8. และเชคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเย霍瓦ห์ในวันที่สาม
9. และอิสยาห์ทูลว่า ต่อไปนี้เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ คือว่า จะให้เกิดหน้าไปสิบขั้น หรือย้อนกลับมาสิบขั้น
10. เชคียาห์ตรัสตอบว่า เป็นการง่ายที่เราจะยกไปอีกสิบขั้น แต่ให้เก้าย้อนกลับมาสิบขั้นด่างหาก
11. และอิสยาห์ผู้พยากรณ์ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนำเงยข้อนกลับมาสิบขั้น ซึ่งเง้นนี้ได้เลยไปในนาพิกาเดดของอาหัส
12. คราวนั้น เปโตรคบalaดันໂຣສของบalaดันกษัตริย์แห่งนาบีໂລນทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการนายังเชคียาห์ เพราพระองค์ทรงได้ยินว่า เชคียาห์ทรงประชวร
13. และเชคียาห์ได้ทรงต้อนรับเขา และพระองค์ทรงพาเข้าชมคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ ให้ชุมเงิน ทองคำ และเครื่องเงศ และนำมันประเสริฐ และคลังพระแสงของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมีในห้องพระคลัง 'ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรของพระองค์ทั้งสิ้นซึ่งเชคียาห์มิได้สำแดงแก่เขา'
14. แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์เข้าเฝ้ากษัตริย์เชคียาห์ และทูลพระองค์ว่า คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาเฝ้าพระองค์แต่ไหน และเชคียาห์ตรัสว่า เขายังมาจากเมืองไกล จากนาบีໂລນ
15. ท่านทูลว่า เขายังคงพระราชวังของพระองค์บ้าง และเชคียาห์ตรัสตอบว่า เขายังทุกอย่างในวงศ์ของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามิได้สำแดงแก่เขา'

16. แล้วอิสยาห์ทูลเขซคียาร์ว่า ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
17. ดูเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบานีโลน ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
18. และลูกบานาคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนำเอากลับไป และเขาจะเป็นขันทีในวังของกษัตริย์แห่งบานีโลน
19. แล้วเขซคียาร์ตรัสกับอิสยาห์ว่า พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ต้องมี เพราะพระองค์คำนิรันดร์ว่า ก็ต้องมีเช่นนี้ ให้ในเมืองมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา
20. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของเขซคียาร์ และยุทธพลังทั้งสิ้นของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสร้างสรรค์และวางระเบียนน้ำหน้าเข้ามาในกรุงอย่างไร มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยุดาห์หรือ
21. และเขซคียาร์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมนัสเสห์เออร์สของพระองค์ซึ่งครอบครองแทนพระองค์

1. มันส์เสห์มีประชาชนชายสิบสองพระยาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าເຊີບເຫັນ
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชนชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
3. เพราะพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง ซึ่งເຂົ້າມືກິດຕະກິດປະບົດของพระองค์ทรงทำลายเสียนั้นขึ้นใหม่ และพระองค์ทรงสร้างเท่นบุชาสำหรับพระบาท อัล และทรงสร้างเสารูปเคารพ ดังที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงกระทำ และทรงนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น
4. และพระองค์ทรงสร้างเท่นบุชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า เราชบรรจุนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม
5. และพระองค์ได้สร้างเท่นบุชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
6. และพระองค์ได้ทรงถวายไ אורสของพระองค์ให้ลุยไฟ ถือฤกษ์ยาม การใช้เวลา mntr ทรงเจ้าเข้ามี และพ่อมดหมอดี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริว่า ก្រុម
7. ส่วนรูปเคารพสลักจากเสารูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ คือพระนิเวศที่พระเยโฮ瓦ห์ตรัสถกับดาวิดและชาโโลมอนไอร์สของพระองค์ว่า ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์
8. เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลนедอกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขารือก ถ้าเขารือกแต่ร่มดระวังที่จะกระทำตามทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเข้า และตามราชบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเรานำบัญชาเข้า
9. แต่เขามิได้ฟัง และมนัสเสห์ได้ชักจูงเข้าให้กระทำการชั่วมากยิ่งไปกว่าบรรดาประชาชนชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้โดยการกระทำแล้วเสียอีก
10. และพระเยโฮวาห์ตรัสโดยเหล่าผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
11. เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ และได้ประพฤติชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย
12. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เรากำลังนำเหตุร้ายมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์ อย่างที่ทุกคนซึ่งได้ยินแล้วหุทั้งสองของเขากำช้ำไป'
13. และเราจะเอาเชือกอย่างที่วัดกรุงละมานเรียชึ่งเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และใช้ลูกดึงอย่างที่วัดราชวงศ์อาหัน และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเข้าล้างชาม ล้างและผลิกคร่า'
14. และเราจะทดสอบทึ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือศัตธุของเข้า และเขาก็ทั้งหลายจะเป็นเหยื่อ และ

เป็นของรับของคัตtruทั้งสิ้นของเขา

15. เพราะเขาได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ย้ายให้เรากรด ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขากล่าวจากอียิปต์ กระทั้งถึงทุกวันนี้'
16. ยิ่งกว่านั้นมันสสเป็ตได้ทางกระทำให้โลหิตที่ไว้ความผิดตกเป็นอันมาก จนเต็มเยือกแล้วจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง นอกเหนือจากบ้าปีที่พระองค์ทรงกระทำให้ญูดาห์ทำด้วย โดยประพฤติสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
17. ส่วนพระราชกิจกนองนั้นของมนัสเส็ห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และบ้าปีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศญูดาห์หรือ
18. และมนัสเส็ห์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังไว้ในพระอุทยานริมพระราชวังของพระองค์ในสวนของอุสชา และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองบดครองแทนพระองค์
19. อาโมนเมืองชนมายุยสิบสองพระยาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยือกแล้ว ส่องปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเมฉูลเมทนูตรสาวของยาสูชชาวยิทนาห์
20. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเส็ห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ
21. พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งสิ้นซึ่งบิดาของพระองค์ทรงดำเนิน และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดาของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และมัสการรูปเหล่านั้น
22. พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และมิได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์
23. และข้าราชการของอาโมนได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และประหารกษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เสีย
24. แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏตอกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งโยสิยาห์โอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทนพระองค์
25. ส่วนพระราชกิจกนองนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศญูดาห์หรือ
26. และเข้าฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ในสวนของอุสชา และโยสิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

1. โโยสิยาห์มีพระชนมายุแปดพระยาเมื่อเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยดีดาห์บุตรสาวของอาดา耶ห์ชาวโภสคาด
2. และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาทั้งสิ้นของดินบูรพาบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงหันไปทางขวาเมื่อหือข้ายเมื่อ
3. และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โโยสิยาห์ กษัตริย์ทรงใช้ชาฟานบุตรชายอาชาลิยาห์ บุตรชายเมชูลาม ราชเลขา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับสั่งว่า
4. จงขึ้นไปหาอิลคីยาห์มหานูโหริต เพื่อให้ท่านรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งผู้รักษาธารณ์ประตุได้เก็บจากประชาชน
5. และให้มอบไว้ในเมืองของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และให้เข้าจ่ายแก่คนงานผู้ที่อยู่ ณ พระนิเวศ ของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ้อมแซมพระนิเวศอยู่
6. คือให้แก่ช่างไม้ และแก่ช่างก่อสร้าง และแก่ช่างปูน ทั้งสำหรับซื้อตัวไม้และหินสกัดเพื่อซ้อมแซมพระนิเวศ
7. แต่ไม่ได้ขอปัญชีจากเขารွ่องเงินที่จ่ายใส่มือของเข้า เพราะเขากำราทำด้วยความสัตย์ซื่อ
8. และอิลคីยาห์มหานูโหริตพูดกับชาฟานราชเลขาว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอิลคីยาห์ได้มอบหนังสือนั้นให้ชาฟานและท่านก็อ่าน
9. และชาฟานราชเลขาได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลรายงานต่อกษัตริย์ว่า ผู้รับใช้ของพระองค์ได้เก็บเงินที่พบในพระนิเวศออก และได้มอบไว้ในเมืองของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
10. และชาฟานราชเลขาได้ทูลกษัตริย์ว่า อิลคីยาห์ปูโหริตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง และชาฟานก็อ่าน ถวายกษัตริย์
11. และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของหนังสือแห่งพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์
12. และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลคីยาห์ปูโหริต และอาทิตย์บุตรชายชาฟาน และอัคโบร์บุตรชายมีคายาห์ และชาฟานราชเลขา และอาสาyah์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ รับสั่งว่า
13. จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้เรา ให้ประชาชนและให้ญาติทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ที่ได้พบ เพราะว่า พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเรามีได้เชื้อฟัง ถ้อยคำของหนังสือนี้ กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย
14. อิลคីยาห์ปูโหริต และอาทิตย์ และอัคโบร์ และชาฟาน และอาสาyah์ ได้ไปหาอุลดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภารยาของ ชัลลุם บุตรชายของทิกัวห์บุตรชายสารัชผู้ดูแลตู้เสื้อ (เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง) และเข้าทั้งหลายได้ สนทนากับนาง
15. และนางตอบพวກเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘จะบอกชายคนที่ใช้พวกล้ำเส้นนั้น ว่า
16. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ ตามบรรดาถ้อยคำใน

หนังสือชี้งกษัตริย์แห่งญูดาห์ได้อ่านนั้น

17. เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเข้าจะได้กระทำให้เรากรธด้วยผลงานทั้งสิ้นแห่งมือของเข้า เพราะฉะนั้นความพิโตรของเรางึงจะพลุ่งขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้
18. แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งญูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาตามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน
19. เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถอดมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินเรากล่าวต่อต้านสถานที่นี้และต่อต้านชาวเมืองนี้ว่าเขاجะต้องกล้ายเป็นที่รกร้างและที่ถูกสาป และเจ้าได้ฟีกเสื้อและร้องให้ต่อหน้าเรา เราก็ได้ยินเจ้าแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
20. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรับเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกรับไปยังอุโมงค์ของเจ้าย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราจะนำมาเห็นอีกนี' และเขาก็ได้นำถ้อยคำเหล่านั้นมาทูลกษัตริย์ อีก

1. แล้วกษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยุค大夫และเยรูชาเลิมได้มาชุมนุมกับพระองค์
2. และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ และคนญาติทั้งสิ้น และบรรดาชาวกรุงเยรูชาเลิมพร้อมกับพระองค์ และปูโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งปวงทั้งเล็กและใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พับในพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ให้เข้าฟัง
3. และกษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสา และทรงกระทำพันธสัญญាត่อพระพักตร์พระเยโฮวาร์ว่า จะดำเนินตามพระเยโฮวาร์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญานี้ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ และประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานี้
4. และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลคียาห์มหาปูโรหิต และพากปูโรหิตรอง และผู้รักษาธารนีประตู ให้เผเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่ทำขึ้นสำหรับพระบ้าอัล สำหรับเสารูปเคารพ และสำหรับบรรดาบริวารของฟ้าสวาร์ค์อุกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาร์ พระองค์ทรงเผเสียที่ภายนอกกรุงเยรูชาเลิมในทุ่งนาแห่งชิดโрон และขนมูลเด็กของมันไปยังเบธเอล
5. และพระองค์ทรงกำจัดปภินามกรุปูโรหิต ผู้ซึ่งบรรดา กษัตริย์แห่งยุค大夫ได้สถาปนา ให้เผเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยุค大夫 และรอบๆกรุงเยรูชาเลิม ทั้งคนเหล่านั้นที่เผเครื่องหอมถวายพระบ้าอัล ถวายดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และหมู่ดาวประจำราศี และบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวาร์ค์
6. และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพอุกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ ภายนอกเยรูชาเลิมถึงสำราญชิดโрон และเผเสียที่สำราญชิดโron และทรงทุบให้เป็นผงคลี และเหวี่ยงผงคลีนั้นลงบนหลุ่มศพของคนสามัญ
7. และพระองค์ทรงทำลายเรือนกงเทเบย ซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาร์เสีย เป็นที่ที่ผู้หญิงทอม่านสำหรับเสารูปเคารพ
8. และพระองค์ทรงให้ปูโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยุค大夫 และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่ปูโรหิตได้เผเครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเก大巴ถึงเบอэр์เชบา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตูเมือง ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชูวาผู้ว่าราชการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง
9. ถึงอย่างไรก็ดีปูโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังเท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาร์ในกรุงเยรูชาเลิม แต่เข้าทั้งหลายกินขนมปังไว้เชื้อท่ำกลางพวกพน่องของเขาเอง
10. และทรงกระทำให้โทเฟทเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่หุบเขานบูตรแห่งอินโนม เพื่อจะไม่มีผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเลค
11. และพระองค์ทรงกำจัดม้าซึ่งบรรดา กษัตริย์แห่งยุค大夫ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่ตระทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ ข้างห้องน้ำธันเมเลดข้าราชสำนัก ซึ่งอยู่ในบริเวณ และพระองค์ทรงเผารถรบของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ
12. และแท่นบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหัส ซึ่งบรรดา กษัตริย์ของยุค大夫ได้สร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมันสเสห์ได้สร้างไว้ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาร์ กษัตริย์ทรงดึงลงมาให้หักเสียที่นั่น และทรงเหวี่ยงผงคลีของมันลงไปในสำราญชิดโрон
13. และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูชาเลิมเสียความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ทางมือขวาของภูเขา

พินาค ซึ่งชาโอลอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอัชโกราธสิ่งนาสีหอดูดูเสียงของคนใช้ดูแล และสำหรับพระเครมิชสิ่งนาสีหอดูดูเสียงของคนโน้ม อับ และสำหรับพระมิลโคอมสิ่งนาสีหอดูดูเสียงของชน Noel โนมน

14. และพระองค์ทรงทุบเสาคักดิสิทธิเป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพลงเสีย และเอกสารระดูกมณฑ์ที่นั่น

15. ยิ่งกว่านั้นอีกแท่นบูชาที่เบธເອລ ปูชนียสถานสูงชี้่งเยโรโบอัมบูตรชายเนบ้าได้ตั้งไว ผู้ซึ่งกระทำให้อิสราเอลทำงานปัจจุบัน ทำมาปัจจุบัน พระองค์ทรงรื้อแท่นบูชาทับปูชนียสถานสูงนั้นลงและทรงเผาปูชนียสถานสูงนั้น บดให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพเสียด้วย

16. และเมื่อยอสิยาห์ทรงหันพระพักตร์ พระองค์ทอดพระเนตรอุโมงค์ฝั่งศพอยู่บนภูเขา และพระองค์ทรงใช้ไฟไปเอกสารดูกอกอกมาเสียจากอุโมงค์ และเผาเสียบนแท่นบูชา และทรงกระทำให้เสียความศักดิสิทธิ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้ป่าวร้องไว ผู้ซึ่งป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้

17. แล้วพระองค์ตรัสว่า อนุสาวรีย์ที่เรามองเห็นข้างโน้นคืออะไร คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า เป็นอุโมงค์ฝั่งศพของคนแห่งพระเจ้าผู้ม้าจากยูดาห์ และได้ป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบธເອລ

18. และพระองค์ตรัสว่า ให้เขาอยู่ที่นั่นแหล่ะ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเข้า เขาก็หายจึงทิ้งกระดูกของเข้าไว้ อย่างนั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้อ กอกมาจากสะมาเรีย

19. โยสิยาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสิ้นของปูชนียสถานสูงที่อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย ซึ่งบรรดาภัตติริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริว พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธເອລ

20. และพระองค์ทรงประหารปูโรหิตทั้งปวงแห่งปูชนียสถานสูงชี้่งอยู่ที่นั่นเสียบนแท่นบูชา และเผากระดูกคนเสียบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

21. และกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งปวงว่า จงถือเทศกาลปีสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญานี้

22. เพราะว่าเทศกาลปีสกาอย่างนี้มิได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ที่ครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดาภัตติริย์แห่งอิสราเอลหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์

23. แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ได้ถือเทศกาลปีสกานี้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม

24. ยิ่งกว่านั้นอีกโยสิยาห์ได้กำจัดคนทรง และแม่เมด และเทราฟิม และรูปเคารพ และบรรดาสิ่งนำสະอิดະເວີນซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถานปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิลคิยาห์ปูโรหิตได้พับในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

25. ก่อนพระองค์ทำมีกษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาที่หลังพระองค์ ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์

26. ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้พลุ่งขึ้นต่ำยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสิ้นของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์ทรงพระพิโรธ

27. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นั่น'

28. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของโยสิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศญี่ปุ่นหรือ
29. ในสมัยของพระองค์ ฟาร์โธเนโคกษัตริย์ของอียิปต์สัดจขึ้นไปยังกษัตริย์แห่งอัสซีเรียถึงแม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสิยาห์สัดจไปประทับพระองค์ และเมื่อฟาร์โธเนโคทรงเห็นพระองค์ก็ประหารพระองค์เสียที่เมืองเมกิดโด
30. ข้าราชการของพระองค์ก็นำพระศพใส่รถรบไปจากเมืองเมกิดโด และนำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็รับเยื่ออาหารสโตรส์โยสิยาห์เจิมท่านไว้ และตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์แทนราชบุเดชาของท่าน
31. เยื่ออาหารสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ยาุมุทาลบุตรสาวของเยเมียร์ชาลิบนาห์
32. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชี้ว่ารายในสายพระเนตรของพระเยโซวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้กระทำ
33. และฟาร์โธเนโคก็จับพระองค์ขังไว้ที่ริบลาห์ในแผ่นดินเขมร เพื่อมิให้พระองค์ครอบครองในเยรูซาเล็ม และกำหนดบรรณาการจากแผ่นดินนั้นเป็นเงินหนึ่งร้อยตัลลันต์ และทองคำหนึ่งตัลลันต์
34. และฟาร์โธเนโคทรงตั้งเอลียาคิมโ/orสโยสิยาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสิยาห์บุเดชาของท่าน และเปลี่ยนชื่อของท่านเป็นเยโซยาคิม แต่ได้พ่าย酵อหาสไปเสีย และท่านมาถึงอียิปต์และสิ้นชีวิตเสียที่นั่น
35. และเยโซยาคิมก้มมองเงินและทองคำแก่ฟาร์โธ แต่พระองค์ทรงเก็บภาษีจากชาวแผ่นดินเพื่อมอบเงินตามบัญชาของฟาร์โธ พระองค์ทรงเร่งรัดเอาเงินและทองคำของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น จากทุกคนตามการประเมิน เพื่อมอบแก่ฟาร์โธเนโค
36. เยโซยาคิมมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เศนูดาห์บุตรสาวเปดายาห์ชาลูมาห์
37. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชี้ว่ารายในสายพระเนตรของพระเยโซวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

1. ในรัชกาลของพระองค์ เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบีโลนยกขึ้นมา และเยอรมันเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วท่านก็กลับภูต่อพระองค์
2. และพระเยอวาห์ทรงใช้พวากคนเคลเดีย และพวากคนซีเรีย และพวากคนโมอับ และพวากคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เข้าทั้งหลายไปต่อสู้ดูด้าเพื่อจะทำลายเสีย ตามพระวจนะของพระเยอวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
3. แท้จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับดูด้าตามพระบัญชาของพระเยอวาห์เพื่อจะให้เข้าอกไปเสียจากสายพระเนตร ของพระองค์ เพราะบรรดาบ้าปชุของนัสเต็ธ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ
4. และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้หลังนั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลหิตไร้ความผิดตกเต็ม เยรูชาเล็ม และพระเยอวาห์ไม่ทรงอภัย
5. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยอรมัน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร แห่งกษัตริย์ประเทศดูด้าหรือ
6. เยอรมันจึงทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยอรมันโปรดของพระองค์ขึ้นครองบดินทร์ พระองค์
7. และกษัตริย์แห่งอียิปต์มิได้ทรงยกอภิญญาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพาะกษัตริย์แห่งบาบีโลนได้ยึดเด่นทั้ง สิ่งซึ่งเป็นของกษัตริย์อียิปต์ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส
8. เยอรมันมีประชาชนมายสิบแปดพระยาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองบดินทร์ และพระองค์ทรงครองในกรุง เยรูชาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุชาบุตรสาวของเอลนาธันชาวเยรูชาเล็ม
9. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยอวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบุคุดของพระองค์ทรงกระทำ
10. คราวนั้นข้าราชการของเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบีโลนยกขึ้นมาบังกรุงเยรูชาเล็มล้อมกรุงไว้
11. และเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบีโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่
12. และเยอรมันกษัตริย์แห่งดูด้าทรงมอบพระองค์แก่กษัตริย์แห่งบาบีโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบีโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์
13. ได้ขันเอาบรรดาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระเยอวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งชาโอมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยอวาห์ ดังที่พระเยอวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว
14. พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูชาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทั้งหมดทั้งหมด เป็นเชลยหันหมื่นคน มีช้างเผือกและช้างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลืออกจากประชาชนที่จนที่สุดแห่งแผ่นดิน
15. และพระองค์นำเยอรมันไปยังบาบีโลน ทั้งชนนี้ บรรดาพระมเหศี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้น

หัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบานีโอลน

16. และกษัตริย์แห่งบานีโอลนทรงนำเชลยมาบังบานีโอลน คือแก่ท้าวทหารทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน ทุกคนแข็งแรง และเหมาะสมสำหรับการรบ

17. และกษัตริย์แห่งบานีโอลนตั้งมัทธานิยาห์ปีตุลาของเยอรมানีเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคีย์

18. เศเดคีย์มีพระชนมายุยสิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ขามุทาลบุตรสาวของเยเรมีญชาวลิบนาห์

19. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยอรมานีทรงกระทำ

20. เพราะว่าโดยพระพิโธของพระเยโฮวาห์นั้นเหตุการณ์มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและyuдаห์ไปให้พ้นพระพักตร์พระองค์ และเศเดคีย์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบานีโอลน

1. และอยู่มาเมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาพร้อมกับกองทัพทั้งสิบของพระองค์เข้าสู้รบกรุงเยรูซาเล็ม และล้อมกรุงนั้นไว้ และเข้าทั้งหลายได้สร้างเครื่องล้อมไว้รอบ
2. กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคีย์
3. เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกันดารอาหารในกรุงนั้นก็ร้ายกาจนัก ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนแห่งแผ่นดิน
4. แล้วกรุงนั้นก็แตก ทหารทั้งสิบหนึ่งออกไปในกลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมราชอุทยาน (ทั้งๆที่คนเคลเดียวยังอยู่รอบเมือง) และกษัตริย์ก็เสด็จตามทางไปที่รับ
5. แต่กองทัพของคนเคลเดียวยังไม่ถูกตีแตก แม้กระทั่งพระองค์ในที่รับเมืองเยรูโโค และกองทัพทั้งสิบของพระองค์ก็จะจัดการจ่ายไปจากพระองค์
6. แล้วเขาก็จับกษัตริย์นำขึ้นมายังกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาห์ และพวกเขาก็ได้พิพากษาพระองค์
7. เขาได้ประหารชีวิตบรรดาโหรสของเศเดคีย์ท่อพระพักตร์ของพระองค์ และทำประเนตรเศเดคีย์ให้หงอดไปได้ผูกมัดพระองค์ไว้ด้วยโซ่ตวนทองสัมฤทธิ์ และพาพระองค์ไปยังบาบิโลน
8. เมื่อวันที่เจ็ดเดือนที่ห้าซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบุชาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้มายังเยรูซาเล็ม
9. ท่านได้เพาะพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย และเพาะพระราชวัง และเพาบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม ท่านเพาบ้านใหญ่ทุกหลังลงหมัด
10. และทหารคนเคลเดียยทั้งหมดผูกมัดกับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทลายกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง
11. และประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนหลวงหนึ่งหลวงหนึ่งไปยังกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบุชาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดไปเป็นเฉลย
12. แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนอยู่นและเป็นคนทำไร่ในนา
13. และเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงกับขันสาครทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียยได้ทุบเป็นชิ้นๆ และขันเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน
14. เขานำหม้อ พลัว และตะไกรตัดไส้ตะเกียง และข้อน และบรรดาเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ซึ่งใช้ในงานปกรณ์บดิอาไว้เสีย
15. ทั้งถادرองไฟด้วย กับชาม สิ่งใดที่ทำด้วยทองคำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ขนเอาไปเป็นทองคำ และสิ่งใดที่ทำด้วยเงินก็ขนเอาไปเป็นเงิน
16. ส่วนเสาสองตัน ขันสาครหนึ่งลูก และเชิงซึ่งชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะทั้งหมดนี้ก็เหลือที่จะซื้อได้
17. เสาตันหนึ่งสูงสิบแปดศอก และบัวคร่ำท้องสัมฤทธิ์มีบนเสา บัวคร่ำนั้นสูงสามศอก มีตาข่ายกับลูกทับทิมล้วนท้องสัมฤทธิ์อยู่บนบัวคร่ำโดยรอบ และเสาตันที่สองก็เหมือนกันพร้อมตาข่าย

18. และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็จับเสื้อเรือคอปู่ให้ตุ่นและเศพันยาห์ปูโรหิตที่สอง กับผู้รักษาธารณีประดุ
สามคนไปด้วย
19. และจากเมืองนั้นท่านได้จับข้าราชสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ กับที่ปรึกษาของกษัตริย์อีกห้าคนที่พบรใน
เมืองนั้น และเลขาธิการคือผู้บัญชาการกองทัพผู้เกณฑ์ประชาชนแห่งแต่เดิม และอีกหกสิบคนจากประชาชนแห่ง^๔
แต่เดิมซึ่งพบรในเมือง
20. และเนบุชำระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ไป พามาถึงกษัตริย์แห่งนาบีโลนที่รับลาห์
21. และกษัตริย์แห่งนาบีโลนได้ทรงฟันเข้า และประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่รับลาห์ในแต่เดินสามอาทิตย์
คาดเป็นเชลยไปจากแผ่นดินของตน
22. พระองค์ทรงตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาทิตย์นุตรชายชาฟานให้เป็นเจ้าเมืองเหนีอประชาชนผู้เหลืออยู่ในแผ่นดินญู
ดาห์ ผู้ซึ่งเนบุตัดเนสราร์กษัตริย์นาบีโลนได้ทรงเหลือไว้
23. เมื่อปรารดาผู้บังคับบัญชาพลรบ ทั้งตัวเข้าทั้งหลายและคนของเขารู้ว่า กษัตริย์แห่งนาบีโลนได้แต่งตั้งเกดาลิ
ยาห์ให้เป็นเจ้าเมือง เขาก็มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ คืออิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์ และโยอา้นนบุตรชายค่าเรออาห์
และเสื้อเรือคอปู่บุตรชายทันหุมทหารเนโทฟาร์ และยาอันนยาห์บุตรชายคนมารดาห์ ทั้งเข้าทั้งหลายและคนของเขาก็
24. และเกดาลิยาห์ก็กระทำสัตย์ปฏิญาณแก่เข้าและคนของเขาว่า อย่างลัวที่จะเป็นผู้รับใช้ของคนเคลเดียร์ เจย เจย
อาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งนาบีโลน แล้วท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข
25. แต่อยู่มาในเดือนที่เจดอิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์บุตรชายเอลีชามาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ได้เข้ามาพร้อมกับชาย
สิบคน ได้โจมตีและฆ่าเกดาลิยาห์และพากยิว กับคนเคลเดียร์ผู้อยู่กับท่านที่มิสปาห์เสีย
26. และประชาชนทั้งปวง ทั้งเลิกและใหญ่ และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลูกขึ้น และไปยังอียิปต์ เพราะเขากลัวคน
เคลเดียร์
27. และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศโดยยาคีนกษัตริย์แห่งญูดาห์ ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่ยี่สิบเจ็ดของ
เดือนนั้น เอวิลเมโตรัดกอกษัตริย์แห่งนาบีโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยอรมันกับยาคีนก
ษัตริย์แห่งญูดาห์พ้นจากเรือโน้ม
28. พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้นั่งสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในนาบีโลนกับพระองค์
29. เยอรมันจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวัน
ตลอดชีวิต
30. ส่วนงบประมาณที่ให้นั่นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวันอยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอ
ยู่

1 ພົມສາວດາຮ

บทที่ 1

1. อาดัม เสท เอโนช
2. เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด
3. เอโอนิค เมธุเสลา�์ لامีค
4. โนอาห์ เชม ยาเฟท
5. บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท ซึ่ง โกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทุบล เมเชค และทิราส
6. บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ ซึ่ง อัชเคนนัส รีฟาย และโทการมาห์
7. บุตรชายทั้งหลายของยาวาน ซึ่ง เอลีชาห์ ทารซิช คิธิม และโดดา nim
8. บุตรชายทั้งหลายของยาาม ซึ่ง คุช มิสราيم พูต และคاناอัน
9. บุตรชายทั้งหลายของคุช ซึ่ง เส-บา ยาวิล่าห์ สับทา รามา และสับเทقا บุตรชายทั้งหลายของรามา ซึ่ง เชบาน และเดดาห์
10. คุชให้กำเนิดบุตรซึ่อนิมโอด เขาริมเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก
11. มิสราيمให้กำเนิดบุตรซึ่อสูดิม アナมิม เลหะบิม นัฟหุยิม
12. ปักธุสิม คัสรุยิม (ผู้ซึ่งออกมายากจากเข้าคือคนพีลิสเดีย) และคัพโกริม
13. คاناอันให้กำเนิดบุตรหัวบีซึ่อไซดอนและເຮທ
14. และคนเยนุส คนอาโมไรร์ คนเกอร์กาหี
15. คนไฮไวร์ต คนอาร์ตี คนสินี
16. คนอาร์วัด คนเศเมอร์ และคนยา้มัท
17. บุตรชายทั้งหลายของเชม ซึ่ง เอลาม อัสชูร อาร์ฟักชาด ลูด อารัม อุส สุล เกเซอร์ และเมเชค
18. อาร์ฟักชาดให้กำเนิดบุตรซึ่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่อเอเบอร์
19. เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งซึ่อเพเลก เพาะะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาซึ่อยกทาน
20. โยกทานให้กำเนิดบุตรซึ่ออัลโมดัด เชเลฟ ชาชาร-นาเวท และเยราห์
21. ยาโดยรัม อุชาล และดิคลาห์
22. เอบาล อาบีมายอel เชบาน
23. โอฟีร ยาวิล่าห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน
24. เชม อาร์ฟักชาด เชลาห์
25. เอเบอร์ เปเลก เรอู
26. เสรูก นาโยร์ เทราร์
27. อับราม คืออับราหัม
28. บุตรชายของอับราหัม ซึ่ง อิสอัค และอิชมาออล

29. ต่อไปนี้เป็นพังค์พันธุ์ของเข้า บุตรหัวปีของอิชามาเอล คือ เนบายิษ และเคเดาร์ อัดบีเอล มิบสัม
30. มิชมา ดูมาห์ มัสสา ยาดัด เทมา
31. เยทูร์ นาฟิช และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิชามาเอล
32. บุตรชายทั้งหลายของนางเคทูราห์ภรรยาน้อยของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อคิมран โยกชาน เมดาห์ มีเดียน อิชบาก และชูอาห์ และบุตรชายของโยกชาน ชื่อ เชบาและเดดาห์
33. บุตรชายของมีเดียน ชื่อ เอฟ่าห์ เอเฟอร์ อาโนด อับบีดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์
34. อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค บุตรชายของอิสอัค ชื่อ เอชาว และอิสราเอล
35. บุตรชายของเอชาว ชื่อ เอลีฟัส เรือเอล เยอุส ยาلام และโคราห์
36. บุตรชายของเอลีฟัส ชื่อ เทมาห์ โอมาร์ เศฟี กາທາມ ເຄັນສ ທິມນາແລະອາມາເລຂ
37. บุตรชายของเรือเอล ชื่อ นาหาห์ ເສ-රາහ් ຂໍມາහ් ແລະມີສ່າහ්
38. บุตรชายของເສວົງ ชื่อ ໂລຖານ ໂຈບາລ ຄີບໂນ ອານາහ් ດිໂຈນ ເອເຊວົງ ແລະ ດිຈານ
39. บุตรชายของໂລຖານ ชื่อ ໂອຣී ແລະ ໂອມາມ ແລະ ນ້ອງສາວຂອງໂລຖານ ชื่ອີມນາ
40. บุตรชายของໂຈບາລ ชื่อ ເລේຍັນ ມານາຫາຍ ເອບາລ ເຈີປີ ແລະ ໂອນັມ ບຸຕົຮາຍຂອງຄີບໂນ ທີ່ ອັຍຍාහ් ແລະ ອານາහ්
41. บุตรชายของອາනාහ් ชื่อ ດිໂຈນ ບຸຕົຮາຍຂອງදිໂຈນ ชື່ອ ອັມຮາມ ເອຊານ ອິຫານ ແລະ ເຄຣາන
42. บุตรชายของເອເຊວົງ ชື່ອ ປິລອານ ສາວານ ແລະ ຍາກັກ ບຸຕົຮາຍຂອງດිໂຈນ ชື່ອ ອູສ ແລະ ອາວັນ
43. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ผู้ทรงครอบครองอยู่ในแผ่นดินເອໂດມ ກ່ອນທີ່ມີກษัตริຍ์ครอบครองอยู่ເໜືອຄນອີສຣາເວລ คือ ເບລາບຸຕົຮາຍເບໂວຣ ເມືອງຫລວງຂອງທ່ານ ชື່ອດິນຢາණාහ්
44. ເມື່ອເບລາສິນພະຈນມີແລ້ວ ໂຍັບບຸຕົຮາຍເສ-රາහ් ຜາວເມື່ອງໂບສරාහ් ຫັ້ນຄຣອບຄຣອງແທນ
45. ເມື່ອໂຍັບສິນພະຈນມີແລ້ວ ທຸ່າມໝາວແຜ່ນດິນຂອງຄນເກມານ ຫັ້ນຄຣອບຄຣອງແທນ
46. ເມື່ອຫຸ່າມສິນພະຈນມີແລ້ວ ສາດັດບຸຕົຮາຍຂອງເບັດດັ່ງຜູ້ຮັບຜະຄນມີເດີයີນ ໃນທຸ່ງແໜ່ງໂມອັບຫຼັ້ນຄຣອບຄຣອງແທນ ເມືອງຫລວງຂອງທ່ານ ชື່ອອາວິກ
47. ເມື່ອອາດັດສິນພະຈນມີແລ້ວ ສັມລາຫ້ചາວເມື່ອນັສເຮົາຫ້ຂຶ້ນຄຣອບຄຣອງແທນ
48. ເມື່ອສັມລາຫ້ສິນພະຈນມີແລ້ວ ທ່າວຸລ່າຫ້ຈາວເມື່ອເຮໂໂທໂບທອງໆ ທີ່ ແມ່ນ້າຫຼັ້ນຄຣອບຄຣອງແທນ
49. ເມື່ອຫຸ່າມສິນພະຈນມີແລ້ວ ບາອັລອານັນບຸຕົຮາຍອັດໂບຣ້ ຫັ້ນຄຣອບຄຣອງແທນ
50. ເມື່ອບາອັລອານັນສິນພະຈນມີແລ້ວ ສາດັດຫຼັ້ນຄຣອບຄຣອງແທນ ເມືອງຫລວງຂອງທ່ານ ชື່ອປາວີ ແລະ ມ່ເສີຂອງທ່ານ ມີ ພຣະນາມວ່າ ເມເທາເບລ ວິດາຂອງມັກເຣດ ວິດາຂອງເມເຈາຫັບ
51. ແລະ ສາດັດກິສິນພະຈນມີ ເຈົ້ານາຍຂອງເອໂດມ ອີ່ ເຈົ້ານາຍທິມນາ ເຈົ້ານາຍອາລීຍාහ් ເຈົ້ານາຍເຢເຫກ
52. ເຈົ້ານາຍໂອໂລສິນຢາມාහ් ເຈົ້ານາຍເອລාහ් ເຈົ້ານາຍປິໂນ
53. ເຈົ້ານາຍເຄັນສ ເຈົ້ານາຍເກມານ ເຈົ້ານາຍມີບ້າຮා
54. ເຈົ້ານາຍມັກດີເອລ ແລະ ເຈົ້ານາຍອິຣາມ ດັນເຫັນນີ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເອໂດມ

บทที่ 2

1. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิส萨คร์ เชบูลุน
2. ดาน โยเซฟ เบนยาмин นัฟทาลี กад และอาเชอร์
3. บุตรชายของยูดาห์ซึ่อ เอร์ โอนัน และเช-ลาห์ ทั้งสามคนนี้บุตรสาวของชูvacn คานาอันให้กำเนิดแก่ท่าน ฝ่ายเอกสารบุตรหัวปีของยูดาห์นั้นเป็นคนช้ำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสังหารเขาเสีย
4. ทามาร์บุตรสะไภของท่านก็ให้กำเนิดบุตรซึ่อเปเรศและเศ-ราห์ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตรชายห้าคนด้วยกัน
5. บุตรชายของเปเรศซึ่อເສໂຣນ และยาムล
6. บุตรชายของเศ-ราห์คือ ศิมรี เอราห์ ยาหมา คาลโคล์ และดาวา ห้าคนด้วยกัน
7. บุตรชายของคาร์มีซึ่อ อาศา ผู้นำความเดือดร้อนให้แก่อิสราเอล ผู้ล้มเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแข่งน้ำ
8. และบุตรชายของเอราห์ซึ่อ อาชาเรียห์
9. บุตรชายของເສໂຣນซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เยรามาเอล ราม และเคลบับัย
10. รามให้กำเนิดบุตรซึ่ออัมมีนาดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรซึ่อนาโซน เจ้านายในบุตรของยูดาห์
11. นาโซนให้กำเนิดบุตรซึ่อสัลม่า สัลม่าให้กำเนิดบุตรซึ่อโนอาส
12. โนอาสให้กำเนิดบุตรซึ่อโอเบด โอเบดให้กำเนิดบุตรซึ่อเจสซี
13. เจสซีให้กำเนิดเอลีอับบุตรหัวปีของท่าน อาบีนาดับที่สอง ชิเมอาที่สาม
14. นาธันเอลที่สี่ รัตตี้ที่ห้า
15. โอเชมที่หก ดาวิดที่เจ็ด
16. และพี่สาวของเขาก็คือเศรษฐี และอาบีกายิล บุตรชายของนางเศรษฐีซึ่ออาบีชัย โยอาบและอาสาเฮล สามด้วยกัน
17. อาบีกายิลให้กำเนิดบุตรซึ่ออามาสา และบิดาของอามาสาซึ่อยาห์เวอร์คันอิชมาเอล
18. คาเลบบุตรชายເສໂຣນให้กำเนิดบุตรกับอาชูบ้าห์ภรรยาของตน และกับเยริโอด ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางคือ เยเชอร์ โซบับ และอาโรโิดน
19. เมื่ออาชูบ้าห์สิ้นชีพแล้ว คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรซึ่อເຊອרีให้แก่ท่าน
20. ເຊອรීให้กำเนิดบุตรซึ่อອුරී และອුරීให้กำเนิดบุตรซึ่อເບ්‍රාලේල
21. ภายหลังເສໂຣນได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีร์บิดาของกิเลօด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่านซึ่อ เสกุบ
22. และเสกุบให้กำเนิดบุตรซึ่อยาอีร์ ผู้มีหัวเมืองยีสิบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลօด
23. แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เข้าได้ยึดเกซูร์กับอาرام พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอีร์ และหัวเมืองเคนาห กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกสิบชนบทด้วยกัน ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีร์บิดาของกิเลօด
24. ภายหลังເສໂຣນสิ้นชีพในคาเลบเอฟราห์ และอาบีญาห์ภรรยาของເສໂຣນก็คลอดบุตรให้แก่เข้าซึ่ออัชชูร์ผู้เป็นบิดาของเทโโคอา

25. บุตรชายทั้งหลายของเยรามেโลลบุตรหัวปีของເສດໂຣນ ຄື່ອ ຮາມ ບຸຕົຮ້າຫວັງປີຂອງທ່ານ ບຸນາຫຼິ້ນ ໂອເຣນ ໂອເຊມ ແລະ ອາທິຍາຫຼິ້ນ

26. ເຍරາມේල ມີກາຣຍາອຶກຄນໍ້າໜີ້ອ້າທາຮີ້ນ ນາງເປັນມາຮາດຂອງໂອນ້າມ

27. ບຸຕົຮ້າຍຂອງຮາມບຸຕົຮ້າຫວັງປີຂອງເຍරາມේල ຊື້ອ ມາອັສ ຍາມືນ ແລະ ເອເຄອຣ໌

28. ບຸຕົຮ້າຍຂອງໂອນ້າມໜີ້ອ້າໜີ້ ຂັ້ນມັຍແລະ ຍາດາ ບຸຕົຮ້າຍຂອງຂັ້ນມັຍໜີ້ອ້າໜີ້ ນາດັບແລະ ອາປີ່ງ່ຽວ

29. ກາຣຍາຂອງອາປີ່ງ່ຽວໜີ້ອ້າປີ່ງ່ອຳລິລ ແລະ ນາງຄລອດອັກບານແລະ ໂມລິດໃຫ້ທ່ານ

30. ບຸຕົຮ້າຍຂອງນາດັບໜີ້ອ້າໜີ້ ເສເລັດ ແລະ ອັບປາອິມ ແຕ່ ເສເລັດໄດ້ສິ້ນເໜີ້ພີໄມ້ມີບຸຕົຮ້າ

31. ບຸຕົຮ້າຍຂອງອັບປາອິມໜີ້ອ້າໜີ້ ອີ່ຈົ້ວ ບຸຕົຮ້າຍຂອງອີ່ຈົ້ວໜີ້ອ້າໜີ້ ເຊັ້ນ ບຸຕົຮ້າຍຂອງເຊັ້ນໜີ້ອ້າໜີ້ ອັກລັຍ

32. ບຸຕົຮ້າຍຂອງຍາດານ້ອງຍາຍຂອງຂັ້ນມັຍໜີ້ອ້າໜີ້ ເຢເຮອຣ໌ ແລະ ໂຍນາຮານ ແລະ ເຢເຮອຣ໌ສິ້ນເໜີ້ພີໄມ້ມີບຸຕົຮ້າ

33. ບຸຕົຮ້າຍຂອງໂຍນາຮານໜີ້ອ້າໜີ້ ເປັເລີຍ ແລະ ສາໜາ ເຫັນນີ້ເປັນລູກໜານຂອງເຍරາມේල

34. ຝ່າຍເຊັ້ນໄມ້ມີບຸຕົຮ້າຍມີແຕ່ບຸຕົຮ້າສາວ ແຕ່ ເຊັ້ນມີທາສ່າວວິຍິປົກຍຸ່ຄຸນໜີ້ອ້າໜີ້ ຍາຮາ

35. ເຊັ້ນຈຶ່ງຍົກບຸຕົຮ້າສາວຂອງຕຸນໃຫ້ເປັນກາຣຍາຂອງຍາຮາຖາສຂອງຕຸນ ແລະ ນາງກົດລອດບຸຕົຮ້າໃຫ້ເຂົ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ອັກທັຍ

36. ອັກທັຍໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ແລະ ນາຮັນໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ສາບາດ

37. ສາບາດໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ເອົຟລາລ ແລະ ເອົຟລາລໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ໂອເບັດ

38. ໂອເບັດໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ເຢູ່ ເຢູ່ໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ອ້າໜີ້ອ້າໜີ້

39. ອ້າໜີ້ອ້າໜີ້ໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ເຂົ້າສະຈຸກ ແລະ ເຂົ້າສະຈຸກໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ເລົາອາສາຫຼິ້ນ

40. ເລົາອາສາຫຼິ້ນໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ສີສະມັຍ ແລະ ສີສະມັຍໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ຂ້າລຸ່ມ

41. ຂ້າລຸ່ມໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ເຍຄົມີຍາຫຼິ້ນ ແລະ ເຍຄົມີຍາຫຼິ້ນໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ເອລື່ອໜາມາ

42. ບຸຕົຮ້າຍຂອງຄາເລັບນ້ອງຍາຍຂອງເຍරາມේල ແຕ່ ເມື່ອບຸຕົຮ້າຫວັງປີຂອງທ່ານ ຜູ້ເປັນປິດາຂອງສີຟ ແລະ ບຸຕົຮ້າຍຂອງມາເຮົາຫຼິ້ນ ຜູ້ເປັນປິດາຂອງເອໂບຣນ

43. ບຸຕົຮ້າຍຂອງເອໂບຣນໜີ້ອ້າໜີ້ ໂດຣາຫຼິ້ນ ທັປປຸວາຫຼິ້ນ ເຮເຄມ ແລະ ເຊມ

44. ເຊມໄທໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ຜູ້ເປັນປິດາຂອງໂຍຣເຄົ້ມ ແລະ ເຮເຄມໄທໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ຂັ້ນມັຍ

45. ບຸຕົຮ້າຍຂອງຂັ້ນມັຍຄື້ອ້າໜີ້ ມາໂອນ ແລະ ມາໂອນເປັນປິດາຂອງເບົດ່ຽວ

46. ເອົ້າຫຼິ້ນກາຣຍານ້ອຍຂອງຄາເລັບຄລອດບຸຕົຮ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ໂມ້າແລະ ກາເຊສ ແລະ ອ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ໄທໃຫ້ກຳເນີດບຸຕົຮ້າໜີ້ກາເຊສ

47. ບຸຕົຮ້າຍຂອງຍາດັບໜີ້ອ້າໜີ້ ເຮເກມ ໂຍຮານ ແກ້ານ ເປັເລີຍ ເອົ້າຫຼິ້ນ ແລະ ທ່າວ້າຫຼິ້ນ

48. ມາອາຫຼິ້ນກາຣຍານ້ອຍຂອງຄາເລັບຄລອດບຸຕົຮ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ເຊີ່ວົງແລະ ທີ່ວະນາຫຼິ້ນ

49. ນາງຄລອດບຸຕົຮ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ຜູ້ເປັນປິດາຂອງມັດມັນຫາຫຼິ້ນ ເຊົາຜູ້ເປັນປິດາຂອງມັດເບນາຫຼິ້ນ ແລະ ປິດາຂອງກີບເບາດ້ວຍ ບຸຕົຮ້າຍຂອງຄາເລັບໜີ້ອ້າໜີ້

50. ເຫັນນີ້ເປັນລູກໜານຂອງຄາເລັບບຸຕົຮ້າຍຂອງເຂອຣ໌ ບຸຕົຮ້າຫວັງປີຂອງເອົຟຣາຫຼິ້ນ ຊື້ອ້າໜີ້ ໂອບາລ ປິດາຂອງຄືຣິຍາທເຍອຣິມ

51. ສັລມາປິດາຂອງເບົດເລເຂມ ແລະ ອາເຮັບປິດາຂອງເບົດກາເດວົງ

52. ໂອບາລປິດາຂອງຄືຣິຍາທເຍອຣິມມີບຸຕົຮ້າຍອຶກຄນໍ້າໜີ້ອ້າໜີ້ ຢາໂວເຮົ້ນ ແລະ ອົງຮົງໜີ້ຂອງຄນເມນູໂທກ

53. และครอบครัวของคีรียาทเยาวริม คือครอบครัวอิทธิราตร์ ครอบครัวญี่ปุ่น ครอบครัวชุมัท ครอบครัวมิชรา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโศราห์ และชาวເອົຫາໂລລ
54. บุตรชายของสัลมาคือ เบเนເຊັນ ທ່າວເນໂທພາຫໍ້ อັທໂຣທ ວົງສ່ວນຂອງໂຍການ ແລະຄົ່ງໜຶ່ງຂອງຄນເມຸນໂທກ ຜູ້ເປັນໜ້າໂສຣາຫໍ້
55. ທັນครอบครัวຂອງອາລັກໝັນເຊິ່ງອູ້ ດັນ ເມືອງຍາເບສັກ ດຽວທີ່ຈຳກັດ ດຽວທີ່ຈຳກັດ ດຽວທີ່ຈຳກັດ ແລ້ວ
ນີ້ເປັນຄນເຄີໄຕ໌ຜູ້ມາຈາກຮັມມັກ ຜູ້ເປັນປົດວາງສ່ວນຂອງເຮົານ

บทที่ 3

1. ต่อไปนี้เป็นโอลรsxของดาวิดประสุติให้แก่พระองค์ในกรุงເຂົ້າປະເມີນ ອັນໂນໂລຣສຫວັນ ພຣະນາງອາທິໂນອັນຈາຍີສເຮເອລປະສຸຕີ ອົງຄໍທີ່ສອງຄືອດາເນື່ອລ ພຣະນາງອາບີກາຍີລ໌ພາວເມລປະສຸຕີ
2. ອົງຄໍທີ່ສາມຄືອັນຈາໂລມ ໂອຣsxອັນມາອາຄາຫໍາຮ້າຊືດາຂອງທຳລັມຍ ກັບຕະຫຼາດຂອງເມືອງເກົ່າວົງ ອົງຄໍທີ່ສີ່ຄືອາໂດນີຢາຫໍ ໂອຣsx ຂອງສັກກິດ
3. ອົງຄໍທີ່ຫ້າຄືອ່າເພົາທີ່ຢາຫໍ ພຣະນາງອາບີທຳລປະສຸຕີ ອົງຄໍທີ່ທັກຄືອິທເຣອັນ ເອກລາທົມເຫັນຂອງພຣະນາງອົງຄໍປະສຸຕີ
4. ທັກທຳອົງຄໍປະສຸຕີໃຫ້ແກ່ພຣະນາງອົງຄໍໃນກຽມເຂົ້າປະເມີນ ທີ່ນັ້ນພຣະນາງອົງຄໍທຳກ່ຽວຂ້ອງກ່ຽວຂ້ອງເຈັດປັບກັບກາເຖືອນ ແລະພຣະນາງອົງຄໍທຳກ່ຽວຂ້ອງກ່ຽວຂ້ອງໃນກຽມເຍງູ້ຈາເລີ່ມສາມສົບສາມປີ
5. ຕ່ອງໄປນີ້ເປັນໂລຣsxທີ່ປະສຸຕີໃຫ້ແກ່ພຣະນາງອົງຄໍໃນກຽມເຍງູ້ຈາເລີ່ມ ຄື່ອ ທີ່ເມືອ ໂ້າບັນ ນາຫັນແລະຈາໂລມອນ ສິ່ງຄົນນີ້ພຣະນາງບັກງວາ ບຸຕຣສາວຂອງອັນມືເລັດປະສຸຕີ
6. ແລ້ວກີມວິນຫາຮ້າ ເອລີ່ຈາມາ ເອລີ່ເຟເລາທ
7. ໂນກາຫໍ ແນເຟກ ຍາເຟີຍ
8. ເອລີ່ຈາມາ ເອລີ່ຢາດາ ແລະເອລີ່ເຟເລາທ ແກ້າອົງຄໍດ້ວຍກັນ
9. ທັກສິນນີ້ເປັນໂລຣsxອັນມາດົກ ນອກເໜືອຈາກບຸຕຣສາຍຂອງນາງສນມ ແລະທາມາຮົງເປັນຂຶ້ນຫຼັງຈາຂອງໂລຣsx
10. ໂອຣsxອັນຈາໂລມອນຄື່ອງເຮົາໂທໂບອັນ ໂອຣsxອັນເຮົາໂທໂບອັນຄື່ອງອາບີຢາຫໍ ໂອຣsxອັນອາບີຢາຫໍຄື່ອງອາສາ ໂອຣsxອັນອາສາຄື່ອງເຍໂອໜາພັກ
11. ໂອຣsxອັນເຍໂອໜາພັກຄື່ອງໂຍຣັນ ໂອຣsxອັນໂຍຣັນຄື່ອງອາຫ້ສຍາຫໍ ໂອຣsxອັນອາຫ້ສຍາຫໍຄື່ອງໂຍອາຊ
12. ໂອຣsxອັນໂຍອາຊຄື່ອງອາມາຈີຍາຫໍ ໂອຣsxອັນອາມາຈີຍາຫໍຄື່ອງອາຈັກຍາຫໍ ໂອຣsxອັນອາຈັກຍາຫໍຄື່ອງໂຍຮາມ
13. ໂອຣsxອັນໂຍຮາມຄື່ອງອາຫ້ສ ໂອຣsxອັນອາຫ້ສຄື່ອງເຂົ້າສະໜັກຍາຫໍ ໂອຣsxອັນເຂົ້າສະໜັກຍາຫໍຄື່ອມນັສເສເໜ້ງ
14. ໂອຣsxອັນນັສເສເໜ້ງຄື່ອງອາມິນ ໂອຣsxອັນອາມິນຄື່ອງໂຍສຍາຫໍ
15. ໂອຣsxອັນໂຍສຍາຫໍຄື່ອງໂຍໜັນໂລຣສຫວັນ ອົງຄໍທີ່ສອງຄື່ອງເຍໂຍາຄົມ ອົງຄໍທີ່ສາມຄື່ອງເຫັນເຈັດຍາຫໍ ອົງຄໍທີ່ສີ່ຄື່ອງຫຼັມ
16. ໂອຣsxອັນເຍໂຍາຄົມຄື່ອງໂຍໂຄນິຍາຫໍ ໂອຣsxອັນເຍໂຄນິຍາຫໍຄື່ອງເຫັນເຈັດຍາຫໍ
17. ແລະໂລຣsxອັນເຍໂຄນິຍາຫໍຂໍ້ອ້ອສສີ່ງ ເຊື້ອລິເລືອໂລຣsxອັນພຣະນາງ
18. ມັດຄື່ມາ ເປດຍາຫໍ ເຊັນສ່າງ ເຍຄາມີຍາຫໍ ໂອໜາມາ ແນດາບີຢາຫໍ
19. ແລະບຸຕຣສາຍຂອງເປດຍາຫໍຄື່ອງ ເສຽນບາເບລແລະຊີເມວີ ແລະບຸຕຣສາຍຂອງເສຽນບາເບລຄື່ອງ ເມື່ອລາມ ສານນ້າຢາຫໍ ແລະ ນ້ອງສາວຂອງເຂາຫຼື່ອເໝລົມືກ
20. ສາຫຼັບຫໍ່ ໂອເຊລ ເບເຮັດຍາຫໍ ສາດີຍາຫໍ ແລະ ຢູ່ຂັບເຂົ້າ ຫ້າຄົນດ້ວຍກັນ
21. ບຸຕຣສາຍຂອງຂອງສານນ້າຢາຫໍຄື່ອງ ເປ-ລາທີຢາຫໍແລະເຍໜາຍາຫໍ ລູກຫລານຂອງເຮົາໄພຢາຫໍ ລູກຫລານຂອງອານັນ ລູກຫລານຂອງໂອບາດີຫໍ່ ລູກຫລານຂອງເຫັນຍາຫໍ
22. ບຸຕຣສາຍຂອງເຫັນຍາຫໍຄື່ອງ ເໝໄມອາຫໍ ແລະ ບຸຕຣສາຍຂອງເໝໄມອາຫໍຄື່ອງ ສັກຫຼັກ ອົກຫລານຂອງອາວິຫານ ເນວັນຍາຫໍ ແລະ ທັກກິດດ້ວຍກັນ

23. บุตรชายของเนอารียาห์คือ เอลีโอนัย เอสเคียห์ และอัสรีคัม สามคนด้วยกัน
24. บุตรชายของเอลีโอนัยคือ ไฮดาวยาห์ เอลียาชีบ เป้ไลยาห์ อักขูบ โยฮานัน เดไลยาห์ และアナนี เจ็ตคนด้วยกัน

1. บุตรชายของยูด้าห์คือ เปเรศ เอสโрон คารมี เฮอร์ และโซบาล
2. เรอยาห์บุตรชายโซบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหาท และยาหาทให้กำเนิดบุตรชื่ออาหมัยและลากาด เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวยิวาร์
3. ต่อไปนี้มาจากการบิดาของเอตาม คือเยซูเรออล อิชมา และอิดบაช และน้องสาวของเขาระหว่างโซโลโน่
4. และเป็นญาณผู้เป็นบิดาของเกโกร์ และเอเซอร์ผู้เป็นบิดาของหุชาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราห์มผู้เป็นบิดาของเบธเล恒
5. อัชสูรบิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคนคือ เฮลาห์และนาอาราห์
6. นาอาราห์คลอดอาหุสซา姆 เยเฟอร์ เทเมนี และยาอาห์ชาทาร์ให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์
7. บุตรชายของเฮลาห์ คือ เศเรท ยาโคอาห์ และເອທනານ
8. ฮักกโขสให้กำเนิดบุตรชื่ออานำบ โคเบนาห์และบรรดาครอบครัวของอาหารเหลบบุตรชายยาสูม
9. ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติกว่าพี่น้องทั้งหลายของเขามารดาของเขาระหว่างโซโลโน่ เรียกว่า ยาเบส กล่าวว่า เพราะเราคลอดเข้าด้วยความเจ็บปวด
10. ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บไข้ป่วยด้วย และพระเจ้าทรงประทานตามที่เขาทูลขอ
11. เคลลูบพี่ชายของชูอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมทธิร ผู้เป็นบิดาของเอชโทน
12. เอชโทนให้กำเนิดบุตรชื่อเบธราฟ้า ปาเสออาห์ และเทหินนาห์ ผู้เป็นบิดาของอิรนาหชา เหล่านี้เป็นคนของเร迦ห์
13. บุตรชายของเคนัส คือโอทันเนอel และเสไรอาห์ และบุตรชายของโอทันเนอel คือยาหาท
14. เมโอนธัยให้กำเนิดบุตรชื่อโอฟราห์ และเสไรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาอบ ผู้เป็นบิดาของชาวหุบเขากะราชิม เพราะพวกรเขามีชื่อเมื่อ
15. บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อิฐ อเลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอล่าห์คือเคนัส
16. บุตรชายของเยฮาลเลเลคือ ศิฟ ศิฟอาห์ ทีรียา และอาสาเรล
17. บุตรชายของเอสรายห์ คือเยเชอร์ เมред เอเฟอร์ และยาโลน และนางกีคลอดบุตรชื่อมิเรียม ชัมมัย และอิชนาห์ ผู้เป็นบิดาของเอชเตโนอา
18. และภรรยาของท่านชื่อยาห์โดยยาห์คลอดเยเรดบิดาของเกโกร์ เอเบอร์บิดาของโซโคน และเยคูธีเอลบิดาของศาโนอาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิทียาห์ธิดาของฟารโห์ผู้ที่เมредได้แต่งงานด้วย
19. บุตรชายภรรยาของท่านชื่อโอลดี้ยาห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเคอีล่าห์ ผู้เป็นคนเกเรม และเอชเตโนอาห์ เป็นคนมาอาคาร
20. บุตรชายของชิโมนคือ อัมโนน รินนาห์ เบนยา้นน และทิโลน บุตรชายของอิชอีคือ โคเหห และเบนโซเยห์
21. บุตรชายของเชลาห์ผู้เป็นบุตรชายยูด้าห์ คือ เออร์ บิดาของเลคาด้าห์ ลากาดาห์บิดาของมาเรชาห์ และบรรดา

ครอบครัวแห่งวงศ์วานของผู้ทำผ้าป่านเนื้อละเอียดแห่งวงศ์วานอัชเบอา

22. และโยคิม และคนเมืองโโคเซบา และโยอาช และสารافผู้ปกครองในเมืองโมอับ และยาชูบิเลเอม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล
23. คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขารู้กับตันไม้ເสึกๆและรั้วตันไม้ ที่นั่นเขาราศาสตร์อยู่กับกษัตริย์รับราชการ
24. บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เนมูออล ยาเมิน ยารีบ เศ-ราห์ และชาอุล
25. บุตรชายของชาอุลคือชัลลุם บุตรชายของชัลลุםคือมีบสัม บุตรชายของมีบสัมคือมิชมา
26. บุตรชายของมิชมาคืออัมมูออล บุตรชายของอัมมูออลคือศักเกอร์ บุตรชายของศักเกอร์คือชิเมอี
27. ชิเมอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของชิเมอีหามีบุตรมากไม่ ครอบครัวของเขาก็ไม่ทวีมากขึ้นอย่างกับคนญุด้าห์
28. เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบเยอร์เซบา โมลาดาห์ อาซารชูอาล
29. และที่บิลราห์ เอเชม โอลัด
30. เบธออล ไฮรามาห์ ศิกลาກ
31. เบธมารดาโบท ยาหารสุสิม เบธบิรี และที่ชาาราอิม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขางานถึงดาวิดขึ้นครองครอง
32. และชนบทของเขาก็ทั้งหลายคือเอตาม อายิน ริมโมน โโลเคน และอาชัน ห้าหัวเมือง
33. รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขานี้อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ก็ไปจนถึงเมืองบาอัล เหล่านี้เป็นภูมิลำเนาของเขากับสำมะโนครัวเชื้อสายของเขาก็
34. เมโซบับ ยัมเลค โยชาห์บุตรชายอามาซิยาห์
35. โยออล เยสุบุตรชายโยชิบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเสไรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสิออล
36. เอลีโอนัย ยาอาโคบ้าห์ เยโซชาวยาห์ อาสาやりห์ อาดีออล เยสิมีออล เบไนยาห์
37. ศีชาบุตรชายชิฟี ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเยดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายชินรี ผู้เป็นบุตรชายเช่นอาห์
38. ท่านที่กล่าวขึ้นมาเป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของเขาก็ทั้งหลายก็เพิ่มขึ้นมากmany
39. เขาทั้งหลายได้เดินทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เก朵ร์ ถึงข้างทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขาก็
40. เขาทั้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็กว้างขวางเงียบและสงบสันติ เพราะชาวเมืองที่อยู่ก่อนหน้านี้เป็นคนชาม
41. และคนเหล่านี้ซึ่งมีชื่อในสำมะโนครัวได้เข้ามาในสมัยของเฮเชคียาห์กษัตริย์แห่งญุด้าห์ และโจมตีเติ็นท์ของเขากับต้นไม้ที่อยู่อาศัยทั้งหลายที่พบร่องรอยที่นั่น และการดัดล้างเขาระบุกทุกวันนี้ แล้วก็ตั้งภูมิลำเนาอยู่ในที่ของเขากับต้นไม้ที่นั่นก็มีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขาก็
42. ส่วนหนึ่งของเขาก็เหล่านั้นคือส่วนคนสิเมโอนห้าร้อยคนพากันไปที่ภูเขาเสอีร์ มีประมาณห้าร้อยคนไป-ลาทียาห์ เนออาเรียห์ เรไฟยาห์และอุสซีออลบุตรชายทั้งหลายของอิชอี
43. และเขาก็ได้โจมตีคนอาณาเขตส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งหนึ่งหนึ่งร้อยด้วยไป แล้วเขาก็ทั้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

บทที่ 5

1. บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล (เข้าเป็นบุตรหัวปีก็จริง แต่พระเจ้าได้กระทำให้ที่นอนของบิดาของเขามีมลทิน สิทธิบุตรหัวปีของเขางึงตกอยู่กับบุตรชายของโยเซฟผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล แต่โยเซฟมิได้ขึ้นทางเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายตามสิทธิบุตรหัวปี)
2. แม้ว่าญาติมีกำลังมากในพากพื่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่สิทธิบุตรหัวปีก็ยังเป็นของโยเซฟ)
3. บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล คือ ยาโนค บัลลู เอสโโรนและคาร์มี
4. บุตรชายของโยเอลคือเช'ไมอาห์ บุตรชายของเช'ไมอาห์คือโกก บุตรชายของโกกคือชีเมอี
5. บุตรชายของชีเมอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอยาห์ บุตรชายของเรอยาห์คือบาอัล
6. บุตรชายของบาอัลคือเบอราห์ ผู้ซึ่งทิกลัทปีเลเสอร์กษัตริย์เมืองอัสซีเรียได้กวาดไปเป็นเซลย ท่านเป็นเจ้านายของคนรูเบน
7. และญาติของท่านตามครอบครัวเมื่อขึ้นทางเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้นั้นคือ เจ้าเยอีเอล และเศคาเรียห์
8. และเบลาบุตรชายอาชาส บุตรชายเชมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในอาโรเออร์ ไกลไปถึงเมืองโนเบและบาอัลเมือง
9. ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถินทุรกันดาร ซึ่งอยู่ฝากข้างนี้ของแม่น้ำญเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลี้ยงของเขาวิมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอاد
10. ในรัชกาลของชาอุลเข้าทั้งหลายทำสังคมรากับคนชาการผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเข้า เข้าทั้งหลายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขตลดแต่ละวันออกของกิเลอاد
11. ลูกหลานของกิเลอัดอาศัยอยู่ตรงหน้าเข้าในแผ่นดินบאהานไปจนถึงเมืองสาเลкар์
12. โยเอลเป็นเจ้า ชาฟามเป็นที่สอง ยานั้ย และชาฟท์ในบאהาน
13. และวงศ์ญาติของเขามาตามเรือนบรรพบุรุษของเข้า คือมีคาเอล เมชูลาม เชบ้า โยรัย ယากาน ศิอา และเอเบอร์ เจิดคนด้วยกัน
14. คนเหล่านี้เป็นบุตร袍ียาอิล ผู้เป็นบุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอاد ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชิชัย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายบุส
15. อาหิเป็นบุตรชายอับดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกุนี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเข้า
16. และเข้าทั้งหลายอาศัยอยู่ในกิเลอاد ในบאהาน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าทั้งสิ้นของชาโรม Jen สุดเขต
17. คนเหล่านี้ทั้งสิ้นขึ้นทางเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยสามกษัตริย์แห่งญาดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล
18. คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีคนเก่งกล้า ผู้ถือดั้งและดาบ และโก่งธนู ชำนาญศึกษาสี่หมีสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมที่จะเข้ารบ
19. เข้าทำศึกกับคนชาการ เยทูร์ นาพิช และโนเดับ

20. และเมื่อเข้าได้รับความช่วยเหลือ คนยากร์และพากที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเข้า เพราะเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในการส่งครรภ และพระองค์ทรงประสาทตามคำทูลของเข้า เพราะเข้าทั้งหลายวางใจในพระองค์

21. เข้าได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คืออูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน

22. เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า และเข้าทั้งหลายอาศัยอยู่ในที่ของเขางานถูกการดีไปเป็นเชลย

23. คนตระกูลมนัสเสห์คริ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามีคนมากขึ้นด้วยกันตั้งแต่เมืองบากานถึงเมืองบากัลເຂອງມีน เสนร์ และภูเขาເຊອງມีน

24. ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ เอเฟอร์ อิชอี เอลลีເອລ อัสสีເອລ ເຢເມີຍ ໂໂດວິຍາທ໌ และยาดີເອລ เป็นทแก้ล้ำทหาร คนມีชื่อเสียง เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา

25. แต่เข้าทั้งหลายละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้า และเล่นชักกับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเข้าทั้งหลาย

26. พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของปุลกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจิตใจของทิกลัทປีເສອຣກษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเข้าไปเสียคือ คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์คริ่งหนึ่ง และพาเข้าทั้งหลายไปยังซาลา� อาโบร์ สารา และแม่น้ำเมืองโภชาน จนถึงทุกวันนี้

บทที่ 6

1. บุตรชายของเลวีคือ เกอร์ชัม โคงาท และเมรารี
2. บุตรชายของโคงาทซึ่อ อัมราม อิสยาห์ เอโบวน และอุสเซียล
3. บุตรของอัมรามคือ อาโรน โมเสส และนางมีเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาดับ อาบีสู อเลอาชาห์ และอิหามาร์
4. อเลอาชาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้กำเนิดบุตรซึ่ออาบีชูวา
5. อาบีชูวาให้กำเนิดบุตรซึ่อบุคคี บุคคีให้กำเนิดบุตรซึ่ออุสเซีย
6. อุสเซียให้กำเนิดบุตรซึ่อเศ-ราหิยาห์ เศ-ราหิยาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่อเมราโยห์
7. เมราโยห์ให้กำเนิดบุตรซึ่อามารียาห์ อามารียาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่ออาหิทุบ
8. อาหิทุบให้กำเนิดบุตรซึ่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรซึ่ออาหิมาอัส
9. อาหิมาอัสให้กำเนิดบุตรซึ่ואชาוריยาห์ อชาוריยาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่อยาหันน
10. และயาหันนให้กำเนิดบุตรซึ่ואชาוריยาห์ (ท่านนี้แหละที่ทำหน้าที่ปูโรหิตอยู่ในพระวิหารซึ่งชาโลมอนทรงสร้างในเยรูซาเล็ม)
11. อชาוריยาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่อามารียาห์ อามารียาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่ออาหิทุบ
12. อาหิทุบให้กำเนิดบุตรซึ่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรซึ่อชาลลูם
13. ชาลลูםให้กำเนิดบุตรซึ่ออลคីยาห์ อลคីยาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่ואชาוריยาห์
14. อชาוריยาห์ให้กำเนิดบุตรซึ่อเสไรอារ์ เสไรอារ์ให้กำเนิดบุตรซึ่อยาชาดัก
15. และยาชาดักถูกการาดไปเป็นเชลย เมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ยูดาห์ และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกการาดไปเป็นเชลยด้วยหัตถ์ของเนบุคัดเนสชาห์
16. บุตรชายของเลวีคือ เกอร์ชัม โคงาท และเมรารี
17. ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์ชัมคือ ลิบันี และชิเมอี
18. บุตรชายของโคงาทคือ อัมราม อิสยาห์ เอโบวน และอุสเซียล
19. บุตรชายของเมราห์คือ มาห์ลี และมูซี เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเข้า
20. บุตรชายของเกอร์ชัมคือลิบันี บุตรชายของลิบันีคือยาหาท บุตรชายของยาหาทคือคิมมาห์
21. บุตรชายของคิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คืออิดโด บุตรชายของอิดโดคือเศ-ราห์ บุตรชายของเศ-ราห์คือเยาธรรม
22. บุตรชายของโคงาทคือ อัมมีนาดับ บุตรชายของอัมมีนาดับคือโคราห์ บุตรชายของโคราห์คืออัสสีร์
23. บุตรชายของอัสสีร์คือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาห์คืออาบียาสาฟ บุตรชายของอาบียาสาฟคืออัสสีร์
24. บุตรชายของอัสสีร์คือทาหัท บุตรชายของทาหัทคืออุรีเอล บุตรชายของอุรีเอลคืออุสเซียห์ บุตรชายของอุสเซียห์คือชาอุล
25. บุตรชายของเอลคานาห์คือ ามาสัย และอาหิโมห์
26. สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาห์คือโศฟีย์ บุตรชายของโศฟีย์คือนาหัท

27. บุตรชายของนาห้ทคือเอลีอับ บุตรชายของเอลีอับคือเยโรห์ม บุตรชายของเยโรห์มคือเอลคานาห์
28. บุตรชายของชามูเอลคือ วัสนีบุตรหัวปีของเข้า และอาบียาห์
29. บุตรชายของเมราห์คือมาห์ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือซีเมอี บุตรชายของซีเมอีคืออุสชาห์
30. บุตรชายของอุสชาห์คือซีเมอี บุตรชายของซีเมอีคืออักกียาห์ บุตรชายของอักกียาห์คืออาสายาห์
31. เหล่านี้เป็นบุคคลที่ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ดูแลการร้องเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หลังจากที่ทีบพันธสัญญา มาตั้งอยู่ที่นี่แล้ว
32. เขาทั้งหลายทำการปρนนิบติด้วยเพลง ข้างหน้าที่พักอาศัยในพลับพลาแห่งชุมนุม จนชาโโลมนอนได้ทรงสร้าง พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม และเขาได้ปฏิบติหน้าที่ของเขาราตามตำแหน่ง
33. ต่อไปนี้เป็นบุคคลที่ปฏิบติงานอยู่พร้อมกับบุตรของเข้า พวกบุตรชายของคนโคงาห์คือ เอมานักร้อง ผู้เป็นบุตร ชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายเชมูเอล
34. ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรห์ม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์
35. ผู้เป็นบุตรชายศูฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาเมสัย
36. ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายอาชาเรียห์ ผู้เป็นบุตรชายเตฟันยาห์
37. ผู้เป็นบุตรชายทาห์ท ผู้เป็นบุตรชายอัสสีร์ ผู้เป็นบุตรชายอาบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายໂคราห์
38. ผู้เป็นบุตรชายอิสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคงาห์ ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล
39. กับอาสาฟพื่น้องของเข้า ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างขวามือของเข้า คืออาสาฟบุตรชายเบเรคียายห์ ผู้เป็นบุตรชายซีเมอ่า
40. ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายบาอาเสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียายห์
41. ผู้เป็นบุตรชายເອນี ผู้เป็นบุตรชายເຕ-ราชห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์
42. ผู้เป็นบุตรชายເອရານ ผู้เป็นบุตรชายศิมมาห์ ผู้เป็นบุตรชายซีเมอี
43. ผู้เป็นบุตรชายยาหาห์ ผู้เป็นบุตรชายเกอร์โชน ผู้เป็นบุตรชายเลวี
44. ที่ข้างข้ายมือบุตรชายของเมราห์ พื่น้องของเขากือ เอราห์ผู้เป็นบุตรชายคีซี ผู้เป็นบุตรชายอับดี ผู้เป็นบุตรชาย มัลลุค
45. ผู้เป็นบุตรชายอาชาบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาเมซียายห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคียายห์
46. ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายเชเมอර์
47. ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายมูซี ผู้เป็นบุตรชายเมราห์ ผู้เป็นบุตรชายเลวี
48. และคนเลวีพื่น้องของเข้าได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบติงานทุกอย่างของพลับพลาของพระนิเวศของพระเจ้า
49. แต่อาจรอนกับบุตรชายของท่านถวายเครื่องบุชบนแท่นเครื่องเผาบุชาและบนแท่นเครื่องหอม และปฏิบติงานทั้ง สิ้นในที่บริสุทธิ์ที่สุด และกระทำการลบมลทินบาปของอิสราเอล ตามทุกอย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้
50. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอาโวนคือเอเลอาชาห์ บุตรชายของเอเลอาชาห์คือฟีเนหัส บุตรชายของฟีเนหัสคืออาบีชู วา
51. บุตรชายอาบีชูวากีบุคคี บุตรชายของบุคคีคืออุสซี บุตรชายของอุสซีคือເຕ-ราชห์ยาห์

52. บุตรชายของเศ-ราหิยาห์คือเมราโยยก บุตรชายของเมราโยยกคืออาเมริยาห์ บุตรชายของอาเมริยาห์คืออาหิทุบ
53. บุตรชายของอาหิทุบคือสาโถก บุตรชายของสาโถกคืออาทิตมาอัส
54. ต่อไปนี้เป็นที่อาศัยของเขาตามภูมิลำเนาในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรวน ครอบครัวคนโโคยาท เพาะສลากรากเป็นของเขา
55. เขารับเมืองเอโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น
56. แต่ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้แก่ค่าเลบบุตรชายเยฟุนเน็ฟ
57. เขารับเมืองต่างๆแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของอาโรวน คือเมืองเอโบรนซึ่งเป็นเมืองลีกัย เมืองลิบนาห์กับทุ่งหญ้าเมืองยาททีร์ เมืองเชชเทโนอาภัยทุ่งหญ้า
58. อีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบีร์พร้อมกับทุ่งหญ้า
59. อาชานพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบชาเชเมซพร้อมกับทุ่งหญ้า
60. และจากดินแดนตระกูลเบนยาamin ก้มอบเมืองเกบ้าพร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโธพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้งสิ้นของเขาทุกครอบครัวเป็นสิบสามหัวเมืองด้วยกัน
61. ส่วนคนโโคยาทที่เหลืออยู่นั้นได้รับส่วนมอบโดยสลากรที่ได้จากการครอบครัวของตระกูล จากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง มีสิบหัวเมือง
62. และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูลอิสศาкар์ ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนัฟทาลี และจากตระกูลมนัสเสห์ในばかり ให้แก่คนเกอเรชซามตามครอบครัวของเขา
63. และมอบโดยสลากรส่องหัวเมืองจากตระกูลรูเบน ตระกูลกาด และตระกูลเศมูลุนให้แก่คนเมราฐิตามครอบครัวของเขา
64. ดังนี้แหล่ประชานนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี
65. และคนอิสราเอลได้จับสลากรให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยาamin ตามที่กล่าวชื่อไว้นั้นด้วย
66. และครอบครัวคนโโคยาทที่เหลืออยู่หัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเօฟราอิม
67. คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองลีกัย คือเมืองเชเชเมพร้อมกับทุ่งหญ้าในถิ่นภูเขาเօฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า
68. เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบธไฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า
69. เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า
70. และมอบเมืองจากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองอาเนอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัวคนโโคยาทที่เหลืออยู่
71. ดินแดนของมนัสเสห์ครึ่งตระกูลที่มอบให้แก่คนเกอเรชซามคือ โกลานในเมืองばかりพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัชทาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า
72. และจากตระกูลอิสศาкар์ คือเมืองเดเดชพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเบรทพร้อมกับทุ่งหญ้า

73. และเมืองรามาโพธิ์ร่วมกับทุ่งหญ้า และเมืองอาเนมพร้อมกับทุ่งหญ้า
74. จังหวัดระบูนอาเซอร์ คือ เมืองมาชาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอันโคนพร้อมกับทุ่งหญ้า
75. เมืองหุกอกพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโหนพร้อมกับทุ่งหญ้า
76. และจากตระกูลนัฟกาลี คือ เมืองเคเดชในกาลีพิพัฒน์ร่วมกับทุ่งหญ้า เมืองยัมโนเมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองคิริยา
ราอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า
77. ส่วนคนเมารีที่เหลืออยู่นั้นได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโนเมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองทาโบร์พร้อมกับทุ่ง
หญ้า
78. และหากแม่น้ำจอร์เดนข้างโน้นที่เยริโค คือหากตะวันออกของแม่น้ำจอร์เดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมือง
เบเชอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาสาสพร้อมกับทุ่งหญ้า
79. เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเมฟอาಥพร้อมกับทุ่งหญ้า
80. และจากตระกูลกาด คือ เมืองรามาโนกิเลาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมหาชนะอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า
81. เมืองເຊີໂນນພຣ້ມກັບທຸງໝັ້າ ເມືອງຍາເຊອຮົວພຣ້ມກັບທຸງໝັ້າ

1. บุตรชายของอิสสาคร์ คือ โกลา ปุอาห์ ยาซูบ และชิมโรน สีคันด้วยกัน
2. บุตรชายของโกลาคือ อุสซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบสัม และเชมูเอล หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเข้า คือ ของโกลา เป็นทแกล้วทหารของพงศ์พันธุ์ของเข้า และจำนวนของคนเหล่านี้ในราชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน
3. บุตรชายของอุสซีคือ อิสรাহิยาห์ และบุตรชายของอิสรाहิยาห์คือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซีอาห์ ห้าคน ด้วยกัน ทุกคนเป็นคนชนชั้นหัวหน้า
4. และพร้อมกับคนเหล่านี้ตามพงศ์พันธุ์ของเข้าตามเรือนบรรพบุรุษของเข้า มีหน่วยทหารศึกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภาระและบุตรชายมาก
5. ญาติพี่น้องของเขายังเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาคร์ มีหมุด้วยกันเป็นทแกล้วทหารแปดหมื่นเจ็ดพัน คน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย
6. บุตรชายของเบนยาминคือ เบลา เปเดอร์ และเยดีย่าเอล สามคนด้วยกัน
7. บุตรชายของเบลาคือ เอสโบัน อุสซีเอล เยรีโมห์ และอิรี ห้าคนด้วยกัน เป็นหัวหน้าของเรือนบรรพบุรุษ เป็น ทแกล้วทหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายของเขามากเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน
8. บุตรชายของเบเดอร์คือ เศมิราห์ โยอาช เอลี่เยเซอร์ เอลีโอนัย อมรี เยรีโมห์ อาบียาห์ アナiroth และอาเลเมห์ หังหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเดอร์
9. และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย ตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขามากเป็น ทแกล้วทหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน
10. บุตรชายของเยดีย่าเอลคือ บิล Hasan และบุตรชายของบิล Hasan คือ เยอุช เบนยา岷 เอสุด เดนาอะนาห์ เชราห์ ทาง ซีซ และอาหิชาอาร์
11. หังหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดีย่าเอล ตามหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขามากเป็นทแกล้วทหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ด พันสองร้อยคน พร้อมที่จะทำศึกสงคราม
12. และชูปปิม และหุบปิม เป็นบุตรอิระ และหุบปิมนุตรชายอาเซอร์
13. บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาหีเอล กุนี เยเซอร์ และชัลลุם ลูกหลานของนางบิล הרה'
14. บุตรชายของนัสเตห์คือ อัสรีเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาน้อยของท่านคือชาวอาرامกำเนิดมาคีร์บิดา ของกิเลoad)
15. มาคีร์กับพี่สาวของหุบปิมและหุบปิมมาเป็นภรรยา พี่สาวของเขารือมาอาภาห์) และคนที่สองชื่อเคลโลเฟหัด และ เคลโลเฟหัดมีบุตรสาว
16. และมาอาภาห์ภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรยกชื่อเขาว่า เปเรช และน้องชายของเขารือเชเรห์ และบุตรชายของเขารือ อุลาม และราเเคม
17. บุตรชายของอุลามคือเบดาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลoad ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายนัสเตห์

18. และอัมโมเลคูน์องสาวของเขาคลอดบุตรชื่ออิชไฮด์ อาร์บี้เซอร์ และมาฮาล่าห์

19. บุตรชายของเชมิดาคือ อากิยัน เซเคน ลิกซี และอาโนนียัม

20. บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเชลาห์ และบุตรชายของชูเชลาห์คือเบเรด บุตรชายของเบเรดคือทาหัท บุตรชายของทาหัทคือเอโลอาดาห์ บุตรชายของเอโลอาดาห์คือทาหัท

21. บุตรชายของทาหัทคือศาบاد บุตรชายของศาบادคือชูเชลาห์ กับเอเซอร์และเอเลอัต ผู้ซึ่งคนของกัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้นได้ฝ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา

22. และเอฟราอิมบิดาของเขาว่าทุกๆโศกเศร้าเป็นอย่างวัน และพื่น้องของเขาก็มาเล้าโลมเขา

23. และเอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่านเรียกชื่อเขาว่า เปรียาร์ เพราะเหตุชั่วร้ายตกอยู่กับเรือนของเขา

24. (บุตรสาวของท่านชื่อเชอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธไฮโรมล่างและบน และเมืองอุสเซนเชอราห์)

25. เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อเรฟ่าห์ บุตรชายของเรฟ่าห์คือเรเชฟ บุตรชายของเรเชฟคือเทเลห์ บุตรชายของเทเลห์คือทาหาน

26. บุตรชายของทาหานคือลาราน บุตรชายของลารานคืออัมมีสูด บุตรชายของอัมมีสูดคือเอลีชามา

27. บุตรชายของเอลีชามาคืออนุน บุตรชายของอนุนคือโยชูวา

28. ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิลำเนาของเขาก็คือ เปธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนาอารันด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เชเคนพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และกาชาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง

29. และตามพรมแดนของคนมนัสเสห์ มีเมืองเบธชานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ทางานาคพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดพร้อมกับบรรดาหัวเมือง โดร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟบุตรชายอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในที่เหล่านี้

30. บุตรชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิชวาห์ อิชวี เปรียาร์ และเสราะห์น้องสาวของเขา

31. บุตรชายของเปรียาร์คือ เอเบอร์และมัลคิเอล ผู้เป็นบิดาของปิรชาวิช

32. เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลลิท โซเมอร์ ไฮรามและชูวาน้องสาวของเขา

33. บุตรชายของยาเฟลลิทคือ ปาสัก บิมฮาล และอัชวาท เหล่านี้เป็นบุตรชายยาเฟลลิท

34. บุตรชายของเชเมอร์คือ อายี โรก้าห์ เยสุบ้าห์ และอารัม

35. บุตรชายของเชเมนมีน้องชายของเขาก็คือ โศฟ่าห์ อิมนา เชเลช และอามัล

36. บุตรชายของโศฟ่าห์คือ สุอาห์ ยาเรนเฟอร์ ชูอัล เปรี อิมราห์

37. เปเซอร์ ไฮด์ ชัมมา ชิลชาห์ อิธราน และเบโกรา

38. บุตรชายของเยเรอร์คือ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา

39. บุตรชายของอุลลาก็คือ อาราห์ อันนีเอล และรีเชีย

40. ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นคนของอาเซอร์ หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทั้งแกล้วทหารที่คัดเลือกไว้ เป็นเจ้านายใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายเพื่อทำศึกษารามเป็นสองหมื่นหกพันคน

บทที่ 8

1. เบนยาミニให้กำเนิดเบลาบุตรหัวปีของเข้า อัชเบลคนที่สอง อาหาราห์คนที่สาม
2. โนญาห์คนที่สี่ ราฟากนที่ห้า
3. และบุตรชายของเบลาคือ อัดดาห์ เก-รา อาบีชูด
4. อาบีชูวَا นาอามาน อาโหอาห์
5. เก-รา เชฟูฟาน และหุรอม
6. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอชูด เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองเกบ้า และเขามีภูมิภาคไปเป็นเชลย ยังเมืองนานาชาต
7. คือนาอามาน อาพิยาห์ และเก-รา เขาทั้งหลายถูกภูมิภาคไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรชื่ออุสชาห์ และอาพิชูด
8. และชาหะราอิมให้กำเนิดบุตรในดินแดนโน้มอัม ภายหลังจากที่เขาได้ไล่หุซิมและบำบ้าาราภาราภยของเข้าไปแล้ว
9. เขาให้กำเนิดบุตรกับไฮเดซภาราภยของเข้าคือ โยนับ ศิเบีย เมชา มัลตาม
10. เยอุส สาเดีย และมิรมาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเข้า เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเข้า
11. เขาให้กำเนิดบุตรกับหุซิมด้วยคือ อาบีทูบ และเอลปาอัล
12. บุตรชายของเอลปาอัลคือ เอเบอร์ มิชอัม และเซเมด ผู้สร้างเมืองโอลอน และเมืองโลดพร้อมกับหัวเมือง
13. และเบรียห์ และเซมา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองอัยยาโอลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองก้าทไปเสีย นั้น
14. และอาพิโย ชาชัก และเยรีโมท
15. เศบอดิยาห์ อาราด เอเดอร์
16. มีคาเอล อิชปาห์ และโยยาเป็นบุตรชายของเบรียห์
17. เศบอดิยาห์ เมชูลาม ฮิสคี เอเบอร์
18. อิชเมรัย ยิสลิยาห์และโยนับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล
19. ยาคิม ศิครี ศัปดี
20. เอลีเยนัย ศิลเลธัย เอลีเอล
21. อาดาญาห์ เปไรอาห์ และซิมราทเป็นบุตรชายของชิเมอี
22. อิชปาน เอเบอร์ เอลีเอล
23. อับโdon ศิครี ฮานาน
24. ยานันยาห์ เอลาม อันโซธียาห์
25. อิฟไไดยาห์ และเปนูเอลเป็นบุตรชายของชาชัก
26. ชัมเชรัย เชหะรียาห์ อาชาลิยาห์
27. ยาอาเรชียาห์ เอลียาห์ และศิครี เป็นบุตรชายของเยโรห์ม
28. คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเข้า ตามพงศ์พันธุ์ของเข้า เป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม

29. และในกิเบโอนกีມีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคร์
30. บุตรชายหัวปีของท่านชื่ออันโจน แล้วก็มี ศูร์ คิช บาอัล นาดับ
31. เกโโดร์ อาร์โย เศเดอร์
32. และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่ออิเมอาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขานายเรือชาเล็มด้วย เขารู้สึกว่าญาติของเขานายเรือชาเล็มด้วย เขารู้สึกว่า
33. เนอว์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อชาอุล ชาอุลให้กำเนิดบุตรชื่อยาธาน มัลคิชูรา อาบีนาดับ และเอชบาอัล
34. และบุตรชายของโยนาธานคือ เมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์
35. บุตรชายของมีคาห์คือ ปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส
36. และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเยโซอัดดาห์ และเยโซอัดดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัスマาวะและศิมรี ศิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา
37. โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบินเนอา บุตรชายของบินเนอาคือราฟ่าห์ บุตรชายของราฟ่าห์คือเอเลอาสาห์ บุตรชายของเอเลอาสาห์คืออาเชล
38. อาเชลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขามีสี่คน โบเคร อิชมาออล เชอาริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเชล
39. บุตรชายของเอเชลหนึ่งชื่อของเขามีสี่คน โบเคร อิชมาออล เชอาริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเชล
40. บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เป็นแท้จริงมากที่สุด นักธนุ มีลูกหลานมากหนึ่งร้อยห้าสิบคน คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยาamin

1. ดังนั้นอิสราเอลหั้งป่วงได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชือสาย และดูเดิດ ทะเบียนนี้กับที่ไว้ในหนังสือของ กษัตริย์แห่งอิสราเอลและยุдаห์ ผู้ถูกกาวดาไปเป็นเชลยในบาบีโลนเพ rage การละเมิดของเข้า
2. ฝ่ายพวกรากที่เข้ามาอาศัยในที่กรรมสิทธิ์ของเขารักในบรรดาหัวเมืองของเขานั้น คืออิสราเอล พวกรูโรหิต พวกลีว และพวกรคนใช้ประจำพระวิหาร
3. และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกรูโรหิต พวกเบนยาamin พวกเอฟราيم และพวกมันสเสห์ ได้อาศัยอยู่
4. คืออุทัยเป็นบุตรชายอัมมีสุด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายอิมรี ผู้เป็นบุตรชายบานี ในพวกรูโรหิต เปเรศ ผู้เป็นบุตรชายยุดาห์
5. และจากคนซีโลห์คือ อาสา耶ห์บุตรหัวปี และบุตรชายของเข้า
6. จากบุตรชายของเศ-ราห์คือ เยอุเอล กับญาติของเข้าเป็นหกร้อยเก้าสิบคน
7. จากลูกหลานของเบนยาamin คือ สัลลุ ผู้เป็นบุตรชายเมชูลาม ผู้เป็นบุตรชายไฮดาวยาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์
8. อิบเนยาห์บุตรชายเยโรหัม เอลอาห์บุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายมิเคร และเมชูลามบุตรชายเชฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเรอุเอล ผู้เป็นบุตรชายอิบนียาห์
9. และญาติของเขามาตามพงศ์พันธุ์ของเข้า เป็นเก้าร้อยห้าสิบหกคน ทั้งสิ้นนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรื่อง บรรพบุรุษของเข้า
10. จากพวกรูโรหิตมี เยดาเยห์ เยโอยาริบ ยาคีน
11. และอาชาเรียห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคីยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมชูลาม ผู้เป็นบุตรชายศาడิก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยห์ ผู้เป็นบุตรชายอาทิทุบ เจ้าหน้าที่ปักครองของพระนิเวศแห่งพระเจ้า
12. และอาดาเยห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรหัม ผู้เป็นบุตรชายปชาเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคីยาห์ และมาอาสัย ผู้เป็นบุตรชายอาดีเอล ผู้เป็นบุตรชายยาเซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมชูลาม ผู้เป็นบุตรชายเมชิลเลมิห์ ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์
13. และญาติของเข้า หัวหน้าเรื่องบรรพบุรุษของเข้า รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน เป็นคนสามารถมากที่จะ ทำงานปั้นนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า
14. จากคนเลวีมี เชไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซูบ ผู้เป็นบุตรชายอัสรีคัม ผู้เป็นบุตรชายยาชาบิยาห์ ลูกหลานของเม ราวี
15. กับบัคบัคดาว์ เอเรช กากาล และมัทธานินยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีค่า ผู้เป็นบุตรชายศิครី ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ
16. และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเชไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกากาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูหุน และเบเรคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโทฟ้าห์
17. ผู้เฝ้าประตูคือ ชัลลุם อักขุม ทัลโมน อาทิตาม และญาติของเข้า ชัลลุםเป็นหัวหน้า
18. ประจำอยู่จنبดันที่พระทวารของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก คนเหล่านี้เป็นผู้เฝ้าประตูค่ายของคนเลวี
19. ชัลลุםเป็นบุตรชายโคเร ผู้เป็นบุตรชายอาบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายໂคราห์ และญาติของเขามีเรื่องบรรพบุรุษ ของเข้า คือคนໂคราห์ เป็นผู้ดูแลการงานปั้นนิบัติ เป็นผู้เฝ้าธารนีประจำของพลับพลา ดังบรรพบุรุษของเข้า เป็นผู้

ดูแลค่ายของพระเย毫不犹豫 เป็นผู้ดูแลทางเข้า

20. และพีเนห์สบุตรชายເລອາຫັນ ເປັນຜູ້ຮອບຮອງເຫັນຂອງພວກເຮົາໃນກາລກ່ອນ ພຣະຍໍໂຫວັນທຽງສົດກັບເຂາ
21. ເສຄາຣີຍາຫົ່ວ ບຸຕຸຮ່າຍມີເລີມຍໍາຫົວ ເປັນຜູ້ໄຟທາງເຂົ້າປະຕູພັບພລາແຫ່ງຊຸມນຸມ
22. ຜູ້ຖຸກເລືອກເປັນຜູ້ໄຟປະຕູທີ່ຮຽນແນ້ນມີສອງຮ້ອຍສົບສອງຄນ ເຂົ້າໜິກະເບີຍນຳມະໂນຄວ້ວເຂົ້ອສາຍໄວ້ໃນຫນບທຂອງເຂາ ດາວິດແລະໝາມູເລືອງຜູ້ທໍານາຍໄດ້ສັກປານເຂາໄວ້ໃນຕຳແໜ່ງໜ້າທີ່
23. ດັ່ງນັ້ນເຂາແລະລູກຫລານຂອງເຂາຈຶ່ງເປັນຜູ້ດູແລປະຕູຮັວພຣະນິເວສຂອງພຣະຍໍໂຫວັນ ເປັນຜູ້ໄຟປະຕູຮັວພຣະນິເວສແຫ່ງພລັບພລາ
24. ຜູ້ດູແລປະຕູຮັວຍຸ່ທັງສືດ້ານ ຄືອດ້ານຕະວັນອອກ ຕະວັນຕກ ແໜືອ ແລະໄດ້
25. ແລະຢູ່າດີຂອງເຂາຈຶ່ງອູ່ໃນຫນບທຂອງເຂາຕ້ອງເຂົ້າມາທຸກໆເຈັດວັນ ດາມເວລາກຳຫົດເພື່ອຈະອູ່ກັບຄນເຫັນ໌
26. ເພຣະນາຍປະຕູຮັວທັງສືຄນ ຜູ້ເປັນພວກເລີນນັ້ນ ມີຕຳແໜ່ງໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ດູແລທ້ອງແລະຄັ້ງຂອງພຣະນິເວສແຫ່ງພຣະເຈົ້າ
27. ແລະເຂາພັກອາສີຍອູ່ຮອບພຣະນິເວສຂອງພຣະເຈົ້າ ເພຣະໜ້າທີ່ໄຟທົກອູ່ກັບເຂາ ແລະເຂາມີ້ໜ້າທີ່ເປີດທຸກເຂົ້າ
28. ບາງຄນເປັນຄນດູແລເຄື່ອງໃໝ່ໃນການປຣນິບັດ ເພຣະວ່າຈະເປົກອອກໄປໜ້າຮູ້ສັງເຂົ້າມາຕ້ອງນັບທຸກຄັ້ງ
29. ແລະບາງຄນຖຸກແຕ່ງຕັ້ງໃໝ່ໃຫ້ດູແລເຄື່ອງໃໝ່ ແລະດູແລເຄື່ອງໃໝ່ຂອງສັກປຣີສູທົ່ງສິນ ດູແລຍອດເປັ້ນ ນ້ຳອຸ່ນ ນ້ຳມັນ ກໍາຍານ ແລະເຄື່ອງເທັນ
30. ແລະບາງຄນຈຶ່ງເປັນລູກຫລານຂອງບູໂຕທິຕົກເຕີມເຄື່ອງເທັນປຣະປະສົມ
31. ແລະມັກທີ່ທີ່ຍໍາຫົວຄນເລື່ອມໍານັ້ນ ຜູ້ເປັນບຸຕຸຮ່າຍຫວັນປີຂອງໜັກລຸ່ມ ຄນໂຄຣາຫົວ ມີຕຳແໜ່ງໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ດູແລສິ່ງທີ່ປັ້ງໃນຄາດ
32. ແລະຢູ່າດີຂອງເຂາບາງຄນ ຈຶ່ງເປັນຄນໂຄຮາທ ເປັນຜູ້ດູແລຂັ້ນມັປ້ງໜ້າພຣະພັກຕົວ ມີໜ້າທີ່ຈັດເຕີມທຸກວັນສະບາໂຕ
33. ຕ້ອໄປນີ້ເປັນນັກຮ້ອງ ຄືອປະນຸມຂອງບຣຣົບນຸ່ງໝາຍເລົວ ຜູ້ອາສີຍອູ່ໃນທ້ອງໃນພຣະວິຫາຣໄມ່ຕ້ອງກຳທຳການປຣນິບັດໃຍ່ງອື່ນ ເພຣະເຂາອູ່ເວຣທັກລາງວັນແລກລາງຄືນ
34. ຄນເຫັນ໌ເປັນບຣດາຫວ່າໜ້າຂອງຄນເລົວ ຕາມພົກພັນຖຸຂອງເຂາເປັນຫັ້ນຫວ່າໜ້າ ຄນເຫັນ໌ອາສີຍອູ່ທີ່ເຢູ່ຈາເລີມ
35. ໃນກີບໂອນນັ້ນເຢືນເລືອບີດາຂອງກີບໂອນອາສີຍອູ່ ແລະກວຽກຂອງທ່ານຂໍ້ມາອາຄາຫົວ
36. ແລະບຸຕຸຮ່າຍຫວັນປີຂອງທ່ານຫົ່ວ ອັບໂດນ ແລ້ວກົມື ສູງ ຂີ່ ບາອັລ ແນວັດ ນາດັບ
37. ເກໂດຣ໌ ອາທິໂຍ ເສຄາຣີຍາຫົວ ແລະມີກໂລທ
38. ແລະມີກໂລທໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງຄື່ອງ ແລະຄນເຫັນ໌ອາສີຍອູ່ຕຽ່ງຂ້າມກັບຢູ່າດີຂອງເຂາໃນເຢູ່ຈາເລີມດ້ວຍ ອູ່ກັບຢູ່າດີຂອງເຂາ
39. ເນວັດໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງຄື່ອງ ດີ່ຈີ່ໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງໝາວຸລ ຊາວຸລໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງໂຍນາຮານ ມັກຄື່ອງ ອາບືນາດັບ ແລະເອົບອັດ
40. ບຸຕຸຮ່າຍຂອງໂຍນາຮານຫົ່ວໝາຍ ແລະເມຣີບບາອັລ ແລະເມຣີບບາອັລໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງມີຄາຫົວ
41. ບຸຕຸຮ່າຍຂອງມີຄາຫົວຫົວ ປີໂຮນ ເມເລັດ ທາເຮີຍ ແລະອາຫັສ
42. ແລະອາຫັສໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງຍາຫົວ ແລະຍາຫັສໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງອາເລເມທ ອັສມາເວທ ແລະຕິມວີ ແລະຕິມວີໃຫ້ກຳເນີດບຸຕຸຮ້ອງໂມໝາ

43. ໂມຈາໄທກໍເນີດບຸຕະຮູ້ອົບນີ້ເວົາ ແລະບຸຕະຮາຍຂອງບິນເວົາຄື່ອເວົາໄຟຍາທີ່ ບຸຕະຮາຍຂອງເວົາໄຟຍາທີ່ຄື່ອເວົາສາຫຼັກ ບຸຕະຮາຍຂອງເວົາສາຫຼັກ
44. ອາເໜລມີບຸຕະຮາຍທັກຄນ ແລະຕ່ອໄປນີ້ເປັນຫຼື້ອຂອງເຂາທັກໜາຍຄື່ອ ອັສວີຄັນ ໂບເຄູ ອິ່ນມາເວລ ເຊວຣີຍາທີ່ ໂອບາດີ່
ແລະຢານັ້ນ ແກ່ລ່ານີ້ເປັນບຸຕະຮາຍຂອງອາເໜລ

บทที่ 10

1. คนพลิสเตียได้สักบคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็เป็นให้พันหน้าคนพลิสเตียล้มตายอยู่ที่บันภูเขากิลโบอา
2. และคนพลิสเตียก็ไล่ทันชาอุลกับพวกราชโ/or ส และคนพลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคิชวา ราชโ/or สของชาอุลเสีย
3. การรบหนักกับราชชาอุลเข้าไป และนักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู
4. แล้วชาอุลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า จงชักดาบออก แต่เราเสียให้ทะลุเดิด เกรงว่าคนที่มีได้เข้าสุนัตเหล่านี้จะเข้ามาทำลายหลู่แก่เรา แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำการตาม เพราะเขากลัวมาก ชาอุลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออก ทรงล้มทับดาบนั้น
5. และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าชาอุลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาตายด้วย
6. ดังนั้นชาอุลก็สิ้นพระชนม์พร้อมกับราชโ/or สทั้งสามของพระองค์ และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน
7. เมื่อบรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในทุบเขานั้นว่ากองทัพนี้ไป และชาอุลกับโ/or สของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเข้าและหลบหนีไป คนพลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น
8. อุญม่าวันรุ่งขึ้น เมื่อคนพลิสเตียมายปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า เขายับพระศพชาอุลและราชโ/or สทั้งสามอยู่บันภูเขากิลโบอา
9. เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป และส่งผู้สืบสารไปทั่วดินแดนพลิสเตียให้นำข่าวดีไปยังรูปเคารพและประชานของเข้า
10. เข้าเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเข้า และเอาพระเศียรของพระองค์มัดไว้ในวิหารของพระดาโกร
11. แต่เมื่อชาวยาเบซกิเลอาดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องหั้งหมดที่คนพลิสเตียได้กระทำแก่ชาอุล
12. ทหารเก่งกล้าทั้งสิ้นก็ลุกขึ้นไปเชิญพระศพของชาอุลและศพโ/or สของพระองค์ นำมาที่ยาเบซ และเขาก็ฟังพระอัธิษฐานได้ตั้นโอะกในยาเบซ และได้อุดอาหารเจ็ดวัน
13. ชาอุลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮ瓦ห์ ในเรื่องที่พระองค์มิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮ瓦ห์ และได้ทรงแสวงการนำโดยทรงปรึกษาคนทรงด้วย
14. และมีได้ทรงแสวงการนำจากพระเยโฮ瓦ห์ พระเยโฮ瓦ห์จึงทรงสังหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายเจสซี

1. แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกันเฝ้าดาวิดที่เมืองเยโบรนทูลว่า ดูເດີ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดูกและเนื้อของพระองค์
2. ในกาลก่อน แม้เมื่อชาอูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปแล่เข้ามา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'
3. ตั้งนั้นพากผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเยโบรน และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญา กับเขาทั้งหลายที่เมืองเยโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเข้าทั้งหลายก็จิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์โดยชามuel
4. ดาวิดและคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปยังเบรูชาเลึม คือเยบุส ที่นั่นคนเยบุสอยู่ ซึ่งเป็นชาวแ朋ดินนัน
5. ชาวเมืองเยบุสทูลดาวิดว่า พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้ อย่างไรก็ดี ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้ คือนครของดาวิด
6. ดาวิดรับสั่งว่า ผู้ที่โจมตีคนเยบุสได้ก่อนจะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา และโยอาบบุตรชายของนางเศรุยา ห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า
7. และดาวิดทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด
8. และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบ ตั้งแต่มิลโลโดยรอบ และโยอาบก็ซ้อมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น
9. และดาวิดทรงจำเริญยิ่งๆขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโภธาทรงสถิตกับพระองค์
10. ต่อไปนี้เป็นคนที่เด่นในพากวีรบุรุษของดาวิด ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสิ้น เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวด้วยเรื่องอิสราเอล
11. ต่อไปนี้เป็นจำนวนนวีรบุรุษของดาวิด คือ ยาโซเบอัม คนอั้กโนนี เป็นหัวหน้าพากผู้บังคับบัญชา เข้ายกหอกของเข้าสู้คนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน
12. และในรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเข้าไปคือเอเลอาชาร์ บุตรชายโโดโಡ คนอาโหาห์
13. เข้ายกับดาวิดที่ปัสดัมมิม เมื่อคนฟีลิสเตiyชุมนุมกันทำสงครามที่นั่น มีที่ดินแปลงหนึ่งมีชื่อบารลีเติมไว้หมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟีลิสเตiy
14. แต่พากเขายืนหยัดอยู่ท่ามกลางที่ดินแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟีลิสเตiyเสีย และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเข้าทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่
15. สามคนในพากทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้นได้ลงไปถึงศิลาหาดาวดที่ถ้ำอุดลัม เมื่อกองทัพของคนฟีลิสเตiyตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขารีอิม
16. คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟีลิสเตiyอยู่ที่เบราเลเฮม
17. ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า ครonenจะส่งน้ำจากบ่อที่เบราเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้
18. แล้วคนทั้งสามก็แหกค่ายของคนฟีลิสเตiyเข้าไป และตักน้ำมาจากบ่อเบราเลเฮมที่ข้างประตูเมือง นำเอามาถวาย

ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดีมานั้นไม่ พระองค์ทรงเทอกรถวายแด่พระเยโฮวาห์

19. ตรัสว่า ขอพระเจ้าของข้าทรงห้ามข้าไม่ให้กระทำอย่างนี้ ควรหรือที่ข้าจะดีมีโลหิตของคนเหล่านี้ผู้ที่เสี่ยงชีวิตของเข้า เพาะด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขาเอง เข้าได้อ่านหน้านี้มา เพาะฉะนั้นพระองค์จึงทรงดีมานี้ ทแกล้วทหารสามคนนั้นได้กระทำสิ่งนี้
20. ฝ่ายอาบีชัยน้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกของท่านสู้คนสามร้อย และฆ่าเสียและได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น
21. ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มีมีศเท่ากับสามคนแรกนั้น
22. และเป็นイヤห์บุตรชายเยโซยาดา เป็นบุตรชายของคนเก่งกล้าแห่งเมืองขับเชอล เป็นคนประกอบหมกิจ เข้าได้ฆ่าคนดูจิสิงโตของโมอับเสียสองคน เขางงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่ทิมะตากด้วย
23. เข้าได้ฆ่าคนอิยิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก คนอิยิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพันทอผ้า แต่เป็นイヤห์ถือไม้มีเท้าลงไปหาเข้า และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอิยิปต์ และฆ่าเขารอเสียด้วยหอกของเขาเอง
24. สิงเหล่านี้เป็นイヤห์บุตรชายเยโซยาดาได้กระทำ และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกรแกล้วทหารสามคนนั้น
25. ดูเดิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขามิมีศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดได้ทรงแต่งเข้าให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์
26. นอกนั้นมีพวกรแกล้วทหารของกองทัพคือ อาสาเสلن้องชายของโยอาบ เอลยานันบุตรชายของโอดโอดชาเวเบธเลเอม
27. ซัมโมนทาวเมืองยาโรด เอเลสคุนเปโลอน
28. อิราบุตรชายอิกเซชชาวเมืองเทโคอา อาบีเยเซอร์ชาวเมืองアナiroth
29. สิบเบคัย คนหุชาห์ อิลัย คนอาโหอาห์
30. มา hareย ชาวเนotopeah์ เยเลด บุตรชายบานาห์ชาวเนotopeah์
31. อิธัย บุตรชายรีบัยแห่งเมืองกิเบอาของคนเบนยาミニน เป็นイヤห์ ชาวปีราเชน
32. หุรัย ชาวสำรากรกาอัช อาบีเอล คนอารามาห์
33. อัสมาวาท คนนาสูริม เอลี่ยาบา ชาวชาอัลโบน
34. ลูกหลานอาเซมคนกิมโซ โยนาธาน บุตรชายชากีชาวอาราห์
35. อาหิอัม บุตรชายสำคัญชาวอาราห์ เอลีฟัล บุตรชายอูระ
36. เอเฟอร์ คันเมเค-ราไทร์ด์ อาหิยาห์ คนเปโลอน
37. เอสโโร ชาวカラเมล นาอารัย บุตรชายเอสบัย
38. โยเอล น้องชายนาธัน มีบชาร์ บุตรชายชาการี
39. เศเลก คนอัมโมน นาหะรัย ชาวเบอโรห์ ผู้ถืออาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรษฐีห์
40. อิรา คนอิทธิร์ด์ การเอบ คันอิทธิร์ด

41. อุรីយាត់ គណិតទេរី សាបាត បុរាណិយអ៊ុលី
42. ភាគីនា បុរាណិយធមិចាគារុបេន ហ័វណាកនអីនីខូនក្នុបេន និងសាមសិបគណដំឡើកនកំបែក
43. យានន បុរាណិយមាអាកាត់ និងយិជាចំណុះ គណមិទនេ
44. ឧសិទ្ធិ ចាហិតាពាហិរ ចាមាលេនិងយិអីលេ បុរាណិយខេត្តកនខាងវេលេរី
45. យេជីយាទេល បុរាណិយធមិរី និងយិខាត នំនួងមាយខូនខោ ចាហិតិទេរី
46. អេតីអីល គណមាមេវិវេត់ យេរិប៉ីនិងយិខាតិយាត់ បុរាណិយខេត្តកនខាងវេលេនាកំអំ និងអិទមាត់ គណមិទនេ
47. អេតីអីល វូបេដ និងយាតាចីអីលេ គណមេទូប៉ី

บทที่ 12

1. ต่อไปนี้เป็นคนที่มาหาด้าวิดที่ศิกกลาง ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวก เพราะเหตุชาอุลบูตรชายคีช เข้าทั้งหลาย เป็นคนในพวกทั่วทหาร ผู้ช่วยท่านในการรบ
2. เขาเป็นนักธนู เขาร่วมหินด้วยสิงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือมือซ้าย เขายังเป็นคนเบนยาミニ ญาติของชาอุล
3. อาทิเยเชอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาช บุตรชายของเชมาอาร์ชาวเมืองกิเบอา และเยซีエルกับเพเลท บุตรชายของอัสมาวาท เป-ราคาห์และเยซูชาวอานาโรห์
4. อิชมัยยาห์แห่งกิเบโอน ทั่วทหารในพากสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าหนึ่งอสามสิบคนนั้น เยเรมีย์ ยายาห์อีโอล โยหานัน โยซาบาดชาวเมืองเกเดราห์
5. เอลูชัย เยริโมห์ เบอัลยาห์ เชมาเรียห์ เชฟายิยาห์คนยาสูฟ
6. เอลคานาห์ อิสซีอาร์ อชาเรล โยเอเชอร์ ยาโซเบอัม คนโคราห์
7. และโยเอลาห์ กับ เศบอดิยาห์ บุตรชายของเยโรัมชาวเกโตร์
8. มีแก่ลั่วทหารและผู้ชำนาญศึกจากคนกาดหนีเข้าไปหาด้าวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็งในถินทุรกันดาร เข้าชำนาญโล่ และตั้ง ผู้ชี้หัวของเขามี่อนหน้าสิงโต และผู้ชี้หัวเดรูเวเหมือนละมั่งบนภูเขา
9. เอเชอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลีอับที่สาม
10. มิชมันนาห์ที่สี่ เยเรมีย์ที่ห้า
11. อัทธายที่หก เอลีอุลที่เจ็ด
12. โยหานันที่แปด เอลซาบาดที่เก้า
13. เยเรมีย์ที่สิบ มัคบันนัยที่สิบเอ็ด
14. คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาด เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยกับเป็นนายร้อย ผู้ใหญ่กับเป็นนายพัน
15. เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำ约旦 ในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทั้งสิ้น และให้คนที่อยู่ ณ ลุ่มน้ำแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
16. มีคนเบนยาミニและญาห์มาเฝ่าด้าวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง
17. ดาวิดทรงอกไปต้อนรับเข้า และตรัสกับเขาว่า ถ้าท่านทั้งหลายมาล้มมิตรเพื่อช่วยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะพันผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อขายข้าพเจ้าให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายถีด
18. แล้วพระวิญญาณได้มาเห็นอามาสัย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชาคนนั้น และเขาทูลว่า ข้าแต่ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสซี สันติภาพ สันติภาพ จงมีแก่พระองค์และสันติภาพจะมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์ เพราจะพระเจ้าของพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์ แล้วดาวิดทรงรับเข้าทั้งหลายไว้ และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์
19. คนมันส์เสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง เมื่อพระองค์ยกมากับคนพีลิสเดียเพื่อทำสงครามกับชาอุล แต่พวกฝ่ายดาวิดมิได้ช่วยคนพีลิสเดีย เพราจะผู้ครอบครองของคนพีลิสเดียได้หารือกันและส่งพระองค์กลับไปเสีย บอก

ว่า เขายจะหลบหนีไปคืนดีกับชาญญาณยของเขาราโดยเอาหัวของเราราไปด้วย

20. ขณะเมื่อพระองค์ไปปังศิกาก คนมันส์เสธ์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ อัדןาร์ โยซาบาด เยดิยาเอล มี คาเอล โยซาบาด เอลี่สู และศิลเลชัย หัวหน้าบรรดากรองพันในคนมันส์เสธ์
21. เขายังหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พากปัลลน เพราฯขายเป็นทแก่ลัวทหารทั้งสิ้น และเป็นผู้บังคับบัญชาใน กองทัพ
22. ในสมัยนั้นทุกวันมีคนมาเข้าฝ่ายดาวิด เพื่อจะช่วยเหลือพระองค์ จนเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า
23. ต่อไปนี้เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม ผู้มาหาดาวิดในเมืองเอบอร์นเพื่อจะมอบราชอาณาจักร ของชาญญาณให้กับพระองค์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์
24. คนยุดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม
25. จากคนสิเมโอน มีทแก่ลัวทหารข้ามญาติเกิดพันหนึ่งร้อย
26. จากคนแลวีสีพันหกร้อย
27. เยโยาดาเป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากับท่านสามพันเจ็ดร้อย
28. สาโดกาทแก่ลัวทหารหกนัม และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขางเองเป็นผู้บังคับบัญชาสิบสองคน
29. จากคนเบนยาaminญาติของชาญญาณสามพันคน ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจะรักภักดีต่อราชวงศ์ชาญญาณ
30. จากคนเอฟราอิม ทแก่ลัวทหารแก่ลักล้าสองหมื่นแปดร้อยคน เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขาก
31. จากคนมนัสเสธ์ครึ่งตรากุล หนึ่งหมื่นแปดพันคน ผู้ซึ่งเข้าบ่งชื่อไว้ให้มาเชญดาวิดไปเป็นกษัตริย์
32. จากคนอิสสาการ์ มีผู้รักกาล ทราบว่าอิสราเอลควรทำการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน และญาติของเขายังสิ้นอยู่ ใต้บังคับบัญชาของเขาก
33. จากคนเศบูลุน มีหัวหน้าคนที่ฝึกแล้วเตรียมพร้อมเข้าสู้รบ สรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือ มีใช่ด้วยสองจิตสองใจ
34. จากคนนัฟทาลี ผู้บังคับบัญชาหนึ่งพัน ซึ่งมีคนติดโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน
35. จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน
36. จากคนอาเซอร์ สี่หมื่นคนฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม
37. และจากฟากแม่น้ำ约珥เดนข้างโน้น จากคนธูเบน และคนกาด และคนมนัสเสธ์ครึ่งตรากุล มีหนึ่งแสนสองหมื่น คน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม
38. ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมที่จะทำศึก ได้มายังเอบอร์น ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชญดาวิดเป็นกษัตริย์เห็นอ วิสราเอลทั้งสิ้น ในทำนองเดียวกันบรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชญดาวิดเป็นกษัตริย์
39. เขายังหลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราฯว่าพื่นของเขากล้าได้เตรียมไว้ให้เขาก
40. ยิ่งกว่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขายังหลายด้วยคือใกล้ออกไปถึงอิสสาการ์ และเศบูลุน และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกมา อุฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นแปง ขنمมะเดื่อ ซื้อยุ่นแห้ง นำอุ่น นำมัน วัวและแกะ เพราฯว่ามี ความชื่นบานในอิสราเอล

1. ดาวิดได้ทรงหารือกับนายพันและนายร้อย กับหัวหน้าทุกๆ คน
2. และดาวิดตรัสกับชุมชนอิสราเอลทั้งปวงว่า ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวา ห์พระเจ้าของเราร ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาเพื่อนองของเราร ผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบูโรหิต และคนเลวีด้วย ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เข้าทั้งหลายมาหากเราพร้อมกัน
3. และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเรารือก เพราะเราทั้งหลายมิได้ได้ถูกต้องในสมัยของชาอูล
4. ชุมชนนั้นทั้งสิ้นนั้นก็พาภักดีกันกล่าวว่าพวกเขากำราบทาม เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น
5. เพราะฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแต่ชีโหร์แห่งอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองยาเม็ท เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากคิริยาทเยอาริม
6. ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบานอาลาห์ คือคิริยาทเยอาริมซึ่งเป็นของyuдаห์ เพื่อจากที่นั่นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเครุบ อันเป็นหีบที่เรียกว่ากันตามพระนาม
7. และเข้าทั้งหลายกับบรรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกวียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบีนาดับ และอุสชาห์กับอาทิตโยเป็นคนขับเกวียน
8. และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็ร่าเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเข้าทั้งหลาย ด้วยเพลง พิณเขา คุ้ พินใหญ่ รำมนา ฉบับ และแต่ร
9. และเมื่อเข้าทั้งหลายมาถึงลานนาวดข้าวของคิโdon อุสชาห์ก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้พระวัวสะดุด
10. และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสชาห์ และพระองค์ทรงประหารเขา เพราะเขาเหยียดมือออกยังหีบนั้น และเขากลับชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า
11. และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทรายอกมาหนีอุสชาห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสชาห์ จนถึงทุกวันนี้
12. และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้าในวันนั้น และพระองค์ตรัสว่า เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้
13. ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไว้ในนครของดาวิด แต่ทรงนำหีบและไว้ที่บ้านโอเบดเอโดมคนกัก
14. และหีบของพระเจ้าได้ค้างอยู่กับครัวเรือนของโอเบดเอโดมที่เรือนของเขารามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรแก่ครัวเรือนของโอเบดเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขามีอยู่

บทที่ 14

1. ชีรามกษัตริย์เมืองไทรได้ทรงส่งผู้สื่อสารมาเฝ้าด้วย และทรงส่งไม้สนสีดำ ทั้งช่างก่อและช่างไม้เพื่อจะสร้างวังถาวรพระองค์
2. และด้วยทรงทราบว่าพระเยื้อราห์ทรงสถาปนาพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เพราะพระราชาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
3. และด้วยทรงรับมหเสิเพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และด้วยทรงให้กำเนิดโอมและธิดาอีก
4. ต่อไปนี้เป็นชื่อราชบุตรที่พระองค์ทรงมีในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โซบัน นาธัน ชาโลมอน
5. อิบอาร์ เอลีชูวา เอลเปเลท
6. โนกาห์ เนเฟก ยาฟีย
7. เอลีชามา เบเอลยาดา เอลีเฟเลท
8. เมื่อคนพีลิสเตiy ได้ยินว่าด้วยทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว คนพีลิสเตiy ทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาด้วยด้วยทรงได้ยินเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเข้าทั้งหลาย
9. ฝ่ายคนพีลิสเตiy ได้มาปล้นในหุบเขาเรฟายอม
10. และด้วยก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้พีลิสเตiy หรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือ และพระเยื้อราห์ตรัสตอบพระองค์ว่า ขึ้นไปเถอะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า
11. และพระองค์เสด็จไปยังบaal เปราซิม และด้วยทรงชนะเข้าทั้งหลายที่นั่น และด้วยตรัสว่า พระเจ้าทรงทະລວງข้าศึกของข้าพเจ้าเหมือนดังกระแสน้ำที่พุ่งใส่ เพราะฉะนั้นเขาก็จึงเรียกที่นั่นว่า บาaal เปราซิม
12. เข้าทั้งหลายก็ทิ้งรูปเคารพของเข้าเสียที่นั่น และด้วยก็ทรงมีพระบัญชา และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด
13. และคนพีลิสเตiy ยังมาปล้นในหุบเขานั้นอีก
14. และเมื่อด้วยทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปตามเข้า จงอ้อมไปและโจมตีเข้าที่ตรงข้ามกับหมู่ต้นหมู่อ่อน
15. และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนหัพอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหมู่อ่อนแล้ว จงออกไปทำศึก เพราะว่าพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้าเพื่อโจมตีกองทัพของคนพีลิสเตiy
16. และด้วยทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ และเข้าทั้งหลายโจมตีกองทัพคนพีลิสเตiy ตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์
17. กิตติศัพท์ของด้วยก็ลือไปสู่บรรดาประเทศทั้งหลาย และพระเยื้อราห์ทรงให้ประชาชาติทั้งปวงครั้นครั้นด้วย

1. ดาวิดทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ทลายหลังในนครดาวิด และพระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับทีบของพระเจ้า และทรงตั้งเดินที่ไว้ให้
2. แล้วดาวิดตรัสว่า นอกจากคนเลวี่แล้วไม่ควรที่คนอื่นจะหามทีบของพระเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้หามทีบของพระเจ้า และปวนนิบดิพระองค์เป็นนิตย์
3. และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำทีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่บ้านนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้
4. และดาวิดทรงรวมลูกหลานของอาโรมและคนเลวี่
5. คือจากลูกหลานของโอดาห์ ได้อุรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขานั่นเองร้อยยี่สิบคน
6. จากลูกหลานของเมราห์ ได้อาสาyah ได้อุรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขานั่นเองร้อยยี่สิบคน
7. จากลูกหลานของเกอร์ซิม ได้โยเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขานั่นเองร้อยสามสิบคน
8. จากลูกหลานของเอลีชาฟาน ได้เชไมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขานั่นเองร้อยคน
9. จากลูกหลานของເຂົບຣັນ ได้อลีเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน
10. จากลูกหลานของอุสซีเอล ได้อัมมีนาดับเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขานั่นเองร้อยสิบสองคน
11. แล้วดาวิดทรงเรียกศาสตราจารย์และอาภียาหารบูโรหิต และคนเลวีคือ อุรีเอล อาสาyah โยเอล เชไมอาห์ เอลีเอล และ อัมมีนาดับ
12. และตรัสกับเขาว่า ทั้งหลายเจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี่ จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า เพื่อเจ้าจะนำทีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมาอยู่สถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้
13. เพราะเจ้ามิได้ไปหมายเสียแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราริบลงท้ายอุกมาเนื้อเรา เพราะเรามิได้แสวงหาตามระเบียบอันสมควร
14. แล้วบูโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขามเพื่อจะเชิญทีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา
15. และคนเลวีได้หามทีบของพระเจ้าบนป่าด้วยความหาม ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาว่าตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์
16. ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขากลับเป็นนักร้องเพลงเครื่องดนตรี มีพิณใหญ่ พิณเข้าคู่ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน
17. คนเลวีจึงแต่งตั้งเขมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาก็คือ อาสาฟบุตรชายเบเรคิยาห์ และจากลูกหลานเมราห์ พี่น้องของเขาก็คือ เอราห์บุตรชายคุชายาห์
18. และพร้อมกับเขาว่าได้แต่งตั้งพี่น้องของเขามาในอันดับสองคือ เศคาเรียห์ เปน ยาอาชีเอล เชมิราโมห์ เยชีเอล อุนนี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัททิธิยาห์ เอลีฟัล และมิกเนยาห์ และโอเบดเอโดม กับเยอีเอล เป็นคนเฝ้าประตู
19. นักร้องคือ เอมาน อาสาฟ เอราห์ เป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์
20. เศคาเรียห์ อาชีเอล เชมิราโมห์ เยชีเอล อุนนี เอลีอับ มาอาเสยาห์ และเบไนยาห์ เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโมห์

21. แต่มัททิธิยาห์ เอลีฟัล มิกเนยาห์ โอเบดเอโอดม เยอีออล และอาชาชิยาห์ เป็นผู้นำด้วยพิณเขากุ่ต้ามสำเนียงเชวินิก
22. เคนานิยาห์หัวหน้าของคนเลวีในเรื่องเพลงเป็นผู้อำนวยการเพลง เพราะเขาเข้าใจดี
23. เบเรคิยาห์และเอลคานาห์ เป็นนายประดุจผ้าทึบ
24. เชบานิยาห์ เยโอะชาพัก เนหันเอล อามาสัย เศคาเรียห์ เปไนยาห์ และเอลียเซอร์ปูโรหิตได้เป่าแตรหน้าทีบของพระเจ้า โอเบดเอโอดม และเยซี่ยาห์เป็นนายประดุจผ้าทึบด้วย
25. ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และผู้บัญชาการกองพัน จึงได้ไปนำทีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นจากเรือนของโอเบดเอโอดมด้วยความpermpride
26. ออยุ่มาเพระพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเย霍瓦ห์ เข้าทั้งหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจิดตัวและแกะผู้เจิดตัว
27. ดาวิดทรงฉลองพระองค์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้หามหีบ และนักร้อง และเคนานิยาห์ผู้อำนวยการเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอฟิดผ้าป่าน
28. ดังนี้แหล่คนอิสราเอลทั้งปวงได้นำทีบพันธสัญญาของพระเย霍瓦ห์ขึ้นมาด้วยเสียงไหร้อง เสียงแตกร่องเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร แลจะบ แลทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเขากุ่
29. และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเย霍瓦ห์มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคัลราชธิดาของชาอุลแลดุตามช่องพระกาลเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงเต้นรำและทรงร่าเริงออยุ่ พระนางก็มีใจดูหมิ่นพระองค์

1. และเข้าทั้งหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้ และเข้าทั้งหลายได้ถวายเครื่องเพาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเจ้า
2. และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเพาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนามพระเยโฮวาห์
3. และทรงแจกขنمปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมอุ่นแห้งคนละอัน แก่บรรดาประชาชนอิสราเอลทั้งชายและหญิง
4. และพระองค์ทรงตั้งคนเลี้ยงคนให้เป็นผู้ปรนนิบติหน้าหีบของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง ถวายโมทนากล่าวสารเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
5. อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองห่านคือเศคาเรียห์ เยอีออล เชมิรามอท เยชีออล มิทเทธิยาห์ เอลีอับ เปไนยาห์ โอเบดเอโดม และเยอีออล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณให้ญี่แผลพิณเข้าคู่ อาสาฟเป็นคนตีฉาน
6. และเปไนยาห์กับยาอาชีเอลปูโรหิตจะเป้าแต่รเรื่อยไปหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า
7. และในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้มีการร้องเพลงโมทนากล่าวแด่พระเยโฮวาห์โดยอาสาฟและพื่น้องของห่าน
8. จงโมทนากล่าวแด่พระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชนิกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย
9. จงร้องเพลงกล่าวแด่พระองค์ ร้องเพลงสุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
10. จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี
11. จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป
12. จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอะษูของพระองค์
13. โอ เข็มสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์
14. พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก
15. จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วนี้พันชั่วอายุ
16. คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอันราษฎร คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค
17. ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกบัญชาให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก้อิสราเอลให้เป็นพันธสัญนานิรันดร์
18. ว่า 'เราจะให้แผ่นดินคานนาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย'
19. เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น
20. พเนจรไปจากประชาชนต้นที่ถึงประชาชนต้นนั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง
21. พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงแนะนำกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา
22. ว่า 'อย่าแต่ต้องบรรดาผู้ที่เราเจ้มไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเราระดับนี้'
23. แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงกล่าวแด่พระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆวัน

24. จงเล่าถึงสิ่งที่สำคัญของพระองค์ที่ทำมาในบริการด้านประชาชัติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่ทำมาในบริการด้านชาติ ทั้งหลาย
25. เพราะพระเย毫不犹豫ทันทีที่เห็นอย่างไร และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง
26. เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเย毫不犹豫ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
27. เกียรติและความโอบอุ่นจากการมืออยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ กำลังและความชื่นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์
28. ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ่ย จงถวายแด่พระเย毫不犹豫 จงถวายสิ่งที่สำคัญและกำลังแด่พระเย毫不犹豫
29. จงถวายสิ่งที่สำคัญแก่พระนามของพระองค์แด่พระเย毫不犹豫 จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนำสักการพระเย毫不犹豫ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์
30. ชาวโลกทั้งสิ้นเอ่ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิภพถูกสถาปนาแล้ว จะไม่หวั่นไหวเลย
31. จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้เข้าพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า 'พระเย毫不犹豫ทรงครอบครอง'
32. ให้ทักษะคำนวณ กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ให้ทุกนาเริงโผล กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น
33. แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะร้องเพลง เนพาพระพักตร์พระเย毫不犹豫 ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก
34. โอ จงโมทนากับพระคุณพระเย毫不犹豫 เพราะพระองค์ประเสริฐ เผรีความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
35. และท่านจะกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอจงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวมข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนากับพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และลงโผลในการสรรเสริญพระองค์'
36. จงถวายสาส្តราราดแด่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของอิสราเอลแต่ในรัตนกาลจนถึงนิรันดร์กาล และลงโผลในการสรรเสริญพระองค์ แล้วประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า เอเมน และได้สรรเสริญพระเย毫不犹豫
37. ดาวดึงทรงให้อาสาพและพื่นองของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าทีบพันธ์สัญญาของพระเย毫不犹豫 ให้ปวนนิบดิอยู่หน้าทีบันนี้เรื่อยไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ
38. ทั้งโอบเดอโอดมและพื่นองหกสิบแปดคนของท่านด้วย ฝ่ายโอบเดอโอดมนุตรชายเยดูธนกับอาสาให้เป็นคนดำเนินการ
39. และพระองค์ทรงให้ศาโคลกบุโรหิต กับพื่นองของท่านผู้เป็นบุโรหิต อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเย毫不犹豫ซึ่งอยู่ในปูชนียสถานสูงเมืองกิเบโอน
40. เพื่อถวายเครื่องเพาบูชาแด่พระเย毫不犹豫บันแท่นเครื่องเพาบูชานในเวลาเช้าเวลาเย็นเสมอ ตามที่ได้บันทึกไว้ ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเย毫不犹豫 ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาอิสราเอล
41. เอมานและเยดูธนอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกเลือก และบ่งชื่อไว้ให้ถวายโมทนากับพระเย毫不犹豫 เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์

42. และพร้อมกับเข้าเชมานและเยดูธน์มีแต่รำและฉาบเพื่อบรรเลง และเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูก
หลานของเยดูธน์ได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู

43. และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน และดาวิดเสด็จกลับเพื่ออยู่พรแด่ราชวงศ์ของพระองค์

1. ออยู่มาเมื่อดาวิดประทับในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า ดูเถิด เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีдар์ แต่ทิบพันธ์สัญญาแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ภายใต้ม่าน
2. และนาธันทูลดาวิดว่า ขอพระองค์ทรงกระทำหั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิติกับพระองค์
3. แต่ออยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระจันทร์ของพระเจ้ามาถึงนาธันว่า
4. จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เราอยู่'
5. เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอิสราเอลขึ้นมาจนกระทั่งวันนี้ แต่เราได้ไปจากเต็นท์นี้ถึงเต็นท์โน่น และจากพลับพลาแห่งนี้ถึงแห่งโน่น
6. ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับผู้วินิจฉัยของอิสราเอลคนใด ผู้ที่เราได้บัญชาให้เขามาเลี้ยงดูประชาชนของเราหรือว่า ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา'
7. เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยโฮวาห์จะมายื่นราชธานีให้เราเจ้า' จากการตามผูกแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าหนึ่งอิสราเอลประชาชนของเรา
8. และเราได้อยู่กับเจ้าไม่รู้ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงให้ญี่ปุ่นอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก
9. และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฟ้างเข้าไว้ เพื่อเข้าหังหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาระ แต่ไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่มาตีปลันเข้าดังแต่ก่อนมา
10. ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยหนึ่งอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปราบปรามศัตรุทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่าหนึ่งอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์
11. และออยู่มาเมื่อวันหังหลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของดัวเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขาระ
12. เขายจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบลลังก์ของเข้าไว้เป็นนิตย์
13. เราจะเป็นบิดาของเขาระ และเขายจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความเมตตาของเราไปจากเขาระเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้านั้น
14. แต่เราจะให้เขารับอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิตย์ เราจะสถาปนาบลลังก์ของเข้าไว้เป็นนิตย์'
15. นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้หั้งสิ้นและตามนิมิตนี้หั้งหมด
16. แล้วกษัตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับนั่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ได้เล่า และราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นอะไรเล่าที่พระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาไกลงถึงแค่นี้'
17. 'ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะพระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตอันใกล้ที่จะมาถึงนั้น และทรงมองข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะอันสูงส่ง ข้าแต่'

พระเยโไฮวาร์ดพระเจ้า

18. และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้อีกในเรื่องเกี่ยรติอันทรงประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพาะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์
19. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำการใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้นเพื่อจะกระทำให้สิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้กันทั่วไป
20. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด หากมีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์ ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินกับหูของข้าพระองค์
21. ประชาชนต้องอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าเสต็จไปได้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่ยิ่งโดยสิ่งที่ใหญ่โตน่าสะพึงกลัว ในการที่ทรงขับไล่ประชาชนต้องทั้งหลายให้พ้นหน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากอียิปต์
22. และพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลประชาชนของพระองค์เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิตย์ และข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเข้าทั้งหลาย
23. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด บัดนี้ขอให้พระวจนะซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ และขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นเถิด
24. และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้และเกรียงไกรอยู่เป็นนิตย์ ว่า 'พระเยโไฮวาร์ด' จอมโยกทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าแก่อิสราเอล' และวงศ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนาไว้ต่อพระพักตร์ของพระองค์
25. เพราะข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงสร้างวงศ์ให้ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้ประสบความกล้าหาญที่จะอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์
26. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด บัดนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งที่ดีนี้ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์
27. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะทรงอยวยพระพรแก่วงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อวงศ์นั้นจะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ เพราะว่า ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด สิ่งใดที่พระองค์ทรงอำนวยพระพร สิ่งนั้นก็ได้รับพระพรเป็นนิตย์

1. และอยู่ต่อมหาวิศวกรโจมตีคนพีลิสเตียและทรงปราบปรามเข้าเสีย ทรงยึดเมืองก้าและชนบทของเมืองนั้นจากมือคนพีลิสเตีย
2. และพระองค์ทรงโจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย
3. ดาวิดทรงโจมตีชาดดเอเซอร์กษัตริย์ของเมืองโคบาห์ด้วยตรงไปยังเมืองขามัท ขณะเมื่อพระองค์เสด็จไปตั้งสำนักการปกครองของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส
4. และดาวิดทรงยึดครองจากท่านนานหนึ่งพันคัน พลแม่เจิดพัน และทหารราบสองหมื่น และดาวิดทรงตัดเอ็นโคนขาม้ารับเสียงสิ้น แต่ทรงเหลือไว้ให้พ่อแก่ครองหนึ่งร้อยคัน
5. และเมื่อคนซีเรียแห่งเมืองดาmessกัสมาช่วยชาดดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโคบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน
6. และดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมืองดาmessกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับใช้ของดาวิด และนำบรรณาการมาถวาย ดาวิดเสด็จไป ณ ที่ได พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่พระองค์ที่นั่น
7. ดาวิดทรงยึดโล่ทองคำที่ผู้รับใช้ของชาดดเอเซอร์ถือ และทรงนำมาที่เยรูซาเล็ม
8. ดาวิดทรงยึดทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากเมืองกิบหาดและจากเมืองคุน หัวเมืองของชาดดเอเซอร์ ซึ่งชาโลมอนทรงใช้สร้างขันสาครทองสัมฤทธิ์และเสา และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์
9. เมื่อโภคภัตติแห่งเมืองขามัทได้ินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพทั้งสิ้นของชาดดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโคบาห์แล้ว
10. พระองค์ทรงใช้ยาโตรัมโ/or สของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ และถวายพระพรที่พระองค์ทรงรับกับชาดดเอเซอร์และทรงชัน (เพราะว่าชาดดเอเซอร์ได้สรุบกับโภคภัตติอยู่) และพระองค์ได้ส่งของทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ ด้วยเงิน และด้วยทองสัมฤทธิ์มาถวาย
11. และกษัตริย์ดาวิดทูลถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชนติดทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมน คนพีลิสเตีย และอามาเลข
12. และอาบีชัยบุตรชายนางเศรษฐีได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลือ
13. และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็นคนรับใช้ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใดๆ
14. ดาวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น
15. และโยอาบบุตรชายนางเศรษฐีเป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยอชาพ์บุตรชายอาทิลูดเป็นเจ้ากรมสารบบณ
16. และศาడอกบุตรชายอาทิทูบและอาทิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต และชาวชาเป็นราชเลขา
17. และเปไนยาห์บุตรชายเยโซยาดาอยู่เหนือคนเครเวียและคนเปลธ และบรรดาโ/or สของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าในราชการของกษัตริย์

1. และอยู่ต่อมากายหลังนี้นาหาชกษัตริย์ของคนอัมโมนสันพระชนม์ และโกรสของพระองค์ได้ขึ้นครองครองแทน
2. และดาวิดตรัสว่า เรายังแสดงความเมตตาต่อขานุนโกรสของนาหาช เพราะว่าบิดาของท่านได้แสดงความเมตตาต่อเรา ดาวิดจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปเล้าโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็มายังขานุนในแผ่นดินของคนอัมโมน เพื่อจะเล้าโลมท่าน
3. แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลขานุนว่า พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล้าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชนิศาตของพระองค์ เช่นนั้นหรือ ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อคำนหาและค่าว่าและสอดแนมแผ่นดินมีเช่นหรือ
4. ขานุนจึงจับข้าราชการของดาวิดและโกรนเข้าเสีย และตัดเครื่องแต่งกายของเขารอการเสียที่ตรงกลางตรงตะโพกแล้วปล่อยตัวไป
5. เมื่อบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงใช้ไฟปรับเข้า เพราะคนเหล่านั้นอยามาก และกษัตริย์ตรัสว่า จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเดราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึงค่อยกลับมา
6. เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเข้าทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด ขานุนและคนอัมโมนจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันตีไปจ้างรถนับและพลม้าจากเมโซโปเตเมีย จากซีเรียมาอาคาห์ และจากโศบาร์
7. เข้าได้จ้างรถรับสามหมื่นสองพันคันและกษัตริย์แห่งเมืองมาอาคาห์กับกองทัพของท่าน ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคนอัมโมนก็รวมกันมาจากหัวเมืองของเข้าทั้งหลาย และมาทำสงคราม
8. เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นจึงใช้โยอาบ และกองทัพแก่ล้วนทั้งห้าสิบไป
9. คนอัมโมนออกมายัดทัพตรงหน้าประตูเมือง และบรรดา กษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชั้นบนทุกทางแจ้งต่างหาก
10. เมื่อยาอบเห็นว่าการศึกนั้นนานอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาจากบรรดาคนอิสราเอลที่สรวิ่งแล้วและจัดทัพเข้าไปต่อสู้กับซีเรีย
11. ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ ท่านก็มอบไว้ในการบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน คนเหล่านี้ก็จัดเข้าสู่กับคนอัมโมน
12. และท่านพูดว่า ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเราแล้วเจ้าจะช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเจ้า เราจะช่วยเจ้า
13. จงมีความกล้าหาญเด็ด และให้เราประพฤติตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองของพระเจ้าของเรา และขอพระเยื้อว่าทั้งกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เด็ด
14. ดังนั้นโยอาบและประชาชนผู้อยู่กับท่านได้เข้ามาใกล้ข้างหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน และเข้าทั้งหลายก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน
15. และเมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียนหนีไปแล้ว เขาก็หนีไปให้พ้นหน้าอาบีชัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง และโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม
16. แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเข้าพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขายังส่งผู้สื่อสารไปนำคนซีเรียซึ่งอยู่ฝากแม่น้ำข้างโน้นอกมา มีโจฟคู่บังคับบัญชาของทัพของยาดัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเข้าทั้งหลาย

17. และเมื่อมีคนกราบทูลด้วย พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำ约旦มาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขายังหลายต่อสู้กับพระองค์
18. และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียดือคนของรัฐบาลเจ็ดพันคนและทหารรับสี่หมื่นคน และฆ่าโซโลม่อนบัญชาการกองทัพของเขายังหลายตัวย
19. และเมื่อผู้รับใช้ของยาดดิเอเซอร์เห็นว่าเข้าพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล เขายกยอมทำสันติภาพกับดาวิด และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

1. และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาภัตตริย์ยกกองทัพออกไปรบ โยอาบก็นำกำลังกองทัพไปภาคล่างแผ่นดินของคนอัมโมน และมาล้อมเมืองรับบทไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบท และครัวเมืองนั้นเสีย
2. และดาวิดทรงถอดมงกุฎจากพระเศียรของกษัตริย์ของเข้าทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบว่ามองกุญแจนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งต่อมากลับพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับของจากเมืองนั้นได้ข้าวของเป็นอันมาก
3. พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมานั่งบนยอดเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลือยและเหล็กชุดและขาว และดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมืองทั้งสิ้นของคนอัมโมน และดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม
4. และอยู่มาภายหลังเกิดสมครามขึ้นกับคนฟิลิสเดียวที่เมืองเกเซอร์ แล้วสิบเบคัยคนหุชาห์ได้สังหารสิบปีผู้เป็นลูกหลานของคนยักษ์เสีย และคนฟิลิสเดียวก็ถูกปราบปราม
5. และมีสมครามกับคนฟิลิสเดียวอีก และเอลชานันบุตรชายยาอีร์ได้ฆ่าล้มมีบุตรชายของโกลิอัทธาวก้าทเสีย ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทอผ้า
6. และมีสมครามที่เมืองก้าทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีอข้างหนึ่งมีนิ้วหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว จำนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของคนยักษ์ด้วย
7. และเมื่อเข้าท้าทายอิสราออล โยนาธานบุตรชายชิเมอีร์จะชนะของดาวิดก็ประหารเขเสีย
8. คนเหล่านี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองก้าท และเขาล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

1. ชาตานได้ยืนขึ้นต่อสุอิสราเอล และดูพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล
2. ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและผู้บังคับบัญชาของทัพว่า จะไปบันอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเยอร์เซนาถึงเมืองดาן แล้วนำรายงานมาให้เราเพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเข้าทั้งหลาย
3. แต่โยอาบทูลว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชาชนของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพระองค์มิใช่หรือ ใจเจ้านายของข้าพระองค์จึงรับสั่งเช่นนี้ ใจพระองค์จึงทรงทำการลดเมิดมาสู่อิสราเอล
4. แต่โยอาบขั้ดรับสั่งของกษัตริย์มิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอดคนอิสราเอลทั้งสิ้น และกลับมายังเยรูซาเล็ม
5. และโยอาบถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ดาวิด ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ซักดาบ และในยุคที่มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ซักดาบ
6. แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยา悯ที่มีกลางจำนวนนั้นด้วย เพราะว่าพระคั่วสของกษัตริย์เป็นที่น่ารังเกียจแก่โยอาบ
7. แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล
8. และดาวิดทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งในการที่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งนี้ ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้กระทำการอย่างโง่เขลามาก
9. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับกษัตริย์ว่า
10. จงไปบอกดาวิดว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกເเอกสารานประการหนึ่ง เพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า'
11. ก้าดจึงเข้าเฝ่าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงเลือกເเอกสารานที่เจ้าพอใจ
12. คือ กันดารอาหารสามปี หรือการล้าง盆โดยศัตtruของเจ้าสามเดือนขณะที่ดาบของศัตtruจะขึ้นเจ้าทัน หรือดาบของพระเยโฮวาห์สามวันคือโครคระบาดบนแผ่นดิน และทุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสิ้นของอิสราเอล บัดนี้ขอทรงพิจารณาดูว่าจะให้ข้าพระองค์กราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มาว่าประการใด
13. แล้วดาวิดตรัสกับกษัตริย์ว่า เรายังไม่มีความกราบถวายมาก ขอให้เราตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณากุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย
14. ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โครคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน
15. และพระเจ้าทรงใช้ทุตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย พระเยโฮวาห์ทรงหอดพระเนตร และพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น และพระองค์ตรัสกับทุตสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า พอแล้วยับยั้งมือของเจ้าได้ ส่วนทุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนาดข้าวของโอลันนัคเนยบุส
16. และดาวิดแห่งพระพักตร์ทรงเห็นทุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ยืนระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ และในมือถือดาบที่ซักออกเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพากผู้ใหญ่องอิสราเอล ผู้ได้สัมผักระสอบแล้ว ก็ชูหันดาลง
17. และดาวิดทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์มิใช่หรือที่บัญชาให้นับประชาชน ข้าพระองค์เป็นผู้ได้กระทำบาป และได้

กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก แต่บรรดาแก格เหล่านี้เข้าได้กระทำอะไร ข้าแต่พระเยอโสวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เห็นอีข้าพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นอยู่เห็นอีประชาชนของพระองค์

18. แล้วทุตสวรรค์ของพระเยอโสวห์ได้บัญชาให้การทูลดากวิดว่า ให้ดาวิดเขียนไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยอโสวห์ที่ lananudข้าวของโ/oranndคนเยบุส
19. ดาวิดจึงเสด็จเขียนไปตามคำขอของการ ซึ่งท่านได้กราบทูลในพระนามของพระเยอโสวห์
20. ฝ่ายโ/oranndกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ ท่านหันมาเห็นทุตสวรรค์ บุตรชายสีคนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย
21. เมื่อดาวิดเสด็จมายังโ/orannd โ/oranndมองเห็นดาวิด และออกไปจากล้านวดข้าวถวายบังคมดาวิดด้วยซบหน้าลงถึงดิน
22. และดาวิดตรัสกับโ/oranndว่า จงให้ที่ล้านวดข้าวแก่เราเดิม เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยอโسوห์บนนั้น จงให้แก่เราตามราคานี้ เป็นว่าโ/oraจะบานนั้นจะได้รับเสียงจากประชาชน
23. แล้วโ/oranndกราบทูลดาวิดว่า ขอทรงรับไปเกิดพะยะคะ และออกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเดิม นี่พะยะคะ ข้าพระองค์ขอถวายวัวสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเลื่อนวดข้าวให้เป็นพื้นแล้วข้าวสาลีเป็นธัญญบูชา ข้าพระองค์ขอถวายหมด
24. แต่กษัตริย์ดาวิดตรัสกับโ/oranndว่า หมายได้ แต่เราจะซื้อเอาตามราคานี้ เรายังไม่เอาของของเจ้าถวายพระเยอโسوห์ หรือถวายสิ่งที่เรามิได้เสียค่าเป็นเครื่องเผาบูชา
25. ดาวิดจึงทรงชาระให้โ/oranndเป็นท่องคำนำหนักหกร้อยเชเบลเพื่อที่นั้น
26. ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยอโسوห์ที่นั้น และทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันดิบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยอโسوห์ และพระเยอโسوห์ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา
27. แล้วพระเยอโسوห์ก็ทรงบัญชาทุตสวรรค์ และท่านก็เอดาบใส่ฝักเสีย
28. ครั้นนั้น เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระเยอโسوห์ทรงตอบพระองค์ที่ล้านวดข้าวของโ/oranndคนเยบุส พระองค์ก็ทรงถวายสัตวบูชาที่นั้น
29. เพระพลับพาของพระเยอโسوห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชา ในเวลานั้นอยู่ในปุชนียสถานสูงที่กิเบโอน
30. แต่ดาวิดจะไปทูลถามพระเจ้าที่นั้นไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทุตสวรรค์ของพระเยอโسوห์

1. แล้วดาวิดตรัสว่า นี่แหล่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหล่แท่นเครื่องเผาบูชาสำหรับอิสราเอล
2. ดาวิดทรงบัญชาให้รับรวมคนต่างด้าวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงจัดคนสักดิทินให้เตรียมหินสักด
เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า
3. ดาวิดยังทรงจัดสะสมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตาปุขของบานประตูรั้วและเป็นเหล็กหนีบ ทั้งทองสัมฤทธิ์เป็น^๑
จำนวนมากเหลือที่จะซึ้งได้
4. และไม่สักสีดา蕊นบไม่ถ้วน เพราะว่าชาวไชดอน และชาวไทร์ ได้นำไม้สักสีดา蕊จำนวนมากมาขายดาวิด
5. เพราะดาวิดตรัสว่า ชาโลมอนบุตรชายของเรายังเด็กอยู่และไม่เคยงาน และพระนิเวศซึ่งจะสร้างถวายพระเยโฮวา
ห์นั้นต้องหราอย่างยิ่ง มีชื่อเสียงและส่ง่าราศีในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเราจึงจะจัดเตรียมไว้ ดาวิดจึง
ทรงจัดวัสดุเป็นจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์
6. แล้วพระองค์ทรงเรียกชาโลมอนราชโอรสของพระองค์ และกำชับท่านให้สร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้า
แห่งอิสราเอล
7. ดาวิดรับสั่งชาโลมอนว่า ลูกเอ่ย เรามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศถวายพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
เรา
8. แต่พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเราว่า 'เจ้าได้ทำให้โลหิตตกมาก และได้ทำสังคมให้ปฏูโต เจ้าย่าสร้างพระ
นิเวศเพื่อนำของเราเลย เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากต่อสายตาของเรามนแผลนิดนึงโลก
9. ดูเดิด บุตรชายคนนี้จะบังเกิดมาแก่เจ้า เขาจะเป็นคนแห่งความสงบ เราจะให้ความสงบแก่เขาให้พ้นจากศัตรู
ทั้งสิ้นของเขารอบข้าง เพราะเขาจะมีชื่อว่าชาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในสมัยของ
เขา
10. เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนำของเรา เขายาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา และเราจะสถาปนาราช
บัลลังก์ของเขาเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์'
11. นี่แหล่ ลูกของข้าเอ่ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า และขอให้เจ้ามีความสำเร็จ และสร้างพระนิเวศของ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าสำเร็จดังที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องเจ้า
12. ขอเพียงพระเยโฮวาห์ประสาทให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ และทรงตั้งเจ้าให้ปกครองอิสราเอลและ
ทรงโปรดให้เจ้ารักษาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
13. แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ ถ้าเจ้าจะระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎหมายเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้
ไม่เสสเกี่ยวกับอิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเด็ด อย่ากลัวและอย่าท้อถอยเลย
14. และดูเดิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยความยากหนื้นอยอย่างยิ่ง เป็นทางคำหนักหนึ่ง
เสนอตะลันต์ เงินหนักหนึ่งล้านตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์และเหล็กเหลือที่จะซึ้ง เพราะมีมากmanyเหลือเกิน เราได้จัด
เตรียมตัวไว้และหินด้วย เจ้าจะเพิ่มเติมเข้าอีก ก็ได้
15. ยิ่งกว่านั้นเจ้ามีคนทำงานมากมาย คือช่างสักดิทิน ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกชนิด

16. ส่วนท้องคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กนั้นก็มีมากมายเหลือที่จะนับได้ ลูกขี้นทำไปเกิด ขอพระเยอวาห์ทรงสติอยู่กับเจ้า
17. ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยชาโโลมอนโอรสของพระองค์ด้วยว่า
18. พระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสติอยู่กับเจ้ามิใช่หรือ และพระองค์มิใช่พระท่านการหยุดพักสงบแก่เจ้าทุกด้านหรือ เพาะพระองค์ทรงมอบช้าแฝ่นдинนี้ไว้ในเมืองของเรา และแฝ่นдинนั้นก็รับค่าบต่อพระพักตร์พระเยอวาห์และต่อหน้าประชาชนของพระองค์
19. บัดนี้จงตั้งจิตตั้งใจของเจ้าที่จะแสวงหาพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า จงลูกขี้นสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระเยอวาห์พระเจ้า เพื่อว่าทีบพันธสัญญาของพระเยอวาห์ก็ตี และเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็ตี จะได้นำเอามาไว้ในพระนิเวศที่จะสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระเยอวาห์

1. เมื่อดาวิดทรงชราและหง่อมแล้ว พระองค์ทรงตั้งชาโลมอนโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล
2. ดาวิดทรงให้ประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล และบรรดาบุตรทิตและคนเลวี
3. คนเลวินันอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปก็ให้นับไว้ และรวมได้สามหมื่นแปดพันคน
4. ดาวิดตรัสว่า จากพวgnี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลภาระงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และหากพันคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย
5. สี่พันคนเป็นนายประตุ และอีกสี่พันคนจะถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้เช่นเดียวกัน
6. และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองๆตามบุตรชายของเลวี คือ เกอเรช โคยาห์ และเมรารี
7. จากคนเกอเรชคือลาดา dan และชิเมอี
8. บุตรชายของลาดา dan คือ เยชิเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศราม และโยเอล สามคน
9. บุตรชายของชิเมอีคือ เชโลมิท ยาชีเอล และยาaran สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาดา dan
10. และบุตรชายของชิเมอีคือ ยาหาท ศินา เยอุช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของชิเมอี
11. และยาหาทเป็นหัวหน้า และศิราห์เป็นที่สอง แต่เยอุชและเบรียห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราจะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน
12. บุตรชายของโคยาห์คือ อัมราม อิสยาห์ เอโบรน และอุสซีเอล สี่คน
13. บุตรชายของอัมรามคือ อาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้ทำพิธีข้าราชการสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขางานไปเป็นนิตย์ เพื่อเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และประธานนิบัติพระองค์ และอวยพระพรในพระนามของพระองค์เป็นนิตย์
14. ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสียงท่ามกลางคนตระกูลเลวี
15. บุตรชายของโมเสสคือ เกอเรช กับ เอลีเยเซอร์
16. บุตรชายของเกอเรชคือ เชบูเอลผู้เป็นหัวหน้า
17. บุตรชายของเอลีเยเซอร์คือ เรหบยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลีเยเซอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรหบยาห์มีมากนัก
18. บุตรชายของอิสยาห์คือ เชโลมิทผู้เป็นหัวหน้า
19. บุตรชายของเอโบรนคือ เยรียห์ผู้เป็นหัวหน้า ama riyah ที่สอง ยาชาชีเอลที่สาม และเยคามอัมที่สี่
20. บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสชาห์ที่สอง
21. บุตรชายของเมรารีคือ มาห์ลีและมูชี บุตรชายของมาห์ลีคือ เอเลอาชาาร์และคีชา
22. เอเลอาชาาร์สืบต่อมาเป็นบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคีชาผู้เป็นญาติของเขางานกับเขา
23. บุตรชายของมูชีคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยริโมห์ สามคน
24. คนเหล่านี้เป็นคนเลวิตามเรือนบรรพบุรุษของเขากับเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขากับเขา ตามที่เขากำชับให้เช่นที่เปลี่ยนไว้

ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเย毫不犹豫

25. เพราะดาวิดตรัสว่า พระเย毫不犹豫พระเจ้าของอิสราเอลได้ประสาทการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเข้าทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในเมืองชาเล็มเป็นนิตย์
26. และคนเลวีจึงไม่ต้องหาบหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่องานปรนนิบัติอีกเลย
27. เพราะตามพระธรรมสูดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปถูกนับ
28. แต่หน้าที่ของเขาก็ต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเย毫不犹豫 มีงานดูแลงานและห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า
29. และช่วยเกี่ยวกับเรื่องขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วย เรื่องยอดแบ่งสำหรับธัญญาหาร ขนมไร้เชือแผ่นของบึงบูชาของบูชาคอกลูกน้ำมัน และเครื่องดวง เครื่องวัดทุกขนาด
30. และทุกๆเช้าเขาจะต้องยืนโมทนาและสรรเสริญพระเย毫不犹豫 และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน
31. ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแต่พระเย毫不犹豫ในวันสะมาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนดตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ทุกวันเรื่อยไป
32. ดังนี้แหล่เขาก็จะดูแลพลับพลาแห่งที่มนุษย์และดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนพื้นทองของเข้า เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเย毫不犹豫

1. กองเรือของลูกหลานอาโรมีดังนี้ บุตรชายของอาโรมีคือ นาดับ อาร์มีสู ออเลอาชาร์ และอิรามาร์
2. แต่นาดับและอาร์มีสูสินธีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร ออเลอาชาร์และอิรามาร์จึงทำหน้าที่ดำเนินงบุตรหิด
3. ด้วยความช่วยเหลือของสาโดยกบุตรชายออเลอาชาร์ และอาทิเมเลคนบุตรชายอิรามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของเข้าทั้งหลาย
4. มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของออเลอาชาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิรามาร์ เขามีจัดแบ่งดังนี้ พากบุตรชายของออเลอาชาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรื่องบรรพบุรุษของเข้า และในหมู่พากบุตรชายของอิรามาร์ตามเรื่องบรรพบุรุษของเขามีแปดคน
5. เข้าทั้งหลายจัดแบ่งด้วยสลากร เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นบุตรชายของออเลอาชาร์กับบุตรชายของอิรามาร์ทั้งสองฝ่าย
6. และเช่นไม่อาจบุตรชายนาธันออลาลักษณ์ ผู้เป็นพากเลว ได้บันทึกไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และสาโดยกบุตรหิด และอาทิเมเลคนบุตรชายอาบียาธาร์ และต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของบุตรหิดและของคนเลว เข้าจับสลากรครอบครัวหนึ่งจากออเลอาชาร์ และจับสลากรครอบครัวหนึ่งจากอิรามาร์
7. สลากรแรกกับเยโซยาริบ ที่สองตกแก่เยดาやり
8. ที่สามแก่ยาเริม ที่สี่แก่เสอริม
9. ที่ห้าแก่มัลคิยาห์ ที่หกแก่มิยาภิน
10. ที่เจ็ดแก่สักโขส ที่แปดแก่อาบียาห์
11. ที่เก้าแก่เยซูอา ที่สิบแก่เชคานิยาห์
12. ที่สิบเอ็ดแก่เอลี่ยาชีบ ที่สิบสองแก่ยาคิม
13. ที่สิบสามแก่หุปปาห์ ที่สิบสี่แก่เยเชเบอับ
14. ที่สิบห้าแก่บิลกາห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์
15. ที่สิบเจ็ดแก่ไฮซีร์ ที่สิบแปดแก่อัฟเชส
16. ที่สิบเก้าแก่เปราหิยาห์ ที่ยี่สิบแก่เยเซเดล
17. ที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคีน ที่ยี่สิบสองแก่กามมูล
18. ที่ยี่สิบสามแก่ไดไลยาห์ ที่ยี่สิบสี่แก่มาอาซิยาห์
19. คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเข้าในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโซวาห์ ตามระเบียบที่อาโรมีบิดาของเข้าได้ตั้งไว้สำหรับเข้าทั้งหลาย ดังที่พระเยโซวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเข้าไว้
20. ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ชูบาเอล จากบุตรชายของชูบาเอลมี เยเดยาห์
21. ฝ่ายเรหบยาห์ คือจากบุตรชายของเรหบยาห์มี อิสซีอาห์ ผู้เป็นหัวหน้า
22. จากคนอิสราエル มี เชโลโมห์ จากบุตรชายของเชโลโมห์มี ยาหาท
23. และบุตรชายของไฮบรอนคือ เยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อาمارิยาห์ที่สอง ยาชาธีเอลที่สาม เยคามอัมที่สี่

24. บุตรชายของอุสซีเยลคือ มีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือ ชาเมร์
25. น้องชายของมีคาห์คือ อิสซีอาห์ บุตรชายของอิสซีอาห์คือ เศคาเรียห์
26. บุตรชายของเมราีคือ มาห์ลีและมูชี บุตรชายของยาอาชียาห์คือ เปโน
27. ฝ่ายลูกหลานของเมราีคือ ของยาอาชียาห์มี เปโน โซอัม ศักเกอร์ และอินบี
28. ของมาห์ลีคือ เอเลอชาาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย
29. ของคีช บุตรชายของคีชคือ เยรามเอล
30. บุตรชายของมูชีคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยริโอมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคนเลว ตามเรื่องบรรพบุรุษของเขา ทั้งหลาย
31. คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรื่องบรรพบุรุษ และน้องชายของเขาก็เหมือนกันได้จับสลากระด้วยอย่างเดียว กับพี่น้อง ของเขาคือ บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ศาโดยก อาทิตเมเลด และต่อประมุขของบรรพบุรุษ ของปูโรหิตและของคนเลว

1. ดาวิดและบรรดาหัวหน้าของผู้ประธานนิบัติได้จัดແຍກบางคนไว้สำหรับการประธานนิบัติ คือจากลูกหลวงของอาสาพ และของเขมาน และของเยดูธัน ผู้ซึ่งจะพยายามโน้มถ่วงเขาก่อน ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉบับ รายชื่อของผู้ทำงานหน้าที่ของเข้า คือ
2. จากลูกหลวงของอาสาพคือ ศักเกอร์ โยเซฟ เนชานิยาห์ และอาชาเรลาห์ ลูกหลวงของอาสาพ ภายใต้การนำของอาสาพ ผู้พยากรณ์ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์
3. จากเยดูธัน คือลูกหลวงของเยดูธันมี เกดาลิยาห์ เศรี เยชายาห์ ยาชาบิยาห์ และมัทธิชัยาห์ หกคนภายใต้การนำของเยดูธันบิดาของเข้า ผู้พยากรณ์ด้วยพิณเขาก่อนในการโมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์
4. จากเขมาน คือลูกหลวงของเขมานมี บุคคิยาห์ มัทธานิยาห์ อุสซีเอล เชนูเอล และเยริโมท ภานานิยาห์ ภานานี เอเลียชาห์ กิตดาลที่ และโรมัมทีເອເຊອ່ງ โยชเบคชาห์ ມලໂລຢີ ໂສຣີ ແລະມາහະຫຼວງ
5. คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเขมานผู้ทำนายของกษัตริย์ตามพระจันทร์ของพระเจ้าเพื่อจะเป้าเตตร และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสิบคน และบุตรสาวสามคนแก่เขมาน
6. เข้าทั้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเข้าเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ด้วยฉบับพิณใหญ่ และพิณเขาก่อน เพื่อการประธานนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาพ เยดูธัน และเขมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์
7. จำนวนคนของเขารวมทั้งพี่น้องของเข้า ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน
8. เข้าทั้งหลายจับสลากหน้าที่ของเข้า ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครูและศิษย์ก็เหมือนกัน
9. สลากแรกตกเป็นพากของอาสาพได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดาลิยาห์ พร้อมกับพี่น้องและบุตรชายของเข้า สิบสองคน
10. ที่สามตกแก่ศักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
11. ที่สี่ได้แก่อิสรา พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
12. ที่ห้าได้แก่นเนชานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
13. ที่หกได้แก่บุคคิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
14. ที่เจ็ดได้แก่เยชาเรลาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
15. ที่แปดได้แก่เยชายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
16. ที่เก้าได้แก่มัทธานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
17. ที่สิบได้แก่ชิเมอี พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
18. ที่สิบเอ็ดได้แก่อชาเรล พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
19. ที่สิบสองได้แก่ยาชาบิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน
20. ที่สิบสามได้แก่ชูบาเอล พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพี่น้องของเข้า สิบสองคน

21. ที่สิบสี่ได้แก่แมททีธิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
22. ที่สิบห้าได้แก่เยริโมห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
23. ที่สิบหกได้แก่延安นิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
24. ที่สิบเจ็ดได้แก่โยชเบคาชาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
25. ที่สิบแปดได้แก่延安านี พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
26. ที่สิบเก้าได้แก่มัลโลหี พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
27. ที่ยี่สิบได้แก่เอเลียชาห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
28. ที่ยี่สิบเอ็ดได้แก่ไฮรีร พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
29. ที่ยี่สิบสองได้แก่กิดดาลที พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
30. ที่ยี่สิบสามได้แก่มาหะซิโอุห์ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน
31. ที่ยี่สิบสี่ได้แก่โรมัมทีເອເຫວັນ พร้อมกับบุตรชายของเข้าและพื่น้องของเข้า สิบสองคน

1. ฝ่ายกองเรือผู้ประดุจ จากคนโครงการมี เมเชเลมิยาห์บุตรชายโคง เป็นลูกหลานของอาสาพ
2. และเมเชเลมิยาห์มีบุตรชายคือ เศคาเรียห์ บุตรหัวปี เยดี้ยาออล ที่สอง เศนาดิยาห์ ที่สาม ยาหันเนออล ที่สี่
3. เอلام ที่ห้า เยโซหานัน ที่หก เอลีโอนัย ที่เจ็ด
4. และโอบเดอโอดอมมีบุตรชายคือ เชไมอาห์ บุตรหัวปี เยโซชาบาด ที่สอง โยอาห์ ที่สาม สาคร์ ที่สี่ เนธันเนออล ที่ห้า
5. อัมมีเออล ที่หก อิสสาคร์ ที่เจ็ด เปอุลเลร์ย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนวยวิรบุตรแก่เขา
6. และแก่เชไมอาห์บุตรชายของเขาร่วมกับ มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา เป็นผู้ปกคลองในครัวเรือนบิดาของเขาก็
เพราะเขายังหลายเป็นคนมีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ
7. บุตรชายของเชไมอาห์คือ โอทนี เรฟาออล โอบเด แล้วเอลชาบาด ผู้ซึ่งพื่น้องของเขามีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ เอลีสู และ
เสมอคิยาห์
8. คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอบเดอโอดอมกับบุตรชายและพื่น้องของเขามีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ เอลีสู และ
การปรนนิบัติ เป็นของโอบเดอโอดอมหกสิบสองคน
9. และเมเชเลมิยาห์มีบุตรชายและพื่น้องเป็นคนมีกำลังแข็งแกร่ง
10. และไฮสาห์ผู้เป็นลูกหลานของเมราเมรีมีบุตรชายคือ ชิมรี ผู้เป็นหัวหน้า (เพราะถึงเขายังไม่เป็นบุตรหัวปี บิดาของ
เขาก็ให้เขามาเป็นหัวหน้า)
11. อิลคิยาห์ ที่สอง เทบาลิยาห์ ที่สาม เศคาเรียห์ ที่สี่ บุตรชายและพื่น้องของไฮสาห์ทั้งสิ้น มีสิบสามคน
12. กองเรือผู้ประดุจเหล่านี้ตามคนผู้เป็นหัวหน้าของเขามีหน้าที่ เช่นเดียวกับพื่น้องของเขามีหน้าที่ในการปรนนิบัติในพระ
นิเวศของพระเยอวาห์
13. และเขายังสลาภกันตามเรื่องบรรพบุรุษของเขายังทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่เหมือนกัน สำหรับครอยู่ประดุจในหนึ่ง
14. สลากสำหรับด้านตะวันออกตกแก่เชเมลิยาห์ เขายังสลาภให้บุตรชายของเขามีศิคห์คือเศคาเรียห์ด้วย เขายังเป็นที่ปรึกษา
ที่เฉลียวฉลาด และสลากของเขาก็สามารถสำหรับด้านเหนือ
15. ของโอบเดอโอดอมอกมาสำหรับด้านใต้ คลังพัสดุนั้นเขายังจัดให้บุตรชายของเขาก็แต่
16. ส่วนของชุมปีมและไฮสาห์ อกมาสำหรับด้านตะวันตก ที่ประดุจชัลเลเตห์ ตามถนนที่ขึ้นไป กำหนดโดยตามยาม
17. ด้านตะวันออกมีคินแลวีหกคน ด้านเหนือมีสี่คนทุกวัน ด้านใต้หันและสี่คนทุกวัน และสองคู่ที่คลังพัสดุ
18. สำหรับระเบียงทางตะวันตกนั้น มีสี่คนที่ถนนและสองคนที่ระเบียง
19. คนเหล่านี้เป็นเรือผู้ประดุจจากลูกหลานของโคง แล้วลูกหลานของเมราเมรี
20. จากคนเลวินน์ อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของถาวร
21. ลูกหลานของลากานคือ ลูกหลานของคนเกอร์ชัน ที่เป็นบุตรชายของลากาน บรรดาหัวหน้าของลากาน คนเกอร์
ชันคือ เยชีเอลี
22. บุตรชายของเยชีเอลีคือ เศรามและโยเอลน้องชายของเขามีลูกดูแลคลังพระนิเวศของพระเยอวาห์
23. จากคนอัมราม คนอิสราエル คนเอโบรน และคนอุสซีเอล

24. และเช่นเดล บุตรชายของเกอร์ชेम ผู้เป็นบุตรชายของโมเสส เป็นนายคลังใหญ่
25. พี่น้องของเขาคือ จากเลลี่เยเซอร์มี เรห์บยาห์เป็นบุตรชาย บุตรชายของเรห์บยาห์คือ เยชายาห์ บุตรชายของเยชายาห์คือ โยรัม บุตรชายของโยรัมคือ ศิครี บุตรชายของศิครีคือ เชโลมิท
26. เชโลมิทคนนี้และพี่น้องของเขานับผู้ดูแลคลังของถวายทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาหัวหน้า และนายพันนายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพได้มอบถวายไว้
27. จากของที่รับได้ซึ่งเขาได้ในสังคهام เขาก็พยายามอบถวายเพื่อแก่การซ้อมแคมป์ระนิเวศของพระเยโฮวาห์
28. และซึ่งชามูเอลผู้ทำนาย และชาอูลบุตรชายคือ และอับเนอร์บุตรชายเนอร์ และโยอาบบุตรชายนางเสรุยาห์ได้ถวายไว้ ของถวายทั้งสิ้นอยู่ในความดูแลของเชโลมิทและพี่น้องของเขาระบุ
29. จากคนอิสราエル เคนาНИยาห์และบุตรชายของเขารับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล ให้เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นผู้วินิจฉัย
30. จากคนเยโบรน ชาบียาห์และพี่น้องของเขารับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล ทางฝากตะวันตกของแม่น้ำ约珥เดนข้างโน้น ในเรื่องกิจการทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และราชการของกษัตริย์
31. จากคนเยโบรนเมีย เยริยาห์เป็นหัวหน้าของคนเยโบรน ตามพงศ์พันธุ์ ตามบรรพบุรุษ ในปีที่สิบของรัชกาลดาวิด เขายังได้สำรวจและพบคนที่มีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญที่ยาเซอร์ในเมืองกิเลอาด
32. กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งให้หัวหน้าและพี่น้องของหัวหน้า คือคนกล้าหาญสองพันเจ็ดร้อยคนผู้เป็นหัวหน้า ให้เป็นผู้ดูแลคนรุบเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง ในกิจธุระทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และกิจธุระเกี่ยวกับกษัตริย์

1. ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประชาชนอิสราเอลตามจำนวน คือ บรรดาหัวหน้า บรรดานายพันนายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้รับใช้กษัตริย์ในราชการทุกอย่างที่เกี่ยวกับกองเรือที่เข้ามาและออกก้าว เดือนแล้ว เดือนลอดปี กองเรือหนึ่งๆ มีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน
2. คือ ยาโซเบอัมบูตรชาญศักดิ์elo เป็นผู้ดูแลกองเรือที่หนึ่งในเดือนตัน ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
3. เข้าเป็นลูกหลานของเพเรศ และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการกองทัพทั้งสิ้นในเดือนตัน
4. โอดัยคนอาโหาร์ เป็นผู้ดูแลกองเรือของเดือนที่สอง มิกโลห เป็นผู้บังคับบัญชากองเรือของเข้า ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
5. ผู้บังคับบัญชาการกองทัพคนที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เปไนยาห์บูตรชาญเยโซยาดา เป็นบุโรหิตใหญ่ ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
6. เปไนยาห์นี้คือ ผู้ที่เป็นหัวแกล้ำทหารในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น อัมมีชาบادบูตรชาญของเข้าเป็นผู้ดูแลกองเรือของเข้า
7. อาสาเหลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศนาดิยาห์บูตรชาญของเข้าดูแลต่อจากเข้า ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
8. ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมหุคโนอิสราห์ ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
9. ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อิราบูตรชาญอิกเบซชาวเตโคอา ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
10. ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮเลสคูเปโลน เป็นคนเอฟราอิม ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
11. ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ สิบเบคัยคนหุชาแห่งคนเศ-ราช์ ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
12. ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อาบีเยเซอร์ชาวアナโรห์คนเบนยาเมิน ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
13. ผู้บัญชาการคนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มากะรัยชาวเนโทฟาห์จากคนเศ-ราช์ ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
14. ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เปไนยาห์ชาวปีราโอนจากคนเอฟราอิม ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
15. ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เสลดัยชาวเนโทฟาห์จากคนโอลอนีเอล ในกองเรือของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
16. เหนือตระกูลต่างๆ ของอิสราเอลคือ สำหรับคนรูเบนเมีย เอลีเยเซอร์บูตรชาญศิครีเป็นประมุข สำหรับคนสิเมโอนเมีย เชฟาทิยาห์บูตรชาญมาอาค่าห์
17. สำหรับคนเลวีเมีย ชาบียาห์บูตรชาญเคเมลล์ สำหรับคนอาโรมเมีย ศาโดก

18. สำหรับคนญุด้าห์มี เอลีสุ พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสสาคร์มี อิมรีบุตรชาวยีศาเอล
19. สำหรับคนเชบูลุน มี อิชมัยอาห์บุตรชาหยโอบาดีห์ สำหรับคนนัฟทาลีมี เยริโมทบุตรชาวยอส์รีเอล
20. สำหรับคนเอฟราอิม มี โซเซยาบุตรชาหยาชาซียาห์ สำหรับคนนัสเสห์คริ่งตระกูลมี โยเลลบุตรชาหยเปดาയาห์
21. สำหรับคนมนัสเสห์คริ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชาหยเศคาวิยาห์ สำหรับคนเบเนยามินมี ยาอาชีเยลบุตรชาหย อับเนอร์
22. สำหรับคนданมี อาชาเรลบุตรชาหยเยโรเอ็ม คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล
23. ดาวิดมีได้ทรงนับจำนวนคนที่อายุต่ำกว่า 5 ปี เพราพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเมื่อัน ดาวแห่งห้องฟ้า
24. โยอาบบุตรชาหยนางศรุยาห์ได้ตั้งต้นนับ แต่ไม่สำเร็จ เพราพระพิโรมากเนื่อ อิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวน นั้นก็มีได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด
25. อัスマอาบทบุตรชาหยอาดีเอล เป็นเจ้ากรรมพระคลังนครหลวง และเยโอนานบุตรชาหยของอุสธียาห์ เป็นเจ้ากรรมคลัง นอกนคร ในหัวเมือง ในชนบทและในป้อม
26. เอสรีบุตรชาหยเคลลูบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่นาหลวง
27. ชิเมอีชาวรามาห์ดูแลสวนอุ่น และศับดีชาวเชฟามดูแลผลผลิตของสวนอุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำอุ่น
28. บาอัล艰辛นชาวเกเดอร์ เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา โยอาชดูแลคลังน้ำมัน
29. ชิตรัยชาวชาโรวนดูแลผุ่งวัวซึ่งหากินอยู่ในชาโรวน ชาพทบุตรชาหยอัดลัยดูแลผุ่งวัวในหุบเขาริมแม่น้ำ
30. และไอบิลคโนอิชมาเอลดูแลอุฐ เยดาיהห์ชาวเมโรโนทดูแลลา
31. ยาชีสชาวยาการ์ดูแลผุ่งแพะแกะ บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ดาวิด
32. โยนาธานลุงของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจและเป็นอาลักษณ์ และเยอีส์รีบุตรชาหยอัคโมนีเป็นผู้ เลี้ยงดูราชโรส
33. อาทิโรเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุ้ยคนอารคีเป็นพระสหายของกษัตริย์
34. เยโอยาดาบุตรชาหยเปไนยาห์และอาบียาธาร เป็นผู้ทำงานต่อจากอาทิโรเฟล โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์

1. ณ เยรูชาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูล และผู้บัญชาการ กองทัพที่รับราชการตามเวร นายพันนายร้อย และพนักงานทั้งสิ้นผู้ดูแลทรัพย์สมบัติและผู้สัตว์ของกษัตริย์และ โกรสของพระองค์ พร้อมกับพนักงานราชสำนัก ทแก่ลัทธารและวีรบุรุษทั้งสิ้น
2. แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลูกชิ้นประทับยืน และตรัสว่า พี่น้องของข้าพเจ้า และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟัง ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศอันเป็นที่พักของทีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพื่อเป็นที่รอง พระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว
3. แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนำมามาของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักกรบและได้ทำโลหิตให้ตก'
4. ถึงกระนั้นก็ต้องยอมฯ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหมด ให้เป็น กษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ทรงเลือกญาติให้เป็นพระมุข และในวงศ์วานของญาติ เรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดาบุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง
5. และบุตรชายทั้งสิ้นของข้าพเจ้า (เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรง เลือกชาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้าให้นั่งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล
6. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ชาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้ เลือกเข้าให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา
7. เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเราให้อยู่เป็นนิตย์ ถ้าเขาจะเพียรแหน่อยุ่นในการรักษาปฏิบัติตามบัญญัติของ เรากลและคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้'
8. เพราะฉะนั้นบัดนี้ที่มากลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ และต่อพระราชกรณ ของพระเจ้าของเรา จงประพฤติตามและแสวงพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพื่อเจ้าจะ ได้กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดีนี้ และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์
9. ชาโลมอนบุตรของเราเอ่ย เจ้าจะรักษาพระเจ้าของบิดาเจ้า และจะปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความ เต็มใจของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง ถ้าเจ้า แสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์
10. บัดนี้จงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและทำให้ สำเร็จเต็ม
11. แล้วดาวิดทรงมองให้กับชาโลมอนโกรสของพระองค์ ซึ่งแผนผังมุขของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆของ พระวิหารนั้น คลังและห้องชั้นบน และห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งกรุณา
12. และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรื่องลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และบรรดาห้อง ระเบียงรอบ และคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสำหรับบรรดาของถาวร
13. และผังสำหรับเวรปูโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเย霍วาห์ และสำหรับบรรดา

เครื่องใช้ในงานปูนนิบัติในพระนิเวศของพระเยื้อว่าที่

14. พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปูนนิบัติแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปูนนิบัติแต่ละอย่าง
15. น้ำหนักของเชิงประทีปทองคำและตะเกียงทองคำ น้ำหนักของเชิงประทีปแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทีป ทั้งเชิงประทีปกับตะเกียงนั้น ตามที่จะใช้คันประทีปแต่ละคัน
16. น้ำหนักทองคำสำหรับโถะขนมปังหน้าพระพักตร์แต่ละโถะ เงินสำหรับโถะเงิน
17. และขอเกี่ยวเนื้อ ชาม กับคนโภเป็นทองคำบริสุทธิ์ ชามทองคำและน้ำหนักทองคำของแต่ละลูก ชามเงินและน้ำหนักเงินของแต่ละลูก
18. แท่นเครื่องหอมทำด้วยทองคำเนื้อละเอียดและน้ำหนักของแท่นนั้น ทั้งแผ่นผังสำหรับครอบทองคำของเครุบ ซึ่ง การปีกออกปักหัวพันธสัญญาของพระเยื้อว่าที่
19. ดาวิดตรัสว่า สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยื้อว่าที่ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโดยอาศัยรายพระหัตถ์ของพระองค์เห็นอ ข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผ่นผังนั้น
20. แล้วดาวิดตรัสกับชาโลมอนโ/orสของพระองค์ว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญ และทำให้สำเร็จเด็ด อย่างลัวเลย อย่า ขยาย เพราะว่าพระเยื้อว่าที่พระเจ้า คือพระเจ้าของข้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลว หรือทอดทึ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปูนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยื้อว่าที่สำเร็จ ในกรณีทั้ง สิ้นจะมีคนอยู่กับเจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงานปูนนิบัติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชนทั้งปวงจะ อัญในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น
21. ดูเดิด มีเวรปุโรหิตและคนเลว จะอยู่กับเจ้าสำหรับงานปูนนิบัติทุกอย่างแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ในกรณีทั้ง สิ้นจะมีคนอยู่กับเจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงานปูนนิบัติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชนทั้งปวงจะ อัญในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น

1. และกษัตริย์ดาวิดตัวสกับชุมชนทั้งสิ้นว่า ชาโอลมอนบุตรชายของเรารู้สึ้งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเลือกไว้นั้นยังเป็นคนหนุ่มและไม่มีความชำนาญ การงานก็ใหญ่โต เพราะว่ามหานิเวศนั้นมีใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเยอราห์พระเจ้า
2. เพราะฉะนั้นเราจึงจัดเตรียมไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เต็มความสามารถของเรา คือทางคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ และเหล็กสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเหล็ก และไม่สำหรับสิ่งที่ทำด้วยไม้ มีพลอยสีน้ำข้าว และพลอยสำหรับผึ้ง พลวง หินลาย เพชรพลอยทุกชนิดและหินอ่อนหมายmany
3. ยิ่งกว่านั้นอีกนอกจากสิ่งทั้งปวงที่เราจัดหาไว้สำหรับนิเวศบริสุทธิ์แล้ว เรา�ังมีทองคำและเงินเป็นสมบัติของเราเอง และเพรากความรักของเราที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เราขอให้แก่พระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา
4. ดังนี้ ทางคำสามพันตะลันต์ เป็นทางคำเมืองโอลีฟ์ และเงินถุงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อจะบุญนั้งพระนิเวศ
5. ทางคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และเพื่องานทั้งสิ้นที่ซ่างจะต้องทำด้วยมือ ครับบ้างเต็มใจที่จะถวายของพร้อมกับถวายตัวแต่พระเยอราห์ในวันนี้
6. แล้วเจ้านายของบรรพบุรุษ บรรดาประมุขของตระกูลแห่งอิสราเอล ทั้งนายพันนายร้อย และพนักงานๆและราชการ ก็ถวายด้วยความเต็มใจ
7. เขาก็ทั้งหลายถวายเพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นทางคำห้าพันตะลันต์ และหนึ่งหมื่นดาวิก เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ ทางสัมฤทธิ์หนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์ และเหล็กหนึ่งแสนตะลันต์
8. ผู้ใดที่มีเพชรพลอยก็ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระเยอราห์ ในความดูแลของเยี่ยอเลคนเกอร์ชัน
9. แล้วประชาชนก็permprerd เพรากถวายสิ่งเหล่านี้ตามความสมัครใจของเข้า เพรากถวายด้วยความจริงใจและความเต็มใจแต่พระเยอราห์ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงpermprerdเป็นที่ยิ่งด้วย
10. เพราะฉะนั้นดาวิดจึงสรรเสริฐพระเยอราห์ต่อหน้าชุมชนทั้งปวง และดาวิดทูลว่า ข้าแต่พระเยอราห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย สาส្តรารadeพระองค์เป็นนิตย์และเป็นนิตร
11. ข้าแต่พระเยอราห์ ความยิ่งใหญ่ ถูกฐานุภาพ ส่งราชศี ชัยชนะ และความอ่อนอุ่นต่อการเป็นของพระองค์ และบรรดาสิ่งที่มีอยู่ในฝ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระเยอราห์ ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเป็นจอมขอมของสิ่งสารพัด
12. ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมจากการของพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง ถูกฐานุภาพและมหิทธิ์ทุกสิ่งในพระหัตถ์ของพระองค์ และอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทรงกระทำให้ใหญ่ยิ่งและประทานกำลังแก่คนทั้งมวล
13. บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายโມทนาพระคุณพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และสรรเสริฐพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
14. แต่ข้าพระองค์เป็นผู้ใด และชนชาติของข้าพระองค์เป็นผู้ใด ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์

ด้วยความเต็มใจเช่นนี้ เพราะว่าสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่เป็นของพระองค์ แด่พระองค์เท่านั้น

15. เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวต่างเด่นต่อพระพักตร์พระองค์ และเป็นคนอาศัยอยู่ชั่วคราว ดังที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้เป็นอย่างนั้นมาแล้ว วันปีของข้าพระองค์บันแ奮น์ตินโลกาเป็นเหมือนเงา และไม่มีอะไรรัง

16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ของมากมายเหล่านี้ทั้งสิ้นซึ่งข้าพระองค์จัดหาเพื่อสร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์เพื่อพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ มาจากพระหัตถ์ของพระองค์ และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น

17. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทราบแน่ว่า พระองค์ทรงทดลองจิตใจ และทรงพอพระทัยในความเกี่ยงธรรม ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ถวายทุกสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นด้วยความเต็มใจในความเกี่ยงธรรมแห่งจิตใจ ของข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์ชั่นใจที่ได้เห็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ ที่นี่ได้เต็มใจถวายแด่พระองค์

18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอักและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ทรงรักษาความประสังค์แห่งความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ให้เป็นเช่นนี้เสมอไป และขอทรงตั้งจิตใจของเข้าทั้งหลายให้มั่นในพระองค์

19. ขอพระองค์ทรงโปรดษาโลกอนบุตรชายของข้าพระองค์ให้มีจิตใจจริงที่จะรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ พระโ沃ากษาของพระองค์ และภูมิประเทศของพระองค์ และให้กระทำทุกอย่างเหล่านี้ และสร้างนิเวศตามที่ข้าพระองค์ได้ตรัเตเรียมไว้แล้วนั้น

20. แล้วดาวิดตรัสกับชุมชนทั้งปวงว่า จงถวายสาส្តราราดแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และชุมชนนุ่มนิ่มน้ำที่ต้องการทั้งปวงกีสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย และก้มศีรษะของเข้าทั้งหลายลงและนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์

21. และเข้าทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันรุ่งขึ้นต่อจากวันนั้น เป็นวัวผู้หนึ่งพันตัว แกะผู้หนึ่งพันตัว ลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน และถวายสัตวบูชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง

22. และเข้าทั้งหลายได้กินได้ดื่มต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันนั้นด้วยความยินดียิ่ง และเข้าทั้งหลายได้ตั้งชาโลงอนโกรสของดาวิดเป็นกษัตริย์เป็นคำรับสอง และเข้าทั้งหลายได้จิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเพื่อพระเยโฮวาห์ และศาడอกให้เป็นปูโรหิต

23. แล้วชาโลงอนทรงประทับบนพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดราชบิดาของพระองค์ และพระองค์ทรงเจริญขึ้น และอิสราเอลทั้งปวงเชื่อฟังพระองค์

24. บรรดาประมาณทั้งปวง และทั้งหลายทั้งหลาย ทั้งบรรดาโกรสของกษัตริย์ดาวิดได้ปฏิญาณตัวต่อ กษัตริย์ชาโลง

25. และพระเยโฮวาห์ทรงให้ชาโลงมีเกียรติยศอย่างเหลือล้นท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งปวง และทรงประทานความส่ง่เพยของกษัตริย์แก่พระองค์ อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มาก่อนพระองค์ได้รับ

26. ฝ่ายด้าวิดบุตรชายเจสซีได้ครอบครองเห็นอิสราเอลทั้งปวง
27. เวลาที่พระองค์ทรงครอบครองเห็นอิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเอโบรนเจ็ดปี และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบสามปี
28. แล้วพระองค์สิ้นพระชนม์เมื่อทรงพระชรามาก หง่อมแม้ว ทั้งทรงมั่งคงและมีพระเกียรติ และชาโลงอนโกรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์
29. ส่วนพระราชกิจของกษัตริย์ดาวิด ดังแต่ต้นจนที่สุด ดูเดิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือของชามูเอลผู้ทำนาย และในหนังสือของนาธันผู้พยากรณ์ และในหนังสือของกาดผู้ทำนาย
30. มีเรื่องราวการครอบครองของพระองค์ทั้งสิ้น และยุทธพลังของพระองค์ และเรื่องราวที่บังเกิดกับพระองค์และกับอิสราเอล และบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของประเทศต่างๆ

2 พงศาวดาร

1. ชาโอลอมอนໂອຣສອງดาวิดได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยื้อราห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสติต กับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง
2. ชาโอลอมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้วินิจฉัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา
3. และชาโอลอมอกับชุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปที่ปูชนียสถานสูงชื่อยู่ที่กีเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมชนของพระเจ้า ซึ่งไม่เสสผู้รับใช้ของพระเยื้อราห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร ออยู่ที่นั่น
4. แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากศิริยาหาเยอาริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเตืนที่ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม
5. ยิ่งกว่านั้น แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ซึ่งเบชาเลบุตรชายอุริผู้เป็นบุตรชายเอกสารได้สร้างไว้นั้นก็อยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยื้อราห์ และชาโอลอมอกับชุมชนนักได้ใช้แท่นนั้นเป็นประจำ
6. และชาโอลอมอนเสด็จขึ้นไปที่นั่นยังแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์ซึ่งอยู่ที่พลับพลาแห่งชุมชน และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น
7. ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ชาโอลอมอน และตรัสกับพระองค์ว่า เจ้ายากให้เราให้อไรเจ้า ก็จงขอเกิด
8. และชาโอลอมอนทูลพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตาอย่างใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน
9. ข้าแต่พระเยื้อราห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้ เพาะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างมงคลแห่งแผ่นดินโลก
10. ขอทรงประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะเข้าอกออกในต่อหน้าชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก
11. พระเจ้าตรัสตอบชาโอลอมอนว่า เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเราแน่นั้น
12. เราประสาทสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มี กษัตริย์องค์ใดผู้อยู่ก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน
13. ชาโอลอมอนจึงเสด็จจากปูชนียสถานสูงที่กีเบโอน จากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมชนไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่หนึ่งอิสราเอล
14. ชาโอลอมอนทรงสะสมทรัพย์ และพลเมือง พระองค์ทรงมีครอบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลเมืองหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนกันทั้น และทรงกระทำให้มีเมืองสีดาธรรมากมายเหมือนไม้มะเดือแห่งหุบเขา
15. และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนกันทั้น และทรงกระทำให้มีเมือง

16. ม้าอันเป็นสินค้าเข้าข้องชาโอลมอนมาจากการอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าป่าวน และบรรดาพ่อค้าของชาติริย์ รับเส้นด้ายสำหรับผ้าป่าวนนั้นมาตามราคา
17. เขาก็หางนโยบายการครอบเข้ามายังจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหากร้อยเซนลเงิน และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวงกพ่อง้า เขาจึงส่งออกไปยังบรรดาภัตติริย์ของคนอิหร่านและบรรดาภัตติริย์ของคนมีเรีย

1. ฝ่ายชาโโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยื้อไฮวาร์ด และสร้างราชวงศ์เพื่อรัชอาณาจักรของพระองค์
2. และชาโโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขันของ และให้แปดหมื่นคนสักดิบินที่ถูกเทอกเข้า และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแลเข้าทั้งหลาย
3. และชาโโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุ่นกษัตริย์เมืองไทรร่า ท่านได้กระทำกิจกับดาวิศราชนิศาของข้าพเจ้า คือได้ส่งไม้สันสีดาาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้างรัชให้พระองค์ท่านอาทัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น
4. ดูเดิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยื้อไฮวาร์ดพระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และเพื่อขนมปังหน้าพระพักตร์เนื่องนิตย์ และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบโต และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยื้อไฮวาร์ดพระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล
5. พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเรามหาใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง
6. แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นที่เผาเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น
7. เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลัก เพื่อจะอยู่กับช่างฝีมือผู้อยู่กับข้าพเจ้าในยุค大夫์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิศราชนิศาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้
8. ขอท่านส่งไม้สันสีดาาร์ ไม้สันสามใบและไม้ประดุจจากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบว่า ข้าราชการของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดูเดิด ข้าราชการของข้าพเจ้าจะอยู่กับข้าราชการของท่าน
9. เพื่อจัดเตรียมตัวไว้ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและแปลกประหลาด
10. และดูเดิด ส่วนข้าราชการของท่าน คือผู้ที่โคนตัดไม้นั้น ข้าพเจ้าจะให้ข้าวสาลีนวดแล้วสองหมื่นໂครະ ข้าวบารลีสองหมื่นໂครະ น้ำอุ่นสองหมื่นบาก และน้ำมันสองหมื่นบากแก่เข้าทั้งหลาย
11. แล้วหุ่นกษัตริย์แห่งเมืองไทรร่าทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมีไปถึงชาโโลมอนว่า เพราะว่าพระเยื้อไฮวาร์ดทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย
12. หุ่นกษัตริย์อีกว่า สาธุการเดียวพระเยื้อไฮวาร์ดพระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโภคภัณฑ์แด่คนหนึ่งแก่ดาวิศกอประด้วยความเฉลี่ยวลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยื้อไฮวาร์ด และสร้างพระราชวงศ์เพื่อรัชอาณาจักรของพระองค์
13. บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง กอบปรด้วยความเข้าใจ คือหุ่นที่ปรึกษาอาวุโส
14. บุตรชายของหญิงคนดาน บิดาของเข้าเป็นชาวเมืองไทรร่า เขาราชานาญงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หิน และไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าป่านเนื้อละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้าง

ตามแบบລວດລາຍໄດ້ງທີ່ຈະກຳທັນດໄທແກ່ເຂົາ ພຣ້ອມກັບຊ່າງຝຶກືອຂອງທ່ານ ດືອຊ່າງຝຶກືອຂອງດາວິດຣາຊບົດາຂອງທ່ານຜູ້ເປັນ
ເຈົ້ານາຍຂອງຂໍ້ພັບເຈົ້າ

15. ເພຣະະນັ້ນບັດນີ້ເຮືອງຂ້າວສາລື ຂ້າວບາຣລື ນໍາມັນ ແລະນໍາອຸ່ນ ທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂໍ້ພັບເຈົ້າໄດ້ກ່າວຄື້ນນັ້ນ ຂອທ່ານໄດ້ສົ່ງ
ໄປໃຫ້ພວກເຮົາຜູ້ຮັບໃຫ້ທ່ານ

16. ແລະພວກເຮົາຈະຕັດຕົວໄມ້ເທົ່າທີ່ທ່ານຕ້ອງກາຣຈາກເລບານອນ ແລະນໍາມາໃຫ້ທ່ານໂດຍແພທາງທະເລືົ່ງເມືອງຍັພົາ ເພື່ອວ່າ
ທ່ານຈະໄດ້ນໍາຂຶ້ນໄປຢັ້ງກຽງເຢຣູ່ຈາເລີ່ມ

17. ແລ້ວຈາໂລມອນທຽບທຳບັນຍືສຳມະໂນຄຣວັນຕ່າງດ້ວຍທັງສິນຜູ້ອູ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອີສຣາເອລ ກາຍຫລັງບັນຍືສຳມະໂນຄຣວັ້ນ
ດາວິດຣາຊບົດາຂອງພຣອງຄົ່ງໄດ້ກຽກຮະທຳໄວ້ ແລະປຣາກງູ່ວ່າມີຄົນໜຶ່ງແສນໜ້າທີ່ມີສາມພັນກ່ອຍຄົນ

18. ພຣອງຄົ່ງກຳທັນດໄທເຈັດໜຶ່ງຄົນເປັນຄົນຂນຂອງ ແລະໃຫ້ແປດໜຶ່ງຄົນສັກດິນທີ່ຄື່ນເຖິກເຂົາ ແລະຄົນສາມພັນກ່ອຍ
ຄົນເປັນຜູ້ດູແລ້ວໃຫ້ປະຊານກຳທັນ

บทที่ 3

1. แล้วชาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยื้อไฮราห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยื้อไฮราห์ทรงประภาณแก่ดาวิดราชบุพดีของพระองค์ ทรงที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานนวลด้านข้าวของโอลันคนเยนุส
2. พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์
3. ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งชาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ส่วนใหญ่ตามศอกโบราณ หลังสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก
4. มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์
5. ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำด้านอินทผลัมและลูกโซ่ประดับไว้บนนั้น
6. พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยฝังเพชรพลอยต่างๆ เพื่อความสวยงาม ทางคันธน์เป็นทองคำเมืองพาราวยิม
7. พระองค์จึงทรงบุพรานิเวศนั้นด้วยทองคำดีอีกด้วย ธนูประดิษฐ์ ผนัง ประดิษฐ์ กับสลักรูปเครูปไว้บนผนัง
8. และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั่นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหันหกร้อยตะลันต์
9. นำหันของตะปุ่ห้าสิบเชือกทองคำ และพระองค์ทรงบุห้องชั้นบนด้วยทองคำ
10. ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเครูปไว้สองรูปด้วยไม้บุทองคำ
11. ปีกของเครูปทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเครูปรูปหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเครูปอีกรูปหนึ่ง
12. และของเครูปอีกรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกันปีกของเครูปอีกรูปหนึ่ง
13. ปีกของเครูปเหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เครูปทั้งสองนั้นยืนหันหน้าไปทางห้องโถง
14. และพระองค์ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าป่าวนเนื้อละเอียด และปักรูปเครูปไว้บนนั้น
15. ข้างหน้าพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัวคว้ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น
16. พระองค์ทรงทำลูกโซ่เหมือนในห้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ทรงทำทับทิมหนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่โซ่
17. พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้างขวาหนึ่งพระองค์ทรงขานนามว่า ยาคีน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

บทที่ 4

1. พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก
2. แล้วพระองค์ทรงสร้างขันสาครหล่อ เป็นขันกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก
3. ภายใต้ขันนี้มีรูปัวอยู่รอบขันสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปัวสิบลูก อยู่รอบขันสาคร วัวเหล่านี้เป็นสอง隊ๆ หล่อพร้อมกับเมื่อหล่อขันสาคร
4. ขันสาครนั้นวางอยู่บนรากสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ขันสาครนั้นวางอยู่บนรากหนึ่ง ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสิ้นอยู่ข้างใน
5. ขันสาครหนานหนึ่งคีบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เมื่อนอย่างดอกบัว บรรจุได้สามพันบัฟ
6. พระองค์ทรงทำขันสิบลูก วางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของในนั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในนี้ ขันสาครนั้นสำหรับให้บุโรหิตล้างในนั้น
7. แล้วพระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีปนั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน
8. พระองค์ทรงสร้างโถะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัว ด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำฐานทองคำหนึ่งร้อยลูก
9. พระองค์ทรงสร้างลานแห่งบุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุปประจำหนึ่งด้วยทองสัมฤทธิ์
10. และพระองค์ทรงวางขันสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเนียงได้
11. หุ่รามได้สร้างหม้อ พลัว และชาม ดังนั้นหุ่รามจึงทำงานซึ่งท่านกระทำให้กษัตริย์ชาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำคัญ
12. คือ เสาสองตัน คิว และบัวคว่าซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และตาข่ายสองผืนซึ่งคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่าซึ่งอยู่บนยอดเสา
13. และลูกทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับตาข่ายทั้งสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองແตรา เพื่อคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่าซึ่งอยู่บนยอดเสา
14. เขาทำแท่นด้วย และทำขันไว้บนแท่น
15. และขันสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวรองอยู่นั้น
16. หม้อ พลัว และขอเกี่ยวเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุ่รามที่ปรึกษาอาณาจักรได้ทำขึ้นด้วยทองสัมฤทธิ์สุกоварาย กษัตริย์ชาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยื้อราห์
17. กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ร้าบแม่น้ำจอร์เดน ในที่ดินเหนียะระหว่างสุดคทกับเชเรดาห์
18. ชาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้หาหนังของทองสัมฤทธิ์
19. และชาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โถะขันมีปังหน้าพระพักตร์

20. คันประทีปและตะเกียงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อใช้ตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ
21. ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดไส้ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด
22. ตะไกรตัดไส้ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บวชบริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

บทที่ 5

1. บรรดาภิจารชีงชาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระเยื้อราห์กีสำเร็จดังนี้ และชาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า
2. แล้วชาโลมอนทรงประชุมพากผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยื้อราห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองคิโโยน
3. และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด
4. พากผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และคนเลวีก็ยกหีบ
5. และเขาทั้งหลายก็นำหีบ พลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปูโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา
6. และกษัตริย์ชาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนกี่ไม่ได้
7. แล้วปูโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยื้อราห์มาบังที่ของหีบ ในที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเครุบ
8. เพราะว่าเครุบนั้นกางปีกออกเห็นอีกหนึ่งที่ของหีบ เครุบจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม่คานของหีบ
9. พากเขาดึงคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้
10. ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขาโอเรน เมื่อพระเยื้อราห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเข้าทั้งหลายออกมาจากอียิปต์
11. และอยู่มาเมื่อปูโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะปูโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่คำนึงถึงเวร)
12. และบรรดาพากเลวีที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เอกนาณ และเยดูญัน ทั้งบุตรชายและญาติของเข้าทั้งหลายแต่งกายด้วยผ้าป่านสีขาว มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเข้าคู่ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปูโรหิตเป่าแตรหนึ่งร้อยยี่สิบคน)
13. อยู่มาพากคนเป่าแตรและพากนักร้องจะทำให้คนได้ยินเข้าทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณพระเยื้อราห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแด่พระเยื้อราห์ว่า เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยื้อราห์ก็มีเมฆเต็มไปหมด
14. จนปูโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะส่งරาศีของพระเยื้อราห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

1. แล้วชาโอมอนตรัสว่า พระเย毫不犹豫ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมีดทิบ
2. ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์
3. แล้วกษัตริย์ก็ทรงหันพระพักตร์มา และทรงให้พรแก่ชุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่
4. พระองค์ตรัสว่า สาส្តราราดเดพระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโองค์ต่อดาวิดพระราชนิพิทาของข้าพเจ้าว่า
5. 'ตั้งแต่วันที่เราได้นำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนำของเราระยะห่างที่นั่น และเรามิได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้ายเหนืออิสราเอล ประชาชนของเรา'
6. แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้วเพื่อนำของเราระยะห่างที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'
7. ดาวิดราชนิพิทาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของอิสราเอล
8. แต่พระเย毫不犹豫ทรงสักขีดดาวิดราชนิพิทาของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของเรา นั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า'
9. อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมากจากบ้านเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา'
10. บัดนี้พระเย毫不犹豫ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชนิพิทาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเย毫不犹豫ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งอิสราเอล
11. และข้าพเจ้าได้枉ทีบไว้ที่นั่น ซึ่งพันธสัญญาของพระเย毫不犹豫อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล
12. แล้วพระองค์ประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเย毫不犹豫 ต่อหน้าชุมชนอิสราเอลทั้งปวง และทรงพระหัตถ์ของพระองค์อกร
13. เพาะชาโอมอนได้ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมชนอิสราเอลทั้งปวง และทรงพระหัตถ์ของพระองค์สูญเสียสวรรค์
14. และพระองค์ทูลว่า ข้าแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์ หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา

15. พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอชูของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพาะจะนั้นเบ็ดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชัยผู้หนึ่งในสายตาของเราระที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขาระที่จะดำเนินตามราชบััญญัติของเราอย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรนนัน'
17. เพาะจะนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวจนะของพระองค์จะดำเนินอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
18. แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดูເຕີດ ພ້າສວຽບແລະພ້າສວຽບອັນສູງທີ່ສຸດຍังຮັບพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนິເວສซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะຮັບพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นສักเท่าไหร
19. แต่ขอพระองค์ทรงสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวนนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสตัปเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์ขออธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์
20. เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลีມอยู่หนีอพระนິເວສนີ້ທັກລາງວັນແລກລາງຄົນ ຄືອສານທີ່ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า จะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นັ້ນ เพื่อว่าพระองค์จะทรงสตัปคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นັ້ນ
21. และขอพระองค์ทรงสตัปคำวิงวนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขารັບใช้คำอธิษฐานตรงต่อสถานที่นັ້ນ ขอพระองค์ทรงสตัปอยู่ในພ້າສວຽບອັນເປັນທີ່ປະທັບຂອງพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสตัปแล้ว กີບขอพระองค์ทรงประทานอภัย
22. เมื่อชายคนใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเราและถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนິເວສนີ້
23. ขอพระองค์ทรงสตัปจากພ້າສວຽບและขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเราให้กลับตกบนศีรษะของตัวเราเอง และขอทรงประภาคความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สนองแก่เราตามความชอบธรรมของเรา
24. ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูพระเจ้าได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขานอกลัมมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนິເວສนີ້
25. กີບขอพระองค์ทรงสตัปในພ້າສວຽບ และประทานอภัยแก่บ้าปช่องอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขาระบุ
26. เมื่อພ້າສວຽບปิดอยู่และไม่มีฝน เพาะเขายังหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขายังหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นັ້ນ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบ้าปช่องเขายังหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขายังหลายรับความทุกข์ใจ

27. ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฝ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอล ประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาระดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น
28. ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม้าม รากินข้าว หรือตึกแตนวัวบิน หรือตึกแตนวัวคลาน หรือศัตรูของเข้าทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเข้าไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้น ก็ตี
29. ไม่ว่าคำขอธิษฐานอย่างใด หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทุก ต่างก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเข้า และได้กางมือของเข้าสู่พระนิเวศนี้
30. ขอพระองค์ทรงสดับในฝ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุก คนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเข้า (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)
31. เพื่อว่าเข้าทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรดกของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยใน แผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย
32. ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช้อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพาะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหัทธิฤทธิ์ของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระ องค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้
33. ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฝ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดัง อิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเข้าทั้งหลายจะทราบว่า พระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้ สร้างไว้เขารายิกันด้วยพระนามของพระองค์
34. ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำการต่อสู้ศัตรูของเข้าทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้ เข้าออกไปปิดตาม และเข้าทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ทรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และทรงต่อพระ นิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์
35. แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเข้าและคำวิงวอนของเข้าในฝ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรม ของเขากองอยู่
36. ถ้าเข้าทั้งหลายกระทำการปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำการป) และพระองค์ทรงกริวต่อ เข้า และพระองค์ทรงมอบเข้าไว้ต่อหน้าศัตรู เข้าจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือไกล ล
37. แต่ถ้าเข้าสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเข้าได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่น ดินที่เข้าไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำการป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว'
38. ถ้าเข้าทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเข้าในแผ่นดินที่เข้าไปเป็นเชลย ที่ซึ่งศัตรูกวาดเข้าไปเป็น เชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ทรงต่อแผ่นดินของเข้า ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย และ

- ต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสร้างไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์
39. แล้วข้อพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขานในฝ่าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขากองอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์
40. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงลีบอยู่ และขอพวงกรรณของพระองค์สดับคำอธิษฐานแห่งสถานที่นี้
41. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักระดับของพระองค์ ทั้งพระองค์และทีบแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้บุโรมิตของพระองค์สมความรอด และให้สุทธิชนของพระองค์เปรยปรีดิ์ในความประเสริฐของพระองค์
42. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจมไว้นั้นไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

1. เมื่อชาโอลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ใหม่เครื่องเพาบูชาและเครื่องสัตวบูชาเสีย และส่ง่าราศีของพระเยื้อحاห์ก์เต็มพระนิเวศ
2. ปูโรหิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยื้อحاห์ไม่ได้ เพราะว่าส่ง่าราศีของพระเยื้อحاห์เต็มพระนิเวศของพระเยื้อحاห์
3. เมื่อบรรดาชนอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและส่ง่าราศีของพระเยื้อحاห์อยู่บนพระนิเวศ เข้าทั้งหลายกิกรากับชนหน้าลงถึงพื้นหิน และได้นัมัสการสรรเสริญพระเยื้อحاห์ว่า เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ด้วยอยู่เป็นนิตย์
4. แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยื้อحاห์
5. กษัตริย์ชาโอลมอนทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดังนี้แหลก กษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้อุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า
6. บรรดาปูโรหิตก็ยืนประจำตำแหน่งของตน ทั้งคนเลวีด้วยพร้อมกับเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยื้อحاห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเยื้อحاห์ เมื่อดาวิดได้ถวายสาڑการด้วยการปρนนบติของเข้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ด้วยอยู่เป็นนิตย์ และปูโรหิตก์เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่
7. และชาโอลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยื้อحاห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเพาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชาที่นั่น เพราะว่าแห่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งชาโอลมอนทรงสร้างไว้นั้น ไม่พอจุเครื่องเพาบูชา เครื่องธัญญบูชาและไขมัน
8. ในครั้นนั้นชาโอลมอนทรงถือเทศาลาล้อยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก ตั้งแต่ทางเข้าเมืองสามทัศน์ถึงแม่น้ำอียิปต์
9. และในวันที่แปดเข้าทั้งหลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเข้าทั้งหลายได้มีงานมอบถวายแห่นบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศาลาลจเลี้ยงมาเจ็ดวันแล้ว
10. เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปเตือนทั้งของตน มีใจชื่นบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยื้อحاห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ชาโอลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
11. ดังนี้แหลกชาโอลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยื้อحاห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงด้วยจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยื้อحاห์และในเรื่องพระราชอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น
12. แล้วพระเยื้อحاห์ทรงปราภูแก่ชาโอลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา
13. ถ้าเราปิดฟ้าสวรรค์มิให้ฝนตก หรือเรารับัญชาให้ตึกแต่นมากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา
14. ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเข้าเรียนกันโดยนามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเข้า เรายังจะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บปของเข้า และจะรักษาแผ่นดินของเข้าให้

หาย

15. บัดนี้ตาของเราจะลืมอยู่และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเข้าทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้
16. เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศน์เป็นที่บริสุทธิ์เพื่อนำของเราง่ายอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราระลึกของเราง่ายที่นั่นตลอดเวลา
17. ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเรอป่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษาภูมิคุ้มกันของเราและคำตัดสินของเรา
18. แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งที่จะครอบครองเห็นอิสราเอล'
19. แต่ถ้าเจ้าหันไปและทอดทิ้งภูมิคุ้มกันของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและแม้การพระเหล่านั้น
20. แล้วเราจะถอนราชเข้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนำของเราราจะเหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เข้าเป็นคำภาณุคณและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
21. และนิเวศน์ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่า 'ในพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศน์'
22. แล้วเข้าทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเข้าทั้งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้า ผู้ทรงนำเข้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระอื่น และได้นำสการพระเหล่านั้นทั้งปวงนิบัติด้วย จะนั่นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเข้าทั้งหลาย'

บทที่ 8

1. และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ชาโอลอมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ด และพระราชวังส่วนพระองค์
2. ชาโอลอมอนได้ทรงเสริมสร้างหัวเมืองซึ่งหุ่รามไได้ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น
3. และชาโอลอมอนได้เสด็จไปยังยาามัทโคบาห์ และยืดเมืองนั้นได้
4. พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองทัดโมรีไว้ในถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในยาามัท
5. พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธไฮโรนบนและเบธไฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และด่าน
6. และทรงสร้างเมืองบาอาลัทและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ชาโอลอมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับทราบของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลมหาของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์
7. ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเหล่าคนอิสราเอล คนอาโมไรต์ คนเปริสซี คนไฮไวต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช้อิสราเอล
8. จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมีได้ทำลาย ชาโอลอมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาสแรงงานและเข้าทั้งหลายก็เป็นอยู่จนทุกวันนี้
9. แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นชาโอลอมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เข้าทั้งหลายเป็นทหารและเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชาทราบของพระองค์ และพลมหาของพระองค์
10. และคนต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ชาโอลอมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน
11. ชาโอลอมอนทรงนำขิดาของฟารโห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราพระองค์ตรัสว่า มเหสีของเรามิ่งควรอยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราสถานที่ทั้งหลายซึ่งที่บดของพระเยโฮวาร์ดมานถึงเป็นที่บริสุทธิ์
12. และชาโอลอมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาร์ดบันแท่นบูชาของพระเยโฮวาร์ด ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข
13. ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นภารถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันเทศกาลตามกำหนด ประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไว้เชือ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง
14. ตามพระราชบัญชาของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเรวนูโรหิตสำหรับการปกรณ์บด และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการปกรณ์บดต่อหน้าปูโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนฝ่ายประตูเป็นเวรฝ่ายทุกประตู เพราเวลาดาวิดบุรุษของพระเจ้าทรงบูชาไว้ เช่นนั้น
15. และเข้าทั้งหลายมิได้หันไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาบูโรหิตและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง
16. บรรดาพระราชกิจของชาโอลอมองก็ลุล่วงไปตั้งแต่วันที่วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ดจนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ดสำเร็จครบถ้วน
17. และชาโอลอมอนเสด็จไปยังเอซีโอนเกเบอร์และเมืองเอโลห์ที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโdom
18. และหุ่รามก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ชาโอลอมอน และเข้าทั้งหลาย

“ไปถึงเมืองโอลิฟ์ร้อมกับข้าราชการของชาโอลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสี่ร้อยห้าสิบตันเต็มๆ ยังกษัตริย์ชาโอลมอน

1. เมื่อพระราชินีแห่งเช баทางได้ยินกิตติศัพท์แห่งชาโอมอน พระนางกีเสต์จามายังเยรูชาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาอย่างยากต่างๆ พร้อมด้วยข้าราชบริพารมากมาย กับอุฐบวรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสต์จามาถึงชาโอมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ
2. และชาโอมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นชาโอมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้
3. และเมื่อพระราชินีแห่งเช баทางเห็นพระสถิตปัญญาของชาโอมอนและพระราชนิวัติที่พระองค์ทรงสร้าง
4. ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับบรรดาข้าราชการประจำอยู่ และมหาเด็กที่คอยรับใช้อยู่ตลอด จนเครื่องแต่งกาย และพนักงานเชิญถวายของพระองค์ เครื่องแต่งกาย และการเสต์จีนไปยังพระนิเวศของพระเยโซวาท พระทัยของพระนางกีสดลงที่เดียว
5. พระนางทูลกษัตริย์ว่า ข่าวคราวซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสถิตปัญญาของพระองค์เป็นความจริง
6. แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูເຕີດ ที่เข้าบอกแก่หม่อมฉันกีไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสถิตปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าข่าวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน
7. บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้อยู่งานประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสถิตปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข
8. สาธุการเด่พระเยโซวาทพระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์เป็นกษัตริย์เพื่อพระเยโซวาทพระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเข้าไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงบำนาญความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม
9. แล้วพระนางกีถวายทองคำหนึ่งร้อยปีสิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศใดๆ เมื่อนอย่างที่พระราชินีแห่งเมืองเชบากลายแด่กษัตริย์ชาโอมอน
10. ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการของหุ่รามและข้าราชการของชาโอมอนผู้นำทองคำมาจากโอลีฟ์ ได้นำไปประดู่และเพชรพลอยต่างๆ มา
11. แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม่ประดู่ทำขันบันไดพระนิเวศของพระเยโซวาทและพระราชนิวัติ ทั้งทำพิณเข้าคู่ และพิณใหญ่ให้แก่นักร้อง ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินหยุ่ดาห์
12. กษัตริย์ชาโอมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบากลายที่พระนางทรงมีพระประสงค์ไม่ว่าพระนางจะทูลขอสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมาถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางกีเสต์จอกลับไปยังแผ่นดินของพระนางพร้อมกับข้าราชการของพระนาง
13. นำนักทองคำที่นำมาส่งชาโอมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์
14. นอกเหนือจากทองคำซึ่งนักการค้าและพ่อค้าได้นำมา และกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาрабี และบรรดาเจ้า

เมืองแห่งแผ่นดินได้นำทองคำและเงินมาจ่ายชาโอลมอน

15. กษัตริย์ชาโอลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทุบ โล้อันหนึ่งใช้ทองคำทุบหกร้อยเชชเบล
16. และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทุบ โล้อันหนึ่งใช้ทองคำสามร้อยเชชเบล และกษัตริย์ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน
17. กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์
18. พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกขั้น กับที่ร่องพระบาททำด้วยทองคำ ซึ่งติดอยู่กับพระที่นั่ง ทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์
19. มีสิงโตอิกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่น บนบันไดหกขั้นทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้
20. ภาชนะทั้งสิบสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ชาโอลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิบของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของชาโอลมอน
21. เพราะเรื่องของกษัตริย์แล่นไปยังทราชีพร้อมกับข้าราชการของหูราม กำปั่นทราชีนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง มาสามปีต่อครั้ง
22. ดังนั้นแหล่ง กษัตริย์ชาโอลมอนจึงได้เปรียบกว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา
23. และกษัตริย์ทั้งสิบแห่งแผ่นดินโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าชาโอลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาชั้นพระเจ้าพระราชนานวีในใจของท่าน
24. ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล้อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี
25. และชาโอลมอนทรงมีโรงช่องม้าสี่พันช่องสำหรับม้าและรถรบ และมีพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ในหัวเมืองรถรบและอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูชาเล็ม
26. และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำกึ่งแผ่นดินของคนพีลิสเดิม และถึงพร้อมเดนของอียิปต์
27. และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูชาเล็มเหมือนก้อนหิน และกระทำให้มีเงินสดสำาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา
28. และเขานำม้าเข้ามาถวายชาโอลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดินทั้งปวง
29. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของชาโอลมอน ตั้งแต่ต้นจนปลาย มีได้บันทึกไว้ในหนังสือของนาธันผู้พยากรณ์ และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวีโลห์ และในนิมิตของอิดโดยผู้ทำนายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทหรือ
30. ชาโอลมอนทรงครอบครองในกรุงเยรูชาเล็มเห็นอิสราเอลทั้งปวงสี่สิบปี
31. และชาโอลมอนล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังพระศพไว้ในนครดาวิดราชบูดีของพระองค์ และเรโโบทอัมโกรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

บทที่ 10

1. เรโโนอัมได้ไปยังเมืองเชคเอม เพราอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเชคเอมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์
2. และอยู่มาเมื่อยโรโบอัมนูดรชาญเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์ กษัตริย์ชาโลมอน แล้วเยโรโบอัมกลับจากอียิปต์
3. เข้าทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียนท่าน และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มาและทูลเรโโนอัมว่า
4. พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แยกของข้าพระองค์ทุกชิ้นหนัก เพราฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติ อย่างทุกชิ้นหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแยกอันหนักของพระองค์เห็นอื้ข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์
5. พระองค์ตรัสกับเขาว่า สิ่นสามวันจะกลับมาหาเราอีก ประชาชนจึงกลับไปเสีย
6. แล้วกษัตริย์เรโโนอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้อยู่งานประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อ พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชานนี้อย่างไร
7. เข้าทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำดีแก่เข้า เข้าทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์
8. แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเดิบโตชื่นมาพร้อมกับ พระองค์และอยู่งานประจำพระองค์
9. และพระองค์ตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพัวเราจะตอบประชานนี้ผู้ที่ทูลเราว่า 'ขอ ทรงผ่อนแยกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางแผนอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง'
10. และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เดิบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์จะตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูล พระองค์ว่า 'พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้แยกของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชิ้นหนัก แต่ขอพระองค์ทรง ผ่อนแก่ข้าพระองค์ให้เบาลง' นั้น พระองค์จะตรัสแก่เข้าทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'นิวก้อยของเราก็หนากว่าเอօแห่งราช บิดาของเรา'
11. ที่พระราชบิดาของเราวางแยกหนักบนท่านทั้งหลายก็ได้แล้ว เราจะเพิ่มแยกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดา ของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแสงเมลงป่อง'
12. เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโโนอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า จงมาหาเราอีกในวันที่ สาม
13. และกษัตริย์ตรัสตอบเข้าทั้งหลายอย่างดุเดน กษัตริย์เรโโนอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย
14. และตรัสกับเข้าทั้งหลายตามคำแนะนำของพวคุณหนุ่มว่า พระราชบิดาของเราทำแยกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แยกนั้น พระราชบิดาของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแสง เมลงป่อง
15. กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวนะ ของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาทิยาห์ชาวชีโลห์แก่เยโรโบอัมนูดรชาญเนบัท

16. และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเข้าทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในด้าวิต ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมารดกในบุตรเจสซี โอ อิสราเอลเอ่ย กลับไปเตือนท์ของตน แต่ละคนเดิด ข้าแต่ด้าวิต จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเดิด อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังเต็นท์ของเข้าทั้งหลาย
17. แต่เรหोโบอัมทรงปากครองเห็นอิสราเอลผู้อาชัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์
18. และวักษัตริย์เรหोโบอัมทรงใช้อาโดรัมนายงานเห็นอแรงงานเกณฑ์ไป และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย และวักษัตริย์เรหोโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถบขของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม
19. อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของด้าวิตถึงทุกวันนี้

1. เมื่อ雷โโน้มมายังกรุงเยรูชาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวมรวมศรัณยุทธ์และเบนยาミニ เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่雷โโน้ม
2. แต่พระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มายังเชื่ไม่ถูกของพระเจ้าว่า
3. จงไปปลุ雷โโน้มโกรสของชาโอลอมอนกษัตริย์แห่งยุдаห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยุดาห์และเบนยาミニว่า
4. 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา' เหตุจะนี้เขาจึงเชื่อฟังพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์ และกลับไปไม่ได้สู้รบกับ雷โโน้ม
5. และ雷โโน้มประทับในกรุงเยรูชาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยุดาห์
6. พระองค์ทรงสร้างเมืองเบธเลเฮם เอตาม เทโคอา
7. เบธซูร์ โสโคร อดุลลัม
8. กัท มาเรชาห์ และศิฟ
9. อาโดยรอม ลาคีช และอาเซคาห์
10. โศราห์ อัยยาโลน และเอโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ในยุดาห์และในเบนยาミニ
11. พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแกร่ง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำอุ่น
12. และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยุดาห์และเบนยาミニไว้ได้
13. และบุปโตรหิตกับคนเลวซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขารักษาอยู่
14. เพราะคนเลวจะทิ้งทุ่งหญ้าและที่บ้านซึ่งเขายieldถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยุดาห์และเยรูชาเล็ม เพราะ雷โโน้มและโกรสของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่งบุปโตรหิตของพระเยโฮวาห์
15. และพระองค์ทรงแต่งตั้งบุปโตรหิตของพระองค์ขึ้นสำหรับปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และสำหรับเมฆปิศาจ และสำหรับรูปปูชนียสถานซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น
16. และบรรดาผู้ที่บังใจแสวงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเข้าทั้งหลายมาจากการภูมิทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูชาเล็ม เพื่อถวายสัตวบูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย
17. เข้าทั้งหลายได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยุดาห์ และได้กระทำให้雷โโน้มโกรสของชาโอลอมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี เพราะเข้าทั้งหลายดำเนินอยู่สามปีในวิถีของดาวิดและชาโอลอมอน
18. เ雷โโน้มทรงรับมหาหลักธิดาของเยรีโมทโกรสของดาวิดเป็นเมเหศี ผู้เป็นธิดาของอาบีชาอิลนุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี
19. และพระนางกีประสูติโกรสให้พระองค์คือ เยอุช เชมาริยาห์ และศาหัม
20. ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาค่าธิดาของอับชาโอลอม ผู้ซึ่งประสูติ อาบียาห์ อัทธาย ศีศา และเชโลมิทให้พระองค์

21. เรโ禾ใบอัมทรงรักมาอาคาร์ธิดาของอับชาโอลามากกว่ามหเสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีเมหเสีสิบแปดองค์และนางสนมหกสิบคนและให้กำเนิดโหรสยสิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์)
22. และเรโ禾ใบอัมทรงแต่งตั้งให้อาปียาห์โ/orสของมาอาคาร์เป็นโ/orสองค์ใหญ่ ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์
23. และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโ/orสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยุคдаห์และของเบนยาamin ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม และพระองค์ทรงประสงค์เมหเสีมากมาย

1. ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโโภอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยื้อحاห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ทิ้งพร้อมกับพระองค์ด้วย
2. อญญาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโโภอัม เพราะเข้าทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยื้อحاห์ ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบเบรูชาเล็ม
3. มีการบหนึ่งพันสองร้อยคนและพลมหา喝มื่นคน และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบัน คนสุคิริม และคนเอดิโอลเปีย
4. และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเบรูชาเล็ม
5. แล้วเช่นไม้อห์ผู้พยากรณ์ได้มาฝ่าเรโโภอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เบรูชาเล็มด้วยเรื่องซิชัก และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยื้อحاห์ทรงสังนิว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ลักทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของซิชัก
6. แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ถ่อมตนลงและกล่าวว่า พระเยื้อحاห์ทรงขอบธรรมแล้ว
7. เมื่อพระเยื้อحاห์ทรงเห็นว่าเข้าทั้งหลายถ่อมตัวลง พระวจนะของพระเยื้อحاห์ได้มีถึงเชื่โน้อห์ว่า เข้าทั้งหลายได้ถ่อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาน้ำ และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือเบรูชาเล็มโดยมือของซิชัก
8. อย่างไรก็ได้เข้าทั้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของซิชัก เพื่อเข้าทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เรา และรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก
9. ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมาต่อสู้เบรูชาเล็ม พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยื้อحاห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวัง พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ทองคำซึ่งชาโอมอนทรงสร้างไว้นั้นไปด้วย
10. และกษัตริย์เรโโภอัมทรงทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาระองค์ ผู้ฝ่าทวารพระราชวัง
11. และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยื้อحاห์เมื่อไร ทหารรักษาระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาระองค์ตามเดิม
12. และเมื่อพระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยื้อحاห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสันเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังดือญในยูดาห์
13. กษัตริย์เรโโภอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเบรูชาเล็มและทรงครอบครอง เมื่อเรโโภอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีประชาชนมายสืบอี้ดพระยา และพระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเบรูชาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยื้อحاห์ทรงเลือกสรระไว้จากตระกูลต่างๆทั้งสิบของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน
14. และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยื้อحاห์
15. ส่วนพระราชกิจของเรโโภอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเชื่โน้อห์ผู้พยากรณ์ และของ

อิดโดยผู้ท่านนายตามแบบพงคาวดารหรือ มีสังคมรามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม

16. และเรโหโบอัมก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ผังพระศพไว้ในคราบวิด และอาบียา
ห์ราชโกรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

บทที่ 13

1. ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบียาห์ได้เริ่มครอบครองเห็นอุปราชญาดาห์
2. พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่ามีคายาห์ธิดาของอุรีเอลแห่งกิเบอห์ มีสังคมระหว่างอาบียาห์และเยโรโบอัม
3. อาบียาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารจำนวนศึกเป็นคนคัดเลือกแล้วสีแสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทัพแกลั่วทหารแปดแสนคน
4. และอาบียาห์ทรงลูกยืนอยู่บนภูเขาเมารามีห้องอยู่ในถินเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า
5. ไม่ควรหรือที่ท่านหงษ์หลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เห็นอิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ
6. ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของชาโอลอมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน
7. และมีคนถือยุทธหัตถีกันอันรุนแรง คนมัวสุมกันกับเขาและขันสู้กับเรโทรโบอัมโอรสของชาโอลอมอน เมื่อเรโทรโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอดำนาณไม่ไหว
8. และบัดนี้ท่านคิดว่าจะต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเมืองของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านหงษ์หลายเป็นคนหมู่ใหญ่และมีลูกวัวทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ
9. ท่านหงษ์หลายมิได้ขับไล่ปูโรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวีออกไป และตั้งปูโรหิตสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เข้าตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นปูโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ
10. แต่สำหรับเราหงษ์หลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราหงษ์หลาย และเราหงษ์หลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เราไม่ปูโรหิตผู้บุญธรรมนิบัติพระเยโฮวาห์ เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวีทำงานหน้าที่ของเขาก็หงษ์หลาย
11. เขากล่าวด้วยเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮ瓦ห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขันมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญชาทำซับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย
12. และดูเดิม พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และปูโรหิตของพระองค์พร้อมกับเตรศึกพร้อมที่จะเป้าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้
13. เยโรโบอัมได้ส่องสุ่มผู้คนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาริบีองหลัง ดังนั้นกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายาดาห์ และกองซุ่มกืออยู่ข้างหลังเขา
14. และเมื่อยาดาห์มองดูข้างหลัง ดูเดิม การศึกกืออยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาก็หงษ์หลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาปูโรหิตก็เป่าแต่
15. แล้วคนของยาดาห์ก็จะเป็นเสียงร้องทำงานองศึกและเมื่อคนยาดาห์ตะโgn อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและ

อิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบียาห์และยูดาห์

16. คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย
17. อาบียาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน
18. นี่แหล่คนอิสราเอลก็ถูกปราบปราามในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาพึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพนรุษของเขาร
19. และอาบียาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบธเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเยซานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอฟرونกับชนบทของเมืองนั้น
20. เยโรโบอัมมิได้พื้นย่านาจของพระองค์ในราชสมัยของอาบียาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์
21. แต่อาบียาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีมเหสีสิบสี่องค์ ให้กำเนิดโหรสยสิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์
22. ราชกิจ noknun ของอาบียาห์ วิธีการและพระธรรมของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์อิดโด

1. อาบีญาห์จึงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในคราดวิด และอาสาอุรสาของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแห่งนั้นได้ส่งบอยสิบปี
2. และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยื้อวาห์พระเจ้าของพระองค์
3. พระองค์ทรงกำจัดแท่นบูชาพระต่างด้าวและปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิลง และได้โคนเสารูปเครา รพเสีย
4. และทรงบัญชาให้ยุคชาติเสวงหาพระเยื้อวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้วักราชบัญญัติและพระบัญญัติ
5. พระองค์ทรงกำจัดปูชนียสถานสูงและแท่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยุคชาติด้วย และราชอาณาจักรก็ได้ส่งบอยภัยให้พระองค์
6. พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยุคชาติ เพาะแผ่นดินก่อสร้าง พระองค์มิได้ทำสังคมในปีเหล่านั้น เพราะพระเยื้อวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์
7. และพระองค์ตรัสกับยุคชาติว่า ให้เราทั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอดอย ประตูเมือง และด้านแผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้เสวงหาพระเยื้อวาห์พระเจ้าของเรา เราได้เสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน เข้าทั้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น
8. และอาสาทรงมีกองทัพสรพด้วยโลหะและหอกจากยุคชาติสามแสนคน และจากเบนยาミニชีนถือโล่และโ哥งธนุ สองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทั้งล้วนหาร
9. เศ-ราช้าเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเข้าทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรถรบสามร้อยคันมาถึงเมืองมาเรชาห์
10. และอาสาทรงยกกองไปปะทะกับเขา และเข้าทั้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาราห์ที่มาเรชาห์
11. และอาสาร้องทูลต่อพระเยื้อวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า ข้าแต่พระเยื้อวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ใน การสู้รบกันระหว่างผู้ที่มีกำลังกับผู้ที่ไม่มีกำลัง ข้าแต่พระเยื้อวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชนหนูใหญ่นี้ในพระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเยื้อวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนพระองค์
12. พระเยื้อวาห์จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสาและต่อยุคชาติ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป
13. อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ໄล่ตามเข้าไปถึงเมืองเก-ราร์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่เหลือสักชีวิต เดียว เพราะเข้าได้แตกพ่ายต่อพระพักตร์พระเยื้อวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยุคชาติได้เก็บของที่ริบได้มากmany นักหนา
14. และเขาก็โจรตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเก-ราร์ เพราะว่าความกลัวพระเยื้อวาห์นั้นมาครอบเข้าทั้งหลาย เข้าได้ ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่ริบได้ในนั้นมาก
15. และเข้าได้โจรตีเต็นท์ของผู้ที่มีวัว และเอาแกะไปมากมายและอูฐด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

1. พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสัตติกับอาชาริยาห์บุตรชายโอเดด
2. และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูลพระองค์ว่า ข้าแต่อasa และยูดาห์กับเบนยาминทั้งปวง ขอจงฟังข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสัตติกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย
3. อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน และไม่มีบุหริษตผู้สั่งสอน และไม่มีพระราชนักบัญญี
4. แต่เมื่อถึงคราวเข้าทุกข์ยากลำบาก เข้าหันมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เข้าทั้งหลายก็พบพระองค์
5. ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการรุุนแรงอยู่มากในภูมิภาคกวนชาร์เมืองทั้งหลายนั้น
6. เข้าแตกแยกกันเป็นพวงๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงรบกวนเข้าด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง
7. แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับบำเหน็จ
8. เมื่ออาสาทรงสับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำพยากรณ์ของโอเดดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่นำสอดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยา岷สิน และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากกิ่นเทือกเขาเอฟราيم และพระองค์ทรงซ้อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
9. และพระองค์ทรงรับรูมยูดาห์และเบนยา岷ทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอฟราيم มันสสेह และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเข้าทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเข้าเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สัตติกับพระองค์
10. เข้าทั้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา
11. เข้าทั้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากข้าวของที่เข้าได้รับมา มีว่าผู้เจิดร้อยตัวและแกะเจิดพันตัว
12. และเขาก็เข้าทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้าด้วยสุดจิตสุดใจของเข้า
13. และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง
14. เข้าทั้งหลายได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงໂหวร้อง และด้วยเสียงเตรรและเคราะห์ห้องเหลืองขนาดเล็ก
15. และยูดาห์ทั้งปวงกับเพرمปรีดิ์เพราสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะเข้าทั้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเข้า และได้แสวงหาพระองค์ด้วยสิ่นความปรารถนาของเข้า และเข้าทั้งหลายก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เข้าหยุดพักสงบรอบด้าน
16. แม้ว่ามาอาค่าห์พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสียจากเป็นพระราชน妃 เพระพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดนาซึ่งในสารูปเคารพ อาสาทรงโค่นรูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่สำราญดิโอน

17. แต่ยังมิได้กำจัดปูชนียสถานสูงออกจากอิสราเอล อย่างไรก็ดีพระทัยของอาสาภ์บริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์
18. และพระองค์ทรงนำของอุทิศถวายของราชบุเดชาของพระองค์และข้าวของที่พระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า
19. และไม่มีสังคրามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

บทที่ 16

1. ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บาอาจารย์ตระกูลชั้นมาต่อสู้กับญูด้าห์และได้สร้างเมืองรามาห์ เพื่อว่าพระองค์จะมิทรงให้คนหนึ่งคนใดออกไปหรือเข้ามาหาอาสากรชั้นริย์ของญูด้าห์
2. แล้วอาสาทรงเอากำแพงท้องคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยื้อราห์และราชสำนัก และส่งไปให้เบนชาดัด กษัตริย์แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองدامัสกัสว่า
3. ขอให้มีสัญญาไม่ตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่านดังที่มีอยู่กับประชาชนของข้าพเจ้าและประชาชนของท่าน ดูເດືອນ ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมาบังท่าน ขอเสด็จไปทำลายสัญญาไม่ตรีของท่านซึ่งมีกับบาอาจารย์แห่งอิสราออล เพื่อเข้าจะถอยท้าไปจากข้าพเจ้า
4. และเบนชาดัดทรงเชือฟังกษัตริย์อาสา และส่งผู้บังคับบัญชาของทัพของพระองค์ไปต่อสู้กับหัวเมืองของอิสราออล และเข้าทั้งหลายโจนดีเมืองอิโيون ดาน เอเบล摹อิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี
5. และต่อมามาเมื่ออาสาทรงได้ยินเรื่องนั้น พระองค์ทรงหยุดสร้างเมืองรามาห์ และให้พระราชกิจของพระองค์หยุด ยัง
6. แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำญูด้าห์ทั้งสิ้น และเข้าทั้งหลายชนหินของเมืองรามาห์และเครื่องไม้ของเมืองนั้น ซึ่งบางอาษาใช้สร้างอยู่นั้น และนำมาสร้างเมืองเกนาและเมืองมิสปาห์
7. ครั้งนั้นอาสาได้มาเฝ้าอาสากรชั้นริย์ของญูด้าห์ และทูลพระองค์ว่า เพาะท่านพึงกษัตริย์ของซีเรีย และมิได้พึงพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป
8. คนเอธิโอเปียและชาวลิบันไม่เป็นกองทัพที่มา มีรถบและพลมากเหลือหลายหรือ แต่เพาะท่านพึงพระเยื้อราห์ พระองค์ทรงมองเข้าทั้งหลายไว้ในมือของท่าน
9. เพราะว่าพระเนตรของพระเยื้อราห์ไม่สามารถเห็นอื่นแต่เดียว แต่เดียวที่มองเห็นก็คือตัวของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกษาราม
10. และอาสา ก็ทรงกริวต่อผู้นำคนนั้น และจับเข้าจำไว้ในคุก เพราะพระองค์ทรงเกรี้ยวกราดแก่เขานั้นในเรื่องนี้ และอาสาทรงชี้แจงประชานบังคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย
11. และดูເດືອນ พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย ได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งญูด้าห์และอิสราออล
12. ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์ และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้เป็นโรคอยู่พระองค์ก็มิได้ทรงแสวงหาพระเยื้อราห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์
13. และอาสาทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์
14. เข้าทั้งหลายผู้คนพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้สักดอกรเพื่อพระองค์ในคราววิด เขาวางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด ซึ่งช่างปูรุ่งเครื่องหอมได้ปูรุ่งไว้ และเข้าทั้งหลายก็ก่อเพลิงให้ญูโดตราวยพระเกียรติพระองค์

1. เยโโซชาพัทໂອรສของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรงเสริมกำลังพลต่อสู้อิสราเอล
2. พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์ และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอฟราอิม ซึ่งอาสาราชบิดาของพระองค์ได้ยึดไว้
3. พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโโซชาพัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องต้นๆ ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พ รองค์มิได้ทรงแสวงหาพระบานาห์
4. แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชนิรันดร์ของพระองค์ และดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล
5. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระทัยของพระองค์ และสืบทอดยูดาห์กันมาเรื่อง บรรณาการมาถวายเยโโซชาพัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก
6. พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดปุชนีย์สถานสูงและบรรดา เสารูปเคารพเสียจากยูดาห์
7. ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์คือ เบนยาอิล โอบาเดีย เศคาเรียห์ เนชันเอล และมีคายาห์ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์
8. และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เชไมอาห์ เนราโนยาห์ เศบадิยาห์ อาสาเอล เชมิรามอท เยโอนารัน อาโดเนียห์ โท บียาห์ และโทบайдอนยาห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านี้มี เอลีชามา และเยอรม ผู้เป็นบุตรหิด
9. และเขากำลังได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเย霍วาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัว เมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน
10. ความหวาดกลัวอันมาจากการของพระเย霍วาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆ ที่อยู่รอบยูดาห์ และ เขากำลังมิได้ทำสิ่งใดๆ กับเยโโซชาพัท
11. คนพีลิสเตียนบางพวงได้นำของกำนัลมาถวายเยโโซชาพัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกภาระเบี้ยได้ นำผุ่งแพะแกะ คือแกะผู้เจิดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจิดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์
12. และเยโโซชาพัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์
13. และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นทแทรกล้ำทหารในกรุงเยรูซา เ�ם
14. ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขาก็คือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชาของพันมี อัדןฯ ผู้บังคับบัญชา พ ร้อมกับทแทรกล้ำทหารสามแสนคน
15. ถัดเข้าไปคือ เยโอนารัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน
16. และถัดเข้าไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปวนนิบัติพระเย霍วาห์พร้อมกับทแทรกล้ำ ทหารสองแสนคน
17. ของเบนยาминคือ เอลียาดา ทแทรกล้ำทหารพร้อมกับคนสองแสนสองร้อยคนและโล'

18. และถัดเข้าไปคือ เยโซชาบاد พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน
19. เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยุคห้า

1. ฝ่ายเยโไฮชาฟ์ททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทางแฝ่นเดียวกันกับอาหัน
2. ครั้นแล้วมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหันใน sama เรีย และอาหันทรงษ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์ และทรงซักซวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทกิเลอاد
3. อาหันกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโไฮชาฟ์ทกษัตริย์แห่งญูดาห์ว่า ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทกิเลอادหรือ พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน เราจะอยู่ กับท่านในการส่งคมาม
4. และเยโไฮชาฟ์ทรงรั斯กับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโไฮว่าวันนี้เสียก่อน
5. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพากผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า ควรที่เราจะไปตีราม ทกิเลอادหรือ หรือเราไม่ควรไป และเข้าทั้งหลายทูลตอบว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเดิด เพราพระเจ้าจะทรงมอบไว้ใน พระหัตถ์ของกษัตริย์
6. แต่เยโไฮชาฟ์ททูลว่า ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโไฮว่าอีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้
7. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโไฮชาฟ์ทว่า ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโไฮว่าได้ แต่ข้าพเจ้าซึ่ง เข้า เพราเข้าพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกียวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคายาห์บุตรอมล ห์ และเยโไฮชาฟ์ททูลว่า ขอ กษัตริย์อย่าตรัสดั่งนั้นเลย
8. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาเด็กคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า 'ไปพามีคายาห์บุตรอมลาห์มาเร็วๆ'
9. ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโไฮชาฟ์ทกษัตริย์แห่งญูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่าง ตรงทางเข้าประตูเมือง sama เรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่
10. และเศเดคียาห์บุตรชายเดนาอานาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเข้า และพุดว่า 'พระเยโไฮว่าทรงสดังนี้ว่า 'ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะผลักคนซึ่งเรียกไปจนเข้าทั้งหลายถูกทำลาย'
11. และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า ขอเสด็จขึ้นไปรำโมทกิเลอادเดิด และจะมีชัยชนะ เพราพระ เยโไฮว่าจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
12. และผู้สื่อสารผู้เปิดตามมีคายาห์ได้นอกท่านว่า 'ดูเดิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พุดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดูจาก ดีเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวงนั้น และพุดแต่สิ่งที่ดี'
13. แต่มีคายาห์ตอบว่า 'พระเยโไฮว่าทรงพระชนม์อยู่แน่นได พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูด อย่างนั้น'
14. และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสตามท่านว่า 'มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตีราม ทกิเลอادหรือ หรือเราไม่ควร ไป และท่านทูลตอบพระองค์ว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เข้าทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระอง ค์'
15. แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า 'เราได้ให้เจ้าปฏิญาณกีรังแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระ เยโไฮว่า'

16. และท่านทูลว่า ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เข้าต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเด็ด'
17. กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยื้อชาพทว่า ข้าพเจ้ามิได้นอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก
18. และมีค่ายาห์ทูลว่า จะนั่นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย
19. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหบกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเข้าจะขึ้นไปและล้มลงที่รากไม้เลอด' บังกีทูลอย่างนี้ บังกีทูลอย่างนั้น
20. และมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าฝ่าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า 'ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง' และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า 'จะทำอย่างไร'
21. และเขากล่าว 'ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญาณมุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขากุคน' และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด'
22. เพราะจะนั่นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์
23. และเศเดคีย์บุตรชายเคนาโอนหาที่ได้เข้ามาใกล้และตอบแก้มมีคายาห์พูดว่า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพดกับเจ้าได้อย่างไร
24. และมีคายาห์ตอบว่า ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า
25. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า จงจับมีคายาห์ พาเขากลับไปมอบให้อามโนผู้ว่าราชการเมือง และแก่โยอาชราชโอรส
26. และว่า 'กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า เอาคนนี้จำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ'
27. และมีคายาห์ทูลว่า ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มิได้ตรัสถอยข้าพระองค์ และท่านกล่าวว่า บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ่ย ขอจงฟังเถิด
28. กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยื้อชาพกษัตริย์แห่งญูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังรามาโมทกิเลอด
29. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยื้อชาพทว่า ข้าพเจ้าจะปลอมดัวเข้าทำศึก แต่ท่านจะสัมเครื่องทรงของท่าน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม
30. ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซึ่งเรียกรับบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่เมื่อ Jenaphakshatritiy์แห่งอิสราเอล
31. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยื้อชาพท เขายังหลายกีว่า เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว เขายังหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยื้อชาพททรงร้องขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขายังหลายออกไปเสียจากพระองค์

32. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไปตามพระองค์
33. แต่มีชายคนหนึ่งโกร่งธนูยิงเดาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้ารำหัวงเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งกับคนขับรถว่า หันรถกลับเดอจะ พาเรอาออกจากภารวน เพราเราบาดเจ็บแล้ว
34. วันนั้นภารวนก็ได้อดีขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พยุงพระองค์ลงขึ้นไปในรถรบของพระองค์หันพระพักตร์เข้าสู่ชนชีเรียจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดูดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

1. เยโโซชาฟักชัตติริย์แห่งญูดาห์เสด็จกลับไปโดยสวัสดิภาพถึงพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม
2. แต่เยสุตรชายอานานิผู้นำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ ทูลกษัตติริย์เยโซชาฟักว่า ควรที่พระองค์จะช่วยคนธรรมและรักผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโตรของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์
3. อย่างไรก็ดีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสาสูปเคราฟเสียจากแผ่นดินและได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า
4. เยโซชาฟักประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงอภิปรามกางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเวอร์เซบาถึงถินเทือกเขาเอฟราอิม และนำเข้าทั้งหลายกลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้า
5. พระองค์ทรงตั้งผู้นิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิบของญูดาห์ ที่ละหัวเมือง
6. และตรัสกับผู้นิจฉัยเหล่านั้นว่า จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะท่านมีได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา
7. จะนั้นจะให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรามีความชี้ช้า ไม่เห็นแก่หนาคนใจ และไม่มีการรับสินบน
8. ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโซชาฟักทรงตั้งคนเลวี และบุตรหิตบ้าง กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแห่งพระเยโฮวาห์ และนิจฉัยคดีที่โต้แย้งกัน เข้าทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม
9. และพระองค์ทรงกำชับเข้าทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน
10. เมื่อมีคดีมาถึงท่านจากพื่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเข้าทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎากน์หรือคำตัดสิน ท่านทั้งหลายก็ควรจะตักเตือนเข้า เพื่อเข้าจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโตรจึงจะไม่มาเห็นอท่าน และพื่น้องของท่าน ท่านจะกระทำเช่นนี้ และท่านจะไม่ละเมิด
11. และดูเถิด อาเมริยาห์บุตรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านในสรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบอดิยาห์บุตรชาโยชนาเอลเจ้านายของวงศ์วานญูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรพกิจของกษัตติริย์ และแล้วจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติท่าน จงประกอบกิจอย่างแกล้วกล้า และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้ที่ยังธรรม

1. และอยู่มาภายหลัง คนโน้มอับและคนอัมโมน และพร้อมกับเขามีคนอื่นออกจากคนอัมโมนนั้นได้ขึ้นมาทำสังคม กับเยื้อชาพื้ท
2. มีคนมาทูลเยื้อชาพื้ทว่า มีคนหมูใหญ่มาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากฟากทะเลข้างโน้น และดูเถิด เข้าทั้ง หลายอยู่ในอาชาโซนทามาร์ คือเอนกادี
3. และเยื้อชาพื้ทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยื้อราห์ และได้ทรงประกาศให้อดอาหารทั่วญาติ
4. และญาติได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยื้อราห์ เข้าทั้งหลายพาภันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งญา ที่เพื่อแสวงหาพระเยื้อราห์
5. และเยื้อชาพื้ทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของญาติและเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยื้อราห์ ข้างหน้าลาน ใหม่
6. และตรัสทูลว่า ข้าแต่พระเยื้อราห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มีได้เป็นพระเจ้าในฟ้า สวรรค์หรือ พระองค์มีได้ปักครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และ อำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้
7. พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายมิใช่หรือ ผู้ทรงขับไล่ชาวแหนิดินนีออกไปเสียให้พันหน้าอิสราเอล ประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับร้าham มิตรสหายของพระองค์เป็นนิติย
8. และเข้าทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบิสุทธิ์แห่งหนึ่งในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระ องค์ ทูลว่า
9. 'ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเห็นอข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดับ การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระ นิเวศนี้) และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด'
10. ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโน้ม อและภูเขาเสอีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกruk เมื่อเขามาจาก แผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเข้าได้หลีกไปมิได้ทำลายเสีย
11. ดูเถิด เข้าทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เรอย่างไร ด้วยมาขับเรือออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่ง พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก
12. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเห็นอเขารึอ เพราะว่าข้าพระองค์ ทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมูมีท่านี่ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะ กระทำการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์
13. ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของญาติได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์พร้อมกับภรรยาและลูกหลานของเข้า
14. และพระวิญญาณของพระเยื้อราห์เสด็จมาสถิตกับยาอาซีอุตราชัยเศหาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบไนยาห์ ผู้เป็น บุตรชายเยอีออล ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ เป็นคนเลว ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น
15. และเข้าได้พูดว่า ญาติทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยื้อชาพื้ทของฟัง พระเยื้อราห์ตรัส

ดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า 'อย่างลัวเลย และอย่าห้อถอยด้วยคนหมู่มีมนีเลย เพราะว่าการส่งครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า'

16. พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจะลงไปต่อสู้กับเขา ดูเดิด เขาจะขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลลศิส ท่านจะพบเข้าที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถินทุรกันดาเรย์รูเอล
17. 'ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในส่งครามครั้งนี้ โอ ยุดาห์และเยรูชาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน' อย่างลัวเลย อย่าห้อถอย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน
18. แล้วเยโซชาฟท์โน้มพระศีรษะรักมพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยุดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูชาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์
19. และคนเลวี จากลูกหลานคนโคงา และลูกหลานคนโกราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า แห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง
20. และเข้าทั้งหลายได้ลูกขึ้นแต่เข้า และออกไปในถินทุรกันดาเรห์เทโคอา และเมื่อเข้าออกไป เยโซชาฟท์ประทับยืนและตรัสว่า 'โอ ยุดาห์และชาวเยรูชาเล็มอ耶' จงฟังข้าพเจ้า จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชือบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล'
21. และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษา กับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่จะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ให้ สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเข้าเดินออกไปหน้าศัตtru และว่า จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์สำรองอยู่เป็นนิตย์'
22. และเมื่อเข้าทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองซุ่มคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาเสอีร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยุดาห์ ดังนั้นเข้าทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป
23. เพราะว่าคนของอัมโมนและของโมอับได้ลูกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาเสอีร์ ทำลายเข้าเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเข้าทั้งหลายทำลายชาวเสอีร์หมดแล้ว เข้าทั้งสิ้นช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน
24. เมื่อยุดาห์ขึ้นไปอยู่ที่หอคอยที่ในถินทุรกันดา เขามองตรงไปที่คนหมู่ใหญ่นั้น และดูเดิด มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้
25. เมื่อยেโซชาฟท์และประชาชนของพระองค์มาเก็บของที่ริบจากเข้าทั้งหลาย พร้อมกับเศษทั้งหลายนั้นเข้าพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์สมบัติและเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งเขากับมากสำหรับตัวตนนไปไม่ไหว เขากับของที่ริบได้เหล่านั้นสามวัน เพราะมากเหลือเกิน
26. ในวันที่สี่เข้าทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบราคาห์ ด้วยที่นั่นเข้าสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเข้าจึงเรียกที่นั่นว่า หุบเขาเบราคาห์ จนถึงทุกวันนี้
27. แล้วเข้าทั้งหลายกลับไปคุณยุดาห์และเยรูชาเล็มทุกคน และเยโซชาฟท์ทรงนำหน้ากลับไปยังเยรูชาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เข้าเปรูบปรีดีเยี่ยศัตruของเข้า
28. เข้าทั้งหลายมาจยังเยรูชาเล็มด้วยพินใหญ่ พินเข้าคู่ และแต่ร ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
29. และความกลัวพระเจ้ามายอยู่เหนือนีอัตราชาอานาจารของประเทศทั้งปวง เมื่อเข้าได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรง

ต่อสู้ศัตรุของอิสราเอล

30. แทนดินของเยอชาฟักจึงลงบก Eisen เพราเวร์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการหยุดพักลงบอยู่รอบด้าน
31. ดังนี้แหละ เยอชาฟักทรงครอบครองอยู่เหนือยอดเขา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีประชาชนmany สามสิบห้าพันคน และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชนารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า ออาชูบาร์ บุตรสาวชีลที่
32. พระองค์ทรงดำเนินตามมารดาของอาสาราชบิดาของพระองค์ และมิได้ทรงพระกิจไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยอวาห์
33. อย่างไรก็ได้ ปูชนียสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนยังมิได้ปักใจในพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน
34. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยอชาฟัก ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเดิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยสูบุตรชายนานี ซึ่งรวมเข้าในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล
35. ต่อมากายหลัง เยอชาฟักกษัตริย์ของยอดเขาได้ทรงร่วมงานกับอาหสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำการอย่างชั่ว ráymaga
36. พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองทารซิช และเข้าทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์
37. แล้วเอลีเยเซอร์บุตรชายโดดาวาห์แห่งเมืองมาเรชาห์ได้พยายามถึงเยอชาฟักว่า เพระพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหสยาห์ พระเยอวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ เรือก็แตกไม่สามารถไปเมืองทารซิชได้

1. เยโโซชาฟ์ทกีล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในคราดวิด และเยโไฮรัมโกรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์
2. พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโกรสของเยโโซชาฟ์ทคือ อาชาริยาห์ เยชีเอล เศคาเรียห์ อาชาริยาห์ มีคาเอล เชฟากทิยาห์ เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นโกรสของเยโโซชาฟ์ทกษัตริย์ของอิสราเอล
3. พระราชบิดาของเขายังหลายประทานเงิน ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมใหญ่ด้วย แต่พระองค์ประทานราชอาณาจักรแก่เยโไฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโกรสหัวปี
4. เมื่อยেโไฮรัมได้ขึ้นครองราชบัลลังก์แล้ว พระองค์และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย
5. เมื่อยেโไฮรัมทรงเริ่มครองราชบัลลังก์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี
6. และพระองค์ทรงดำเนินตามมารดาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหับกระทำ เพราะว่า มิตรของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโซวาห์
7. อย่างไรก็ได้พระเยโซวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานประทีปแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์
8. ในรัชกาลของพระองค์เอดอมได้กับภูออกห่างจากการปักครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตอน
9. แล้วเยโไฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงลูกชิ้นในกลางคืนโจมตีคนเอดอม ซึ่งมาล้อมพระองค์และผู้บังคับบัญชาบรรบไว้
10. เอดอมจึงได้กับภูออกห่างจากการปักครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ครั้งนั้นลิบนาห์กิได้กับภูออกห่างจากการปักครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทดสอบทั้งพระเยโซวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์
11. ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงในถิ่นเทือกเขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นกัน
12. และจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพระองค์จากเอลียาห์ผู้พยากรณ์ว่า พระเยโซวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตัวสัตตงี้ว่า ‘พระเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดาธรรมราคายังเยโโซชาฟ์ทบิดาของเจ้า หรือในบรรดาธรรมราคายังอาสา กษัตริย์ของยูดาห์’
13. แต่ได้เดินในมารดาของบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยา อย่างกับ การแพศยาแห่งราชวงศ์อาหับ และเจ้าได้มีผู้พากันสองชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชื้อวงศ์บิดาของเจ้า และพากเข้าดี กว่าเจ้า
14. ดูเถิด พระเยโซวาห์จะทรงนำภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าวของทั้งสิ้นของเจ้า
15. และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคลำไส้ของเจ้า จนกว่าลำไส้ของเจ้าจะอุดกั้นมาเพราเหตุโกร肯นั้นวัน

แล้ววันเล่า'

16. ยิ่งกว่านั้น พระเย毫不犹豫ทรงเร้าให้ความโกรธของคนพีลิสเตีย และของคนอาราเบีย ผู้อยู่ใกล้กับคนเออิโวเปีย มีต่อเยอรมัน
17. และเข้าทั้งหลายยกมาต่อสู้กับบูรุษดาห์ และบุกรุกเข้าไปในนั้น และขันข้าวของทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโภรตและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโภรตเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยอวาห์สโหรสองค์สุดท้องของพระองค์
18. ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเย毫不犹豫ทรงกระทำให้ลำไส้ของเยอรมันเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้
19. ต่อมาเป็นเวลาสิบสองปี ลำไส้ของพระองค์ก็อกมาเพราะโครนัน และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทุรนทุราย อย่างยิ่ง ประชาชนของพระองค์มิได้ก่อเพลิงถaway เกียรติแก่พระองค์ อย่างกับก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์
20. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็ม แปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีคราลัย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช่ในอุโมงค์ของบรรดา กษัตริย์

1. และชาวยุโรปได้ให้อาหารยาห์โอลส่องค์สุดท้องของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหมุนน้ำมานำถึงค่ายกับคนอาระเบียได้ฝ่าโอลสู้ฟีเสียหังหมด ดังนั้นาหัสยาห์โอลสของเยอรมันกษัตริย์ของยุดาห์จึงครอบครอง
2. เมื่ออาหัสยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีประชาชนmany สิบสองพระยา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็ม หนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาราลิยาห์หลานหญิงของอมรี
3. พระองค์ทรงดำเนินในทางหังหányของราชวงศ์ของอาหับด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำความชั่วร้ายของพระองค์
4. ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยอวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าหลังจากราชบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็หังหányเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์
5. พระองค์ทรงกระทำตามคำปรึกษาของเขาก็หังหányด้วย และเสด็จไปกับเยอรมันโอลสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับอาชาเออกษัตริย์ของซีเรียที่เมืองรามาโนมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้โยรัมบาดเจ็บ
6. และพระองค์ทรงกลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามาห์ เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับอาชาเออกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอลสของเยอรมันกษัตริย์ของยุดาห์เสด็จลงไปเฝ้าเยอรมัน โอลสของอาหับในเมืองยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ประชวร
7. แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล่อมจมของอาหัสยาห์จะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมโยรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยอรมันเพื่อจะประทับเยื่อบุตรชายนิมซี ผู้ซึ่งพระเยอวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย
8. และอยู่มาเมื่อยেสุกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยุดาห์ และบรรดาโอลสพระเชษฐาของอาหัสยาห์ ผู้มีปณนิบติอาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหารเขาก็หังหányเสีย
9. ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อชื่อพระองค์อยู่ในสะมาเรีย) และเข้ามาพระองค์มาหาเยสุ และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาก็หังหányก็ฟังพระศพไว้ เพราะเขาก็หังหányกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเชื้อของเยอชาพี ผู้แสวงหาพระเยอวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกคล้องราชอาณาจักรได้
10. เมื่ออาราลิยาห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอลสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชือ พระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยุดาห์เสียสิ้น
11. แต่พระนางเยอชาเบอาทิชาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอลสของอาหัสยาห์ลักษมาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอลส ของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเชื้อและพีเลี้ยงของเชื้อไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหลบเยอชาเบอาทิชาของกษัตริย์เยอรมัน และภารยาของเยอรมันบุโหริต (เพราะว่าพระนางเป็นพระชนิชฐาของอาหัสยาห์) ได้ชื่อเชื้อให้พันพระนางอาราลิยาห์ เพื่อมิให้พระนางประหารเชื้อได้
12. และเชื้อได้อยู่กับเขามีพระนิเวศของพระเจ้าเชื้อนดาวุทธากปี ฝ่ายพระนางอาราลิยาห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

1. แต่ในปีที่เจ็ดเยอรมันได้ก้าวเข้าขึ้น และให้พวกรายร้อยกระทำพันธสัญญา กับท่าน มีอาจารย์หัตถศรัทธายิ่ง อิชามาเอลหัตถศรัทธายิ่งสอนนั้น อาจารย์หัตถศรัทธาโยเบด มาอาเสอหัตถศรัทธาอยาห์ และเอลีชาฟหัตถศรัทธา ศิครี
2. และเขาก้าวทั้งหลายเที่ยวไปทั่วญี่ปุ่น และรวบรวมคนเลวีมาจากการทุกหัวเมืองของญี่ปุ่น ทั้งบรรดาหัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และเขาก้าวทั้งหลายมาอย่างเร็วชาเล็ม
3. และบรรดาญี่ปุ่นทั้งสิ้น ก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในประเทศเนคข่องพระเจ้า และเยอรมันได้ก้าวทั้งหลายว่า ดูเดิม โอลรัชของกษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยอรมันได้รัสเกี่ยวกับบรรดาโอลรัชของดาวิด
4. ท่านทั้งหลายจึงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นปู่โปรตุเกสและคนเลวี ผู้ออกเรวในวันสะบานโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนฝ่าประดุ
5. และหนึ่งในสามให้อุ่นที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อุ่นที่ประดุเชิงราช และให้ประชาชนทั้งปวงอุ่นในланพระนิเวศของพระเยอรมัน
6. แต่อีก一人ให้สักคนหนึ่งเข้าไปในประเทศเนคข่องพระเยอรมัน นอกจากปู่โปรตุเกสและคนเลวีที่ปรนนิบัติอยู่ เขายังหลายเข้าไปได้ เพราะเขาก้าวทั้งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องรักษาการบังคับบัญชาของพระเยอรมัน
7. ให้คนเลวีล้อมงกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้อาสา และผู้ใดเข้าไปในประเทศเนคันจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากไป
8. คนเลวีและคนญี่ปุ่นทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งที่เยอรมันปู่โปรตุเกสได้บัญชาไว้ เขายังหลายต่างกันนำคนของเขามา คือ ทั้งคนที่ออกเรวในวันสะบานโต และบรรดาคนเหล่านั้นที่จะเข้าเรวในวันสะบานโต เพราะเยอรมันปู่โปรตุเกสได้ปล่อย กองเรว
9. และเยอรมันปู่โปรตุเกสได้มอบหอกกับดังและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอุ่นในประเทศเนคข่องพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชาของร้อย
10. และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิ้นให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาสาตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร
11. แล้วเขานำโอลรัชของกษัตริย์ออกมานะ และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขาก้าวทั้งหลายตั้งท่านไว้ เป็นกษัตริย์ เยอรมันได้ก้าวบุตถศรัทธาของท่านก็เลิมพระองค์ และเขาก้าวทั้งหลายร้องว่า ขออภัยท่องพระเจริญ
12. เมื่ออาชาลิยาห์ได้ยินเสียงประชาชนร้องและสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในประเทศเนคข่องพระเยอรมัน
13. และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเดิม มีกษัตริย์ประทับยืนอุ่นที่เสาของพระองค์ตรงที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลแต่รักษากองอุ่นที่ทางเข้า กษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดาหัวร้องพร้อมกับเครื่องดนตรีของเขาก็ทำการสรรเสริญ พระนางอาชาลิยาห์ก็ฉีกฉลองพระองค์ของพระนาง ทรงร้องว่า กบฏ กบฏ
14. แล้วเยอรมันปู่โปรตุเกสจึงนำบรรดานายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมานะ สั่งเขาว่า จงคุมพระนางออกมาระหว่าง

ແຄວທ່ານ ຜູ້ໄດ້ທີ່ຕາມພຣະນາງໄປກີໃຫ້ປຣະຫັບເຈື້ອງຕໍ່ວຍດາບ ເພຣະປຸໂຮທິຕກລ່າວວ່າ ອຍ່າປຣະຫັບພຣະນາງໃນພຣະນິເວສຂອງພຣະເຢໂຮວ່າ

15. เข้าจังจับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปที่ทางเข้าประตูม้า ณ พระราชวังและเข้าทั้งหลายก็ประหารพระนางเสียที่นั่น
  16. เยื้อイヤดาได้กระทำพันธสัญญาไว้ระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า เข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยื้อราห์
  17. แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบ้าอัล และพังลงเสีย และเข้าทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบ้าอัลนั้นให้เป็นชิ้นๆ และเข้าประหารมัทนานบุโหริตของพระบ้าอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา
  18. เยื้อイヤดาวางแผนไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยื้อราห์ภายใต้การควบคุมของบุโหริตแห่งคนเลวี ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเยื้อราห์ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยื้อราห์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปร姆ปรีดีและการร้องเพลง ตามพระราชดำรัสสั่งของดาวิด
  19. ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูรั้วพระนิเวศของพระเยื้อราห์ เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป
  20. ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ขุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้เชิญ กษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยื้อราห์ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร
  21. บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปร姆ปรีดี และกรุงก็สงบเงียบหลังจากที่เข้าได้ประหารพระนางอาชาลิยาห์เสียด้วยดาบแล้ว

1. เมื่อโยอาชได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมา
รดาของพระองค์ทรงพระนามว่า ศิบียาร์แห่งเมืองเบอэр์ซeba
2. และโยอาชทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดช่วงอายุของเยโฮยาดาบุปูโรหิต
3. เยโฮยาดาหามเหลือให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดโหรสและธิดาหลายองค์
4. ต่อมาภัยหลังโยอาชทรงตั้งพระทัยที่จะซ้อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
5. พระองค์ทรงประชุมบุปูโรหิตและคนเลวี และตรัสกับเข้าหั้งหลายว่า จงออกไปตามหัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจาก
อิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ้อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆไป และจงรับทำงานนั้น แต่คนเลวีไม่ร่วงรีบ
6. แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาดาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า ใจนห่านไม่เรียกร้องให้คนเลวีนำเงินส่วยเข้า
มาจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ ให้ชุมชนอิสราเอลนำมาเพื่อพลับพลา
พระเย霍瓦ห์
7. เพราะบรรดาโหรสของพระนางอาชาลิยาห์หัญงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มีอยู่
ถ่ายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเย霍瓦ห์มอบให้แก่พระบาทอัล
8. กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำให้บุตรหนึ่งวางไว้ในอกประดูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
9. และมีคำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มให้นำส่วยซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้ากำหนดแก้อิสราเอลในถิ่นทุรกัน
ดาร เข้ามาถวายพระเย霍瓦ห์
10. บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เpermป์รีด์ และนำส่วยของเข้าหั้งหลายมาหยอดลงในทึบจนครบ
11. และต่อมาเมื่อคนเลวีนำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร และเมื่อเข้าหั้งหลายเห็นว่ามีเงินมาก ราช
เลขานุการเข้าหน้าหีบของมหาบุปูโรหิตจะเข้ามาเทหีบออกและนำหีบกลับไปยังที่เดิม เข้าหั้งหลายทำอย่างนี้วันแล้ววัน
เล่า และเก็บเงินได้เป็นอันมาก
12. กษัตริย์และเยโฮยาดาภิกษ์ให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเย霍瓦ห์ และเข้าหั้งหลายจ้างช่างก่อ^{ก่อ}
และช่างไม้ให้ซ้อมแซมพระนิเวศของพระเย霍瓦ห์ ทั้งคงงานช่างเหล็กและช่างทองสัมฤทธิ์ ให้ซ้อมแซมพระนิเวศ
ของพระเย霍瓦ห์
13. บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน และงานซ้อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเข้า และเข้าได้ซ้อมแซมพระ
นิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น
14. และเมื่อเข้าได้กระทำการสำเร็จแล้วเขาก็นำเงินที่เหลืออยู่มาหันพระพักตร์กษัตริย์และเยโฮยาดา และเข้าเอาเงิน
นั้นมาเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเย霍瓦ห์ คือเครื่องใช้สำหรับการปวนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชา
และข้อน และภาชนะทองคำและเงิน และเข้าหั้งหลายได้ถวายเครื่องเพาบูชาในพระนิเวศของพระเย霍瓦ห์เสมอ
ตลอดช่วงอายุของเยโฮยาดา
15. แต่เยโฮยาดาภิกษ์ชราลงและหงอมแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี
16. เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดาภิกษ์ พระท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อ

พระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์

17. หลังจากที่เยี่ยมชมสินธีวิตแล้วบรรดาเจ้านายแห่งญูด้าได้เข้ามาถวายบังคมต่อ กษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของเขากลับ
18. และเขาก็ได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยื้อavaที่พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขากลับเป็นเคราฟและรูปเคราฟ และพระพิโรธได้ลงมาเหนือญูด้าและเยรูชาเลิมเพรากการละเมิดของเขานี้
19. แต่พระองค์ยังทรงใช้ผู้พยากรณ์มาทำกลางเขานำเข้าให้กลับมายังพระเยื้อava คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำเขากลับ เดินทางไม่ยอมเสียหูฟัง
20. แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้สั่วมหัศจรรยาหารบุตรชายเยื่อยาดาบุปโธทิต และท่านได้ยืนเหนือประชาชนและกล่าวแก่เข้าทั้งหลายว่า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยื้อavaหันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้' เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยื้อavaที่พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน
21. แต่เข้าทั้งหลายคิดร้ายต่อท่าน และโดยบัญชาของกษัตริย์เข้าทั้งหลายจึงขวางท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยื้อava
22. ดังนี้แหลกษัตริย์โยอาชจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยื่อยาดาบิดาของเศคาเรยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตาย เขากล่าวว่า 'ขอพระเยื้อavaทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น'
23. ต่อมมาพอปลายปีกองทัพของคนซึ่เรียกมารต่อสู้กับโยอาช เขามายังญูด้าและเยรูชาเลิม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่ริบได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดาวัสดัก
24. แม้ว่ากองทัพคนซึ่เรียมาแต่น้อยคน พระเยื้อavaทรงมองกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขากลับ เนื่องจากทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยื้อavaที่พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขากลับ
25. เมื่อเข้าทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาและพระองค์ไว้บัดเจ็บอย่างสาหัส) ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราโอลิทของบุตรชายเยื่อยาดาบุปโธทิต และได้ประหารพระองค์เสียที่บันแห่นบรรหม พรองค์ก็สิ้นพระชนม์และเข้าทั้งหลายฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่เข้าทั้งหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดา กษัตริย์
26. คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือศาบادบุตรชายนางซิเมอันคนอัมโมน และเยื่อศาบادบุตรชายนางซิมบริกคนโน้มอัน
27. เรื่องราวแห่งโภรสมหัศจรรยาหารบุตรชายเยื่อยาดาบุปโธทิต และการซ้อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูถูก มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และอาณาจิยานะโภรสมหัศจรรยาหารบุตรชายเยื่อยาดาบุปโธทิต ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่ออาชญากรเริ่มครอบครองนั้นมีประชาชนmany ยี่สิบห้าพันราย และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโอดดาน ชาวเยรูซาเล็ม
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่มิใช่ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม
3. และอยู่มาพ่อราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชนิพัฒนาของพระองค์
4. แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเข้า แต่ได้ทรงกระทำตามที่มีบันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้นั้นว่า อย่าให้มิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั้นเอง
5. แล้วอาชญากรได้ประชุมพวกญาติ และให้เข้าอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเข้า คือญาติและbenยาミニหั้สิน พระองค์ได้ทรงนับคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปและทรงเห็นว่ามีชายใจร้ายสามแสนคน สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่
6. นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทั้งแกล้วทหารจากอิสราเอลนี้เสนอเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์
7. แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับคน敬畏上帝เหล่านี้หั้สิน
8. แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะเข้าสังเวย พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกทิ้งที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้
9. และอาชญากรทั้งสักบันของพระเจ้าว่า แต่เราจะกระทำการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทานแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก
10. และอาชญากรทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จาก敬畏上帝ให้กลับไปบ้านอีก เขาทั้งหลายจึงกราบ叩 ชาห์ยิ่งนัก และได้กลับบ้านด้วยความกราบอย่างรุนแรง
11. แต่อาชญากรกล้าเข้าห้องพระองค์อีกไปยังหนูเขาเกลือและโจนตีคนเสือร์หนึ่งหมื่นคน
12. คนญาติจับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเข้าไปที่ยอดหิน และทิ้งเข้าทั้งหลายลงมาจากยอดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ
13. แต่คนของกองทัพซึ่งอาชญากรทรงปลดให้กลับไป และไม่ให้เข้าไปรบด้วยนั้น เขารอบเข้าโจรตีหัวเมืองของญาติ ดังแต่ละเมืองเบนไฮรอน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน และรับข่าวของไปเป็นอันมาก
14. และอยู่มาเมื่ออาชญากรเสด็จกลับจากการฆ่าพันคนเอโดม พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคนชาวนิร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย
15. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกรีว่าต่ออาชญากร และทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งไปหา ทูลพระองค์ว่า ทำไม่เจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้

16. อุญมาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เรายังได้แต่ตั้งเจ้าให้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุด ทำไม่เจ้าจะต้องตายเล่า ผู้พยากรณ์เน้นจึงหยุด แต่ทูลว่า ข้าพระองค์ทรงรับฟ้าฯ ใจทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ และมิได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์
17. แล้วอาชีญาทึกชัตติย์แห่งยูด้าห์ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ให้ไปฝ่าโyoาช โอรสของเยอวาห์ โอรสของเยสุ กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า มาเกิด ให้เราทั้งสองมาเพชญหน้ากัน
18. และโดยชาติชัตติย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอาชีญาทึกชัตติย์แห่งยูด้าห์ว่า ต้นผักหวานบันเลบานอนส่งข่าว ให้หาต้นสนสีดำรับนเลบานอนว่า 'จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุกตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและย่าดันผักหวานลงเสีย
19. ท่านว่า 'ดูซิ ข้าพเจ้าได้โอมตีเอโดม' และจิตใจของท่านก็ผ่องชื่นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเกิด เพรา ใจน่าหันจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูด้าห์กับท่าน
20. แต่อาชีญาทึกชัตติย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอาชีญาทึกชัตติย์แห่งยูด้าห์ได้เพชญหน้ากันที่เบนเชเมช ซึ่งเป็นของยูด้าห์
22. และยูด้าห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน
23. โyoาช กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอาชีญาทึกชัตติย์แห่งยูด้าห์ โอรสของโyoาช โอรสของเยอวาห์ ที่เบนเชเมช และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงพังกำแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมถึงประตู มุน
24. และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่มีพบรอบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขา ของโอบเดอโอดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสำราญ
25. อาชีญาทึกชัตติย์แห่งยูด้าห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโyoาช โอรสของเยอวาห์ โอรสของ เยอวาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล
26. ส่วนพระราชนิกจนอกนั้นของอาชีญาทึกชัตติย์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเกิด มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูด้าห์ และอิสราเอลหรือ
27. นับแต่เวลาเมื่ออาชีญาทึกชัตติย์ทรงหันไปจากการติดตามพระเยอวาห์ เขาก็หายตัวไปจากบัญชีของพระองค์ใน เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลากีช แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลากีช และประหารพระองค์เสียที่นั่น
28. และเขาก็หายตัวไปจากบัญชีของพระองค์ในเมืองแห่งยูด้าห์

1. ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยุค大海จึงตั้งอุสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอาชิยาห์ราชบิดาของพระองค์
2. พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโลทและให้กลับขึ้นแก่ยุค大海 หลังจากที่กษัตริย์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
3. เมื่ออุสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโคลียาห์ ชาวเยรูซาเล็ม
4. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อาชิยาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ
5. และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาเรียห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆจากพระเจ้า และตราบใดที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ
6. พระองค์เสด็จออกไปทำสังคมรต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และพังกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยับเนห์ และกำแพงเมืองอัชโดยด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนอัชโดยด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟีลิสเตีย
7. พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และต่อสู้กับอาрабเบียซึ่งอาศัยอยู่ในภูเขาอัล และต่อสู้กับคนเมโซนิม
8. ชนอัมโมนได้พยายามการแก่อุสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็แพร่扬ออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก
9. ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตูมุน ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง
10. และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถินทุรกันดา ทรงชุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราพระองค์ทรงมีผู้งดงามที่สุดในโลก ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีชานาและคนแต่งต้นอุ่นในเนินเขา และในการเมือง เพราพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม
11. ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมีกองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองๆตามจำนวนที่เยอรมานาชาได้รวบรวมไว้ ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้า ที่ภายใต้การควบคุมของอาันนายาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์
12. จำนวนประมาณของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวากท์แกลัวทหารคือ สองพันหกร้อยคน
13. ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพพลสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ผู้ทำสังคมได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู
14. และอุสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสling ไว้สำหรับกองทัพ
15. ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้น ไว้บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหาศาลจริงๆ จนพระองค์เข้มแข็ง
16. แต่เมื่อพระองค์ทรงแข็งแรงแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยพยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราพระองค์จะเมิด

- ต่อพระเยโไฮวาร์ดพระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโไฮวาร์ดเพื่อมาเครื่องหอมบันแท่นเครื่องหอม
17. แต่อาจารย์ปูโรหิตได้เข้าไปปฏิบัติตามพระองค์พร้อมกับปูโรหิตของพระเยโไฮวาร์ดแล้วสิบคนผู้ซึ่งเก่งกล้า
18. และเข้าทั้งหลายได้ขัดขวางกษัตริย์อุสซียาห์และทูลพระองค์ว่า ข้าแต่อุสซียาห์ มิใช่หน้าที่ของพระองค์ที่จะมาเครื่องหอมถวายแต่พระเยโไฮวาร์ด แต่เป็นหน้าที่ของปูโรหิตลูกหลานของอาโวน ผู้ซึ่งชำนาญไว้ให้บวสุทธิ์เพื่อมาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธินี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโไฮวาร์ดพระเจ้าเลย
19. แล้วอุสซียาห์ทรงกริว พระองค์มีกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริวต่อพากปูโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฎต่อหน้าปูโรหิตในพระนิเวศของพระเยโไฮวาร์ดข้างแท่นเผาเครื่องหอม
20. และอาจารย์ปูโรหิตใหญ่ และบรรดาปูโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูถี่ถ้วน พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระนลาฎ และเข้าทั้งหลายก็ผลักพระองค์ออกไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรีบเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโไฮวาร์ดทรงลงโทษพระองค์แล้ว
21. และกษัตริย์อุสซียาห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และพระเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโไฮวาร์ด และโยธาต์โกรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลราชสำนัก ปกครองประชาชนแห่งแหนิดนั่น
22. ส่วนพระราชนิกจนอกนั้นของอุสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายอาโมส ได้บันทึกไว้
23. และอุสซียาห์ก็ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเข้าทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน และโยธาต์โกรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่อโยธาทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูชาห์ บุตรสาวของศาడอก
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติอย่างเลว ธรรม
3. พระองค์ทรงสร้างประตุบນของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล
4. ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในถิ่นที่อยู่แห่งญาดห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้
5. และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินแก่พระองค์หนึ่งร้อย ตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบารลีหนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม
6. โยธาทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงตระเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพระองค์
7. ส่วนพระราชนิกจนอกนั้นของโยธา และการลงครามทั้งสิ้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเดิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและญาดห์
8. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี
9. และโยธาล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังพระศพไว้ในครหาวิด และอาหัสรือสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่ออาหัสรงเริ่มครองราชย์มีประชาชนmany ยิสิบพระราชา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์
2. แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพหล่อสำหรับพระบาทัล
3. ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของธินโนม และทรงเผาโหรสห้งหล่ายของพระองค์ในไฟตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชนติด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
4. พระองค์ทรงถวายสตัวบุชาและทรงเผาเครื่องหอมที่บุชานียสถานสูง และบนเนินเขาเหล่านี้ได้ตั้นไม้เขียวสดทุกต้น
5. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมายังดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะพระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง
6. เพราะว่าเปค้าห์บุตรชายเรมาลิยาห์ได้ฟ้าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยุดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย
7. และศิคริปแกล้วทหารของอิฟราอิมได้สังหารมาอาสาห์โ/or สของกษัตริย์ และอัลรีคัมอธิบดีกรมวังและเอกสารนาห์กุปราช
8. คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากการนำมายังสะมาเรีย
9. แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นซึ่งว่าโอดีด ท่านออกไปพบกองทัพซึ่งมายังสะมาเรีย และพุดกับเข้าทั้งหลายว่า ดูเดิม เพราพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริวต้อยุดาห์ พระองค์ทรงมอบเข้าทั้งหลายไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สังหารเข้าเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
10. และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะข่มขี่ประชาชนแห่งยุดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของท่านตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านหรือ
11. บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย
12. บางคนในหัวหน้าคนอิฟราอิมคือ อาจารย์บุตรชายโยหานน์ เบเรคิยาห์บุตรชายเมซิลเลโมห์ เยธิสคิยาห์บุตรชายชัลลูมและ ama สาบุตรชายหัดลัย ได้ยืนขึ้นชัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากการสังคม
13. พุดกับเข้าทั้งหลายว่า เจ้าย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบากมาให้เราต่อพระเยโฮวาห์เพิ่มเข้ากับบапและภาระเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่าภาระเมิดของเราก็ใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว
14. เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาชานี้ทึงเชลยและของที่รับมาต่อหน้าเจ้านายและชุมชนทั้งปวง
15. และผู้ชายซึ่งถูกประบุชื่อนั้นได้ลูกขี้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นของที่รับมาให้แก่คนที่เปลี่ยนกายอยู่ในพวกเชลยและเข้ากันที่ให้เข้าไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และชломเข้า และนำคนที่อ่อนเปลี่ยนพวกเข้าขึ้น

- ลา นำเขากลับมายังภูติพีน้องของเข้าที่เมืองเยริโค คือเมืองต้นอินทร์ผลัม และเข้าทั้งหลายก็กลับไปยังさまารีย์
16. ครั้งนั้นกษัตริย์อาหัสรทรงใช้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ
17. เพราะคนเอโอดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตีญูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง
18. และคนพีลิสเตย์ได้เข้าปล้นหัวเมืองในทุบเขาและที่ภาคใต้ของญูดาห์ และได้ยึดเมืองเบนเซเมช อัยยาโลน เกเดโรท และโซโโคกับชนบท กิมน้ำหักกับชนบท และทั้งกิมโซกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น
19. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ญูดาห์ต้องถูกด้วยเหตุอาหัสรกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัสรทรงกระทำให้ญูดาห์เปลี่ยนไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง
20. ฉะนั้นทิกลัพีเลสเตอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกข์พระทัย แทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง
21. เพราะอาหัสรทรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายถวายเป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่
22. ในคราวทุกข์ยากนั้น พระองค์ยิ่งละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อาหัสรองค์เดียวกันนี้แหละ
23. เพราะพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาแก่พระของเมืองตามสักลังกี่ให้พระองค์พ่ายแพ้และตรัสร่วง เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของซีเรียได้ช่วยเข้าทั้งหลาย เราจึงจะถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเรา แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย
24. และอาหัสรทรงรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงปิดประดุจพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม
25. พระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงในหัวเมืองของญูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรช
26. ส่วนพระราชนิกจนอกนั้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเกิด เข้าบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งญูดาห์และอิสราเอล
27. และอาหัสรก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ผงพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขามิได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศษศีรษะของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่อเขซีคีย์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อามียาห์ นุตรสาวของเศคาเรียห์
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามชี้งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ
3. ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น
4. พระองค์ทรงนำปูโหริตและคนเลี้ยวเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก
5. และตรัสกับเขาว่า คนเลี้ยวเอ่ย ขอฟังเรา จะชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และขนสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์
6. เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการล้มเหลว และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เข้าทั้งหลายได้ทอดทึ้งพระองค์ และหันหน้าของเขามองจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้
7. เข้าไปดูประตูของพระนิเวศด้วย และได้ดับประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล
8. เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมานหยุดที่และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่นำหาดเสียว เป็นที่สอยดสยอง และเป็นที่เบี้ยหันตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว
9. เพราะฉะนั้น บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลยพระเหตุนี้
10. บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญา กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา
11. บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ่ย อย่าเพิกเฉยพระพะรเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม
12. แล้วคนเลี้ยงลูกขึ้น คือมาธาบุตรชายอาสามสัย และโยเอลบุตรชายอาชารีย์ ผู้เป็นลูกหลานของโคshaท และลูกหลานของเมราห์ มีคีชบุตรชายอับดี และอาชารีย์บุตรชายเยฮาลเลเลล และของคนเกอร์ชัน มีโยอาห์บุตรชายคิมมาห์ และเอเดนบุตรชายโยอาห์
13. และลูกหลานของเอลีชาฟาน มีชิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาเรียห์และมัทธานียาห์
14. และลูกหลานของเขมาน มีเยชีเอลและชิเมอี และลูกหลานของเยดูฐน มีเชไมอาห์และอุสซีเอล
15. เข้าทั้งหลายรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ให้ชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์
16. ปูโหริตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขากับในพระวิหารของพระเยโฮ瓦ห์ออกมากที่ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนเลี้ยงลูกหลานของนั้นออกไปยังลำธาร

ขิดโคน

17. เขาเริ่มชำระบิน wen แรกของเดือนแรก และใน wen ที่แปดของเดือนนั้นเขามายังบ้านของพระเยอโภวาร์ เขาระบุนิเวศของพระเยอโภวาร์อยู่แปด wen และใน wen ที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ
18. แล้วเข้าไปหากษัตริย์เชคียาท์และทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิเวศของพระเยอโภวาร์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และโถะขนมปั้งหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของโถะนั้นทั้งสิ้น
19. เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์อาทัศดัตถิ้งในราชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการลับเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และดูเดิด ของเหล่านั้นก็อยู่หน้าแท่นบูชาของพระเยอโภวาร์
20. แล้วกษัตริย์เชคียาท์ทรงลูกขี้นแต่เข้า และรวมรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยอโภวาร์
21. และเข้าได้น้ำวัวผู้เจิดตัว แกะผู้เจิดตัว ลูกแกะเจิดตัว และแพะผู้เจิดตัวเป็นเครื่องบูชาถือบาปสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยุдаห์ และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลวงของอาโรม คือบุหริหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยอโภวาร์
22. เขาทั้งหลายจึงนำวัวผู้และบุหริหิตกิรับเลือดและพรหมที่แท่นบูชา และเข้าทั้งหลายมาแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรหมแท่นบูชา และนำลูกแกะ เอาเลือดของมันพรหมแท่นบูชา
23. แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาถือบาปนั้นเขานำมาที่กษัตริย์และที่ประชุมชน และเข้าทั้งหลายก็เอาเมื่อของเขาวางบนแพะนั้น
24. และบุหริหิตก็มาแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคืนดีกันบนแท่นนั้นเพื่อทำการลับมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาถือบาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวง
25. แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวีประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยอโภวาร์ มีฉบับ พิณใหญ่ และพิณขนาด ตามบัญญัติของดาวิด และของกษัตริย์ แล้วของนาธันผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยอโภวาร์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์
26. คนเลวีก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และบุหริหิตถือแต่
27. แล้วเชคียาท์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยอโภวาร์ และแต่รักบัตรกับเครื่องดนตรีของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย
28. ชุมนุมชนทั้งสิ้นก็นมัสการ และนักร้องกิร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแต่ ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ
29. เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงนมัสการ
30. และกษัตริย์เชคียาท์และเจ้านายกิบัญชาให้คนเลวีร้องเพลงสรรเสริญพระเยอโภวาร์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้นำนายนาย และเข้าทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็ก้มศีรษะลงนมัสการ
31. แล้วเชคียาท์ตรัสว่า บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่งเข้ามาไกล์ นำเครื่อง

สัตวบุชា และเครื่องบุชาโมทนาหมายังพระนิเวศของพระเยื้อราห์ และชุมชนก็นำเครื่องสัตวบุชาระและเครื่องบุชาโมทนา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้นำเครื่องเผาบุชามา

32. จำนวนเครื่องเผาบุชาซึ่งชุมชนนำมา คือวัวผู้เจิดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบุชาแด่พระเยื้อราห์

33. และเครื่องบุชาที่มอบถวายไว มีวัวผู้หนึ่งร้อยตัว และแกะสามพันตัว

34. แต่มีปูโรหิตน้อยเกินไป จนถลกหนังเครื่องเผาบุชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวพี่น้องของเขา ก็ได้ช่วยงานเสรีงาน และจักว่าปูโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำราตให้บริสุทธิ์ เพราะในการชำราตนั้นคนเลวจิริจังยิ่งกว่าพวกปูโรหิต

35. นอกจากเครื่องเผาบุชา มีจำนวนมากมายแล้วยังมีไขมันของเครื่องสันติบุชา และมีเครื่องดื่มบุชาคู่กับเครื่องเผาบุชาด้วย ดังนี้แหล่งงานปูนนิบัติในพระนิเวศของพระเยื้อราห์ ก็พื้นคืนมาอีก

36. เอเชคียาห์กับประชาชนทั้งปวง ก็เปริ่มปรีดิตัวຍการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน

1. เอเชคียาห์ทรงรับสั่งไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปีสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
2. เพราะว่ากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมชนุ่มนุ่นทั้งปวงในเยรูซาเล็มได้ปรึกษากันที่จะถือเทศกาลปีสกาในเดือนที่สอง
3. ด้วยเขาทั้งหลายจะถือปีสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกบุโหริตยังมิได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวนและประชาชนยังมิได้ชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม
4. และแผนงานนั้นก็เป็นที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมชนุ่มนุ่นทั้งปวง
5. เขาจึงลงมติให้ทำประการสองไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบอэр์เซนาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมาถือปีสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเขามิได้ถือเป็นเวลาหนานตามที่ได้กำหนดไว้
6. คนเดินหนังสือจึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาไว้ ชนอิสราเอลเอี้ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับรัชม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมาบังคับส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
7. ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้า พระองค์จึงทรงมอบเข้าให้ถึงความเคร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่
8. และคราวนี้อย่าคอกแข็งอย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิตย์ และ proninibid พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน
9. เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาบังคับพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสบความເອີ້ນດູຈາກผู้ที่จับเข้าไปเป็นเชลย และจะได้กลับมาบังคับแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณาถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่าน
10. คนเดินหนังสือจึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงศอนุตุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเข้า และเยี้ยหยันเข้า
11. มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และศอนุตุนบางคนที่ถือมติและมายังเยรูซาเล็ม
12. พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เข้าเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำการซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเข้าไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์
13. ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไว้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก
14. พากเข้าลูกขี้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขากันไปทิ้งเสียในลำธารชิดโรม

15. และเข้าทั้งหลายได้ผ่านแกะปี划ในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บุหริหิตและคนเลวิก์ต้องรู้สึกจะอยู่ เพราะฉะนั้น เขามีชาระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาในพระนิเวศของพระเยื้อราห์
16. เข้าทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า บุหริหิตก็เอาเลือดซึ่งเขา รับมาจากมือของคนเลวีประพรม
17. เพราะว่ามีหลายคนในชุมชนนั้นยังมิได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวีจึงต้องผ่านแกะปี划แทนทุก คนที่มีลพิน เพื่อการทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยื้อราห์
18. เพราะว่ามวลชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากการอิม มันสสี อิสสาคร์ และเศบูลุนยังไม่ได้ชำระตน ถึง กรณั้นเขาก็ยังรับประทานปี划ผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เอเซคียาห์ทรงอธิษฐานเพื่อเขาว่า ขอพระเยื้อราห์ผู้ ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกๆคน
19. ผู้บักใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยื้อราห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเข้า ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎหมายความ บริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธินี้
20. พระเยื้อราห์ทรงฟังเอเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน
21. และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็มได้ถือเทศกาลกินขนมปังไว้เชือเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง และคนเลวี กับบุหริหิตได้สรรเสริฐพระเยื้อราห์ทุกวันๆ ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขากล่าวด้วยความยินดียิ่ง พระเยื้อราห์
22. และเอเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวคคนเลวีทั้งปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยื้อราห์ พวคเขามีรับ ประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตว์เป็นเครื่องสังเวยบุชา และสารภาพความผิดบาปต่อพระเยื้อราห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน
23. และชุมชนนั้นทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน เขามีชาระตัวให้บริสุทธิ์ไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี
24. เพราะเอเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานวัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมชน และพวคเจ้า นายได้ให้วัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมชน และบุหริหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์
25. ชุมชนนั้นทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาบุหริหิตและคนเลวี และชุมชนนั้นทั้งสิ้นซึ่งออกมายกอิสราเอล และคน ต่างด้าวซึ่งออกมายกจากแผ่นดินอิสราเอลและซึ่งอยู่ในยูดาห์เปริ่มปริ่กัน
26. จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของชาโอลอนโอร์สของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม
27. และบรรดาบุหริหิตและคนเลวีได้ลูกขี้น้อยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรณ และคำอธิษฐานของเขาก็ ขึ้นมาอย่างที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์

1. เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และทำลายเส้ากติสิทธิเป็นชิ้นๆ และโถ่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปูชนียสถานสูงลง และพังแท่นทวายูดาห์และบนยอดทั้งสิ้นและในอेฟราอิมกับมนัสเสธ์ จนเข้าทำลายเสียหมดสิ้น และประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขาก
2. เอเชคียาห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาบุโหริตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรนนิบัติของตน คือบรรดาบุโหริตและคนเลวี ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรนนิบัติ และให้ถวายโมทนາและสรรเสริญภัยในประตุค่ายของพระเยโฮวาห์
3. ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจากาจทรัพย์สินส่วนพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและเทศกาลตามกำหนด ดังที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
4. และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจากส่วนที่เป็นของบุโหริตและของคนเลวี
5. พอพระบัญชาการจ่ายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจากเข้ามาอย่างมากมาย มีผลรุ่นแรกของข้าว น้ำอุ่น น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไร่นา และเขานำสิบชักหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามาอย่างมากมาย
6. และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสิบชักหนึ่งของวัวและแกะ และสิบชักหนึ่งของสิงบวรสุทธิที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเข้า และเก็บไว้เป็นกองๆ
7. ในเดือนที่สามเขาวิ่งกองสุมขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด
8. เมื่อเอเชคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสาส្តราราดแด่พระเยโฮวาห์ และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
9. เอเชคียาห์ทรงได้ถามบุโหริตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้น
10. อาชาริยาห์บุโหริตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของคาดิกทูลตอบพระองค์ว่า ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มน้ำส่วนบริจากเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พากข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้
11. แล้วเอเชคียาห์จึงทรงบัญชาให้เข้าจัดห้องในพระนิเวศของพระเย霍瓦ห์และเข้าทั้งหลายก็จัดไว้
12. และเข้าทั้งหลายนำสิบบริจากเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย หัวหน้าเจ้านหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานิยาห์คนเลวีกับชีเมอีน้องชายเป็นคนรอง
13. เยธีออล อาชาชียาห์ นาหท อาสาออล เยริโมห์ โยซาบาด อเลี่ยออล อิสมากิยาห์ มาสาห และเบไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานิยาห์ และชีเมอีน้องชายของเข้า โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เอเชคียาห์ และอาชาริยาห์เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า
14. โโคเร บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า แจกส่วนบริจากที่สงวนไว้สำหรับพระเย霍瓦ห์และสิบบริสุทธิ์ที่สุด

15. เอเดน มินยาภิน เยชูอา เชไมอาห์ อามาริยาห์ เชคานิยาห์ได้ช่วยเข้าในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของบุโรหิต ให้แจกแก่พี่น้องของเข้าทั้งหลาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยเหมือนกันตามกองเรือ
16. เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชาย ตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโโยวาห์ เป็นเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปูนบดิตามหน้าที่โดยกองของเข้า
17. การขึ้นทะเบียนบุโรหิตก็กระทำตามวงศ์วนแห่งบรรพบุรุษของเข้า ส่วนคนเลวิตงแต่อายุยีสิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเข้า ตามกองเรือของเข้าทั้งหลาย
18. และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กๆของเข้า ภรรยาของเข้า บุตรชายบุตรสาวของเขามาลชนทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเข้าทั้งหลายได้ชำรุดตัวให้บริสุทธิ์
19. สำหรับลูกหลานของอาโรวนคือพวกรุหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกรุหิต และทุกคนในพวกรุหิตเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้
20. เอเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยุคฯ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ และที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโโยวาห์พระเจ้าของพระองค์
21. และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปูนบดิตแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเริญขึ้น

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น เช่นนาเครือริบกษัตริย์อัสซีเรียยกมาบุกรุกยูด้าห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้ ทรงคำริที่จะยึดไว้
2. และเมื่อเชคคียาห์ทรงเห็นว่า เช่นนาเครือริบยกมาด้วยเจตนาจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม
3. พระองค์ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และแทรกจู่ท่าของพระองค์ ที่จะอุดน้ำตามน้ำพุที่อยู่นอกเมืองเสีย และเข้าทั้งหลายกีทรงช่วยพระองค์
4. มีประชาชนเป็นอันมากร่วบรวมกันเข้ามา และเข้าทั้งหลายอุดน้ำพุและปิดลำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พุดว่า ทำไมจะให้บรรดา กษัตริย์อัสซีเรียยกมาพบน้ำเป็นอันมากเล่า
5. พระองค์ทรงประกอบกิจอย่างบึกบึน สร้างกำแพงที่สลักหักพังนั้นหัวไปใหม่ และสร้างหอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง และพระองค์ทรงเตรียมกำแพงป้อมมิลโลที่นครดาวิด ทรงสร้างหอ กและโถเป็นจำนวนมาก
6. และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้เหนือประชาชน และทรงร่วบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ ถนนที่ประตุนนคร และตรัสอย่างหนุนใจเข้าทั้งหลายว่า
7. จงเข้มแข็งและกล้าหาญเด็ด อย่ากลัวหรือห้อถอยต่อ กษัตริย์อัสซีเรีย และต่อ กองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับเขานั้น เพราะ มีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา
8. ฝ่ายเขามีแต่กำลังเนื้อหนัง แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรารทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบฝ่ายเรา ประชาชนก็หวังใจในพระดำรัสของเชคคียาห์ กษัตริย์แห่งยูด้าห์
9. ภายหลัง เช่นนาเครือริบกษัตริย์แห่ง อัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมืองลาคีชอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสิ้นของพระองค์) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มถึงเชคคียาห์ กษัตริย์ของยูด้าห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูด้าห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า
10. เช่นนาเครือริบกษัตริย์แห่ง อัสซีเรีย ตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายพึงอะไร เจ้าจึงยืนมั่นให้ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม'
11. เชคคียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหารและความกระหายหรือ ในเมื่อเขานอกเจ้าว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรางะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของ กษัตริย์แห่ง อัสซีเรีย
12. เชคคียาห์คนนี้แหลมมิใช่หรือที่ได้กำจัดบุชไนยสถานสูง และแทนบุชาของพระองค์ และบัญชาแก่ยูด้าห์กับเยรูซาเล็มว่า 'เจ้าจะนั่งมัสการอยู่หน้าแท่นบุชาแห่งนี้เดียว และเจ้าจะเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น'
13. เจ้าไม่รู้หรือว่า เราและบรรพบุรุษของเราได้กระทำอะไรแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดา ประชาชนติแห่งประเทศเหล่านั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขากับพ้นจากมือของเรารึ
14. ในพวกระทั้งปวงแห่ง ประเทศติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมีพระองค์ใดเล่าที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเจ้าของเจ้าจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรารึ
15. เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าให้เชคคียาห์ล่องเสีย หรือพาเจ้าให้หลงในท่านองนี้ อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่ง ประเทศติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา

พระเจ้าของเจ้าจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเราได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าไหร่เล่า'

16. และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวทับถมพระเยโاويةที่พระเจ้าและเชเชคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งกว่านั้น
17. และพระองค์ทรงพระอักษรหมินประมาทพระเยโاويةที่พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสทับถมพระองค์ว่า พระของบรรดาประชาชนต่างประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรามันได้ พระเจ้าของเชเชคียาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรามันนั้น
18. และเขาทั้งหลายก็ตระโภความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาอิบรูให้ชาวเยรูชาเลิมผู้อยู่บนกำแพงฟัง เพื่อให้เขาตกใจและหวัดหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองนั้น
19. เขายังได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูชาเลิมอย่างกับที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์
20. แล้วกษัตริย์เชเชคียาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อธิษฐานพระเรื่องนี้และร้องทูลต่อสวรรค์
21. และพระเยโاويةทรงใช้ทูลสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ดัดแปลงลักษณะของพระเป็นพระแห่งชนชาติทั้งหลายและผู้บังคับกองและนายทหารในค่ายของกษัตริย์แห่งอัลซีเรียออกเสีย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระพักตร์ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าในนิเวศแห่งพระของพระองค์ คนเหล่านั้นที่อภิมาจาบันเอวของพระองค์เองได้มาพร้อมกับด้วยความเสียที่นั่น
22. ดังนั้นพระเยโاويةจึงทรงช่วยเชเชคียาห์และชาวเยรูชาเลิมให้พ้นจากพระหัตถ์ของเซนนาเครอิบกษัตริย์แห่งอัลซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงนำเข้าทั้งหลายอยู่ทุกด้าน
23. และคนเป็นอันมากน้ำของถวายพระเยโاويةมายังกรุงเยรูชาเลิม และของกำนัลต่างๆ มาถวายเชเชคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของทั้งปวงแต่เวลาหนึ่นเป็นต้นมา
24. ครั้นนั้นเชเชคียาห์ทรงประชวรไกลัลจัสินพระชนเมร์ และพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระเยโاوية และพระเยโاويةทรงตอบ และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เชเชคียาห์
25. แต่เชเชคียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเห็นพระองค์ ยูดาห์และเยรูชาเลิม
26. แต่เชเชคียาห์ทรงอ่อนน้อมถ่อมพระทัยที่กำเริบนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูชาเลิม พระพิโรธของพระเยโاويةจึงมิได้มาเห็นอีกต่อไปทั้งหลายในรัชกาลเชเชคียาห์
27. เชเชคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไวสำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเงิน โล่ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด
28. ทั้งจางสำหรับข้าว น้ำอุ่น และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บสัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ
29. พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งผุ่งแพะแกะและผุ่งวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่ง
30. เชเชคียาห์ทรงคืนเงินที่ทรงปิดทางนำออกตอนบนของน้ำพุกีโอนเสีย แล้วนำไปให้แหล่งไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเชเชคียาห์ทรงจำเริญในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

31. อาย่างไรก็ตามในเรื่องทุตที่เจ้านายเมืองบานีโลนใช้ให้มาถ้าถึงการหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้ากี ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระคติว่าทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์
32. ฝ่ายพระราชกิจ nokannong เสเชคียาห์ และความดีของพระองค์ ดูເຄີດ ມືບັນທຶກໄວ້ໃນນິມິຕຂອງອີສຍາຫຼຸ້ພິພາກຮົນ ບຸຕະຫາຍາມອສ ແລະໃນຫນັ້ນສືອຂອງກັ້ອທີຣີ່ແຫ່ງຢູ່ດາທ໌ແລະອີສຣາເອລ
33. ແລະເຂົ້າເຊົ້າຫຼຸ້ພິພາກຮົນ ລ່ວງຫລັບໄປອູ້ກັບບຽບພຸ່ມມູນຂອງພຣະອົງກົດ ແລະເຂົ້າຜັງພຣະພໄວ້ໃນອຸໂມງຄົມສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງໂອຣສຂອງ ດາວິດ ແລະບຣດາຄນຢູ່ດາທ໌ແລະຫາວເຍງູ່ຈາເລີມທັງປວງໄດ້ຕາຍເກີຍຮົດເມື່ອພຣະອົງກົດສື້ນພຣະໜ່າມ ແລະມັນສເສຫຼົ່ງໂອຣສຂອງ ພຣະອົງກົດໄດ້ຄຣອບຄຣອງແຫນພຣະອົງກົດ

1. เมื่อมนัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชนติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
3. เพราะพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงขึ้นใหม่ ซึ่งเชเชคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแด่พระบaal และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวารค์ และ pronนินบัดิพระเหล่านั้น
4. และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์
5. และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวารค์ในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขานุตราชัยของยินโนม ถือฤกษ์ยาม ใช้เวทมนตร์ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพ่อมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการย้ำゆให้พระองค์ทรงกริวโกรธ
7. และรูปเคารพสัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสถับดาวิดและชาโลมอนโอรสของดาวิดว่า ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตรากุลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์
8. และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้าอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัญญัติ กฎากฎน์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส
9. มันสเสห์ทรงซักจุ่นญาติและชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชนติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอลนั้น
10. พระเยโฮวาห์ตรัสถบmnัสนสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง
11. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมมาต่อสู้เขาทั้งหลาย ได้จับมนัสเสห์ท่ามกลางพหุหนามและจำจงด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบานีโอล
12. และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และถ่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระพักตร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์
13. พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมนัสเสห์ทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า
14. ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงชั้นนอกให้แนวราบวิ่งทางตะวันตกของกีโยนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตู

ปลา แล้วว่างรอบตำบลโลอเฟล และก่อขึ้นให้สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชาของทัพให้อยู่ในหัวเมืองมีป้อมใหญ่даห์ทั้งสิ้น

15. และพระองค์ทรงเอาพระต่างด้าวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยื้อไว้ และแท่นบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยื้อไว้ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทิ้งอโภกไปนอกเมือง

16. และพระองค์ทรงซ้อมแท่นบูชาของพระเยื้อไว้ และทรงถวายเครื่องสัก檀บูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรงบัญชาให้ยุдаห์ปรนนิบัติพระเยื้อไว้พระเจ้าแห่งอิสราเอล

17. ถึงกรานนั้นก็ได้ประชาชนก็ยังถวายสัก檀บูชาที่ปูชนียสถานสูง แต่ถวายต่อพระเยื้อไว้พระเจ้าของเขาเท่านั้น

18. ส่วนพระราชกิจจนอกนั้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนาย ผู้ทูลพระองค์ในพระนามของพระเยื้อไว้พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเดิม มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

19. และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บานทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงนั้น ดูเดิม เขabantทึกไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง

20. มนัสเสห์จึงทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเข้าฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโกรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

21. เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี

22. พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยื้อไว้ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัก檀บูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น

23. และพระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อพระพักตร์พระเยื้อไว้ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ถ่อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองค์นี้ได้ละเมิดยิ่งๆขึ้น

24. แล้วข้าราชการของพระองค์ก็ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้มาพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์

25. แต่ประชาชนแห่งแแผ่นดินได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อ กษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสิยาห์อรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาร์ และดำเนินในมรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวาเมื่อหือทางซ้าย
3. เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปูชนีย์สถานสูง ทั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ
4. และเข้าพังแท่นบูชาพระบาทัลลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่นบรรดารูปเคารพซึ่งตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำให้เป็นผงโรยบหลุ่มศพของบรรดาคนที่ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น
5. และพระองค์ทรงเผากระดูกของบุหริทบนแท่นพระเหล่านั้น และทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม
6. และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในหัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน และไปถึงน้ำตกพังซึ่งอยู่โดยรอบ
7. เมื่อพระองค์ทรงทำลายแท่นบูชาและบรรดาเสารูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม
8. ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ชาฟานบุตรชายอาชาลิยาห์ และมาอาสาให้ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาชาสเจ้ากรรมสารบรรณ ให้ชื่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาร์พระเจ้าของพระองค์
9. เมื่อเข้าทั้งหลายมหาศิลปียานหานูหริทแล้ว เข้าได้มอบเงินซึ่งคนทั้งหลายนำมายังพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวผู้ฝ่า纪尼ประดุจได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยาaminทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม
10. เข้าทั้งหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาร์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง
11. เข้าทั้งหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประกบและเป็นคานสำหรับอาคาร ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโกร姆พังทลายไป
12. และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุ้มงานมีญาหาทและโอบาดีที่คนเลวลูกหลานของเมรารี และเศคาเรียห์กับเมธุลลัมลูกหลานของคนโคชาทเป็นผู้ดูแล คนเลวทุกคนที่ชำนาญเครื่องดัมตี
13. เป็นผู้ดูแลคนห้าหาม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวบางคนเป็นอาลักษณ์ เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นนายประดุจ
14. ขณะที่เข้าทั้งหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาร์อุกมา ชิลคีย์หานูหริทได้pubหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาร์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส

15. และอิลคียาร์พุกับชาฟานราชเลขาฯ ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยื้อราห์ และอิลคียาร์ก้มอุบหนังสือนั้นให้ชาฟาน

16. และชาฟานได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์ และต่อไปก็ทูลรายงานกษัตริย์ว่า สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว

17. เขารับรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยื้อราห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

18. แล้วชาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า อิลคียาร์ปูโรhit ได้มอบหนังสือแก่ชาฟานครมawan แล้วชาฟานก็อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์

19. และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสัมภัติคำขอพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์

20. และกษัตริย์ทรงบัญชาแก่อิลคียาร์ อาทิคัมบุตรชายชาฟาน อันโดยนบุตรชายมีค้าห์ ชาฟานราชเลขา และอาสาอย่างผู้รับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า

21. จงไปทูลตามพระเยื้อราห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยุดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยื้อราห์ซึ่งเทลงเหนือเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้รักษาพระawan ของพระเยื้อราห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ

22. อิลคียาร์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไปจึงไปยังอุลดาห์ที่อยู่ในเมืองชัลลุם บุตรชายที่กวาร์บุตรชายหัสร้าห์ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง) และพุดกับนางถึงเรื่องนั้น

23. และนางพุดกับเขาว่า พระเยื้อราห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พากเจ้าให้มาหาเราว่า

24. 'พระเยื้อราห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งยุดาห์นั้น'

25. เพราะว่าเข้าทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเข้าจะกระทำให้เรากรดด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเข้า เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเทลงเหนือสถานที่นี้และจะดับไม่ได้'

26. แต่กษัตริย์ของยุดาห์ผู้ใช้เจ้าให้มาทูลพระเยื้อราห์นั้น เจ้าจงทูลท่านดังนี้ว่า 'พระเยื้อราห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น'

27. เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้มีกเสื้อผ้าของเจ้าและร้องให้ต่อหน้าเรา พระเยื้อราห์ตรัสว่า เรายังได้ฟังเจ้าด้วย

28. ดูเถิด เราจะรับเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเข้าจะรับเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้' และเข้าทั้งหลายนำพระawan กลับมายังกษัตริย์

29. แล้วกษัตริย์รับสั่งให้รับรวมบรรดาผู้ใหญ่ของยุดาห์และเยรูซาเล็ม

30. และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยื้อราห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยุดาห์และชาวเยรูซาเล็มกับปูโรhit และคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยื้อราห์ให้เข้าฟัง

31. และกษัตริย์ประทับยืนอยู่ในพระที่ของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยื้อว่าห์ ที่จะทรงดำเนินตามพระเยื้อว่าห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโovoาทและกฎหมายที่ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้
32. แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูชาเล็มและในเบนยาминให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูชาเล็มก็กระทำการตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
33. และไฮสิยาห์ได้อาสิ่งที่นำเสนอจักรีบุรุษทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยื้อว่าห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็มิได้พากไปจากการติดตามพระเยื้อว่าห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายตลอดรัชสมัยของพระองค์

1. ยิ่งกว่านั้นโดยสิยาห์ทรงถือเทศกาลปั๊สกาถวายแด่พระเยซูฯในกรุงเยรูซาเล็ม เข้าไปแกะปั๊สกาในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น
2. พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเข้าในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยซูฯ
3. และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิ์เฉพาะพระเยซูฯ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า จงวางหีบบริสุทธิ์ไว้ในพระนิเวศ ซึ่งชาโโลมอนໂอรสของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่ป่าหมาไม้อีก บัดนี้จึงปรนนิบัติพระเยซูฯพระเจ้าของเจ้า และอิสราเอลประชาชนของพระองค์
4. จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรื่องบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัสซึ่งแจ้งของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสซึ่งของชาโโลมอนໂอรสของพระองค์
5. และยืนประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ตามพวกต่างๆตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี
6. และฝ่าแกะปั๊สกาและชำระตนให้บริสุทธิ์ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขาระทำตามพระวจนะของพระเยซูฯทางโมเสสนั้น
7. แล้วโดยสิยาห์ได้ทรงบริจาคมกุ้งและลูกแกะและลูกแพะจากผู้สามมิ่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์
8. และเจ้านายของพระองค์บริจาคมด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่ปุโรหิต และแก่คนเลวี อิลคิียาห์ เศคาเรียห์และเยอีออล เจ้าหน้าที่ซึ่งหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่ปุโรหิตเป็นเครื่องปั๊สกาบูชา
9. กับโคนานิยาห์ และเชไมอาห์ กับเนหันเอล พวกน้องชายของเข้า และชาชามิยาห์ และเยอีออล กับโยชนานาดหัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปั๊สกาบูชา
10. เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญชาของกษัตริย์
11. แล้วเขาก็ฝ่าแกะปั๊สกา แล้วปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากการมือเข้าประพร ส่วนคนเลวีถูกหนังสัตว์นึ้น
12. แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเพาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัว ให้ถวายแด่พระเยซูฯ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขาระทำกับวัวผู้สามร้อยเดียว กัน
13. และเขาก็ปั้งแกะปั๊สกาด้วยไฟตามกฎ และเข้าทั้งหลายตั้งเครื่องบูชาบริสุทธิ์อื่นๆในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว
14. ภายหลังเข้าทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับปุโรหิต เพราะว่าปุโรหิตลูกหลวงของอาโรนติดธูระใน การถวายเครื่องเพาบูชาและส่วนในมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อปุโรหิตลูกหลวงของอาโรน
15. บรรดาบุรุษซึ่งเป็นลูกหลวงของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิด อาสาฟ และเขามา กับเบดูญผู้ทำนายของกษัตริย์ และคนผู้นำประชุมก็อยู่ประจำทุกประชุม เขามาไม่จำเป็นจะงานหน้าที่ของเข้า เพราะคนเลวีพี่

น้องของเข้าได้เตรียมไว้ให้เขา

16. เข้าจึงเตรียมการปูนบัดดี้ทั้งสิ้นแล้วเยื่อหาที่ในวันเดียวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปีศาจ และถวายเครื่องเผาบุชาบนแท่นบุชาของพระเยื้อหาท์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสิยาห์

17. และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นี่ได้ถือเทศกาลปีศาจเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไว้เชือเจ็ดวัน

18. ตั้งแต่สมัยของชามูเอลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปีศาจเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งที่ถือเทศกาลปีศาจอย่างที่โยสิยาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาปูโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม

19. เข้าถือเทศกาลปีศาจนี้ในปีที่สิบแปดแห่งราชกาลโยสิยาห์

20. หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสิยาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู้รบที่การะมีซที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสิยาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์

21. แต่พระองค์รับสั่งให้หุตไปทูลโยสิยาห์ว่า กษัตริย์แห่งยูดาห์เอี่ย เรายังทำท่านเกี่ยวข้องกันอย่างไร วันนี้เรามิได้มาต่อสู้ท่านแต่ต่อสู้กับวงศ์วานซึ่งเราทำสิ่งด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขอัยบังการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกrongว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย

22. ถึงกระนั้นก็ได้โยสิยาห์มิได้หันพระพักตร์ไปหาพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระคำรับสของเนโโคที่ออกจากพระโอฆ្នูของพระเจ้า แต่เข้ารับ ณ ที่หุบเขาเมกิดโฉ

23. และนักธูปได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ครัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า จงพาราไปเสียเถอะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว

24. ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากกรอบ และให้พระองค์ประทับในรถบังคันที่สองของพระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็มและพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเข้าฝังไว้ในอุโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้ทุกชีวิโยสิยาห์

25. เยเรเมียก็ล่าวคำรำครวญถวายโยสิยาห์ด้วย และบรรดานักร้องชาดและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสิยาห์ในคำรำครวญของเขางานทุกวันนี้ เข้าทั้งหลายการทำเรื่องนี้ให้เป็นภูมิในอิสราเอล ดูເດີດ มีบันทึกไว้ในหนังสือครั่คราม

26. ส่วนพระราชนิกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยื้อหาท์

27. และพระราชนิกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูເດີດ มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

1. ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งเยื้ออาหารส่วนของโยสิยาห์ และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม
2. เมื่อยออาหาสริมครอบครองมีประชาชนmany สิบสามพรษชา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือน
3. แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตัลันต์ และทองคำหนึ่งตัลันต์
4. และกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้อเล็กซิมพระอนุชาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือญาติและเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ใหม่ว่า เยโซยาคิม แต่เนื่องจากจับเยื้ออาหารสะเทชฐานำไปยังอียิปต์
5. เมื่อยอยาคิมเริ่มครอบราชย์นั้นทรงมีประชาชนmany สิบห้าพรษชา และพระองค์ทรงครอบราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยื้อavaห์พระเจ้าของพระองค์
6. เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานีโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และจำจงพระองค์ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบานีโลน
7. เนบุคัดเนสชาร์ทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระนิเวศของพระเยื้อavaห์ไปยังบานีโลน และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบานีโลน
8. ส่วนพระราชนิกจนอกนั้นของเยื้อยาคิม และการอันน่าสะอิดสะเอียนนี้ของพระองค์ทรงกระทำ และเหตุการณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวกับพระองค์ ดูได้ ลิงเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและญาติ และเยื้อยาคินโกรสของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์
9. เมื่อยอยาคิมเริ่มครอบราชย์นั้นทรงมีประชาชนmany สิบแปดพรษชา และพระองค์ทรงครอบราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยื้อavaห์
10. พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ทรงใช้ให้นำพระองค์มาบานีโลน พร้อมกับเครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยื้อavaห์ และตั้งให้เศเดคีย์เป็นผู้ดูแลของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือญาติและเยรูซาเล็ม
11. เมื่อเศเดคีย์เริ่มครอบครองมีประชาชนmany สิบเอ็ดพรษชา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี
12. พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยื้อavaห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์มิได้ถือพระองค์ลงต่อหน้าเยเมียผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอชูของพระเยื้อavaห์
13. พระองค์ทรงกบฏ เช่นกันต่อ กษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า พระองค์ทรงแข็งพระศอของพระองค์ ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่ทันไปหาพระเยื้อavaห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
14. ยิ่งกว่านั้นบรรดาบุตรธิให้และประชาชนก็ทำการละเมิดอย่างยิ่งโดยการติดตามบรรดาสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนของประชาชาติ และเข้าทั้งหลายกระทำให้พระนิเวศของพระเยื้อavaห์ซึ่งพระองค์ทรงชาระให้บริสุทธิ์ในเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทินไป
15. พระเยื้อavaห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชาชนของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์

16. แต่เข้าทั้งหลายเบย์เบี้ยญทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวจนะของพระองค์ และด่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโธของพระเยื้อราห์พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก่ไม่ไหว
17. พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งคนเคลเดี่ยมมาต่อสู้เข้าทั้งหลาย ผู้ซึ่งมีชัยหนุ่มของเข้าด้วยดาบในพระนิเวศอันเป็นสถานเบริสุทธิ์ของเข้า และไม่มีความกรุณาแก่ชายหนุ่มหรือหญิงพระมหาวีร์ คนแก่หรือคนชรา พระองค์ทรงมองทั้งหมดไว้ในมือของเข้า
18. และเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก และทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระเยื้อราห์ และทรัพย์สมบัติแห่งกษัตริย์และแห่งเจ้านายของพระองค์ สิ่งทั้งหมดนี้พระองค์ทรงนำมาจับนำไป
19. และเข้าเพาพระนิเวศของพระเจ้า และพังกำแพงเยรูชาเล็มลง และเอาไฟเผาวังของเมืองนั้นเสียสิ้น และทำลายเครื่องใช้ประเสริฐทั้งปวงในนั้น
20. และบรรดาผู้ที่รอดจากด้านนั้นพระองค์ทรงให้กวาดไปเป็นเหลียงบานิโลน และเข้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และแก่ราชวงศ์ของพระองค์ จนถึงการสถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย
21. เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะของพระเยื้อราห์ผ่านปากของเยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับปีศาจนาโตของมัน เพราตرابเท่าที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มันก็รักษาสะบานโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจิดสินปี
22. ในปีแรกแห่งรัชกาลไชรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวจนะของพระเยื้อราห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยื้อราห์ทรงรับเร้าจิตใจของไชรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า
23. 'ไชรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า 'พระเยื้อราห์พระเจ้าของฟ้าสร้างค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูชาเล็ม ซึ่งอยู่ในยุダห์ มีผู้ได้ในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเยื้อราห์พระเจ้าของเข้าสถิตกับเข้า ขอให้เข้าขึ้นไปเติด'

ເອສຣາ

1. ในปีแรกแห่งรัชกาล^๑ไซรัสกัซต์ริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระจันทร์ของพระเยื้อحاว้าห์ทางภาคของเยเมรีจะสำเร็จ พระเยื้อحاว้าห์ทรงรับเร้าจิตใจของไซรัสกัซต์ริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า
  2. "ไซรัสกัซต์ริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า 'พระเยื้อحاว้าห์พระเจ้าของฟ้าสวารค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักร แห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในญูดาห์'
  3. มีผู้ใดในท่านกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขากลับกับเขา และขอให้เข้าขึ้นไป ยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในญูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยื้อحاว้าห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
  4. และขอให้คนทั้งปวงที่เหลืออยู่ ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเข้าช่วยเข้าด้วยเงินและด้วย ทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม'
  5. แล้วปรมุขของบรรพนุรุษแห่งญูดาห์และเบนยา悯ได้ลูกขึ้น ทั้งบรรดาโนโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรง เร้าจิตใจของเข้าให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยื้อحاว้าห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
  6. และทุกคนที่อยู่ใกล้เข้ากันได้ช่วยมือเข้าด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่งที่ถวายบูชาตามใจสมัคร
  7. กษัตริย์ไซรัสก์ทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยื้อحاว้าห์ออกมานี้ ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่เนบุคัดเนสชาร์ได้ทรง กวาดมาจากการเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์
  8. "ไซรัสกัซต์ริย์แห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมานี้ในความดูแลของมิทเรดาท สมุหพระคลัง ผู้นับออกให้แก่ เชชบัสชาร์เจ้านายของญูดาห์"
  9. และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มีดยสิบเก้าล่ำ
  10. ชามทองคำสามสิบ ชามเงินอีกชนิดหนึ่งมีสี่ร้อยสิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน
  11. ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมห้าพันสี่ร้อย ทั้งหมดนี้เชชบัสชาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวก เชลยขึ้นมาจากบานมิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

บทที่ 2

1. ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกรัฐกิจที่ถูกกดเนื้อคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานาโนนได้กวาดอาไวเป็นเชลยยังบานาโนน และกลับไปยังเยรูชาเล็มและยูดาห์ ต่างกิ่วไปยังเมืองของตน
2. เข้าทั้งหลายมากับเศรษฐบาลคือ เยซูอา เนหะเมียร์ เสไรอาห์ เรโอลายาห์ มอรเดคัย บิลชาан มิสปาร์ บิกัวย เรชูม และบาอาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ
3. คนปาโรช สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
4. คนเชฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน
5. คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน
6. คนปาหัทโมอับ คือลูกหลวงของเยซูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน
7. คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
8. คนศักดิ์ เก้าร้อยสี่สิบห้าคน
9. คนศักดัย เจ็ดร้อยหกสิบคน
10. คนบานี หกร้อยสี่สิบสองคน
11. คนเบนัย หกร้อยยี่สิบสามคน
12. คนอัสกาด หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน
13. คนอาโคนีคัม หกร้อยหกสิบหกคน
14. คนบิกัวย สองพันห้าสิบหกคน
15. คนอาดีน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน
16. คนอาเทอร์คือของเชเชคิยาห์ เก้าสิบแปดคน
17. คนเบนไซ สามร้อยยี่สิบสามคน
18. คนโยราห์ หนึ่งร้อยสิบสองคน
19. คนยาชูม สองร้อยยี่สิบสามคน
20. คนกิบบาร์ เก้าสิบห้าคน
21. คนชาวเบนเลเอน หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
22. ชาวเนโทฟ่าห์ ห้าสิบหกคน
23. ชาวอานาໂธห์ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
24. คนอัสมาวาท สี่สิบสองคน
25. คนชาวคิริยาಥอาเริม ชาวเคฟีราห์ และชาวเบเเอโรห์ เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
26. คนชาวรามาห์ และชาวเกบा หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
27. ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
28. ชาวเบนเอกและชาวอัย สองร้อยยี่สิบสามคน

29. คนชาวเนื้อ ห้าสิบสองคน
30. คนชาวมักบีช หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน
31. คนเอกสารอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
32. คนชาวฮาวิม สามร้อยยี่สิบคน
33. คนชาวโลด ชาวชาดิด และชาวโอลี เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน
34. คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน
35. คนเสนาอาร์ สามพันหกร้อยสามสิบคน
36. บรรดาปูโรธิตคือ คนเยดายาร์ วงศ์วนเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
37. คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
38. คนป่าเชอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
39. คนอาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน
40. คนเลวีคือ คนเยชูอาและขัดมีเอล ฝ่ายคนโยดาวิยาห์ เจ็ดสิบสี่คน
41. พวงนักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
42. ลูกหลานคนเฝ้าประตูคือ คนชัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักขูบ คนยาทิรา และคนโซบัย รวมกันหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน
43. คนใช้ประจำวิหาร คือคนศีหะ คนยาสูฟฯ คนทับบาโอย
44. คนเครอส คนสีออา คนพาโตน
45. คนเลบานาห์ คนยาการบาท คนอักขูบ
46. คนยาการ คนชัลล์มัย คนไฮันนัน
47. คนกิดเดล คนยาฮาร์ คนเรอ้ายาห์
48. คนเรชีน คนเนโอดา คนกัสชาม
49. คนอุสชาห์ คนป่าเสาห์ คนเบสัย
50. คนอัสนาห์ คนเมืองนิม คนเนฟิสิม
51. คนบัคบุค คนยาคุฟฯ คนยาารูร
52. คนบัลลุท คนเมหิดา คนยาารชา
53. คนบารโขส คนสิเสรา คนเทมาห์
54. คนเนซียาห์ และคนยาทิฟฯ
55. ลูกหลานข้าราชการของชาโลมอนคือ คนโซทัย คนโซเฟเรท คนเปรุดา
56. คนยาอาลาห์ คนدارโคน คนกิดเดล
57. คนเชฟายาห์ คนอัทธิล คนโปเคเรทแห่งชาบากิม และคนอาเมี่
58. คนใช้ประจำวิหารและลูกหลานของข้าราชการของชาโลมอนหังสิน เป็นสามร้อยเก้าสิบสองคน

59. ต่อไปนี้เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลหารชา เครุบ อัคดาน และอิมเมอร์ แต่เข้าพิสูจน์เรื่องบรรพบุรุษของเขารือเชื้อสายของเขามีได้ ว่าเข้าเป็นคนอิสราเอลหรือไม่
60. คือคนเดไลยาน์ คนโภบีอาห์ และคนเนโโคดา รวม McGrory ห้าสิบสองคน
61. และจากลูกหลานของปูโรหิตด้วยก็คือ คนสาบายาห์ คนอักโโนส และคนบาร์ซิลลัย ผู้ได้ภารຍาจากบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอاد จึงได้ชื่อตามนั้น
62. คนเหล่านี้เมื่อคันหาชื่อในทะเบียนที่เข้าขึ้นไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายก็ไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปูโรหิต
63. ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปูโรหิตที่จะปรึกษา กับอุรีมและทุมมีมเสียก่อน
64. ชุมชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน
65. นอกเหนือจากคนใช้ช้ายหัญชึงมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องชาหยหัญสองร้อยคน
66. ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล้อของเขางสองร้อยสี่สิบห้าตัว
67. อูฐของเขาร้อยสามสิบห้าตัว และลากของเขากันเจ็ดร้อยสี่สิบตัว
68. ประมุขของบรรพบุรุษบางคน เมื่อเขามาถึงที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นใหม่ที่เดิม
69. เขากล่าวตามกำลังของเขาก่อกองทรัพย์เพื่อพระราชกิจ เป็นกองคำหกหมื่นหนึ่งพันดาวิก เงินห้าพันมาเน และเครื่องแต่งกายปูโรหิตหนึ่งร้อยตัว
70. บรรดาปูโรหิต คนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้อง คนฝ่ายประดุจ และคนใช้ประจำวิหารอยู่ตามเมืองของตน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่ตามเมืองของเขา

บทที่ 3

1. เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คุณอิสราเอลอยู่ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาร่วมหนักกันที่เยรูซาเล็ม
2. แล้วเยซูอาบุตรชายโยชาดักก์ได้ลูกขึ้นพร้อมกับพากบุโกริทผู้เป็นญาติของเข้าด้วยกัน กับเศรษฐบนาเบลนุตรชาย เชอัลทีออล พร้อมกับญาติของเข้า และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชานนั้น ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า
3. เขายได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาเหตุด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแห่นเด่นนั้น และเขากล่าวถวายเครื่องเผาบูชานั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชาเวลาเช้าและเวลาเย็น
4. และเขากล่าวถวายเครื่องเผาบูชาเพียงตามที่บันทึกไว้ และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม อันเป็นหน้าที่พึงทำทุกวัน
5. ต่อมาก็ถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเย霍瓦ห์ที่ตั้งไว้ และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครแด่พระเย霍瓦ห์
6. เขายเริ่มต้นถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเย霍瓦ห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด แต่เขายังมิได้วางรากฐานพระวิหารของพระเย霍瓦ห์
7. เขายทั้งหลายจึงให้เงินแก่ช่างสักดิน และช่างไม้ และมอบอาหาร เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คนไชดอนและคนไทรา เพื่อให้นำมาสักดิร์มจากเลบานอนไปถึงที่เหล็งเมืองยัฟฟ่า ตามที่เขายได้รับอนุญาตมาจากไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
8. ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรุบนาเบลนุตรชายเชอัลทีออล และเยซูอาบุตรชายโยชาดักก์ ได้ทำการตั้งต้นพร้อมพื่นทองของเข้าที่เหลืออยู่ คือบรรดาบุโกริทและคนเลวีและคนทั้งปวงซึ่งมาจากการเป็นเชลยังเยรูซาเล็ม เขายได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพื่อให้ดูแลการงานของพระนิเวศแห่งพระเย霍瓦ห์
9. และเยซูอาบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับขัดมีออลและบุตรชายของเข้า คนของยูดาห์ รวมกับครอบครุณคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า รวมกับบุตรชายเขนาดัดพร้อมกับบุตรชายและญาติของเข้าผู้เป็นคนเลวี
10. และเมื่อช่างก่อได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเย霍瓦ห์ บรรดาบุโกริทก็แต่งเครื่องยศอภิเษกพร้อมกับเตรและคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉบับ ถวายสรรเสริญพระเย霍瓦ห์ตามพระราชกำหนดของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล
11. และเขาว่องเพลงตอบกัน สรรเสริญและโมทนาแด่พระเย霍瓦ห์ว่า เพาะพระองค์ประเสริฐ เพาะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ต่ออิสราเอล และประชาชนทั้งปวงก็ให้ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขารับเสริญพระเย霍瓦ห์ เพราะว่ารากฐานของพระนิเวศแห่งพระเย霍瓦ห์ว่างเสร็จแล้ว
12. แต่บุโกริทและคนเลวีและประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมาก คือคนแก่ผู้ได้เห็นพระวิหารหลังก่อน เมื่อเขายังรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้ว ได้ร้องให้ด้วยเสียงดัง คนเป็นอันมากได้ให้ร้องด้วยความชื่นบาน
13. ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่าไหนเป็นเสียงให้ร้องด้วยความชื่นบาน และไหนเป็นเสียงประชาชนร้องให้ เพราะ

ประชาชนให้ร้องเสียงดังมาก และเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

1. เมื่อปฏิปักษ์ของยุค大夫และเบนยาミニได้ยินว่า ลูกหลานของพากที่ถูกการดีไปเป็นเชลย กำลังสร้างพระวิหารถาวร แต่พระเยโซวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
2. เข้าทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรษฐบabe และประมุขของบรรพบุรุษและพูดกับเขาว่า ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพากเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบัญชาแก่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอกสารอัดโคน กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่
3. แต่เศรษฐบabe เยชูอา และคนอื่นๆที่เป็นพากประมุขของบรรพบุรุษที่เหลืออยู่ในอิสราเอล พูดกับเข้าทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถาวรแต่พระเจ้าของเรารา แต่พากเราจะสร้างแต่ลำพังถาวรแต่พระเยโซวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่เรา
4. แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนี้ได้กระทำให้ประชาชนนุญาติท้อถอย และรบกวนพากเข้าในการสร้าง
5. และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ชัดข่าวของเขามีให้เข้าสมหวังตามจุดประสงค์ของเขารอดัวซสมัยของไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย แม้ถึงรัชกาลของดาริอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
6. และในรัชกาลอาหสุเอรัส ตั้นรัชกาลของพระองค์ เข้าทั้งหลายได้เขียนฟ้องชาวญุด้าและเยรูชาเล็ม
7. และในรัชสมัยของอาราชาเซอร์ซีสันนั้น บิชลาม มิทเรดาท และทาเบโลล และพากภาคีทั้งปวงของเข้าได้เขียนไป ทูลอาราชาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ภีกานั้นได้เขียนขึ้นเป็นอักษรарамันแล้วก็แปลเป็นภาษาaram
8. เรษฐ์ผู้บังคับบัญชา และชิมชัยอาลกษณ์ได้เขียนหนังสือปรักปำเยรูชาเล็มถวายกษัตริย์อาราชาเซอร์ซีสังต่อไปนี้
9. แล้วเรษฐ์ผู้บังคับบัญชา ชิมชัยอาลกษณ์ กับภาคีทั้งปวงของท่าน และชาวดินา คนอาฟาร์เซโค คนทาร์เพลี่ คนอาฟาร์ซี คนเอเรก ชาวบานิโลน ชาวสุสาน คนเดยวาร์ และคนอื่นๆ
10. และคนประชาชนดิอีนๆ ผู้ซึ่งโอบันปปาร์ เจ้านายผู้ใหญ่ได้ส่งมาให้ดังอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือ ของมณฑลทางภาคแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น
11. และนี่เป็นสำเนาจดหมายที่เข้าส่งไปถึงพระองค์ คือถึงกษัตริย์อาราชาเซอร์ซีสว่า ขอกราบถูล ข้าราชการของพระองค์ คือคนของมณฑลภาคแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น
12. บัดนี้ขออภัยติย์ทรงทราบว่า พาก yi ชื่นมากจากพระองค์มาหาข้าพระองค์นั้นได้ไปยังเยรูชาเล็ม เขากำลังก่อสร้าง เมืองที่มีมากกบภูและชั่วรายขึ้นใหม่ เขากำลังจะทำการก่อสร้างเมืองเสร็จและซ้อมแซมราภูฐาน
13. บัดนี้ขออภัยติย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้นใหม่และก่อสร้างเมืองเสร็จแล้ว เขาก็จะไม่ส่งบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาษี และเงินรายได้ของหลวงก็จะขาดตกบกพร่องไป
14. เพราะเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากราชวงศ์ของกษัตริย์ จึงไม่สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเห็นการเสื่อมเกียรติของกษัตริย์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงส่งมากกราบถูลแก่กษัตริย์
15. เพื่อว่าจะได้ค้นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่าเมืองนี้เป็นเมืองมักกบภู เป็นภัยนตรายแก่บรรดาภกษัตริย์และมณฑลทั้งหลาย และได้มีการปลูกปั้นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เองเมืองนี้จึงถูกทิ้งร้าง

16. ข้าพระองค์ทั้งหลายขอกราบ叩ลให้กษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างใหม่เสร็จและกำแพงเมืองก็สำเร็จแล้ว พระองค์จะไม่มีกรรมสิทธิ์ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้
17. กษัตริย์ทรงส่งพระราชสารตอบไปถึงเรซูมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยอาลักษณ์ และภาดีทั้งปวงของเข้าผู้อาศัยในスマารีย์ และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า ขอให้อัญเชิญเป็นสุขเดิม เป็นต้น
18. บัดนี้หนังสือที่ท่านส่งไปยังเราได้ให้แปลต่อหน้าเรา
19. และเราได้ออกคำสั่ง และได้สอบถามแล้ว เห็นว่าเมืองนี้แต่ก่อนโน้นได้ลูกขึ้นต่อสักษัตริย์ และการกบฏ และการปลูกบันไดเกิดขึ้นในเมืองนั้น
20. เดย์มิกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจได้ครองเยรูซาเล็ม เป็นผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างโน้น ซึ่งขาดaway บรณาการ ค่าธรรมเนียมและภาษีให้
21. เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกคำสั่งว่า ให้คนเหล่านี้หยุดและไม่ต้องสร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเราจะออกกฎหมายกา
22. และขอร่วงอย่าหย่อนในเรื่องนี้ ทำไม่จะให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นภัยันตรายต่อ กษัตริย์
23. และเมื่อได้อ่านสำเนาราชสารของ กษัตริย์อาราชาเรอร์ชีสต่อหน้าเรซูม และชิมชัยอาลักษณ์ และภาดีทั้งหลายของท่าน ท่านทั้งหลายก็รับไปหาพากยิวที่เยรูซาเล็ม และใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขายก
24. งานพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มจึงหยุด งานนั้นได้หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

1. ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ อัษฎากย์ผู้พยากรณ์ และเศการิยาห์บุตรชายอิดโด้ ได้พยากรณ์แก่พวากยิวผู้อยู่ในเมืองดาห์และเยรูชาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือแก่พวากษา
2. แล้วเศรษฐบาลบุตรชายเช้อลทีเอล และเบยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ลูกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูชาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้อัญญาติท่านช่วยเหลือท่าน
3. ในเวลาเดียวกันนั้นทั้งเรนัย ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซหาร์โนบเซนนัย และคณะของเขามาทำท่าน และพูดกับท่านดังนี้ว่า 'ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกากแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและทำแพงนี้จนสำเร็จ'
4. เขาถามท่านอย่างนี้ด้วยว่า 'ผู้ที่กำลังสร้างตึกนี้มีชื่อใดรับบ้าง'
5. แต่พระเนตรของพระเจ้าของเขายังหลายอยู่เหนือพวากผู้ใหญ่ของพวากยิว และเขาก็ยับยั้งเขายังหลายไม่ได้จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดาริอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา
6. สำเนาจดหมายซึ่งทั้งเรนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซหาร์โนบเซนนัย และคณะของท่านคือคนอาฟาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปทูลกษัตริย์ดาริอัส
7. ท่านหังหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ 'กราบทูลกษัตริย์ดาริอัส ขอทรงพระเจริญ'
8. ขอ กษัตริย์ทรงทราบว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วยหินใหญ่ และวางไม่ไวบนผนัง งานนี้ได้ดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและเจริญขึ้นในมือของเขานะ'
9. แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามพวากผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า 'ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกากแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศและทำแพงนี้จนสำเร็จ'
10. ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ตามชื่อของเขาร่วมด้วย เพื่อกrabทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพระองค์จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขางлавไว้
11. และนี่เป็นคำตอบของเขากับข้าพระองค์ 'เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเราจะกำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ'
12. แต่เพรษว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงกริว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานีโอลน คนเคลลเดียผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาราษานไปยังบานีโอลน
13. ถึงอย่างไรก็ได้ในปีตั้นแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งบานีโอลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฤษฎีกากให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าซึ่งใหม่
14. และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบุคัดเนสชาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูชาเล็มนั้น และทรงนำไปยังวิหารของบานีโอลน สิ่งเหล่านี้กษัตริย์ไซรัสทรงนำอกมาจากวิหารของบานีโอลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเชชบัสชาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเมือง'
15. และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า 'จะรับเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูชาเล็ม และจะสร้างพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งใหม่ในที่เดิมนั้น'

16. แล้วเชชบสชาติคนนี้ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่เวลาันนั้นจนบัดนี้ก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ'
17. เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีก็ขอทรงให้คันธุในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออกกฎหมายให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มหรือไม่ และออกกษัตริย์รับสั่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายตามพอพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้

1. แล้วกษัตริย์ได้อัสทรงออกแบบถู๊กีกาและทรงให้คันธูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ในบานิโอลน
2. และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่ academia ห้องพระราชนิเวศน์ในมณฑลเมดี้ และมีข้อความเขียนอยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้
  3. ในปีต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกแบบถู๊กีกาว่า เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มว่า ‘ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่ คือที่ซึ่งเขาดำเนินเครื่องสักวบุษามาถวาย ให้ลงรากมั่นคง ให้พระนิเวศสูงหลักศอกและกว้างหลักศอก
  4. ให้ก่อตัวยหินใหญ่สามชั้นและไม่เหมือนชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจากพระคลังหลวง
  5. และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งเนบุคัดเนชาร์ทรงนำออกมายกพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ที่บานิโอลนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ‘วัดามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจะเก็บไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า’
  6. เพราะฉะนั้นบัดนี้ทัทเรนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เชชาร์โบเชนัย และภาดีของท่าน คือคนอา芳อาวร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ห่างเดิม
  7. จงให้งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเกิด ให้ผู้ว่าราชการของพากยิว และบรรดาพากผู้ใหญ่ของพากยิว สร้างพระนิเวศของพระเจ้านี้ในที่เดิมขึ้นใหม่
  8. ยิ่งกว่านั้นอีก เราออกแบบถู๊กีกากลายกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพากผู้ใหญ่ของพากยิวในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านี้เต็ม เพื่อพากเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราชทรัพย์ คือบรรณาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น
  9. และสิ่งใดๆที่เข้าด้องการ เช่น วัวหนุ่ม แกะผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เกลือ น้ำอุ่น หรือน้ำมัน ตามที่บุโรหิตเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เข้าเป็นวันๆไปอย่าได้ขาด
  10. เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสักวบุษาม อันเป็นกิ่นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อธิษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์
  11. และเราออกแบบถู๊กีกาว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประการใดนึง ก็ให้ดึงไม่ให้ อันหนึ่งออกเสียจากเรือนของเข้า และให้เข้าถูกตรึงไว้บนไม่นั้น และให้เรือนของเข้าเป็นกองขยะเพราเรื่องนี้
  12. และขอพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั้นทรงค่าว่ากษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชนใดๆ ที่ยืนมือออกเปลี่ยนแปลงข้อนี้ คือเพื่อทำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าได้อัสห้องออกแบบถู๊กีกานี้ ขอให้กระทำกันด้วยความขยันขันแข็ง
  13. แล้วทัทเรนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ เชชาร์โบเชนัย และภาดีของท่านทั้งสองก็ได้กระทำทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็งตามพระคำรับสั่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชามา
  14. และพากผู้ใหญ่ของพากยิวได้ทำการก่อสร้างให้ก้าวหน้าไป ตามการพยากรณ์ของฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคริยาห์บุตรชายอิดโด เขาสร้างเสร็จตามพระบัญชาแห่งพระเจ้าของอิสราเอล และตามกฤษฎีกาของไซรัสและดาวอัส

และการท้าเชอร์ชีสกัชต์ริย์แห่งเปอร์เซีย

15. และพระนิเวศนี้ได้สำเร็จในวันที่สามของเดือนอาදาร์ ในปีที่หกแห่งราชกาลกษัตริย์ดาวอัส
16. และชนชาติอิสราเอล บรรดาปูโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกรที่ถูกกดขี่ไปเป็นเชลยที่เหลืออยู่ ได้กลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้ากันด้วยความซื่นบาน
17. ณ การถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ เขาทั้งหลายได้ถวายวัวผู้หนึ่งร้อยตัว แกะผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และส่วนเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวงนั้นมีแพะผู้สิบสองตัว ตามจำนวนตระกูลของอิสราเอล
18. และเข้าตั้งปูโรหิตไว้ในกองของเขาทั้งหลาย และคนเลวีในเรวของเข้า สำหรับการปρนนิบัติพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส
19. ในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่งลูกหลานของพวกรที่ถูกกดขี่ไปเป็นเชลยได้ถือเทศกาลปัสกา
20. เพราะบรรดาปูโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนทุกคน เข้าบริสุทธิ์หมดด้วยกัน เข้าจิ่งช่าแกะปัสกาสำหรับลูกหลานของพวกรที่ถูกกดขี่ไปเป็นเชลยทั้งหมด สำหรับพวกรที่น้องที่เป็นปูโรหิต และสำหรับตัวเข้าทั้งหลายเอง
21. ประชาชนอิสราเอลผู้ได้กลับมาจากการถูกกดขี่ไปเป็นเชลย และทุกคนที่สมทบกับเข้าและแยกตัวออกจากภรรยาของบรรดาประชาชาติแห่งแエンดินนั้น เพื่อจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้รับประทาน
22. และเข้าได้ถือเทศกาลกินขنمปังไว้เชือจัดวันด้วยความซื่นบาน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เข้าซื่นบาน และทรงหันพระทัยของกษัตริย์อัสซีเรียมาหาเข้า เพื่อเสริมกำลังมือของเข้าในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ในรัชกาลของอาราชาเรอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสราบุตรชายเสืออาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาชาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมิลคีย์ห์
2. ผู้เป็นบุตรชายชัลลุม ผู้เป็นบุตรชายสาโกร ผู้เป็นบุตรชายอาทิทูบ
3. ผู้เป็นบุตรชายามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาชาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท
4. ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราหิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายบุคคี
5. ผู้เป็นบุตรชายอาบีชูวา ผู้เป็นบุตรชายฟีเนหัส ผู้เป็นบุตรชายเอเลอาชาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนบุปูโรหิตใหญ่
6. เอสราคนนี้ได้ขึ้นไปจากบานิโลน ท่านเป็นธรรมอาจารย์ชำนาญในเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวา ท์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวา ท์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน
7. มีบางคนในคนอิสราเอลและในบรรดาบุปูโรหิต บรรดาคนเลว บรรดานักว่อง และความฝึกประดิษฐ์ และคนใช้ประจำพระวิหาร ได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อาราชาเรอร์ซีส
8. และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์
9. เพราะในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบานิโลน และในวันที่หนึ่งของเดือนที่ห้าท่านมายัง เยรูซาเล็ม เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน
10. เพราะ(esra)ได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และการทำตาม และสอนกฎหมายและคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล
11. ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อาราชาเรอร์ซีสพระราชทานแก่(esra)บุปูโรหิตผู้เป็นธรรมอาจารย์ ผู้เป็นธรรมอาจารย์แห่งเรื่องราวของพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎหมายของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า
12. อาราชาเรอร์ซีส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึง(esra)บุปูโรหิต ธรรมอาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสรรค์ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เติด เป็นต้น
13. บัดนี้เราออกกฎหมายว่า ประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใด หรือบุปูโรหิตของเขาก็ห้ามเข้าทั้งหลาย หรือคนเลวในราชอาณาจักร ของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้
14. เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไป ให้ถามถึงยุдаห์และเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ของเจ้าซึ่งอยู่ในเมืองเจ้านั้น
15. และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับใน เยรูซาเล็ม
16. พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในเมืองหลวงบานิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของ ประชาชนและบุปูโรหิต เต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเข้า ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
17. และด้วยเงินนี้เจ้าจะยั่นขันแข็งซึ่งอ้วน แกะผู้และลูกแกะ กับธัญญาคุกัน และเครื่องดื่มน้ำชาคุกัน และเจ้าจะ ถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม

18. ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำการได้ ก็จงกระทำเด็ด ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า
19. และเครื่องใช้ชีว์ได้มอบให้เจ้าสำหรับการปวนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจะมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม
20. และสิ่งใดๆซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหานั้น เจ้าจะจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์
21. และเรา คือกษัตริย์อาณาเซอร์ซีส ได้ออกกฎหมายว่าปัจจุบันนี้ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดๆที่เอกสารปูโรหิตธรรมาราชย์ของพระราชนัฐปฏิเสธแห่งพระเจ้าของฝ่ายราชสำเร็จต้องการจากท่าน จงกระทำให้เข้าด้วยความขยันขันแข็ง
22. ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตัลลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคระ น้ำอุ่นหนึ่งร้อยบัท น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนว่าเท่าไร
23. สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฝ่ายราชสำเร็จทรงบัญชา ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฝ่ายราชสำเร็จ เกลือกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่ออินเดนของกษัตริย์และโกรสของพระองค์
24. เรายอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมายที่จะเอาบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือส่วยจากคนหนึ่งคนใดในบรรดาปูโรหิต คนเลว นักร้าย คนเฝ้าประตู คนใช้ประจำพระวิหาร หรือผู้รับใช้亲ๆ ของพระนิเวศของพระเจ้า
25. ส่วนเจ้า เอสรา ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในเมืองของเจ้า จงแต่งตั้งพนักงานผู้ปกครองและผู้พิพากษา ให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น คือทุกคนที่รู้บรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน
26. ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังพระราชนัฐปฏิเสธของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้พิพากษาลงโทษเขอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตาย หรือถึงเนรเทศ หรือถึงรับทรัพย์ของเข้า หรือถึงจำขังก็ได้
27. สาธารณการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงดลพระทัยของกษัตริย์ ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
28. และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระพักตร์กษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์ และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มีใจกล้าขึ้น เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้รับรวมบุคคลชั้นผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

1. ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และนี่เป็นสำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบานบีโนน ในรัชกาลจักริย์อาราชาเรอร์ชีส คือ
2. จากคนพีเนหัสมี เกอโร่ซิม จากคนอิธาร์มี ดาเนียล จากคนดาวิดมี อัทธรัช
3. จากคนเชคานิยาห์ จากคนปาโรมมี เศคาเรียห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียนไว้หนึ่งร้อยห้าสิบคน
4. จากคนปาหัทโมอัมมี เอลีโอนัย บุตรชายเศ-ราหิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน
5. จากคนเชคานิยาห์มี บุตรชายของยาอาชีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน
6. จากคนอาดีนมี เอเบด บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน
7. จากคนเอลามมี เยชาเยาห์ บุตรชายอาชาลิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน
8. จากคนเชฟ่าทิยาห์มี เศบาดิยาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน
9. จากคนโยอาบมี โอบาดีห์ บุตรชายเยชีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยแปดคน
10. จากคนเชโลมิทมี บุตรชายของโยสิฟียาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน
11. จากคนเบบ้ายมี เศคาเรียห์ บุตรชายเบบ้าย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน
12. จากคนอัสกาดมี โยฮาันน บุตรชายอัคคาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน
13. จากคนอาโดนีคัมมีผู้ที่มาที่หลัง นี่เป็นชื่อของเขาคือ เอลีเฟเลท เยอีเอลและเช่ไมยาห์ พร้อมกับพวงเขามีผู้ชายหกสิบคน
14. จากคนบิกวัยมี อุรักษ์และศบบูด พร้อมกับเขาทั้งสองมีผู้ชายเจ็ดสิบคน
15. ข้าพเจ้าได้รวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามาอย่างแม่น้ำที่แหลมไปสู่อ่าวava เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและบุหริท ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวิที่นั่นเลย
16. แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลียะเซอร์ อารีเอล เช่ไมยาห์ เอลนาธัน ยารีบ เอลนาธัน นาธัน เศคาเรียห์ และเมฆุลาม บุคคลชั้นหัวหน้า และให้หาโยยาริบ และเอลนาธัน ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ
17. และส่งเขาด้วยคำสั่งไปยังท่านอิดโดย บุคคลชั้นหัวหน้ายังสถานที่ที่ชื่อคาสิเฟีย คือให้บอกท่านอิดโดยและพีน่องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาสิเฟียว่า ขอส่งผู้ป่วยนิบดิสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรามายังเรา
18. และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเรารอยกับเรา เข้าได้นักนที่มีความสุขุมมาให้เรา เป็นลูกหลานของมาห์ลีบุตรชายเลวิ ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล ชื่อเชเรบิยาห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รวมสิบแปดคน
19. ทั้งสาชาบียาห์และเยชาญาห์ ลูกหลานของเมารีกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขาร่วมยี่สิบคน
20. และคนใช้ประจำพระวิหาร ซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวิ มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นมีชื่อระบุไว้
21. แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอ่าวava เพื่อเราทั้งหลายจะได้ถือตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา เพื่อจะทูลขอหนทางอันถูกต้องจากพระองค์ สำหรับเรา ลูกหลานของเรา และข้าวของทั้งสิ้นของเรา

22. เพราะข้าพเจ้าจะอยู่ที่จะช่วยเหลือของท่านและผลม้าจากกษัตริย์เพื่อช่วยเราสู้ศัตรุตามทางของเรานั้นในเมื่อเราได้กราบบุลกษัตริย์แล้วว่า พระหัตถ์ของพระเจ้าของเรามีอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงพระองค์ให้ยังผลดี แต่ฤทธานุภาพและประพิรุธของพระองค์ต่อสุคนเหล่านั้นที่ลงทะเบียนพระองค์
23. เราจึงอดอาหารและวิงวอนพระเจ้าของเราราเพื่อเรื่องนี้ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของเรา
24. และข้าพเจ้าได้แยกบุปโตรหิตให้ญี่ออกสิบสองคนคือ เชเรบิยาห์ อาชาบิยาห์ และพี่น้องสิบคนของเขาก่อนที่อยู่กับเขากัน
25. และข้าพเจ้าได้ซึ่งเงิน และทองคำ และเครื่องใช้ กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรานั้น มอบให้เขากันทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์ และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั้นได้ถวายไว้
26. ข้าพเจ้าได้ซึ่งสิ่งของเขามาเป็นเงินหกร้อยห้าสิบตะลันต์ และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินมีค่าหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำร้อยตะลันต์
27. ชามทองคำยี่สิบลูกมีค่าหนึ่งพันดาวริก และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์เนื้อละเอียดสุกใสสองลูกมีค่าเท่ากับทองคำ
28. และข้าพเจ้าบอกเขาว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ และเครื่องใช้กับบริสุทธิ์ และเงินกับทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย
29. จงเฝ้าดูแลไว้จนกว่าท่านซึ่งเหล่านั้นต่อหน้าพวกบุปโตรหิตให้ญี่และคนเลวี และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอลในเยรูซาเล็ม ภายใต้ห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
30. บรรดาบุปโตรหิตและคนเลวีจึงรับเงินและทองคำที่ได้ซึ่ง และเครื่องใช้ เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
31. และเราก็อกจากแม่น้ำอะหาราในวันที่สิบสองของเดือนต้น เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเรามีอยู่กับเรา และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรุและจากพวกชุมโดยอยู่ตามทาง
32. เรามาถึงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน
33. ในวันที่สี่ภายใต้ห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ซึ่งเงิน ทองคำและเครื่องใช้สิ่งของเมโรเมโนบุปโตรหิต บุตรชายอุรียอาห์ และคนที่อยู่กับเขาก็คือเอเลอาชาร์บุตรชายพีเนหัส และคนที่อยู่กับเขากันทั้งหลายคือ โยซาบาด บุตรชายเยซูอา และโนอัดยาห์บุตรชายบินนุย คนเลวี
34. เขาก็ซึ่งและนับทั้งหมดและบันทึกน้ำหนักของทุกสิ่งไว้
35. บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกดดันไปเป็นเชลย ซึ่งมาจากการเป็นเชลย ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแก่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัวสำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง แกะผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์
36. เขากันทั้งหลายได้มอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศานิกบาลของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และท่านเหล่านี้ได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

1. เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายกเข้ามาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า ประชาชนแห่งอิสราเอล และพวกบุหริทกับคนเลวีมีได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเข้า คือออกจากคนคนาอัน คนยิวไทย คนเปริสซี คนเยบุส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมโรต์
2. เพราะเขาปรบบุตรสาวของชนเหล่านี้เป็นภารายของเขาร่อง และของบุตรชายของเข้า ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ได้ประปันกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น นี้แหล่ในการละเมิดข้อนี้ มือของเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด
3. เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็จีกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และทั้งผมօอกจากศีรษะของข้าพเจ้าและทึ้งหนวดเครา และนั่งลงตะลึงอยู่
4. แล้วบรรดาคนที่สั่นสะท้านไปด้วยพระวจนะของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกการทิปเป็นเชลยนั้น ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตะลึงอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องสักการบูชาตอนเย็น
5. ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลูกขี้นจากการถ่อมตัว มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าจีกขาดและข้าพเจ้าก็คุกเข่าลงและชูมือขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
6. และข้าพเจ้าทูลว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะอยาวยาเยินที่จะเงยหน้าหารพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์ และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
7. ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ และพระความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งบรรดา kaztriyyah ของข้าพระองค์ และบรรดาบุหริทของข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดา kaztriyyah แห่งแผ่นดินเหล่านั้น ให้แก่ดาว แก่การเป็นเชลย แก่การปล้น และแก่การขายหน้าอย่างที่สุด อย่างทุกวันนี้
8. แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงสำแดงพระกรุณา พอพระทัยชั่วครู่หนึ่งสั้นๆ และได้ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยืนมั่นในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์ จะได้ทรงให้ตาของข้าพระองค์ทั้งหลายแจ่มชัด และทรงประสาทความพื้นคืนมาเล็กน้อยจากการเป็นทาสของข้าพระองค์ทั้งหลาย
9. เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตร kaztriyyah ทั้งหลายแห่งเบอร์เชีย ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการพื้นฟูขึ้น เพื่อจะด้วยพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้ เพื่อจะซ้อมแซมสิ่งที่ปรักหักพังในพระนิเวศ เพื่อจะประทานกำแพงแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยุคชาลีม
10. และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ข้าพระองค์จะถูลอะไรอกี เพาะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ลงทะเบียนบัญญัติของพระองค์

11. ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยืดเป็นกรรมสิทธิ์นั้น เป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโถโครกของชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยการกระทำอันนำสอดสะเอียนของเข้า ซึ่งเต็มไปหมดด้วยปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้น ด้วยความมลทินของเข้าทั้งหลาย
12. เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่ามอบพวงบุตรสาวของเจ้าแก่พวงบุตรชายของเข้า หรืออย่ารับพวงบุตรสาวของเข้าให้พวงบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเข้าทั้งหลายเป็นนิตย์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีๆแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์’
13. และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโถะเพรากการชั่วร้ายของข้าพระองค์ และเพรากการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโถะข้าพระองค์ เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ และทรงประทานการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้
14. สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฟืนพระบัญญัติของพระองค์อีก และเข้าเกี่ยวดองด้วยการแต่งงานกับชนชาติทั้งหลายที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ พระองค์จะไม่ทรงกริ่วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์คลายข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีครรอดได้เลยหรือ
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม เพระข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูເถิ ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของข้าพระองค์อยู่ เพราะไม่มีสักคนเดียวที่จะยืนต่อพระพักตร์พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้

1. ขณะที่ເອສຣາອົບື່ງສູນແລະທໍາການສາຮາພວ່ອງໃຫ້ທີ່ຕ້ວລັງຕ່ອ້ນ້າພຣະນິເວສຂອງພຣະເຈົ້າ ມີຊຸມນຸ່ມນຸ່ມຫຼູ່ໄຫຼູ່ໂຕມາກທັງໝົດແລະເດືອກຈາກອີສຣາເອລປະຊຸມຕ່ອ້ນ້າທ່ານ ເພຣະປະຊາຊານໄດ້ຮ່ວງໃຫ້ຍ່າງຂຶ້ນ
2. ແລະເຫັນຍໍາທີ່ບຸຕະຫຍາຍເຢື່ອເລ ດນເຄລາມກ່າວແກ່ເອສຣາວ່າ ພວກເຮົາທັງໝາຍໄດ້ລະເມີດຕ່ອພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາເສີຍແລ້ວແລ້ວໄດ້ແຕ່ງງານກັບຫຼູ່ຕ່າງໆຈາກນູ່ທັງໝາຍຂອງແຜ່ນດີນນີ້ ແຕ່ຄື່ນຈະມີເຮືອງຍ່າງນີ້ ກີ່ຍັງມີຄວາມຫວັງໃນອີສຣາເລອຍ
3. ເພຣະຈະນັ້ນບັດນີ້ ໃຫ້ເຮົາຮ່ວມທຳພັນຮັບສັງຍາກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທີ່ຈະທຶນກວຽກແລະລູກເຫັນເຖິງເກີດມາຈາກເຂາທັງໝາຍເສີຍທັງສິ້ນ ຕາມຄຳປົກກາຂອງເຈົ້ານາຍຂອງໜ້າພເຈົ້າ ແລະຂອງບຣດາຜູ້ທີ່ສັ່ນສະຫັ້ນດ້ວຍພຣະບັນຍຸງຝົດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງໝາຍ ແລະຂອ້າໃກ່ຮ່ວມທຳມາພຣະບັນຍຸງຝົດເຄີດ
4. ຈົນລູກຂຶ້ນເຄີດ ເພຣະເປັນໜ້າທີ່ຂອງທ່ານ ແລະເຮົາທັງໝາຍຈະສັບສັນທ່ານ ຂອງຈະເຂັ້ມແຂງແລະຮ່ວມທຳເສີຍເຄີດ
5. ແລ້ວເອສຣາໄດ້ລູກຂຶ້ນໃຫ້ບຣດາປຸໂໂຮທິດໄຫຼູ່ແລະເລື່ອແລະອີສຣາເອລທັງປວງກະທຳສັຕິປົງຄູ່ງວ່າ ເຂົ້າຈະຮ່ວມທຳມາທີ່ໄດ້ພຸດແລ້ວ ເຂົ້າທັງໝາຍຈຶ່ງກະທຳສັຕິປົງຄູ່ງວ່າ
6. ແລ້ວເອສຣາກີ່ຄອຍໄປຈາກຕ່ອ້ນ້າພຣະນິເວສຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຂອງໂຍຫານນຸ່ມຫຍາຍເອີ້ຍ້າໜີນ ເມື່ອມາຖື່ງທີ່ນີ້ ແລ້ວກີ່ໄມ້ຮັບປະທານຂົນປັງຫຼືອື່ນນໍ້າ ເພຣະທ່ານໂຄກເຕົ້າດ້ວຍເຮືອງກະລະເມີດຂອງພວກທີ່ຖຸກກວາດໄປເປັນເໜລຍນັ້ນ
7. ແລະເຂົ້າກະທຳກວາດປ່ວງວ່າທີ່ຍຸດທັງໝົດແລະເຍຸ້ງຫາເລີ່ມ ແກ່ລູກຫລານທັງສິ້ນຂອງພວກທີ່ຖຸກກວາດໄປເປັນເໜລຍວ່າ ໄທ້ມາຊຸມນຸ່ມກັນທີ່ເຍຸ້ງຫາເລີ່ມ
8. ແລະຄໍາຜູ້ໄດ້ໄມ້ມາກວາຍໃນສາມວັນ ຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ແລະພວກຜູ້ໄຫຼູ່ທັງໝາຍ ຈະຕ້ອງຮັບທັງພົມບັດຂອງເຂົ້າເສີຍທັງສິ້ນ ແລະຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຂາດຈາກຊຸມນຸ່ມນຸ່ມຂອງພວກທີ່ຖຸກກວາດໄປເປັນເໜລຍ
9. ແລະຫຍາທັງປວງຂອງຍຸດທັງໝົດແລະບ່ານຍາມີນໄດ້ຊຸມນຸ່ມກັນທີ່ເຍຸ້ງຫາເລີ່ມກວາຍໃນສາມວັນ ໃນເດືອນທີ່ເກົ້າ ຄວາມສົບຂອງເດືອນນັ້ນ ແລະປະຊາຊານທັງປວງນັ້ນຍຸ້ດທີ່ຄົນ້າໜ້າພຣະນິເວສຂອງພຣະເຈົ້າ ຕົວສັ່ນສະຫັ້ນດ້ວຍເຮືອງນີ້ ແລະດ້ວຍເຮືອງຝາກທີ່ກົດແລ້ວ
10. ແລະເອສຣາປຸໂໂຮທິດໄດ້ລູກຂຶ້ນພຸດກັບເຂົ້າທັງໝາຍວ່າ ທ່ານທັງໝາຍໄດ້ລະເມີດແລ້ວໄດ້ແຕ່ງງານກັບຫຼູ່ຕ່າງໆຈຶ່ງໄດ້ທົກທີ່ກວົງກະທຳ
11. ເຫດຜົນນັ້ນບັດນີ້ ຈະສາຮາພຕ່ອພຣະເຢໂສວາທີ່ພຣະເຈົ້າແທ່ງບຣພນຸ່ມຫຼູ່ຂອງທ່ານ ແລະຮ່ວມທຳມານໍ້າພຣະທັງໝາຍຂອງພຣອງຄົ້ນ ຈົນແຍກຕົວທ່ານອອກເສີຍຈາກນູ່ທັງໝາຍແກ່ແຜ່ນດີນແລະຈາກກວຽກຕ່າງໆ
12. ແລ້ວຊຸມນຸ່ມນຸ່ມທັງສິ້ນໄດ້ຕອບດ້ວຍເສີຍອັນດັງວ່າ ເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຮົາຕ້ອງກະທຳມາທີ່ທ່ານພຸດແລ້ວ
13. ແຕ່ມີປະຊາຊານນັ້ນແລະເປັນເວລາທີ່ຝາກທີ່ກົດແລ້ວ ເຮົາຕ້ອງກະທຳມາທີ່ທ່ານພຸດແລ້ວ
14. ຂອ້າໃຈ້າໜ້າທີ່ຂອງເຮົາກະທຳກວາດແທນຊຸມນຸ່ມນຸ່ມທັງສິ້ນ ແລະໃຫ້ບຣດາຄົນໃໝ່ເນື້ອງຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ຮັບກວຽກຕ່າງໆມາ ຕາມເວລາກໍາທັນ ພ້ອມກັບພວກຜູ້ໄຫຼູ່ແລະຜູ້ວິນິຈິນຍັງຂອງທຸກເມື່ອງຈົນກວ່າພຣະປິໂຮອັນແຮງກໍາລັງຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ທີ່ທຽບມີໃນເຮືອງນີ້ທັນເໜີໄປຈາກເຮົາທັງໝາຍ

15. โภนาธานบุตรชายอาสาเขล และยาไซอาห์บุตรชายทิกวาร์ เท่านั้นที่คัดค้านเรื่องนี้ และเมชูลามกับชัยเบรีย คนเลวีสนับสนุนเขาทั้งสอง
16. แล้วลูกหลานของพวงที่ถูกการดูเป็นเชลยก็ได้กระทำตาม เอสราปูโรหิต และประมุขของบรรพบุรุษบางคน ตามเรื่องบรรพบุรุษของเข้า แต่ละคนที่ร่วบซื้อไว้ได้ถูกเลือก ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเขานั่งประชุมกันพิจารณาเรื่องนี้
17. พอดีวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เขาก็จะเรื่องที่ชายทั้งปวงได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ
18. ลูกหลานของปูโรหิตผู้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จากคนเยชูอาบุตรชายโยชาดักและพื่น้องของท่านมี มาอาเสอาห์ เอลีเยเซอร์ ยารีบและเกดาลิยาห์
19. เขาทั้งหลายปฏิญาณตนว่าเขาจะทิ้งภรรยาของเขามาเสีย และพระเขามีความผิด เขายังถวายแกะผู้ตัวหนึ่งจากผู้งดงามแกะเป็นเครื่องบูชา เพราะเหตุการละเมิดของเขามา
20. จากคนอิมเมอร์ มี ฐานานีและศบากิติยาห์
21. จากคนยาเริม มี มาอาเสอาห์ เอลียาห์ เชไมอาห์ เยชีออล และอุสซียาห์
22. จากคนปชาเออร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสอาห์ อิชมาออล เนชันออล โยชาบาด และเอลASAห์
23. จากพวงคนเลวี มี โยชาบาด ชิเมอี เคล้ายาห์ (คือเคลลิทา) เปราวิยาห์ ยูดาห์และเอลีเยเซอร์
24. จากพวงนักร้อง มี เอลียาชีบ จากคนฝ่ายตะวันตก มี ชัลลูם เทเลม และอุรี
25. และจากพวงอิสร้าออล คือจากคนปาร็อช มี รามียาห์ อิสซียาห์ มัลคิยาห์ มิยาミニ เอเลอาชาห์ มัลคิยาห์ และเบในยาห์
26. จากคนเอلام คือ มัทธานิยาห์ เศคาเรียห์ เยชีออล อับดี เยรีโมห์ เอลียาห์
27. จากคนศัทฐ มี เอลีโอนัย เอลียาชีบ มัทธานิยาห์ เยรีโมห์ ศabaด และอาชีชา
28. จากคนเบบัย มี เยโซนานัน หานันยาห์ ศับบัย อัทลัย
29. จากคนบานี มี เมชูลาม มัลลูค อาดาวยาห์ ยาชูบ เชอัล และเยรีโมห์
30. จากคนป้าห์โมอับ มี อัดนา เคลาล เปไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานิยาห์ เปชาออล บินนุย และมนัสเสห์
31. จากคนยาเริม มี เอลีเยเซอร์ อิสซีอาห์ มัลคิยาห์ เชไมอาห์ ชิเมโอน
32. เบนยาミニ มัลลูค เชมาเรียห์
33. จากคนยาชูม มี มัทธานัย มัทธตตาห์ ศabaด เอลีเฟเลห์ เยเรมัย มันสเสห์และชิเมอี
34. จากคนบานี มี มาดาดัย อัมราม อุออล
35. เปไนยาห์ เปดัยยาห์ เชลลูห์
36. วนิยาห์ เมเรโมห์ เอลียาชีบ
37. มัทธานิยาห์ มัทธานัย ยาอาสุ
38. บานี บินนุย ชิเมอี
39. เชเลมิยาห์ นาธัน อาดาวยาห์

40. มัคนาเดบี้ย ชาชัย ชาร์ย
41. อาษาเรล เชโลเมียห์ เชมาริยาห์
42. ชัลลูม อามาริยาห์ และโยเซฟ
43. จาคนเนโน่ มี เยอีเอล มัททีธิยาห์ ศាបາດ เชบินา ยาดดัย โยเอล และเบนี่ไนยาห์
44. บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ บาง คนมีบุตรเกิดจากภรรยาเหล่านั้นด้วย

នេអេមីយ់

1. ถ้อยคำของเนหะมีร์ บุตรชายหาดลิยาห์ ต่อมานี้เดือนคิสลิว ในปีที่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสานปราสาท
2. นานนี้พื่นองของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากญาติกับชายบังคน ข้าพเจ้าได้ได้ตามถึงพากยิวที่หนีได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพากที่ถูกการดูไบเป็นเชลย และตามเรื่องเกี่ยวกับเยรูชาเล็ม
3. เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า ผู้ที่เหลือจากพากที่ถูกการดูไบเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมนฑล มีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูชาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย
4. อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวาร์คเรื่อยมา
5. ข้าพเจ้าทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวาร์ค พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและดำรงความเมตตา กับบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์
6. ขอพระองค์ทรงเจียพระกรรณสดับ และขอทรงลีมพระเนตรของพระองค์ดูอยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกล่าวและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สารภาพนาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำการป่าต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรื่องบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว
7. ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมิได้รักษาพระบัญญัติ กฎาณ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์
8. ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวจนะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการล้มเหลว และรักษาบัญญัติของเราระและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพากเจ้าจะจัดกระจายไปอยู่ใต้พื้นที่ไกลที่สุด เราจะรับรวมเจ้ามาหากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นำของเรารำงอยู่ที่นั่น'
10. เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงໄกไว้ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์
11. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณตั้งพระทัยสดับฟังคำอธิฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้บรรณาจะบำเพ็ญพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเริญชื่นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เข้าได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนี้ ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถวายเสวยของกษัตริย์

บทที่ 2

1. และอยู่มาในเดือนนิisan ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์าราเซอร์ชีส เมื่อน้ำอุ่นจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าก็หอบน้ำอุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้ามิได้โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระองค์
2. ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ทำไม่สีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก
3. ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิตย์เกิด ใจน้ำหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมืองเมืองสถานที่ผังคงบรมบูรุษของข้าพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประดุจเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย
4. แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เจ้าโปรดนาจะขออะไร ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฝ่าสวนรค
5. และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า ถ้าเป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังบูชาท์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่ผังคงบรมบูรุษของข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่
6. และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชนีประทับข้างพระองค์) ว่า เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา จึงเป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ
7. และข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า ถ้าเป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสารให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเข้าจะได้อุณาคตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงบูชาท์
8. และพระราชสารถึงอาสาฟเจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเข้าจะได้ให้มีแก่ข้าพระองค์ เพื่อทำความสะอาดประราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพระองค์จะได้เข้าอาศัย กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า
9. แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลมาไปกับข้าพเจ้าด้วย
10. แต่เมื่อสันนลาลัทธาโกรนาอิม และโภบีอ่าห์คนอัมโมนข้าราชการได้ยินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาย่างยิ่งที่มีคนมาหาความสุขให้คนอิสราเอล
11. ข้าพเจ้าจึงมายังเยรูชาเล็มและพกอยู่ที่นั่นสามวัน
12. แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบังคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้าดูใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อยาซชาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตว์อื่นกับข้าพเจ้านอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าซื้ออยู่
13. ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูชาเล็มที่พัง และประดุจเมืองที่ถูกไฟทำลาย
14. แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่ออย่างประตูน้ำพุ ถึงสะหลว แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าซื้ออยู่ผ่านไปได้
15. แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม
16. ส่วนพวกรเจ้าหน้าที่ก็ไม่ทราบว่าข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้บอกพวกริว บรรดาบุหริท พวกรุนแรง พวกรเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการงาน

17. แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาว่าทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูชาเลิมสลักหักพังลง และไฟไหม้ประคุเมืองเสียนนั้น มาเติต ให้เราร้างกำแพงเยรูชาเลิมขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก
18. แล้วข้าพเจ้าบอกเขาว่าถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระวจนะซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขาว่าทั้งหลายพูดว่า ให้เราลูกขี้นสร้างเติด เขาก็ปลงใจลงมือทำการตื่นนั้น
19. แต่เมื่อสันบาลลัทคนโไฮโรนาอิม และโทบีอาร์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกเซมชาวอา拉เบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเย้ายแย่และดูถูกเรา พูดว่า เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี่ เจ้ากำลังกบฏต่อ กษัตริย์หรือ
20. แล้วข้าพเจ้าตอบเขาว่าทั้งหลายว่า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลูกขี้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่รัลึกในเยรูชาเลิม

บทที่ 3

1. แล้วเอลี่ยาชีบมหาปูโรหิตได้ลูกขี้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปูโรหิต และเข้าทั้งหลายได้สร้างประดุจแกะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบ้านประดุจ เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอค้อยเมอาห์ใกล้ไปจนถึงหอค้อย้านนเอง
2. และถัดท่านไป คนชาวเยริโคก็ได้สร้าง และถัดเข้าไป ศักเกอร์บุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง
3. และลูกหลานของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประดุจปลา เขาได้วางวงกบและได้ตั้งบ้านประดุจ ติดลูกสลักและดาลประดุจ
4. ถัดเข้าไปเมรโนมบุตรชายอุรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอีกโขสได้ซ้อมแซม และถัดเข้าไปเมธุลามบุตรชายเบเรคียาย ผู้เป็นบุตรชายเมเชซาเบลได้ซ้อมแซม และถัดเข้าไปชาโดกบุตรชายบารานาได้ซ้อมแซม
5. และถัดเข้าไปชาวเทโโคอาได้ซ้อมแซม แต่พวากุนนางของเข้าไม่ยอมเอกสารมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเข้าทั้งหลาย
6. และเยโอยาดาบุตรชายปาเสอาห์ และเมธุลามบุตรชายเบโซ่ได้อาห์ได้ซ้อมแซมประดุจเก่า เขาวางวงกบและตั้งบ้านประดุจ ติดลูกสลักและดาลประดุจ
7. และถัดเข้าไป คือ เมลาดิยาห์ชาวกิเบโอน และยาโคนชาวเมโรโนท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ้อมแซมชึ้งอยู่ได้ปักครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้
8. ถัดเข้าไปคือ อุสซีเยลบุตรชายหารายายารายาห์ช่างทองได้ซ้อมแซม ถัดเข้าไปคือหานยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่างน้ำหมอนคนหนึ่งได้ซ้อมแซม เขานุรณะเยรูชาเล็มใกล้ไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง
9. ถัดเข้าไป คือเรไฟยาห์บุตรชายເສອງ ผู้ปักครองแขวงคริ่งหนึ่งของเยรูชาเล็มได้ซ้อมแซม
10. ถัดเข้าไปคือ เยดายาห์บุตรชายหารุมฟ์ได้ซ้อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเข้า และถัดเข้าไปคือ อัทธิชบุตรชายชาชันยาห์ได้ซ้อมแซม
11. มัลคิยาห์บุตรชายยาเริม และหัสซูบบุตรชายปาหัทโมอับได้ซ้อมแซมอิกส่วนหนึ่ง และหอค้อยเตาอบ
12. ถัดเข้าไปคือ ชัลลุםบุตรชายอัลโลเหช ผู้ปักครองแขวงคริ่งหนึ่งของเยรูชาเล็มได้ซ้อมแซม ทั้งตัวเข้าและบุตรสาวของเข้า
13. ญาณและชาวเมืองศาโนอาห์ได้ซ้อมแซมประดุจหุบเข้า เขารับประดุจขึ้นใหม่และตั้งบ้านประดุจ ติดลูกสลักและดาลประดุจ และซ้อมแซมกำแพงระยะพันศอกใกล้ไปจนถึงประดุจกองขยะ เขารับประดุจและตั้งบ้านประดุจ ติดลูกสลักและดาลประดุจ
14. มัลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้ปักครองส่วนหนึ่งของแขวงเบนฮัคเดเรม ได้ซ้อมประดุจกองขยะ เขารับประดุจและตั้งบ้านประดุจ ติดลูกสลักและดาลประดุจ ท่านได้สร้างกำแพงสระซิโลอาห์ทรงไปทางราชอุทยานใกล้ไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด
15. ชัลลุםบุตรชายคลโยเซห์ ผู้ปักครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้ซ้อมแซมประดุจน้ำพุ ได้สร้างประดุจ สร้างมุงและตั้งบ้านประดุจ ติดลูกสลักและดาลประดุจ ท่านได้สร้างกำแพงสระซิโลอาห์ทรงไปทางราชอุทยานใกล้ไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนกรดาวิด
16. ถัดเข้าไปเนหะเมียบุตรชายอัสนูก ผู้ปักครองแขวงเบนซูร์คิริ่งหนึ่งได้ซ้อมแซม ไปจนถึงที่ตั้งข้ามกับอุโมงค์ผังศพของดาวิด ถึงสระชุดและถึงโรงแทกลั่วทหาร

17. ถัดเข้าไปคนเลวได้ซ้อมแซม คือ เรื่องบุตรชายบานี ถัดเข้าไปคือ สาชาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอีลาร์คริ่งหนึ่ง ได้ซ้อมแซมส่วนของเขา
18. ถัดเข้าไปพี่น้องของเขาได้ซ้อมแซมคือ บพวัญบุตรชายเน่าดัด ผู้ปกครองแขวงเคอีลาร์คริ่งหนึ่ง
19. ถัดเข้าไปคือ เอเชอร์บุตรชายเยชูอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ได้ซ้อมแซมอิกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางซึ้นไปยัง คลังอาภารตงที่มุ่งหักของกำแพง
20. ถัดเข้าไปคือ บารุคบุตรชายศับบัย ได้ซ้อมแซมอย่างร้อนใจอิกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ มุ่งหักของกำแพงจนถึงประตู เรือนของเอลียาชีบมหาปูโรหิต
21. ถัดเข้าไปคือ เมเรโมทบุตรชายอุรีอาร์ ผู้เป็นบุตรชายอัคโขส ได้ซ้อมแซมอิกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาชีบถึงปลายเรือนของเอลียาชีบ
22. ถัดเข้าไปคือ บรรดาปูโรหิตชาวที่ร้ายได้ซ้อมแซม
23. ถัดเข้าไปคือ บนยาミニและหัสซูบ ได้ซ้อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเข้าทั้งหลาย ถัดเข้าไปคือ อาชาริยาห์บุตรชายมาอาเสออาห์ ผู้เป็นบุตรชายアナนิยาห์ได้ซ้อมแซมข้างเรือนของเข้าเอง
24. ถัดเข้าไปคือ บันนุยบุตรชายยานาดัต ได้ซ้อมแซมอิกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาชาริยาห์ถึงมุ่งหักของกำแพง คือ ถึงมุ่งเลี้ยว
25. ปลาลูบุตรชายอุซัย ได้ซ้อมแซมที่ตรงข้ามกับมุ่งหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลังบนที่ลาน ทหารรักษาระองค์ ถัดเข้าไปคือ เปดายาห์บุตรชายปาโรชา
26. และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล ได้ซ้อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่ หอคอยยื่นออกไป
27. ถัดเข้าไปชาวเกโโคอา ได้ซ้อมแซมอิกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล
28. บรรดาปูโรหิตได้ซ้อมแซมเหนือประตูม้าขึ้นไป ต่างก็ซ้อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน
29. ถัดเข้าไป ชาโడกบุตรชายอิมเมอร์ ได้ซ้อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเข้า ถัดเข้าไป เชไมอาห์บุตรชายเซคานิยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออกได้ซ้อมแซม
30. ถัดเข้าไป ษานันยาห์บุตรชายเบเรคิยาห์ และษาณุนบุตรชายคนที่หกของศาลาฟ ได้ซ้อมแซมอิกส่วนหนึ่ง ถัดเข้าไปคือ เมชูลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ได้ซ้อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา
31. ถัดเข้าไป มิลคิยาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่ง ได้ซ้อมแซมใกล้ไปจนถึงเรือนของคนใช้ประจำพระวิหาร และ ของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมิฟคาด จนถึงห้องชั้นบนที่มุ่ง
32. และระหว่างห้องชั้นบนที่มุ่งกับประตูแก่นั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ้อมแซม

1. ต่อมามีอสันน巴拉ลักษณะที่ได้ยินว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขาก็จะเดือดดาลมาก และเขายาวยะเยี้ยวกวิวิว
2. และเขาก็ต่อหน้าพื้นห้องของเขาระบุต่อหน้ากองทัพของสะสมเรียกว่า พวกริวิวที่อ่อนแอก่อนแล่นทำอะไรรักัน เราจะซ้อมกันหรือ เขากำลังทำสัตว์บูชาหรือ เขายาวยาให้เสร็จในวันเดียวหรือ เขายาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้อีกหรือ
3. โภบีอาจารย์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาก็พูดว่า เออ สิงที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น ถ้าสูนขึ้งจากตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเขางามมาก
4. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น ขอทรงหันการเย้ายาของเข้าให้ตกบนศีรษะของเขาง แล้วขอทรงมอบเข้าไว้ให้ถูกปลั๊บนแผ่นดินที่เขาจะไปเป็นเชลยนั้น
5. ขออย่าทรงปกปิดความช้ำช้ำของเข้าไว้ และขออย่าลบล้างบ้าปช่องเข้าทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะเข้าทั้งหลายได้ยั่วย่ำให้ทรงกริวต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง
6. เรายังคงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสิ้นก็ต่อ กันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน
7. แต่ต่อมามีอสันน巴拉ลักษณะที่โภบีอาจารย์ กับชาวอาрабเบี้ย และคนอัมโมน และชาวอัคโอดได้ยินว่า การซ้อมแซมกำแพงเยรูชาเลิมนั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดซ่องโห่ต่างๆ เข้าทั้งหลายก็โกรธมาก
8. และเขาก็ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูชาเลิม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น
9. แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา และวางแผนป้องกันเข้าทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน
10. แต่ยุชาหกกล่าวว่า เรียกว่างของคนที่ขึ้นของก็กำลังทวุ่ดลง และมีสิงลักษณะหักพังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้
11. และศัตกรุของเรากล่าวว่า เขากำลังไม่รู้ไม่เห็นจนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเข้าและฆ่าเข้า กับยับยั้งงานของเข้า
12. ต่อมามีพวกริวิวที่อยู่ใกล้เข้าทั้งหลายมากก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่า เขายาหินมาต่อสู้มาจากที่อยู่ของเขากลุ่มใหญ่
13. ข้าพเจ้าจึงตั้งประชานไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูง ตามครอบครัวของเข้า โดยมีด้าน หอก และคันธนู
14. ข้าพเจ้ามองดู แล้วลูกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่า อย่ากลัวเขายา เจ็บ ใจร้าย ใจร้าย ก็ถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและนำเงินกลัว และต่อสู้เพื่อพื่นดินของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน
15. อุยุมาเมื่อศัตกรุของเรารู้ว่าเราได้ยินว่าเราได้ยินเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเข้า เราต่างก็กลับมายังกำแพงที่งานของตนทุกคน
16. ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครึ่งหนึ่งทำการก่อสร้าง อิกครึ่งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายหนุนหลังบรรดาทางศูนย์ขาด
17. ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ขึ้นของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมีอหนีทำงาน อิกมือหนีถืออาวุธไว้
18. ผู้ก่อสร้างทุกคนมีด้าบคาดอยู่ที่สีข้างขณะที่เข้าสร้าง ชายที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า

19. ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งปวงกับคนนอกนั้นว่า การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บูนกำแพงห่างจากกัน
20. เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแต่รออยู่ตรงไหน จงวิงกรูกันไปที่พวกรา พระเจ้าของเรายังหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกรา
21. เราจึงทำงานกัน พวกราครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้ามืดจนดาวขึ้น
22. ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาร่วมค้างคืนเสียภายในเยรูซาเล็ม เพื่อเขากำเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน
23. ข้าพเจ้า พ่นองของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนนำมผู้ติดตามข้าพเจ้าก็ได้ ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อชัก

บทที่ 5

1. มีเสียงร้องของประชาชนและขอรับการยกเว้นภาษีอากรจากล่าโทษพื้นบ้านกว่า
2. เพราะมีคนที่กล่าวว่า เราหากคนด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ข้าว เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้
3. และมีคนกล่าวว่า เราต้องจำนำไว้ในบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการกันดารอาหาร
4. และคนอื่นๆ ก็กล่าวว่า เราได้ขอรับเงินมาเป็นค่าภาษีภัยตราช์โดยจำนำและสวนอุ่นของเรา
5. เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพื้นบ้านของเรา ลูกของเราก็เหมือนลูกของเข้า แต่ถูกเติบ เราก็ยังให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นท้าส บุตรสาวของเราบางคนเป็นท้าสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไปเขาเลย เพราะคนอื่นยึดนาและสวนอุ่นของเรา
6. เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเข้า และถ้อยคำของเข้า ข้าพเจ้าก็โกรธมาก
7. ข้าพเจ้าตระหนักถึงความนี้ไปกล่าวหาพวกรุนแรงและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยึดเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพื้นบ้าน แล้วข้าพเจ้าก็เรียกชุมชนให้มาสู้กับเข้า
8. และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า เราได้เลี้ยงพวกริยาพื้นบ้านของเราผู้สูงอายุไปยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพื้นบ้านของท่าน เพื่อเขาก็จะได้ถูกขายให้แก่พวกรา คนทั้งหลายก็คงอยู่ พูดไม่ออก
9. ข้าพเจ้าจึงว่า สิ่งที่ท่านทั้งหลายทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกันการเย้ายวนของประชาชนติดเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรุของเราราดอกหรือ
10. ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพื้นบ้านของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขายึดเงินและยึดข้าว ให้เราเลิกการให้ยึดโดยคิดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด
11. ในวันนี้ ของคืนมา ไร์นา สวนอุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเข้า และส่วนร้อยของเงิน ข้าว น้ำอุ่น และน้ำมัน ซึ่งท่านได้รีดเอาจากเขานั้นเสีย
12. แล้วเข้าทั้งหลายพูดว่า เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดๆ จากเข้าทั้งหลาย เราจะกระทำการที่ท่านพูดและข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาบุหรี่ตมา และให้บุหรี่ตเอากำปฏิญาณจากเข้าทั้งหลายว่า เข้าจะกระทำการที่เข้าสัญญาแล้วนั้น
13. ข้าพเจ้าก็แสดงตัวของข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า ดังนั้นแหล่ถ้าคนได้มีได้กระทำการที่เข้าได้สัญญานี้ ขอพระเจ้าทรงแสดงเข้าเสียจากเรือนของเข้า และจากการงานของเข้า ให้เขากลับสัตต์ดอกรแล้วไปตัวเปล่า และชุมชนทั้งปวงกล่าวว่า เอเมน และได้สรรเสริญพระเยื้อวาร์ แล้วประชาชนก็ได้กระทำการที่เข้าได้สัญญาว่า
14. ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยุคเดียว ตั้งแต่ปีที่สิบจนปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลภษัตริย์อารชาเซอร์ชีส สิบสองปีด้วยกัน ข้าพเจ้าหรือพื้นบ้านของข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ
15. ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เบียดเบี้ยนประชาชน ได้เอาเงินเป็นค่าอาหารและน้ำอุ่นไปจากเข้า นอกจาก

เงินวันละสี่สิบเซเบล แม้ข้าราชการของท่านก็ได้ใช้ยำนาจเห็นอประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า

16. ข้าพเจ้ายังยึดงานสร้างกำแพงนือญ และมิได้ซื้อที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิ้นก็ได้ชุมนุมกันทำงานกันที่นั่น

17. ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสำรับกับข้าพเจ้า คือพวกริวและเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา

18. สิ่งที่เตรียมไว้ในวันหนึ่งๆ มีวัตถุหนึ่ง และแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เปิดໄก่เขาก็จัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุกๆ สิบวันน้ำอุ่นมากมายหลายถุงหนัง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะว่าการปrynibต้นหนักหนาชนชาตินี้อยู่แล้ว

19. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเดิม

บทที่ 6

1. ออยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบalaลัท โอบีอาห์และเกเชมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง)
2. สันบalaลัทกับเกเชมใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า ขอเชิญมาพบกันในชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโอลิโน แต่เขาก็ทั้งหลายเจตนาจะทำอันตรายข้าพเจ้า
3. ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำไมจะให้งานหยุดเสียในขณะที่ ข้าพเจ้าทิ้งงานลงมาหาท่าน
4. แล้วเข้าใช้ให้มาหาข้าพเจ้าย่างนี้สีครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำงานของเราเดียวกัน
5. สันบalaลัทได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในท่านองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถือจดหมายเปิดมา
6. ในนั้นมีเขียนไว้ว่า เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกเชมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุนั้นแหล่ห่านจึงสร้างกำแพง และท่านประรานาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเข้า ตามถ้อยคำนี้
7. และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ปาร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูชาเล็มว่า 'มีกษัตริย์ในยุคห้า' บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นขอเชิญท่านมาหารือด้วยกัน
8. แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านแสดงสรุปตามใจของท่านเอง
9. เพราะเขาก็ทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกลใจคิดว่า มือของเขาก็จะผลจากงานไปเสีย และงานจะได้ไม่สำเร็จ แต่ข้า แต่พระเจ้า บัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์
10. และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเช่ไมอาห์ บุตรชายเดไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมษาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขายุดว่า ให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาก็ทั้งหลายจะมาฆ่าท่าน เวลากลางคืนเขาก็จะมาฆ่าท่านเสีย
11. แต่ข้าพเจ้าว่า คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้ หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป
12. และคุณก็ได้ ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้ามีได้ทรงใช้เข้า แต่เข้าได้พยากรณ์ไส้ร้ายข้าพเจ้า เพราะโอบีอาห์และ สันบalaลัทได้จ้างเขา
13. เขาก็สองได้จ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเข่นนั้น จะได้บานและเขาก็จะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยาะเยี้ยข้าพเจ้า
14. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโอบีอาห์และสันบalaลัทตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาก็ได้กระทำ ทั้ง โนอัดยาห์ที่ภูมิผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว
15. กำแพงจึงสำเร็จในวันที่ยี่สิบห้าเดือนเอกสาร ในห้าสิบสองวัน
16. และอยู่มาเมื่อศัตรุทั้งสิบของเราทั้งหลายได้ยิน และเมื่อประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็เห็นแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาก็ทั้งหลายหยังรู้ว่างานนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ

17. ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นชุนนางทั้งหลายของญุด้าห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโภบีอาร์ และจดหมายของโภบีอาร์ก็มาถึงเขา
18. เพราะมีหลายคนในญุด้าห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรชายของเชคานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮานันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมธุลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคิยาห์เป็นภราษฎรของตน
19. เขาทั้งหลายพูดถึงความดีของโภบีอาร์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโภบีอาร์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กลัว

บทที่ 7

1. ต่อมามีการสร้างทำเพงเสริจ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประดุ และผู้ฝ่าประดุ นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเลวไว้
2. ข้าพเจ้ามอบให้ชานานีพื่นองของข้าพเจ้า และชานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูชาเลึม เพราะเขาเป็นคนสัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ
3. ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า อย่าให้ประดุเมืองเยรูชาเลึมเปิดจนกว่าแಡดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาตาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูชาเลึม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็อยู่ยามตรงข้ามเรือนของเขา
4. เมืองนั้นกว้างและใหญ่ แต่คุณงามในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง
5. แล้วพระเจ้าทรงดูใจข้าพเจ้าให้เรียกชุมชนพากวนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชนเพื่อจะขึ้นทะเบียน สำมะโนครัวเชือสาย ข้าพเจ้าพบหนังสือสำมะโนครัวเชือสายของคนที่ขึ้นมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า
6. ต่อไปนี้ เป็นประชาชนแห่งเมืองที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพากที่ถูกกดดัน ซึ่งเนบุคัดเนสชาาร์กษัตรีแห่งนาบีโโลนได้กดดันไป เขาทั้งหลายกลับมายังเยรูชาเลึมและยูดาห์ ต่างกลับยังทัวเมืองของตน
7. เขาทั้งหลายที่กลับมากับเศรษฐบabe ยะชูอา เนหะมีย์ อชาาริยาห์ รามามีย์ นาหะมานี โมรเดคัย บิลชาาน มิสเปเรท บิกวัย เนฐุ์ นาอานาห์ จำวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ
8. คนปาโรช ส่องพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
9. คนเชฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน
10. คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน
11. คนปาหัทโมอับ คือลูกหลานของยะชูอาและโยอาบ ส่องพันแปดร้อยสิบแปดคน
12. คนเอلام หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
13. คนศักดิ์ แปดร้อยสี่สิบห้าคน
14. คนศักดิ์ เจ็ดร้อยหกสิบคน
15. คนบินนุย หกร้อยสี่สิบแปดคน
16. คนบาบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน
17. คนอัสกาด ส่องพันสามร้อยยี่สิบสองคน
18. คนอาโอดนีคัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน
19. คนบิกวัย ส่องพันหกสิบเจ็ดคน
20. คนอาดีน หกร้อยห้าสิบห้าคน
21. คนอาเทอร์ของເเซเชคីยาห์ เก้าสิบแปดคน
22. คนชาชุม สามร้อยยี่สิบแปดคน
23. คนเบไช สามร้อยยี่สิบสี่คน
24. คนชาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน
25. คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน

26. คนชาวเบนเลเมและเนโทฟาร์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน
27. คนชาวอาณาโจท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
28. คนชาวเบนอัสมาวาท สี่สิบสองคน
29. คนชาววีรยาทเยาวาริม เดพีราร์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
30. คนชาวรามาท แลกเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
31. คนชาวมิกมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
32. คนชาวเบนอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
33. คนชาวโนบอีกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน
34. คนเอกสารมือคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
35. คนหาริม สามร้อยยี่สิบคน
36. คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน
37. คนชาวโลด ชาวยาดิด และชาวโวโน เจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน
38. คนชาวเสนาอ่าท สามพันเก้าร้อยสามสิบคน
39. บรรดาปูโรหิต คนเยดายาท คือวงศ์วนของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
40. คนอมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
41. คนป่าเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
42. คนหาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน
43. คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของขัดมีอล และของคนโซเด瓦ท เจ็ดสิบสี่คน
44. บรรดานักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน
45. คนไฟประตุคือ คนชัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักขุม คนอาทิรา คนโซบัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน
46. คนเช้าประจำวิหารคือ คนศีหะ คนยาสุฟा คนทับบาท
47. คนเครอส คนสีอา คนพาโคน
48. คนเลบานา คนฮากาบา คนชัลเมย
49. คนฮานัน คนกิตเดล คนกาญาร์
50. คนเรอยาท คนเรซีน คนเนโคดา
51. คนกัสชา姆 คนอุสชาท คนปาเสออาท
52. คนเบสัย คนเมอุนิม คนเนพิชิสิม
53. คนบักบุด คนยาคุฟা คนยาธูร
54. คนบัลลีท คนเมหิดา คนยาราช
55. คนบารوخส คนสิเสรรา คนเทมาท
56. คนเนซียาท คนยาทิฟা

57. ลูกหลานผู้รับใช้ของชาโอลมอน คนโนสีทัย คนโนสเฟเรท คนเปรีดา

58. คนยาอาลา คนดาร์โคน คนกิดเดล

59. คนเชฟาทิยาห์ คนยัทธิล คนโป๊เครเททแห่งชาบารอม คโนอาโมน

60. คนใช้ประจำวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของชาโอลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน

61. ต่อไปนี้ เป็นบรรดาคนที่ขึ้นมาจากการเมือง เทลเมลาห์ เทลสารชา เดครูบ อัตโคน และอิมเมอร์ แต่เข้าพิสูจน์เรื่อง บรรพบุรุษของเขาวรือเชื้อสายของเขามาได้ ว่าเข้าเป็นคนอิสราเอลหรือไม่

62. คือคนเดลายาห์ คนโถบีอาร์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน

63. จากบรรดาบุปโตรหิตด้วยคือ คนยาบาญาห์ คนยักโขส คนบารซิลลัย ผู้มีภาระคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น

64. คนเหล่านี้ทำการลงทะเบียนของเขานในทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย แต่หากไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งบุปโตรหิต

65. ผู้ว่าราชการเมืองสังฆภิมิให้รับอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีบุปโตรหิตที่จะปรึกษากับอุรีมและทูมมีเมเสียก่อน

66. ชุมชนทั้งหมดด้วยกันมีสิ่งมีน์สองพันสามร้อยหกสิบคน

67. นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเข้า ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคน ทั้งชายและหญิง

68. ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล้อของเขามีสองร้อยสี่สิบห้าตัว

69. อุฐของเขามีสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว

70. ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดาริค ชามห้าสิบลูก เสื้อบุปโตรหิตห้าร้อยสามสิบตัว

71. และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่พระคลังของงาน เป็นทองคำสองหมื่นดาริค เงินสองพันสองร้อยมานา

72. และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดาริค เงินสองพันนาเงิน และเสื้อบุปโตรหิตหกสิบเจ็ดตัว

73. ดังนั้นบรรดาบุปโตรหิต คนแลวี คนเฝ้าประดุ นักร้อง ประชาชนบางคน คนใช้ประจำวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อก็งเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเข้าทั้งหลาย

1. ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และเข้าบอกราชธรรมอาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา
2. เอสราปูโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันเดือนนี้ของเดือนที่เจด
3. และท่านหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ อ่านดังแต่เช้าตรุกจันเที่ยงวัน ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ
4. เอสราธรรมอาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเข้าทำไว้เพื่อการนี้ ข้างๆท่านมีม้าที่ธิยาท์ เชมา アナヤת์ อุริอาห์ มิลคียาห์ และมาอาสาห์ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปดาയาห์ มิชาเอล มัลคียาห์ ยาชูม อัชบัดданาห์ เศคาเรียห์และเมชูลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน
5. และเอสราได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น
6. เอสราสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า เอเมน เอเมน พร้อมกับยกมือขึ้น และเข้าทั้งหลายโน้มตัวลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ชับหน้าลงถึงดิน
7. อนึ่งเยซูอา นาเน่ เชเบรบียาห์ ยาเมิน อักขูบ ชับเบรษัย โอดียาห์ มาอาเสอาท์ เคลิทา อาชาเรียห์ โยซาบاد ยานัน เปเลียห์และพากคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยังอยู่ในที่ของตน
8. และเข้าทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็เปล่งความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น
9. และเนแหมีที่เป็นผู้ว่าราชการ และเอสราปูโรหิตและธรรมอาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชน ทั้งปวงว่า วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์เดียวของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่าครวญหรือร้องไห้ เพราะประชาชนได้ร้องให้เมื่อเข้าได้ยินถ้อยคำของพระราชบัญญัติ
10. และท่านพูดกับเข้าทั้งหลายว่า ไปเกิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์เด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารอย่างโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของตนในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน
11. บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเงียบ กล่าวว่า จนนี่เสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทูกข์โศกเลย
12. และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปริดกันเป็นที่ยิ่ง เพราะเข้าทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เข้าฟังนั้น
13. ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปูโรหิตและคนเลวีมาหาเอสราธรรมอาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ
14. และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพียงระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจด

15. และเข้าครรภ์ประภาคและป่วยร้องไห้เมื่อทั้งปวง และในเยรูชาเล็มว่า จงออกไปที่ภูเขา และนำกิ่งมะกอก เทศ กิ่งไม้สัก กิ่งต้นน้ำมันเชีย ใบอินทนิล และกิ่งไม้ใบดอกอินๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้
16. ประชาชนจึงออกไป เอา กิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้าน ของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประดุญา และในถนนที่ประดุโอฟารอิม
17. และชุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากการเป็นเชลยได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขา มีความเปรียบเทียบกับ เพราะตั้งแต่สมัยของเยซูอาบุตรชายนูนถึงวันนั้นประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำการใด
18. และทุกวันท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่ เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระบอบปฏิบัติ

1. ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ
2. และเชือสายของอิสราเอลได้แยกต้นออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยืนสารภาพปาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา
3. และเขาลูกขึ้นในที่ของเขา และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขารอยู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมงเขาราพและแม้สการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายังหลาย
4. เยซูอา บานี ขัดมีออล เชบานิยาห์ บุนนี เชเรบียาย์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้ยืนขึ้นที่บันได และเข้าได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
5. แล้วคนเลวี เยซูอา ขัดมีออล บานี ยาชับนิยาห์ เชเรบียาย์ ไฮดียาย์ เชบานิยาห์ และเปราหิยาห์ กล่าวว่า จงยืนขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นั้นตรงมาจนนั้นตรงมา สาส្តราราดีพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการโมทนากและการสรรเสริญทั้งปวง
6. พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้มั้สการพระองค์
7. พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำท่านออกมายากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม
8. และพระองค์ทรงเห็นว่านาใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญา กับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคนคاناอัน คนอิสราเอล คนอาโมโนร์ คนเปริสซี คนเยบุส และคนเกอร์กาซีให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำตัวสของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม
9. และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และฟังเสียงร้องทุกข์ของเขายังหลายที่ทะเลแดง
10. และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์สู้ฟาร์ห์และข้าราชการทั้งสิ้น และต่อประชาชนทั้งสิ้น แห่งแผ่นดินของฟาร์ห์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเขายังหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโสต์อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้
11. และพระองค์ได้ทรงแยกทางเลต่อหน้าเขายังหลาย เขางึงเดินไปกลางทะเลเดนดินแห้ง และพระองค์ได้ทรงให้วิ่งผู้ช่วยแหงเขายังหลายลงในที่ลึกอย่างกับทรงให้วิ่งทิ่นลงไปในมหาสมุทร
12. ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเข้าในกลางวันด้วยเสามे�ฆและในกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เข้าควรจะไป
13. พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซึ่นนายและตรัสรักบี้เข้าจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำดัดสินอันชอบ และพระราชนบัญญัติที่แท้ ภูเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา
14. และพระองค์ทรงให้เขาทราบถึงวันสะบัดบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อบังคับ ภูเกณฑ์และพระราชนบัญญัติที่ดีแก่เขา

บัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

15. พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก่ความทิว และทรงนำนำ้ออกมาจากศิลาให้เข้าแก่กระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เข้าเข้าไปยีดแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขานั้น
16. แต่เข้าทั้งหลาย คือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโถ และแข็งคอดของเขามีเสีย มิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์
17. เข้าทั้งหลายปฏิเสธไม่เชื่อฟัง และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เข้าแข็งคอดของเข้า และในการกบฏนั้นได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเข้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มีพระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธช้า และทรงอุดมด้วยความเมตตา และมิได้ทรงละทิ้งเข้าทั้งหลาย
18. เมว่าเข้าทั้งหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า 'นี่คือพระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงนำเข้าขึ้นมาจากอียิปต์' และได้กระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง
19. ด้วยพระกรุณาซับซ้อนของพระองค์ พระองค์ก็มิได้ทรงละทิ้งเข้าในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำเข้าในกลางวัน มิได้พรางจากเข้าไป หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เข้าตามทางซึ่งเข้าควรจะไปก็มิได้ขาดไป
20. พระองค์ประทานพระวิญญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเข้า และมิได้ทรงยับยั้งนานาของพระองค์เสียจากปากของเข้าทั้งหลาย และประทานนำแก่กระหายของเข้า
21. เออ พระองค์ทรงชูเลี้ยงเข้าทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขามิขาดวิน และเท้าของเขามิได้บวม
22. และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่เข้า และทรงปันให้เข้าตามเขตแดนเข้าจึงได้ยีดแผ่นดินแห่งสิโนน และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองเชจู และแผ่นดินของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบานชาน
23. พระองค์ทรงทวีลูกหลานของเขาย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ตรัสสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเข้าให้เข้าไปยีดนั้น
24. ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยีดแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคนคاناอันให้พันหน้าเข้า และทรงมอบเข้าทั้งหลายไว้ในมือของเข้า พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้นตามชอบใจเข้า
25. และเข้าจึงเข้ายีดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดม และถือกรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ขังน้ำซึ่งสักดีไว้ สวนอุ่น สวนมะกอกเทศ และต้นผลไม้มากมาย เข้าจึงได้กินอิ่มจนอ้วน และปีติยินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์
26. ถึงกระนั้นก็ดี เข้าไม่เชื่อฟังและได้กับภูตอพระองค์ เหวี่ยงพระราชนบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้มาผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเข้าเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขาระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง

27. เพาะະฉະนັ້ນພະວອງຄ່ອງທຽມມອບເຂາໄວ້ໃນມືອສັດຖຸອງເຂາ ຜູ້ຕິ່ງກະທຳໃຫ້ເຂາທນທຸກໆແລະໃນເວລາແທ່ງກາຣທນທຸກໆ
ຂອງເຂານັ້ນ ເຂາຮ້ອງທຸລຕ່ອພະວອງຄ່ອງ ແລະພະວອງຄ່ອງທຽມຝັ້ງເຈົກຝັ້ງສົວຮົກຄ່ອງ ພະວອງຄ່ອງໄດ້ປະການບຽດຜູ້ຊ່ວຍແກ່ເຂາ ຜູ້
ໄດ້ຊ່ວຍເຂາໃຫ້ພັນຈາກມືອສັດຖຸອງເຂາຕາມພະກຽດນາຫັນຂັ້ນຂອງພະວອງຄ່ອງ
28. ແຕ່ເມື່ອເຂາພັກສົງບແລ້ວ ເຂາກີ່ກະທຳຄວາມໜ້າຕ່ອພະພັກຕົວພະວອງຄ່ອງອີກ ພະວອງຄ່ອງຈຶ່ງທຽມສະເໜາໄວ້ໃນມືອສັດຖຸອງ
ເຂາ ຕັດຖຸຈຶ່ງໄດ້ປົກຄອງເຂາ ຄື່ງກະນັ້ນເມື່ອເຂາຫັນມາຮ້ອງທຸລຕ່ອພະວອງຄ່ອງ ພະວອງຄ່ອງທຽມຝັ້ງເຈົກຝັ້ງສົວຮົກຄ່ອງ ແລະ
ພະວອງຄ່ອງທຽມໜ້າຍເຂາໃຫ້ພັນຫລາຍຄົ້ງຫລາຍທນ ດາມພະກຽດນາຫັນຂອງພະວອງຄ່ອງ
29. ແລະພະວອງຄ່ອງທຽມຕັກເດືອນເຂາ ເພື່ອວ່າຈະທຽມທັນເຂາໃຫ້ກັບນາສູ່ພະຈາບຸບັນຫຼຸດຂອງພະວອງຄ່ອງ ແຕ່ເຂາກີ່ຍັງປະພັດຕື
ອຍ່າງເຍ່ອຫຍິ່ງວັດດີ ໄມຍອມເຂົ້ອຝັ້ງພະບັນຫຼຸດຂອງພະວອງຄ່ອງ ແຕ່ໄດ້ກະທຳຜິດຕ່ອງຄຳຕັດສິນຂອງພະວອງຄ່ອງ (ອັນເປັນຂໍ້ອ
ປັບປຸດຕື່ມນຸ່ງໝົດຈະດຳຮັງຊື່ພົມໝູ້ໄດ້) ແລະໄດ້ຫັນປ່າດື້ອແລະຄອແຊີງເຂົ້າສູ່ແລະມີໄດ້ເຂົ້ອຝັ້ງ
30. ພະວອງຄ່ອງທຽມອດທනກັບເຂາຍຸ່ຫລາຍປີ ແລະທຽມເດືອນເຂາດ້ວຍພະວິຫຼຸງຫຼາຍຂອງພະວອງຄ່ອງທຽມຜູ້ພົມຍາກຮົງຂອງພະ
ວອງຄ່ອງ ເຂາກີ່ຍັງໄມ່ເຢີຫຼັງພັ້ງ ເພະະະນັ້ນພະວອງຄ່ອງຈຶ່ງທຽມມອບເຂາໄວ້ໃນມືອຂອງໜ້າຕິທັ້ງຫລາຍແທ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນ
31. ຄື່ງກະນັ້ນດ້ວຍພະກຽດນາຫັນຂອງພະວອງຄ່ອງ ພະວອງຄ່ອງມີໄດ້ທຽມກະທຳໃຫ້ເຂາພິນາສຫ້ລະທັ້ງເຂາເສີຍ ເພະ
ພະວອງຄ່ອງທຽມເປັນພະເຈົ້າຜູ້ທຽມພະເມຕຕາແລະພະກຽດນາຫັນ
32. ຂໍ້າແຕ່ພະເຈົ້າຂອງຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ທີ່ເປັນພະເຈົ້າໃຫຍ່ຍິ່ງ ຖຽນຖ້າທີ່ແລະນໍາເກຣງກລ້ວ ຜູ້ທຽມຮັກໝາພັນຮັບຜູ້ຫຼຸດ
ແລະຄວາມເມຕຕາ ຈະນັ້ນບັດນີ້ຂອງພະວອງຄ່ອງຢ່າງທຽມເຫັນວ່າຄວາມທຸກໆຢາກລຳບາກທັ້ງສິນນັ້ນເປັນແຕ່ສິ່ງເລີກນ້ອຍທີ່ບັງເກີດ
ຂຶ້ນກັບຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ກັບບຽດກ່າຍຕົວຍົງຂອງຂໍ້າພະວອງຄ່ອງ ກັບບຽດເຈົ້ານາຍ ບຽດບູ້ໂຮທິດ ບຽດຜູ້ພົມຍາກຮົງ
ບຽດພຸ່ງປຸ່ງ ແລະໜ້າຕິຂອງພະວອງຄ່ອງທັ້ງສິນ ຕັ້ງແຕ່ສົມຍັກ່າຍຕົວຍົງອັສຫຼືເວີຍ ຈະດື່ງວັນນີ້
33. ແຕ່ໃນບຽດສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ພະວອງຄ່ອງຍຸດທິຮຽມ ເພະພະວອງຄ່ອງທຽມປະກອບກິຈອ່າງເຖິງຕຽງ
ແຕ່ຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍປະພັດຕືອຢ່າງໜ້ວ່າຮ້າຍ
34. ບຽດກ່າຍຕົວຍົງ ເຈົ້ານາຍ ບູ້ໂຮທິດ ແລະບຽດພຸ່ງປຸ່ງຂອງຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ມີໄດ້ຮັກໝາພະຈາບຸບັນຫຼຸດຂອງພະວອງຄ່ອງ
ຫຼືເຂົ້ອຝັ້ງພະບັນຫຼຸດຂອງພະວອງຄ່ອງ ແລະພະໂວກຫອງພະວອງຄ່ອງທີ່ພະວອງຄ່ອງທຽມເດືອນເຂາ
35. ເພະເຂາທັ້ງຫລາຍມີໄດ້ປັນນິບັດພະວອງຄ່ອງໃນຈາກວານຈັກກັງຂອງເຂາ ໃນພຽບຄຸນຍິ່ງຂອງພະວອງຄ່ອງທີ່ພະວອງຄ່ອງທຽມ
ປະການແກ່ເຂາ ແລະໃນແຜ່ນດິນທີ່ໃຫຍ່ອຸດມທີ່ພະວອງຄ່ອງທຽມຍົກໃຫ້ແກ່ເຂາ ແລະເຂາມີໄດ້ຫັນກັບຈາກການຊ່ວ້າຮ້າຍຂອງເຂາ
36. ດູເລີດ ວັນນີ້ຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍເປັນທາສໃນແຜ່ນດິນທີ່ພະວອງຄ່ອງປະການແກ່ບຽດພຸ່ງປຸ່ງຂອງຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ເພື່ອ
ໃຫ້ໄດ້ຮັບປະການພື້ນກັບຂອງອັນດີຂອງມັນ ດູເລີດ ຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍເປັນທາສໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ
37. ແລະພລິຕິພລັບອັນໄມາກມາຍຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນກົດແກ່ກ່າຍຕົວຍົງຜູ້ທີ່ພະວອງຄ່ອງທຽມຕັ້ງໄວ້ເໜື້ອຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ດ້ວຍເຫຼຸ
ບາປ່ອງຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ເຂາທັ້ງຫລາຍມີຢຳນາຈເໜື້ອວ່າງກາຍ ແລະເໜື້ອຜູ້ສັດວົງຂອງຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍ ຕາມ
ຄວາມພອໃຈຂອງເຂາທັ້ງຫລາຍ ແລະຂໍ້າພະວອງຄ່ອງທັ້ງຫລາຍທຸກໆນັ້ນກັບ
38. ແຕ່ບຽດສິ່ງເຫຼຸນີ້ເຮົາທັ້ງຫລາຍຈຶ່ງກະທຳພັນຮັບຜູ້ຫຼຸດນັ້ນຄົງແລະບັນທຶກໄວ້ ເຈົ້ານາຍ ດັລວີແລະບູ້ໂຮທິດຂອງເຮົາທັ້ງ
ຫລາຍຈຶ່ງປະທັບຕາຂອງເຂາໄວ້

บทที่ 10

1. บรรดาผู้ที่ประทับตราของเข้าไว้คือ เนแหมีผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายหาดลิยาห์ เศเดคียาห์
2. เสไโราห์ อชาติยาห์ เยเรเมียห์
3. ปชาเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์
4. ฮัทธัช เชบานนิยาห์ มัลลุค
5. ฮาريم เมเรโมท โอบาดีห์
6. ดาเนียล กินเนโนน บารุค
7. เมชูลาม อามียาห์ มิยาภิน
8. มาอาซิยาห์ บิลกัย เชไม้อาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรหิต
9. และคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาชันยาห์ บินนุยลูกหลานเขนาดัด ขัดมีเอล
10. และพี่น้องของเข้า เชบานนิยาห์ ไฮดียาห์ เคลิทา เป้ไลยาห์ ฮานัน
11. มีคา เรโ禾บ ชาตามิยาห์
12. ศักเกอร์ เชเรบิยาห์ เชบานนิยาห์
13. ไฮดียาห์ บานี เบนิ奴
14. บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาหัทโมอับ เอلام ศักข์ บานี
15. บุนนี อัสกาด เบบัย
16. อาโดนียาห์ บิกวัย อาดีน
17. อาเทอร์ เอเชคียาห์ อัสฟูร์
18. ไฮดียาห์ ชาชุม เป้ไซ
19. ไฮรฟ アナロ ก | เนบัย
20. มักปีอาช เมชูลาม เอชีร์
21. เมเชซาเบล ศาไดก ยาดดูวา
22. เป-ลาทียาห์ ฮานัน アナญาห์
23. ไฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซูบ
24. ฮัลโลเหช ปีลaha โซเบก
25. เรษุม ชาชันนาห์ มาอาเสออาห์
26. อาหิօהห์ ฮานัน ฮานัน
27. มัลลุค ฮาريم บานาห์
28. ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาบุตรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำวิหาร และคนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้นมาถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเข้า บุตรชายบุตรสาวของเข้า และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ

29. ได้สมบทกับพี่น้องของเรา กับบุญแห่งของเรา ได้เข้าในการสร้างและในการปฏิภูมิที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำการตามพระบัญญัติทั้งสิ้น ของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์
30. และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเรารอให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และไม่รับบุตรสาวของเราทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา
31. และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใดๆมาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ์ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่แล้ว และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง
32. และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปีให้เสียคนละจำนวนหนึ่งส่วนสามเซเวล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
33. คือให้เป็นราคานัมปังหน้าพระพักตร์ ขัญญบุชาเนื่องนิตย์ เครื่องเผาบุชาเนื่องนิตย์ สำหรับสะบาโตต่างๆ วันนี้นั้นหนึ่งค่า เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ์ และเครื่องบุชาไถ่บาปเพื่อทำการลบลิบนบาปของพากอิสราเอล สำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
34. เราได้จับสลากด้วย คือบรรดาปูโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่ออาเพื่ออาภัย นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรื่องบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆไป เพื่อเ庶บันแท่นบุชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ
35. และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี นายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
36. และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ และลูกหัวปีแห่งฝุงวัว และฝุงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปูโรหิตผู้ปrynนิบติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา
37. และที่จะนำยอดแป้งเบียกของเรา สิ่งบริจาคมของเรา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำอุ่นและน้ำมัน นายังบรรดาปูโรหิต นายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเราให้คนเลวี เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา
38. และปูโรหิต ลูกหลานของอาโวน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งนายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา นายังห้อง ยังคลังพัสดุ
39. เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาคมคือ ข้าว น้ำอุ่นใหม่และน้ำมัน นายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ และที่อยู่ของปูโรหิตผู้ปrynนิบติ และคนผ้าประดุจ และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

1. พากประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูชาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลาภกัน เพื่อจะนำอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูชาเล็มนครบิสุทธิ์ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบห้าให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ
2. และประชาชนได้มอทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูชาเล็ม
3. ต่อไปนี้เป็นหัวหน้ามณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเยรูชาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศญี่ด้าห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดาปูโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของชาโอลอมอน
4. บางคนในลูกหลานของญุดาห์และลูกหลานของเบนยา悯อาศัยอยู่ในเยรูชาเล็ม ลูกหลานของญุดาห์มี อาชาญาห์บุตรชายอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศการิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเชฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลาเลล แห่งคนเปเรค
5. และมาอาเสอห์บุตรชายบารุค ผู้เป็นบุตรชายคลโลไซเซห์ ผู้เป็นบุตรชายอาชาญาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดาญาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาธิบุตร ผู้เป็นบุตรชายเศการิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวชีโลห์
6. ลูกหลานของเปเรคทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูชาเล็ม มีคนเก่งกล้า สรีอยหกสิบแปดคน
7. และต่อไปนี้เป็นคนเบนยา悯 คือสัลลูบุตรชายเมชูลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอด ผู้เป็นบุตรชายเบดาญาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลายาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธีเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชาญาห์
8. และถัดเข้าไปคือ กับบัย สัลลัย มีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน
9. โยเอลบุตรชายศิคิรีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และเห็นเมืองนั้นญุดาห์บุตรชายเสนูอาห์เป็นที่สอง
10. จากบรรดาปูโรหิตคือ เยดาญาห์บุตรชายโยยาธิบุตร ยาคีน
11. เสไรยาห์บุตรชายอิลคីยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมชูลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดิก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยห์ ผู้เป็นบุตรชายอาทิทุบ ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า
12. และพี่น้องของเข้าที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดาญาห์บุตรชายเยโรยัม ผู้เป็นบุตรชายเปไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายเศการิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาชເຊອງ ผู้เป็นบุตรชายมัลคីยาห์
13. และพี่น้องของเข้า ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยยี่สิบสองคน และอาณาชสัญบุตรชายอาชาเรล ผู้เป็นบุตรชายอัคชัย ผู้เป็นบุตรชายเมชิลเลโมห์ ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์
14. และพี่น้องของเข้าเป็นทั้งแกล้วทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเข้าคือ ศักดิ์โยเอลบุตรชายของคนใหญ่คุณ トイคนหนึ่ง
15. จากคนเลวีคือ เชไมอาห์บุตรชายหัสชูบ ผู้เป็นบุตรชายอัสรีคัม ผู้เป็นบุตรชายอาชาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายบุนนี
16. และชับเบธยังกับโยชาบาด จากพากหัวหน้าของคนเลวี ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า
17. และมัทชานิยาห์บุตรชายมีค่า ผู้เป็นบุตรชายศักดิ์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโมทนาพระคุณในการอธิษฐาน และบังคบุคិยาห์เป็นที่สองในหมู่พี่น้องของเข้า และอับดาบุตรชายชัมมูรา ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธัน

18. คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิ์มี สองร้อยแปดสิบสี่คน
19. คนเฝ้าประตูมี อักขูบ ทัลโมนและพื่นห้องของเข้า ผู้เฝ้าประตูประดูมีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
20. คนอิสราเอลนักนั้น ที่เป็นพวกปูโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสิบของยูดาห์ ทุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเข้า
21. แต่คนใช้ประจำวิหารอยู่ที่โอเพล และศีหะกับกิชปากควบคุมคนใช้ประจำวิหาร
22. ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อุสซีบุตรชาวยานี ผู้เป็นบุตรชาวยาชอาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชาymัทธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชาymีกา สำหรับลูกหลานของอาสาฟ พวgnักร้องดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า
23. เพราะมีพระบัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่องเข้า และมีของปันส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่ต้องการทุกๆวัน
24. และเปร้าหิยาห์บุตรชาymezzaเบล คนเส-ราห์ บุตรชาวยูดาห์เป็นสนองโอมชูของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆ อันเกี่ยวกับประชาชน
25. ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวgyudaห์บางคนอาศัยอยู่ในคิรยาทารบา และชนบทของเมืองนั้น และในเดิโนบกับชนบทของเมืองนั้น และในเย็บเชโลกับชนบทของเมืองนั้น
26. และในเยชูากับโนมลาดาว์ และเบราเบเลต
27. ในยาชารูอาล ในเบเออร์เชบากับชนบทของเมืองนั้น
28. ในศิกลาก ในเมโคงาห์กับชนบทของเมืองนั้น
29. ในเอนริมโมน ในศิราห์ ในยาหมุก
30. ศาโนอาห์ อุดูลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาดีชและไร่นาของเมืองนั้น อาเซคาห์กับชนบทของเมืองนั้น เข้าจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เชบากถึงหุบเขาอินโนเม
31. ประชาชนบนภูมิโนยูต่อจากเกนาไปด้วย ที่มิมาช ที่อ้ายยา เบราเอลและชนบทของเมืองนั้น
32. ที่アナโรห์ โนบ アナานิยาห์
33. ฮาโอร์ รามา กิชาโอม
34. ชาดิด เสโนบ อิม เนบัลลัท
35. โลด และโอลู หุบเขาร่องพวgcช่างฝีมือ
36. และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และในบนภูมิโน

บทที่ 12

1. ต่อไปนี้เป็นปูโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมากับเศรษฐบนาเบลนุตรชายเชอัลทิโอล และกับเยชูอาคิอ เสไรอาห์ เยเรเมีย๊ เอสรา
  2. amaariyah มัลลุค อัทธัช
  3. เชคานิยาห์ เรสุม เมเรโนท
  4. อิดโด กินเนโนhn อารียาห์
  5. มิยาภิน มาอาดียาห์ บิลกาห์
  6. เชไมอาห์ โยยาบิบ เยดาญาห์
  7. สัลลุ อาโมค ชิลคីยาห์ เยดาญาห์ คนเหล่านี้เป็นปูโรหิตใหญ่และพื่น้องของเขain สมัยของเยชูอา
  8. คนเลวีคิอ เยชูอา บินนุย ขัดมีโอล เชเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัทชาานิยาห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงไมಥนาพร้อมกับพื่น้องของเขา
  9. และบัคบุคីยาห์ กับอุนนีพื่น้องของเขายืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ
  10. และเยชูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลียาชีบ เอลียาชีบให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา
  11. โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อยาดาnan และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดดูวา
  12. และในรัชกาลโยยาคิม มีปูโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคิอ ของคนเสไรอาห์มี เมรายาห์ ของคนเยเรเมีย๊มี ภานานิยาห์
  13. ของคนเอกสารามี เมชูลาม ของคนามารียาห์มี เยโซนา้นน
  14. ของคนมัลลุคมี โยนาธาน ของคนเชบานิยาห์มี โยเซฟ
  15. ของคนชา哩มี อัданา ของคนเมราโยทมี เสลาดาย
  16. ของคนอิดโดมี เศคาเรียห์ ของคนกินเนโนhn มี เมชูลาม
  17. ของคนอาบียาห์มี ศิครี ของคนมินยาภิน ของคนโนเมอัดยาห์มี บิลทัย
  18. ของคนบิลกาห์มี ชัมมูวา ของคนเชไมอาห์มี เยโซนาธัน
  19. และของคนโยยาบิบมี มัทเทนัย ของคนเยดาญาห์มี อุสตី
  20. ของคนศัลลัยมี คาลลัย ของคนอาโมค�ี เอเบอร์
  21. ของคนชิลคីยาห์มี ชาชาบិยาห์ ของคนเยดาญาห์มี เนหันโอล
  22. ส่วนคนเลวีในสมัยของเอลียาชีบ โยยาดา โยนา้นน และยาดดูวา ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปูโรหิตจนถึงรัชสมัยของดาวอสคนเปอร์เชีย
  23. ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยสาันนบุตรชายเอลียาชีบ
  24. และหัวหน้าของคนเลวีคิอ ชาชาบិยาห์ เชเรบิยาห์ และเยชูอาบุตรชายขัดมีโอล กับภูตพื่น้องของเขายู่ต่องกันข้าม ที่จะสรรเสริญและไมಥนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป
  25. มัทชาานิยาห์ บัคบุคីยาห์ โอบาดีห์ เมชูลาม ทัลโมน และอักขูบ เป็นคนเผ่าประตุ ยืนเผ่าอยู่ที่โรงพัสดุของประตุ

26. คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเชื้อชาติ ผู้เป็นบุตรชายโยชาติก และในสมัยของเนหะมีผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอกสารปูโรหิต และธรรมจารย์

27. คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูชาเล็ม เข้าได้แสวงหาคนเลวิตามที่ของเข้าทั่วทุกแห่ง เพื่อจะนำเขามาที่เยรูชาเล็ม เพื่อจะลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโนมานาและด้วยการร้องเพลง ด้วยจบ พินไญ และพินเข้าคุ'

28. ลูกหลานพากันกรองได้รวมกันมากจากมณฑลรอบเยรูชาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโทฟ้าที่

29. ทั้งมาจากการศึกษาและจากเรียนรู้ แล้วจากเขตเกบ้าและอัスマเวลา เพราบรรดาคนกรองได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูชาเล็ม

30. บรรดาปูโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตุเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์

31. แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้ายังแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่ตั้งตั้งให้คณะใหญ่สองคน เป็นผู้กล่าวโมทนากและเดินเป็นกระบวนการแห่ง คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูกองขยะ

32. และถัดเข้าไปเมืองโซชายาท์ และเจ้ายังแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง

33. กับอาชาริยาห์ เอสรา เมชูลาม

34. ยูดาห์ เปนยาภิน เชไม้อาห์ และเยเมรีย์

35. และบุตรชายของพากปูโรหิตบางคนที่มีแตรคือ เศคาเรียห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเชไม้อาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ

36. กับญาติพี่น้องของเขาคือ เชไม้อาห์ อาชาเรล มีลาลัย กิลาลัย มาอัย เนชันเอลและยูดาห์ งานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอstrarธรรมจารย์ได้เดินนำหน้าเข้า

37. ที่ประตุนำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพากเขา เข้าทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือ พระราชวังของดาวิดถึงประตุนำพาทางทิศตะวันออก

38. อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโมทนากเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเข้าไป พร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกว้าง

39. และเหนือประตุเอฟารอม และทางประตุเก่า และทางประตุปลา และหอคอยยานันเอล และหอคอยเมอห์ ถึงประตุแกะ และเขามาหยุดอยู่ที่ประตุยาม

40. คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโมทนากได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับข้าพเจ้า

41. กับปูโรหิตที่ถือแตรคือ เอลียาคิม มาอาเสออาห์ มินยาภิน มีคายาห์ เอลิโอนัย เศคาเรียห์ กับสามันยาห์

42. และมาอาเสออาห์ เชไม้อาห์ เอเลอาชาร์ อุสซี เยโโหรานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และบรรดาคนกรองได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสราทิยาห์เป็นหัวหน้าของเข้า

43. และเข้าทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบุชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดิ เพราพระเจ้าทรงกระทำให้เขามาเปริมปรีดิ ด้วยความชั้นนานใหญ่ยิ่ง พากภารຍาและเติกๆเปริมปรีดิ ด้วย และความชั้นนานของเยรูชาเล็มก็ได้ยินไปไกล

44. ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบังคุณให้ดูแลห้องสำหรับพัสดุ ของบริษัท ผลไม่รุ่นแรก ส่วนสินค้าชนิดนึง ให้รวมปืน ส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับปูโรหิตและคนเลวเข้ามาไว้ในนั้น ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะอยู่ ดาว์เพรมปรีดีด้วยเรื่องบรรดาปูโรหิต และคนเลวผู้ประนันบัดดิอยู่นั้น

45. และทั้งพวงนักร้องและพวงเดาประชุ่นได้ทำการประนันบัดดิพระเจ้าของเขาราและทำการชำระบำรุงให้บริสุทธิ์ ตามพระ บัญชาของดาวิดและของชาโลมอนราชนครสุขของพระองค์

46. เพราะในสมัยดาวิดและอาสาพในเด็กคำบรรพนั้นมีหัวหน้าพวงนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลง โภทนาพระคุณพระเจ้า

47. และอิสราเอลทั้งปวงในสมัยของเศรษฐบabe และในสมัยของเนหะเมีย ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่นักร้อง และคนเดาประชุ่น และเขาได้กันส่วนของคนเลวไว้ต่างหาก และคนเลวไว้ได้กันส่วนของลูกหลานอาโรว์ไว้ต่างหาก

1. ในวันนั้น เข้าอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเข้าพบที่มีเขียนไว้ว่า “ไม่ควรให้คนอัมโมนหรือคนโมอับเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์”
2. เพราะเขามิได้อาหารและนำมาน้ำมาต้อนรับคนอิสราเอล แต่ได้จ้างบalaอัมให้มาต่อต้านและแข่งข้า แต่พระเจ้าของเราระงเปลี่ยนคำแข่งเป็นพร
3. และอยู่มาเมื่อประชาชนได้ยินพระราชบัญญัติ เขาก็แยกอิสราเอลออกจากเสียจากคนต่างด้าวทั้งปวง
4. ก่อนหน้านี้ เอลียชาบุโรมิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และผู้เกี่ยวพันกับสถาปอาห์
5. ได้จัดห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้สถาปอาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บธัญญาณชา กำยาน เครื่องใช้ต่างๆ และสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้ำอุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งเขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี นักร้อง คนฝ่าประชุมและของบริจาคสำหรับบุโรมิต
6. เมื่อก็ได้เรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอาจารยาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งบาบีโลนนั้น ข้าพเจ้าได้ไปฝ่ากษัตริย์ และอึกไม่กี่วันข้าพเจ้าก็ถูกลากษัตริย์
7. และมายังเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งエルียชาบุโรมิตได้กระทำเพื่อสถาปอาห์ คือจัดห้องภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าให้เขา
8. ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โynเครื่องแต่งเรือนห้องสินของสถาปอาห์ออกจากห้อง
9. แล้วข้าพเจ้าสั่งให้เขาชำระห้อง และข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งธัญญาณชา กับกำยานกลับมาไว้ที่นั่นอึก
10. และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคนเลวีนั้น เขาก็ไม่ได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวีและนักร้องผู้ปฏิบัติงานต่างก็หนีกลับไปยังไร์นาของตน
11. ข้าพเจ้าจึงต่อว่าเจ้าหน้าที่และพูดว่า “ทำไม่จึงทอดทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าเสีย” ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขากลับมาและตั้งเขาไว้ตามตำแหน่งของเขาก็อึก
12. และยูดาห์ทั้งปวงได้นำสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้ำอุ่นใหม่ และน้ำมันเข้ามายังเรือนพัสดุ
13. ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพัสดุคือ เชลเมียห์บุโรมิต ศาโดยกธรรมอาจารย์ และเปดายาห์แห่งคนเลวี และผู้ช่วยของเขาก็อึก สายันบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ เพราะนับได้ว่าเข้าสัตย์ซื้อ และหน้าที่ของเขาก็อึก แจกจ่ายแก่พวกรີน่อง
14. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และขออย่าทรงลบล้างการที่ได้ทิ้งหล่ายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในที่นั้น
15. ครั้นนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนยำนำอุ่นในวันสะบາโต และนำฟ้อนข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา ทั้งน้ำอุ่น ผลอุ่น มะเดื่อ และภาระทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบາโต ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาว่าวันที่เข้าทั้งหล่ายขายอาหาร

16. และมีคนชาวไทรอาศัยอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบานโตแก่ประชาชนนយูดาห์ และในเยรูซาเล็ม
17. และข้าพเจ้าได้ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์ และพูดกับเขาว่า ทำไมท่านทั้งหลายกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบานโตเป็นมลทิน
18. บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นให้ก่ออยู่บนเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านยังจะนำประพิ道士ยิ่งกว่านี้มาเห็นอิสราเอลด้วยการกระทำให้วันสะบานโตเป็นมลทิน
19. และอยู่มาพอเริ่มมีดีที่ประตุเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบานโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบานโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งขาราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง ว่าไม่ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบานโต
20. และพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มหนึ่ง หรือสองหนึ่ง
21. ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขา และพูดกับเขาว่า ทำไมท่านมานอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่านทำอึกข้าพเจ้าจะจับท่านตั้งแต่ครัวนั้นมาเขาก็ไม่มาอึกในวันสะบานโต
22. และข้าพเจ้าบัญชาคนเลวีให้ชำระตัวเขาระบماฝ่าประตุเมือง เพื่อรักษาวันสะบานโตให้บริสุทธิ์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้วิตรักษาพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์
23. ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอัชโอด อัมโนนและโมอับ
24. และเด็กของเขาริ่งหนึ่งพูดภาษาอัชโอด เข้าพูดภาษาอิบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาระบพาก
25. ข้าพเจ้าได้ต้องร้องกับเขาว่า แต่เด็กของเขาระบพากและดึงผมของเขากอก และข้าพเจ้ากระทำให้เขากลืนหาย ในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าวว่า เจ้าทั้งหลายอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเข้า หรือรับบุตรสาวของเข้าให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง
26. ชาโอลมองกษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำงานด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ถึงกราณนั้นก็ดี แม้เป็นพระองค์หญิงต่างชาติก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำงาน
27. ควรหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้น และประพฤติละเมิดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ
28. บุตรชายคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรชายเอลียาชีบหมาปูโรหิต เป็นบุตรชายของสันปาลลัท ชาวโไฮโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า
29. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเข้าทั้งหลาย เพราะว่าเข้าทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นบุปโตรหิต และพันธสัญญาของพวกบุปโตรหิตและคนเลวีเป็นมลทิน
30. ดังนี้แหล่ ข้าพเจ้าได้ชำระขาดจากต่างด้าวทุกอย่าง และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาบุปโตรหิตและคนเลวีต่างก็ประจำงานของตน

31. ข้าพเจ้าได้จัดให้หาพื้นที่ว่างตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรง
ระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีโดย

ເອສເມໂວ

บทที่ 1

1. ออยู่มานิรัชสมัยของอาหสุเอรัส (อาหสุเอรัสผู้ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่อหานี้ร้อยเรียงตามท่อน)
2. ในสมัยที่กษัตริย์อาหสุเอรัสประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสานปราสาท
3. ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านาย และบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายทพนายกongทพแห่งเบอร์เชียและเมดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลฝ่ายอูฐ์ต่อพระพักตร์พระองค์
4. ขณะที่พระองค์ทรงแสดงราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์ ทั้งความโถ่่อ่าตระการอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน
5. เมื่อวันเหล่านี้ผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสานปราสาท ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย
6. มีผ้าม่านฝ้ายสีขาวและสีม่วงคล้ำ มีสายป่านและเชือกขันแกะสีม่วงคล้องห่วงเงินและเสาหินอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน ไม้ดาน และหินอ่อนสีดำ
7. เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำสั่งให้ (เป็นถ้วยหลาภานิด) และเหล้าอุ่นของราชสำนักมากมายตามพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์
8. การดื่มก็กระทำกันตามกฎหมายที่ไม่มีการบังคับ เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสร้งสั่งไปยังพนักงานทั้งปวงว่าให้ทุกคนทำได้ตามใจปรารถนา
9. พระราชนีวังที่กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนักซึ่งเป็นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย
10. ณ วันที่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์ริ่นเริงด้วยเหล้าอุ่น พระองค์ทรงบัญชาเมทุนานา บิสรา สารโบนา บิกราและอาบักรา เศหาร์ และคาราส ขันที่หั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหสุเอรัส
11. ให้ไปเชิญพระราชนีวังที่สวมมงกุฎมาฝ่ากษัตริย์ เพื่อจะให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมสั่งรำศีโน้มของพระนาง เพราะพระนางงามนัก
12. แต่พระราชนีวังที่ทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับขันที่ เมื่อเป็นเช่นนี้กษัตริย์ทรงเดือดดาล และพระพิโธของพระองค์จะอุ่นในพระอุรัส
13. ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสกับคนที่มีปัญญาผู้ทราบกาล (พระนี้เป็นวิธีดำเนินการของกษัตริย์ต่อบรดาผู้ที่เจนจัดในกฎหมายและการพิพากษา
14. ผู้ที่รองพระองค์คือ ดาวเรนา เศหาร์ อัตมาชา ทารชิช เมเรส مارเสนา และเมฆุคาน เจ้านายทั้งเจ็ดของเบอร์เชียและเมดีย ผู้เคยเข้าฝ่ากษัตริย์ และนั่งก่อนในราชอาณาจักร)
15. ว่า ตามกฎหมายจะต้องกระทำอะไรต่อพระราชนีวังที่ เพาะว่าพระนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งรับสั่งไปกับขันที่
16. เมฆุคานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเจ้านายทั้งปวงว่า พระราชนีวังที่ได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส
17. เพราะสิ่งที่พระราชนีทรงกระทำนี้จะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขามองดูสามีของเขาร้ายความประมาท

เพราฯเข้าจะพูดว่า 'กษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระบัญชาให้นำพระราชินีวังที่มาต่อพระพักตร์พระองค์ แต่พระนางไม่เสด็จมา'

18. ในวันนี้ที่เดียวเจ้านายผู้หญิงแห่งเบอร์เชียและเมดีเยซึ่งได้ยินถึงสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนี้ ก็จะเล่าให้เจ้านายทั้งปวงของกษัตริย์ฟูทั่วโลก ทำให้มีความประมาทและความโกรธขึ้นเป็นอันมาก
19. ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้มีพระราชโองการจากพระองค์ และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเบอร์เชียและคนเมดี อย่างที่คืนคำไม่ได้ว่า 'วังที่จะเข้าฝ่ายกษัตริย์อาหสุเอรัสอีกไม่ได้' และขอ กษัตริย์ประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าพระนาง
20. ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ทรงประกาศกฤษฎีกา ตลอดพระราชอำนาจจากของพระองค์ (อันกว้างใหญ่อย่างยิ่งนั้น) สมริทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน 'ไม่ว่าสูงหรือต่ำ'
21. คำทูลแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์และเจ้านาย กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมุคานทูลเสนอ
22. พระองค์ทรงมีพระอักษรไปทั่วราชมณฑลของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอักษรของมณฑlnนั้น และถึงทุกชาติตามภาษาของเข้า ให้ช้ายทุกคนเป็นเจ้าเป็นนายในเรือนของตน และให้ประกาศกฤษฎีกานี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพระพิโรธของกษัตริย์อาหสุเอรัสลงบลง พระองค์ทรงระลึกถึงวัวที่และสิงที่พระนางทรงกระทำ และกฤษฎีกาที่พระองค์ทรงออกแบบไว้
2. ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ประนินบัดพระองค์อยู่จังทูลว่า ขอทรงให้หาหัญจรห่มรา妃สาวสวยมาด้วยกษัตริย์
3. และของกษัตริย์ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทุกมณฑลแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้คนเหล่านี้รวมรวมหัญจารห่มเจ้าสาวที่ร้ายกาจไว้ในอารักขาของเขากับข้าราชการบริหารในพระราชสำนักของกษัตริย์ ผู้ดูแลสตรี และข้อประทานเครื่องชำรุดล้างและประเทืองผ้าสำหรับหัญจารห่มเหล่านั้น
4. และขอให้หัญจารห่มคนที่กษัตริย์พอพระทัยได้เป็นพระราชินีแทนวัวที่ ข้อนี้พอพระทัยกษัตริย์ พระองค์จึงทรงกระทำตามนั้น
5. ยังมีภิกชนหนึ่งในสุสานปราสาทชื่อโมรเดคัย บุตรชายยาอีร์ ผู้เป็นบุตรชายชิเมอี ผู้เป็นบุตรชายคีช คนเบนยาミニ
6. ผู้ถูกกว่าด้วยความไม่ดีจากเยรูชาเล็มในหมู่เชลยที่ถูกกว่าด้วยความไม่ดีในปีพร้อมกับเยโคนิยาห์กษัตริย์ของญูดาห์ ผู้ซึ่งเนบุคัณเนสชาร์กษัตริย์ของบาบิโลนได้กวาดต้อนไปนั้น
7. ท่านได้เลี้ยงดูชาดาชาห์คือเอสเตอร์บุตรสาวลุงของท่าน เพราเชอไม่มีพ่อแม่ สาวคนนี้รูปงามแล่น่าดู เมื่อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิตแล้ว โมรเดคัยก็รับเชรอมมาเลี้ยงเป็นบุตรสาว
8. ต่อมามีพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ประกาศออกไป และเมื่อเขาร่วมรวมหัญจารห่มสาวเป็นอันมากเข้ามาในสุสานปราสาทให้อยู่ภายใต้อารักขาของเขากับ เอสเตอร์ก็ถูกนำเข้ามาไว้ในราชสำนักภายใต้อารักขาของเขากับผู้ดูแลสตรี
9. หัญจันน์เป็นที่พอดใจเข้าและเชอกก์เป็นที่โปรดปรานแก่เข้า เขายังรับจัดหาเครื่องประเทืองผ้า และส่วนของเธอให้เชอ พร้อมกับสาวใช้ที่คัดเลือกแล้วเจิดคนจากราชสำนัก แล้วก็เลื่อนเชอและสาวใช้ของเชอขึ้นไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในยาเร็ม
10. เอสเตอร์มิได้บอกให้ทราบถึงชาติและญาติของเชอ เพราโมรเดคัยกำชับเชอไม่ให้ครรภ์
11. ทุกวันโมรเดคัยเดินมาหน้านางของยาเร็ม เพื่อฟังข่าวเอสเตอร์เป็นอย่างไร และมีอะไรเกิดขึ้นแก่เชอ
12. เมื่อถึงเวรที่สาวๆทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส หลังจากได้เตรียมตัวตามระเบียบของหัญจิบสองเดือนแล้ว (และนี้เป็นเวลาปกติสำหรับประเทืองผ้า คือชصومกายนหัญจิบด้วยน้ำมันกัญชากะหกเดือน และหากเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประเทืองผ้าผู้หัญจ)
13. เมื่อสาวๆทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อย่างนี้ เชอจะต้องการเอาชนะจากยาเร็มไปยังราชสำนัก ก็เอาไปได้
14. เชอเข้าไปเฝ้าเวลาเย็น และในเวลาเช้าเชอกลับออกจากในยาเร็มที่สองในอารักขาของชาอัชกาลขันที่ของกษัตริย์ ผู้ดูแลนางห้าม เชอไม่ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อีก นอกจากกษัตริย์จะพอพระทัยในเชอ และทรงเรียกชื่อเชอให้เข้าเฝ้ากษัตริย์ เชอมิได้ขอสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เขากับข้าราชสำนักของกษัตริย์ผู้ดูแลพวงสตรีแนะนำ ฝ่ายเอสเตอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น
15. บัดนี้เมื่อถึงเวรของเอสเตอร์ บุตรสาวของอาบียาอิล ลุงของโมรเดคัยผู้ซึ่งรับเชอไว้เป็นบุตรสาว จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ เชอมิได้ขอสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เขากับข้าราชสำนักของกษัตริย์ผู้ดูแลพวงสตรีแนะนำ ฝ่ายเอสเตอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น

16. เมื่อเข้ามาในประเทศเข้าไปฝ่ากษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระราชนิยมที่สูงสุดในเดือนสิงหาคมเป็นเดือนเทเบทในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์
17. กษัตริย์ทรงรักເเอกสารยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเมื่อได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพระมหาจารีทั้งสิ้น พระองค์จึงทรงสามพระມงกุฎบันศรีจะของเมืองและทรงตั้งเมืองให้เป็นพระราชินีแทนวัวที่
18. แล้วกษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เป็นการเลี้ยงของพระนางເเอกสาร พระองค์ทรงอนุมัติให้ดัดส่วยแก่เม่นเหลทั้งปวง และพระราชทานของกำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์
19. เมื่อเขารับรวมหญิงพระมหาจารีมาครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์
20. ฝ่ายพระนางເเอกสารนั้นมีได้ทรงให้ครุทราบถึงพระญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัยกำชับพระนางไว้ เพราะพระนางເเอกสารทรงทำตามคำสั่งของโมรเดคัย เช่นเดียวกับเมื่อเขามีพระนามมา
21. ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิกานและเทเรซ ขันทีสองคนของกษัตริย์ ผู้เฝ้าหранีประตู มีความโกรธและหาซ่องที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส
22. เรื่องนี้ถึงโมรเดคัยและท่านกุลพระราชนีເเอกสาร พระนางເเอกสารกราบทูลกษัตริย์ในนามของโมรเดคัย
23. เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์กิทรงให้แขวนสองคนนั้นเสียที่ต้นไม้ และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์กษัตริย์

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้กษัตริย์อาหสุเอรัสรงเลื่อนยศชามานบุตรชายอัมเมดาชา คนาอก้า กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของเจ้านายทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์
2. บรรดาข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตุของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความเคารพต่อชามาน เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความเคารพต่อท่านเช่นนั้น แต่ไม่ได้กราบหรือแสดงความเคารพ
3. ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตุของกษัตริย์จึงพูดกับโมรเดคัยว่า ทำไมท่านจะเมิดพระบัญชาของกษัตริย์
4. อญญาเมื่อเข้าทั้งหลายพูดกับท่านรัวนแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเข้า เขาจึงไปเรียนยาманเพื่อจะดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่ เพราะท่านบอกเขาว่าท่านเป็นยิ่ง
5. เมื่อยาمانเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลงหรือแสดงความเคารพต่อท่าน ยาمانก็เดือดดาล
6. แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะมีคนเรียนท่านให้กราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ยาمانจึงหาช่องที่จะทำลายยิ่งทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัยทั่วราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส
7. ในเดือนแรกซึ่งเป็นเดือนนิสาปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส เข้าพากันทอดเปอร์ คือสลากร ต่อหน้าasmaan เพื่อหารวัน และเพื่อหาเดือน ได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาทาร์
8. แล้วasmaan ทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า มีชนชาติหนึ่งกระจายอยู่ทั่ว และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ กว้างใหญ่ของเข้าผิดกับกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่วรักษากฎหมายของกษัตริย์ การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นั้นไม่บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์
9. ถ้าเป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ ขอทรงออกกฤษฎีก้าให้ทำลายล้างเขาเสียเด็ด และข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นต่อล้านต่อเมืองบรรดาผู้ที่ดูแลพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของกษัตริย์
10. กษัตริย์จึงถอดพระธำรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่asmaan บุตรชายอัมเมดาชา คนาอก้า ศัตว์ของพระภรรยา
11. และกษัตริย์ตรัสกับasmaan ว่า เรามอบเงินนั้นให้แก่ท่าน และมอบประชาชนแก่ท่านด้วย เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี
12. แล้วทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในวันที่สิบสามเดือนตัน ให้เขียนกฤษฎีกາตามที่asmaan บัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังสมุหเทศบาลของกษัตริย์และของเจ้าเมืองมณฑลทั้งปวงและถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑล เป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเข้า เขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยพระธำรงค์ของกษัตริย์
13. ให้คนเดินนำจดหมายเหล่านี้ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้งสิบสี่แห่งให้ทำลาย สังหารและทำให้ยิ่งทั้งปวงพินาศไปทั้งนั่นและแก่ เด็กและผู้หญิงในวันเดียวกัน คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาทาร์ และให้รับเอาข้าวของของเข้าไปหมด
14. ให้ออกสำเนาเอกสารนั้นเป็นกฤษฎีกាในทุกมณฑล นำไปป่าวร้องให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพื่อวันนั้น
15. บรรดาคนเดินนำรับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฤษฎีกานั้นในสุสานปราสาท กษัตริย์ก็ประทับดื่ม

ກັບຢາມານ ສ່ວນຫາວນຄຣສຸສາພາກົນຢູ່ນິງ

1. เมื่อโมรเดคัยทราบอย่างที่ได้กระทำไปแล้ว โมรเดคัยก็จีกเสื้อของตนสวมผ้ากระสอบและใส่ชี้แจ้ง และออกไปกลางนคร คร่าครวญด้วยเสียงดังอย่างขึ้น
2. ท่านขึ้นไปอยู่ตรงหน้าประตูของกษัตริย์ เพราะไม่มีผู้ใดที่สามารถเข้าประตูของกษัตริย์ได้
3. และในทุกมณฑลที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ไปถึง ก็มีการไว้ทุกข้ออย่างใหญ่หลวง ท่ามกลางพวกริยา ด้วยการอดอาหาร ร้องไห้และคร่าครวญ และคนเป็นอันมากนอนในผ้ากระสอบและมีชี้แจ้ง
4. เมื่อสาวาใช้และขันทีของพระนางเอสเซอร์มาทูลพระนาง พระราชนิร្តกเป็นทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก พระนางทรงส่งเสื้อผ้าไปให้แก่โมรเดคัย เพื่อท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบของท่านออกเสีย แต่ท่านไม่ยอมรับผ้านั้น
5. แล้วพระนางเอสเซอร์มีพระเสาวนีร์เรียกยาหาดขันทีคนหนึ่งของกษัตริย์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้งให้ปรนนิบัติ พระนางตัวสั่งให้ไปหาโมรเดคัย เพื่อจะทรงทราบว่า เรื่องอะไร และทำอย่างนั้นทำไม่
6. ยาหาดออกไปหาโมรเดคัยที่ถนนในนคร ข้างหน้าประตูของกษัตริย์
7. โมรเดคัยก็เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่เกิดแก่ท่าน และจำนวนเงินถูกต้องที่สามานสัญญาความแก่พระคลังของกษัตริย์เพื่อการทำลายพวกริยา
8. โมรเดคัยยังได้ให้สำเนากฤษฎีกาเขียนที่ออกในสุสานสั่งให้ทำลายเข้าทั้งหลายเพื่อนำไปแสดงแก่พระนางเอสเซอร์ อธิบายเรื่องให้พระนาง และกำชับให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อทูลอ้อนหวานพระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชันชาดิของพระนาง
9. ยาหาดก็กลับไปทูลพระนางเอสเซอร์ถึงสิ่งที่โมรเดคัยได้บอกไว้
10. แล้วพระนางเอสเซอร์ก็บอกยาหาดให้ส่งช่าวไปให้โมรเดคัยว่า
11. ข้าราชการของกษัตริย์ทั้งสิ้นและประชาชนในบรรดาเมณฑลของกษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดเข้าเฝ้ากษัตริย์ภายในพระราชชั้นในโดยมิได้ทรงเรียก ก็มีภัยหมายอยู่ข้อเดียวเหมือนกันหมด ให้ลงโทษถึงตาย เว้นเสียแต่ผู้ซึ่งกษัตริย์ยื่นธารพระกรทองคำอกรับคนนั้นเองจะมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนฉันกษัตริย์ก็มิได้ตรัสเรียกให้เข้าเฝ้ามาสามสิบวันแล้ว
12. เข้าทั้งหลายก็มาบอกโมรเดคัยถึงสิ่งที่พระนางเอสเซอร์ตรัสนั้น
13. โมรเดคัยจึงบอกเข้าให้กลับไปทูลตอบพระนางเอสเซอร์ว่า อย่าคิดว่าเรื่อยๆ ในราชสำนักจะรอตั้งแต่เดี๋ยวว่าพวกริยาทั้งปวง
14. เพราะถ้าเธอเงียบอยู่ในเวลาหนึ่ง ความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นจะมาถึงพวกริยาจากที่อื่น แต่เธอและวงศ์วานบิดาของเธอจะพินาศ ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได่นะ icos ใจจะรู้
15. แล้วเอสเซอร์ตรัสบอกเข้าให้ไปบอกโมรเดคัยว่า
16. "ไปเถิด ให้รับรวมพวกริยาทั้งสิ้นที่ภาพในสุสาน และถืออดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทาน อย่าดื่มน้ำสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวาใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ"

17. ໂມຣເດຕັກສີໄປກະທຳທຸກອຍ່າງດາມທີ່ພຣະນາງເຄສເຫອຣົບສັ່ງແກ່ທ່ານ

1. อญญาในวันที่สามพระนางเอสเซอร์ทรงฉลองพระองค์ และประทับยืนที่ในลานชั้นในของพระราชสำนัก ตรงข้ามกับห้องพระโรงใหญ่ของกษัตริย์ กษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์ภายใต้พระราชนักราชวัง ตรงข้ามทางเข้าพระราชวัง
2. เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเซอร์ประทับยืนอยู่ในพระทัยที่เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงยืนธารพระกรทรงคำซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนางเอสเซอร์ พระนางเอสเซอร์ก็เสด็จเข้ามาแตะยอดธารพระกร
3. กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า พระราชินีเอสเซอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็จะประทานให้แก่พระนางที่คริ่งราชอาณาจักรของเรา
4. และพระนางเอสเซอร์ทูลว่า ถ้าเป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ ขอ กษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับขามาในวันนี้ถึงการเลี้ยงที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์
5. กษัตริย์จึงตรัสว่า ให้ขามาเริบมา เพื่อท่านจะได้กระทำการตามที่พระนางเอสเซอร์ประทาน กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเลี้ยงกับขามาที่พระนางเอสเซอร์ได้ทรงเตรียมไว้
6. ขณะอยู่ที่การเลี้ยงเหล่าอุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเซอร์ว่า คำร้องขอของพระนางว่ากระไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่ากระไร แม้จะถึงคริ่งราชอาณาจักรของเราก็จะสำเร็จ
7. พระนางเอสเซอร์ทูลว่า คำร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ
8. ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของกษัตริย์ และเป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้ ขอ กษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับขามาในการเลี้ยงซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเข้าทั้งหลาย และพรุ่งนี้หม่อมฉันจะกระทำการตามที่กษัตริย์ตรัสนั้น
9. วันนั้นขามา ก็ออกไปด้วยใจชั้นนานและยินดี แต่เมื่อขามาเห็นโนรเดคัยที่ประดุจของกษัตริย์ไม่ยืนขึ้นหรือตัวสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็เดือดดาลต่อโนรเดคัย
10. ถึงอย่างนั้นก็ดี ขามา ก็อดกลั้นไว้ กลับไปบ้าน ใช้ให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและศรีภรรยาของตน
11. ขามาพรรณนาถึงความโถ่โถงแห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องว่ากษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านาย และข้าราชการของกษัตริย์อย่างไร
12. แล้วขามาเสริมว่า แม้พระราชินีเอสเซอร์ก็มิได้ทรงให้ผู้ใดไปกับกษัตริย์ในการเลี้ยงซึ่งพระนางทรงจัดขึ้นนอกจากตัวข้า และพรุ่งนี้พระนางทรงเชิญข้ากับกษัตริย์อีก
13. แต่สิ่งเหล่านี้หากเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่ ตราบใดที่ข้าเห็นโนรเดคัยคนยิวนั่งอยู่ที่ประดุจของกษัตริย์
14. เศรษฐภรรยาของท่าน และสายทั้งสิ้นของท่านจึงพูดกับท่านว่า ขอทำตามแลงแกงสูงห้าสิบศอก รุ่งเช้าก็ทูลกษัตริย์ให้แขวนโนรเดคัยเสียที่นั่น แล้วก็ไปกินเลี้ยงอย่างร่าเริงกับกษัตริย์ คำแนะนำนี้เป็นที่พ่อใจขามา ท่านจึงสั่งให้ทำตามแลงแกง

บทที่ 6

1. คืนวันนั้นกษัตริย์บรรتمไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้นำหนังสือบันทึกเหตุที่น่าจดจำคือพระราชพงศาวดารมา เขาก็อ่านถวายกษัตริย์
2. พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดคัยได้ทูลเรื่องบิกานาและเทเรชอย่างไร คือเรื่องขันทีสองคนของกษัตริย์ผู้เป็นธรรมีประดุจ หาซึ่งจะปลงพระชนเมืองกษัตริย์อาหสุเอรัส
3. กษัตริย์ตรัสว่า ได้ให้เกียรติและยก lokale แก่โมรเดคัย เพราะเรื่องนี้บ้าง ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปัจจุบันนิบติพระองค์ ทูลว่า ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพ่ายแพ้ค่า
4. กษัตริย์ตรัสว่า ครอยู่ในланบ้าน ฝ่ายขามานพึงเข้ามาถึงพระลานชั้นนอกแห่งราชสำนัก เพื่อจะทูลกษัตริย์เรื่อง เอาโมรเดคัยเขวนเสียที่ตะลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน
5. ข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลพระองค์ว่า ดูแลดี สามารถกำลังยืนอยู่ในพระลานพ่ายแพ้ค่า และกษัตริย์ตรัสว่า ให้ท่านเข้ามานี่
6. สามารถเจ็บเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า หากกษัตริย์มีพระประสงค์จะประทานเกียรติยศแก่บุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เข้าประการใด และสามารถรำพึงในใจว่า ผู้ใดเล่าที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศมาก กว่าข้า
7. แล้วสามารถเจ็บทูลกษัตริย์ว่า เพื่อให้เกียรติแก่คนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศนั้น
8. ขอนำลงพระองค์ซึ่งกษัตริย์ทรง และม้าซึ่งกษัตริย์ทรง และมงกุฎซึ่งพระองค์ทรงสวมบนพระเศียร
9. ขอทรงมอบลงพระองค์และม้าในเมืองเจ้านายผู้ใหญ่ยิ่งที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ขอให้แต่งคนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ และขอให้ชายนั้นขึ้นนั่งหลังม้าไปตามถนนของกรุง และป่าวร้องไปข้างหน้าเขาว่า 'ผู้ที่ กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหล'
10. กษัตริย์จึงตรัสกับสามารถว่า รับเข้าເຄອະ เอาเสื้อและม้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่โมรเดคัยคนนี้ซึ่งนั้นที่ ประดุจของกษัตริย์ อย่าเว้นสิ่งใดที่ท่านกล่าวมานั้นเลย
11. สามารถเจ็บลงพระองค์กับม้าและตอบแต่งโมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ป่าวร้องหน้าท่านว่า ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหล
12. แล้วโมรเดคัยก็กลับมายังประดุจของกษัตริย์ แต่สามารถรับกลับไปบ้านของท่าน คลุมศีรษะและคร่าครวญ
13. และสามารถเล่าทุกสิ่งที่อุบัติแก่ท่านให้เศรษฐภราษฎรของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนฉลาดของท่าน และเศรษฐภราษฎรของท่านจึงว่า ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัยซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ชนะเขา แต่จะ ล้มลงต่อหน้าเขาแน่
14. ขณะเมื่อเข้าทั้งหลายกำลังพุดกับท่านอยู่ ขันทีของกษัตริย์ก็มาถึงรับคำแนะนำไปยังการเลี้ยงซึ่งพระนางเอสเธอร์ทรงจัดนั้น

1. กษัตริย์จึงเสด็จกับขามานไปในการเลี้ยงกับพระราชินีเอสเธอร์
2. ในวันที่สองเมื่ออยู่ที่การเลี้ยงเหล่าอุ่นกษัตริย์ตัวสักกับเอสเธอร์อีกว่า พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ แม่ถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ
3. พระราชินีเอสเธอร์ทูลตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้า เป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉันให้แก่หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของ ชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน
4. เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างเผา ถ้า พวกเราถูกขายเพียงให้เป็นทาสชายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลั้นสงบไว้ เพราะความทุกข์ยากของเรามีเบรียบกับ ผลเสียหายของกษัตริย์นั้นก็ไม่ได้
5. กษัตริย์อาทสุเวรัสจึงตัวสักกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า ผู้นั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้
6. และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า คู่อริและศัตรุคือขามานคนโหดร้ายผู้นี้เพคะ ขามานก็กลัวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และ พระราชินี
7. กษัตริย์ทรงลูกขี้นจากการเลี้ยงเหล่าอุ่นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน แต่สามารถยังอยู่เพื่อ ทูลขอชีวิตจากพระราชินีเอสเธอร์ เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว
8. เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมายังที่ซึ่งมีการเลี้ยงเหล่าอุ่น ฝ่ายขามานยังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนาง เอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า เขายังจะข่มขืนพระราชินีต่อหน้าต่อตาเราในบ้านของเราหรือ พอพระว่าทะ หลุดจากพระโอชาฉันกษัตริย์เขาก็มาคลุมหน้าขามาน
9. หารโนนาขันที่คนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ดูเกิด ตะແลงແ gang ซึ่งขามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย ซึ่ง รายงานช่วยพระชนม์กษัตริย์ ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของขามาน สูงห้าสิบศอกพี่ยี่สิบห้า กษัตริย์ตรัสว่า แขวนมันบนนั้น แหลก
10. เขาก็แขวนขามานบนตะແลงແ gang ซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย และพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

1. ในวันนั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานวงศ์วานของขามาศตัตรูของพวากยิวแก่พระราชินีเอสเตอร์ มอรเดคัยก์เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเตอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง
2. กษัตริย์จึงถอดพระชั่มรองค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากขามา พระราชทานให้มอรเดคัย พระนางเอสเตอร์ก็ทรงตั้งมอรเดคัยเป็นใหญ่เห็นว่าคงเป็นอย่างนี้
3. แล้วพระนางเอสเตอร์กราบทูลกษัตริย์อีก พระนางกราบลงที่พระบาทของพระองค์และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร ขอให้แผนการร้ายของขามา คนอาภัค และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวากยิวนั้นพ้นไปเสีย
4. กษัตริย์จึงทรงยื่นธารพระกรทองคำแก่พระนางเอสเตอร์ พระนางเอสเตอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทับยืนเฝ้ากษัตริย์
5. พระนางทูลว่า ถ้าเป็นที่พ่อพระทัยกษัตริย์ และถ้าหมื่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์ และหมื่อมฉันเป็นที่พ่อพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในใจหมายซึ่งขามา คนอาภัค บุตรชายอัมเมดาชาฯได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายพวากยิวที่อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์
6. เพราะหมื่อมฉันจะอุดหนดุภัยพิบัติมาถึงชาติของหมื่อมฉันอย่างไรได้ หมื่อมฉันจะอุดหนดุการทำลายญาติพี่น้องของหมื่อมฉันอย่างไรได้
7. กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเตอร์และแก่มอรเดคัยคนนี้ว่า ดูเถิด เรามอบวงศ์วานของขามาแก่พระนางเอสเตอร์แล้ว และเขาก็เขียนมันบนตะลงแกง เพื่อมันจะทำอันตรายแก่พวากยิว
8. ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระชั่มรองค์ เพราะว่า กฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระชั่มรองค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้
9. แล้วพระองค์ทรงเรียกราชาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้นในเดือนที่สามซึ่งเป็นเดือนสิรุ ณ วันที่ยี่สิบสาม และให้เขียนกฤษฎีกาตามที่มอรเดคัยบัญชาทุกอย่างเกี่ยวกับพวากยิว ถึงบรรดาสมุหเทศบาล และผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่อินเดียถึงแอฟริกา เปียร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักขระของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเข้า และถึงพวากยิวเป็นอักขระและในภาษาของเข้า
10. และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราพระชั่มรองค์ของกษัตริย์ และส่งจดหมายนั้นไปทางผู้เดินข้ามม้าเร็ว และผู้ซึ่งล่อ อุฐและม้าอาชาในยที่นั่น
11. ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวากยิวผู้อยู่ในทุกเมืองชุมนุมกันและป่องกันชีวิตของตน ให้ทำลายให้สังหารและให้ล้างผลลัพธ์กำลังพลใดๆของประชาชนหรือมณฑลใดๆซึ่งจะมาทำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเข้า
12. ในวันเดียวตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาทาร์
13. สำเนาของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฤษฎีกainทุกมณฑล และออกโดยการป่าวร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวากยิวจะต้องพร้อมกันในวันนั้นแก้แค้นศัตรูของตน
14. คนเดินข้ามซึ่งล่ออุฐจึงรีบเร่งขึ้นไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และกฤษฎีกานั้นออกในสุสานราชสถาน

15. เมื่อไม่ได้คัยอกไปพั่นพระพักตร์กษัตริย์ สวยงามพระองค์สีฟ้าและสีขาว พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่และเสื้อคลุมผ้าป่าเนื้อละเอียดสีม่วง ฝ่ายชานครสุสาก์ให้ร้องเปรมปรีดี
16. พวกริมมีผ่องใส ความยินดี ชื่นบานและเกียรติ
17. ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบันที่มีกลางพวกริม มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประภาคด้วยเป็นพวงยิwa เพราความกลัวพวกริมมาครอบงำเขา

บทที่ 9

1. ในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาทาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกา ในวันนั้นเองที่ศัตรุของพวกริวหังจะเป็นใหญ่เหนือพวกริว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป เป็นวันที่พวกริวได้ความเป็นใหญ่ เหนือพวกริวที่เกลียดชังเขา)
2. พวกริวซึ่มนมกันในบรรดาหัวเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เพื่อจะจับพวกริวที่หาซองทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกริวได้ เพราะความกลัวเขารอบจำกเนื้อชนชาติทั้งปวง
3. บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสมุหเทศานาบาล และผู้ว่าราชการเมือง และเจ้าหน้าที่ราชการก็ช่วยพวกริว ด้วย เพราะความกลัวโมรเดคัยครอบจำก
4. เหตุว่าโมรเดคัยเป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมรเดคัยนั้นมีอำนาจมากยิ่งขึ้นทุกที
5. พวกริวจึงโจรตัวตั้งหงุดของตนด้วยfadaba สังหารและทำลายเขา และทำแก่ผู้ที่เกลียดชังเขามาตามใจชอบ
6. ในสุสานราษฎรพวกริวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคน
7. ได้สังหารปารัชนาดาชา และดาลโฟน และอัสปาชา
8. และโปรดานา และอาดัลยา และอารีดาชา
9. และปาร์มาชา และอารีสัย และอารีดัย และไวชาชา
10. คือเข้าสังหารบุตรชายทั้งสิบของ阿มาาน บุตรชายอัมเมดาชา ศัตรุของพวกริว แต่เขามิได้ปล้นข้าวของ
11. ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสานราษฎรก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์
12. กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเตอร์ว่า พวกริวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคนในสุสานราษฎร รวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของ阿มาานด้วย แล้วเขาก็ได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เหลืออยู่ของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ คำทูลขอของพระนางมีอะไรอีกต่อไปอีกบ้าง เรายังจะกระทำการตามนั้น
13. พระนางเอสเตอร์ทูลว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พวกริวที่อยู่ในสุสานได้กระทำการกฤษฎีกาของวันนี้ในวันพรุ่งนี้อีก และขอให้เขวนบุตรชายทั้งสิบของ阿มาานบนตะลงแกง
14. กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำการเช่นนั้น มีกฤษฎีกาออกในสุสาน และบุตรชายทั้งสิบคนของ阿มาานก็ถูกแขวน
15. พวกริวที่อยู่ในสุสานชุมนุมกันในวันที่สิบสี่เดือนอาทาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสาน แต่เขามิได้รับข่าวของ
16. ฝ่ายพวกริวอื่นๆซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ชุมนุมกันป่องกันชีวิต และพันศัตรุของเข้า เข้าสังหารผู้ที่เกลียดชังเข้าเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขามิได้รับข่าวของ
17. เหตุนี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสามเดือนอาทาร์ และในวันที่สิบสี่เขายุดพัก และกระทำการวันนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี
18. แต่พวกริวที่อยู่ในสุสานชุมนุมกันในวันที่สิบสามและวันที่สิบสี่ และหยุดพักในวันที่สิบห้า ทำให้วันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี

19. เพราะฉะนั้นพากย์ในชุมบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีกำแพง ถือวันที่สิบสี่ของเดือนอาคาร เป็นวันแห่งความยินดี และกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง และเป็นวันที่เข้าส่งของขวัญไปให้กันและกัน

20. และมอร์เดคัยบันทึกเรื่องนี้และส่งจดหมายไปยังพากย์ทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล

21. ซักชวนเข้าให้ถือวันที่สิบสี่เดือนอาคาร และวันที่สิบห้าเดือนเดียวกันทุกๆปี

22. เป็นวันที่พากย์พันจากศัตtruของเข้า และเป็นเดือนที่เปลี่ยนความโถกเคร้าเป็นความยินดี และการคร่าครวญ เป็นวันรื่นเริงให้แก่เข้า และให้เข้าถือเป็นวันกินเลี้ยงและวันยินดี เป็นวันที่ส่งของขวัญแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่คนจน

23. พากย์จึงตกลงกระทำตามที่เข้าตั้งต้นแล้ว และตามที่มอร์เดคัยเขียนไปถึงเข้า

24. เพราะพยายามบุตรชายอัมเมดาชา คนอาภัก ศัตruของพากย์ทั้งปวง ได้ปองร้ายต่อพากย์เพื่อทำลายเข้า ได้ทอดเบอร์ คือสลากร เพื่อล้างผลลัพธ์และทำลายเข้า

25. แต่เมื่อพระนางเอสเซอร์เข้าฝ่ากษัตริย์ พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพากย์นั้น กลับตกลงบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกแขวนบนตะลงแกง

26. เพราะฉะนั้นเข้าจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า บูริม ตามคำเบอร์ ดังนั้น เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และ เพราะสิ่งที่พากย์ต้องเผชิญในเรื่องนี้ และสิ่งที่อุบัติแก่เข้า

27. พากย์ก็กำหนดและรับว่าตัวเขารอง เชื้อสายของเข้า และบรรดาผู้ที่เข้าเจริญวิจัสถือสองวันนี้ดังที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกปีมิได้ขาด

28. และว่าจะจดจำวันเหล่านี้ และถือตลอดทุกช่วงอายุ ทุกครอบครัว มณฑลและเมือง วันเทคโนโลยปลูริมนี้จะไม่เลิกถือในท่ามกลางพากย์ หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สิ้นลงในเชื้อสายของเขาระลึก

29. แล้วพระราชนีเอสเซอร์ ริดาของอาบีชาอิล กับมอร์เดคัยคนยิว ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องเทคโนโลยปลูริม

30. ให้ส่งจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส เป็นคำที่แท้จริงให้อุญเย็นเป็นสุข

31. และให้ถือวันเทคโนโลยปลูริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล ดังที่มอร์เดคัยคนยิวและพระราชนีเอสเซอร์มีพระเสาวนีย์สั่งพากย์ และตามที่เข้าตั้งไว้สำหรับตนเองและสำหรับเชื้อสายของเข้า เกี่ยวกับการอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา

32. พระบัญชาของพระนางเอสเซอร์ตั้งจะเปลี่ยนการเทคโนโลยปลูริมไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

บทที่ 10

- กษัตริย์อาชูเอ็รัสมีรับสั่งให้เก็บบรรณาการทั่วราชอาณาจักรและตามเกาะต่างๆแห่งทะเล
- พระราชกิจอันกอปรด้วยพระราชอำนาจและอนุภาพ กับเรื่องราวละเอียดของยศตักดิอันสูงของโมรเดคัย ซึ่งกษัตริย์ทรงเลื่อนท่านขึ้น มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียหรือ
- เพราะโมรเดคัยคนนี้มีความสามารถด้านการบริหารประเทศอย่างมาก ทำให้ท่านเป็นใหญ่ท่ามกลางพากยิwa และเป็นที่ชอบพอของมวลญาติพี่น้องของท่าน เพราะท่านแสวงหาความมั่งคั่งให้ชนชาติของท่าน และพูดให้เกิดสันติสุขแก่เชื้อสายทั้งปวงของท่าน

၁၅၂

1. มีชายคนหนึ่งในแต่งแต่งนิธิอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอดครอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย
2. ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน
3. ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยตัว และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก
4. บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ไฟไปเชิญห้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย
5. และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ไฟไปทำพิธีชำระตัวเข้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามืดถวายเครื่องเผาน้ำชาตามจำนวนของเข้าทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า ชำระบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำบ้าป และแข็งพระเจ้าอยู่ในใจของเข้า โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา
6. อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ชาตานได้มาในหมู่เข้าด้วย
7. พระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า เจ้ามาจากไหน ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า จากไปรวมกับอยู่บุนแห่งนิดนีโลกและจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น
8. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า เจ้าได้ได้ต่อรองดูโยบผู้รับใช้ของเรารึไม่ ว่าในแต่งแต่นิโลกไม่มีใครเหมือนเข้า เป็นคนดีรอดครอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย
9. และชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ
10. พระองค์มิได้ทรงกันรู้ว่าตัวไม่รับตัวเข้า และครัวเรือนของเข้า และทุกสิ่งที่เขามีอยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนวยพระพรงานหน้ามือของเข้า และผูกสัตว์ของเข้าได้ทวีขึ้นในแต่งแต่น
11. แต่ขออยู่ในพระหัตถ์เดิດ และแต่ต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขามีอยู่ และเขากล่าวจะแข็งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์
12. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า ดูเดิດ บรรดาสิ่งที่เขามีอยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่าบืนมือแตะต้องตัวเขาเท่านั้น ชาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์
13. อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำอุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเข้า
14. มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า วัวกำลังไกนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ข้างๆ
15. และคนเสบามาโجمตีเอามันไป และเมื่อคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน
16. ขณะที่เขากำลังพุดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสรวงค์ใหม่แกะและคนใช้และเพาผลัญเสียหมด และข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน
17. ขณะที่เขากำลังพุดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นอาชญาไป และเมื่อคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน
18. ขณะที่เขากำลังพุดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำอุ่นอยู่ในเรือน

ของพี่ชายหัวปีของเข้า

19. และดูເດີດ ມີພາຍໃໝ່ຂໍາມຄືນທຸກັນດາຮມາກຮະບບເວືອນທັງສື່ມູນ ແລະເວືອນນັ້ນພັ້ງທັບຄົນໜຸ່ມ ແລະເຂົາກີດາຍ ແລະ
ຂ້າພເຈົ້າຜູ້ເດືອຍໄດ້ໜີຮອດມາເຮັຍນ່ານ
20. ແລ້ວໂຍບົງລູກນີ້ນ ຈຶກເສື້ອຄລຸມຂອງຕຸນ ໂກນຕີຣະ ການບັນລົງຄິດິນແນັດກາ
21. ທ່ານວ່າ ຂ້າພເຈົ້າມາຈາກຄຣກມາຮາດາຂອງຂ້າພເຈົ້າຕົວເປົ່າ ແລະຂ້າພເຈົ້າຈະກັບໄປຕົວເປົ່າ ພຣະເຢໂສວາຫຼົງປະກາ
22. ໃນເຫຼຸກຮັນນີ້ທັງສິ້ນໂຍບມີໄດ້ທຳບາປ່ອກລ່າວໂທີພະເຈົ້າຍ່າງໂງເຂົາ

1. และอยู่ม้วนหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫 ชาตานก็มาในหมู่พากเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเย毫不犹豫ด้วย
2. และพระเย毫不犹豫ตรัสตามชาตานว่า เจ้ามาจากไหน ชาตันทูลตอบพระเย毫不犹豫ว่า จากไปๆ มาๆ อยู่บันแ奮์เดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบันนั้น
3. และพระเย毫不犹豫ตรัสกับชาตานว่า เจ้าได้ไดร์ต่องดูโดยผู้รับใช้ของเรารึไม่ว่า บันแফ์เดินโลกไม่มีใครเหมือนเข้า เป็นคนดีรือบคอมและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขายัง ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเข้า เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ
4. แล้วชาตันทูลตอบพระเย毫不犹豫ว่า หนังแทนหนัง คนย่ออมให้ทุกอย่างที่เขามีอยู่แทนชีวิตของเข้า
5. แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแต่ต้องกระดูกและเนื้อของเข้า และเข้าจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์
6. และพระเย毫不犹豫ตรัสกับชาตานว่า ดูเกิด เขารู้ในเมื่อของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น
7. ชาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเย毫不犹豫 และได้ให้โดยเป็นฝรั่ย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ
8. และท่านก็เอาชิ้นหม้อแตกชุดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า
9. แล้วภรรยาท่านเรียนว่า ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแข่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ
10. แต่ท่านตอบนางว่า เธอพูดอย่างหญิงโฉดจะพึงพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโดยมิได้กระทำบ้าปดด้วยริมฝีปากของตน
11. เมื่อสหายทั้งสามของโดยได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลิฟษาเวมาน บิลดัคคนชูอาห์ และโคฟาร์ชานอาเมห์ เข้าได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล้าโลมใจท่าน
12. เมื่อเขางেยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องให้ ต่างก็ฉึกเสื้อคลุมของตน และชัดผงคลีดินเนื้อศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์
13. และนั่งกับท่านบนดินเจดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

บทที่ 3

1. ต่อมายืนอ้าปากของท่านแข่งวันกำหนดของท่าน
2. และโยนว่า
3. ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พุดว่า 'ตั้งครรภ์เต็กชายคนหนึ่งแล้ว' นั้นด้วย
4. ขอให้วันนั้นเป็นความมีด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น
5. ขอความมีดทีบและเงามัวจุราชย์ดีเอวันนี้ไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทะมึนแห่งวันนั้นทำให้มันหวานกลิ้ง
6. คืนนั้นนะ ขอให้ความมีดทีบฉายมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้นับมันเข้าเป็นส่วนของเดือนต่อไปเลย
7. ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันซื่นบานได้ยินในคืนนั้น
8. ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวัน ได้สาปคืนนั้นด้วย ผู้มีฝีมือที่จะปลูกเลวิอาฐานขึ้นมา
9. ขอให้ดาวเวลารุ่ง สางของมันมีด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า
10. เพราะว่ามันมีได้ปิดประตุแห่งครรภ์มารดาของข้า หรือซ่อนความเคราะห์ออกจากตาของข้า
11. ทำไม่ข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไม่ข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมากครรภ์แล้วก็สิ้นไป
12. ทำไม่หัวเข้าจึงรับข้าไว้ หรือทำไม่หัวนมมีให้ข้าดูด
13. ถ้าหากไม่แล้ว ข้าจะนอนเงียบสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่
14. กับพากษัตริย์และพากที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง
15. หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน
16. หรือทำไม่ข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แท้ซึ่งซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง
17. ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดดินรน และที่นั่นผู้ที่เห็นอยู่อ่อนใจได้หยุดพัก
18. ที่นั่นผู้ถูกจำจองก์สบายด้วยกัน เข้าทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดซี่
19. ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทากศีลเป็นอิสระพ้นจากนายของเข้า
20. ไلنหนอนผู้ที่ทนทุกข์เวทนาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มิใช่ขึ้นได้รับชีวิต
21. ผู้คายความตาย แต่มันไม่มา และชุดหามันมากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่
22. ผู้ซึ่งเปรมปรีดิอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเข้าพบหลุมผังศพ
23. ไلنจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเข้าซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วดันไม้กันไว้
24. เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการ vrouณครางของข้าก็เทอกามาเหมือนน้ำทั้งหลาย
25. เพราะสิ่งที่ข้ากล่าวมากก็มาเห็นอข้า และสิ่งที่ข้าครรั่นค้ำมก็ตกแก่ข้า
26. ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมานก็มาหา

1. แล้วเอลีฟสชา瓦เทมานตอบว่า
2. ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกราณ์ใจจะอดพูดได้
3. ดูเถิด ท่านได้แนะนำคนมากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี่ยให้มีกำลัง
4. ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเช่าที่อ่อนเปลี่ยให้มั่นคง
5. แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันแตะต้องท่านเข้า และท่านก็สำาบากใจ
6. ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติรับชอบของท่านอยู่ที่ไหนเล่า
7. ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน่อยเดียวว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพินาศหรือ หรือคนที่ยังธรรมดูกตัดอกก็ที่ไหน
8. ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่ถูกความชั่วช้า และหวานความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น
9. เข้าพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเข้าต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์
10. เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และฟันของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว
11. สิงโตแก่พินาศเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป
12. มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเงียบๆ หูของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น
13. ท่ามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท
14. ความครั้นครรภ์มาเหนือข้าและตัวสั่น ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้าสั่นสะเทือน
15. มีวิญญาณของคืนนั้นผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกชัน
16. องค์นั้นนิ่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รู้ป่วงขององค์นั้นไม่ได้ มีสัณฐานอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เงียบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า
17. 'มนุษย์ที่อ่อนแอกจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ'
18. ดูเถิด เม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรง wang พระทัย และทุตสวารค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโหงที่เข้าไป
19. ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขายังไนผงคลีดิน ผู้ถูกขยายเหมือนอย่างตัวมอด
20. เข้าถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เข้าพินาศไปเป็นนิตย์โดยไม่มีผู้เดสันใจ
21. สรุ่ราศีซึ่งอยู่ภายใต้เขาจะหายไปเมื่อใช้หรือ เข้าจะตายด้วยปราศจากปัญญา'

1. ร้องเรียกเดี่ยวนี้ซึ มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด
2. แหล่ง ความโกรธม่าคนโฉดและความริษยาของคนเหลา
3. ข้าเดยเห็นคนโฉดหง่ราก แต่ทันได้นั้นข้าก็แซ่ที่อาศัยของเขา
4. บุตรของเข้าห่างไกลจากความปลอดภัย เขาลูกบีบคันที่ประทุมเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเข้าให้พ้นได้
5. ผลการเกี่ยวของเขาคนทิวภิกินเสีย แม้ส่วนที่เอาหานมสะไภ้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบอัកๆติดตาม ความมั่งคงของเข้า
6. เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากการผงคลี หรือความยากลำบากของอุปกรณ์จากดิน
7. แต่เมื่อนุชชย์เกิดมาเพื่อแก่ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน
8. ข้าจะแสร้งหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า
9. ผู้ทรงกระทำการให้ภูษาเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน
10. พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งนำมานนรีนา
11. พระองค์ทรงตั้งคนต้าไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย
12. พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเลี้ยง เพื่อมือของเข้าจะได้ทำไม่สำเร็จ
13. พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาร่อง และคำปรีกษาของคนหลักเหลมก็สิ้นลงโดยด่วน
14. เข้าประสบความมีดในเวลากลางวัน และคลำไปในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน
15. แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากดาว จากปากของเข้า และจากมือของคนมีกำลัง
16. คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วข้าก็ปิดปากของตน
17. ดูเถิด มนุชชย์คนใดที่พระเจ้าทรงตีเตียนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
18. เพราะพระองค์ทรงให้บำเด็จ แต่พระองค์ทรงพันแพลงให้ พระองค์โบยตี แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา
19. พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากหากประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแตะต้องท่าน
20. ในคราวกันดารอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสังคม จากอาชญาภาพของดาว
21. จะทรงช่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง
22. ท่านจะเยาะการทำลายและการกันดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าดิน
23. ท่านจะพันธมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน
24. ท่านจะทราบว่าเดินที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดบาง
25. ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดินโลก
26. ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างฟ้อนข้าวที่นำมาสู่ล้านดาวฤกษ์
27. ดูเถิด นี่แหละ เป็นข้อที่เราต้องอุกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของตนเถิด

1. แล้วโยบตอบว่า
2. โอ ข้าอยากให้ชั่งดูความเคร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราชู
3. บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด
4. เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าดีเมื่อพิชของมัน ความน่าหาดเสียจากพระเจ้าข้ายาย แนวเข้าใส่ข้า
5. ลาปาร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัวผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ
6. จะรับประทานสิ่งที่จีดโดยไม่ใส่เกลือได้หรือ หรือไข่ขาวมีรสอะไรบ้าง
7. สิ่งที่จิตใจของข้าไม่ยอมแตะต้องนั้น กลับเป็นอาหารตามทุกข์ของข้า
8. โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า
9. ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะช่วยข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย
10. นี่จะเป็นการปลอบโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้า มิได้ปกปิดพระชนนะขององค์ผู้บริสุทธินั้น
11. ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอาสาของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า
12. กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ
13. ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ
14. บุคคลผู้ได้สั่นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
15. พื่นองของข้าทรยศอย่างลำบาร อย่างลำบารที่น้ำไหลล้น
16. ซึ่งดำเนินเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่ทิมช่องตัวอยู่ในนั้น
17. เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน
18. หมู่คนเดินทางหันออกจากทางของเข้า เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ
19. หมู่คนเดินทางของตำบลเทามของดู คนเดินทางของเมืองเชบารอคอยหมู่คนเหล่านั้น
20. เพราะเข้าทั้งหลายหวังใจ เขายังต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นแล้วต้องละอายใจ
21. เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว
22. ข้าพูดว่า 'ขอของกำลังข้าหน่อย' หรือ 'ขอสินบนจากทรัพย์สินของท่านให้ข้า'
23. หรือว่า 'ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์' หรือว่า 'ขอได้ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ' หรือ
24. สอนข้าซี และข้าจะเงียบ ขอทำให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน
25. คำซีอ่องมีอำนาจมากจริงๆ แต่คำติเตียนของท่านดีเดຍนอะไร
26. ท่านคิดว่าท่านดีเตียนถ้อยคำได้หรือ เมื่อคำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม
27. เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าฟอ และชุดบ่อดักจับเพื่อนของท่าน
28. แต่บัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจເຄີດ เพราะถ้าข้ามุสา ก็จะปรากฏแจ้งแก่ท่าน

29. ขอทีເຄອະ ຂອහັນຄິດໄໝ່ ອຍ່າກຳຄວາມຫົ່ວໜ້າເລີຍ ເຊື້ອ ກລັບຄິດໄໝ່ເຄອະ ຂ້າຍັງຂອບຮຽມອູ່
30. ມີຄວາມຫົ່ວໜ້າສິ່ງໄດ້ບໍລິນຂ້າທີ່ວີ້ວ່າ ຂໍ້າໄມ່ຈຸ່ງຮສກ້າຍພິບຕີທີ່ວີ້ວ່າ

1. มนุษย์ไม่มีเวลาทำหน้าที่ในโลกหรือ และชีวิตของเขามีเหมือนชีวิตของลูกจ้างดูก็จะดูเหมือนอย่างทาสที่ปราบนาเงา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มีของหาค่าจ้างแห่งงานของตน
2. เมื่อคนอย่างทาสที่ปราบนาเงา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มีของหาค่าจ้างแห่งงานของตน
3. เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนแบ่งประโยชน์เป็นเดือนๆ และเข้าแบ่งคืนแห่งความนำอดิเรกแก่ข้า
4. เมื่อข้านอนลง ข้าว่า 'เมื่อไหรenhอข้าจะลูกขี้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป' และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรู้สึกว่า
5. เนื้อของข้าห่มหนอนและก้อนฝุ่น หนังของข้าแข็งขึ้น และก็น่ารังเกียจ
6. วันคืนของข้าเร็วว่ากระสายของช่างทอ และสินสุดลงด้วยไร้ความหวัง
7. ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งใดอีกเลย
8. ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้ดูข้าพระองค์อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ ก็ไปเสียแล้ว
9. เมฆจากและหายไปปัจจันได บุคคลที่ลงไปยังแด่นคนตายก็มิได้ชื่นมาจันนั้น
10. เขาจะไม่กลับไปเรือนของเขารีก หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขารีกเลย
11. เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขึ้นแห่งจิตใจของข้าพระองค์
12. ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาแพหหรือ พระองค์จึงทรงวางแผนมาเผาข้าพระองค์
13. เมื่อข้าพระองค์พูดว่า 'เดียงของข้าจะเล่าโลงข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ของข้า'
14. และพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความผัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียวด้วยนิมิต
15. จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์
16. ข้าพระองค์เบื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเดิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์ เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์
17. มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเข้า
18. ทรงเยี่ยมเข้าทุกเช้า ทรงลงดูเข้าทุกขณะ
19. อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได
20. ข้าแต่พระองค์ผู้ปกปักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำบ้าไปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไม่พระองค์ จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์เอง
21. ทำไม่พระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำເเอกสารความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในคงคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว

1. แล้วบิดดัดคนชูอาห์ตอบว่า
2. ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่นานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพ่ายนานสักเท่าใด
3. พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ
4. ถ้าบุตรของท่านได้กระทำมาปัจต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเข้าทั้งหลายเพระเหตุการละเมิดของเขา
5. ถ้าท่านจะหมั่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
6. ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมແนະละ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตื่นขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่
7. ถึงแม่การเริ่มต้นของท่านจะเลิกหาย แต่ต่อไปปลายๆ จะใหญ่โตมากยิ่ง
8. ข้าขอร้อง ให้ท่านสามคนโบราณดู และคิดดูว่า บรรพบุรุษคันพับสิ่งใดบ้าง
9. (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็ไม่ เพราะวันคืนของเรามันแผ่นเดินโลกเปรียบเหมือนเงา)
10. เขาจะไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขารือ
11. ต้นกากจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มีตม.ได้หรือ ต้นอ้อจะงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ
12. ขณะที่มีดอยังไม่ได้ตัดลง มันก็เหี่ยวยังไงก่อนต้นไม้อื่นๆ
13. ทางของบรรดาผู้ที่ลีมพระเจ้าก็เป็นอย่างนั้นแหล่ ความหวังของคนหน้าซื่อใจดีจะพินาศไป
14. ความหวังใจของเขาก็จะสิ้น และความไว้วางใจของเขายังเหมือนไยแมงมุม
15. เขายิ่งเรื่องของเข้า แต่มันทานไม่ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หาทนอยู่ไม่
16. เขายิ่งวสุดอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่ออกหนีอสวนของเขา
17. รากของเขารี้อยู่ไปเกากร่องหิน และหยิ่งลงไปในซอกก้อนหิน
18. ถ้าพระองค์ทำลายเข้าไปจากที่ของเขาแล้วที่นั้นจะปฏิเสธเขาว่า ' ข้าไม่เคยเห็นเจ้า '
19. ดูเถิด นี่เป็นความชื่นนานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกอกรากจากดิน
20. ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนดีรอบคอบ หรือคำจุนผู้กระทำความชั่วร้าย
21. พระองค์ยังจะทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านห่อร้องเสมอ
22. คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะห่มความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไปอีกเลย

1. แล้วโยบตอบว่า
2. จริงที่เดียว ข้าทราบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร
3. ถ้าคนหนึ่งคนใดประทานจะโต้ะเย้ยกับพระองค์ ในพันครั้งผู้นั้นก็ตอบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว
4. พระองค์全能อยู่ในพระทัย และพระกำลังก็แข็งแรง ผู้ใดเคยได้แข็งต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า
5. พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่รู้ เมื่อพระองค์ทรงคร่ำมันเสียด้วยพระพิรุณของพระองค์
6. ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสาร่องมันก็สั่นสะเทือน
7. ผู้ทรงบัญชาดูดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงผนึกเก็บบรรดาดวงดาวไว้
8. ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงยำคลีนของทะเล
9. ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวจะระเบี้ย และหมู่ดาวไถ หมู่ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้
10. ผู้ทรงกระทำมหกิจเหลือที่จะเข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน
11. ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่
12. ดูเถิด พระองค์ทรงฉายไป ใจจะห้ามพระองค์ได้ ใจจะทูลพระองค์ว่า 'พระองค์ทรงกระทำอะไรในนั้น'
13. ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงหันพระพิรุณของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความมหัศจรรย์ต้องกราบอยู่
14. แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโดยได้ตอบพระองค์
15. แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า
16. ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า
17. เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทวีบادแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ
18. พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เติมความชื้นให้ข้าเติม
19. ถ้าขากล่าวถึงกำลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา ใจจะนัดเวลาให้ข้าสู้ดีได้
20. ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดีรอดคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกรร่อง
21. ถึงแม้ข้าดีรอดคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวข้าเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า
22. ก็เหมือนกันหมวด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า 'พระองค์ทรงทำลายทั้งคนดีรอดคอบและคนชั่ว'
23. เมื่อกัยพิบัติน้ำความตายมาโดยฉันพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด
24. แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า
25. 'วันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านักวิง มันพ้นไป มันไม่เห็นสิ่งใดอีก
26. มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดังนกอินทร์โฉบลงบนเหียง
27. ถ้าข้าพระองค์ว่า ข้าจะลืมคำร้องทุกข์ของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเคราของข้าเสีย และเบิกบาน
28. ข้าพระองค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทรงร้าบว่าพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร้ผิด

29. ถ้าข้าพระองค์ชั่วชา ข้าพระองค์ตราชกุตราเปล่าๆทำไม
30. ถ้าข้าพระองค์ชำรุดตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำด่าง
31. พระองค์ยังจะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงไปในป่า แม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์'
32. พระองค์มีไขมนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้ศรีตัวยกัน
33. ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได
34. ขอให้พระองค์ทรงนำไมเรียวไปจากข้าเสียที และขออย่าให้ความครั้นคว้ามจากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก
35. แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นอย่างนั้น

บทที่ 10

1. จิตใจข้าเบื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยับยัง ข้าจะพูดด้วยจิตใจข้มขื่นของข้า
2. ข้าจะทูลพระเจ้าว่า 'ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่าไนนพระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์'
3. พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถกิจของพระองค์ และทรงโปรดแผนการของคนข้า
4. พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ
5. วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ
6. ที่พระองค์ทรงเคยจับความชั่วข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์
7. แม้พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีคราวช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้
8. พระหัตถ์ของพระองค์ปั้นและทรงสร้างข้าพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์
9. ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดูจดังดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับเป็นผงคลีดิน อีกหรือ
10. พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกจากอย่างน้ำนม และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ
11. พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสาข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น
12. พระองค์ทรงประสาทชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความดูแลรักษาของพระองค์ได้ส่วนจิตวิญญาณ ข้าพระองค์ไว้
13. แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่านี่เป็นพระประสงค์ของพระองค์
14. ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วช้า ของข้าพระองค์
15. ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ยังคงกีรติยศของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์
16. ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพระองค์ อีก
17. พระองค์ทรงฟื้นพยานของพระองค์ปรักปรำข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้า พระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์
18. ไนนพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกจากครรภ์ มีฉะนั้นข้าพระองค์คงตายก่อนตาได้ๆได้เห็นข้าพระองค์
19. เมื่อนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว
20. วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเติบ ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพระองค์จะซื่นใจสักหน่อย
21. ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมีดและเงามจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็น เหมือนความมีด'
22. แผ่นดินแห่งความมีดที่บดังตัวความมีดที่เดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็น

1. แล้วโศฟาร์ชานาอาเมท์ตอบว่า
2. ควรที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ
3. ควรที่คำพูดมุสาของท่านทำให้คนนึง และเมื่อท่านเยาะเยี้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ
4. เพราะท่านว่า 'หลักคำสอนของข้าปฏิสุทธิ์ และข้าก็สามารถในสายพระเนตรพระเจ้า'
5. แต่ โอ ครัวจะให้พระเจ้าตัวสั้นและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตัวสักบั่ท่าน
6. ครัวจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์อ่อนน้อม จงทราบ เกิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่านเพียงได้รับ
7. ท่านจะหยิ่งรู้สึกของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยิ่งรู้สึกผู้ทรงทิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ
8. นั่นสูงเท่าฝ่าสวัสดิ์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้
9. วัดดูก็ยกว่าโโลก และกว้างกว่าทะเล
10. ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ครราจะขัดขวางพระองค์ได้
11. เพราะพระองค์ทรงทราบคนไว้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ
12. แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาป่า
13. ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์
14. ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ก็งเสียให้แกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน
15. แล้วแน่นะ ท่านจะงยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำแหน่ง ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว
16. เพราะท่านจะลืมความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนหน้าที่ได้แหล่งพันไป
17. แล้วชีวิตของท่านจะสุกใสยิ่งกว่าเวลาเที่ยงวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า
18. และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย
19. ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมา妄ขอความช่วยเหลือจากท่าน
20. แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมีดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาก็เหมือนความตายนั่นเอง

1. แล้วโยบตอว่า
2. ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านหั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน
3. แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้คระไม่ทราบ
4. ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เข้าหัวเราะเยาะ
5. ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบายนั้น ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสบประมาท
6. เดืนท์ของโจร์กมั่งคั่ง และบุคคลที่ยิ่วยeaพระเจ้าก้มนั่ง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา
7. แต่ขอตามสัตว์เดียร์จาน แล้วมันจะสอนท่าน ตามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน
8. หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลายทางจะประกาศแก่ท่าน
9. ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น
10. จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง
11. ทุกดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเพดานปากซึมรสอาหารมิใช่หรือ
12. สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ
13. สติปัญญาและฤทธานุภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ
14. ดูเถิด พระองค์ทรงพังทลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้
15. ดูเถิด พระองค์ทรงยืดน้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน
16. พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลงทั้งผู้ลวงเป็นของพระองค์
17. พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาด้วยล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่
18. พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว
19. พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคร่าผู้มีกำลังเสีย
20. พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพินิจพิจารณาไปเสียจากพวกรผู้มีอายุ
21. พระองค์ทรงเหตุความเหยียดหยามบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้ที่แข็งแรงอ่อนกำลัง
22. พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกอกอกมาจากการมีด และทรงนำเงาม้าจุราษามาสู่ความสว่าง
23. พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเข้าทั้งหลายให้ควบลงอีก
24. พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาแพนรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง
25. เข้าทั้งหลายคงอยู่ในความมีดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโซเซอย่างคนเม่า

1. คุณเติด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว
  2. อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน
  3. แต่ข้าจะโค่นทูลต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และประทานจะสุกดีของข้ากับพระเจ้า
  4. ส่วนท่าน ท่านจบเสียด้วยการมุสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ไม่ได้
  5. โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน
  6. บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า
  7. ท่านทั้งหลายจะพุดชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพุดลงเพื่อพระองค์หรือ
  8. ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ่ายพระเจ้าหรือ
  9. เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะดีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเยี้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาเยี้ยมนุษย์หรือ
  10. พระองค์จะทรงตำหนิท่านทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างลับๆ
  11. ความโอ่อ่าตระการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านครั้งกลัว และความครั่นครัวมต่อพระองค์จะไม่ตกเหนื่อท่านหรือ
  12. ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างขี้เล้า ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน
  13. ขอ尼่งเงอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเดิດ
  14. ทำไเมนะหรือ ข้าจะบังเนื้อของข้าไว้ และเสียงชีวิตของข้า
  15. ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็จะยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทางทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์
  16. พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราคนหน้าซื่อใจดจจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
  17. ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน
  18. คุณเติด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่า จะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์
  19. โกรนจะสู้กับข้า เพราบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้าก็จะตาย
  20. 'ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์'
  21. ขอทรงหดพระหัตถ์ให้ใกล้จากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครั่นครัวมพระองค์ทำให้ข้าพระองค์ครั้งกลัว
  22. ขอพระองค์ทรงเรียกเดิດ แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์
  23. บรรดาความชั่วช้าและความบ้าปฏิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์
  24. ทำไเมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์
  25. พระองค์จะทรงให้ใบไม้ที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามfangแห่งหรือ
  26. เพราพระองค์ทรง Jarvis สิ่งขึ้นต่อสิ่งของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์

กระทำเมื่อยังรุ่นๆอยู่

27. พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ขึ้นไว้ และทรงเฝ้าดูทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ พระองค์ทรง Jarvis เครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์
28. มนุษย์ก็ทรุดโถรมไปเหวอ่อนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน'

1. 'มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่น้อยวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ'
2. เขาอุกมาเม้มอนดอกไม่แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เข้าสู่ไปอย่างเงา และไม่มีอยู่ต่อไปอีก
3. และพระองค์ทรงลืมพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ
4. คระเจ้าสิ่งสະอาทิตย์จากสิ่งไม่สะอาดได้ไม่มีครรภัคน
5. วันเวลาของเขาก็กำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขามาให้เข้าผ่านไปได้
6. จะนั่น ขอทรงหันพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเดินพระเจ้าข้า เพื่อให้เข้าชื่นบานด้วยวันของเขาย่างลูกจั่ง
7. เพราะสำหรับต้นไม้มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหักอีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง
8. ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในฝังคลีดิน
9. แต่พอได้กลืนไอกองน้ำ มันจะออกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน
10. แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเข้าอยู่ที่ไหนเล่า
11. นำขาดจากทะเลสาบไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปฉันได
12. ฉันแน่แหลม มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนห้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ดื่นขึ้น และปลูกเขาก็ไม่ได้
13. โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแคนคนตายก็จะดี ครัวจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ครัวจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์
14. ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขายังมีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะค่อยอยู่ตลอดวันประจำการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง
15. พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอาลัยอาวรณ์พระหัตถิจของพระองค์
16. แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มีได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ
17. การละเมิดของข้าพระองค์นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ผนึกตรา และพระองค์ทรงมัดความช้ำช้ำของข้าพระองค์ไว้
18. แต่ภูเขา ก็ถูกย้ายไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน
19. น้ำเช้าหินไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆที่ออกขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์ เช่นกัน
20. พระองค์ทรงชนะเข้าเสมอ และเขากล่าวบไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาระและทรงส่งเข้าไปเสีย
21. บรรดาบุตรชายของเขาก็ได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เข้าทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขายังรู้ไม่
22. เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขารู้ความราษฎร'

1. แล้วเอลีฟสชา瓦เทมานตอบว่า
2. ควรที่คุณมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้สึกแล้งๆหรือ และบรรจุมตะวันออกให้เต็มห้อง
3. ควรที่เขาจะโต้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ
4. แต่ท่านกำลังขัดความยำเกรงเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า
5. เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาลิ้นของคนฉลาดแกล้งโกง
6. ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง
7. ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเนินเขาริอ
8. ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ
9. ท่านทราบอะไรที่พวกเรามิ่กรู้บ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า
10. ในพวกเรามีคนผิดหวังและคนสูงอายุ แก่ยิ่งกว่าบิดาของท่าน
11. ท่านเห็นคำเล่าโลงของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ
12. เหตุไนนท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราเหตุอะไรเล่า
13. คือที่ท่านหันจิตใจของท่านต่อสุพระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน
14. มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอัดได้ หรือเข้าผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขายังชอบธรรมได้
15. ดูเดิด พระเจ้ามิได้ทรงวางแผนในวิสุทธิชนของพระองค์ ใช่แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ฝ้าสวรรค์ก็ไม่สะอัด
16. แล้วมนุษย์ผู้ดื่มความชั่วช้าเหมือนเดิมน้ำ กิน้ำสะอาดอิดสะเอียนและโซโครยกิ่งกว่า่นน้ำสักเท่าใด
17. พังข้าชิ ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว
18. สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเข้า และมิได้ปิดบังไว้
19. ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวงเดียว และไม่มีคนต่างด้าวผ่านไปทำลายกลางเข้าทั้งหลาย
20. คนชั่วนานทุกข์ทรมานตลอดอายุของเข้า ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้บีบบังคับ
21. เสียงที่นำครั้มกลัวอยู่ในหูของเข้า ผู้ทำลายจะมาเห็นเข้าในยามมั่งคั่ง
22. เขายังเชื่อว่าเขาจะกลับอกมาจากความเมื่ด เขายังต้องตายด้วยดาบ
23. เขายังเชื่อเพื่อหาอาหาร กล่าวว่า 'อยู่ที่ไหนนะ' เขายารบอยู่ว่าวันแห่งความเมื่ดอยู่แค่เอื้อมมือ
24. ความทุกข์ใจและความแสนระทมจะทำให้เขาครั้มกลัว มันจะชนะเข้า เหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้ว สำหรับการศึก
25. เพราะเขายังเหียดมือของเขากลางๆ แต่เพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้องค์ผู้ทรงมิทธิ์ที่
26. เขายังเข้าใส่พระองค์อย่างดื้อตึงพร้อมกับดั้งปุ่มหนา
27. เพราะว่าเขายังดีคุณหน้าของเข้าด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวมรวมไว้มันมาไว้ที่บันเอวของเขา
28. และได้อศัยอยู่ในหัวเมืองที่กรุง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกล้ายเป็นกองชาภรักรักษาพัง
29. เขายังไม่มั่งมี และทรัพย์สมบัติของเขายังไม่ทนทาน และข้าของของเขายังไม่เพิ่มพูนในแต่เดือน

30. เขาจะหนีจากความมีดไม่พัน เปลวะเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย
31. อย่าให้เขาวางใจในความอนิจจังลงตัวเขาง เพราะความอนิจจังจะเป็นสิ่งตอบแทนเข้า
32. จะชำรุดให้เขารีบก่อนเวลาของเข้า และกิ่งก้านของเขาก็จะไม่เขียว
33. เขายังเป็นประดุจเตาอุ่นที่เขย่าลูกอุ่นดีบของมัน และเป็นดังต้นมะกาอเกเศที่สัตดทึ้งดอกบานของมัน
34. เพราะว่าที่ชุมนุมของพวกรหน้ำชื่อใจคดนั้นจะกรร่างไป และไฟจะเผาผลัญเต็นท์แห่งสินบนเสีย
35. เขายังหลายตั้งครรภ์ความช้ำ และคลอดความร้ายออกมา และท้องของเขายังหลายตระเตรียมการล่อลง

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มากแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล่าโลงที่กว้างใจ
3. คำลงๆ แล้งๆ จะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้
4. ข้าก็พูดอย่างท่านหั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาราถ้อยคำมากมายก่าย กองมาต่อสู้ท่านหั้งหลายได้ และสั่นศีรษะของข้าใส่ท่าน
5. ข้าจะหนุนกำลังของท่านหั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย
6. ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าไหร
7. แต่นี่แหล เดียวนี่พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี่ยย พระองค์ทรงกระทำให้พรคพวงหั้งสิ้นของข้าเลิกรังไป
8. และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยาณปรักปรำข้า และความผ่ายผอมของข้าลูกขี้น ปรักปรำข้า มันเป็นพยาณใส่หน้าข้า
9. พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโตรของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขอบเชี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ปรักกษ ของข้าถลึงตาสู้ข้า
10. มีคนอ้าปากใส่ข้า เขأتบแก้มประจันข้า เขารุ่มหัวกันปรักปรำข้า
11. พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คุณธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย
12. ข้าอยู่สบายน และพระองค์ทรงหักข้าสะบัน เออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และพาดข้าลงเป็นชั้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์
13. นักธนุของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะลวงเบิดไฟของข้าและไม่เหลามือเลย พระองค์ทรงเห้นัดข่องข้าลงบนดิน
14. พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิงเข้าใส่ข้าอย่างมนุษย์ยกษัตริย์
15. ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เข้าสัตว์ของข้าสกปรกด้วยผงคลีดิน
16. หน้าของข้าแดงด้วยการร้าวให้ เงาจุราชอยู่ที่หนังตาของข้า
17. แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความอยุติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์
18. อือ แفنดินโลกเอี่ย อยาปิดบังโลหิตของขานะ อย่าให้เสียงร้องของขามีที่หยุดพัก
19. ดูเถิด เดียวนี้เองพยาณของข้าก็อยู่บนสรรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง
20. เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเห็นได้จากวิทยพระเจ้า
21. ขอให้ผู้หนึ่งผู้ใดอ่อนวนเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนวนเพื่อเพื่อนบ้านของเรา
22. เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ

1. ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว
2. แน่นอน คนมักเยาะเยี้ยยกืออยู่ร้อนข้านีเอง และตาของข้าก็จ้องอยู่ที่การยิ่วเย้าของเขา
3. 'โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์' ครออยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้
4. เพราะพระองค์ทรงปิดใจของเขาทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ จะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา'
5. ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขานั้นตากของลูกหลวงของเขามีมัวเม็ดไป
6. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนรำมนา
7. นัยน์ตาของข้าได้มีดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา
8. คนเที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรักหน้าซื่อใจดุด
9. คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มีมือสะอาดก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้นๆ
10. แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มีปัญญาสักคนในพวกท่าน
11. วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น
12. เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สั้นเพราเหตุความเมิด
13. ถ้าข้ารอคอย แวนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้กางที่นอนออกในความเมิด
14. ข้าได้พูดกับความเบื้อยเน่าว่า 'เจ้าเป็นพ่อของข้า' และพูดกับหนอนว่า 'เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า'
15. และบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านั้นได้จะเห็นได้
16. ความหวังนั้นจะลงไปที่ดาลประตุแวนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันใน pengคลีดิน

- แล้วบีลดัดคนชูอาร์ดตอบว่า
  - ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าไร จงคร่าวรัญญาแล้วภายนหลังพวงเราจะจะพูด
  - ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทรามในสายตาของท่าน
  - ท่านผู้ฉึกตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลภถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน
  - เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกตบเสีย และเปลวไฟของเขาก็จะไม่ส่องแสงอีก
  - ความสว่างในเต็นท์ของเขาก็จะมีด แต่ตะเกียงของเขาก็จะดับพร้อมกับเขา
  - ก้าวอันแข็งแรงของเขาก็จะสั่นเข้า และความคิดอ่านของเขางอกก็จะคว้าเขาลง
  - เพราะเขากลับเหลี่ยงเข้าไปในข่ายด้วยเท้าของเขาง แล้วเขารินอยู่บนหลุมพระ
  - กับอันหนึ่งจะฉายสั่นเท้าของเข้าไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา
  - มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเข้า มีกับอยู่ในทางไว้ดักเข้า
  - สิงน่าหวาดเสียจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ติดสั่นเท้าของเขายู่
  - กำลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความทิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเข้า
  - มันจะกินความแข็งแกร่งแห่งผิวนังของเขารสิ แม้แต่บุตรหัวปีแห่งความตายจะกินความแข็งแกร่งของเขารสิ
  - ความไว้วางใจของเขาก็จะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเข้า จะถูกนำมายังกษัตริย์แห่งความน่าหวาดเสีย
  - สิงที่ไม่ใช่ของเขาก็จะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเข้า จะมีกำมะถันเกลี้องกลาดอยู่เหนือที่อยู่ของเข้า
  - รากของเขาก็จะแห้งไปข้างใต้นั้น และกิงของเขาก็อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง
  - การระลึกถึงเขาก็จะพินาศไปจากโลก และเขาก็ไม่มีชื่ออยู่ในถนน
  - เขาก็จะถูกผลักไส้จากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก
  - เขาก็จะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขาก และจะไม่มีเครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขากลายอาศัยอยู่
  - ผู้ที่มาภัยหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขาก เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หาดกลัวด้วย
  - แน่นะ ที่อยู่ของคนช้าเป็นอย่างนี้แหลก และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหลก

1. แล้วโยบตوبว่า
2. ท่านทั้งหลายจะทราบจิตใจข้านานสักเท่าไหร่ ทั้งทุบข้าเป็นชิ้นๆด้วยถ้อยคำ
3. ท่านทั้งหลายพูดสอบประมาทข้าสิบหนแล้ว และที่ทำตัวเป็นคนเปลกหน้าต่อข้านั้นท่านก็ไม่อยาเลย
4. ถ้าแม่ว่าข้าลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า
5. ถ้าท่านทั้งหลายจะพยายามเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า
6. จงทราบเกิดว่าพระเจ้าทรงค่าว่าข้างลงแล้ว และได้ทรงเอาตาข่ายของพระองค์ล้อมข้าไว้
7. ดูเดิด ข้าร้องออกมากเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน
8. พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามีดไป
9. พระองค์ทรงปลดส่งราชีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอนกุญแจราชีรazoleของข้า
10. พระองค์ทรงพังข้างลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป พระองค์ทรงทึ่งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้
11. พระพิโรธของพระองค์พลุงขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรปักษ์ของพระองค์
12. กองหหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เข้าทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อมเตืนท์ของข้า
13. พระองค์ทรงให้พื่นรองของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย
14. ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ล้มข้าเสียแล้ว
15. คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวยังคงข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว ข้ากลับเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา
16. ข้าเรียกคนให้ข้องข้า แต่เขามิ่งตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเข้าด้วยปากของข้า
17. ลมหายใจข้าเป็นที่ขยะแขยงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม่ข้าได้อ่อนหวานเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง
18. แม้เด็กๆดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลูกขึ้นเขาก็ว่าข้า
19. สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เข้าหันหลังให้ข้า
20. กระดูกของข้าเกะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด
21. ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเดิม สงสารข้าเดิม เพาะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า
22. ทำไม่ท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไม่ท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า
23. อือ ข้าอยากให้ถ้อยคำของข้าได้ถูกบันทึกไว้ อือ ข้าอยากให้ Jarvis ไว้ในหนังสือ
24. ข้าอยากให้ลักไว้ในศิลปะเป็นนิตร ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว
25. แต่ส่วนข้า ข้าทราบว่า พระผู้ถูกของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก
26. และหลังจากตัวหนอนแห่งผิวนั้นทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า
27. ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนโยย
28. แต่ท่านทั้งหลายควรรู้ว่า 'ทำไม่พวกเรามิ่งเหงท่าน เมื่อรักของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา'
29. จงกลัวดاب เพาะพระพิโรธนำโทษของดابมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีการพิพากษา

1. แล้วโศฟาร์ชานาอาเมท์ตอบว่า
2. เพราะฉะนั้นพระเหตุความคิดของข้าฯจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน
3. ข้าได้ฟังคำติเตียนที่สับประมาทแล้ว พระเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ
4. ตั้งแต่เด็กกำบorthมา ตั้งแต่มุชย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่า
5. เสียงไชโยของคนชั่วนั้นสัน และความชั่นนานของคนหน้าซื่อใจคนนั้นเป็นแต่ครู่เดียว
6. แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ
7. เขางะพินาศเป็นนิตย์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขางะพุดว่า 'เขายุ่งที่ไหน'
8. เขางะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขางะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน
9. นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขางะไม่เห็นเข้าอีก หรือที่ของเขางะไม่เห็นเข้าอีกเลย
10. ลูกหลานของเขางะเสาหานะเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมือของเขางะคืนทรัพย์สมบัติของเขากลับคืน
11. กระดูกของเขาระบุ๊มไปด้วยความบากของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขานะในคงคลีดิน
12. แม้ว่าความช้ำจะหวานอยู่ในปากของเขามา แม้เข้าซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขามา
13. แม้เขามะอยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขามา
14. อาหารของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขามา เหมือนพิษของภูษาเท่าในตัวเขามา
15. เขากลืนทรัพย์สมบัติลงไป แต่จะอาเจียนมันออกจากมือ พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกจากท้องของเขามา
16. เขางะดูดพิษของภูษาเท่า ลิ้นของภูษาร้ายจะมาเข้า
17. เขางะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธาร หรือน้ำเอ่อลัน คือลำธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นให้loy
18. เขางะคืนผลงานของเขามา และจะไม่กลืนกินเสีย เข้าได้กำไรเท่าไหร่ เขางะต้องคืนให้เท่านั้น และเขางะไม่ได้ความชั่นนานในสิ่งนั้นเลย
19. เพราะเข้าได้ชัยและทดสอบทิ้งคนยากจน เข้าได้ชิงบ้านซึ่งเขามะได้สร้าง
20. แหนอนเขางะไม่รู้สึกสงบใจ เขางะเก็บสิ่งที่เข้าปราณามะได้เลย
21. อาหารของเขางะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีเคราะห์ทางทรัพย์สมบัติของเขามา
22. ในขณะที่เขามีมน้ำสำราญ เขางะตกในสภาพขัดสน มือของคนช้ำทั้งปวงจะมายังเขามา
23. เมื่อกลังจะเติมท้องของเขามะให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขามา และหลังลงมาบนเขามะเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่
24. เขางะลื้จากอาณาจักร คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขากลุ
25. เข้าดึงมันออก และมันออกมากจากร่างกายของเขามา เออ กระบืออันวาวับอกมาจากน้ำดีของเขามา ความน่าหวาดเสียวยังเขามา
26. ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขามา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขามาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขางะถูกเผาผลาย

27. ฝ่าสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเข้า และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปำเข้า
28. ผลกำไรแห่งครัวเรือนของเราจะถูกลบนำไปเสีย ทรัพย์สมบัติของเราจะถูก瓜ดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า
29. นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เข้า

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน
3. ขออุดหนาอยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ
4. ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามันุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไม่ให้ข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์
5. มองดูข้าซึ่ และจะตกละลึงเดิ แต่ท่านเองอาจมีปิดปากของท่าน
6. เมื่อขาระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสั่นสะท้านก็จับเนื้อของข้า
7. ทำไม่คนชัวร์จึงมีชีวิตอยู่ เ eo จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น
8. เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเข้า และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเข้า
9. เรือนของเข้าทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่เรียวยาวของพระเจ้าก็ไม่อยู่บนเข้า
10. วัวผู้ของเขาก็พันธุ์ไม่มีขาด วัวเมียของเขากลูก และไม่มีแท้ง
11. เข้าส่งเด็กๆออกกไปอยู่อย่างผุ้งแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เต้นรำ
12. เข้ายิบเอาสำราญและพินเข้าคู่ และเปริ่มปรี๊ดตามเสียงชุ่ย
13. ตลอดวันเวลาของเข้า เขาก็เจริญ และเขางงไปที่เด่นคนตายในพริบตาเดียว
14. เข้าจึงทูลพระเจ้าว่า 'ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปราณนาความรู้ในทางของท่าน'
15. องค์ผู้ทรงมหิทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเข้า ถ้าเราอธิษฐานต่อเข้า เราจะได้ประโยชน์อะไร'
16. ดูเดิ ความจำเริญของเข้าทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเข้า คำปรีกษาของคนชัวร์ห่างไกลจากเข้า
17. ตะเกียงของคนชัวดับปอยเท่าไได ความยากลำบากมาเห็นอเข้าปอยเท่าไได พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเคร้าโศก ด้วยพระพิโธของพระองค์
18. เข้าเป็นเหมือนฝางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป
19. พระเจ้าทรงสะสมความชัวชาของเข้าไว้ให้ลูกหลานของเขารึอ พระองค์ทรงตอบแทนแก่เข้าเอง และเขาก็จะทราบ
20. นายน์ตาของเข้าจะเห็นความพินาศของเข้า และเข้าจะดีมีพระพิโธขององค์ผู้ทรงมหิทธิ์
21. เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศ์วานที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขากลูกตัดคลางคันเสียแล้ว
22. มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเทวชีพ
23. คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายนะและปลอดภัยทั้งสิ้น
24. ถังกาวยของเขาเต็มด้วยน้ำนม และกระดูกของเขาก็ชุมด้วยไขกระดูก
25. อีกคนหนึ่งตายด้วยไข้ขมขื่น ไม่เคยได้ชิมของดี
26. เข้าทั้งสองนอนลงในผงคลีดินเหมือนกัน และตัวหนอนก็คลุมเข้าทั้งสองไว้
27. ดูเดิ ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบາຍของท่านที่จะทำผิดต่อข้า
28. เพราะท่านว่า 'วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เต็นที่ซึ่งคนชัวอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน'

29. ท่านมิได้ถามนักท่องเที่ยว และท่านไม่ได้รับสักขีพยานของเขารึอ
30. ว่าคุณชั่วได้ส่วนไว้วัจนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ
31. ครรเจ็บวิธีการของเขาร่อหน้าเข้า และผู้เดสนองเขายืนสิ่งที่เข้าได้กระทำ
32. แม้กระนั้นเขายังคงหาไม่ได้ หลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์
33. สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขาก็เป็นอย่างนี้ คนทั้งปวงก็ตามเข้าไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน
34. แล้วทำไม่ท่านจะมาเล้าโลงใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสา

1. แล้วเอลีฟ์สชาวนะมาดตอบว่า
2. คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ แต่ละ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนของต่างหาก
3. ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นที่พ่อพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอดครอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์
4. พระองค์จะทรงติดเตียนท่าน เพราะยำเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่านหรือ
5. ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วซ้ำของท่านไม่มีสิ่งสุดมิใช่หรือ
6. เพราะท่านยึดของประกันไปจากพื้นมองเปล่าๆ และรับเสื้อผ้าของคนที่เปลือยกาย
7. ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอิດโดยดีม และท่านหน่วงเหนี่ยวชนมปั้งไว้มิให้คนที่หิว
8. คนที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มีหน้ามีตา ก็ได้เข้าอาศัยอยู่
9. ท่านໄล่แม่เม่ายอกไปเมื่อเปล่า และแขนของลูกกำพร้าฟอกก์หัก
10. เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสลดดายองอันลับพลันก็ท่วมทับท่าน
11. หรือความมีดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้
12. พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดูดาวที่สูงที่สุดเกิด มันสูงจริงๆ
13. เพราะฉะนั้นท่านว่า 'พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะลุเมฆมีดทีบไปพิพากษาได้หรือ'
14. เมฆทีบคลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า'
15. ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น
16. ผู้ถูกนายเอาไปก่อนเวลากำหนดของเข้า รากรฐานของเขากลุ่มใหญ่ล้นไปด้วยนำท่อม
17. ผู้ทูลพระเจ้าว่า 'ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย' และ 'องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเข้าทั้งหลายได้'
18. แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขารีบด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากเข้า
19. คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ
20. ในขณะที่ทรัพย์สมบัติของเรามิถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้นไฟก็เผาเสีย
21. จงป่องดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน
22. ขอจงรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของท่าน
23. ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วซ้ำให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน
24. ท่านจะรวมรวมทองคำไว้เหมือนผงคลีดิน และทองคำเมืองโอลิฟไว้เหมือนหินในลำธาร
25. และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย
26. แล้วท่านจะปีติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า
27. ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน
28. ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน
29. เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า 'มีการทรงช่วยยกชูขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด'

30. พระองค์ทรงช่วยເກະແຫ່ງຜູ້ໄຮ້ຄວາມພິດໃຫ້ພັນ ມັນໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພັນໂດຍຄວາມສະອາດແຫ່ງມື້ອຂອງທ່ານ

1. แล้วโยบตอบว่า
2. คำร้องทุกข์ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกทุบตีกันมากกว่าการร้องครางของข้า
3. โอ ข้าอยากรบราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์
4. ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพักตร์พระองค์ และบรรจุข้อโต้แย้งให้เต็มปากข้า
5. ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า
6. พระองค์จะทรงได้แย้งกับข้าด้วยถثارานຸภาพันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่านะ พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า
7. ณ ที่นั่นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิตย์
8. ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์
9. ข้างซ้ายมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวา มือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ
10. ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ
11. เท้าของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตามมรคาของพระองค์ และมิได้หันไปข้างๆเลย
12. ข้ามิได้พรางไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโภชฐานของพระองค์ ข้าตีตราคาดพระวจนะแห่งพระโภชฐานของพระองค์สูง กว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า
13. แต่พระองค์ทรงผันแปรมิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น
14. เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั่นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระ คำริชของพระองค์
15. เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทกสะท้านต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตีริกตรอง ข้าก็ครั่นคframต่อพระองค์
16. พระเจ้าทรงกระทำให้ใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสะทกสะท้าน
17. เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมีดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมีดที่บีบไว้จากหน้าข้า

1. เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไม่บรรดาผู้ที่รู้จักระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์
2. มีคนที่ย้ายหลักเขต เข้ายึดผูกแพะแกะพาไปเลี้ยง
3. เขาไม่ต้อนลางของคนกำพร้าพ่อไป เขาเอาไว้ของหყูงม่ายไปเป็นประกัน
4. เขาผลักคนขัดสนอกนอกถนน คนยกจนแห้งแห่นดินโลกต่างก็ซ่อนตัวหมด
5. ดูเกิด ดังลาป่าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยกจนนั่นออกไปทำงานพยาบาลอาหาร ถิ่นแห้งแล้งให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขาก
6. เขายังหลายเก็บหყูงแห้งที่ในทุ่ง และเขาเลื้มสวนอุ่นของคนช้ำ
7. เขายำให้คนที่เปลือยกายนอนตอลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว
8. เขายังกินแห้งภูเขา และเกาะหินอยู่ เพราะขาดที่กำบัง
9. มีผู้ชายเด็กกำพร้าพ่อไปจากอก และเอาของประกันจากคนยกจน
10. เขายังหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกฟ่อนข้าวไปจากคนที่หิว
11. เขายำน้ำมันอยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขาก เขายำอยู่ที่บ่ออย่างรุ่น แต่เขายังคงทนความกระหาย
12. คนครัวครัวญ้อมกามจากที่ในเมือง และจิตใจของคนมาดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนใจทั้งในความโง่เขลาของเขาก
13. เขายู่ในพวกรากภูต่อความสว่าง ที่ไม่คุ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมิได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น
14. ผู้ทำมาตกรรมลูกขี้นมาแต่เข้าตู้รู้ เขาย่าคนยกจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาก็เป็นเหมือนโนมย
15. ตาของผู้ล่วงประเวณีเคยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า 'ไม่มีตาใดจะเห็นข้า' และเขาก็ปลอมหน้าของเขาก
16. ในยามมีดเข้าชุดเข้าไปในเรือนซึ่งเขามายิ่วสำหรับตนเองในเวลากลางวัน เขายังรู้จักรความสว่าง
17. เพราะเง้มจุราษเป็นเหมือนเวลาเข้าแก่เขากุคน ถ้าครัวรู้จักรเขาก็เป็นความสียดสยองของเง้มจุราษ
18. เขายาวดเร็วๆ ดังน้ำมากหล่าย ส่วนแบ่งของเขากูกษาปีนแห่นดิน เขายังหันหน้าไปสู่สวนอุ่นของเขาก
19. ความแห้งแล้งและความร้อนจวยอาบน้ำทิมระปีนจันได แด่นคนตายก็จวยເອງผู้กระทำบาปปีนจันนั้น
20. ครรภ์จะลีบเขาก ตัวหนอนจะกินเขาย่างอร่อย ไม่มีเครื่องจำเข้าได้ต่อไป ความช้ำจะหักลงเหมือนต้นไม้
21. เขายีดเอาจากหყูงมันที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หყูงม่าย
22. เขายังทำลายคนที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขายูกขึ้น แล้วไม่มีครรภ์นั้นใจเรื่องชีวิตของตน
23. พระเจ้าทรงประทานความปลดภัยให้เขาก และเขาก็พึงอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขาก
24. เขายังหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขายูกเอาอกไปจากทางเหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดร่วงข้าว
25. แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ครรภ์พิสูจน์ได้ว่าขามุสา และสำแดงว่าสิ่งที่ขากล่าวนั้นไร้สาระ

1. แล้วบิดดัดคนชูอาห์ตออบว่า
2. พระเจ้าทรงอำนวยในการครอบครองและทรงให้ยำเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์
3. กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มีได้ส่องมาเห็นอยู่ได้บ้าง
4. แล้วมนุษย์จะชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร
5. ดูแลดี ถึงแม่ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุขใส่ และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์
6. มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวดักแด้ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่านได้ช่วยแขกที่ไม่มีแรงแล้วหนอ
3. ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผล จริงหนอ
4. ท่านเปล่งวาจาจากมาแก่ใครเล่า และวิญญาณของใครได้ออกมาจากท่าน
5. ชาวเดนคนตายเบื้องล่างสะทกสะท้านได้น้ำและชานน้ำนั้น
6. นรากเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และเดนพินาศไม่มีผ้าห่ม
7. พระองค์ทรงคลื่นทางเหนือออกคลุ่มที่เว็บวัง และแหวนโลกล้วนที่ว่างเปล่า
8. พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆทึบของพระองค์ และเมฆนั้นก็ไม่ขาดวินไป
9. พระองค์ทรงคลุ่มหน้าของพระที่นั่ง และคลื่นเมฆของพระองค์ออกคลุ่มน้ำไว้
10. พระองค์ทรงขึดปูมณฑลไว้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด
11. เสาฟ้าก็หวันไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงขนาบ
12. พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วยอาぬภาพของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจ้องมองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์
13. พระองค์ทรงตกแต่งพื้นสวรรค์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพญาคาดที่ขด
14. ดูเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจผิวนอกของพระองค์ เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ คระจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาಥอันเกรียงไกรของพระองค์ได้

1. และโยบได้กล่าวกลอนภาษาชิตของตนอีกว่า
2. พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แห่งนั้นได้ คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แห่งนั้นได้ คือผู้ทรงทำใจข้าให้เข้มขึ้น
3. เพราลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบใด แล้วลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบใด
4. ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกหลวง
5. ขอพระเจ้าอย่าออมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้างนั้นข้าตาย
6. ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มั่นไม่ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ตำแหนข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า
7. ขอให้ศัตรุของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลูกชี้นัดอสุขข้าเป็นเหมือนคนธรรม
8. เพراهะจะเป็นความหวังของคนหน้าซื่อใจดด แม้ว่าเขาได้กำไรแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงอาชีวิตของเข้าไป
9. พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขารือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เข้า
10. เขายังปฏิยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขายังกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ
11. ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระธรรมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
12. ฉุ่นกัด ท่านทุกคนได้เห็นเงยแล้ว ทำไม่ท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงที่เดียวเล่า
13. ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
14. ถ้าลูกหลานของเขามีเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดับ และลูกหลานของเขาก็หายไม่พอกิน
15. คนของเขายังเหลืออยู่ ความตายก็จะฟังเขาร้อง และภารรยาไม่ทั้งหลายของเขายังไม่คร่าระหว่าง
16. ถึงเขายังคงโกรธอาเจินไว้มากอย่างผงคลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ดังดินเหนียว
17. เขายังคงไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสูม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน
18. เขารังบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง
19. คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขายังไม่ถูกรบรวมไว้ เขารีบตามเข้าขึ้น และเขายังไม่อยู่แล้ว
20. ความสยดสยองทั่วเมืองน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเข้าไป
21. ลมตะวันออกหอบเข้าขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุมันก็คาดเขากลับไปจากที่ของเข้า
22. พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาย่างไม่ปรานี เขายังหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์
23. คนจะตอบมือเยาะเยี้ยเข้า และเยี้ยหยันเขากลับไปจากที่ของเข้า

1. แน่นะ ต้องมีเหมือนสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เข้าถุง
2. เข้ามาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิน
3. มนุษย์กำจัดความเมื่ด และคันหาไปยังเขตไกลที่สุด คันแร่ดินในที่มีดครึ่มและเงามัจฉราช
4. เข้าชุดปล่องไกลจากที่ผู้คนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลีบเข้าแล้ว เข้าแขวนอยู่แก่วงไปแก่วงมาไกลจากผู้คน
5. ฝ่ายแหน่งดินนั้นมีอาหารออกมา แต่ภายใต้กิครำอย่างถูกไฟใหม่
6. ก้อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไฟทูร์ และมันมีผงทองคำ
7. ทางนั้นไม่มีเหยียวยรู้ และไม่มีตาเหยียวยำมองเห็น
8. ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั่น
9. คนยืนมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก
10. เข้าชุดสำรองไว้ในหิน และตาของเขารีบของประเสริฐทุกอย่าง
11. เขากันตาน้ำไว้ เพื่อมีให้มีน้ำย้อย และสิงที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง
12. แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
13. มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หายไปพบ
14. บាណาลพุดว่า 'ที่ข้าไม่มี' และทะเลกล่าวว่า 'ไม่อยู่กับข้า'
15. จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะซื้อเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้
16. จะตีราคาเป็นทองคำโอลิฟิกก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไฟทูร์กิไม่ได้
17. จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้
18. อาย่าเอยถึงหินประการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา
19. บุษราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้
20. ดังนั้นพระปัญญามากจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
21. เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ
22. แคนพินาศและมัจฉราชนกล่าวว่า 'เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญาภัยหูของเราระ'
23. พระเจ้าทรงทราบทางไปทางพระปัญญาแน่น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย
24. เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ได้ฟ้าสรรค์
25. ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกันน้ำด้วยเครื่องตัวง
26. เมื่อพระองค์ทรงสร้างภูให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า
27. แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย
28. และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า 'ดูเถิด ความยำเกรงของค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นแหลกคือพระปัญญา และที่จะหันจากความชั่ว คือความเข้าใจ'

1. แล้วโยบก็กล่าวกลอนภาษาชิตของท่านอีกว่า
2. โอ ข้าอยากจะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่านไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า
3. เมื่อประทีปของพระองค์ส่องเหนือศีริจะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์
4. อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแห่งน้อย เมื่อความลึกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเต็นท์ของข้า
5. เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลวงห้อมล้อมข้า
6. เมื่อเขามาถึงที่นี่ ทางเดินข้าด้วยนมขัน และก้อนหินเทราบน้ำมันออกให้ข้า
7. เมื่อข้าอกมาบังประตุเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน
8. คนหนุ่มๆ เห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลูกขี้นียน
9. เจ้านายหยุดพูด เอามือปิดปากของตนไว้
10. เสียงของขุนนางกีฬงบลง และลิ้นของเขากีฬะติดเพดานปาก
11. เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า
12. เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีครอบครัวเข้า
13. พรของคนที่ใจนพินาศก็มาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน
14. ข้าสมความชอบธรรม และมังก์ห่อห้มข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ
15. ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย
16. ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอนสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก
17. ข้าหักขากรรไกรของคนชั้ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟันของเข้า
18. แล้วข้าคิดว่า 'ข้าจะตายในรังของข้า และข้าจะทวีวันเวลาของข้าอย่างทราย'
19. รากของข้าจะແປไปถึงน้ำ มีนำค้างบันกิ่งของข้าตลดคืน
20. ส่งรากซึ่งของข้าสุดชื่นอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในเมือข้า'
21. คนทั้งหลายเงียบผึ้งข้าและค้อยอยู่ และเงียบอยู่ฟังคำปรึกษาของข้า
22. หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั้นลงมาเหนือเขา
23. เขาก้อยข้าเหมือนค้อยฝน เข้าอ้าปากของเขามีนอย่างรอรับน้ำฝนชุกปลายฤดู
24. ถ้าข้าหัวเราะเยาะเข้า เขาก็ไม่ยอมเชือ และสีหน้าอันผ่องใสของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง
25. ข้าเลือกทางให้เข้า และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปลอบโยนคนที่ครรภ์

บทที่ 30

1. แต่เดี๋ยวนี้เขายาวยาข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ่อของเข้า ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าผู้แพะแกะของข้า
2. ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของเข้าทั้งหลาย คือของคนที่เรี่ยวแรงเข้าหมดไปแล้ว
3. เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพากเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขานี่ไปปั้งถินทุรกันดารซึ่งกรรังและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า
4. เขากับผักชีรามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอากระทันชาบมาเป็นอาหาร
5. เขากูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเข้าไปอย่างตามใจ)
6. ฉะนั้น เขาร้องขอพักอยู่ที่ลำลายน ในโพรอดินและซอกหิน
7. เขาร้องอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขารีบกันอยู่ภายนอกได้ตันเต่าย
8. เขานี่เป็นลูกของคนถ่อย เออ เป็นลูกของคนเสียชื่อ เขากูกการดออกไปเสียจากแผ่นดิน
9. และบัดนี้ขากลายเป็นเพลงเย้ายอยของเข้า เออ ขานี่คำครหาของเข้า
10. เข้าทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเหินห่างจากข้า เข้าไม่รังรอที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า
11. เพราะพระเจ้าทรงเหยื่อนสายธูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เข้าทั้งหลายก็เหวี่ยงความยังคิดเสียต่อหน้าข้า
12. คนหนุ่มลูกขี้นข้างขวาเมื่อของข้า เขารักดันเท้าของข้าออกไป เขารีบกันอย่างทางแห่งความพินาศไว้ต่อสู้ข้า
13. เขาร้องหายเดินของข้า เขารีบกันให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเข้าไว้เลย
14. เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่หลักเข้ามาอย่างเต็มที่ เขากลิ้งตัวเข้ามาหาข้าท่ามกลางชาบปรักหักพัง
15. ความสลดสยองต่างๆหันมาใส่ข้า จิตใจของขากูกเข้าติดตามอย่างลมตาม และความเจริญรุ่งเรืองของข้าศูนย์ไปเสียอย่างเมฆ
16. บัดนี้จิตใจของขาก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยีดตัวข้าไว้
17. กลางคืนกระดูกข้าทะลุไป และความเจ็บปวดที่แทะข้านั้นไม่หยุดพักเลย
18. เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดข้า
19. พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และขากลายเป็นเหมือนผลลัพธ์และขี้เก้า
20. ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์ทรงมองไม่
21. พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์
22. พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนื่อยล้ม และทรงให้ข้าพระองค์ขึ้นล้ม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป
23. ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่ที่กำหนดของคนเป็นทั้งปวง
24. ถึงกรันนนเขายาจะไม่ยืนเมื่อของเขากลอกซ่วยคนในเดนคนตาย ถึงแม้ว่าพากเขาร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเข้า
25. ข้ามิได้ร้องให้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขายากเย็นหรือ จิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ

26. แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มาถึง
27. จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์จะมาพบร้า
28. ข้าได้ไว้ทุกข์ มิใช่ด้วยแดด ข้ายืนขึ้นในที่ชุมชนชั้น และร้องขอความช่วยเหลือ
29. ข้าเป็นเพื่อนกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนาเจ้าแมว
30. ผิวนังของข้าคำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้
31. เพราะฉะนั้นเสียงพินเขาคู่ของข้ากล้ายเป็นเสียงトイให้ และเสียงชลุยของข้ากล้ายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องให้

1. ข้าได้กระทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า และข้าจะมองหญิงพระมหาเรีดอย่างไร
2. อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิบาที ณ ที่สูง
3. มิใช่ภัยันตรายสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วชัดอกหรือ
4. พระองค์มิทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝีก้าวของข้าดอกหรือ
5. ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอกหลวง
6. ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด้วยตราฎูเที่ยงตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความชื่อสัตย์ของข้า
7. ถ้าย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และจิตใจของข้าไปตามนัยน์ตาของข้า และถ้าด่างพร้อยใดๆ เกาะติดมือข้า
8. ก็ขอให้ข้าหว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งที่งอกขึ้นเพื่อข้าถูกถอนราชอาภิ
9. ถ้าใจของข้าถูกล่อชวนไปหาผู้หญิง และข้าได้ซุ่มอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า
10. และก็ขอให้ภราษของข้าไม่แปรไปคนอื่น และให้คนอื่นโน้มทับนาง
11. เพราะนั้นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ
12. เพราะนั้นจะเป็นไฟผลลัพธ์ให้ไปถึงเด่นพินาศ และจะถอนราชผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า
13. ถ้าข้าดูถูกเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานำมารังสรรค์ต่อข้า
14. เมื่อพระเจ้าทรงลูกขึ้น และข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร
15. พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่พระองค์คงคิดเหี้ยเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์
16. ถ้าข้าได้หน่วงเหนี่ยวสิ่งใดๆ ที่คนยากจนอย่างได้ หรือได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า
17. หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าฟ้อไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย
18. (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นเก็บข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำเชือตั้งแต่ครรภ์การดาของข้า)
19. ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพินาศ เพราะขาดเสือผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย
20. ถ้าบันเอวของเขามิได้อวยพรแก่ข้า และถ้าเขามิได้อุ่นด้วยขนแกะของข้า
21. ถ้าข้ายกมือขึ้นแต่ต้องคนกำพร้าฟ้อพระข้าเห็นความสนใจสนับสนุนที่ประตูเมือง
22. และก็ให้กระดูกใหญ่ล้ำๆ ออกจากบ่าของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเต็ม
23. เพราะข้าสายด้วยภัยพิบัติที่มาจากการของพระเจ้า และด้วยเหตุความโกรธอ่าตระการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้
24. ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไว้ใจหรือพูดกับทองคำเนื้อดีว่า 'ท่านเป็นที่วางใจของข้า'
25. ถ้าข้าเปริ่มปรีดิพระสมบัติของข้ามากมาย หรือพระมือของข้าได้มากมาก
26. หรือข้าเพ่งดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างส่ง่า
27. และจิตใจของข้าถูกล่อชวนอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจูบมือของข้า
28. นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเบื้องบน
29. ถ้าข้าเปริ่มปรีดิเมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้นพินาศ หรือลิงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา

30. ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบ้าไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง
31. ถ้าคนแห่งเต็นท์ของข้ามีได้กล่าวว่า 'ยังมีครรภ์ในที่กินเนื้อของนายไม่อิ่ม'
32. คนต่างถิ่นเมื่อได้พากอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง
33. ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วข้าของข้าไว้ในอกของข้า
34. เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพั้นประตุบ้าน
35. โอ ข้าอยากให้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเด็ด ความปราณายของข้าคือ ของค์ผู้ทรงมหิทธิ์ตอบข้า โอ ข้าอยากได้คำสำนวนฟ้องข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น
36. ข้าจะใส่ป่าเบกไปแน่ที่เดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่างมณฑล
37. ข้าจะแจ้งจำนวนฝีก้าวของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นเจ้านาย
38. ถ้าที่ดินของข้าร้องก烙โถหข้า และร่องไถในนั้นร่องให้ด้วยกัน
39. ถ้าข้ากินผลิตผลของมันด้วยมีได้เสียเงิน และกระทำให้เจ้าของที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต
40. ก็ขอให้มีต้นผักหวานมอกแทนข้าวสาลี และหญ้าสาบแร้งแทนข้าวบารลี จบถ้อยคำของโยบ

1. ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโดย เพราะโยบขอบธรรมในสายตาของตนเอง
2. แล้วเอลีสู บุตรชายบาราเคล คนบุชี ครอบครัวราม ก็โกรธ เข้าโกรธโดย เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่
3. เข้าโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ ทั้งๆที่เข้าหาว่าโยบผิด
4. ฝ่ายเอลีสูคอยจนโยบพุดจบ เพราะพวากเข้าแก่กว่าตน
5. และเมื่อเอลีสูเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขางิ่งโกรธ
6. และเอลีสู บุตรชายบาราเคล คนบุชี กล่าวว่า ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุแล้ว เพราะจะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน
7. ข้าพเจ้าว่า 'ขอให้วยพุดเกิด และให้ปีหมายปีสอนสติปัญญา'
8. แต่มีจิตวิญญาณในเม่นดูย์ การดลใจจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เข้าใจ
9. 'ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม'
10. เพราะจะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า 'ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย'
11. ดูเกิด ข้าพเจ้าได้พยายามฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเงียบผึ้งเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาว่าจะพูดว่ากระไร
12. เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเกิด 'ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ ในพวากท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้'
13. อายาเพื่อพูดนะว่า 'เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงผลักเข้าลงแล้ว มีเช่นนุชย์'
14. เขามิได้เพ่งเลึงถ้อยคำของเข้าใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเข้าด้วยคำพูดของท่าน
15. เข้าทั้งหลายก็ตกตะลึง เข้าไม่ตอบอึก เข้าไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว
16. และข้าพเจ้าจะค่อยหรือ (เพราะเข้าทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอึก)
17. ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย'
18. เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัว จิตใจภายในข้าพเจ้าบังคับข้าพเจ้าอยู่'
19. ดูเกิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหลืออุ่นชี้่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหลืออุ่นใหม่จะระเบิดอยู่รอมร่อแล้ว
20. ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ
21. ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสองผลอต่อผู้ใด
22. เพราะข้าพเจ้าประจบสองผลไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า

1. ท่านโดยเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอพังคำของข้าพเจ้า และพังถ้อยคำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
2. ดูເຄີດ ບັດນີ້ຂ້າພເຈ້າໄດ້ອໍາປາກ ລິ້ນກາຍໃນປາກຂອງຂ້າພເຈ້າກີບຝູດ
3. ຄໍາຕົວຢ່າງຂອງຂ້າພເຈ້າສໍາແດງຄວາມເຖິງຫຼາຍແທ່ງຈິດໃຈ ແລະຮົມຝືປາກຂອງຂ້າພເຈ້າຈະກ່າວຄວາມຮູ້ອ່າງຈິງໃຈ
4. ພຣະວິญญาณຂອງພຣະເຈ້າໄດ້ທຽບສ້າງຂ້າພເຈ້າ ແລະລມປາຣານຂອງອົງຄູ່ທຽບທີ່ໄດ້ໃຫ້ຊີວິຕແກ່ຂ້າພເຈ້າ
5. ຄໍາທ່ານຕອບຂ້າພເຈ້າໄດ້ ກົດຕອບຕີ່ ຈຶ່ງລຳດັບຄໍາຕົວຢ່າງທ່ານຕ່ອ້ອໜ້າຂ້າພເຈ້າ ເຊີ້ມເຄວະ
6. ດູເຄີດ ຂ້າພເຈ້າອ່ອງຍ່າງທ່ານຕຽບພຣະພັກຕົວພຣະເຈ້າ ພຣະອົງຄູ່ທຽບປັ້ນຂ້າພເຈ້າຂຶ້ນມາຈາດິນດ້ວຍເໜືອນກັນ
7. ດູເຄີດ ອຍ່າໄຫ້ຄວາມກັບຂ້າພເຈ້າກະທຳໃຫ້ທ່ານຕກໃຈ ຂ້າພເຈ້າຈະໄມ່ສັກຫຸນທ່ານຫັກເກີນໄປ
8. ແນ່ລະ ທ່ານພູດໃຫ້ຂ້າພເຈ້າຟັງ ແລະຂ້າພເຈ້າໄດ້ຍິນເສີຍຄໍາຕົວຢ່າງທ່ານວ່າ
9. 'ຂ້າພເຈ້າສະອາດ ປຣາສາກາກລະເມີດ ຂ້າພເຈ້າບົຣິສຸທິ່ນ'ໄມ່ມີຄວາມຫັ້ນຫັ້ນໃນຂ້າພເຈ້າເລີຍ
10. ດູເຄີດ ພຣະອົງຄູ່ທຽບຫາເວັ້ງກັບຂ້າພເຈ້າ ພຣະອົງຄູ່ທຽບນັບວ່າຂ້າພເຈ້າເປັນຕັດຮູກກັບພຣະອົງຄູ່
11. ພຣະອົງຄູ່ທຽບເວົາເທົ່າຂອງຂ້າພເຈ້າໄສ່ຂໍ້ອໄວ້ ແລະທຽບເຝັ້ນຫຼັກຫາຂອງຂ້າພເຈ້າທັງສິນ'
12. ດູເຄີດ ໃນເວັ້ງນີ້ທ່ານໄມ່ຍຸດື່ນຮົມເລີຍ ຂ້າພເຈ້າຈະຕອບທ່ານ ພຣະເຈ້າໄຫຼູ້ຍິ່ງກວ່າມນຸ່ຫຍໍ່
13. ທຳໄນ້ທ່ານຈຶ່ງໂຕແບ່ງກັບພຣະອົງຄູ່ ເພຣະພຣະອົງຄູ່ໄມ່ທຽບຮ່າງຈາກເຮົາຮ່າງພຣະອົງຄູ່ເລີຍ
14. ເພຣະພຣະເຈ້າຕົວສົກຮັງໜຶ່ງ ເອ ສອງຄົກ ແຕ່ມິນຸ່ຫຍໍ່ໄມ່ຫຍັ້ງຮູ້ໄດ້
15. ໃນຄວາມຜັນ ໃນນິມິຕກລາງຄືນເມື່ອຄົນຫລັບສົນທີ ເມື່ອເຂົາເຄີບເຄີ່ມອູ້ບັນທຶນທີ່ນອນຂອງເຂາ
16. ແລ້ວພຣະອົງຄູ່ທຽບເປົກຫຼຸກຂອງນຸ່ຫຍໍ່ ແລະທຽບປະທັບຕາມຄຳສົ່ງສອນຂອງເຂາໄວ້
17. ເພື່ອວ່າພຣະອົງຄູ່ຈະໄດ້ຫັນໄໝ້ນຸ່ຫຍໍ່ກັບຈາກເປົ້າຫາຍົງຂອງເຂາ ແລະຕັດຄວາມເຍ່ອຫຍິ່ງອອກເສີຍຈາກນຸ່ຫຍໍ່
18. ພຣະອົງຄູ່ທຽບຢືດເໜີ້ຍິວວິญญาณຂອງເຂາໄວ້ຈາກປາກແດນຄົນຕາຍ ແລະຢືດຊີວິຕຂອງເຂາໄວ້ຈາກການທີ່ຈະພິນາສດ້ວຍ
ດາບ
19. ມຸ່ນຸ່ຫຍໍ່ຍັງຄູກຕີ່ສອນດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດບົນທີ່ນອນຂອງເຂາດ້ວຍ ແລະດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຍ່າງສາຫັກໃນກະຊຸກຕ່າງໆ
ຂອງເຂາ
20. ຂີວິຕຂອງເຂາຈຶ່ງໄດ້ເປື່ອອາຫານ ແລະຈິຕີໃຈຈຶ່ງໄດ້ເປື່ອອາຫານໂອໜະ
21. ເນື້ອຂອງເຂາທຸດໂທຣມໄປມາຈົນມອງໄມ່ເຫັນ ກະຊຸກຂອງເຂາຈຶ່ງແລ້ວໄມ່ເຫັນແນ້ນກີໂພລ່ອອກມາ
22. ເອ ວິນຸ່ຫຍໍ່ຂອງເຂາເຂົ້າໄປກິລໍປາກແດນຄົນຕາຍ ແລະຂີວິຕຂອງເຂາໄກລໍຜູ້ທີ່ນ້າຄວາມຕາຍມາ
23. ຄໍາມີຜູ້ສ່ງຂ່າວຜູ້ທີ່ນຶ່ງມາເພື່ອເຂາເປັນລ່າມ ທີ່ນຶ່ງໃນພັນເພື່ອແຄລງແກ່ມຸ່ນຸ່ຫຍໍ່ວ່າຂ່າຍເກີດເພື່ອເຂາ
24. ແລະຜູ້ສ່ງຂ່າວນັ້ນກຽມາເຫັນ ຖຸລວ່າ 'ຂອທຽບປະກົດເຫັນວ່າເຂົາໄດ້ແລ້ວ
ວ
25. ເນື້ອຂອງເຂາຈະອ່ອນກວ່າເນື້ອເດືອກ ຂອໃຫ້ເຂົາກັບໄປສູ່ກຳລັງເໝືອນເມື່ອຍັງໜຸ່ມ'
26. ເຂົາຈຶ່ງຈະອົບຮູ້ນຕ່ອພຣະເຈ້າ ແລະພຣະອົງຄູ່ຈະທຽບພຣະພທິຍາເຂາ ເຂາຈະເຫັນພຣະພັກຕົວພຣະອົງຄູ່ດ້ວຍຄວາມຫິ່ນບານ
ແລ້ວພຣະອົງຄູ່ຈະທຽບໃໝ່ນຸ່ຫຍໍ່ກັບສູ່ສາພຄວາມຫອບຫວັນ

27. พระองค์ทรงหอดพระเนตรมองนุชย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า 'ข้าบ้าปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมิได้เป็นประโยชน์' อะไรแก่ข้า'
28. พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเข้าให้พ้นจากการลงโทษสูงเด่นคนตาย และชีวิตของเขาก็จะเป็นความสว่าง
29. ดูเดิດ พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้แห่งสิ้นกับมนุษย์อยู่หลายครั้ง
30. เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากเด่นคนตาย เพื่อให้เข้าแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต
31. โอ ท่านโดยเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงียบ และข้าพเจ้าจะพูด
32. ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถอะ เพราะข้าพเจ้าประณานแก้คดีให้ท่าน
33. ถ้าหากไม่เก็บข้อฟังข้าพเจ้า ขอเงียบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน

1. เอลิสูพดต่อไปว่า
2. โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเรียกฟังข้าพเจ้า
3. เพราะหูกลองชิมถ้อยคำอย่างกับเพданปากชิมอาหาร
4. ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกราองว่าอะไรดี
5. เพราะโดยบกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอกสารความยุติธรรมที่ควรแก่ข้าพเจ้าไปเสีย'
6. ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมุสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แต่ของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย
7. คราหนอนที่จะเหมือนโยบ ผู้ดื่มความเหี้ยดหยามเหมือนดื่มน้ำ
8. ผู้เข้าสังคมกับคนกระทำการทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว
9. เพราะท่านได้กล่าวว่า 'ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาจะปฏิยินดีในพระเจ้า'
10. เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเดิมที่พระเจ้าจะทรงกระทำการทำความชั่ว และท่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำการทำความชั่วช้า
11. เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำการของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำการของเข้า
12. แหนอนที่เดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำการทำความชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม
13. คราแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือคราเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์
14. ถ้าพระองค์ทรงเอกสารทัยไส้กับมนุษย์ และทรงรวมรวมวิญญาณและลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์
15. เนื้อหันทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน
16. ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า
17. ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประนามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ
18. เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่กษัตริย์ว่า 'ท่านผู้ชั่วร้าย' และแก่เจ้านายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้อ่อน懦'
19. ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอดีตแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถิจของพระองค์
20. สักครู่เดียวเข้าทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั้นและตายไป และผู้มีอำนาจก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมีอมนุษย์
21. เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นย่างเทาของเขามด
22. ไม่มีที่มีดครีมหรือเงามัจจุราชซึ่งคนกระทำการทำความชั่วจะซ่อนตัวได้
23. เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เข้าเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา
24. พระองค์ทรงทุบผู้มีอำนาจเป็นชิ้นๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน
25. เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเข้า และทรงค่าว่าเขารอสัยในกลางคืน เขาก็เหลกไป
26. พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น
27. เพราะว่าเข้าทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมารดาของพระองค์แต่อย่างใดเลย

28. เหตุนี้เข้าจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ
29. เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ได้สร้างความยุ่งยากให้ เมื่อพระองค์ทรงช่วยเหลือพระพักตร์ของพระองค์ ได้ให้ความที่ดี ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชนหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน
30. เพื่อว่าคนหน้าเมืองจะได้ครอบครอง และเข้าใจว่างกับตักษะชน
31. เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า 'ข้าพระองค์ได้รับการตีสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก'
32. ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์สิ่งที่ข้าพระองค์ม่องไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก'
33. การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช่ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเด็ด
34. จะให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า
35. โดยพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเข้าปราศจากสติปัญญา
36. ข้าพเจ้าปรารถนาให้โดยถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเข้าตอบเหมือนอย่างคนชั่ว
37. เพราะเข้าเพิ่มภารกิจเข้ากับบำบัดของเข้า เข้าตอบมือเยียวย่าทั่วกลางเรา และทวีถ้อยคำของเขากล่าวว่า 'พูดเจ้า'

1. เอลีชูพูดต่อไปว่า
2. ท่านคิดว่า นี่ยุติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า 'ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า'
3. ที่ท่านถามว่า 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร' และ 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการช่วยจากบ้าปูของข้าพเจ้า'
4. ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย
5. จงมองดูห้องฟ้าเดิม ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน
6. ถ้าท่านทำบ้าปู ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์
7. ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน
8. ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์
9. เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกษ์ เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วย
แขนของผู้ทรงอำนาจ
10. แต่ไม่มีสักคนพูดว่า 'พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน'
11. ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราลดอกกว่ากันในฟ้าอากาศ'
12. เขาร้องทุกษ์ ณ ที่นั่น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเย่อหยิ่งของคนชั่ว
13. แหล่ง พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไรสาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิ์ที่ก็มิได้ทรงนับถือเสียงนั้น
14. ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คดีนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ จะนั่นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่
15. บัดนี้ เพาะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนใจการละเมิดเสียมากมาย
16. เพาะจะนั่นโดยบังเอิญอีกพูดคำลงๆแล้วๆ และทวีคำพูดโดยปราศจากความรู้

1. และເລື່ອສູງພຸດຕ່ອໄປດ້ວຍວ່າ
2. ຂອທນອຍ່າກັບຂໍາພເຈົ້າສັກහນ່ອຍ ແລະຂໍາພເຈົ້າຈະສຳແດງແກ່ທ່ານ ເພຣະຂໍາພເຈົ້າມີປາງສິ່ງທີ່ຈະພຸດແກນພຣະເຈົ້າອີກ
3. ຂໍາພເຈົ້າຈະເອົາຄວາມຮູ້ມາຈາກທີ່ໄກລ ແລະຄວາມຂອບນຮຽມແກ່ຜູ້ທຽງສ້າງຂໍາພເຈົ້າ
4. ເພຣະທີ່ຈີງດ້ວຍຄໍາຂອງຂໍາພເຈົ້າມີໃໝ່ເຖິງ ພຣະອົງຄົ້ນຜູ້ທຽງຄວາມຮູ້ອັບຄອບສົດກັບທ່ານ
5. ຜູ້ເຄີດ ພຣະເຈົ້າທຽງອານຸພາພ ແລະມີໄດ້ທຽງເຫີຍດ້າຍມູ້ໄດ້ເລີຍ ພຣະອົງຄົ້ນທຽງອານຸພາພໃນເຮືອງກຳລັງແລະສົດປັບປຸງຢາ
6. ພຣະອົງຄົ້ນມີໄດ້ສ່ວນຫົວໜົດຄົນຂ້າວ ແຕ່ທຽງປະການຄວາມຍຸດທີ່ຮຽມແກ່ຄົນນຍາກຈານ
7. ພຣະອົງຄົ້ນມີໄດ້ທຽງໜັນພຣະແນຕຣາຂອງພຣະອົງຄົ້ນຈາກຄົນຂອບນຮຽມ ແຕ່ກັບບຣດາກໜັດຕີຢັບນພຣະທີ່ນັ້ນ ພຣະອົງຄົ້ນທຽງຕັ້ງເຂົາໄວ້ເປັນນິຕິຍີ ແລະເຂົາກີໂຍ້ໃນທີ່ສູງ
8. ແລະຄ້າເຂົາຄຸກຈຳດ້ວຍພັນນາກາຣ ແລະຕິດອູ້ໃນປ່ວງແໜ່ງຄວາມທຸກໆໃຈ
9. ພຣະອົງຄົ້ນທຽງສຳແດງກີຈິກຮຽມຂອງເຂົາທັ້ງໜ່າຍແກ່ເຂົາ ແລະກາຣະເມີດຂອງເຂົາວ່າເຂົາໄດ້ກະທຳມາກເກີນໄປ
10. ພຣະອົງຄົ້ນທຽງເບີກຫຼຸຂອງເຂົາໃຫ້ຝຶກຄໍາເຕືອນສອນ ແລະທຽງບັນຫຼາກໃຫ້ເຂົາລັບຈາກຄວາມຂ້າວໜ້າຂອງເຂົາ
11. ຄ້າເຂົາທັ້ງໜ່າຍເຊື່ອຝຶກ ແລະປຣນິບັດພຣະອົງຄົ້ນ ເຂົາຈະອູ້ຄຣບອາຍຸຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມເຈີຍຮູ່ງເວື່ອງ ແລະອູ້ຄຣບປີຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມສຸ່ໃຈ
12. ແຕ່ຄ້າເຂົາທັ້ງໜ່າຍໄມ່ເຊື່ອຝຶກ ເຂົາທັ້ງໜ່າຍຈະພິນາສດ້ວຍດາບ ແລະຕາຍໂດຍປຣາຈາກຄວາມຮູ້
13. ຄົນໜ້າເຊື້ອໃຈຄົດກີສະສົມພຣະພິໂຣ ເມື່ອພຣະອົງຄົ້ນມັດເຂົາ ເຂົາໄມ່ຮ້ອງໃຫ້ໜ່ວຍ
14. ເຂົາຕາຍເນື່ອຍັງໜຸ່ມອູ້ ແລະຫົວໜົດຂອງເຂົາອູ້ທ່າມກລາງພວກກະເທຍ
15. ພຣະອົງຄົ້ນທຽງຂ້າວໜ້າຈາກຄົນນຍາກຈານໃຫ້ພັນດ້ວຍຄວາມທຸກໆໃຈຂອງເຂົາ ແລະທຽງໃຫ້ຄວາມລຳເຄົ່າງເບີກຫຼຸຂອງເຂົາ
16. ເອ ພຣະອົງຄົ້ນທຽງຫ່ານທ່ານໃຫ້ອອກມາຈາກຄວາມຄັບໃຈ ມາຍັງທີ່ກ່າວ່າທີ່ໄມ່ມີກາຣົບນີ້ ແລະສິ່ງທີ່ວ່າງໄວ້ໃນສໍາຮັບຂອງທ່ານ ກົມືແຕ່ສິ່ງອ້ວນຟີ
17. ແຕ່ທ່ານກີສມກັບກາຣພິພາກໜາຄົນຂ້າວ ກາຣພິພາກໜາແລະຄວາມຍຸດທີ່ຮຽມມາທັນຈັບທ່ານ
18. ເຫຼຸດ້ວຍພຣະພິໂຣ ຈະຮວັງເຄີດ ແຮງວ່າພຣະອົງຄົ້ນຈະເອົາທ່ານໄປເສີຍດ້ວຍກາຣລົງໂທເຊ ແລ້ວແມ້ກາຣໄກ່ອັນຍິ່ງໃໝ່ກີໄມ້ສາມາດຂ້າວຍທ່ານໃຫ້ພັນໄດ້
19. ພຣະອົງຄົ້ນຈະສັນພຣະທັຍໃນທຣັພຍ໌ສົມບັດຂອງທ່ານ ທີ່ອທອງຄໍາ ທີ່ອເຮືອແຮງທັ້ງສິ້ນທີ່ອ ເປົ່າເລີຍ
20. ອຢາອາລັຍຄືກລາງຄືນ ເນື່ອໜ້າຈາດທັ້ງໜ່າຍຄຸກຕັດໜາດໃນທີ່ຂອງເຂົາ
21. ຮະວັງໃຫ້ດີ ອຢາທັນໄປຫາຄວາມຂ້າວໜ້າ ເພຣະທ່ານເລືອກສິ່ງນີ້ມັກກວ່າເລືອກຄວາມທຸກໆໃຈ
22. ຜູ້ເຄີດ ພຣະເຈົ້າທຽງສຳແດງຄວາມຍິ່ງໃໝ່ດ້ວຍຄຸທ່ານອານຸພາພຂອງພຣະອົງຄົ້ນ ຜູ້ໄດ້ເປັນຜູ້ສັ່ງສອນເໜືອນອຍ່າງພຣະອົງຄົ້ນເລ່າ
23. ຜູ້ໄດ້ເປັນຜູ້ບັງກາຣມຮາຄາຂອງພຣະອົງຄົ້ນ ທີ່ອີກຄົດຈະພຸດໄດ້ວ່າ 'ພຣະອົງຄົ້ນທຽງກະທຳຄວາມຂ້າວໜ້າແລ້ວ'
24. ຈະຮັບຄືນທີ່ຈະຍົກຍ່ອງພຣະກິຈຂອງພຣະອົງຄົ້ນ ທີ່ມັນນຸ່ຍີໄດ້ເຫັນນັ້ນ
25. ມັນນຸ່ຍີທັ້ງປ່ວງເພັ່ງຈຸສິ່ງນັ້ນອູ້ແລ້ວ ມັນນຸ່ຍີເຫັນສິ່ງນັ້ນໄດ້ແຕ່ໄກລ
26. ຜູ້ເຄີດ ພຣະເຈົ້ານັ້ນໄໝ່ຍິ່ງ ແລະເຮົາກີຫາຍ່ົງຮູ້ຄົງພຣະອົງຄົ້ນໄມ້ ອາຍຸຂອງພຣະອົງຄົ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຄັນຫາກັນໄມ້ໄດ້

27. เพาะพระองค์ทรงดึงหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอน้ำของพระองค์
28. ชี้งเมฆกีเทลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม
29. เอօ มีคนไดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ
30. ดูเดิດ พระองค์ทรงกระเจาฟ้าแลบออกไปรับพระองค์และคลุมกันของทะเล
31. เพาะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์
32. พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น
33. เสียงครีนๆของมันประการเกียวกับพระองค์ และผู้งสัตว์กีประการเกียวกับพายุซึ่งจะมาถึง

1. เรื่องนี้กระทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นร้า สะทกสะท้านขวัญหนีดีฝือ
2. จงตั้งใจฟังเสียงก้มปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่อุกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
3. พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่วได้ฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
4. พระสูรเสียงของพระองค์ทรงกระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผลพระสูรเสียงอันโอบารึกของพระองค์ พระองค์มีได้ทรงหน่วงเหนี่ยวน้ำแลบ เมื่อได้ยินพระสูรเสียงของพระองค์
5. พระเจ้าทรงสำแดงก้มปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสูรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้
6. เพราะพระองค์ตรัสกับทิมว่า 'ตกลงบนแผ่นดินนี้' และในทันของเดียวกันก็ตรัสกับฝน และกับห่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์
7. พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักราชกิจของพระองค์
8. แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสูรของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน
9. ลงบ้าหมูอกมาจากการห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ
10. พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำกว้างใหญ่ก็แข็งตัว
11. เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรยายความซุ่มซึ้งไว้ที่เมฆทิบ พระองค์ทรงกระจาຍเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป
12. มันหันไปตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชา มันໄວ้เห็นผิวพิภพโลกนี้
13. ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการตีสอน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น
14. โอ ท่านโดยเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จนนิ่งพิจารณาการกระทำการอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า
15. ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง
16. ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้
17. ตัวท่าน ผู้ที่เสื้อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและขึ้นเพราลมทิศใต้
18. ท่านແฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคันล่องหลอน
19. จงสอนเรามาว่าเรารู้จะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมีดีเราจึงร่างสำนวนของเราไม่ได้
20. จะทูลพระองค์ได้ใหม่ว่า ข้าพเจ้าอยากจะทูล ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่
21. บัดนี้มนุษย์เพ่งดูฟ้าแลบอันสูกใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง
22. แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ่อ่าตระการอย่างน่าครับกัล瓦
23. องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธินั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องถุทฐานุภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงฝาฝืน
24. เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา

1. แล้วพระเยอว่าห์ทรงตอบโยนออกมานอกบ้านไปว่า “นี่คือคนที่ไม่ดีด้วยถ้อยคำอันประศจากความรู้”
2. จงคาดเอวไว้อย่างกับลูกผู้ชายหน่อยซิ เราจะตามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา
3. เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้ายังที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจกับเราเรา
4. ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นอนละ เจ้าต้องรู้ซึ้ง หรือคริสต์เชื่อในวัดบนนั้น
5. รากฐานของโลกจะไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลาฤทธิ์ลงบนมัน
6. ในเมื่อดาวรุ่งแซ่ช่องสรรสบริณ แลบรอบดูตรชายทั้งหลายของพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน
7. หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันจะเปิดออกมานั้นจากครรภ์
8. เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมีดที่บีบเป็นผ้าอ้อมของมัน
9. แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางแผนและประตู
10. และกล่าวว่า ‘เจ้าไปได้ใกล้แค่นี้แหล่ะ อย่าเลยไปอีก และคลื่นกระหน่ำของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหล่ะ’
11. เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อุโมทัยรักษาที่ของมันหรือ
12. เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสัตตนชั่วออกไปเสียจากโลก
13. โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนเดิมหน่ายกุตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมานี้เสื้อผ้า
14. แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วราย และแขนของเขาก็เงือกหักเสีย
15. เจ้าเข้าไปในดินแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในซอกมหาสมุทรแล้วหรือ
16. เจ้าเผยแพร่ความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประดิษฐ์งามจุราชแล้วหรือ
17. เจ้ายังรู้ความหวังใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็คงบอกมา
18. ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มีด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน
19. เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน
20. เจ้าคงรู้เพราเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย
21. เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกหิบแล้วหรือ
22. ซึ่งเราสองไว้เพื่อเวลาภัยลามาก เพื่อวันศึกและสงคราม
23. ทางที่จะนำไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแยกจายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันออกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน
24. ให้น้ำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถินทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น
25. ให้กระซองให้กระแสน้ำและทำทางให้ฟ้าผ่า
26. ให้ฟ้าผ่านบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถินทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น
27. เพื่อให้พื้นดินที่กร่างและว่างเปล่าได้อิ่มเอม และกระทำให้หน่อของต้นอ่อนงอกขึ้น
28. ฝนมีพ่อหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง
29. น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์

30. นำลูกซ่อนไว้เมื่อมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว
31. เจ้ามัดหมู่ดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก้เครื่องผูกหมู่ดาวไว้ได้หรือ
32. เจ้านำดาวนักชัตроверตามฤดูของมันได้หรือ หรือเจ้านำทางของหมู่ดาวจะระเข้าและลูกของมันได้ใหม่
33. เจ้ารักษาของพื้นที่สาธารณะหรือเปล่า เจ้าตั้งพื้นที่สาธารณะให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ
34. เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ใหม่ล่ะ เพื่อนำมาภายน้ำลงมาคลุมเจ้า
35. เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพุดกับเจ้าว่า 'เรารอยู่ที่นี่' ได้ใหม่
36. คราให้สติปัญญาภัยใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ
37. คระจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือคระเอียงถุงน้ำของห้องพ้าได้
38. เมื่อผงคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อก้อนดินเกาะกันแน่นหรือ
39. เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุ่มที่หัวอิมได้ใหม่ล่ะ
40. เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนค้อยอยู่ในที่กำบัง
41. คระจัดหาเหยื่อให้ก้า เมื่อลูกอ่อนของมันร้องต่อพระเจ้า และระหว่างนั้นไปเพราะขาดอาหาร

1. เจ้ารู้ไหมว่าเลียงผาตกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูความตัวเมียตกลูกหรือ
2. เจ้านับเดือนที่มันห้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันตกลูกใหม่
3. คือเมื่อมันฟุบลงตกลูกของมันแล้วก็ตกลูกอ่อนของมันออกมา
4. ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเดิบโตใหญ่ด้วยมีข้าวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาหาอีก
5. ครอปลอยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ครอแก้เชือกผูกลาเปลี่ยว
6. ซึ่งเราได้ให้ถินทุรักันดารเป็นบ้านของมัน และให้dinแห้งแล้งเป็นที่อาศัยของมัน
7. มันเยี้ยงเสียงอึกทึกของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับชี่ตะโภนบอก
8. มันตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหญ้าเขียวทุกอย่าง
9. โคลกระทิงยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้างคืนอยู่ที่รังหญ้าของเจ้าหรือ
10. เจ้าเอาเชือกผูกโคลกระทิงให้ลากไถได้หรือ หรือมันจะยอมตราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ
11. เจ้าจะพึงมัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน
12. เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนาดข้าวหรือ
13. เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระจากเทศหรือ
14. ซึ่งละไข่ของมันไว้กับдинให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน
15. ลืมไปว่าติดหนึ่งอาจจะเหยียบมันแหลก และสัตว์ป่าทุ่งจะยำมัน
16. มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเห็นอยู่เปล่า มันก็ไม่กลัว
17. เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสถิติปัญญา และมีได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ
18. เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนนี้
19. เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟ้าร้องหรือ
20. เจ้าทำให้มังกรลัวอย่างตึกแต่นหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพรึงกลัว
21. มันตะกุยไปในหุบเขา และเต้นโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาญา
22. มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีดำเนิน
23. แล่งธนูกวัดแก่วงกระทบมัน หอกใหญ่ที่วาวับและหอกซัดกระแทกมัน
24. มันโกรยดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พ้อได้ยินเสียงแต่ไกล มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้
25. เมื่อเป้าแต่รขึ้น มันร้อง 'อีแย่' มันได้กลิ่นสังคมแต่ไกล ทั้งเสียงตะโภนของผู้บังคับบัญชาและเสียงหัวร้อง
26. เหยี่ยวนกเขาไฟไปมาด้วยสถิติปัญญาของเจ้าหรือ และการปีกของมันตรงไปทางทิศใต้
27. นกอินทรีทะยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง
28. มันอยู่ที่หน้าพาและทำรังของมันบนชะโงกพาราและบนที่เข้มแข็ง
29. มันส่ายหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
30. ลูกอ่อนของมันดูดเลือด และมีอะไรลูกผ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ

1. และพระเยซูว่าหัดรัสกับโยบว่า
2. คนมักติจะโถ่แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิ์หรือ เข้าผูโถ่แย้งกับพระเจ้า ขอให้เข้าตอบหน่อยเถอะ
3. แล้วโยบทูลตอบพระเยซูว่าหัด
4. ดูເຄີດ ข้าพระองค์นີ້ກີ່ຈະຈົບປາ ຈະຖຸລພຣະອງຄວ່າກະຮະໄຮດ້ ข້າພຣະອງຄ່ອມືອປິດປາກ
5. ข້າພຣະອງຄ່ອດີກຮາບທຸລຄັ້ງໜຶ່ງແລ້ວ ແລະຈະໄມ່ຮາບທຸລອີກ ສອງຄັ້ງແລ້ວ ແຕ່ຂ້າພຣະອງຄ່ອນຳໃໝ່ທຸລຕ່ອໄປ
6. ແລ້ວພຣະຍໍ້ສະຫຼຸງທຽບຕອບໂຍບອອກມາຈາກລົມບ້າໜູວ່າ
7. ຈົກຄາດເອວໄວ້ວ່າຢ່າງລູກຜູ້ໜ້າຍໜ່ອຍໜີ້ ເຮົາຈະຄາມເຈົ້າ ຂອງເຈົ້າຕອບເຮົາ
8. ເຈົ້າຢັ້ງຈະໄ້ເຮົາອຸ່ນຝ່າຍຝົດຫີ້ ເຈົ້າຈະຫວ່າເຮົາຝົດ ເພື່ອເຈົ້າຈະເປັນຝ່າຍຂອບຫີ້
9. ເຈົ້າມີແຂນໜ່າຍໜ່າຍໜີ້ ແລະເຈົ້າທຳເສີຍກັມປັນາທ໌ໜ່າຍໜ່າຍໜີ້ຂອງພຣະອງຄ່ອດີກຫີ້
10. ຈົກຄາດໂອ່ຈ່າຕະຮະກາຣະແລະຄວາມສົ່ງຜ່າເພຍປະຕັບຕົວ ຈົກຄາດສົ່ງຮາສີແລະຄວາມສົ່ງການທ່ານຕົວ
11. ເທົວມະນີວົງທີ່ລັນຂອງເຈົ້ານ້ອກມາ ຈົກທຸກຄົນທີ່ເຢືອຫຍິ່ງ ແລະທຳໄ້ເຂົາຕກຕໍ່າລົງ
12. ຈົກທຸກຄົນທີ່ເຢືອຫຍິ່ງແລະຕຶງເຂົາລົງມາ ແລະເຫັນຍົບຄົນໜ້າວ່າໄວ້ຕຽງທີ່ທີ່ເຂົາຢືອໝູ່ນ້ຳ
13. ຊ່ອນເຂົາໄວ້ໃນຜົນຄີ້ວ່າຍັກນ ມັດທັນຂອງເຂົາໄວ້ດ້າຍັກນໃນໂລກບາດາລ
14. ແລ້ວເຮົາເອງຈະຍອມຮັບວ່າ ມື້ຂວາຂອງເຈົ້າສາມາດຄື່ວຍເຈົ້າໄດ້
15. ດູເປັໂນທເຄີດ ທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງອ່າຍ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງເຈົ້າ ມັນກິນຫຼູ້ໜ່າຍໜ່າຍໜີ້
16. ດູເຄີດ ກຳລັງຂອງມັນອູ້ໃນເຂົາ ແລະຖົ່ມໜ້າຂອງມັນອູ້ໃນກຳລັມເນື້ອທ້ອງ
17. ມັນຂັບຫາງຂອງມັນໃຫ້ແໜັງໜ່າຍໜ່າຍໜີ້ໄນສັນສົດາຣ ເອັນໂຄນາຂອງມັນກີສານເຂົ້າດ້າຍັກນ
18. ກະຊຸກຂອງມັນໜ່າຍໜ່າຍໜີ້ທ່ອນທອງສັມຄຸທີ້ ແລະກະຊຸກຂອງມັນໜ່າຍໜ່າຍໜີ້ທ່ອນເໜີກ
19. ມັນເປັນພຣະຈົກຈິຈີ້ທີ່ສຳຄັງຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທຽບສ້າງມັນນຳດາບມາໃຫ້
20. ຖູເຂົາພົລືອາຫານໃໝ່ມັນແນ່ ເປັນທີ່ທີ່ສັຕິວປ່າຖຸງທຸກໆໜິດເລັນ
21. ມັນນອນອູ້ໃຕ້ຕັ້ນຕະຄອງ ໃນເພິ່ງອ້ອມແລະໃນປິ່ງ
22. ຕັ້ນຕະຄອງເປັນເງົາຄຸນມັນ ຕັ້ນໄດ້ແກ່ຮາຮ້າໜ້າລ້ອມມັນໄວ້
23. ດູເຄີດ ມັນດື່ມແມ່ນ້າຈົນທຸມດແລະໄມ່ຮັບໜີ້ໄປ ມັນວາງໃຈວ່າຈະດູດແມ່ນ້າຈອງແດນເຂົ້າໄສ່ປາກມັນ
24. ມັນຈັ້ອງຕາດູແມ່ນ້າ ຈຸກມັນທະລຸຜ່ານນິ່ວງທັງໝາຍໄດ້

1. เจ้าจะลากเลี้ยวฐานอุกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกกดลิ้นของมันลงได้
2. เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหานมเจาคามันได้
3. มันจะวิงวนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ
4. มันจะทำพันธสัญญา กับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าวตลอดไปหรือ
5. เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนกอก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาวๆ ของเจ้าเล่นหรือ
6. เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เข้าทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกร่อค้าหรือ
7. เจ้าอาจมาภักดีของมัน หรืออาจหาลาวแตงหัวของมันได้หรือ
8. ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก
9. ดูถูก ความหวังของคนที่อาจสูญเสียสิ่งของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ
10. ไม่มีใครดูพอที่จะไปยิ่วเยี้ยมัน แล้วใครเล่าจะยืนมั่นต่อเราได้
11. ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดๆ ที่อยู่ใต้ฟ้าสรวงทั้งสิ้นก็เป็นของเรา
12. เราจะไม่งดพุดถึงอวัยวะต่างๆ ของมัน หรือกำลังอันแข็งกล้าของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน
13. ใจจะถูกเสื้อชั้นนอกของมันออกได้ ใจจะแตงเข้าไปในเสื้อกระสองชั้นของมันได้
14. ใจจะเปิดประดุหน้าของมันได้ พันของมันนั้นนำสยดสยองโดยรอบ
15. เกลือดของมันอยู่อย่างทะนะ แนบตัวมันสนใจเหมือนอย่างตราพนึก
16. มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้
17. เกลือดเหล่านั้นต่อซึ่งกันและกัน มันเกะดีดหมด และแยกจากกันไม่ได้
18. การจามของมันปล่อยแสงสว่างอุกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า
19. คงเพลิงอุกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดอุกมา
20. ควันอุกมาทางรูมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน
21. ลมหายใจของมันจุดถ่านเลูก เปลวเพลิงอุกมาจากปากของมัน
22. กำลังออยในลำคอของมัน และความสยดสยองเต้นอยู่ข้างหน้ามัน
23. หลีบเนื้อของมันเกะดีดกัน หล่อติดกันแน่น ทำอะไรไม่ได้
24. หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโน
25. เมื่อมันloyขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจภาพกึก漉้มัน พอมันแ่วง เข้าทั้งหลายก็มีใจฝ่อเสียแล้ว
26. ถึงคนใดเอดาบลงแตงมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกซัด
27. มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ
28. ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสิงก์กล้ายเป็นตอข้าว
29. ไม่กระบวนการกันเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการซัดหอก
30. เปื้องล่างของมันคอมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวอุกบนเลนเหมือนเหลมคอม

31. มันทำให้น้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมันทา
32. มันละทางแเรบว่าไว้ข้างหลัง ทำให้ครุฑิตว่ามหามาตรผลหงอก
33. บันแฝนดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้รู้จักความกล้า
34. มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สร้าง

1. แล้วโยบุลพระเยโซวาห์ว่า
2. ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประسنกของพระองค์จะไม่หลุดไปได้เลย
3. 'นี่คราหนอที่ซ่อนคำปรึกษาด้วยไรความรู้' เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งที่ประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ
4. 'พังชี เราชพูด เราชถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา'
5. ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์
6. จะนั้นข้าพระองค์จึงเกลี่ยดตอนเงย และกลับใจอยู่ในผงคลีและขี้เก้า
7. เมื่อพระเยโซวาห์ตัวส่วนจะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโซวาห์ตรัสกับเอลีฟ沙วากาเนว่า ความพิโรธของเรา พลุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเรารอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราราได้พูด
8. เพราะฉะนั้นจงเอาวัผู้เจิดตัว และแกะผู้เจิดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเพาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเรารายยอมรับเขา เกรงว่าเราจะทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเรารอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราราได้พูด
9. ฝ่ายเอลีฟ沙วากาเนว และบิลัดคนชูอาห์ และโคฟาร์ชาวนาอาเมห์ ได้ไปกระทำการที่พระเยโซวาห์ตัวสั่ง และพระเยโซวาห์ทรงยอมรับโยบ
10. และพระเยโซวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพเดิม เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน และพระเยโซวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน
11. และบรรดาพื่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมาก่อนได้มามาท่าน และรับประทานอาหารกับท่าน ในบ้านของท่าน และเข้าทั้งหลายสำแดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโซวาห์ทรงนำมาเห็นอ่าท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นหนึ่งกับแนวทางทองคำงหนึ่งแก่ท่าน
12. และพระเยโซวาห์ทรงอำนวยพรชีวิตบันปลายของโยบมากยิ่งกว่าบันตันของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน
13. ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย
14. และท่านเรียกชื่อคนแรกว่า เยมิมาห์ และชื่อคนที่สอง เคสิยาห์ และชื่อคนที่สาม เคเรนหัปปุค
15. และในแหน่งนั้นทั้งสิ้นไม่มีหลุมใดงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ และบิดาของเขาราได้ให้รถกาแก่เชื้อพรร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ
16. ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ
17. และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หน่องที่เดียว

ଶବ୍ଦାଚ୍ଛବି

บทสรุป 1

1. ความสุขเป็นของบุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเบ牙ะเบี้ย
2. แต่ความปีติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยซูวาร์ เขาได้ตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
3. เขายังเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหลืองแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น
4. คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลงพัดกระจายไป
5. เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยังยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่ยืนยงในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม
6. เพราะพระเยซูวาร์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

1. เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไว้ประโยชน์
2. บรรดาภัตตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปักครองปรึกษากันต่อสู้พระเยโฮวาห์และผู้รับการเจ้มของพระองค์ กล่าวว่า
3. ให้เราเรเบิดสายแยกของเข้าให้ขาดสะบันน และขัดบังเหียนของเข้าให้พ้นจากเรา
4. พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเยียหยันเข้าเหล่านั้น
5. แล้วพระองค์จะตรัสถกับเข้าทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสลดดายด้วยความกริวของพระองค์ ตรัสร่วม
6. เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราวิ่งแล้วบนศิโยน ภูเขาร้อนบริสุทธิ์ของเรา
7. ข้าพเจ้าจะประกาศพระธรรมของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว
8. จงขอจากเราเกิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า
9. เจ้าจะตีเข้าให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟัดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของซ่างหม้อ
10. เพราะฉะนั้น ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงตลาดเกิด ข้าแต่นักปักครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเกิด
11. จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกشمเพرمปรีดิ์ด้วยตัวสั่น
12. จงจุบพระบุตรเดิດเกลือกกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นจุดให้ลุกได้รวดเร็ว ความสุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์

บทส华ด 3

1. ข้าแต่พระเยโซวาห์ ศัตtruของข้าพระองค์ทวีมากขึ้นเหลือเกิน คู่อริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์
2. มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์ว่า ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเข้า เชลาห์
3. ข้าแต่พระเยโซวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นส่ง่ราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศรีษะของข้าพระองค์ไว้
4. ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโซวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เชลาห์
5. ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโซวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า
6. ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน
7. ข้าแต่พระเยโซวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงตอบแก้มศัตtruทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงทบพื้นของคนธรรมทั้งปวง
8. การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโซวาห์ ขอพระพรของพระองค์หลังลงเห็นอประชาชนของพระองค์เทอญ เชลาห์

บทส华ด 4

1. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดสตับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จนตรอก พระองค์ทรงประทานช่องทางให้ ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์
2. บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ่ย ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลایเป็นความอันอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไร้สาระ และแสวงการมุสาอีกนานเท่าใด เชลาห์
3. จงทราบเดิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงสตับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์
4. โกรธก็โกรธเดิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสบอยู่ เชลาห์
5. จงถวายเครื่องสัตว์บูชาแห่งความชอบธรรมและวางใจในพระเยโฮวาห์
6. มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า โอ ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีๆให้เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปล่งแสงสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์มาให้อีก ข้าพระองค์ทั้งหลาย
7. พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อพากเข้าได้ข้าวและน้ำอุ่นหมาย
8. ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

บทสรุป 5

1. ข้าแต่พระเยซูward ขอทรงเจี้ยงพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียงครั้ครวญของข้าพระองค์
2. ข้าแต่พระบรมกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ เพาะข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลต่อพระองค์
3. ข้าแต่พระเยซูward ในเวลาเข้าพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ในเวลาเข้าข้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์และเฝ้าอยู่ดูอยู่
4. ด้วยว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปฏิยนดีในความชั่ว ความชั่วร้ายจะไม่ออาศัยอยู่กับพระองค์
5. คนโง่เขลาจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้กระทำความชั่วชาทั้งสิ้น
6. พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พูดมุสา พระเยซูwardจะทรงสะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกหลวง
7. แต่โดยความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะนำมัสการตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความยำเกรงพระองค์
8. ข้าแต่พระเยซูward เนื่องด้วยพากศัตรุของข้าพระองค์ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงโปรดทำทางชึ่งข้าพระองค์เดินนั้นให้ราบรื่น
9. เพระในปากของเขาเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ชื่อ จิตใจของเขาก็คือความชั่วร้าย ลำคอของเขาก็อหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เข้าประจำสอนตลอดด้วยลิ้นของเขาก
10. ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพากเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของตนเอง เหตุการลามีดเป็นอันมากนั้นของทรงขับไล่เขากลับไปเนื่องจากเขากำลังหลายได้กับภูตต่อพระองค์
11. แต่ให้คนทั้งปวงที่วางแผนในพระองค์นั้นเปรเมปรีด ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพาะพระองค์ทรงป้องกันเข้าไว้ ให้คนที่รักพระนามของพระองค์ปรีดาปรามายอยู่ในพระองค์
12. ข้าแต่พระเยซูward เพาะพระองค์จะทรงอำนวยพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเข้าไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขาก

บทส华ด 6

1. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และขออย่าทรงลงทันท์ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์
2. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์อ่อนโนยโดยโรยแรง ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกชิ้นยกลำบากนัก
3. ทั้งจิตใจของข้าพระองค์ก็ทุกชิ้นยกลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโซวาท์ อีกนานสักเท่าไหร
4. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นเดียวเดิด ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเพราเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
5. เพราะถ้าในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์ แล้วในแดนผู้ตายใครเล่าจะไม่นาพระคุณของพระองค์
6. ข้าพระองค์อ่อนเปลี่ยนด้วยการคร่าครวญ และหลังน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน ที่เอนกายก็ซุ่มโซกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์
7. ตาของข้าพระองค์ทรุดโกรมไปเพราความทุกชิ้น มนต์อ่อนเปลี่ยลงเพราคู่อริทั้งปวงของข้าพระองค์
8. บรรดาเจ้าผู้กระทำความชั่วช้าจงพรางไปจากข้า เพราพระเยโซวาท์ทรงสดับเสียงร้องให้ของข้าแล้ว
9. พระเยโซวาท์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโซวาท์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า
10. ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและลำบากยกนัก ขอให้เข้าทั้งหลายหันกลับและได้รับความอับอายในพริบตาเดียว

๙

1. โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์wangใจอยู่ในพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ชั่วเมืองทั้งมวล ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
2. เกรงว่าเขากำจีกิจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และจีกิจิตวิญญาณนั้นออกเป็นชนๆ โดยไม่มีผู้ใดช่วยได้
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์กระทำเช่นนี้ คือถ้ามีความชั่วชาในเมืองของข้าพระองค์
4. ถ้าข้าพระองค์ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติ กับข้าพระองค์ (แต่ผู้ที่เป็นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ ข้าพระองค์ เดຍช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป)
5. ก็ขอให้ศัตรูชั่วเมืองจิตวิญญาณข้าพระองค์ทัน และให้เขายียบย่ำชีวิตข้าพระองค์ลงถึงวัน และวางแผนเกียรติยศของข้าพระองค์ไว้ในแผ่นดิน เซลาร์
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลูกขี้นด้วยพระพิโธของพระองค์ ขอทรงขี้นสูความเกรี้ยวกราดของศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงดื่นขึ้นเพื่อทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว
7. ดังนั้นชุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รับพระองค์ เพราะเห็นแก่ชุมชนนั้นขอทรงกลับไปประทับบนที่สูง
8. พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิพากษาข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์
9. ขอให้ความชั่วร้ายของคนชั่วจงมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอทรงสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น เพราะพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย
10. การป้องกันข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนใจเที่ยงตรงให้รอด
11. พระเจ้าทรงพิพากษาคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโธกับคนชั่วทุกวัน
12. ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงลับคมดาบของพระองค์ พระองค์ทรงโก่งธนูเตรียมพร้อมไว้
13. พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้ลูกธนูของพระองค์ต่อสู้ชั่วเมืองทั้งหลาย
14. ดูเถิด คนชั่วก่อความชั่วขึ้นแล้ว กำลังท่องความชั่วชา และคลอดการมุสาออกมา
15. เข้าชุดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้แน่น
16. ความชั่วชาของเขากลับมาสูมศีรษะเข้า และความทารุณของเขากลับมาบนกบาลของเขามาก
17. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสั่งราชศึกของพระองค์ไว้ให้เนื้อฟ้าสววรค์ทั้งหลาย
2. จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนนม พระองค์ทรงตั้งกำลังเพราะบรรดาคู่อริของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรู และผู้กระทำการแก้แค้น
3. เมื่อข้าพระองค์พิจารณาดูฟ้าสววรค์อันเป็นผืนนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้
4. มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงลีกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา
5. เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวากฎสวรรค์แต่หน่อยเดียว และทรงประทานสั่งราชศิกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เข้า
6. พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเข้า
7. คือผุ่งแgateและผุ่งวัวทั้งสิ้นทั้งสัตว์ป่าด้วย
8. ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไร์ต่างๆที่ไปมาอยู่ตามทะเล
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ่งสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
2. ข้าพระองค์จะยินดีและปลาบปลื้มใจในพระองค์ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
3. เมื่อพากศัตรูของข้าพระองค์หันกลับ เข้าทั้งหลายกีฬาดุเดือดและพินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
4. เพราพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประทานการพิพากษาอันชอบธรรม
5. พระองค์ได้ทรงแนะนำบรรดาประชาชน และทรงทำลายคนชั่ว แล้วทรงลบชื่อของเขารออกเสียเป็นนิตย์
6. โฉ ศัตtru เอี่ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิตย์ พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเข้า และที่รัลกของเข้า ก็วอดตายพร้อมกับเข้า
7. แต่พระเย毫不犹豫จะทรงยืนยงอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ทรงเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา
8. พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษาราบรรดาประชาชนด้วยความเที่ยงธรรม
9. พระเย毫不犹豫จะทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนที่ถูกกดซี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก
10. บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เพราะว่าพระองค์มีได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่เสาะแสวงหาพระองค์
11. จงร้องเพลงสรรเสริญพระเย毫不犹豫 ผู้ซึ่งประทับในศิริโynn จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
12. เมื่อพระองค์ทรงได้ส่วนเรื่องโลหิต พระองค์ทรงจำเข้าทั้งหลายไว้ พระองค์มีได้ทรงลีมคำร้องทุกข์ของผู้ถ่อมตัวลง
13. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมาน เพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียงใด ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูของความตาย
14. เพื่อข้าพระองค์จะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญพระองค์ที่ในประตูทั้งหลายแห่งนิชาติโynn ข้าพระองค์จะเปริ่งปรีดิใน การช่วยให้รอดของพระองค์
15. บรรดาประชาชนได้จอมลงในหลุมซึ่งเข้าทำไว้ และเท้าของเขาริดตาข่ายซึ่งเขางงซ่อนดักไว้
16. พระเย毫不犹豫ทรงเผยแพร่องค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ทำด้วยมือของเขางง ฮิกเกอัน เชลาห์
17. คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชนทั้งมวลที่ลีมพระเจ้า
18. เพราพระองค์จะไม่ทรงลีมคนขัดสนเสมอไป และความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิตย์
19. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงลูกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชนถูกพิพากษาในสายพระเนตร ของพระองค์ทั้งสิ้น

20. ข้าแต่พระเยซูคริสต์ ขอทรงให้เขายำเกรง และให้บรรดาประชาชนดิทราบว่า เขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เช่นเดียวกัน

1. ข้าแต่พระเยซูward ใจนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล ใจนพระองค์ทรงชื่นพระองค์เสียในยามยากลำบาก
2. คนชั่วชั่มเหงคนยากจนอย่างหนักของอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบາຍที่เข้าคิดขึ้นนั้น
3. เพราะคนชั่วอวดถึงสิ่งที่ใจเขายากได้นั้น และอวยพรคนที่โลก ผู้ซึ่งพระเยซูwardทรงเกลี้ยดซัง
4. เพราะคนชั่วนั้นด้วยสีหน้าที่เย่อหยิ่งโสจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย
5. วิธีการของคนชั่วรายกาจอยู่ทุกเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเข้า เขานั่นความร้ายใส่บรรดาคู่อริของเข้า
6. โดยคิดในใจของเขาว่า ข้าจะไม่หวนไห เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย
7. การแข่งด่า การล้อลง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเข้า ความชั่วรายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเข้า
8. เขานั่งซุ่มคอยดักทำร้ายอยู่ตามชนบท และม่าคนไร่ผิดเสียในที่เรียนลับ ตาของเขารอดหานายากจน
9. เขาซุ่มอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาซุ่มอยู่เพื่อจับคนยากจน และเขากดลากคนยากจนมาด้วยตาช่วยของเข้า
10. เขามอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะมองด้วยพวกรที่แข็งแรงของเข้า
11. เข้าคิดในใจว่า พระเจ้าลืมแล้ว พระองค์ทรงชื่นพระพักตร์และจะไม่ทรงเห็นเลย
12. ข้าแต่พระเยซูward ขอทรงลูกขึ้น ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ขออย่าทรงลืมคนที่ถ่อมตัวลง
13. ใจนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเอาร้าว
14. พระองค์ทรงเห็น เอօ พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าฟ่อ
15. ขอพระองค์ทรงหักแขนของคนชั่วและคนกระทำชั่ว ขอทรงค้นความชั่วของเขากอกมานหมดสิ้น
16. พระเยซูwardทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิตย์นิรันดร์ บรรดาประชาชนจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์
17. ข้าแต่พระเยซูward พระองค์ทรงสดับความปรารถนาของคนที่ถ่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเข้า และพระองค์จะทรงเจียพระกรณสดับถ้อยคำของเข้า
18. เพื่อประทานความยุติธรรมแก่คนกำพร้าฟ่อและคนถูกบีบบังคับ เพื่อมนุษย์บันแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเข้าอีกต่อไป

1. ข้าพเจ้าวางแผนไว้ในพระเย毫不犹豫 ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าย่างไรว่า จงหนีไปที่ภูเขาเมื่อันนก
2. เพราดูแล คนชั่วโกรธนุและอาลุกชั่วพอดสายไว้แล้ว เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม
3. ถ้าหากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้
4. พระเย毫不犹豫ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระที่นั่งของพระเย毫不犹豫อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและหนังตาของพระองค์ทัดสอบบุตรทั้งหลายของมนุษย์
5. พระเย毫不犹豫ทรงทัดสอบคนชอบธรรม แต่วิญญาณของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่วและผู้ที่รักความทารุณเหดร้าย
6. พระองค์จะทรงเก็บรักษาไว้ต่างๆ เพลิงและไฟกำมะถันใส่คนชั่ว ลมที่แผ่เผาจะเป็นส่วนสำคัญของเขาเหล่านั้น
7. เพราพระเย毫不犹豫ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพักตร์ของพระองค์ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง
  1. ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์
  2. ข้าพระองค์จะประพฤติอย่างเฉลียวฉลาดตามมารยาทที่ดีรอบคอบ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายใต้ร่องรอยของข้าพระองค์
  3. ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดๆที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่บิดตะกุດ กิจการนี้จะไม่ติดข้าพระองค์
  4. ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจดื้อรั้น ข้าพระองค์จะไม่คุ้นเคยคนชั่วรายเลย
  5. บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขาอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะขัดเขากอกเสียง คนที่มีสายสัมภានจะหงุดหงิด
  6. นัยน์ตาข้าพระองค์จะมองหาคนที่ซื่อตรงในแต่ละวัน เพื่อเขาก็จะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์ ผู้ใดดำเนินในทางที่ดีรอบคอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์
  7. ผู้ที่ประพฤติหลอกลวงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์ คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยังยืนอยู่ต่อสายตาของข้าพระองค์
  8. ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแต่ละวันเสียแต่เนินๆ เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียงให้หมดจากนครของพระเย毫不犹豫

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยพระคนที่ตามทางของพระเจ้าไม่มีอีกแล้ว และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์
2. ทุกคนกล่าวคำไว้สาระต่อเพื่อนบ้านของตน เขาทั้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่ป้อຍอและสองใจ
3. พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่ป้อຍออกเสียสิ้น และลิ้นที่พุดจาเย่อหยิ่งนั้นด้วย
4. คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา โครงเป็นนายเรา
5. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลูกขึ้นเดียววันี้ เพราคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสนคร่าคราว เราจะจัดเข้าไว้ในที่ปลดภัยจากคนที่พ่นความร้ายใส่เขา
6. พระธรรมของพระเยโฮวาห์เป็นพระธรรมที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่นดินแล้วถึงเจ็ดครั้ง
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพากษาทั้งหลาย พระองค์จะทรงปกปักษากษาพากษาไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้
8. คนชั่วเกิดเพื่อพ่านไปมาอยู่รอบด้าน ขณะเมื่อมีการยกย่องคนชั่วชาที่สุด
  1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์
  2. ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ในวันทุกๆ ใจของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยเร็วในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์
  3. เพราวันของข้าพระองค์สิ้นไปอย่างคwan และกระดูกของข้าพระองค์ใหม้อย่างเตาไฟ
  4. จิตใจของข้าพระองค์ถูกนาบและเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลีบประทานอาหารของข้าพระองค์
  5. เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์
  6. ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงที่ในถินทุรกันดา ดุจกเด็กแมวแห่งทะเลราย
  7. ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกระโจกโടดเดี่ยวบนหลังคาเรือน
  8. ศัตtruของข้าพระองค์เยาheyันข้าพระองค์วันยังค่า ผู้ที่คลังใส่ข้าพระองค์ปฏิญญาตัวต่อต้านข้าพระองค์
  9. เพราวข้าพระองค์กินขี้ເຄົາຕ່າງอาหาร และเจือน้ำตาเข้ากับเครื่องดื่ม
  10. เหตุด้วยความพิโรดและความกริวของพระองค์ เพราพระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย
  11. วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้าพระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า
  12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิตย์ การระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกช่วงอายุ
  13. พระองค์จะทรงลูกขึ้นเมตตาคิโยน เพราถึงเวลาที่จะทรงพระกรุณาเชอ เออ เวลากำหนดมาถึงแล้ว
  14. เพราผู้รับใช้ของพระองค์รักษาภักน hinของเรือนัก และสงสารผงคลีของเรือ
  15. บรรดาประชาชาติจะกลัวพระนามของพระเยโฮวาห์ และบรรดาภัยตระยองแผ่นดินโลกกลัวส่งารศีของพระองค์
  16. เพราเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างคิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยส่งารศีของพระองค์
  17. พระองค์จะสนพระทัยในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา

18. จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชนที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระเยื้อavaท์
19. เพาะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์พระเยื้อavaท์ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก
20. เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเชลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ
21. เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยื้อavaท์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญพระองค์ในเยรูชาเล็ม
22. ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร เพื่อปวนนิบัติพระเยื้อavaท์
23. พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสั้นเข้า
24. ข้าพเจ้าว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ปีเดือนดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
25. เมื่อเดิมพระองค์ทรง wang รากรฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถิกิจของพระองค์
26. สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป
27. แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด
28. ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง และเชื้อสายของเขาก็จะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 อีกนานเท่าไไดพระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เสีย เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะปิดบังพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าไได
2. ข้าพระองค์จะต้องตรึกตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าไได ศัตวุชของข้าพระองค์จะเห็นอีกข้าพระองค์นานเท่าไได
3. ข้าแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์ด้วยเกิด ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ตัวข้าพระองค์ เกลือกว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่ในความตาย
4. เกรงว่าศัตวุชของข้าพระองค์จะว่า เราชະชาดแล้ว เกรงว่าคู่อริของข้าพระองค์จะเปรเมปธีเพระข้าพระองค์กำลังหวั่นไหว
5. แต่ข้าพระองค์วางแผนไว้ในความเมตตาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรเมปธีในความรอดของพระองค์
6. ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเย毫不犹豫 เพราว่าพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างบริบูรณ์
  1. จิตใจของข้าเอ่ย จงถวายสาสุการแด่พระเย毫不犹豫 และหงลีมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์
  2. ผู้ทรงอภัยความช้ำช้ำทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน
  3. ผู้ทรงได้ชีวิตของท่านมาจากปากแಡ่นผู้ตาย ผู้ทรงสมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงคลให้ท่าน
  4. ผู้ทรงให้ปากท่านอิ่มด้วยของดี วัยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี
  5. พระเย毫不犹豫ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ
  6. พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล
  7. พระเย毫不犹豫ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ่วข้าและอุดมด้วยความเมตตา
  8. พระเย毫不犹豫ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ่วข้าและอุดมด้วยความเมตตา
  9. พระองค์จะไม่ทรงปรักปำเสมอหรือทรงกริ่วอยู่เป็นนิตย์
  10. พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบางปีของเรา หรือทรงสนองตามความช้ำช้ำของเรา
  11. เพราว่าฝ่าสรรค์สูงเนื้อแผ่นดินเท่าไได ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น
  12. ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าไได พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น
  13. บิดาสองสารบุตรของตนฉันได พระเย毫不犹豫ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น
  14. เพราพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี
  15. ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขามีอนหญา เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา
  16. เพราจะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเสีย และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก
  17. แต่ความเมตตาของพระเย毫不犹豫นั้น สำรองอยู่ดังแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อโลกนี้

18. ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และระบุกิจอยู่ที่จะกระทำการตามพระบัญญัติของพระองค์
19. พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่
20. ข้าแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาส្តรากลแด่พระเยโฮวาห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำการตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื่อฟังเสียงพระวจนะของพระองค์
21. พลโยธาทั้งสิ้นของพระองค์ จงถวายสาส្តรากลแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำการทั้งพระองค์
22. พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสาส្តรากลแด่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าเอ่ย จงถวายสาส្តรากลแด่พระเยโฮวาห์

1. คนໂງ່າງເປີງໃນໃຈຂອງຕನວ່າ ໄມມີພະເຈົາ ເຂົາທັງໝາຍກີເລວທຣາມລົງ ເຂົາຮະທຳກິຈການທີ່ນໍາສະອິດສະເໝີນ ໄມມີສັກຄົນເດືອຍທີ່ທຳດີ
2. ພຣະເຢໂຫວ່າທ໌ທຽມອັນລົມມາຈາກຝ້າສວັບຮົມ ດູນທັງໝາຍຂອງມຸນຸ່ຍໍວ່າຈະມີຄົນໄດ້ປັ້ງທີ່ເຂົ້າໃຈທີ່ເສາະແສວງຫາພະເຈົາ
3. ເຂົາທັງໝາຍກີທັງໝາຍເຈິ່ງໄປໜົດ ເຂົາທັງໝາຍກີເລວທຣາມລົງເໝືອນກັນສິ້ນ ໄມມີສັກຄົນເດືອຍທີ່ທຳດີ ໄມມີເລຍ
4. ບຣດາຜູ້ທີ່ກະທຳຄວາມຊ້ວ້າຂໍ້ໄມ້ຄວາມຮູ້ຫົວ້ວ່ອ ຄືອຜູ້ທີ່ກິນປະຫານຂອງເຮົາຍ່າງກິນຂັ້ນປັ້ງ ແລ້ວໄໝ້ວ່ອງຖຸລພຣະເຢໂຫວ່າທ໌
5. ເຂົາທັງໝາຍຍູ້ທີ່ນັ້ນອ່າຍ່າງນໍາສົດສຍອງຍິ່ງນັກ ເພຣະພຣະເຈົາທຽມສົດຕະລຸດຊ້ວ້າອາຍຸຂອງຜູ້ຂອບຮຣມ
6. ເຈົ້າໄດ້ຄວ່າແຜນງານຂອງຄົນຍາກຈົນເສີຍ ແຕ່ພຣະເຢໂຫວ່າທ໌ທຽມເປັນທີ່ລື້ກ້າຍຂອງເຂົາ
7. ຂອກການຊ່ວຍໃຫ້ອດເພື່ອອີສຣາເອລມາຈາກຕີໂຍນເສີຍທີ່ເຄີດ ເມື່ອພຣະເຢໂຫວ່າທ໌ທຽມໃຫ້ພວກເໜລຍແທ່ງປະຫານຂອງພຣອງຄົກລັບສູ່ສກາພເດີມ ຍາໂຄບຈະປລາບປິ້ນ ອີສຣາເອລຈະຍິນດີ
1. ຈິຕີໃຈຂອງຂ້າເອີຍ ຈົງຖາຍສາຫຼັກການແຕ່ພຣະເຢໂຫວ່າທ໌ ຂ້າແຕ່ພຣະເຢໂຫວ່າທ໌ພະເຈົາຂອງຂ້າພຣອງຄົກ ພຣອງຄົກໂຫຍ່ງຍິ່ງນັກພຣອງຄົກທຽມເກີຍຮົດີແລະຄວາມສູງສ່າງເປັນລອອງພຣອງຄົກ
2. ຜູ້ທຽມຄຸມພຣອງຄົກດ້ວຍແສງສ່ວ່າງດຸຈັດັກລອອງພຣອງຄົກ ຜູ້ທຽມຂຶ້ນຝ້າສວັບຮົມໂອກດັດັກຂຶ້ນມ່ານ
3. ຜູ້ທຽມວາງຄານຂອງທີ່ປະທັບອັນສູງຂອງພຣອງຄົກໄວ້ໃນໜ້າ ຜູ້ທຽມໃຊ້ເນັ້ນເປັນຈົດຈາກ ຜູ້ທຽມດຳເນີນໄປບັນປຶກຂອງລມ
4. ຜູ້ທຽມບັນດາລພວກຖຸຕສວັບຮົມຂອງພຣອງຄົກໄທ້ເປັນດຸຈລມ ແລະທຽມບັນດາລຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣອງຄົກໄທ້ເປັນດຸຈເປົລວເພີ້ງ
5. ຜູ້ທຽມວາງຮາກຈູານຂອງແຜ່ນດີນໂລກ ເພື່ອມີໃໝ່ມັນຫວັນໄຫວເປັນນິຕິຍໍ
6. ພຣອງຄົກທຽມມັນໄວ້ດ້ວຍນ້ຳລືກຍ່າງດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງທ່ານ ນ້ຳຍູ້ເໜືອງງານເຂົາ
7. ເມື່ອພຣອງຄົກທຽມນັ້ນໄປ ພວດໄດ້ຍືນເສີຍຝ້າຮ້ອງຂອງພຣອງຄົກ ມັນກົງວິ່ງໄປ
8. ນ້ຳນັ້ນຂຶ້ນໄປຢັງງານເຂົາ ແລ້ວໄປລົງໄປຢັງຫຼຸງເຂົາ ໄປຢັງທີ່ຕົ້ງພຣອງຄົກທຽມກຳນົດໄວ້ໃຫ້ນ້ຳນັ້ນ
9. ພຣອງຄົກທຽມວາງຂອບເຂມມີໃໝ່ມັນຂໍ້ມູນ ເພື່ອມີໃໝ່ມັນຄຸມແຜ່ນດີນໂລກອືກ
10. ພຣອງຄົກທຽມກະທຳໃຫ້ນ້ຳພຸລູ່ງຂຶ້ນມາໃໝ່ຫຼຸງເຂົາ ນ້ຳນັ້ນກີ່ໄລ ໄປຮ່ວ່າງເຂົາ
11. ໄທ້ບຣດາສັຕ່ວປ່າໄດ້ດື່ມແລະໄທລາປ່າດັບຄວາມກະຫຍາຍຂອງມັນ
12. ທີ່ຮົມນ້ຳນັ້ນ ນກໃນອາກະຈິງໄດ້ມີທີ່ອາຫຍ່ ມັນຮ້ອງຍູ້ທ່າມກລາງກິງໄໝ
13. ພຣອງຄົກທຽມຮັດງານຈາກທີ່ປະທັບອັນສູງຂອງພຣອງຄົກ ແຜ່ນດີນໂລກກີ່ອື່ມດ້ວຍພລພຣະຮາກິຈຂອງພຣອງຄົກ
14. ພຣອງຄົກທຽມໃຫ້ຫຼັງອົມາເພື່ອສັຕ່ວເລື່ອງ ແລະຜັກໃຫ້ມຸນຸ່ຍໍໄດ້ດູແລ ເພື່ອເຂົາຈະທຳໃຫ້ເກີດອາຫາຮາຈາກແຜ່ນດີນ
15. ແລະນ້ຳອຸ່ນໜຶ່ງໃຫ້ໃຈມຸນຸ່ຍໍຍິນດີ ນ້ຳມັນເພື່ອທຳໃຫ້ໜ້າຂອງເຂົາຫອແສງ ແລະຂັ້ນປັ້ງໜຶ່ງເສີມກຳລັງໃຈມຸນຸ່ຍໍ
16. ບຣດາຕັ້ນໄນ້ຂອງພຣະເຢໂຫວ່າທ໌ໄດ້ອື່ມທຳ ຄືອຕັ້ນສັນສືຕົວຮັບແທ່ງເລບານອນຫົ່ງພຣອງຄົກໄດ້ທຽມປຸລູກໄວ້
17. ນກສ້າງຮັງຂອງມັນຍູ້ໃນນັ້ນ ສ່ວນນກກະສາດົມນັ້ນ ຕັ້ນສັນສາມໄປເປັນບ້ານຂອງມັນ
18. ກູ່ເຂົາສູງນັ້ນເປັນທີ່ລື້ກ້າຍຂອງເລື່ອງພາ ທີ່ນີ້ເປັນຂອງຕົວກະຈົກ

19. พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์ริ้วจักรเวลาตกของมัน
20. พระองค์ทรงให้เกิดความมีดและเป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม้คลานออกมา
21. สิงโตหนุ่มคำรามหาเหี้ยของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า
22. เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน
23. มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเข้าไปทำการกิจของเขางานเวลาเย็น
24. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริงๆ พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสิ้นด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์
25. ทະเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่
26. กำปั้นแล่นไปโน่นนั่น และเลวอาchanที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น
27. บรรดาสิ่งเหล่านี้แห่งน้ำพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารมันตามเวลา
28. เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก มันก็อิ่มหนำด้วยของดี
29. เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็ลำบากใจ เมื่อพระองค์ทรงเอามาไว้มันไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็นผงคลี
30. เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นมา และพระองค์ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่
31. ส่งรากศีขของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิaty พระเยโฮวาห์จะทรงเปร่อมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์
32. ผู้ทรงทดลองพระเนตรโลก มันก็สั่นสะเทือน ผู้ทรงแตะต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา
33. ข้ามีชีวิตอยู่ตระبد ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะขับยังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า
34. การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พ่อพระทัย ข้าจะเปร่อมปรีดีในพระเยโฮวาห์
35. ขอคนบาปถูกผลาภูเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย จิตใจของข้าเอ่ย จงถวายสาส្តราราเด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เดิม

1. ข้าแต่พระเยโฮว่าห์ ผู้ได้จะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ได้จะอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
2. คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบธรรม และพุดความจริงจากใจของตน
3. ผู้ซึ่งไม่ใช้ลิ้นของตนในการนินทาว่าร้าย ไม่กระทำชั่wt่อเพื่อนบ้าน และไม่ทำหนี้เพื่อนบ้านของตน
4. ในสายตาของเข้า คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เข้าให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮว่าห์ เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปวดร้าวเขาก็ไม่กลับคำ
5. เข้าเป็นผู้ที่มิได้ให้คนอื่นกู้เงินโดยคิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อสู้ผู้ใดความผิด ผู้ซึ่งกระทำการสิ่งเหล่านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิตย์
1. โอ จงโมทนารอบพระคุณพระเยโฮว่าห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย
2. จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
3. จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮว่าห์เปรมปรีดี
4. จงแสวงหาพระเยโฮว่าห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป
5. จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
6. โอ เชื้อสายของอัคราภิมหาศรัณย์ ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์
7. พระองค์คือพระเยโฮว่าห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก
8. พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วนี้พันชั่วอายุ
9. คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอัคราภิมหาศรัณย์ คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค
10. ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญนานรันดร์
11. ว่า เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมากของเจ้าทั้งหลาย
12. เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น
13. พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอิชนชาตินี้
14. พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนะกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา
15. ว่า อายาแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจ้มไว้ อายาทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา
16. เมื่อพระองค์ทรงเรียกการกันดารอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น
17. พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส
18. เท้าของเขามีข้อด้วยตรวน ตัวเขามีข้ออยู่ในปลอกเหล็ก
19. จนกว่าสิ่งที่เขานอกได้บังเกิดขึ้น พระวจนะของพระเยโฮว่าห์ทดสอบเขา
20. กษัตริย์ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ
21. กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนืออังกฤษของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์

22. ให้ผู้มัดเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์
23. แล้วอิสราเอลได้ม้าที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของอาม
24. และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และทรงกระทำให้เข้าแข็งแรงกว่าครู่อิริของเข้า
25. พระองค์ทรงหันใจเข้าเหล่านี้ให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลุบ้ายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
26. พระองค์ทรงใช้โน้ตเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรวนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้
27. เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเข้าทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของอาม
28. พระองค์ทรงใช้ความมีดมา กระทำให้แผ่นดินมีด เข้าทั้งหลายมีได้กบฏต่อพระจันทร์ของพระองค์
29. พระองค์ทรงกระทำให้น้ำลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย
30. กบแห่งกันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเข้า แม่ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี
31. พระองค์ตรัส และผูงเหลือบก็มาและรินมีไปทั่วในแผ่นดินของเข้า
32. พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฟัน และไฟใหม่ทั่วแผ่นดินของเข้า
33. พระองค์ทรงนาบเทาอุ่น และตั่นมะเดื่อของเข้า และทรงพาดตันไม้ในประเทศของเข้าให้หัก
34. พระองค์ตรัส และตึกแต่นร้ายบินก็มา และตึกแต่นร้ายคลานมานับไม่ถ้วน
35. มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาริ้น
36. พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินของเข้า คือผลแรกรแห่งกำลังทั้งสิ้นของเข้า
37. แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอก
38. เมื่อเข้าพ ragazzi ไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั่นเครียดต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเข้า
39. พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน
40. ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนกคุ่มมา และให้เขามีใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์
41. พระองค์ทรงเปิดหิน และนำกําเหลือกมา มันให้หลบซุ่มไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง
42. เพาะพระองค์ทรงรลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์
43. พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกจากความชั่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้นั้นด้วยความเบิกบานใจ
44. และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชนให้แก่เข้า และเข้าได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์
45. เพื่อเข้าจะรักษาภูมิทัศน์ของพระองค์ และถือปฏิบัติพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ถัดไป

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์หวังใจในพระองค์
2. จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ่ย เจ้าได้ทูลพระเยโไฮวาร์ดแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย
3. วิสุทธิชนในแหน่งนี้และผู้ประเสริฐ เป็นพากที่ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีทั้งสิ้นด้วย
4. แต่บรรดาผู้ที่รับติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องดื่มน้ำชาแห่งเลือดของพากเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกซื่อพระนัน
5. พระเยโไฮวาร์ดเป็นส่วนมรดกและถ้อยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาส่วนของข้าพระองค์ไว้
6. เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ที่ร่มรื่น เอօ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี
7. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโไฮวาร์ด ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เอօ ในกลางคืนจิตใจของข้าพเจ้าเตือนสอนข้าพเจ้า
8. ข้าพเจ้าตั้งพระเยโไฮวาร์ดไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หัวໆไห
9. เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย
10. เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในรกร ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป
11. พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์

  1. จงสรรเสริญพระเยโไฮวาร์ด เอօ จงโมทนากับพระคุณพระเยโไฮวาร์ด เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดีงามเป็นนิตย์
  2. ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโไฮวาร์ด ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์อย่างครบถ้วนได้
  3. บรรดาผู้ที่ประพฤติความยุติธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่กระทำความชอบธรรมตลอดเวลา
  4. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ ขอทรงประทานความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์
  5. เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความจริงรุ่งเรืองของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเปริบดีในความยินดีแห่งประชาชาติของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะowardได้ร่วมกับมรดกของพระองค์
  6. ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบ้าบิ่นแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่วช้าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย
  7. บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอิยิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่านมิได้รับเลิก

ถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กับภูต่อพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง

8. ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะให้กราบถึงฤทธิานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์
9. พระองค์ทรงขนาบทะเลแดง มันกีแห่งไป และพระองค์ทรงนำท่านขึ้มที่สักกอย่างกับเดินข้ามถินทุรกันดาร
10. พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และไม่ท่านจากเงื่อมมือของศัตรู
11. และนำท่านปีบักษ์ของท่าน เข้าไม่เหลือสักคนเดียว
12. และท่านเชือพระจนะของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
13. แต่ไม่ใช่ท่านก็ลืมพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่เคยพระคำรัสปรึกษาของพระองค์
14. แต่ในถินทุรกันดารนั้นท่านมีความอยากรู้เรื่องอะไร และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลราย
15. พระองค์ทรงประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงใช้โรคผومแห่งมาทำกลางจิตใจท่าน
16. เมื่อคนในค่ายริชยาโนเสสและอาโรวนวิสุทธิชนของพระเยโฮวาห์
17. พื้นแผ่นดินอ้าปากกลืนดาฐานและทับคณะอาบีรัมเสีย
18. ไฟระเบิดในคณะของท่านและเปลวเพลิงผลัญคุนชั่วเสีย
19. ท่านได้สร้างลูกวัวในโยเรบและนมัสการรูปเคารพหล่อ
20. ท่านจึงเอาส่างราชีของพระเจ้าแลกับรูปของวัวที่กินหญ้า
21. ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์
22. ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของสามและสิ่งนำครัมกล้าวที่ทะเลแดง
23. เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่าจะทำลายท่านเสีย ดิแต่ไม่เสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้าทัศทันพระองค์ เพื่อหันพระพิโธของพระองค์เสียจากการทำลาย
24. และท่านก็ดูถูกแผ่นดินอันร่มรื่นนั้น ท่านไม่เชือพระวนะของพระองค์
25. ท่านบ่นอยู่ในเต็นท์ของท่าน และไม่ฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์
26. เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปฏิญาณต่อท่าน ว่าจะทำให้ท่านล้มตายในถินทุรกันดาร
27. และจะกระจายเชื้อสายของท่านไปท่ามกลางประชาชนชาติ หว่านเข้าไปทั่วประเทศทั้งหลาย
28. และท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบ้าอัลแห่งเมืองเปโตร์ และรับประทานเครื่องสัตว์บุชาที่บุชาพระตาย
29. ท่านยิ่วye้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และໂຣຄະບາດເກີດຂຶ້ນທ່າມກລາງທ່ານ
30. และฟีเนหัสได้ยืนขึ้นจัดการลงโทษและໂຣຄະບາດນັ້ນກີ່ຫຼຸດ
31. ที่เขามาบนพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิตย์
32. ท่านทำให้พระองค์กริ้วที่น้ำแห่งการโถ่เลียง เพราะเรื่องของท่านนี้ ไม่เสสกີພລອຍເສີຍຫາຍດ້ວຍ
33. เพราะท่านทำให้จิตใจไม่เสสขນ້ຳ ดังนั้นริมฝีปากของเขางึงพูดถ้อยคำหนนหัน
34. ท่านมิได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้
35. แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชนชาติเหล่านั้น และหัดทำอย่างที่เขากำกัน

36. ท่านประนันบัติรูปเคารพของเข้าซึ่งกล้ายเป็นบ่วงสำหรับท่าน
37. ท่านผ่านบุตรชายและบุตรสาวของท่านถวายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ
38. ท่านเทโลหิตผู้ไร้ผิดออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ม่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งด้านก้อน แผ่นดินกีมลทินไปตัวยโลหิต
39. ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน และประพฤติเยี่ยงโสเกณในการกระทำการของท่าน
40. แล้วความกริวของพระเยื้อราห์กีพลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์
41. พระองค์ทรงมองท่านไว้ในเมืองประชาชาติต่างๆ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปักครองเนื้อท่าน
42. ศัตรูของท่านได้ปีบบังคับท่านและท่านตกไปอยู่ใต้อำนาจของเข้า
43. พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้น hely แต่ท่านมักกับภัยในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน
44. ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สัดดับเสียงร้องทูลของท่าน พระองค์ทรงสนพระทัยในความทุกข์ใจของท่าน
45. เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์
46. พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ได้ยึดท่านไปเป็นเชลย
47. ข้าแต่พระเยื้อราห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรับรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะ蒙นาขوبพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเริงโอลด์ในการสรรเสริญพระองค์
48. จงถวายสาส្តราราษฎรแด่พระเยื้อราห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่尼รันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล และขอประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า เอเม่น จงสรรเสริญพระเยื้อราห์เด็ด

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสตับความฝ่ายยุติธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระราชณสตับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ซึ่งมาจากrimฝีปากที่ไม่มีการหลอกลวงของข้าพระองค์
2. ขอให้การชนาความของข้าพระองค์มารจากพรพักตร์พระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม
3. เมื่อพระองค์ทรงลงจิตใจของข้าพระองค์ และแสดงเยี่ยมเปลี่ยนข้าพระองค์ในเวลาลางคืน เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความช้ำในข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์ตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพระองค์จะมิได้ลามเมิด
4. เกี่ยวด้วยกิจการของมนุษย์ โดยพระวจนะจากพระโอชูของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนทาสุนให้ด้วย
5. ขอให้ย่างเท้าของข้าพระองค์ແນบสนใจทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลาด
6. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลถึงพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสตับข้าพระองค์ ขอทรงเอียงพระราชณสตับถ้อยคำของข้าพระองค์ด้วยเด็ด
7. ข้าแต่พระผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์ของเข้า ณ พระทัศน์ข้าของพระองค์ ขอทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์
8. ขอทรงรักษาข้าพระองค์ดังแก่ตัว ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภัยใต้ร่มปีกของพระองค์
9. ให้พ้นจากคนชั่วผู้ลังกลาญและจากศัตรูผู้ค้าย浔่น่าชื่งล้มข้าพระองค์ไว้โดยรอบ
10. เข้าปีดใจของเข้าไว้เพราเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขาพุดคำหยิ่งโส
11. เข้าสะกดรอยข้าพระองค์ เดี่ยวนี้ได้ล้มข้าพระองค์ไว้ เข้าจับตاذุข้าพระองค์เพื่อจะเหวี่ยงข้าพระองค์ลงดิน
12. เข้าเป็นดุจสิงโตที่กระหายเหยื่อของมัน เหมือนดังสิงโตหนุ่มซึ่งชุ่มดักทำร้ายอยู่ในที่ลับ
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลูกขึ้นประทexeไว้ และควำเขาลงเสีย ขอทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์
14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ จำกมนุษย์แห่งโลกนี้ จำกมนุษย์ผู้ซึ่งมีส่วนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ห้องของเขารีบไปด้วยทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พากเขามีลูกหลานอุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของเขา
15. ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ในความชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิ่มเเเบบใจด้วยพระลักษณะของพระองค์
  1. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราพระองค์ประเสริฐ เพราความเมตตาของพระองค์ดีงามเป็นนิตย์
  2. ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถไว้แล้วกล่าวดังนั้นเด็ด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถไว้จากมือของปรปักษ์
  3. และรวมเข้ามาจากการแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้
  4. เขาก็พเนจรอยู่ในป่าในที่แห้งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้
  5. ทิวโทยและกระหาย จิตใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา

6. แล้วในความยากลำบากของเขามีอุปสรรคที่ต้องเผชิญ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขานะ
7. พระองค์ทรงนำเข้าไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะอาศัยได้
8. ให้เขารับประคุณพระเย毫不犹豫 พระความดีของพระองค์ เพื่อการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
9. เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขารื่น และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขานำใจด้วยของดี
10. ผู้ที่น้ำอยู่ในความเมืดและเงามัวจุราช ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตawan
11. เพราะเขากับภูต่อพระวจนะของพระเจ้า และหมายคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด
12. พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของเขายังคงให้ถ่องลงด้วยงานหนัก เข้าล้มลงและไม่มีใครช่วย
13. แล้วในความยากลำบากของเขามีอุปสรรคที่ต้องเผชิญ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขานะ
14. พระองค์ทรงนำเขารอกรากความเมืดและเงามัวจุราช และทรงระเบิดพันธุ์ของเขาราให้ขาดสะบัน
15. ให้เขารับประคุณพระเย毫不犹豫 พระความดีของพระองค์ เพื่อการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
16. เพราะพระองค์ทรงพังประตูห้องสมุดที่และทรงตัดตีลูกทรงเหล็กเสีย
17. เขายืนคนโง่เพื่อการละเมิดของเขามาก่อน แต่พระความชั่วชาของเขายังคงต้องทนความทุกข์ยาก
18. จิตใจเขารังเกียจอาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประตูความตาย
19. แล้วในความยากลำบากของเขามีอุปสรรคที่ต้องเผชิญ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขานะ
20. พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระองค์เปรียกษาเขามาก่อน พระความดีของพระองค์สิ่งต่างๆที่จะทำลายเขานะ
21. ให้เขารับประคุณพระเย毫不犹豫 พระความดีของพระองค์ เพื่อการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีอยู่ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
22. และให้เขากลายเครื่องสักการบูชาโมทนาราษฎร์ และเล่าพระราชกิจของพระองค์ด้วยความชื่นบาน
23. ผู้ที่ลงเรือไปในทะเลทำอาชีพอยู่บนน้ำกว้างใหญ่
24. เขายังได้เห็นพระราชกิจของพระเย毫不犹豫 และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก
25. เพราะพระองค์ทรงบัญชา และทรงให้เกิดลมพายุขึ้นให้คลื่นทะเลกำเริบ
26. คนเหล่านั้นถูกชัดขึ้นไปสูบท้องฟ้าและลงไปสูที่ลึก ใจของเขายังคงไว้ในเหตุการณ์ร้ายของเขานะ
27. เขายังคงเดินทางไปอย่างคนเมามะเมาและสิ้นปัญญาลง
28. แล้วในความยากลำบากของเขามีอุปสรรคที่ต้องเผชิญ พระองค์ทรงช่วยนำเขารอกรากความทุกข์ใจของเขานะ
29. พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบและคลื่นทะเลลีน
30. แล้วเขาก็ยินดีเพื่อความเมี้ยบ และพระองค์ทรงนำเขามายังท่าที่เข้าปราบนา
31. ให้เขารับประคุณพระเย毫不犹豫 พระความดีของพระองค์ เพื่อการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์

32. ให้เข้ายอพระเกียรติพระองค์ในชุมชนประชาน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส
33. พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถินทุรกันดาร น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก
34. แผ่นดินที่มีผลดกให้เป็นที่แห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาวเมือง
35. พระองค์ทรงเปลี่ยนถินทุรกันดารให้เป็นสารนา แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ
36. และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเข้าจะสถาปนาครรชีงพอจะอาศัยได้
37. เข้าหัวนนา และปลูกสวนอุ่นและได้ผลดกมาก
38. โดยพระราชของพระองค์เข้าทั้งหลายทวีผลมากยิ่ง และพระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลดจำนวนลง
39. เมื่อเขามุกทำให้น้อยลงและถูกเหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า
40. พระองค์ทรงเทความดูหมิ่นลงบนเจ้านาย ทรงกระทำให้เข้าพเนจรไปในถินทุรกันดารที่ไม่มีหนทาง
41. แต่พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขามากอย่างผุ่งแพะแกะ
42. คนชอบธรรมจะเห็นและยินดี และความชั่วช้าทั้งปวงก็จะปิดปากของมัน
43. ผู้เดลดาดและจะรักษาสิ่งเหล่านี้ ก็จะเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 กำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักพระองค์
2. พระเย毫不犹豫เป็นศิลป ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พั้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ เป็นกำลังของข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ เป็นตั้ง เป็นเข้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์
3. ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์
4. ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อมข้าพระองค์ไว กระแสแห่งคนธรรมที่ท่วมทับข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์กลัว
5. ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อมข้าพระองค์ไว บ่วงมัจฉราชนะที่ข้าพระองค์
6. ในยามทุกชั่วโมงใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫 ข้าพเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินต่อพระพักตร์พระองค์ไปถึงพระกรรณของพระองค์
7. แล้วแผ่นดินโลภกีสันสะเทือนและโคลงเคลง รากรฐานของภูเขาภูหวานไหวด้วย และสันสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ่ว
8. ควันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาดออกมากจากพระโอฆรูปของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟ
9. พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความเมียดทีบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์
10. พระองค์ทรงเครื่องหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว
11. พระองค์ทรงกระทำให้ความเมียดปักคุณพระองค์ไว ให้เมฆเมียดและอุ่มน้ำเป็นประกายของพระองค์
12. มีลูกเห็บและถ่านเพลิงแตกออกมากทะลุเมฆจากความสว่างสุกใสข้างหน้าพระองค์
13. พระเย毫不犹豫ทรงคงกีก กองในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียง คือลูกเห็บและถ่านเพลิง
14. พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เข้าต่างกระฉัດกระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบเปลบปาน ทำให้เข้าโกลาหล
15. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 แล้วกีเห็นกันทะเลตลดจนรากรฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง เมื่อพระองค์ทรงขนาบทaled้วยลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์
16. พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าอกมาจากน้ำอันมากหลาย
17. พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีอาณาภาพเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก
18. เข้าชัดข่าวของข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบภัยนະ แต่พระเย毫不犹豫ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า
19. พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าอกมายังที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น เพราะพระองค์ทรงชื่นชมยินดีในข้าพเจ้า

20. พระเย毫不犹豫ที่ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ทรงตออบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า
21. เพราะข้าพเจ้ารักษาบรรดาภาระความชอบธรรมของพระเย毫不犹豫 และไม่ได้หากจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่ว ráy
22. เพราะคำตัดสินเท็งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้ผิดกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย
23. ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไว้รั่วสำาหนน แล้วข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่วช้า
24. เพราะฉะนั้นพระเย毫不犹豫จึงทรงตออบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์
25. พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีความเมตตา พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไว้รั่วสำาหนนต่อผู้ที่ไว้สำาหนน
26. พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิบัติษฐ์ต่อผู้ที่คดโกง
27. เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากเด้นให้พ้น แต่ดาวที่หียงยโสนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้ต่ำลง
28. พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์ พระเย毫不犹豫พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำการมีดของข้าพระองค์ให้สว่าง
29. พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ตระลุยกองทัพได้โดยพระองค์ และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้านี้ข้าพเจ้าสามารถโดดข้ามกำแพงได้
30. สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระมรรคาของพระองค์ดีเลิศทุกประการ พระวจนะของพระเย毫不犹豫พิสูจน์แล้วเป็นความจริง พระองค์ทรงเป็นดั่งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
31. เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระเย毫不犹豫 และผู้ใดเล่าเป็นศิลา เว้นแต่พระเจ้าของเรานะ
32. คือพระเจ้าผู้ทรงเอากำลังคาดเอวของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบดูบ
33. พระองค์ทรงกระทำการให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตื่นกว่างตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูง
34. พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำงานคราม ดังนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถทำให้คันธนูเหล็กกล้าหักได้
35. พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงคำจุนข้าพระองค์ และชี้่งพระองค์ทรงน้อมพระทัยลง ก็กระทำการให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น
36. พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด
37. ข้าพระองค์ได้ตามศัตรุของข้าพระองค์ทัน และไม่หันกลับจนกว่าเขากจะถูกผลลัพธ์เสียสิ้น
38. ข้าพระองค์ได้แหงเขาทะลุ เขางึงไม่สามารถลูกขี้นได้อีก เขามั่ลงที่ได้เท้าของข้าพระองค์
39. เพราะพระองค์ทรงเอากำลังคาดเอวข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสังคม พระองค์ทรงกระทำการให้พวกที่ลูกขี้นต่อสู้กับข้าพระองค์สยบลงอย่างราบคาบ
40. พระองค์ทรงโปรดประทานคือของศัตรุของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์เสียสิ้น
41. เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเย毫不犹豫 แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา

42. ข้าพระองค์จึงทุบเข้าเหลกละเอียดอย่างแรงคลีต่อหน้าล้ม ข้าพระองค์จึงโยนเข้าอกไปเหมือนโคลนตามถนน
43. พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการยื้อแย่งกับประชาชน และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชน ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะได้ปรนนิบัติข้าพระองค์
44. พอเขาได้ยินเสียงข้าพระองค์ เขาจึงเชื่อฟัง ชนต่างด้าวจะได้มามอบราบท่อข้าพระองค์
45. ชนต่างด้านนั้นจะเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาร้าวที่กำบังอันเข้มแข็งของเขาเหล่านั้น
46. พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง
47. คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้แค้นแก่ข้าพระองค์ และทรงปราบปราดราชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจของข้าพระองค์
48. ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้า พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนทารุณโหดร้าย
49. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะขอเทิดทูนพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
50. พระองค์ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้นั้น คือดาวิด และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่านเป็นนิตย์
1. ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์
  2. พิณใหญ่และพิณเขากุ่อ่อน จงตื่นเดิด ข้าพเจ้าจะปลูกอรุณ
  3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
  4. เพราความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ
  5. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอส่งร้าวีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
  6. ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น
  7. พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า เราจะปฏิยินดี เราจะแบ่งเมืองเชคเคน และแบ่งทุบเขามีองสุคตออก
  8. กิเลอาดเป็นของเรา มันสสเปร์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติของเรา
  9. โนอับเป็นอ่างล้างคำรามของเรา เรายังร้องเท้าของเรางบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเดียว
  10. ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
  11. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับ

กองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วจะ

12. ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล
13. โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อธิของข้าพเจ้าทั้งหลาย

1. ฝ่าสวนค์ประการสั่งรำศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์
2. วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน
3. ว่าจ้าไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มีและไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า
4. ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น
5. ซึ่งօอกมาอย่างเจ้าป่าวօอกมาจากห้องโถงของเข้า และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่างชายธารร์
6. ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟ้าสวนค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่สุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้
7. พระราชนัญญาติของพระเยื้อavaห์รับครอบและพื้นฟูจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยื้อavaห์นั้นแน่นอนกระทำให้คนรู้น้อยเมี้ยปัญญา
8. กกฎเกณฑ์ของพระเยื้อavaห์นั้นถูกต้องกระทำให้จิตใจเปรมปรีดิ พระบัญญาติของพระเยื้อavaห์นั้นบริสุทธิ์กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง
9. ความยำเกรงพระเยื้อavaห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิเตย์ คำตัดสินของพระเยื้อavaห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรม ทั้งสิ้น
10. นำประณามากกว่าทองคำ เอօ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและรวงผึ้ง
11. อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่ตักเดือนผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความเหล่านั้นก็ได้บำเหน็จอันใหญ่ยิ่ง
12. แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชาระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้น ออยู่
13. ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาณนั้นด้วยเด็ด ขออย่าให้มันมีอำนาจเหนือข้าพระองค์ เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้กำหนดและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น
14. ข้าแต่พระเยื้อavaห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เด็ด

  1. ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย
  2. เพราะปากของคนชัวและปากของคนหลอกหลวงอ้าใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พากเข้าได้พุดปรักปรำข้าพระองค์ด้วยลิ่น มุสา
  3. เข้าทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไรเหตุ
  4. เข้าเป็นพวกปฏิปักษ์ต่อข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้อธิษฐานเท่านั้น
  5. เข้าตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชัวแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์
  6. ขอทรงตั้งคนชัวให้อยู่เหนือเขาและให้ชาตานายืนอยู่ที่มือขวาของเขา
  7. เมื่อพิจารณาคดี ก็ให้เข้าประภาภูว่าเป็นผู้กระทำผิด และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบ้า

8. ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายield ตำแหน่งของเขา
9. ขอให้ลูกของเขากำพร้าว่อ และภารยาของเขาเป็นม่าย
10. ขอให้ลูกของเขาต้องเรื่องของท่านเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหารจากที่กรังว่างเปล่าของเขา
11. ขอให้เจ้าหนึ่งมายield ของทั้งสิ้นที่เขามีอยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปั่นผลงานของเข้าไป
12. ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสงสารลูกกำพร้าว่อของเขา
13. ขอให้ทายาทของเขากลูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมาก็ขอให้ซื้อของเขากลูกขี้ดฝากออกเสีย
14. ขอให้ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเขายังเป็นที่จำได้อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ด อย่าให้บ้าป้องมารดาเขาลงเลื่อนไป
15. ขอให้บ้าปเล่นน้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโไฮวาร์ดเสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงตัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก
16. เพราะเขามีจดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ชั่วเมหงคนจนและคนขัดสน เพื่อจะนำคนที่เคร้าใจเสีย
17. เขารักที่จะแข่ง ขอให้คำแข่งตกบนเข้า เขายังไม่ชอบการให้พร ขอทรงห่างไกลจากเข้า
18. เขารักการแข่งห่มต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้ชึ่มเข้าไปในกายของเขาย่างน้ำ ขอให้ชึ่มเข้าไปในกระดูกของเขาย่างน้ำมัน
19. ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขายู่ เมื่อันเข้มขัดที่คาดเข้าไว้เสมอ
20. ทั้งนี้ขอให้เป็นบำเหน็จจากพระเยโไฮวาร์ดแก่พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ แก่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์
21. ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
22. เพราะข้าพระองค์ยกจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ก็บาดเจ็บอยู่ภายใน
23. ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกกลั่นออกเหมือนตึกแต่น
24. เข้าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี่ยนเพราะการอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็ซูบ痛มไป
25. ข้าพระองค์กลายเป็นที่ต้านนิดเดียนของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สั่นศีรษะ
26. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ดพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์
27. เพื่อเข้าจะทราบว่านี้เป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้
28. ให้เข้าแข่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนวยพร เมื่อเขากลุกขึ้น ขอให้เข้าได้ด้วย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี
29. ขอให้พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ห่มความอัปยศ ขอให้ความอับอายสมกัยเขาย่างเสื้อคลุม
30. ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโไฮวาร์ดเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากหลาย
31. เพราะพระองค์จะทรงประทับข้ามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเข้าให้พ้นจากคนที่ปรับโโทชิตใจเขานั้น

1. ขอพระเยโไฮว่าท์ทรงพังท่านในวันยกสำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบพิทักษ์รักษาท่าน
2. ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลังให้แก่ท่านมาจากการเมืองศิโยน
3. ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่าน เชลาห์
4. ขอทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปราถนาของท่านด้วย และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น
5. เพื่อพวงเราะจะได้ให้ร้องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และยกธงขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา ขอพระเยโไฮว่า ห์ทรงโปรดให้คำญาลขอทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเด็ด
6. บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าพระเยโไฮว่าท์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจ้มไว้ พระองค์จะทรงพังเข้าจากฝ่ายวรค์อัน บริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรงอาぬภาพด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์
7. บ้างก็ว่างใจในรถรบ บ้างก็ว่างใจในม้า แต่เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโไฮว่าท์พระเจ้าของเรา
8. เขาทั้งหลายจะล้มพับลงไป แต่เราจะลูกชิ้นยืนตรงอยู่
9. ข้าแต่พระเยโไฮว่าท์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเด็ด ขอให้กษัตริย์ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายร้อง ทูลต่อท่าน

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 กษัตริย์จะเปรเมปредในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะปฏิบัติอย่างยิ่งในความรอดของพระองค์
  2. พระองค์ทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปรารถนาของท่าน และมีได้ทรงยับยั้งสิ่งที่ริมฝีปากท่านทูลขอ เชลาห์
  3. เพราพระองค์ทรงอำนวยพรดีแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์บนศีรษะของท่าน
  4. ท่านทูลขอชีวิต และพระองค์ก็ประทานชีวิตยืนนานเป็นนิิตย์นิรันดร์
  5. สง่าราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยยศศักดิ์และความส่ง่าโถ่ อ่าตระการ
  6. พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิิตย์ และทรงกระทำให้ท่านยินดีปรีดาอย่างเหลือล้นด้วยสีพระพักตร์อันขอบพระทัยของพระองค์
  7. เพราภกษัตริย์วางแผนในพระเย毫不犹豫 และด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย
  8. พระหัตถ์ของพระองค์จะคันพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวางจะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์
  9. เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะทรงกระทำให้เขาร้อนจัดดังเตาไฟ พระเย毫不犹豫จะทรงกลืนเข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลญาณเขาเสีย
  10. พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของเขามหาเสียจากแผ่นดินโลก และพรางเชื้อสายของเขากวนутьทั้งหลายของมนุษย์
  11. แม้เขายังหลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้เขายังประดิษฐ์เรื่องชั่วร้าย เขายังจะกระทำไม่สำเร็จ
  12. ฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้เขานี้พ่ายไปเมื่อพระองค์จะทรงเลึงธนูไปตรหน้าเขาก็เดียว
  13. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญถทฐานภาพของพระองค์

1. พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำครรภูณุของข้าพระองค์
2. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ยังรำลึกต่อไปไม่หยุด
3. ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล
4. บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น
5. เขาวร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขายังมิได้รับความอับอาย
6. ข้าพระองค์เป็นดุจตัวหนอน มิใช่คน คนก็ด่า ประชาชนก็ดูหมิ่น
7. บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หวาดระ噫ะเยี้ยงข้าพระองค์ เขานุยริมฝีปากและสันศีรษะกล่าวว่า
8. เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราพระองค์ทรงพอพระทัยในเข้า
9. ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกจากครรภ์มาตรา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่อออยู่ที่อกแม่
10. ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มาตรา
11. ขออย่าทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มีผู้ใดช่วยได้เลย
12. เหล่าวัวผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบ้านล้อมข้าพระองค์ไว้
13. มันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ดึงสิงโตขณะกำกัดนีกและคำรามร้อง
14. ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์หลุดลุยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์
15. กำลังของข้าพระองค์เทอเดดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ใน盆คลีมัจฉุราช
16. พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เข้ายางมือแทงเท้าข้าพระองค์
17. ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาร้องมองและยิ่มเยาะข้าพระองค์
18. เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาเปล่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอทรงเร่งรีบมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด
20. ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาว ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข
21. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเข้าของโโคกระทิงเหล่านั้นด้วย

22. ข้าพระองค์จะประกาศพิธีกรรมของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมชนชน
23. ท่านผู้ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่านเชื่อสายทั้งหลายของยาโคบเอี่ย จงถวายส่ง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื่อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลเอี่ย จงเกรงกลัวพระองค์
24. เพาะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือละอิดละเอียนต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรงซ่อนพระพักตร์จากเขา เมื่อเขาร้องทุก พระองค์ทรงสดับ
25. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมชนชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์
26. คนเสียงยมเจียมตัวจะได้กินอิม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่เป็นนิตย์
27. ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชนชาติจะนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์
28. เพาะสำนាឍจากการปักครองเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือบรรดาประชาชนชาติ
29. เออ คนร่าวยทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่คงคลีทั้งสิ้นจะกราบให้ไวต่อพระพักตร์พระองค์ คือบรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น
30. จะมีเชื้อสายๆหนึ่งประนนิบัติพระองค์ จะทรงนับว่าพวgnั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
31. พวากเขามาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

1. พระเยซูว่าห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสัน
2. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปร่วมน้ำเด่นสองบ
3. พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางขอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
4. เมื่อพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจฉราช ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คหะและราพระการของพระองค์เล้าโลมข้าพระองค์
5. พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ขันน้ำของข้าพระองค์กิลล้อยู่
6. แน่ที่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยซูว่าห์สืบไปเป็นนิตย์

1. แผ่นดินโลภกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเย毫不犹豫 ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น
2. เพาะพะองค์ของทรงประดิษฐานแผ่นดินไว้บนทະเลและทรงสถาปนา�ันไว้หนีอน้ำ
3. ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเย毫不犹豫 และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์
4. คือผู้ที่มีเมื่อสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มิได้ปลุงใจในสิ่งไร้สาระและมิได้ปฏิญาณอย่างหลอกหลวง
5. เขาจะรับพระราชจากพระเย毫不犹豫 และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขารา
6. อย่างนี้แหลกเป็นยุคที่เสาะหาพระองค์ ที่เสาะหาพระพักตร์ของพระองค์ โอ ยาโคบอ่อนโยน เชลาร์
7. ประตุเมืองอ่อนโยน จงยกหัวของเจ้าขึ้นเกิด บานประตุนิรันดร์อ่อนโยน จงยกขึ้นเกิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงส่ง่ราศีจะได้เสด็จเข้ามา
8. กษัตริย์ผู้ทรงส่ง่ราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเย毫不犹豫 ผู้เข้มแข็งและทรงอาบุภาพ พระเย毫不犹豫ผู้ทรงอาบุภาพในสังคาราม
9. ประตุเมืองอ่อนโยน จงยกหัวของเจ้าขึ้นเกิด บานประตุนิรันดร์อ่อนโยน จงยกขึ้นเกิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงส่ง่ราศีจะได้เสด็จเข้ามา
10. กษัตริย์ผู้ทรงส่ง่ราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเย毫不犹豫 whom โยน่า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงส่ง่ราศี เชลาร์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่ในพระองค์
2. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย ขออย่าให้ศัตรุของข้าพระองค์ได้ชัยเหนือข้าพระองค์
3. เอօ อย่าให้ผู้ใดๆที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้นได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมารดาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์
5. ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รอดโดยพระองค์อยู่วันยังค่ำ
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีนาแต่กาลก่อน
7. ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
8. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระราชนั้นแก่คนบาป
9. พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมารดาของพระองค์แก่คนใจถ่อม
10. พระมารดาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง แก่บรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาและบรรดาพระโอวาทของพระองค์
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์ เพราะความชั่วนั้นใหญ่โ�นัก
12. ผู้ใดเล่าที่เป็นคนยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้นในทางที่เข้าควรเลือกได้
13. จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และเขื้อสายของเขาก็จะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์
14. ความลึกลับของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น
15. ตาของข้าพเจ้าจ้องตรงพระเยโฮวาห์เสมอ เพราะพระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากชั่ย
16. ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ว้าเหว่และเป็นทุกข์อยู่
17. ความยกลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้างออกไป ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์
18. ขอทรงพิจารณาความทุกข์ยากและความยากลำบากของข้าพระองค์ และทรงยกบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย
19. ขอทรงพิจารณาว่าคู่อริของข้าพระองค์มีมากเท่าใด และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด
20. ขอทรงระแวงชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอาย เพราะ

ข้าพระองค์วางแผนใจในพระองค์

21. ขอให้ความสุจิวิตและความเที่ยงธรรมสงวนข้าพระองค์ไว้ เพื่อพระข้าพระองค์รอดอยพระองค์อยู่
22. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงไถ่อิสราเอลออกจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงตัดสินเข้าข้างข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ดำเนินอยู่ในความสุจริตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเย毫不犹豫 จะนั้นข้าพระองค์จะไม่พลาด
2. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอพิสูจน์ข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์เดิม ทดสอบใจและจิตของข้าพระองค์เดิม
3. เพราะความเมตตาของพระองค์อยู่ต่อตาข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความจริงของพระองค์
4. ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่กับคนไร้สาระ หรือจะมิได้สมาคมกับคนมารยา
5. ข้าพระองค์เกลียดชุมชนคนที่ทำชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว
6. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพระองค์จะชำระมือและจะเดินอยู่รوبرแห่นของพระองค์
7. พลงประกาศด้วยเสียงแห่งการโมทนาพระคุณและบอกเล่าถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
8. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ข้าพระองครักษพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของพระองค์ และสถานที่ประทับแห่งเกียรติยศของพระองค์
9. ขออย่างกว่าด้วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ไปกับคนบาป หรือกว่าด้วยชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด
10. คือคนซึ่งในมือของเขามีแผนการชั่ว และมือขวาของเขามีเต็มด้วยสินบน
11. แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์เดินในความสุจริต ขอทรงไถ่ข้าพระองค์และทรงกรุณาตรโขข้าพระองค์
12. เท้าของข้าพระองค์เหยียบอยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเย毫不犹豫ในที่ชุมชนชน

1. พระเยโไฮวาร์ทงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า พระเยโไฮวาร์ทงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใจ
2. เมื่อคนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิปักษ์และคู่อริของข้าพเจ้า เขายได้สะดุดและล้มลง
3. แม้กองทัพตั้งค่ายสู้ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสองคราม ข้าพเจ้ายังไว้ใจได้อยู่
4. ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยโไฮวาร์ทซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหาเสมอ คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเยโไฮวาร์ทตลอดวันเวลาซึ่วชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะดูความงามของพระเยโไฮวาร์ และเพื่อจะพินิจพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์
5. เพราะพระองค์จะทรงชื่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยากลำบาก พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ในที่ช่องเร้นแห่งพลับพลาของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา
6. และบัดนี้ศีรษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้าที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการให้ร้องในพลับพลาของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโไฮวาร์
7. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ ขอทรงสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์
8. พระองค์ตรัสแล้วว่า จงหาหน้าของเรา จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ ข้าพระองค์จะแสวงพระพักตร์ของพระองค์
9. ขออย่าทรงชื่นพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ อย่าผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้วพระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ หรือสละข้าพระองค์เสีย
10. แม่บิดาและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโไฮวาร์จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น
11. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ ขอสอนมารดาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีรบ เหตุด้วยศัตtru ของข้าพระองค์
12. ขออย่าทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปฏิปักษ์ให้เขาทำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลูกขี้นสู้ข้าพระองค์ และเขาหายใจอกรมาเป็นความทารุณ
13. ข้าพเจ้าคงหมดสติไปอกจากข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโไฮวาร์ที่ในแต่ละวันของคนเป็น
14. จงรอคอยพระเยโไฮวาร์ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญเด็ด เօอ จงรอคอยพระเยโไฮวาร์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลามของข้าพระองค์ ขออย่าให้พระกรรมหนากรต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเงี่ยบอยู่ต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแಡนผู้ตาย
2. ขอทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ยกมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์
3. ขออย่าทรงกວาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า ผู้พูดอย่างสันติ กับเพื่อนบ้านของตน แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเข้าทั้งหลาย
4. ขอทรงสนองเข้าตามการงานของเข้า และตามความชั่วแห่งกิจการของเข้า ขอทรงสนองเข้าตามงานนี้มีของเข้า และทรงตอบแทนเข้าตามสมควร
5. เพราะเข้าไม่นับถือพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถิกิจของพระองค์ พระองค์จะทรงพังเข้าลงและไม่สร้างเข้าขึ้นอีก
6. สาหัสการเด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า
7. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ จะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงเปิดยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวายโโนทนาแก่พระองค์ด้วยบಥเพลงของข้าพเจ้า
8. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของเข้าทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมรอดของผู้รับเจิมของพระองค์
9. ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และอำนวยพระพรแก่เมรดกของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเข้า และหอบทิ้งเข้าไปเป็นนิตย์

1. ข้าแต่เทวีพหังคลาย จงถวายแด่พระเยื้อไฮวาร์ดิค จงถวายส่งรากศีและพระกำลังแด่พระเยื้อไฮวาร์ด
2. จงถวายส่งรากศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยื้อไฮวาร์ด จงน้อมสักการพระเยื้อไฮวาร์ดด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์
3. พระสุรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดอยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งส่งรากศีทรงคนองเสียง คือพระเยื้อไฮวาร์ดทรงอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย
4. พระสุรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดทรงฤาษานุภาพ พระสุรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดเต็มด้วยความสูงส่ง
5. พระสุรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดหักตันสนสีดาํร์ พระเยื้อไฮวาร์ดทรงหักตันสนสีดาํร์แห่งเลบานอน
6. พระองค์ทรงกระทำให้พวากเข้ากระโดยเดเมื่อนลูกวัว เลบานอนและสีรีอ่อนเมื่อนโโคกระทิงหนุ่ม
7. พระสุรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดแยกเป็นเพลิงออกจากกัน
8. พระสุรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดสั่นถินทุรกันดาํร พระเยื้อไฮวาร์ดทรงสั่นถินทุรกันดาํรแห่งเมืองคาดเช
9. พระสุรเสียงของพระเยื้อไฮวาร์ดกระทำให้กวางตัวเมียตกลูก และทำให้ป่าดงโทางเรง และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงส่งรากศีของพระองค์
10. พระเยื้อไฮวาร์ดประทับเหนือน้ำท่าม พระเยื้อไฮวาร์ดประทับเป็นกษัตริย์เป็นนิตย์
11. พระเยื้อไฮวาร์ดจะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ พระเยื้อไฮวาร์ดจะทรงอำนวยพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

1. ข้าแต่พระเยโซวาห์ ข้าพระองค์จะยกพระเกียรติพระองค์ เพาะพระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ขึ้นมา และมีได้ทรงให้คุ่อริของข้าพระองค์เปรเมปรีดิเพราะข้าพระองค์
2. ข้าแต่พระเยโซวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย
3. ข้าแต่พระเยโซวาห์ พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากเดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่โลกเดนผู้ตาย
4. ท่านวิสุทธิชนของพระองค์เอ่ย จงร้องสรรเสริญพระเยโซวาห์ และถวายโมทนามีร่องกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์
5. เพาะพระพิโธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง และความโปรดปรานของพระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องให้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาเวลาเช้า
6. ข้าพระองค์พูดในความจริงรุ่งเรืองของข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะไม่หวนไหวเลย
7. ข้าแต่พระเยโซวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภูเขาเข้มแข็ง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ข้าพระองค์ก็ลับากใจ
8. ข้าแต่พระเยโซวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโซวาห์ว่า
9. จะได้กำไรอะไรมากลิทตของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ลงไปยังโลกเดนผู้ตาย คงคลีจะสรรเสริญพระองค์หรือมันจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ
10. ข้าแต่พระเยโซวาห์ ขอทรงสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโซวาห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์
11. สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์เป็นการเด่นรำ พระองค์ทรงแก้เสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอวข้าพระองค์ด้วยความยินดี
12. เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และไม่นิ่งเงียบ ข้าแต่พระเยโซวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายโมทนาราเดพระองค์เป็นนิตย์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ว่างใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อายเลย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พั่นในความชอบธรรมของพระองค์
2. ขอทรงเงี่ยพระกรรณให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างรวดเร็วเด็ดขาด ขอพระองค์ทรงเป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3. พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอทรงพาและนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์
4. ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจากข่ายที่พากເheads; ของข้าพระองค์เพื่อตัดขาดจากข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์
5. ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริงพระองค์ทรงได้ข้าพระองค์แล้ว
6. ข้าพระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้าพระองค์ว่างใจในพระเยโฮวาห์
7. ข้าพระองค์จะเปริ่มปรีดีและยินดีในความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่งจิตวิญญาณของข้าพระองค์
8. และมิได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ นัยน์ตาของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปเพราะความระทม หั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย
10. เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร้อยหรือไปด้วยความทุกข์โศก และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วยการถอนหายใจ กำลังของข้าพระองค์อ่อนลง เพราะความช้ำช้ำของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นรื่องน่าครั้นคرامของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป
11. ข้าพระองค์เป็นที่นินทาท่ามกลางบรรดาปฏิบัติชีวิตของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นรื่องน่าครั้นคرامของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป
12. เข้าลิ่มข้าพระองค์เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาชนะที่แตก
13. พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงชูบชิบของคนเป็นอันมาก มีความสลดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะเมื่อเขาร่วมกันคิดแผนการต่อสู้ข้าพระองค์ ขณะที่เข้าปองร้ายชีวิตของข้าพระองค์
14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ว่างใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
15. วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พั่นเมืองศัตรูและผู้ชั่วเมืองของข้าพระองค์
16. ขอพระพักตร์พระองค์ทօแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์
17. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอให้คณชั่วได้อาย ขอให้เขาเงียบเสียงไปยังแด่นผู้ตาย

18. ขอให้มีปีภาคที่มุสาเป็นใบ ซึ่งพูดทะลึ่งอวดดีต่อคนชอบธรรม ด้วยความจองหองและการดูหมิ่น
19. ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์
20. พระองค์ทรงซ่อนเข้าไว้ในความลึกลับแห่งพระพักตร์พระองค์ให้พ้นจากการป้องร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเข้าไว้อย่างลึกลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้นจากลินที่ทะเลวิวาท
21. สาธุการเด่พระเยโซวาท์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองเข้มแข็ง
22. ด้วยข้าพระองค์กล่าวอย่างรีบร้อนว่า ข้าพระองค์ถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองครร่องทุลขอต่อพระองค์
23. ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์เอ่ย จงรักพระเยโซวาท์ เพราะพระเยโซวาท์ทรงพิทักษ์รักษาคนสัตย์ชื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำหังการอย่างเต็มขนาด
24. จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญเด็ด ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโซวาท์

1. บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นสุข คือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้นั้น
2. บุคคลซึ่งพระเย毫不犹豫ได้ทรงถือโถชความชั่วช้าก็เป็นสุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกหลวงในใจของเข้า
3. เมื่อข้าพระองค์นั่งเจียน ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปโดยการครั่ดราญวันยังค่ำของข้าพระองค์
4. พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เที่ยวแห่งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง เชลาห์
5. ข้าพระองค์สารภาพมาปัจจุบันข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเย毫不犹豫 และพระองค์ทรงยกโถชความชั่วช้าแห่งความบาปของข้าพระองค์ เชลาห์
6. เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาที่จะพบพระองค์ได้ ในเวลาน้ำท่วมมากน้ำจะไม่มาถึงคนนั้น
7. พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงและล่องการช่วยให้พ้น เชลาห์
8. เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะเดินไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับตาเจ้าอยู่
9. อย่าเป็นเหมือนม้าหรือล้อที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดสายผ่าปากและบังเหียน มิฉะนั้นมันก็มาถึงเจ้า
10. อันความทุกข์ของคนชัวนั้นมีมาก แต่ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางแผนให้ในพระเย毫不犹豫
11. ข้าแต่คุณขอบธรรม จงยินดีในพระเย毫不犹豫 และเปรเมปรีดิ์ บรรดาท่านผู้มีใจเที่ยงตรงจะให้ร้องเติด

1. ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปริมปรีดิ์ในพระเยื้อavaห์ การสรรเสริญนักวารแก่นเที่ยงธรรม
2. จงสรรเสริญพระเยื้อavaห์ด้วยพิณเข้าคู่ จงถวายสุดดีแด่พระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย
3. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคลล่าคล่องพร้อมกับให้ร้อง
4. เพราพระຈະนะของพระเยื้อavaห์เที่ยงธรรม และบรรดาพระราชาภิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง
5. พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยื้อavaห์
6. โดยพระຈະนะของพระเยื้อavaห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์
7. พระองค์ทรงรวมน้ำทะเลเมื่อน้อย่างหนาบ และทรงเก็บที่ลึกไว้ในคลัง
8. ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเยื้อavaห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยืนตะลึงพรึงเพริดต่อพระองค์
9. เพราพระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็อ กมา
10. พระเยื้อavaห์ทรงให้การปรึกษาของชาติต่างๆเปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไว้ผล
11. คำปรึกษาของพระเยื้อavaห์ตั้งมั่นคงเป็นนิัย พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ
12. ประชาชาติที่พระเจ้าของเขากือพระเยื้อavaห์ก็เป็นสุข คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์
13. พระเยื้อavaห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์
14. จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเห็นอชราแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
15. คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเข้าทั้งหลายทุกคน และทรงพิจารณาภิกิจการของเข้าทั้งหลายทั้งสิ้น
16. กองทัพใหญ่หาซ่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งองค์ได้รอดพ้นไปไม่ กำลังอันมากมายก็ไม่ช่วยนักรบให้พ้นได้
17. มัศก์จะเป็นที่หวังความปลอดภัยก้าวไม่ กำลังมหาศาลของมันก็ช่วยให้รอดไม่ได้
18. ดูเถิด พระเนตรของพระเยื้อavaห์อยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์ เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์
19. เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของเข้าให้พ้นจากมัจจุราช และให้เข้าดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลา กันดารอาหาร
20. จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอดโดยพระเยื้อavaห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเรา
21. เอօ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราเรา妄ใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
22. ข้าแต่พระเยื้อavaห์ ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

1. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเย毫不犹豫ท์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยๆไป
2. จิตใจของข้าพเจ้าจะโอบอวดในพระเย毫不犹豫 คนที่เสียงยมเจียมตัวจะฟังและยินดี
3. เชิญยอพระเกียรติพระเย毫不犹豫พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยกัน
4. ข้าพเจ้าได้แสวงพระเย毫不犹豫 และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
5. เขาทั้งหลายเพ่งดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าตาของเขางดงามไม่ต้องอยา
6. คนจนคนเนี้ร่องทูล และพระเย毫不犹豫ทรงสดับ และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเข
7. ทุตสวารค์ของพระเย毫不犹豫ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเข้าทั้งหลายให้รอด
8. ขอเชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่าพระเย毫不犹豫ประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข
9. ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเย毫不犹豫 เพาะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน
10. เหล่าสิงโตหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงพระเย毫不犹豫จะไม่ขาดของดีใดๆ
11. บุตรทั้งหลายเอ่ย มาເถີດ มาฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเย毫不犹豫
12. มนุษย์คนใดผู้ปราณนชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี
13. จงระวังลินของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพุดเป็นอุบາຍล่อลง
14. จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น
15. พระเนตรของพระเย毫不犹豫เห็นคนชอบธรรม และพระกรรณของพระองค์สดับคำอ้อนวอนของเข
16. พระพักตร์ของพระเย毫不犹豫ตั้งต่อสู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก
17. เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ พระเย毫不犹豫ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเข
18. พระเย毫不犹豫ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟกช้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด
19. คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเย毫不犹豫ทรงช่วยเขากอกมาให้พ้นหมด
20. พระองค์ทรงรักษาภาระดูแลเข้าไว้ทั้งหมด ไม่หักสักซี๊เดียว
21. ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป
22. พระเย毫不犹豫ทรงໄกชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงผ่อนผันให้ผู้ที่จะปฏิบัติข้าพระองค์ ขอทรงสุรับผู้ที่รับกับข้าพระองค์
2. ขอทรงถือโล่และดัง แล้วทรงลูกขี้นช่วยข้าพระองค์
3. ขอทรงเตรียมหอกและขวนศึกสู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า
4. ผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เข้าได้อายและอัปยศ ผู้ที่ประดิษฐ์ความชั่วต่อสู้ข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู
5. ขอให้เข้าเป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม และขอให้ทุตஸวรค์ของพระเย毫不犹豫ขับไล่ตามเข้าไป
6. ขอให้ทางของเขามีดีและลื่น และขอให้ทุตஸวรค์ของพระเย毫不犹豫ข่มเหงพวกเข้า
7. เพราะเขาเอาข่ายซ่อนดักข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ เขาชุดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์อย่างไม่มีเรื่อง
8. ขอให้ความพินาคมาถึงเขาย่างไม่รู้ตัว และขอให้ข่ายที่เข้าซ่อนไว้นั้นติดเขามองและให้เขาริดข่ายพินาคเอง
9. แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปริปต์ในพระเย毫不犹豫 ลิงโลดอยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์
10. กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวว่า ข้าแต่พระเย毫不犹豫 มีผู้ได้เหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่เข้มแข็งเกินกำลังของเข้า คนยากจนและคนขัดสนจากผู้ที่ปล้นเขา
11. มีพยานเห็นลูกขี้น เข้าฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ
12. เขานองข้าพระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรมตรอม
13. ส่วนข้าพระองค์ เมื่อเข้าป่วยข้าพระองค์สวามผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ซับหน้าลงที่อกอธิษฐาน
14. ข้าพระองค์ประพฤติอย่างที่เข้าเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คือตกและร้องให้ครั่วราญเหมือนคนไว้ทุกข์ให้มารดา
15. แต่พอข้าพระองค์สะดูด เขาก็ชุมนุมกันอย่างชوبใจ นักเลงหัวไม่รวมรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเข้าได้ด่าว่าข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง
16. เขายะเยียวยาอย่างคนหนึ่งใจดีในการเลี้ยงต่างๆ ขบเขี้ยวเดี้ยวพันใส่ข้าพระองค์
17. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนิ่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากภารร้ายจากของเข้า ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมูสิงโต
18. แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก
19. ขออย่าให้คู่อริอย่างไรเหตุผลนั้นมีความเปริปต์เหนือข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หลิ่วตาให้กัน
20. เพราะเข้าไม่พูดอย่างสันดิ แต่เข้าคิดถ้อยคำหลอกหลวงต่อบรรดาผู้ที่สองบเงียบในแหน่งเดิน
21. เข้าอ้าปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า อ้าขา อ้าขา เราเห็นกับตาแล้ว

22. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอตพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไว้จากข้าพระองค์
23. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย ดื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เดิม
24. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์ และขออย่าให้เข้าเปรmpรีดิหนีอข้าพระองค์
25. อย่าให้เข้าทั้งหลายรำพึงในใจว่า เอ้อเชอ เราได้ตามใจปราณາของเรา อย่าให้ขาดล่าวได้ว่า เราได้กลืนเข้าเสียแล้ว
26. ขอให้เข้าได้อายและได้ความยุ่งยากด้วยกัน คือเข้าผู้เปรmpรีดิเพราะความลำเค็ญของข้าพระองค์ ให้เข้าได้ห่มความอ้ายและความอัปยศ คือผู้ที่เข้าວัดตัวสู้ข้าพระองค์
27. ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์หัวร้องและยินดี และกล่าวอยู่เสมอว่า ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง พระองค์ผู้ทรงปีติยินดีในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์
28. แล้วลิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์ และจะสรรสิริภรรษองค์วันยังค่ำ

1. การละเมิดของคนชั่วล่วงลิขสิทธิ์ไปในใจของข้าพเจ้าว่า ในเวลาของเขามีความเกรงกลัวพระเจ้า
2. เพราะเขาป้ายอตนเองในสายตาของตนจนได้พบว่าความชั่วช้าของเขานั้นสิ่งที่น่ารังเกียจ
3. ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วช้าและหลอกลวง เขายุติที่จะประพฤติอย่างฉลาดและกระทำความดี
4. เขารองความชั่วร้ายเมื่อเขายุบันที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี เขายังได้เกลียดชังความชั่ว
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฝ่าสวาร์ค ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ
6. ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์และสัตว์ให้รอด
7. ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลึกลับอยู่ได้ร่วมเป็นของพระองค์
8. เขาอิ่มด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์จะประทานให้เข้าดีมจากแม่น้ำแห่งความสุขเก晗มของพระองค์
9. เพราะธารน้ำพูแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์
10. ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไปแก่ผู้ที่รู้จักราชองค์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเกี่ยงธรรม
11. ขออย่าให้เท้าของคนจองหองมาหนีอข้าพระองค์ หรือให้มือของคนชั่วขึ้นไปเล่นข้าพระองค์ไปเสีย
12. แล้วคนกระทำความชั่วช้าก็ล้มอยู่ที่นั่น เขายุกผลักลง ลูกเขี้ยวอีกไม่ได้

1. อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้า
2. เพราไม่เข้าใจเหี้ยวยไปเหมือนหม้า และแหงไปเหมือนพีชสด
3. จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง
4. จงปฏิยนดีในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจปราถนาของท่าน
5. จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ
6. พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจำอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ้งอย่างเที่ยงวัน
7. จงส่งบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอดอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเข้า หรือเพราเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว
8. จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโตร อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว
9. เพราคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอดอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก
10. ยังอีกหน่อยหนึ่งคนชั่วจะไม่มีอีก เม้ม่องดูที่ที่ของเข้าให้ดี เขา ก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น
11. แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเข้าจะปฏิยนดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์
12. คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยวเคี้ยวพันใส่เข้า
13. แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรวลต่อกันชั่ว เพราพระองค์ทอดพระเนตรเห็นวันเวลาของเขากำลังมา
14. คนชั่วซักดาบและโก่งคันธนุ เพื่ออาคนจนและคนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม
15. ดาบของเข้าจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนุของเข้าจะหัก
16. เล็กๆน้อยๆที่คนชอบธรรมมีก็ตีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก
17. เพราแ xen ของคนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคนชอบธรรม
18. พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคนไว้ต่ำนิน และมรดกของเข้าจะดำรงอยู่เป็นนิตย์
19. เขายังไม่ได้อายในยามชั่วร้าย ในวันกันดารเข้าจะอิ่มใจ
20. แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตตุของพระเยโฮวาห์จะเหมือนส่างของลูกแกะ เขายังอันตรธานไป อันตรธานไปเหมือนควัน
21. คนชั่วขอຍืมและไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแยกจ่าย
22. เพราคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนวยพรจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย
23. พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเข้า
24. เม้มเขาล้ม เขายังไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาวย เพราว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พยุงเข้าไว้
25. ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชือสายของเข้าขอทาน
26. เขายังแสดงความเมตตาและให้ยืมเสมอ และเชือสายของเขาก็ได้รับพระพร

27. จงพรางเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่านจะดำรงอยู่เป็นนิตย์
28. เพราะพระเยอโธวาท์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งวิสุทธิชนของพระองค์ จะทรงสงวนคนเหล่านี้ไว้เป็นนิตย์ แต่เชื้อสายของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย
29. คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิตย์
30. ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขามุ่ดความมุติธรรม
31. พระราชนบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเข้า และย่างเท้าของเข้าจะไม่พลาด
32. คนชั่วเฝ่าดูคนชอบธรรมและแสวงที่จะสังหารเข้าเสีย
33. พระเยอโธวาท์จะไม่ทรงทิ้งเข้าไว้ในเมืองของเข้า หรือให้เขากูกปรับโภษเมื่อเข้าขึ้นศาล
34. จงรอคอยพระเยอโธวาท์ และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดกท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย
35. ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่ง และสูงเด่นอย่างตันเขียวสด ที่อยู่ในห้องถินของมัน
36. เข้าได้ผ่านไป และดูเกิด ไม่มีเข้าเสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเข้า ก็ไม่พบเข้า
37. จงหมายคนไร้สำหนึ่งไว้ และมองดูคนเที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ
38. แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย
39. ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยอโธวาท์ พระองค์ทรงเป็นกำลังของเข้าในเวลาภัยลำบาก
40. พระเยอโธวาท์จะทรงช่วยเข้าและทรงช่วยเข้าให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเข้าให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเข้าให้รอด เพราะเข้าทั้งหลายวางแผนไว้ในพระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงขนาดข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโตรของพระองค์
2. เพราะลูกธนูของพระองค์จะเข้าไปในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือนข้าพระองค์
3. เพราะพระพิโตรของพระองค์จึงไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์
4. เพราะความช้ำช้ำของข้าพระองค์ทั่วศีรษะ มันหนักเหมือนภาระซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์
5. เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์บัดແຜลงข้าพระองค์จึงเหม็นและเปื่อยเน่า
6. ข้าพระองค์หนักใจ ข้าพระองค์กังวลมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ
7. เพราะบันเอوخองข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่น่ารังเกียจ และไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์
8. ข้าพระองค์ร่วงโรยและฟกช้ำที่เดียว ข้าพระองค์ครัวภูรงเพราใจข้าพระองค์ไม่สงบ
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่พ้นที่พระองค์ทรงทราบ
10. หัวใจของข้าพระองค์เต็น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนัยน์ตาของข้าพระองค์ก็สูญไปจากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย
11. มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น
12. และบรรดาผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์พุดเป็นอุบາຍ และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ
13. แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหฤหิวน ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ผู้ไม้อ้าปากของเข้า
14. พะยะคะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขามีการตัดพ้อ
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์
16. เพราะข้าพระองค์ทูลว่า ขอโปรดฟังข้าพระองค์เดด มิฉะนั้นพวกเขากจะเบรมบระดิ้เพราข้าพระองค์ คือผู้ที่โข้อหาดต่อข้าพระองค์เมื่อเท่าข้าพระองค์พลาดไป
17. เพราะข้าพระองค์จะล้มเหลว และความเคราะห์โศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ
18. ข้าพระองค์จะสารภาพความช้ำช้ำของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์ เพราะบาปของข้าพระองค์
19. บรรดาผู้ที่เป็นคู่อริของข้าพระองค์ก็ว่องไวและแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น
20. บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี
21. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าสถิตไกลจากข้าพระอง

๓

22. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์เถิด

1. ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะระแวงทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า ตราบเท่าที่คุณชี้ว้อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
2. ข้าพเจ้าก็เป็นไปเงียบไป ข้าพเจ้านั่งเงียบแม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น
3. จิตใจข้าพเจ้าร้อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่นั้นไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทรงถึงบันปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่าชีวิตของพระองค์ไม่เที่ยงอย่างไร
5. ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝาเมืองเท่านั้น ชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไร เลยกันพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำเนินอยู่อย่างไร สาระแน่ที่เดียว เชลาห์
6. มนุษย์ไปจามๆอย่างเงาแน่ที่เดียว เขาทั้งหลายยุ่งอยู่เปล่าๆแน่ที่เดียว มนุษย์โดยกองไว้ และไม่ทราบว่าใครจะเก็บไป
7. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์
8. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของคนโน่น
9. ข้าพระองค์เป็นไป ข้าพระองค์ไม่อ้าปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น
10. ขอทรงถอนทัณฑ์จากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์ร่วงໂรอยไปด้วยการทุบตีจากพระหัตถ์ของพระองค์
11. เมื่อพระองค์ทรงตีสอนมนุษย์ด้วยการขานบเพาะเรื่องความชั่วช้า พระองค์ทรงเพาลัญความสวยงามของเขามีเสียงอย่างด้วยกัน ก็ให้สาระแน่ที่เดียว เชลาห์
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเรียบประกรณแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อน้ำตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์
13. ขอทรงเมินพระพักตร์จากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่มีอยู่อีก

1. ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโซวาท์ พระองค์ทรง恩พระองค์ลงสตัปคำร้องทูลของข้าพเจ้า
2. พระองค์ทรงฉุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกแบบจากเลนตาม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง
3. พระองค์ทรงบรรจุเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา คนเป็นอันมากจะเห็นและเกรงกลัวและวางใจในพระเยโซวาท์
4. คนใดที่วางแผนใจในพระเยโซวาท์ก็เป็นสุข ผู้ใดได้หันไปหาคนของหองหรือไปหาราดผู้ที่หลงเขินไปตามความเห้อเจ้า
5. ข้าแต่พระเยโซวาท์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวีพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริ ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ได้รายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าว แล้ว ก็มีมากมายเหลือที่จะนับ
6. เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเบิกบุญของข้าพระองค์ เครื่องเผานบูชาและ เครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง
7. แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ดูเดิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์
8. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปฏิยนดีที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ ในจิตใจของข้าพระองค์
9. ข้าพระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรมในชุมชนนุชนให้ญี่ ข้าแต่พระเยโซวาท์ ดูเดิด ตามที่พระองค์ทรงทราบ แล้ว ข้าพระองค์มิได้ยับยั้งริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย
10. ข้าพระองค์มิได้จำกัดความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ชื่อ และความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมชนนุชนให้ญี่โถนนั้น
11. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอพระองค์อย่าทรงยึดเหนี่ยวพระกรุณาคุณของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอให้ความเมตตา และความจริงของพระองค์ส่วนข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์
12. เพระความชี้ว่าได้ล้อมข้าพระองค์ไว้อย่างนับไม่ถ้วน ความชี้ช้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้า พระองค์มองอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผ่านศูนย์กลางข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็ฟื้อไป
13. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงเร่งมาสังเคราะห์ข้า พระองค์เด็ด
14. ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ปารานาสิ่งชี้ช้าร้ายต่อ ข้าพระองค์นั้นต้องหันกลับไปและได้ความอภัยศ
15. ขอให้คนเหล่านั้นสาบสูญไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความนำ lokale อายที่เขาได้พูดกับข้าพระองค์ว่า อ้าขา อ้าขา นั้น
16. ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปริ่มปรีดิและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าว เสมอว่า พระเยโซวาท์ให้ญี่ยิ่งนัก
17. ฝ่ายข้าพระองค์ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระ

องค์ ขออย่างทรงรือชา พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พันของข้าพระองค์

1. ผู้ใดเอาใจใส่คุณจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเข้าให้พ้นในวันยากลำบาก
2. พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเข้าและรักษาเข้าให้มีชีวิต ในแต่เดินเข้าจะได้รับพระพร พระองค์จะไม่ทรงมองเข้าไว้กับศัตรุของเข้าให้ทำตามใจชอบ
3. เมื่อเขายู่บันที่นอนด้วยความอิดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขายู่บันที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเข้าให้หายหมัด
4. ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงรักษาจิตวิญญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์
5. ศัตรุของข้าพเจ้ากล่าวไส้ร้ายข้าพเจ้าว่า เมื่อไรเข้าจะตายนะ และชื่อของเข้าจะได้พินาศ
6. ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขายจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะที่ใจของเขาก็เบื่อความชัวชา เมื่อเขากลอกไปเขาก็ป่าวังไป
7. ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขายุบชิบกันถึงเรื่องข้าพระองค์ เขายาปองร้ายต่อข้าพระองค์
8. เขายังหลายกล่าวว่า โรคร้ายเข้าไปอยู่ในตัวเขาแล้ว เขายาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขานอนนั่นอีก
9. แม้ว่าเพื่อนในครอบครัวของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกสันให้ต่อข้าพระองค์
10. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา
11. โดยข้อนี้ ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรุของข้าพระองค์ไม่ได้ช่วยข้าพระองค์
12. แต่พระองค์ทรงคำชี้ช้าพระองค์ไว้ เพราะความสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์
13. สาส្តราราดเดพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นนิตย์ในอดีต และสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

1. กวางกระเสือกกระสนหาลำธารที่มีน้ำไหลจันได ข้าแต่พระเจ้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็จะกระเสือกกระสนหาพระองค์จันนั้น
2. จิตวิญญาณของข้าพระองค์จะหายหายนะเจ้า หากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพระองค์จะได้มายากูต่อพระพักตร์พระเจ้า
3. ข้าพระองค์กินน้ำตาต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพระองค์วันแล้ววันเล่าว่า พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน
4. เมื่อข้าพระองค์จะลีกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพระองค์จะร่ายความในใจออกมากได้ เพราะข้าพระองค์ไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาก็คงจะรู้เรื่องของพระเจ้า ด้วยเสียงໂหร้องยินดีและเสียงเพลงโ摩ทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง
5. จิตใจของข้าพเจ้าเอ่ย ใจนเจ้าจึงฟ้ออยู่ ใจนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากการพักตร์ของพระองค์
6. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ฟ้ออยู่ภายในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจาร์เดนและแห่งภูเขาเออร์โมนตั้งแต่เนินมิชาร์
7. เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลีกกู่เรียกที่ลีก บรรดาคลื่นและรากของพระองค์ทั่วเมืองข้าพระองค์แล้ว
8. กลางวันพระเยโซวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า
9. ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าศิลปของข้าพเจ้าว่า ใจนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย ใจข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบังคับของศัตรู
10. ปรบปักษ์ของข้าพระองค์เยาะเยี้ยข้าพระองค์ ประดุจดาภัยในบรรดากรดูกของข้าพระองค์ ในเมื่อขาดล่าวแก่ข้าพระองค์ทุกวันว่า พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน
11. จิตใจของข้าพเจ้าเอ่ย ใจนเจ้าจึงฟ้ออยู่ ใจนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แทนข้าพระองค์ และต่อสู้ดีของข้าพระองค์ต่อประชาชนที่ไร้ธรรม ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อหลวงและคนอธรรม
2. เพระพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ ใจนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ใจข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพระการบีบบังคับของศัตรู
3. ขอทรงโปรดใช้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไปให้ได้ ใจข้าพระองค์ ให้หงส่องนำข้าพระองค์มาถึงภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์
4. แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความชื่นบานยอดยิ่งของข้าพระองค์ และข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่
5. จิตใจของข้าพเจ้าเอ่ย ใจนเจ้าจึงฟ้ออยู่ ใจนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพระข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

1. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินกับหูของตน บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเข้า ในสมัยโบราณกาลนั้น
2. พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชนติออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลูกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรงให้ชาติทั้งหลายทุกชีวิ และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป
3. เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินน้ำมารครอบครองด้วยด้าบของเข้าเอง มิใช่แข่นของเข้าที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพะการของพระองค์ และโดยความส่วนจากสีพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเข้าทั้งหลาย
4. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคง
5. ข้าพระองค์ทั้งหลายดันศัตtruอกไปโดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนที่ลูกขี้นต่อสู้ข้าพระองค์ลงด้วยพระนามของพระองค์
6. เพราะข้าพระองค์ไม่ว่างใจในคันธนูของข้าพระองค์ และด้าบของข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้
7. แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากศัตru และทรงให้ผู้เกลียดข้าพระองค์ได้ความอ้าย
8. ข้าพระองค์ทั้งหลายจอดถึงพระเจ้าได้ตลอดทั้งวัน และข้าพระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ เชลาห์
9. แต่พระองค์ยังทรงหอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้ความอัปยศ และมิได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย
10. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถอยกลับจากคู่อริ และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ของริบไป
11. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน และทรงกระจาดข้าพระองค์ทั้งหลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชนติ
12. พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์อย่างให้เปล่า ตามราคาไม่ทรงได้อะไรเพิ่มเลย
13. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของเพื่อนบ้าน เป็นที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์
14. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำรามห่ามกลางประชาชนติ เป็นที่สันศรีษะห่ามกลางชาติทั้งหลาย
15. ความอัปยศดสูญตระหนักหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความอับอายคลุมหน้าข้าพระองค์
16. เนื่องด้วยเสียงของคนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาท เนื่องด้วยศัตruและผู้แก้แค้น
17. สิงหงปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย เม้มว่าข้าพระองค์ไม่เลิมพระองค์ หรือทุจริตต่อพันธสัญญาของพระองค์
18. จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้หันกลับ ย่างเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้หากจากพระราชนมารของพระองค์
19. ถึงแม้พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายแหลก寥ไนที่ของมังกร และคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัวจุราช

20. ถ้าเราได้ลืมพระนามพระเจ้าของเรา หรือพนมมือของเราให้แก่พระอื่น
21. พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่องนี้หรือ เพราะพระองค์ทรงทราบความลึกลับของจิตใจ
22. เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับเจ้าไปผ่า
23. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเติด ใจนพระองค์บรรตามอยู่ ขอทรงตื่นเชื่นเติด ขออย่าทรงทอดทิ้งข้า
พระองค์เสียตลอดกาล
24. ใจนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสีย ใจนพระองค์ทรงลืมการที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชีวหายากและ
ถูกบีบบังคับเสีย
25. เพราะจิตวิญญาณข้าพระองค์ทั้งหลายโน้มถึงผงคลี ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเก่าติดดิน
26. ลูกขี้นเติด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของ
พระองค์

1. จิตใจข้าพเจ้าลันไหลด้วยแนวคิดดี ข้าพเจ้าเล่าบทประพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษัตริย์ ลิ้นของข้าพเจ้าเหมือนปากไก่ของอาลักษณ์ที่ชำนาญ
2. พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพาะฉะนั้นพระเจ้าทรงอ่านวายพระพระองค์ท่านตลอดกาล
3. ข้าแต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอทรงขัดดาปไว้ที่เอวของพระองค์ท่าน โดยส่งรารศีและความสูงส่องพระองค์ท่าน
4. ขอทรงม้าอย่างโถ่อ่าตระการเสต็จไปอย่างมีชัย เพื่อให้นแก่ความจริง ความอ่อนสุภาพและความชอบธรรม ให้หัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันนำครรั่นครัวมแก่พระองค์ท่าน
5. ลูกชนูของพระองค์ท่านก็คอมอยู่ในจิตใจของศัตรุของกษัตริย์ ชนชาติทั้งหลายจึงล้มอยู่ใต้พระองค์ท่าน
6. โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิเตย์ ราชราบรรหารแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นราษฎรการเที่ยงธรรม
7. พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า จะนี้พระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน
8. บรรดาลลงพระองค์ของพระองค์ท่านก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นดยอบ กฤษณา และการบูรจากพระราชวังงาช้าง ฉลองพระองค์เหล่านี้กระทำให้พระองค์ท่านยินดี
9. ในหมู่สตรีผู้มีเกียรติของพระองค์ท่านมีราชธิดาของบรรดาภัตติริย์ พระราชนีประดับทองคำเมืองโอลีฟ์ประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์ท่าน
10. ริดาเอี้ย จงพิเคราะห์ พังและอึยหูของເຮອດ จงลีมชนชาติของເຮອ ແລະລືມບ້ານປິດາຂອງເຮອເສີຍ
11. และกษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของເຮອ ເນື່ອງຈາກพระองค์ท่านเป็นเจ้านายຂອງເຮອ ຈົດັກໃຫ້พระองค์ท่านເຄີດ
12. ริดาຂອງເມືອງໄທຮະເວາຂອງກຳນົດມາກຳນົດເຮອ ຄື່ອເສຣະສູມື່ມື່ນົ່ງຄື່ງທີ່ສຸດຂອງປະຊາຊະນະຂອງກູຽນຈາກເຮອ
13. เจ้าหญิงประดับพระกายໃນห้องของพระนางເຮອດດ້ວຍເສື່ອຜ້າຍກຫອງຄຳ
14. ເຂຈະນຳພຣະນາງຝູ້ທົງເສື່ອຫລາຍສີເຂົ້າເໄກກษัตรີຍ ແລະຈະນຳໜູ້ພຣະນາງຈາຣີຝູ້ຕິດຕາມຄື່ອເພື່ອນເຈົ້າສາວມາຄວາຍພຣະນຳທ່ານ
15. ເຂາທັງຫລາຍຈະຖຸກນຳໄປດ້ວຍຄວາມສື່ນບານແລະຍືນດີ ເຂຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວັງ
16. บรรดาໂອຮສຂອງພຣະນຳທ່ານຈະແທນບຣພຸຣຸ່າຂອງພຣະນຳທ່ານ ພຣະນຳທ່ານຈະແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນເຈົ້ານາຍຫ້ວແຜ່ນດິນໂລກທັງສິນ
17. ເຮຈະກະທຳໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະນຳທ່ານເປັນທີ່ເຊືດຫຼູດລອດບຣດາຫ້ວ້າຍ ຈະນັ້ນชนชาติທັງຫລາຍຈະສຸດໃຫ້ພຣະນຳທ່ານເປັນນິຈາກລ

1. พระเจ้าทรงเป็นที่ลีกัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก
2. ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกอภิไป แม้ว่าภูเขายังหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดื้อทะเล
3. แม้ว่าน้ำทะเลคึกคักของและฟองฟู แม้ว่าภูเขานั้นจะเสื่อมเพราะทะเลอวนนั้น เชลาร์
4. มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่คลองระบายน้ำจะกระทำให้พระมหานครของพระเจ้ายินดี คือคลับพลาบริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด
5. พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป พ่อรุ่งอรุณพระเจ้าก์ทรงช่วยเธอไว้
6. บรรดาประชาชาติก็อหม่าวน และราชอาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน พระองค์ทรงเบ่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป
7. พระเยโไฮวาร์ดจอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลีกัยของพวกรา เชลาร์
8. มาเกิด มาดูพระราชกิจของพระเยโไฮวาร์ด ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการสร้างอะไรบ้างในแผ่นดินโลก
9. พระองค์ทรงให้สังคมสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันธนูและพันหอกเสีย พระองค์ทรงเพราต รับเสียด้วยไฟ
10. จนนิ่งเสีย และรู้โดยอว่า เราคือพระเจ้า เราจะเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราจะเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก
11. พระเยโไฮวาร์ดจอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลีกัยของพวกรา เชลาร์

1. ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตอบเมื่อ จงให้ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย
2. เพราพระเยโซวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าครามกลัว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
3. พระองค์จะทรงปรมานปรมนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา
4. พระองค์จะทรงเลือกมารดาของเราให้เรา เป็นสิงคโปร์ใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เชลาห์
5. พระเยโซวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงโหรร้อง พระเยโซวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร
6. จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเดิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา
จงร้องเพลงสรรเสริญเดิด
7. เพราพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ
8. พระเจ้าทรงครอบครองหนีอนาคตประชาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
9. บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชานชนของพระเจ้าแห่งอันราชมั่น เพราบรรดาโล่ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

1. พระเยซูwardที่นั่นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บันกุเข้าแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
2. มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาคิโอลิน ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์
3. ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่ทราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยอันมั่นคง
4. เพราะดูเดิม กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน
5. พอท่านหั้งหลายเห็นนครนั้นท่านก็พากันประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหน้าไป
6. ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหนักในกำลังคลอดบุตร
7. พระองค์ทรงฟادทำลายกำปั้นแห่งทารชิชด้วยลมตะวันออก
8. เราได้ยินอย่างไร เรายังได้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยซูwardจอมโยนา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิตย์ เชลาห์
9. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความเมตตาของพระองค์ ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์
10. ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม
11. ขอภูเขากิโอลินจงเปริมปรีดิ ขอธิดาแห่งยุคชาห์จงยินดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์
12. จงเดินรอบคิโอลิน ไปให้รอบเดิม จงนับหอดอยของคิโอลิน
13. จงสังเกตเชิงเทินของเรอให้ดี จงพิจารณาปราสาททั้งหลายของเรอ เพื่อท่านจะได้บอกคนช่วงอายุต่อไป
14. ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิจกิจ พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของราชันถึงเวลาสิ้นชีวิต

1. ดูก่อนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ่ย จงเงี่ยหูฟัง
2. ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ ทั้งเศรษฐีและคนจนด้วยกัน
3. ปากของข้าพเจ้าจะเผยแพร่ปัญญา การรำพึงของจิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ
4. ข้าพเจ้าจะอุยหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับเสียงพิณเขาๆ
5. ทำไม่ข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกข์ยากลำบาก เมื่อความช้ำชาแห่งผู้ชั่มเหลงล้อมตัวข้าพเจ้า
6. คนผู้ว่างใจในทรัพย์สูงการของตัว และoward อ้างความมั่งคงอันอุดมของตน
7. แน่ที่เดียวไม่มีคนใดถูกพินังของตนได้ หรือถวายค่าชีวิตของเข้าแด่พระเจ้า
8. (เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย)
9. ที่เข้าจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิตย์และไม่ต้องเห็นความเบื่อย耐
10. เออ เขาเห็นว่า ถึงประณญาณด้วย คนโง่และคนโง่ต้องพินาศเหมือนกัน และละทรัพย์สูงการของตนไว้ให้คนอื่น
11. จิตใจเข้าคิดว่าวงศ์วานของเข้าจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ และที่อยู่ของเข้าถึงทุกชั่วอายุ ถึงเข้าเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน
12. มนุษย์จะคงซึ้งในยศตักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียร์จานที่พินาศ
13. วิถีทางของพวกรเข้าคือความโง่เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอายุต่อไปก็พอใจกับคำกล่าวของเข้า เช่นๆ
14. ดังแกะ เขากูกำหนดไว้ให้แก่เดนผู้ตาย มัจฉราชนะเป็นเมฆบาลของเข้า คนเที่ยงธรรมจะมีอำนาจเหนือเขาทั้งหลายในเวลาเข้า และความงามของเข้าจะเปื่อยลิ้นไปในเดนผู้ตายซึ่งคือที่อาศัยของเข้า
15. แต่พระเจ้าจะทรงถูกจิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากฤทธานุภาพของเดนผู้ตาย เพราะพระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้เช่นๆ
16. ท่านอย่างล้าวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น เมื่อสั่งราชีของบ้านของเขามาเพิ่มขึ้น
17. เพราะเมื่อเขารถาย เขายังไม่เอาอะไรไปเลย สง่าราศีของเขายังไม่ลงไปตามเขา
18. แม้ว่าเมื่อเขามีเงินอยู่ เขายังว่าตัวเขารสูชสบายน และคนอื่นจะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ
19. เขายังไบอยู่กับพวกรบรรบุรุษของเข้า ผู้ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างอีก
20. มนุษย์ซึ่งมียศตักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์เดียร์จานที่พินาศ

1. พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตัวสแลทรงเรียกแผ่นดินโลก ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก
2. พระเจ้าทรงทอแสงออกมายากซิโอนนครแห่งความงามหมัดจด
3. พระเจ้าของเราระดับดีงาม พระองค์จะมีได้ทรงเรียบอยู่ เพลิงจะเผาผลัญมาข้างหน้าพระองค์ รอบพระองค์คือ วราตะอันทรงมหิทธิฤทธิ์
4. พระองค์จะทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ว่า
5. จงรับรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา
6. ฟ้าสวรรค์จะประการศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั่นแหล่ทรงเป็นผู้พิพากษา เชลาห์
7. โอ ประชาชนของเราเอ่ย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ่ย เราจะเป็นพยานปรักปรำเจ้า เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเจ้า
8. เราจะมีได้ตักเตือนเจ้าเรื่องเครื่องสัตวบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
9. เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะผู้จากโคกของเจ้า
10. เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาดังพันยอด
11. เรารู้จักบรรดาคนแห่งภูเขาก็หลาย และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา
12. ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิพากและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา
13. เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือ หรือดีมเลือดแพะหรือ
14. จงนำเครื่องการโมทนาพระคุณมาเป็นเครื่องสักการบูชาแด่พระเจ้า และทำตามคำปฏิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้สูงสุด
15. และจงร้องทูลเราในวันทุกข์ยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายส่ง่รากศีแก่เรา
16. แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า เจ้ามีสิทธิอะไรที่จะท่องกฎเกณฑ์ของเรา หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา
17. เพราะเจ้าเกลียดคำสั่งสอน และเจ้าเหวี่ยงคำของเราไว้ข้างหลังเจ้า
18. เมื่อเจ้าเห็นเจ้า เจ้าก็คบเขา และเจ้าเข้าสังคมกับคนล่วงประเวณี
19. เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลิ้นของเจ้าประกอบการหลอกลวง
20. เจ้านั่งพูดใส่ร้ายพื่น้องของเจ้า เจ้านินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง
21. เจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว เรายังนิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะขนาบเจ้า และเราจะรายงานสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาเจ้า
22. เจ้าทั้งหลายผู้ล้มพระเจ้า จงพิจารณาเรื่องนี้ หาไม่เราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีสักคนที่ช่วยเจ้าให้พ้นได้
23. บุคคลที่ทำการสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชา ก็ให้เกียรติแก่เรา เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขารอย่างถูกต้อง

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาก้อนอุดมของพระองค์
2. ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และทรงช่วยข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์
3. เพาะข้าพระองค์ทรายถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบ้าปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ
4. ข้าพระองค์ได้ทำบ้าปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงขอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และกระจາงแจ้งใน การพิพากษาของพระองค์
5. ดูแลด ข้าพระองค์ถือกำเนินมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบ้าน
6. ดูแลด พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน และจะทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายใต้ใจลึกลับของข้าพระองค์
7. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ
8. ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินความชื่นบานและความยินดี เพื่อกระดูกซึ่งพระองค์ทรงหักนั้นจะเปรมปรีดี
9. ขอทรงเป็นพระพักตร์พระองค์จากบ้าปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น
10. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และฟื้นนำใจที่หักແน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์
11. ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ และขออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์
12. ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย
13. แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ลະเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคนบ้าปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์
14. ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพร浼 ทำโ碌หิตขาดก และลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์
15. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์
16. เพาะพระองค์มีได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์มีได้พอพระทัยเครื่องเผาบูชา
17. เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกข้า จิตใจที่สำนึกผิดและซอกข้านั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมีได้ทรงดูดู
18. ขอทรงกระทำดีแก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงเยืู้ชาเลื้ม
19. แล้วพระองค์จะทรงปีดิยินดีในเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรม ในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว

ແລ້ວເຂົາຈະຄວາຍວ່ວຜູ້ບໍນແທ່ນບຸ້ຫາຂອງພຣະອົງຄ໺

1. เอี้ยเจ้าผู้มีอิทธิ ໃلنเจ้าจึงໂອ້ວດໃນการชี้ວ່າ ความເມຕາຂອງພຣະເຈົາດຳຮັງອູ້ວັນຍັງຄໍາ
2. ລື່ນຂອງເຈົາອອກອຸນາຍປະສົງຄ້ວ່າຍ ແລະຫລອກລວງອ່າຍ່າງມືດໂກນຄມ
3. ເຈົາຮັກຊ້ວ່າມາກກວ່າດີ ແລະການມູສາມາກກວ່າພູດຄວາມຂອບທະນາ ເຊລາທີ່
4. ເຈົາຮັກທຸກຄໍາທີ່ທຳລາຍ ໂອ ລື່ນແທ່ງການຫລອກລວງ
5. ແຕ່ພຣະເຈົາຈະທຽບທຳລາຍເຈົາລັງເສີຍເປັນນິຕີຍີ່ ພຣະອົງຄົງຈະທຽບລວຍແລະດຶງເຈົາຈາກທີ່ອູ້ອາສີຍຂອງເຈົາ ພຣະອົງຄົງຈະທຽບທອນຮາກເຈົາເສີຍຈາກແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ ເຊລາທີ່
6. ຄົນຂອບທະນາຈະເຫັນແລະເກຮັງກລັວ ແລະຈະຫວ່າເຮົາເຂົາ ກລ່າວວ່າ
7. ຈົງດູນຮູ່ຜູ້ໄມ້ໃຫ້ພຣະເຈົາເປັນກຳລັງຂອງຕົນ ແຕ່ໄວ້ໃຈໃນຄວາມມັ້ງຄັ້ງອັນຊຸມຂອງເຂົາ ເຂົາສັນນິກຳລັງຕົວເຂົາໃນຄວາມຊ້ວ່າຮ້າຍຂອງເຂົາ
8. ຜ່າຍໆໜ້າພເຈົາເປັນແໜ້ອນຕັ້ນນະກອກເທັກເຂົ້າວສດໃນພຣະນິເວສຂອງພຣະເຈົາ ຊ້າພເຈົາວາງໃຈໃນຄວາມເມຕາຂອງພຣະເຈົາ ເປັນນິຈກາຮ
9. ຊ້າພຣະອົງຄົງຈະສະໝັບພຣະເສົງພຣະອົງຄົງເປັນນິຕີຍີ່ ເພຣະພຣະອົງຄົງໄດ້ທຽບກະທຳເຫັນນັ້ນ ຊ້າພຣະອົງຄົງຈະຮອດຍົກພຣະນາມຂອງພຣະອົງຄົງ ເພຣະເປັນພຣະນາມປະເສົງຕ່ອ້ອນໜ້າວິສຸທົ່ງຂອງພຣະອົງຄົງ

1. คนโง่ร้าวในใจของตนว่า ไม่มีพระเจ้า เข้าทั้งหลายก็ Lewtheramลง และกระทำการชั่วช้าที่นำสังฆะอิตสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี
2. พระเจ้าทรงมองมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า
3. เข้าทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เข้าทั้งหลายก็ Lewtheramลงเหมือนกันเสืน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย
4. บรรดาผู้ที่กระทำการชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชานของเรออย่างกินขنمปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า
5. เข้าทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสลดสยองยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่น่ามีความสลดสยอง เพราะพระเจ้าทรงกระจากระดูกของคนที่ตั้งค่ายสู้เจ้า พระองค์ทรงให้เข้าทั้งหลายได้อาย เพราะพระเจ้าทรงชังเขา
6. ของการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิด เมื่อพระเจ้าทรงให้พากเชลยแห่งประชานของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์ และแก้แทนข้าพระองค์ด้วยอานุภาพของพระองค์
2. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์
3. เพราคนเปลกหน้าได้ลูกขื่นสูข้าพระองค์ ผู้บีบบังคับเสาะหาชีวิตของข้าพระองค์ เขาไม่ได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้า เข้า เชลาห์
4. ดูเดิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ผลุงชีวิตของข้าพเจ้าไว้
5. พระองค์จะทรงตอบสนองการร้ายต่อพวักศัตรูของข้าพเจ้าและทรงขัดเข้าเสียด้วยความจริงของพระองค์
6. ข้าพระองค์จะถวายสัตวบุชาตามใจสมัครแก่พระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราพระนามนั้นประเสริฐ
7. เพราพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง และนัยน์ตาของข้าพระองค์ม่องเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวักศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเจี้ยงพระกรรณแสดงคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขออย่าชื่อนพระองค์เสียจากคำวิงวนของข้าพระองค์
2. ขอทรงสดับ และขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์เครื่าสลดในเรื่องร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงส่งเสียงครวญคราง
3. เพราะเสียงของศัตtru เผราการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่าเข้าฟ้องว่าข้าพระองค์ได้ทำความชั่วช้า และเข้าปั่นความเกลียดชังข้าพระองค์โดยความโกรธ
4. จิตใจของข้าพระองค์รวมอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้าพระองค์
5. ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์
6. และข้าพระองค์ว่า โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่สูง
7. ดูเดิด ข้าจะได้พเนจรไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถินทุรกันดาร เชลาห์
8. ข้าจะได้รับหนีไปจากลมดุเดือดและพายุ
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงทำลายเสีย และให้ภาษาของเขายุ่งเหยิงไป เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและกรโกลาหลที่ในนคร
10. เขาระบุนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และความบ้าปิดกับความเสร้าโศกอยู่ภายในนคร
11. ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเชอ การหลอกลวงและการฉ้อโกงไม่ปราศไปจากถนนของเชอ
12. มิใช่ศัตtruผู้เย้าย้ำข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทนได้ มิใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้พองตัวใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้หลบเข้าได้
13. แต่เป็นท่าน เสมอป่าเสมอให้ลังกับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมัคคุնกับข้าพเจ้า
14. เราเคยสนทนาปราศรัยกันอย่างซื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าฉันมิตรสนิท
15. ขอมัจจุราชมาหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น เพราะความเลวทรามอยู่ในที่อยู่อาศัยของเขาและอยู่ท่ามกลางพวกรเขา
16. สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโซวาท์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด
17. ทั้งเวลาเช้า เวลาเย็น และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์ และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า
18. พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจากสิ่งที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า
19. พระเจ้าจะทรงสดับและลดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เชลาห์ เพราะเขามิ่งเปลี่ยน เขาก็ไม่ยำเกรงพระเจ้า
20. เขายืนมืออကต่อสู้อยู่อย่างสันติ กับเขา เข้าฝ่าฟืนพันธสัญญาของเขา
21. คำพูดจากปากของเขาระบุลื่นยิ่งกว่าเนย แต่สิ่งความอยู่ภายใต้ของเขา ถ้อยคำของเขาร่อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมากแล้ว

22. จงตอบภาระของท่านไว้กับพระเยซูward และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย
23. ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเข้าลงสู่ปากเดนพินาศ คนที่ทำให้โลหิตตกและคนหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งจำนวนเวลาของเข้า แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ เพระมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วันยังค่ำ
2. ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พากศัตtruของข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ เพระหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์
3. เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์ว่างใจในพระองค์
4. ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวจนะของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์ว่างใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเนื้อหังอาการทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้
5. เขาประทุษร้ายต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยังค่ำ ความคิดทั้งสิ้นของเขามาลุนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์
6. เขายิ่งหัวกัน เขายิ่งมอยุ่ง เขายิ่งร้ายเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ซุ่มคอยอาชีวิตข้าพระองค์
7. เขายิ่งให้พันเพระเหตุความชั่วชั้นของเขารือ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมาด้วยพระพิโธ
8. พระองค์ทรงนับการกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บนำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ นำตานั้นไปอยู่ในบัญชีของพระองค์หรือ พระเจ้าค่า
9. แล้วศัตtruของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบเช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์
10. ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวจนะของพระองค์ ในพระเยโไฮาร์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวจนะของพระองค์
11. ในพระเจ้า ข้าพระองค์ว่างใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้
12. ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์
13. เพระพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการล้มมิใช่หรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพาะจะจิตวิญญาณของข้าพระองค์ วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ลีภัยอยู่ได้ร่วมปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป
2. ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสิ้นให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า
3. พระองค์จะทรงใช้ม้าจากฟ้าสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยะเย้ยของผู้ที่อยากกลืนข้าพเจ้าเสีย เชลาห์ พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา
4. จิตใจข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางเหล่าสิงโต ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พื้นของเขา ทั้งหลายคือหอกและลูกธนู ลิ้นของเขาก็คือดาบคม
5. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่ยกย่องเห็นอีฟ้าสวรรค์ ขอส่งร่าศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
6. เขาทั้งหลาย枉ตาม่ายดักเท้าข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค้อมลง เขาชุดบ่อไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกลงไป เสียเอง เชลาห์
7. ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ
8. จิตใจของข้าพเจ้าเอี่ย จงตื่นเเกิด พิณไหญ์และพิณเขาคู่เอี่ย จงตื่นเเกิด ข้าพเจ้าจะปลูกอรุณ
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญ พระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
10. เพาะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ
11. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเห็นอีฟ้าสวรรค์ ขอส่งร่าศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

1. ชุมนุมชนเขย์ ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เขย์ ท่านพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ
2. เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ความผิด ท่านชั่งความทารุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก
3. คนชั่วหลงเจื่นไปตั้งแต่จากครรภ์ เข้าหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพุดมุสา
4. เขาเมพิชเหมือนพิชุ เหมือนญาหูหนวกที่อุดหูของมัน
5. มันจึงไม่ฟังเสียงของหมาอุ ผู้ซึ่งมีมนต์ขลัง
6. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงหักพื้นในปากของมันเสีย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเสีย
7. ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ
8. ขอให้เขามีอนาคตที่ละลายเป็นเมือกไป เมื่อ낃การแท้งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์
9. เรweeneyิ่งกว่าหม้อจะร้อนด้วยไฟหานม ทั้งเป็นและด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์จะทรงกวาดเข้าไปเสีย
เหมือนลมบ้าหมู
10. คนชอบธรรมจะเปริ่มปรีดิ เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขายาโลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา
11. จะมีคนกล่าวว่า แน่แล้ว มีบำเหน็จให้แก่คนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาโลก

1. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลูกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์
2. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด
3. เพราดูถิ่ด เขาซุ่มคอยเอารชีวิตข้าพระองค์ ผู้มีอำนาจร่วมหัวกันต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีใช้การละเมิดหรือบาปของข้าพระองค์เอง
4. เขาวิ่งไปเตรียมพร้อม มีใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาปรึกษาเปร่ำ ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์และทอตพระเนตร
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยญา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอทรงดื่นเข็นลงโทษบรรดาประชาชนดิ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้ายแม้สักคนเดียว เชลาห์
6. เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสูนuch และตระเวนไปทั่วนคร
7. ดูถิ่ด ปากของเขายังพ่นอยู่ และมีด้าบที่ริมฝีปากของเข้า เพราะเขาคิดว่า ใจจะฟังเรา
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะเขา พระองค์ทรงเยาะเยี้ยประชาชาติทั้งปวง
9. เพราเหตุพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยไฟพระองค์ เพราพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
10. พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปราถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ
11. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเข้าเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะล่ม ขอให้เขาระหะเหินไปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์และทำให้เขาล้มลง
12. เพราบ้าปปากของเข้า และเพราถ้อยคำริมฝีปากของเข้า ขอให้เขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของเข้า เพราการสาปแช่งและการมุสาชี้เข้าเปล่งออกมานั้น
13. ขอทรงเผาผลิตเข้าเสียโดยพระพิโตร ขอทรงเผาผลิตเข้าจนเข้าไม่เหลือเลย แล้วเข้าจะทราบว่าพระเจ้าทรงปกครองเห็นอยาโคม กึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เชลาห์
14. ให้เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสูนuch และตระเวนไปทั่วนคร
15. ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินอิ่มก็ชูคำราม
16. แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอานุภาพของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์
17. ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เพราพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกราจารายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย ขอให้พระองค์ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก
2. พระองค์ทรงกราทำให้แผ่นดินหวนไห ทรงให้มันแตกแยกออก ขอทรงซ้อมช่องของมันเพรำมันโยกเยก
3. พระองค์ทรงกราทำให้ประชาชนของพระองค์ประสบความลำบาก พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำอุ่นแห่งความประหลาดใจ
4. พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อขักขื่นเพราะเหตุความจริง เชลาร์
5. ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น
6. พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ ว่า เราจะปฏิยินดี เราจะแบ่งเมืองเชเคม และแบ่งหุบเขามีองสุด คงอก
7. กิเลอาดเป็นของเรา มันสเสนีเป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติของเรา
8. โนอับเป็นอ่างล้างคำรามของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเรารลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเดียว
9. ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
10. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ
11. ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล
12. โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อธิของข้าพเจ้าทั้งหลาย

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
2. ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อน懦ไป ขอทรงนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์
3. เพราพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู
4. ข้าพระองค์จะอยู่ในผลบพลาของพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะวางใจในที่กำบังปีกของพระองค์ เชลาห์
5. ข้าแต่พระเจ้า เพราพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้าพระองค์ และพระองค์ประทานมรดกของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์
6. พระองค์จะทรงยึดพระชนเมืองกษัตริย์ ให้ปีเดือนของท่านยืนนานไปหลายชั่วอายุ
7. ท่านจะอยู่ได้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ ขอทรงแต่งตั้งความเมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน
8. แล้วข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่แต่ละวัน นั้น

1. แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอย่าพะเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
2. พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลป์ และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หัวไหงๆ ให้ญี่โต
3. พากเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสักเท่าไร เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร ผู้เมืองกำแพงที่เอนและร้าวที่โยกเยก
4. เขาคิดแต่เพียงจะผลักท่านลงมาจากยศของท่าน เข้าพอใจในความเหี้จ เขารวยพรด้วยปากของเขา แต่เข้าแข่ง อญี่เน่ใจ เชลาร์
5. จิตใจของข้าพเจ้า จงคอย่าพะเจ้าแต่องค์เดียว เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
6. พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลป์ และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หัวไหงๆ
7. ความช่วยให้รอดและส่งารศีของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลีภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า
8. ประชาชนเอ่ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลีภัย ของเรา เชลาร์
9. คนฐานะต่ำก็เป็นสิ่งไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเหี้จ เมื่อซึ่งดูขาดก็ลอยขึ้น เขารวมด้วยกันยังเบากว่าสิ่งไร้สาระ
10. อย่าวางใจในการบีบบังคับ อย่าหัวงเปล่าด้วยการปล้นสะدم ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น อย่าวางใจในสิ่งนั้น
11. พระเจ้าตรัสรู้ว่า ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า
12. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า และความเมตตาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตามการงาน ของเข้า

1. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงพระองค์แต่เช้า จิตวิญญาณของข้า
พระองค์กระหายหาพระองค์ เนื่องด้วยของข้าพระองค์กระเสือกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งแล้งราห扬น้ำ ที่
ที่ไม่มีน้ำ
2. เช่นนั้นแหล่ง ข้าพระองค์จึงเดินพระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นฤทธานุภาพและส่งาราศีของพระองค์
3. เพราะว่าความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
4. เช่นนั้นแหล่ง ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ตราชากาลเพาชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะฟื้มือต่อพระนามของ
พระองค์
5. จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหนำดังกินไอกะฉูกและไอก้มัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริม
ฝีปากที่ชื่นบาน
6. เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรึกตรองถึงพระองค์ทุกๆ ยาม
7. เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงเปรเมปредิอยู่ในร่มปีกของพระองค์
8. จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะดิโดยที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์ไว้
9. แต่บรรดาผู้แสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดินโลก
10. เขายจะล้มลงด้วยดาบ เขายจะเป็นเหี้ยของสุนัขจิ้งจอก
11. แต่กษัตริย์จะทรงเปรเมปредิในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิญาณในพระนามของพระองค์จะอวดอ้างพระนามนั้น แต่ปาก
ของคนมุสาจะถูกปิด

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน ขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความคิดกลัวศัตรู
2. ขอทรงชื่อนข้าพระองค์ไว้จากการหารืออย่างลับๆ ของคนชั่ว จากการปองร้ายของคนกระทำความชั่วช้า
3. ผู้ลับลึกลับของเขาร้ายอย่างลับๆ ผู้อาคำนัมขื่นเลึงอย่างลูกชิ้น
4. ยิงออกมายากที่ซุ่มยังคนปราศจากために ยิงเขาทันทีและอย่างไม่กลัวเกรง
5. เขายึดจุดประสงค์ชั่วของเข้าไว้มั่น เข้าพูดถึงการวางแผนกับตักษอย่างลับๆ คิดว่า ใจจะเห็นเข้าทั้งหลายได้
6. เข้าทั้งหลายคันหาความชั่วช้า เข้าทั้งหลายคันหาอย่างข่มข้นจนสำเร็จ เพราะความคิดภัยในและจิตใจของมนุษย์นั้นเล็กสำนัก
7. แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่เข้า เข้าจะบาดเจ็บทันที
8. เพราะว่าเข้าทำให้ลืมของเขารูเป็นสิ่งสะดุดแก่เขามอง ทุกคนที่เห็นเข้าจะหนีไป
9. แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เข้าจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตรีกตรองถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว
10. คนชอบธรรมจะเปรมปรีดิ์ในพระเยหוวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะอวดอ้างพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ในศิริโภการสรรเสริญคอยท่าพระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณแก่พระองค์
2. ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสดับคำอธิษฐาน เนื้อหันทั้งสิ้นจะมายังพระองค์
3. ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงชั่วร้ายให้
4. สุจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย จะอิ่มเอิบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
5. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรม โดยกิจการที่นำครรัตน์คرام พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของที่สันสุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น
6. พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาร่วมด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงคาดพระองค์ไว้ด้วยอา nuruภาพ
7. ผู้ทรงระงับเสียงเครื่องดนตรีของทะเล เสียงเครื่องดนตรีของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย
8. ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดินโลกไกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อมายสำคัญของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เข้าขึ้นและเย็นลงกู่ก้องด้วยความซื่นบาน
9. พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำ พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิ่งด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้เพราทรงจัดเตรียมโลกไว้ เช่นนั้นแหลก
10. พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของมันอย่างอุดม และให้ชีวิตรอบลง ให้อ่อนละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลิตผลของมัน
11. พระองค์ทรงให้ปีเป็นยอดด้วยความดีของพระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไฟบุลย์ย้อยหยด
12. ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็หยดย้อย เนินเขา cada เอวด้วยความซื่นบาน
13. ป้าพงห่มตัวด้วยผุ่งแพะแกะ ทุบเข้าพราไว้ด้วยข้าว เขาให้ร้องด้วยความซื่นบานและร้องเพลง

1. แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ่ย จงทำเสียงขึ้นบานถวายพระเจ้า
2. จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์
3. จงทูลพระเจ้าว่า พระราชกิจของพระองค์นำครรั่นคرامยิ่งนัก ถุงฐานุภาพของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหอมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
4. แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เข้าทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เชลาร์
5. จงมาดุสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ พระราชกิจของพระองค์นำครรั่นคرامต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
6. พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้เปริบปรีดีในพระองค์
7. ผู้ทรงปักครองด้วยอาనุภาพของพระองค์เป็นนิตย์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้าบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้คนมักกบฏยกย่องตนเอง เชลาร์
8. ชนชาติทั้งหลายเอ่ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์
9. ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และมิได้ทรงยอมให้เท่าเราลด
10. ข้าแต่พระเจ้า เพาะพระองค์ทรงลงใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน
11. พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามานิ่มๆ พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้าพระองค์
12. พระองค์ทรงให้คนขับรถบันทึกศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยไฟลุยน้ำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อิ่มเอิบ
13. ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อพระองค์
14. ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้ และที่ปากข้าพระองค์ได้กล่าวในนามที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบาก
15. ข้าพระองค์จะถวายสัตว์อันพีเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์ พร้อมกับคืนเครื่องสัตวบูชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบูชาด้วยวัวผู้และแพะ เชลาร์
16. บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณ ข้าพเจ้าบ้าง
17. ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์
18. ถ้าข้าพเจ้าได้บ่มความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับ
19. แต่พระเจ้าได้ทรงสดับแน่ที่เดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
20. สาส្តรากลัดเดี่ยวพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์ เสียจากข้าพเจ้า

1. ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอำนวยพรแก่ข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้พระพักตร์ฉาย สว่างแก่ข้าพระองค์ เชลาร์
2. เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางบรรดา ประชาชนชาติทั้งสิ้น
3. ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
4. ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความสุนทรีย์ เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย ด้วยความชอบธรรม และทรงครอบครองชาวประเทศทั้งหลายในโลก เชลาร์
5. ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
6. แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยพรแก่เรา
7. พระเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

1. ขอพระเจ้าทรงลูกขึ้น ให้ศัตรุของพระองค์กระหายไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
2. ควนถูกขับไปจันได ก็ขอทรงໄล่เข้าไปจันนั้น ขี้ผึ้งละลายต่อหน้าไฟจันได ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าจันนั้น
3. แต่ขอให้คนชอบธรรมซื่นบาน ให้เขาเต้นโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ให้เขาลิงโลดด้วยความซื่นบาน
4. จรรงเพลงถวายพระเจ้า จรรงเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาหนะโดยพระนามของพระองค์คือพระเยโاوية จงลิงโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
5. พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าฟ่อ และทรงเป็นผู้พิพากษาหญิงม่าย
6. พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยวเปล่าอาศัยอยู่ตามบ้านเรือน พระองค์ทรงปล่อยคนทั้งหลายที่ถูกมัดด้วยโซ่ แต่คนมักกบฏอาศัยในแผ่นดินที่แต่กราแหง
7. ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถินทุรกันดาร เชลาห์
8. แผ่นดินโลกก็หวนไหว ห้องฟ้าก็เทฝนลงมาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ภูเขาซึ่นใหญ่โน้มสั่นสะเทือนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล
9. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงฝันอุดมลง เมื่อมรดกของพระองค์อ่อนโยย พระองค์ทรงพื้นขึ้นใหม่
10. ชุมนุมชนของพระองค์ก็มาอาศัยในนั้น ข้าแต่พระเจ้า โดยความดีของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่คนขัดสน
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวนะ พวกที่นำข่าวนั้นก็เป็นพวกใหญ่โต
12. บรรดาษัตรีของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่รับมาได้แบ่งกัน
13. ถึงแม้ท่านอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนปีกนกเข้าที่บุ้ด้วยเงิน และขนของมันที่บุ้ด้วยทองคำ
14. เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระยากรษัตติ์ ณ ที่นั้น มันก็ขาวเหมือนหิมะที่ตกลงบนภูเขารัลโนน
15. ภูเขาระหว่างพระเจ้าเหมือนยังภูเขามีองบาน ภูเขาระหว่างพระเจ้าเหมือนยังภูเขามีองบาน
16. ภูเขาระหว่างพระเจ้าเหมือนยังภูเขาระหว่างพระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นที่พำนักของพระองค์ เอ้อ ที่ที่พระเยโاويةจะประทับเป็นนิตย์
17. รถรบของพระเจ้าอเนกอนันต์ คือมีทุตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขามีอินเดียนาย คือในสถานบริสุทธิ์
18. พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และรับของประทานเพื่อมนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่กบฏด้วย เพื่อพระเยโاويةพระเจ้าจะทรงประทับท่ามกลางพวกเขามีอินเดียนาย
19. สาธุการเด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงคำชี้เราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เชลาห์
20. พระเจ้าของเราระหว่างพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้พันความตายนั้นก็อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
21. แต่พระเจ้าจะทรงตีศีรษะของศัตรุของพระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมีผอมของผู้ที่ขึ้นดำเนินในทางละเมิดของ

เข้า

22. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะนำเข้าทั้งหลายกลับมาจากบ้าน เราจะนำประชาชนของเรากลับมาจากที่ลึกของทะเล
23. เพื่อเจ้าจะเอาเท้าอาบเลือดของคุ่วิชของเจ้า เพื่อลิ้นสูนของเจ้าจะมีส่วนตัวย
24. ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์ปราภูแล้ว การเสด็จของพระเจ้าของข้าพเจ้าพระมหากษัตริย์ของข้าพเจ้าเข้าในสถานบริสุทธิ์
25. นักร้องนำหน้า นักดนตรีคัดทায ระหว่างนั้นมีสตรีเล่นรำมະนา
26. ท่านทั้งหลายผู้เป็นนำพุของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่
27. นั้นมีเบนยา米นผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาห์อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่งศบุลุน เจ้านายแห่งนฟทาลี
28. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเรียกอาນุภาพของพระองค์มา พระเจ้าทรงบัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย
29. บรรดา กษัตริย์จะนำของกำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม
30. ขอทรงนำบทมุ่นที่แหงด้วยหอก ผู้งัววับลูกวัวแห่งชนชาติทั้งหลาย จนเข้าทุกคนยินยอมด้วยถวายเงินแผ่นขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้ปฏิยนดีในสังคมได้กระจัดผลัดพระกําไป
31. พากเจ้านายจะอภิมากจากอียิปต์ เอธิโอเปียจะรีบยื่นมือของเข้าหากุลพระเจ้า
32. บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกอื่น จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า เชลาห์
33. ต่อพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ตีก์ดำบรรพ์ ดูเดิต พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ คือพระสุรเสียงทรงมหิทธิฤทธิ์
34. จงถวายถุทฐานุภาพแด่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่องของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และถุทฐานุภาพของพระองค์อยู่ในห้องฟ้า
35. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครั้นเครามนักในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ คือพระเจ้าของอิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิ์และกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ สาขาการแด่พระเจ้า

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำขึ้นมาถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์แล้ว
2. ข้าพระองค์จะมอยู่ในเลนลีกไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลีกและน้ำท่วมข้าพระองค์
3. ข้าพระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้องไห้ คอกของข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์มัวลง ด้วยการคอยทำพระเจ้าของข้าพระองค์
4. บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์โดยไร้เหตุ มีมากยิ่งกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ คนที่จะทำลายข้าพระองค์ก็ มีอิทธิพล คือผู้ที่เป็นพากัดตฐานของข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุ แล้วข้าพระองค์ได้ส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์มีได้ขึ้นไป
5. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่ของข้าพระองค์ ความผิดบาปที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ซ่อนไว้จากพระองค์
6. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโภชนา ขออย่าให้บรรดาผู้ที่คอยทำพระองค์ได้รับความอ้ายเพราะข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขออย่าให้บรรดาผู้ที่สาหัสพระองค์ได้ความอัปยศเพราะข้าพระองค์
7. ที่ข้าพระองค์ท่านการเยาะเยี้ย ที่ความอับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์
8. ข้าพระองค์กลایเป็นแขกแปลกหน้าของพื้นบ้าน และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์
9. ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์ และคำพูดเยาะเยี้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเยี้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์
10. เมื่อข้าพระองครองให้และถ่อมใจลงด้วยการอดอาหาร มักกลایเป็นการเยาะเยี้ยข้าพระองค์
11. ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลایเป็นคำภาษาอิตของเข้า
12. คนที่นั่งที่ประดิษฐ์เมืองก็พูดตำหนิข้าพระองค์ คนขี้เมามาแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอชี้ฐานต่อพระองค์ในเวลาอันเหมาะสม ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์
14. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากกลุ่มนี้ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์และจากน้ำลีก
15. ขออย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลีกกลืนข้าพระองค์เสีย หรือปากเด่นผู้ดายงับข้าพระองค์ไว้
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์ ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์
17. ขออย่าทรงช้อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกชีวิ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์
18. ขอมาไกลัจิตวิญญาณข้าพระองค์ ทรงไถ่จิตวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรุของข้าพระองค์ ขอทรงปลดเปลื้องข้าพระองค์
19. พระองค์ทรงทราบการที่เขายาเยาะเยี้ยข้าพระองค์แล้ว ทั้งความอ้ายและความอัปยศของข้าพระองค์ บรรดาคู่อริของข้าพระองค์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์หมด

20. การเยาะเยี้ยกรำทำให้จิตใจข้าพระองค์ซอกซ้ำ ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ ข้าพระองค์มองหาผู้สังสาร แต่ก็ไม่มี
หาผู้เล่าโلم แต่ข้าพระองค์ทำไม่พบ
21. เขาให้ดีหนีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย
22. ขอให้สำรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกล้ายเป็นป่วงเรัว และสิ่งที่ควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขากลายเป็น
เครื่องดัก
23. ขอให้ตาของเขามีดีไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และทำบั้นเอวเข้าให้สั่นสะเทือนเรื่อยไป
24. ขอทรงเทความกริวลงเหนือเขา และให้ความกริวอันเพร้อ侗ตามทันเข้า
25. ขอให้ที่อาศัยของเขารกร่างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในเตืนห์ของเข้า
26. เพราะเข้าได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเมียนดี เขายาเล่าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ให้บาดเจ็บแล้ว
27. ขอทรงเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เข้าได้รับความชอบธรรมจากพระองค์
28. ขอให้เขากลับออกเสียจากทະเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เข้าขึ้นทะเบียนไว้ในหมู่คนชอบธรรม
29. แต่ข้าพระองค์ทุกข์ยากและมีความเคราะโศก ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง
30. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์โดยไม่ทนาพระคุณ
31. การนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเยื้อราห์มากกว่าวัวผู้หรือวัวผู้ทั้งเขาและกีบ
32. บรรดาผู้ถ่อมใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้เสѧหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านพื้นชืนชืน
33. เพราะพระเยื้อราห์ทรงสดับคนขัดสน และมิได้ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจำจอง
34. ขอฟ้าสวารค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น
35. เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยคิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาห์ขึ้น เขาก็จะหายจะอาศัยอยู่ที่นั้น และได้เป็น
กรรมสิทธิ์
36. เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั้น

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ข้าแต่พระเยอโวห์ ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์เดด
2. ขอให้ผู้ที่มุ่งເອາະਖີຕອນข้าพระองค์ได้อายແລະເກີດຄວາມລວມ ขอให้ຜູ້ປຣາຖາທີ່ຈະໃຫ້ข้าพระองค์ເຈັບນັ້ນຕ້ອງຫັນ ກລັບໄປແລະໄດ້ຄວາມອັປຍຄ
3. ຜູ້ທີ່ພູດວ່າ ອ້າສາ ອ້າສາ ນັ້ນຂອໃຫ້ຕ້ອງຫັນກລັບໄປພຣະເປັນຜລແໜ່ງຄວາມອາຍຂອງເຂາ
4. ขอให้ບຣດາຜູ້ທີ່ແສວງພຣະອງຄົ່ປຣມປຣີ່ແລະຍິນດີໃນພຣະອງຄົ່ ພູ້ທີ່ຮັກຄວາມຮອດຂອງພຣະອງຄົ່ ກລ່າວ ເສນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄໝຢູ່ຍິ່ງນັກ
5. ແຕ່ข້າພຣະອງຄົ່ຍາກຈນແລະຂັດສນ ข້າແຕ່ພຣະເຈົ້າ ขอทรงຮັບມາຫາຂ້າພຣະອງຄົ່ ข້າແຕ່ພຣະເຍໂສວຫໍ້ ຂອຍ່າທຽງຮອ້າຫ້າ ພຣະອງຄົ່ທຽງເປັນຜູ້ອຸປ່ມກົດແລະຜູ້ໜ່າຍໃຫ້ພັນຂອງຂ້າພຣະອງຄົ່

1. ข้าแต่พระเยโซวาห์ ข้าพระองค์ว่างใจในพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์รับความลະอายเลย
2. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พันและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3. ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลีภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
4. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื่อมมือของคนօธรรมะและคนดุร้าย
5. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กๆมา
6. ข้าพระองค์พึงพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ
7. ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลีภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์
8. ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ
9. เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง
10. เพราบรรดาศัตรูของข้าพระองค์กล่าวร้ายข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องເຂົ້າວິຫຼາຍຂອງข้าพระองค์ปรຶກຫຼາກັນ
11. และกล่าวว่า พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว ຈงข่มเหงและฉวยเข้าไว้ เพราไม่มีผู้ใดช่วยเข้าให้พัน
12. ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกลข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์
13. ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์รับความอ้ายและถูกล้างผลาญเสีย ผู้เสาะหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเยี้ยและความอัปยศท่วมเขา
14. แต่ข้าพระองค์จะหัวงอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้นๆ
15. ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์วันยังค่ำ เพราจำนวนเหล่านั้นมากมาย เกินความรู้ของข้าพระองค์
16. ข้าพระองค์จะไปด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ของพระองค์เท่านั้น
17. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กๆมา และข้าพระองค์ยังป่าวรังราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์
18. แม้จะถึงวัยชราและผอมแหงอกกิตาม ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอาనุภาพของพระองค์แก่ช้วาอยุตัดไป และฤทธิ์เดชของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่จะเกิดมา
19. ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ไปถึงที่สูงนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ได้จะเหมือนพระองค์
20. พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ประสบความทุกข์ยากลำบากเป็นอันมากจะทรงรื้อข้าพระองค์ขึ้นมาอีก พระ

องค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นมาอีกจากที่ลึกของโลก

21. พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์ และเล้าโลมข้าพระองค์รอบด้าน
22. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพินใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์ ข้าแต่องค์บวสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพินเขาคู่
23. ริมฝีปากของข้าพระองค์จะໂหรร้องด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองคร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ ทั้งจิตวิญญาณ ของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงໄตไว้
24. และลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราผู้ซึ่งแสร้งที่จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอับอายและอับอายศ

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโโรม
2. ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม
3. บรรดาภูมิใจบังเกิดสันติสุขสำหรับประชาชน และเนินเข้า โดยความชอบธรรม
4. ท่านจะสู้ดีของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยให้พ้นแก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะทุบผู้บีบบังคับเป็นชั้นๆ
5. พากษาจะเกรงกลัวพระองค์ตระหนักด้วยอาทิตย์และดวงจันทร์คงอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ
6. ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เมื่อฝนห่าฝนที่รดแผ่นดินโลก
7. ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมจนไม่มีดวงจันทร์
8. ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำน้ำน้ำที่สุดปลายแผ่นดินโลก
9. บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะกราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเลี้ยงคงลี
10. บรรดา กษัตริย์แห่งเมืองทารซิชและของเกาหงหงจะปวงจะถวายราชบรรณาการ บรรดา กษัตริย์แห่งเชนาและเส-ปจะนำของกำนัลมา
11. กษัตริย์หงหงจะปวงจะกราบลงให้ท่าน บรรดาประชาชนจะปรนนิบัติท่าน
12. เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขาร้องทุก คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์
13. ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน
14. ท่านจะได้ชีวิตของเขารากการหลอกลวงและความรุนแรง และโลหิตของเขาก็จะประเสริฐในสายตาของท่าน
15. ท่านผู้นั้นจะมีชีวิตยืนนาน คนจะถวายทองคำเมืองเชนาแก่ท่าน เขาจะอธิษฐานเพื่อท่านเรื่อยไป และจะอวยพรท่านวันยังค่ำ
16. จะมีข้าอุดมในแผ่นดินบันยอดภูเขาหงหง ผลของแผ่นดินจะแก่วงไกวเหมือนเลบานอน และคนจากนครจะบานออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา
17. นามของท่านจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ ชื่อเสียงของท่านจะยั่งยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพรกันเองโดยใช้ชื่อท่าน ประชาชนทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร
18. สาส្តรากาเด่พระเยโโซวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์เด่พระองค์เดียว
19. สาส្តรากาเด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิตย์ ขอส่งาราศีของพระองค์เต็มโลก เอเมนและเอเมน
20. คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

1. แท้จริงพระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์
2. แต่ข้าพเจ้าเล่า เห้าของข้าพเจ้าเกือบหมด ย่างเท้าของข้าพเจ้าหมื่นพลาดเต็มที่แล้ว
3. เพราะข้าพเจ้าริษยาคนโง่เขลาเมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว
4. เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่
5. เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่นๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่นๆ
6. เพราะจะนั่นความเย่อหึงจึงเป็นสร้อยคอของเข้า ความทารุณคุณเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย
7. ตาของเขายังด้วยความอ่อนเพี้ย เขายังคงเหลือจิตใจปราณາได้
8. เขายังและพูดด้วยความมุ่งร้าย เขายังฟูงูว่าจะบีบบังคับ
9. เขายังปากสู้ฟ้าสวรรค์ และลิ้นของเขาก็จะคงอยู่ในโลก
10. ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และนำแห่งความบริบูรณ์ถูกบีบให้เขายังหาย
11. และเขายังหลายพูดว่า พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระองค์ผู้สูงสุดมีความรู้หรือ
12. ดูเดิด คนธรรมเป็นเช่นนี้แหล เขาเจริญในแผ่นดินโลกและร่าเรวยขึ้น
13. แท้จริง ข้าพเจ้าชำนาญให้สะอาด และชำนาญด้วยความบริสุทธิ์เปล่าประโยชน์
14. เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกขานบอยู่ทุกเช้า
15. ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้ ดูเดิด ข้าพระองค์จะทำผิดต่อชั่วอายุแห่งบุตรทั้งหลายของพระองค์แล้ว
16. แต่เมื่อข้าพระองค์ตริตรองว่า จะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพระองค์รู้สึกว่า เป็นงานที่เหนื่อยหน่าย
17. จนข้าพระองค์เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า และข้าพระองค์จึงพิเคราะห์เห็นปลายทางของเขายังหาย
18. จริงละ พระองค์ทรงวางเข้าไว้ในที่ลื้น พระองค์ทรงกระทำให้เขาล้มถึงความพินาศ
19. เขายกนำไปสู่การกร้างในครรุ่เดียวเสียจริงๆ เขายกครอบงำด้วยความสลดสยองอย่างสิ้นเชิง
20. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อความฝันทั้งที่ตีนอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตีนอยู่ พระองค์จะดูหมื่นภาพของเขา
21. เมื่อจิตใจของข้าพระองค์ขึ้น เมื่อข้าพระองค์เสียแผลถึงหัวใจ
22. ข้าพระองค์โฉดและไม่เดียงสา ข้าพระองค์ประพฤติเหมือนสัตว์ต่อพระพักตร์พระองค์
23. ถึงกรันนกีด ข้าพระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของข้าพระองค์ไว้
24. พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยความปรีกษาของพระองค์ และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับเกียรติยศ
25. นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์มิมีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปราณາผู้ใดในโลก
26. เมื่อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะawayไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิตย์
27. เพราะดูเดิด บุคคลผู้ห่างเหินจากพระองค์จะพินาศ พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่จริงต่อพระองค์ดับไป

28. แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้าใกล้พระเจ้านั่นดี ข้าพระองค์ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะได้เล่าถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทั้งหลายทิ้งเสียเป็นนิตย์ ไฉนความกริวของพระองค์กรุ่นขึ้นต่อ แกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
2. ขอทรงระลึกถึงชุมชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาแต่เด็กคำบรรพ์ ซึ่งพระองค์ทรงໄດ້ไว้ให้เป็นตระกูลที่ เป็นมรดกของพระองค์ ขอทรงระลึกถึงภูเขาศิโยน ซึ่งพระองค์ทรงเคยประทับนั่น
3. ขอทรงนำย่างพระบาทของพระองค์มายังชาติพัฒนาอยู่เนื่องนิตย์ คือมายังสิ่งทั้งปวงที่ถูกศัตรุกระทำอย่างชั่ว ร้ายในสถานบวชที่นั่น
4. พากคู่อริของพระองค์คำรามอยู่กลางสถานประชุมของพระองค์ เข้าตั้งธงของเขามาไว้เป็นหมายสำคัญ
5. คนหนึ่งคนใดจะมีชื่อเสียงเหมือนคนยกหวานขึ้นเหนือผู้อื่นไม่
6. แต่บัดนี้บรรดาไม้ที่แกะสลักทั้งสิ้นเขาก็พังลงมาเสียด้วยหวานและด่อน
7. เข้ามาไฟเผาสถานบวชที่ของพระองค์ เข้าทำลายความศักดิ์สิทธิ์แห่งสถานที่พะนамของพระองค์ประทับนั้นถึง ดิน
8. เขารำพึงในใจว่า เราจะทำลายเข้าทั้งหลายให้สิ้นเชิง เข้าเผาบรรดาสถานประชุมของพระเจ้าที่ในแผ่นดินหมด
9. พากเราไม่เห็นหมายสำคัญทั้งหลายของเรา ไม่มีผู้พยากรณ์อีกแล้ว ในพากเราไม่มีใครทราบว่าหวานเท่าใด
10. ข้าแต่พระเจ้า คู่อริจะเย้ายอยู่นานเท่าใด ศัตรุจะมีนิปปะมาทพะนامของพระองค์เป็นนิตย์หรือ
11. ไฉนพระองค์จึงหดพระหัตถ์ของพระองค์เสีย คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงเหยียดพระหัตถ์จากพระ หลวงของพระองค์
12. ถึงกรันนี้ พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพระองค์ ทรงอยู่แต่เด็กคำบรรพ์ ทรงประกอบกิจความรอดท่ามกลางแผ่นดิน โลก
13. พระองค์ทรงแยกทางเดดวยฤาษานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงหักหัวมังกรในหน้า
14. พระองค์ทรงทุบหัวทั้งหลายของเลวีอาชานเป็นชั้นๆ พระองค์ประทานมันให้เป็นอาหารของคนที่อาศัยอยู่ในถิ่น ทุรกันดาร
15. พระองค์ทรงแยกเปิดน้ำพุและลำสาร พระองค์ทรงให้แม่น้ำที่เหลืออยู่เสมอแห้งไป
16. วันเป็นของพระองค์ คืนเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงสถาปนาความสว่างและดวงอาทิตย์
17. พระองค์ทรงจัดเขตทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างถุ๊ร้อนและถุ๊หนาว
18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกข้อนี้ว่า ศัตรุเยาะเย้ายอย่างไร และชนชาติใดได้มีนิปปะมาทพะนامของ พระองค์อย่างไร
19. ขออย่าทรงมองวิญญาณนกเข้าของพระองค์แก่ผุ้ชั่ว ขออย่าทรงลืมชุมชนยากจนของพระองค์เป็น นิตย์
20. ขอสอนพระทัยในพันธสัญญา เพราะสถานที่มีดของแผ่นดินเต็มไปด้วยที่อยู่ของความทารุณ
21. ขออย่าให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับได้อาย ขอให้คนจนและคนขัดสนสรรเสริญพะนامของพระองค์

22. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลูกขึ้น สูัคดีของพระองค์ ขอทรงระลึกว่าคนໄ่เยี้ยพระองค์อยู่วันยังค่ำ
23. ขออย่าทรงลืมเสียงของคู่อริของพระองค์ เสียงอึงค่านึงของคนที่ลูกขึ้นสูัคคีเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ

1. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาระองค์ เพราบบรรดาพระราชนิรันดร์ของพระองค์ประภาศว่าพระนามของพระองค์อยู่ไกล
2. เมื่อสถานประจำมาอยู่ต่อหน้าเรา เราจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม
3. เมื่อแผ่นดินโลกลาย พร้อมทั้งบรรดาชาวแผ่นดินโลกนั้น ผู้ที่รักษาเสาะของมันให้มั่นอยู่คือเราเอง เชลาร์
4. เรายุดกับคนไปเขล่าฯ อย่าประพฤติไปเขล่า และแก่คนชั่วฯ อย่ายกเข้าขึ้น
5. อย่ายกเข้าของเจ้าขึ้นให้สูง หรือพูดจาอย่างคดแย้ง
6. เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมิใช่มาจากทิศใต้
7. แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น
8. เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้อยลูกหนึ่ง มีนำอุ่นเป็นฟอง ประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดีมจากถ้อยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะดีมหมดทั้งตะกอน
9. แต่ข้าพเจ้าจะประกาศเป็นนิตย์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ
10. บรรดาเข้าของคนชั่วจะถูกเราตัดออกหมด แต่เข้าของผู้ชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น

1. ในยุค达人เข้ารู้จักระเจ้า ในอิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง
2. ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในชาเล็ม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโโยน
3. ที่นั่นพระองค์ทรงหักลูกธนูทั้งโล่ ดาบ และการยุทธ์ เชลาห์
4. พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่งกว่าภูเขาที่มีเหียง
5. ด้วยว่าคนใจเข้มแข็งถูกบริบข้าวของ เข้าหลับไป ชายจารจรสิ้นไม่สามารถใช้มือของเขารักษาได้แล้ว
6. ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พ่อพระองค์ทรงแนะนำบทั้งรถม้าและม้าก็ล่วงลับไป
7. แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่นาครามกลัว เมื่อพระองค์ทรงกริวขึ้นแล้วได้จะยืนอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ได้
8. พระองค์ทรงลั่นคำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ
9. เมื่อพระเจ้าทรงลูกขันพิพากษา เพื่อช่วยผู้ถ่อมตัวทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เชลาห์
10. แหลก ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลืออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้
11. จงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์นำของกำนัลมาบังพระองค์ผู้ซึ่งเขาร่างกลัว
12. พระองค์จะทรงตัดดาวงิจตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่นาครามกลัวแก่บรรดาภัตติริย์แห่งแผ่นดินโลก

1. ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพเจ้า
2. ในวันยกล้ำกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบัดແผลข้าพเจ้าให้ลอกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล้าโลม
3. ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้ากิจกรรมคราวนี้ ข้าพเจ้าคร่าคราวนี้ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เชลาห์
4. พระองค์ทรงจับหนังตาของข้าพเจ้าไว้ไม่ให้บิด ข้าพเจ้าทุกข์มากจนพูดไม่ออก
5. ข้าพเจ้าพิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพเจ้าจำปีที่มนนานามาแล้วได้
6. ข้าพเจ้าระลึกถึงบทเพลงของข้าพเจ้าในกลางคืน ข้าพเจ้าตรึงทรงกับจิตใจของตนเอง และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็เสาะหา
7. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และจะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ
8. ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์หรือ พระสัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกช่วงอายุหรือ
9. พระเจ้าทรงลืมที่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราพระพิโธพระองค์จึงทรงปิดความสั่งเวชเสียหรือ เชลาห์
10. และข้าพเจ้าว่า นั่นแหลกเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้งหลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด
11. ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวงของพระเยโอลวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการมหัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อนๆ
12. ข้าพระองค์จะตรึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าวถึงพระราชกิจของพระองค์
13. ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ได้จะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา
14. พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
15. พระองค์ได้ทรงไถ่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรข้องพระองค์ คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เชลาห์
16. ข้าแต่พระเจ้า เมื่อนำเห็นพระองค์ นำเห็นพระองค์ มันก็เกรงกลัวแน่ที่เดียว ที่ลีกกิสั่นสะท้าน
17. เมฆเท่านั้งมา ห้องฟ้าก็คนองเสียง ลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา
18. ฟ้าผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสรรค์ ฟ้าแลบทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกกิสั่นสะเทือนและหวั่นไหว
19. พระมรรคาของพระองค์อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำที่มาทั้งหลาย ถึงกระนั้นรออยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครรู้
20. พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโนเสสและอาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

1. ประชาชนของข้าพเจ้าเอ่ย จงเจียหุฟังกกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลายฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า
2. ข้าพเจ้าจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลีกับข้าพเจ้า
3. ถึงสิ่งที่เราหั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา
4. เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของเรา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการสรรเสริญพระเยื้อราห์ และฤทธา
นุภาพของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ
5. เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโ沃หาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้งพระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรง
บัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเรา
6. เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลานที่จะเกิดมา และที่จะลูกชื่นบอกลูกหลานของเรา
7. เพื่อเข้าจะตั้งความหวังของเราไว้ในพระเจ้า และไม่ลืมพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์
8. และเพื่อเข้าจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเรา คือชั่วอายุที่ดีอ่องและมักกับภู ชั่วอายุที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิต
วิญญาณของเราไม่มั่นคงต่อพระเจ้า
9. บรรดาคนເเอกสารอิม มีอาสาพร้อมและถือคันธนู ได้หันกลับในวันทรงคราม
10. เข้าหั้งหลายมีได้รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของพระองค์
11. เข้าลีมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา
12. พระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเรา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร์นาโค้อน
13. พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เข้าเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง
14. ในกลางวันพระองค์ทรงนำเข้าด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟคืนยังรุ่ง
15. พระองค์ทรงผ่าหินในถินทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เข้าดื่มเหมือนมาจากที่ลึก
16. พระองค์ทรงกระทำให้ลำารօกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ
17. แต่เขายังกระทำบานป่ายขึ้นต่อพระองค์ได้กับภูตองค์ผู้สูงสุดในที่แห้งแล้ง
18. เขากดลองพระเจ้าอยู่ในใจของเขารโดยเรียกร้องอาหารที่เขารอยาก
19. เข้าพูดปรักประเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงเตรียมสำรับในถินทุรกันดารได้หรือ
20. ดูเถิด พระองค์ทรงตีหินให้น้ำพุออกมາ และลำารก็ไหลล้น พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรงจัด
เนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ
21. เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยื้อราห์ทรงสัตบ์แล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพลงขึ้นสูงยาโคบ พระพิโรธของ
พระองค์สูงขึ้นสูงอิสราเอล
22. เพราะเขามีเชื้อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์
23. พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์
24. พระองค์ทรงหลั่งมานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารทิพย์ให้เขา
25. มนุษย์ได้กินอาหารของทุตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาย่างอุดม

26. พระองค์ทรงกระทำให้ลมตะวันออกพัดในฝ่าสวรรค์ และทรงนำลมใต้อกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์
27. พระองค์ทรงหลังเนื้อให้เขายอ่าย่างผลคลี คือนก ดังเม็ดทรายในทะเล
28. พระองค์ทรงให้มันตกลงมากกลางค่ายของเข้า และรอบที่อาศัยของเข้า
29. เข้าได้รับประทานอิ่มตี เพาะพระองค์ประทานสิ่งที่เขารอยาก
30. แต่ก่อนที่เขจะหายอยาก ขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของเขา
31. พระพิโธของพระเจ้าพุ่งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสังหารคนนกรรจ์ที่สุดของเขาระเบี้ย และทรงค่าวคนที่คัดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย
32. ถึงมีเรื่องทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำบາป เขามิได้เชื่อถือการหัศจรรย์ของพระองค์
33. พระองค์จึงทรงกระทำให้วันของเขายาที่ไปดังสิ่งไรสาระ และทรงให้ปีของเขายาที่ไปด้วยความยากลำบาก
34. เมื่อพระองค์ทรงสังหารเขา เขาร่วงหาพระองค์ เข้าได้กลับมาแสร้งพระเจ้าด้วยใจร้อนรน
35. เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเข้า และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระผู้ไถ่ของเขา
36. แต่เขายอพระองค์ด้วยปากของเขา และมุสาต่อพระองค์ด้วยลิ้นของเขา
37. เพราจะตใจของเขามิได้แหนะแน่ต่อพระองค์ เขามิได้จริงจังต่อพันธสัญญาของพระองค์
38. ถึงกรณัณด้วยความสังเวชพระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา และมิได้ทรงทำลายเข้า พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโธของพระองค์บอยๆ และมิได้ทรงกวนพระพิโธของพระองค์ทั้งสิ้นให้ขึ้นมา
39. พระองค์ทรงระลึกว่าเขามิได้เพียงแต่เนื้อหัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมาอีก
40. เขายั่วพระองค์ในถินทุรกันดราบปอยสักเท่าใด และทำให้พระองค์โหมนัสในทะเลทราย
41. แต่เขายังได้กลับทดลองพระเจ้าอีกและได้ทำให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเสร้าพระทัย
42. เขามิได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของพระองค์ หรือวันที่พระองค์ทรงช่วยเข้าให้พ้นจากคุอริของเขา
43. เมื่อพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการหัศจรรย์ของพระองค์ในไร์นาโคอัน
44. พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขามิได้เป็นเลือด เพื่อเขามิได้มอมไว้มิได้
45. พระองค์ทรงส่งฟูงเหลือบมาท่ามกลางเข้า ซึ่งผลาญเขา และกบ ซึ่งทำลายเขา
46. พระองค์ประทานพีชผลของเขามิได้ตึกแต่นวัยคลาน และผลงานออกแรงของเขามิได้ตึกแต่นวัยบิน
47. พระองค์ทรงทำลายເถอาอุ่นของเขามิได้ด้วยลูกเห็บ และตั่นมะเดื่อของเขามิได้ด้วยน้ำค้างแข็ง
48. พระองค์ทรงมองผูงวัวของเข้าไว้กับลูกเห็บ และผูงแพะแกะของเขากับพ่าผ่า
49. พระองค์ทรงปล่อยความกริว่าดุร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโธ ความกริวและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหลาทุตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา
50. พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกริวของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณเข้าไว้จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขามิได้ครอบ
51. พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขามิได้เป็นเต็นท์ของราม
52. แล้วพระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมานมีอนน้ำแกะ และนำเข้าไปในถินทุรกันดราเหมือนผูงแพะ

แกะ

53. พระองค์นำเข้าไปอย่างปลดภัย เขามีเงื่อนไขที่จะกลับ แต่ทະເລທ່ວມສັດຖຸອອນເຂາ
54. และพระองค์ทรงพาเขามายังเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ยังภูเขา呢 ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงถือไว้
55. พระองค์ทรงขับประชาชนต่างๆออกไปข้างหน้าเข้า พระองค์ทรงวัดแบ่งแดนประชาชนดินนี้ให้เป็นมรดก และทรงตั้งบรรดาศรัทธาไว้ในเต็นท์ของเข้า
56. แต่เขากลับหายใจและยังคงหายใจอยู่ พระเจ้าองค์สูงสุด มีได้รักษาบรรดาพระโovoathของพระองค์
57. กลับหันไปเลียและประพฤติทรยศอย่างบรรพบุรุษของเข้า เขายืนตัวไปเมื่อันดับที่ไว้ใจไม่ได้
58. เพราะเขายังคงหายใจอยู่ พระองค์ให้ทรงกริ่วด้วยเรื่องปูชนียสถานสูงของเขากลับหายใจ ได้หมุนให้พระองค์หัว面向เข้า ด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเข้า
59. เมื่อพระเจ้าทรงสดับ พระองค์ทรงพระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก
60. พระองค์ทรงละพลับพลาในชีโโลห์ คือเต็นท์ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์
61. และทรงมองบุพราหน้าของพระองค์แก่การเป็นเชลย และส่งสารคำของพระองค์แก่มือของคู่อริ
62. พระองค์ทรงมองประชาชนของพระองค์แก่ดาว และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์
63. ไฟเผาอยู่หน้าตาของเขามีเสียง และสาวๆของเขาก็ไม่ได้แต่งงาน
64. บรรดาปูโรหิตของเขากลับด้วยดาว และหญิงม่ายของเขามีมีการร้องทุกษ์
65. แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่นบรรทม อย่างชายนกรเจ้าที่ร้องเพราะฤทธิ์เหลืออุ่น
66. และพระองค์ทรงตีปูโรหิตของพระองค์ในข้างหลัง และให้เข้าได้อายเป็นนิตย์
67. พระองค์ทรงปูโรหิตพลับพลาของโยเซฟ พระองค์มีได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม
68. แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลญาธี ภูเขาคิโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก
69. พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูง อย่างแพร่เดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์
70. พระองค์ทรงเลือกดาวดับผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ
71. พระองค์ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโดยประชาชนของพระองค์ และอิสราเอล มรดกของพระองค์อย่างเลี้ยงแกะ
72. ท่านจึงเลี้ยงดูเขากลับหายใจ เที่ยงธรรม และนำเขากลับไปด้วยมือช้ำของ

1. ข้าแต่พระเจ้า พวากต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่สักหลังพัง
2. เขายังให้ศพผู้รับใช้ของพระองค์เป็นอาหารแก่บรรดาคนในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธิชนของพระองค์แก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก
3. เขายังได้เกลื่อนหิตของคนเหล่านั้นอุกมาอย่างน้ำร้อนเยรูซาเล็ม จนไม่มีคนฝังศพ
4. เราภายเป็นที่เยี้ยหยันแก่เพื่อนบ้านของเรา เป็นที่สนับประมาทและเยาเยี้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าไร เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความหวังแห่งของพระองค์จะใหม่ดังไฟไปอีกนานเท่าไร
6. ขอทรงเหตุความกริ้วของพระองค์ลงเห็นอุบราดาประชาชาติที่ไม่รู้จักราชองค์ และเห็นอราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ว่องทูลออกพระนามของพระองค์
7. เพราะเขาทั้งหลายได้ผลัญญาโคง และกระทำให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่า
8. ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความสังเวชของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก
9. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ของทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
10. ควรหรือที่บราดาประชาชาติจะกล่าวว่า พระเจ้าของเขายังไงที่เห็น ขอให้พระองค์ทรงปรากฏในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของผู้รับใช้พระองค์ที่ให้หลอกมา
11. ขอให้เสียงครั่วครวญของบราดาเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย
12. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบแทนการที่เขายังได้เยี้ยหยันต่อพระองค์ สักจีดเท่า ณ ทรวงอกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์
13. แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชาชนของพระองค์ ผู้งดงามแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะโນทนาพระคุณพระองค์ เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

1. ข้าแต่พระผู้ทรงเลี้ยงดูอิสราราeloอย่างเลี้ยงแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเชฟอย่างนำผู้แพะแกะ ขอทรงเจี้ยพระกร
รับสับ พระผู้ประทับระหว่างพวากศรูป ขอทรงทothแสดงอภกมา
2. ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยาเมิน และมนัสเสห์ ขอทรงปลูกพระราชอำนาจของพระองค์ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้ง
หลายให้รอด
3. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทothแสดง เพื่อข้าพระองค์
ทั้งหลายจะรอด
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยรา พระองค์จะทรงกริวต่อคำอธิษฐานของประชาชนของพระองค์นานสักเท่าไหร
5. พระองค์ได้ทรงเลี้ยงเข้าด้วยน้ำตาต่างอาหาร และทรงให้เข้าดื่มน้ำตาอย่างเต็มขนาด
6. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่แตกร้าวกันในหมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรุของข้าพระองค์หัว
เรากัน
7. ข้าแต่พระเจ้าจอมโยรา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทothแสดง เพื่อ
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด
8. พระองค์ทรงนำเราอยู่นอกจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชนตอกไปและทรงปลูกเราอยู่ไว้
9. พระองค์ทรงปราบดินให้มันกีดยั่งรากลึก และแผ่เต็มแผ่นดิน
10. ร่มเงาของมันคลุมภูเขาและกิงก้านของมันเหมือนต้นสนสีดำร้อนดี
11. มันส่งกิงกิงไปถึงทะเลและส่งแข่นไปถึงแม่น้ำ
12. ทำไม่พระองค์จึงทรงพังรัตน์ไม้ลงเสีย บรรดาคนทั้งสิ้นที่ผ่านไปตามทางจึงเดิดผลของมัน
13. หมูป่าจากดงมาย้ายมันและบรรดาสัตว์ป่าในไร่นากินมันเป็นอาหาร
14. ข้าแต่พระเจ้าจอมโยรา ขอทรงหันกลับเกิด พระเจ้าข้า ขอทรงมองจากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอทรงสน
พระทัยในเราอยู่นี้
15. คือสวนอยู่นี้ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงปลูกไว้ และกิงกิที่พระองค์ทรงให้เจริญแข็งแรงเพื่อพระองค์เอง
16. มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวากเข้าพินาศด้วยการตำหนิจากสีพระพักตร์ของพระองค์
17. ขอพระหัตถ์ของพระองค์จะอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรง
กระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง
18. แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอทรงส่วนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ แล้วข้าพระองค์
ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยรา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของ
พระองค์ทothแสดง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

1. จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพากเรา จงร้องเพลงด้วยเสียงดังถวายแด่พระเจ้าของยาโคบ
2. จงเปล่งเสียงสุดดี จงตีรำมนาทั้งพิณเขากู่อันไฟเระ และพิณไหญี่
3. จงเป่าแตรเมื่อวันขึ้นค่ำ เมื่อวันเพ็ญ ณ วันการเลี้ยงของเรา
4. เพราะเป็นกฎหมายสำคัญที่สักหัวบอสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ
5. พระองค์ทรงตั้งให้เป็นพระโอวาทในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสูแผ่นดินอียิปต์ ในที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก
6. ว่า เราผ่อนป่าของเขาราจากภาระของเขามีอเขามีอิสรพันธุ์ราจัด
7. เมื่อทุกชีวิจเจ้าเรียก เรายังช่วยเจ้าให้พ้น เรatalobเจ้าในที่ลับลี้ของฟ้าร้อง เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมรีบาร์ เชลาร์
8. โอ ประชาชนของเราอุ้ย จงฟัง แล้วเราจะทักทวงเจ้า โอ อิสราเอลอุ้ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา
9. จะไม่มีพระเปลกรุ่ท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างด้าว
10. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ คำปากของเจ้าให้กวางเดิด เราจะป้อนเจ้าให้อิม
11. แต่ประชาชนของเราไม่ฟังเสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย
12. เราจึงมองเขาว่าแก่จิตใจดื้อด้านของเขาร่อง ให้ตามคำปรึกษาของเขาร่อง
13. เออ ประชาชนของเรา น่าจะฟังเรา และอิสราเอล น่าจะเดินในทางทั้งหลายของเรา
14. แล้วไม่ใช่ เรายังให้ศัตรุของเขานอนบนน้อมลง และจะหันมือของเราสู้กับวิของเขาก
15. บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์จะหมอบราบต่อพระองค์ แต่เวลาของเขายังหลายจะยิ่งยืนอยู่เป็นนิตย์
16. พระองค์จะทรงเลี้ยงเข้าด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด เราจะให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มาจากหิน

1. พระเจ้าทรงเข้าประทับในชุมนุมชนของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลายว่า
2. ท่านจะตัดสินอย่างอยุติธรรมและแสดงความลำเอียงข้างคนชั่วนานเท่าใด เชลาร์
3. จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและกำพร้าฟ่อ จงดำรงสิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน
4. จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว
5. เข้าทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ เข้าเดินไปมาในความมืด รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวันไหว
6. เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด ท่านทุกคนนั้นแหละ
7. ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด
8. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลูกขี้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพาะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรง ning ออยู่ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเงียบและเนยอยู่
2. เพราะดูเดิม ศัตtru ของพระองค์สับสนอลหม่าน บรรดาผู้ที่ชังพระองค์ได้ยกศีรษะของเข้าขึ้น
3. เขาวางแผนการแยบคายสู้ประชาชนของพระองค์ เขารักษาภัยสู้ผู้ที่พระองค์ทรงชื่อนอยู่
4. เขapult ว่า มาเดิม ให้เราตัดขาดจากกิจการเป็นประชาชาติ เพื่อจะไม่ระลึกถึงชื่ออิสราเอลอีกต่อไป
5. เพราะเขาปองร้ายเป็นใจเดียวกัน เขายำพันธสัญญาสู้พระองค์
6. คือ เต็นท์ของเอโดม และคนอิชามาเอล โน้มับ และคนยาการ์
7. เก็บาล อัมโมน และอามาเลค พิลิสเตiy กับชาวเมืองไทร
8. อัสซีเรียก็สมทบทาด้วย เขาได้ช่วยลูกหลานของโลต เชลาห์
9. ขอทรงทำกับเขาย่างพระองค์ทรงกระทำกับมีเดียน อย่างที่ทำกับสิเสรากะยาบินที่ลำธารคีโซน
10. ผู้ถูกทำลายที่ตำบลเลอนโดร ผู้ถูกลายเป็นปุ่ยของที่ดิน
11. ขอทรงทำขุนนางของเขามี่อนโอบและเศเบบ ทำเจ้านายทั้งสิ้นของเขามี่อนเศบาร์และศาลมุนนา
12. ผู้ที่กล่าวว่า ให้เราเอาที่อาศัยทั้งหลายของพระเจ้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเดิม
13. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำเข้าให้เหมือนกงจักร เมื่อแกลงต่อหน้าลม
14. อย่างไฟเพาพลาญป่าไม้ อย่างเปลวเพลิงที่ให้ภูเขาลูกโพลง
15. ขอทรงข่มเหงเข้าด้วยพายุแรงกล้าของพระองค์ และทรงทำให้เขาร้ามกลัวด้วยพายุจัดของพระองค์
16. ทรงให้หน้าของเขามีเดิมไปด้วยความอ้าย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเขاجจะได้แสวงพระนามของพระองค์
17. ขอให้เข้าอับอาย และกลัวอยู่เป็นนิตร ให้เขารอดสูและพินาศไป
18. เพื่อคนทั้งปวงจะทราบว่าพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลก
ทั้งสิ้น

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ที่ประทับของพระองค์เป็นที่รักจริงๆ
2. วิญญาณของข้าพระองค์ปราถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเย毫不犹豫 ใจภายในของข้าพระองค์ให้ร้องถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
3. แม้มกกระจากกีฬาบ้านได้ แล้วและนกนางแอ่นหารังสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตกฟองออกลูก คือที่แท่นบูชาของพระองค์ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 จอมโยธา กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์
4. ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ เช่นเดียวกัน
5. ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขารอยู่ในพระองค์ คือคนที่ในใจของเขามีเป็นทางทั้งหลายของพระองค์
6. ขณะที่เข้าผ่านไปตามห่วงเขางาน เขากำราทำให้เป็นที่น้ำพุ ฝนต้นฤดูการทำให้湿润 น้ำเต็ม
7. เข้าไปด้วยมีกำลังมาเพิ่มขึ้นๆ เข้าทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระเจ้าในศิริยนต์
8. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงสตับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงเจียพระภรรณ เช่นเดียวกัน
9. ขอทอดพระเนตร ข้าแต่พระเจ้าโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทอดพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์
10. เพรัววนเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพเจ้าจะเป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้าดีกว่าอยู่ในเต็นท์ของความชั่วร้าย
11. เพรัวพระเย毫不犹豫 พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นไฟ พระเย毫不犹豫 จะทรงปูนความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะมีได้ทรงห่วงของดีอันใดไว้เลี้ยงจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม
12. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 จอมโยธา บุคคลที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

1. ข้าแต่พระเยซูฯ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงให้พากษาเลยของยาโคบกลับสู่
สภาพเดิม
2. พระองค์ได้ทรงยกความช่วยช้าของประชาชนของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลี้ยอนบาปทั้งสิ้นของเข้า เชลาร์
3. พระองค์ได้ทรงนำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเคยหันจากความกริวอันร้อนแรงของพระองค์
4. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก ขอทรงรับความกริว
จากข้าพระองค์ทั้งหลาย
5. พระองค์จะทรงกริวต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริวของพระองค์ดำเนินตลอดทุก
ช่วงอายุหรือ
6. พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายพื้นอีกหรือ เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้เปริญในพระองค์
7. ข้าแต่พระเยซูฯ ขอทรงสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอประทานความรอดของ
พระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง
8. ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยซูฯ จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระ
องค์ และแก่สุส�ทิชนของพระองค์ แต่อย่าให้เขาทั้งหลายหันกลับไปสู่ความโง่เอ็ง
9. แน่ที่เดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ในกลุ่มนี้ที่ทรงกลัวพระองค์ เพื่อส่งราชศีจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้ง
หลาย
10. ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จุบกันและกัน
11. ความจริงจะอกขึ้นมาจากการแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฝ่าสวรรค์
12. เออ พระเยซูฯ จะประทานสิ่งที่ดีๆ และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล
13. ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในราคาแห่งรอพระบาทของพระองค์

1. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ เพาะะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน
2. ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้เพาะะข้าพระองค์บริสุทธิ์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ผู้枉ใจในพระองค์
3. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพาะะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ
4. ขอทรงให้จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์
5. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพาะะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานอภัย อุดมด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์
6. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำทูลอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องทูลวิงวอนของข้าพระองค์
7. ในวันลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพาะะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์
8. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีกิจการใดๆ เมื่อพระราชนิจของพระองค์
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาประชาชนติที่พระองค์ทรงสร้างจะมานมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ และจะเกิดทุนพระนามของพระองค์
10. เพาะะพระองค์ใหญ่ยิ่งและทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระองค์แต่องค์เดียวทรงเป็นพระเจ้า
11. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงสอนพระมารดาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอทรงสำรวมใจของข้าพระองค์ให้ยำเกรงพระนามของพระองค์
12. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และข้าพระองค์จะเกิดทุนพระนามของพระองค์เป็นนิตย์
13. เพาะะความเมตตาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก และพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึกที่สุดของนรก
14. ข้าแต่พระเจ้า คนใหญ่ยโสได้ลูกนี้ต่อสู้ข้าพระองค์ หมู่คนกาฬุณเสาะหาชีวิตข้าพระองค์ เขามิได้ประดิษฐานพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา
15. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่องค์ทรงเป็นพระเจ้าก่อปรద้วยพระกรุณาและพระเมตตา ทรงกริวซ้ำ และอุดมด้วยความเมตตา และความจริง
16. ขอทรงหันมาเมตตาข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์
17. ขอประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็นและจะได้อาย ข้าแต่พระเยโซวาท์ เพาะะพระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์และทรงเล่าโลงข้าพระองค์

1. ragazzi ของพระองค์อยู่บันภูเขาอันบริสุทธิ์
2. พระเยโฮวาห์ทรงรักประตุศิโยนมากยิ่งกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ
3. โอ นครแห่งพระเจ้าเอ็ย เขากล่าวสรรเสริญhero เชลาห์
4. ในบรรดาผู้ที่รู้จักรา เราจะบูชาเรหับและบำบิโลน ดูเกิด พีลิสเตiy ไทร์ และเอธิโอเปiy เขากล่าวกันว่า ผู้นี้เกิดที่นั่น
5. และเขากล่าวพูดเรื่องคิโยนว่า ผู้นี้และผู้นั้นเกิดในเมืองนั้น เพราะองค์ผู้สูงสุดนั้นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้
6. ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจดชนชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า ผู้นี้เกิดที่นั่น เชลาห์
7. นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น นำพุทั้งสิ้นของเรารอยู่ในhero

1. ข้าแต่พระเยซูward พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
2. ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระราชณสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์
3. เพราะจิตใจของข้าพระองค์สำนักเดิมที่ และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้เดนผู้ตาย
4. เขานับข้าพระองค์ในบรรดาผู้ที่ลังเปียงปากเดน ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่เมื่อกำลัง
5. เมื่อคนที่เข้าทึ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เมื่อคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีกและเข้าทั้งหลายถูกพรากเสียจากพระหัตถ์ของพระองค์
6. พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปากเดนผู้ตาย ในเดนที่มีดและลีก
7. พระพิโรธของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงทับตามข้าพระองค์ด้วยคลื่นทั้งสิ้นของพระองค์ เชลาร์
8. พระองค์ทรงกันผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้ออกห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่น่ารังเกียจต่ำเข้าทั้งหลาย ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้
9. นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวไปเพราความทุกข์ ข้าแต่พระเยซูward ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์ซึมีอื่นต่ำพระองค์
10. พระองค์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์เพื่อคนตายหรือ ชาวเดนผู้ตายจะถูกขึ้นสวรรสิภูพระองค์ได้หรือ เชลาร์
11. เข้าจะประการความเมตตาของพระองค์ในหลุมศพหรือ หรือจะประการความสัตย์สุจริตในเดนพินาศหรือ
12. ในความมีดเข้าจะรู้จักการมหัศจรรย์ของพระองค์หรือ ในแต่เดนแห่งความหลังลีมเข้าจะรู้จักความชอบธรรมของพระองค์หรือ
13. ข้าแต่พระเยซูward แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์
14. ข้าแต่พระเยซูward ในพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย ในพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากข้าพระองค์
15. ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยากและพร้อมที่จะตาย ขณะข้าพระองค์ทนต่อความสลดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์มีจิตใจไขว่ไขว่ไป
16. ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์ สิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย
17. มันล้อมข้าพระองค์ไว้รอบวันยังค่ำอย่างน้ำท่วม มันท่วมข้าพระองค์มิด
18. พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมีด

1. ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเย毫不犹豫เป็นนิตรี ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ
2. ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตรี พระองค์จะสถาปนาความสัตย์สุจริตของพระองค์ในฝ่ามือของพระองค์ที่เดียว
3. เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา
4. ว่า 'เราจะสถาปนาเชือสายของเจ้าไว้เป็นนิตรีและจะสร้างบลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ' เช่นเดียวกัน
5. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ฝ่ามือของพระองค์จะสร้างความสัตย์สุจริตของพระองค์ และสร้างความสัตย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาดาวิสุทธิชนด้วย
6. เพราะผู้ใดเล่าที่ในฝ่ามือเปรียบกับพระเย毫不犹豫ได้ ในบรรดาลูกหลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเย毫不犹豫
7. คือองค์พระเจ้าผู้เป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสาขาของบรรดาดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์ทรงงามพระองค์
8. ข้าแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้าจอมโภรา ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ผู้ใดจะทรงฤทธิานุภาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์
9. พระองค์ทรงปกคลุมการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ
10. พระองค์ทรงทุบราหัมเป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจาดศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์
11. ฝ่ามือของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น
12. กิจหนื้นและกิจใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง ภูเขาท่าโบร์กับภูเขาเออร์โมนจะสร้างความงามของพระองค์อย่างชื่นบาน
13. พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขาวของพระองค์ก็สูง
14. ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบลลังก์ของพระองค์ ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์
15. ชนชาติที่รู้จักให้ร้องอย่างชื่นบานก็เป็นสุข ข้าแต่พระเย毫不犹豫 พากษาจะเดินในความสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์
16. พากษาจะปลานปิ้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และได้รับการเชิดชูโดยความชอบธรรมของพระองค์
17. เพราะพระองค์ทรงเป็นสิ่งสำคัญแห่งกำลังของเข้าทั้งหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เข้าของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น
18. เพราะผู้ป้องกันเราทั้งหลายเป็นพระเย毫不犹豫 กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
19. ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์และตรัสว่า เราได้ช่วยเหลือชาวยิวที่คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคนหนึ่งหนึ่งหนือประชาชน

20. เราได้พบดาวิດผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ของเรา เราได้เจิมเขาไว้แล้ว
21. เพื่อว่าเมื่อของเราจะอยู่กับเขางานนิตย์ และแขนของเราจะเสริมกำลังของเขา
22. ศัตtruจะเรียกอะไรจากเขามาได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่ได้
23. เราชายิ่งคู่อริของเขาร่องหน้าเขา และติผู้ที่เกลียดเขากลั่นลง
24. ความสัตย์สุจริตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขางานจะเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา
25. เราจะเอามือของเขาวางไว้บนทะหละ และมือขวาของเขางานแม่น้ำทั้งหลาย
26. เขายังร้องต่อเราว่า 'พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลามแห่งความรอดของข้าพระองค์'
27. และเราจะให้เขางานเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย สูงกว่าบรรดาภัตตร์แห่งแผ่นดินโลก
28. เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขางานนิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา
29. เราชากล่าวขอสัญญาไว้เป็นนิตย์ ทั้งบลลังก์ของเขาก็จะดำเนินการตามคำตัดสินของเรา
30. ถ้าลูกหลานของเขาก็จะรับบัญญัติของเรา และไม่ดำเนินตามคำตัดสินของเรา
31. ถ้าเข้าทั้งหลายฝ่ายฝ่ายกูฎีของเรา และมีได้รับบัญญัติของเรา
32. แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเราด้วยไม่เรียว และความชั่วช้าของเขาก็จะหายไปเมื่อ
33. แต่จะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขา หรือไม่จริงต่อความสัตย์สุจริตของเรา
34. เราจะไม่ฝ่ายพันธสัญญาของเรา หรือผลิกแพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา
35. เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่มุสาต่อดาวิດ
36. เชือสายของเขาก็จะดำเนินอยู่เป็นนิตย์ บลลังก์ของเขาก็จะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา
37. จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์เป็นนิตย์ และเหมือนสักขีพยานอันสัตย์ชื่อในห้องฟ้า เชลาห์
38. แต่พระองค์ทรงได้หวังออกไปและเกลียดชัง พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์
39. พระองค์ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำมุกข์ของท่านมลทินโดยหวังลงสู่พื้นดิน
40. พระองค์ได้พังรั้วต้นไม้ของท่านทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้ที่กำบังเข้มแข็งของท่านสลักหักพัง
41. คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ปล้นท่าน ท่านก็เป็นที่นินทาของเพื่อนบ้าน
42. พระองค์ทรงยกย่องมือขวาของคู่อริของท่าน พระองค์ทรงกระทำให้ศัตtruทั้งสิ้นของท่านเปรverb
43. จริงที่เดียว พระองค์ทรงหันคอมดาบของท่าน และพระองค์มีได้ทรงกระทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่ในสังคม
44. พระองค์ได้ทรงกระทำให้ส่งงานของท่านเสื่อมศุนย์ไป และทรงเหวี่ยงบลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน
45. พระองค์ทรงตัดวันวายหนุ่มของท่านให้สิ้น และทรงคลุมท่านไว้ด้วยความอาย เชลาห์
46. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะซ่อนองค์อยู่นานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระพิโรธของพระองค์จะไม่มีอยู่นานเท่าใด
47. ขอทรงระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์สั้นแค่ไหน ในพระองค์ทรงนฤมิตรร่วงบรรดาภูมิที่มาย่างเปล่าประโภชน์

48. มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเห็นความตาย เขายจะช่วยจิตวิญญาณของตนให้พ้นจากเมื่อของเดนผู้ตายได้หรือ เชลาร์
49. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อนของพระองค์อยู่ที่ไหน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณต่อดาวิดโดยความจริงของพระองค์
50. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกว่าผู้รับใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และข้าพระองค์รับความสบประมาทของบรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้าพระองค์อย่างไร
51. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ นั้นแหล่งศัตรูของพระองค์ได้เย้ายหยัน นั้นแหล่งเขาเย้ายรอยเท้าของผู้ที่เจ้มไว้ของพระองค์
52. สาส្តรารade'พระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

1. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกช่วงอายุ
2. ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่ นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล
3. พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับไปสู่ความพินาศ และตรัสว่า บุตรทั้งหลายของมนุษย์อ่อน จงกลับเสิด
4. เพราะพันปีในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวนนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว หรือเหมือนยาเมเดียในเวลาลางคืน
5. พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียอย่างน้ำท่วม เขาเป็นเหมือนการนอนหลับ เมื่อนอนฝ้ำทึ่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า
6. ในเวลาเช้ามันก็นานออกและขึ้นใหญ่ ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเที่ยวนไป
7. เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกริวของพระองค์ผลาญเสีย ข้าพระองค์ก็ได้อดร้อนเพระเพระพิโรมของพระองค์
8. พระองค์ทรงตั้งความชั่วชาของข้าพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบำบัดๆของข้าพระองค์ไว้ในความ สว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์
9. วันทั้งปวงของข้าพระองค์ทั้งหลายสิ้นไปได้เพระพิโรมของพระองค์ กำหนดปีของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียง ถอนหายใจ
10. กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบหรือถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปดสิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแต่งานและ ความโศกเศร้า ไม่ซักกีสูญไปและข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป
11. ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกริวของพระองค์ และเพระพิโรมของพระองค์ตามความเกรงกลัวพระองค์
12. ขอพระองค์ทรงสอนให้นับวันของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจได้สติปัญญา
13. ข้าแต่พระเยโโยวาห์ ขอทรงหันมาเกิดพระเจ้าข้า หรือยังอีกนานเท่าไร ขอทรงมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของ พระองค์
14. ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอิ่มในเวลาเช้าด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปริ่ม ปรีดิ์และยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์
15. ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกชั่วโมง และให้มากไป กว่ากับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย
16. ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปราภ្យแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้ส่งาราศีของพระองค์ปราภ្យแก่ลูกหลานของ เข้า
17. ขอความงามของพระเยโโยวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสถาปนาหัตถกิจของ ข้าพระองค์เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

1. ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
2. ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ
3. เพราะพระองค์จะทรงช่วยด้วยตัวท่านให้พ้นจากกับของพราหนอกและจากโรคภัยอย่างร้ายแรงนั้น
4. พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ใต้ปีกของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นโลและเป็นดั้งของท่าน
5. ท่านจะไม่กลัวความสมดุลย์ในกลางคืน หรือกลัวลูกธนูที่ปลิวไปในกลางวัน
6. หรือโรคภัยที่เล้มในความเมื่ด หรือความพินาศที่เกิดความหาย茫ในเที่ยงวัน
7. พันคนจะล้มอยู่ที่ข้างๆท่าน หมื่นคนที่มีอุปนิสัยของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน
8. ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คุณชั่ว
9. เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน
10. ไม่มีการร้ายใดๆจะตกมาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน
11. เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระหวัดระหว่างท่านในทางทั้งปวงของท่าน
12. เขาทั้งหลายจะเอามีประคองชูท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน
13. ท่านจะเหยียบสิ่งใดและญูเห่า ท่านจะยำสิ่งใดหน្សมและมังกร
14. เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเข้าให้พ้น เราจะตั้งเข้าไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา
15. เขายังร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขานิยามลำบาก เราจะช่วยเข้าให้พ้นและให้เกียรติเขา
16. เราจะให้เขายิ่งใจด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

1. เป็นการดีที่จะไม่ทนแพะคุณพระเยอรมันฯ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
2. ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางคืน
3. เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสิบสายและพิณไหญ์ และด้วยเสียงพิณเขากุ
4. ข้าแต่พระเยอรมันฯ เพาะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระหัตถกิจของพระองค์
5. ข้าแต่พระเยอรมันฯ พระราชกิจของพระองค์ไหญ์หลวงนัก พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ
6. คนเหลาจะทราบไม่ได้ คนโฉดเข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้
7. ว่า ถึงแม้คนข้าจะงอกขึ้นอย่างหญ้า และคนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงเจริญขึ้น เข้าทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นนิตย์
8. ข้าแต่พระเยอรมันฯ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิตย์
9. ข้าแต่พระเยอรมันฯ เพาะดูเติด ศัต្រุของพระองค์ เพาะดูเติด ศัต្រุของพระองค์จะพินาศ คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป
10. แต่พระองค์ทรงเชิดชูเข้าของข้าพระองค์อย่างกับเข้าโคกราทิง ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่
11. นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพากศัต្រุของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หญูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลูกขึ้นสูงข้าพระองค์นั้นสำเร็จ
12. คนชอบธรรมจะงอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เข้าจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีдар์ในเลบานอน
13. คนที่ถูกปลูกไว้ในพระนิเวศของพระเยอรมันฯ จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
14. เข้าแก่แล้วก็ยังเกิดผล เข้าจะมีนำเลี้ยงเต้มและเขียวสดอยู่
15. เพื่อแสดงว่าพระเยอรมันนั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลามของข้าพระองค์ ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

1. พระเยซูว่าที่ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสัมความยิ่งใหญ่ พระเยซูว่าที่ทรงสัมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวนไห
2. พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้วตั้งแต่กาลตีกต่ำบรรพ์ พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล
3. ข้าแต่พระเยซูว่า กระแสน้ำได้คายนอง กระแสน้ำคายนองเสียง กระแสน้ำคายนองเสียงกึกก้อง
4. พระเยซูว่าบันที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมากหลาย ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล
5. บรรดาพระอวاحของพระองค์แน่นอนที่เดียว ข้าแต่พระเยซูว่า ความบริสุทธิ์หมายความกับพระนิเวศของพระองค์ เป็นนิตย์

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ข้าแต่พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ขอทรงสำแดงพระองค์
2. ข้าแต่ผู้พิพากษาโลก ขอทรงลูกชิ้น ให้คนโหรหงได้รับผลสันของอันสมกับเขา
3. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 คณชั่วจะนานเท่าไร คณชั่วจะลิงโลดอยู่นานเท่าไร
4. เขาจะปล้ำและพูดอย่างจองหองนานเท่าไร คุณกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะอ้วดนานเท่าไร
5. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เขาทุบประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมารดกของพระองค์ให้ทุกชิ้นแยก
6. เขาสังหารแม่เม่ายและคนต่างด้าว และกระทำมาตกรรมลูกกำพร้าพ่อ
7. และเขากล่าวว่า พระเย毫不犹豫จะไม่แลเห็น พระเจ้าของยาโคบจะไม่หยิ่งรู้
8. คนเหลาที่สุดของประชาชนอเมีย จงเข้าใจเกิด คนโง่ทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด
9. พระองค์ผู้ทรงปลูกหุ้น พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ พระองค์ผู้ทรงปั้นตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ
10. พระองค์ผู้ทรงตีสอนบรรดาประชาชน พระองค์จะไม่ทรงխนาบหรือ พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ
11. พระเย毫不犹豫ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ
12. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 คุณที่พระองค์ทรงตีสอนนั้นก็เป็นสุข คือคุณที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์
13. เพื่อจะให้เข้าพักจากวันลำบากจนกว่าจะชุดบ่อไว้ให้คนชั่ว
14. เพราะพระเย毫不犹豫จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงสละมารดกของพระองค์
15. เพราะความยุติธรรมจะกลับไปหาความชอบธรรม และบรรดาคนเที่ยงธรรมในใจจะดิดตามไป
16. ผู้ใดจะลูกชิ้นต่อต้านคุณกระทำความชั่วแทนข้าพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้คุณกระทำความชั่วแทนข้าพเจ้า
17. ถ้าพระเย毫不犹豫มิใช่ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความสังดัด
18. เมื่อข้าพเจ้าได้คิดว่า เท้าของข้าพลาด ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ความเมตตาของพระองค์ยึดข้าพระองค์ไว้
19. เมื่อความกังวลในใจของข้าพระองค์มีมาก การเล้าโลมของพระองค์ก็หนนจิตใจของข้าพระองค์ให้ชื่นบาน
20. บัลลงก์แห่งชั่วช้าจะร่วมมิตรกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย
21. เขาทั้งหลายผูกมิตรกันต่อสู้ชีวิตของคนชอบธรรม และปรับโโทษโลหิตที่ไร้ความผิด
22. แต่พระเย毫不犹豫ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลีบภายในของข้าพเจ้า
23. พระองค์จะทรงนำความชั่วช้าของเขามาเหนื่อยเขา และจะทรงตัดเขาเหล่านั้นออกเสียเพระความชั่วร้ายของเขามอง ใช่แล้ว พระเย毫不犹豫พระเจ้าของเราระหวงตัดเขาออกเสีย

1. มาเดิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยอโวหาร์ ให้เรากระทำเสียงชื่นบานถวายศิลาแห่งความรอดของพวกรเรา
2. ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพะเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยโมทนา ให้เรากระทำเสียงชื่นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสุดดี
3. เพราะพระเยอโวหาร์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหมือนพระทั้งหลาย
4. ที่ลีกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย
5. ทະເລເປັນຂອງພຣະອງຄໍ ເພຣະພຣະອງຄໍທຣສວ້າມນັນ ແລະພຣະຫັດຂອງພຣະອງຄໍທຣບັນແພ່ນດິນແຫ່ງ
6. มาเดิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยอโวหาร์ผู้ทรงสร้างพวกรเรา
7. เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์
ของพระองค์ วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
8. อຍ່າໃຫ້ຈົດໃຈຂອງທ່ານແຂງກະຮັດຕຳໄປຢ່າງໃນຄວັງກບຸນນັນ ແມ່ນຍ່າງໃນວັນທີຖຸກທດລອງໃນດືນທຽກນັດກາ
9. ເນື່ອບຣພນຸຮູ່ຂອງທ່ານທດລອງເຮົາໂດຍເຂາເພີສູຈນ໌ ແລະໄດ້ເຫັນກິຈກາຮອງເຮົາ
10. ເຮົາຈຶ່ງເຄືອງຄົນຊ່ວ້າອາຍຸນັ້ນອຸ່ນສືບປີແລະວ່າ ເຂາເປັນຊັນຫາຕີທີ່ມີໃຈມັກຫຼັງຜິດ ເຂາໄມ່ຮູ້ຈັກທາງທັງຫລາຍຂອງເຮົາ
11. ເພຣະຈະນັນເຮົາຈຶ່ງປົງປົງຢານດ້ວຍຄວາມພິໂຮນຂອງເຮົາວ່າ ເຂາຈະໄມ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ທີ່ສົງບສຸຂອງເຮົາ

1. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยื้อไว้ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยื้อไว้
2. จงร้องเพลงถวายพระเยื้อไว้ สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน
3. จงเล่าถึงส่ง่รำสีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชนชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติ ทั้งหลาย
4. เพราะพระเยื้อไว้ทั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง
5. เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยื้อไว้ทรงสร้างฟ้าสรวรรค์
6. เกียรติและความสูงส่ง มีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
7. โดย ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ่ย จงถวายแด่พระเยื้อไว้ จงถวายส่ง่รำสีและกำลังแด่พระเยื้อไว้
8. จงถวายส่ง่รำสีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยื้อไว้ จงนำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์
9. จงน้อมสการพระเยื้อไว้ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ช้าวโลกทั้งสิ้นเอ่ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
10. จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชนชาติว่าพระเยื้อไว้ทรงครอบครอง เอօ พิภพจะถูกสถาปนาเพื่อมันจะไม่หวั่นไหว เลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม
11. จงให้ฟ้าสรวรค์เปรมปรีดี และแผ่นดินโลกยินดี ให้หงเสเดือน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น
12. ให้ทุกนาเงิงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะปลานบล้มยินดี
13. เฉพาะพระพักตร์พระเยื้อไว้ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

1. พระเยซูว่าที่ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เกาะเล็กๆมากมายนั้นยินดี
2. เมฆและความมืดที่บอยู่รอบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์
3. ไฟลูกอยู่ข้างหน้าพระองค์และไฟมีปฏิปักษ์ของพระองค์รอบข้างเสีย
4. ฟ้าแลบของพระองค์กระทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกเห็นแล้วสั่นสะท้าน
5. ภูเขาและลายอย่างขี้ผึ้งต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูว่าที่ ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
6. ฟ้าสวรรค์ป่าวร้องความชอบธรรมของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นส่ง่รำศีของพระองค์
7. ให้ผู้ป่วยนับติรูปเคารพสักทั้งสิ้นได้อาย คือผู้ที่ปวดในรูปเคารพของเข้า ให้พระทั้งสิ้นกราบลงต่อพระองค์
8. ศิโโยนได้ยินและยินดีและธิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดี ข้าแต่พระเยซูว่าที่ เพราคำพิพากษาของพระองค์
9. ข้าแต่พระเยซูว่าที่ เพราพระองค์สูงสุดเห็นอแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง
10. ท่านผู้ที่รักพระเยซูว่าที่ ก็จะเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอරักษ์ชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเข้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว
11. ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื้นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม
12. ท่านผู้ชอบธรรมเมื่อย จงเปรมปรีดีในพระเยซูว่าที่ และถวายโมทนาเมื่อรัลลิกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

1. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยื้อหาห์เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความมีชัยมา
2. พระเยื้อหาห์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชน
3. พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรารา
4. ชาวโลกทั้งสิ้นเอ่ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยื้อหาห์ เปล่งเป็นเสียงเพลงชื่นบานและร้องเพลงสรรเสริญ
5. จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยื้อหาห์ด้วยพิณเข้าคู่ ด้วยพิณเข้าคู่ คลอด้วยเสียงเพลงสุดดี
6. ด้วยเสียงแต่รและเสียงแต่ทองเหลืองขนาดเล็กจงกระทำเสียงชื่นบานต่อพระพักตร์พระเยื้อหาห์ ดือพระมหาภชัตtriy
7. ให้gradeคำนกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในgradeเลนนน พิภพและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น
8. ให้กระแสน้ำตามมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปิดยินดีด้วยกัน
9. เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยื้อหาห์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงตรง

1. พระเยซูว่าห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ผู้ประทับระหว่างพากเครื่อง ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว
2. พระเยซูว่าห์ใหญ่ยิ่งอยู่ในศิริโynn พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง
3. ให้เข้าสู่บริการของพระนามอันยิ่งใหญ่และนำความกลัวของพระองค์ เพาะพระนามนั้นบริสุทธิ์
4. ถูกฐานุภาพของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความชอบธรรมขึ้นในยาโคบ
5. จงยอมรับภารกิจพระเยซูว่าห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่แห่งนร่องพระบาทของพระองค์ เพาะพระองค์ปฏิสูติ
6. โมเสสและอาโรนอยู่ในพากบุโรหิตของพระองค์ ชามูเอลอยู่ในพากที่ทูลออกพระนามของพระองค์ด้วย พากท่านร้องทูลพระเยซูว่าห์ และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น
7. พระองค์ตรัสกับท่านที่ในเสามे�ฆ ท่านทั้งปวงได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และภูมิที่พระองค์ประทานแก่ท่าน
8. ข้าแต่พระเยซูว่าห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้สอนการกระทำผิดของท่านเหล่านั้น
9. จงยอมรับภารกิจพระเยซูว่าห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภูมิเข้าอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพาะพระเยซูว่าห์พระเจ้าของเราปฏิสูติ

1. ชาวโลกทั้งสิ้นเอ่ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยซูward
2. จงปรนนิบัติพระเยซูwardด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง
3. จงรู้เกิดว่า พระเยซูwardทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
4. จงเข้าประดุจของพระองค์ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนากับพระคุณพระองค์ จงถวายสาขากาเรเด่พระนามของพระองค์
5. เพระพระเยซูwardประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตร์ และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

1. พระเยซูว่าห์ตั้งสักข้องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ข้ามีอของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า
2. พระเยซูว่าห์จะทรงใช้คทาทรงฤทธิ์ของพระองค์ท่านไปจากศิริโคน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่าน เยิด
3. ชนชาติของพระองค์ท่านจะสมควรถวายด้วยความเต็มใจ ในวันแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ จากรากของอڑูโนทัย นำทางแห่งวัยหนุ่มเป็นของพระองค์ท่าน
4. พระเยซูว่าห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า เจ้าเป็นบุหริษิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับข้างขวาหัตถ์ของพระองค์ท่าน พระองค์จะทรงกล่าวบรรดาคนที่ในวันที่ทรงพระพิโภ
6. พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาท่ามกลางประชาชนชาติให้ซากศพเต็มไปหมด พระองค์จะทรงกล่าวผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง
7. พระองค์ท่านจะทรงดื่มจากสำราญทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงผงกพระศีรชีน

1. จงสรรเสริญพระเยอราห์เดิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยอราห์ด้วยสิ่นสุดใจของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมชนชาน
2. บรรดาพระราชกิจของพระเยอราห์ให้ญี่ง เป็นที่ค้นคว้าของทุกคนที่พอใจ
3. พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์
4. พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ พระเยอราห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระกรุณา
5. พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ พระองค์จะทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์เสมอ
6. พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพแห่งพระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่เขา
7. พระหัตถกิจของพระองค์นั้นสุจริตและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์คงไว้ใจได้
8. สถาปนาอยู่เป็นนิจกัล และประกอบความจริงกับความเที่ยงธรรม
9. พระองค์ทรงใช้การได้ให้มายังประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธสัญญาของพระองค์เป็นนิตย์ พะนາมของพระองค์บริสุทธิ์และนำรำกล่าวจริงๆ
10. ความยำเกรงพระเยอราห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์คงได้ความเข้าใจดี การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

1. จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫ที่เดิม คนที่เกรงกลัวพระเย毫不犹豫เป็นสุข คือผู้ปฏิบัติยินดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์
2. เชื้อสายของเขางจะทรงอาณาภูมิในแผ่นดิน ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร
3. ทรัพย์ศักดิ์และความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขาก และความชอบธรรมของเขาระบุอยู่เป็นนิตย์
4. ความสว่างจะโผล่ขึ้นมาในความมีดให้คนเที่ยงธรรม เขายังมีความเมตตา เต็มไปด้วยความสงสารและชอบธรรม
5. คนที่ดีจะแสดงความเมตตาดุณและให้ยึด เขายังดำเนินการของเข้าด้วยความยุติธรรม
6. แน่นอนเขางจะไม่ถูกถอยเป็นนิตย์ คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์
7. เขายังไม่กลัวข่าวร้าย จิตใจของเขายึดแน่น วางใจในพระเย毫不犹豫
8. จิตใจของเขาน่าแก่แก่ เขายังไม่กลัวจนกว่าจะเห็นความประ愙ศ์ต่อศัตรูของเข้าสำเร็จ
9. เขายังเจอก่าย เขายังได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาระบุอยู่เป็นนิตย์ เขายังเข้ากับเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ
10. คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขายังเขี้ยวเดียวฟันแล้วละลายไป ความประณานาของคนชั่วนั้นจะสูญเปล่า

1. จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫ที่เดิม บรรดาผู้รับใช้ของพระเย毫不犹豫ที่อ่อนโยน จงสรรเสริญเดิม จงสรรเสริญพระนามพระเย毫不犹豫
2. สาส្តรากล่าวแต่พระนามของพระเย毫不犹豫ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิเดย์
3. ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของพระเย毫不犹豫เป็นที่สรรเสริญ
4. พระเย毫不犹豫ประทับอยู่สูงเหนือประชาชนดิทั้งปวง และส่งาราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวารค์
5. ไม่มีพระได้เป็นเหมือนพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเรามีพระทั้งหมดที่สูง
6. ผู้ถือมหัศจรรย์ที่ยังคงทรงพระเนตรส่องทั้งปวงในฟ้าสวารค์และแผ่นดินโลก
7. พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากการผงคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากการขี้เหล้า
8. เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของพระองค์
9. พระองค์โปรดให้หญิงหมันเมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่ชื่นบานมีบุตร จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫เดิม

1. เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์ คือว่างศ์วันของยาโคบไปจากชนชาติต่างภาษา
2. ยูดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณานิคมของพระองค์
3. ทะเลมองแล้วหนี จอร์เดนหันกลับ
4. ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากำไร้เหมือนลูกแกะ
5. เป็นอะไรนะ ทะเลเอี่ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำจอร์เดนเอี่ย เจ้าจึงหันกลับ
6. ภูเขาเอี่ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเข้าเอี่ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ
7. แผ่นดินเอี่ย สั่นเต็มเกิด ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ
8. ผู้ให้ทินเป็นสร่าน้ำ หินเหล็กไฟเป็นนำพ

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า แต่ขอถวายสั่งราชีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ และความจริงของพระองค์
2. ทำไม่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า บัดนี้พระเจ้าของเขาก็ห่างหายอยู่ที่ไหนแล้ว
3. แต่พระเจ้าของเราก็ห่างหายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พ่อพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำ
4. รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์
5. รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้
6. มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูก แต่ดมไม่ได้
7. มีมือ แต่คลำไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้
8. ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน
9. โอ อิสราเอล啊 จงวางใจในพระเยโฮวาห์เดิม พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาก็ห่างหาย
10. วงศ์วานอาโรนอ่อนเยี้ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เดิม พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาก็ห่างหาย
11. ท่านผู้ทรงกลัวพระเยโฮวาห์อ่อนเยี้ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เดิม พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาก็ห่างหาย
12. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นห่วงเราห่างหาย พระองค์จะทรงอำนวยพรเราห่างหาย พระองค์จะทรงอำนวยพรแก่วงศ์วานอิสราเอล พระองค์จะทรงอำนวยพรแก่วงศ์วานอาโรน
13. พระองค์จะทรงอำนวยพรแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ห่างผู้น้อยและผู้ใหญ่
14. พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของท่าน
15. ท่านได้รับพระจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
16. ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรห่างหายของมนุษย์
17. คนตายไม่สรรเสริญพระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ลงไปสู่ที่สังดักก็เช่นนั้น
18. แต่เราห่างหายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เดิม

1. ข้าพเจ้ารักพระเย毫不犹豫พระองค์ทรงสดับเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า
2. เพาะพระองค์ทรงเงี่ยพระกรณสดับข้าพเจ้า เพาะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่
3. ความศร้าโศกแห่งความตายมาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความทุกชีวิตระหว่างความระทม
4. แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเย毫不犹豫ว่า ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้รอด
5. พระเย毫不犹豫ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอบปรั้วยพระเมตตา
6. พระเย毫不犹豫ทรงสงวนคนรู้น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด
7. จิตใจของข้าพเจ้าเอ่ย กลับไปสู่ที่พักของเจ้าเกิด เพาะพระเย毫不犹豫ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์
8. เพาะพระองค์ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากน้ำตา ช่วยเทาข้าพระองค์จากการล้ม
9. ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเย毫不犹豫ในแต่ละวันของคนเป็น
10. ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพุด ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง
11. ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า คนเรานี้เป็นคนโกหกทั้งนั้น
12. ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเย毫不犹豫ได้ เนื่องจากบรรดาพระราชนิกจันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า
13. ข้าพเจ้าจะยกถ้อยแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเย毫不犹豫
14. บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเย毫不犹豫ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์
15. มรณกรรมแห่งวิสุทธิชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระเย毫不犹豫
16. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงแก้พันธนา נתของข้าพระองค์
17. ข้าพระองค์จะถวายเครื่องสักการบูชาโมทนากับพระคุณแด่พระองค์ และจะร้องทูลออกพระนามของพระเย毫不犹豫
18. บัดนี้ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเย毫不犹豫ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์
19. ในบริเวณพระนิเวศของพระเย毫不犹豫 เยรูชาเล็มเอี่ย ในการกลางเมือง จังสรรเสริญพระเย毫不犹豫เกิด

1. ประชาชาติทั้งปวงเอ่ย จงสรรเสริญพระเยื้อavaท์เติด ชนชาติทั้งหลายเอ่ย จงยกย่องพระองค์เติด
2. เพราความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นใหญ่หลวง และความจริงของพระเยื้อavaท์ดำรงเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยื้อavaท์เติด

1. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเย毫不犹豫 เพระพระองค์ประเสริฐ เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
2. บัดนี้จงให้อิสราเอลกล่าวว่า ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
3. บัดนี้จงให้วงศ์วานอาโกรากล่าวว่า ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
4. บัดนี้จงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเย毫不犹豫กกล่าวว่า ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
5. ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเย毫不犹豫ในนามเป็นทุกชี พระเย毫不犹豫ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง
6. มีพระเย毫不犹豫ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า
7. พระเย毫不犹豫ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปราถนาของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ
8. การวางแผนในพระเย毫不犹豫ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์
9. การวางแผนในพระเย毫不犹豫ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย
10. ประชาชนทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเย毫不犹豫
11. เขาทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเย毫不犹豫
12. เขายังได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียงแล้วเหมือนเปลวไฟหานม เพาะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเย毫不犹豫
13. เจ้าได้ผลักข้าพเจ้าอย่างหนักเพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเย毫不犹豫ทรงช่วยข้าพเจ้า
14. พระเย毫不犹豫ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า
15. เสียงแห่งความยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ขอบธรรมว่า พระหัตถ์ขวาของพระเย毫不犹豫หัวหาญนัก
16. พระหัตถ์ขวาของพระเย毫不犹豫เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเย毫不犹豫หัวหาญนัก
17. ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชกิจของพระเย毫不犹豫
18. พระเย毫不犹豫ทรงตีสอนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมองข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช
19. ขอเบิดประตุความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประตุนั้นไปและจะสรรเสริญพระเย毫不犹豫
20. นี่คือประตุของพระเย毫不犹豫 คนขอบธรรมจะเข้าไปทางนี้
21. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพระพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์
22. ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกล้ายเป็นศิلامุมเอกสารแล้ว
23. การนี้เป็นมาจากการพระเย毫不犹豫 เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ต่าเรา
24. นี่เป็นวันซึ่งพระเย毫不犹豫ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น
25. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเด็ด ข้าแต่พระเย毫不犹豫 บัดนี้ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเด็ด
26. ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเย毫不犹豫 ได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่พรท่านทั้งหลายจากพระ

นิเวศของพระเย毫不犹豫

27. พระเจ้าทรงเป็นพระเย毫不犹豫 ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงอนของแท่นบูชา
28. พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์
29. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเย毫不犹豫 เพราะพระองค์ปะเสริฐ เพาะความเมตตาของพระองค์สำรองเป็นนิตย์

1. บรรดาผู้ที่ดีรือบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยื้อหาท์
2. ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุ่ดใจ
3. ทั้งผู้ที่ไม่กระทำความชั่วช้า แต่เดินตามบรรดาพระมารดาของพระองค์
4. พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่างเคร่งครัด
5. โอ ขอให้ทางทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคงในการรักษากฎหมายของพระองค์
6. แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความลาย เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์
7. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจเที่ยงตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
8. ข้าพระองค์จะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระหว่างทางตามพระawanะของพระองค์
9. หนุ่มๆจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระหว่างทางตามพระawanะของพระองค์
10. ข้าพระองค์แสวงพระองค์ด้วยสุ่ดใจของข้าพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์
11. ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์
12. ข้าแต่พระเยื้อหาท์ สาธุการเด่พระองค์ ขอทรงสอนกฎหมายของพระองค์แก่ข้าพระองค์
13. ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอชูของพระองค์
14. ข้าพระองค์ปีติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น
15. ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของพระองค์
16. ข้าพระองค์จะปีติยินดีในกฎหมายของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระawanะของพระองค์
17. ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะรักษาพระawanะของพระองค์
18. ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์
19. ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย
20. จิตใจของข้าพระองค์เร่าร้อนเพราะประณานคำตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา
21. พระองค์ทรงแนะนำโดยสุกสามั�ชัย ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์
22. ขอทรงนำการตำแหน่งและการประมาทไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์
23. แม้เจ้านายนั่งปรึกษากันต่อสู้ข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รำพึงถึงกฎหมายของพระองค์
24. บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์
25. จิตใจของข้าพระองค์ติดผงคลี ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระawanะของพระองค์
26. ข้าพระองค์ได้ทูลถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงสอนกฎหมายของพระองค์แก่ข้าพระองค์
27. ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์เข้าใจทางข้อบังคับของพระองค์ และข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์
28. จิตใจของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรงเสริมกำลังข้าพระองค์ตามพระawanะของพระองค์

29. ขอทรงให้ทางเที่ยมเท็จไกลจากข้าพระองค์ และขอโปรดประทานพระราชบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์
30. ข้าพระองค์ได้เลือกทางแห่งความจริง ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสินของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์
31. ข้าพระองค์ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโภวทัยของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้า
32. ข้าพระองค์จะร่วงในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงขยายจิตใจของข้าพระองค์
33. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางกฎหมายที่ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย
34. ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราชบัญญัตินั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์
35. ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปในมารคายาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยินดีในมารคนั้น
36. ขอทรงโน้มใจข้าพระองค์ในบรรดาพระโภวทัยของพระองค์และมิใช่ในทางโลกภายนอก
37. ขอทรงหันนัยน์ตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจัง และขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์ในพระมารดาของพระองค์
38. ขอทรงยืนยันพระวจนะของพระองค์กับผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้เกเรงกล้าวพระองค์
39. ขอทรงหันการเยาะเยี้ยซึ่งข้าพระองค์ครั้นครามนั้นไปเสีย เพราะคำตัดสินของพระองค์นั้นดี
40. ดูแล ข้าพระองค์ปรารณาข้อบังคับของพระองค์ โดยความชอบธรรมของพระองค์ขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์
41. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์ คือความรอดของพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์
42. แล้วข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่เยาะเยี้ยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์วางแผนใจในพระวจนะของพระองค์
43. ขออย่าทรงนำพระวจนะแห่งความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสันเชิง เพราะความหวังของข้าพระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์
44. ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ศีบุญไปเป็นนิจกາล
45. และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพื่อข้าพระองค์ได้แสวงข้อบังคับของพระองค์
46. ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโภวทัยของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์บรรดาษัตรีและจะไม่ขายหน้า
47. ข้าพระองค์จะปฏิยินดีในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์รัก
48. ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก และข้าพระองค์จะรำพึงถึงกฎหมายที่ของพระองค์
49. ขอทรงระลึกถึงพระวจนะของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น
50. นี่คือการเล่าโอลมในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระวจนะของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์
51. คนโอลังเข้าย Hern ข้าพระองค์ยังนัก แต่ข้าพระองค์ไม่หันเสียจากพระราชบัญญัติของพระองค์

52. ข้าพระองค์ระลึกคำตัดสินของพระองค์แต่โบราณกาล ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้รับความเล้าโลมใจ
53. ความกริวอันเร่าร้อนจวายข้าพระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ลัษณะทึ้งพระราชบัญญัติของพระองค์
54. กกฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ในเรื่องที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น
55. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์ระลึกถึงพระนามของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้
56. นี้ได้ตกมาอย่างข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ไว้
57. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่าข้าพระองค์จะรักษาพระวจนะของพระองค์
58. ข้าพระองค์วอนขอความโปรดปรานของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามพระธรรมรัสรของพระองค์
59. ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์ และข้าพระองค์หันเท้าของข้าพระองค์ไปสู่บรรดาพระโย瓦ทของพระองค์
60. ข้าพระองค์รีบไม่ล่าช้าที่จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์
61. แม่หมู่คนชั่วตัวข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์
62. พอเที่ยงคืน ข้าพระองค์จะลุกขึ้นโนทนาพระคุณพระองค์เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
63. ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรงพระองค์กับผู้ที่รักษาข้อบังคับของพระองค์
64. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นเดินโลกเต็มด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอทรงสอนกกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
65. พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวจนะของพระองค์
66. ขอทรงสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อถือพระราชบัญญัติของพระองค์
67. ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเจื่น แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวจนะของพระองค์ไว้
68. พระองค์ประเสริฐ และทรงกระทำการดี ขอทรงสอนกกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
69. คนโอดหงป้ายความเท็จใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ด้วยสุดใจ
70. จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำช้าเหมือนไขมัน แต่ข้าพระองค์ปฏิยินดีในพระราชบัญญัติของพระองค์
71. ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกกฎเกณฑ์ของพระองค์
72. สำหรับข้าพระองค์ พระราชบัญญัติแห่งพระโยชูของพระองค์ก็ดีกว่าทองคำและเงินพันๆ เท่า
73. พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนาข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระราชบัญญัติของพระองค์
74. บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์จะเห็นข้าพระองค์และเปรมปรีดิ์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้หวังในพระวจนะของพระองค์
75. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบว่าคำตัดสินของพระองค์นั้นถูกต้องแล้ว และทราบว่าด้วยความซื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยาก
76. ขอความเมตตาของพระองค์เป็นที่เล้าโลมข้าพระองค์ ตามพระธรรมรัสรของพระองค์ที่มีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์

77. ขอพระราชทานของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ เพราะพระราชนูญติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์
78. ขอทรงให้คนโอดหังได้รับความอ้าย เพราะว่าเข้าได้ค่าว่าข้าพระองค์ด้วยความเท็จฝ่ายข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุ แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์
79. ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์หันกลับมายังข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์
80. ขอให้จิตใจข้าพระองค์ไว้ด้วยนิโนเรื่องกฎหมายเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องขายหน้า
81. จิตใจของข้าพระองค์อ่อน懦โดยความรอดของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวังในพระจนะของพระองค์
82. นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวเมี้ดไปด้วยคอยพระดำรัสของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า เมื่อไรพระองค์จะทรงเล้าโลมข้าพระองค์
83. เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเหมือนถุงหนังถุงกระดูกวัน แต่ข้าพระองค์ยังไม่ลืมกฎหมายเกณฑ์ของพระองค์
84. ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่นานเท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาบรรดาผู้ชั่วแห่งข้าพระองค์เมื่อไร
85. คนโอดหังได้ชุดหลุมพรางดักข้าพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระราชนูญติของพระองค์
86. พระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นสัตย์ซึ่ว เขาชั่วแห่งข้าพระองค์ด้วยความเท็จ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย
87. เขาเกือบจะทำให้ข้าพระองค์ดับซีฟไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอตทิ้งข้อบังคับของพระองค์
88. ขอทรงส่วนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาพระโอวาทแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
89. ข้าแต่พระเยโฮวาท พระจนะของพระองค์เป็นนิตย์
90. ความชื่อตรงของพระองค์สำรองอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่
91. โดยกฎหมายของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์
92. ถ้าพระราชนูญติของพระองค์ไม่เป็นที่ปีติยินดีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์
93. ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย เพราะพระองค์ทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั้น
94. ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ได้แสวงข้อบังคับของพระองค์
95. คนชั่วชุ่มคอยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะพิจารณาพระโอวาทของพระองค์
96. ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขตของความสมบูรณ์ทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กวางขวางเหลือเกิน
97. แหม ข้าพระองค์รักพระราชนูญติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ
98. โดยพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ
99. ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครุยวังข้าพระองค์ เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์
100. ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์

11. ข้าพระองค์รังสาน้ำที่ให้มาไว้เพื่อแสดงความตั้งใจที่จะรักษาพระองค์ ให้กับพระองค์
12. ข้าพระองค์มิได้เลี่ยงจากคำตัดสินของพระองค์ เพราพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์
13. พระธรรมของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ชิมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์
14. ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์ เพราจะนั่นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง
15. พระวจนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ราศีของข้าพระองค์
16. ข้าพระองค์ได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณและจะกระทำให้สำเร็จ ว่าจะรักษาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
17. ข้าพระองค์ทุกชี้ยากรอย่างหนัก ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์
18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับคำสักการบูชาด้วยปากของข้าพระองค์ และขอสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ข้าพระองค์
19. ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์
110. คนชี้ว่างกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หลงเจินจากข้อบังคับของพระองค์
111. บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองครับไว้เป็นมรดกเป็นนิตย์ พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจข้าพระองค์
112. ข้าพระองค์โน้มจิตใจข้าพระองค์ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นนิตย์จน渥าน
113. ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์
114. พระองค์ทรงเป็นที่ชื่นและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวจนะของพระองค์
115. แนะนำเจ้าคนทำชา ไปเสียจากข้า เพื่อข้าจะรักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของข้า
116. ขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ตามพระธรรมคำสอนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ และอย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวังของข้าพระองค์
117. ขอทรงชี้ข้าพระองค์ชี้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย และมีความนับถือกฎเกณฑ์ของพระองค์สืบๆไป
118. พระองค์ทรงตะเพิดบรรดาคนที่หลงเจินจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าข้า อุบَاยหลอกลวงเขาคือความเท็จ
119. พระองค์ทรงทึ่งบรรดาคนชี้ของแผ่นดินโลกเมื่อันทึ้งขึ้นแล้ว เพราจะนั่นข้าพระองค์รักบรรดาพระโอวาทของพระองค์
120. เนื้อหนังข้าพระองค์สันเทิมเพรา Georges Glaive พระองค์ และข้าพระองค์กลัวคำตัดสินของพระองค์
121. ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ขออย่าทรงละข้าพระองค์แก่ผู้บีบบังคับข้าพระองค์
122. ขอทรงเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงให้คนโหรหังบีบบังคับข้าพระองค์
123. นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวเมี้ยวไปด้วยความรอดของพระองค์ และเคยพะดัวร์ซ้อมธรรมของพระองค์สำเร็จ
124. ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

125. ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์
126. เป็นเวลาที่พระเย毫不犹豫ที่ควรทรงจัดการ เพราะเขาหักพระราชนิยมต้องพระองค์
127. เพราะฉะนั้นข้าพระองคร์ก็จะพยายามบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าท่องคำ ยิ่งกว่าท่องคำเนื้อตี
128. เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง ข้าพระองค์เกลียดมารดาทุจริตทุกทาง
129. บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้
130. การคลิกลายพระจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย
131. ข้าพระองค์ขอบจันอ้าปาก เพราะข้าพระองค์กระหายพระบัญญัติของพระองค์
132. ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์
133. ขอทรงให้ย่างเท้าของข้าพระองค์มั่นคงอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ขออย่าทรงให้ความช้ำชาได้เมื่อคำจาเหนือข้าพระองค์
134. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พั่นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์
135. ขอทรงกระทำให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมากที่สุดให้แก่ข้าพระองค์ และขอทรงสอนกฎหมายของพระองค์แก่ข้าพระองค์
136. ข้าพระองค์น้ำตาไหลพรั่งพรูเพราะคนไม่รักษาพระราชนิยมต้องพระองค์
137. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 พระองค์ชอบธรรมและคำตัดสินของพระองค์ก็ถูกต้อง
138. บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุจริตทั้งสิ้น
139. ความเร่าร้อนของข้าพระองค์เผาข้าพระองค์อยู่ เพราะคู่อริของข้าพระองค์ลึมพระวจนะของพระองค์
140. พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น
141. ข้าพระองค์ตัวต้อยและเป็นที่ดูถูก แต่ข้าพระองค์ไม่เลิมข้อบังคับของพระองค์
142. ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตร และพระราชนิยมต้องพระองค์เป็นความจริง
143. ความทุกข์ยากลำบากและความแสนระทมได้มาสู่ข้าพระองค์ แต่พระบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์
144. บรรดาพระโอวาทของพระองค์ชอบธรรมเป็นนิตร ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินชีวิตอยู่
145. ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักษากฎหมายของพระองค์
146. ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์

147. ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ ข้าพระองค์หัวงอยู่ในพระวจนะของพระองค์
148. นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ก่อนถึงยามทุกยามในกลางคืน เพื่อรำพึงถึงพระดำรัสของพระองค์
149. ขอทรงฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความเมตตาของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์ ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์
150. ผู้ติดตามการมุ่งร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เข้าอยู่ห่างไกลจากพระราชบัญญัติของพระองค์
151. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตใกล้ และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง
152. ข้าพระองค์ทรายน้ำแล้วจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์
153. ขอทดสอบความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะข้าพระองค์มิได้ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์
154. ขอทรงแก่คดีของข้าพระองค์และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์
155. ความอดนั้นอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงกูฏเกณฑ์ของพระองค์
156. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก ขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์
157. ผู้ชั่วแหงและปรปักษ์ของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่หันหน้าไปจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์
158. ข้าพระองค์มองดูคนละเมิดด้วยความซึ้งซึ้ง เพราะเขาไม่รักษาพระดำรัสของพระองค์
159. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์รักข้อบังคับของพระองค์มากเท่าใด ขอทรงส่วนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของพระองค์
160. ตั้งแต่แรกพระวจนะของพระองค์คือความจริง และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อคำรงอยู่เป็นนิตย์
161. เจ้านายได้ชั่วแหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึงพรึงเพริด เพราะพระวจนะของพระองค์
162. ข้าพระองค์เปริ่มปรีดิเพริ่งพระดำรัสของพระองค์ อย่างผู้ซึ่งพบของที่ถูก Gibim มาเป็นอันมาก
163. ข้าพระองค์เกลียดและสะอิดสะเอียนต่อความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์
164. ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
165. บุคคลเหล่านั้นที่รักพระราชบัญญัติของพระองค์มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้
166. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หัวงในความอดของพระองค์ และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์
167. จิตใจของข้าพระองค์รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่ง
168. ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ เพราะทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
169. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์

170. ขอคำวินิจฉัยของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นตามพระดำรัสของพระองค์
171. ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเทศคำสั่งเริบัญญากอ กมา ที่พระองค์ทรงสอนกฎหมายเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
172. ลิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวเรื่องพระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม
173. ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับของพระองค์
174. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์กราชหายความรอดของพระองค์ และพระราชนบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์
175. ขอทรงโปรดให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเริบัญญัติของพระองค์ และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพระองค์
176. ข้าพระองค์หลงเขินดังแก่ที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมพระบัญญัติของพระองค์

1. เมื่อข้าพเจ้าทุกชีวิ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า
2. คือทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากริมฝีปากมุสา จากลิ้นที่หลอกลวง
3. แนะนำ ลิ้นหลอกลวงเอ่ย จะประทานสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก
4. ลูกธนูคมของนักรบกับถ่านไม้ซากที่ลูกโพลง นะซี
5. วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเชค ที่พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเดدار์
6. จิตใจข้าพเจ้าพกอยู่ท่ามกลางผู้เมล็ดสันตินาจนเกินไปแล้ว
7. ข้าพเจ้าชอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขานุนส่งความ

1. ข้าพเจ้าจะงยหน้าดูภูษา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน
2. ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโไฮวาร์ด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
3. พระองค์จะไม่ให้เท้าของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลื่อนไป
4. ฉุภีด พระองค์ผู้ทรงอารักษาอิสราเอลจะไม่ทรงหลับสนิทหรือนิทรา
5. พระเยโไฮวาร์ดทรงเป็นผู้อารักษาท่าน พระเยโไฮวาร์ดทรงเป็นที่กำบังที่ข้างขวามือของท่าน
6. ดวงอาทิตย์จะไม่โجمตีท่านในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน
7. พระเยโไฮวาร์ดจะทรงอารักษาท่านให้พ้นภัยนตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักษาชีวิตของท่าน
8. พระเยโไฮวาร์ดจะทรงอารักษาการเข้าออกของท่านตั้งแต่กากับดันสีบไปเป็นนิตย์

1. ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เดิม
2. เยรูชาเล็มเอ่ย เท้าของพวกรข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภัยในประตุกำแพงของเมือง
3. เขาร่างเยรูชาเล็มไว้เป็นนครชั่งประสานแน่นไว้ด้วยกัน
4. เป็นที่บูรดาตรากุลต่างๆขึ้นไป คือบูรดาตรากุลของพระเยโฮวาห์ไปยังที่บูรดาทของอิสราเอล ให้ถวายโมทนาก่อพระนามของพระเยโฮวาห์
5. พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของพระราชนคราชวงศ์ดาวิด
6. จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูชาเล็มว่า ขอบูรดาผู้ที่รักเมืองเจริญอยู่ภัยในวังของเมือง
7. ขอสันติภาพจะมีอยู่ภัยในกำแพงของเมือง และให้ความเจริญอยู่ภัยในวังของเมือง
8. เพื่อเห็นแก่พื่น้องและมิตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดว่า สันติภาพจะมีอยู่ภัยในเมือง
9. เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เมือง

1. ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์
2. ดูเถิด ตาของผู้รับใช้มงค์มีอนายของตนฉันได และตาของสาวใช้มงค์มีอนายหญิงของตนฉันได ตาของข้าพเจ้าทั้งหลายมองดูพระเยื้อราห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าทั้งหลายฉันนั้น
3. ข้าแต่พระเยื้อราห์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวากข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวากข้าพระองค์เสิด พระเจ้าข้า เพราะพวากข้าพระองค์เอื่อมระอาความหมิ่นประมาท
4. จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายเอื่อมระอาการเยาะเยี้ยของคนที่อยู่สบายนี่ คือการหมิ่นประมาทของคนเย่อหยิ่ง

1. ถ้าพระเยอราห์มีได้ทรงสถิตฝ่ายพากเรา เอօ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า
2. ถ้าพระเยอราห์มีได้ทรงสถิตฝ่ายพากเรา เมื่อคนลูกขี้นต่อสู้เรา
3. แล้วเขากจะกลืนเรารสีหังเป็น เมื่อความโกรธของเข้าพลุ่งขึ้นต่อเรา
4. แล้วน้ำทั้งหลายจะท่วมพากเรา กระแสน้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา
5. แล้วน้ำที่กำเริบจะเหลวท่วมจิตใจเราไป
6. สาหัสการเดพระยะโยราห์ผู้มีได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อพันธนาห์แล่นนั้น
7. จิตใจเราอดไปอย่างนกจากกับของพวนนก กับก็หัก และเราได้หนีรอดไป
8. ความอุปถัมภ์ของเราอยู่ในพระนามของพระเยอราห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสรรค์และแผ่นดินโลก

1. บรรดาผู้ที่วางแผนใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนภูเขากิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิตย์
2. ภูเขารอยู่รอดเยรูซาเล็มจันได พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอดประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่เวลานี้สืบต่อไปเป็นนิตย์จันนั้น
3. เพราะความของคนชั่วจะไม่พังอยู่เห็นอ่อนแหนดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำการชั่วช้า
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประทานการดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจของเขา
5. แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเข้า พระเยโฮวาห์จะทรงพาเข้าไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

1. เมื่อพระเย毫不犹豫ทรงให้ศิริโภนกลับมาจากการเป็นเชลย เรายังเป็นเหมือนคนที่ผ่านไป
2. ปากของเราได้หัวเราะเต็มที่ และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน และเข้าได้พูดกันท่ามกลางประชาชนติว่า พระเย毫不犹豫ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เข้า
3. พระเย毫不犹豫ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา เรา มีความยินดี
4. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงให้ข้าพรองค์ทั้งหลายกลับมาจากการเป็นเชลย อย่างทางน้ำไหลที่ทางใต้
5. บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เกี้ยวด้วยเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน
6. ผู้ที่ร้องให้ออกไปขอบตัวเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ้อนข้าวของตนมาด้วย

1. ถ้าพระเย毫不犹豫ได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เห็นอยู่เปล่า ถ้าพระเย毫不犹豫ได้ทรงฝ่าอยู่เห็นนคร คนยามดีนอยู่ก็เห็นอยู่เปล่า
2. เป็นการเห็นอยู่เปล่าที่ท่านลูกขึ้นแต่เข้ามีด นอนดึก และกินอาหารแห่งความเครียด เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย
3. ดูแลดี บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเย毫不犹豫 ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์
4. บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหնุนกี๊หมีอนลูกธนูในมือนักรบ
5. ชายใดๆที่มีลูกธนูเต็มแล่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอาย แต่เขาจะพูดกับศัตธุของเขาว่าที่ประดูเมือง

1. ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรดกของพระองค์
2. เพราะท่านจะกินผลนำ้มีอของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข
3. ภารายของท่านจะเป็นอย่างถาวร อุ่นลูกดกอยู่ข้างบ้านของท่าน ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกเทศรอบโถตีของท่าน
4. ดูเถิด คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพรดั่งนี้แหละ
5. พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรท่านจากศิริยน และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูชาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน
6. เօ ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

1. เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกชั้นยากร้ายครั้งตั้งแต่หนูมูมา ให้อิสรอาเอกสารล่าวเติดว่า
2. เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกชั้นยากร้ายครั้งตั้งแต่หนูมูมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้
3. คนที่ไถกได้ไถบนหลังข้าพเจ้า เขายำร้อยไฟของเข้าให้ยิ่ง
4. พระเยอโรวาห์ทรงชอบธรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจำจองของคนชั่วออก
5. ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโภนได้ขยายหน้าและต้องถอยกลับไป
6. ให้เข้าเป็นเหมือนหญ้าทึ่งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเที่ยวเหง়ไปก่อนมันโดยชั้น
7. ซึ่งคนเกี่ยวไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัดฟอนไม่เก็บไว้ที่อกของเข้า
8. ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า ขอพระพรของพระเยอโรวาห์อยู่บนท่านทั้งหลาย เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยอโรวาห์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลูก
2. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงคำวิงวอนของข้าพระองค์
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหมายความชั่วช้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ผู้ใดจะยืนอยู่ได้
4. แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเข้าจะยำเกรงพระองค์
5. ข้าพเจ้าคอยพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวจนะของพระองค์
6. จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าคณยามคอยเวลาสิ่งเช่น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ยิ่งกว่าคณยามคอยเวลาสิ่งเช่น
7. จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความเมตตา และในพระองค์มีการไถ่oyerangสมบูรณ์
8. และพระองค์จะทรงไถ่อิสราเอลจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อเทิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์มิได้ยิส ข้าพระองค์มิได้เปลี่ยงกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์
2. แต่ข้าพระองค์ได้ส่งบและรับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเต็กที่หย่า่นมารดาของตนแล้ว จิตใจของข้าพระองค์ เหมือนอย่างเด็กที่หย่า่นแมแล้ว
3. จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความสำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน
2. ว่า ท่านได้ปฏิญาณต่อพระเย毫不犹豫อย่างไร และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบว่า
3. แน่นอนข้าพระองค์จะไม่เข้าด้วยบ้านหรือซึ่นไปนอนบนที่นอนของตน
4. ข้าพระองค์จะไม่ให้นั่นๆ ตามข้าพระองค์หลับ หรือให้หนังตาเคลิมไป
5. จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระเย毫不犹豫ได้ คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ
6. ดูเถิด เราได้ยินเรื่องนี้ในเօฟราชาห์ เราได้พับสิ่งนี้ในนาของป้าไว้
7. เราจะไปยังที่ประทับของพระองค์ เราจะนั่งสการที่ร่องพระบาทของพระองค์
8. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงลูกซึ่นเสติจไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และทีบแห่งอาณาภาพของพระองค์
9. ขอปูโรหิตของพระองค์ส่วนความชอบธรรม และให้วิสุทธิชนของพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นบาน
10. เพาะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงเมินพระพักตร์หนีจากผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้นั้น
11. พระเย毫不犹豫ทรงปฏิญาณกับดาวิดอันเป็นสัจจะ ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า
12. ถ้าบรรดาบุตรของเจ้าปฏิบัติตามพันธสัญญาของเรา และบรรดาพระโอวาทของเราซึ่งเราจะสอนเขา เหล่าบุตรของเขายังหลายด้วยเช่นกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิตย์
13. เพาะพระเย毫不犹豫ทรงเลือกศิโynn พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์
14. ตัวสว่า นี่เป็นที่พำนักของเราเป็นนิตย์ เราจะอยู่ที่นี่ เพาะปรารถนาเช่นนั้น
15. เราจะอำนวยพรอย่างมากมายแก่เสบียงของเมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง
16. เราจะเอาความรอดห่มปูโรหิตของเมืองนั้น และวิสุทธิชนของเมืองนั้นจะให้ร้องด้วยความชื่นบาน
17. ณ ที่นั้นเราจะกระทำให้มีขาหนึ่งอกซึ่นมาสำหรับดาวิด เราได้เตรียมประทีปดวงหนึ่งสำหรับผู้รับเจิมของเรา
18. เราจะเอาความอ้ายห่มศัตฐานของท่าน แต่เมงกุฎของท่านจะแรมความอญมนท่าน

1. ดูเดิດ ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและนาซื่นใจมากสักเท่าได
2. เมื่อันนำมันประเสริฐอยู่บนศีรษะ "ใหlobal มนหมาบวนหนวดเครา บนหนวดเคราของอาโรวน" ใหlobal มนหมาบวนคือเสื้อของท่าน
3. เมื่อันนำค้างของภูเขาเออร์โมน เมื่อันนำค้างซึ่งตกลงบนทีอกเขาศิโยน เพราะว่าพระเยอรมันทรงบังคับบัญชาพระพรที่นั่น คือชีวิตจำเริญเป็นนิตย์

1. มาเดิน มาตรฐานสาขการเดี่ยวheyoว้าท์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยอห์ว่าท์ ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยอห์ว่าท์ในกลางคืน
2. จงยกมือของท่านขึ้นในสถานบริสุทธิ์ และถวายสาขการเดี่ยวheyoว้าท์
3. ขอพระเยอห์ว่าท์ทรงอำนวยพรท่านจากศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

1. จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫ที่เดิม จงสรรเสริญพระนามของพระเย毫不犹豫ที่บรรดาผู้รับใช้ของพระเย毫不犹豫ที่เอ่ย จงสรรเสริญพระองค์
2. ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเย毫不犹豫ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
3. จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫ที่พระพรบกษาที่ประเสริฐ จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราการกระทำนั้นเพลิดเพลิน
4. เพราพระเย毫不犹豫ทรงเลือกยาโคลีไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์
5. เพราข้าพเจ้าทราบว่าพระเย毫不犹豫ให้ภูยิ่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราให้ภูยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น
6. พระเย毫不犹豫พอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรค์และบนแผ่นดินโลก ในทະເລແລະທີ່ນໍາລຶກທັງສິນ
7. พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำฟ้าแลบให้แก่ฝนและทรงนำลมอุกมาจากคลังของพระองค์
8. พระองค์คือผู้ทรงสังหารลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์
9. อียิปต์เอ่ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า ให้ต่อสู้กับฟาโรห์และบรรดาข้าราชการของท่าน
10. พระองค์คือผู้ทรงดีประชาชาติใหญ่โต และทรงสังหารกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์
11. คือสิโนเกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอกกษัตริย์ของเมืองบากาน และบรรดาราชอาณาจักรแห่งคนาอัน
12. และประทานแผ่นดินของเข้าทั้งหลายให้เป็นมรดก เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
13. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 พระนามของพระองค์ทำงานเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ความระลึกถึงพระองค์ทำงานอยู่ทุกชั่วอายุ
14. เพราพระเย毫不犹豫จะทรงแก้แทนประชาชนของพระองค์ และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
15. รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์
16. รูปเหล่านั้นมีปาก แต่ปูกไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้
17. มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปนั้น
18. ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เอօ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน
19. วงศ์วานอิสราเอลเอี่ย จงถวายสาส្តรารแด่พระเย毫不犹豫 วงศ์วานอาโรนเอี่ย จงถวายสาส្តรารแด่พระเย毫不犹豫
20. วงศ์วานเลวีเอี่ย จงถวายสาส្តรารแด่พระเย毫不犹豫 ท่านที่ยำเกรงพระเย毫不犹豫 จงถวายสาส្តรารแด่พระเย毫不犹豫
21. สาส្តรารแด่พระเย毫不犹豫จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫ที่เดิม

1. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าอยู่หัวที่ เพระพะรองค์ทรงประเสริฐ เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
2. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้ให้แห่งทั้งหลาย เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
3. โอ จงโมทนาขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าหนึ่งอีกเจ้าทั้งหลาย เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
4. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่แต่องค์เดียว เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
5. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสถิตปัญญา เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
6. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงงานแผ่นดินโลกอ กหนึ่อน้ำทั้งหลาย เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
7. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ๆ เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
8. สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
9. ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
10. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตื่อสืบต่อทางบรรดาลูกหัวปี เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
11. และทรงนำอิสราเอลออกจากท่ามกลางเขา เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
12. ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออก เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
13. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแบ่งทะเลแดงออกจากกัน เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
14. และทรงให้อิสราเอลผ่านไปท่ามกลางทะเลน้ำ เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
15. แต่ทรงค่าว่าฟาร์โห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
16. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
17. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงติพระมหาภัยตระหง่านทั้งหลาย เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
18. และทรงสังหารภัยตระหง่านอูโฐช เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
19. มีสิโนเกณฑ์ตระหง่านของคนอาโมร์ต เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
20. และไอกษัตริย์แห่งเมืองบาชาน เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
21. และประทานแผ่นดินของเข้าให้เป็นมรดก เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
22. ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
23. คือพระองค์นี้เอง ผู้ทรงรักลึกถึงเราในฐานะต่ำต้อยของเรา เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
24. และทรงไถ่เราให้พ้นจากศัตรุของเรา เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
25. พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหันทั้งปวง เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
26. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพระความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

1. ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งน้ำบีโภโนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนรากรว่าให้
2. ในท่ามกลางที่นั่นเราพบพิณเข้าคู่ของเราไว้ที่ต้นไค
3. เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการให้เราสองเพลง และผู้ที่ปล้นเราต้องการให้สนูกสนใจ เขาว่า จริงๆ เพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง
4. เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไร ที่ไม่แผ่นดินต่างด้าว
5. เยรูชาเล็มเอ่ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเชอร์กิขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย
6. ขอให้ลืนของข้าพเจ้าเก้าติดpedanปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเชอ ถ้าว่าข้าพเจ้ามิได้ตั้งเยรูชาเล็มไว้เหนือความชื่นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันแห่งเยรูชาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอดอม ผู้ที่พูดว่า จงทลายเสีย จงทลายเสีย ลงไปจนถึงรากรากฐานของมัน
8. มีด้าแห่งน้ำบีโภโนเอ่ย ซึ่งจะต้องล้างผลanusเสีย ความสุขจะมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา
9. ความสุขจะมีแก่ผู้ที่เอาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้าให้วิ่งกระแทกลงกับก้อนหิน

1. ข้าพรองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพรองค์ ข้าพรองค์จะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระ
2. ข้าพรองค์กราบลงตรงมายังพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราความเมตตาและความจริงของพระองค์ เพราพระองค์ทรงเชิดชูพระวจนะของพระองค์เหนือพระนามทั้งหลายของพระองค์
3. ในวันที่ข้าพรองครัวงทูล พระองค์ได้ทรงตอบข้าพรองค์ พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพรองค์
4. ข้าแต่พระเยื้อavaห์ บรรดาภัตtriย์แห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านี้ได้ยินพระวจนะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
5. และท่านเหล่านี้จะร้องเพลงถึงพระมารดาของพระเยื้อavaห์ เพราส่งรากศีของพระเยื้อavaห์นั้นให้กลวง
6. ถึงแม้พระเยื้อavaห์นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่าต้อย แต่พระองค์ทรงทราบคนโอดหังได้แต่ใกล้
7. แม้ข้าพรองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้าพรองค์ไว้ พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกต่อต้านความพิโรธของศัตรุของข้าพรองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงช่วยข้าพรองค์ให้รอด
8. พระเยื้อavaห์จะทรงให้สำเร็จพระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพรองค์ ข้าแต่พระเยื้อavaห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิicity ขออย่าทรงละทิ้งพระหัตถ์ของพระองค์

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์
2. เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล
3. พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการอนของข้าพระองค์ และทรงคุ้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์
4. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 แม่ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดูเชิด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหมดแล้ว
5. พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์
6. ความรู้อย่างนี้มหัศจรรย์เกินข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง
7. ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญาณของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์
8. ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในนรก ดูเชิด พระองค์ทรงสถิตที่นั่น
9. ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเลไปน
10. แม่ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยื่ดข้าพระองค์ไว้
11. ถ้าข้าพระองค์จะว่า แน่นอนความเมตจะบังข้าไว้และความสว่างจะรอบข้าเป็นกลางดีน
12. สำหรับพระองค์ แม่ความเมตก็มิได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ้งอย่างกลางวัน ความเมตเป็นอย่างความสว่าง
13. เพราพระองค์ทรงบันส่วนภัยในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอกข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์
14. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างแบลกประหลาดและน่ากลัว พระราชกิจของพระองค์มหัศจรรย์ จิตใจข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้อย่างดี
15. เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภัยในที่ลึกแห่งโลก โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้จากพระองค์
16. พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นส่วนประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์ ในวันทั้งหลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้นยังไม่เกิดขึ้น อวัยวะทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ทรง Jarvis ไว้ในพระตัวรับของพระองค์
17. ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริงๆ รวมกันเข้าก็ไฟคลานกหนา
18. ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังอยู่กับพระองค์
19. ข้าแต่พระเจ้า แน่นอนพระองค์จะทรงสังหารคนชั่วเสีย ดังนั้น คนกระหายเลือดเอี่ย จงพากไปจากข้าพระองค์
20. เพราพวกเขากล่าวต่อต้านพระองค์ด้วยมุ่งร้าย และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไร่ประโยชน์
21. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ข้าพระองค์มิได้เกลียดผู้ที่เกลียดพระองค์หรือ และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะเอียนคนเหล่านั้น ผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ

22. ข้าพระองค์เกลี่ยดเข้าด้วยความเกลี่ยดอย่างที่สุด และนับเข้าเป็นศัตรูของข้าพระองค์
23. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงคันดูข้าพระองค์ และทรงทราบปัญหาของข้าพระองค์ ขอทรงลงข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์
24. และทดสอบว่ามีทางชั่วไดๆ ในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคา尼รันดร์

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงส่วนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ
2. ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเข้า และก่อการต่อเนื่องกันให้มีสิ่งความชั่น
3. เขาทำลิ้นของเข้าให้คอมเมื่อนลิ้นงู และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูหางไนมี เชลาห์
4. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว ขอทรงส่วนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดแผนการปลิกรห้ามข้าพระองค์
5. คนโอดังใจดีซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางแผนบ่วงไว้ ที่ข้างทางเขากางตาข่าย เข้าตั้งบ่วงแร็วดักข้าพระองค์ เชลาห์
6. ข้าพเจ้าทูลพระเย毫不犹豫ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงฟังเสียงทูล วิงวอนของข้าพระองค์
7. ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคุณศรี吉祥ข้าพระองค์ไว้ในยามศึก
8. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขออย่าทรงอนุมัติตามความประณานาของคนชั่ว อย่าให้การคิดปองร้ายของเข้าดีบหน้าไป เกลือกว่าเข้าจะยกตัวขึ้น เชลาห์
9. ฝ่ายศรี吉祥ของคนที่ล้อมข้าพระองค์ไว้นั้น ขอให้ความสาระแนแห่งริมฝีปากของเข้าทุ่มเข้า
10. ขอให้ถ่านที่ลูกอยู่ตอกใส่เข้า ขอให้เข้าถูกทึ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลูกขึ้นมาอีก
11. ขออย่าให้เข้าตั้งคนส่อเสียดไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายล่าคนทารุณจนคว้าเข้าได้
12. ข้าพเจ้าทราบว่าพระเย毫不犹豫จะทรงกระทำการความเที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกข์ยาก และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่ คนขัดสน
13. แนะนำที่เดียว ที่คนชอบธรรมจะถวายโโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อ เปื้องพระพักตร์พระองค์

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงรีบตอบข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์
2. ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องห้อมต่อพระพักตร์พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดังเครื่องสัตวบูชาเวลาเย็น
3. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงตั้งยามฝ่าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประคุณฝีปากของข้าพระองค์
4. ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วไดๆ หรือให้ข้าพระองค์ສาลະວາโนຢູ່กับการชั่ว-rayร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอมะของเข้า
5. ขอให้คนชอบธรรมตีข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เข้าตีเตียนข้าพระองค์ จะเป็นนำมันดีเลิศซึ่งจะไม่ให้ศรีษะข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อสุขความชั่วของเข้าทั้งหลายอยู่
6. เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขากูกโynลงที่หน้าตา เขายังได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไฟแรง
7. กระดูกของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแ денผู้ตายฉันได เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและแตกไม่อยู่บนแผ่นดินฉันนั้น
8. ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ตาของข้าพระองค์เพ่งตรงพระองค์ ข้าพระองค์ wang ใจในพระองค์ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม
9. ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับชีวิตร่างดักข้าพระองค์ไว และจากปวงแร้วของผู้กระทำความชั่วช้า
10. ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกันในชัยของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

1. ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยื้อราห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิวงวนต่อพระเยื้อราห์
  2. ข้าพเจ้าหลังคำคราญของข้าพเจ้าอกรมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์
  3. เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อน懦อาภัยใน พระองค์ทรงทราบทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไปเข้าช่องกับไว้ดักข้าพระองค์
  4. ข้าพระองค์มองทางขวามือและมองดู แต่ไม่มีใครยอมรู้จักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์
  5. ข้าแต่พระเยื้อราห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น
  6. ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพาะข้าพระองค์ตกต่ำมากนัก ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ชั่วแหงข้าพระองค์ เพาะเขาแข็งแรงเกินกำลังข้าพระองค์
  7. ขอทรงพาจิตใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ คนชอบธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้เพาะพระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสตับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเจี้ยพระกรรณสตับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์
2. ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะไม่มีคนเป็นคนใดที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์
3. เพราะศัตtruชั่มเงหจิตใจข้าพระองค์ มันขยายชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้การทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มีดเหมือนคนที่ตายนานแล้ว
4. เพราะจะนั่นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อน懦อาอยู่ในข้าพระองค์ จิตใจภายใต้ข้าพระองค์ก็อ้างว่าง
5. ข้าพระองค์จะลึกถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์
6. ข้าพระองค์เหยียดมือออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแแห่นเดินที่แห้งผาก เชลาร์
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ฟื้อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแเดนผู้ตาย
8. ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางแผนใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตtruของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์
10. ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปยังแผ่นดินแห่งความเที่ยงธรรม
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงส่วนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออกจากความยากลำบาก เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์
12. และขอทรงตัดศัตtruของข้าพระองค์ออกไปตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทราบนิจิตใจข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

1. สาขาระดับประเพณี ทำลังของข้าพเจ้า ผู้ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสังคม และนิ้วมือของข้าพเจ้าให้ทำศึก
2. ทรงเป็นความดีและป้อมปราการของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พันของข้าพเจ้า เป็นโล่ของข้าพเจ้า และเป็นผู้ชี้ช่องทางใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ได้ข้าพเจ้า
3. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงເອພະຫັດຫຼືສີ່ເຂົາ ອ້ອນບຸຕະຂອງນຸ່ມຍີເປັນໄວ້ຮູ້ຊື່พระองค์ ทรงคิดถึงເຂາ
4. ນຸ່ມຍີເໝືອນສິ່ງໄວ້ສາරະ ວັນເວລາຂອງເຂາເໝືອນເງາທີຜ່ານໄປ
5. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงโน้มຳສວຽດຂອງพระองค์ และขอເສດີຈົງມາແຕະຕ້ອງກູບເຂາເພື່ອໃຫ້ມັນມີຄວນຂຶ້ນ
6. ขอทรงຝູ່ຝູ່ຜ່ານອອກມາແລະກະຈາຍເຂາໄປ ขอทรงຍິງລູກຮູ່ຂອງพระองค์ແລະທຽບທ່າຍພວກເຂາ
7. ขอทรงເຫັນພະຍົດພະຫັດຄົງຂອງพระองค์ຈາກທີ່ສູງ ขอทรงຊ່ວຍເຫຼືອข้าພຣະອົງຄໍ ແລະຊ່ວຍข້າພຣະອົງຄໍໃຫ້ພັນຈາກນໍາມາກຫລາຍ ໃຫ້ພັນຈາກມືອຂອງໜັນຕັ້ງດ້ວຍ
8. ຜູ້ຊື່ປາກຂອງເຂາພູດເຮືອງໄວ້ສາරະແລະຊື່ມືອຂາຂອງເຂາເປັນມືອຂາແໜ່ງຄວາມມຸສາ
9. ข้าแต่พระเจ้า ข້າພຣະອົງຄໍຈະຮ້ອງເພັນບທໃໝ່ຄວາຍແດ່ພຣະອົງຄໍ ข້າພຣະອົງຄໍຈະຮ້ອງເພັນສຣເສຣົມພຣະອົງຄໍດ້ວຍພິພ ໄກສູ່ແລະພິພສີບສາຍ
10. ພຣະອົງຄໍทรงເປັນຜູ້ປະທານຄວາມຮອດແກ່ບຣດາກໜັດວິຍີ່ ຜູ້ทรงຊ່ວຍດາວິດຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງພຣະອົງຄໍໃຫ້ພັນຈາກດາບທມີພ
11. ขอทรงຊ່ວຍເຫຼືອข້າພຣະອົງຄໍ ແລະขอทรงຊ່ວຍข້າພຣະອົງຄໍໃຫ້ພັນຈາກມືອຄົນຕັ້ງດ້ວຍ ຜູ້ຊື່ປາກຂອງເຂາພູດເຮືອງໄວ້ສາරະແລະຊື່ມືອຂາຂອງເຂາເປັນມືອຂາແໜ່ງຄວາມມຸສາ
12. ເພື່ອບຣດາບຸຕະຮ່າຍຂອງข້າພັນເຈົ້າທັງຫລາຍເນື່ອເຂາຍັງໜຸ່ມ່ວຍໆຈະເປັນເໝືອນຕົ້ນໄມ້ໂຕເຕີມຂາດ ເພື່ອບຣດາບຸຕະສາວຂອງข້າພັນເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເປັນເໝືອນເສາຫັ້ມຸມ ສັບກອກມາຕາມແບບພຣະຈັກ
13. ເພື່ອຢັ້ງຈາງຂອງข້າພັນເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຕີມ ມີຂອງບຣຈຸ່າຍໆທຸກອ່າງ ເພື່ອແກະຂອງข້າພັນເຈົ້າທັງຫລາຍມີລູກຕັ້ງພັນຕັ້ງໜີ່ນ ຕາມຄັນນີ້ຂອງข້າພັນເຈົ້າທັງຫລາຍ
14. ເພື່ອວັນຕົວຜູ້ຂອງข້າພັນເຈົ້າທັງຫລາຍມີກຳລັງໃຫ້ແຮງງານ ເພື່ອໄມ້ມີໂຄຮັກເຂົ້າມາ ໄມ້ມືອກໄປ ເພື່ອໄມ້ມີເສີຍຮ້ອງທຸກໆໃນຄັນຫັນທາງຂອງข້າພັນເຈົ້າທັງຫລາຍ
15. ທັນຊາດີຜູ້ມີພຣະພຣອຍ່າງນີ້ຫັ້ງລັ້ງລັ້ງມາຄື່ນກີ່ເປັນສູ່ ທັນຊາດີຊື່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂາຄື່ນພຣະຍ໌ໂຫວັນກີ່ເປັນສູ່

1. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหาภัตตริย์ ข้าพระองค์จะเป็นยอดพระองค์ จะถวายสาส្តราราษฎร์พระนามของพระองค์เป็นนิจกາล
2. ข้าพระองค์จะถวายสาส្តราราษฎร์พระนามของพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิจกາล
3. พระเยโไฮอาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้
4. คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์ให้คนอีกชั่วอายุหนึ่งฟัง และจะประกาศกิจการอันทรงานุภาพของพระองค์
5. ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่องพระองค์ และถึงพระราชกิจมหาบรรย์ของพระองค์
6. มนุษย์จะกล่าวถึงอำนาจแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
7. เขาทั้งหลายจะโผละนาข่าวเลื่องลือให้ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์
8. พระเยโไฮอาห์ทรงพระเมตตาและทรงเต็มไปด้วยพระกรุณา ทรงกริ่วข้าและมีความเมตตาอย่างอุดม
9. พระเยโไฮอาห์ทรงดีต่อทุกคน และความเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์
10. ข้าแต่พระเยโไฮอาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาส្តราราษฎร์พระนามของพระองค์
11. เขาทั้งหลายจะพูดถึงส่ง่รasicแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึงฤทธิานุภาพของพระองค์
12. เพื่อให้กิจการอันทรงานุภาพของพระองค์ และส่ง่รasicอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ้งแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
13. ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาลชั่วอายุ
14. พระเยโไฮอาห์ทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น
15. นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์ และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา
16. พระองค์ทรงยืนพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอิ่มตามความปรารถนา
17. พระเยโไฮอาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์ และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์
18. พระเยโไฮอาห์ทรงสถิตไก่ลูกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง
19. พระองค์จะทรงโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะทรงสดับเสียงร้องทูลของเข้าด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด
20. พระเยโไฮอาห์ทรงสงวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่ว พระองค์จะทรงทำลาย
21. ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโไฮอาห์ และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาส្តราราษฎร์พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิจกາล

1. จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫 เกิด จิตใจของข้าพเจ้าอ่อน จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫 เกิด
2. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเย毫不犹豫 ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่
3. อย่า枉ใจในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา
4. เมื่อล้มหายใจของเขารากไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ
5. คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขารัก็อพระเย毫不犹豫ของยาโคบก็เป็นสุข คือผู้ที่ความหวังของเขายังไม่หายไปในพระเย毫不犹豫พระเจ้า ของเข้า
6. ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบรรดาสิ่งของที่อยู่ในนั้น ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิตย์
7. ผู้ทรงประกอบความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิว พระเย毫不犹豫ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ
8. พระเย毫不犹豫ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระเย毫不犹豫ทรงยกคนที่ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเย毫不犹豫ทรงรักคนชอบธรรม
9. พระเย毫不犹豫ทรงฝ่าดูคนต่างด้าว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าฟ่อและหกฎิม่าย แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว
10. พระเย毫不犹豫จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ คิโยนอ่อนอ่อน พระเจ้าของเรอจะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญ พระเย毫不犹豫 เกิด

1. จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫ที่เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราระหว่างการทำนั้นเป็นที่น่ายินดีและการสรรเสริญก็เหมาะสม
2. พระเย毫不犹豫ทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น ทรงรวมคนอิสราเอลที่ต้องการจัดการจะไป
3. ทรงรักษาคนที่ซอกซ่อนไว้ และทรงพันผูกบาดแผลของเขา
4. ทรงนับจำนวนดาว ทรงตั้งชื่อมันทุกดวง
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังคงและทรงถวายภาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้
6. พระเย毫不犹豫ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน
7. จงร้องเพลงโมทนยาพระคุณถวายพระเย毫不犹豫 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณขาดๆ
8. ผู้ทรงคุณฟ้าสวารค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หญ้างอกบนภูเขา
9. ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่สุกรที่ร้อง
10. ความปิติยินดีของพระองค์มิได้อยู่ที่กำลังของม้า ความปรีดีของพระองค์มิได้อยู่ที่ขาของมนุษย์
11. แต่พระเย毫不犹豫ทรงปรีดีในคนที่ยำเกรงพระองค์ ในคนที่ความหวังของเขายังไม่ลดลงตามความเมตตาของพระองค์
12. เยรูซาเล็มอ่อน จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫 กิโอนอ่อน จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าของเชอ
13. เพาะพระองค์ทรงเสริมกำลังดาบประดุจของเชอ ทรงอ่านคำสอนอย่างประบูตรทั้งหลายที่อยู่ภายใต้พระองค์
14. ทรงกระทำสันติภาพในเขตแดนของเชอ ทรงให้เชออิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด
15. ทรงใช้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวจนะของพระองค์ไปเร็ว
16. ทรงประทานหิมะอย่างปุยขันแกะ ทรงห่วนนำค้างแข็งข้าวอย่างขี้เมา
17. ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ให้ชนท่านความหนาวของพระองค์ได้
18. ทรงใช้พระวจนะของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย ทรงให้ลมพัด และนำแก้วให้หายใจ
19. ทรงสำแดงพระวจนะของพระองค์แก่ยาโคบ กษัณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก้อิสราเอล
20. พระองค์มิได้ทรงประกอบการเช่นนี้แก่ประชาชนอีกแล้ว แต่สำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขามิรู้จักเลย จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫

1. จงสรรเสริญพระเยอวาห์เดิม จงสรรเสริญพระเยอวาห์จากฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง
2. ทุตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลอยธารของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์
3. ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์
4. ฟ้าสวรรค์ที่สูงสุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์
5. ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยอวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิงเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา
6. และพระองค์ทรงสถาปนามนต์ไว้เป็นนิจกາล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันขึ้นไปเมื่อใด
7. จงสรรเสริญพระเยอวาห์จากแผ่นดินโลก นะเจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง
8. ไฟกับลูกเห็บ ทิมกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวจนะของพระองค์
9. บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม้สนสีдар์ทั้งปวง
10. สัตว์ป่าและสัตว์ใช้ทั้งปวง สัตว์เลี้ยงคลานและนกที่บินได้
11. บรรดาภัยร้ายของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก
12. และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก
13. ให้ทั้งหลายเหล่านี้สรรเสริญพระนามพระเยอวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์
14. พระองค์ทรงยกย่องเข้าแห่งประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยอวาห์เดิม

1. จงสรรเสริญพระเยอโสวาร์เติด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยอโสวาร์ ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน
2. ให้อิสร้าเอลยินดีในผู้สร้างของเข้า ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรเมปราวีด์ในกษัตริย์ของเขา
3. ให้เขางานสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยเด่นรำ ให้เขางานถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมະนาและพิณเขากุ
4. เพราะพระเยอโسوาร์ทรงปราวีด์ในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประดับคนใจถ่องด้วยความรอด
5. ให้วิสุทธิชนลงเลดในส่งร่าตี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา
6. ให้การสรรเสริญอย่างสูงแด่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา
7. เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย
8. เพื่อเอาตรวนล่ามบรรดาภักดิริย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจำจองล่ามบรรดาขุนนางของเขา
9. เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี้เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยอโسوาร์เติด

1. จงสรรเสริญพระเยอรมันท์เดิม จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นที่อันานุภาพของพระองค์
2. จงสรรเสริญพระองค์เพราะกิจการอันานุภาพของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของพระองค์
3. จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแต่ร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพินไหญ์และพินเขาคุ'
4. จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมนาและการเต้นรำ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและชลุ่ย
5. จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉิ่ง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงชาบ
6. จงให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระเยอรมันท์ จงสรรเสริญพระเยอรมันท์เดิม

ສຸກາເປີຕ

1. สุภาษิตของชาلومอน โอลรสองดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล
2. เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ
3. เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงธรรม ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง
4. เพื่อให้ความหยั่งรู้แก่คนเข้า ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม
5. ทั้งประษฐจะได้ยินและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้ปรึกษาที่ฉลาด
6. เพื่อให้เข้าใจสุภาษิตและปริศนา ทั้งถ้อยคำของประษฐและปริศนาที่ลึกซึ้งของเข้า
7. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโน耶ย้อมดูหมื่นปัญญาและคำสั่งสอน
8. บุตรชายของเราอุ้ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า
9. เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมาลัยงามสวยงามศีรษะของเจ้า เป็นจีห้อยคอของเจ้า
10. บุตรชายของเราอุ้ย ถ้าคนบาปล่อชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม
11. ถ้าเขาว่า มากับพวกเราเดิด ให้เรามอบค้อยเอาเลือดคน ให้ราชมูดักคนไร้ผิดเล่นเดิด
12. ให้เรากลืนเข้าทั้งเป็นอย่างเด่นผู้ด้วย และกลืนเข้าทั้งตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแден
13. เราชพบของประเสริฐกอย่าง เราจะบรรจุเรือนของเราให้เต็มด้วยของที่รับได้
14. จงเข้าสู่วันกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน
15. บุตรชายของเราอุ้ย อย่าเดินในทางนั้นกับเข้า จงยับยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเข้า
16. เพราะว่าเท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และเขารีบเร่งไปทำให้โลหิตตก
17. เพราะที่จะขึ้นช่วยไว้ให้แก่เห็น ก็ไร้ผล
18. แต่คนเหล่านี้หมอบค้อยโลหิตของตนเอง เข้าชุมดักชีวิตของเขานเอง
19. ทางของบรรดาผู้ที่หากำไรด้วยความทรุดโทรมร้ายก็อย่างนี้แหละ คือมันย้อมคร่าอาชีวิตของเจ้าของนั้นเอง
20. ปัญญาร้องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอตามถนน
21. เธอร้องออกมากที่ชุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า
22. คนเข้ามาอุ้ย เจ้าจะรักความเข้าไปบนน้ำสักเท่าใด คนนักเยาะเย้ยจะปีดินดีในการเยาเยียนนาเท่าได้ และคน
โง่จะเกลียดความรู้นานเท่าได
23. จงหันกลับ เพราะคำตักเตือนของเรา ดูเดิด เราจะเทวัญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า
24. เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีครรสนใจ
25. เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย
26. ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ยความหายนะของเจ้า เราจะเยาเยื้อความหวาดกลัวนานมากกระทบเจ้า
27. เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการกรังว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมบ้าหมู เมื่อ
ความชึ้นเคร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า
28. แล้วเขาก็ทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาก็แสร้งหารืออย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พูดเรา

29. เพราะว่าเขากลี่ดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยซูไว้
30. เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น
31. เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเข้า และอิมด้วยกลวิธีของเขามาก
32. เพราะการหันกลับของคนโน่นจะฟ่าเข้า และความเจริญของคนโน่นจะทำลายเข้า
33. แต่บุคคลผู้พังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เข้าจะอยู่อย่างสุขสงบปราศจากความคิดพรั่นพรึงในความชั่วร้าย

1. บุตรชายของเรารอ ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำบัญชาของเราไว้กับเจ้า
2. กระทำดูของเจ้าให้ฟังเพื่อรับบัญญา และอุยิงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ
3. เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ
4. ถ้าเจ้าแสวงบัญญาดูจหาเงิน และเสาะหาบัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้
5. นั่นแหละ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยื้อราห์ และพบความรู้ของพระเจ้า
6. เพราะพระเยื้อราห์ทรงประทานบัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
7. พระองค์ทรงสะสมสติบัญญาไว้ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นดังให้แก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม
8. พระองค์ทรงรักษาะวังวิถีของความยุติธรรม และทรงสงวนทางของวิสุทธิชันของพระองค์ไว้
9. แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ดีทุกสาย
10. เมื่อบัญญาจะเข้ามานใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่ร่วมรื่นแก่จิตใจของเจ้า
11. ความเฉลี่ยวฉลาดจะค่อยไปเจ้า และความเข้าใจจะระเวระวังเจ้าไว้
12. เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งคนชั่วร้าย จากคนที่พุดตลอดแต่แลง
13. ผู้ทดสอบทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมีด
14. ผู้ประเมินปรีดีในการกระทำความชั่วร้าย และปีติยินดีในการตอบตะแลงของคนชั่ว
15. ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาล้วนแต่คดเคี้ยวทั้งสิ้น และทางประพฤติของเขาตลอดแต่แลง
16. เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัญจรที่พุดจากเน้าพะโน
17. ผู้ทดสอบทิ้งคู่เดียงที่นางได้มามีอย่างสาวจนนั้นเสีย และลีมพันธสัญญาแห่งพระเจ้าของตน
18. เพราะเรือนของนางจมลงไปสู่ความมรณะ และวิถีของนางไปสู่ช้าเมืองผี
19. ผู้ที่ไปหนางไม่มีกลับมาสักคนเดียว หรือหากมีผู้ใดหันเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ไม่
20. ดังนั้น เจ้าควรจะดำเนินในทางของคนดี และรักษาวิถีของคนชอบธรรม
21. เพราะว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และคนดีรอบคอบจะคงอยู่ในนั้น
22. แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก และคนละเมิดจะถูกถอนออกจากโลกแห่งนั้น

บทที่ 3

1. บุตรชายของเราเอ่ย อย่าลืมกูเกนห์ของเรา แต่ให้ใจของเจ้ารักษาบัญญัติของเรา
2. เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และความสุขสมบูรณ์แก่เจ้า
3. อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทึ้งเจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า จงเขียนมันไว้ที่แผ่นเจริญแห่งหัวใจของเจ้า
4. ดังนั้น เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์
5. จงวางใจในพระเยโฮวาห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึงพาความเข้าใจของตนเอง
6. จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น
7. อย่าทำตัววนล่าดตามสายตาของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย
8. การกระทำเช่นนี้จะเป็นสุขภาพแก่สังคมของเจ้า และเป็นไปในกระดูกของตน
9. จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกรแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า
10. แล้วยังของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่างอุ่นของเจ้าจะล้นด้วยน้ำอุ่นใหม่
11. บุตรชายของเราเอ่ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระเยโฮวาห์ หรือเบื่อหน่ายต่อการตักเตือนของพระองค์
12. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายผู้ที่เข้าปีดิชีนชุม
13. มนุษย์ผู้ประสบปัญญาและผู้ได้ความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ
14. เพราะผลที่ได้จากปัญญา่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและกำไรนั้นดีกว่าทองคำเน้อดี
15. เธอประเสริฐกว่าทับทิม และบรรดาสิ่งที่เจ้าประณณจะเปรียบกับเธอไม่ได้
16. ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอ มีความมั่งคั่งและเกียรติยศ
17. ทางของเธอเป็นทางของความร่มรื่น และวิถีทั้งสิ้นของเธอคือสันติภาพ
18. เธอเป็นดั่นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นก็เป็นสุข
19. พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแหนิดนโลโกโดยปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรค์โดยความเข้าใจ
20. โดยความรู้ของพระองค์นำบาดาลกีปะทุอกมา และเมฆกีทยาណ้ำค้างลงมา
21. บุตรชายของเราเอ่ย จงรักษาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้ อย่าให้ทั้งสองนี้หนีไปจากสายตาของเจ้า
22. ดังนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความมงคลตามประดับคอของเจ้า
23. แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุต
24. เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัว เออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างผาสุกสดชื่น
25. อย่าเกรงความหวาดกลัวอย่างปัจจุบันทันควร และอย่าเกรงเมื่อการกรังว่างเปล่าของคนชั่วมาถึง
26. เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ
27. อย่ายึดความติไว้จากผู้ที่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้
28. อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า ไปເຄີຍ แล้วกลับมาອີກ พຽງนີ້ຈະໄຫ້ໃນເມື່ອເຈົ້າມີຫ້ອງແລ້ວ
29. อย่าກะແຜນงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไว้วางใจอยู่ข้างๆเจ้า
30. อย่าโต้แย้งกับผู้โดยย่างไรเหตุผลในເມື່ອເຂົາມໄດ້ทำອັນຕາຍอย่างໄດ້ແກ່เจ้า

31. อาย่าอิจฉาคนที่ทำรุณ อาย่าเลือกทางใดๆของเข้าเลย
32. เพราะคนตกลบตตะลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ข้อลีกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม
33. คำสาปแข็งของพระเยโฮวาห์อยู่บนเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอำนวยพรแก่ที่อาศัยของคนชอบธรรม
34. แห่นอนพระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาะเย้ย แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อง
35. คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้ความอัปยศเป็นตำแหน่ง

บทที่ 4

1. บุตรหั้งหลายเอ่ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ
2. เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา
3. เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา ดูอ่อนโยนและเป็นที่รักยิ่งในสายตาของแม่เรา
4. บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า ให้ใจของเจ้ายึดคำสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักษาปัญญาติของเรา และมีชีวิตอยู่
5. อย่าลืมและอย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอกสารความเข้าใจ
6. อย่าทอดทิ้งเชอ และเชอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเชอ และเชอจะระแวดระวังเจ้า
7. ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอกสารความเข้าใจไว้
8. จงตีราคานาฬิกาให้สูง และเชอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้ากอดเชอไว้ เชอจะให้เกียรติเจ้า
9. เชอจะเอกสารมาลัยงามสมศรีชะชะเจ้า เชอจะให้มงกฎแห่งส่งารศีแก่เจ้า
10. บุตรชายของเราเอ่ย จงฟังและรับถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากหลาย
11. เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม
12. เมื่อเจ้าเดิน ย่างเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด
13. จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวดระวังเชอไว้ เพราะเชอเป็นชีวิตของเจ้า
14. อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย
15. จงหลีกเสีย อย่าเดินบนนั้น เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป
16. เพราะถ้าคนชั่วร้ายไม่ได้ทำความผิด เขาอนันไม่หลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด เขายังหลับไม่ลง
17. เพราะเขารับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าอยุ่นแห่งความทารุณ
18. แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นๆจนเต็มวัน
19. ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขายังทราบว่าเขาระดูดอะไร
20. บุตรชายของเราเอ่ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา
21. อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภัยในใจของเจ้า
22. เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันเป็นสุขภาพแก่เนื้อของผู้นั้นทั้งสิ้น
23. จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระวีรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกจากใจ
24. จงหันไปจากปากที่พูดคดเคี้ยว และให้ริมฝีปากลดเลี้ยวอยู่ห่างจากเจ้า
25. ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หนังตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า
26. จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า และวิ่งทางทั้งสิ้นของเจ้าจะมั่นคง
27. อย่าเหิ่นไปข้างขวาหรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

บทที่ 5

1. บุตรชายของเราเอ่ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเราเจ้าฟังความเข้าใจของเรา
2. เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวดระวังความรู้
3. เพราะริมฝีปากของหญิงชั่วนั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมาก และปากของนางก็ลื่นยิ่งกว่าน้ำมัน
4. แต่ในที่สุด นางขมขื่นอย่างบoration และคมอย่างดาบสองคม
5. เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย ย่างเท้าของนางดิดตามวิถีสุนรัก
6. เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิต ทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะหาว่าเมื่อ
7. บุตรทั้งหลายเอ่ย บัดนี้จึงฟังเรา และอย่าพراعจากถ้อยคำแห่งปากของเรา
8. จงหลีกทางของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประดุรี่อนของนาง
9. เกรงว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้ปีเดือนของเจ้าแก่คนโหดร้าย
10. เกรงว่าแยกเปลกหน้าจะกินความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าน้อม และแรงงานของเจ้าตกไปในเรือนของคนต่างด้าว
11. และถึงบันปลาຍชีวิตของเจ้า เจ้าครวญคราง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาย
12. และเจ้าว่า ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูหมิ่นการตักเตือน
13. ข้าไม่เคยเชือฟังเสียงครุของข้า หรือเอียงหูให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า
14. ข้าจะจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอมร่อ ในหมู่ชนมนุษย์และคนที่ประชุมกันอยู่นั้น
15. จงดื่มน้ำจากถังเก็บน้ำของเจ้า ดื่มน้ำให้หลากบ่อของเจ้าเอง
16. จงให้น้ำพุของเจ้าให้เหลเพื่อออกไบนอกบ้าน และให้ราดน้ำนั้นให้ไปตามถนน
17. จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมิใช่สำหรับคนแบลกหน้าด้วย
18. จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และเปริมปรีดิ์อยู่กับภารยาคนที่เจ้าได้เมื่อหานั้น
19. จงให้นางเหมือนนางกว้างที่น่ารัก เลียงพาที่งามสง่า จงให้ถันของภารยาเจ้าเป็นที่หน้าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ
20. บุตรชายของเราเอ่ย เจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงชั่วทำไม่เล่า และโอบกอดอกของนางสัญจรออยู่ทำไม่
21. เพราะว่าทางของคนก็เบื้องหน้าพระเนตรของพระเยโฮ瓦ห์ และพระองค์ทรงคร่าวภูมิวิถีทั้งสิ้นของเข้า
22. ความชั่วช้าของคนชั่วร้ายจะตักเข้าเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายนาปของเข้า
23. เขากำตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโน้มย่างยิ่งของเข้า เขาก็จะหลงเขื่นไป

บทที่ 6

1. บุตรชายของเรารอ ถ้าเจ้าเป็นผู้ประกันเพื่อนของเจ้า ได้ทำสัญญาให้แก่คุณแบลกหน้า
2. เจ้าจึงติดบ่วงพระคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับพระคำพูดจากปากของเจ้า
3. บุตรชายของเรารอ จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเดิม เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไปรับไปปริวอนเพื่อนของเจ้า
4. อย่าให้ตาของเจ้าหลับลง อย่าให้หนังตาของเจ้าปรือไป
5. จงปลิกตัวของเจ้าจากภัย อย่างละเอียดที่ปลิกตัวจากมือของพราวน อย่างนกจากมือของคนจับนก
6. คนเกียจคร้านรอ ไปหามดไป พิเคราะห์ดูทางของมัน และจะจราจ
7. โดยปราศจากผู้นำทาง ผู้ดูแลหรือผู้ปกครอง
8. มันเตรียมอาหารของมันในถุงแล้ง และสำหรับกินของมันในถุงเกี่ยว
9. คนเกียจคร้านรอ เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับ
10. หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักนิดหน่อย
11. ความจนจะมาเห็นอีกอย่างคนจร และความชั่ดสนอย่างคนถืออาزار
12. คนเหลวไหล คือคนชั่วร้าย ที่เกี่ยวไปด้วยปากคดเดียว
13. ตาของเขาก็ขยับ เท้าของเขาก็ขยับ นิ้วของเขาก็ขี้ไป
14. ประดิษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไปด้วยใจลบตะลง หัวนความแตกร้าว
15. เพราะฉะนั้นความหายจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน จับพลันนั้นเองเขาจะแตกอย่างซ้อมไม่ได้
16. หากสิงเหล่านี้พระเยโฮ瓦ห์ทรงเกลียด เออ มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์
17. ตายโดย ลิ้นมุสา และมือที่ทำโลหิตไร้ผิดให้ตก
18. จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความร้าย
19. พยานเท็จซึ่งพูดมุสา และคนผู้หวนความแตกร้าวท่ามกลางพวงพื่น้อง
20. บุตรชายของเรารอ จงรักษาบัญญัติของฟ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า
21. มัดมันดิดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผูกมันไว้ที่คอของเจ้า
22. เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า
23. เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต
24. เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลิ้นพะเน้าพะโนของหญิงสัญจร
25. อย่าประนีดความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนังตาของนาง
26. เพราะโดยวิธีการของหญิงแพศยา ชายคนใดอาจเหลือแค่ข้มปังก้อนเดียวได้ และหญิงเล่นซื้่ล่าชีวิตประเสริฐของชายที่เดียว
27. ผู้ชายจะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ
28. หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลูกโพลง โดยไม่ให้เท้าของเขายุกไฟลวกได้หรือ

29. บุคคลผู้เข้าหารายการเพื่อนบ้านก็เป็นอย่างนั้นแหล่ "ไม่มีผู้ใดที่แตะต้องนางแล้วจะไร้ความผิด
30. ถ้าขโมยเข้าลักเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเข้าหิว คนไม่ดูหมิ่นขโมยนั้นมิใช่หรือ
31. ถ้าจับเขาได้ เขายังคงชำรุดเงินเจ๊ดเท่า เขายังต้องให้สิ่งของทั้งสิ้นในบ้านของเขา
32. แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคนหนึ่งก็ขาดความเข้าใจ ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจคนเอง
33. เขายังได้รับบาดแผลและความอัปยศ และจะล้างความช้ำของหน้าของตนหากได้ไม่
34. เพราะความริษยากระทำให้คนเกรี้ยวกราด ในวันที่เขากลับคืน เขายังไม่เพลามีอ้อ
35. เขายังไม่รับค่าทำขวัญได้ๆ ถึงเจ้าจะทวีของกำนัล เขายังไม่ยอมลงบ

1. บุตรชายของเรารอ จงรักษาถ้อยคำของเรา จงสะสมบัญญัติของเราไว้กับเจ้า
2. จงรักษาบัญญัติของเรา และดำรงชีวิตอยู่ จงรักษาภูมิประเทศของเราอย่างกับแก้วตาของเจ้า
3. มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นกระดาษแห่งใจของเจ้า
4. จงพูดกับปัญญาว่า เธอเป็นพี่สาวของฉัน และจะเรียกความเข้าใจว่า ญาติผู้หูถึง
5. เพื่อปัญญาจะพิทักษ์เจ้าไว้ให้พ้นจากหูถึงชั่ว จากหูถึงสัญจรที่พูดจากพะเน้าพะโน
6. เพราะที่หน้าต่างบ้านของเรา เราได้มองออกไปตามบ้านใกล้ๆ
7. เราเห็นว่าท่ามกลางคนเขลางและท่ามกลางคนหนุ่มๆที่เราพิเคราะห์ดูนั้น ก็มีหนุ่มคนหนึ่งไร้ความเข้าใจ
8. ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้านของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง
9. ในเวลาโพลล์เพลล์ ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืนและความมืด
10. และดูเถิด หญิงคนหนึ่งมาพบเข้าแต่ตัวอย่างหูถึงแพศยาหัวใจเจ้าเล่า
11. (นางจัดจ้านและดื้อดึง เท้าของนางไม่อยู่กับบ้าน)
12. ประเดียวอยู่ถนน ประเดียวอยู่ตามถนน และนางหมอบคออยอยู่ทุกมุม)
13. นางจวยเข้าได้และจับเขานางพูดกับเขาย่างไม่มียางอายว่า
14. ฉันจำต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉันได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว
15. ฉันจึงอกมาหาเธอ เสาหาน้ำเธอ และฉันพบเชอร์แล้ว
16. ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินนอียิปต์สีต่างๆ
17. ฉันได้อบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย
18. มาເກອະ ໃຫ້ເຮົາມາອື່ນດ້ວຍຄວາມຮັຈນຮູ່ງເຊົ້າ ໃຫ້ເຮົາທັງອອງເຮົາໃຫ້ປຶດຍິນດ້ວຍຄວາມຮັກ
19. ເພຣະຜັວຂອງฉันໄມ່ອຸ່ນບ້ານ ເຂົ້າໄປທາງໄກລ
20. ເຂົ້າເອາເຈີນໄປຖຸງໜຶ່ງ ພອວັນເພື່ອເຂົ້າຈຶ່ງກລັບມາ
21. ນາງຫວ່ານລ້ອມດ້ວຍຈາໄວ້ໂລມ ນາງບັນດັບເຂົ້າດ້ວຍຮົມຝຶປາກທີ່ພູດພະເນົາພະນອ
22. ເຂົ້າກົດຕາມນາງໄປທັນທີ່ອ່າງວັວຕັ້ງຝູ່ໄປສູ່ກາຮຳ ອີ່ອ່າງຄົນເຂົາທີ່ໄປຮັບໂທຍໍທີ່ຂ່ອ
23. ຈນລູກຮູ່ນູ່ປັກເຂົ້າໄປສຶ່ງຕັບ ອູ່ຢ່າງນກຽນເຂົ້າໄປຫາບ່ວງ ເຂົາທາຮາບໄມ່ວ່ານີ້ມີຄ່າສຶ່ງໝົວຕົວ
24. ໂອ ບຸດທັນຫລາຍເອີ່ຍ ບັດນີ້ຈັງພັງເຮົາແລະຈົງຕັ້ງໃຈຕ່ອດ້ວຍຄຳຈາກປາກຂອງເຮົາ
25. ອູ່ຢ່າໄຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າທັນໄປຕາມທາງຂອງນາງ ອູ່ຢ່າຫຼັງທາງໄປໃນວິຖີຂອງນາງນັ້ນ
26. ເພຣະນາງໄດ້ພັດເຫີ່ອລົງເສີຍເປັນອັນນາກ ເອົ ນາງໄດ້ໝ່າຍທີ່ແຂ້ງແຮງຈຳນວນນາກເສີຍແລ້ວ
27. ເຮືອນຂອງນາງເປັນທາງໄປສູ່ນຽກ ລົງໄປສຶ່ງທ້ວງແທ່ງຄວາມຕາຍ

บทที่ 8

1. ปัญญาไม่ได้ร่องเรียกหรือ ความเข้าใจมิได้เปล่งเสียงของเชอหรือ
2. ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนนเชอเกี้ยนอยู่
3. ข้างประดุ หน้าเมือง ที่ทางเข้ามุข เชอเกี้ยงเสียงดังว่า
4. โอ บรรดาผู้ชายเอ่ย เรายังเจ้า และเสียงเรียกของเราไปถึงบุตรชายของมนุษย์
5. โอ คนเหลา จงเข้าใจสติปัญญา โอ คนโน่ จงมีใจที่เข้าใจ
6. พังชี เพราจะราชพุดถึงสิงยอดเยี่ยม เพราสิงที่ขอบจะมากริมฝีปากของเรา
7. เพราปากของเราจะกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนต่อริมฝีปากของเรา
8. บรรดาคำปากของเราแน่นขอบธรรม ในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำดัด
9. คำเหล่านั้นสำหรับผู้ที่เข้าใจก็ตรงหมวด สำหรับผู้พบความรู้แก้ต้อง
10. จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี
11. เพราปัญญาดีกว่าทับทิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้
12. เราคือปัญญา อยู่ในความหมาย แล้วเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด
13. ความยำเกรงพระเยโสวาท์เป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับปากตลาดตะแลง
14. เราเมื่อคำหารือและสติปัญญา เราเมื่อความเข้าใจ เราเมื่อกำลัง
15. โดยเรานี่แหลกษัตริย์จึงปากของ แล้วผู้ครอบครองจึงตราภูมายที่ยุติธรรม
16. โดยเรานี่แหลกษัตริย์และขุนนางได้ครอบครอง คือบรรดาผู้พากษาของแผ่นดินโลก
17. เรายังบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงเราอย่างขยันขันแข็งก็พบรเรา
18. ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา เออ ทั้งทรัพย์ศถุการที่ทนทานและความขอบธรรม
19. ผลของเรารู้สึกว่าท้องคำ แม้ท้องคำเนื้อดี และผลได้ของเรารู้สึกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์
20. เราดำเนินทางแห่งความขอบธรรม ในวิถีทั้งหลายของความยุติธรรม
21. ประสาททรัพย์ศถุการแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรจุคลังทรัพย์ทั้งหลายของเข้าให้เต็ม
22. พระเยโสวาท์ทรงเป็นเจ้าของเราในเมืองพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชนิจโบราณของพระองค์
23. เราถูกสถาปนาไว้ตั้งแต่เด็กคำบรรพ์มาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก
24. เราถือกำเนิดมาเมื่อก่อนเมืองมหาสมุทร เมื่อไม่มีน้ำพูที่มีน้ำมากมาย
25. ก่อนการเรนริดสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราถือกำเนิดมาแล้ว
26. ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไวน่า หรือก่อนผงคลีแรกของพิภพ
27. เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เรายู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นมหาสมุทร
28. เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงกระทำนำพุของนำบาดาลให้มั่นไว้

29. เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทั่วแล เพื่อว่าน้ำจะไม่ลอมเมิดพระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของพิภพ
30. เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เมมื่อนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู เราเป็นความปีติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดิอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ
31. เปรมปรีดิในพิภพที่มีคนอาศัยของพระองค์ และปีติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์
32. บุตรทั้งหลายเอ่ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาทางของเราก็อยู่สุขสงบ
33. จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย
34. ผู้ใดที่ฟังเราก็เป็นสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวัน และคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา
35. เพราะผู้ใดที่พบเราก็พบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาห์
36. แต่ผู้ที่พลาดขาดเรา ก็กระทำจิตใจตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็รักความมรณะ

1. ปัญญาได้สร้างเรื่องของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาจีดตัน
2. เธอได้ผ่าสัตว์ของเธอ ได้ประสมน้ำอุ่นของเธอ ได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย
3. และได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป ส่งเสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า
4. ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เข้าหันเข้ามาที่นี่ เธอพูดกับผู้ที่รักความเข้าใจว่า
5. มาเถอะ มารับประทานขนมปังของเรา และติ่มน้ำอุ่นที่เราได้ประสม
6. จงทิ้งความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเดด
7. ผู้ที่ว่ากล่าวคนมักเยาะเยี้ยจะได้รับความอับอาย และผู้ที่ตักเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับรอยเปื้อน
8. อย่าตักเตือนคนมักเยาะเยี้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนประชาชน และเขาจะรักเจ้า
9. จงให้คำสั่งสอนแก่ประชาชนและเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น จงสอนคนชอบธรรมและเขาจะเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น
10. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่งรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ
11. เนื่องจากเรา วันเดียวของเจ้าจะเพิ่มทวีคุณ และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน
12. ถ้าเจ้านลاد เจ้าก็ฉลาดเพื่อตนเอง ถ้าเจ้ายาเยี้ย เจ้าก็จะทนแต่ลำพัง
13. หญิงโง่นั้นเสียงเอื้อดึง นางเซ่อและไม่รู้อะไรเลย
14. เพราะนางนั้นที่ประตูเรื่องของนาง และ ณ ที่นั่งสูงในเมือง
15. พลงร้องเรียกบรรดาผู้ที่ผ่านไป ผู้เดินตรงไปตามทางของเขาว่า
16. ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เข้าหันเข้ามาที่นี่ นางพูดกับเข้าผู้รักความเข้าใจว่า
17. น้ำที่ขโมยมาหวานดี และขนมที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย
18. แต่เขามิ่งทราบว่าคนตายอยู่ที่นั่น และแขกของนางก็อยู่ในหัวงลึกของนรก

บทที่ 10

1. สุภาษิตของชาโอลอมอน บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้บิดายินดี แต่บุตรชายที่โง่เป็นความโศกของมารดาเขา
2. คลังทรัพย์ชั่ว ráy ไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย
3. พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงปล่อยให้จิตใจคนชอบธรรมทิว แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งทรัพย์สมบัติของคนชั่ว ráy
4. มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง
5. ผู้ที่สำสม Wal เวในฤดูแล้งก็เป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่ผู้หลับในฤดูเกี่ยวภัต เป็นบุตรชายที่นำความอับอายมา
6. พระพรอยู่บนศรีษะของคนชอบธรรม แต่ความทารุณท่ามปากคนชั่ว ráy
7. การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร แต่ชื่อเสียงของคนชั่ว ráy จะเน่าเสีย
8. ผู้ที่มีใจประกอบด้วยปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่ๆ จะล้มลง
9. ผู้ใดที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม ก็ดำเนินอย่างมั่นคงดี แต่ผู้ที่ทำทางของตนให้ช้ำก็จะปรากฏแจ้งแก่คนอื่น
10. ผู้ที่ขยับตากก์ก่อความเครัวโศก แต่คนที่พูดโง่ๆ จะล้มลง
11. ปากของคนชอบธรรมเป็นบ่อหน้าแห่งชีวิต แต่ความทารุณท่ามปากคนชั่ว ráy
12. ความเกลียดชังเร้าให้เกิดความวิวาก แต่ความรักครอบงำบรรดาความผิดบาปเสีย
13. ที่ริมฝีปากของผู้ที่มีความเข้าใจจะพบปัญญา แต่ไม่เรียกว่าเหมาะสมสำหรับหลังของผู้ที่ขาดความเข้าใจ
14. ประณย์ก์สำสมความรู้ไว แต่ปากของคนโง่นำความพินาศมาใกล้
15. ทรัพย์ศฤงคารของคนมั่งคั่งคือเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนคือความพินาศของเขา
16. ผลงานของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่ผลงานของคนชั่ว ráy นำไปถึงบาป
17. เขาผู้รักษาคำสั่งสอนก็อยู่ในวิถีแห่งชีวิต แต่เขาผู้ปฎิเสธคำเตือนสติกก์หลงเจื่นไป
18. เขาผู้ปิดบังความเกลียดชังด้วยริมฝีปากมุสา และเขาผู้ออกปากใส่ร้ายเป็นคนโง่
19. การพุดมากก็จะไม่ขาดความผิดบาป แต่เขาผู้ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่ฉลาด
20. ลิ้นของคนชอบธรรมก็เหมือนเงินเนื้อบริสุทธิ์ ความคิดของคนชั่ว ráy มีค่าแต่น้อย
21. ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลี้ยงคนเป็นอันมาก แต่คนโง่ตามเพราะขาดสติปัญญา
22. พระพรของพระเยโฮวาห์กระทำให้มั่งคั่ง และพระองค์มีได้แणความโศกเศร้าไว้ด้วย
23. คนโง่กระทำความผิดเหมือนการเล่นสนุก แต่คนที่มีความเข้าใจก่อประด้วยปัญญา
24. สิ่งใดที่คนชั่ว ráy คิดกลัว มันจะมาถึงเขา แต่สิ่งใดที่คนชอบธรรมปราณนาจะทรงประสาทให้
25. ลมบ้าหมูผ่านไปฉันได คนช้ำก์ไม่มีอีกฉันนั้น แต่คนชอบธรรมเป็นรากฐานที่อยู่เป็นนิตย์
26. อาย่างนำสัมภับพัน และควันกับตาเป็นฉันได คนเกียจคร้านกับผู้ที่ใช้เขาก็เป็นฉันนั้น
27. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นยึดชีวิตให้ยาวไป แต่ปีเดือนของคนชั่ว ráy นั้นจะสั้นเข้า
28. ความหวังของคนชอบธรรมจะจบลงในความยินดี แต่ความมุ่งหวังของความชั่ว ráy ก็จะสูญเปล่า
29. บรรดาของพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังแก่ผู้ที่ยังธรรม แต่ผู้กระทำความชั่วซ่าจะถูกทำลาย
30. ผู้ชอบธรรมจะไม่ถูกกำจัดเลย แต่คนชั่ว ráy จะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน

31. ปากของคนชอบธรรมนำปัญญาอookมา แต่ลิ้นของคนตกลบตะลงจะถูกตัดออก
32. ริงฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าอะไรเหมาะสม แต่ปากของคนชั่วร้ายรู้ว่าสิ่งใดตกลบตะลง

1. ตราดูเที่ยมเห็นนั้นเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อava แต่ลูกค้าที่ยังคงเป็นความปีติยินดีของพระองค์
2. เมื่อความเย่อหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนใจถ่อง
3. ความชื่อสัตย์ของคนที่เที่ยงธรรมย่อมนำเข้า แต่ความคดโกงของคนละเมิดย่อมทำลายเข้า
4. ความมั่งคั่งไม่อำนวยสำหรับพระพิโตร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความมรณะ
5. ความชอบธรรมของคนที่เริ่มต้นนี้ย่อมรักษาทางของเข้าให้ตรง แต่คนชั่วร้ายจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของเข้าเอง
6. ความชอบธรรมของคนเที่ยงธรรมย่อมช่วยเข้าให้พ้น แต่คนละเมิดจะถูกรากะของเข้าจับเป็นเชลย
7. เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของเข้าจะพินาศ และความมุ่งหวังของคนธรรมก็สูญเปล่า
8. คนชอบธรรมรับการช่วยเหลือให้พ้นความลำบาก และคนชั่วร้ายเข้าไปแทนที่
9. คนหน้าซื่อใจดีทำลายเพื่อนบ้านของเข้าด้วยปาก แต่คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้นด้วยอาศัยความรู้
10. เมื่อคนชอบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดิ์ และเมื่อคนชั่วร้ายพินาศ ก็มีเสียงໂหร้อง
11. โดยพระของคนเที่ยงธรรม บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่ว่ามันควร์จะโดยปากของคนชั่วร้าย
12. บุคคลที่ขาดสติปัญญาอยู่กับคนชั่ว แต่บุคคลที่มีความเข้าใจก็ยังนิ่งอยู่
13. บุคคลที่เกี่ยวชุมชนก็เผยแพร่ความลับ แต่บุคคลที่มีใจสัตย์ชื่อย่อมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้
14. ที่ไหนที่ไม่มีคำแนะนำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษามากย่อมมีความปลอดภัย
15. บุคคลผู้รับประทานคนอื่นจะต้องทนทุกษ์ แต่คนที่เกลียดการรับประทานย่อมปลอดภัย
16. สตริงงานส่ง่ายย่อมได้รับเกียรติ และชายที่มีอำนาจใหญ่โดยย่อมมั่งคั่ง
17. ชายผู้มีความอ่อนดุยอยู่ให้ประโยชน์แก่จิตใจตน แต่ชายที่ดุร้ายอยู่ย่อมทำให้ตัวเองเจ็บ
18. บุคคลชั่วร้ายได้ทำงานที่หลอกหลวง แต่บุคคลที่ห่วนความชอบธรรมจะได้บำเหน็จที่แน่นอน
19. ความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิตดี บุคคลผู้ดีตามความชั่วร้ายจะนำไปสู่ความตายของตนเองฉันหนัน
20. คนที่มีใจตอบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อava แต่คนที่เที่ยงตรงในทางของเขาย่อมเป็นความปีติยินดีของพระองค์
21. ถึงแม้ครลงมือช่วยก็ตาม ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่เมินหายใจได้ แต่บรรดาเชื้อสายของคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้น
22. สตริงงานที่ปราศจากความเลือดสาด ก็เหมือนห่วงทองคำที่มูกหมู
23. ความประณานาของคนชอบธรรมจะบลลงในความดีเท่านั้น ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายจะบลลงในความพิโตร
24. บางคนยังจำหน่ายิ่งมั่งคั่ง บางคนยังยึดสิ่งที่ควรจำหน่ายิ่งขัดสนก็มี
25. บุคคลที่ใจกว้างขวางย่อมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลที่รดหน้า เข้าเองจะรับการกดหน้า
26. ประชาชนจะแซงบุคคลที่กักข้าว แต่พระพะจะอยู่บนศีรษะของผู้ที่ขายข้าว
27. บุคคลผู้แสวงความดี ก็แสวงความพอใจ แต่ความชั่วร้ายมาถึงผู้ที่เสาะหา_mann
28. บุคคลผู้วางแผนใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างใบไม้เขียว

29. บุคคลผู้ทำให้ครัวเรือนของเขางามจะรับลมเป็นมรดก และคนโน่จะเป็นคนใช้ของคนที่มีใจฉลาด
30. ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้นำวิญญาณก็มีสติปัญญา
31. ดูแลด้วยความชอบธรรมอาจจะถูกทำโทษในแหน่งเดินโลก คนชั่วร้ายและคนบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าไหร่

บทที่ 12

1. ผู้ใดที่รักคำสั่งสอนก็รักความรู้ แต่บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโนด
2. คนดีเป็นที่โปรดปรานของพระเยโฮวาร์ด แต่คนที่คิดการชั่วร้ายพระองค์จะทรงตำหนิ
3. คนจะตั้งอยู่ด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ แต่รากของคนชอบธรรมจะไม่รู้จักระลื่อนย้าย
4. ภารยาดีเป็นมองญาของสามีตน แต่นางผู้ที่นำความอับอายมาก็เหมือนความเบื้อยเน่าในกระดูกสามี
5. ความคิดของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่คำหารือของคนชั่วร้ายนั้นหลอกหลวง
6. ถ้อยคำของคนชั่วร้ายหมอบอยเอ่าเหลือ แต่ปากของคนเที่ยงธรรมจะช่วยคนให้รอดพ้น
7. คนชั่วร้ายค่าว่าแล้วและไม่มีอีก แต่เรื่องของคนชอบธรรมยังดำรงอยู่
8. คนจะได้คำชมเชยตามสติปัญญาของเข้า แต่คนที่ความคิดลบตะลงจะเป็นที่ดูหมิ่น
9. ผู้ที่ถูกสนใจและมีคนรับใช้ ก็ดีกว่าคนที่ยกย่องตนเองแต่ขาดอาหาร
10. คนชอบธรรมยอมเห็นแก่ชีวิตสัตว์ของเข้า แต่ความกรุณาของคนชั่วร้ายคือความดุร้าย
11. บุคคลที่โภนาของตนจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามคนไร้สาระก็ขาดความเข้าใจ
12. คนชั่วร้ายประณาดาข่ายของคนเลว แต่รากของคนชอบธรรมยอมออกผล
13. คนชั่วร้ายยอมติดบ่วงโดยการละเมิดแห่งริมฝีปากของตน แต่คนชอบธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก
14. จากผลแห่งปากของตนคนก็อิ่มใจในความดี และผลงานแห่งมือของเขาก็จะกลับมาหาเขา
15. ทางของคนโน่นนักต้องในสายตาของเขามาก แต่คนที่ยอมฟังคำแนะนำก็ฉลาด
16. จะรู้ความโกรธของคนโน่ได้ทันที แต่คนที่หยั่งรู้ยอมปิดบังความอับอาย
17. บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานเห็จกล่าวคำหลอกหลวง
18. มีบางคนที่คำพูดพลอยๆของเขามีอนาคตแท้ แต่ล้วนของประชาชนนำการรักษามาให้
19. ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิตย์ แต่ล้วนที่พูดมุสาอยู่ได้เพียงประเดียวเดียว
20. ความหลอกหลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้คิดแผนการชั่วร้าย แต่บรรดาผู้กະแผนงานแห่งสันติภาพมีความชื่นบาน
21. ไม่มีความชั่วตอกย้ำกับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย
22. ริมฝีปากที่พูดมุสาเป็นที่นำเสนอต่อพระเยโฮวาร์ด แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติอย่างจริงใจเป็นความบีดิยินดีของพระองค์
23. คนที่หยั่งรู้ยอมเก็บความรู้ไว้ แต่ใจคนโน่ป่าวรังความโน่เขล่า
24. มือของคนที่ขยันขันแข็งจะครอบครอง ฝ่ายคนเกียจคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานโดยรา
25. ความกระวนกระวายในใจของมนุษย์ถ่วงเขางลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม
26. คนชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคนชั่วร้ายซักจุ่งพากเข้าให้หลง
27. คนเกียจคร้านจะไม่ปึงเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์ศุถุของคนขยันขันแข็งมีค่า
28. ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณะ

บทที่ 13

1. บุตรชายที่ฉลาดพังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเยาะเย้ยไม่พังคำขานบ
2. คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนละเมิดจะกินความทารุณ
3. บุคคลที่ร่วงระวางปากของเขางะส่วนชีวิตของเข้า แต่บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็จะมาถึงความพินาศ
4. วิญญาณของคนเกียจคร้านยังอยากอยู่ แต่ไม่ได้อะไรเลย ฝ่ายวิญญาณของคนขี้นจะอ้วนพี
5. คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่ารังเกียจและน่าอดสู
6. ความชอบธรรมระหว่างผู้ที่ทางของเขารื่นธรรม แต่ความชั่วร้ายค่าว่านบาก
7. คนที่ว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่ว่าตนเป็นคนจน แต่เมียรพย์คุณการเป็นอันมากก็มีอยู่
8. ค่าไถ่ชีวิตของคนคือทรัพย์คุณการของเข้า แต่คนยากจนไม่พังคำติเตียน
9. สร่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับ
10. เพระความทะนงตัวเท่านั้นการวิชาทจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ
11. ทรัพย์คุณการที่ได้มาโดยโฉคลาภจะยอมแยบลง แต่บุคคลที่สำสมโดยการงานจะได้เพิ่มพูนขึ้น
12. ความหวังที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บช้ำ แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
13. บุคคลผู้ดูหมิ่นพระจันทร์จะถูกทำลาย แต่บุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ
14. กกฎเกณฑ์ของปราชญ์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อจะออกไปให้พันจากบ่วงของความมรณะ
15. ความเข้าใจที่ดีก็ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนละเมิดก็ยากนัก
16. บรรดาคนที่หงั้งรู้กระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโน่ก็owardความโน่ของตน
17. ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่ทุกที่สัตย์ซื่อทำการรักษามาให้
18. ความยากจนและความอดสูมถึงบุคคลที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน แต่บุคคลที่สนใจคำตักเตือนก็ได้รับเกียรติ
19. ความปรารถนาที่สัมฤทธิ์ผลเป็นสิ่งห้อมหวานสำหรับจิตวิญญาณ แต่เป็นความสะอิดสะเอียนแก่คนโน่ที่จะละเสีย
จากความชั่วร้าย
20. บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกล้ายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูงของคนโน่จะถูกทำลาย
21. ความชั่วร้ายตามติดคนบาก แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ
22. คนดีก็จะมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์คุณการของคนบากนั้นสำสมไว้ให้คนชอบธรรม
23. ดินที่คนยากจนได้ไว้ก็เกิดผลอุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้ เพราะขาดความยุติธรรม
24. บุคคลที่สงวนไว้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขายพยายามตีสอนเข้าทันเวลา
25. คนชอบธรรมรับประทานได้จนพอใจ แต่ห้องของคนชั่วร้ายจะหิว

1. ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรื่องของเรื่อขึ้น แต่ผู้หญิงที่โรงเรียนมั่นคงด้วยมือตนเอง
2. บุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเย毫不犹豫 แต่บุคคลที่คิดเดียวในทางของเขาก็คือหนึ่งพระองค์
3. ในปากของคนโน่นไม่มีเรียวแห่งความโถหัง แต่ริมฝีปากของประชาชนจะสงวนเข้าไว้
4. ที่ไหนที่ไม่มีวัวผู้ ที่นั่นแรงหญ้าสะอาด แต่พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว
5. พยานที่สัตย์ซื่อจะไม่มุสา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา
6. คนมักเบาเยี่ยแสวงปัญญาเสียเปล่า แต่ความรู้นั้นก็ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ
7. งไปให้พันหน้าคนโน่น เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา
8. ปัญญาของคนheyังรู้ถึงการเข้าใจทางของเข้า แต่ความโน่นของคนโน่นเป็นที่หลอกหลวง
9. คนโน่นเขลาเบาเยี่ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน
10. จิตใจรู้ความชั่วนี้ของใจเอง และไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความชั่วนานของมัน
11. เรื่องของคนชั่วร้ายจะถูกครว่า แต่เดินที่ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง
12. มีทางหนึ่งชี้่นคนเราดูเหมือนถูก แต่เม้นสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณะ
13. แม่ใจของคนที่หัวเราะกีศร้า และที่สุดของความชั่วนานนั้นคือความโศกสลด
14. คนที่มีใจหันกลับจะได้ผลจากทางของเขางานเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเข้า
15. คนเขลาเชื่อถือว่าจากทุกอย่าง แต่คนหยังรู้ว่าเขากำลังไปทางไหน
16. คนมีปัญญาถึงเกรงกลัวและหันเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโน่นเดือดดาลด้วยความมั่นใจ
17. คนโน่นโจนพลันประพฤติโน่นเขลา และคนวางแผนชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง
18. คนเขลาได้ความโน่นเป็นมรดก แต่คนหยังรู้ก็มีความรู้เป็นมงกุฎ
19. คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม
20. คนยกจนนั้นแม่เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย
21. บุคคลที่ดูหมื่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยกจนก็เป็นสุข
22. คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง
23. มีกำไรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแห่งริมฝีปากนั้นโน้มไปทางความขาดแคลน
24. มองกุญแจของประชาชนคือความมั่งคั่งของตน แต่ความโน่นของคนโน่นคือความเขลา
25. พยานชี้่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานหลอกหลวงจะกล่าวคำมุสา
26. ความยำเกรงพระเย毫不犹豫ทำให้คนอยู่อย่างมั่นใจมาก ลูกหลานของเขามีที่ลีภัย
27. ความยำเกรงพระเย毫不犹豫เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อผู้ที่นั่งผู้ใดจะหลีกจากป่วงของความมรณะได้
28. ในมวลประชาชนก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่เร็วประชานเจ้านายก็ถูกทำลาย
29. บุคคลที่ไกรชาภิมีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่โน่นเร็วเกียรต่องความโน่น
30. ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อห้อง แต่ความริษยากระทำให้กระดูกผุ

31. บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจน ดูถูกประผู้สร้างของเข้า แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน
32. คนชั้วร้ายก็ถูกไล่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเข้า แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความมรณะของเข้า
33. ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏด้วย
34. ความชอบธรรมเชิดชูประชาชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆถูกทำหนี้
35. ข้าราชการที่เฉลียวลาดก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกลงบนผู้ที่ประพฤติ
น่าละอาย

1. คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเลีย แต่คำกักษะเร้าโගะ
2. ลิ้นของปราชญ์ใช้ความรู้อย่างถูกต้อง แต่ปากของคนโง่เหตุความโง่ออกมา
3. พระเนตรของพระเยื้อราห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเป้าดูคนชั่วและคนดี
4. ลิ้นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลิ้นตอบตะลงทำน้ำใจให้แตกสลาย
5. คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยิ่งรู้
6. ในเรื่องของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตอกย้ำกับรายได้ของคนชั่วร้าย
7. ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้นไม่
8. เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อราห์ แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปีติยินดีของพระองค์
9. ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อราห์ แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ติดตามความชอบธรรม
10. ผู้ที่ทอดทิ้งทางเดินบวกรากเป็นสิ่งที่หนักใจ บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า
11. นรกและเดนพินาศก์ประจำอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยื้อราห์ ใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้งเฉพาะพระองค์ยิ่งกว่าตนสักเท่าไร
12. คนมักเยาะเย้ยไม่รักคนที่ตักเตือนเขา ทั้งเขายังไม่ไปหาปราชญ์
13. ใจที่ร่าเริงกระทำให้สิหนาแจ่มใส แต่โดยความเครื่านใจดวงจิตก็แหลกสลายไป
14. ใจของบุคคลผู้มีความเข้าใจก็แสวงความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร
15. ทุกๆวันของคนที่ทุกข์ใจร้าย แต่คนที่มีใจร่าเริงมีการเลี้ยงต่อเนื่องกัน
16. มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระเยื้อราห์ ดีกว่ามีคลังทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบากอยู่ด้วย
17. กินผักเป็นอาหารในที่มีความรักก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอ้วนพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ด้วย
18. คนใจร้อนเร้าการวิวาก แต่บุคคลผู้ไกรชาติ์รังับการซึ่งดี
19. ทางของคนเกียจคร้านเหมือนรัวตันไม่หนาม แต่วิถีของคนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบสมอ
20. บุตรชายที่จลาจลกระทำให้บิดายินดี แต่คนโง่ดูหมิ่นmarดาของตน
21. ความโง่เป็นความชื่นบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม
22. ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมากๆ แผนงานนั้นก็สำเร็จ
23. คำตอบจากปากที่หมายสมกับเป็นความชื่นบานแก่คน คำเดียวยที่ถูกกลาโหมดีจริงๆ
24. ทางแห่งชีวิตนำคนผลัดซื้นไปสู่เบื้องบน เพื่อเขายังได้หลีกหนีจากนรกเบื้องล่าง
25. พระเยื้อราห์จะทรงรื้อเรือนของคนเย่อหอยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่
26. ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อราห์ แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอพระทัย
27. บุคคลผู้ตักกะละหาทำไร้ก์กระทำความลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่

28. ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเหลิงชั่วร้ายออก
29. พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของคนชอบธรรม
30. สว่างของตาทำให้ใจเปรมปรีดิ์ และข่าวดีกระทำให้กระดูกสดชื่น
31. ทูที่ฟังคำตักเตือนที่ให้ชีวิตจะอยู่ท่ามกลางประณญ์
32. บุคคลผู้เพิกเฉยต่อกำลังสอนก็ถูหมินจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ
33. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้เกิดปัญญา และความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ

1. ทั้งแผนงานของจิตใจมนุษย์ และคำตอบของลิ้น มาจากพระเย毫不犹豫
2. ทางทั้งสิ้นของมนุษย์ก็สะอาดในสายตาของเขาวง แต่พระเย毫不犹豫ทรงชั่งจิตใจ
3. จอมอบงานของเจ้าไว้กับพระเย毫不犹豫 และแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้
4. พระเย毫不犹豫ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อพระองค์เอง แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย
5. ทุกคนที่มีความเย่อหึงในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเย毫不犹豫 ถึงแม้มือปราสาณมือช่วยกัน เขาก็พั่นโถเช ก็หายได้
6. ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่วช้า และคนหลีกความชั่วร้ายได้โดยความยำเกรงพระเย毫不犹豫
7. เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแด่พระเย毫不犹豫 แม่ศัตtruของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้คืนดีกับเขาได้
8. มีแต่น้อยแต่มีความชอบธรรมก็ดีกว่ามีรายได้มากด้วยอยุติธรรม
9. ใจของมนุษย์จะแผนงานทางของเขาว แต่พระเย毫不犹豫ทรงนำย่างเท้าของเขาก
10. คำตัดสินอันมาจากพระเจ้าอยู่หัวที่ริมฝีพระโอชูของกษัตริย์ พระโอชูของพระองค์ไม่ละเมิดในการพิพากษา
11. ตราฉลุและตราชั่งเที่ยงตรงเป็นของพระเย毫不犹豫 ลูกตุ้มทั้งสิ้นในถุงเป็นพระราชกิจของพระองค์
12. การกระทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชังตอกษัตริย์ เพราะว่าบลลังก์นั้นถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม
13. ริมฝีปากที่ชอบธรรมเป็นที่บีดิยนดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรงรักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก
14. พระพิโรธของกษัตริย์เป็นผู้สื่อสารของความมรณะ แต่ประญูจะระงับเสียงได้
15. ในความผ่องใสจากสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็มีชีวิต และความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆฝนปลายฤดู
16. ได้ปัญญาดีกว่าได้ทองคำสักเท่าได ที่จะได้ความเข้าใจก็ดีกว่าเลือกอาเงิน
17. ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหันออกจากความชั่วร้าย บุคคลผู้ร่วงแรงด้วยความหวังทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาว
18. ความเย่อหึงเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสหน้าการล้ม
19. ที่จะเป็นคนมีใจถ่อมอยู่กับคนยากจนก็ดีกว่าแบ่งของริบมาได้กับคนเย่อหึง
20. บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางแผนใจในพระเย毫不犹豫จะเป็นสุข
21. คนใจ Jad เรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความเรียนรู้
22. ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโน้ตเป็นความโน่เขลา
23. ใจของประญูจะทำให้ปากของเขารุ่ม แลเพิ่มการเรียนรู้แก่ริมฝีปากของเขาก
24. ถ้อยคำแซมชื่นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอนามัยแก่กระดูก
25. มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสืบสุດลงที่ทางของความมรณะ
26. คนที่ทำงานก็ทำงานเพื่อตนเอง เพราะปากของเขากำตั้นเข้าไป
27. คนธรรมชาติค้นความชั่ว และในริมฝีปากของเขามีอนาคตไว้ฟลอก
28. คนตลาดตะลงแพร่การวิวาก และผู้กระซิบก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน
29. คนทารุณล้อชวนเพื่อนบ้านของเขาว และนำเข้าไปในทางที่ไม่ดี

30. เข้าขยับตากะแผลงานที่ตอบตะแลง เข้าเม้มริมฝีปากของเขานำความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น
31. ศีรษะที่มีผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งสั่งราชี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม
32. บุคคลผู้์โกรธชาักษีดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลผู้์ปักครองจิตใจของตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้
33. slagannเข้าหาอดลงที่ตัก แต่การตัดสินมาจากการเยอราห์ทั้งสิ้น

1. เสปียังกรังหน่อยหนึ่งพร้อมกับความสงบ ดีกว่าเรื่องที่มีเครื่องสักการบูชาเต็มพร้อมกับการวิวัฒ
2. ท่าสที่เฉลี่ยวลาดจะปกรองบุตรชายผู้ประพฤติความละอาย และจะได้ส่วนแบ่งมรดกเท่ากับพวงพื้นของ
3. เป้ามไว้สำหรับเงิน และเตาถุงมไว้สำหรับทองคำ และพระเยอวาห์ทรงทดลองใจ
4. ผู้กระทำความชั่วฟังริมฝีปากเท็จ และคนมุสาเรี่ยญแก่ลิ้นเหลวไหล
5. บุคคลที่เยี้ยหยันคนยากจนกดดููกพระผู้สร้างของเขานะ บุคคลที่ยินดีเมื่อมีความลำบากยากเย็นจะไม่มีโทษหมายได้
6. หลานๆเป็นมองกฎของคนแท และส่งาราศีของบุตรคือบิดาของเขานะ
7. วาจาสละสลวยไม่เหมาะสมแก่คนโง่ฉันใด ริมฝีปากที่มุสาเรี่ยญไม่เหมาะสมแก่เจ้านายฉันนั้น
8. ของกำนัลก็เป็นเหมือนเพชรพลอยในสายตาของเจ้าของ ไม่ว่ามันจะหันไปทางไหนก็เจริญรุ่งเรืองทางนั้น
9. บุคคลผู้ปิดบังการละเมิดก็เสาะหาความรัก แต่คนกล่าวเรื่องนั้นช้ำชาอกก์ทำให้เพื่อนสนิทแยกจากกัน
10. คำขานนาบเข้าไปในคนฉลาดลึกกว่าเฉี่ยวนคนโง่สักว้อยที
11. คนชัวร้ายก็แสร้งแต่การกบฏ จะนั่นจะมีผู้สื่อสารดูร้ายไปสู้เขานะ
12. ให้คนไปพบแม่หมีที่ลูกถูกฆ่าอยู่ไป ยังดีกว่าไปพบคนโง่ในความโง่ของเขานะ
13. ถ้าคนหนึ่งคนใดทำชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่ปราจากเรื่องของคนนั้น
14. เมื่อเริ่มต้นวิวัฒก็เหมือนปล่อยน้ำให้เหลว จะนั่นจะเลิกเสียก่อนเกิดการวิวัฒ
15. ผู้ที่ช่วยให้คนชัวร้ายเป็นฝ่ายถูกและผู้ที่ปรับไทยคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นกันที่น่าสะอดสะเอียนต่อพระเยอวาห์
16. ทำไม่คนโง่จึงมีเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขามีความคิด
17. มิตรหายก็มีความรักอยู่ทุกเวลา และพื่น้องก็เกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก
18. คนที่ไม่มีความเข้าใจก็ให้คำปฏิญาณ และเป็นผู้รับประกันต่อหน้าเพื่อนของตน
19. บุคคลผู้รักการละเมิดก็รักการวิวัฒ บุคคลผู้ทำประดุจเรื่องของเขาก็แสดงการทำลาย
20. ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้ลองตะลงก็ไม่พบสิ่งที่ดีอันใด และผู้ที่ลิ้นวิปลาสก์ตกอยู่ในความยากลำบาก
21. บิดาที่มีบุตรโฉดก็มีความโศก และบิดาของคนโง่ไม่มีความชื่นบาน
22. ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจที่หมดมานะทำให้กระดูกแห้ง
23. คนชัวร้ายรับสินบนจากออกเสือเพื่อผันแปรทางแห่งความยุติธรรม
24. คนที่มีความเข้าใจมุ่งหน้าของเขารองไปสู่ปัญญา แต่ตัวของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแหนดินโลก
25. บุตรชายโง่เป็นที่โศกสลดแก่บิดา และเป็นความขมขื่นแก่สตรีผู้ให้กำเนิด
26. ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะโนยเจ้านายเพราะเหตุความเที่ยงตรงก็ผิด
27. บุคคลที่ยับยั้งถ้อยคำของเขามีคนมีความรู้ และบุคคลผู้มีจิตใจเยือกเย็นเป็นคนมีความเข้าใจ
28. ถึงคนโง่หากนึงเสียกันบัวเป็นคนฉลาด คนที่หุบรวมฝีปากของเขากันบัวเป็นคนมีความเข้าใจ

1. คนที่ปลีกตัวไปจากผู้อื่น ใจจะการทำใจตนเอง และค้านคิดแห่งสติปัญญาทั้งหลาย
2. คนโง่ไม่เพลิดเพลินในความเข้าใจ แต่เพลิดเพลินในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น
3. เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหวั่นประมาทก็มาด้วย และความอดสูมากับความไว้กังวล
4. คำปากของคนเราเป็นน้ำเลือด น้ำพุแห่งปัญญาเหมือนลำธารน้ำเชี่ยว
5. ที่จะลำเอียงเข้าข้างคนชั่วร้ายเพื่อจะบังคับคนชอบธรรมเรื่องความยุติธรรมก็ไม่มีดี
6. ริมฝีปากของคนโง่นำการวิวัฒนา และปากของเขาก็เชื้อเชิญการโนย
7. ปากของคนโง่เป็นสิ่งทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาก็เป็นบ่วงดักจิตใจตนเอง
8. ถ้อยคำของผู้กระซึบนินทา ก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย
9. แล้วบุคคลที่หย่อนยานในการงานก็เป็นพื่นรองกับคนเจ้าทำลาย
10. พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นป้อมเข้มแข็ง คนชอบธรรมวิงเข้าไปในนั้นและปลอดภัย
11. ทรัพย์ศักดิ์ของเศรษฐีเป็นเมืองเข้มแข็งของเขา และเป็นเหมือนกำแพงสูงตามความคิดเห็นของเขาก็
12. ใจของคนก็จ้องมองก่อนถึงการถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ
13. ถ้าคนหนึ่งคนใดตอบก่อนที่เขาได้ยิน ก็เป็นความโง่และความอับอายของเขาก็
14. จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจที่ชอกช้ำใจจะทนได้เล่า
15. ใจของคนหยั่งรู้ย่อมหาความรู้ และหูของบรรษณ์แสวงความรู้
16. ของกำนัลของผู้หนึ่งผู้ใดย่อเมอเปิดทางให้ผู้นั้น และนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต
17. บุคคลผู้แสลงคดีของตนก่อนก็ถูเหมือนเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาสอบสวนเขา
18. การจับสลากกระทำให้การเหลาสิ้นสุด และตัดสินคู่โดยแบ่งที่มีกำลัง
19. การคืนดีกันกับพื่นรองที่สะดุกดันแล้วก็ยกกว่าการชนนะเมื่องที่เข้มแข็ง และการเหลาวิวัฒนาของเขามีอนาคตที่ป้อมปราการ
20. ห้องจะอิ่มก็จากผลแห่งปากของเขาก็จะหนำใจเพราผลอันเกิดจากริมฝีปากของตน
21. ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน
22. บุคคลที่พับภารายก็พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์
23. คนยกจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงหัวๆ
24. คนที่มีเพื่อนต้องแสร้งทำเป็นเพื่อน แต่มีมิตรคนหนึ่งที่ใกล้ชิดยิ่งกว่าพื่นรอง

1. คนยกจนผู้ดำเนินในความชื่อสัตย์ของเข้า ดีกว่าคนที่มีริมฝีปากตลอดแต่เป็นคนโง่
2. แล้วการที่จิตใจคนไม่มีความรู้ก็ไม่ดี และบุคคลที่เร่งเท่านักกีมักพลาดผิด
3. ความโง่ของคนใดนำความพินาศมาถึงเขา และใจของเขาก็เรียกว่าดัดต่อพระเยโฮวาห์
4. ทรัพย์สตัองการเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยกจนก็ถูกเพื่อนของเขาร้ายไป
5. พยานเห็นจะไม่ได้รับโทษหากไม่ได้ และบุคคลผู้เปล่งคำมั่นจะหนีไม่พ้น
6. คนเป็นอันมากออกจากเจ้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล
7. บรรดาพี่น้องของคนยกจนก็ยังเกลียดเขา มิตรของเขาก็ยิ่งใกล้จากเข้าสักเท่าไร เขายพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง
8. บุคคลที่ได้ปัญญากรกิจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักษาความเข้าใจไว้จะพบสิ่งที่ดี
9. พยานเห็นจะไม่รับโทษหากไม่ได้ และบุคคลที่เปล่งคำมั่นจะพินาศ
10. ที่คนโง่จะอยู่อย่างสำราญก็ไม่เหมาะสมอยู่แล้ว ที่ทางจะปกครองเจ้านายก็ยิ่งไม่เหมาะสมมากกว่านั้นอีก
11. สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คนโกรธชา และที่มองข้ามการละเมิดไปเสียก็เป็นส่วนรำคาศแก่เขา
12. ประพิโธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนผักหอยตา
13. บุตรชายโง่เขลาเป็นความพินาศของบิดาของเข้า และการทะเลวิวาทของภรรยา ก็เหมือนน้ำฝนย้อยหยดไม่หยุด
14. เรื่องและทรัพย์สตัองการเป็นมรดกมาจากบิดา แต่ภรรยาที่หยิ่งรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์
15. ความเกียจคร้านทำให้หลับสนิท และคนนี้เกียจจะต้องทิว
16. บุคคลที่รักษาพระบัญญัติกรกษาชีวิตของตน บุคคลที่ดูหมิ่น罵ราหั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย
17. บุคคลที่เอ็นดูคนยกจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยึม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเข้า
18. จงตีสอนบุตรชายของตนเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมดกำลังใจเพราเดทุกรั้องให้ของเข้า
19. คนที่ไม่โหฉุนเฉียจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเข้าให้พั้นแล้ว ก็ต้องช่วยเข้าให้พั้นอีก
20. จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต
21. ในใจของมนุษย์มีแผนงานเป็นอันมาก แต่คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหลก จะดำรงอยู่ได้
22. สิ่งที่น่าประทันในตัวมนุษย์คือความเมตตา และคนยกจนยังดีกว่าคนมุสา
23. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้วก็หยุดด้วยความพอใจ เขายังไม่มีอันตรายใดมาเยี่ยมรายเข้า
24. คนเกียจคร้านผึ้งมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมนำมาสู่ปากของตนอีก
25. จงตีคนที่มักเยาะเย้ย และคนเขลาจะเรียนความหยิ่งรู้เอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเข้าใจความรู้
26. บุคคลผู้ทำทารุณแก่บิดาของเข้าและขับไล่มาตราของเข้าไปเสีย เป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการถูกตำหนิ

27. บุตรชายของเราเอี้ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้าหลงไปจากคำแห่งความรู้
28. พยานที่อธรรมก็เยาะเยี้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า
29. การปรับโถษมีพร้อมอยู่สำหรับคนมักเยาะเยี้ย และการโบยก์สำหรับหลังของคนโง่

1. เหล่าอุ่นให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราก็ให้เกิดเป็นพลาลเกร ผู้ได้ถูกมันหลอกลงกีไม่เป็นคนฉลาด
2. ความครั่นคرامกษัตริย์กีเหมือนสิงโตคำราม ผู้ได้ยิ้มเย้พรองค์ให้กริว ก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง
3. ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้าყุงกับธุระของคนอื่น
4. คนเกียจคร้านไม่สนใจในหน้าหน้า เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงถูกเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย
5. คำปรึกษาในใจของคนเมื่อนั่งลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโพงมันออกมากได้
6. คนเป็นอันมากป่าวร้องความดีของเขามอง แต่ใจจะหาคนสัตย์ซื่อพบเล่า
7. คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาก็เกิดตามเขามาย้อมได้รับพร
8. กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์พิพากษาย่อมทรงผิดความชั่วทั้งหลายอภิด้วยพระเนตรของพระองค์
9. ผู้ได้จะกล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้าบริสุทธิ์พันนาปของข้าพเจ้า
10. ลูกศูนย์ฉ้อฉลและเครื่องตัวคงโง่ ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อราห์พอยกัน
11. แม่เต็กๆ แสดงตัวโดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขาระทำจะจะบริสุทธิ์ และถูกต้องหรือไม่
12. หูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยื้อราห์ทรงสร้างมันทั้งสอง
13. อ่ายรักษารหัสให้หลุด เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลืมตาของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอิม
14. ผู้ซึ้งอุดว่า เลว เลว แต่เมื่อเข้าไปแล้ว เขารู้สึกว่า
15. มีกองคำและทับทิมมีค่าเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้สึกเป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ
16. จงยึดเสื้อผ้าของเข้าไว้ เมื่อเข้าเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเข้าไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างด้าว
17. อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลงมีรสหวานแก่ผู้ได้มา แต่ภายหลังปากของเขาก็จะเต็มไปด้วยกรด
18. แผนงานทั้งสิ้นดำเนินอยู่ได้ด้วยการปรึกษาหารือ จงทำสังคมด้วยมีการนำที่ฉลาด
19. บุคคลที่เที่ยวทุบชิบไปก็เผยแพร่ความลับให้กระจาย ฉะนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนที่ยกยอด้วยริมฝีปากของตน
20. ถ้าคนหนึ่งคนใดแห่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขาก็จะดับมีดมิด
21. ตั้งแต่แรกอาเจ้าได้รับมรดกอย่างซึ่งสูกก่อนห้าม แต่ที่สุดปลายจะไม่เป็นพร
22. อ่ายอุดว่า ข้าจะแก้แค้นความชั่ว แต่จงรอคอยพระเยื้อราห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้รอด
23. ลูกศูนย์ฉ้อฉลเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยื้อราห์ และตราดูเทียมเท็จกีไม่ดี
24. ย่างเท้าของมนุษย์นั้นพระเยื้อราห์ทรงเป็นผู้สั่ง แล้วคนจะเข้าใจทางของเขามองได้อย่างไร
25. ที่คนจะกินของบริสุทธิ์ และมาสอบถามเมื่อปฏิญาณไปแล้ว ทั้งสองเป็นปวงดักตนเอง
26. กษัตริย์ที่ฉลาดย่อมผิดคนชั่วร้าย แล้วทรงขับกงจักรทับเขา
27. จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยื้อราห์ ส่องดูส่วนลึกที่สุดของเขาก็สิ้น
28. ความเมตตาและความจริงส่วนกษัตริย์ไว้ และความเมตตา ก็เชิดชูพระที่นั่งของพระองค์ไว้
29. ส่งสารศีขของคนหนุ่มคือกำลังของเข้า แต่ความงามของคนแก่คือผอมหงอกของเข้า
30. ความฟอกซ้ำดำเนียร์ของบادแพลก์ชาร์ดความชั่วเสีย การโบยตีกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอ้าน

1. พระทัยกษัตริย์เป็นเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์ของพระเยื้อราห์ พระเยื้อราห์จะหันไปไหนตามแต่พระองค์ทรงโปรด
2. ทางของคนทุกทางก็ถูกต้องในสายตาของตนเอง แต่พระเยื้อราห์ทรงพินิจดูจิตใจ
3. ที่จะกระทำการมีความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมก็เป็นที่โปรดปรานแด่พระเยื้อราห์มากกว่าเครื่องสักการบูชา
4. ตาย索 ใจเย่อหอยิ่งและการไถนาของคนชั่วรายเป็นบาป
5. แผนงานของคนขยันขันแข็งนำสู่ความอุดมแห่งอน แต่ทุกคนที่เร่งร้อนก็มาสู่ความขัดสนเท่านั้น
6. การได้คลังทรัพย์มาด้วยลิ้นมุสาภิคือความอนิจฉาที่เคลื่อนไปๆมาๆของคนที่เสาะหาความตาย
7. ความหารุณของคนชั่วรายจะ gad เข้าไป เพราจะเข้าปฏิเสธไม่ยอมทำสิ่งที่หยุดธรรม
8. ทางของมนุษย์ตลาดแต่ละแห่งและมีความผิด แต่ความประพฤติของผู้บริสุทธิ์นั้นถูกต้อง
9. อญี่ที่มุ่งบนหลังคาเรือนดิกกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหภูมิขี้ทะเล
10. วิญญาณของคนชั่วรายประทานความชั่ว เพื่อนบ้านของเขามาเป็นที่ชอบใจในสายตาของเข้า
11. เมื่อคนมักเยาะเย้ยถูกลงโทษ คนเขลาก็จลาดขึ้น เมื่อราชญ์ได้รับการสั่งสอน เขายังได้ความรู้
12. คนชอบธรรมสังเกตดูเรื่องของคนชั่วราย แต่พระเจ้าทรงค่าว่านชั่วรายลงเพราเหตุความชั่วรายของเข้า
13. บุคคลผู้อุดหูไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน ตัวเขายังจะร้อง แต่ไม่มีใครได้ยิน
14. ให้ของกำนัลในที่ลับย่อมแพร่ความโกรธ ให้สินบนในอกกิ้งแพร่การพิโรธร้าย
15. เมื่อกระทำการตัดสินก็เป็นการชั่นนานแก่คนชอบธรรม แต่คนกระทำการชั่วซ้ำจะได้รับความพินาศ
16. ผู้ใดที่หันเหลี่ยมจากทางแห่งความเข้าใจ จะพากอยู่ในที่ประชุมของคนตาย
17. บุคคลที่รักความเพลิดเพลินจะเป็นคนยากจน บุคคลที่รักเหล้าอยุ่และน้ำมันจะไม่มีคงคั่ง
18. คนชั่วรายเป็นค่าไถสำหรับคนชอบธรรม และคนละเมิดสำหรับคนเที่ยงธรรม
19. อญี่ในแผ่นดินทุรกันดารดิกกว่าอยู่กับผู้หภูมิที่ขี้ทะเลและจุ่มขึ้นบ่น
20. คลังทรัพย์ประเสริฐและน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่กินมันหมด
21. บุคคลผู้ดูถูกความชอบธรรมและความเอ็นดู จะพบชีวิตและความชอบธรรมกับเกียรติยศ
22. ราชญ์เป็นเข้าไปในเมืองของคนที่มีกำลัง และพังทลายที่กำบังเข้มแข็งที่เข้าไว้วางใจ
23. บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตนก็รักษาจิตใจเขายังให้พันความลำบาก
24. คนเย่อหอยิ่งและคนมักเยาะเย้ย เป็นชื่อของคนที่ประพฤติตัวด้วยความโกรธเย่อหอยิ่ง索
25. ความประทานของคนเกียจคร้านผ่าตัวเขายัง เพราเมื่อของเข้าปฏิเสธไม่ทำงาน
26. เข้าโลกอย่างตะกละอยู่วันยังค่า แต่คนชอบธรรมให้และไม่หน่วงเหนี่ยวไว้
27. เครื่องสักการบูชาของคนชั่วรายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน เมื่อเขานำมาด้วยใจที่ชั่วรายจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าได
28. พยานเท็จจะต้องพินาศ แต่ถ้อยคำของคนที่ฟังจะยังคงอยู่
29. คนชั่วรายทำให้หน้าของตนด้านไป แต่คนเที่ยงธรรมพิเคราะห์ดูทางของตน

30. ปัญญาคือ ความเข้าใจคือ คำปรึกษาคือ จะอาชนะพระเยโฮวาห์ไม่ได้
31. มักก็เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันสังคม แต่ความปลอดภัยเป็นของพระเยโฮวาห์

1. ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย และซึ่งเป็นที่โปรดปรานก็ยิ่งกว่ามีเงินหรือทอง
2. คนมั่งคั่งและยากจนประชุมพร้อมกัน พระเย毫不犹豫ทรงสร้างเขาทั้งสิ้น
3. คนหงี่รู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขามาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ
4. บำเพ็ญจิตของความถ่อมใจและความยำเกรงพระเย毫不犹豫 คือความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต
5. หนามและบ่วงอยู่ในทางของคนตลอดตะลง บุคคลที่ร่วงระวางจิตใจตนเองจะอยู่ไกลเสียจากสิ่งเหล่านี้
6. จงฝึกเด็กในทางที่เข้าควรจะเดินไป และเมื่อเข้าชราแล้ว เขากำไร่พราจากทางนั้น
7. คนมั่งคั่งปักครองเหนือคนยากจน และคนขอຍັງກີເປັນທາສຂອງຄົນໃຫ້ຢືນ
8. บุคคลผู้ห่วนความช้ำช้ำจะเกี่ยวความหายนะ และไม่ถือแห่งความดูเดือดของเขากำลັມเหลว
9. บุคคลที่มีตาแสดงใจวังขวางกີຈະຮັບພຣ ເພຣເຂາແປ່ງສ່ວນອາຫາຣຂອງເຂາແກ່ຄົນຍາກຈຸນ
10. จงขับคนมักເຍະເຍ້ຍອກໄປເສີຍ ແລ້ວກາຣວິວາທຈະໜດໄປ ເຊື່ອ ກາຣວິວາທແລກຊາດໝູດລັງ
11. บุคคลທີ່ຮັກໃຈບຣີສຸທີ່ ເພຣເຫດຖຸມຝີປາກຂອງເຂາມີກຽຸນາຄຸນ ກັ້ຕຣີຍຈະໄດ້ເປັນມິຕຣຂອງເຂາ
12. ພຣະນະຕຣພຣຍໂຫວັນເຜົ່າອຸ່ງເຫັນມີຄວາມຮູ້ ແຕ່ພຣະອອກທຽບຮັກຄວ່າຄໍ້ອຍຄຳຂອງຄົນລະເມີດ
13. ດັນກີຍຈົກຮ້ານກລ່າວວ່າ ມີສິງໂຕອຸ່ງຂ້າງນອກ ຂ້າຈະຖຸກຜ່າຕາມຄຸນ
14. ປາກຂອງທຸນິ້ງໜ້າເປັນຫລຸມລຶກ ບຸກຄລື້ງພຣຍໂຫວັນທຽບພຣພຣະຕກລົງໃນທີ່ນັ້ນ
15. ຄວາມໂຈ່ງຜຸກຜຸກມັດອຸ່ງໃນໃຈຂອງເດັກ ແຕ່ມີເຮົາວທີ່ສອນກີຂັບມັນໃຫ້ທ່າງໄປຈາກເຂາ
16. ບຸກຄລູ່ປັບປັບຄົນຍາກຈຸນເພື່ອເພີ່ມທຣພຍຄຖາງຄາຣຂອງຕານ ແລະຜູ້ທີ່ເພີ່ມໃຫ້ແກ່ຄົນມັ້ງຄັ້ງ ຈະມາດື່ງຄວາມຂັດສນອຍ່າງແນ່ນອນ
17. ເອີ່ງໜູຂອງເຈົ້າແລກພັກຄໍ້ອຍຄຳຂອງປຣາຢູ່ ແລະເຂາໃຈໄສ່ຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາ
18. ເພຣະຄ້າເຈົ້າຮັກຊາຄໍ້ອຍຄຳແລກຄວາມຮູ້ນັ້ນໄວ້ໃນຕົວເຈົ້າ ກີຈະເປັນຄວາມໜື້ນໃຈແກ່ເຈົ້າ ແລ້ວທັງສອງຈະມັ້ນຄົນໃນຮົມຝີປາກຂອງເຈົ້າ
19. ເພື່ອຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງເຈົ້າຈະອຸ່ງໃນພຣຍໂຫວັນ ເຮົາໃຫ້ແຈ້ງປຣັກໝົງແກ່ເຈົ້າໃນວັນນີ້ແນ້ມແກ່ຕົວເຈົ້າເອງ
20. ເຮົາໄດ້ເຂີຍໃຫ້ເຈົ້າຄື່ງສິ່ງວິເສດນັກ ຄົງເຮືອງກາຣປຣັກໝົງແລກຄວາມຮູ້ແລ້ວມີໃໝ່ຫຼື່ອ
21. ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າທຣາບຄື່ງຄວາມແນ່ນອນຂອງຄໍ້ອຍຄຳແກ່ຄວາມຈົງ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບທີ່ຈົງແກ່ຜູ້ທີ່ໃໝ່ເຈົ້າໄປ
22. ອຢາປລັນຄົນຍາກຈຸນ ເພຣເຂາເປັນຄົນຍາກຈຸນ ອຣູ່ມີບັນດັບຄົນທຸກໆໃຈທີ່ປະຕູເມືອງ
23. ເພຣະວ່າພຣຍໂຫວັນຈະທຽບວ່າຄວາມແຫນເຂາ ແລະຮົບຊື່ວິຕຂອງຜູ້ທີ່ຮົບເຂາ
24. ອຢາເປັນມິຕຣກັບຄົນທີ່ມັກໂກຣດ ຮີ້ອໄປກັບຄົນໜີໂມໂທ
25. ເກຮງວ່າເຈົ້າຈະເຮືອນຮູ້ທາງຂອງເຂາ ແລະພັວພັນຈິຕີໃຈເຈົ້າເຂົ້າໃນປວງ
26. ອຢາເປັນພວກທີ່ເປັນຜູ້ຄໍ້າປະກັນ ອຢາເປັນພວກຜູ້ເປັນປະກັນໜີສິນ
27. ຄ້າເຈົ້າໄມ້ມີອະໄຮ້ທີ່ມີຄວາມໃຈເຂາເອາທີ່ນອນໄປຈາກໃຕ້ຕົວເຈົ້າເລົ່າ
28. ອຢາຍ້າຍຫລັກເຂົດເກ່າແກ່ເຫັນບຣພນຸຮູ່ຂອງເຈົ້າໄດ້ປັກໄວ້

29. เจ้าเห็นคนที่ขยันในงานของเขารึว่า เขายจะได้เข้าฝึกษัตริย์ เขายจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคนทำต้อຍ

1. เมื่อเจ้าหนุ่งรับประทานกับผู้ครอบครองบ้านเมือง จงสังเกตให้ดีว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า
2. ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ เจ้าจะจ่อมีดไว้ที่คอของเจ้า
3. อาย่าประณานของโօชະของท่าน เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกหลวง
4. อาย่าทำงานเพื่อมั่งมี จงเลิกพึงสติปัญญาของตนเอง
5. เจ้าจะเพ่งตาของเจ้าอยู่ที่ของอนิจังหรือ เพาะะทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนที่เดียว มันจะบินไปในห้องฟ้าเหมือนนกอินทรี
6. อายากินอาหารของคนที่ตระหนี่ อาย่าประณานของโօชະของเข้า
7. เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาคือเป็นอย่างนั้น เข้าพูดกับเจ้าว่า จงกินและดื่มถึง เมตตาใจของเขามิได้อยู่กับเจ้า
8. เจ้าจะต้องสำรอกอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำแซ่บซึ่งเจ้าเสียเปล่าๆ
9. อาย่าพูดให้คนโนงได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า
10. อาย่าโยกย้ายเสาเขตเก่าแก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพร้าพ่อ
11. เพราะพระผู้ถูกของเขารักษาแรง พระองค์จะว่าคดีของเขាត่อสู้เจ้า
12. จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้
13. อายายังคงการตีสอนเสียจากเด็ก ถ้าเจ้าตีเข้าด้วยไม้เรียว เขายังไม่ตาย
14. เจ้าจะตีเข้าด้วยไม้เรียว และเจ้าจะช่วยชีวิตของเข้าให้รอดจากนรก
15. บุตรชายของเราเอ่ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเรางอก็จะยินดี
16. เอօ วิญญาณของเราจะเปริ่มปรีดิ เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง
17. อาย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่จงยำเกรงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ
18. ด้วยว่าจะมีที่สินสุดอย่างแน่นอนที่เดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมิได้ถูกตัดออก
19. บุตรชายของเราเอ่ย จงฟัง และจงฉลาดเด็ด แล้วนำใจของเจ้าไปในทางนั้น
20. อาย่าอยู่ท่ามกลางคนดีเมล้าอยู่นั่น หรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ
21. เพราะคนนี้มาและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความเง่งเหงาจะເเจັ້ງວິວໜ່າມີຄົນນັ້ນ
22. จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมาตรากของเจ้าเมื่อนางแก่
23. จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ
24. บิดาของคนชอบธรรมจะเปริ่มปรีดิอย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีพระเข้า
25. บิดามารดาของเจ้าจะยินดี และผู้ที่คลอดเจ้าก็จะเปริ่มปรีดิ
26. บุตรชายของเราเอ่ย ขอใจของเจ้าให้เราเตอะ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเรา
27. เพราะหฤทัยแพศยาเป็นหฤทัยลึก และหฤทัยสัญจารเป็นเหมือนบ่อแคน
28. นางหมอบคอยอยู่เหมือนคอยเหยื่อ และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์
29. ครรที่ร้องโอย ครรที่ร้องอุย ครรที่มีการวิวาก ครรที่มีการร้องคราง ครรที่มีบادแผลปราศจากเหตุ ครรที่มีตาแดง

30. คือบรรดาผู้ที่นั่งแซ่อยู่กับเหล้าอุ่น บรรดาผู้ที่ไปแสวงหาเหล้าประสม
31. อย่ามองดูเหล้าอุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ
32. ณ ที่สุดมันกัดเหมือนน้ำ แลนมันฉกเอาเหมือนน้ำทับทาง
33. ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั้ว และใจของเจ้าจะพูดตอบตะแคง
34. เออ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเล อย่างคนที่นอนอยู่บนเสากางใบ
35. เจ้าจะว่า เขาตีข้า แต่ข้าไม่เจ็บ เขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึก ข้าจะตีนเมื่อไรหนอ ข้าจะแสวงการดีมีอีก

1. อย่าคิดวิชยานชั่ว หรือประณาอยู่ร่วมกับเขา
2. เพราะว่าใจของเขาก็คิดประกอบการทำลาย และริมฝีปากของเขามุடการประทุษร้าย
3. เรื่องนั้นเข้าสร้างกันด้วยปัญญา และสถาปนามันไว้ด้วยความเข้าใจ
4. โดยความรู้บรรดาห้องก์เต้มไปด้วยความมั่งคั่งล้วนประเสริฐและเพลิดเพลินทั้งสิ้น
5. คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ก์เพิ่มกำลังขึ้น
6. เพราะว่าโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก์จะเข้าสังคมได้ และด้วยมีที่ปรึกษามากๆมีความปลอดภัย
7. สำหรับคนโน่นปัญญาสูงเกินไป ที่ประดิษฐ์เมืองเข้าไม่ถูกปักพูด
8. บุคคลผู้จะแแผนงานทำความชั่วเข้าเรียกกันว่าคนเจ้าเลี้ท์
9. การคิดในเรื่องที่โน่นเลาเป็นนาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าซังแก่มนุษย์
10. ถ้าเจ้าห้อยใจในวันแห่งความชั่วร้าย กำลังของเจ้าก์น้อย
11. ถ้าเจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณะ และไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ตุบดตุเป่ไปเพื่อถูกฆ่าให้รอด
12. ถ้าเจ้าจะว่า ดูเดิต เราไม่รู้เรื่องนี้เลย พระองค์ผู้ทรงชั่งใจจะไม่ทรงเพ่งเลึงเห็นหรือ พระองค์ผู้ทรงเฝ้าวิญญาณ อญ্তเห็นเจ้าจะไม่ทราบหรือ และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากทุกคนตามการกระทำของเขารึ
13. บุตรชายของเราเอี่ย จงรับประทานน้ำผึ้งพระเป็นของดี และร่วงผึ้งซึ่งมีสหวน
14. การรู้จักปัญญา ก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญาณของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญา ก็จะมีบำเหน็จ และความคาดหวังของเจ้าจะไม่ถูกตัดออก
15. คนชั่วร้ายเอี่ย อย่าหมอบคอยเพื่อต่อสู้กับที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา
16. เพราะคนชอบธรรมล้มลงเจ็บครั้งแล้วก์ลูกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะตกอยู่ในอาการร้าย
17. อย่าเบรมปรีดิเมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด
18. เกรงว่าพระเยโฮ瓦ห์จะทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงหันความกริวจากเข้าเสีย
19. เจ้าย่ากระวนกระวายพระคนชั่ว และอย่ามีไวชยานชั่วร้าย
20. เพราะคนชั่วจะไม่มีบำเหน็จ ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย
21. บุตรชายของเราเอี่ย จงยำเกรงพระเยโฮ瓦ห์และกษัตริย์ อย่าเข้ายุ่งกับคนที่หันกลับจากพระองค์ทั้งสองนั้น
22. เพราะภัยพิบัติจากพระองค์ทั้งสองจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และผู้ใดจะทราบถึงความพินาศที่จะมาจากการของค์ทั้งสอง
23. ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของประชญ์ด้วย การเห็นแก่หน้าคนใดในการตัดสินนั้นไม่ดีเลย
24. บุคคลผู้กล่าวแก่คนชั่วร้ายว่า เจ้าไร้ความผิด จะถูกชนชาติทั้งหลายแซ่บและประชาชาติจะรังเกียจ
25. แต่บรรดาผู้ขนำเขามีความปีติยินดี และพรอันดีจะมีอยู่กับเขา
26. ทุกคนจะจุบริมฝีปากของผู้ให้คำตอบที่ถูก
27. จงเตรียมงานของเจ้าที่ภายนอก ทำทุกอย่างของเจ้าให้พร้อมที่ในนา และหลังจากนั้นก็จะสร้างเรือนของเจ้า

28. อาย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า
29. อายากล่าวว่า ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า ข้าจะทำตอบแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำ
30. เราย่านไปที่ร้านของคนเกียจคร้าน ข้างสวนอุ่นของคนที่ไร้ความเข้าใจ
31. และดูเดิด มีหนามงอกเต็มไปหมด และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยตาย แล้วกำแพงทิ่นของมันก็พังลง
32. และเราได้เห็นและพิเคราะห์ดู เราสองดูและได้รับคำสั่งสอน
33. หลับนิต เคลิ้มหน่อย กอดมือพักนิดหน่อย
34. และความจนจะมาหาเจ้าอย่างนักท่องเที่ยว ความชัดสนอย่าง คนถืออาญา

1. ต่อไปนี้เป็นสุภาษิตของชาโอมอนด้วยเหมือนกัน ซึ่งคนของເຊື່ອຍໍາທົກໝໍຕະຫຼີມແທ່ງຢູ່ດ້າທີ່ໄດ້ຄັດລອກໄວ້
2. ສົ່ງຮາສີຂອງພຣະເຈົ້າຄືອກຮ່ວມສິ່ງຕ່າງໆໄວ້ ແຕ່ຕັກດີຕົກສົງຂອງກັບຕະຫຼີມຄືອກຮ່ວມສິ່ງຕ່າງໆໃຫ້ປຣະກົງ
3. ພ້າສວຽນສູງຈັນໄດ້ ແລະແພ່ນດີນໂລກລືກຈັນໄດ້ ພຣະທີ່ຂອງກັບຕະຫຼີມກີ່ເລື້ອຈະຫຍື່ງຮູ້ຈັນນັ້ນ
4. ຈົ່ງໄລ່ຈົ້ອກຈາກເງິນເສີຍ ແລ້ວຈະມີວັດຖຸສຳຫັບຫັກທຳຂັ້ນ
5. ຈົ່ງໄລ່ຄົນຂ້ວ່າຮ້າຍອອກໄປເສີຍຈາກພຣະພັກຕະຫຼີມ ແລະພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະອອກຕະຫຼີມຈະສັບປະນາໄວ້ດ້ວຍຄວາມຂອບຮຣມ
6. ອີ່ເອາເຕົວເຈົ້າຂຶ້ນມາຂໍ້າງໜ້າຕ່ອພຣະພັກຕະຫຼີມ ມີຢູ່ນີ້ຢູ່ນີ້ໃຫ້ອັນຜູ້ຫຼັກຜູ້ເຫຼີງ
7. ເພຣະທີ່ຈະໄຫ້ເຂົວວ່າ ເຊິ່ງຂຶ້ນມາທີ່ນີ້ ກີ່ເຊີ້ງວ່າຄູກໄລ່ລົງໄປທີ່ຕໍ່ຕ່ອໜ້າເຈົ້ານາຍຜູ້ຕື່ອງຈາກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ
8. ອີ່ເດືອນນຳເຂົ້າມາຍັງໂຮງຄາລ ເພຣະເນື່ອເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າທຳໄຫ້ເຈົ້າໄດ້ອາຍແລ້ວ ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າຈະກຳອົບຢ່າງໄຣ
9. ຈົ່ງຕກລົງເຮືອງຂອງເຈົ້າກັບເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ ແລະອີ່ເທົ່ານີ້ໄຫ້ແພຍຄວາມລັບຂອງເຈົ້າ
10. ເກຮງວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືນຈະນໍາຄວາມອາຍມາສູ່ເຈົ້າ ແລະເຊື້ອເສີຍງຂອງເຈົ້າຈະມັວໝອງອູ່ນານ
11. ຄ້ອຍຄຳທີ່ພຸດເໜາມາງຈະເໝືອນຜລແບວບເປັນທອງຄຳໃນກາຫະເງິນ
12. ດົນຕັກເຕືອນທີ່ຈຸດກັບຫຼຸທີ່ເຊື່ອຝຶກກີ່ເໝືອນແຫວນທອງຄຳຫຼົງຈະກຳນີ້ອືດ
13. ທີມະໄຫ້ຄວາມເຍັນໃນຄຸດເກີ່ວວ່າຢ່າງໄຣ ຜູ້ສື່ອສາກທີ່ສັດຍີ່ຂໍ້ອ່ອມທຳໄຫ້ຈົດວິນຍຸານຂອງນາຍຜູ້ໃໝ່ເຂົ້າຂຶ້ນນີ້ຢ່າງນັ້ນ
14. ດົນທີ່ວົວດວ່າຈະໄຫ້ຂອງກຳນົດແຕ່ມີໄດ້ໄໜ້ ກີ່ເໝືອນເມື່ອແລະລມທີ່ໄມ່ມີຝັນ
15. ຄວາມພາກເພີຍຈະຊັກນຳຜູ້ຄວບຄວອງໄດ້ ແລະລິນທີ່ອ່ອນຫວານຈະທຳໄຫ້ກະດູກກັດໄໜ້
16. ເຈົ້າໄດ້ພັນນຳຜົ້ງແລ້ວຫຼື ຈົກນແຕ່ພອດີ ເກຮງວ່າເຈົ້າຈະອື່ມແລະອາເຈີນອອກມາ
17. ອີ່ໄຫ້ເຫັນຈະເຈົ້າຢູ່ໃນເວັນເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້ານາງ ເກຮງວ່າເຂົ້າຈະເຫັນຫົດເຫັນຫຼືພຣະເຈົ້າ ແລະເກລີຍດັ່ງເຈົ້າ
18. ດົນໃດທີ່ເປັນພຍານເທິ່ງຈັກລ່າງໂທຢ່າງເປົ້າມາ ກີ່ເໝືອນກະບອງຕຶກ ຢີ້ອດາບ ຢີ້ອລູກຮູ່ທີ່ຄມ
19. ກາຣວາງໃຈໃນດົນທີ່ໄມ່ຂໍ້ອ່ອນຍາມລຳບາກ ກີ່ເໝືອນຟັນທີ່ທັກເສີຍຫຼືເຫັນທີ່ຫຼຸດຈາກຂ້ອຕ່ອ
20. ບຣດາຄານທີ່ຮ່ອງເພັນໃຫ້ຄົນໜັກໃຈຝັງ ກີ່ເໝືອນຄົນຄອດເຄື່ອງແຕ່ງກາຍອອກໃນວັນທີ່ອາກາສຫາວາ ແລະເໝືອນເຈານ້າສັ້ມມາຮາດບັນດິນປະສົວ
21. ຄ້າສັດຖຸຂອງເຈົ້າທີ່ຈະໄຫ້ອາຫານເຂົ້າຮັບປະທານ ແລະຄ້າເຂົ້າກະຮ່າຍ ຈົ່ງໄຫ້ນ້າເຂົ້າດື່ມ
22. ເພຣະເຈົ້າຈະກອງຄ່ານທີ່ລູກໂພລງໄວ້ບັນຕຶຮະຂອງເຂົ້າ ແລະພຣະເຍໂຮວ່າຫຼົງຈະກອງໃຫ້ປໍາເຫັນຈັກເກົ່າເຈົ້າ
23. ລມເຫັນໂລິຝັນໄປເສີຍຈັນໄດ້ ສີໜ້າທີ່ໂກຮັດແຄັນກີ່ໄລ່ຕາມລິນທີ່ສ່ອເສີຍດໄປເສີຍຈັນນັ້ນ
24. ອູ່ທີ່ມູນບັນຫຼັງຄາເວືອນດີກວ່າອູ່ໃນເວືອນກວ່າງຂວາງຮ່ວມກັບຫຼົງຈີ່ທະເລາະ
25. ຂ່າວດີຈາກເມືອງໄກລ ກີ່ເໝືອນນຳເຍັນທີ່ໄຫ້ແກ່ຄົນກະຮ່າຍ
26. ດົນຂອບຮຣມທີ່ຍົມແພ້ແດ່ຄົນຂ້ວ່າຮ້າຍ ກີ່ເໝືອນນຳພູມໂຄລນຫຼືເໝືອນນຳບ່ອທີ່ສົກປຣກ
27. ທີ່ຈະຈົກນ້າຜົ້ງມາກີ່ໄມ້ດີ ຈະນັ້ນຈຶ່ງເປັນການໄຮ້ເກີຍຮົດເມື່ອໄຄຣສາຫາເກີຍຮົດສຳຫັບຕົນເອງ
28. ດົນທີ່ປຣາຈາກການປົກຄອງຈົດໃຈຕົນເອງກີ່ເໝືອນເມືອງທີ່ປັກກັກພັງແລະໄມ່ມີກຳແພັງ

1. เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่ เช่นเดียวกับพิมพ์ในถุงร้อนและผนในถุงเกี่ยว
2. คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผลย่อไม่มาเกะเซ่นเดียวกับกหที่กำลังโง่ไปมาและนกนางแอ่นที่กำลังบิน
3. แสสำหารบม้า บังเหียนสำหรับลา และไม่เรียวสำหรับหลังคนโง่
4. อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเข้า เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาเข้า
5. จงตอบคนโง่ตามความโง่ของเข้า เกรงว่าเข้าจะทำตัวฉลาดตามการล่อหลวงของเข้าเอง
6. บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ ก็ตัดเท้าของเข้าเองออกและดีมความเสียหาย
7. คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ ก็เหมือนขาของคนพิการที่ไม่เท่ากัน
8. บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่ ก็เหมือนผู้ที่มัดก้อนหินไว้กับสling
9. คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ ก็เหมือนหนามเข้าอยู่ในมือคนชี้เม้า
10. พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดได้ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคนโง่และคนละเมิด
11. คนโง่ที่ทำความโง่เข้าแล้วเข้าอีก ก็เหมือนสูนขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมาก
12. ท่านเห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหวังในคนโง่ได้มากกว่าในคนเช่นนั้น
13. คนเกียจคร้านพูดว่า มีสิงโตอยู่ตามหนทาง มีสิงโตอยู่ตามถนน
14. ประดุหันไปมาด้วยบานพับของมันฉันได คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเข้า
15. คนเกียจคร้านฝังมือของเข้าไว้ในอกเสื้อ เขาเห็นเดหน่อยที่จะนำมือกลับมาที่ปากของตน
16. คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจิดคนที่ตอบได้อย่างหลักแหลม
17. บุคคลที่กำลังผ่านไปและเข้ายุ่งในการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของเข้าเอง ก็เหมือนคนจับหูสูนข
18. คนบ้าที่โยนดุนไฟ ลูกธนูและความตายออกไป
19. ก็เหมือนกับคนที่ล่อหลวงเพื่อนบ้านของเข้าและกล่าวว่า ข้าล้อเล่นเท่านั้นเอง
20. ที่ไหนที่ไม่มีฟืน ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนชุมชน การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป
21. ถ้านเป็นเชือเพลิง และฟืนเป็นเชือไฟฉันได คนที่มักทะเลาะวิวาทก็เป็นเชือการวิวาทฉันนั้น
22. ถ้อยคำของผู้กระซิบให้คนโง่ฟังแล้ว มนลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย
23. ริมฝีปากที่ร้อนแรงกับใจที่ชั่วร้าย ก็เหมือนขี้เงินอยู่บนภาชนะดิน
24. บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สองพลอด้วยริมฝีปากของตน และเก็บความหลอกหลวงไว้ในใจ
25. เมื่อเข้าพูดจากับเรา น้ำฟังอย่าเชือเข้า เพราะมีสิ่งน่าเกลียดนำซังเจิดอย่างอยู่ในใจของเข้า
26. ถึงแม้เข้าจะปิดความเกลียดชังของเข้าไว้ด้วยความหลอกหลวง ความชั่วร้ายของเข้าจะเผยแพร่ออกต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมด
27. บุคคลที่ชุดหลุมพราง เข้าจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้ก้อนหินกลิ้งมา มันจะกลับทับเข้าเอง
28. ลิ้นที่มุสาเกลียดซังผู้ที่มันทำลาย และปากที่ป้อຍอกก์ทำความพินาศ

1. อย่าคุยอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าวันหนึ่งๆจะนำอะไรมาให้บ้าง
2. จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ใช่ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างถินสรรเสริญ ไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง
3. หินก์หนัก และทรายก์มีน้ำหนัก แต่ความกริว์โกรธของคนໂගก์หนักยิ่งหนักกว่าทั้งสองอย่างนั้น
4. ความพิโรธก์ดุร้าย ความโกรธก์รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริชยาได้
5. ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ
6. บาดแผลที่มิตรทำกีสุจริต แต่การอุบของตัวรูนั้นก็หลอกหลวง
7. บุคคลที่อิ่มแล้ว วางผึ้งก์นำเบื้อง แต่สำหรับผู้ที่หิว ทุกสิ่งที่ข้มก็กลับหวาน
8. คนที่เจ็บไปจากบ้านของตนก็เหมือนคนที่เจ็บไปจากรังของมัน
9. น้ำมันและน้ำหอมกระทำให้เยินดี และคำเตือนสติอันอ่อนหวานของเพื่อนก์เป็นที่ให้ชื่นใจ
10. อย่าทอดทิ้งมิตรของเจ้าเอง และมิตรของบิดาเจ้า และอย่าเข้าไปในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบภัยนะ เพราะเพื่อนบ้านสักคนที่อยู่ใกล้ดีกว่าพี่น้องคนหนึ่งที่อยู่ห่างไกล
11. บุตรชายของเราเอ่ย จงฉลาดและกระทำใจของเราให้ยินดี เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ทำให้เราได้
12. คนหยังรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาระเสีย แต่คนเขลาเดินเรือไปและรับโทษ
13. จงยึดเสือผ้าของเขาว่าไว เมื่อเขามีเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาว่าไว เมื่อเขารับประกันหญิงต่างด้าว
14. บุคคลที่ดีนั้นแต่เช้ามืดไปอยู่พรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง เขากลับจะเห็นว่าเป็นคำสาปแข่ง
15. ฝนย้อยหยดไม่หยุดในวันที่ฝนตกันนี้ ผู้หญิงที่ขี้ทะเลาก็เหมือนกันฉันนั้น
16. ที่จะยับยั้งเชอกก์เหมือนยับยั้งลมหรือกอบนำมันด้วยมือขวา
17. เหล็กลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็ลับหน้าตาของเพื่อนให้หลักแหลมขึ้นได้ฉันนั้น
18. บุคคลที่ดูแลตั้นจะเดือจะได้กินผลของมัน และบุคคลที่ระวังระวังของตนจะได้รับเกียรติ
19. ในน้ำคนเห็นน้ำคนฉันได จิตใจของคนก์ส่อคนฉันนั้น
20. นรกรและเด่นพินาศไม่รู้จักอิม ตาของคนเรา ก็ไม่รู้จักอิม เช่นกัน
21. เป้ามีไว้สำหรับเงิน เตาถุงมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน
22. ถึงแม้เจ้าจะเอาคนໂgone สครก ตำด้วยสากรพร้อมกับข้าวสาลี ความໂgone เขลาของเขาก็ยังไม่พรางจากเขา
23. จงรู้ความทุกข์สุขของผู้แพ้แพะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ผู้วัวของเจ้า
24. เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิตย์ และมองกุฎูนอยู่ได้ทุกชั่วอายุหรือ
25. หญ้าแห้งปราກฎแล้ว และหญ้าอกใหม่ปรากฏขึ้นมา และเขากีบผักหญ้าต่างๆที่ภูเขา กันแล้ว
26. ลูกแกะจะให้เสือผ้าแก่เจ้า และแพะก์จะเป็นค่านา
27. และเจ้าจะมีนมแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอ ทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพساไว้ของเจ้า

1. คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กล้าหาญอย่างสิงโต
2. เมื่อแผ่นดินละเมิดก็มีผู้ครอบครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยังยืนนาน
3. คนยากจนที่บีบบังคับคนยากจนก็เหมือนฟันที่ซัดลงมา แต่ไม่ให้อาหาร
4. บรรดาผู้ที่ทอดทั้งพระราชบัญญัติยอมสรรสบริญญาณชั่วร้าย แต่บรรดาผู้ที่รักษาพระราชบัญญัติยอมค่อยต่อสู้เข้า
5. คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสารพัด
6. คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเข้า ก็ถือว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของตน
7. บุคคลที่รักษาพระราชบัญญัติเป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนตະກະนำความอับอายมาถึงบิดาเขา
8. บุคคลที่เพิ่มทรัพย์ศุกงารของตนด้วยดอกเบี้ยและเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรงเอาทรัพย์นั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่จะเอื้นดุคนยากจน
9. ถ้าผู้ใดหันใบหน้าไปเสียจากการฟังพระราชบัญญัติ แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
10. บุคคลผู้นำคนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่ว ก็จะตกลงในหลุมของเขามอง แต่คนเที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี
11. คนมั่งคั่งก็ลดาตามการล่อ诱惑ของเขามอง แต่คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเข้าอย่างแจ่มแจ้ง
12. เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วร้ายทวีอำนาจ คนก็พากันซ่อนตัวเสีย
13. บุคคลที่ช่อนความบากของตนจะไม่จำเริญ แต่บุคคลที่สารภาพและทิ้งความชั่วเสียจะได้ความกรุณา
14. คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอ ก็เป็นสุข แต่บุคคลที่ทำใจตนให้กระด้างจะตกในความลำบากยากเย็น
15. ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเห็นคนยากจนก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีที่กำลังเข้าต่อสู้
16. ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจ ก็เป็นผู้บีบบังคับที่ดุร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภย่อมยึดปีเดือนของเขากอกไป
17. คนใดที่ทำรุนแรงเรื่องโลหิตของคนอื่น คนนั้นก็เป็นคนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่ปากแדן อย่าให้ครัวจับเขายเลย
18. บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมจะได้รับการช่วยให้รอด แต่คนที่มีเลือดกะเท่าหินทางทั้งหลายของเขามองจะตกทันที
19. บุคคลที่โถไว้ในของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตามคนไว้ค่าจะยิ่งจนลง
20. คนที่สัตย์ซื่อจะได้รับพรมากมาย แต่ผู้ที่รับมั่งคั่งจะไม่มีโทษหากไม่ได้
21. ซึ่งจะเห็นแก่หน้าคนได้ก็ไม่ได้ คนนั้นอาจจะละเมิดเพระอาหารชั้นหนึ่งก็เป็นได้
22. คนที่เร่งหาทรัพย์ศุกงารก็มีนัยน์ตาชั่ว และไม่ทราบว่าความขัดสนจะมาถึงเขา
23. บุคคลที่ขวนابคนหนึ่งคนใด ทีหลังเขาก็จะได้รับความชอบมากกว่าคนที่ป้อຍอด้วยลิ้นของตัว
24. บุคคลที่ขโมยของของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า อย่างนี้ไม่ละเมิด เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย
25. คนใจเย่อหอยิงเร้าให้เกิดการวิวัฒ แต่ผู้ที่วางแผนในพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้น
26. บุคคลที่วางแผนใจในจิตใจของตัวเป็นคนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น

27. บุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของเขารอการนี้จะได้รับการสาปแช่งมาก
28. เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเข้าทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

1. บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังแข็งคอ ประดิษฐ์จะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้
2. เมื่อคนชอบธรรมทว่าอำนวย ประชาชนก็เปริ่มปรีดิ แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครอง ประชาชนก็คร่าความ
3. บุคคลผู้รักปัญญาอยู่มือทำให้บิดาของเขายินดี แต่ผู้ที่คบค้าหันยิงแพทย์ก์ผลัญหารพย์สิ่งของของเขาก
4. กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่ออยืน
5. คนที่ป่วยเพื่อนบ้านของตนย้อมกางช่ายไว้ดักเท้าของเขาก
6. คนชั่วติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปริ่มปรีดิ
7. คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้
8. คนมักเยาะเย้ยกระทำบ้านเมืองให้เข้าบ่วง แต่ประชัญญ่และความโกรธเกรี้ยวไปเสีย
9. ถ้าประชัญมีเรื่องโถ่เดียงกับคนโนง ไม่ว่าเขาดูเดือดหรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้
10. คนที่กระหายเลือดย่อมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงชีวิตของเขาก
11. คนโนงย่อมให้ความคิดของเขารุ่งออกมากเต็มที่ แต่ประชัญย่อมบั้งบังความคิดไว้จนภายหลัง
12. ถ้าผู้ครอบครองเชื้อฟังความเห็น ข้าราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น
13. คนยากจนและคนหลอกหลวงมักมาประจัญหน้ากันเสมอ และพระเยอรมานะประทานความสว่างแก่ตาของคนทั้งสอง
14. กษัตริย์ที่พิพากษาคนยากจนด้วยความสัตย์ซื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิดย
15. ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่สำพังจะนำความอับอายมาสู่การดาของตน
16. เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มพูน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความล่อมจมของเขาก
17. จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาก็จะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขายกให้ความปีติยินดีแก่เจ้า
18. ที่ใดๆ ที่ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ แต่คนที่รักษาพระราชบัญญัติจะเป็นสุข
19. สักแต่ใช้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนใช้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เข้าใจ แต่เขาก็จะไม่ตอบ
20. เจ้าเห็นคนที่ปากไวหรือ ยังมีหวังในคนโนงมากกว่าเขาก
21. บุคคลที่ทำนุณอนมคนใช้ของตนตั้งแต่เด็กๆ ที่สุดจะเห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน
22. คนเจ้าโนโยห่อมเร้าการวิวัฒนา และคนที่มักกรก็เป็นเหตุให้มีการละเมิดมากขึ้น
23. ความเย่อหยิ่งของคนนำเข้าให้ต่ำลง แต่คนที่มีใจถ่อมจะได้รับเกียรติ
24. ผู้เข้าส่วนกับโนโยก์เกลียดชังชีวิตของตน เขายังไงในพระเยอรมานะจะปลอดภัย
25. การกลัวความบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางแผนใจในพระเยอรมานะจะปลอดภัย
26. คนเป็นอันมากแสวงความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะได้ความยุติธรรมจากพระเยอรมานะ
27. คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนเที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

1. ถ้อยคำของอาคูร์ บุตรชายยาเด็ท คือคำพยากรณ์ของเข้า ชายคนนั้นพูดกับอิรีเอล กับอิรีเอลและอุคลา ว่า
2. แท้จริงข้าก็เข้าก่าวคนใด ข้าไม่มีความเข้าใจอย่างมุชย์
3. ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้ขององค์ผู้บริสุทธิ์
4. คราเล่าได้ชื่นไปยังสรรค์หรือลงมา คราเล่าได้รับรวมลงไว้ในกำมือของท่าน คราเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายห่อหัวน้ำไว้ คราเล่าได้สถาปนาที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นามของผู้นั้นว่ากระไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่ากระไร ถ้าท่านบอกได้
5. พระวจนะทุกคำของพระเจ้านักบุญสุทธิ พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วงศ์ใจในพระองค์
6. อาย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงขนาดเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา
7. ข้าพระองค์ขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย
8. ขอให้ความไร้สาระและความมุสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมึนคงแก่ข้าพระองค์ตาย ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์
9. เกรงว่าข้าพระองค์จะอิ่ม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและโอมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไรค่า
10. อายากล่าวหาคนใช้ให้นายของเข้าฟัง เกรงว่าเข้าจะแซ่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด
11. มีคนชั่วอายุหนึ่งที่แซ่งบิดาของตน และไม่ยอมพรแก่แม่ราดาของตน
12. มีคนชั่วอายุหนึ่งที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังมิได้รับการชั่วร้ายล้างให้พ้นจากความโโซโครกของตน
13. มีคนชั่วอายุหนึ่ง ตาของเข้าสูงจริงหนอ และหนังตาของเข้าสูงยิ่ง
14. มีคนชั่วอายุหนึ่งที่พันของเข้าเป็นดาว ทนต์ของเข้าเป็นมีด เพื่อจะกลืนกินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากท่ามกลางมุชย์
15. ปริส มีลูกดัวเมียสองตัว มันร้องว่า ให้ ให้ แต่สิ่งสามสิ่งนี้ไม่เคยอิ่ม เออ สี่สิ่งไม่เคยพูดว่า พอแล้ว
16. คือเดนผู้ตาย ครรภ์ของหญิงหมัน แผ่นดินโลกที่ไม่อิ่มน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า พอแล้ว
17. นายนัต้าที่เบาะเบี่ยบด้าและดูถูกไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหนบเข้าใจกอกอกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย
18. มีสามสิ่งที่ประหลาดเหลือสำหรับข้า เออ สี่สิ่งที่ข้าไม่เข้าใจ
19. คือท่าทีของนกอินทรีในฝ่า ท่าทีของยุงนหิน ท่าทีของเรือในห้องทะเล และท่าทีของชายกับหญิงสาว
20. นี่เป็นทางของหญิงผู้ล่วงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางเช็ดปาก และนางพูดว่า ฉันไม่ได้ทำผิด
21. แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนอยู่ใต้สามสิ่ง เออ มันthonอยู่ใต้สี่สิ่งไม่ได้
22. คือท่าสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโนงเมื่อกินอิ่ม
23. เมื่อหญิงที่น่าเกลียดซังได้สามี และสาวใช้ที่ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน
24. มีสี่สิ่งในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญามากเหลือล้น
25. นด เป็นประชาชนที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในถุงแล้ว

26. ตัวกระจงผา เป็นประชาชนที่ไม่มีกำลัง แต่มันยังสร้างบ้านของมันในชอกหิน
27. ตึกแต่นไม่มีกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวนเป็นแคร
28. แมงมุมนั้น เจ้าอา沫อจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวัง
29. มีสามสิ่งที่ส่งงามมากในท่าเดิน เอก มีสี่สิ่งที่ย่างเท้าของมันผ่าเมย
30. คือสิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับพระสิงไಡเลย
31. สุนัขล่าเนื้อ แพะผู้ และกษัตริย์ผู้ซึ่งไม่มีโครงการกบฏ
32. ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ยกย่องตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงอา沫อปิดปากของเจ้าเสียเด็ด
33. เพราเมื่อกวนน้ำนมก็ได้เนยเหลว เมื่อบีบจมูกก็ได้โลหิต และเมื่อกวนโถโซก็ได้การวิวาท

1. ต้องคำของกษัตริย์เลมูออล คือคำพยากรณ์ที่พระราชชนนีได้สอนไว้แก่พระองค์
2. อะไรเล่า ลูกแม่เอ่ย อะไรเล่า ลูกแห่งห้องแม่เอ่ย อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฏิญาณของแม่เอ่ย
3. อย่าให้กำลังของเจ้าแก่ผู้หญิง อย่าให้ทางของเจ้าแก่ผู้ทำลายกษัตริย์ไดๆ
4. โอ เลมูออลเอ่ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ไม่สมควรที่กษัตริย์จะเสวยเหล้าอยู่นุ่น หรือผู้ที่ครอบครองจะดีมสุรา
5. เกรงว่าเข้าจะดีมและหลงลืมตัวทกภูมายานนเสีย และคำวินิจฉัยที่มีต่อคนทุกชั้นยากก็ไขว่เขวไป
6. จงให้สุราแก่ผู้ที่กำลังจะพินาศ และนำอุ่นแก่ผู้ที่ทุกข์ใจอย่างขมขื่น
7. จงให้เข้าดีมและลืมความยากจนของเข้า เพื่อจะจดจำความرحمทุกชั้นของเข้าไม่ได้อีกต่อไป
8. จงอ้าปากของเจ้าแทนคนไป เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทิ้งร้างอยู่
9. จงอ้าปากของเจ้า พิพากษาอย่างชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจนและคนขัดสนให้คงอยู่
10. โครงการบรรยายที่ดี เพาะค่าของเชอประเสริฐยิ่งกว่าทับทิมมากนัก
11. จิตใจของสามีเชือก็วางแผนในเรอ และสามีจะไม่ขาดกำไร
12. เธอจะทำความดีให้เข้า ไม่ทำความร้าย ตลอดชีวิตของเธอ
13. เธอแสวงขันแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ
14. เธอเป็นเหมือนกำปั่นของพ่อค้า เธอนำอาหารของเรอมาจากที่ที่ไกล
15. เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมีดอยู่และจัดอาหารให้ครัวเรือนของเธอ และจัดส่วนแบ่งให้แก่สาวใช้ของเธอ
16. เธอพิเคราะห์ดูไร่นาแล้วก็ซื้อไว้ ด้วยผลน้ำมือของเธอ เธอปลูกสวนอุ่น
17. เธอคาดเอวของเธอด้วยกำลัง และกระทำให้แขนของเธอเข้มแข็ง
18. เธอรู้ว่าสินค้าของเธอเป็นของที่ดี กลางคืนจะเกียงของเชือกไม่ดับ
19. เธอยืนมืออ กับจับใน และมือของเชอจับเครื่องปั่น
20. เธอยืนยืนให้คนยากจน เออ เธอยืนมืออ กช่วยคนขัดสน
21. เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนในครัวเรือนของเธอ เพราะบรรดาคนในครัวเรือนของเรอรวมเสื้อสีแดงสด
22. เธอทำผ้าปูสำหรับเธอด้วยสิ่งทอ เสื้อผ้าของเธอทำด้วยผ้าลินินและผ้าสีม่วง
23. สามีของเธอเป็นที่รู้จักที่ประดุเมือง เมื่อท่านนั่งอยู่ในหมู่พากผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้น
24. เธอทำเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินินไว้ขาย เธอส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า
25. กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ เธอจะปลื้มปิติในอนาคต
26. เธออ้าปากกล่าวด้วยสติปัญญา และกฎหมายที่แห่งความกรุณา ก็อยู่ที่ลิ้นของเธอ
27. เธอดูแลการงานในครัวเรือนของเธอ และไม่รับประทานอาหารแห่งความเกียจคร้าน
28. ลูกๆของเธอตื่นขึ้นมากซ่อนเชยเธอ สามีของเธอ ก็สรรสิริญเธอ
29. ว่า ทรงเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เชอเลิศยิ่งกว่าเข้าทั้งหมด
30. เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่ทรงยำเกรงพระเยื้อไว้จะได้รับการสรรเสริญ

31. จงให้เชอร์บลแห่งน้ำมีอของเชอ และให้การงานของเชอสรรสิญเชอที่ประดุเมือง

ប័ណ្ណុណ្ណាជារី

1. ต้องคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม
2. ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจัง อนิจัง อนิจัง อนิจัง สารพัดอนิจัง
3. ที่มนุษย์ทำงานตราชตราภัยได้ด้วยอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานหั้งสิ้นที่เขาทำนั้น
4. ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิตย์
5. ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้วรับไปถึงที่ซึ่งขึ้นมาอีก
6. ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียนไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน
7. แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก
8. สารพัดเห็นอยู่กันหมด คนใดๆ ก็พูดไม่ออก นัยน์ตา ก็ดูไม่อิมหรือหักพังไม่เต็ม
9. สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดหมายความว่าได้ด้วยอาทิตย์
10. มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาจะพูดได้ว่า ดูซี สิ่งนี้ใหม่ สิ่งนั้นมีอยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย
11. ไม่มีการจดจำสิ่งสมัยก่อนและจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆ ที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง
12. ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม
13. และข้าพเจ้าตั้งใจเสาะแผลงหาโดยสติปัญญาถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลังซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น
14. ข้าพเจ้าเคยเห็นการทั้งปวงซึ่งเขาระทำกันภายในที่ดวงอาทิตย์ และดูเอาจ สารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ
15. อะไรที่คดจะทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบไม่ได้
16. ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า ดูเอาจ ข้าพเจ้าได้มานึงฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆ ที่เคยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เอ้อ ใจข้าพเจ้าก็เจนจัดในสติปัญญาและความรู้อย่างยิ่ง
17. ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความบ้าบอ และความเหลา ข้าพเจ้าสั่งเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็เป็นแต่กินลมกินแล้งด้วย
18. เพราะในสติปัญญามากๆ มีความทุกข์ระทมมาก และบุคคลที่เพิ่มความรู้ก็เพิ่มความเคราะห์

บทที่ 2

1. ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า มาถือะ มาลงสนุกสนานกันดู เอ้า จงสนุกสนายใจไป แต่ ดูเดิด เรื่องนีก็อนิจังเช่นกัน
2. ข้าพเจ้าพุดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า บ้าๆบอๆ และกล่าวถึงความสนุกสนานว่า มีประโยชน์อะไร
3. ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไรกัยจึงจะคึกคักด้วยเหล้าอุ่น และใจยังคงแห้งนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะยึดความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์กระทำภายใต้ห้องฟ้า ตลอดชีวิตของเขา
4. ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนอุ่นหลายแปลง
5. ข้าพเจ้าทำสวนหย่อนใจและสวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้นไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านั้น
6. ข้าพเจ้าสร้างสรรน้ำหลายสรรสำหรับตัวเอง เพื่อจะใช้น้ำในสรรนั้นรดหมู่ไม้ที่กำลังอกงาม
7. ข้าพเจ้าซื้อathaสชาຍหญิงไว้ มีทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมีผู้วัวฝะแภะเป็นสมบัติมากกว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูชาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย
8. ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย และสั่งสมทรัพย์สมบัติอันควรคุ้กับกษัตริย์และควรคุ้กับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชาຍหญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรีทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์
9. ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูชาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย
10. สิ่งใดๆที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ปิดบัง ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความสนุกสนานเด็ดขาด เพราะใจข้าพเจับความเพลิดเพลินในบรรดางานของข้าพเจ้า และนี่เป็นส่วนของข้าพเจ้าจากการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
11. แล้วข้าพเจ้าหันมาดูบรรดาสิ่งที่มือข้าพเจ้ากระทำ และความเห็นด้หน่อยที่ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไปและ ดูเดิด ทุกอย่างก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายนอก ได้ดังอาทิตย์
12. ข้าพเจ้าจึงหันมาพิเคราะห์สติปัญญา ความบ้าบอและความเขลา เพราะคนที่มาภายนหลังกษัตริย์จะทำอะไรได้บ้าง เขาก็กระทำสิ่งที่เขากระทำกันมานานแล้วนั้นได้
13. ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญาวิเศษกว่าความเขลา เมื่อความสว่างวิเศษกว่าความมืด
14. คนมีสติปัญญามีตาอยู่ในสมอง แต่คนเขลาเดินในความมืด ก็จะกระนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่เข้าทั้งมวล
15. ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เหตุการณ์อันไดเกิดแก่คนเขลาฉันได ก็จะเกิดกับตัวข้าพเจ้าฉันนั้น ถ้ากระนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายทำไม่เล่า ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนีก็อนิจังเหมือนกัน
16. เพราะตลอดไปไม่มีใครระลึกถึงคนมีสติปัญญามากกว่าคนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็ลืมกันไปหมดแล้ว แล้วคนมีสติปัญญาตายอย่างไร ก็เหมือนคนเขลา
17. ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการงานที่เข้าทำกันภัยได้ดังอาทิตย์ก่อความสลดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ
18. เออ ข้าพเจ้าเกลียดการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตราชตราชร้ายใจได้ดังอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้อง

ผลกระทบต่อความมั่นคงทางการเมืองของประเทศไทย

19. แล้วไครจะไปทราบว่าเขานั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเปล่า กรณั้นเขาก็ครอบครองบรรดาภาระงานของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากรตราชมาและที่ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดูงอาทิตย์ นีก้อนนิจังด้วย
20. ข้าพเจ้าจึงกลับอัดยันต้นใจนักถึงเรื่องการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากรตราชมาภายใต้ดูงอาทิตย์
21. ด้วยว่ามีคนที่ทำงานโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็ละการนั้นให้เป็นส่วนของอีกคนหนึ่งที่หาได้ออกแรงทำเพื่อการนั้นไม่ นีก้อนนิจังด้วยและสามารถยิ่ง
22. เพราะว่าเขาได้อะไรจากบรรดาภาระงานและความเคร่งเครียดในใจที่เข้าต้องตรากรตราชมาภายใต้ดูงอาทิตย์เล่า
23. ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเขามีแต่ความเจ็บปวด และกิจธุรของเขาก่อความสลดใจ ถึงกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุดพักสงบ นีก้อนนิจังด้วย
24. สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับการให้จิตใจของเขายินดีในการงานของเขานี้แหล่ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมาจากการหัตถ์ของพระเจ้า
25. ด้วยไครจะกินได้ หรือไครจะมีความชื่นบานได้ มากกว่าข้าพเจ้า
26. เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ส่วนคนบาปนั้นพระองค์ประทานความเห็นอย่างใดในการรวมและสะสมให้เพิ่มพูน เพื่อว่าเขاجาได้มอบให้แก่ผู้ที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้า นีก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

บทที่ 3

1. มีถูกากลสำหรับทุกสิ่ง และมีวารสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์
2. มีวารเกิด และวารตาย มีวารปลูก และวารถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง
3. มีวารษา และวารรักษาให้หาย มีวารรื้อทลายลง และวารก่อสร้างขึ้น
4. มีวารร้องไห้ และวารหัวเราะ มีวารไว้ทุกชีวิตร และวารเต้นรำ
5. มีวารโยนทิ้ง และวารเก็บรวมทิ้ง มีวารสวมกอด และวารงดเว้นการสวมกอด
6. มีวารเสงหา และวารทำหาย วารเก็บรักษาไว้ และวารโยนทิ้งไป
7. มีวารฉีกขาด และวารเย็บ วารนิ่งเงียบ และวารพุด
8. มีวารรัก และวารเกลียด วารสองคราม และวารสันติ
9. คนงานได้กำไรอะไรมากจากการงานของเขา
10. ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทากันอยู่นั้น
11. พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งดงามตามถูกากลของมัน พระองค์ทรงบรรจุโลกไว้ในจิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะมองไม่เห็นว่าพระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่เดิมจนกาลสุดปลาย
12. ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเปรเมป្រីដและกระทำการดีตลอดชีวิต
13. และว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์ได้กินดื่มและเพลิดเพลินในบรรดาการงานของเขา
14. ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกไม่ได้ หรือจะซักอะไรออกเสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์
15. อะไรมีซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรมีที่จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมาแล้ว และพระเจ้าทรงแสวงอะไรมีที่ล่วงไปนั้น
16. ยิ่งกว่านั้นอีก ที่ภัยได้ดูว่าอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของความยุติธรรมมีความชั่ว ráy อยู่ด้วย และในที่ของความชอบธรรมมีความชั่วซ้ำอยู่ด้วย
17. ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงพิพากษากนชนชอบธรรมและคนชั่ว ráy เพราะมีกាលกำหนดไว้สำหรับทุกเรื่อง และสำหรับการงานทุกอย่าง
18. ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า พระเจ้าทรงทดสอบเข้าเพื่อจะสำแดงว่าเขานี้เป็นเพียงสัตว์
19. เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุการณ์ของสัตว์เดียร์รัจานนั้นเหมือนกัน คือเป็นเหตุการณ์อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลักษณะอย่างเดียวกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรเดียกกว่าสัตว์เดียร์รัจาน เพราะสารพัดก็อนิจัง
20. สารพัดไปยังที่เดียวกัน สารพัดเป็นมาจากการคลีดิน และสารพัดกลับเป็นผงคลีดินอีก
21. ครรุว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า และวิญญาณของสัตว์เดียร์รัจานลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า
22. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่มีอะไรเดียกไปกว่าที่มนุษย์จะเปรเมป្រីในการงานของตน ด้วยว่าันเป็นส่วนของ

เข้า ใจจะนำเข้าให้เห็นว่าอะไรจะเป็นมาภายหลังเข้า

บทที่ 4

1. ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการชั่มแหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวางอาทิตย์อีก และดูเดิດ นำตาของผู้ที่ถูกชั่มแหง ไม่มีคนเล้าโลมเขา ฝ่ายผู้ชั่มแหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาเมืองใดเล้าโลมเขาไม่
2. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่องคนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคนเป็นที่ยังเป็นอยู่
3. เอօ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เห็นการชั่วที่คุบตีขึ้นภายใต้ดวางอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสองจำพวกนั้น
4. แล้วข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการงานตราชตราภิริยาและบรรดาฝีมือในการงาน เพราะเหตุนี้คุณก็ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็เป็นความร่วงเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย
5. คนໂง่อมีอ แลกภินเนื้อของตนเอง
6. ความสงบสุขกำเมือหนึ่งยังดีกว่าการงานตราชตราชสองกำเมือแลกภินลงกินแล้ว
7. แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้ดวางอาทิตย์อีก
8. คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เข้าทำการงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขามีแค่เยื่อมความมั่งคั่ง เขาไม่เคยคิดว่า ข้าตราชตราชทำงานและตัวข้าอดๆอย่างเพื่อผู้ใด นี่ก็อนิจจังด้วย และเป็นเรื่องสามัญ
9. สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเข้าทั้งสองได้รับผลของงานดี
10. ด้วยว่าถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะได้พะยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่บริบัดแก่นั้นที่อยู่คุณเดียวเมื่อเขอล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นพะยุงยกเข้าให้ลุกขึ้น
11. อนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขายืนอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียวจะอุ่นอย่างไรได้เล่า
12. แม้คนหนึ่งสูญเสียได้ สองคนจะสูญเสียได้แน่ เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หมายได้
13. เด็กยากจนและมีสติปัญญาดีกว่ากษัตริย์ราและโสดเขลาผู้รับคำแนะนำอีกไม่ได้แล้ว
14. เพราะท่านออกมากจากเรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติ ในขณะที่มีคนเกิดในราชอาณาจักรของท่านเองกลับเป็นคนจน
15. ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่มีชีวิตเดินไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวางอาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทนท่าน
16. ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้นไม่มีที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่permปริศในท่านด้วย แน่นอน นี่ก็เป็นความร่วงเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

บทที่ 5

1. เจ้าจะรังสรรค์ให้ของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ชิดเพื่อจะฟังก็ต้องรักษาความลับ การบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้ว่าตนกำลังทำชั่ว
2. อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโผล่ๆ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจะพูดน้อยคำ
3. ความผันจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะรู้จักเสียงคนเหลาได้ เพราะการพูดมาก
4. เมื่อเจ้าปฎิญาณไว้ต่อพระเจ้า อย่าซักซ้ำที่จะทำตามคำปฏิญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์ท้าชนบุพราทัยในคนเหลาไม่ จงทำตามที่เจ้าปฎิญาณไว้เด็ด
5. ที่เจ้าจะไม่ปฏิญาณก็ยังดีกว่าที่เจ้าปฎิญาณแล้วไม่ทำตาม
6. อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทุกสวรรค์ว่า นี่แหลกเป็นความพังเพลิง เหตุไหนจะให้พระเจ้าทรงพิโรธ เพราะเสียงพูดของเจ้า แล้วเลยทรงทำลายการงานแห่งนำเมืองเจ้าเสียเล่า
7. เพราะว่าเมื่อผันมากและคำพูดมาก ก็มีอนิจังต่างๆ ด้วย แต่เจ้าจะยังบังพระเจ้าเด็ด
8. ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ต้อง เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมเอาไปเสียก็ต้อง เจ้าย่าประหลาดใจ ในเรื่องนั้น ด้วยว่าเมื่อเจ้าหน้าที่ค่อยจับตาเจ้าหน้าที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาอยู่เห็นอพากเขาหั้งสิ้น
9. ยิ่งกว่านั้นอีก ผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์องค์ใดรับการเลี้ยงดูจากไร์นา
10. คนรักเงินย่อมไม่อิ่มเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร นึกอนิจังด้วย
11. เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนกินก็มีคับคั่งขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์อะไร นอกจากจะได้ชุมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น
12. การหลับของกรรมกรก็ผาสุก ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือได้กินมาก แต่ความอิ่มท้องของคนมั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ
13. ยังมีสิ่งสามานย์อันน่าสนใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สมบัติที่เจ้าของได้เก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน
14. และทรัพย์สมบัตินั้นสูญเสียไปโดยเรื่องยากลำบากอันชั่ว ráy และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา
15. เขาได้คลอดมาจากการภารด้านใด เขายังกลับไปอย่างเปลี่ยนเดียว กับที่เขามาจันนั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาริดมือไปไม่ได้เลย
16. นี่เป็นสิ่งสามานย์อันน่าสนใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไร เขายังต้องไปอย่างนั้น เขายังได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เขาได้ลงแรงเพื่อล้มแล้ง
17. อนึ่งเขารับประทานอยู่ในความมีดตลอดปีเดือนของเข้า เขายังมีความทุกข์อย่างสาหัสและมีโทโสพร้อมกับความเจ็บไข้
18. ดูเดิม ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดาภิการของตนที่ตนกระทำภายใต้

ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหลกเป็นส่วนของตน

19. อนึ่งทุกๆคนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้ ก็ได้ทรงโปรดให้มีอำนาจรับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในการงานของตนได้ นี่แหลกเป็นของประทานจากพระเจ้า

20. เขาจะได้ไม่ต้องนึกถึงปีเดือนแห่งชีวิตของตนมาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้เจ้าปฏิยินดี

บทที่ 6

1. มีสิ่งสามารถย่อร่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายในได้ดังว่าอาทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่นุษย์
2. คือมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและยาตราบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดๆที่เขาราถนาสำหรับตัว จิตใจเขาก็มีครบไม่ขาดเลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจจัดการประทานสิ่งนั้นได้ คนนอกบ้านนอกเมืองกลับรับประทานสิ่งนั้น นีก็อนิจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง
3. แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสร้างร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จนเปิด่อนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขายาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียยังตีกว่าคนนั้น
4. เพราะเดือนนั้นเกิดมาอนิจังและตายไปในความมีด และชื่อของเขาก็ปิดไว้ในความมีด
5. ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่ทันเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนี้มีความสงบสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่นั้นเสียอีก
6. เออ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พันปีทวีอกเท่าตัว แต่ไม่ได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปที่เดียวกันหมดอกหรือ
7. บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเข้า แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม
8. ด้วยว่าคนมีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเหลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักราบทตัวอยู่ต่อหน้าคนที่มีชีวิตก็ได้เปรียบอะไร
9. เห็นแล้วกับนัยน์ตา ก็ดีกว่าความประทานที่ตระเวนไป นีก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย
10. สิ่งใดซึ่งมีอยู่เดียว呢 เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไร และเขามิอาจโถ่ เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชากว่าตนได้
11. ยิ่งมีสิ่งของมากก็ยิ่งอนิจังมากแล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่นุษย์เล่า
12. ครครนไหนรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือในระยะเวลาเดือนปีทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลวๆของตนที่ได้เสียไปดูจดังเงาเล่า หรือครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังตนที่ภายนอกได้ดังว่าอาทิตย์

1. ชื่อเสียงดีก็ประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด
2. ไปยังเรือนที่มีการไว้ทุกข์ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกัน เพราะนั่นเป็นวารสุกด้วยของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ
3. ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้ามองของใบหน้าก็ทำให้ใจใจดีขึ้นได้
4. จิตใจของคนที่มีสติปัญญาอยู่มอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลาอยู่มอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน
5. พังคำพินัยของคนที่มีสติปัญญาดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา
6. มีเสียงแตกของเรียวหนามอยู่ใต้หม้อจันได เสียงหัวเราะของคนเขลา ก็จันนั้น นึกอนิจจังตัวย
7. แท้จริงการบีบบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาโง่ไป และสินบนก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป
8. เปื้องปลายแห่งสิ่งใดๆ ก็ดีกว่าเบื้องต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มีใจอุดกลั้นก็ดีกว่ามีใจอหังการ
9. อย่าให้ใจของเจ้าໂกรธเร็ว เพราะความໂกรธมีประจำอยู่ในทรงอกของคนเขลา
10. อย่าไว อะไรมโนเป็นเหตุให้กลอก่อนดีกว่ากลบั้นี้ เพราะที่เจ้าไว้ต่อกันไม่ได้ตามด้วยสติปัญญา
11. สติปัญญาประกอบกับมรดกมีเป็นของดี การนั่นเป็นประโยชน์แก่คุณที่ได้เห็นดวงตะวัน
12. เงินเป็นเครื่องป้องกันจันได สติปัญญา ก็เป็นเครื่องป้องกันจันนั่น และผลประโยชน์ของความรู้ คือสติปัญญาอยู่มรักษาชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญานั้น
13. จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดๆ ที่พระองค์ทรงกระทำให้คดอยู่แล้ว ควรจะเหยียดสิ่งนั้นให้ตรงได้เล่า
14. ในวันแห่งความเจริญกิจชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยาก ก็จะพินิจพิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่ค้นได้ว่าเมื่อเข้าล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา
15. ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัว และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว
16. อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะทำตัวให้พินาศเสียเล่า
17. อย่าชั่วมากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไม่เจ้าจะไปถายเสียก่อนถึงวารของเจ้าเล่า
18. ก็ดีอยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าย่าແบ່ມือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียที่เดียว เพราะว่าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กล่าวมานี้
19. สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใจใหญ่โตสิบคนที่อยู่ในเมือง
20. แน่ที่เดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติล้วนแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย
21. อย่าสนใจพังบรรดาถ้อยคำที่ครุ่นล่าว เกรงว่าเจ้าจะได้ยินทางของเจ้าแห่งด้วยเจ้า
22. ด้วยว่าเจ้าก็แจ้งอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า ตัวเจ้าเองได้แซงด่าคนอื่นเหมือนกัน
23. บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ชั้นสูตรดูด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า

24. สิ่งที่อยู่ในกล่องและลีกสำหรับเก็บ ใครผู้ใดจะค้นหามาได้
25. ใจข้าพเจ้าหวานกลับมาเรียนรู้และเสาะหาด้วยความตั้งใจ เพื่อให้รู้ความชั่ว ráy แห่งความเขลา คือความเขลาและความบ้าบอ
26. ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งชื่อว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นป่วงแร็วและข่าย มือของนางเป็นโข่ ตรวจ คนใดเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป
27. ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูแลิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเขาเรื่องหนึ่งมาประดิษฐ์ติดต่อเข้ากับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหารู้
28. ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลังหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่ ในชายพันคนจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่ จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่งในจำนวนพันคนก็หาไม่พบ
29. ดูแลิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่เม่นุษย์ทั้งหลายได้ คั่นคั่นวากลุบายต่างๆออกมานะ

บทที่ 8

1. ใครผู้ใดจะเหมือนนักประชัญ หรือคราเล่าจะอธิบายอะไรก็ได้ สติปัญญาของมนุษย์กระทำให้ใบหน้าของเขาง่อ ใส และใบหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป
2. ข้าพเจ้าแนะนำว่า จถือรักษาพระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้องกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า
3. อย่ารีบออกไปให้พันพระพักตร์กษัตริย์ อย่าเย็นอยู่ฝ่ายความชั่ว ráy เพรา กษัตริย์ยอมทรงกระทำอะไรตามชอบ พระทัยพระองค์
4. ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน ยานาจก็อยู่ที่นั่น และใครผู้ใดจะกราบทูลถามพระองค์ได้ว่า พระองค์ทรง กระทำอะไรเช่นนั้น
5. ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่ประสบความชั่ว ráy และจิตใจของคนที่มีสติปัญญา ก็เข้าใจทั้งวาระและคำตัดสิน
6. ด้วยว่าไม่ว่าอะไรทั้งนั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน จะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา
7. ด้วยเขาไม่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด
8. หามีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนืออิจิตวิญญาณที่จะรัง吉ตวิญญาณได้ไม่ หรือหามีอำนาจอันได้เหนือวันตายไม่ การ สงเคราะห์นั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย ความชั่ว ráy ย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้
9. บรรดากรณีข้าพเจ้าเห็นหมวดแล้ว และข้าพเจ้าสนใจกิจการทุกอย่างที่เขาระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้ คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา
10. ข้าพเจ้าได้เห็นเข้าฝั่งคนชั่ว ráy ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถานบริสุทธิ์ และมีคนลึมเข้าในเมืองที่คนชั่ว ráy นั้นเอง กระทำสิ่งเช่นนั้น นี้ก็อนิจจังด้วย
11. เพรา ภารต์ตัดสินการกระทำชั่วนั้น เขายังไงได้ลงโทษโดยเร็ว เหตุฉะนั้นใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์จึงเจตนามุ่งที่ จะกระทำความชั่ว
12. แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้ง และอายุเขายังยังยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้สึกแน่ว่า ความดีจะมีแก่เขาทั้ง หลายที่ยำเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์
13. แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คนชั่ว ráy อายุของเขาก็เป็นดังเงา ก็จะไม่มียืดยาวออกไปได้ เพรา เขายังไม่มีความ ยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า
14. ยังมีอนิจจังอีกอย่างหนึ่งที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก คือมีคนชอบธรรมรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชั่ว ควรรับ และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า นี้ก็อนิจจังด้วย
15. แล้วข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้หาความสนุกสนาน ด้วยว่าภายในได้ดวงอาทิตย์ มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่มกับ ชื่นชมยินดี ด้วยว่าอาการนี้คลุกคลีไปในภารกิจของตนตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตน ที่พระเจ้าทรงโปรดประทาน แก่ตนภายใต้ดวงอาทิตย์
16. เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใจสติปัญญาและทราบธุรกิจที่กระทำกันในโลก (ที่เข้าอดหลับนอนทำกันตลอดวัน ตลอดคืน)
17. แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระภารกิจของพระเจ้าว่า มนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระภารกิจที่บังเกิดอยู่ภายในได้

ดวงอาทิตย์หายได้ไม่ เพราะว่าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงคันหัสกปานได้ก็ยังจะคันหาให้พบไม่ได้ เอօ ยิ่งกว่านั้นอีก
แม้ว่าคนประชญ์คนใดนีกເเอกสารว่าเขาจะเข้าใจแล้ว เขาเก็บยังคันหาไม่พบ

1. ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรวจพิจารณาให้สิ้นว่า คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญารวมทั้งกิจการของเขา ทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะทรงรักหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หารู้ไม่ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย
2. สิ่งสารพัดตกแก่คุณทั้งปวงเหมือนกันหมด คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คุณชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คุณดี ตกแก่คุณสะอาดและคนที่มีเมลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตว์บูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตว์บูชา ตกแก่คุณดีอย่างไรก็ตกแก่คุณ นาปอย่างนั้น ตกแก่คุณปฏิญานอย่างไรก็ตกแก่คุณไม่กล้าปฏิญานอย่างนั้น
3. นี่แหลกเป็นสิ่งสามัญที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คุณทั้งปวง เออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เติมไปด้วยความชั่ว และความบ้าบออยู่ในใจของเขามีเมื่อชีวิต และต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย
4. ส่วนคนใดที่มัวสุมอยู่กับคุณทั้งปวงที่มีชีวิต คุณนั้นก็มีความหวังใจได้ ด้วยว่าสุนัขที่เป็นกัยยังดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว
5. เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าครุฑ์พา กันลีมเข้าเสียหมด
6. ทั้งความรัก ความชัง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เข้า ทั้งหลายหมายมีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่
7. ไปเดิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำอุ่นของเจ้าด้วยใจร่าเริง เพราะพระเจ้าทรง เห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว
8. จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และนำมันที่ศีรษะของเจ้าก้อย่าให้ขาด
9. เจ้าจะอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอนิจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรง ประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจังของเจ้า ด้วยว่าตนเป็นส่วนในชีวิตและในการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์
10. มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในเด่นคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มี การงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา
11. ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็วไม่ชนะในการวิงแข่งเสมอไป หรือฝ่ายมีกำลังไม่ชนะส่งคุณ เสมอไป หรือคนฉลาดไม่รับประทานเสมอไป หรือคนมีความเข้าใจไม่รู้รายเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญไม่ได้รับความ โปรดปรานเสมอไป แต่ward และโอกาสเมามั่งเข้าทุกคน
12. เพราะว่ามนุษย์ไม่รู้วารของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายจันได และนกถูกดักติดโดยลับพลันเหมือนกันจันนั้น ก็มาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เขาก็ถูกการอันร้ายนั้นดักจับติดโดยลับพลันเหมือนกันจันนั้น
13. ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้
14. ยังมีเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นอยคน แล้วมีมหากษัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว และ สร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง

15. แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนี้ช่วยเมืองนั้นไว้ให้พันด้วยปัญญาของตน แต่หาไม่ครุจจำรำลึกถึงชายยากจนคนนี้ไม่
16. แต่ข้าพเจ้าว่า สถิติปัญญาดีกว่ากำลังวังชา ถึงสถิติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแคลน และถ้อยคำของเขามีไม่มีเครื่องก็ตามที
17. ถ้อยคำของคนฉลาดซึ่งได้ยินในที่สังคัดดีกว่าสิงหนาทของผู้ครอบครองคนเหลา
18. สถิติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธ์ใดบ้าง แต่คนบาปคนเดียวຍ่อมบั่นรองความดีเสียเป็นอันมากได้

บทที่ 10

1. แมลงวันตามย่อมทำให้ขี้ผึ้งของคนปูรุงยาบูดเหม็นไป ดังนั้นความโง่เขลาnidหน่อยก็ทำให้เขาเสียชื่อตัวในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ
2. จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่ออมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่จิตใจของคนเขลาอยู่ที่ข้างมือซ้ายของตัว
3. แม้มือคนเขลากำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา
4. ถ้าใจของเจ้านายเกิดโน้มหัวขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียจากที่ของท่าน เพราะว่าอารมณ์เย็นย่อระงับความผิดให้หายหลงไว้ได้
5. มีสิ่งสามารถย์ที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากการผู้มีอำนาจ
6. คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย
7. ข้าพเจ้าเห็นท่าสีม้า และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างท้าส
8. ผู้ใดชุดบ่อไว้ผู้นั้นจะตกลงในบ่อหนึ่น ผู้ใดพังรัวตันไม่ทະลุเข้าไป งจะขบกัดผู้นั้น
9. ผู้ใดสกัดหิน ผู้นั้นจะเจ็บพระหินนั้น ผู้ใดผ่าขอนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายพระขอนไม่นั้นได้
10. ถ้าขوانทื่อแล้ว และเขาไม่ลับให้คอม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ
11. ถ้าขูบเสียก่อนที่ทำให้มันเชื่อง หมอยูกไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว
12. ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาภิกุณ แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย
13. ถ้อยคำจากปากของเขานี่เป็นความเขลาตั้งแต่เริ่มปริปาก ตอนจบถ้อยคำนั้นก็เป็นความบ้าบออย่างร้าย
14. คนเขลาพูดมากช้าๆ มนุษย์หาดูไม่รู้เท่าอันใดจะบังเกิดขึ้น คราวล่าจะบอกเข้าได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาล่วงไป
15. การงานของคนเขลาจะทำให้เขาทุกคนเห็นด้วย ด้วยว่าเขามีรู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง
16. โอ บ้านเมืองเอี่ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อ กษัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลี้ยงกันสนุกสนานแต่เช้า
17. โอ บ้านเมืองเอี่ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อ กษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลี้ยงตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชา มิใช่จะดีมีให้มีนماء
18. เพราะความชี้เกียจ หลังคาจึงหักพังลง และพระมือเกียจครัวนเรือนจึงร้าวเฉอะเฉะ
19. เข้าดงงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และนำอุ่นทำให้ชื้นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง
20. อย่าแข่งด้วยกษัตริย์ เออ แม้แต่คิดแข่งด้านใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะมาเสียงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

1. จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้
2. จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนอีดคน เออ ถึงแปดคนก็ให้เตอะ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าสิ่งสามารถยือย่างใดจะบังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน
3. ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเทหมดลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้มัลลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น
4. ผู้ใดมัวสังเกตลมก็จะไม่ห่วนพีช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เกี่ยวข้าว
5. เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณว่าไปทางไหน และกระดูกมีขี้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรฉันใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดจันนั้น
6. เวลาเช้าเจ้าจะห่วนพีชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน
7. แสงสว่างเป็นที่ซื่นใจ และการที่นัยน์ตาเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ซื่นนาน
8. เออ ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเข้าเปรมปรีดีในตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จะให้เขาระลึกถึงวันมีดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนานนักอนิจจัง
9. โอ เยาวชน จงเปร姆ปรีดีในปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของเจ้ากระทำตัวเจ้าให้ร่าเริงในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจะดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและตามสายตาของเจ้า แต่จงทราบว่าเนื่องด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้ พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้ามาถึงการพิพากษา
10. ฉะนั้นจงตัดความเคราะห์มองเสียจากใจของเจ้า และจงสลดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า เพราะความหนุ่มสาวและวัยฉกรรจนั้นเป็นอนิจจัง

บทที่ 12

1. ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจะระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของเจ้าก่อนที่ยามทุกข์ร้อนจะมาถึง และปีเดือนใกล้เข้ามา เมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ข้าไม่มีความเพลิดเพลินในปีเดือนนั้นเลย
2. ก่อนที่ดวงอาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายอับแสง และก่อนที่เมฆกลับมาเมื่อหมดฝนแล้ว
3. ในกาลเมื่อคนยามฝ่าเรือนจะตัวสั่น และคนแข็งแรงจะคุกคูกว่าไป และหญิงโกร่งจะเลิกโม่ เพราะจำนวนลดน้อยลง และบรรดาผู้ที่เยี่ยมหน้าต่างจะมีดมัว
4. และประตูคู่ที่เปิดออกถนนจะปิดเสีย เมื่อเสียงโน่นอย่าง เมื่อมีเสียงนกเขากลูกชิ้น และบรรดาแก้วร้องสตรีจะงดลง
5. เօ เขาทั้งหลายจะกลัวที่สูง และสิ่งนำสยดสยองก็จะอยู่ในหนทาง ต้นอัลมันด์จะมีดอก และตึกแต่นจะเป็นภาระ ความปรารถนา ก็จะประลาดไปเสีย เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอันถาวรของเข้า ส่วนผู้ไว้ทุกข์ก็เวียนไปมาตามถนน
6. ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือชามทองคำจะบรรลัย หรือเหยือกน้ำจะแตกเสียที่น้ำพุ หรือล้อจะหักเสีย ณ ที่ซึ้งน้ำ
7. และผงคลีจะกลับไปเป็นดินอย่างเดิม และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มานั้น
8. ปัญญาจารย์ว่า อนิจัง อนิจัง สารพัดก็อนิจัง
9. ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญาจารย์เป็นคนเฉลาดแล้ว ท่านยังสอนความรู้ให้ประชาชนอีกด้วย เօ ท่านพิเคราะห์ ท่านค้นคว้า และท่านเรียบเรียงสุภาษิตหลายข้อ
10. ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่พระหู และท่านเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง
11. ถ้อยคำของนักประชัญ เป็นประดุจปีก และประดุจตาปูซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่งการชุมนุมได้ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมษ บาลผู้หนึ่งได้ประทานให้
12. และยิ่งกว่านั้นอีก บุตรชายของข้าพเจ้าเอ่ย จงรับคำตักเตือนเดิด ซึ่งจะทำให้สืบมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็เหนื่อยเนื้อหนัง
13. ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจะยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหลก เป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์
14. ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอกสารงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเรียนลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว

ເພັນຊາໂລມອນ

บทที่ 1

1. บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของชาโภมอน
2. ขอเข้าจุบดิจันด้วยจุนจากปากของเข้า เพราะว่าความรักของເຮອດกิว่านำ้อุ่น
3. เพราะนำ้มันเอาจของເຮອนนั่นห้อมฟุ่ง นามของເຮອจึงหอมเหมือนนำ้มันที่ເທົກແລ້ວ เพราะฉะนั้นພວກຫຼູງພຣມຈາຣີຈຶ່ງຮັກເຮອ
4. ขอພາດິຈັນໄປ ພວກເຮາຈະວົງຕາມເຮອໄປ ກັບຕົກຍື້ໄດ້ນຳດິຈັນໄປໃນທັນໂຄງຂອງພຣອງຄົ່ງ ເຮາຈະເຕັ້ນໂລດແລະເປັນປຸ່ຽດໃນຕົວເຮອ ເຮາຈະພຣຣນາຖື່ງຄວາມຮັກຂອງເຮອໃຫ້ຍິ່ງກວ່ານຳອຸ່ນ ບຣດາຄນເຖິ່ງຫຣມຮັກເຮອ
5. ໂອ ບຸຕຣສາວແທ່ງເຢູ່ຈາເລີມເຂົ້າ ດິຈັນຜົວດຳຈຸ ແຕ່ວ່າດຳຂໍາ ດັ່ງເຕັ້ນທີ່ຂອງພວກເຄດາວີ ດັ່ງວິສູຕຣຂອງชาໂລມອນ
6. ອຍ່າມອອກຄ່ອນຂອດດິຈັນ ເພຣະດິຈັນຜົວຄລໍາ ເນື່ອງດ້ວຍແສງແດດແພດເພາດິຈັນ ພວກບຸຕຣແທ່ງມາຮາດາຂອງດິຈັນໄດ້ຊື່ງໂກຮົດິຈັນ ເຂາທັງຫລາຍໃຊ້ດິຈັນໃຫ້ເປັນຄຸດແສວນອຸ່ນ ແຕ່ສວນອຸ່ນຂອງດິຈັນເອງ ດິຈັນໄມ້ໄດ້ຈຸແລ
7. ອ້ອ ເຮອຜູ້ທີ່ຈົດໃຈດິຈັນຮັກ ຂອບອກດິຈັນວ່າ ເຮອເລີ່ຍັງຝູ່ສັຕິວູ່ທີ່ໃຫນໃນເວລາເຖິ່ງວັນ ເຮອໃຫ້ມັນອອນພັກທີ່ໃຫນ ເພຣະເຫຼຸດໄດ້ເລົ່າດິຈັນຈະຕ້ອງໜັນໄປຕາມຝູ່ສັຕິວູ່ຂອງພວກເພື່ອເຮອ
8. ໂອ ແມ່ງມາເລີສໃນທ່າມກລາງຫຼູງທັງຫລາຍ ຕ້າເຮອໄມ້ຮູ້ຈົງເດີນໄປຕາມຮອຍດື່ນຝູ່ແພະແກະ ແລ້ວຈົງເລີ່ຍັງຝູ່ແພະແກະຂອງເຮອໄວ້ທີ່ຂ້າງເຕັ້ນທີ່ຂອງເມ່ນບາລເຄີດ
9. ໂອ ທີ່ຮັກຂອງຈັນເຂົ້າ ຈັນຂອບເປົ່າຍບເຮອປະໜຶ່ງທີ່ອາຫາເຖິ່ມຮາຊຣາດຂອງພາໂຮ່ງ
10. ແກ້ມທັງສອງຂອງເຮອງາມດ້ວຍຄວາມປະດັບເພີ່ມພລອຍ ລຳຄອຂອງເຮອກີ້ສວຍມືສ້ວຍທອງຄໍາ
11. ພວກຈັນຈະທຳເຄື່ອງປະດັບທອງຄຳມີລູກປັດເງິນປະກອບ
12. ຂະນະເມື່ອກັບຕົກຍື້ກຳລັງປະທັບທີ່ໂດຍອູ່ ນຳມັນແກ່ທອມຂອງດິຈັນກີ່ສັງກລິນິຟຸ່ງໄປ
13. ທີ່ຮັກຂອງດິຈັນເປັນເໜືອນທ່ອມດຍອົບ ສໍາຫັບດິຈັນທ້ອຍອູ່ຕຸລອດຄືນຮວ່າສອງຄັນຂອງດິຈັນ
14. ທີ່ຮັກຂອງດິຈັນນັ້ນ ສໍາຫັບດິຈັນເຮອເປັນເໜືອນຂ່ອດອກເທິຍນ້າວ ອູ່ໃນສວນອຸ່ນເອນເກີດ
15. ອູ້ເຄີດ ທີ່ຮັກຂອງຈັນ ອູ້ຊ່າງສວຍງາມ ອູ້ເຄີດ ເຮອສວຍງາມ ດວງຕາທັງສອງຂອງເຮອດັ່ງນັກເຂາ
16. ອູ້ເຄີດ ທີ່ຮັກຂອງຈັນ ເຮອເປັນຄົນສວຍງາມຈົງເຈົ້າຄະ ເຮອເປັນຄົນນ່າໝາຈົງໆ ທີ່ນອນຂອງເຮາເຊີຍວສດ
17. ຂໍ້ອເຮືອນຂອງເຮາທຳດ້ວຍໄນ້ສນສີດາວີ ແລະ ແບບຂອງເຮານັ້ນທຳດ້ວຍໄນ້ສນສາມໄປ

บทที่ 2

1. ดิฉันเหมือนดอกกุหลาบในทุ่งชาโรน เมื่อนดูกอบ้าวในหุบเขา
2. ดูกอบ้าวท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของฉันก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆ
3. ต้นแอบเบือลขึ้นอยู่กางลงดันไม่ป้าอย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มอื่นๆอย่างนั้น ดิฉันได้นั่งอยู่ใต้ร่มของเขารักความยินดีเป็นอันมาก และผลของเขาก็มีให้ลิ้มรสหวาน
4. เขาได้พาดิฉันให้เข้าในเรือนสำหรับงานเลี้ยง และคงสำคัญของเขานั่งห้อยอยู่เหนือดิฉันนั้นคือความรัก
5. จงชูกำลังของดิฉันเดียวข้มอุ่นแห่ง ขอทำให้ดิฉันนี้น่าใจด้วยผลแอบเบือล เพราะดิฉันป่วยเป็นโรครัก
6. มือซ้ายของเขาร้อนได้ศรีษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขารอดกอดดิฉันไว้
7. โอ เหล่ำบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ่ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิญาณต่อพระมังกรหรือการตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลูกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือขึ้นจนกว่าเขายังจะมีใจแล้ว
8. แนะนำ เสียงที่รักของดิฉัน ดูเถิด เขามาแล้วกำลังเต้นโลดอยู่บนภูเขา กำลังกระโอดอยู่บนเนินเขา
9. ที่รักของดิฉันเป็นดุจดังละมั้งหรือดุจดังกวางหนุ่ม ดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเรา เขาระโงกหน้าต่างเข้ามา เขารอดมองดูทางตาข่าย
10. ที่รักของดิฉันได้เอยปากพูดกับดิฉันว่า ที่รักของฉันเอ่ย เธอจะลูกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ่ย จงมาเถิด
11. ด้วยว่า ดูเถิด ดูดูหนาвл่วงไปแล้ว และฟันก็หายแล้ว
12. ดูกไม่ต่างๆนานากำลังประภาวนพื้นแผ่นดิน เวลาสำหรับวิหคร้องเพลงมาถึงแล้ว และเสียงคุกของนกเขาที่ได้ยินอยู่ในแผ่นดินของเรา
13. ตั้นนะเดือกำลังบ่มผลดิบให้สุก และเอาอยู่นเมดอกบานอยู่มันส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ที่รักของฉันเอ่ย จงลูกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ่ย จงมาเถิด
14. โอ แม่นกเข้าของฉันเอ่ย แม่นกเข้าตัวที่อยู่ในซอกผาในช่องลับแห่งเขารัง ขอให้ฉันได้ชมรูปโฉมของเธอหน่อย เถอะ ขอให้ฉันได้ยินสำเนียงของเธอหน่อย ด้วยว่าน้ำเสียงของเธอ กีหวาน และรูปโฉมของเธอ กีงามวิไล
15. จงจับสุนัขจิ้งจากมาให้เรา คือสุนัขจิ้งจากตัวเล็กที่ทำลายสวนอยู่น เพราเว่าสวนอยู่นของเรามาลังมีดอกซ้อแล้ว
16. ที่รักของดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา เขากำลังเลี้ยงผุ้งสัตว์ของเขารามกวางหนูดอกบัว
17. โอ ที่รักของดิฉัน จนเวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว ขอเธอเป็นดั่งละมั้งหรือกวางหนุ่มที่เทือกเขาเบเเชร์ เถิด

บทที่ 3

1. ยามราตรีกาลเมื่อคิณนอนอยู่คิณมองหาเข้าผู้นั้นที่ดวงใจของคิณรักครับ คิณมองหาเข้า แต่หาได้พบไม่
2. บัดนีคิณจะลุกขึ้น แล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป ตามถนนและลานเมือง คิณจะแสวงหาเข้าผู้นั้นที่ดวงใจของคิณรักครับ คิณมองหาเข้า แต่หาได้พบไม่
3. พากเพียรตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองนั้นได้พบคิณ แล้วคิณถามเขาว่า ท่านเห็นเข้าผู้นั้นที่ดวงใจของคิณรักครับไหม
4. พอดีคิณผ่านพลาตระเวนพันมานหน่อยเดียว คิณก็พบเข้าผู้นั้นที่ดวงใจของคิณรักครับ คิณจับตัวเขากุมไว้แน่น และไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย จนคิณพาเข้าให้เข้ามาในเรือนของมารดาคิณ และให้เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้คิณได้ปฏิสนธิ
5. โอ เหล่ำบุตรสาวแห่งเยรูชาเล็มเอ่ย คิณขอให้เธอทั้งหลายปฏิญาณต่อพระมังกรหรือภารตะวี เมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่ร้ายหรือจะไม่ปลูกทรัพย์รักของคิณให้ตื้นกระตือรื้อขึ้นจนกว่าเข้าจะจุใจแล้ว
6. ผู้ใดหนอที่กำลังขึ้นมาจากถินทุรกันดารดูประดุจเสาวัณ ห้อมไปด้วยกลิ่นเมดยอบและกำยาน ทำด้วยบรรดาเครื่องหอมของพ่อค้า
7. ดูเกิด เป็นพระอาทิตย์ชาโอลมอน ห้อมล้อมมาด้วยทั้งหมดที่ภารตะวีและภารตะวี ภารตะวีและภารตะวีเป็นทุกๆอย่างที่ดีที่สุด
8. เข้าทั้งหลายถือดาวและเป็นผู้ชำนาญศึก เข้าทุกคนเห็นบดานไว้ที่ต้นขาของตน เพาะเกรงภัยในราตรีกาล
9. กษัตริย์ชาโอลมอนสร้างพระอาทิตย์สำหรับพระองค์ ด้วยไม้จากเลบานอน
10. พระองค์ทรงทำเสาพระวนนั้นด้วยเงิน แท่นประทับทำด้วยทองคำ และยื่งกุ่มลดด้วยผ้าสีม่วง ข้างในพระวนนั้นบุรุษด้วยความรักโดยบุตรสาวแห่งเยรูชาเล็ม
11. โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ่ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ชาโอลมอนเกิด ทรงมองกุญแจซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้ ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเชกมเหสีนั้น ในวันเมื่อพระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

1. ที่รักของฉันเอ่ย ดูເດີ ເຮອ່າງສາຍາມ ດູ້ນີ້ ເຮອສາຍາມ ດວງຕາຂອງເຮອດັ່ງນກເຂາຍູ່ໃນຜ້າຄລຸມ ພມຂອງເຮອດຸຈຸ່ງ ແພະທີ່ເຄື່ອນມາຕາມເນີນລາດກູ່ເຂົກ່າລເອດ
2. ຂີ່ພັນຂອງເຮອດັ່ງຝູ່ແກະຕົວເມີຍທີ່ກຳລັງຈະຕັດຂນ ເປິ່ງຂຶ້ນມາຈາກການກຳຮຳຮໍາລັງ ມີລູກແພດຕິດມາທຸກຕົວ ແລະໄມ້ຕົວໄດ້ເປັນໜັນໄມ່
3. ຮິມຝີປາກຂອງເຮອແດງດຸຈດ້າຍສີຮົ່ງ ແລະ ຄຳພຸດຂອງເຮອກົງດຳການ ພັນຂອງເຮອເໜືອນພລທັບທຶນຜ່າຊື່ກອຍູ່ໃນຜ້າຄລຸມ
4. ລຳຄວອງເຮອດຸຈຳປົ່ມຂອງດາວິດທີ່ໄດ້ກ່ອສ້າງໄວ້ເພື່ອເກີບເຄື່ອງອາວຸນ ມີດັ່ງພັນໜຶ່ງແຂວນໄວ້ ທັ້ງໜົດເປັນໂລ່ງອັນຫຼາກ
5. ຄົນທັ້ງສອງຂອງເຮອເໜືອລູກລະມັ້ງສອງຕົວໜຶ່ງເປັນລະມັ້ງຝາແພດທີ່ກຳລັງຫາກິນໃນທ່ານກລາງໜຸ່ດອກບັວ
6. ຈນເວລາເຢັນແລະເງາໜົດໄປແລ້ວ ຈັນຈະໄປຢັງກູ່ເຂາມດຍອບແລະຍັງເນີນເຂາກໍາຍານ
7. ໂອ ທີ່ຮັກຂອງຈັນເອີ່ຍ ເຮອ່າງສາມສະພົ່ງໄປທັ້ນໜັນ ໃນຕົວເຮອຈະຫາຕໍ່າໜີສັກນິດກີ່ໄມ້ມີ
8. ຈົກຈາກເລບານອນໄປກັບຈັນເຄີດ ເຈົ້າສາວຂອງຈັນຈຳ ຈົກຈາກເລບານອນໄປກັບຈັນນະ ໄທ້ມອງລົງຈາກຍອດເຂາວານາ ຈາກຍອດເຂາເສົ່ງ ແລະຍອດເຂາເຂອງໂມນ ຈາກຕໍ່າຮ້າສີ້ຫົ່ວ ຈາກເຂາເສື່ອດາວ
9. ນ້ອງສາວຂອງຈັນຈຳ ນ້ອງໄດ້ປັ້ນເອາດວາງໃຈຂອງພື້ນໄປເສີຍແລ້ວລະ ເຈົ້າສາວຂອງຈັນເອີ່ຍ ເຈົ້າໄດ້ປັ້ນເອາດວາງໃຈຂອງຈັນໄປດ້ວຍກາຮ່າຍຕາເພີຍງແວບເດືອນເທົ່ານັ້ນ ດ້ວຍສ່ວ້ອຍຄອສາຍເດືອນເຫຼວຂອງເຈົ້າ
10. ນ້ອງສາວຂອງຈັນຈຳ ເຈົ້າສາວຂອງຈັນຈຳ ຄວາມຮັກຂອງເຮອ່າງຫວານເສີຍນີ້ກະໄວ ຄວາມຮັກຂອງເຮອ່ານັ້ນຫ່າງຫວານກວ່ານ້າອຸ່ນ ແລະກລິ່ນນ້ຳມັນຂອງເຮອ່າງຫວານກວ່າເຄື່ອງເຫຼື່ອ
11. ໂອ ເຈົ້າສາວຂອງຈັນຈຳ ຮິມຝີປາກຂອງເຮອເສມືອນນໍາຝຶ່ງກຳລັງຈະຫຍດຍ້ອຍ ນໍາຝຶ່ງແລະນໍາມອູ່ໄຕລິ່ນຂອງເຮອ ກລິ່ນເລື້ອຜໍາຂອງເຮອ່ານັ້ນຫ່າງຫວານກວ່າ
12. ເຈົ້າສາວຂອງຈັນເອີ່ຍ ນ້ອງສາວຂອງຈັນເປົ້າປະຈຸບປະຈຸວັນ ດູຈອຸທຍານທີ່ຫວ່າໜ້າໄວ້ ແລະດູຈນໍາພຸທີ່ຖູກປະກັບຕຽບໄວ້
13. ພລິດຜລຂອງເຮອດຸຈສວນຕົ້ນທັບທຶນ ອີກທັ້ງຜລໄມ້ວັນໂອໜາຍຢ່າງອື່ນໆ ອີກທັ້ງເຖິ່ນຂາວແລະແກກຫອມ
14. ຕົ້ນແກກຫອມແລະຕົ້ນຝ່ຽນ ຕົ້ນຕະໄຄຮ້າແລະອບເຫຍ ອີກທັ້ງບຣດາຕົ້ນໄມ້ສໍາຫຼັບທຳກໍາຍານຄື່ອຕົ້ນມດຍອບແລະຕົ້ນກຸກ່ານາ ອີກທັ້ງເຄື່ອງຫວຸນຫຼັງທັ້ງສິ້ນ
15. ຕົວເຮອປະຈຸດັ່ງນໍາພຸທີ່ໃນອຸທຍານ ປະຈຸບ່ອນ້າແກ່ງຊື່ວິດ ແລະປະຈຸຈຳລຳຫຼາຍໄລ່ຈາກເລບານອນ
16. ໂອ ລມເໜືອເອີ່ຍ ຈົດຕື່ນຂຶ້ນເຄີດ ໂອ ລມໄດ້ເອີ່ຍ ຈົດຕື່ນພັດມາເຄີດ ຈົດໂຫຍສວນຂອງດິຈັນ ເພື່ອຂອມໃນສວນນັ້ນຈະຫອມຟຸ່ງອອກໄປ ຂອໃຫ້ທີ່ຮັກຂອງດິຈັນເຂົມໃນສວນຂອງເຂາ ແລະຮັບປະການຜລໄມ້ວັນໂອໜາເຄີດ

บทที่ 5

1. น้องสาวของฉันจะเป็นเจ้าสาวของฉันเจ้า ฉันเข้ามาในสวนของฉันแล้วนะ ฉันมาเก็บเอกสารด้วยของฉันพร้อมกับไม้สี เสียดของฉันแล้ว ฉันรับประทานรองพื้นกับน้ำผึ้งของฉันแล้ว ฉันเดินนำอุ่นกับน้ำนมของฉันแล้ว โอ สายหั้งหลาย จงรับประทานและจะดื่มเกิด ท่านผู้เป็นที่รักเอ่ย จงดื่มให้อิ่มหนำเกิด
2. ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือเมื่อเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า น้องสาวเจ้า ที่รักของฉันเจ้า เปิดประตูให้ฉันเชิญ แม่นกเข้าของฉันจะเป็นคุณงามหมดดของฉันเจ้า เพราะศีรษะของฉันก็ถูกน้ำค้างชั้น และเส้นผมของฉันก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราชวิกาล
3. ดิฉันเปลืองเสี้ยวของดิฉันออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับเข้าไปอีกอย่างไรได้ ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำไม่จะให้เท้าของดิฉันกลับเปื้อนไปอีกเล่า
4. ที่รักของดิฉันสอนมือของเข้าเข้ามาทางรูประตู และใจดิฉันก็กระสันถึงเข้า
5. ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำให้มดຍอบหยด และนิ้วของดิฉันทำให้น้ำມดຍอบย้อยบนลูกสลากกลอน
6. ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับไปเสียแล้ว เมื่อเข้าพูด จิตใจดิฉันมัวแต่ตะลึง ดิฉันแสร้งหาเข้า แต่ดิฉันหาเข้าไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเข้า แต่เขามิได้ขานตอบ
7. พลตระวนที่ลาดตระเวนในเมืองได้พบดิฉัน เข้าติดดิฉัน เข้าทำให้ดิฉันบาดเจ็บ พลตระวนรักษาภารกิจแพ้เมืองยกชิง เอาผ้าคลุมตัวจากดิฉันไป
8. โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ่ย ดิฉันขอให้พากເຫຼວມປົງການວ່າ ຄໍາເຫຼວມໄດ້ພົບທີ່ຮັກຂອງດີຈັນ ເຫຼວມປົງການກອກເຂົວ່າ ດີຈັນປ່ວຍເປັນໂຮຄຣກ
9. โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ ຄູ່ຮັກຂອງເຫຼວມນິວິເຕະອະໄໄປກວ່າຄູ່ຮັກຂອງໂຄຣໆ ຄູ່ຮັກຂອງເຫຼວມນິວິເຕະອະໄໄປກວ່າຄູ່ຮັກຂອງໂຄຣື່ນຫຼືອ ເຫຼົງໄດ້ມາให้ພັກຈັນປົງການໃຫ້ເຫັນນັ້ນ
10. ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เข้าเป็นເອກໃນท่ามกลางหมื่นคน
11. ศີ່ຣະຂອງเข้าดังท่องคำเนื้อดี ຜມຂອງเข้าຫຍິກແລະດຳເໜືອນກກາ
12. ตาของเข้าເປົ້າຍນໍອນຕານກເຫຼົາທີ່ຮົມຫ້ວຍອາບນ້າມ ແລະຈັບອູ້ທີ່ຮົມກະແສ້ນ້າເຕັມຝຶ່ງ
13. ແກ້ມຂອງเขາເໜືອນຍ່າງລານປຸລູກໄມ້ສີເສີຍດ ສັງກິນໜອມຫວານ ຮົມຝີປາກຂອງเขາເໜືອນດອກນັວຍດນ້າມດຍອນ
14. ມື່ອຂອງเขາດູຈຳຈວນແຫວນທອງคำອັນປະດັບດ້ວຍພລອຍເບື່ອວ ທອງຂອງเขາດູຈຳເສາງຊ້າງແລະປະດັບດ້ວຍໄພຫຼຽງ
15. ຂາຂອງเขາດູຈຳເສາທິນອ່ອນຕັ້ງບນຫຼານເສີຍບທອງคำเนื้อดີ ສີໜ້າຂອງเขາດູຈຳເລບານອນປະເສີຮູອຍ່າງໄມ້ສັນສົດາຮ
16. ປາກຂອງเขາອ່ອນຫວານທີ່ສຸດ ທົ່ວທັງສຽງພາກຂອງเขາລ້ວນແຕ່ນ່າຮັກນ່າໄຕຮ່ວ່າ ໂອ ເຫຼົ່ານຸ່ງສາວແຫ່ງເຢູ່ຈາລື ໃນຕົ້ນ ທີ່ຮັກຂອງດີຈັນ ແລະນີ້ຄື່ອພື້ນຍາກຂອງດີຈັນ

บทที่ 6

1. อ้อ แม่สาวงามล้าเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คุรักของเธอไปไหนเสีย คุรักของเธอกลับไปไหนเสียแล้วเล่า เพื่อพากเราจะไปสืบหากับเธอ
2. ที่รักของดิฉันลงไปยังสวนของเขาเพื่อจะไปที่ลานปลูกไม่สีเสียด และเพื่อจะไปเลี้ยงผู้สัตว์ในสวนกับเพื่อจะเก็บดอกบัว
3. ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขามาเลี้ยงผู้สัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกบัว
4. ที่รักของฉันเอ่ย แม่ช่างสวยงามประหนึ่งเมืองทีรชาท์และงามเย็นตาดังเยรูชาเลิม แม่เป็นส่วนสำคัญมากเรցดัง กองทัพมีธงประจำ
5. ขอเบือนเนตรไปจากฉันเถอะ เพราะว่าฉันแพ้นัยน์ตาของเธอแล้ว ผอมของน้องดูผ่องแพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาด ภูเขา กิเลอด
6. ชีฟันของเธอดังผุงแกะตัวเมียเพิ่งขึ้นมาจากการชำราบล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหมายตัวได้เป็นหมันไม่
7. ขมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม
8. มีมเหศีหกสิบองค์ และนางห้ามแปดสิบคน พากหญิงพรหมจารีอีกมากเหลือจะคงนา
9. แม่นกเขายังฉัน แม่คุณงามحمدจดของฉัน เป็นคนเดียว เธอเป็นคนเดียวของมารดา เป็นหัวรักหัวใจของผู้ให้ กำเนิด สาวๆทั้งหลายเห็นเธอ และเรียกเธอว่า ผาสุก ทั้งเหล่าเมศีและเหล่านางห้ามก์สรรเสริญยืนย่อเชอว่า
10. แม่สาวคนนี้เป็นผู้ใดหนอ เมื่อมองลงก็ดังอรุโณทัย แจ่มจรัสดังดวงจันทร์ กระจ่างจ้าดังดวงสุริยัน ส่วน่าเกรง ขามดังกองทัพมีธงประจำ
11. ดิฉันลงไปในสวนมันย่อ เพื่อจะดูหมู่ไม้เขียวตามหุบเขาว่าເถາອุ่น มีดอกตูมออกหรือเปล่า และเพื่อจะดูว่าผล ทับทิมมีดอกแล้วหรือยัง
12. เมื่อดิฉันยังไม่ทันรู้ตัว จิตใจของดิฉันได้กระทำให้ดิฉันเหมือนรถม้าแห่งอาภินาดิบ
13. กลับมาเถอะ กลับมาเดิດ แม่ชาวชูเลมจ้า กลับมาเดิດ กลับมาเถอะจ้า เพื่อพากดิฉันจะได้เชอไว้ชมเซย นี่กระไร นะ เธอทั้งหลายจอมมองตัวแม่ชาวชูเลม ดังกองทัพสองพาก

1. โอ แม่ธิดาของจ้าว เท้าสวมรองเท้าผูกของเธอันน่วยนาดนี่กระไร ตะโพกของเธอกลมติกราวกับเม็ดเพชรที่มีอช่างผู้ชำนาญได้เจียระไนไว้
2. สะดือของเธอดุจ่อ่างกลมที่มีได้ขาดเหลืออุ่นประสม ห้องของเธอดังกองข้าวสาลีที่มีดอกบัวปักไว้ล้อมรอบ
3. ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกกละมังสองตัวซึ่งเป็นละมังฝาแฝด
4. สำคัญของเธอประหนึ่งหอคอยสร้างด้วยยางช้าง เนตรทั้งสองของเธอดุจสรวงในเมืองเขazoniaที่ริมประตูเมืองบัทรับบิม จมูกของเธอเหมือนหอแห่งเลบานอนซึ่งมองลงเห็นเมืองدامสกัส
5. ศรีษะของเธอดังยอดภูเขาการเมล ผนของเธอดุจด้วยสีม่วง กษัตริย์ก็ต้องมนต์เสน่ห์ด้วยเส้นผมนั้น
6. เออ แม่ช่างน่ารัก แม่ช่างซื่นชม เธอนี่ช่างสวยงามต้องตาจริง
7. เธองามระหงดุจต้นอินทนิลัม และถันทั้งสองของเธอดังพวงอุ่น
8. ฉันจึงคิดว่า ฉันจะเป็นขึ้นต้นอินทนิลัมนั้น ฉันจะจับพวงเหนี่ยวไว้ ขอให้ถันทั้งสองของเธอagemดังพวงอุ่นเตอะ และขอให้ลมหายใจของเธอหอมดังผลแออบเบลเกิด
9. และขอให้pedานปากของเธอดุจน้ำอุ่นอย่างดิยิ่งสำหรับที่รักของฉัน ดีมคล่องคอจริงๆ ทำให้ริมฝีปากของคนที่หลับอยู่พูดได้
10. ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และความปรารถนาของเขาก็จะจะเอาร้าวดีดิฉัน
11. ที่รักของดิฉันจ้า มาເຄົຍຈະ ໃຫ້ເຮົາກັນອອກໄປໃນທຸງນາ ໃຫ້ເຮົາພັກອູ່ຕາມໝູ່ບ້ານ
12. ໃຫ້ເຮົາຕື່ນແຕ່ເຫັນຮູ່ໄປຢັງສວນອຸ່ນ ໃຫ້ເຮົາດູວ່າເຄາອຸ່ນມີດອກຕຸມອອກຫົວເປົ່າ ພຣົວ່າມີດອກບານແລ້ວ ໃຫ້ເຮົາດູວ່າຕິ່ນທັນທຶນມີດອກຫົວຍັງ ດັ ທີ່ນໍ້າແລະດີລັນຈະມອບຄວາມຮັກຂອງດີຈັນໃຫ້ແກ່ເຮົາ
13. ที่รักของดิฉันจ้า ຜລມະເຂົ້ອດູດາອົມສ່າງລິ່ນຫອມຟຸ່ງໄປ ແລ້ວທີ່ປະຕູບ້ານຂອງພວກດີຈັນມີຜລໄມ້ອ່ອຍນານານີ້ ມີທັງຜລໃໝ່ແລະຜລເກົ່າທີ່ດີຈັນໄດ້ເກີບຮັບຮົມໄວ້ສຳຫັບເຮົາ

บทที่ 8

1. แ昏 ถ้าเธอได้เป็นเหมือนพี่ชายของดิจัน ผู้ได้ดูดนมจากอุกกาражามาตั้งแต่เด็กๆ ดิจันจะได้ดูดนมจากอุกกาражามาตั้งแต่เด็กๆ ดิจันจะได้ดูดนมจากอุกกาражามาตั้งแต่เด็กๆ ดิจันจะได้ดูดนมจากอุกกาражามาตั้งแต่เด็กๆ
2. แล้วดิจันจะได้เดินนำพาเธอให้เข้ามายังเรือนมาตั้งแต่เด็กๆ ดิจันจะสอนดิจัน ดิจันจะได้ให้เธอตีม้ำอยู่ในสี่ห้อง เครื่องเทศ และตีม้ำทับทิมของดิจัน
3. แล้วมือซ้ายของเขาก็จะข้อนใต้ศีรษะของดิจันไว้ และมือขวาของเขาก็จะสอดกอดดิจันไว้
4. โอบ บุตรสาวแห่งเยธูชาเลิมเอี้ย ดิจันขอให้เธอทั้งหลายปฏิญาณว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลูกที่รักของดิจันให้ดื่นกระตือรือย จนกว่าเขาก็จะ死ใจแล้ว
5. แม่คนนี้ที่เข้ามายังบ้านทุรกันดารอิงแอบแบบมากับคุณรัก คือใครที่ไหนหนอ ดิจันได้ปลูกเธอเมื่อเรืออยู่ใต้ต้นแอบเปื้ล ที่นั่นแหลกที่มารดาของเธอได้ให้กำเนิดเธอ ที่ตรงนั้นแหลกผู้ที่คลอดเธอได้ให้กำเนิดเธอ
6. จงแนบดิจันไว้ดูจดดวงตราخلفน้อยที่ใจของเธอ ประดุจดวงตราบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นเข้มแข็งอย่างความตาย ความริชยาภีดูเดือดเหมือนแคนคนตาย และประกายแห่งความริชยานั้นก็คือประกายเพลิง คือประกายเพลิงที่แสนรุนแรง
7. น้ำมากหลายไม่อาจดับความรักให้มอดเสียได้ หรืออุทกธารทั้งหลายไม่อาจท่าวมความรักให้สำลักตายเสียได้ แม้ว่าคนใดจะเอาทรัพย์สมบัติในเหย้าเรือนของตนทั้งสิ้นมาแลกกับความรักนั้น คนนั้นจะได้รับความหมิ่นประมาทจากคนทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง
8. เราเมื่อนองสาวคนหนึ่งและเธออย่างไม่มีถัน เราจะทำอย่างไรกับน้องสาวของเรา เมื่อถึงวันที่เขามาสู่ขอของของเรา
9. ถ้าหากน้องสาวนั้นเป็นกำแพง พวกรากจะสร้างปราสาทเงินไว้หลังหนึ่ง และถ้าหากน้องเป็นประดุจ พวกรากจะโอบล้อมเธอด้วยแผ่นไม้สนสีดำ
10. ดิจันเป็นกำแพง ถันทั้งสองของดิจันเหมือนตั้งหอคอย เพราะจะนั้นในสายตาของเขาก็จะเป็นตั้งผู้ที่ได้รับความโปรดปราน
11. ชาโลมอนทรงมีสวนอยู่ในบ้านของอาโมน พระองค์ทรงมอบสวนอยู่นั้นให้แก่ผู้รักษาสวนเช่นๆ กุกคนต้องส่งเงินคนละพันแผ่นเป็นค่าผลไม้
12. สวนอยู่ของดิจัน ซึ่งเป็นของดิจันเอง อยู่ต่อหน้าดิจัน ข้าแต่ชาโลมอน พันนั้นพระองค์เอ้าไปเก็บ และผู้ดูแลผลไม้ในสวนนั้นก็เอ้าไปคนละสองร้อยเดียว
13. โอบ เธอ ผู้อยู่ในสวน พวกรากเพื่อนๆ ของเธอคือพังเสียงของเรืออยู่ ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ
14. ที่รักของดิจันจ้า เร็วๆ เข้าถือจะ ขอให้เธอเป็นตั้งละมั่งหรือกวางหนุ่มนภูเขาดันสีเสียดเติด

ວິສຍາຫຼົງ

1. นิมิตของอิสยาห์บุตรชายของอาモส ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยハนาม อาหัส และເຊເຊົມຍໍາກ່າວຕະໂຮງແຫ່ງຍູດາຫຼື
2. ພ້າສວຽບເວັ້ນ ຈົງພັງ ແຜ່ນດິນໂລກເວັ້ນ ຈົງເຈີ່ຍໜຸ ເພຣະພຣະໂຂວາຫໍໄດ້ຕົວສ່ວ່າ ເຮົາໄດ້ເລີ່ມດູບຕຣະແລະໃຫ້ເຕີບໂຕຊື້ນ ແຕ່ເຂົາທັ້ງໝາຍໄດ້ກັບງູດຕ່ອເຮົາ
3. ວິວຽຸຈັກເຈົ້າຂອງຂອງມັນ ແລະລາກີວິຈັກຮາງໜູ້ຂອງນາຍມັນ ແຕ່ອີສຣາເອລ໌ໄມ່ວິຈັກ ຜັນຫາຕິຂອງເຮົາໄມ່ພິຈາຮາເລຍ
4. ເອົາ ປະເທດປະປາປໜາ ຜັນຫາຕິຊື່ນທັກດ້ວຍຄວາມຂ້ວ້າຂ້າ ເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ກະທຳຄວາມຂ້ວ້າຍ ບຣດາບຸຕຣທີ່ທຳຄວາມ ເສີ່ຍຫາຍ ເຂົາທັ້ງໝາຍໄດ້ທອດທີ່ພຣະໂຂວາຫໍ ເຂົາໄດ້ຢ່ວ່ອງຄົບປິສຸທິ່ຂອງອີສຣາເອລ໌ໃຫ້ທຽງພຣະພິໂຮງ ເຂົາທັ້ງໝາຍທັນ ທັນໄທ້ເສີຍ
5. ຍັງຈະໃຫ້ເນື່ອຍແຈ້າຕຽງໃຫ້ເອົາທີ່ເຈົ້າກັບງູດຍຸ່ເຮືອຍໄປ ສີຮະກີເຈັບໝາດ ຈິດໄຈກີອ່ອນເປັນເປີ້ຍໄປສິນ
6. ຕັ້ງແຕ່ຝ່າເທົ່າຈົນຄຶງສີຮະກີໄມ່ມີຄວາມປົກຕິໃນນັ້ນເລຍ ມີແຕ່ປາດແຜລແລະຝັກໜ້າແລະເປັນແຜລເລືອດໄຫລ ໄມ່ເຫັນນີ້ອອກ ທີ່ຮູ້ອັນໄວ້ ທີ່ຮູ້ອຳທາໃຫ້ອ່ອນລົງດ້ວຍນຳມັນ
7. ປະເທດຂອງເຈົ້າກີກຮັງແລະຫວ່າເມືອງຂອງເຈົ້າກີຖຸກໄຟເພາ ສ່ວນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າຄົນຕ່າງດ້ວກີກທຳລາຍເສີຍຕ່ອໜ້າເຈົ້າ ມັນກີກຮັງໄປ ແມ່ອນຍ່າງຖຸກພລິກຄວ່າເສີຍໂດຍຄົນຕ່າງດ້ວນັ້ນ
8. ສ່ວນນີ້ມີຄວາມປົກຕິໃນສັນອຸ່ນ ແມ່ອນເພີງໃນໄວ່ແຕງກວາ ແມ່ອນເມືອງທີ່ຖຸກລ້ອມ
9. ຄັ້າພຣະໂຂວາຫໍຈົມໂຍຫາມີໄດ້ເຫຼືອຄົນໄວ້ໃຫ້ເຮົາບ້າງເລີກນ້ອຍແລ້ວ ເຮົາກີຈະໄດ້ເປັນໜີ້ມືອນເມືອງໂສໂດມ ແລະຈະເປັນ ແມ່ອນເມືອງໂກໂມຣາຫໍ
10. ດູກ່ອນທ່ານຜູ້ປັກຄອງເມືອງໂສໂດມ ຈົງພັງພຣະຈະຂອງພຣະໂຂວາຫໍ ດູກ່ອນທ່ານປະຊາຊົນເມືອງໂກໂມຣາຫໍ ຈົງເຈີ່ຍໜຸ ພັງພຣະຈະບັງຄູ່ຕີຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ
11. ພຣະໂຂວາຫໍຕົວສ່ວ່າ ເຄື່ອງນູ້ຫາອັນນຳມາຍຂອງເຈົ້ານີ້ຈະເປັນປະໂຍ່ນໂຮກແກ່ເຮົາ ເຮົາເອີມແກະຕົວຜູ້ອັນເປັນ ເຄື່ອງເພົ່ານູ້ຫາ ແລະໄຟມັນຂອງສັດວົນທີ່ຂູນໄວ້ນັ້ນແລ້ວ ເຮົາມີໄດ້ປົດຍິນດີໃນເລືອດຂອງວັນຜູ້ຫຼືລູກແກະທີ່ຮູ້ອັນເປັນ
12. ເນື້ອເຈົ້າເຂົ້າມາເຝັ້າເຮົາ ຜູ້ໄດ້ຂອໃຫ້ເຈົ້າທຳຍ່າງນີ້ທີ່ເຫີຍບໍ່ຢ່າເຂົ້າມາໃນບຣິເວນພຣະນິເວສຂອງເຮົາ
13. ອຢ່ານເຄື່ອງນູ້ຫາອັນເປົ່າປະໂຍ່ນນຳເອົາເລີຍ ເຄື່ອງຫອມເປັນສິ່ງນໍາສະອັດສະເອີນຕ່ອເຮົາ ວັນຂ້າງຂື້ນ ແລະວັນສະບາໂຕ ແລະກາເຮົາກີກປະຊຸມ ເຮົາທີ່ນຳໄມ່ໄດ້ ມັນເປັນຄວາມຂ້ວ້າຂ້າ ແມ່ແຕ່ກາປະຊຸມອັນສັກດີສີທີ່ນັ້ນດ້ວຍ
14. ໄຈຂອງເຮົາເກລືຍດວນຂ້າງຂື້ນຂອງເຈົ້າແລະວັນເທັກາລຕາມກຳຫັດຂອງເຈົ້າ ມັນກລາຍເປັນກະຮະແກ່ເຮົາ ເຮົາແບກ ແຫຼືດເຫັນໄອຍເສີຍແລ້ວ
15. ເນື້ອເຈົ້າກີກມື້ອຂອງເຈົ້າອອກເຮົາຈະຫ່ອນຕາຂອງເຮົາເສີຍຈາກເຈົ້າ ແມ່ວ່າເຈົ້າຈະອົບໃຈໝາຍນຳມາຍເຮົາຈະໄມ່ພັງ ມື້ອຂອງເຈົ້າ ເປົ້ອໄປດ້ວຍໂລທິຕີ
16. ຈົງໝໍາຮະຕົວ ຈົງທຳຕົວໃຫ້ສະອາດ ຈົງເອກາກກະຮະທຳທີ່ຂ້ວຂອງເຈົ້າອອກໄປໃຫ້ພັນຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ ຈົງເລີກກະຮະທຳຂ້າ
17. ຈົງຝຶກກະຮະທຳດີ ຈົງແສງຫາຄວາມຍຸ່ດີທິຣົມ ຈົງບຣາທາຜູ້ຖຸກບົບນັງຄັບ ຈົງປ້ອງກັນໃຫ້ລູກກຳພຣຳພ່ອ ຈົງສູ້ຄວາມເພື່ອຫຼົງມ່າຍ

18. พระเยซูฯตรัสว่า มาเดิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบานของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขันแกะ
19. ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน
20. แต่ถ้าเจ้าปฎิเสธและกวนภู เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยความดาม เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยซูฯได้ตรัสแล้ว
21. เมืองที่สัตย์ชื่อกลายเป็นแพศยาเสียแล้วหนอ คือเชอที่เคยเปลี่ยนด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรมเคยพำนักอยู่ในเรอ แต่เดี๋ยวนี้ผู้กระทำมาตกรรมพำนักอยู่
22. เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว นำ้อุ่นของเจ้าปันนำ้แล้ว
23. เจ้านายของเจ้าเป็นพากกบูดและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสิ่งบนและวิงตามของกำนัล เขาไม่ได้ป้องกันให้ลูกกำพร้าฟ่อ และคดีของหญิงม่ายกไม่มาถึงเขา
24. ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซูฯจอมโภชา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า ดูเดิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้นข้าศึกของเราเสียเอง
25. เราจะหันมือของเรามาสู้เจ้าและจะถุงไล่ขี้แร่ของเจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำด่าง และเอาของเจือปนของเจ้าออกให้หมด
26. และเราจะคืนผู้พิพากษาของเจ้าให้ดังเดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก ภายหลังเขาก็เรียกเจ้าว่า 'นครแห่งความชอบธรรม นครสัตย์ชื่อ'
27. คิโยนจะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และบรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม
28. แต่พากลະเมิตและพากคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ลังพระเยซูฯจะถูกล้างผลลัพธ์
29. เพราะเจ้าจะละอายเรื่องต้นโอกิที่เจ้าประณานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก
30. เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้นโอกิที่ใบเที่ยวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ
31. และผู้ที่แข็งแรงจะกลายเป็นไยปาน และผู้ประกอบมันขึ้นจะเป็นเหมือนประกายไฟ และทั้งสองจะไหม้เสียด้วยกัน ไม่มีผู้ได้ดับได้

บทที่ 2

1. ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอาモสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม
2. ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาง่ำใหญ่ และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา และประชาชนชาติทั้งสิ้นจะหลงไหลเข้ามาหา
3. และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า มาเดิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาระหว่างพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์ เพราะว่าพระราชนบัญญัติจะօอกมาจากคิโยน และพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์จะօอกมาจากเบรูซาเล็ม
4. พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชนชาติ และจะทรงดำเนินชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเข้าทั้งหลายจะเดินทางของเข้าให้เป็นผลไถนา และหอกของเข้าให้เป็นขอลิต ประชาชนชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษาภูทศาสตร์อีกด้วย
5. โอ วงศ์วานของยาโคบเอ่ย มาเดิด ให้เราทั้งหลายดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์
6. เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงจะทิ้งชนชาติของพระองค์เสีย คือวงศ์วานของยาโคบ เพราะว่าเขามุ่งด้วยหมอดูจากตะวันออกอย่างคนพีลิสเตีย และเข้าดีสนิทกับคนต่างชาติ
7. แผ่นดินของเข้าเต็มด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเข้าไม่มีสิ้นสุด แผ่นดินของเข้าเต็มด้วยแม่น้ำ รถรบของเข้าไม่มีสิ้นสุด
8. แผ่นดินของเข้าเต็มด้วยรูปเคารพ เขาการบไหว้ผลงานแห่งมือของเข้า ต่อสิ่งซึ่งนิวมือของเข้าได้กระทำ
9. คนต่างด้วยจึงกราบลงและคนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าภัยเขาเลย
10. จงหลบเข้าไปในทินและซ่อนอยู่ในผงคลี ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสั่งราชีแห่งความโอ่อ่าตระการของพระองค์
11. และท่าอันผยองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจองหองของคนจะถูกปราบลง พระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เกิดทุนในวันนั้น
12. เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์จะมายาจะสู้สารพัดที่เยื่อหิ่งและสูงส่ง สู้สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขายังจะถูกปราบลง
13. สู้ตันสนสีดำทั้งสิ้นของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และสู้ตันโน้มตั้งทั้งสิ้นของบาราน
14. สู้ภูเขารูปสูงทั้งสิ้น และสู้เนินเข้าทั้งปวงที่ถูกยกขึ้น
15. สู้หอคอยสูงทุกแห่ง และสู้กำแพงที่เข้มแข็งทุกแห่ง
16. สู้กำปั่นทั้งสิ้นของทารซิช และสู้รูปภาพพงตรงตามทั้งสิ้น
17. และความผยองของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจองหองของคนจะตกต่ำลง ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นที่เกิดทุน
18. และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่างเต็มที่
19. และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสั่งราชีแห่ง

ความโอ่อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลูกขึ้นกระทำให้โลกสั่นสะท้าน

20. ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของตนออกไปอันทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อตนเองจะมีสักการไปยังตัวตุ่นและตัวค้างคาว

21. เพื่อเขาจะเข้าถ้ำหินและเข้าชอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสั่นสะท้าน

22. จงตัดขาดจากมนุษย์เสียเด็ด ซึ่งในมุกของเขามีลมหายใจ เพราะเขามีคุณค่าอะไรเล่า

บทที่ 3

1. เพราะดูแล องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยื้อว่าที่จอมโภราทรงนำออกไปเสียจากเมรุชาเล็มและจากยูดาห์ ซึ่งเครื่องคำและเครื่องจุน เครื่องคำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องคำอันเป็นน้ำทั้งหมด
2. พ ragazzi และพากหาด ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เฉลียวลาดและพากผู้ใหญ่
3. นายห้าสิบและผู้มียก ที่ปรึกษาและคนเล่นกลที่มีฝีมือ และนักพูดที่ว่าทະโวหารดี
4. และเราจะกระทำให้เด็กๆเป็นเจ้านายของเข้า และทารกจะปักครองเข้า
5. และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนของตน และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนบ้านของตน เด็กๆจะหลีกต่อผู้ใหญ่ และคนถ้อยต่อคนผู้มีเกียรติ
6. เมื่อครุณหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเข้าในเรือนของบิดาของเข้า กล่าวว่า เจ้ามีเสือคลุ่มอยู่แล้ว เจ้าจะเป็นผู้นำของเรา และชาติที่อยู่นี้จะอยู่ได้ก้มือของเจ้า
7. ในวันนั้นเข้าจะคัดค้านว่า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นผู้スマان เพราะในเรือนของข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารและเสือคลุ่มท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้นำของประชาชนไม่ได้
8. เพราะเมรุชาเล็มก็ล่อมใจและยูดาห์ก็ล้มครัว เพราะว่าลืนของเข้าและการกระทำการกระทำของเขาก็ต่อสู้พระเยื้อว่าที่ กบฏต่อพระเนตรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
9. สีหน้าของเข้าเป็นพยานปรักปรำเข้าทั้งหลาย เข้าป่าวร้องความผิดของเขาว่าย่างโซ่โถม เขามิได้ปิดบังไว้ วิบัติแก่ชาติเข้า เพราะว่าเข้าได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเข้าเอง
10. จงบอกคนชอบธรรมว่า เข้าทั้งหลายจะเป็นสุข เพราะเข้าจะได้รับประทานผลแห่งการกระทำการกระทำของเข้า
11. วิบัติแก่คนชั่ว ความร้ายจะตกแก่เข้า เพราะว่าสิ่งใดที่มีเข้าได้กระทำ เข้าจะถูกกระทำเช่นกัน
12. ส่วนชนชาติของเรา เด็กๆเป็นผู้บีบบังคับเข้า และผู้หญิงปักครองเห็นอื้เข้า โอ ชนชาติของเราเอ่ย ผู้นำของเจ้าทำเจ้าให้ผิด และทำลายแนวทางทั้งหลายของเจ้า
13. พระเยื้อว่าที่ทรงเข้าประทับสุ��วาม พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติของพระองค์
14. พระเยื้อว่าที่จะทรงเข้าพิพากษาพากผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ เจ้าทั้งหลายนี่แหล่ซึ่งได้กลืนกินส่วนอุ่นเสีย ของที่ริบมาราจากคนจนก็อยู่ในเรือนของเจ้า
15. ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเราเป็นชิ้นๆ และได้บดบี้หน้าของคนจนนั้นเจ้าหมายความว่ากระไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโภราตรัสรสัดงนี้แหล่
16. พระเยื้อว่าที่ตัวอีกว่า เพราะธิดาทั้งหลายของศิโยนนั้นก็ผ่อง และเดินคอยีดคอຍาว ตาของเขามีอยชม้ายเดินกระตุ้งกระตึง ขยายเท้าให้เสียงกรุ่นกริ่ง
17. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เป็นชันนะตุที่ศิรษะของบรรดาธิดาของศิโยน และพระเยื้อว่าที่จะทรงกระทำให้ที่ส่วนลับของเข้าทั้งหลายโล้นไป
18. ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเอาเครื่องวิจิตรลงมาไปเสีย คือกำไลข้อเท้า ปันจุหรือ ตุ้มวงเดือน
19. จี กำไลมือ ผ้าแอบ

20. ผ้ามาลา กำไลเท้า ผ้าคาดศีรษะ หีบเครื่องน้ำอบ ตะกรุดพิสมร
21. หวานตรา และหวานจมูก
22. เสื้องาน และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเบ้าถือ
23. กระจาด เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคลุมตัว
24. ต่อมาแทนน้ำอบจะมีแต่ความเน่า แทนผ้าคาดเอวจะมีเชือก แทนผงดัดจะมีแต่ศีรษะล้าน แทนเสื้องามลำค่าจะคาดเอวตัวยึดกระสอบ แทนความงดงามจะมีแต่รอยไหม้
25. พวงผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และทแกล้วทหารของเจ้าจะล้มในสังเวย
26. ประดุจทั้งหลายของเธอจะคงรำครวญและโศกเศร้า เธอผู้อยู่อย่างโอดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน

บทที่ 4

1. ในวันนั้นหญิงเจ็ดคนจะยืดชายคนหนึ่งไว้ กล่าวว่า เราจะหากินของเรา หานุ่งหาหมาของเราง ขอเพียงให้เขาระยิกเราด้วยชื่อของเธอ ขอจงปลดความอดสูของเราเสีย
2. ในวันนั้นอังกฤษของพระเยซูฯจะดงดรามและรุ่งโรจน์ และพีชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความภูมิใจและเป็นเกียรติของผู้ที่หลีกเลี่ยงหลบหนีแห่งอิสราเอล
3. และต่อมาคนที่เหลืออยู่ในศิโตร์และค้างอยู่ในเยรูซาเล็ม เขายังเรียกว่าบริสุทธิ์ คือทุกคนผู้มีชื่อในทะเบียนชีวิตในเยรูซาเล็ม
4. ในเมืองคร์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล้างความโสโตรกของธิดาทั้งหลายของศิโตร์ และชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็ม จากท่ามกลางเมืองนั้น ด้วยอาぬภาพแห่งการพิพากษาและด้วยอาぬภาพของการเผา
5. และพระเยซูฯจะทรงสร้างเมฆและควันเพื่อกลางวัน และแสงแห่งเปลวเพลิงเพื่อกลางคืนเหนือที่อยู่อาศัยทั้งสิ้นของญาศิโตร์ และเหนือประชุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสง่างารศีทั่วสิ้น
6. จะมีพลับพลาทำร่มกลางวันบังแดด และเป็นที่ลี้ภัยและที่กำบังพายและฝน

บทที่ 5

1. บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนอุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนอุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง
2. ท่านทำร้ายไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเตาอุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอผ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดป่ายำอุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกอุ่น แต่มันบังเกิดลูกเตาเปรี้ยว
3. บัดนี้ ชาว夷รูชาเล้มและคนyuด้าห์เขย ขอตัดสินระหัวงเราและสวนอุ่นของเรา
4. มีอะไรก็ทำได้เพื่อสวนอุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกอุ่น ในnmันจึงเกิดลูกเตาเปรี้ยว
5. บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้รู้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนอุ่นของเรา เราจะรื้อรั้วต้นไม้ข้อมันเสีย แล้วมันก็จะถูกเผา เราจะพังกำแพงของมันลง มันก็จะถูก夷ยับยำลง
6. เราจะกระทำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีคริลิตแขนงหรือพรวนดิน นามย่อยนามให้ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญชาเมฆไม่ให้ประยุกต์มัน
7. เพราะว่าสวนอุ่นของพระเยโซวาห์จอมโยธาคือวงศ์วนอิสรเอล และคนyuด้าห์เป็นหมู่ไม่ที่พระองค์ทรงชื่นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเกิด มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเกิด เสียงร้องให้ช่วย
8. วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่งเข้ากับอีกหลังหนึ่ง และเสริมนาเข้ากับนา จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเข้าทั้งหลายต้องอยู่ลำพังในท่ามกลางแผ่นดินนั้น
9. พระเยโซวาห์จอมโยธาทรงกล่าวที่หูของข้าพเจ้าว่า เป็นความจริงที่เดียว บ้านหลังหลังจะต้องกรร้ง บ้านใหญ่บ้านงามจะไม่มีคนอาศัย
10. เพราะว่าสวนอุ่นยีสิบห้าไร่จะได้ผลแต่เพียงบัพเดียว และเมล็ดพิชหนึ่งโซเมอร์จะให้ผลแต่เอฟราห์เดียว
11. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลูกขี้นแต่เข้ามีด เพื่อวิ่งไปตามเมรัย ผู้เดียวจะอยู่คนเดียว จนเหลืออุ่นทำให้เข้ามาหยอดเป
12. เขาเมพิณเข้าคู่และพิณใหญ่ รำมนา ปี และเหลืออุ่น ณ งานเลี้ยงของเข้า แต่เข้าทั้งหลายมิได้อาใจส์ในพระราชกิจของพระเยโซวาห์ หรือพิจารณาพระหัตถกิจของพระองค์
13. เพราะฉะนั้นชนชาติของเราจึงตกไปเป็นเชลย เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาก็ทิวayer และมวลชนของเขาก็แห้งผากไปเพราะความกระหาย
14. เพราะฉะนั้นเราจะก็ขยายที่ของมันออก และอ้าปากเสียโดยไม่จำกัด และส่งรากศีข่องเข้า และมวลชนของเขาก็เสียงอึดใจของเข้า และผู้ลิงโอลดอยู่ ก็จะลงไป
15. คนตាต้อยจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็งก็ถ่อมตัวลง และนัยน์ตาของผู้ผ่ายองก์ถูกลดตำ
16. แต่พระเยโซวาห์จอมโยธาจะได้รับการเหิดทูนไว้โดยความยุติธรรม และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะได้ทรงสำแดงความบริสุทธิ์โดยความชอบธรรม
17. แล้วลูกแกะจะเที่ยวหากินที่นั่นตามลักษณะท่าทางของมัน คนเปลกหน้าจะหากินในที่สลักหักพังของสัตว์ที่อ้วน

18. วิบัติแก่คุณเหล่านั้นที่ลากความชั่วชาด้วยสายของความไว้สาระ ผู้ลากบากปอย่างกับใช้เชือกโยงเกวียน
19. ผู้กล่าวว่า ให้พระองค์รีบว้อน ให้พระองค์เร่งงานของพระองค์ เพื่อเราจะได้เห็น ให้พระประสังค์ขององค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จมาใกล้ ขอให้มาเพื่อเราจะได้รู้
20. วิบัติแก่คุณเหล่านั้นที่เรียกความชั่ววายว่าความตี และความตีว่าความชั่ววาย ผู้ถือเอาว่าความมีดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมีด ผู้ถือเอาว่าความขมเป็นความหวาน และความหวานเป็นความขม
21. วิบัติแก่คุณเหล่านั้นที่ฉลาดตามสายตาของตนเอง และสูญรอบคอบในสายตาของตนเอง
22. วิบัติแก่คุณเหล่านั้นที่เป็นวีรชนในการดีมเหลือรุ่น และเป็นคนแก่ลักล้าในการประสมเมรัย
23. ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะเขารับสินบน และเอาความชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม
24. ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนตอข้าวันใด และเพลิงเผาพลาญหญ้าแห้งฉันใด รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเปื่อย เน่า และดอกบานของเขาก็จะฟุ่งไปเหมือนคงคลีฉันนั้น เพราะเข้าทั้งหลายทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวา ห์จอมโยรา และได้ดูหมื่นพระวจนะขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
25. เหตุฉันนั้นพระพิโธของพระเยโฮวาห์จึงพุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากเขาระและตีเข้า และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือน และซากศพของเข้าทั้งหลายถูกนกีกากกลางถนน ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโธของพระองค์ก็มิได้หันกลับ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่
26. พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาณให้แก่ประชาชนที่ห่างไกล และจะทรงผิวพระโอะษูรีย์ยกเขามาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และดูເຄີດ เข้าจะมาอย่างเร็วและรีบเร่ง
27. ไม่มีผู้ใดในพวกรเขาก็จะอ่อนเปลี่ย ไม่มีผู้ใดจะสะสม ไม่มีผู้ใดจะหลับสนิทหรือนิทรา ผ้าคาดเอวสักผืนหนึ่งก็จะไม่หลุดลุย สายรัดรองเท้าก็จะไม่ขาดสักสายหนึ่ง
28. ลูกธนูของเขาก็แหลม บรรดาคันธนูของเขาก็ง้าว กีบม้าทั้งหลายของเขาก็จะเหมือนกับทินเหล็กไฟ และล้อของเข้าทั้งหลายเหมือนลมบ้าหมู
29. เสียงคำรามของเขาก็จะเหมือนสิงโต เม้มีอนสิงโตหนึ่ม เขากล่าวนั้นจะคำราม เขาก็คำรามและตะครุบเหยื่อของเขาก็ และเขาก็จะขานเอาไปเสีย และไม่มีผู้ใดช่วยเหยื่อันนั้นให้พ้นไปได้
30. ในวันนั้นเข้าทั้งหลายจะคำรามเหมือนเหยื่อันนั้นเหมือนเสียงคนมองของทะเล และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมองที่แผ่นดินดูເຄີດ ความมีดและความทุกข์ใจ และสว่างแห่งฟ้าสววรค์ก็มีดลง

บทที่ 6

1. ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเกิดทุนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร
2. เห็นอพระองค์มีเสرافิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป
3. ต่างก็ร้องต่อ กันและกันว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยส่งร่าศีของพระองค์
4. และรากร้านของธารนีประตุ้งหulary กิสันสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีความเต็มไปหมด
5. และข้าพเจ้าว่า วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
6. แล้วตนหนึ่งในเสرافิมบินมาหาข้าพเจ้า ในเมืองกานเพลิง ซึ่งเขาเอาจมคีบมาจากแท่นบูชา
7. และเขากูกต้องปากของข้าพเจ้าพุดว่า ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความช้ำช้ำของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลงโทษทันที
8. และข้าพเจ้าได้ยินพระสรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าครั้วว่า เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนเรา แล้วข้าพเจ้าทูลว่า ข้าพระองค์นี้พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเด็ด
9. และพระองค์ตรัสว่า 'ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า 'ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น'
10. จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มีนงน และให้หูทั้งหลายของเขานัก และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขากจะเห็นด้วยตาของเข้า และได้ยินด้วยหูของเข้า และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย
11. แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าไหร และพระองค์ตรัสตอบว่า จนกว้มีเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้างไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินก็กรรวางอย่างสิ้นเชิง
12. และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่กอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น
13. และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในนั้นสักหนึ่งในสิบ ก็จะกลับมาและถูกเผาไฟ เมื่อันต้นสนหรือต้นโอลีฟซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อถูกโค่น ตอกของมันจะเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์

1. ต่อมานิรัชกาลของอาหัสโอรสของโยธรรม โอรสของอุสซีเยห์ กษัตริย์แห่งญูดาห์ เรชีนกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปค้า ห์โอรสของเรมาлиยาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ขึ้นมาจังเบรูชาเล็มเพื่อกระทำการบ้านเมืองนั้น แต่รับไม่ชนะ
2. เมื่อเข้าไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว พระทัยของพระองค์และจิตใจของ ประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าสั่นอยู่หน้าลม
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า จงออกไปพบอาหัส ทั้งเจ้าและเชอารายาชูบบุตรชายของเจ้า ณ ที่ปลายท่อ น้ำสระบนทีถนนลานน้ำตกฟอก
4. และจะกล่าวแก่เขาว่า ‘จะระวังและสงบใจ อย่ากลัว อย่าให้พระทัยของพระองค์หลุดด้วยเหตุเศรษฐีนี่ที่จวน มอดทั้งสองนี้ เพราะความกริวอันร้ายแรงของเรชีน และซีเรีย และโอรสของเรมาлиยาห์’
5. เพราะว่าซีเรียพร้อมกับเอฟราอิมและโอรสของเรมาлиยาห์ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าวว่า
6. ให้เราทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับญูดาห์และทำให้มันครั่งกลัว และให้เราทะเลาะกับเมืองของเราเพื่อเราเอง และตั้ง บุตรของท่านเบโลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น
7. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น
8. เพราะศีรของซีเรียคือdamaskus และศีรของdamaskusคือเรชีน ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั้งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว
9. และศีรของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และศีรของสะมาเรียคือโอรสของเรมาлиยาห์ ถ้าเจ้าจะไม่มันใจ แน่นะ ก็จะ ตั้งมั่นเจ้าไว้ไม่ได้’
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสอีกว่า
11. จงขอหมายสำคัญจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงขอในที่ลึกหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้
12. แต่อาหัสตอบว่า เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์
13. และท่านกล่าวว่า ข้าแต่ข้าราชสำนักของดาวิด ของพัง การที่จะให้มนุษย์อ่อนใจนั้นเลิกน้อยอยู่หรือ และท่าน ยังให้พระเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วย
14. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูเเกิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอด บุตรชายคนหนึ่ง และเขาก็จะเรียนนามของท่านว่า อิมามานuel
15. ท่านจะรับประทานนมข้นและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี
16. เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลี่ยดซึ้งนั้น มันจะขาด กษัตริย์ทั้งสององค์
17. พระเยโฮวาห์จะทรงนำวันนั้นมาหนีพระองค์ เนื่องจากความดีของพระองค์และเนื่องจากความดีของพระ องค์ คือวันอย่างที่ไม่เคยพบเห็น ตั้งแต่วันที่เอฟราอิมได้พรางจากญูดาห์ คือกษัตริย์ของอัสซีเรีย
18. ต่อมานิวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเหลือบซึ่งอยู่ทางตันกำเนิดแม่น้ำแห่งอิยิปต์ และเรียกผึ้ง ซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย

19. และมันจะมากันและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในชอกหิน และบนต้นหนามทั้งสิ้น และบนพู่ไม้ทั้งสิ้น
20. ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโภกทั้งศีรษะและขาที่เท้าเสียด้วยมีดโภกซึ่งเข้ามาจากฟากแม่น้ำข้างโน้น ดื้อโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนนั้นเอง และจะผลาญเคราด้วย
21. ต่อมาในวันนั้นชายคนหนึ่งจะเลี้ยงแม่วัวสาวไว้ตัวหนึ่งและแกะสองตัว
22. และต่อมาเพระมันให้มามากมาย เขารับประทานนมขัน เพราะว่าทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะรับประทานนมขันและนำผึ้ง
23. ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีสถาปัตย์หนึ่งพันสถาปัตย์หนึ่งพันเชล ก็จะกล้ายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่
24. คนจะมาที่นั่นพร้อมกับคันธนูและลูกธนู เพราะว่าแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นจะกล้ายเป็นที่หนามย่อยและหนามใหญ่
25. ส่วนเนินเขาทั้งสิ้นที่เขาเคยชุมชนด้วยขอบ การกลัวหนามย่อยและหนามใหญ่จะไม่มากที่นั่น แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกล้ายเป็นที่ซึ่งเขาปล่อยผุ่งวัวและที่ซึ่งผุ่งแกะจะเหยียบย่า

บทที่ 8

1. แล้วพระเยอว่าห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงเอาแผ่นเจาริกให้ญี่ม่าแผ่นหนึ่ง และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง 'มาเยอร์ชาลาลหัชบัส'
2. และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อุริอาห์บูโรหิต และเศคาเรียห์บุตรชาวยของเยเปเรคียาห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า
3. และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเชอกตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และพระเยอว่าห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า มาเยอร์ชาลาลหัชบัส
4. เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรยก 'พ่อ แม่' ได้ ทรัพย์สมบัติของดาวัสดุสและของที่ริบได้จากさまารีย จะถูกขนเอ้าไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสนีเรีย
5. แล้วพระเยอว่าห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า
6. เพราะว่าชนชาตินี้ได้ปฏิเสธนำแห่งซิโลาห์ซึ่งให้เลือยๆ และปีติยินดีต่อเรชีนและโอรสของเรมาลิยาห์
7. เพราะฉะนั้น ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำนำแห่งแม่น้ำสูเข้าทั้งหลาย ที่มีกำลังและมากหลาย คือกษัตริย์แห่งอัสนีเรียและสั่งร่าดีทั้งสิ้นของพระองค์ และนำนั้นจะให้หลั่นหัวทั้งสิ้นของมัน และท่าวมฝั่งทั้งสิ้นของมัน
8. และจะ瓜ดต่อไปเข้าในเมืองน้ำ และจะให้เหลวทั่วและฝ่าน้ำไปแม่น้ำที่คงคู่ และปีกอันแห่งวังของมันจะเต็มแผ่นดินของท่านนะ ท่านอิมมานูเอล
9. ชนชาติทั้งหลายเอย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ บรรดาประเทศใกล้ทั้งหมด เจ้าเอยจะเจียหู จงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ จงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ
10. จงปรึกษา กันเด็ด แต่ก็จะไร้ผล จงพูดกันเด็ด แต่ก็จะไม่สำเร็จผล เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา
11. เพราะว่าพระเยอว่าห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า
12. สิ่งที่ชนชาตินี้เรียกว่า การร่วมคิดกับภูมิ เจ้าย่าเรียกว่า การร่วมคิดกับภูมิ เสียหมด อย่างล้าสิ่งที่เขากลัว หรืออย่าครั้นคร้าม
13. แต่พระเยอว่าห์จะมายืนนั่งแหลก เจ้าต้องว่าพระองค์บวชที่ จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้ายำเกรง จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครั้นคร้าม
14. และพระองค์จะเป็นสถานบวชที่ แต่เป็นศิลป์ที่ทำให้สะอาด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจของวงศ์วานทั้งคู่ ของอิสราเอล เป็นกับและเป็นบ่วงดักชาวเยรูซาเล็ม
15. และคนเป็นอันมากในพวกเขาก็จะสะดุกหินนั้น เข้าทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาก็ติดบ่วงและถูกจับไป
16. จงมัดถ้อยคำพยานเก็บไว้เสีย และจงติดตราพระราชนั้นไว้ในหมู่พวกราวกของข้าพเจ้าเสีย
17. ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยอว่าห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศ์วานของยาโคบ และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์
18. ดูเถิด ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยอว่าห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นการมหัศจรรย์ต่างใน

อิสราเอล จากพระเยโฮ瓦ห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขากิโยน

19. และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่พวกรห่านว่า จงปรึกษากับคนทรงและพ่อแม่เม่งดผู้ร้องเสียงจือกและเสียงพิมพា ไม่ควรที่ประชาชนจะปรึกษากับพระเจ้าของเขารึอ ควรเข้าใจไปปรึกษาคนตายเพื่อคนเป็นหรือ
20. ไปค้นพระราชนบัญญัติและถ้อยคำพยาน ถ้าเขามีพุตตามคำเหล่านี้ก็ เพราะในตัวเขามีแสงสว่างเสียเลย
21. เขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดินไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่และด้วยความทิว และต่อมามีเมื่อเขาริว เขาระเกรี้ยวกราดและแข็งด้วยชัตวิร์ของเขาระและพระเจ้าของเขาระและจะแหงหน้าขึ้นข้างบน
22. และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจและความมืด ความกลุ่มแห่งความแสนระทม และเขากลุ่กผลักไสเข้าไปในความมืดทีบ

1. แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความสงบจะไม่กลัดกสัม ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุนและแคว้นน้ำฟากลีมาสู่ความดูหมิ่น แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจ้วร์เดนข้างโน้น คือ กัลลิสแห่งบรรดาประชาชาติ ให้เจ็บปวดทรมานอย่างมาก
2. ชนชาติที่ดำเนินในความมีดีได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเมืองจักราช สว่างได้ส่องมานาน
3. พระองค์ได้ทรงทวีชนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์มิได้ทรงเพิ่มความชื่นนานของเข้า เข้าทั้งหลายเปรมปรีดิ์ต่อพระพักตร์พระองค์ ดึงด้วยความชื่นนานเมื่อถูกเกี่ยวเก็บ ดึงคนเปร姆ปรีดิ์เมื่อเข้าแบ่งของริบามันนแก่กัน
4. เพราะว่าเอกสารเป็นภาระของเขาก็ตี ไม่พลอยที่ตีบ่าเขาก็ตี ไม่ตะบองของผู้บีบบังคับเขาก็ตี พระองค์จะทรงหักเสียอย่างในวันของคนมีเดียน
5. เพราะการรบทั้งสิ้นของนักรบที่เสียงวุ่นวาย และเสื้อคลุมที่เกลือกอยู่ในโลหิต แต่การรบครั้งนี้จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงไฟ
6. ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประสูติมาให้เรา และการปักครองจะอยู่ที่บ่าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า ผู้ที่มีหัวใจร้าย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช
7. เพื่อการปักครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดหนีอพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดรากล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จะมีอย่าจะกระทำการนี้
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระวจนะไปต่อสู้ยาโคบ และจะตอกอยู่หนีอิสราเอล
9. และประชาชนทั้งสิ้นจะรู้เรื่อง คือเอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้กล่าวด้วยความเย่อหยิ่งและด้วยจิตใจของหอง
10. ว่า ก้อนอิฐพังลงแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาลักษ ตั้มมะเดือญโกค่นลง แต่เราจะใส่ตันสีดาเข้าแทนไว้ในที่นั้น
11. พระเยโฮวาห์จึงทรงหนุนปฏิบัติของเรือนมาสู่เขา และทรงกระตุนศัตรูของเข้าให้ร่วมกัน
12. คือคนที่เรียกทางข้างหน้าและคนพีลิสเตียทางข้างหลัง และเข้าจะอ้าปากออกกลืนอิสราเอลเสีย ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
13. เพราะประชาชนมีได้หันมาหาพระองค์ผู้ทรงตีเข้า มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จะมีอย่าจะกระทำการนี้
14. พระเยโฮวาห์จึงจะทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอิสราเอล ทั้งกิงก้านและตันกกในวันเดียว
15. ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นทาง
16. เพราะบรรดาผู้ที่นำชนชาตินี้ได้นำเข้าให้หลัง และบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย
17. จะนั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงเปร姆ปรีดิ์ในคนหนุ่มของเข้าไม่ และจะมีได้ทรงมีพระกรุณាដ่อกันกำพร้าฟ่อหรือหูยิงม่ายของเข้า เพราะว่าทุกคนเป็นคนหน้าชื่อใจดและเป็นคนทำความชั่วและปากทุกปากก็กล่าวคำโฉดเขลาถึงกระนั้นก็ตีพระพิโธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
18. เพราะความชั่ว ก็ใหม่เหมือนไฟใหม่ มันจะผลัญทั้งหนามย่อยและหนามใหญ่ มันจะจุดไฟเข้าที่ป่าทึบ และป่า

ทีบก็จะม้วนขึ้นข้างบนเหมือนควันเป็นลูกๆ

19. แผ่นดินนั้นก็มีดีไปโดยเหตุพิโรธของพระเยอวาห์จอมโยชา ประชาชนก็จะเหมือนเชือเพลิง ไม่มีคนใดจะไหวชีวิตพื่น้องของตน
20. เขาจะจ่ายได้ทางขวา แต่ยังทิวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่อิ่ม ต่างก็จะกินเนื้อแขนงของตนเอง
21. มนัสเสห์กินเอฟราอิม เอฟราอิมกินมนัสเสห์ และทั้งคู่ก็สู้กับญาติ ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้ทันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

บทที่ 10

1. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่อุกฤษณาของธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียนแต่การบีบคั้นเรื่อยไป
2. เพื่อหันคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเราเสีย เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นเหยื่อของเข้า และเพื่อเข้าจะปล้นคนกำพร้าพ่อเสีย
3. พากเจ้าจะกระทำอย่างไรในวันแห่งการลงอาญา และในการภาดล้างซึ่งจะมาจากการที่กล เจ้าจะหนีไปเพื่อใคร และเจ้าจะฝากส่งาราศีของเจ้าไว้ที่ไหน
4. ปราศจากเราพากเข้าจะกราบลงอยู่กับนักโทษ เข้าจะล้มลงในหมู่พากคนที่ถูกฆ่า ถึงกระนั้นก็ต้องประพิธากของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
5. วิบัติแก้อัสซีเรีย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริวของเรา และไม่พลอยในเมืองของเราคือความเกรี้ยวกราดของเรา
6. เราจะใช้เข้าไปสู้ประชาชาติอันหน้าชื่อใจดุด เรายจะบัญชาเข้าให้ไปสู้ชนชาติที่เราริว ไปเอาของริบและลวยเหยื่อ และให้เหยียบยำลงเหมือนเหยียบเล่นในถนน
7. แต่เขามิได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาก็จะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิใช่น้อย
8. เพราะเขาพูดว่า ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมดมิใช่หรือ
9. เมืองคาลโนก็เหมือนเมืองการเดมิชมิใช่หรือ เมืองชามัทก็เหมือนเมืองการปั่ดมิใช่หรือ เมืองสมารายก็เหมือนเมืองدامสกัสมิใช่หรือ
10. เมื่ออย่างเมืองของเราไปถึงบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคารพ ซึ่งรูปเคารพแก่สลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูชาเล็มและ sama เรีย
11. เรา ก็จะไม่ทำแก่เยรูชาเล็มกับรูปเคารพของเขาดอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่ sama เรียและรูปเคารพของเขา
12. ต่อมามีองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาศิโยนและที่เยรูชาเล็มแล้ว เรายจะทรงลงทัณฑ์แก่ผลแห่งจิตใจของหองของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และส่งาราศีแห่งตายโซของเขา
13. เพราะเขาว่า ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รื้อเขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้บลันทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล้าหาญ
14. มือของข้าได้จ่ายทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนจ่ายรังนก และอย่างคนเก็บใบซึ่งละทิ้งไว้ ข้ากิรบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิบดันนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดขับปีกมาปัก หรืออ้าปากหรือร้องเสียงจือกแจ็ก
15. หวานจะคุยกับคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลือยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลือยนั้นหรือ เมื่อกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นตี หรืออย่างไม่พลอยจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้
16. จะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโโยราจะทรงให้โรคผومแห้งมาในหมู่พากคนอ้วนพีของเขา ภายใต้เกียรติของเขามีการใหม่ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟใหม่
17. ความสว่างแห่งอิสรภาพจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของท่านจะกล้ายเป็นเปลวเพลิง และจะเผาและกินหนามใหญ่และหนามย่อยของเขาเสียในวันเดียว

18. พระองค์จะทรงผลลัพธ์ส่ง่ร้าศีแห่งป้าของเข้าและแห่งส่วนผลไม้ของเข้า ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และจะเป็นเหมือนเวลาผู้ถือธงอ่อนเปลี่ยนไป
19. ต้นไม้แห่งป้าของเข้าจะเหลือน้อยเต็มที่ จนเด็กๆจะเขียนลงได้
20. ต่อมาในวันหนึ่น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดชนไปแห่งวงค์วานของยาโคบ จะไม่พิงผู้ที่ตีเขายิ่ง แต่จะพักพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล โดยความจริง
21. ส่วนคนที่เหลืออยู่จะกลับมายังพระเจ้าผู้ทรงมหิดลธิทัพธิ คือคนที่เหลืออยู่ของยาโคบ
22. อิสราเอลเอี้ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นดึงเม็ดทรายในทะเล คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะกลับมา การเพาผลลัพธ์ซึ่งกำหนดไว้แล้วจะล้มเหลวไปด้วยความชอบธรรม
23. เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระทำให้การเพาผลลัพธ์นั้นสิ้นสุดลงตามที่กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น
24. ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ชนชาติของเราเอี้ย ผู้อยู่ในคิโยน อย่ากลัวคนอัศวีเรีย เขาจะตีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลองของเข้าขึ้นสูงเจ้าย่างที่ในอียิปต์
25. เพราะอีกสักหน่อยเท่านั้น แล้วความกริวัณจะสิ้นสุด และความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา
26. และพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเหวี่ยงแส่มาสู้เข้า ดังที่พระองค์ทรงโجمตีคนมีเดียน ณ ศิลาโอเรบ และไม่พลองของพระองค์ที่เคยอยู่เหนือทะเล พระองค์จะทรงยกขึ้นอย่างที่ในอียิปต์
27. และต่อมาในวันนั้นภาระของเข้าจะพรางไปจากบ่าของเจ้า และแยกของเข้าจะถูกทำลายเสียจากครอบครองเจ้า และแยกนั้นจะถูกทำลายพระเหตุการเจ้ม
28. เขายได้มาถึงอียาทแล้ว เขายได้ข้ามมิโกรน เขากีบสัมภาระของเข้าไว้มิคำชา
29. เขายเหล่านั้นผ่านช่องห่วงเขามาแล้ว เก็บเป็นที่เขาก้างคีน รามาห์สะทักษะท้าน กิเบอาห์ของชาอุลหนีไปแล้ว
30. ჩิดาของกัลลิมเอี้ย ส่งเสียงร้องซี ให้เขายินได้ในเลิซอห์เกิด アナໂຮທเอี้ย นำส่งสารจริง
31. มัดเมนาห์กำลังหนีอยู่ คนเก็บมหันให้พั้นภัย
32. ในวันนั้นเอง เขายจะบัญชึ้นอยู่ที่เมืองโนบ เขายจะส่ายมือของเข้าต่อต้านภูเขาแห่งชิดาของคิโยน เนินเขาของเยรูชาเล็ม
33. ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะทรงตัดกิ่งไม้ด้วยกำลังอันน่าครับก้าว ต้นที่สูงยิ่งจะถูกโค่นลงมา และต้นที่สูงจะต้องต่ำลง
34. พระองค์จะทรงใช้ขวนเหล็กพันปีบ และเลบานอนจะล้มลงโดยคนมีอำนาจใหญ่โต

1. จะมีหน่อแตกออกอกรากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งออกอกรากจากรากทั้งหลายของเขา
2. และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอานุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์
3. ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน
4. แต่ท่านจะพิพากษานั่นด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจอ่อนแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกลด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน
5. ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน
6. สุนขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป
7. แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้
8. และทารกใน母จะเล่นอยู่ที่ป่ากรุงเท่า และเด็กที่หายไปจะเอามืออางบันรังของงูทับทาง
9. สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือทำลายทั่วภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งนำปักลุมทะลோยันนั้น
10. ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นรากแก่นชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์
11. อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปีท์โรส จากเอดิโอลีปี จากเอลาม จากชินาร์ จากสามัคคี และจากเก้าต่างๆแห่งทะเล
12. พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาณนั้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูด้าห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก
13. ความอิจนาของเอฟราอิมจะพรากไปด้วย และบรรดาคู่อิริข่องยูด้าห์จะถูกตัดออกจากไป เอฟราอิมจะไม่อิจนา yudaห์ และ yudaห์จะไม่รับกวนเอฟราอิม
14. แต่เขาก็ทั้งหลายจะโนบลงเหนือไปเลี้ยวของคนพีลิสเตียทางตะวันตก และเขาก็ร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขายืนเมื่อออกต่อสู้โดยโดมและโมอัน และคนอัมโมนจะเชือพังเขาก็ทั้งหลาย
15. และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายลินของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโบกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้นด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และจะตีมันให้แตกเป็นชาน้ำเจิดสาย และให้คนเดินข้ามไปได้โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ
16. และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ดั่งที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เข้ามายังจากแผ่นดินอียิปต์

1. ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพาะแม่พระองค์ทรงพระพิโตร ต่อข้าพระองค์ ความกริวของพระองค์ก็หันกลับไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์
2. ดูเดิม พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวา ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว
3. เจ้าจะโพงน้ำด้วยความชื่นบานจากมือแห่งความรอด
4. และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องทุลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชนิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู
5. จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ ให้เรื่องนี้รู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก
6. ชาวคิโยนเอี่ย จงให้ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยิ่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า

บทที่ 13

1. ภาระเกี่ยวกับบานาบีโลน ตามชื่ออิสยาห์บุตรชายของอาโมสได้เห็น
2. จงชูธงสัญญาณขึ้นบนภูเขาสูง จงปลุกเสียงร้องเรียกเข้าทั้งหลาย จงโบกมือให้เข้าเข้าไปในประตุเมืองของขุนนาง
3. ตัวเราเองได้บัญชาแก่ผู้ที่เราชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เราได้เรียกชายฉกรรจ์ของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา คือผู้ที่ยินดีในความสูงส่งของเรา
4. เสียงอิงอลบนภูเขาดังเสียงมวลชนหมา เสียงอึงคึงของราชอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่รวมเข้าด้วยกัน พระเยโฮวาห์จอมโยธากำลังระดมพลเพื่อสงคราม
5. เข้าทั้งหลายมาจากแผ่นดินอันไกล จากสุดปลายฟ้าสรรค์ พระเยโฮวาห์และอาณาแห่งพระพิโตรของพระองค์ เพื่อจะทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น
6. จงพิลาปร่าให้ซิ เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว วันนั้นจะมา เป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
7. เพราะฉะนั้น ทุกๆมือก็จะอ่อนเปลี่ยน และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป
8. และเข้าทั้งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกะเข้า เข้าจะทุนทุรายดังหญิงกำลังคลอดบุตร เข้าจะมองตา กันอย่างแตกตะลึง หน้าของเขามาดงเป็นแสงไฟ
9. ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา ให้ร้ายด้วยพระพิโตรและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น
10. เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมีดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน
11. เราจะลงโทษโลกเพราความชั่วร้าย และคนชั่วเพราความชั่วชั้นของเข้า เราจะกระทำให้ความเย่อหยิ่งของคนของหองสันสุด และปราบความยโสของคนโหดร้าย
12. เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอลีฟ์
13. เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสรรค์สั่นสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโตรของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์
14. คนทุกคนจะหันเข้าสู่ชนชาติของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง ดึงล้มมั่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่มีผู้ร่วมผุ่ง
15. ทุกคนที่เข้าพบเข้าก็จะถูกแทงทะลุ และทุกคนที่ร่วมเข้าด้วยกันกับพวกเขาก็จะล้มลงด้วยดาบ
16. เด็กเล็กๆของเข้าจะถูกพาดลงเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาเข้า เรือนของเข้าจะถูกปล้นและภารยาของเข้าจะถูกขึ้นใจ
17. ดูเถิด เราจะรับเร้าให้ชาวมีเดียมาสู้เข้า ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่ในเรื่องเงิน และไม่ไยดีในเรื่องทองคำ
18. คันธนูของเข้าจะฟัดชายหนุ่มลงเป็นชิ้นๆ เข้าจะไม่ปรานีต่อผู้บังเกิดจากครรภ์ นัยน์ตาของเข้าจะไม่ส่องสารเด็ก
19. และบานาบีโลน ซึ่งอ้อ่าในบรรดาราชอาณาจักร เมืองที่ส่งและเป็นที่ภูมิใจของชาวเคลเดีย จะเป็นดังเมืองโซโดม และเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้าทรงคว่ำมันเสียนั้น

20. จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบ้านโดยโลน หรืออาศัยอยู่ต่ำลอดทุกชั้วอายุ คนสาธารณะจะไม่สามารถเดินทางเข้าที่นั่น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แกะของเขานอนลงที่นั่น
21. แต่สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกที่ดีทีอ นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น เมฆปิศาจจะเดินรำอยู่ที่นั่น
22. หมาจิ้งจอกจะเห่าหอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยืดให้ยาวไป

1. เพราะพระเยอว่าห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก และจะทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขามอง คนต่างด้าวจะสมทบกับเข้า และติดพันอยู่กับวงศ์วานของยาโคบ
2. และชนชาติทั้งหลายจะรับเข้าและนำเข้าทั้งหลายมายังที่ของเข้า และวงศ์วานของอิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเข้า เป็นทาสชายหญิงในแผ่นดินของพระเยอว่าห์ ผู้ที่จับเข้าเป็นเชลยจะถูกเข้าจับเป็นเชลย และจะปกครองผู้ที่เคยบีบบังคับเข้า
3. และต่อมามาในวันที่พระเยอว่าห์จะทรงประทานให้เจ้าได้หยุดพักจากความเสร้ำโศกของเจ้า และจากความกลัวและจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ
4. เจ้าจะยกคำปฏิญาณนี้กกล่าวต่อ กษัตริย์แห่งนาบีโลนว่า เอօ ผู้บีบบังคับกีสงบไปแล้วหนอ เมืองทองคำกีสงบไปด้วยคุณ
5. พระเยอว่าห์ทรงหักไม่พลองของคนชัว คทาของผู้ครอบครอง
6. ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการตือย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธได้ถูกข่มเหงโดยไม่มีผู้ใดยับยั้ง
7. โลกทั้งสิ้นก็พักและสงบอยู่ เขาทั้งหลายร้องเพลงโผล่ลงอกมา
8. ต้นสนสามใบเปริมปรีดิเพราเจ้า ต้นสนสีดำร์แห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า 'ตั้งแต่เจ้าตกต่ำ ก็ไม่มีผู้โค่นขึ้นมาต่อสู้เราแล้ว'
9. นรกเบื้องล่างก็ตื่นเดินเพื่อต้อนรับเจ้าเมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแคนดานตายมาต้อนรับเจ้า คือบรรดาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้นำของโลก มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นกษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเข้า
10. ทุกตนจะพุด และกล่าวแก่เจ้าว่า 'เจ้าก็อ่อนเปลี่ยนอย่างเราด้วยหรือ เจ้ากลายเป็นอย่างพากเราหรือ'
11. ความโอ่าของเจ้าถูกนำลงมาถึงแคนดาน และเสียงพินไหญ์ของเจ้า ตัวหนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า
12. โอ ลูซิเฟอร์อ้าย พ่อโ/or สแห่งพระอุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมาอย่างพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ
13. เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า 'ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาชุมนุมสถาน ณ ด้านทิศเหนือ'
14. ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด'
15. แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสู่นรก ยังที่ลึกของป่าแคน
16. บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า 'ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสั่นสะเทือน ผู้เขย่าราชอาณาจักรทั้งหลาย'
17. ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถินทุรกันดาร และค่าวัวหัวเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เชลยกลับไปบ้านของเขา'
18. กษัตริย์ทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน

19. แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ่งที่พังรังเกียจ เหมือนเสื้อผ้าของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้ซึ่งลงไปยังกองทิ่มของหลุมศพ เมื่อนชา枯ศพที่ถูกเหยียบยำอยู่ได้ฝ่าเท้า
20. เจ้าจะไม่ได้รับการฝังศพร่วมกับเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า 'ขออย่าให้ใครเอียดึงชือของเขือสายแห่งผู้กระทำความชั่ววีกเลย'
21. จงเตรียมสังหารลูกๆของเขาก็ได้ เพราะความชั่วช้าแห่งบิดาของเข้า เกรงว่าเข้าทั้งหลายจะลูกขี้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง'
22. พระเยโฮวาห์จอมโโยธาตรัสว่า เพราะเราจะลูกขี้นสักกับเข้า และจะตัดชือกับคนที่เหลืออยู่และลูกหลานออกจากบ้าน lone พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
23. และเราจะกระทำให้เป็นกรรมสิทธิ์ของอีกบ้าน และเป็นสรณะ และจะ瓜ดด้วยไม่กวาดแห่งการทำลาย พระเยโฮวาห์จอมโโยธาตรัสดังนี้แหละ
24. พระเยโฮวาห์จอมโโยชาได้ทรงปฏิญาณว่า เราจะแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น
25. คือว่าเราจะตีคนอัสซีเรียนแผ่นดินของเราระเบียบไป และบนภูเขาระบองเราเหยียบยำเข้าไว้ และแยกของเขานั้นจะพากไปจากเข้าทั้งหลาย และภาระของเขานั้นจากบ่าของเข้าทั้งหลาย
26. นี่เป็นความมุ่งหมายที่มุ่งหมายไว้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และนี่เป็นพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกหนีอบรพาประชาชาติทั้งสิ้น
27. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโโยชาทรงมุ่งไว้แล้ว ผู้ใดเล่าจะลบล้างเสียได้ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงเหยียดออก และผู้ใดจะหันให้กลับได้
28. ในปีที่กษัตริย์อาหัสสินพระชนม์ ภาระนี้มีมาว่า
29. ประเทศฟลิสเตียเอี่ย เจ้าทุกคนอย่าเปริ่มปริ่มไปเลย เพราะว่าตะบองซึ่งตีเจ้านั้นหักเสียแล้ว เพราะงูทับทางจะอกมาจากรากเง่าของงู และผลของมันจะเป็นงูแมวเซา
30. และลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลดภัย แต่เราจะมีรากเง่าของเจ้าด้วยการกันดารอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย
31. ประดุเมืองเอี่ย พิลาปร้าให้ซี กรุงเอี่ย จรรงให้ ประเทศฟลิสเตียเอี่ย เจ้าทุกคนจะละลายเสีย เพราะควันจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้าหลังในแควของเขาเลย
32. จะตอบทุตของประชาชาตินั้นว่าย่างไร ก็ว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปนาติโยน และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะได้วางใจในที่นั้น

บทที่ 15

1. ภาระเกี่ยวกับโน้มอับ เพราะนครอาร์แห่งโน้มอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ เพราะนครคีร์แห่งโน้มอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ
2. เขาได้ขึ้นไปปังบ้ายทและดิโบน ไปปังบูชนียสถานสูงเพื่อจะร่าให้ โน้มอับจะคร่าครัวญี่ปุ่นโนเบและถึงเมเดบา ศิรษะทุกศิรษะจะโล้น และหนวดเคราทุกที่คุณก็ถูกโgnอกออกเสีย
3. เขายจะคาดผ้ากระสอบอยู่ในถนนหนทาง ทุกคนจะร่าให้เป็นนักหนาทีบนหลังคาเรือนและตามถนน
4. เมืองเซชโนบันและเอเลอาเลห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาก็จะได้ยินไปถึงเมืองยาหาส เพราะจะนั้นทหารที่ถืออาวุธของโน้มอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขายจะเป็นที่เคร้าโศกแก่เขา
5. จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องขอ karma เพื่อโน้มอับ ผู้หลบภัยของโน้มอันนั้นจะหนีไปยังโศาร์ เมื่อยังวัวสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูซีท เขายจะขึ้นไปคร่าครัวญี่ปุ่น ตามถนนสู่เมืองโไฮโรนาอิม เขายจะเปล่งเสียงร้องถึงการทำลาย
6. เพราะธารนำที่นิมริมก็จะถูกทิ้งร้าง ฟางก์เหี้ยวแห้ง หญ้าก็ไม่ออก พืชที่เขียวชอุ่นไม่มีเลย
7. เพราะจะนั้นทรัพย์สินซึ่งเขาเก็บได้ และที่เขาสะสมไว้ เขายจะขนเอาไปข้ามลำธารตันได้
8. เพราะเสียงร้องได้กระจายไปทั่วชายแดนโน้มอับ เสียงคร่าครัวญี่ปุ่นเอกลาอิม เสียงคร่าครัวญี่ปุ่นเบออร์เคลิม
9. เพราะนำของเมืองดิโนนจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกรานน้ำเรยังจะเพิ่มภัยแก่ดิโนนอีก คือให้สิงโตสำหรับชาวโน้มอับที่หนีไป และสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

1. เจ้าจงส่งลูกแกะไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเส-ลาตามทางถินทุรกันดาร ไปยังภูเขาแห่งบิดาของศิโยน
2. เมื่อันนกที่กำลังบินหนีอย่างลุกนกที่พลัดรัง บิดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุยข้ามแม่น้ำอารโนน
3. จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความยุติธรรม จงทำร่มเงาของท่านเมื่อกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ลูกข้าบໄล อย่าหักหลังผู้ลี้ภัย
4. โมอับเอ่ย จงให้ผู้ลูกข้าบໄลของเราราศัียอยู่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้ทำลาย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว ผู้ทำลายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่างได้ลุกแพลงลุยไปเสียจากแผ่นดินแล้ว
5. พระที่นั่งก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริงในเต็นท์ของดาวิด คือท่านผู้พิพากษาและแสวงความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำการซ้อมธรรม
6. เราได้ยินถึงความเย่อหึงของโมอับ ว่าเขายังเสียจริงๆ ถึงความจองหองของเข้า ความเย่อหึงของเข้า และความโกรธของเข้า แต่คำโกหกของเข้าจะไม่สำเร็จ
7. เพราะฉะนั้นโมอับจะคร่าราชย์เพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่าราชย์ เจ้าทั้งหลายจะโอดครัวญเนื่องด้วยราภภานของเมืองคีร์จะเรเซท เพราะมันจะถูกทุบแห่นอน
8. เพราะทุกนาแห่งเมืองเชชโบนอ่อน懦ทวย ทั้งເກาอุ่นของสิบมาห์ เจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชาติได้ตีกิงของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์ และพเนจรไปถึงถินทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป
9. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องให้กับคนร้องให้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยເتاอุ่นของสิบมาห์ เชชโบนและเอเลออาเลห์เอี่ย ข้าพเจ้าจะราดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า เพราะเสียงไห้ร้องเนื่องด้วยผลกระทบร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าวที่เกี่ยวเก็บของเจ้าได้สูงบลงแล้ว
10. เขาเอาความชื่นบานและความยินดีไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงกันตามสวนอุ่น ไม่มีใครให้ร้อง ตามบ่อเยื่ออุ่นไม่มีคนย่าให้น้ำอุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงไห้ร้องเยื่ออุ่นเสียบเสียแล้ว
11. ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะรำให้เมื่อพินขาดคู่เพื่อโมอับ และใจของข้าพเจ้ารำให้เพื่อคีร์เยเรส
12. และต่อมามีเมื่อเห็นว่าโมอับเห็นด้วยอยู่ที่ปูชนียสถานสูงนั้น และเมื่อเข้าจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเข้าเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล
13. นี่เป็นพระจันทร์ซึ่งพระเยโฮวาท์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต
14. แต่บัดนี้ พระเยโฮวาท์ตรัสว่า ภายในสามปี ตามปีจั่งลูกจั่ง สั่งราชศิขของโมอับจะถูกเหยียดหายน แม้มวลชนมีที่มาของเข้าทั้งสิ้นก็ดี และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จะน้อยและจะปลูกจะเปลี่ย

1. ภาระเกี่ยวกับเมืองدامสกัส ดูເດີດ ດາມສກສຈະຫຼຸດໄມ່ເປັນເມືອງ ແລະຈະກາລຍເປັນກອງສິ່ງສລັກທັກພັງ
2. ເມືອງຕ່າງໆຂອງອາໂຣເອຣີຈະເຮີຄຮ່າງເປັນນິຕີຍ໌ ຈະເປັນທີ່ສໍາຫຼັບຜູ້ແພະແກກ ທີ່ມັນຈະນອນລົງແລະໄມ່ມີຜູ້ໃຈຈະໄໝມັນ ກລັວ
3. ປ້ອມປ່າກາຈະສູງຫຍ່ໄປຈາກເອົາອົມ ແລະຮາຊອາຄາຈັກຈະຫຼຸງຫຍ່ໄປຈາກດາມສກສແລະຄນທີ່ເລື້ອອຸ່່ນອື່ອງໜີເຮີຍ ພວກເຂົາຈະເປັນເໜືອນສ່າງຮາສີຂອງຄນອີສຣາເວລ ພຣະຍໂຮວ່າທີ່ຈົມໂຍຮາຕັກສັດ້ນີ້ແລລະ
4. ແລະຕ່ອມາໃນວັນນັ້ນສ່າງຮາສີຂອງຍາໂຄບຈະຕາກຕໍ່າ ແລະຄວາມຂ້າວທີ່ເນື້ອຂອງເຂາຈະຫຼຸບພອມລົງ
5. ແລະຈະເປັນເໜືອນເມື່ອຄນເກີ່ວຂ້າວເກີບເກີ່ວພື້ນຂ້າວທີ່ຕັ້ງອຸ່່ນແລະແຂນຂອງເຂາຈະເກີ່ວຮວງຂ້າວ ແລະຈະເປັນເໜືອນເມື່ອຄນທີ່ເກີບຮວງຂ້າວໃນທີ່ຫຼຸບເຂາເຮົາອົມ
6. ຈະມີຜລອງ່ວ່າເລື້ອອຸ່່ນນັ້ນ ເໜືອນຍ່າງເມື່ອດີຕໍ່ນະກອກເທັກໃຫ້ລູກທີ່ນ ຈະມີເລື້ອອຸ່່ນທີ່ຍົດສູງທີ່ສຸດສອງສາມລູກ ທີ່ຮູ້ອີ່ວ່າເລື້ອບນັກິ່ງໄມ້ ພລສີ່ຫ້າລູກ ພຣະຍໂຮວ່າທີ່ພຣະເຈົ້າແທ່ງອີສຣາເວລຕັກສັດ້ນີ້ແລລະ
7. ໃນວັນນັ້ນ ຄນຈະມອງດູພຣະຜູ້ສ້າງຕົນ ແລະນັຍ້ນຕາເຂາຈະເກາໄຈໃສ່ໃນອົງຄົບບຣິສຸທົ່ງຂອງອີສຣາເວລ
8. ເຂາຈະໄມ່ມອງແທ່ນບູ້ໜ້າ ພລງານແທ່ງມື້ອຂອງເຂາ ແລະເຂາຈະໄມ່ເກາໄຈໃສ່ສິ່ງທີ່ນິ້ວຂອງເຂາເອງໄດ້ກະທຳຂຶ້ນ ໄນວ່າຈະເປັນເສາງູປ່ເຄາປ່ ທີ່ອູປ່ເຄາປ່ທັງຫລາຍ
9. ໃນວັນນັ້ນເມືອງເຂັ້ມແຂງຂອງເຂາຈະເປັນເໜືອນກິ່ງໄມ້ທີ່ຖຸກທອດທີ້ງ ແລະກິ່ງກຳນົດທີ່ອຸ່ປ່ນຍົດສູງທີ່ສຸດທີ່ເກີບເກີ່ວຂ້າວໄດ້ລະທີ້ງ ເພຣະຄນອີສຣາເວລ ແລະຈະມີກາຣກວ້າງວ່າງເປົ່າເກີດຂຶ້ນ
10. ເພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼັງລື່ມພຣະເຈົ້າແທ່ງຄວາມຮອດຂອງເຈົ້າເສີຍ ແລະມີໄດ້ຈັດຈຳຕິລາເຂັ້ມແຂງຂອງເຈົ້າ ອະນັ້ນເຈົ້າຈະປຸລູກຕົ້ນ ອກິຣມຍ໌ ແລະຈະປຸລູກກິ່ງໄມ້ຕ່າງໜາດີລົງ
11. ເຈົ້າຈະທຳໄໝມັນອົກໃນວັນທີເຈົ້າປຸລູກມັນ ແລະຈະທຳໄໝມັນອົກດອກໃນເຂົ້າຂອງວັນທີເຈົ້າຫວ່ານ ຕຶງກະຮັນນັ້ນຜລກາເກີບເກີ່ວຂ້າວຈະຫິນໄປ ໃນວັນແທ່ງຄວາມກັດກຸ່ມແລະຄວາມທຸກໆໃໝ່ຢ່າງເລື້ອເກີນ
12. ວິບັດແກ່ໜ້າຫຼັກທີ່ຫຼັກຫລາຍເປັນອັນນາກ ທີ່ເກີບເກີ່ວຂ້າວຈະຫິນໄປ ແລະແກ່ເສີຍຄຽນໆຂອງໜ້າຫຼັກທີ່ຫຼັກຫລາຍ ທີ່ເສີຍຄຽນໆເໜືອນເສີຍຄຽນໆຂອງໜ້າຫຼັກທີ່ຫຼັກຫລາຍ
13. ຜ້າຫຼັກທີ່ຫຼັກຫລາຍຄຽນໆເໜືອນເສີຍຄຽນໆຂອງໜ້າຫຼັກທີ່ຫຼັກຫລາຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະທຽບຂ່າຍໄວ້ ແລະມັນຈະຫິນໄປໄກລເສີຍຈະຖຸກໄລ່ໄປເໜືອນແກລບຕ້ອງລມບນຫຼຸງເຂາ ເໜືອນພື້ນທີ່ແທ່ງປົລົງໄປຕ່ອທໍາລົມບ້າໜູ
14. ດູເດີດ ພອເວລາເຢັນ ກີ່ຄວາມສຍດສຍອງ ກ່ອນຮູ່ງເຂົ້າ ກີ່ໄມ່ເຂົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ ນີ້ເປັນສ່ວນຂອງບຣດາຜູ້ທີ່ຮົບຂອງຂອງເຮົາ ແລະເປັນສ່ວນຂອງຜູ້ທີ່ປັ້ນເຮົາ

1. วิบัติแก่แผ่นดินแห่งปีกที่กระหึม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำทั้งหลายแห่งเอธิโอเปีย
2. ซึ่งส่งทุตไปโดยทางทะเล โดยเรือตันกอบน้ำ กล่าวว่า เจ้าผู้สื่อสารที่รวดเร็วอ่อน จงไปยังประชาชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปอกเปลือก ยังชนชาติที่ขาดลั่วตั้งแต่แรก ยังประชาชาติที่เข้มแข็งและมั่นคง ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง
3. ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวพิภพ ท่านอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อเขายกอาณัติสัญญาณขึ้นบนภูเขา จงมองดู เมื่อเขาเป่าเตร จงฟัง
4. เพราะพระเยโซวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า เราจะพักผ่อนและจะพิจารณาจากที่อาศัยของเรา เมื่อนความร้อนที่กระจ่างอยู่บนผักหญ้า เมื่อน้อยอย่างเมฆแห่งน้ำค้างในความร้อนของถดถูกเกี่ยว
5. เพราะก่อนถึงถดถูกเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลอยู่นับร้อยกำลังสุกอยู่ในช่อของมัน พระองค์จะทรงตัดแขนงออกด้วยขอติดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัดกิ่งก้านนั้นลงเสีย
6. และเข้าทั้งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหี้ยยวที่อยู่บนภูเขา และแกสัตว์แห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในถดถูกหน้า กินเสียในถดถูกร้อน และบรรดาสัตว์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในถดถูกหน้า
7. ในครั้งนั้น เขาจะนำของกันลามถวายแด่พระเยโซวาห์รวมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปอกเปลือก จากชนชาติที่ขาดลั่วตั้งแต่แรก จากประชาชาติที่เข้มแข็งและมั่นคง ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง ยังสถานที่แห่งพระนามของพระเยโซวาห์รวมโยธา คือภูเขากิโอน

1. ภาระเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเดิม พระเยื้อราห์ทรงเมฆอันรวดเร็วและจะเสด็จมาเยังอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระองค์ รู้ไปเคราฟแห่งอียิปต์จะสั่นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปภายในตัวเขา
2. และเราจะกวนให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ และเข้าจะสู้รบกัน ทุกคนรอบพื้นท้องของตน และทุกคนรอบเพื่อนบ้านของตน เมืองรบกับเมือง ราชอาณาจักรรบกับราชอาณาจักร
3. และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะจนใจ และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเข้าจะปรึกษารูปเคารพและพากหมอดู และคนทรง และพ่อแม่แม่ด
4. และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งกระด้าง และกษัตริย์ดูร้ายคนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยื้อราห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหล
5. และน้ำจะแห้งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก
6. และแม่น้ำของมันจะเน่าเหม็น และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ต้ออ้อและกอบปรือจะเหี่ยวแห้ง
7. กอแขxmที่แม่น้ำ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ และทั้งสิ้นที่หัวนลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไป จะถูกไล่ไปเสียและไม่มีอิก
8. ชาวประมงจะร้องทุกช์ คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไ้วทุกช์ และผู้ที่ทอดเหลลงในน้ำจะอ่อนระทวย
9. คนงานที่หวีปานจะอับอาย ทั้งคนที่ทอฝ้ายขาวด้วย
10. บรรดาผู้ที่ทำเขื่อนและสร่าน้ำสำหรับปลา เป้าหมายของเข้าจะถูกบีบคั้น
11. พวkJเจ้านายแห่งโศ้อนโน่เขลากีเดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาดของฟาร์ห์ให้คำปรึกษาอย่างโน่เขลากี พวkJเจ้าจะพุดกับฟาร์ห์ได้อย่างไรว่า ข้าพระองค์เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ
12. พวkJท่านอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขานอกท่านและให้เขาราทำให้แจ้งซึ่ว่า พระเยื้อราห์จอมโยธา มีพระประสงค์อะไรกับอียิปต์
13. เจ้านายแห่งโศ้อนกล้ายเป็นคนโน่ และเจ้านายแห่งโนฟูกหลอกลวงแล้ว บรรดาผู้ที่เป็นศิลามุณอกของตระกูลของอียิปต์ ได้นำอียิปต์ให้หลงไป
14. พระเยื้อราห์ทรงปนดวงจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้ในอียิปต์ และเข้าหั้งหลายได้กระทำให้อียิปต์เซเชื่อนในการกระทำทั้งสิ้นของมัน ดึงคนมาโซ่เชือกผูกนสิ่งที่เขาราเจียน
15. ไม่มีอะไรที่จะกระทำได้เพื่อช่วยอียิปต์ ซึ่งหัวกีดี หางกีดี หรือกิงก้านกีดี ตันกอกกีดี อาจจะทำได้
16. ในวันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หัญจิ จะเกรงกลัวและหวาดกลัวต่อพระหัตถ์ซึ่งพระเยื้อราห์จอมโยธาทรงกวัดแก่วงเหนือเขา
17. และแผ่นดินญูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวแก่คนอียิปต์ เมื่อกล่าวชื่อให้คนหนึ่งคนใดเขาก็จะกลัว เพราะพระประสงค์ของพระเยื้อราห์จอมโยรา ซึ่งทรงประสงค์ต่อเข้าหั้งหลาย
18. ในวันนั้นจะมีห้าหัวเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของคนอาอัน และปฏิญาณต่อพระเยื้อราห์จอมโยรา เมืองหนึ่งเข้าจะเรียกว่า เมืองแห่งการรือทำลาย
19. ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแห่นหนึ่งแด่พระเยื้อราห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาสำคัญแด่พระเยื้อราห์ที่

พรอมเด่น

20. จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเข้าทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบบังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มาให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเข้าให้พ้น
21. และพระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเข้าทั้งหลายจะปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม
22. และพระเยโฮวาห์จะโฉมตื่อเยี่ยปต์ ทรงโใจดีพลาang ทรงรักษาพลาang และเข้าทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอนของเข้า และทรงรักษาเข้า
23. ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะเข้ามายังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมกับคนอัสซีเรีย
24. ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น
25. เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงอำนวยพระร่วง อียิปต์ชนชาติของเรางจได้รับพร และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมารดกของเรา

บทที่ 20

1. ในปีที่ثارทาน (ผู้ซึ่งชารกอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้มา้นั้น) ได้มานถึงเมืองอัชโอดและได้ต่อสู้ยึดเมืองอัชโอดนั้นได้
2. ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายอามอสว่า จะไปแก่ผ้ากระสอบออกจากบ้านเอวของเจ้า และเอารองเท้าออกจากเท้าของเจ้า และท่านก็กระทำตาม เดินเปลือยกายและเท้าเปล่า
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและเป็นมหัศจรรย์แก่อิยิปต์และแก่เอธิโอเปียจนได้
4. กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอิยิปต์ไปเป็นเชลย และจะกดคนเอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิดกัน เป็นที่ละอายแก่อิยิปต์
5. แล้วเขาก็หายจะกลัวและอับอายด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขากลับหายและอิยิปต์ความโ อ้วดของเขากลับหาย
6. และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า ดูเถิด นี่แหล่ผู้ซึ่งเราหวังใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้อย่างไร

1. ภาระเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมบ้าหมูในภาคใต้พัดเกลี้ยงไป มันมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินอันน่าครั้งกลัว
2. เข้าบอกนิมิตที่เหยี่ยมห่ายแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย เอلامเอี่ย จงชี้นไป มีเดียเอี่ย จงเข้าล้อมซึ่งมันให้เกิดการถอนหายใจทั้งสิ้น เราได้กระทำให้สิ้นไปแล้ว
3. เพราะฉะนั้นบันเอوخองข้าพเจ้าจึงเต็มด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดจวยข้าพเจ้าไว้อย่างความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าจะใจเพราะสิ่งที่ได้ยิน ข้าพเจ้าท้อถอยเพราะสิ่งที่ได้เห็น
4. จิตใจของข้าพเจ้าฟุ่งช้ำไป ความหวาดเสียวกะการทำให้ข้าพเจ้าครั้นคร้าม แสงโพลั่เพล็ชิ่งข้าพเจ้าหวังกลับทำให้ข้าพเจ้าสั่นสะเทือน
5. จงเตรียมสำรับไว้ จงฝ่าอยู่บนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอี่ย จงลูกชิ้นซ์โลมโล่ไว้ด้วยน้ำมัน
6. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงไป ตั้งยามให้เข้าไปร้องประกาศสิ่งที่เข้าเห็น
7. เข้าได้เห็นคนขี้ม้า คือพลม้าเป็นคู่ๆ คนขี่ลา คนขี่อูฐ เข้าได้ฟังอย่างพินิจเคราะห์ ออย่างพินิจเคราะห์ที่เดียว
8. แล้วผู้เห็นได้ว่องว่า พากเขามาดุจสิงโต ข้าแต่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยืนอยู่บนหอคอยตลอดไปในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพระองค์ตลอดหลายคืน
9. และ ดูเถิด มีคนขี้ม้าคือพลม้าเป็นคู่ๆ และเข้าตอบว่า นาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว บรรดาaruปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเข้า พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน
10. ท่านผู้ถูกนัดและผู้ถูกผัดของข้าพเจ้าเอี่ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรมากพระเยื้อราห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น
11. ภาระเกี่ยวกับดูมาห์ มีคนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสือร์ว่า คนยามเอี่ย ดีกเท่าไรแล้ว คนยามเอี่ย ดีกเท่าไรแล้ว
12. คนยามตอบว่า เช้ามาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถาม ก็ถามเถิด จงกลับมาอีก
13. ภาระเกี่ยวกับอะระเบีย โอ กระบวนการพ่อค้าของคนเดดานเอี่ย เจ้าจะพักอยู่ในดงทึบในอะระเบีย
14. ชาวแผ่นดินเทมาได้อ่านมาให้คนกระหาย เข้าเอาขนมปังมาต้อนรับคนเลี้ยง
15. เพราะเข้าได้เห็นจากดาน จากดานที่ซักออก จากรหุนที่ก่ออยู่ และจากสังคมที่ทำให้ทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก
16. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า สม่ำรากศิทั้งสิ้นของเคدارจะถึงที่สุดภายในปีเดียวตามปีจ้างลูกจ้าง
17. และนักธูนที่เหลืออยู่ของทั้งแกล้วทหารแห่งชาวเคدارจะเหลือห้อย เพราะพระเยื้อราห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว

1. ภาระเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บันหลังคารีโอนนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน
2. เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มด้วยการให้ร้อง เมืองที่อึกทึกครึกโครม นครที่เต็นโลด ผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบ หรือตายในสงคราม
3. ผู้รองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนีกันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายธนู ชายฉกรรจ์ของเจ้าทุกคนถูกจับแม้ว่าเขาได้หนีไปไกลแล้ว
4. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า อย่ามองข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าหลังนำตาอย่างข้มขื่น อย่าอุตส่าห์เล่าโลงข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายชิตาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า
5. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่ง เป็นวาระจลาจล วาระเหยียบย่ำ และวาระยุ่งเหยิงในที่ลุ่มแห่งนิมิต คือการพังกำแพงลงและให้ร้องให้แก่ภูษา
6. เอلامหยิบแล่นธนู กับบรรบดและพลและพลม้าและคิริกเพย์โล่
7. ต่อมาน้ำที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยรถรบ และพลม้าจะเข้าประจำที่ประดุจเมือง
8. พระองค์ทรงเอาสิงปิดบังยุคдаห์ไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาณาแห่งเรือนพนา
9. ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดาวิวามีหลายแห่ง และท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในป่าล่าง
10. และท่านก็นับเรือนของเยรูชาเล็ม และท่านก็พังเรือนมาเสริมกำแพงเมือง
11. ท่านทำที่ขับหัวไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสะเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงบันดาลเหตุ และมิได้อาใจใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ไว้นานมาแล้ว
12. ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำให้และครั่คราญ ให้มีศรีษะโล้นและให้คาดตัวด้วยผ้ากระสอบ
13. และ ดูເຄີດ ມີຄວາມຊື່ນບານແລະຄວາມຍິນດີ ມີກາຮັວວະແລະຝ່າແກະ ມີກາກິນເນື້ອແລະດື່ມນ້ຳອຸ່ນ ໃຫ້ເຮັກິນແລະດື່ມເຄີດ ເພຣະວ່າພຸ່ງໆນີ້ໄຮຈະຕາຍ
14. พระเยໂຂວາທີ່ຈອນໂຍຣາໄດ້ทรงສໍາແດງໃນຫຼຸຂອງข้าพเจ้าว່າ ແນ໌ທີ່ເດືອນທີ່ຈະໄມ່ລົບຄວາມໜ້ວໜ້ອນນີ້ໃຫ້ເຈົ້າ ຈົກວ່າເຈົ້າຈະຕາຍ ອົງຄໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຈອນໂຍຣາຕັດຕັນນີ້
15. ອົງຄໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຈອນໂຍຣາຕັດຕັນນີ້ວ່າ ໄປເຄີດ ໄປຫາຜູ້ຮັກໝາກຮັບພົມບັດຶກນີ້ ຄື່ອໄປຢັງເຊັນນາທ໌ ຜູ້ດູແລຮາຊສ້ານັກ ແລະຈົງພູດກັບເຂົາວ່າ
16. ເຈົ້າມີສິທິຂີ້ອະໄຣທີ່ນີ້ ແລະເຈົ້າມີໂຄຮອຢູ່ທີ່ນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງສັກດູໂມງຄໍທີ່ນີ້ເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງ ດູຈຄນສັກດູໂມງຄໍໃນທີ່ສູງ ແລະສັກທີ່ອູ່ສໍາຫັບຕົນເອງໃນສີລາ
17. ດູເຄີດ ພຣະເຍໂຂວາທີ່ຈະທຽງເຈົ້າອອກໄປໃຫ້ເປັນເຫຼຍຍ່າງເຮັງ ພຣະອົງຄໍຈະທຽງຈົຍເຈົ້າໃຫ້ແນ່ນ
18. ແລະມ້ວນເຈົ້າ ແລະຂໍວັງເຈົ້າໄປອຍ່າງລູກບ່ອລົງແຜ່ນດີນກວ່າງ ເຈົ້າຈະຕາຍທີ່ນັ້ນ ແລະທີ່ນັ້ນຈະມີຮຽບອັນຕະກາຮອງເຈົ້າ ເຈົ້າຜູ້ເປັນທີ່ອຳດສູແກ່ເຮືອນນາຍຂອງເຈົ້າ
19. ເຮົາຈະພັກເຈົ້າອອກໄປຈາກຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຈະສູກດຶງລົງມາຈາກໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ

20. อญญาในวันนั้นเราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอลี่ยาคิม บุตรชายอิลคียาห์
21. เราจะเอาเสื้อยืดของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาผ้าคาดของเจ้าคาดเข้าไว้ และจะมอบอำนาจปักครองของเจ้าไว้ในมือของเข้า และเข้าจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่วงศ์หวานยูดาห์
22. และเราจะวางลูกกุญแจของวังดาวิดไว้บนบ่าของเข้า เขายจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขายจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด
23. และเราจะตอกเข้าไว้เหมือนตอกหมุดในที่มั่นคง และเข้าจะเป็นที่นั่งมีเกียรติแก่วงศ์หวานบิดาของเข้า
24. และเข้าทั้งหลายจะแขวนไว้บนตัวเข้าซึ่งส่งารศีทั้งสิ้นของวงศ์หวานบิดาของเข้า ลูกหลานผู้สืบสาย ภาคเหนือเล็กๆ ทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้งสิ้น
25. พระเยโฮวาห์จอมโภราตรัสว่า ในวันนั้นหมุดที่ปักแน่นอยู่ในที่มั่นจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และภาระที่อยู่บนนั้นจะถูกขัดออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

1. ภาระเกี่ยวกับเมืองไทย โอ บรรดากำปั่นแห่งثارซิช จงคร่าครวญ เพราะว่าเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือนหรือท่าจอดเรือ เพยให้เข้าทั้งหลายประจักษ์ ณ แผ่นดินคิทิม
2. โอ ชาวเกาะเอ่ย จนนิ่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ฝ่านข้ามทะเลไป ได้ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์
3. และข้ามนำมากหลายราย ได้ของเมืองนั้นคือข้าวเมืองซิหร์ เป็นผลเกี่ยวกับของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ
4. โอ ไซดอนเอ่ย จงอับอายเดิม เพราะทะเลได้พุดแล้ว ที่กำบังเข้มแข็งของทะเลพุดว่า ข้ามได้ปวดครรช หรือข้ามได้คลอดบุตร ข้ามได้เลี้ยงดูคนหนุ่ม หรือบำรุงเลี้ยงหญิงพรหมจริ
5. เข้าทั้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับอิยิปต์อย่างไร เขาจะเสนอรวมอยู่ด้วยเรื่องราวเมืองไทยอย่างนั้น
6. จนข้ามไปยังثارซิชเดิม โอ ชาวเกาะเอ่ย จงคร่าครวญ
7. นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมาแต่กาลโบราณ ซึ่งเท่าได้พามันไปตั้งอยู่ไกล
8. ผู้ใดได้มุ่งหมายไว้เช่นนี้ต่อเมืองไทย คือเมืองที่ให้มงกฎ ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้านาย ซึ่งพวกพานิชของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก
9. พระเยโซวาห์จอมโยธาทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหล่อความเย่อหยิ่งของส่งาราศีหังสิน เพื่อหล่อเกียรติของผู้มีเกียรติทั้งสิ้นในแผ่นดินโลก
10. โอ ชิดาแห่งثارซิชเอ่ย จงผ่านแผ่นดินของเจ้าข้ามไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีกำลังอีกเลย
11. พระองค์ทรงเหยียดพระหัต្ត์ของพระองค์เหนือทะเล พระองค์ทรงบันดาลให้บรรดาราชอาณาจักรสั่นสะเทือน พระเยโซวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับเรื่องเมืองแห่งพานิชย์ เพื่อจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของมันเสีย
12. และพระองค์ตรัสว่า โอ ชิดาพรหมจารีผู้ถูกบีบบังคับแห่งไซดอนเอ่ย เจ้าจะไม่ลิงโอลด์ต่อไปอีก จงลูกขี้นข้ามไปคิทิมเดิม แม่ที่นั่นเจ้าก็จะไม่มีความสงบ
13. จงดูแผ่นดินแห่งคนเคลเดียเดิม ชนชาตินี้ยังไม่มีขึ้นมา จนกว่าคนอัสซีเริย์สถาปนาแผ่นดินนั้นไว้สำหรับคนที่อาศัยอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร พากเขาได้ก่อเชิงเทินของเข้าขึ้น พากเขาก่อวังทั้งหลายของเข้าขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่สลักหักพัง
14. โอบบรรดากำปั่นแห่งثارซิชเอ่ย จงคร่าครวญเดิม เพราะว่าที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าถูกทิ้งร้างเสียแล้ว
15. ต่อมานิวันนั้น เขายังลืมเมืองไทยเจ็ดสิบปี อย่างกับอายุของกษัตริย์องค์เดียว พอกสิบเจ็ดสิบปีไทยจะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยาว่า
16. โอ หญิงแพศยาที่เขาลืมแล้วเอ่ย จงหยิบพินเข้าคู่เดินไปทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงไฟเรา ร้องเพลงหลายๆบท เพื่อเข้าจะระลึกเจ้าได้
17. ต่อมามีสิบเจ็ดสิบปี พระเยโซวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองไทย และเมืองนั้นจะกลับไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นซุกับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิบบนพื้นโลก
18. สินค้าของมันและสินจ้างของมันจะเป็นของบริสุทธิ์ถาวรแต่พระเยโซวาห์ จะไม่สะสมไว้หรือเก็บนิ่งไว้ แต่สินค้า

ของมันจะอำนวยอาหารอุดมและเสื้อผ้างามแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อประพักตร์พระเยื้อไฮวาร์ด

1. ดูเดิດ พระเย毫不犹豫ที่จะทรงทิ้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงครว়แ汾่ดินโลกและ
กระจายผู้อ้าศัยของมัน
2. และจะเป็นอย่างนั้นต่อปุโรหิต อย่างเป็นกับประชาชน ต่อนายของเข้า อย่างเป็นกับทาส ต่อนายผู้หญิงของเข้า
อย่างเป็นกับสาวใช้ ต่อผู้ชาย อย่างเป็นกับผู้ชื่อ ต่อผู้ยึม อย่างเป็นกับผู้ให้ยึม ต่อผู้ให้ยึมโดยคิดดอกเบี้ย อย่างผู้ยึม
โดยคิดดอกเบี้ย
3. แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเย毫不犹豫ได้ตรัสระวจนานี้แล้ว
4. โลกก็ไว้ทุกข์และเหี่ยวแห้งไป พิภพก็อ่อน懦弱และเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อน懦弱ไป
5. โลกนี้มีราศีเพราะผู้อ้าศัยในนั้น เพราะเข้าทั้งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในรัตน
ศรีนั้น
6. เพราะฉะนั้นคำสาปักกิลีนโลก และผู้ที่อ้าศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อ้าศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาย
มีคนเหลือน้อย
7. นำอุ่นใหม่ก็ไว้ทุกข์ เถาอุ่นก็อ่อน懦弱 จิตใจที่รื่นเริงทั้งปวงก็ถอนหายใจ
8. เสียงสนุกสนานของรำนากเงียบ เสียงของผู้เบิกบานก็หยุดเสีย เสียงสนุกสนานของพิณเข้าคู่ก็เงียบ
9. เขาจะไม่ดีเมื่อเหล้าอุ่นพร้อมกับการร้องเพลงอีก เมรย์ก็จะเป็นของขมแก่ผู้ที่ดีม
10. เมืองที่จลาจลแตกหักเสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใครเข้าไป
11. มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่องเหล้าอุ่น ความชื่นบานทั้งสิ้นก็เยือกเย็นลงแล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็หาย
สูญไป
12. มีการกรรวางว่างเปล่าทิ้งไว้ในเมือง ประตุเมืองก็ถูกทุบทำลายเสีย
13. เพราะจะเป็นเช่นนี้อยู่ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย อย่างกับเมื่อตั้นมา กอกเทศถูกเขย่า อย่าง
เมื่อการเก็บเล็บตามถูกอุ่นสิ้นลง
14. เข้าทั้งหลายจะเปล่งเสียงของเข้าขึ้น เข้าจะร้องเพลงฉลองความโอ้อ่าตระการของพระเย毫不犹豫 เข้าจะໂหรร้อง
จากทะเล
15. เพราะฉะนั้นในสุ่งอรุณเจงถวายส่งราศีแด่พระเย毫不犹豫 ในภาวะทั้งหลายแห่งทะเลเจงถวายแด่พระนามแห่งพระ
เย毫不犹豫พระเจ้าของอิสราเอล
16. ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกเราได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญ ว่าส่งราศีคงมีแก่ผู้ชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าก็ผ่าย
ผอม ข้าพเจ้าก็ผ่ายผอม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคนทรยศประพฤติอย่างทรยศยิ่ง เอย คนทรยศประพฤติอย่างทรยศ
ยิ่ง
17. โอ ชาวแผ่นดินโลกเอ่ย ความสยดสยองและหลุมพรางและกับก็มาทันเจ้าแล้ว
18. ต่อมาก็ได้หนีเมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้น จะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปืนออกมากจากหลุมพรางก็จะติดกับ
 เพราะว่าหน้าต่างของฟ้าสวาร์คก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว

19. โลกແຕກສລາຍສິນເຊີງແລ້ວ ໂກແຕກເປັນເສື່ອງໆ ໂກຖຸກເຂຍ່າອຍ່າງຮູນແຮງ
20. ໂກກີຈະຫວັນເຊີ້ມີຢ່າງຄນເມາ ມັນຈະແກວ່າມີຢ່າງເພີ້ງ ກາຣະເມີດຂອງໂລກຈະໜັກອູ່ບັນມັນ ແລະ ມັນຈະລົ້ມແລະ ຈະໄມ່ລູກອີກ
21. ຕ່ອມາໃນວັນນັ້ນພຣະເຢໂຮວທີຈະທຽບລົງໂທໜບຣິວາຮຂອງຝໍາສວຣຄີໃນຝໍາສວຣຄີ ແລະ ບຣດາກໜ້າຕົວຍົງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ
22. ເຂາທັ້ງໝາຍຈະຖຸກຮັບຮົມໄວ້ດ້ວຍກັນ ດັ່ງນັກໂທໜໃນຄຸກມືດ ເຂາທັ້ງໝາຍຈະຖຸກກັກຂັ້ງໄວ້ໃນຄຸກ ແລະ ຕ່ອມາຫລາຍວັນ ເຂາຈຶ່ງຈະຖຸກລົງໂທໜ
23. ແລ້ວດວງຈັນທີ່ຈະອຳສູ ແລະ ດວງອາທິຕີ່ຈະອັບອາຍ ເພຣະວ່າພຣະເຢໂຮວທີ່ຈອມໂຍ້າຈະທຽບຮາຍໆບໍນກູເຂາຕີໂຍນແລະ ໃນເຍງຸ່າເລີ່ມ ແລະ ສົ່ງຮາສີຈະປຣກງູຕ່ອໜ້າພວກຜູ້ໄໝ່ຂອງພຣະອອງຄີ

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยอมพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ แผนงานที่พระองค์ทรงดำเนินไว้นามาแล้วก็สัตย์ซื่อและเป็นความจริง
2. เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นที่สลักหักพัง วังของชนต่างด้าวไม่เป็นเมืองต่อไปอีก จะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย
3. เพราะฉะนั้นประชาชาติที่แข็งแรงจะถวายส่ง่าราชีเด่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่ทางุณจะทรงกล่าวพระองค์
4. เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเข้าทุกๆ ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่ทางุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง
5. เมื่อൺความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความร้อนนั้นได กิ่งของผู้ทางุณก็จะถูกตัดลงฉันนั้น
6. บนภูเขานี้พระเย毫不犹豫 จอมโยวชาจะทรงจัดการเลี้ยงสำหรับราชนชาติทั้งหลาย เป็นการเลี้ยงด้วยของอ้วนเพื่อเป็นการเลี้ยงด้วยน้ำอุ่นที่ตกตะกอนแล้ว ด้วยของอ้วนพิมิไขมันในกระดูกเติม ด้วยน้ำอุ่นตกตะกอนที่กรองแล้ว
7. และบนภูเขานี้พระองค์จะทรงทำลายผ้าคลุมหน้าซึ่งคลุมหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย และม่านซึ่งกางอยู่หนีอุ่นราดประชาชาติ
8. พระองค์จะทรงกลืนความดายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเชิดน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอกสารบหลุ่นชาติของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเย毫不犹豫ได้ตรัสแล้ว
9. ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเราทั้งหลาย เราได้รอดอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระเย毫不犹豫 เราได้รอดอยพระองค์ ให้เรียนดีและเปรมปรีดิในความรอดของพระองค์
10. เพราะพระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫จะพกอยู่บนภูเขานี้ และโม้อับจะถูกเหยียบยำลงภายใต้พระองค์ เมื่อันเหยียบฟางลงในหลุมมูลสัตว์
11. และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพากษา ดึงคนว่ายน้ำกางมือว่ายน้ำ และพระองค์จะทรงให้ความเย่อหยิ่งของเขาต่ำลงพร้อมกับฝีมือชำนาญของเขา
12. ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียดลง และเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั้งถึงผงคลี

1. ในวันนี้เราจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยุคдаห์ เรามีเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ
2. จะเปิดประตูเมืองเดิม เพื่อประชาชาติที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา
3. ใจแన่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์
4. จงวางใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระกำลังนิรันดร์
5. เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง ต่ำลงถึงดิน พระองค์ทรงให้มันลงที่ผงคลี
6. เท้าเหยียบมัน คือเท้าของคนยากจน คือย่างเท้าของคนขัดสน
7. หนทางของคนชอบธรรมก็ราบรื่น พระองค์ผู้เที่ยงธรรมทรงกระทำให้วิถีของคนชอบธรรมราบรื่น
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดคอยพระองค์อยู่ ในวิถีแห่งคำตัดสินของพระองค์ พระนามอันเป็นที่ระลึกของพระองค์ เป็นที่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ประทาน
9. จิตใจของข้าพระองค์อยากได้พระองค์ในกลางคืน จิตวิญญาณภายใต้ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน เพราะเมื่อคำตัดสินของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวพิภพจะได้เรียนรู้ถึงความชอบธรรม
10. ถ้าสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว เขาจะไม่เรียนรู้ความชอบธรรม เขาจะประพฤติอย่างอยุติธรรมในแผ่นดินที่เที่ยงธรรม และจะมองไม่เห็นความโกรธประการของพระเยโฮวาห์
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์ชูขึ้น เขายังจะมองไม่เห็น แต่เขาจะมองเห็น และจะได้อับอาย เพราะเขามีความอิจฉาต่อชนชาติของพระองค์ เอย ไฟแห่งส่วนปฏิบัติของพระองค์จะเผาลាសเข้าเสีย
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะสถาปนาสันติภาพเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำบรรดาภิจารของพระองค์เพื่อข้าพระองค์เช่นเดียวกัน
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอื่นนอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวงข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระนามของพระองค์เท่านั้น
14. เขาทั้งหลายตายแล้ว เขายังไม่มีชีวิตอีก เขายังเป็นชาวเด่นคนตาย เขายังไม่เป็นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและทรงทำลายเขา และทรงกวาดความระลึกถึงเขาทั้งสิ้นเสีย
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ได้ทรงรับส่งราชี พระองค์ทรงขยายเขตแดนของแผ่นดินไกลไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในยามทุกข์ใจเข้าได้แสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายหลงคำอธิษฐานออกมาในเมื่อการตีสอนอยู่หนีอเข้าทั้งหลาย
17. ดังหญิงมีครรภ์ เมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาคลอด ก็เจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดร้าวอย่างจับพลัน ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระองค์
18. ข้าพระองค์มีครรภ์ ข้าพระองค์บิดตัว เป็นเหมือนข้าพระองค์คลอดลม ข้าพระองค์มีได้ทำการช่วยให้พ้นในแผ่น

динโลก และชาวพิภพมิได้ล้มลง

19. คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขายังทั้งหลาຍจะลูกขี้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ โอ ผู้อาศัยอยู่ใน pengคลี จงดื่นເຄີດແລະຮ່ວມເພັງເພັງ ເພຣະນໍາຄໍາງຂອງເຈົ້າເປັນແມືອນນໍາຄໍາງບນັກ ແລະແຜ່ນດິນໂລກຈະໃຫ້ຂາວແດນຄຸນຕາຍເປັນເຊື້ນ
20. ມາເຄີດ ຊະນະຈີຂອງຂໍາພເຈົ້າເອີ່ຍ ຈົງເຂົ້າໃນທ້ອງຂອງເຈົ້າແລະປຶດປະຕູເສີຍ ຈົງຫ່ອນຕົວເຈົ້າອູ້ສັກພັກໜຶ່ງ ຈົນກວ່າ ພຣະປີໂຮຈະຜ່ານໄປ
21. ເພຣະ ອຸເຄີດ ພຣະເຢໂຮວ໌ກໍາລັງເສດື້ຈອກມາຈາກສະຖານທີ່ຂອງพระองค์ ເພື່ອລົງໂທໝ່າວແຜ່ນດິນໂລກ ເພຣະຄວາມ ຂ້ວ່າຂ້າຂອງເຂົ້າທັງຫລາຍ ແລະແຜ່ນດິນໂລກຈະເປີດເພຍໂລທິດຕື່ງໜັ້ງຍູ້ນັນ ແລະຈະໄມ່ປຶດບັນຜູ້ຖຸກໝ່າຂອງນັນໄວ້ອີກ

1. ในวันนั้น พระเย毫不犹豫จะทรงลงโทษด้วยพระแสงอันร้ายกาจ ยิ่งใหญ่ และแข็งแกร่งของพระองค์ต่อเลือวาหาราชซึ่งเป็นพญานาคที่ฉกัด คือเลือวาหารานพญานาคที่ขด และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล
2. ในวันนั้น จึงร้องเพลงถึงเชือว่า สวนอุ่นแห่งน้ำอุ่นสีแดง
3. เราคือพระเย毫不犹豫 เป็นผู้รักษาดูแลมัน เราจะรดน้ำมันอยู่ทุกขณะ เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะรักษามันไว้ทั้งกลางคืนกลางวัน
4. เราไม่มีความพิโรธ ครรล่าจะให้มีหనามย่อยหนามให้เข้ามามาสู้รบกับเรา เราจะอุสาหะกับมัน เราจะเฝ้ามันเสียด้วยกัน
5. หรือให้เขากำจัดของเราเพื่อให้เขาราชสำนัติภาคกับเรา และเขาก็จะทำสันติภาคกับเรา
6. พระองค์จะทรงกระทำให้คนที่อุสาหะกับเราโดยหยิ่งราก อิสรاةอลจะผลิตออกและแตกหัก กระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม
7. พระองค์ทรงโบยตีเข้าอย่างที่พระองค์โบยตีเข้าทั้งหลายที่โบยตีเขารึ หรือเขากลุ่มกลุ่มอย่างคนทั้งหลายที่ถูกเขาฆ่าแล้ว
8. ด้วยการขับไล่ ด้วยการภาดไปเป็นชลย พระองค์ทรงต่อสู้แบ่งกับเข้า พระองค์ทรงภาดเข้าไปด้วยลมดุเดือดของพระองค์ในวันแห่งลมตะวันออก
9. เพราจะนั้นจะลบความชั่วชั้ของยาโดยอย่างนี้แหล แต่นี่เป็นผลเต็มขนาดในการปลดบ้าปของเข้า คือเมื่อเขาทำศิลาทั้งสิ้นของแท่นบูชาให้เป็นเหมือนหินดินสองหินที่ถูกบดเป็นชิ้นๆ จะไม่มีสารรูปเคารพ หรือรูปเคารพตั้งอยู่ได้
10. เพราเมื่อหน้าด่านก็จะกรร่าง ที่อาศัยก็ถูกกระทิ้งและทอดทิ้งอย่างกับถินทุรกันดา ลูกวัวจะหากินอยู่ที่นั่น มันจะนอนลงที่นั่นและกินกิ่งไม้ในที่นั่น
11. เมื่อกิงนั้นแห้ง มันก็จะถูกหัก พากผู้หญิงก็มาเอามันไปก่อไฟ เพราที่เป็นชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราจะนั่งผู้ที่ทรงสร้างเขาก็จะไม่สนใจเข้า ผู้ที่ทรงบ้านเขาก็จะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เข้า
12. ต่อมานิวันนั้น พระเย毫不犹豫จะทรงนวดเอาข้าวตังแต่เม่น้ำไปจนถึงลำธารอิยิปต์ โอ ประชาชนอิสราเอลเอี่ยเจ้าจะถูกเก็บรวมเข้ามาที่ละคนๆ
13. และอยู่มาในวันนั้นเขาก็จะเป่าเตร่ให้ใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพินาศอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอิยิปต์จะมานมัสการพระเย毫不犹豫 บนภูเขาริสุทธิ์ที่เยรูซาเล็ม

1. วิบัติแก่เมืองกุญแจอันโน่อ่า แก่คนเข้ามาแห่งเอฟราอิม ซึ่งความงามอันรุ่งเรืองของเขามีอนาคตไม่ที่กำลังร่วงโรย ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดาผู้ที่เหลืออุ่นเมือง
2. ดูเดิ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือนพายุลูกเห็บ อันเป็นพายุทำลาย เหมือนพายุน้ำที่กำลังไฟหลุ่ว ซึ่งจะเหวี่ยงลงถึงดินด้วยพระหัตถ์
3. มองกุญแจอันโน่อ่า คือคนเข้ามาแห่งเอฟราอิม จะถูกเหยียบอยู่ใต้เท้า
4. และความงามอันรุ่งโรจน์ของเขามีอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลที่แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อคนเห็นเข้ากินมันเสียพอดีคงมีอุบัติเหตุนั้น
5. ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะมาระบุ จะเป็นมองกุญแจแห่งส่วนราชการ และเป็นมองกุญแจแห่งความงาม แก่คนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์
6. และเป็นวิญญาณแห่งความยุติธรรมแก่เข้าผู้นั้นพิพากษา และเป็นกำลังของผู้เหล่านั้นผู้ที่ทำการสังหารกลับเสียที่ประตุเมือง
7. เขาเหล่านี้ชุมชนไปด้วยเหลืออุ่นเหมือนกัน และโซเชียไปด้วยเมรัย บุตรหิตและผู้พยากรณ์ก็ชุมชนไปด้วยเมรัย เขากล่าวถึงภัยลึกลับด้วยเหลืออุ่น เขาระบุไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาระดูดในการให้คำพิพากษา
8. เพราะสำรับทุกสำรับก็มีอาเจียนและความโถโครกเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด
9. เขายังสอนความรู้ให้แก่โค ขายังให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอน ให้แก่คนเหล่านั้นที่ห่างไกลหรือ หรือให้แก่คน渺茫จากอก
10. เพราะเป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี่นิด ที่นั่น หน่อย
11. เปป่า แต่พระองค์จะตรัสรักบัชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว
12. คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า นี่คือการหยุดพัก จึงให้การหยุดพักแก่คนเหล่านี้อย่าง และนี่คือการพักผ่อน ถึงกราณ์เขาก็จะไม่ฟัง
13. เพราะฉะนั้นพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์จึงเป็นอย่างนี้แก่เขา เป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ เป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี่นิด ที่นั่นหน่อย เพื่อเขาจะไปและถอยหลัง และจะแตก และจะติดบ่วงและจะถูกจับไป
14. เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลาย คนมักเยาะเย้ย เจ็บ จงฟังพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์ คือเจ้าผู้ปกคล้องชนชาตินี้ในเยรูซาเล็ม
15. เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวแล้วว่า เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และเราทำความตกลงไว้กับนรก เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป จะไม่มาถึงเรา เพราะเราทำให้ความเท็จเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเราได้กำบังอยู่ในความมุสา
16. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเดิ เรายังศิลาไว้ในศิโโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบ

- แล้ว เป็นศิลามุ่เมอกอย่างประเสริฐ เป็นราภัฏานอัมมั่นคง เข้าผู้นั้นที่เชื่อจะไม่รีบร้อน
17. และเราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกวัด และความชอบธรรมให้เป็นลูกดิ่ง และลูกเต็บจะกวาดเอาความเหี้จันเป็นที่ลึกลับไปเสีย และนำจะห่วงหันที่กำบัง
18. แล้วพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของเจ้ากับนรจะไม่สำเร็จ เมื่อวัยพินาศอันห่วงหันฝ่านไป เจ้าจะถูกเหยียบยำลงด้วยโทชนั้น
19. มั่นฝ่านไปบอยเทาได มั่นก็จะเอารั่วเจ้า เพราะมั่นจะฝ่านไปเข้าแล้วเข้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อเข้าใจช่าว ก็จะเกิดแต่ความสลดสยองเท่านั้น
20. เพราะที่นอนนั้นสันเกินที่คนหนึ่งคนใดจะเหยียดอยู่บนนั้น และผ้าห่มก็แคบไม่พอคลุมตัว
21. เพราะว่าพระเย毫不犹豫จะทรงลูกขี้น้อยอย่างที่บ่นกูเข้าเปรีชิม พระองค์จะพระพิโรธอย่างที่ในหุบเขา กิเบโอน เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์นั้นประหลาด และเพื่อกระทำการของพระองค์ งานของพระองค์ก็เปลก
22. เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเป็นคนเยาะเยี้ยย เกลือกว่าพันธะของเจ้าจะเข้มงวดขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ยินกฤษฎีกา กำหนดการทำลายเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นแล้ว จากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา
23. เงี่ยหูลงซิ และฟังเสียงข้าพเจ้า สตั๊บซี และฟังคำพูดของข้าพเจ้า
24. เข้าผู้ไถนาเพื่อหว่าน ไถอยู่เสมอหรือ เข้าเบิกดินและคราดอยู่เป็นนิตย์หรือ
25. เมื่อเข้าปราบผีวลงแล้ว เข้าไม่หว่านเทียนแดงและยีหร่า เข้าไม่ใส่ข้าวสาลีเป็นแคร และข้าวบารลีในที่อันเหมะของมั่น และหว่านข้าวสแปลต์ไว้เป็นคันแคนหรือ
26. เพราะพระเจ้าของเขารทรงสั่งสอนเขากูต้อง พระองค์ได้สอนเข้า
27. เข้าไม่นวดเทียนแดงด้วยเลื่อนนวดข้าว และเข้าไม่เอาล้อเกวียนกลึงทับยีหร่า แต่เข้าเอาไม้พลองตีเทียนแดงให้หลุดออก และเอาตะบองตียีหร่า
28. คนใดบดข้าวที่ทำขนมปังหรือ เปล่าเลย เข้าไม่นวดมั่นเป็นนิตย์ เมื่อเข้าขับล้อเกวียนเทียมม้าทับมั่นแล้ว เข้ามิได้บดมันด้วยคนขี้ม้า
29. เรื่องนี้มาจากการเยอรมันอย่างเดียว พระองค์มหัศจรรย์นักในการปรึกษา และวิเศษในเรื่องการกระทำ

1. วิบัติแก่อารีออล อารีออล นครซึ่งดาวิดทรงตั้งค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีเทคโนโลยีความรวดเร็วเครื่องบูชาตามรอบของมัน
2. เรายังจะให้อารีออลทุกชีวิ จะมีการร้องคร้ำครวญและร้องทุกชีวิ และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอารีออลแก่เรา
3. และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อมเจ้ากับบรรดาหอรอบ และเราจะยกเชิงเทินขึ้นสู้เจ้า
4. และเจ้าจะถูกเหยียบลง เจ้าจะพุดมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลก คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในผงคลี เสียงของเจ้าจะมาจากการพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพุดของเจ้าจะกระซิบอภิภากจากผงคลี
5. แต่เมื่อเวลาต่างประเทศของเจ้าจะเหมือนผงคลีลະเอียด และผู้นำกลัวทั้งมวลจะเหมือนแกลบที่ฟูงหายไป เอօ ชั่วประเดี้ยวเดียวและในทันทีทันใด
6. พระเยโไฮวาร์ดอมโยราจะทรงเยี่ยมเยียนเจ้าด้วยฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วยลมบ้าหมูและพายุ ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลัญ
7. และมวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับอารีออล ทั้งหมดที่ต่อสู้กับเขาและกับที่กำบังเข้มแข็งของเขาระหว่างทุกชีวิ จะเป็นเหมือนความฝันคือนิมิตในกลางคืน
8. อย่างเมื่อคนหิวฝันว่า ดูເຄີດ ເຂົາກຳລັງກິນອູ່ ແລະ ຕື່ນໜີ້ນກີຍັງທີວອູ່ ຈິຕໃຈເຂົາໄມ້ອົມ ອ້ອນເໜືອນເມື່ອຄນກະຫຍຸພັນວ່າ ດູເຄີດ ເຂົາກຳລັງດື່ມອູ່ ແລ້ວຕື່ນໜີ້ນມາ ດູເຄີດ ອ່ອນເປັ້ນ ຈິຕໃຈຂອງເຂົາຍັງແຮ່ງພາກ ມາລປະປາຈຸຕິທັງສິນທີ່ຕ່ອສູ້ກັບກູເຂົາໂຍນກີຈະເປັນເຫັນນັ້ນ
9. ຈົງຮັງຮອແລະງງວຍ ຈົງຮັງຮົງເຮົາກົດແລະຮັງໄທ້ ເຂົາມື່ນເມາ ແຕ່ໄມ້ໃຊ້ດ້ວຍເຫຼັກອຸ່ນ ເຂົາໂຫຼເໜີ ແຕ່ໄມ້ໃຊ້ດ້ວຍເມຣຍ
10. ເພຣະວ່າພຣະເຢໂไฮວັດທຽງທີ່ມີຄວາມຫລັບສົນທັງໝົດເຫັນຈຳ ແລະ ປິດຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຄ້ອງທຽງຄຸມຕາຂອງພວກຜູ້ພຍາກຣົນ ພວກເຈົ້ານຍາ ແລະ ພວກຜູ້ທຳນາຍຂອງເຈົ້າ
11. ແລະ ແກ່ທ່ານທັງໝາຍ ນິມິຕິນີ້ທັງສິນໄດ້ກລາຍເປັນເໜືອນຄ້ອຍຄຳໃນໜັງສື່ອທີ່ປະທັບຕາ ເມື່ອຄົນໃຫ້ແກ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ອ່ານໄດ້ ກລ່ວວ່າ ອ່ານນີ້ເຊື້ອ ເຂົວວ່າ ຂ້າອ່ານໄມ້ໄດ້ພຣະມີຕຣາປະທັບ
12. ແລະ ເມື່ອເຂົາໃຫ້ໜັງສື່ອແກ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ອ່ານໄມ້ໄດ້ ກລ່ວວ່າ ອ່ານນີ້ເຊື້ອ ເຂົວວ່າ ຂ້າໄມ້ຮູ້ໜັງສື່ອ
13. ແລະ ອົງຄ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕຣສວ່າ ເພຣະໜ້າຕິດິ້ນເຂົ້າມາໄກລ໌ເຮົາດ້ວຍປາກຂອງເຂົາ ແລະ ໄທ່ເກີຍຮົດເຮົາດ້ວຍຮົມຝີປາກຂອງເຂົາ ແຕ່ເຂົາໃຫ້ຈິຕໃຈຂອງເຂົາທ່ານໄກລຈາກເຮົາ ເຂົາຢໍາເກຮງເຮົາເພີ່ງແຕ່ເໜືອນເປັນຂ້ອບັນກັບຂອງມນຸ່ຍ່ງໆທີ່ສອນກັນມາ
14. ເພຣະຈະນັ້ນ ດູເຄີດ ເຮົາຈະກະທຳສິ່ງໜັກຈົຈະຮົບຮົມຕິດິ້ນ ອົກປະຫລາດແລະອັດຈະຮົບຮົມປັບປຸງໝາງຂອງຄົນມີປັບປຸງໝາງຂອງເຂົາຈະພິນາສີໄປ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຈະຖຸກປົດບັງໄວ້
15. ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ພຍາຍຸມໜ້ອນແພນງານຂອງເຂົາໄວ້ລຶກຈາກພຣະເຢໂไฮວັດ ຊື່ງກາຮະກະທຳຂອງເຂົວອູ່ໃນຄວາມມືດ ຜູ້ຫົ່ງກລ່ວວ່າ ໄຄຣເຫັນເຮົາ ໄຄຈຳເຮົາໄດ້
16. ແນ່ອນຄວາມວິປຣີຂອງເຈົ້າຈະຄືວ່າ ຂ່າງບັນເທົກບັດິນເຫັນຍົວ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖຸກສ້າງຈະພຸດເຮືອງຜູ້ສ້າງມັນວ່າ ເຂົາໄມ້ໄດ້ສ້າງຂ້າ ທີ່ສິ່ງທີ່ຖຸກບັນຫຼັນຈະພຸດເຮືອງຜູ້ບັນມັນວ່າ ເຂົາໄມ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຂະໄຮເລຍ ອູ່ຢ່າງນີ້ທີ່ຮູ້
17. ໄມ້ໃຊ້ອົກນິດໜ່ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ ທີ່ເລັບາອນຈະຖຸກປັບປຸງແລ້ວ ໃຫ້ເປັນສວນຜລໄມ້ ແລະ ສວນຜລໄມ້ຈະຄືວ່າ ເປັນປົກ

18. ในวันนั้นคนญี่หనวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตากของคนตาบอดจะเห็นออกมากจากความคุ้มและความมีดของเขา
19. คนใจอ่อนสูภาพจะได้ความชื่นบานสดใสในพระเยื้อราห์เพิ่มขึ้น และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะลิงโอลในองค์บวสุทธิ์แห่งอิสราเอล
20. เพราะว่าผู้นำกลัวจะสูญไป และผู้เยาะเย้ยจะสูญผลลัพธ์ไป และคนทั้งปวงที่เฝ้ารอคอยที่จะกระทำการอันชั่วชาจจะถูกตัดขาด
21. คือผู้ที่ใส่ความคนอื่นด้วยถ้อยคำของเขา และวางบ่วงไว้ดักเข้าผูกล่าวคำขนาดที่ประดุเมือง และด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นแก่นสาร เขายกีดกันคนชอบธรรมเสีย
22. เพราะฉะนั้นพระเยื้อราห์ผู้ทรงไถอันรากัม ตรัสรังนี้เกี่ยวกับวงศ์วานของยาโคบว่า ยาโคบจะไม่ต้องอันอยอิกหน้าของเขาระไม่ซีดลงอีกต่อไป
23. เพราะเมื่อเขารู้เห็นลูกหลานของเขารึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเราในหมู่พากเขา เขายังหลายจะถือว่านามของเราบวสุทธิ์ เขายังหลายจะถือว่าองค์บวสุทธิ์ของยาโคบบวสุทธิ์ และจะกลัวเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล
24. และบรรดาผู้ที่ผิดฝ่ายจิตใจจะมาถึงความเข้าใจ และบรรดาผู้ที่บ่นพื้นพำจะยอมเรียนรู้หลักคำสอน

1. พระเยอวาห์ตรัสว่า วิบัติแก่ลูกหลานที่ดื้อดึง ผู้กระทำแผนงาน แต่ไม่ใช่ของเรา ผู้ปักคุณด้วยเครื่องปักปิด แต่ไม่ใช่ตามน้ำใจเรา เขาจะเพิ่มบาปซ้อนนาบ
2. ผู้อุกเดินลงไปยังอียิปต์ โดยไม่ขอคำปรึกษาจากปากของเรา เพื่อจะเข้มแข็งในการลี้ภัยกับฟาร็อธ เพื่อจะวางใจในร่มเงาของอียิปต์
3. เพราะฉะนั้นการลี้ภัยกับฟาร็อธจะกลับเป็นความอับอายของเจ้า และการวางใจในร่มเงาของอียิปต์จะกลับเป็นที่ขายหน้าของเจ้า
4. เพราะแม้ว่าข้าราชการของเขายังไม่ได้โศอัน และทุตของเขายังไม่ถึง แต่ความช่วยเหลือหรือประโยชน์มาให้ได้แต่ความอับอายและความขายหน้า
5. ทุกคนได้รับความอับอายโดยชนชาติหนึ่งซึ่งช่วยเขาไม่ได้ ซึ่งมิได้นำความช่วยเหลือหรือประโยชน์มาให้ได้แต่ความอับอายและความขายหน้า
6. ภาระเรื่องสัตว์ป่าแห่งภาคใต้ เข้าทั้งหลายบรรทุกรถพยัญชนะบันทัดและบรรทุกรถพยัญชนะของเขางบนโหนกอูฐ ไปตลอดแผ่นดินแห่งความยากลำบากแสนระทม ที่ซึ่งสิงโตหนุ่มและสิงโตแก่ งูร้าย และงูแมวเซาออกมาไปยังชนชาติหนึ่งซึ่งจะช่วยเขาไม่ได้
7. เพราะความช่วยเหลือของอียิปต์นั้นไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้น เราจึงเรียกเขาว่า ความเข้มแข็งของเขาก็อหนั่นเมย
8. บัดนี้ ไปเถอะ เชยันลงไว้บนแผ่น Jarvis ต่อหน้าเขา และจดไว้ในหนังสือเพื่อในเวลาที่จำมาก็จะเป็นสักขีพยาน เป็นนิตย์
9. เพราะว่าเข้าทั้งหลายเป็นชนชาติดื้อดึง เป็นลูกขี้ปด เป็นหลานที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระเยอวาห์
10. ซึ่งกล่าวแก่พวกผู้ทำนายว่า อย่าเห็นเลย และแก่ผู้พยากรณ์ว่า อย่าพยากรณ์สิ่งที่ถูกต้องแก่เราเลย จนพุดสิ่งรบกวนแก่เรา จนพยากรณ์มายา
11. ออกจากทางเสีย หันเสียจากวิถี ให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลพันหน้าพันตาของเราเสีย
12. เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าดูหมิ่นถ้อยคำนี้ และวางใจในการบีบบังคับและการทุจริต และพึงอาศัยสิ่งเหล่านั้น
13. เพราะฉะนั้นความช้ำช้ำนี้จะเป็นแก่เจ้าเหมือนกำแพงสูงแยกออกโผล่อกไปกำลังจะพัง ซึ่งจะพังอย่างปัจจุบัน หันด่วนในพริบตาเดียว
14. พระองค์จะทรงกระทำให้แตกเหมือนภาชนะของช่างหม้อแตก ซึ่งแตกเป็นชิ้นๆอย่างไม่ปราณี ชิ้นที่แตกนั้นไม่พบชิ้นเดียวที่จะตักไฟออกจากเตา หรือใช้ตักน้ำออกจากป้อเก็บนำ
15. พระองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ในการกลับและหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอต กำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความไว้วางใจ และเจ้าก็ไม่ยอมทำตาม
16. แต่เจ้าทั้งหลายว่า อย่าเลย เราจะซึ่งม้ำหนึ่นไป เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนึ่นไป และ เราจะซึ่งม้ำเร็วจัด เพราะฉะนั้นผู้ใด ตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด

17. คนพันหนึ่งจะหนี เพราะคำชี้แจงของคนคนเดียว เจ้าทั้งหลายจะหนี เพราะคำชี้แจงของคนห้าคน จะจะเหลือแต่เจ้าเหมือนเสาระบวนยอดภูเขา เมื่อคนอาณัติสัญญาณบนเนิน
18. เพราะฉะนั้นพระเย毫不犹豫ทั้งหลายคงอยู่ที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องเพื่อจะเมตตาเจ้า เพราะพระเย毫不犹豫เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่ค่อยทำพระองค์จะได้รับพระพร
19. เพราะประชาชนจะอาศัยในศิโโยน ณ เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ร้องให้อีกต่อไป เมื่อได้ยินเสียงเจ้าร้องทูล พระองค์จะทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบเจ้า
20. และถึงแม้มองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานอาหารแห่งความยากลำบาก และนำแห่งความทุกข์ใจให้แก่เจ้า ถึงกระนั้นครูทั้งหลายของเจ้าจะไม่ซ่อนตัวในมุมอีกเลย แต่ตัวของเจ้าจะเห็นครูของเจ้า
21. และเมื่อเจ้าหันไปทางขวาหรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินว่าจะข้างหลังเจ้าว่า นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้
22. และเจ้าจะทำลายรูปเคารพสลักภาพเงินของเจ้า และรูปเคารพหล่ออาบุทองคำของเจ้า เจ้าจะกระจายมันไปอย่างผ้าอนามัย และเจ้าจะกล่าวแก่มันว่า ไปให้พ้น
23. และพระองค์จะประทานแผ่นให้แก่เมล็ดพืชซึ่งเจ้าห่ว่านลงที่ดิน และประทานข้าวซึ่งเป็นผลผลิตของดิน และข้าวจะอุดมและสมบูรณ์ ในวันนั้นวัวของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่
24. และวัวกับลาที่ใช้ทำงานจะกินข้าวใส่เกลือ ซึ่งใช้พลวัลและส้อมชัด
25. และบนภูเขาสูงทุกแห่ง และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำลำธารที่มีน้ำไหลในวันที่มีการประทัตประหารอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อหอคอยพังลง
26. ยิ่งกว่านั้นอีก แสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นเจิดเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของเจิดวัน ในวันที่พระเย毫不犹豫ทรงพันรอยบาดเจ็บแห่งชนชาติของพระองค์ และรักษาบาดแผลซึ่งเขากูพระองค์ทรงตีนนั้น
27. ดูเถิด พระนามของพระเย毫不犹豫มาจากที่ไกล ร้อนด้วยความกริวของพระองค์ ภาระนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกริว และพระชีวหายของพระองค์เหมือนไฟเผาผลanus
28. พระปัสสาวะของพระองค์เหมือนลำธารท่วมท้น ที่ท่วมถึงกลางคอ เพื่อจะร่อนบรรดาประชาชนด้วยตะเกรงแห่งความไร้สาระ และจะมีบังเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ขารรกรากของชนชาติทั้งหลาย
29. เจ้าจะมีบทเพลงอย่างดีนั่นที่มีเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมีใจยินดี อย่างคนที่ออกเดินตามเสียงปี เพื่อไปยังภูเขาร่องพระเย毫不犹豫 ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล
30. และพระเย毫不犹豫จะทรงกระทำให้พระสูรสีียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน และจะทรงให้เห็นพระกรฟ้าดลงของพระองค์ ด้วยความกริวอย่างเกรี้ยวกราด และเปลวแห่งเพลิงเผาผลanus พร้อมกับฝนกระหน้าและพายุ และลูกเห็บ
31. คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสูรสีียงของพระเย毫不犹豫 พระองค์ทรงโบยตีด้วยพระคทาของพระองค์
32. และจังหวะไม่เรียวยlong โถงทุกจังหวะซึ่งพระเย毫不犹豫โบยลงเหนือเขาจะเข้ากับเสียงรำมนาและพิณเข้าคู่ พระ

องค์จะทรงต่อสู้เข้าด้วยสังคมรามพ่าดพัน

33. เพาะโพเพทก็จัดไว้วันนันแล้ว เอօ เตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ เชิงตะกอนก็ลึกและกว้าง พร้อมไฟและฟืนมากมาย
คือพระปั๊ສสาสະของพระเยื้อราห์เหมือนธารกำมะถันมาจุดให้ลุก

1. วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปที่อียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพึงม้า ผู้ที่วางแผนใจในรถรบ เพราะมีมาก และวางแผนใจในพลม้า เพราะเข้าทั้งหลายแข็งแรงนัก แต่มิได้หมายถึงองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์
2. แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเฉลียวฉลาดและจะนำภัยพิบัติตามาให้ พระองค์จะมิได้ทรงเรียกพระวจนะของพระองค์คืนมา แต่จะทรงลูกขึ้นต่อสู้กับวงศ์วนผู้กระทำการผิด และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนเหล่านั้นที่กระทำการชั่วช้า
3. คนอียิปต์เป็นคน และไม่ใช่พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขานี่เป็นเนื้อหนัง และไม่ใช่วิญญาณ เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก ทั้งผู้ช่วยเหลือก็จะสะดุด และผู้ที่รับการช่วยเหลือก็จะล้ม และเข้าทั้งหลายจะล้มเหลวด้วยกัน
4. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดังสิงโตหรือสิงโตหนุ่มคำรามอยู่เหนือนอกของมัน และเมื่อเขารียกผู้เลี้ยงแกะหมูหنمีมาสู้มัน มันจะไม่คร้ำกลัวต่อเสียงของเข้าทั้งหลาย หรืออยู่ย่นต่อเสียงอึงคานนึงของเข้า ดังนั้น แหล่งพระเยโฮวาห์จอมโโยชาจะเสด็จลงมาเพื่อสู้รบเพื่อภูเขาศิโຍนและเพื่อเนินเข้าของมัน
5. เมื่อันนากบินร่อนอยู่ ดังนั้นแหล่งพระเยโฮวาห์จอมโโยชาจะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงเว้นเสีย และสงวนชีวิตไว้
6. จงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ประชาชนอิสราเอลได้กับภูอย่างร้าย
7. เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทึ่งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมีของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างปาปหนาสำหรับตัวเจ้า
8. และคนอสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์ และดาบซึ่งไม่ใช่ของคนต่ำต้อยจะกินเข้าเสีย และเข้าจะหนีจากดาบและคนหนุ่มของเข้าจะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง
9. เข้าจะข้ามที่กำบังของเข้าไปเพื่อความหวาดกลัว และพากเจ้านายของเข้าจะเกรงกลัวธงนั้น พระเยโฮวาห์ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในศิโಯน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม ตรัสดังนี้แหละ

1. ดูเดิດ กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม
2. และผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พันจากพายุฝน เมื่อคนน้ำในที่แห้ง เมื่อคนร่มเงาคลามหีมา ในแต่เดินที่อ่อนเบลี้ย
3. แล้วตาของคนที่เห็นจะมีได้หลับ และหูของคนที่ฟังจะได้ยิน
4. จิตใจของคนที่หุนหันจะเข้าใจความรู้ และลิ้นของคนติดอ่างจะพุดฉะฉานอย่างทันควร
5. เขาจะไม่เรียกคนเลวทรามว่าคนใจกว้างอีก หรือคนถ้อยว่าเป็นคนอารี
6. เพราะคนเลวทรามจะพุดอย่างเลวทราม และใจของเขาก็ป้องความชั่วชา เพื่อประกอบความหน้าซื่อใจดี เพื่อออกปากพูดความผิดเกี่ยวกับพระเยโฮ瓦ห์ เพื่อทำจิตใจของคนทิวให้อดอยางและจะไม่ให้คนกระหายได้ดีมี
7. อุบَاຍของคนถ้อยกีชั่วราย เขารู้ดีแล้วกิจการชั่วเพื่อทำลายคนยากจนด้วยถ้อยคำเท็จ แม้ว่าเมื่อคำร้องของคนขัดสนนั้นถูกต้อง
8. แต่คนใจกว้างกีแนะนำแต่สิ่งที่ประเสริฐ เขายังดำรงอยู่ด้วยสิ่งที่ประเสริฐ
9. หญิงทั้งหลายที่อยู่อย่างสวยงามอ่อน ใจลูกขึ้นเดิດ และฟังเสียงของข้าพเจ้า ท่านบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังอ่อน ใจเยี่ยมฟังคำพูดของข้าพเจ้า
10. อีกสักปีก้าวๆ หญิงที่ไม่ระมัดระวังอ่อน ท่านจะสะตุ้งตัวสั่น เพราะไร่อุ่นก็จะไร้ผล ถูกเก็บผลไม้ก็จะไม่มาถึง
11. หญิงที่อยู่อย่างสวยงามอ่อน ใจตัวสั่นเดิດ ท่านผู้ไม่ระมัดระวังอ่อน ใจสะตุ้งตัวสั่นเดิດ ใจแก้ผ้า ปล่อยตัวล่อนจ้อน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้
12. เขายังทุบอก ด้วยเรื่องไร่นาที่แสนสุข ด้วยเรื่องเตาอยู่นผลก
13. ด้วยเรื่องแผ่นดินของชนชาติของเราซึ่งอกแต่หนามใหญ่และหนามย้อย ด้วยเรื่องบ้านเรือนที่ซึ่งบ้านในนครที่สนุกสนาน
14. เพราะว่าพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นจะถูกทิ้งร้าง ป้อมปราการและหอคอยจะกลایเป็นถ้าเป็นนิตย์ เป็นที่ซึ่งบ้านของลาป้า เป็นลานหญ้าของผู้แพะแกะ
15. จนกว่าพระวิญญาณจะเหลงนานเรารจากเบื้องบน และถินทุรกันดารกล้ายเป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้นั้นจะถือว่าเป็นป่า
16. แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถินทุรกันดาร และความชอบธรรมพักอยู่ในสวนผลไม้
17. และผลของความชอบธรรมจะเป็นสันติภาพ และผลของความชอบธรรมคือความสงบและความวางใจเป็นนิตย์
18. ชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อยู่อย่างสันติ ในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักอันสงบ
19. เมื่อป่าพังทลาย ลูกเห็บจะตกและเมืองจะยุบลงที่เดียว
20. ท่านที่หว่านอยู่ข้างหัวหัวน้ำทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ตีนวัวและตีนลาเที่ยวอยู่อย่างอิสระ

1. วิบัติแก่เจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นคนทรยศ ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย และเมื่อเจ้าจะหยุดยั้งการประพฤติทรยศเสีย เข้าทั้งหลายจะทรยศต่อเจ้า
2. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของเข้าทั้งหลายทุกเชื้า เป็นความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลายในยามทุกข์ลำบากด้วย
3. เมื่อได้ยินเสียงกัมปนาท ชนชาติทั้งหลายหน้าไป พระองค์ทรงลูกขี้น บรรดาประชาชาติกิจจะจัดกระจายไป
4. ของที่รับได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตึกแต่นวัยคลานเก็บรวบรวม คนก็กระโ懿ตะครุบอย่างตึกแต่นวัยบิน โಡดตะครุบ
5. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เยินยอด เพราะพระองค์ประทับ ณ ที่สูง พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มคิโนน
6. สติปัญญาและความรู้อันอุดมจะเป็นเสถียรภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเข้า
7. ดูเถิด ผู้แก่ลักษณะของเข้าจะร้องทูลอยู่ภายนอก คณะทูตสันติภาพจะร่าเริงอย่างขึ้น
8. ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมากหิญเดิน เข้าหักพันธ์สัญญาเสีย เข้าดูหมื่นเมืองต่างๆ เข้าไปนับถือคน
9. แผ่นดินไว้ทุกข์และอ่อน懦ทวย เลบานอนอับอายและถูกโค่นลง ชาโรมเหมือนถินทุรกันดาร นาชาณและการเมล็ดสลดผลของเข้า
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า บัดนี้เราจะลูกขี้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็นที่เชิดชู
11. เจ้าจะอุ้มห้องแต่แกลบ เจ้าจะคลอดแต่ต่อ ลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผาเผาเจ้า
12. และชนชาติทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปุ่น เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลงที่เผาในไฟ
13. เจ้าผู้อยู่ไกล พังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ไกล จงรับรู้เรื่องกำลังของเรา
14. คนบาปในคิโนนก็กลัว ความสะทกสะท้านทำให้คนหน้าซื่อใจดีประหลาดใจ โครงในพวงเราจะอยู่กับไฟที่เผาผลิตไฝ โครงในพวงเราจะอาศัยอยู่กับการไหม้เป็นนิตย์ได้
15. คือเข้าผู้ดำเนินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง เข้าผู้ดูหมื่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ ผู้สลดมือของเขารากการถือสินบนไว้ ผู้อุดหูจากการฟังเรื่องเลือดตกยางออก และปิดตาจากการมองความชั่วร้าย
16. เข้าจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเข้าจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารเข้า นำของเข้าจะมีแน่
17. ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสง่าราศี จะเห็นแผ่นดินที่ยึดออกไกล
18. จิตใจของเจ้าจะคิดถึงความสยดสยอง เข้าผู้ที่ทำการนับอยู่ที่ไหน เข้าผู้ที่ชั่งบรรณาการอยู่ที่ไหน เข้าผู้ที่นับหอดอยอยู่ที่ไหน
19. ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ดุร้ายอีก ชนชาติที่พูดคลุมเครือซึ่งท่านฟังไม่ออก ที่พูดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจไม่ได้
20. จงมองคิโนน เมืองแห่งเทศาลาของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่สงบ เป็นพลับพลาที่ไม่ต้องขันย้าย หลักหมุดพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เซือกผูกก็จะไม่รู้จักขาด

21. แต่นั่นพระเย毫不犹豫จะทรงอยู่กับเราด้วยความโอ่าตราชการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง ที่จะไม่มีเรือ
กรรเชียงใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีเรืองามโอ่าผ่านไป
22. เพราะพระเย毫不犹豫ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเย毫不犹豫ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา พระเย毫不犹豫
ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด
23. สายโคงของเจ้าห้อยหยอด มันจะยืดเสาให้แน่นไม่ได้ หรือยึดไปให้กางไม่ได้ แล้วเขาก็จะแบ่งเหยื่อและของที่ริบ
ได้เป็นอันมากนั้น แม้คนง่ายก็จะเอาเหยื่อได้
24. "ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า ข้าป่วยอยู่ ประชาชนผู้อ่าศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับอภัยความชั่วช้าของเขา

1. โอ บรรดาประชาชนติ埃ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และ โอ ชนชาติทั้งหลายเอย พังซิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง ในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มาราพิภพ
2. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชนติหั้น สิ่น และดูเดือดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเข้า พระองค์ทรง สังหารผลัญญาอย่างเด็ดขาด และมอบเข้าไว้แก่การฆ่า
3. คนที่ถูกฆ่าของเข้าจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลืนเหม็นแห่งศพของเข้าจะฟุ่งไป ภูเขาระลีย์ไปด้วยโลหิตของ เข้า
4. บริวารทั้งสิ้นของพำษวรค์จะละลายไป และห้องฟักจะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บริวารทั้งสิ้นของมันจะร่วงหล่น เหมือนไปไม่หล่นจากเตาอยู่น อย่างมะเดื่อหล่นจากต้นมะเดื่อ
5. เพราะว่าดาวของเราจะได้ดีมจนอิมในพำษวรค์ ดูเกิด มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เราสาปแช่ง แล้ว
6. พระแสงของพระเยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วยไขมัน กับเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันของ ไตรแกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบุชานเมืองโบสราห์ การฆ่านานาดใหญ่ในแผ่นดินของเราจะโชคไปด้วยเลือด และ ดินจะได้อุดมด้วยไขมัน
7. โศกระทึบจะล้มลงพร้อมกับเข้าด้วย และวัวหนุ่มจะล้มอยู่กับวัวที่ครรจ์ แผ่นดินของเข้าจะโชคไปด้วยเลือด และ ดินจะได้อุดมด้วยไขมัน
8. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อการได้เดียงกันของศิโยน
9. และสำราหรแห่งเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของเมืองนี้จะกลายเป็นกำมะถัน แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยาง มะตอยที่ลุกอยู่
10. ทั้งกลางคืนและกลางวันจะไม่ดับ ดวงของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ มันจะถูกทิ้งร้างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะ ผ่านไปเนื่องนิตย์
11. แต่นกกระทุงและอีกบ้านจะยืดมันเป็นกรรมสิทธิ์ นกที่ดีทือและกาจะอาศัยอยู่ที่นั่น พระองค์จะทรงขึ้นสายแห่ง ความยุ่งเหยิงเหนือมัน และปล่อยลูกดึงแห่งความว่างเปล่า
12. เข้าจะเรียกพวกรุนแรงมายังราชอาณาจักร แต่ไม่มีเลย และบรรดาเจ้านายของมันจะไม่มีค่าเลย
13. หนามใหญ่จะงอกขึ้นในพระราชวังของมัน ตำแหน้และต้นหนามจะงอกขึ้นในป้อมปราการของมัน และจะเป็นที่ อาศัยของมังกร และเป็นลานของนกเค้าแมว
14. และสัตว์ป่าจะพบกับหมายจึงจาก เมฆปีศาจะร้องหาเพื่อนของมัน เออ ผีจะลงมาที่นั่นและหาที่ตัวพัก
15. นกสูกจะทำรังและตกฟองที่นั่น และกอกไข่และรบรวมลูกอ่อนไว้ในเข้าของมัน เออ เหี้ยวยีกคำจะรวมกันที่นั่น ต่างคุ้ก็อยู่กับของมัน
16. จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระเยโฮวาห์ สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่างเดียว ไม่มีตัวใดที่จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนั้นได้บัญชาปากของเราแล้ว และพระวิญญาณของพระองค์ได้รับรวมไว้
17. พระองค์ทรงจับสลากรให้มันแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้ปันส่วนให้ด้วยเชือกวัด มันทั้งหลายจะได้กรรมสิทธิ์

ເປັນນິຕຍໍ ມັນຈະອາສີຍອຢູ່ໃນນັ້ນທຸກໆຂ່າວາຍ

1. ถินทุรกันดาารและที่แหงแหงจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะເລທາຍຈະເປຣມປຣີດີແລະພລິດອກອຍ່າງຕັນດອກຖາບ
2. ມັນຈະອົກດອກຄຸດມ ແລະເປຣມປຣີດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານແລກຮ້ອງເພັງ ສ່ງຮ່າສີຂອງເລບານອນກີຈະປະຫານໄຫ້ມັນທັ້ງຄວາມໂອ່າຕະການຂອງຄາມເມລແລກໜາໂຣນ ທີ່ເຫັນໄຟ້ຈະເຫັນສ່ງຮ່າສີຂອງພຣະເຢໂຂວາທ໌ ແລະຄວາມໂອ່າຕະການຂອງພຣະເຈ້າຂອງພວກເຮົາ
3. ຈົງໜູນກຳລັງຂອງມືອທີ່ອ່ອນ ແລະກະຮະທຳຫົວເຂົ່າທີ່ອ່ອນໃໝ່ມົ່ນຄົງ
4. ຈົງກລ່າວກັບຄົນທີ່ມີໃຈຮ້າມກລັວວ່າ ຈົງແຊີງແຮງເຕົວ ອີ່າກລັວ ດູເລີດ ພຣະເຈ້າຂອງທ່ານທັ້ງຫລາຍຈະເສັດືຈາດ້ວຍການແກ້ແຄ້ນ ພຣອງຄົງຈະເສັດືຈາດແລະຊ່ວຍທ່ານໄຫ້ຮອດ ດ້ວຍການຕອບແຫັນຂອງພຣະເຈ້າ
5. ແລ້ວນັຍໍຕາຂອງຄົນຕາບອດຈະເປີດອອກ ແລ້ວຫຼູຂອງຄົນຫຼັກວັກຈະເບີກ
6. ແລ້ວຄົນ່ອຍຈະກະໂດດໄດ້ອ່າງກວາງ ແລະລື້ນຂອງຄົນໃບ່ຈະຮ້ອງເພັງ ເພຣະນໍ້ຈະພຸ່ງຂຶ້ນມາໃນຄົນທຸກັນດາຮ ແລະ ລໍາຍາຈະພຸ່ງຂຶ້ນໃນທະເລທາຍ
7. ດິນທີ່ແຕກຮະແໜຈະກລາຍເປັນສະຮັນ້າ ແລະ ດິນທີ່ກະຮ່າຍຈະກລາຍເປັນນໍ້າພຸ ໃນທີ່ອາສີຍຂອງມັກກົກທີ່ທີ່ແຕ່ລະຕັວອາສີຍ ນອນອູ່ຈະມີໜູ້ພ້ອມທັ້ງຕັ້ນອ້ອມແລະຕັ້ນກົກກອກຂຶ້ນ
8. ແລະຈະມີທາງຫລວງທີ່ນັ້ນ ແລະຈະມີທາງໜຶ່ງ ແລະເຂາຈະເຮີຍທາງນັ້ນວ່າ ທາງແທ່ງຄວາມບຣິສູທີ່ ຄນໄມ່ສະອາດຈະໄໝ່ ຜ່ານໄປທາງນັ້ນ ແຕ່ຈະເປັນທາງເພື່ອພວກເຂົາ ແລ້ວພວກທີ່ເດີນທາງແມ່ຄົນໂງກີຈະໄມ່ຫລັງໃນນັ້ນ
9. ຈະໄມ່ມີສິໂໂດທີ່ນັ້ນ ທີ່ຈະໄມ່ມີສົຕວ້າຍມາບນທາງນັ້ນ ຈະໜັນທີ່ນັ້ນໄມ່ພບ ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ວິເລັ້ວຈະເດີນບນັ້ນ
10. ຜູ້ທີ່ຮັບກາຣໄກ່ແລ້ວຂອງພຣະເຢໂຂວາທ໌ຈະກລັບ ແລະຈະມາຍັງຕີໂຍນດ້ວຍຮ້ອງເພັງ ມີຄວາມຊື່ນບານເປັນນິຕິຍົບນີ້ຮະຂະຂອງເຂາທັ້ງຫລາຍ ເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊື່ນບານແລະຄວາມຍິນດີ ຄວາມໂສກເສົ້າແລກຮ້ອງຄອນຫາຍໃຈຈະປລາດໄປເສີຍ

1. ต่อมาในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เชคียาห์ เช่นนาเดอวิบกษัตริย์แห่งอัลซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้บรรดาคนที่มีป้อมของยุค大海ท์และยึดได้
2. และกษัตริย์แห่งอัลซีเรียได้รับสั่งให้รับชาเดห์ ไปจากเมืองลาคีชถึงกรุงเยรูซาเล็ม เข้าฝ่ายกษัตริย์เชคียาห์ พร้อมกับกองทัพใหญ่ และท่านชายอนุญาติทางระบายน้ำระบบที่ถนนลานชักฟอก
3. เอลียาคิมบุตรชายอิสราเอลก้ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ
4. และรับชาเดห์พูดกับเขาว่า จงทูลเชคียาห์ว่า 'พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัลซีเรีย ตรัสดังนี้ว่า ท่านวางแผนอะไร
5. ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) เราเมืองยาสต์และแسنยาโนวาฟ หรือ เดียวันท่านวางแผนใจในครา ท่านเจ็บได้กับภูตอเรอา
6. ดูแลด ท่านวางแผนใจในไม่เท่าอ้อที่เดา คืออียิปต์ ซึ่งจะทำมือของคนใดๆที่ใช้ไม่เท่านั้นแน่น พาร์ทกษัตริย์แห่งอียิปต์ เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางแผนใจในเขาน
7. แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า เราวางแผนใจในพระเยโซวาห์พระเจ้าของเราก็ปูชนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้น มีใช่หรือที่เชคียาห์รือทิ้งเสียแล้ว พลงกล่าวแก่ยุค大海ท์และเยรูซาเล็มว่า ท่านทั้งหลายคงมีส่วนร่วมที่หน้าแท่นบูชานี้
8. บัดนี้ มาเดด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัลซีเรียนายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหากคนที่ใช้ม้าเหล่านั้นได้
9. และอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางแผนอีกปีต่อๆกันไปต่อสู้แห่งนี้และเพื่อผลม้า
10. ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้แห่งนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโซวาห์หรือ พระเยโซวาห์ตรัสแก่ ข้าว่า จงขึ้นไปต่อสู้แห่งนี้และทำลายเสีย'
11. และเอลียาคิม เชบนาห์ และโยอาห์ เรียนรับชาเดห์ว่า ขอที่เตอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอาرامเดด เพราะเราเข้าใจภาษาอาرامนั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาอิบรุให้ประชาชนผู้อยู่บ้านกำแพงนั้นได้ยินเลย
12. แต่รับชาเดห์ว่า นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่นอยู่บ้านกำแพง ผู้ที่จะต้องกินขี้และกินเยื่อของเขาร้อมกับเจ้าย่างนั้นหรือ
13. และรับชาเดห์ได้ยืนร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาอิบรุว่า จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัลซีเรีย
14. กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'อย่าให้เชคียาห์ลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น'
15. อย่าให้เชคียาห์กระทำให้เจ้าวางแผนใจในพระเยโซวาห์โดยกล่าวว่า พระเยโซวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัลซีเรีย'
16. อย่าฟังเชคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัลซีเรียตรัสดังนี้ว่า 'จงทำสัญญามิตรกับเราด้วยของกำนัล และออกแบบ

เรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเตาอยู่น่องตน และทุกคนจะกินจากตันมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตน

17. จนเราจะนำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำอยู่ แผ่นดินที่มีขนมปังและสวนอยู่น
18. จังหวังเกลือกว่าเชคคียาห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า พระเยโฮ瓦ห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น มีพระแห่งบรรดาประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระทัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ
19. พระของเมืองสามัพและเมืองอารบัดอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟาราวามอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วย-samaเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ
20. พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศไทยเหล่านี้ได้ช่วยประเทศไทยให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮ瓦ห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ'
21. แต่เขาทั้งหลายนั่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า อย่าตอบเขาเลย
22. แล้วเอลียาคิมบุตรชายธิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟ เจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเชคคียาห์ด้วยเสื้อผ้าถังขาว และกราบทูลถ้อยคำของรับชาเด็

1. ต่อมามีออกษัตริย์เชคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงนึกกลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าในพระนิเวศของพระเยโไฮוואห์
2. และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และพากปูโรหิตใหญ่คุณตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอาโมส
3. เข้าทั้งหลายเรียนท่านว่า เชคียาห์ตรัสดังนี้ว่า 'วันนี้เป็นวันทุกนี้ใจ วันถูกติดียนและ晦ินประมาท เด็กกิถึง กำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด
4. ชารอยพระเยโไฮוואห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับถ้อยคำของรับชาเดห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอสซีเรียนนายของเขามาได้สั่ง มาให้เบี้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงขนาดถ้อยคำซึ่งพระเยโไฮוואห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้น ขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้'
5. ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เชคียาห์มาถึงอิสยาห์
6. อิสยาห์ก็บอกเข้าทั้งหลายว่า จงทูลนายของท่านเดินว่า พระเยโไฮוואห์ตรัสดังนี้ว่า 'อย่ากลัวเพราถ้อยคำที่เจ้า ได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอสซีเรียวได้กล่าวหมายข้อต่อเรา'
7. ดูเถิด เราจะบรรจุจิตใจอย่างหนึ่งในเข้า เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเข้า และเราจะให้เข้า ล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเข้าเอง'
8. รับชาเดห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอสซีเรียสู้รบเมืองลิบนาห์ เพราเขามาได้ยินว่ากษัตริย์ออกจากลาคีชแล้ว
9. พระองค์ทรงได้ยินเกี่ยวกับที่รระหว่างกษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า เขามาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว และเมื่อ พระองค์ทรงสดับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเชคียาห์ทูลว่า
10. เจ้าจงพูดกับเชคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลงท่านว่า เยรูชาเล็ม จะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอสซีเรีย'
11. ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากราฟกษัตริย์แห่งอสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่าง สิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ
12. บรรดาพระของบรรดาปราชชาชาติได้ช่วยเข้าให้รอดพันธุ์หรือ คือปราชชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโก ชาน หาราน เรเซฟ และปราชชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเกลือสสาร'
13. กษัตริย์ของสามัคคี กษัตริย์ของอาร์บัด กษัตริย์ของเมืองเสฟาราวอים เขนาและอิฟ瓦ห์อยู่ที่ไหน'
14. เชคียาห์ทรงรับจดหมายจากเมืองผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเชคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโไฮוואห์ และทรงคลื่จดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโไฮוואห์
15. และเชคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระเยโไฮוואห์ว่า
16. ข้าแต่พระเยโไฮוואห์จอมโยรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพากเดรูบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แห่งบรรดาราชอาณาจารของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสรรค์และแผ่นดินโลก
17. ข้าแต่พระเยโไฮוואห์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยโไฮוואห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอ

ทรงสดับบรรดาถ้อยคำของเซนนาเคริบ ซึ่งเขาได้ใช้มาเยี่ยมพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

18. ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ด เป็นความจริงที่บรรดาภัตตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำให้ประเทศทั้งสิ้นและแผ่นดินของเขานั้นร้างเปล่า

19. และได้เหวี่ยงพระของประชาชนชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขาไม่ใช่พระ เป็นแต่ผลงานของมีอมนุษย์ เป็นไม้มะลิน เพราะฉะนั้นเข้าจึงถูกทำลายเสีย

20. ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเยโไฮวาร์ดพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเมือของเขามา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโไฮวาร์ดแต่พระองค์เดียว

21. แล้วอิสยาห์บุตรชายของอาโมสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเชคียาห์ทูลว่า พระเยโไฮวาร์ดพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเซนนาเคริบภัตตริย์แห่งอัสซีเรีย

22. ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโไฮวาร์ดรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า 'บิดาพระมารีแห่งศิโโยนดูหมื่นเจ้า และหัวเราะเย้ายี้เจ้า บิดาแห่งเยรูชาเล็มสั่นศีรษะใส่เจ้า'

23. เจ้ายี้และกล่าวหมายบ้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบิงตาของเจ้าอย่างเย่อหยิ่งต่อผู้ใด ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั่นซี

24. เจ้าได้เยี้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้รู้ว่า ด้วยรถรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ใกล้สุดของเลบานอน ข้าจะโค่นตันสนสีดำที่สูงที่สุดของมัณลง ทั้งตันสนสามใบที่ดีที่สุดของมัน ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดลิบที่สุดในชายแดนของมัน ที่ป้าไม้แห่งการเมล

25. ข้าชุดบ่อและดื่มน้ำ ข้าได้อาสาเพ้าห้าของข้ากวดารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโใจดีให้แห้งไป

26. เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่เด็กคำรรฟ์ ซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งหลักหักพัง

27. ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุงกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บ่นยอดหลังคาเรือน เมมื่อนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะองอาจอย่างนั้น

28. แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั้งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา

29. เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา และความจองหองของเจ้าได้มาเข้าห้องเรา ฉะนั้น เราจะเอาข้อของเราเกี่ยวกับเจ้า และบังเหียนของเราเสริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น

30. และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปืนเจ้าจะกินสิ่งที่อกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลิตจากเดิม แล้วในปีที่สามจะหว่าน และเกี่ยว และปลูกสวนอุ่นและกินผลของมัน

31. ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงศ์วานของยูดาห์จะหยิ่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน

32. เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูชาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมากจากภูเขาศิโโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโไฮวาร์ดจอมโยธาจะกระทำการนี้'

33. เพราะฉะนั้นพระเยโไฮวาร์ดจึงตรัสเกี่ยวกับภัตตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า 'ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยิงลูกธนูไปที่นั้น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสูมัน'

34. ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยอโรวาท์รัสดังนี้แหละ
35. เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา'
36. ทุตสวรรค์ของพระเยอโรวาท์จึงได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพัน คน และเมื่อคนลูกขี้นในเวลาเช้ามืด ถูกริด พากเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น
37. แล้วเซนนาເຄอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียกได้ยกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนีนะเวท
38. ต่อมาขณะเมื่อท่านนมัสการในนิเวศของพระนิสโกรพระของท่าน อัครัมเมเลคและชาเรเชอร์ โอรสของท่าน ก็ ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอกสารอัตโนมือรสของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

1. ในวันเหล่านี้เชคียาห์ทรงประชวรใกล้จะสิ้นพระชนม์ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอาโมสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตายเจ้าจะไม่พื้น
2. แล้วเชคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
3. ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร และเชคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว
4. แล้วพระจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงอิสยาห์ว่า
5. จงไปบอกเชคียาห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นนำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะเพิ่มชีวิตให้เจ้าอีกสิบห้าปี
6. เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้
7. นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ตามที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้
8. ดูเถิด เราจะกระทำให้เงาที่ดวงอาทิตย์ทอดมาบนนาฬิกาเดดของอาหสัยอนกลับมาสิบขั้น ดวงอาทิตย์ก็ได้ย้อนกลับบนนาฬิกาเดดสิบขั้น ตามขั้นที่ได้ตกลงไป
9. บทประพันธ์ของเชคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรของพระองค์นั้น มีว่า
10. ข้าพเจ้าว่า เมื่อชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงกลางคน ข้าพเจ้าจะไปยังประตูเดนคนตาย ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า
11. ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ ในแต่ละวันของคนเป็น ข้าพเจ้าจะมองไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่ชาวแผ่นดินโลก
12. อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพรากและถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเต็นท์ของผู้เลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนท่อผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคตรอมใจ พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอาสาห์วันและคืน
13. ข้าพเจ้าได้คิดจนรุ่งเข้าว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเหมือนอย่างสิงโต พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอาสาห์วันและคืน
14. ข้าพเจ้าร้องอย่างนกนางแอ่นหรือนกรอต ข้าพเจ้าพิลาปอย่างนกเขา ตาของข้าพเจ้าหนีอ่อนด้วยมองขึ้นข้างบน ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ประกันของข้าพระองค์
15. แต่ข้าพเจ้าจะพุดอะไรได้ เพราะพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้ว และพระองค์เองได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสียงมดตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะความชุมขึ้นแห่งจิตใจของข้าพเจ้า

16. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิตแห่งวิญญาณของข้าพระองค์ก็อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์หายดีและทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิต
17. ดูเถิด เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความข่มขี่มากยิ่ง แต่พระองค์ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพินาศ เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงบ้าทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องพระปดุษ្ភากร์ของพระองค์
18. เพราะเดนคนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณายกย่องพระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังปากเดนคนตายนั้น จะหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้
19. คนเป็น คนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์กระทำในวันนี้ บิดาจะได้สำแดงความจริงของพระองค์แก่ลูกของเขาก
20. พระเยโซวาห์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้าตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้าทั้งหลายที่พระนิเวศของพระเยโซวาห์
21. ฝ่ายอิสยาห์ได้กล่าวว่า ให้เข้ามาบนมະเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และแบะไว้ที่พระยอดเพื่อพระองค์จะพื้น
22. เอเชคียาห์ได้ตรัสด้วยว่า อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโซวาห์

1. คราวนั้น เมโอดคบalaดัน โอรสของบalaดัน กษัตริย์แห่งบานีโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเชคียาห์ เพาะพระองค์ทรงได้ยินว่าเชคียาห์ทรงประชวรและทรงหายประชวรแล้ว
2. และเชคียาห์ทรงเปร่อมปรีติเพราexeเหล่านั้น และทรงพาเขามาคลังทรัพย์ของพระองค์ ชุมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศและนำมันประเสริฐ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์ ทุกอย่างซึ่งมีในห้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเชคียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา
3. แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์เข้าฝ่ากษัตริย์เชคียาห์และทูลพระองค์ว่า คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาแต่ไหน เข้าฝ่าพระองค์ เชคียาห์ตรัสว่า เขาได้มามาจากเมืองไกล จากบานีโลน
4. ท่านทูลว่า เขายืนอยู่ในพระราชวังของพระองค์บ้าง และเชคียาห์ตรัสตอบว่า เขายืนทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามิได้สำแดงแก่เขา
5. แล้วอิสยาห์ทูลเชคียาห์ว่า ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
6. ดูเดิด วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบานีโลน จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหล
7. และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอากลับไป และเขากำเป็นขันทีในวังของกษัตริย์แห่งบานีโลน
8. แล้วเชคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวหันก็ดีอยู่ เพาะพระองค์คำว่า จะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรานี้

1. พระเจ้าของเจ้าตัวสว่า จงเล้าโลม จงเล้าโลมชนชาติของเรา
2. จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจะประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสองคราบของเรอสินสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเรือก็อภัยเสียแล้ว เพราะเรอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเรอ
3. เสียงผู้ร้องในถินทุกันดารว่า จงเตรียมมรรคแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทางเดทราย
4. หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้กำลัง ทางคดจะกล้ายเป็นทางตรง และที่ขุบระจะกล้ายเป็นที่รับ
5. และจะเผยแพร่ราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว
6. เสียงหนึ่งร้องว่า ร้องซิ และเขาว่า ข้าจะร้องว่ากระไร บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา
7. ต้นหญ้าเที่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เป้ามาถูกมัน มนุษย์ชาติเป็นหญ้าแห่งที่เดียว
8. ต้นหญ้าเที่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระจันทร์ของพระเจ้าของเราจะยังยืนอยู่เป็นนิตย์
9. โอ คิโยนเอี่ย ผู้นำข่าวดี เจ้าจงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ เยรูซาเล็มเอี่ย ผู้นำข่าวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็มกำลัง จงเปล่งเสียงเต็ด อย่างลั่วเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูダห์ว่า ดูเถิด นี่พระเจ้าของเจ้า
10. ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด 朗วัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
11. พระองค์จะทรงเลี้ยงผุ่งแพะแกะของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรับรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรวง และทรงค่อยๆนำบรรดาที่มีลูกอ่อนไป
12. ผู้ใดได้เคยตัวงำนำทั้งสิ้นด้วยอุ้มมือของตน และวัดฟ้าสรรค์ด้วยคีบเดียว บรรจุผงคลีของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว และชั่งภูเขาในตาชั่งและชั่งเงินด้วยตราฐ
13. ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์
14. พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ
15. ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบเกาะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนสิ่งเล็กน้อย
16. เลบานอนไม่พอเป็นพื้น และสัตว์ป่านั้นก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา
17. ต่อพระพักตร์พระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าศูนย์และศูนยภาพ

18. ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร
19. รูปเคารพสลักนั่งหรือ ช่างเขากล่อมันไว้ ช่างทองเอาทองคำปิดไว้และกล่องรั้อยเงินให้
20. เข้าผู้ที่ยากจนจนขาดไม่มีเครื่องบุชาง่ายก็เลือกต้นไม้ที่จะไม่ผุ เข้าเสาะหาซ่างที่มีฝีมือมาตรฐานแต่งให้เป็นรูปเคารพสลักก็ที่ไม่หัวน้ำเท่า
21. ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ
22. คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปฐมเทศของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตึกแต่น ผู้ทรงชึ่งฟ้าสวรรค์เหมือนชึ่งม่าน และการอุกเหเมื่อนเต็นท์ที่อาศัย
23. ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปล่า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนศูนยภาพ
24. พอปลูกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอห่ว่านเสร็จ พอที่รากหยิ่งลง พระองค์ก็จะเป้ามานเข้า เขาก็จะเหี้ยวยังไป และล้มบ้าหมู่ก็จะพัดพาเข้าไปเหมือนตอนข้าว
25. องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่าซึ่งเราจะเหมือนเขา
26. จงแหงหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารอุกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยアナุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพระพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว
27. โอ ยาโคงอ่อน ทำไม่เจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลอ่อน ทำไม่จึงพูดว่า ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย
28. ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิตย์ คือพระผู้สร้างที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี่ยน หรือเห็นดeneื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยิ่งรู้ได้
29. พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี่ยน และแก่ผู้ที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรง
30. แม้คนหนุ่มๆจะอ่อนเปลี่ยนและเห็นดeneื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว
31. แต่เข้าทั้งหลายผู้รอดคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนกินทรี เขาจะวิงและไม่เห็นดeneื่อย เขายังเดินและไม่อ่อนเปลี่ยน

1. โอ เก้าทั้งหลายเอ่ย จงลงบใจต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลายพื้นกำลังของเขามาเสียใหม่ ให้เข้าเข้ามาใกล้ แล้วให้เข้าพูด ให้เราฟากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา
2. ครรได้เร้าใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตาม ได้มอบบรรดาประชาชาติต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนืออักษัตริย์ทั้งหลาย ได้มอบพวงเข้าไว้แก่ตำบลของท่านเหมือนผงคลี และแก่คันธนุของท่าน เมื่อน陀ข้าวที่ถูกพัดไป
3. ท่านໄล่ตามพวงเข้าและผ่านเข้าไปอย่างปลดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ
4. ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำเช่นนี้ เรียกบรรดาชั่วอายุทั้งหลายออกมารด้วยแต่เดิม เราเองคือพระเยโซวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาล悠久 เราคือผู้นั้น
5. เก้าทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เข้าทั้งหลายได้เข้ามาใกล้
6. ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า จงกล้ามติด
7. ซ่างไม่ก็หนุนใจซ่างทอง ผู้ที่ทำให้เรียบด้วยค้อนก็หนุนใจผู้ที่ตีทั่งว่า พร้อมแล้วสำหรับการบัดกรี และเขาก็เอาตามตรึงไว้เพื่อไม่ให้หัวนี้ไหว
8. แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชือสายของอับรัชมสหายของเรา
9. เจ้าผู้ซึ่งเรายุดไว้จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวงผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่งเจ้าออกไป
10. อย่ากลัวเลย เพราะเรารอยู่กับเจ้า อย่าขยາด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา
11. ดูเถิด บรรดาผู้ที่ขัดเคืองกับเจ้าจะต้องได้ความอ้ายและอดสู เขาจะเป็นศูนย์ คนเหล่านั้นที่ฝืนสู้เจ้าจะพินาศไป
12. เจ้าจะแสวงหาพวงเข้า แต่เจ้าจะไม่พบเข้า คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ทำสมครามกับเจ้า จะเป็นศูนย์และศูนย์ภาพ
13. เพราะเราคือพระเยโซวาห์พระเจ้าของเจ้า จะบุดเมื่อขวาของเจ้าไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า
14. พระเยโซวาห์ตรัสว่า อย่ากลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ใดของเจ้าคือองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
15. ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นเลื่อนวดข้าวใหม่ คอม และมีพัน เจ้าจะนวดและบดภูเขา และเจ้าจะทำเนินเขาให้เมื่อนแกลบ
16. เจ้าจะชัดมันและลมจะพัดมันไปเสีย และลมบ้าหมูจะกระจายมัน และเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเยโซวาห์ เจ้าจะอวดอ้างในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
17. เมื่อคนจนและคนขัดสนแสวงนำ้และไม่มี และลิ้นของเขาก็แห้งผาก เพราะความกระหาย เราคือพระเยโซวาห์จะได้ยินเข้าเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเข้า
18. เราจะเปิดแม่น้ำบานที่สูงทั้งหลาย และน้ำพูที่ท่ามกลางหุบเขา เราจะทำถินทุรกันดารให้เป็นสารน้ำ และที่ดินแห้ง

เป็นน้ำพุ

19. ในถินทุกรักนัดารเราจะปลูกต้นสนสีดาร์ ต้นกระถินเทศ ต้นนำมันเขียว และต้นมะกอกเทศ ในทะเลรายเราจะวางต้นสนสามใบ หั้งต้นสนเข้าและต้นช่องรำพันด้วยกัน
20. เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เขาจะครัวครวญและเข้าใจด้วยกัน ว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลได้สร้างสิ่งนี้
21. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงนำข้อคิดีของเจ้าขึ้นมา กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า จงนำข้อพิสูจน์ของเจ้ามา
22. ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เราทราบว่ามีอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณาเพื่อเราจะทราบถึงอวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจะเล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา
23. จงแจ้งแก่เราว่าต่อไปนีจะเกิดขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เอօ จงทำดีหรือจะทำร้าย เพื่อเราจะได้ขยายและดูกัน
24. ดูเถิด เจ้าไม่มีค่าอะไรเลยและการงานของเจ้าก็สูญเปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะอียน
25. เราได้เร้าผู้หนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา จากที่ดวงอาทิตย์ขึ้น เขายังเรียกนามของเรา เขายังเหยียบผู้ครอบครองเมืองเหยียบปุ่นสอง เมืองช่างหม้อย่าดินเหนียว
26. ครรแจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราทราบ และล่วงหน้าเพื่อเราจะพูดว่า เขายอบธรรม เอօ ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เอօ ไม่มีผู้ใดได้เล่าให้ฟัง เอօ ไม่มีผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเจ้า
27. คนแรกจะกล่าวแก่ศิโยนว่า ดูเถิด ดูเขาก็หงาย และเราจะส่งผู้นำข่าวดีให้แก่เยรูชาเล็ม
28. แต่เมื่อเรามองก็ไม่มีใคร ไม่มีที่ปรึกษาในหมู่พวคุณเหล่านี้ คือผู้ที่เมื่อเรามาก็ได้ให้คำตอบ
29. ดูเถิด พระเหล่านั้นเป็นศูนย์ทั้งหมด บรรดาภิกิจการของมันก็เป็นศูนยภาพ รูปเคารพหล่อของมันก็เป็นแต่ลมและความยุ่งเหยิง

1. จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปีติยินดี เราได้อาวุญญาณของเราส่วนท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชน
2. ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำให้ได้ยินเสียงของท่านตามถนน
3. ไม่อ้อช้าแล้วท่านจะไม่หัก และไสัตตะเกียงที่ลูกริบหรืออยู่ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความจริง
4. ท่านจะเมื่ล้มเหลวหรือท้อแท้จนกว่าท่านจะสถานปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และเกาทั้งหลายจะรอคอยพระราชนบัญญัติของท่าน
5. พระเจ้า คือ พระเยโโซวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงชีวมัน ผู้ทรงแผ่แพร่เมืองโลกและสิ่งที่บังเกิดจากโลกออกไป ผู้ทรงประทานลมหายใจแก่ประชาชนที่บนโลก และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสดังนี้ว่า
6. เรายังคือพระเยโโซวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยุดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชน
7. เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจำจงออกมายากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมายกเว่นจำ
8. เรายังคือพระเยโโซวาห์ นั่นเป็นนามของเรา ส่งสารศิขของเรา เรายังได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก
9. ดูเถิด สิ่งล่วงแล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็แจ้งสิ่งใหม่ๆ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็ได้เล่าให้ฟังแล้ว
10. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโโซวาห์ จงสรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก ทั้งผู้ที่ลงไปยังทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทั้งเกาทั้งหลายและชาวถิ่นนั้น
11. จงให้ถินทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง ทั้งชนบทที่เดкар์อาศัยอยู่ จงให้ชาวศิลาร้องเพลง ให้เข้า荷ร้องมากายอุดภูเขา
12. จงให้เข้าถวายส่งารศิแด่พระเยโโซวาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในเกาทั้งหลาย
13. พระเยโโซวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคนแก่ลักษณะ พระองค์จะทรงเร้าความทึ่งหวงของพระองค์ขึ้นอย่างนักรบ พระองค์จะทรงร้อง พระองค์จะทรงให้ดัง พระองค์จะทรงมีชัยต่อศัตรูของพระองค์
14. เราได้นั่งอยู่นานแล้ว เราเงียบอยู่และรังตันเองไว้ บัดนี้เราจะร้องออกมามาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เราจะสังหารผลลัพย์และทำลายสิ่นทันที
15. เราจะทิ้งภูเขาและเนินให้ร้าง และให้บรรดาพีชผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำกล้ายเป็นเกา และจะให้สระแห้งไป
16. เราจะลุกคนตาบอดไปในทางที่เข้าทั้งหลายไม่รู้จัก เราจะนำเข้าไปในทางทั้งหลายที่เข้าไม่รู้จัก เราจะให้ความมีดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง สิ่งที่คดให้ตรง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราจะกระทำแก่พวกเข้า และเราจะไม่ละทิ้งพวกเข้า
17. เข้าทั้งหลายจะหันกลับ และจะต้องขายหน้าอย่างที่สุด คือผู้ที่วางแผนใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพหล่อว่า ท่านเป็นพระของเรา
18. ท่านผู้หูหนวกเออย พังซี และท่านผู้ตาบอดเออย มองซี เพื่อท่านจะเห็นได้

19. ครอเป็นคนตอบอด ก็ผู้รับใช้ของเรานะซิ หรือครอหูหนวกอย่างกับทุตของเราที่เราใช้ไป ไดรatabอดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือตอบอดอย่างผู้รับใช้ของพระเยอโรวาร์
20. เจ้าเห็นหลายอย่าง แต่ไม่ได้สังเกต หูของเขายังเปิดแล้ว แต่เขามิได้ยิน
21. เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระเยอโรวาร์ทรงพอพระทัย ที่จะเชิดชูพระราชบัญญัติและกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ
22. แต่นี่เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกปล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อนอยู่ในคุก เขากลับเป็นเหยื่อซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยให้พัน เป็นของรับซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า คืนซิ
23. ผู้ใดในพวกเจ้าจะเยี่ยหุพังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้าตั้งใจฟังในอนาคต
24. ครอมอบยาโคบให้แก่ผู้รับ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น ไม่ใช่พระเยอโรวาร์หรือ ผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอมดำเนินในทางของพระองค์ และซึ่งเขามิได้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์
25. ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหลังความโกรธจัดลงมาบนเขา และหลังอาณຸภาพของสงคราม ทำให้เขาติดเพลิงอยู่โดยรอบ แต่เขามิรู้ มันใหม่เข้า แต่เขามิได้อาใจใส่

1. บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โօ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โօ อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่างลัวเลย เพราะเราได้ได้เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา
2. เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลanusเจ้า
3. เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อิยิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้อิหริโอบาเบียและเส-บาเพื่อแลกกับเจ้า
4. เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเรารักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า
5. อย่างลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเขื้อสายของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก
6. เราจะพุดกับทิศเหนือว่า 'ปล่อยเดิด' และกับทิศใต้ว่า 'อย่ายึดไว้' จนนำบรรดาบุตรชายของเราแต่ไกล และเหล่าธิดาของเรางาจปลายแผ่นดินโลก
7. คือทุกคนที่เข้าเรียกตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อส่ง返เราซึ่งของเรา เราได้ปั้นเขา เอօ เราได้สร้างเขาไว้
8. จนนำประชาชาติทั้งหลายผู้ดูบาอดแต่ยังมีตา ผู้ที่หูหนวกแต่เขายังมีหู อกมา
9. ให้บรรดาประชาชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน ในท่ามกลางเขาเมื่อผู้ที่แจ้งอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งล่วงแล้วให้เราฟังได้ ให้เข้าทั้งหลายนำพยานของเราพิสูจน์ตัวเข้า และให้เข้าได้ยินและกล่าวว่า จริงแล้ว
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่มี
11. เรา เรายังพระเยโฮวาห์ และนอกจากเรามีมีพระผู้ช่วยให้รอด
12. เมื่อไม่มีพระอื่นในหมู่พากเจ้า เราแจ้งให้ทราบและช่วยให้รอดและพิสูจน์ให้เห็น จะนั้นเจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
13. เอօ ตั้งแต่เดิมเราก็เป็นพระองค์นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เราจะประกอบกิจใดๆ ได้จะขัดขวางกิจการนั้นได้
14. พระเยโฮวาห์ผู้ได้ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพื่อเห็นแก่เจ้า เราจะส่งไปยังนาบิโลน และเราจะนำบรรดาขุนนางของเขาลงมา คือพากเคลเดียในกำบังที่เข้าทั้งหลายโดยให้ร้อง
15. เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของเจ้า
16. พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้างวิถีในน้ำที่มีอานุภาพ
17. ผู้ทรงนำรกรับและม้ำ กองทัพ และอาぬภาพอกรมา เข้าทั้งหลายอนลงด้วยกันและลูกขี้นไม่ได้ เข้าทั้งหลายศูนย์ไปและดับเสียงเหมือนไส้ตะเกียง ตรัสดังนี้ว่า
18. อย่าจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าพิเคราะห์สิ่งเก่าก่อน
19. ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งใหม่ บัดนี้จะอกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดารและแม่น้ำในที่

แห่งแล้ง

20. สัตว์ป่าในทุ่งจะให้เกียรติเรา คือมังกรและนกเค้าแมว เพราะเราให้น้ำในถินทุรกันดาร ให้แม่น้ำในที่แห้งแล้ง เพื่อให้น้ำดื่มแก่นชนชาติผู้เลือกสรรของเรา
21. คือชนชาติที่เราบ้านเพื่อเราเอง เพื่อเข้าจะถวายสรรเสริญเรา
22. โอ ยาโคบอ่อน ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอลอ่อน เจ้าเห็นดeneี่ยของเราแล้ว
23. เจ้ามีได้นำแพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา หรือให้เกรียรติเราด้วยเครื่องสักการบูชาของเจ้า เราไม่ได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่องเครื่องบูชา หรือให้เจ้าเห็นดeneี่ยด้วยเรื่องกำยาน
24. เจ้ามีได้อาเจนซีอ้อยให้เรา หรือให้雷พอใจด้วยไข่มันของเครื่องสักการบูชาของเจ้า แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระด้วยเรื่องบาปของเจ้า เจ้าให้เราเห็นดeneี่ยด้วยเรื่องความชั่วช้าของเจ้า
25. เรา เรายังคงคืนน้ำผุลับล้างความลasseิดของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบาปของเจ้าไว้
26. งพื้นความให้เราฟัง ให้เรามาโต้ด้วยกัน เจ้าจะให้ karma เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้าถูก
27. บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอนทั้งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา
28. จะนั้น เราจึงถอดเจ้านายแห่งสถานบริสุทธิ์เสีย เราอบยาโคบให้ถูกสาปแข็ง และอิสราเอลให้แก่การกล่าวหาแบบช้า

1. โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงพังชิ
2. พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์และจะช่วยเจ้า ตรัสดังนี้ว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เยซู รุน ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ อย่ากลัวเลย
3. เพราะเราจะเห็นถ่องบนผู้ที่กระหาย และสำราลงบนดินแห้ง เราจะเทวัญญาณของเราหนีอื้อสายของเจ้า และพรของเราหนีอุกกาลาของเจ้า
4. เข้าทั้งหลายจะงอกขึ้นมาทำมกลางหญ้า เมื่อันต้นได้ขึ้นสำราษรำไหลด
5. ผู้นี้จะว่า 'ข้าเป็นของพระเยโฮวาห์' และอีกผู้หนึ่งจะเรียกชื่อตนเองด้วยนามของยาโคบ และอีกผู้หนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตนว่า 'ของพระเยโฮวาห์' และขานานนามสกุลของตนด้วยนามของอิสราเอล
6. พระเยโฮวาห์ พระบรมมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล และผู้ไถ่ของเข้า พระเยโฮวาห์จอมโภชา ตรัสดังนี้ว่า เราเป็นผู้ต้นและเราเป็นผู้ปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้า
7. ครเหมือนเรา จะป่าวร้องได้ ให้เข้าแจ้งให้ทราบ และให้เข้าลำดับเรื่องต่อหน้าเรา ตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโดยราณ และให้เข้าบอกแก่เข้าทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไรจะเกิดขึ้นนั้น
8. อย่ากลัวเลย และอย่าขามเลย เราไม่ได้เล่าให้เจ้าฟังตั้งแต่เด็กคำบรรพ์และแจ้งให้ทราบแล้วหรือ และเจ้าเป็นพยานทั้งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ เอօ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย
9. บรรดาผู้ที่ทำรูปเคารพสลักก็เป็นศูนย์ และสิ่งที่เข้าปิดยินดีนั้นก็ไม่เป็นประโยชน์ เข้าเป็นพยานของเราเอง พยานเหล่านั้นทั้งไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเข้าจะต้องอับอาย
10. ครเล่าบันพระหรือหล่อรูปเคารพสลักซึ่งไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย
11. ดูเถิด เพื่อนทั้งสิ้นของเราจะต้องอับอาย และช่างฝีมือนั้นก็เป็นแต่มนุษย์ ให้เข้าชุมนุมกันทั้งหมด ให้เขายืนขึ้นเข้าจะสยดสยอง เข้าจะรับความอับอายด้วยกัน
12. ช่างเหล็กใช้คิมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบมันด้วยแคนที่แข็งแรงของเรา เอօ เข้าหิวและกำลังของเข้าอ่อนลง เข้าไม่ได้ดีมีน้ำลาย และอ่อนเปลี้ย
13. ช่างไม้ชึงเชือกวัด เข้าอาจินสองขีดไว้ เข้าแต่งมันด้วยกบ และขีดไว้ด้วยวงเวียน เข้าแต่งรูปนั้นให้เป็นรูปคนตามความงามของคน ให้อยู่ในเรือน
14. เข้าตัดดันสนสีดาวรุ่ง เข้าเลือกตันสนฉัตรและดันโน๊ก และปล่อยให้มันออกขึ้นอย่างแข็งแรงท่ามกลางตันไม้ในป่า เข้าปลูกตันเทพทาโรและฝนก็เลี้ยงมัน
15. แล้วมนุษย์จะเอาไปเผาเสีย เข้าเอาจมันมาส่วนหนึ่งและให้อบอุ่นตัวเข้า เอօ เขาก่อไฟและปีงนมปัง และเข้าอาจทำพระองค์หนึ่งและมัสการมันด้วย เอօ เข้าทำเป็นรูปแกะสลักและกราบรูปนั้น
16. เข้าเผาในกองไฟครึ่งหนึ่ง บนครึ่งนี้เข้าได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอิม และเขากอบอุ่นตัวของเข้าด้วย แล้วว่า อ้ายา ข้าอุ่นจัง ข้าเห็นไฟแล้ว
17. และที่เหลือนั้นเข้าทำเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลักของเข้า และกราบลงนมัสการรูปนั้น และอธิษฐานต่อ

รูปนั้นแล้วว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพาะพระองค์เป็นพระของข้าพระองค์

18. เขาทั้งหลายไม่รู้ หรือเข้าทั้งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขากูกปิด เขายังเห็นอะไรไม่ได้ และจิตใจของเขาเล็กๆ กูกปิด เขายังเข้าใจไม่ได้

19. ไม่มีคริโนจิเคราะห์ในใจของตนเลย และไม่มีความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า ข้าได้เฝ้ามันเสียส่วนหนึ่ง ในกองไฟ และข้าก็เอาถ่านมันมาปิงขนมปัง ข้าย่างเนื้อกินแล้ว และควรหรือที่ข้าจะทำส่วนที่เหลือให้เป็นสิ่งน่า เกลียดนำซัง ควรหรือที่ข้าจะกรบลงต่อthonไม่ท่อนหนึ่ง

20. เขากินขี้เล้า ใจที่หลอกลงนำเขาให้เจ็บ เข้าช่วยจิตใจตัวเขาเองให้พ้นหรือพูดว่า ไม่มีความมุสาอยู่ในเมือข้าง ขวางของข้าหรือ ก็ไม่ได้

21. โอ ยาโคบและอิสราเอลเอี่ย จงจำสิ่งเหล่านี้ เพาะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ปันเจ้า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอลเอี่ย เราจะไม่ลืมเจ้า

22. เราได้ลับลั่งการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆทึบ และลับลั่งบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมาหาเรา เพาะ เราได้ได้เจ้าแล้ว

23. โอ ฟ้าสรรค์เอี่ย จงร้องเพลงเพาะพระเยโฮ瓦ห์ทรงกระทำการนี้ โอ หัวงลึกของแผ่นดินโลกเอี่ย จงให้ร้อง โอ ภูเขาเอี่ย จงร้องเป็นเพลงอุกมา โอ ป่าไม้เอี่ย และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพาะว่าพระเยโฮ瓦ห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล

24. พระเยโฮ瓦ห์ผู้ไถ่ของเจ้า ผู้ปันเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสดังนี้ว่า เราคือพระเยโฮ瓦ห์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสรรพัต ผู้ทรง ชีวิৎฟ้าสรรค์แต่ลำพัง ผู้ทรงงานแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง

25. ผู้กระทำให้ลางของคนมุสาไม่ชั้ง และกระทำพวกรโหรให้บ้าๆบอๆ ผู้หันคนฉลาดให้กลับหลัง และกระทำให้ ความรู้ของเขาขาดไป

26. ผู้รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สัมฤทธิ์ผลตามแผนงานแห่งทุกของพระองค์ ผู้กล่าวถึง เยรูชาเล็มว่า 'จะมีคนอาศัยอยู่' และถึงหัวเมืองยูดาห์ว่า 'จะมีคนมาสร้างขึ้น และเราจะยกสิ่งสลักหักพังของมันขึ้น'

27. ผู้กล่าวแก่ที่ลีกกว่า 'จงแห้งเสีย เราจะให้แม่น้ำของเจ้าแห้ง'

28. ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า 'เข้าเป็นเมฆบาลของเรา และเขายังให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ' กล่าวถึงเยรูชาเล็ม ว่า 'จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น' และถึงพระวิหารว่า 'จะวางรากฐานของเจ้า'

บทที่ 45

1. พระเยโไฮวาร์ดสักบัญชีที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือขวาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชนติดให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดระดับประคุณจากบันเอوخองบรรดาภัตตริย์ ให้เปิดประตุทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมิให้ประตุเมืองปิด ดังนี้ว่า
2. เราชาไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่คดให้เป็นที่ตรง เราจะพังประตุทองสัมฤทธิ์ให้เป็นชิ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด
3. เราชาให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมีดแก่เจ้า และขุมทรัพย์ในที่ลึกลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา พระเยโไฮวาร์ด พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า
4. เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั้งๆที่เจ้าไม่รู้จักรา
5. เราเป็นพระเยโไฮวาร์ด และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอวเจ้า แม่เจ้าไม่รู้จักรา
6. เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่ตะวันขึ้น และจากที่ตะวันตก ว่าไม่มีใครนอกจากเรา เราเป็นพระเยโไฮวาร์ด และไม่มีอื่นใดอีก
7. เราบันความสว่างและสร้างความมีด เราทำสันติภาพและสร้างวิบัติ เราคือพระเยโไฮวาร์ด ผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
8. โอ ฟ้าสวรรค์เอ่ย จงโปรดอนมาจากการเบื้องบน และให้ห้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกเปิดออกเพื่อความรอดจะได้อกขึ้นมา และยังความชอบธรรมให้พลุ่งขึ้นมาด้วย เรา คือพระเยโไฮวาร์ดได้สร้างมัน
9. วิบัติแก่ผู้ที่ขึ้นสูงกับผู้สร้างของเข้า จงให้ม้าดินสูงกับบรรดาช่างปั้นหม้อแห่งแผ่นดินโลก ดินหนี่ยวจะพุดกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า ท่านกำลังทำอะไร หรือผลงานของท่านจะว่า ท่านไร้มือ
10. วิบัติแก่ผู้ที่พุดกับมิดาว่า ท่านให้เกิดอะไร หรือกับผู้หญิงว่า เธอคลอดอะไร
11. พระเยโไฮวาร์ด องค์บุรุษที่แห่งอิสราเอล ผู้สร้างของเขาตรัสดังนี้ว่า เจ้าถ้าเราถึงสิ่งที่จะเกิดมีมาถึงลูกหลานของเรา และถึงการงานแห่งมือของเรา เจ้าสั่งเราเชี้ยว
12. เราสร้างแผ่นดินโลก และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราชี้ฟ้าสวรรค์ และเราบัญชาบริวารทั้งสิ้นของมัน
13. ด้วยความชอบธรรมเราได้ร้าท่าน และเราจะกระทำการทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พากเชลยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสินจ้างหรือเพื่อสินบน พระเยโไฮวาร์ดจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
14. พระเยโไฮวาร์ดตรัสดังนี้ว่า ผลแรงงานของอียิปต์และสินค้ากำไรของเอธิโอเปีย และคนเสบฯ คนร่างสูงจะมาหาเจ้า และจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตរวนมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิงวอนเจ้าว่า 'พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น'
15. แท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงชื่อพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด
16. เขากุศลต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพก็อดสูไปด้วยกัน
17. แต่อิสราเอลนั้นพระเยโไฮวาร์ดทรงช่วยให้รอด ด้วยความรอดเนื่องนิตย์ เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอด

ไปเป็นนิตย์

18. เพราะพระเยอโธวาท์ ผู้ทรงสร้างพิสาวรค์ พระเจ้าองทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสดังนี้ว่า เรายังคือพระเยอโธวาท์ และไม่มีอื่นใดอีก
19. เราไม่ได้พูดในที่ลับ ในที่มีเดแห่งแผ่นดินโลก เราไม่ได้กล่าวแก่เชือสายของยาโคบว่า 'จงแสวงเราในที่ยุ่งเหยิง' เราคือพระเยอโธวาท์พุดความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ
20. จงชุมนุม และมา มาให้ใกล้กันเข้า คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพันแห่งบรรดาประชาชน เข้าหั้งหลายไม่มีความรู้ คือผู้ที่ยกรูปเคารพสักไม้มีของเข้าไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเข้าให้รอดไม่ได้
21. จงแจ้งเรื่องและนำเข้ามาใกล้ เออ ให้เข้าหั้งหลายปรึกษาหารือกัน ครรล่าสิ่งนี้ให้ฟังมนนานแล้ว ครรแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่เก่าก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยอโธวาท์ นอกจากเรามิมีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ซึ่งชอบธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา
22. มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอี่ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก
23. เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง ถ้อยคำได้ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรมซึ่งจะไม่กลับว่า 'หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องปฏิญาณต่อเรา'
24. แนนอนผู้หนึ่งจะพูดว่า 'ในพระเยอโธวาท์ข้ามีความชอบธรรมและอานุภาพ' มนุษย์ทั้งหลายจะมาหาพระองค์บรรดาผู้ที่แคนเดียงต่อพระองค์จะอับอายขายหน้า
25. เชือสายหั้งสิ่งของอิสราเอลจะชอบธรรมและสุดดีภูมิใจในพระเยอโธวาท์

1. พระเบลก์เลื่อนลง พระเนโบเก็ทรุดลง ปฏิมารของพระนี้อยู่บนสัตว์และวัว สิงเหล่านี้ที่เจ้าหมายอยู่ก็มาบรรทุกเป็นภาระ บนหลังสัตว์ที่เห็นดีเห็นดี
2. มันทรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย
3. โอ วงศ์วานของยาโคบอ่อน จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเรามาตั้งแต่กำเนิด ชุมมาตั้งแต่ในครรภ์
4. จนกระทั้งเจ้าแก่ เรายังคือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผอมหงอก เราได้สร้าง เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น
5. เจ้าจะเที่ยบเราและทำเราให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเรา ว่าเราเหมือนกัน
6. บรรดาผู้ที่โกยทองคำจากจากได้และซั่งเงินในตาชั่ง จ้างช่างทองคนหนึ่ง และเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทั้งหลายก็กราบลง เออ นมัสการเลย
7. เขาก็หายใจหายไป เข้าห้องไป ใจหายไป ประจำที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม้ผู้ใดจะมาหักหักก็ไม่ตอบ หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาก็ได้
8. จำข้อนี้ไว้และจะเป็นลูกผู้ชายแท้ เจ้าผู้ละเอียดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ
9. จงจำสิ่งล่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา
10. ผู้แจ้งตօนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลย ให้ทราบตั้งแต่ก้าลโบรานกล่าวว่า 'แผนงานของเราจะยังยืน และเราจะกระทำให้ความประسنศ์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น'
11. เรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือเรียกชาติที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เรายุดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย
12. เจ้าผู้จิตใจดีอธิค์ เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเราซิ
13. เราจะนำความชอบธรรมของเราใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะใส่ความรอดที่คิโยน เพื่ออิสราเอล สง่าราศีของเรา

1. โอ หิດาพรหมจารีแห่งบานีโภนอเมย์ จงลงมานั่งในผองคลี โอ หิດาแห่งชาวเคลเดียอเมย์ จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบลังก์ เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกกว่า แม่เนื้ืออ่อนแม่เนื้อละเอียด
2. จับไม่เข้า ไม่แป้งซี เอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกเสีย ถอดเสื้อคลุมของเจ้าเสีย ไม่ต้องคลุมขาวของเจ้า ลุยน้ำไป
3. เจ้าจะต้องถูกเปลือยและเขาจะเห็นความอ้ายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างนุชญ์
4. พระผู้ได้ของเรา พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล
5. โอ หิດาแห่งชาวเคลเดียอเมย์ นั่งเงียบๆ และจะเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย
6. เรากริวต่อชนชาติของเรา เราทำให้มารดกของเราเป็นมลทิน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามีได้แสดงความกรุณาต่อเขา เจ้าวางแผนอย่างหนักไว้บนบ่าของคนชรา
7. เจ้าว่า ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิตย์ เจ้าจึงมีได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สอนใจ หรือจดจำบันปลายของเรื่องเหล่านี้ไว้
8. ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเพลิดเพลิน จงฟังเรื่องนี้ คือผู้นั้งอย่างไรกันว่า ผู้คิดในใจของตนว่า ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่นั่งอยู่เป็นแม่เมย หรือรู้จักที่จะพรางจากลูก
9. ทั้งสองรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพรางจากลูกและความที่เป็นแม่เมย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคมเป็นอันมาก และอาぬภาพใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า
10. ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมั่นอยู่ในความชั่วของเจ้า เจ้าว่า ไม่มีผู้ใดเห็นข้า สดีปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้า ทำให้เจ้าเงินไป และเจ้าจึงว่าในใจของเจ้าว่า ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก
11. ฉะนั้นความชั่วร้ายจะมาเห็นเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามันขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถตอตอนได้ และความพินาศจะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่องเลย
12. จงตั้งมั่นอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิทยาคมเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาหนักหนาตั้งแต่สาวๆ ชะรอยมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ ชะรอยเจ้าจะมีชัย
13. เจ้าเห็นด้วยน้อยกับที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลูกขึ้นออกแบบและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และเพ่งดูดวงดาว ผู้ซึ่งทำนายให้เจ้าในวันขึ้นค่ำว่า จะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า
14. ดูเถิด เขาจะเป็นเหมือนตอข้า ไฟจะเผาผลัญญา เขายจะช่วยตัวเขาเองให้พ้นจากกำลังของเพลาเพลิงไม่ได้ นี่ไม่ใช่สถานที่จะให้ครอุน ไม่ใช่ไฟที่จะให้ครอิง
15. บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยกันนั้นจะเป็นเช่นนี้แก่เจ้า ผู้ซึ่งค้ามากับเจ้าตั้งแต่สาวๆ เขายังจะพเนจรไปมาในทางของเขายัง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

1. พังข้อนีซิ โอ วงศ์วนของยาโคบอ่อน ผู้ซึ่งเขารียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกแบบจากน้ำทั้งหลายของยูดาห์ ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่เมื่อใช้ด้วยสัจจะและความชอบธรรม
2. เพราะเขาขานนามของเขาร่องตามครบริสุทธิ์ และพึงอาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโภรา
3. สิ่งล่วงแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น
4. เพราะเรารู้อยู่ว่าเจ้าต้องด้านและคงของเจ้าก็คือเอ็นเหล็ก และหน้าปากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์
5. เรา ก็แจ้งเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็ได้ว่าให้เจ้าฟังแล้ว เกรงเจ้าจะว่า 'รูปเคารพของข้ากระทำเอง รูปเคารพลักษณะรูปเคารพหล่อของข้าบัญชามันมา'
6. เจ้าได้ยินแล้ว จงค่อยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือ ตั้งแต่เวลานี้ไปเราเล่าสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดช่องไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้
7. เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนี้เจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพูดว่า 'ดูເຄີດ ເຮົາແລ້ວ'
8. เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะประพฤติอย่างทรยศหนัก และรู้ว่า ตั้งแต่กำเนิดเขารียกเจ้าว่า ผู้ล้มเมิด
9. เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะหน่วงเหนี่ยวความกริวของเราไว้ เพราะเห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมีได้ตัดเจ้าออกไปเสีย
10. ดูເຄີດ เราได้ถลุงเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาของความทุกข์ใจ
11. เราจะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะว่านามของเราจะถูกเหยียดหมายอย่างไรได้ ส่งรากศอกของเรา เราจะไม่ให้ครอื่น
12. พังเรอาซิ โอ ยาโคบอ่อน และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ที่เดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลายด้วย
13. เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้าสรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกแบบอยู่ด้วยกัน
14. เจ้าทั้งปวง จงชุมนุมกันและค่อยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวgnนี้ได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะกระทำตามพระทัยของพระองค์ต่อมาบีโlon และพระกรขอพระองค์จะต่อสู้กับชาวเคลเดีย
15. เรา นี่เราเองได้พูด เออ เราได้เรียกท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำเริญในทางของท่าน
16. จงเข้ามาใกล้เรา พังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามิได้พูดในที่ลีลับ ตั้งแต่มันเกิดมา เรา ก็ได้อยู่ที่นั่นแล้ว และบัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา
17. พระเยโฮวาห์ ผู้ได้ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่ควรเจ้าจะไป

18. โอ ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล
19. เชือสายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และลูกหลานจากบันเอวของเจ้าเหมือนเม็ดทราย ชื่อของเขากำไม่ถูกตัดออกเลย หรือถูกทำลายเสียจากหน้าเรา
20. จงไปเสียจากบานีโภน จงหนีออกจากคนเดียว จงประกาศข้อนี้ด้วยเสียงร้องเพลง จงเล่าให้ฟัง จงส่งออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ว่า พระเยโฮวาห์ทรงไถยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว
21. เมื่อพระองค์ทรงนำเข้าทั้งหลายไปทางทະเตราย เขา ก็มิได้กระหาย พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลจากศีลาเพื่อเขา พระองค์ทรงผ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมานะ
22. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีสันติสุข แก่คนชั่ว

1. โอ เก้าทั้งหลายเอ่ย จงพังข้าพเจ้า เจ้าชนชาติทั้งหลายแต่ไกลเอ่ย จงพัง พระเยโฮวาห์ทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาข้าพเจ้า
2. พระองค์ทรงทำปากของข้าพเจ้าเหมือนดาบคม พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกศรขัดมัน พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้เสียในแล่งของพระองค์
3. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอล ซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า
4. แต่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้ทำงานเบล่าดาย ข้าพเจ้าเปลี่ยนแรงของข้าพเจ้าเบล่าๆ อนิจัง แต่แหละ ความมุติธรรม อันควรแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเยโฮวาห์ และงานของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า
5. และบัดนี้พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคงกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า ถึงแม้อิสราเอลจะไม่ถูกรบรวมเข้ามา ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า
6. พระองค์ตรัสว่า ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรา เพื่อจะยกบรรดาตรากูลของยาโคงขึ้น เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับสู่สภาพเดิมนั้น ดูเป็นการเล็กน้อยเกินไป เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า
7. พระเยโฮวาห์ ผู้ได้ของอิสราเอลและองค์บริสุทธิ์ ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดังนี้ว่า กษัตริย์ทั้งหลายจะทอดพระเนตรและทรงถูกยืน บรรดาเจ้านายจะกราบลง เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สัตย์ซื่อ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า
8. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ในเวลาอันชอบ เราได้พังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า เราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่านั้น
9. เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่ผู้ถูกจำจองว่า 'ออกไปเถิด' ต่อบรดาผู้ที่อยู่ในความมีดว่า 'จงปราภูตัว' เขาทั้งหลายจะเลี้ยงชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หากินของเขา
10. เขาทั้งหลายจะไม่ทิวหรือระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ซึ่งเมตตาเขาจะทรงนำเขาไป และจะนำเข้าไปตามน้ำพุ
11. เราจะทำภูเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง
12. ดูเถิด พวกเหล่านี้จะมาจากเมืองไกล และดูเถิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก และบ้างมาจากแผ่นดินส่วนเหนือ
13. โอ ฟ้าสวรรค์เอ่ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ่ย จงลิงโลดเติດ โอ ภูเขาเอ่ย จงเปริ่งปรีดิร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล้าโลมชนชาติของพระองค์แล้ว และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ
14. แต่คิโยนกกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงลงทะเบทั้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว
15. ผู้หญิงจะลืมบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมเจ้า
16. ดูเถิด เราได้สักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเรามเสมอ

17. ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่งรีบ ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้างก็จะออกไปจากเจ้า
18. จงเงยหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เข้าทั้งหลาຍชุมชนกัน เข้าทั้งหลาຍมาหาเจ้า พระเยโฮว่าท์ตรัสว่า เราเมืองวิตอยู่ครบได้ เจ้าจะสูมเข้าทั้งหลาຍไว้หมดอย่างเครื่องอาภรณ์ เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์
19. เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่กรังของเจ้า และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแคบเกินไปตัวยเหตุเมือง เมืองอยู่กันมาก และคนทั้งหลาຍที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล
20. เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากลูกเสี้ยไปแล้ว จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า 'ที่นี่แคบเกินสำหรับฉันแล้ว จงหาที่ให้ฉันอยู่'
21. แล้วเจ้าจะกล่าวในใจของเจ้าว่า 'ครอนอได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยว ถูกภาวนาไปเป็นเชลยและย้ายไปโน่นนานี แต่ครอนอชูบเลี้ยงคนเหล่านี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าถูกทิ้งอยู่ตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มายากให้กัน'
22. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะยกมือของเรากวักบรรดาประชาชาติ และยกสัญญาณของเราต่อชนชาติทั้งหลาຍ และเข้าทั้งหลาຍจะอุ้มบรรดาบุตรชายของเจ้ามา และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เข้าจะส่งบ่าແบกมา
23. บรรดาภัตตริย์จะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชนิทั้งหลาຍจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า เข้าเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เข้าจะเลี้ยงคลีที่เท้าของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮว่าท์ ผู้ที่รอดคุณเรามาไม่ประสบความอ้าย
24. จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง หรือจะช่วยเหลือของผู้ซ้อมธรรมให้พ้นได้หรือ
25. แผ่นถนน พระเยโฮว่าท์ตรัสดังนี้ว่า แม่เชลยของผู้มีกำลังก็จะต้องເກີໄປ และเหยื่อของผู้นำกลัวก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ที่ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด
26. เราจะให้ผู้บีบบังคับเจ้ากินเนื้อของตนเอง และเข้าจะมาโลหิตของเขาเอองเหมือนเมาเหล้าอุ่น แล้วเนื้อหนังทั้งปวงจะทราบว่า เราคือพระเยโฮว่าท์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อาນภาพของยาโคบ

1. พระเยโไฮวาร์ดสังนิว่า หนังสือหมายของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสียนั้น อญญาให้หนาเล่า หรือเจ้าหนี้ของเราคนไหน เล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูเดิດ เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้า จึงถูกไล่ไป
2. ทำไม่นะ เมื่อเรามาจึงไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกจึงไม่มีใครตอบ มือของเราสัน "ไร่ไม่ได้" หรือ และเราไม่มีกำลัง ที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดูเดิດ เราให้น้ำทะเลแห้งด้วยการขนาบของเรา เรากระทำให้แม่น้ำเป็นถินทุรกันดาร ปลาของ แม่น้ำนั้นก็เหมือนเพราะขาดน้ำ และตายเพราะกระหาย
3. เรายอมฟ้าสรรค์ไว้ด้วยความด้วยมีด และเอาผ้ากระสอบมาคลุม
4. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำชี้ผู้ ที่เห็นดeneอยไว้ด้วยถ้อยคำ ทุกๆเช้าพระองค์ทรงปลูก ทรงปลูกหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงเบิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ดืดัน ข้าพเจ้าไม่หันกลับ
6. ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้ที่โบยตีข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่ดึงเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หนีหน้าจากความ อายแก่การถ่มน้ำลายรด
7. เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า จึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าย่างทินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย
8. พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้ๆ ก็จะสู้ดีกับข้าพเจ้า ก็ให้เรายืนอยู่ด้วยกัน ครรเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้เขามาใกล้ข้าพเจ้า
9. ดูเดิດ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใจจะกล่าวโหงข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดูเดิດ บรรดาเขาทุกคน จะร่ายหรือไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า ตัวมอดจะกินเขาเหล่านั้นเสีย
10. ครรบ้างในพวากเจ้าเกรงกลัวพระเยโไฮวาร์ด และเชือฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมีด และ ไม่มีความสว่าง จงให้เขาวางใจในพระนามพระเยโไฮวาร์ด และพึงอาศัยพระเจ้าของเขาน
11. ดูเดิດ เจ้าทั้งสิ้นผู้ก่อไฟ ผู้เอารุนไฟคาดตัวเจ้าไว้ จงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า และด้วยแสงดุณไฟซึ่งเจ้าได้ก่อ เจ้า จะได้รับอย่างนี้จากมือของเรา คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วยความศร้าโตก

1. จงฟังเรารซี เจ้าทั้งหลายผู้ติดตามความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระเยื้อราห์ จงมองดูหินซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจงมองดูบ่อหินซึ่งทรงชุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา
2. จงมองอับราฮัมบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูชาราห์ผู้คลอดเจ้า เพราะเมื่อมีเข้าอยู่แต่คนเดียว เราได้ร้องเรียกเขา และเรารวยพรเขา และกระทำให้เป็นคนมากมาย
3. เพราะว่าพระเยื้อราห์จะทรงเล้าโลมศิโยน พระองค์จะทรงเล้าโลมที่ทึ้งร้างทั้งสิ้นของเชอ และจะทำถินทุกรั้นดารของเชอเหมือนสวนเอเดน และทะเลรายของเชอเหมือนอุทยานของพระเยื้อราห์ จะพบความชื่นบานและความยินดีในเชอ ทั้งการโมทนากลและเสียงเพลง
4. ชนชาติของเราเอ่ย จงฟังเสียงของเรา ชาติของเราเอ่ย จงเงยหูฟังเรา เพราะราชบััญญัติจะออกไปจากเรา และความยุติธรรมจะออกไปเป็นความสว่างของชนชาติทั้งหลาย
5. ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว และความรอดของเราได้ออกไปแล้ว เช่นของเราจะพิพากษาชนชาติทั้งหลาย เกาะทั้งหลายจะรอดโดยเรา และเขาก็หวังด้วยเช่นของเรา
6. จงแหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะศูนย์สิ้นไปเหมือนควัน และแผ่นดินโลกจะร้อยหรอไปเหมือนอย่างเสือผ้า และเข้าทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิตย์ และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุดเลย
7. จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งราชบััญญัติของเรารอยู่ในใจ อย่างลักษณะการทำนุบำรุง และการอุปถัมภ์ต่อการกล่าวหยาบช้าของเขาก
8. เพราะว่าตัวมอดจะกินเขามาเหมือนกินเสือผ้า และตัวหนอนจะกินเขามาเหมือนกินไข่แกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะอยู่เป็นนิตย์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดกาลทุกช่วงอายุ
9. ข้าแต่พระกรของพระเยื้อราห์ จงตื่นเกิด ตื่นเกิด จงสูบกำลัง จงตื่นอย่างสมัยโบราณในชั่วอายุนานมาแล้ว ท่านไม่ใช่หรือที่ฟันราหบ และทำให้พญาคาดได้รับบาดเจ็บ
10. ท่านไม่ใช่หรือที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือนำของมหาสมุทรให้ด้วย ซึ่งทำให้ลึกของทะเลให้เป็นหนองทาง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถไว้แล้วเดินผ่านไป
11. ฉะนั้นผู้ที่ไถไว้แล้วของพระเยื้อราห์จะกลับ และร้องเพลงมาศิโยน ความชื่นบานเป็นนิตย์จะอยู่บนศีรษะของเขาก ใจได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการไว้ทุกข์จะหนีไปเสีย
12. เรา คือเราเอง ผู้เล้าโลมเจ้า เจ้าเป็นผู้ได้เล่าที่กลัวมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย คือกลัวบุตรของมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหนู
13. และที่ได้ลืมพระเยื้อราห์ผู้สร้างของตนเสีย ผู้ทรงชีวิฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และที่กลัวอยู่เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเข้าตั้งตัวเขาก็จะทำลาย และความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนแล้ว
14. ผู้ใดที่เป็นเชลยเร่งรีบเพื่อจะได้รับการปลดปล่อย เพื่อเขาก็จะไม่ตายในหลุม ทั้งอาหารของเขาก็จะไม่ขาด

15. เพราะเราคือพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นกีดกันของ พระนามของพระองค์คือพระเย毫不犹豫 จอมโยธา
16. และเราได้ใส่ถ้อยคำของเรานาไปข้างหน้าของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่งตั้งฟ้าสวรรค์ และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และกล่าวแก่คิโยนว่า 'เจ้าเป็นชนชาติของเรา'
17. โอ เยรูชาเล็มเออี้ จงปลูกตัวเอง จงปลูกตัวเอง จงยืนขึ้นเกิด เจ้าผู้ได้รับจากพระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫 ซึ่งถ้ายังแห่งพระพิโธของพระองค์ ผู้ได้รับถึงตระกอน ซึ่งถ้ายังแห่งความโชเช และดูดมันออก
18. ในบรรดาบุตรชายที่นางคลอดมาก็ไม่มีผู้ใดนำนาง ในบรรดาบุตรชายที่นางชูบเลี้ยงมาก็ไม่มีใครจุงมือนาง
19. สองสิ่งนี้ได้มาถึงเจ้า ผู้ได้เล่าจะเสร้ำโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การล้างผลาญและการทำลาย การกันดารอาหาร และดาบ
20. บุตรชายของเจ้าสงบไปแล้ว เขานอนอยู่ที่ทุกหัวถนนเหมือนวัวรำข่าวติดข่าย เข้าทั้งหลายโซกโซนถัดวาย พระพิโธของพระเย毫不犹豫 และการขนาบของพระเจ้าของเจ้า
21. ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมีนมาแต่ไม่ใช่ด้วยเหลืออุ่น จงฟังข้อนี้เกิด
22. องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสูัดดีแห่งชนชาติของพระองค์ ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเกิดเราได้เอาถ่ายแห่งความโชเชมาจากมือของเจ้า และตระกอนในถ่ายแห่งความพิโธของเรา เจ้าจะไม่ต้องดื่มอีก
23. แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรมานเจ้า ผู้ได้พูดกับจิตใจเจ้าว่า 'ก้มลง เราจะได้ข้ามไป' และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เข้าข้ามไป

1. ໂອ ຕີໂຍນເວ່ຍ ຕື່ນເຄີດ ຕື່ນເຄີດ ຈົງສວມກຳລັງຂອງເຈົ້າ ໂອ ເຢຣູ່ຈາເລີມ ກຽງບຣິສຸທົ່ງເວ່ຍ ຈົງສວມເສື້ອຜ້າງມາຂອງເຈົ້າ ເພຣະຜູ້ທີ່ໄມ່ເຂົ້າສຸ່ຫັດແລະຜູ້ໄມ່ສະອາດຈະໄມ່ເຂົ້າມາໃນເຈົ້າອີກເລຍ
2. ໂອ ເຢຣູ່ຈາເລີມເວ່ຍ ຈົງສັດຕັວຈາກຜົງຄລີ ຈົງລຸກໜີ້ນ ແລະນັ່ງລົງ ໂອ ຂົດາແຫ່ງຕີໂຍນທີ່ເປັນເຊລຍເວ່ຍ ຈົງແກໍພັນຫະອອກຈາກຄອຂອງເຈົ້າ
3. ເພຣະພຣະເຢໂຮວ່າທ໌ຕັດຕັງນີ້ວ່າ ເຈົ້າຖືກຂາຍເປົ່າງ ແລະເຈົ້າຈະຖືກໄດ້ໂດຍໄມ່ໃຊ້ເງິນ
4. ເພຣະອົງຄົພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດຕັງນີ້ວ່າ ແຕ່ກ່ອນນັ້ນໜ້າຕີຂອງເຮາລົງໄປສູ່ອີປົຕົວເພື່ອອາຫັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະຫາວັ້ສ້ ທີ່ເຮີຍນິບນັງນັບເຂົາໂດຍປຣາຈາກສາເຫດ
5. ພຣະເຢໂຮວ່າທ໌ຕັດຕັງ ບັດນີ້ເຮົາມີອະໄວອູ້ທີ່ນີ້ ດ້ວຍວ່າໜ້າຕີຂອງເຮາຖືກນໍາເຂົາໄປເສີຍເປົ່າງ ພຣະເຢໂຮວ່າທ໌ຕັດຕັງ ຜູ້ ດຽວບ່ອນຂອງເຂົາທຳໄຫ້ເຂົ້າຮ້ອງ ແລະເຂົາກລ່າວຫຍາບຫຍາມຕ່ອນາມຂອງເຮາທຸກວັນດລອດໄປ
6. ແຫດຈະນັ້ນໜ້າຕີຂອງເຮາຈະຮູ້ຈັກນາມຂອງເຮາ ເພຣະຈະນັ້ນໃນວັນນັ້ນເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ຄືເຮົານີ້ແຫລະຜູ້ຝູດ ອູເຄີດ ຄືເຮົາເອງ
7. ເທົ່າຂອງຜູ້ປະກາດໆຂ່າວປະເສີຣູ້ມາ ກິງມສັກເທົ່າໄດ້ທີ່ບົນກູເຂົາ ຜູ້ໂມ່ນ່າສັນຕິພາບ ຜູ້ປະກາດໆຂ່າວປະເສີຣູ້ແກ່ສິ່ງ ມັນປະເສີຣູ້ ຜູ້ໂມ່ນ່າຄວາມຮອດ ຜູ້ກລ່າວແກ່ຕີໂຍນວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າທັງດຽວບ່ອນຂອງ
8. ພວກຍາມຂອງເຈົ້າຈະເປັ່ນເສີຍ ເຂົາຈະຮ້ອງເພັນກັນ ເພຣະເຂົາຈະໄດ້ເຫັນກັບຕາຍ່າງໜັດ ເນື່ອພຣະເຢໂຮວ່າທ່າງ ນໍາຕີໂຍນກລັບມາ
9. ເຈົ້າຄື່ອງທີ່ທີ່ຮັງແກ່ເຢຣູ່ຈາເລີມເວ່ຍ ຈົງເປັ່ນເສີຍຮ້ອງເພັນດ້ວຍກັນ ເພຣະພຣະເຢໂຮວ່າທີ່ໄດ້ທັງເລ້າໂລມ່ນ່າຕີຂອງ ພຣອງຄົ້ນ ພຣອງຄົ້ນໄດ້ທັງເລ້າເຢຣູ່ຈາເລີມແລ້ວ
10. ພຣະເຢໂຮວ່າທ່າງເປັ້ນພຣະກອນບຣິສຸທົ່ງຂອງພຣອງຄົ້ນທ່າມກລາງສາຍຕາຂອງບຣດາປະຈາຕີ ແລະທີ່ສຸດປລາຍ ແພ່ນດິນໂລກທີ່ສິ້ນຈະເຫັນຄວາມຮອດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮາ
11. ເຈົ້າທັງໝາຍຜູ້ຄື່ອງເຄື່ອງກາຈະຂອງພຣະເຢໂຮວ່າທີ່ໄປ ຈຶ່ງໄປ ອອກໄປຈາກທີ່ໂນ່ນ ອຢ່າແຕະຕ້ອງສິ່ງນີ້ໄມ່ສະອາດ ຈົງ ອອກໄປຈາກທ່າມກລາງເຫຼວ ຈົງໝໍາຮະຕັວຂອງເຈົ້າໃຫ້ບຣິສຸທົ່ງ
12. ເພຣະເຈົ້າຈະໄມ່ຕ້ອງຮັບອອກໄປ ແລະເຈົ້າຈະໄມ່ຕ້ອງຫລຸບໜີໄປ ເພຣະພຣະເຢໂຮວ່າຈະເສດື່ອຈຳນຳຫັ້ນເຈົ້າ ແລະພຣະເຈົ້າ ແກ່່ອີສຣາເອລຈະທຽງຮວັງໜັງເຈົ້າ
13. ອູເຄີດ ຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງເຮາຈະທໍາອ່າງມີສົດີປັ້ງປຸງ ທ່ານຈະສູງເດັ່ນແລະເປັນທີ່ເທິດທຸນ ແລະທ່ານຈະສູນນັກ
14. ດ້ວຍຄົນເປັນອັນນາກຕະລົງພຣະທ່ານຈັນໄດ້ ໜ້າຕາຂອງທ່ານເສີຍໂລມມາກກວ່າມນຸ່ງໝົງຄົນໄດ້ ແລະຮູ່ປ່ວງຂອງທ່ານກີ້ ເສີຍໂລມມາກກວ່າບຸຕຣທັງໝາຍຂອງນຸ່ງໝົງຄົນໄດ້
15. ທ່ານກີ້ຈະກະທໍາໃຫ້ບຣດາປະຈາຕີເປັນອັນນາກຕະລົງຈັນນັ້ນ ບຣດາກໜັກຕຣີກີ້ຈະປິດພຣະໂອໜູ້ພຣະທ່ານນັ້ນ ເພຣະເຂົາທັງໝາຍຈະເຫັນສິ່ງທີ່ໄມ່ມີຄຣບອກເຂົາ ແລະເຂົາຈະພິຈານາສິ່ງນີ້ໄມ່ເຄຍໄດ້ຍິນ

1. ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เข้าได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเย毫不犹豫ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด
2. เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างตันไม้อ่อน และเมื่อแรกแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงประณนาท่าน
3. ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเสร้ำโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกชั้น และดังผู้หนึ่งซึ่งคนหนนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน
4. แน่ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกชั้นของเราทั้งหลาย และหอบความเสร้ำโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโบยตีและข่มใจ
5. แต่ท่านถูกบัดเจ็บเพราความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราความช้ำช้ำของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องฟกช้านั้นก็ให้เราหายดี
6. เราทุกคนได้เจ็บไปเมื่อ่อนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเย毫不犹豫ทรงวางลงบนท่านซึ่งความช้ำช้ำของเราทุกคน
7. ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เมื่อณลูกแกะที่ถูกนำไปแล้ว และเมื่อณแกะที่เป็นใบอยู่หน้าผู้ตัดขั้นของมันฉันได้ ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น
8. ท่านถูกนำไปจากคุกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราการละเมิดของชนชาติของเรา
9. และเข้าจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนช้ำ ในความตายของท่านเข้าจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทรุดประการใดเลย และไม่มีการหลอกลวงในปากของท่าน
10. แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเย毫不犹豫ที่จะให้ท่านฟกช้ำด้วยความระทมทุกชั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชือสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน นำพระทัยของพระเย毫不犹豫จะเจริญขึ้นในมือของท่าน
11. ท่านจะเห็นความทุกชั้นลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรม ของเรามากกระทำให้หันเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความช้ำช้ำของเข้าทั้งหลาย
12. ฉะนี้เราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งร่วงวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเหจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณะ และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเอียด ท่านก็แบกมาป่องคนเป็นอันมาก และทำการอ้อนหวานเพื่อผู้ละเอียด

1. จงร้องเพลงเดิด โอ หญิงหมันเอี่ย ผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องเสียงดัง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าบุตรของผู้อยู่อย่างโอดเดียวก็ยังจะมีมากกว่าบุตรของภารยาที่ได้แต่งงาน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
2. จงขยายสถานที่แห่งเต้นท์ของเจ้า และให้เข้าขึ้นมาบนของที่อาศัยของเจ้าออก อย่าหน่วงไว้ ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุดของเจ้า
3. เพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย และเชือสายของเจ้าจะได้พากต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้หัวเมืองที่กรรัมมีคนอาศัยอยู่
4. อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่าออดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืมความอ้ายในวัยสาวของเจ้า และเจ้าจะไม่จำที่เข้าติดความเป็นม่ายของเจ้าอีก
5. เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล เป็นผู้ได้ของเจ้า เขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสาгалโลก
6. เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังภารยาผู้ถูกลงทะเบียนและโอมนัสในใจ เหมือนภารยาสาวเมื่อนางถูกทิ้ง พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้
7. เราได้ลงทะเบียนเจ้าอยู่หน่อยเดียว แต่เราจะรับรวมเจ้าด้วยความเมตตาบิ้ง
8. เราได้ชื่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความกรุณาณิรันดร์ เราจะมีความเมตตาต่อเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงผู้ได้เจ้าตรัสดังนี้
9. สำหรับเราเรื่องนี้เหมือนน้ำของโนอาห์ เพราะเราได้ปฏิญาณว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกเลยฉันใด เราจึงได้ปฏิญาณว่า เราจะไม่กอรเจ้า และจะไม่ขานบเจ้าฉันนั้น
10. เพราะภูเขาจะพรางจากไป และเนินจะคลอนแคลน แต่ความกรุณาของเราจะไม่พรางไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้
11. โอ เจ้าผู้ถูกข่มใจ ภูพายพัดพา และขาดการเล้าโลม ดูเถิด เราจะวางศีลاخของเจ้าไว้ในพلوว และวางรากฐานของเจ้าไว้ด้วยไฟทุรย์
12. เราจะทำหน้าต่างของเจ้าด้วยโนรา และประตูเมืองของเจ้าด้วยพลอยสีแดงเข้ม และชายแดนทั้งสิ้นของเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา
13. บุตรทั้งสิ้นของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลดภัยอย่างยิ่ง
14. เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับ เพราะเจ้าจะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสลดดายของเพรามันจะไม่มาใกล้เจ้า
15. ดูเถิด พากเข้าจะปลูกบ้านให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่ก็มิใช่เพรามาจากเรา ผู้ได้ปลูกบ้านให้เกิดการแก่งแย่ง กับเจ้า ผู้นั้นจะล้มลงเพราเจ้า
16. ดูเถิด เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป้าไฟถ่าน และทำให้เกิดอาวุธหมายกับงานของมัน เราได้สร้างผู้ผลัญเพื่อทำลายด้วย

17. ไม่มีอาชญากรรมใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้ และเจ้าจะปรับโถงลิ้นทุกจิ้นที่ลูกขี้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษา นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และความชอบธรรมของเขามาจากเรา พระเยซูคริสต์ดังนี้

1. โอ เชิญทุกคนที่กระหายจงมาถึงน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อกินเด็ด มาซื้อน้ำอุ่นและน้ำนมเด็ด โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า
2. ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช้อาหาร และใช้ผลแรงงานซึ่งมิให้มีใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้จิตใจปีดิยันดีในไขมัน
3. เอียงหูของเจ้า และมาหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณของเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นอนของเราต่อดาวิด
4. ดูเถิด เรากระทำให้ท่านเป็นพยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง
5. ดูเถิด เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิงมาหาเจ้าเหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และพระองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ
6. จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้
7. ให้คนช่วยทิ้งทางของเรา และคนไม่ชอบธรรมละความคิดของเรา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเรา และยังพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างล้นเหลือ
8. เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเรา ทิ้งทางของเราไม่เป็นวิถีของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
9. เพราะฟ้าสรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกจันได วิถีของเราสูงกว่าทางของเรา และความคิดของเรา ก็สูงกว่าความคิดของเรา ใจจันนั้น
10. เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้ห่ว่านและอาหารแก่ผู้กินจันได
11. คำของเรารซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นจันนั้น
12. เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชั่นบาน และถูกนำไปด้วยสันติภาพ ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงข้างหน้าเจ้า และต้นไม้ทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตอบเมื่อของมัน
13. แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะออกขึ้น แทนต้นหนามย้อย ต้นไผ้มันเขียวจะออกขึ้นและแด่พระเยโฮวาห์ มันจะเป็นชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ ซึ่งจะไม่ถูกตัดออกเลย

1. พระเยซูว่าที่ตรัสดังนี้ว่า จงรักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเรายากจะมาและความชอบธรรมของเราจะเผยแพร่ออก
2. ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่นนี้ และแก่บุตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้มั่น ผู้รักษาวันสะบาโตไม่เหียดหายนั้น และระวังเมื่อของเข้าจากการกระทำชั่วร้ายได้
3. อาย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าเจ้าอาวาตถือพระเยซูว่าทกถ่าว่า พระเยซูว่าที่ได้ทรงแยกข้าแหนจากชนชาติของพระองค์ และอย่าให้ขันทีพูดว่า ดูเถิด ข้าเป็นต้นไม้แห้ง
4. เพราะพระเยซูว่าที่ตรัสดังนี้ว่า เรื่องขันทีทั้งหลายผู้รักษาวันสะบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่งที่พอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราราไว้มั่น
5. ภัยในนิเวศของเราและภัยในกำแพงของเรา เราจะให้สถานที่และชื่อแก่เขาเหล่านั้น ที่ดีกว่าบุตรชายและบุตรสาว เราจะให้ชื่อนิรันดร์แก่เขาทั้งหลายซึ่งจะไม่ตัดออกเลย
6. และบรรดาบุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าเจ้าอาวาตถือพระเยซูว่าที่ pronนิบัติพระองค์และรักพระนามของพระเยซูว่าที่ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวันสะบาโต และมิได้เหียดหายน และยึดพันธสัญญาของเรามั่นไว้
7. คนเหล่านี้เราจะนำมายังกฎเข้าบริสุทธิ์ของเรา และกระทำให้เข้าชนบานอยู่ในนิเวศอธิษฐานของเรา เครื่องเพาบูชาของเข้าและเครื่องสักการบูชาของเข้า จะเป็นที่โปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน สำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงรวมอิสราเอลที่กราจดกระจาย ตรัสว่า เราจะรวมคนอื่นมาไว้กับเขานอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวมรวมไว้แล้ว
9. เจ้าบรรดาสัตว์ป่าทุก มากินซิ ทั้งเจ้าบรรดาสัตว์ในป่า
10. ยามของเขาตามอุด เขาทั้งปวงไว้ความรู้ เขาทั้งปวงเป็นสุนัขใบ้ เขาเท่าไม่ได้ ได้แต่หลับ ได้แต่นอน รักแต่ง่วง
11. เออ เข้าเป็นสุนัขตะกละซึ่งไม่รู้จักอิม เข้าเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เข้าใจไม่ได้ เขาทุกคนกลับไปตามทางเข้าเอง ต่างก็หากำไรใส่ต้นเอง ไม่เว้นสักคน
12. เข้าทั้งหลายว่า มาเกิด ให้เราเอาเหล้าอุ่น ให้เราเดินเมรัยให้เต็มจัวเรา และพรุ่งนี้ก็จะเหมือนวันนี้ใหญ่โตเกิน

ขนาด

1. คนชอบธรรมพินาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มีใจเมตตาถูกเอาไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรมถูกเขาไปเสียจากความชั่วร้ายที่จะมา
2. เขาจะเข้าไปในสันดิภพ ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเข้า ก็จะพากอยู่บนที่นอนของเข้า
3. แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของแม่ด เซี้ยอสายของคนล่วงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี่
4. เจ้าทั้งหลายพูดเย้ายหยันไคร เจ้าอ้าปากเย้ายแลบลิ้นหลอกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเซี้ยอสายแห่งความมุสาमิใช่หรือ
5. คือเจ้าผู้ร้อนเร่าด้วยรูปเคราพภายในได้ต้นไม้เขียวทุกต้น ผู้ผ่าลูกของเจ้าในหุบเข้าใต้ซอกหิน
6. สวนของเจ้าอยู่ท่ามกลางหินเกลี้ยงเกลาแห่งลำธาร มัน มันเป็นส่วนของเจ้า เจ้าได้เทเครื่องดื่มน้ำชาและถ่ายรัญญาน้ำชาให้แก่มัน เราจะรับการเล้าโลมในเรื่องสิ่งเหล่านี้หรือ
7. บันภูเขาสูงเด่น เจ้าได้ตั้งที่นอนของเจ้าไว้ และที่นั่นเจ้าไปถวายเครื่องสักการบูชา
8. เจ้าได้ตั้งอนุสาวรีย์ของเจ้าไว้หลังประดุจและสาประดุจ เจ้าจึงเบิดผ้าคลุมที่นอนของเจ้า เจ้าขึ้นไปบนหัน เจ้าทำให้มันกว้าง และเจ้าตกลงกับมันเพื่อเจ้าเอง เจ้ารักที่นอนของมัน และเจ้าได้มองดูการเปลือย
9. เจ้าเดินทางไปหากษัตริย์พร้อมกับน้ำมัน และทวีน้ำหอมของเจ้า เจ้าได้ส่งถูกของเจ้าไปไกล แม่ให้ลงไปจนถึงนรก
10. เจ้าเห็นดeneื่อยเพราะระยะทางไกลของเจ้า แต่เจ้าไม่ได้พูดว่า หมดหวัง เจ้าประสบชีวิตแห่งมือของเจ้า และเจ้าจึงมิได้โศกเศร้า
11. เจ้าครั้นคرامและกลัวไคร เจ้าจึงได้มสาอยู่นั่นเองและไม่นึกถึงเรา และไม่เอาใจใส่เราสักนิด เรามิได้รับปากอยู่เป็นเวลานานแล้วดอกหรือ อย่างนั้นซึ่เจ้าจึงไม่ยำเกรงเรา
12. เราจะบอกถึงความชอบธรรมและการกระทำของเจ้า แต่มันก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้า
13. เมื่อเจ้าร้องออกมาก็ให้สิ่งที่เจ้าสะสมไว้ช่วยเจ้าให้ฟันซี แต่ลมจะพัดมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางแผนใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้ภูเขาบริสุทธิ์ของเรามีมรดก
14. และจะมีเสียงว่า พุนдин พุนдинขึ้น และจะงเตรียมทาง รือถอนอุปสรรคเสียจากทางของชนชาติของเรา
15. องค์ผู้สูงเด่น คือผู้อยู่ในนิรันดร์กาล ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า เรายุ่นที่ที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้ที่มีจิตใจสำนึกริดและถ่อม เพื่อจะรื้อฟื้นจิตใจของผู้ใจถ่อม และรื้อฟื้นใจของผู้สำนึกริด
16. เพราะเราจะไม่ต่อสู้แบ่งอยู่เป็นนิตย์ หรือโกรธอยู่เสมอ เพราะจิตวิญญาณจะอ่อนลงต่อหน้าเรา คือบรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว
17. เราโกรธเพราะความชั่วช้าแห่งความโลกของเข้า เรายังเข้า เรายื่นตัวและโกรธ แต่เขายังหันกลับเดินตามชอบใจของเขายู่
18. เราได้เห็นวิธีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเข้าให้หาย เราจะนำเขา และสนองเขากับผู้ไว้ทุกข์ให้เขาด้วยการเล้าโลม
19. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราสร้างผลของริมฝีปาก สันดิภพ สันดิภพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะรักษาเข้าให้

หาย

20. แต่คนชี้วนั้นเหมือนทะเลที่กำเริบ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้ และน้ำของมันก็หวานตามและเล่นขึ้นมา
21. พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า “ไม่มีสันติสุขแก่คนชี้ว่า

1. จรรงดังๆ อย่าออมไว้ จงปลงเสียงของเจ้าเหมือนเปาแต่ จงแจ้งแก่นชาติของเรารให้ทราบถึงเรื่องการละเมิดของเข้า แก่วงศ์วานของยาโคงเรื่องบากของเข้า
2. แต่เขายังแสวงเราทุกวันและปีตินเดีที่จะรู้จักทางของเรา เมื่อกับว่าเข้าเป็นประชาชาติที่ได้ทำความชอบธรรมและมิได้ละทิ้งภูมิแห่งพระเจ้าของเข้า เขาก็ขอข้อภูมิที่ยังธรรมจากเรา เข้าทั้งหลายก็ปีตินเดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า
3. พากเขากล่าวว่า 'ทำไมข้าพรองค์ทั้งหลายได้อุดอาหาร และพระองค์มิได้อุดพระเนตร ทำไม่ข้าพรองค์ทั้งหลายได้ถ่อมตัวลง และพระองค์มิได้ทรงสนพระทัย' ดูเกิด ในวันที่เจ้าอุดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และบีบบังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด
4. ดูเกิด เจ้าอุดอาหารเพียงเพื่อวิวัฒและต่อสู้ และเพื่อต่อยด้วยหมัดชั่ว ráy การอุดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง
5. อย่างนี้หรือเป็นการอุดอาหารที่เราเลือก คือวันที่คนช่อมตัว การก้มศีรษะของเขางลงเหมือนอ้อมเล็ก และบุผ้ากระสอบและขี้เถาองให้เข้า อย่างนี้หรือเจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าการอุดอาหาร และเป็นวันที่พระเยื้อราห์ที่โปรดปรานอย่างนั้นหรือ
6. การอุดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือการแก้พันธนาะของความชั่ว การปลดเปลี่ยนภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และการหักแยกเสียทุกอัน
7. ไม่ใช่การที่จะบันอาหารของเจ้าให้กับผู้ทิว และนำคนยกจนไว้บ้านเข้ามายังบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุกกายเข้าไว้ และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ
8. แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออกมาย่างอรุณ และแพลงของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินหน้าเจ้า และส่งรำศีของพระเยื้อราห์จะระวังหลังเจ้า
9. แล้วเจ้าจะทูล และพระเยื้อราห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูล และพระองค์จะตรัสว่า 'เรอาอยู่นี่' ถ้าเจ้าจะเอาอกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแยก ซึ่งการซึ่หน้า และซึ่งการพุดอย่างไว้สาระ
10. ถ้าเจ้าทุ่มเทชีวิตของเจ้าแก่คนทิว และให้ผู้ถูกช่อมใจได้อิ่มใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะโผล่ขึ้นในความมีด และความมีดคลุ้มของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน
11. และพระเยื้อราห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอิ่มในกุฎุแล้ว และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เมื่อันน้ำพุ ที่นำของมันไม่ขาด
12. และพากเจ้าจะได้สร้างสิ่งสลักหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากรฐานของคนหลายชั่วอายุนาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ซื้อว่า 'เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คืนคงเพื่อจะได้อศาสตร์อยู่'
13. ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย้ำวันสะบตา คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกสะบตาด้วว่า วันปีตินเดี และเรียกวันบริสุทธิ์ของพระเยื้อราห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพุดถ้อยคำของเจ้าเอง

14. แล้วเจ้าจะได้ความปีติยินดีในพระเยื้อราห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นขื่อยุบันที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอมร์ของพระเยื้อราห์ได้ตรัสแล้ว

1. ดูเดิດ พระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫มีได้สั่นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้ หรือพระกรรณตึง ซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน
2. แต่ว่าความชี้ช้าของเจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เกิดการแยกระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบานปของเจ้าทั้งหลาย ได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมีได้ยิน
3. เพราะมือของเจ้ามลทินด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชี้ช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้า พิมพ์ความอธรรม
4. ไม่มีผู้ใดฟ้องอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดเขียนศาลอย่างสัดยัจิง เข้าทั้งหลาย枉ใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เข้าพูดเห็น เข้าตั้งครรภ์ความชี้ช้าและคลอดความชี้ช้า
5. เข้าฟักไช่ยทับทาง เข้าหอยไม่แมงมุม เข้าผูกกินไช่นั้นก็ตาย แม้ไข่ลูกได้ถูกทุบ งูร้ายก็เป็นตัวชี้นมา
6. ไยของมันจะใช้เป็นเสือผ้าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มันทำมาลุမตัวไม่ได้ กิจการของมันเป็นการชี้ช้า และการกระทำอันหารุณก็อยู่ในมือของเข้า
7. เท้าของเขาวิ่งไปหาความชี้ช้า และเขารံงไปหลังโลหิตไร้ความผิดให้ถึงตาย ความคิดของเข้าเป็นความคิดชี้ช้า การล้างผลลัพธ์และการทำลายอยู่ในหนทางของเข้า
8. เข้าไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเข้า เข้าได้ทำให้กันแนของขาดด้วย ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข
9. เพราะฉะนั้นความยุติธรรมจึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเรามิ่งทัน เราทั้งหลายค่อยท่า ความสว่างและ ดูเดิດ ความมีด ค่อยท่าความสุกใส แต่เราดำเนินในความมีดคลั่ง
10. เราทั้งหลายคลำหาคำแหงเหมือนคนตาบอด เรากล้ำหาความรักว่าเรามิ่งมีลูกตา เรายังดูดในเวลาเที่ยงเหมือนในเวลากลางคืน เรอาอยู่ในที่โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย
11. เราทุกคนครางเหมือนหมี และพิลาปเหมือนนกเข้า และมองหาความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย หากความรอด แต่ก็อยู่ ไกลจากเรา
12. เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายทวีขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ และบานปของข้าพระองค์ก็ปรักปำข้าพระ องค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ ส่วนความชี้ช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก
13. คือการละเมิด การปฏิเสธพระเย毫不犹豫 การหันไปจากการติดตามพระเจ้าของเรา การพูดที่เป็นการบีบบังคับและ การกบฏ การก่อและการกล่าวคำเท็จจากใจ
14. ความยุติธรรมก็หันกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความ เที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้
15. เออ สจจะขาดอยู่ และผู้ใดที่ปราจากความชี้ช้าทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระเย毫不犹豫ทรงเห็น และไม่เป็นที่พ่อ พระทัยพระองค์ที่ไม่มีความยุติธรรม
16. พระองค์ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนหวานเพื่อ เพราะฉะนั้นพระกรรณของ พระองค์เองก็นำความรอดมาสู่พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ชูพระองค์ไว้

17. พระองค์ทรงส่วนความชอบธรรมเป็นทับทิรง และพระมาลาแห่งความรอดอยู่เหนือพระศีรุของพระองค์ พระองค์ทรงส่วนฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นของคลุมพระกาจ และเอกสารความกระตือรือร้นห่มพระองค์
18. พระองค์จะทรงชั่วะให้ตามการกระทำของเข้า คือพระพิโรธแก่ปรปักษ์ของพระองค์ และสิงสนองแก่ศัตรูของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบการสนองแก่การทั้งหลาย
19. เขาจึงจะยำเกรงพระนามพระเยโฮวาห์จากตะวันตก และส่งาราศีของพระองค์จากที่ตะวันขึ้น เมื่อศัตภูมาย่างแม่น้ำเชี่ยว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะยกลงขึ้นสู่มัน
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และพระผู้ถูกจะเสด็จมาบังศิโภน นายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบผู้หันจากการละเมิด
21. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเข้าทั้งหลาย คือวิญญาณของเรารึ่งอยู่เหนือเจ้า และคำขอของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้าจะไม่ปรากฏไปจากปากของเจ้า หรือจากปากเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลาที่ปีจันกานนิรันดร์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

1. จงลูกขี้น ฉ้ายแสง เพราะว่าความส่วนของเจ้ามาแล้ว และส่ง่ร่าศิของพระเยื้อราห์ขึ้นมาเห็นอเจ้า
  2. เพราะว่า ดูเติด ความมีดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมีดที่บจะคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระเยื้อราห์จะทรงขึ้นมาเห็นอเจ้า และเขากจะเห็นส่ง่ร่าศิของพระองค์เห็นอเจ้า
  3. และบรรดาประชาชาติจะมายังความส่วนของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสุกใสแห่งการขึ้นของเจ้า
  4. จงเงยตาของเจ้ามองให้รอบและดู เขาทั้งปวงมาอยู่ด้วยกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากที่ไกล และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะรับการเลี้ยงจากเจ้า
  5. แล้วเจ้าจะเห็นและโชคดีช่วงด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจว่างขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะหันมาหาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมายังเจ้า
  6. มวลอุฐะมาห้อมล้อมเจ้า อุฐะนุ่มจากมีเดียนและเอฟาร์ บรรดาเหล่านั้นจากเชバจะมา เขากำนำทองคำและกำยาณ และจะบอกข่าวดีถึงกิจการอันน่าสรรเสริญของพระเยื้อราห์
  7. ผู้แพะแกะทั้งสิ้นแห่งเคดาวรจะรวมมาหาเจ้า แกะผู้ซึ่งเนบารโยทจะปรนนิบัติเจ้า มันจะขึ้นไปบนแท่นบูชาของเราอย่างเป็นที่โปรดปราน และเราจะให้นิเวศแห่งส่ง่ร่าศิของเราได้รับส่ง่ร่าศิ
  8. เหล่านี้เป็นครรนะที่บินมาเห่มื่อนเมฆ และเหมือนแก้ไขไปยังหน้าต่างของมัน
  9. แน่นอนเราจะทั้งหลายจะรอคอยเรา กำปั้นแห่งทารซิชก่อน เพื่อนำบุตรชายของเจ้ามาแต่ไกล นำเงินและทองคำของเขามาด้วย เพื่อพรนามแห่งพระเยื้อราห์พระเจ้าของเจ้า และเพื่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เจ้าได้รับส่ง่ร่าศิ
  10. เหล่านุ่มน้ำของคนต่างด้าวจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขากำปั้นนิบัติเจ้า เพราะด้วยความพิโรธของเรา เราเมี่ยนเจ้า แต่ด้วยความโปรดปรานของเรา เราได้กรุณาเจ้า
  11. ประตูเมืองของเจ้าจึงจะเปิดอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืนมันจะไม่ปิด เพื่อคนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติตามให้เจ้า พร้อมด้วยกษัตริย์ทั้งหลาย
  12. เพราะว่าประชาชาติและราชอาณาจักรที่จะไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ เออ บรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง
  13. ส่ง่ร่าศิแห่งเลบานอนจะมายังเจ้า คือต้นสนสามใบ ต้นสนเขางและต้นช้องรำพันด้วยกัน เพื่อจะกระทำให้ที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเรางดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งเท้าของเรารุ่งโรจน์
  14. บุตรชายของคนเหล่านี้ที่ได้บีบบังคับเจ้าจะมาโค้งลงต่อเจ้า และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า เขาทั้งหลายจะเรียกเจ้าว่า 'เป็นพระนครของพระเยื้อราห์ ศิโynosแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล'
  15. ในเมื่อเจ้าได้ถูกลงทะเบียนที่เกลียดชัง และไม่มีใครผ่านเจ้ามาเลย เราจะกระทำให้เจ้าอีกครั้งเป็นนิตย์ เป็นความชั่นนานทุกชั่วอายุ
  16. เจ้าจะได้ดูดนำนมของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้ดูดนมของบรรดา กษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า เราพระเยื้อราห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อานุภาพของยาโคบ

17. แทนท่องสัมฤทธิ์ เราจะนำมาซึ่งทองคำ และแทนเหล็ก เราจะนำมาซึ่งเงิน แทนไม้ ทองสัมฤทธิ์ แทนหิน เหล็ก เราจะกระทำให้สันติภาพเป็นผู้ครอบครองของเจ้า และความชอบธรรมเป็นนายงานของเจ้า
18. ในแต่เดินของเจ้าเขาจะไม่ได้ยินถึงความทารุณอีก ในเขตแดนของเจ้า ถึงการล้างผลลัพธ์หรือการทำลาย แต่เจ้า จะเรียกกำแพงของเจ้าว่า 'ความรอด' และประทุมเมืองของเจ้าว่า 'ความสรรเสริญ'
19. ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก หรือดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้าในกลางคืนเพื่อเป็น ความสุกใส แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างเป็นนิเตย์ของเจ้า และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นส่งරาศีของเจ้า
20. ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่มีข้างรวม เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่าง นิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้าไว้ทุกข์จะหมดสิ้นไป
21. ชนชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้แผ่นดินแน่นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิเตย์ หน่อที่เราปลูก และผลงานแห่ง มือของเราแน่น เพื่อเราจะรับส่งරาศี
22. ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพันๆ และผู้นิดที่สุดจะเป็นประชาชาติอันมีอาณาภาพ เราคือพระเยโฮวาห์ ถึงเวลาเรา ก็จะเร่

ง

1. พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสัตตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเย毫不犹豫ได้ทรงเงิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ถือใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรื่องจำอกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจง
2. เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเย毫不犹豫 และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรารเพื่อเล้าโลมบรรดาผู้ที่ไม่ทุกข์
3. เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไม่ทุกข์ในศิโยน เพื่อประทานความสวยงามแทนนี้เข้าให้เข้า น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ท้อถอย เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้แห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสั่ง่าราศี
4. เขาทั้งหลายจะสร้างที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าแต่โบราณขึ้นใหม่ เขายจะก่อซากปรักหักพังแต่ก่อนขึ้นมาอีก เขายจะซ้อมหัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า�น คือที่ที่กรังมหาลายชั่วอายุคนแล้ว
5. คนต่างถิ่นจะยืนเลียงผุงแพะแกะของเจ้าทั้งหลาย บุตรชายทั้งหลายของคนต่างด้าวจะเป็นคนไถนาและคนแต่งเตาอยู่นของเจ้า
6. แต่เจ้าทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุหริษของพระเย毫不犹豫 คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า เป็นผู้บรรนิบติของพระเจ้าของเราเจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอดได้ในสั่ง่าราศีของเข้าทั้งหลาย
7. แทนความอยาของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะได้ส่วนสองส่วน แทนความอดสู เขายั้งหลายจะเปริ่มปรีดิในส่วนของเข้า เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเข้าทั้งหลาย เขายจะได้สองส่วนเป็นกรรมสิทธิ์ ความชื่นบานเป็นนิตย์จะเป็นของเข้า
8. เพราะเราคือพระเย毫不犹豫รักความยุติธรรม เราเกลียดการขโมยเพื่อได้เครื่องเผาบุชา เราจะนำกิจการของเข้าด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเข้า
9. เชื้อสายของเข้าทั้งหลายจะเป็นที่รักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของเข้าในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเข้าจะจำเข้าได้ ว่าเข้าเป็นเชื้อสายซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงอำนวยพรพระพร
10. ข้าพเจ้าจะเปริ่มปรีดิอย่างยิ่งในพระเย毫不犹豫 จิตใจของข้าพเจ้าจะลิงโอลด์ในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงส่วนข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคุณข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าป่าว ประดับด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งด้วยเพชรนิลจินดา
11. เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมนุษย์ และสวนทำให้สิ่งที่ห่วนในนั้นลงอกขึ้นมาจนได องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญออกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น

1. เพื่อเห็นแก่คิโยน ข้าพเจ้าจะไม่ระงับเสียง และเพื่อเห็นแก่เยรูชาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสุกใส และความรอดของกรุงนี้อย่างคงเพลิงที่ลูกอยู่
2. บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นส่งาราศีของเจ้า และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอมรูปของพระเยโซวาห์จะประทาน
3. เจ้าจะเป็นมองกุญแห่งส่งาราศีในพระหัตถ์ของพระเยโซวาห์ และเป็นราชมังกุญในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเจ้า
4. เขาจะไม่খันนานามเจ้าอีกว่า ถูกทอดทิ้ง และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า ซึ่งร้างเปล่า แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า เอฟซีบาร์ และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า บิวลาห์ เพราะพระเยโซวาห์ทรงปีดิยนดีในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน
5. เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพระหมาจารีฉันได บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งกับเจ้าฉันนั้น และเจ้าบ่าวเปรเมอร์ดิเพราเจ้าสาวฉันได พระเจ้าของเจ้าจะเปรเมอร์ดิเพราเจ้าฉันนั้น
6. โอ เยรูชาเล็มเอ่ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยาไว ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืน เข้าทั้งหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เจ้าทั้งหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโซวาห์ “ไม่ต้องระงับเสียง
7. และอย่าให้พระองค์หยุดพักจนกว่าพระองค์จะสถาปนา และกระทำกรุงเยรูชาเล็มให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก
8. พระเยโซวาห์ทรงปฏิญาณด้วยพระหัตถ์ขวากองพระองค์ และด้วยพระราชอาぬภาพของพระองค์ว่า แน่นอนเราจะไม่ให้ข้าวของเจ้าเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก และบรรดาบุตรชายของคนต่างด้าวจะไม่ดื่มน้ำอุ่นของเจ้า ซึ่งเจ้าตракตรำได้มานั้น
9. แต่ผู้ใดที่เกี่ยวเก็บไว้จะได้กินและสรรเสริญพระเยโซวาห์ และบรรดาผู้ที่เก็บรวมจะได้ดื่มในลานสถานอันบริสุทธิ์ของเรา
10. จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัญญาณไว้เหนือชนชาติทั้งหลาย
11. ดูเถิด พระเยโซวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า จงกล่าวแก่ชิตาของคิโยนว่า ‘ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์’
12. และคนจะเรียกเข้าทั้งหลายว่า ประชาชนบริสุทธิ์ ผู้รับได้ไว้แล้วของพระเยโซวาห์ และเขาจะเรียกเจ้าว่า หมายได้ เมืองที่มีได้ถูกทอดทิ้ง

1. นี่คือหนอที่มาราชเมืองเอโอดอม สวยงามเสื้อผ้าย้อมสีจากเมืองโบสราห์ พระองค์ผู้ซึ่งโว่อก่าในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ นี่เราเองร้องประกาศในความชอบธรรมและมีอานุภาพที่จะช่วยให้รอด
2. ทำไมเครื่องทรงของพระองค์จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่ย่าไนบ่ออย่างนุ่น
3. เราได้ยำบ่ออย่างนุ่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะยำมันด้วยความกริชของเรา เรา เหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเขางะพรอมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเป็น หมด
4. เพราะวันแก้แค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึง
5. เราสอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่าไม่มีผู้ช่วยไว้ เพราะฉะนั้นแขนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา และความพิโรธของเรา ชูเราไว้
6. เราจะยำชนชาติทั้งหลายลงด้วยความกริชของเรา เราทำให้เขามาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลัง ของเขากดถอยลงบนแผ่นดินโลก
7. ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ และการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮวา ห์ประทานแก่พวกรา และความดียิ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุมัติให้ตามพระกรุณาของพระ องค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์
8. เพราะพระองค์ตรัสว่า แน่ที่เดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พูดมุสา และพระองค์ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ของเรา
9. พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของเข้า และทุตสววรค์ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ช่วยเข้าทั้ง หลายให้รอด พระองค์ทรงได้เข้าด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกเข้า ขึ้นและหอบเข้าไปต่อลอดกากก่อน
10. แต่เข้าทั้งหลายได้กับภัย และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหันเป็น ศัตรุของเข้าทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเข้าทั้งหลายเอง
11. แล้วพระองค์ทรงระลึกถึงสมัยเก่าก่อน ถึงโมเสส ถึงชนชาติของพระองค์ว่า พระองค์ผู้ทรงนำเข้าทั้งหลายขึ้นมา จากทະเพร้อมกับผู้เลี้ยงแพะแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ซึ่งบรรจุพระวิญญาณบริสุทธิ์ของ พระองค์ท่ามกลางเข้า
12. ผู้นำเข้าทั้งหลายทางมือขวาของโมเสสด้วยพระกรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกกันออกต่อหน้าเข้าทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนิรันดร์ให้พระองค์เอง
13. ผู้ได้นำเข้าทั้งหลายข้ามทะเลน้ำมีน้ำในถินทุรกันดาร เพื่อเข้าทั้งหลายจะมีได้สะอาด
14. อาย่างสัตว์เลี้ยงไปยังหุบเขានได พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ประทานให้เขายุดพักลันนั้น ฉันนั้นพระองค์ จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แด่พระองค์เอง
15. ขอทօดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ และทรงเพ่งดูจากสถานบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือ

รันและอานุภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน พระทัยกรุณาและพระเมตตาของพระองค์ต่อข้าพระองค์อยู่ที่ไหน ได้ถูกยึดไว้แล้วหรือ

16. แห่นอนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย เมื่อับราฮัมมีได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาเจ้าข้าพระองค์ไม่ได้ เมื่อข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ถือของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล

17. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ใจนพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระมารดาของพระองค์ และกระทำใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้างจนข้าพระองค์ไม่ยอมเกรงพระองค์ ขอพระองค์ทรงกลับมาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ ตระกูลทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์

18. ชนชาติแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแค่ประเดียวหนึ่ง ปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เหยียบย้ำสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ลง

19. ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปากรองพวงเขาเลย เขาไม่ได้เรียกพวงเขายโดยพระนามของพระองค์

1. โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวกฟ้าสวรรค์เสด็จลงมาได้หนอ เพื่อภูเขาจะไหลลงมาต่อพระพักตร์พระองค์
2. ดังเมื่อไฟที่ทำให้ลั่นไหม้อยู่ และไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปฐบึกษาของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชนติจะสะเทือนต่อพระพักตร์พระองค์
3. เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งน่ากลัวที่พากข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์เสด็จลงมา ภูเขาก็เคลื่อนที่ลงมาต่อพระพักตร์พระองค์
4. ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วยหู หรือตาได้เห็น สิ่งทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอดโดยพระองค์ นอกเหนือพระองค์
5. พระองค์ทรงพบเข้าที่ชื่นบานและกระทำความชอบธรรม บรรดาผู้ที่จำพระองค์ได้ในวิธีการของพระองค์ ดูเกิด พระองค์ทรงกริ่ว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอต
6. ข้าพระองค์ทุกคนได้กล่าวเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี้ยวงอย่างใบไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม
7. ไม่มีผู้ใดรองทูลต่อพระนามของพระองค์ ที่เราตนเองให้ยึดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ทั้งหลาย และได้ผลัญข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะเหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถกิจของพระองค์
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงกริ้วนัก และขออย่าทรงจดจำความชั่วช้าไว้เป็นนิตย์ ดูเกิด ขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ทั้งสิ้นเป็นชนชาติของพระองค์
10. หัวเมืองบริสุทธิ์ของพระองค์กล้ายเป็นถิ่นทุรกันดาร ศิโynosได้กล้ายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่รกร้าง
11. นิเวศอันบริสุทธิ์และงามของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ซึ่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาเสียแล้ว และสิ่งอันนำไปประณายของข้าพระองค์ทั้งสิ้นได้ถูกทิ้งร้าง
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นอย่างนี้แล้ว พระองค์ยังจะทรงยับยั้งพระองค์ไว้หรือ พระองค์จะทรงเงียบอยู่ และข่มใจพากข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

1. คนเหล่านั้นที่มิได้อพบเรา แสวงหาเรา คนเหล่านั้นที่มิได้แสวงหาเราได้อพบเรา เราว่า 'เรออยู่ที่นี่ เรอาอยู่ที่นี่' ต่อ ประชาชาติที่เข้าไม่ได้เรียกโดยนามของเรา
2. เราอี่นเมื่อของเราอกตลาดวันต่อชนชาติที่มักกับภู ผู้ดำเนินในทางที่ไม่ดี ติดตามอุบາຍของคนเอง
3. ชนชาติที่ยั่วเย้าเราให้กริวต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการสักการบูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ
4. ผู้ยังคงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้างคืนในโบราณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในภาชนะของเขามีแกงซึ่งทำด้วย เนื้อที่น่าสะอิดสะเอียน
5. ผู้กล่าวว่า 'ออกไปห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิกว่าเจ้า' เหล่านี้เป็นครัวน้อยในจมูกของเรา เป็นไฟซึ่ง ใหม้อยู่วันยังค่ำ
6. ดูเกิด มีเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า 'เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เออ เราจะตอบสนองไว้ในอกของเข้า'
7. ทั้งความชั่วช้าของเจ้า และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายรวมกันด้วย' พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า เข้า ได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหยาบช้ำต่อเราบนเนิน เราจึงจะตรวจสอบกิจการเก่าเข้าไปในอกของเข้า
8. พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'นำอุ่นใหม่หาได้จากพวงองุ่นและเขากล่าวว่า 'อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพระพรอยู่ใน นั้น' ฉันใด เรายังจะกระทำด้วยเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรานะ แล้วไม่ทำลายเขามดที่เดียวฉันนั้น'
9. เราจะนำเชือสายอกมาจากรายโโคบ และผู้รับมรดกภูเขาทั้งหลายของเราราจากยุคที่ ผู้เลือกสรรของเราจะได้รับมัน เป็นมรดก และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น
10. ชาโรมจะเป็นลานหญ้าสำหรับผู้ฟังแพะแกะ และหุบเขาอาโครจะเป็นที่ให้ผู้ฟังวันอน เพื่อชนชาติของเราที่ได้แสวง เราก
11. แต่เจ้าทั้งหลายจะทอดทิ้งพระเยอวาห์ ผู้ลีมภูเขาริสุทธิ์ของเรา ผู้จัดสำรับไว้ให้แก่พระโซค และจัดหาเครื่อง ดื่มบูชาให้แก่พระเคราะห์
12. เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับดาว และเจ้าทุกคนจะต้องหมอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำช้ำในสายตาของเรานะ และเลือกสิ่งที่เราไม่ปีติยินดีด้วย
13. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า ดูเกิด ผู้รับใช้ทั้งหลายของเรเราจะได้รับประทาน แต่เจ้าทั้ง หลายจะหิว ดูเกิด ผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่เจ้าจะกระหาย ดูเกิด ผู้รับใช้ของเรเราจะเปร่อมปรีดี แต่เจ้าจะได้อาย
14. ดูเกิด ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงพระเจียนดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาพระเสียใจ และจะครวญคราง พระจิตธรรม
15. เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้แก่ผู้เลือกสรรของเราเพื่อใช้แซ่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น
16. ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแต่เดือนโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งสจจะ และผู้ใดที่ปฏิญาณ ในแต่เดือนโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งสจจะ เพราะความลำบากเก่าแก่นั้นก็ลีมเสียแล้ว และซ่อนเสียจากตา ของเรา

17. เพราะ ฉุกเฉิด เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนึกได้อีก
18. แต่จริงชื่นบานและpermpric์เป็นนิตย์ในสิ่งชึ่งเราสร้างขึ้น เพราะ ฉุกเฉิด เราสร้างเยรูชาเล็มให้เป็นที่permpric์และชนชาติของเมืองนั้นให้เป็นความชื่นบาน
19. เราจะpermpric์ทั่วไปเยรูชาเล็มและชื่นบานทั่วชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงร้องให้ในเมืองนั้นอีก และเสียงครวญคราง
20. ในนั้นจะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจึงตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่แข่ง
21. เขาจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนอุ่นและกินผลของมัน
22. เขาจะไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ และผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานนำมือของเขานาน
23. เขาทั้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์ หรือคลอดบุตรเพื่อความสุขด้วยองค์เพื่อรับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆของเขาด้วย
24. และต่อมา ก่อนที่เขาร้องเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง
25. สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว และผงคลีจะเป็นอาหารของวู มันทั้งหลายจะไม่ทำอันตรายหรือทำลายทั่วภูเขาริสุทธิ์ของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

1. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังข์นี้ว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแต่เดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา นิเวศนี้เจ้าจะสร้างให้เรานั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน
2. สิ่งเหล่านี้เมื่อของเราได้กระทำทั้งสิ้น บรรดาสิ่งเหล่านั้นจึงเป็นขึ้นมา พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังข์นี้ แต่คนนี้ต่างหากที่เราจะมอง คือเข้าผู้ที่ถ่อมและสำนึกผิดในใจ และตัวสัน្ឋาระคำของเรา
3. เข้าผู้จากวัวราวกับเข้าฝ่าคน เข้าผู้ถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาราวกับเข้าตัดคอสุนัข เข้าผู้ถวายเครื่องบูชาราวกับเข้าถวายเลือดหมู เข้าผู้เผาเครื่องหอมราวกับเข้าสาสุการรูปเคารพ คนเหล่านี้ต่างก็เลือกทางของเขามาก และจิตใจของเขาก็มีดีอยู่ในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของเขาก
4. เรา ก็จะเลือกการหลอกหลอนมาให้เข้าด้วย และนำสิ่งที่ขาดลักษณะถึงเข้า เพราะเมื่อเราได้เรียก ไม่มีผู้ใดตอบ เมื่อเราพูด เขายังไม่ฟัง แต่เข้าได้กระทำชั่วต่อหน้าต่อตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิดยินดีด้วย
5. เจ้าผู้ตัวสัน្ឋาระพระวจนะของพระองค์ จงฟังพระวจนะของพระเย毫不犹豫 พี่น้องของเจ้าผู้ซึ่งเกลียดชังเจ้า และเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราเดินแก่นามของเรา ได้พูดว่า 'ขอพระเย毫不犹豫ทรงรับเกียรติ' แต่พระองค์จะได้ประภูและเป็นความชื่นบานของเจ้า และเข้าเหล่านั้นแหล่จะต้องได้รับความอ้าย
6. เสียงอึงคงนึงจากในเมือง เสียงจากพระวิหาร พระสูรเสียงของพระเย毫不犹豫กำลังให้การตอบแทนต่อศัตรูของพระองค์
7. ก่อนที่นางจะปวดครรภ์ นางก็คลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดจะมาถึงนาง นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
8. ไครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ไครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะให้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอดมาในครรภ์เดียวหรือ เพราพอศิโญนปวดครรภ์ เธอก็คลอดบุตรหั้งหลายของเธอ
9. เราจะนำมาถึงกำหนดคลอด แล้วจะไม่ให้คลอดหรือ พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังข์นี้ เราก็เป็นเหตุให้คลอด จะปิดครรภ์หรือ พระเจ้าของท่านตัวสังข์นี้
10. จงเปรเมปรีดิ์กับเยรูชาเล็มและยินดีกับเธอ นະบรรดาเจ้าที่รักเธอ จงเปรเมปรีดิ์กับเธอด้วยความชื่นบาน นະบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ
11. เพื่อเจ้าจะได้ดูดและอิ่มใจด้วยอกอันประเล้าประโลมของเธอ เพื่อเจ้าจะได้ดื่มให้เกลี้ยง ด้วยความปีติยินดี จากส่งරາศีอันอุดมของเธอ
12. เพราพระเย毫不犹豫ที่ตัวสังข์นี้ว่า ดูเถิด เราจะนำสันติภาพมาถึงเธออย่างกับแม่น้ำ และส่งรາศีของบรรดาประชาชาติ เหมือนลำน้ำที่กำลังล้น และเจ้าทั้งหลายจะได้ดูด เธอจะอุ้มเจ้าไว้ที่บ้านเอวของเธอ และเขย่าขึ้นลงที่ขาของเธอ
13. ดังผู้ที่มารดาของตนเล้าโลม เราจะเล้าโลมเจ้าเช่นนั้น และเจ้าจะรับการเล้าโลมในเยรูชาเล็ม
14. เมื่อเจ้าเห็นอย่างนี้ ใจของเจ้าจะเปรเมปรีดิ์ กระดูกของเจ้าจะกระซุ่มกระชวยอย่างผักหอย และเขาก็รู้กันว่าหัตถ์ของพระเย毫不犹豫อยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์ และความพิโรธต่อสู้ศัตรูของพระองค์
15. เพรา ดูเถิด พระเย毫不犹豫จะเสด็จมาด้วยไฟ และรกรอบของพระองค์เหมือนลมบ้าหมู เพื่อสนองเข้าด้วยความกริวของพระองค์อย่างเกรี้ยวกราด และด้วยการขนาบของพระองค์พร้อมด้วยเปลวเพลิง

16. เพาะพระเยโซวาท์จะทรงกระทำการพิพากษาด้วยไฟ และด้วยพระแสงของพระองค์เนื่องเนื้อหันทั้งสิ้น และผู้ที่พระเยโซวาท์ทรงสังหารเสียจะมีมากมาย
17. คนทั้งหลายที่กระทำตัวให้บริสุทธิ์และชำระตัวให้บริสุทธิ์อยู่ข้างหลังต้นไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางสวน ที่กำลังกินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน และหนู จะถูกเผาผลາມเสียด้วยกัน พระเยโซวาท์ตรัสดังนี้
18. เพาะเราทรงการงานของเข้าและความคิดของเข้า และเราจะมารวมบวรดาประชาชาติและภาษาทั้งสิ้น และเขามาเห็นส่งารศีของเรา
19. และเราจะตั้งหมายสำคัญไว้ท่ามกลางเขา และเราจะส่งผู้รอดพันจากพวกรเขานั้นไปยังบวรดาประชาชาติ ยังหารชีช ปุลและลูด ผู้โกร่งธนู ยังทุบลและยาวาน ยังเกะทั้งหลายที่ใกล้อกไป ที่เข้ายังไม่ได้ยินชื่อเสียงของเราและเห็นส่งารศีของเรา และเขามาจะประกาศส่งารศีของเราท่ามกลางบวรดาประชาชาติ
20. และเขามาจะนำพื้นทองทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากบวรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นเครื่องถวายบุชาพระเยโซวาท์ มาด้วยม้า ด้วยรถรับ ด้วยเกวียนประทุน ด้วยล่อและด้วยอูฐหนอกเดียว ยังเยรูชาเล็มภูเขาบริสุทธิ์ของเรา พระเยโซวาท์ตรัสดังนี้ เช่นเดียวกับคนอิสราเอลนำธัญญบุชาใส่ภาชนะสะอาดmanyพระนิเวศของพระเยโซวาท์
21. และเราจะเอาเข้าบ่างคนเป็นปุ่โรหิต และเป็นพวกลেวิ พระเยโซวาท์ตรัสดังนี้
22. เพาะฟ้าสรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกลใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเรามันได พระเยโซวาท์ตรัสดังนี้ เชือสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่ฉันนั้น
23. พระเยโซวาท์รัสว่า และต่อมากุ wenขึ้นคำ และทุกวันสะบาน เนื้อหันทั้งสิ้นจะมานมัสการต่อหน้าเรา
24. และเขามาจะออกไปมองดูซากศพของคนที่ได้ล้มเมิดต่อเรา เพาะว่าหนอนของคนเหล่านี้จะไม่ตายไป ไฟของเขามาจะไม่ดับ และเขามาจะเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อเนื้อหันทั้งสิ้น

ເຢເຣມີ່ງ

บทที่ 1

1. ถ้อยคำของเยเรมีญบุตรชายของอิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปูโรhit ผู้อยู่ตำบลลاناโรท ในแpenดินของเบนยาмин
2. พระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีญในรัชกาลโยสิยาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้
3. และมีมาในรัชกาลของเยโซยาคิม โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคีย์ โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูชาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า
4. แล้วพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
5. เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เรายังได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ
6. แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเด็ก
7. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด
8. อย่างลัวหน้าเข้าเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
9. แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ถูกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ดูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า
10. ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนออกและให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลูก
11. ยิ่งกว่านี้พระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า เยเรมีญเอ่ย เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้ากราบทูลว่า ข้าพระองค์เห็นไม่ตระพดอัลมันด์อันหนึ่ง
12. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ
13. พระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้ากราบทูลว่า ข้าพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือดอยู่หนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ
14. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือมาหนีอชารແน่นดินนีทั้งสิ้น
15. เพราะ ดูเถิด เราจะร้องเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เข้าทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูชาเล็ม ตั้งสู้ล้อมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งสู้หัวเมืองทั้งสิบของยูดาห์
16. และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขานำในการที่ได้ทอทึ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และมัสการสิ่งที่มีอื่นของตนได้กระทำไว้
17. เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจึงคาดเอวของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เรับบัญชาเจ้าไว่นั้นให้เข้าฟัง อย่าหงอ เพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเข้าทั้งหลาย

18. เพราะ ดูเเดด ในวันนี้เราระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดาภัตติริย์แห่งยุคชาติ กับเจ้านาย กับบุหริษและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้

19. เขาก็หลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น พระเยซูคริสต์นี่แหลก

๙

1. ยิ่งกว่านี้พระจนะของพระเย毫不犹豫ที่มายังข้าพเจ้าว่า
2. จงไปประกาศกรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำเจ้าได้ คือความเมตตาในวัยสาวของเจ้า ความรักของเจ้าครั้งเจ้าเป็นสาว เมื่อเจ้าตามเรามาในถินทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หวานพีซอะไร
3. อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิ์ของพระเย毫不犹豫 คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิดเหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้แหละ
4. โอลังทัวนของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ่ย จงฟังพระจนะของพระเย毫不犹豫
5. พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วชาอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปห่างเสียจากเรา และไปติดตามสิงไรค่า และได้กล้ายเป็นสิงไรค่า
6. เขายังหมายมิได้กล่าวว่า 'พระเย毫不犹豫ประทับที่ไหน ผู้ได้พาราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้นำเรอาอยู่ในป่าถินทุรกันดาร ในดินแดนที่กันดารน้ำและมีแม่น้ำจุราช ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น'
7. และเราได้พาราเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีๆในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้หมอดกของเราเป็นสิ่งที่สะอิดสะอียน
8. ปูโรหิตทั้งหลายมิได้กล่าวว่า 'พระเย毫不犹豫ประทับที่ไหน' คนเหล่านั้นที่แตลงพระราชบัญญัติไม่รู้จักรา บรรดาผู้เลี้ยงแกะกีลุมิดต่อเรา พวากผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบاؤล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์
9. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจะยังโต้แย้งกับเจ้า เราจะโต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า
10. เหตุว่า จงข้ามไปยังฝั่งกาฬคิทิม แล้วก็ดู และใช้คนไปถึงเมืองเดدار์และพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ดูที่ว่าเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม
11. มีประชาชนติดเคย์ได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ แต่ประชาชนของเราได้อesaส่าราศีของเขากลอกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด
12. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า ฝ่ายสวรรค์ทั้งหลายเอ่ย จงตกละสิ่งด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโถดเดียวอ้างว้างเสียเลย
13. เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เขายังคงทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำเป็น แล้วกัดหินขังน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นถังน้ำแตก ซึ่งขังน้ำไม่ได้
14. อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดมาในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ
15. สิงโตหนุ่มคำรามเข้าใส่เขา มันคำรามเสียงดังมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเราทิ้งร้างว่างเปล่าหัวเมืองทั้งหลายของเขาก็ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่
16. ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนฟและเมืองทาปานเหสได้ทุบกระหม่อมของเจ้าแล้ว
17. เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มายิ่งตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิใช่หรือ

18. บัดนี้เจ้าได้อะไรด้วยการลงไปยังอีปิป์ เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำชีหรือ หรือเจ้าได้อะไรด้วยการที่ลงไปยังอัสซีเรีย เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำนั้น

19. ความโหดร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์นั้นเองจะทำให้เจ้า จะนั่งเจ้าจงรู้และเห็นเดินว่า มันเป็นความชั่วและความชั่วนี้ ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยำเกรงเรามิได้อยู่ในตัวเจ้าเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหลก

20. เพราะว่านานมาแล้วเราได้หักแยกของเจ้า และระเบิดพันธุ์ของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าจะไม่ละเมิด' เอกo เจ้าได้โน้มตัวลงเล่นซุบบันเนินเข้าสูงทุกแห่งและใต้ตันไม่เขียวสดทุกตัน

21. แต่เราได้ปลูกเจ้าไว้เป็นเตาอยุ่นอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเตาแปลกไปได้

22. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำด่าง และใช้สูบมาก แต่รอยเปื้อนความชั่วซ้ำของเจ้า ก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา

23. เจ้าจะพุดได้อย่างไรว่า 'ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาทไป' จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาซึ จงสำนึกว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนอุฐสาวะคนองที่เดินข้ามไปข้างมา

24. เมื่อฉันลาไปที่คุณเคยกับกิ่นทุรกันดาร ได้สูดลมด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใจจะระงับความใคร่ของมัน ได้ บรรดาที่แสวงหาจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่กำหนดของมันจะพบมันเอง

25. ระวังอย่าให้เท้าของเจ้าขาดรองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวว่า 'หมวดหวัง เสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตามไป'

26. เมื่อโจฤกจับมีความละอายจันได วงศ์วานของอิสราเอลก็จะละอายจันนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย บุตรธิด และผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเขาก

27. ผู้กล่าวแก่ลำต้นว่า 'ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า' และกล่าวแก่ศิลาว่า 'ท่านครอบครองข้าพเจ้ามา' เพราะเขาก็หงหงอยได้ หันหลังให้แก่เรา มิใช่หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขากล่าวว่า 'ขอทรงลูกชื่นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้ รอด'

28. แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มันลูกชื่นช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า ยุต้าห์อ้าย เจ้ามีหัวเมืองมากเท่าได เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น

29. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าทั้งหลายจะมาร้องทุกข์เรื่องเราทำไว เจ้าได้ละเมิดต่อเรามาทุกคนแล้ว

30. เราได้โดยตีลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า เข้าทั้งหลายก็ไม่ดีชื่น ดาวของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เมื่อฉันอย่างสิงโตที่ทำลาย

31. โอ คนยุคนี้อ้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาดูพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนกิ่นทุรกันดารแก้อิสราเอล หรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มีดทีบหรือ ทำไว้ประชาชนของเราจึงกล่าวว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก'

32. ชาวพรหมจารีจะลืมความภัยของแท้ๆได้หรือ เจ้าชาวจะลืมเครื่องพันกายนของตนได้หรือ แต่ประชาชนของเราได้ลืม

เรา เป็นเวลา กี่วัน กันบ้าง ไม่ ไหวแล้ว

33. ทำไมเจ้านำวิถีของเจ้าไปหาความรักอย่างแบบนี้ยิน จะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย
34. ที่ชายเสื้อของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิดด้วย เรามิได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกลับ แต่โดยเรื่องต่างๆเหล่านี้
35. เจ้าก็ยังกล่าวว่า ' เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโธของพระองค์จะหันกลับจากข้าพเจ้าเป็นแน่' ดูเกิดเราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้าได้กล่าวว่า ' ข้าพเจ้ามิได้กระทำบาป '
36. ทำไมเจ้าท่องเที่ยวไปๆมาๆอย่างเบาความเช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอๆ อิยิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัศชีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้วนั้น
37. เจ้าจะออกมากจากที่นั้นด้วย โดยเอามือกุมศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นมา เพราะเขา ก็ไม่ได้

บทที่ 3

- เข้าทั้งหลายว่า 'ถ้าชายคนใดหย่าภารยาของตนและเชือกไปจากเข้าเสีย และไปเป็นภารยาของชายอีกคนหนึ่ง เขากลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่โสโครกรรมากมายหรือ' แต่เจ้าได้เล่นซุกับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้า จงกลับมาหาเรา พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหล
  - จงแหงหน้าขึ้นสู่บรรดาที่สูงนั้น และดูซึ่งที่ไหนบ้างที่ไม่มีคนนานอนด้วย เจ้าได้นั่งค้อยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอะไรเปียในถินทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินโสโครกด้วยการแพศยาและความช้ำชาของเจ้า
  - พระฉะนั้นฝนจึงได้ร่วงเสีย และฝนชูกปลายตดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าอกของหญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอม อาย
  - ตั้งแต่เวลานี้เจ้าจะร้องเรียกเรามิใช่หรือว่า 'พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้นำตั้งแต่ข้าพระองค์ยัง สาวๆ
  - พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริวอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ' ดูเกิด เจ้าลั่นวาจาแล้ว แต่ เจ้าก็ยังกระทำการช้ำชาทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำได้
  - พระเยอวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์โยสิยาห์ว่า เธอทำอะไรเจ้าเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอ ขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกหลูก และใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น แล้วก็ไปเล่นซุกอยู่ที่นั่น
  - เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า 'เจ้าจงกลับมาหาเรา' แต่เชือกไม่กลับมา และยุคหันน่องสาวที่ทรยศนั้น ก็เห็น
  - และเราเห็นว่า เพราะเหตุทั้งปวงที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณีนั้น เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับให้หนังสือหย่า แต่ยุคหันน่องสาวที่ทรยศนั้นก็ไม่กลัว เชือกกลับไปเล่นซุกด้วย
  - ต่อมาพระการแพศยาเป็นการเบาแก่เชื่อมาก เเชือกกระทำให้แผ่นดินโสโครไป โดยไปล่วงประเวณีกับศิลา กับ ลำต้น
  - แม้ว่าเธอกระทำไปสิบอย่างนี้แล้ว ยุคหันน่องสาวที่ทรยศของเชือกมิได้หันกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่แสร้ง ทำเป็นกลับมา พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหล
  - แล้วพระเยอวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายุคหันน่องสาวที่ทรยศ
  - จงไปประการคล้อยคำเหล่านี้ไปทางหนีอกกล่าวว่า 'พระเยอวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์อےย กลับมาเกิด เรา จะไม่ให้ความกริยวของเราส่วนทับเจ้า เพาะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหล เราจะไม่ กริวเป็นนิตย์'
  - เพียงแต่ยอมรับความช้ำชาของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยอวาห์พระเจ้าของเจ้า และเที่ยวเราใจพระอื่นที่ได้ ต้นไม้เขียวสดทุกต้น และเจ้ามิได้เชือฟังเสียงของเรา' พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหล
  - พระเยอวาห์ตรัสว่า ลูกหลานที่กลับสัตย์อےย กลับมาเกิด เพาะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจะรับเจ้าจากเมืองลະ คนและจากครอบครัวลະสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโนย
  - และเราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนที่พอยาเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงเจ้าด้วยความรักและความเข้าใจ

16. และต่อมาเมื่อเจ้าทวีและเพิ่มขึ้นในแต่ละวันนั้น ในครั้งนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะไม่กล่าวอีกว่า 'ทีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์' เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นในใจ 'ไม่มีครรภ์ลึกซึ้ง' 'ไม่มีครรภ์นีกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย
17. ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ และบรรดาประชาชาติจะรวมรวมกันเข้ามาหากยังพระนามของพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขารอย่างตือกระต่ายต่อไป
18. ในสมัยนั้นวงศ์วานของยูดาห์จะเดินมากับวงศ์วานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวมกันมาจากการแต่ละวันนี้
19. แต่เรากล่าวว่า 'เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้แต่ละวันที่น่าประทับน่าแก่เจ้า เป็นมรดกที่สวยงามที่สุดในบรรดาประชาชาติ' และเรากล่าวว่า 'เจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา'
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า วงศ์วานอิสราเอลเอ่ย แน่นอนที่เดียวที่ภรรยาทรยศลงสามีของนางฉันได้ เจ้าก็ได้ทรยศต่อเราฉันนั้น
21. เขาได้ยินเสียงมาจากที่สูง เป็นเสียงร้องให้และเสียงวิงวนของบุตรทั้งหลายของอิสราเอล เพราะเขาได้ประวัติของเขามาก่อนแล้ว เขาได้มีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขามาก
22. บรรดาบุตรที่กลับสัตย์เอ่ย จงกลับมาเดิม เราจะรักษาความสัตย์ของเจ้าให้หาย ดูเดิม ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหากพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
23. แท้จริงความหวังว่าจะได้ความรอดจากเนินเขาและจากภูเขาหลายลูกก็เป็นความไว้สำรอง แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
24. แต่ว่าสิ่งที่น่าอยนั้นได้กัดกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กอนุชน้อย คือผู้แกะ ผุ้งวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขามาก
25. ให้เรานอนลงในความอ้ายของเรา และให้ความอัปมงคลเราวิว เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เราเป็นอนุชน้อยจนทุกวันนี้ และเราหาได้เชื่อฟังพระสูรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่

บทที่ 4

1. พระเยอวาห์ตรัสว่า โอ อิสราเอลเอย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจะกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่ไม่สะอาดอิดสะเอียนไปให้พันสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โลเล
2. และถ้าเจ้าปฏิญาณอย่างสัจจริง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า 'ตราบใดที่พระเยอวาห์ทรงพระชนม์อยู่' แล้วบรรดาประชาชนชาติจะให้พรกันในพระนามพระองค์ และเข้าทั้งหลายจะอวดพระองค์
3. เพราะว่า พระเยอวาห์ตรัสกับคนญูดาห์และแก่ชาว夷รูชาเลิมว่า จงทุบดินที่ไกไว้แล้วนั้น และอย่าห่ว่านลงกลางถนน
4. ดูก่อน คนญูดาห์และชาวกรุง夷รูชาเลิมเอย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสุนัตถวายแด่พระเยอวาห์ จงตัดหนังปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริวของเราจะหล่อออกไปอย่างไฟและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า
5. จงประกาศในญูดาห์และโอมานในกรุง夷รูชาเลิม ว่า 'จงเป่าแตรไว้ทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังๆว่า марรวมกันเดิม ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม'
6. จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อย่ารออยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายให้ยิ่งมาก
7. ลิงโตตัวนั้นได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาทึบของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชนชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขามาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเจ้ากรังไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย
8. ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสมผ้ากระสอบ จงครั่ครวญและร้องให้ เพราะพระพิโรธอันร้อนแรงของพระเยอวาห์มิได้หันกลับไปจากเรา
9. พระเยอวาห์ตรัสว่า ต่อมานิวัตน์ทั้งกษัตริย์และพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาปูโรหิตจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์จะอัศจรรย์ใจ
10. แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลงชนชาตินี้ และกรุง夷รูชาเลิมแน่นอนที่เดียว ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข' แต่ที่จริงดับได้มาถึงชีวิตของเขาทั้งหลาย
11. ในครั้งนั้น เขายังกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุง夷รูชาเลิมว่า 'ลมร้อนจากที่สูงในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บุตรสาวประชาชนของเรามา ไม่ใช่จะมาฟัดหรือมาฆ่าระ
12. กระแสน้ำที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขาก
13. ดูเถิด เขายังขึ้นมาเหมือนเมฆ รกรอบของเขายังเหมือนลมบ้าหมู ม้าทั้งหลายของเขารื้อยิ่งกว่าก้อนทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ
14. กรุง夷รูชาเลิมเอย จงล้างจิตใจของเจ้าให้พันจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าไร
15. เพราะว่ามีเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และโอมานความชั่วร้ายจากภูเขาเอฟราอิม

16. จงกล่าวแก่บรรดาประชาชนดูເຖິດ ຈงໂນໜາແກ່ກຽງເບູຮ້າເລີ່ມວ່າ ບຣດາຜູ້ລ້ອມມາຈາກແພ່ນດິນໄກລ ເຂາທັງໝາຍໄທ່ຮ້ອງເຂົ້າສີ່ຫວັນຍຸດາທີ່
17. ເຂາທັງໝາຍລ້ອມຍຸດາທີ່ໄວ້ຮັບເໜືອນຜູ້ດູແລ້ເຝຳນາ ເພຣະວ່າຍຸດາທີ່ໄດ້ກົບກູດຕ່ອເຮາ ພຣະເຢໂຮວຫົດຮັສດັ່ງນີ້ແລະ
18. ວິຖິ່ນແລກກະກະທຳທັງໝາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ນຳເວົ່ອນນີ້ມາເຫັນເຈົ້າ ນີ້ແຫລະເປັນຜລແທ່ງຄວາມຊ່ວ່າຍຸດາທີ່ເຈົ້າ ເພຣະມັນຂມ
ື່ນ ເພຣະມັນມາຄື່ງຈິຕໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ເດືອວ
19. ແສນະທົມ ແສນະທົມ ຂ້າກີບຶດຕົວດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ໂອ ພັນດວງໃຈຂອງຂ້າເອີ່ຍ ຈິຕໃຈຂອງຂ້າກີວ່າງ່ນ ຂ້າຈະນິ່ງອຍ່
ໄມ່ໄດ້ ເພຣະຈິຕໃຈຂ້າໄດ້ຍືນເສີ່ງແຕຣ ເສີ່ງປຸລຸກຂອງສົງຄຣາມ
20. ກາຣປະກາສເຮືອງຄວາມຫຍນະໄລ່ຕິດຕາມຄວາມຫຍນະ ແພ່ນດິນທັງສິ້ນກີ່ຖົກທິ່ງຮ້າງ ບຣດາເຕີນທີ່ຂອງຂ້າກີ່ຖົກທຳລາຍ
ໃນຈັບພັນ ມ່ານທັງໝາຍຂອງຂ້າກີ່ສິ້ນໄປໃນບັດເດືອວເດືອວ
21. ຂ້າຈະຕ້ອງມອງດູຮັງແລະຟັງເສີ່ງແຕຣນານສັກເທົ່າໄດ້
22. ເພຣະປະກາຊານຂອງເຮົາໂໄ່ເຂົາ ເຂາທັງໝາຍໄມ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ເຂາທັງໝາຍເປັນລູກຫລານທີ່ໂໄ່ກີບ ເຂາທັງໝາຍໄມ່ມີຄວາມ
ເຂົ້າໃຈ ເຂາທັງໝາຍທຳຄວາມຊ່ວ່າເກົ່າ ແຕ່ເຂົ້າໄມ່ເຂົ້າໃຈທີ່ຈະທຳໄດ້
23. ຂ້າພເຈົ້າມອງດູພື້ນທີ່ໂລກ ແລະດູເຖິດ ເປັນທີ່ຮ້າງແລະວ່າງເປົ່າ ແລະມອງດູພ້າສວຣົກ໌ໃນນັ້ນກີ່ໄມ່ມີຄວາມສ່ວ່າງ
24. ຂ້າພເຈົ້າມອງດູກູເຂາ ດູເຖິດ ມັນກຳລັງສິ້ນອຍ່ ບຣດາເນີນເຂົກົກແກວງໄປແກວງມາ
25. ຂ້າພເຈົ້າມອງດູ ແລະດູເຖິດ ໄມ່ມີມຸນຸ່ຫຍໍຍີເລຍ ນກທັງປວງແທ່ງທ້ອງອາກາສໄດ້ໜີໄປແລ້ວ
26. ຂ້າພເຈົ້າມອງດູ ແລະດູເຖິດ ເຮືອກສວນໄ່ວ່ານັກີ່ເປັນຄື່ນທຸກກັນດາ ແລະຫວັນຍົງທັງສິ້ນກີ່ສລັກຫັກພັງໄປຕ່ອພຣະພັກຕົວປະເທດ
ເຢໂຮວຫົດ ຕ່ອພຣະພິໂຣຮອັນຮ້ອນແຮງຂອງພຣະອອກ
27. ເພຣະພຣະເຢໂຮວຫົດຮັສດັ່ງນີ້ວ່າ ແພ່ນດິນທັງໝາຍຈະເປັນທີ່ຮ້າງ ຄື່ງກະຮັນນ່າເຮົກຍັງມີໄດ້ກະທຳໃຫ້ຄົງວ່າສານເສີຍທີ່
ເດືອວ
28. ເພຣະເຮືອງນີ້ໂລກຈະໄວ້ຖຸກ໌ ແລະພ້າສວຣົກ໌ເປົ່ອບັນຈະດຳມືດ ເພຣະເຮົາໄດ້ລົ້ນວາຈາແລ້ວ ເຮົາໄດ້ໝາຍໄຈໄວ້ແລ້ວ ເຮົາ
ຈະໄມ່ເປັ້ນໃຈທີ່ວ່າຫຼັກລັບ
29. ເມື່ອໄດ້ຍືນເສີ່ງພລມ້າແລະນັກຮູ້ ຂ້າມີເນື້ອທັງໝາຍດົກຈະຫົນໄປ ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນສຸມທຸນພຸ່ມໄໝ້ ແລະປິນປ່າຍໄປ
ທ່າມກລາງສີລາ ຫວັນຍົງທຸກແທ່ງກີ່ຖົກທອດທີ່ ແລະໄມ່ມີມຸນຸ່ຫຍໍຍີອັນຍຸ່ໃນເມືອງເຫັນນັ້ນເລຍ
30. ເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖົກທິ່ງຮ້າງເອີ່ຍ ທີ່ເຈົ້າແຕ່ງດ້ວຍສີແດງນັ້ນເຈົ້າທຳອະໄຮກັນ ແລະທີ່ເຈົ້າປະດັບດ້ວຍອາກຣົນທອງຄຳ ທີ່ເຈົ້າຂໍຍາຍ
ດວງຕາໃຫ້ກວ່າງດ້ວຍແຕ່ມສີ ເອ ເຈົ້າແຕ່ງດ້ວຍໃຫ້ກວ່າງແປ່ລ່າ ດນຮັກຂອງເຈົ້າຈະດູ້ມື່ນເຈົ້າ ເຂາທັງໝາຍຈະແສວງຊື່ວິຕຂອງ
ເຈົ້າ
31. ເພຣະເຮົາໄດ້ຍືນເສີ່ງເໜືອນເສີ່ງຫຍົງຄລອດບຸຕຣ້ອງແສນເຈັບປວດອ່າງກັບຈະຄລອດບຸຕຣ້ວັນ ເສີ່ງຮ້ອງແທ່ງບຸຕຣ
ສາວຕີໂຍນນັ້ນ ແກບຈະຂາດໃຈ ເຫັນມີຂອງເຮົອອອກຮ້ອງວ່າ 'ວິບັດີແກ່ຂ້າ ຈິຕໃຈຂ້າອ່ອນເປັ້ນຢູ່ພວະເຫຼຸຜູ້ມ່າຄນ'

บทที่ 5

1. จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จะมองและรับรู้ จงค้นตามล่านเมืองดูที่ว่า จะหมายความนุชย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น
2. แม่เข้าห้องหลายกล่าวว่า 'ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่' เขาก็ยังปฏิญาณเท็จอย่างแน่นอน
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริงมิใช่หรือ พระองค์ทรงเมื่ยนดีเข้าห้องหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกสำนึก พระองค์ทรงล้างผลลัพธ์ของเขา แต่เข้าห้องหลายปฏิเสธไม่ยอมดีขึ้น เข้าได้กระทำให้หน้าของเขากำถังยิ่งกว่าที่นั้น เข้าปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ
4. แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า แน่นอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนด้อยต่ำ เข้าเหล่านี้โง่เขลา เพราะเขาไม่รู้จักราษฎรชาติของพระเยโฮ瓦ห์ ไม่รู้จักราษฎรชาติดินสินของพระเจ้าของเข้า
5. ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเข้าห้องหลาย เพราะเขารู้จักราษฎรชาติของพระเยโฮ瓦ห์ และรู้จักราษฎรชาติดินสินของพระเจ้าของเข้า แต่เข้าห้องหลายทุกคนก็ได้หักแยกเสีย เข้าห้องหลายได้ระเบิดพันธุ์นะเสีย
6. เพราะฉะนั้น สิงโตจากป่าจะมาสังหารเข้า สุนัขป่ายามสนธยาจะทำลายเข้า เสือดาวจะเฝ้าหัวเมืองทั้งหลายของเข้า ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกนกเป็นชิ้นๆ เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลับสัตย์ของเขาก็ใหญ่ยิ่ง
7. เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเลี้ยงเข้าให้อิ่ม เขาก็ทำการล่วงประเวณี แล้วก็ยกขบวนกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา
8. เข้าห้องหลายเหมือนม้าที่กินอิ่มในตอนเช้า ทุกคนก็ร้องหagaraya ของเพื่อนบ้าน
9. พระเยโฮ瓦ห์ตรัสว่า เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขารึอ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
10. ชี้นี้ไปตามกำแพงของมันและทำลายเสีย แต่อย่าไปถึงอวสานที่เดียว เอาเชิงเทินของมันออก เพราะนั้นไม่ใช่เป็นของพระเยโฮ瓦ห์
11. เพราะวงศ์วานของอิสราเอลและวงศ์วานของยุดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระเยโฮ瓦ห์ตรัสดังนี้แหล
12. เข้าห้องหลายพุดมนุสานในร่องพระเยโฮ瓦ห์ และได้กล่าวว่า พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เรายังจะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร
13. ผู้พยากรณ์จะเป็นแต่ลมๆ พระจันทร์ไม่มีในคนเหล่านั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเด็ด
14. เพราะฉะนั้น พระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าห้องหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นฟืน และไฟนั้นจะเผาผลลัพธ์ของเขาเสีย
15. ดูเถิด วงศ์วานของอิสราเอลเอี่ยม เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าห้องหลาย พระเยโฮ瓦ห์ตรัสดังนี้แหล เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชาติดีกดำบรรพ์ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเข้า เข้าจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ
16. แล่งธนูของเขามาเหมือนอุโมงค์เปิด เข้าเป็นที่แกล้วทหารทุกคน

17. เขาจะกินซึ่งเจ้าเกี่ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขายจะกินผู้แกะผู้วัวของเจ้าเสีย เขายจะกินเตาอุ่นและต้มมะเดื่อของเจ้าเสีย เขายจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยดาบ
18. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เรายังไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน
19. และต่อมาเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรายังหลายจึงกระทำการสิ่งเหล่านี้แก่เรา' เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าได้ละทิ้งเราไปปีบนนิบัติพระต่างด้าวในแผ่นดินของเจ้าตน์ได้ เจ้าจะต้องไปปีบนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้าตน์นั้น'
20. จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศ์วานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่องนี้ในยุคห์ ว่า
21. ชนชาติที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจเอ่ย ผู้มีตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน จงฟังข้อความนี้
22. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ เจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ คือเราผู้ wang กองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิตย์มิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด กีดขวางไม่ได้ แม้คลื่นจะคลอนอง กีดขวางไปไม่ได้
23. แต่ชนชาตินี้มิได้อึดังและกับภู เขายังหันเหและจากไปเสีย
24. ข้อความนี้เขาไม่ฟังอยู่ในใจของเขาก็ทั้งหลายว่า 'บัดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของมันคือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู และทรงรักษาสัปดาห์ที่กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา'
25. ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบานของเจ้าทั้งหลายก็กันสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า
26. เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขายุ่มคอยเหมือนคนดักนกซุ่มอยู่ เขาระงับไว้ เข้าดักคน
27. เรื่องของเขามีความหลอกหลวงเหมือนกระจาดที่มีนกเต็ม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมั่งมี
28. เขายังอ้วนพ่องตัวเกลี้ยงเกลา ในเรื่องการกระทำการทำความชั่วเข้าสำนัก เขายังได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ่อด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขา ก็เจริญ เขายังได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน
29. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขารึ และไม่ควรที่จิตใจเราจะแก้แต่นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
30. สิ่งที่นำตกตะลึงและนำหาดเสียวได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้
31. คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกคล้องตามการซึ่นิวของเข้า และประชาชนของเราชอบที่มีการอย่างนี้ แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อการลุดปล่ายมาถึง

บทที่ 6

1. โอดีต ประชาชนเป็นยาเมินอยู่ จงรวมกันหนึ่งไปจากกล่างกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแต่ในเมืองเทโ科อา และยกสัญญาณไฟขึ้นไว้บนเบธอัคเคเรม เพราเดทุร้ายโผล่ออกมาจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง
2. เรายังคงบูตรสาวของคิโยนเนมีอนสาวสวยและบอบบาง
3. ผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาสู้เชือ เขาจะตั้งเต็งที่ไว้รอบเชือ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน
4. จงเตรียมทำสังคมรากบเชือ ลูกขี้น ให้เราโجمตีเวลาเที่ยงวัน วิบัติแก่พวกรา เพราว่ากลางวันคล้อยเสียแล้ว เงาของเวลาเย็นก็หายออกไป
5. ลูกขี้น ให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเชือเสีย
6. เพราพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงโคนต้นไม้ของเชือลง จงก่อเชิงเทินไว้สู่กรุงเยรูซาเล็ม นี่แหลมนครที่ต้องถูกทำโทษ ภายใต้ไม้มีอะไรนอกจากการบีบบังคับ
7. นำพุปล่อยน้ำของมันออกมานั่นได เรือกีปล่อยความช้ำของเชือออกมานั่นน ได้ยินถึงความทารุณและการทำลาย มีภายในเชือ ความเคราะโศกและความบ้าดเจ็บก็ปราภูต่อเราเสมอ
8. กรุงเยรูซาเล็มอยู่ จงรับคำสั่งสอนเติด เกรงว่าจิตใจเราจะพรางจากเจ้าไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รัก ร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราสาทจากคนอาศัย
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เขายังหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั่นเสียให้เกลี้ยงอย่างเฉลี่มเทาอยู่ เนื่องจากคนเก็บผลอยู่น้ำมีเก็บผลใส่ในตะกร้ากีกำรบหนึ่ง
10. ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเติด หูของเขาดันเสียแล้ว เข้าฟังไม่ได้ ดูเติด พระจนะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เข้าไม่พอใจฟัง
11. เพราจะนั่น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโธของพระเยโฮวาห์เติมไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว เราจะเทอก รดเด็กๆที่ตามถนน และรดพวงหนุ่มๆที่ชุมนุมกันอยู่ด้วย ทั้งสามีและภรรยา ก็จะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชรา ด้วย
12. บ้านเรือนของเขายังต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราเราจะเหยียดมือของเรา ออกต่อสู้ชาวแผ่นดิน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
13. เพราว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอย่างได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วย ความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปูโรหิต
14. เขายังหลายได้รักษาแพลแห่งบูตรสาวประชานของเราแต่เลิกน้อยกล่าวว่า 'สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติ ภาพเลย
15. เขายังอายหรือเมื่อเขากำรทำกิจการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขายังไม่ละอายเสียเลย เขายังน้ำแดงด้วยความ ละอายไม่เป็นเลย เพราจะนั่นเขายังล้มลงท่ามกลางพวกรที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราวางอาญาเขายังหลาย เขายังล้ม คว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
16. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามทางไปร้านนั่นว่า ทางดื้อยู่ที่ไหน แล้วจะเดินใน

- ทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เข้าทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่เดินในนั้น'
17. เรายังยามไว้หนีอเจ้า สั่งว่า 'จงฟังเสียงแตร' แต่เข้าทั้งหลายกล่าวว่า 'เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง'
18. เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชาติเอี่ย จงฟัง ที่ประชุมเอี่ย จงทราบเดิดว่า อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่เขา
19. พิภพเอี่ย จงฟังเดิด ดูเดิด เราจะนำความร้ายมาให้อชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเข้า เพราะเข้า มิได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเรานั้น เข้าปฏิเสธเสีย
20. มีภัยนาถึงเรารากเมืองเชนา มีตะไคร้ส่องมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบุชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบุชาของเจ้าก็ไม่เป็นที่พอใจเรา
21. เพราะฉะนั้น พระเยโไฮรห์จึงตรัสดังนี้ว่า ดูเดิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เข้าสะดุด ทั้งบิดา และบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพินาศ
22. พระเยโไฮรห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเดิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจากเดนเนื้อ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจาก ส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ
23. เข้าทั้งหลายจะจับค้นธนูและหอก เข้าทั้งหลายดุร้ายและไม่มีความสงสาร เสียงของเขาก็เหมือนเสียงทะเล กำเริบ เข้าทั้งหลายขึ้ม้า และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้าสังเวย บุตรสาวคิโยนเอี่ย เข้าทั้งหลายมาต่อสู้ เจ้า
24. พากเราได้ยินกิตติศัพท์พวงนั้น มือของเราก็อ่อนลงอย่างช่วยไม่ได้ ความแสนระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บ เหมือนสต๊ริกกำลังคลอดบุตร
25. อาย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราดาบของศัต្រุและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน
26. บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอี่ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือน เพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการครั่ครวญอย่างแสนขมขื่นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสู้เราในทันทีทันใด
27. เราได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบและลองพฤติกรรม ทั้งหลายของเข้า
28. เข้าทั้งหลายมักกับภูอย่างดื้อด้านทั้งสิ้น เที่ยวนินทาเข้าไป เข้าทั้งหลายเป็นกองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เข้าทุก คนประพฤติ Lewaram ทั้งนั้น
29. เครื่องสูบลมของเข้าสูบอย่างดุเดือด ตะกั่ว ก็ถูกไฟเผาผลัณยเสีย ถุงกันเรือยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่ว ก็ยังไม่ได้ถูกถอนออกไป
30. จะเรียกเข้าทั้งหลายได้ว่า เป็นขี้เงิน เพราะพระเยโไฮรห์ทรงปฏิเสธเข้าเสียแล้ว

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโขวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า
2. เจ้าจะยืนอยู่ในประตุกำแพงพระนิเวศของพระเยโขวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนญุด้าห์ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตุกำแพงนี้เพื่อจะนัมสการพระเยโขวาห์ จงฟังพระวจนะพระเยโขวาห์
3. พระเยโขวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงช้อมพฤติการณ์และการกระทำการของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้
4. อ่ายไว้วางใจในคำเตือนเหล่านี้ว่า 'นี่เป็นพระวิหารของพระเยโขวาห์ พระวิหารของพระเยโขวาห์ พระวิหารของพระเยโขวาห์'
5. เพราะว่า ถ้าเจ้าช้อมพฤติการณ์และการกระทำการของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเขาริบุรุณ
6. ถ้าเจ้าไม่บังคับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่เมีย และไม่หลงโลหิตที่ไว้ความผิดให้ถึงตายในที่นี่ และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง
7. แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแต่ละวันซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นนิตย์
8. ดูเถิด เจ้าวางใจในคำเตือนอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย
9. เจ้าจะลักษณะนี้ ผู้คน ล่วงประเวณี ปฏิญญาณเท็จ เพาเครื่องบูชาถวายพระบาทอัลและติดตามพระอื่นซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักไปหรือ
10. แล้วจึงมายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า 'เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น'
11. นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กล่าวเป็นที่ช่องสูมของพวกโจโรไปแล้วหรือ พระเยโขวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เรา ก็ได้เห็นเงองแล้ว
12. แต่จงไปยังสถานที่ของเรารึซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น จงดูว่าพระความชั่วร้ายของอิสราเอลประชานของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น
13. พระเยโขวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ
14. เหตุฉนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์
15. และเราจะเหวี่ยงเจ้าทั้งจากสายตาของเรา เมื่อโนย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น
16. เพราะฉะนั้นเจ้าย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขอให้ธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า
17. เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกันในหัวเมืองทั้งหลายแห่งญุด้าห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม

18. พวากเด็กๆก็เก็บพื้น พวากพ่อๆก็ก่อไฟ พวากผู้หญิงก็นวดแป้ง เพื่อทำขนมถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเข้าเทเครื่องดื่มน้ำชาถวายแด่พระอื่นๆ เพื่อยิ่วยุให้เรากรา
19. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า คือเราที่เข้ายิ่วยุหรือ มิใช่ยิ่วยุตัวเขาเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเข้าทั้งหลายดอกหรือ
20. จะนั่น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ความกริวและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์ บันตันไม่ในท้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะแพพลานูเสียและจะดับไม่ได้
21. พระเยโฮวาห์จอมโภรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจะรับประทานเนื้อ
22. เพราะในวันที่เราได้พาเข้าทั้งหลายออกมากจากแผ่นดินอียิปต์ เราเมื่อได้พุดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสั่งเขารี่อง เครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา
23. แต่เราบูชาเข้าทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'จงเชื้อฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็น ประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่ยืนเป็นสุข'
24. แต่เข้าทั้งหลายมิได้เชื้อฟังหรือเงียบฟัง แต่เข้าทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเข้าเอง และในความดื้อรัดดัง ตามจิตใจซึ่งของเข้าทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า
25. ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากการแผ่นดินอียิปต์จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของ เราไปยังเขายิ่งไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า
26. ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเงียบฟัง แต่ได้กระทำให้คือของตนแข็ง เข้าได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษ ทั้งหลายของเข้าเสียอีก
27. เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เข้า แต่เขายังไม่ฟังเจ้า เจ้าจงร้องเรียกเข้า แต่เขายังไม่ยอมตอบเจ้า
28. แต่เจ้าจงพุดแก่เขาว่า 'นี่เป็นประชาชนติที่ไม่เชื้อฟังพระสรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และไม่ยอมรับ การแก่ไข สัจจะพินาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขามาแล้ว'
29. เยรูชาเล็มเอีย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่าครรภูบันที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและ ละทิ้งชื่ออายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว'
30. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนญูด้าที่ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เข้าได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ใน นิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป
31. และได้สร้างปูชนียสถานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขاهแห่งบุตรชาวยอดีตอินโนม เพื่อจะแพนุตรชาຍและบุตรสาว ของเข้าทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามิได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา
32. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขายังไม่เรียกที่นั้นอีกว่าโทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตร ชาวยอดีตอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขاهแห่งการฆ่าพันกัน เพราะเขายังฝังกันไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว
33. และศพของชนชาตินี้จะเป็นอาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะขับไล่ให้มันไป เสียได้
34. เราจะกระทำให้เสียงรื่นเริงและเสียงยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยู

ดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูชาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป

1. พระเยอว่าฯ ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระดูกของบรรดา กษัตริย์ คุณธรรม กระดูกเจ้านาย กระดูกบุโรมิต กระดูกผู้พยากรณ์ และกระดูกของชาวเมืองเยรูซาเล็ม จะมีคนเอาอกมาจากอุโมงค์ของเข้าทั้งหลายเหล่านั้น
2. และเขากำจัดกระดูกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งพิ划ร์ทั้งสิ้น ซึ่งเข้าทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดสอยห้อยตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและมัสการ จะไม่มีใครรับรวมหรือฝังกระดูกเหล่านี้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน
3. บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เข้าไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยอว่าฯ จอมโภชาตร์สังดังนี้
4. เจ้าจะพูดกับเข้าทั้งหลายว่า พระเยอว่าฯ ตรัสดังนี้ว่า เมื่อมนุษย์ล้มลง เขายจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไปเขายจะไม่หันกลับมาหรือ
5. ทำไม่ชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัตย์อยู่เป็นนิตย์ เขายield การหลอกลวงไว้มั่น เข้าทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ
6. เราได้ตั้งใจและพยายาม พูด แต่เข้าทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง 'ไม่มีคนได้กลับใจจากความชั่วของตน กล่าวว่า 'ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง' ทุกคนหันไปตามทางของเขาวง เมื่อนมารวิงหัวทิ่มเข้าไปในสังคม
7. แม้ว่าангค์สำดำเนินฟ่ายังรู้จักเวลาทำงานดของมัน และนักเขียน นักนางแอ่น และนักกรอด ได้รักษาเวลา many ของมัน แต่ประชานของเรามีรู้จักคำตัดสินของพระเยอว่าฯ
8. เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระเยอว่าฯ ก็อยู่กับเรา' แต่ดูเดิม แน่นอนเข้าทำอย่างไรประโยชน์ คือปากาของพวกลักษณ์ได้ทำอย่างไรประโยชน์
9. คนมีปัญญาจะได้รับความอาย เขายจะครั่มกลัวและถูกจับตัวไป ดูเดิม เขายได้ปฏิเสธพระวจนะของพระเยอว่าฯ และปัญญาอย่างใดมีในตัวเขามาก
10. เพาะจะนั้น เราจะให้ภารายของเขาตกไปเป็นของคนอื่น ให้ร่วนของเขาตกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอย่างได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงบุโรมิต ทุกคนก็ทำการน้อเข้า
11. เขายได้รักษาแพลแห่งบุตรสาวประชานของเราแต่เลิกน้อย กล่าวว่า 'สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย
12. เมื่อเขากำทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาระอายหรือ เปล่าเลย เขายไม่ละอายเสียเลย เขาน้ำแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพาะจะนั้นเขายจะล้มลงท่ามกลางพวกรีมแล้ว ในเวลาแห่งการลงอาญาเข้าทั้งหลาย เขายจะล้มคว่ำลง พระเยอว่าฯ ตรัสดังนี้แหล
13. พระเยอว่าฯ ตรัสว่า เราจะผลัญญาเป็นแน่ เถาอุ่นจะไม่มีผล หรือตั้นจะเดือไม่มีผล ใบก็จะเที่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็อันตรธานไปจากเขามาก
14. ทำไม่เราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนิ่งเสียที่นั่นเดิม เพาะพระเยอว่าฯ พระเจ้า

- ของเราระบุให้เรา ning และทรงประทานน้ำดีหมีให้เราดื่ม เพราะเราได้กระทำปาต่อพระเยื้อราห์
15. เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย แต่ประสบความสูญเสียของ
16. เสียงคุณของแห่งม้าของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสิ้นก็หวั่นไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชาของเขามันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง
17. เพราะ ดูเดิม เราจะส่งงเข้ามาท่ามกลางเจ้า คือหัวทับทางซึ่งจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย พระเยื้อราห์ตัวสดังนี้เหละ
18. เมื่อข้าพเจ้าจะปลอบโยนตัวเองเนื่องด้วยความเคราะโศก จิตใจของข้าพเจ้าก้อ่อนเปลี่ยนอยู่ภายใน
19. พังซิ เสียงร้องแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล พระเยื้อราห์มีได้สกิดในศิริโภยหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ ทำไม่เข้าย่ำวุเราให้กราดด้วยรูปเคารพสลักของเข้า และด้วยพระต่างด้าวของเข้า
20. ฤทธิ์เกียร์ผ่านไป ฤทธิ์แล้งก์สิ้นลงแล้ว และเราทั้งหลายก็ไม่รอต
21. เพราะแพลงแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแพลง ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสูญเสียของก็ยึดข้าพเจ้าไว้มั่น
22. ไม่มีพิมเสนในกิจลางดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ทำไม่อนามัยแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

1. ໂຮ່ເອີຍ ຄໍາຕື່ຈະຂອງຂ້າພເຈົ້າເປັນນ້ຳ ແລະ ດວງດາຂອງຂ້າພເຈົ້າເປັນບ່ອນໜ້າຕາພຸກົງຈະດີ ເພື່ອຂ້າພເຈົ້າຈະໄດ້ຮ່ອງໄທ້ທັກລາງວັນແລະ ກລາງຄືນ ເພຣະນຸຕຣສາວປະຊາບຂອງຂ້າພເຈົ້າທີ່ຖູກໝ່າ
2. ໂຮ່ເອີຍ ຄໍາຂ້າພເຈົ້າມີທີ່ພັກສໍາຫຽວດັນທາງອຸ່ນທີ່ໃນຄື່ນທຸກັນດາຮັກຈະດີ ເພື່ອຂ້າພເຈົ້າຈະໄດ້ພຣາກຈາກຫາດີຂອງຂ້າພເຈົ້າ ແລະ ໄປໄທ້ພັນເຂົາເສີຍ ເພຣະເຂາທັກຫລາຍເປັນຄົນລ່ວງປະເວັນທັກໝາດ ແລະ ເປັນໜຸ້ມຸນທີ່ມັກທຣຍຄ
3. ເຂາທັກຫລາຍອັນຂອງເຂາເໝືອນຄັນຮູນເພື່ອກ່າວຄວາມເທິງ ແຕ່ເຂາທັກຫລາຍໄມ່ກໍລຳສູ່ເພື່ອຄວາມຈິງໃນແຜ່ນດິນ ເພຣະເຂາທັກຫລາຍຈາກຄວາມຂ້ວຍໝາຍນີ້ໄປສູ່ຄວາມຂ້ວຍໝາຍນັ້ນ ແລະ ເຂາທັກຫລາຍໄມ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ພຣະຍໂສວາຫຼວດຕັດັ່ງນີ້ແລລະ
4. ຂອໃຫ້ທຸກຄົນຮະວັງເພື່ອນບ້ານຂອງດຸນ ແລະ ອຍ່າວາງໃຈໃນພື້ນ້ອງຄົນໄດ້ເລີຍ ເພຣະວ່າພື້ນ້ອງທຸກຄົນຈະເປັນຄົນຫລອກລ່ອ ແລະ ເພື່ອນບ້ານທຸກຄົນຈະເຖິງໄປເປັນຄົນຄຣາຫນິຫາ
5. ທຸກຄົນຈະລ່ອລວງເພື່ອນບ້ານຂອງດັວ ໄມ໌ມີຄຣະພູດຄວາມຈິງສັກຄົນເດືອຍວ ເຂົາໄດ້ສອນລື້ນຂອງເຂາໃຫ້ພູດມຸສາ ເຂົາໄດ້ ກະທຳຄວາມຂ້ວ່າຂ້າຈຸນ່າເປົ້ອໜ່າຍ
6. ເຈົ້າອະຍຸ່ທ່າມກລາງກາຮລ່ອລວງ ໂດຍກາຮລ່ອລວງເຂາປົງສົງເສົາທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຮົາ ພຣະຍໂສວາຫຼວດຕັດັ່ງນີ້ແລລະ
7. ເພຣະລະນັ້ນ ພຣະຍໂສວາຫຼວດຕັດັ່ງນີ້ວ່າ ອູເຄີດ ເຮົາຈະຄຸນເຂາແລະ ທດລອງເຂາ ເຫຼຸນຸຕຣສາວປະຊາບຂອງເຮົາ ເຮົາຈະທຳຍ່າງອື່ນໄດ້ຍ່າງໄຮ
8. ລື້ນຂອງເຂາເປັນລູກຄຣມຖາຍຸ ມັນພູດມາຮຍາ ເຂາພູດຍ່າງສັນຕິກັບເພື່ອນບ້ານຂອງເຂາດ້ວຍປາກ ແຕ່ໃນໃຈຂອງເຂາ ເຂາ ວາງແຜນກາຮຄອຍດັກເຂາອຸ່ນ
9. ພຣະຍໂສວາຫຼວດສ່ວ່າ ໄມ໌ຄວາມທີ່ເຮົາຈະລົງໂທໝເຂາພຣະສິ່ງເໜ່ານີ້ຫົວໜ້ວ ໄມ໌ຄວາມທີ່ຈິຕໃຈເຮົາຈະແກ້ເຄີນປະຫາດີທີ່ເປັນ ອຍ່າງນີ້ຫົວໜ້ວ
10. ເຮົາຈະຮ່ອງໄທ້ແລະ ຄວຸງຄວາງເຫຼຸນຸກເຂານັ້ນ ແລະ ຄໍ່າຄວຸງເຫຼຸນຸກຫຼັງຈາກທັງນິກໃນອາກາສແລະ ສັດວິໄດ້ໜີ້ໄປເສີຍແລ້ວ
11. ເຮົາຈະກະທຳໄທ້ເຢູ່ຫາເລີມເປັນກອງໜັກປັກທັກພັງ ເປັນຄໍ້າຂອງມັກກຣ ແລະ ເຮົາຈະກະທຳໄທ້ຫວີເມືອງຂອງຍຸດ້າຫຼືເປັນທີ່ ກຣກ່າງ ໄມ໌ມີຫາມີ່ເມືອງສັກຄົນເດືອຍ
12. ໄຄເປັນຄົນມີປັງຄູາທີ່ຈະເຂົາໃຈຄວາມນີ້ໄດ້ ແລະ ມີຜູ້ໄດ້ທີ່ພຣະໂອໝົງຂອງພຣະຍໂສວາຫຼວດຕັດັ່ງສັກແກ່ເຂາ ເຂົາຈຶ່ງປະກາສ ຄວາມນັ້ນໄດ້ ເຫຼຸ້ນແຜ່ນດິນເຈິງພັງທຳລາຍແລະ ຖູກເພາເສີຍແໜ່ວຍຄົນທຸກັນດາຮ ຈຶ່ງໄມ່ມີຄຣົກຜ່ານໄປມາ
13. ແລະ ພຣະຍໂສວາຫຼວດສ່ວ່າ ເພຣະເຂາທັກຫລາຍທອດທີ່ຈິງຈະບັງຄູ້ຕີຂອງເຮົາ ຜົ່ງເຮົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕ່ອນໜ້າເຂາ ແລະ ໄມ່ໄດ້ເຂົ້ວພັງເສີຍຂອງເຮົາ ຩີ້ວ່າມີດຳເນີນດາມນັ້ນ
14. ແຕ່ໄດ້ດຳເນີນດາມໃຈຂອງດຸນເອງຍ່າງດື້ອດື້ງ ແລະ ຕິດສອຍຫ້ອຍດາມພຣະບາວັດ ອຍ່າງທີ່ປຣພບຸຮູ່ໄດ້ສັ່ງສອນເຂາໄວ້
15. ເພຣະລະນັ້ນ ພຣະຍໂສວາຫຼວດຕັດັ່ງນີ້ຈົມໂຍ້ນ ພຣະເຈົ້າແທ່ງອີສຣາເວລ ຈຶ່ງຕັດສ່ວ່າ ອູເຄີດ ເຮົາຈະເລີ່ຍ້ນຫາດີນີ້ດ້ວຍບອຮເພີດ ແລະ ໄກ້ນ້າດີ່ມີເຂາດີ່ມ
16. ເຮົາຈະກະຈາຍເຂາໄປທ່າມກລາງປະຫາດີທີ່ຕົວເຂາເອງແລະ ບຣພບຸຮູ່ຂອງເຂາໄມ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຮົາຈະສັ່ງດາບໃຫ້ໄລ້ຕາມເຂາທັກຫລາຍ ຈະເຮົາຈະພລາຍເຂາສິ້ນ

17. พระเย毫不犹豫จอมโภราตรัสตังนี้ว่า จงพิจารณาดู และเรียกนางร้องให้ให้มา จงให้คุณไปตามหัญที่ชำนาญมา
18. ให้เขารีบส่งเสียงครั่ครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อนำดาจะสถาปนาและหนังตาของเราจะมีนาตาพุกอกมา
19. เพราะได้ยินเสียงครั่ครวญจากติโยนว่า 'เราทั้งหลายย่อยยับเพียงไดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทดลองทึ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหลือพวกราออกไป'
20. หัญเอ่ย จงฟังพระวจนะของพระเย毫不犹豫 และให้ชูของเจ้ารับพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทครั่ครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จงสอนบทเพลงศพแก่เพื่อนบ้านของเรอทุกคน
21. เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าต่างของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัดพวกรีกๆออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่มๆออกเสียจากถนนทั้งหลาย
22. จงพูดว่า พระเย毫不犹豫ตัวสตังนี้ว่า 'ศพมนุษย์จะล้มลงเมื่อมีอนุลสัตว์ติดตามพื้นทุ่ง เมื่อมีน้ำฝนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีผู้ใดจะเก็บ'
23. พระเย毫不犹豫ตัวสตังนี้ว่า อย่าให้ผู้มีปัญญาวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คุณมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน
24. แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือในการที่เข้าใจและรู้จักราเวร่าเราคือพระเย毫不犹豫 ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระเย毫不犹豫ตัวสตังนี้แหล
25. พระเย毫不犹豫ตัวสตังนี้ ดูเกิด วันเวลาทำลังมาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่รับพิธีเข้าสุนัตพร้อมด้วยผู้ที่ไม่ได้รับพิธีเข้าสุนัต คือ
26. อียิปต์ ยูดาห์ เอโdom และคนอัมโมน โนอับและบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชนติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้าสุนัต และบรรดาชาวครัวโนอิสราเอลก็มิได้รับพิธีเข้าสุนัตทางใจ

บทที่ 10

1. โ อ วงศ์วนอิสราเอลอุ่ย จงฟังพระวจนะชื่้งพระเยื้อحاห์ตัรัสกับเจ้า
2. พระเยื้อحاห์ตัรัสดังนี้ว่า อย่าเรียนรู้วิถีทางแห่งบรรดาประชาชาติ หรืออย่าครรภ์กลัวเพราะหมายสำคัญของท้องฟ้า ตามที่บรรดาประชาชาติครรภ์กลัวนั้น
3. เพรษธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เข้าตัดตันไม่มาจากป่าตันหนึ่ง เป็นสิ่งที่มีอչ้างได้กระทำด้วยข่าน
4. เข้าทั้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เข้าตอกไไว้แน่นด้วยต้อนและตาปู มันก็เคลื่อนไหวไปมาไม่ได้
5. มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพุดไม่ได้ คนต้องขนมันไป เพระมันเดินไม่ได้ อย่างกลัวมันเลย เพระมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย
6. ข้าแต่พระเยื้อحاห์ หมายผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก
7. ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยกเกรงพระองค์ เพระพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพระในบรรดาประชาญูของบรรดาประชาชาติ และในบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของเข้า ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์
8. เข้าทั้งหลายทั้งโฉดและโง่เขลา ไม้อันนั้นเป็นแต่คำสอนไร้สาระ
9. เครื่องเงินทุบันน้ำเขามาจากหารซิช และเออาท่องคำมาจากเมืองอุฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ และเป็นผลน้ำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีรวมและสีม่วง เป็นผลงานของคนชำนาญทั้งนั้น
10. แต่พระเยื้อحاห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิตย์ พอทรงพระพิโตรแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริวของพระองค์ไม่ได้
11. เจ้าจงพูดกับเข้าทั้งปวงดังนี้ว่า บรรดาพระผู้ที่มีได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะพินาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายในได้ฟ้าสวรรค์เหล่านี้
12. พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสถิตปัญญาของพระองค์ และทรงชี้ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์
13. เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคันของในห้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลายขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากคลังของพระองค์
14. มนุษย์ทุกคนโฉดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพระรูปเคารพหล่อของเข้าเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น
15. มันเป็นของไร่ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ
16. พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพระพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยื้อحاห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์
17. เจ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกกลั่นอุ่ย จงเก็บข้าวของจากพื้นดิน
18. เพระพระเยื้อحاห์ตัรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลาหนึ่ง และเราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเข้าเพื่อให้เขารู้สึก

19. วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บัดแผลของข้าพเจ้าก็ร้ายหนัก แต่ข้าพเจ้าว่า แท้จริงนี้เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา
20. เต็นห์ของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเข้าอีกแล้ว ไม่มีผู้ที่นิ่งผู้ใดที่จะการเต็นห์ให้ข้าพเจ้าอีก และ绚วนม่านของข้าพเจ้าให้
21. เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะก็โอลด์ และไม่ได้เสาะหาพระเยโซวาท์ เพราะฉะนั้นเขาจะมิได้จำเริญขึ้น และผุ่งแกะทั้งหลายของเขาก็จะกระจัดกระกระจายไป
22. ดูเณิด เสียงลือมาถึงแล้ว เสียงโกลาหลยิ่งใหญ่จากเดนเหนือ มากระทำให้หัวเมืองยุดาร์เป็นที่กรัง และให้เป็นถ้ำของมังกร
23. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำฝีก้าวของตนเอง
24. ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงโปรดตีสอนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วยความกริวของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า
25. ขอพระองค์ทรงเทพระพิโรธของพระองค์เห็นอเหล่่าประชาชาติที่เมรู้จักพระองค์ และเห็นอครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเข้าทั้งหลายได้กินເພັດລາມູຍາໂຄນ ເຂົ້າໄດ້ເຂົ້າມູບທ່ານເສີຍ ແລະເພັດລາມູຍາທ່ານເສີຍ ແລະกระทำที่ອາຫຍໍของທ່ານให้กรังไป

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยอโวห์ถึงเยเรมี耶ว่า
2. เจ้าจะฟังถ้อยคำในพันธสัญญา呢่กีด และจะกล่าวแก่คุณยูดาห์และชาวกรุงเยรูชาเล็ม
3. เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า พระเยอโวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แข่งกีด
4. ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเข้าอกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจะกระทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
5. เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ข้าแต่พระเยอโวห์ ขอให้เป็นดังนั้นกีด
6. และพระเยอโวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า จงป่าวร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูชาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และประพฤติตาม
7. เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเข้าชื่นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้อย่างไม่หยุดยั้งกล่าวตักเตือนว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา
8. ถึงกระนั้นเข้าทั้งหลายก็ไม่เชื่อฟังหรือเงียบฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเรา เหตุฉะนี้เราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชาให้เขากำราทำ แต่เขามิได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเห็นอีก
9. พระเยอโวห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า มีการคิดกบฏท่ามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูชาเล็ม
10. เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดสอยห้อยตามพระอื่นๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเรา
11. เพราะฉะนั้น พระเยอโวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกีด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทุกชีวิตต่อเรา เราจะไม่ฟังเข้าทั้งหลาย
12. และหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูชาเล็มจะไปร้องทุกชีวิตต่อพระ ซึ่งเข้าทั้งหลายได้เพาเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาลำบากไม่ได้
13. ยูดาห์เอ่ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากับหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูชาเล็ม เจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่อับอาย คือแท่นสำหรับเพาเครื่องหอมถวายแก่พระบ้าอัล
14. เพราะฉะนั้น เจ้าย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขอชื่นหรืออธิษฐานเพื่อเข้าทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก
15. ผู้ที่รักของเรานั้นมีสิทธิอะไรในนิเวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้กระทำการชั่วช้านาก และเนื้ออันบริสุทธิ์ได้พ้น

“ไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเริงโผล

16. พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า ‘ต้นมะกอกเทศสดองงามด้วยผลเป็นอย่างดี’ แต่พระองค์ทรงก่อไฟเผามันเสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิงทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว
17. ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโกรธ ผู้ใดปลูกเจ้า “ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกลงแก่เจ้า เพราะความชั่วชั้นของวงศ์วาน อิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อสู้ตนเอง เพื่อได้ยั่วยุให้เรากราด ด้วยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบ้าอัล
18. พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์ทรงสำแดงการกระทำการของเขาก่อนที่พระองค์
19. แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลยว่า พากษาได้ออกอุบายน ต่อสู้ข้าพระองค์โดยกล่าวว่า ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเข้าออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เพื่อชื่อของเขาก็จะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย
20. แต่ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโกรธ ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต ขอให้ข้า พระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์ตกลงแก่เขา เพราะข้าพระองค์ได้มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว
21. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนตำบลลوانาโรท ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า อย่าพยายามน์ ในพระนามของพระเยโฮวาห์ หรือมิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือของเรา
22. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโกรห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเข้าทั้งปวง พากคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดา บุตรชายและบุตรสาวของเขาก็จะตายด้วยการกันดารอาหาร
23. จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเราจะนำความร้ายมาสู่คนตำบลลوانาโรท คือปีแห่งการลงโทษเข้า

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เมื่อข้าพระองค์สู้คดีกับพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ยังขอทูลเสนอ มูลคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์ ใจทางของคนชั่วจึงจำเริญขึ้น ใจนทุกคนที่ทรงศักดิ์เย็นเป็นสุข
2. พระองค์ทรงปลูกเข้าทั้งหลาย และเข้าทั้งหลายก็ยังรากลง เข้าทั้งหลายองกกรรมขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปักของเข้า แต่ไกลจากใจของเข้า
3. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงชุดเข้าอกมาเหมือนแกะสำหรับการฟ่า และตั้งเข้าทั้งหลายไว้ต่างหากเพื่อวันน่า
4. แผ่นดินนี้จะไว้ทุกข์นานเท่าได และผักหฤาตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าได เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกภัยพลามไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรบันสุดปลายของเราทั้งหลาย
5. ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเข้าทำให้เจ้าเห็นดene'iอย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร และถ้าเจ้ายังเห็นดene'iอยในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะทำอย่างไรในคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์เดน
6. เพราะว่าแม่พื่นของเจ้าและวงศ์วานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาจะได้กระทำการทรยศต่อเจ้า เขายังเรียกให้ผู้ชนไปตามเจ้าไป ถึงแม้ว่าเขายังคงคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชือขาดเลย
7. เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้เหลียงมรดกของเราทิ้ง เราได้มอบผู้ที่รักของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเธอ
8. มรดกของเราได้กล้ายเป็นเหมือนสิงโตในป่าต่อเรา เขาระเบิงเสียงของเข้าใส่เรา เพราะนั้นเรางึงเกลียดเขา
9. มรดกของเราเป็นแก่เราเหมือนนกหลายด่าง นกซึ่งอยู่รอบต่อสู้กันนั้น ไป例外ไปชุมนุมสัตว์ป่าทุกทั้งสิ้น นำมันให้มากินเสีย
10. ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนอุ่นของเราเสีย เข้าทั้งหลายได้เหยียบยำส่วนของเราไว้ใต้ฝ่าเท้า เข้าทั้งหลายได้กระทำให้ส่วนอันเป็นใจของเราหายไปเป็นถิ่นทุรกันดารที่กรรัง
11. เข้าทั้งหลายได้กระทำส่วนของเราให้กรรัง เมื่อกรรังส่วนนั้นก็คร่าความต่อเรา แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งให้กรรัง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้
12. ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงทั้งปวงในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่าแสดงดาบของพระเย毫不犹豫จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังใดๆที่จะมีสันติภาพ
13. เข้าทั้งหลายได้หว่านข้าวสาลี แต่จะเกี่ยวหนาม เข้าได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เข้าทั้งหลายจะละอายด้วยผลกระทบเกี่ยวของเข้า ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเย毫不犹豫
14. พระเย毫不犹豫ตั้งนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ช่วยเหลือของเรา ผู้ที่ได้แต่ต้องมรดกซึ่งเราได้ให้สราออลประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า ดูเถิด เราจะถอนเข้าทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเข้า และเราจะถอนวงศ์วานยุดาห์จากท่ามกลางเข้าทั้งหลาย
15. และต่อมากลังจากที่เราได้ถอนเข้าทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเข้าอีก และเราจะนำเข้าทั้งหลายมาอีก ให้ต่างก็มายังมรดกของตน และยังแผ่นดินของตน

16. และจะเกิดกรณีขึ้นว่า ถ้าเข้าทั้งหลายจะอุตส่าห์ศึกษาทางแห่งประชาชนของเรา คือปฏิญานในนามของเราว่า 'ตราบใดที่พระเยอรมันม์อยู่' อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญานโดยพระบາอัล แล้วเขาก็จะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเรา

17. แต่ถ้าเข้าทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะดอนประชาชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น พระเยอรมันที่ตั้งนี้แหลก

1. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า จงไปชี้อัมมานาดเอวามาผืนหนึ่ง คาดเอวของเจ้าไว้และอย่าลุ่มนำ
2. ข้าพเจ้าจึงชี้อัมมานาดเอวมาผืนหนึ่งตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และคาดเอวของข้าพเจ้าไว้
3. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า
4. จงเอาผ้าคาดเอวซึ่งเจ้าได้ชื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจงลูกขี้นไปยังแม่น้ำญี่เฟรติส แล้วชื่อนผ่านน้ำไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง
5. ข้าพเจ้าก็ไปและชื่อนผ่านน้ำไว้ข้างแม่น้ำญี่เฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า
6. ต่อมาก็อีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงลูกขี้นไปยังแม่น้ำญี่เฟรติส และเอาผ้าคาดเอวซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ชื่อนไว้ที่นั่นมาเสียจากที่นั่น
7. แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำญี่เฟรติส และชุดเอาผ้าคาดเอวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ชื่อนไว้ ดูเถิด ผ้าคาดเอวนั้นเสียหมด จะใช้การสิงได้ไม่ได้
8. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า
9. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจะทำลายความทະนงใจของยูดาห์ และความทະนงใจใหญ่ยิ่งของ耶路ชาเล็มเสียอย่างนั้นแหล่ะ
10. คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความดีอกระดับแห่งจิตใจของตนเอง และได้ติดสอยห้อยตามพระอื่น เพื่อจะปรนนิบัติและ Nem สการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนี้ซึ่งจะใช้การสิงได้ไม่ได้
11. เพราะผ้าคาดเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์ฉันได้ เรายังได้กระทำให้วงศ์วานทั้งสิ้นของอิสราออลและวงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเรฉันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชน ซึ่งเสียง ที่สรรเสริญ และส่งารศีแก่เรา แต่เข้าทั้งหลายก็ไม่ฟัง
12. ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เข้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราออลตรัสดังนี้ว่า 'นำอุ่นจะเติมให้ทุกๆ ลูก' และเข้าทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า 'เราไม่รู้หรือว่านำอุ่นจะต้องเติมให้ทุกๆ ลูก'
13. แล้วเจ้าจงพูดกับเข้าทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ชาวแเณนเดินนี้ทั้งสิ้นเติมไปด้วยความมีนมา คือกษัตริย์ทั้งหลายของผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พากบุโรหิต พากผู้พยากรณ์ และชาวกรุุงเยรูชาเล็ม ทั้งสิ้น
14. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเข้าทั้งหลายให้ชนกันและกัน พากพ่อ กันพากลูก เราจะไม่สงสาร หรือไม่ไว้วิต หรือไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา
15. จงฟังและเงี่ยหูฟัง อ่ายโถไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวจนะแล้ว
16. จงถวายส่งารศีแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมีดมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดูบนภูเขาที่มีแสงโพลล์เพล็ และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามัวๆ ราช และทรงกระทำให้เป็นความมืดทึบ

17. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องให้ลับๆ เพราะความท茫งใจของเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะร้องให้มากนัก และมีนำตาอาบหน้า เพราะผู้ฝงแกะของพระเยื้อว่าห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย
18. จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชินีว่า ขอทรงประทับ ณ ที่ตា เพราะว่าอำนาจของพระองค์ คือมองกูญแห่งสั่งราชี ของพระองค์จะหล่นมา
19. หัวเมืองแห่งภาคใต้ก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นก็จะถูกกว่าดไปเป็นเชลย จะถูกกว่าดไปเป็นเชลย หมดที่เดียว
20. จงเบยหน้าของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ผู้ฝงแกะที่ได้มอบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือผู้ฝงแกะที่งดงามของเจ้านั่นแหละ
21. เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาระลงโทษเจ้า เพราะเจาเองได้สอนเขาว่าเป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ
22. และถ้าเจ้าว่าในใจของเจาว่า 'ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า' ก็พระความช้ำช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า สืบของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น และสันเหต้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง
23. คนเอธิโอเปียเปลี่ยนวรรณะของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อการกระทำความช้ำ จะมาระทำความดีก็ได้
24. จะนั้นเราจะกระจายเข้าทั้งหลายไปเหมือนแกลบที่ถูกกลมจากถินทุรกันดาร
25. นี่เป็นส่วนของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ดวงออกให้แก่เจ้า พระเยื้อว่าห์ตั้งดังนี้แหละ เพราะเจ้าได้ลืมเราเสีย และไว้วางใจในการมุสา
26. จะนั้น เราเองจะถลกเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอับอายหน้าของเจ้า
27. เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหา การเล่นซื้อย่างแก่รากะของเจ้า และการที่นำสะอิตสะเอียนของเจ้า บนเนินเข้าทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูชาเล็มเอี่ย วิบัติแก่เจ้า อีกนานสักเท่าได้เจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าສະ奥地ได้

1. พระจันทร์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเมรีย์ เกี่ยวตัวความแห้งแล้งว่า
2. บุญด้วยไว้ทุกชีวิต และประดิษฐ์เมืองทั้งปวงของเชอแก็ตัน ประชาชนของเชอแก็ตัน ดำเนินการก่ออุบัติเหตุในวันนี้ แต่ต้องรับภัยจากเชอแก็ตัน
3. ขุนนางของเชอส่งผู้น้อยของเข้าไปตักน้ำ เข้าทั้งหลายไปปังที่ขังน้ำเห็นว่าไม่มีน้ำ เข้าทั้งหลายก็กลับไปด้วยภาระน้ำเปล่า เข้าทั้งหลายได้อายและขายหน้า เข้าจึงคุณศรีษะของเข้าทั้งหลายเสีย
4. เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย เข้าทั้งหลายจึงคุณศรีษะของเข้าเสีย
5. แม้กว้างตัวเมียที่อยู่ในห้องทุ่งก็จะลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่าไม่มีหญ้า
6. ลาป้ายน้อยบนที่สูง มันสูดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มีดมัว เพราะไม่มีหญ้า
7. แม้ว่าความชื้นช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์โปรดเดินเพื่อเห็นแก่พราหมณ์ของพระองค์ ด้วยว่าบรรดาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่ง ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำปาฏิหาริย์ให้คนต่างด้าวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางแวงอาศัยค้างเพียงคืนเดียว
8. ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขานายามลำบาก ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนคนต่างด้าวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางแวงอาศัยค้างเพียงคืนเดียว
9. ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่บังงับ หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีพระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย คนเขารอเรียกพวข้าพระองค์โดยพราหมณ์ของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย
10. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า เข้าทั้งหลายรักที่จะพเนจรไปอย่างนี้ เข้าทั้งหลายไม่ยับยั้งเท้าของเขาว่าจะนั้นพระเยโฮ瓦ห์จึงไม่ทรงรับเข้า บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชื้นช้าของเข้า และลงโทษการผิดบาปของเขา
11. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า อายาอิชฐานเนื่องความอุบัติเหตุเป็นสุขของชนชาตินี้เลย
12. แม้ว่าเขารอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเข้า เมี้ยวตัวอย่างเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาหาร เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะผลาญเข้าเสียด้วยด้าว ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด
13. แล้วข้าพเจ้าพูดว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูแลดี พวกรู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาว่า 'ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นด้าวหรือจะมีการกันดารอาหาร แต่เราจะให้สันติภาพที่แนนอนแก่เจ้าในสถานที่นี้'
14. และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า พวกรู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนามของเรา เราไม่ได้ใช้เข้าทั้งหลาย และเราไม่ได้บัญชาเขารือพุดกับเข้า เขารู้พยากรณ์นิมิตและการทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า เป็นการล้อลงของจิตใจเขาเอง
15. ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวด้วยพวกรู้พยากรณ์ พวกรู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่าเราไม่ได้ใช้เข้าทั้งหลาย และผู้ก่อภัยว่า 'ด้าวและการกันดารอาหารจะไม่มากถึงแผ่นดินนี้' พวกรู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยด้าวและการกันดารอาหาร

16. และประชาชนผู้ซึ่งเข้าพยากรณ์ให้ฟังนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการกันดารอาหารและดาบ ซึ่งไม่มีผู้ใดจะฟังเขา คือทั้งตัวเข้าทั้งหลาย ภารยาของเข้า บุตรชายและบุตรสาวของเข้า เพราะเราจะเทความช้ำของเขานองเข้า
17. เจ้าจะกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า ‘ขอให้ตาของเรามีนำตาไปหลังกลางคืนและกล่างวัน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจรีแห่งประชาชนของเรา ถูกขึ้นด้วยความหายนะยิ่งใหญ่ ถูกตีอย่างหนักมาก
18. ถ้าเรารอไปในท้องนา ดูแลนี่ นี่คนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเรารเข้าไปในกรุง ดูแลนี่ นี่โรคอันเนื่องจากการกันดาล เพราะว่าทั้งพวกผู้พยากรณ์และปูโรหิตไปค้างนี่ในแต่เดือนที่เข้าไม่รู้จัก’
19. พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับบุญ大夫เสียที่เดียวแล้วหรือ พระทัยของพระองค์เกลียดศิโภเนี้ยแล้วหรือ ใจพระองค์ทรงเมียนดีข้าพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเยียวยา แต่ประสบความสูญดสยอง
20. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความช้ำของพวกข้าพระองค์ และความช้ำช้ำของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์
21. เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้หลู่เกียรติแห่งพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์
22. ในบรรดาพระเที่ยมเท็จแห่งประชาชนติดทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ ห้องฟ้าประทานห่าฝนได้หรือ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

บทที่ 15

1. ฝ่ายพระเย毫不犹豫ที่ตัวสแก่ข้าพเจ้าว่า แม้ว่าโมเสส และซามูเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปทางซันชาตินี้ ไม่เข้าทั้งหลายออกไปให้พันสายตาของเรา แล้วให้เข้าไป
2. และต่อมาก้าวเข้ามาเจ้าว่า 'เราจะไปที่ไหน' เจ้าจะพูดกับเขาว่า พระเย毫不犹豫ที่ตัวสดังนี้ว่า 'คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ความตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ดาวจะไปหาดาว คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่การกัดดาหารจะไปหาการกัดดาหาร คนที่กำหนดให้แก่การเป็นเซลยจะไปหาการเป็นเซลย'
3. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสว่า เราจะกำหนดสื่อถ่ายไว้หนีอขาคือ ดาวสังหาร สุนัขกัดนก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย
4. และเราจะกระทำให้เข้าถูกทอดไปยังราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมนัสเสหบุตรเชื้อสายทักษัตริย์แห่งญูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม
5. เยรูซาเล็มอ่อน ใจจะสงสารเจ้า หรือใจจะเสียใจกับเจ้า หรือใจจะแรมามาตามทุกชั้นของเจ้า
6. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสว่า เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื่อยไป เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อสู้เจ้าและทำลายเจ้า เราเอื่อมต่อการผ่อนผันแล้ว
7. เราจะชัดเจ้าด้วยส้อมชัดข้าวในบรรดาประจุเมืองแห่งแผ่นดินนั้น เราจะทำให้ลูกของเข้าทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา เพาะเขาทั้งหลายมิได้หันกลับจากพฤติกรรมนี้ของเข้า
8. เราจะทำให้ญูงม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่าเม็ดทรายในทะเล ณ เวลาเที่ยงวัน เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของคนหนุ่มทั้งหลาย เราได้กระทำให้ความสลดดายองตกเหนือกรุงนั้นโดยฉบับพลัน
9. เธอที่คลอดบุตรเจิดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมองผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาวต่อหน้าศัตรูของเรา พระเย毫不犹豫สดังนี้แหละ
10. แม่เจ้า วิบัติแก่ฉัน ที่แม่คลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแก่งแย่งและการซิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิ้น ฉันก็มิได้ให้ยึดโดยคิดอกเบี้ย หรือฉันก็มิได้ยึดเขาโดยคิดอกเบี้ย แต่เขาทุกคนแข่งฉัน
11. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสว่า พวกที่เหลืออยู่จะอยู่เย็นเป็นสุข เราจะกระทำให้พวกศัตรุกระทำดีต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกชั้นใจ
12. เหล็กจะหักเหล็กจากทิศเหนือและเหล็กกล้าหัวรือ
13. บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติของเจ้า เราจะมองให้เป็นของรบไม่คิดค่า เพราะบางทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วдинเดนของเจ้า
14. เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรุของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เรา ก่อไฟขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย
15. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ ขอทรงแก้แค้นผู้ข่มเหงข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักร่วมกับข้าพระองค์ที่ทำการติด夤ด้วยเห็นแก่พระองค์

16. เมื่อพบประวัติของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย ประวัติของพระองค์เป็นความซื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปีติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาท พระเจ้าจอมโยธา เพราะว่าเขาเรียกข้าพระองค์ ตามพระนามของพระองค์
17. ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่ในหมู่คนที่เยาวยาเยี้ยวกัน ทั้งข้าพระองค์มิได้เปร่อมประดิ ข้าพระองค์นั่งอยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความกริว
18. โฉนความเจ็บของข้าพระองค์มิได้หยุดยั้ง บาดแผลของข้าพระองค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้มุสาแก่ข้าพระองค์หรือ หรืออย่างน้ำที่เทือดแห้ง
19. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาทจึงตรัสว่า ถ้าเจ้ากลับมา เราจะให้เจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จนให้เข้าทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าย่าหันไปหาเขา
20. เราจะกระทำเจ้าให้เป็นกำแพงป้อมทองสัมฤทธิ์แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเรารอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น พระเยโฮวาทตรัสดังนี้
21. เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และไถ่เจ้าจากกำเนื้อของคนบาarmทิต

1. พระจนะของพระเยอว่า 'มายังข้าพเจ้าว่า'
2. เจ้าอย่ามีภารยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้
3. เพราะพระเยอว่าห์ตรัสดังนี้ 'เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี้ และทรงกล่าวถึงพากمارดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพากบิดาที่ให้บังเกิดคนเหล่านั้นในแต่เดินนี้' ว่า
4. เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคร้าย จะไม่มีการโอดครรภ์อัลัยเข้าทั้งหลาย หรือจะไม่มีเครื่องจัดการฝังเข้า เขายจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขายจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน
5. เพราะพระเยอว่าห์ตรัสดังนี้ 'ว่า อย่าเข้าไปในเรือนที่ครรภ์ครรภ์ หรือไปโอดครรภ์ หรือไปเสียใจด้วย พระเยอว่าห์ตรัสว่า เพราะเราได้อesaันติภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว ทั้งความเมตตาและกรุณาคุณของเรา'
6. ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีเครื่องจัดการฝังเข้า จะไม่มีกรรมมาโอดครรภ์อัลัยเข้า หรือมากวีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา
7. จะไม่มีผู้ใดฉีกตัวเองเพื่อเขามีร่างกาย เพื่อจะปลอบโยนเข้าเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขายังไม่มีความอบถวายแห่งความเล้าโลมใจให้เขามีร่างกาย
8. เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขานในเรือนที่มีการเลี้ยง
9. เพราะพระเยอว่าห์จอมโยรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ 'ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เสียงบันเทิงและเสียงรื่นเริง เสียงเจ้าป่าวและเสียงเจ้าสาว ขาดจากสถานที่นี้ต่อสายตาของเจ้าทั้งหลายและในวันของเจ้า'
10. ต่อมามีร่างกายของบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่ชนชาตินี้ และเข้าทั้งหลายพูดกับเจ้าว่า 'ทำไมพระเยอว่าห์จึงทรงประกาศความร้ายให้ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา ความชั่วชั้นของเรามีอะไรเล่า เราได้กระทำบปارةต่อพระเยอว่าห์พระเจ้าของเรามาก่อน'
11. แล้วเจ้าพึงกล่าวแก่เข้าทั้งหลายว่า 'พระเยอว่าห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา และได้ติดสอยห้อยตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและมัสการพระนั้น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาราชบััญญัติของเรา'
12. และพระเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด เจ้าทุกคนได้ดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา
13. เพราะฉะนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย'
14. พระเยอว่าห์ตรัสว่า 'พระฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีครกล่าวต่อไปอีกว่า 'พระเยอว่าห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์อยู่แล้วนี่ได้'
15. แต่จะพูดว่า 'พระเยอว่าห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนหนีอ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่ฉันได้' เพราะเราจะนำเข้าทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขางเองซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขามาแล้วนั้น'

16. พระเย毫不犹豫ที่รัสร่วง ดูเกิด เราชจะส่งช่าวประมองมาเป็นอันมาก และเข้าจะจับเข้าทั้งหลาย ภัยหลังเราจะให้เข้าพารานมาเป็นอันมาก พรานจะล่าเข้าทั้งหลายตามภูเขาทุกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหิน
17. เพราะว่า ตาเรามองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเข้า จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเข้าทั้งหลายจะชื่นพ้นตาเราไม่ได้
18. และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและนาปของเข้าเป็นสองเท่า เพราะเข้าได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยชากรของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเข้าทั้งหลาย
19. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นที่ลึกลับของข้าพระองค์ในวันยากลำบากบรรดาประชาชนติดใจมาฝ่าพระองค์จากที่สุดปลายโลก และทูลว่า บรรพนรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมุสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในเดียว
20. มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับคนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ
21. เพราะฉะนั้น ดูเกิด เราชจะกระทำให้เขารู้จักกากครั้งนี้ เราชจะกระทำให้เขารู้จักเมืองเราและฤทธานุภาพของเราและเข้าทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเย毫不犹豫

1. นาปของยุคหันนั้นบันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชราร้าวีกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเข้า และบนเชิงลงอนที่แท่นบูชาของเข้าทั้งหลาย
2. ฝ่ายลูกหลานของเขาก็จะถึงแท่นบูชาและเหล่าเสาสูปเคารพของเข้าข้างต้นไม่สดทุกต้นบนเนินเขาสูง
3. โกรกเข้าที่อยู่กลางทุ่งเอี้ย เรายจะให้บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบ้าปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า
4. เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากการดักซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติตั้งแต่ตอนเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะใหม่มอยู่เป็นนิตย์
5. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเข้า และใจของเข้าหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแชง
6. เขายจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกระแหงที่ในถินทุรกันดาร ในแผ่นดินเดิมที่ไม่มีคนอาศัย
7. คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ยอมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขายู่ในพระเยโฮวาห์
8. เขายจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแฉดส่องมาถึงก็จะไม่สังเกต เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กรวนกรวยในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล
9. จิตใจก็เป็นตัวล่อลงเห็นอกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมธรรมอย่างร้ายที่เดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า
10. เราคือพระเยโฮวาห์ตรวจค้นดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติการณ์ของเข้า ตามผลแห่งการกระทำของเข้า
11. เมื่อันนกกระทากกไช แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวนั้นได คนที่ได้ความมั่งมีมากอย่างไม่เป็นธรรมก็จันนั้น พอกถึงกลางวัย มันก็พรางจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเข้า เขายจะเป็นคนโฉดเขลา
12. ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ลังทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปเจ้าเราจะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเข้าได้ลังทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย
14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้หาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์
15. ดูเถิด เขายังหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า พระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเดิน
16. ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเลิกเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตามพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงค์วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งอกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ก็ถูกต้องต่อพระพักตร์ของพระองค์
17. ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์รั่นครั่ม พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ในวันร้าย
18. ผู้ใดเข้มแข็งข้าพระองค์ ขอให้เข้าได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย ขอให้เขารั่นครั่ม แต่อย่าให้ข้าพระองค์รั่นครั่ม ขอทรงนำวันร้ายมาตกเหนือเข้า ขอทรงทำลายเข้าด้วยการทำลายหัวซ้อน

19. พระเยซูว่าที่ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงไปยืนในประตุนุตรประชาชน ชี้่งบรรดาภัตtriy์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และชี้่งพระองค์เสด็จออก และในประตุทั้งหลายของเยรูชาเลิม
20. และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูชาเลิมทั้งสิ้น ผู้ชี้่งเข้าทางประตุเหล่านี้ จงพึงพระวจนะของพระเยซูว่า'
21. พระเยซูว่าที่ตรัสดังนี้ว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเข้าทั้งหลาย อย่าได้หานหามอะไรในวันสะบโต หรือนำของนั้นเข้าทางบรรดาประตุเยรูชาเลิม
22. และอย่าหานหามของของเจ้าออกจากบ้านในวันสะบโต หรือกระทำการใดๆ แต่จงรักษาวันสะบโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาบรรพบุรุษของเจ้าไว้
23. ถึงกรณัณฑ์ไม่เชื้อฟังหรือเงียบฟัง แต่กระทำคือของเข้าทั้งหลายให้แจ้ง เพื่อจะไม่ได้ยินและไม่รับคำสั่งสอน
24. พระเยซูว่าที่ตรัสว่า ต่อมากล้าเจ้าเชื้อฟังเรา และไม่นำภาระใดๆเข้ามาทางประตุเมืองนี้ในวันสะบโต แต่รักษาวันสะบโตให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำการในวันนั้น
25. และว่าจะมีกษัตริย์และเจ้านาย ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตุทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรับ และบนม้า ทั้งบรรดาภัตtriy์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูชาเลิม และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิตย์
26. และประชาชนจะมาจากการเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ชี้่งอยู่รอบเยรูชาเลิม จากแผ่นดินเบนยาamin จากที่รบจากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำເຄริองเผาบุชา และเคริองสักการบุชา เคริองธัญญบุชาและกำยาน และนำเคริองบุชาแห่งการสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยซูว่า
27. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวันสะบโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตุทั้งหลายของเยรูชาเลิมในวันสะบโต และเราจะก่อไฟไว้ในประตุเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลราชวงศ์ทั้งหลายของเยรูชาเลิม และจะดับกิ่ไม่ได้'

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีญ์ว่า
2. จงลุกขึ้นไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้ยินถ้อยคำของเราที่นั่น
3. ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเดิด เขากำลังทำงานอยู่ที่เป็นเวียน
4. และภาระนะซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ เขายังปั้นใหม่ให้เป็นภาระอีกสูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่า ควรทำ
5. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
6. วงศ์วนอิสราเอลเอ่ย เรายังกระทำการแก่เจ้าอย่างที่ช่างหม้อนี้กระทำไม่ได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล่ะ ดูเดิด วงศ์วนอิสราเอลเอ่ย เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ
7. ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เรายังถอนและพังและทำลายมัน เสีย
8. และถ้าประชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวข้องด้วย หันเสียจากความชั่วร้ายของตน เรา ก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจกระทำการแก่ชาตินั้นเสีย
9. และถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้
10. และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เรา ก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย
11. เพราะฉะนั้น ครัวนี้จงกล่าวกับคนญูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเดิด เรากำลังก่อสิ่งร้ายไว้สู่เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู่เจ้า ทุกๆ คนจะกลับเสียจากทางชั่วของตน และจะซ้อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย'
12. แต่เขากล่าวอย่างล่าวว่า 'เหลวไหหล เรายังดำเนินตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำการตามความดื้อดึงแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน'
13. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า จะไปเที่ยวตามดูท่ามกลางประชาติว่า ผู้ใดเคยได้ยินเหมือนอย่างนี้ บ้าง อิสราเอลพระรมจริงนั้นได้กระทำการสิ่งอันน่าหาดเสียวนัก
14. คนจะละทิ้งทิมมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากการหน้าผาแห่งทุ่งหรือ ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห้งไปหรือ
15. เพราะเหตุว่าประชานของเราได้ล้มเราเสีย เขากลับหายใจเพาเครื่องหอบบุชาพระเท็จ ทำให้เข้าได้สะดูดในหนทางของเขานอกถนนโบราณ และเข้าไปตามทางซอยไม่ไปตามถนนหลวง
16. 'ได้กระทำการให้แผ่นดินของเขากลับหายใจเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาย้ายหันอยู่เนื่องนิตย์ ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็ตกตะลึงและสั่นศีรษะของเขาก
17. เราจะให้เขากรัดกระจาดออกไปดูสูกพัดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตกร เราจะหันหลังให้เข้าไม่ใช่หันหน้าให้ในวันแห่งความหายของเขานั้น

18. แล้วเขากล่าวว่า มาเกิด ให้เราปองร้ายเยเรเมีย์ เพราะว่าพระราชนักบัญญัติจะไม่พินาศไปจากบรรดาปู่โกรหิต หรือคำปรีกษาย่อไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเกิด ให้เราโجمตีเข้าด้วยลิ้น และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงปรบกันของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า
20. ความชั่วเป็นของสำหรับตอบแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น เขายังชุดหลุมไว้ป้องชีวิตของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์ทูลขอความดีเพื่อเขา เพื่อจะหันพระพิ Roth ของพระองค์ไปเสียจากเขา
21. เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขามาให้แก่การกันดารอาหาร ให้โลหิตของเขาทั้งหล่ายให้ลอกด้วยอำนาจของดาว ให้ภารบาทของเขาทั้งหล่ายขาดบุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาระสบความตาย ให้อันุชนาของเขากลับดายในสังคม
22. ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขามาทั้งหล่าย เมื่อพระองค์ทรงพากองทหารมาปล้นเขาย่างจับพลัน เพราะเขาทั้งหล่ายได้ชุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และวางบ่่วงดักเท้าของข้าพระองค์
23. แม่กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการปองร้ายทั้งสิ้นของเขานี้จะจะนำข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงลบความชั่วชั้นของเขา หรือลบบาปของเขาระจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขากลับด้วยต่อพระพักตร์พระองค์ ขอทรงจัดการเขามาทั้งหล่ายในเวลาแห่งความกริวของพระองค์

1. พระเยซูว่าตัวสังนิว่า จะไปชี้ให้ก็อกดินของช่างหม้อมาลูกหนึ่ง และพากผู้ใหญ่บ้างคนของประชาชนและบุหริษิตอาสาเอบางคน
2. "ไปที่หุบเขานุตรชาญของอินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออก และป่าวร้องถ้อยคำที่เรามอกเจ้าไว้นั้น"
3. เจ้าจงว่า 'ข้าแต่บรรดาภัตตริย์แห่งยุคชาติ' และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระจนะของพระเยซูว่าตัว พระเยซูว่าห้อมโยรา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตังนิว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หุบเขารักษาที่ได้ยินจะซ่าไป
4. เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อนุชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขามอง หรือบรรพบุรุษของเขามอง หรือบรรดาภัตตริย์ของยุคชาติเมรู้จัก และพระเจ้าได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้
5. และได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาท อัล เพื่อจะเป็นบุตรชาญของเขามีเสียงในไฟ เป็นเครื่องเพาบูชาแด่พระบาท อัล ซึ่งเรามิได้บัญชาหรือให้ประกาศิต หรือได้นึกในใจของเรา
6. จะนั้น พระเยซูว่าตัวส่วนว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้จะไม่มีเครรียกซื้อว่า โทเฟท หรือหุบเขานุตรชาญของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขารักษาการณ์
7. และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผนงานของยุคชาติและเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะกระทำให้เข้าทั้งสองฝ่ายล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตราวุธของเข้าทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขามา เราจะให้ศพของเข้าทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก
8. และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาย้ายหัน ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเย้ายหันเพรภัยพิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้
9. และเราจะกระทำให้เข้าทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชาญและเนื้อของบุตรสาวของเขามา และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขามาในการที่ถูกกลั่นและทุกน้ำใจ គือที่ซึ่งศัตราวุธของเขามาและผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขามาได้ข่มใจเข้าทั้งหลาย'
10. และเจ้าจงทำเหยียกให้แตกหักกลางสายตาของคนที่ประกอบเจ้านั้น
11. และจะกล่าวแก่เข้าทั้งหลายว่า 'พระเยซูว่าห้อมโยราตรัสตังนิว่า เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียว กับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ้อมแซมไม่ได้อีก เขามาจะฝังคนไว้ในโทเฟท จนไม่มีที่อื่นอีกให้ฝัง'
12. พระเยซูว่าตัวส่วนว่า เราจะกระทำดังนี้แก่ที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท
13. บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็ม และราชวงศ์ทั้งหลายแห่งบรรดาภัตตริย์ยุคชาติ จะเป็นมลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราเวาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบริหารแห่งฟ้าสววรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านทั้งปวง'
14. และเยเรมีก็มาจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยซูว่าทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยซูว่าตัว และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า
15. พระเยซูว่าห้อมโยรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกลอย'

บันเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งสิ้น เพราะเข้าทั้งหลายได้แข็งคือของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา

1. ฝ่ายป้าเซอร์ปูโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโซวาท์ ได้ยินว่าเยเรมี ย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้
2. ป้าเซอร์กิตี้เยเรมีผู้พยากรณ์และจับท่านใส่ค่า ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูเบนยาミニด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโซวาท์
3. ต่อมาน袍รุ่งขึ้นเมื่อป้าเซอร์ปลดเยเรมีออกจากค่า เยเรมีพูดกับท่านว่า พระเยโซวาท์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ป้าเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มิสสะบิบ
4. เพราะพระเยโซวาท์รัสรังนี้ว่า ดูเกิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่นาหัวดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของเจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเข้า ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขายังคงความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดา กษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเข้าทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและชุดคร่าและขนเอามาเหล่านั้นไปบานบิโลน
5. ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดา กษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเข้าทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและชุดคร่าและขนเอามาเหล่านั้นไปบานบิโลน
6. ส่วนตัวท่านนั้น ป้าเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปบังบานบิโลน และท่านจะตายและถูกผึ้งไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา
7. ข้าแต่พระเยโซวาท์ พระองค์ทรงหลอกลงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่า ข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เข้าหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์
8. เพราะว่าข้าพระองค์พูดเมื่อไร ข้าพระองค์ร้องให้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า ความทารุณและการปล้น เพราะว่า พระจันทร์ของพระเยโซวาท์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเยี้ยดตลอดวัน
9. แล้วข้าพระองค์กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก แต่พระจันทร์ของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟใหม่ อัดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก่ออันเปลี่ยนที่ต้องอัดไว้ และข้าพระองค์ก็อัดไว้ไม่ไหว
10. เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงชุมชนเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอญู่รอนทุกด้าน เขากล่าวว่า ใส่ความเข้า ให้เราใส่ความเข้า มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความล่อมจมของข้าพระองค์ กล่าวว่า ชารอยเขายังถูกหลอกลงแล้วเราจะจะช่วยเข้าได้ และจะทำการแก้แค้นเข้า
11. แต่พระเยโซวาท์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้าดังนั้นกรบที่น่ากลัว เพราะฉะนั้น ผู้ซึ่งเมหงข้าพเจ้าจะสะดุด เขายังไม่ชนะข้าพเจ้า เขายังขยายหน้ามาก เพราะเขายังไม่เจริญขึ้น ความอัปยศดสุเป็นนิตย์ของเขานั้นจะไม่มีวันเลิม
12. ข้าแต่พระเยโซวาท์จอมโโยรา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทดสอบพระเนตรทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์หนีอเข้าทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์แล้ว
13. จงร้องเพลงถวายพระเยโซวาท์ จงสรรเสริญพระเยโซวาท์ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสนให้พ้นจากมือของผู้กระทำความชั่วร้าย

14. ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสถาปัตย์ อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับประการทำให้บิดามีความยินดีมาก
15. ขอให้ชายคนนั้นถูกสถาปัตย์ คือคนที่เขานำมาไว้ในบ่อ กิจกรรมนี้บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว อันเสียงร้องให้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโดยวิทยุในเวลาเที่ยง
16. ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยอรมันท์ทรงค้ำเสียและวิ่งท่องกลับพระทัย ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องให้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโดยวิทยุในเวลาเที่ยง
17. เพราะเขามีได้ส่งข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะได้โดยยุ่งนิตย์
18. ทำไม่ให้ข้าพเจ้าจึงออกมายากจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์ และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลี่ยนไปด้วยความอับอาย

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยอโขวาห์ถึงเยเมียร์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้ให้ปชาเตอร์บุตรชายมัลคิยาห์ และเศพันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเมียร์ว่า
2. ขอจงทูลตามพระเยอโขวาห์เพื่อเรา เพราะเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์บานบีโลนกำลังทำสงครามกับเรา ฉะรอยพระเยอโขวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และจะทรงกระทำให้เนบุคัดเนสชาร์ถอยทัพไปจากเรา
3. แล้วเยเมียร์บอกเข้าทั้งสองว่า ท่านเจงทูลแก่เศเดคียาห์ดังนี้ว่า
4. 'พระเยอโขวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหันกลับซึ่งยุทธโปรดภรณ์อันอยู่ในมือของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบานบีโลนและกับชนเคลเดียตึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง และเราจะรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้'
5. เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแรง ด้วยความกริว ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรยมากยิ่ง
6. และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็จะตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก
7. พระเยอโขวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเดคียาห์กษัตริย์ของญูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขารา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบและการกันดารอาหารไว้ในมือของเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานบีโลน และมอบไว้ในมือของศัตรุของเขากับหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะฟันเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่สนใจเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา'
8. และเจ้าจะพูดกับชนชาตินี้ว่า 'พระเยอโขวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า'
9. คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียตึ่งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสังเวย
10. พระเยอโขวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้ด้วยความร้ายไม่ใช่ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบานบีโลน และท่านจะเฝ้ามันเสียด้วยไฟ'
11. จงกล่าวต่อวงศ์วานของกษัตริย์ญูดาห์ว่า 'จงฟังพระวจนะของพระเยอโขวาห์'
12. วงศ์วานดาวิดเอย พระเยอโขวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเข้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย
13. ชาวน้ำที่ลุ่มเอีย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอีย พระเยอโขวาห์ตรัสดังนี้แหล พวกเจ้าผู้กล่าวว่า ได้จะลงมาต่อสู้กับเรา หรือเราจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา
14. พระเยอโขวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลิตภัณฑ์ต่างๆที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น'

1. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนั้นว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์บุตร แลกกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น
2. ว่า ข้าแต่กษัตริย์แห่งบุตร ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวจนะของพระเย毫不犹豫 ทั้งตัวท่าน
ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้
3. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนั้นว่า จงกระทำการความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่ปีบบัง
คับ และอย่าได้กระทำการความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลงโอลิทิที่ไร้ความ
ผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้
4. ถ้าท่านกระทำการสิ่งนี้จริงๆแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระราชวังนี้ เสด็จมา
โดยรอบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชนของท่านนั้น
5. แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนั้นว่า เรากล่าวภัยต่อตัวของเรางоворว่า ราชสำนักนี้จะเป็นที่กรรง
6. เพราะพระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนั้นแก่กษัตริย์แห่งบุตร ว่า เจ้าเป็นเหมือนกิเลาดแก่เรา เป็นดังยอด
ภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะกระทำการเจ้าให้เป็นถินทุรกันดารแน่ เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย
7. เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อสู้เจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเข้าทั้งหลายจะตัดตันสนสีดำร้อย่างดีของเจ้าลง และ
โยนเข้าในไฟ
8. และประชาชนที่เป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพุดกับเพื่อนบ้านของตนว่า 'ทำไมพระเย毫不犹豫จึงทรง
กระทำการนี้แก่เมืองใหญ่นี้'
9. และเข้าทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเข้าทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเย毫不犹豫ที่จะเจ้าของเข้า และนำสการ
กับปกรณิบดิพระอื่น'
10. อายุร่องใจอาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อายุครุณคร่าด้วยเขาเลย แต่จงร่องใจร้ายใจอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาก็จะไม่ได้
กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาก้อเลย
11. เพราะพระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนั้นแหลกเกี่ยวกับชัลลูม บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งบุตร ผู้ซึ่งครองราชย์แทนโยสิ
ยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี้อีก
12. ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเข้าจับท่านไปเป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแหน่งดินนี้อีกเลย
13. วิบัติแก่เข้าผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วยความอยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้าน
ของเข้าปกรณิบดิเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมิได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา
14. ผู้กล่าวว่า 'เราจะสร้างวังให้อยู่เรื่อง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวาง และเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุฟเฟต์ด้วย
ไม้สนสีดำร์และทาด้วยสีแดงเข้ม'
15. เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้าแข่งไม้สนสีดำร์กันหรือ ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และ
กระทำการความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาเกื้อยุ่ยเป็นสุข
16. เข้าพิพากษาคดีของคนจนและคนขัดสน เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นการรู้จักราหรือ พระเย毫不犹豫ที่ตัว
ดังนี้แหล

17. แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลก เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ
18. เพราะฉะนั้น พระเย毫不犹豫จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโอยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งญูดาห์ ว่า เขาทั้งหลายจะไม่โอดคราญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พี่ชายเอี่ย' หรือ 'อนิจจา พี่สาวเอี่ย' เขาทั้งหลายจะไม่โอดคราญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พระองค์ท่าน' หรือ 'อนิจจา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว'
19. ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลما คือถูกกลาดไปโดยนทิ้งไว้ข้างนอกประตุเมืองเยรูซาเล็ม
20. จงขึ้นไปที่เลบานอน และร้องว่า และจะปลงเสียงของเจ้าในเมืองบากาน จงร้องจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่า คนรักทั้งสิ้นของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว
21. เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง' นี้เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนูมๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา
22. ลมจะทำลายผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาคนรักของเจ้าจะไปเป็นเซลย แล้วเจ้าจะอับอายขายหน้าเป็นแน่เนื่องด้วยความช้ำทั้งสิ้นของเจ้า
23. ชาวเมืองเลบานอนเอี่ย ที่สร้างรังอยู่ท่ามกลางไม่สันศีลาร์ เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเห็นอเจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร
24. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ตราบได แม้ว่าโคนิยาร์ ราชบุตรของเยโอยาคิม กษัตริย์แห่งญูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย
25. และมองเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสร้งหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัวหน้าตาของเขามีว่าในมือของเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบابิโลน และในมือของคนเคลเดีย
26. เราจะเหวี่ยงเจ้าและมาตราผู้คลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น
27. แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาลัยอยากจะกลับนั้น เขาระไม่ได้กลับไปสู่ได
28. โคนิยาร์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหักหรือ เป็นภาระที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไม่ตัวเข้าและเชื้อสายของเขางดงามเหลียง และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก
29. โอ้แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอี่ย จงฟังพระวจนะของพระเย毫不犹豫
30. พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า จงเขียนลงว่าชายคนนี้ไม่มีบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในชั่วชีวิตของเขามีคนแห่งเชื้อสายของเขاسักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกรองในญูดาห์อีก

1. พระเยซูฯตรัสว่า วิบัติจะมีแก่ผู้เลี้ยงแกะผู้ทำลายและกระジャยแกะของลานหญ้าของเรา
2. เพราะฉะนั้น พระเยซูฯพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของเราดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้กระジャยผุ่งแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้อาใจใส่มัน พระเยซูฯตรัสว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเจ้า เพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า
3. แล้วเราจะร่วมผุ่งแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากประเทศทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมาอยังคอกของเรา เขาจะมีลูกดกและทวีมากขึ้น
4. พระเยซูฯตรัสว่า เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะไว้หนีอุบัติเหตุ ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขายังหลายจะไม่กลัวอีกเลย หรือครั้นครั้ม จะไม่ขาดไปเลย
5. พระเยซูฯตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกฤษครอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น
6. ในสมัยของท่าน ยุดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือพระเยซูฯเป็นความชอบธรรมของเรา
7. พระเยซูฯตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเราจะไม่กลัวอีกต่อไปว่า 'พระเยซูฯทรงพระชนม์อยู่ครบได้ ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์'
8. แต่จะว่า 'พระเยซูฯทรงพระชนม์อยู่ครบได้ ผู้ซึ่งได้นำและพาเชือสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลออกจากแดนหนีอ' และออกมากจากประเทศทั้งปวงที่เราขับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขายังหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขารอง
9. เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า ใจของข้าเป็นทุกข์อยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสิ้นของข้าก็สัน ข้าเป็นเหมือนคนเม่า ข้าเป็นเหมือนคนหง่าด้วยเหล้าอุ่น เนื่องด้วยพระเยซูฯ และเนื่องด้วยพระวจนะแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
10. เพราะว่า แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนล่วงประเวณี ด้วยเหตุคำสาปแข็งแผ่นดินนั้นก็ไว้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของเขายังหลายก็ซึ่งข้า และอำนาจของเขายังหลายก็ไม่เป็นธรรม
11. พระเยซูฯตรัสว่า ทั้งผู้พยากรณ์และปูโรหิตก็อธรรม ถึงแม้ว่าในนิเวศของเรา เรายังได้เห็นความชั่วของเขาก็ตาม
12. เพราะฉะนั้น หนทางของเขายังหลายจะเป็นเหมือนทางลับในความมืดแก่เข้า เขายังถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยซูฯตรัสดังนี้แหละ
13. เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่ง-sama เราก็ได้พยากรณ์ในนามของพระบ้าอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราลงไป
14. แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอันน่าหวาดเสีย เขายังประเวณีและดำเนินอยู่ในความมุสา เขายังหลายหนุนกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหันจากความชั่วของเข้า เขายุกคนกล้ายเป็นเหมือนเมืองโสโตร์มแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกรโมราห์
15. เพราะฉะนั้น พระเยซูฯจอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า ดูเถิด เราจะเลี้ยงเขายังบอร์

- เพ็ค และให้น้ำดีหมีเข้าดื่ม เพราะว่าความอหธรรม์ได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม
16. พระเยโฮวาห์จอมโภราตรัสดังนี้ว่า อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ให้ทำนั้ง เขาจะทำให้ท่านไว้สาระ
จากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขามอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์
17. เขายังพูดกับคนที่ดูเหมือนเราว่า 'พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย' และแก่ทุกคนที่ทำในตามความต้อง
การดังแห่งจิตใจของตนเอง เขายังหลายกล่าวว่า 'จะไม่มีเหตุร้ายมาเหนื่อยเจ้า'
18. เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์เห็นและฟังพระวจนะของพระองค์
หรือผู้ใดที่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์และคงอยู่
19. ดูเถิด นั่นลงบ้าหมูของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรค เป็นลงบ้าหมูอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบน
ศีรษะของคนชั้ว
20. ความกริวของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ และจนกว่าพระองค์ทรง
กระทำการตามพระเจตนาแห่งพระฤทธิ์ของพระองค์ ในวันหลังๆเจ้าทั้งหลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง
21. เราไม่ได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขาทั้งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้พูดกับเขาทั้งหลาย แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์
22. แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของเรานั้นแล้วเขาก็จะได้ป่าวร้องถ้อยคำของเรารอประชาชนของเรา และ
เขายังหลายจะได้ให้ประชาชนหันกลับจากทางชั่วของเขามาแล้ว และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำการของเขาก็
23. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คิบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ
24. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะไม่ได้เห็นเข้าได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรา
ไม่ได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดูกหือ
25. เราได้ยินผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า 'ข้าพเจ้าผันไป ข้าพเจ้าผันไป'
26. นานสักเท่าใดที่คำมสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่ง
จิตใจของเขามอง
27. ผู้ซึ่งคิดว่าจะกระทำการให้ประชาชนของเราลืมนามของเราโดยความผันของเขายังหลาย ซึ่งเขามาเล่าสู่กันและกันฟัง
อย่างกับบรรพบุรุษของเขามีนามของเราไปติดตามพระบาท
28. จงให้ผู้พยากรณ์ที่ผันเล่าความผัน แต่ให้คนที่มีถ้อยคำของเรากล่าวถ้อยคำของเราว่าย่างสุจริต พระเยโฮวาห์ตรัส
ว่า ฟังข้ามีอะไรบ้างที่เหมือนข้าสาสี
29. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเรามิ่งเหมือนไฟหรือ หรือเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ
30. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพาะฉะนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ขโมยถ้อยคำของเราจากกันและกัน
31. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขากล่าวว่า 'พระเจ้าตรัสว่า'
32. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้กับเหล่านั้นที่พยากรณ์ความผันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้
หลงไปโดยคำมสาและคำอ้ออวดของเขามา เมื่อเรามิได้เชื่อเขาหรือสั่งเขา เพราะฉะนั้นเขาก็ไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาติ
นี้อย่างได้เลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหลก
33. เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนใด หรือบุหริษคนใดตามเจ้าว่า 'อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวา

ห์' เจ้าจะตอบเขาว่า 'พระเย毫不犹豫ท์รัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ เรา ก็จะโอนเจ้าไปเสีย'

34. และส่วนผู้พยากรณ์ บุหริทตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า 'ภาระของพระเย毫不犹豫' เราจะลงโทษผู้นั้นและครัวเรือนของเขา

35. เจ้าทั้งหลายจะพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า 'พระเย毫不犹豫' ตอบว่าไร' หรือ 'พระเย毫不犹豫ทรงลั่นวาจาว่ากราไร'

36. แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอยว่า 'ภาระของพระเย毫不犹豫' อีกเลย เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้พันแปรประจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเย毫不犹豫จอมโยกพระเจ้าของเรา

37. เจ้าจะกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า 'พระเย毫不犹豫ทรงตอบท่านว่ากราไร' หรือ 'พระเย毫不犹豫ทรงลั่นวาจาว่ากราไร'

38. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'ภาระของพระเย毫不犹豫' พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า 'ภาระของพระเย毫不犹豫' เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย เราว่า เจ้าย่าพูดว่า 'ภาระของพระเย毫不犹豫'

39. เพราะฉะนั้น ดูเชิด เราจะลืมเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโอนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา ทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า

40. และเราจะนำความถูกต้องนี้เป็นนิตย์และความอยากรื่องนิตย์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งจะลืมเสียไม่ได้เลย

1. หลังจากเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบีโลนได้จับเยโโคนิยาห์ราชบุตรของเยโอยาคิมกษัตริย์แห่งญูดาห์ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งญูดาห์ ทั้งพวกร่างไม่และช่างเหล็ก และนำเข้ามาอยังกรุงบาบีโลนแล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเดิม มีกระจาดสองลูกไส้มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์
2. กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดีนัก เหมือนมะเดื่อที่สูกตันๆ แต่กระจาดอีกลูกหนึ่งนั้นมีมะเดื่ออย่างเลวที่เดียว เลวนรับประทานไม่ได้
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า เยเมียร์เอี่ย เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าทูลตอบว่า เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลว ก็เลวมาก เลวนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า
4. และพระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
5. พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านี้แหละ เราจะถือว่าพวกเหล่านั้นที่ถูกการดูถูกดู不起ยู คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดีย
6. เราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเข้าทั้งหลายกลับมาอยังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเข้าทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย
7. เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักราเวว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้า เพราะเข้าทั้งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ
8. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อน้อยอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้นั้น เราจะกระทำการต่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งญูดาห์ ทั้งเจ้านายของเข้า และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังคงอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์
9. เราจะมอบเข้าไว้ให้บ้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นในโลกเพื่อให้เข้าเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำสาโซ เป็นที่ถูกเยาะเย้ย และเป็นที่ถูกแซงสาป ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เข้าให้ไปอยู่นั้น
10. และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเข้า จนเข้าจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เข้าและแก่บรรพบุรุษของเข้า

1. พระวจนะซึ่งมาถึงเยเมียก็เกี่ยวด้วยเรื่องชนชาติญาติทั้งสิ้น ในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโซยาคิม ราชบุตรของโยสิยะ ห์กษัตริย์แห่งญูดาห์ เป็นปีที่เป็นปีต้นรัชกาลของเนบุคัดเนสร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน
2. ซึ่งเยเมียผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนญูดาห์ และแก่ชาว夷ูชาเลิมทั้งสิ้น ว่า
3. ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสิยะ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งญูดาห์ จะถึงวันนี้เป็นเวลาที่สิบสามปี พระวจนะของพระเยโซวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้พังไม่
4. ท่านไม่พังหรืออุ้งหูของท่านพัง เมว่าพระเยโซวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง
5. กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโซวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์'
6. ออย่าไปติดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและน้อมสการพระเหล่านั้น หรือยั่วยeaเราให้กราดด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า'
7. พระเยโซวาห์ตรัสว่า 'แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่พังเรา เพื่อเจ้าจะได้ยั่วยeaเราให้กราดด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง'
8. เพราะฉะนั้น พระเยโซวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า 'พระเจ้าไม่พังถ้อยคำของเรา'
9. พระเยโซวาห์ตรัสว่า 'ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของทิศเหนือและเนบุคัดเนสร์กษัตริย์บานิโลน ผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเข้าทั้งหลายมาต่อสู้แผ่นดินนี้และต่อสู้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู้บรรดาประชาชาติเหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เรายาทำลายเข้าทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เข้าเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เย็บหยันและเป็นที่กราดอยู่เนื่องนิตย์'
10. ยิ่งกว่านั้นอีก เรายาจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าเริง เสียงเจ้าป่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงหินไม่และแสงตะเกียง เสียงจากเจ้า
11. แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่กราดและที่น่าตกตะลึง และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี'
12. พระเยโซวาห์ตรัสว่า 'ต่อมามีครบรสิบปีแล้ว เรายาจะลงโทษกษัตริย์บานิโลนและประชาชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราความชั่วช้าของเขาก็ทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนี้กราดอยู่เนื่องนิตย์'
13. เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู้เมืองนั้น คือทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเมียได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
14. เพราเราจะมีหลายประชาชาติและบรรดาหมากราชกษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส เมว่าเขาก็ทั้งหลายก็ตี และเราจะตอบแทนเข้าทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา'
15. พระเยโซวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงเอาถ้อยคำอุ่นแห่งความพิโภน์ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดีมีจากถ้อยนั้น

16. เข้าใจดีมและเดินโซเซและบัคลิ่งไปเนื่องด้วยดูเราจะส่งไปท่ามกลางเข้าทั้งหลาย
17. ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ่ายมาจากพระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫 และบังคับประชาชนชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหนันดีม
18. ศือกรุงเรืองชาเล็มและหัวเมืองแห่งยุคชาติ ทั้งบรรดาภัตตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่รกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เยี่ยหยันและเป็นที่สาปแช่งอย่างทุกวันนี้
19. ฟาร์โธกษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น
20. และบรรดาชนที่ประปนกัน บรรดาภัตตริย์แห่งแผ่นดินอุส และบรรดาภัตตริย์แห่งแผ่นดินฟิลิสเตiy เมืองอัชเคล่อน กากา เอโครน และส่วนชาวเมืองอัชโดดที่เหลืออยู่
21. เอโdom โมอับและคนอัมโมน
22. บรรดาภัตตริย์แห่งเมืองไทร บรรดาภัตตริย์เมืองไซดอน และบรรดาภัตตริย์แห่งเกาะต่างๆทางทะเลข้างโน้น
23. เมืองเด dane เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในหมู่ที่ใกล้ที่สุด
24. บรรดาภัตตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดาภัตตริย์แห่งประชาชนที่ประปนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
25. บรรดาภัตตริย์แห่งศิมรี และบรรดาภัตตริย์แห่งเอโล암 และบรรดาภัตตริย์ของเมดีย
26. บรรดาภัตตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งใกล้และไกล ที่ลະเมืองๆ และบรรดาราชอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และภัตตริย์แห่งเชซัก จะดีมภัยหลังภัตตริย์เหล่านี้
27. แล้วเจ้าจะงดกับเข้าทั้งหลายว่า 'พระเย毫不犹豫จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จดีมให้มาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย เนื่องด้วยดูเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย'
28. และถ้าเข้าปฐมไม่รับถ่ายจากมือของเจ้าดีม เจ้าจะงดกับเข้าทั้งหลายว่า 'พระเย毫不犹豫จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องดีม'
29. เพราะ ดูเกิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะลอยนวลดีโดยไม่ถูกโทษหรือ พระเย毫不犹豫จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะลอยนวลดีโดยไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดามเล่มหนึ่งมาเห็นอีกชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น'
30. เพราะฉะนั้น เจ้าจะพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เข้าทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า 'พระเย毫不犹豫จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่พานก้อนบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์จะเปล่งพระสูรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมากมายต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงให้ร้องอย่างกับคนที่ยำอุ่นให้ร้องต่อชาวพิภพทั้งสิ้น'
31. เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเย毫不犹豫ทรงมีคิดกับบรรดาประชาชนชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเนื้อหนังทั้งสิ้น ส่วนคนชั้นนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ' พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้แหละ
32. พระเย毫不犹豫จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า 'ดูเกิด ความร้ายจะไปจากประชาชนต้นนี้ถึงประชาชนต้นนั้น และลมบ้าหมูใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมา จากส่วนพิภพโลกที่ใกล้ที่สุด'
33. และบรรดาผู้ที่พระเย毫不犹豫ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เข้าเหล่านั้นจะไม่มีใครอดครวญให้ หรือรับรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน'
34. ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายอีย จงคร่าครวญและร้องเติด ท่านเจ้าของผุ่งแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เก้า เพราะวันเวลา

ของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้องกระจัดกระจาymaถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนภาชนะงาม

35. ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของผุ่งแกะไม่มีทางรอดหนีไป

36. จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่าครวญของเจ้าของผุ่งแกะ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงทำลายลาน
หญ้าของเข้าทั้งหลายเสียแล้ว

37. และคอกแกะที่สองบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกริวอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์

38. พระองค์ทรงออกจากที่ซูมตัวของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเข้าทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุ
ความดุเดือดของพระผู้เข้มงวด และพระเหตุความกริวอันแรงกล้าของพระองค์

1. ในต้นรัชกาลของ酵索ยาคิม ราชบุตรของโยสิยะท็อกซ์ตวิร์ย์แห่งญูดาห์ พระจันทร์มาจากการเผยแพร่酵索าห์ว่า
2. พระเยอโวห์ตรัสดังนี้ว่า จงยืนอยู่ในโลกนิเวศแห่งพระเยอโวห์ และจงพูดกับบรรดาท้าวเมืองแห่งญูดาห์ ซึ่งมานมัสการในพระนิเวศของพระเยอโวห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว
3. บางที่เขาระฟัง และทุกคนจะกลับจากทางซั่วของเข้า และเราจะกลับใจไม่ทำความร้ายซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเข้าทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ซั่วร้ายของเข้าทั้งหลาย
4. เจ้าจะพูดกับเข้าทั้งหลายว่า 'พระเยอโวห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ที่จะดำเนินตามราชบััญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า'
5. และเชื้อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเข้าไปถึงเจ้าจะมีได้เชื้อฟัง
6. แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างซีโลห์ และเราจะกระทำให้มีองนี้เป็นที่สาปแก่บรรดาประชาชนชาติที่'โลก'
7. บรรดาปูโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้ยินโดยเมีย์พูดถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยอโวห์
8. และต่อมามีเมีย์ได้จบคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเยอโวห์ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พากปูโรหิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้งสิ้นได้จบเมีย์ก่อนว่า 'เจ้าจะต้องตาย'
9. ทำไม่เจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระเยอโวห์ว่า 'พระนิเวศนี้จะเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะกรร้ง ปราศจากคนอาศัย' และประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเมีย์ที่พระนิเวศของพระเยอโวห์
10. เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งญูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยอโวห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยอโวห์
11. แล้วบรรดาปูโรหิตและผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า 'ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์ล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว'
12. เมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า 'พระเยอโวห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินมา'
13. เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำการของท่านทั้งหลาย และเชื้อฟังพระสรเสียงของพระเยอโวห์พระเจ้าของท่าน และพระเยอโวห์จะทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน
14. แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเติด ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองของท่านทั้งหลาย ท่านจะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ
15. ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ว่า ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ที่คนไร้ความผิดต้องตายนั้น ตัวท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับผิดชอบ เพราะความจริงพระเยอโวห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นให้เข้าหูของท่าน
16. แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปูโรหิตและผู้พยากรณ์ว่า 'ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษา'

ถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา

17. และผู้ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลูกขี้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า
18. มีคาห์ชาวเมืองโมเรเซทได้พยากรณ์ในสมัยເเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์จะมายาตรัสดังนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกໄດ້เหมือนกับไทนາ กรุงเยรูซาเล็มจะลายเป็นกองสิ่งสลักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศน์จะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้’
19. ເເສັກີຍາຫຼັກຂະຕິຣີຍີ່ແຫ່ງຢູ່ດາທ໌ແລະຄະນູດາທ໌ທັງສິນໄດ້ມາເຂົ້າເສີຍຫົວໜ້າ ທ່ານໄດ້ຢໍາເກຮັງພຣະຍໍໂຫວາ໌ແລະຖຸລົງວອນຂອພຣະຍໍໂຫວາ໌ ແລະພຣະຍໍໂຫວາ໌ໄດ້ກັບພຣະທັຍຕ່ອງວາຍຊື່ພຣະອົງຄ່ຽກປະກາສເຕືອນເຂາເຫັນນີ້ໃຫ້ຫົວໜ້າ ແຕ່ເວຳກຳລັງຈະນຳເຫຼຸ່າຮ້າຍໃຫ້ຢືນມາສູ່ຈິຕີໃຈເຮັດວຽງ
20. ຍັງມີຫຍ່າຍົກຄນໍ້າຜູ້ພຍາກຣົນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຍໍໂຫວາ໌ ຂຶ້ອອຸຣີອາ໌ ນຸດຮ້າຍເຫຼຸ່ານອາ໌ ຊາວຄືຣິຢາທເຍອຣິມ ທ່ານໄດ້ພຍາກຣົນກ່າວໂທຊ່າງເມືອງນີ້ແລະແຜ່ດິນນີ້ ຕາມບຣດາຄ້ອຍຕໍ່ອານຍ່ເມີນເມື່ອຍີ່
21. ແລະເມື່ອກັກຂະຕິຣີຍີ່ໂຫຍາຄົມ ພຣ້ອມກັບບຣດາທແກ້ວທຫາຮ ແລະບຣດາເຈົ້ານາຍໄດ້ຍືນຄ້ອຍຕໍ່ນີ້ ກັກຂະຕິຣີຍີ່ກົງທຽງ ແສງທາຈະສັງຫາຮທ່ານເສີຍ ແລະເມື່ອອຸຣີອາ໌ໄດ້ຍືນເວື່ອນນີ້ ທ່ານກົກລັງຈຶ່ງໜີຣອດໄປຢັງອີຍິປົກ
22. ແລ້ວກັກຂະຕິຣີຍີ່ໂຫຍາຄົມກີ່ສັງຫາຍບາງຄນ ຄື່ອເລັນນາັນບຸຕຮ້າຍອັດໂບຮແລະຄນອື່ນອົກໄປຢັງອີຍິປົກ
23. ແລະເຂາທັ້ງໝາຍຈັບອຸຣີອາ໌ມາຈັກອີຍິປົກ ແລະນຳທ່ານມາຄວາຍກັກຂະຕິຣີຍີ່ໂຫຍາຄົມ ພຣະອົງຄ່ຽກປະກາສທ່ານເສີຍ ດ້ວຍດາບ ແລະໂຍນສພເຂົ້າໄປໃນທີ່ຜັກສພຂອງຄນສາມັນ
24. ແຕ່ມື່ອຂອງອາທິດັນບຸຕຮ້າຍຫາຝານອູ່ກັບເຍເມີຍ ຂະນັ້ນເຍເມີຍຈຶ່ງມີໄດ້ຖຸກມອບໃຫ້ໃນມື່ອປຣະນາເພື່ອປຣະກາຮືວິດທ່ານ

1. ในต้นรัชกาลเยอรมันราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากการเผยแพร่โอวาทถึงเยเมรีญ์ว่า
2. พระเยอวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงทำลายรัดและออกสำหรับตัวเจ้า จงสมคือของเจ้า
3. และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับและกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งไทระ และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทุกที่มาเข้าเฝ้าเศเดคีย์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
4. จงฝ่าก็ำชับเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาว่า 'พระเยอวาห์จอมโยรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า'
5. นี่คือเราเอง ผู้ได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแข็งที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ได้ศูดแต่เราเห็นชอบ
6. บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบุคัดเนสชาร์ กษัตริย์แห่งบานีโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุกแก่เข้าด้วยที่จะ pronนิบัติเขา
7. บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเรา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย
8. แต่ต่อมากำประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบุคัดเนสชารกษัตริย์แห่งบานีโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคงไว้ได้แก่ของกษัตริย์บานีโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยความ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างพลาญเสียด้วยมือของเขา
9. เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพากໂหรหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทยาคมของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบานีโลนดอก
10. เพราะซึ่งเข้าพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ
11. แต่ประชาชาติใดซึ่งເเอกสารของตนวางไว้ได้แก่ของกษัตริย์แห่งบานีโลนและปรนนิบัติท่าน เราจะละเข้าไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่สถานและให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหละ'
12. ข้าพเจ้าได้ทูลเศเดคีย์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า จงเอกสารของท่านไว้ได้แก่ของกษัตริย์แห่งบานีโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจะมีชีวิตอยู่
13. ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยความ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด ดังที่พระเยอวาห์ทรงลั่นว่าจากเกี่ยวด้วยประชาชาติใดๆซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบานีโลน
14. อ่ายฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบานีโลนดอก' เพราะซึ่งเข้าทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมุสา
15. พระเยอวาห์ตรัสว่า เราไม่ได้ใช้เขา แต่เข้าพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า
16. และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับบุหริทและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า อ่ายเชื้อฟังถ้อยคำของผู้

พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า 'ดูเดิด ไม่ช้าเขากำหนดเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยื้อโไฮวัห์กลับมาจากกรุงบานิโลน' เพราะซึ่งเขายกพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นความเท็จ

17. อาย่าเชือฟังเขาเลย จงปวนนิบติกษัตริย์แห่งบานิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะร้างเปล่า
18. ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวจนะของพระเยื้อโไฮวัห์อยู่กับเขาก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยื้อโไฮวัห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยื้อโไฮวัห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งญุด้าห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อาย่าให้ไปยังบานิโลน
19. เพราะพระเยื้อโไฮวัห์จอมโยธาตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสนาขันศากร และชาตัง และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลืออยู่ในเมืองนี้
20. ที่เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาโดยนิยาห์ราชบุตรของ酵索ยาคิมกษัตริย์ของญุด้าห์ และบรรดาขุนนางของญุด้าห์และเยรูซาเล็มถูกกว่าด้วยจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบานิโลน
21. พระเยื้อโไฮวัห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวด้วยเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยื้อโไฮวัห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งญุด้าห์และในกรุงเยรูซาเล็ม
22. พระเยื้อโไฮวัห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกขนไปยังบานิโลน และจะถูกอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราอาใจใส่บัน แล้วเราจะจึงนำมันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้

1. ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเสเดคิยาห์ กษัตริย์แห่งญูด้าห์ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ อาณันยาห์บุตรชายของอัสซูร์ ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาบุโรมิตและประชาชนทั้งหลาย ว่า
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแยกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว
3. ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาอย่างที่นี่ ซึ่งเป็นภานะที่เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนรับไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน
4. เราจะนำเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโอยาคิมกษัตริย์แห่งญูด้าห์และบรรดาผู้ที่ถูกกว่าดจากญูด้าห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลนกลับมาอย่างที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล่ว่า เพราะเราจะหักแยกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
5. แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับอาณันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาบุโรมิต และต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเด็ด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกว่าดไปทั้งสิ้นกลับมาจากบานิโลนยังที่นี่
7. ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน
8. บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสังคม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรให้ญี่
9. ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันดิภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง
10. แล้วอาณันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแยกออกจากครอบครัวของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย
11. และอาณันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อาย่างนั้นแหละ เราจะหักแยกของเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์ของบานิโลนจากครอบครัวบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นภายในสองปี แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็อกไปเสีย
12. หลังจากที่อาณันยาห์ผู้พยากรณ์หักแยกจากครอบครัวของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า
13. จงไปบอกอาณันยาห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้หักแยกไม้ แต่เจ้าจะทำแยกเหล็กไว้ให้พากษาแทน
14. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแยกเหล็กไว้บนครอบครัวประชาชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้เข้า pronนิบัติเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานิโลนและเข้าทั้งหลายจะ pronนิบัติเขา เพราะเราได้ยกให้เข้าแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่าทุ่งด้วย
15. และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับอาณันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า อาณันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ

16. เพาะจะนั่น พระเยໂຂວາ�්ຕරස්වා දූඩිඳ ເຈົ້າຍໍາຍເຈົ້າໄປຈາກພື້ນໂລກ ໃນປີເດືອນນີ້ເອງເຈົ້າຈະຕ້ອງຕາຍ ເພຣະເຈົ້າໄດ້ສອນໃຫ້ກບຽງຕ່ອພະຍິເຂວາ�්
17. ໃນປີເດືອນນັ້ນ ໃນເດືອນທີເຈືດ ອານັນຍາ�්ຜູ້ພຍາກຮົນກົດາຍ

1. ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูชาเล็มถึงพากผู้ใหญ่ที่เหลืออยู่ของพากที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปูโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบุคัดเนศาร์ได้ให้การดีไปจากกรุงเยรูชาเล็มถึงบานีโลน
2. (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคนิยาห์ และพระราชนี พากขันที่ บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูชาเล็ม และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็กได้ออกไปจากกรุงเยรูชาเล็มแล้ว)
3. จดหมายนี้ได้ส่งไปด้วยมือของเอลASAห์บุตรชายของชาฟานและเเกเมารายาห์บุตรชายอิลคิยาห์ (ผู้ซึ่งเคยเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปที่บานีโลนยังเนบุคัดเนศาร์กษัตริย์แห่งบานีโลน) จดหมายนี้นั้นว่า
4. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเข้าไปจากกรุงเยรูชาเล็มถึงบานีโลนนั้นว่า
5. จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น
6. จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่น้อยลง
7. แต่จงส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น
8. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพากไหรของเจ้า ผู้อยู่ท่ามกลางหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความผันซึ่งเข้าทั้งหลายได้ผันเห็น
9. เพราะที่เข้าพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เราไม่ได้ใช้เข้าไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล่
10. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบานีโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเรามาเรื่อเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้
11. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราสร้างงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ 'ไม่ใช่เพื่อทุกข์ภพ เพื่อจะให้อนาคตตามที่คาดหมายไว้แก่เจ้า
12. แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า
13. เจ้าจะแสวงหาราเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาราเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า
14. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้เจ้าพบเรา และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวมรวมเจ้ามาจากการบดี และการทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล่ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น
15. เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบานีโลน'
16. จงทราบว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้น ผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มีได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า
17. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย

และเราจะกระทำให้เข้าทั้งหลายเหมือนกับมีเดื่อที่เสียซึ่งเเลวมากจนเขารับประทานไม่ได้

18. เราจะข่มเหงเขาด้วยความ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำเข้าให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแหน่งเดินโลก ให้เป็นคำสาป ให้เป็นที่น่าตกตะลึง ให้เป็นที่เยียหัน เป็นที่นินทาท่ามกลางบรรดาประชาชนชาติซึ่งเราได้ขับไล่ให้เข้าไปอยู่นั้น

19. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเข้าทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมาようเข้าอย่างไม่หยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล

20. เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบานีโอล จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า

21. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหันบุตรชายของโคลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสอห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้าในนามของเรา ดูเถิด เราจะมอบเข้าทั้งสองไว้ในมือของเนบุคัดเนสร์ กษัตริย์แห่งบานีโอล และท่านจะมาเข้าทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า

22. เหตุเข้าทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบานีโอลจะใช้คำสาปต่อไปนี้ว่า 'ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหัน ผู้ที่กษัตริย์บานีโอลคลอกเสียด้วยไฟ'

23. เพราะเข้าทั้งสองได้กระทำการล่วงร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภารຍาของเพื่อนบ้าน และได้พุดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามิได้บัญชาเข้า เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล

24. เจ้าจะบอกเชิ่มอาห์ชารเนศาłamว่า

25. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังเชพันยาห์บุตรชายมาอาเสอห์บุปอร์หิต และยังบุปอร์หิตทั้งปวงว่า

26. 'พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นบุปอร์หิตแทนเยอรมानบุปอร์หิต ให้เป็นเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ควบคุมคนบ้าทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ให้จับเข้าใส่คุกและใส่ค่า'

27. บัดนี้ทำไม่เจ้ามิได้ต่อว่าเยเมียร์ชา完好โนะผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า

28. เพราะเข้าได้ส่งจดหมายมาようเราในบานีโอลว่า 'การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนินนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น'

29. เชพันยาห์บุปอร์หิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเมียร์ผู้พยากรณ์ฟัง

30. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเมียร์ว่า

31. จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเชิ่มอาห์ชารเนศาłamว่า เพราะว่าเชิ่มอาห์ได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามิได้ใช้เขา และได้กระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ

32. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเชิ่มอาห์ชารเนศาłamและเชื้อสายของเข้า เขายังไม่มีสักคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขายังมิได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะเขายังได้สอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล'

1. พระจันนะของพระเยอวาห์มายังเยเมียร์ว่า
2. พระเยอวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้นอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง
3. พระเยอวาห์ตรัสว่า เพราะดูถูก วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยุдаห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สกอปเดิม พระเยอวาห์ตรัสดังนี้แหล แล้วเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย และเขาก็ทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น
4. ต่อไปนี้เป็นพระจันนะซึ่งพระเยอวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยุดาห์ว่า
5. พระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสั่น ความสลดดายองและความໄร์สันติภาพ
6. จงถามเกิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือ ทำไมเราจึงเห็นผู้ชายทุกคนอาเมือกดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป
7. อนิจจาเอี่ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอด้วนนั้นไปได้
8. พระเยอวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือเราจะหักแยกจาก同胞ของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธุ์ของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก
9. แต่เขาก็ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยอวาห์พระเจ้าของเข้าทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเขาก็ทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา
10. พระเยอวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรารอ อย่างกลัวเลย โอ อิสราเอลรอ อย่าครั้นคร้ำม เพราะดูถูก เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบายนะ และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัว
11. พระเยอวาห์ตรัสว่า เพาะเรารอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชนชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเข่านั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะตีสอนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ
12. เพาะพระเยอวาห์ตรัสดังนี้ว่า ฟกช้าของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ลักษร์
13. ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยคดีของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของเจ้า ไม่มีรักษาเจ้า
14. คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้มีมีเงียบเจ้าเสีย เขาก็ทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพาะเราตีเจ้าอย่างการโบยดีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโอดร้าย เพาะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาก เพาะว่าบ้าปของเจ้าก็ทรีชั่น
15. ไلنเจ้าร้องเพาะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพาะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาก เพาะว่าบ้าปของเจ้าทรีชั่น เรายังได้กระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า
16. เพาะจะนั่นทุกคนที่กินเจ้า เขายังถูกกิน ปรบักษ์ของเจ้าหมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขายังเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหี้ย อเราจะทำเขาให้เป็นเหี้ย
17. เพาะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สุกภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยอวาห์ตรัส เพาะเขาก็ทั้ง

หมายเรียกเจ้าว่า พวกรอกคอก คือคิโยนซึ่งไม่มีครรภ์สาวห่า

18. พระเยอโข瓦ห์ตัวสัตตั้งนี้ว่า ดูถิດ เราจะให้เต็นท์แห่งยาโคบที่เป็นเหลยกลับสู่สภาพเดิม และมีความอึนดูในเรื่องที่อาศัยของเข้า เขากำสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่
19. จะมีเพลงโมทนาพะดุณออกมากจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทวีเข้าขึ้น และเขากำไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขายังไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย
20. ลูกหลานของเขากำเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมชนของเขากำได้ถูกสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บีบบังคับเข้า เราจะลงโทษ
21. ชุนนางของเขากำเป็นคนหนึ่งในพวกรอกเข้าทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขากำอกมาจากการท่องเที่ยว เรายังกระทำให้ท่านนั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะครรภ์เล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้เอง พระเยอโข瓦ห์ตัวสัต
22. และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชานของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
23. ดูถิດ นั้นลมบ้าหมูของพระเยอโข瓦ห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรค เป็นลมบ้าหมูภาด มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดศีรษะของคนชั่ว
24. ความกริวอันแรงกล้าของพระเยอโข瓦ห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และให้สำเร็จตามพระทัยพระองค์ประสงค์ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

1. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวาระนั้น เราจะเป็นพระเจ้าของบรรดาครอปครัวแห่งอิสราเอล และเข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา
2. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ชนชาติที่รอดตายจากดาวได้ประสบภัยรุณามหันต์ที่ในถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขายุดพัก
3. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า 'เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเรางึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา'
4. เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่นะ อิสราเอลพระหมาจารีอีย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรำมนาอีก และจะออกไปเต้นรำกับผู้ที่สนุกสนานกัน
5. เจ้าจะปลูกสวนอุ่นที่บันภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น'
6. เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเผ่ายามที่อยู่บนแคนเทือกเขาเอฟราอิมจะร้องเรียกว่า 'จงลุกขึ้น ให้เราไปยังคิโยนเดิด ไปเผาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา'
7. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงร้องเพลงด้วยความยิดนีเพรายาโคบ และเปล่งเสียงให้ร้องเพราประมุขของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้อง สรรเสริญ และกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอดคือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล'
8. ดูเดิด เราจะนำเขามาจากแคนเหนือ และรวบรวมเข้าจากส่วนที่ใกล้ที่สุดของพิภพ มีคนตาบอด คนง่อยอยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมาด้วยกัน เขากลับมาที่นี่เป็นหมู่ใหญ่'
9. เขามาด้วยการร้องให้ แต่ด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเข้า เราจะให้เข้าเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขากำไม่สะดวก เปเพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอฟราอิมเป็นนุตรหัวปีของเรา
10. บรรดาประชาชาติอีย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และจงประกาศพระวจนะนั้นในภาษาทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า 'ท่านที่กระยาอิสราเอนั้นจะรวมรวมเข้า และจะดูแลเขาย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเข้า'
11. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงได้ยาโคบไว้แล้ว และได้ให้เขามาจากเมืองที่แข็งแรงเกินกว่าเขา
12. เข้าทั้งหลายจึงจะมาร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งคิโยน และเขาก็ไปอย่างราบรื่นเพราความดีของพระเยโฮวาห์ เพราเมล็ดข้าว น้ำอุ่น และน้ำมัน และพระลูกของแกะและวัว ชีวิตของเข้าทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขากำไม่โศกเศร้าอีกต่อไป
13. แล้วพวกพระหมาจารีจะเปริ่มปรีดีในการเต้นรำ ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับความโศกเศร้าของเข้าให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเข้า และให้ความยินดีแก่เข้แทนความเศร้าโศก
14. เราจะเลี้ยงจิตใจของบุหริทต์ด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราจะพอยใจด้วยความดีของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหลก
15. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ได้ยินเสียงในrama เป็นเสียงโอดครวญและร้องให้ราเซลร้องให้ค้ำครวญเพราบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับคำเล้าломในเรื่องนุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว'

16. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนี้ว่า ระงับเสียงร้องให้ครั่ครวญไว้ และระงับน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่าการงานของเจ้าจะได้รับรางวัล พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนี้แหล แต่เขายังหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู
17. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังว่า เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมาอย่างพร้อมแต่นอนของเขาง
18. เราได้ยินเอฟราอิมครั่ครวญว่า 'พระองค์ทรงตีสอนข้าพะรองค์ และข้าพะรองค์ก็ถูกตีสอน อวย่างลูกวัวที่ยังไม่เชื่อง ขอทรงนำข้าพะรองค์กลับ เพื่อข้าพะรองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเย毫不犹豫พระเจ้าของข้าพะรองค์'
19. เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพะรองค์หันไปเสีย ข้าพะรองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้าพะรองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพะรองค์ก็ทุบตีตันขาของข้าพะรองค์ ข้าพะรองค์อับอาย และข้าพะรองค์ก็ขายหน้า เพราะว่าข้าพะรองค์ได้ทันความหมายนำหน้าซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่'
20. พระเย毫不犹豫ที่รู้ว่า เอฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเรารึอ เขามีลูกที่รักของเรารึอ เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโถษเข้าแต่رابได เรายังระลึกถึงเขาอยู่ตุรานนั้น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเข้า เราจะมีความกรุณาต่อเขาแน่
21. จงปักเสากรุยทางไว้สำหรับตน จงทำป้ายบอกทางไว้สำหรับตัว จงปักใจให้ถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้เป้นนั้น อิสราเอลพระราม Jarvis เอย จงกลับເตີດ จงกลับมาอย่างหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า
22. บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอย เจ้าจะเกล้าโลยูอิกนานสักเท่าไหร่ เพราะพระเย毫不犹豫ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล้อมผู้ชาย
23. พระเย毫不犹豫จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตัวสังนี้ว่า เมื่อเราจะทำการเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เขากำใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแต่ละวันของยุคชาติ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรม เอย ภูเขาบริสุทธิ์เอย ขอพระเย毫不犹豫ทรงอำนวยพระเจ้า
24. ยุคชาติและหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวนา บรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับผู้คนแก่ของเข้า จะอาศัยอยู่ด้วยกันทั่ว
25. เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอาณัติ แม้จิตใจที่โศกเศร้าทุกดวงเราจะให้บริบูรณ์
26. เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ที่นิ่งเจ้า
27. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังว่า ดูເຕີດ วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะห่วงพีชนและพีชสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยุคชาติ
28. และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเข้า เพื่อจะถอนอกและพังลงคร่าเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาจันได เราจะเฝ้าดูหนีเข้าเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังจันนั้น พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนี้แหล
29. ในสมัยนั้น เขากำไม่กล่าวต่อไปอีกว่า 'บิดารับประทานอุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เขื้ดฟัน'
30. แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความช้ำช้ำของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานอุ่นเปรี้ยว ก็จะเขื้ดฟัน
31. พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังว่า ดูເຕີດ วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยุคชาติ
32. ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขายังหลาย ในวันที่เราจุ่งมือเข้าเพื่อนำเข้าอกมา จากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเรารึ่งเข้าผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเข้า พระเย毫不犹豫ที่ตัวสังนี้แหล

33. แต่นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราออล ภายหลังสมัยนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราว่ากัยในเขาทั้งหลาย และเราจะ Jarvis มันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้า และเขากจะเป็นประชาชนของเรา
34. และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนยิ่กว่า 'จงรู้จักพระเยโฮวาห์' เพราะเขาก็ทั้งหลายจะรู้จักราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเข้า และจะไม่จดจำบาปของเขาก็ทั้งหลายอีกด่อไป
35. พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวนทะเลขให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโโยรา ตรัสดังนี้ว่า
36. ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรางไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราออลก็จะต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
37. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าฟ้าสรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชื้อสายอิสราออลทั้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาก็ได้กระทำนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
38. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเกิด วันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอดอยลานนั้นเองไปถึงประตูมุก
39. และเชือกวัดจะไปไกลกว่าวนั้นตรงไปถึงเนินเขาเรา แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโกอาห์
40. หุบเข้าแห่งชาตกพรและขี้ເກົ້າທັງສິນນັ້ນ และทุกนาทั้งหมดไกลไปจนถึงลำธารขิดโนนถึงมุมประตูม้าไปทางตะวันออก จะเป็นที่บริสุทธิ์เดียวพระเยโฮวาห์ จะไม่เป็นที่ถอนหากหรือค่าว่าต่อไปอีกเป็นนิตย์

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโไฮว่าห์ถึงเยเรมีญในปีที่สิบแห่งเศเดคีย์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบุคัดเนสชาร์
2. ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีญผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์
3. เพราะเศเดคีย์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้จำขังท่านไว้ ตรัสว่า ทำไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า 'พระเยโไฮว่าห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้'
4. เศเดคีย์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พุดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา
5. และเขาจะนำเศเดคีย์ไปยังบานีโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโไฮว่าห์ตรัสดังนี้แหล่ถึงแม่เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ'
6. เยเรมีญทูลว่า พระวจนะของพระเยโไฮว่าห์มายังข้าพระองค์ว่า
7. ดูเถิด 世人เมลburnburyชัลลุםอาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า 'จงชื่อนามของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่アナโธฯ เพราะว่าสิทธิของการถอดความนั้นเป็นของท่าน'
8. แล้ว世人เมลลุกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวจนะของพระเยโไฮว่าห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า 'จงชื่อนามของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่アナโธฯ ในแต่ละวันเบนยาмин เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการถอดความนั้นเป็นของท่าน จงชื่อไว้เถิด' แล้วข้าพระองค์จึงทราบว่านี่เป็นพระวจนะของพระเยโไฮว่าห์
9. และข้าพระองค์ก็ชื่อนามที่アナโธฯ จาก世人เมลลุกของอาของข้าพระองค์ และได้ชั่งเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเจ็ดเชеле
10. ข้าพระองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ ได้พยานและเอาตาชั้งชั่งเงิน
11. แล้วข้าพระองค์ก็รับโฉนดของการซื้อทั้งฉบับที่ประทับตราแล้วตามกฎหมายและธรรมเนียมและฉบับที่เปิดอยู่
12. และข้าพระองค์ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุคบุตรชาญเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชาญของมาอาเสออาห์ ต่อสายตากันของ世人เมลลุกของอาของข้าพระองค์ ต่อหน้าพยานผู้ที่ลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพากยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์
13. ข้าพระองค์ก็กำชับบารุคต่อหน้าเข้าหัวหางว่า
14. 'พระเยโไฮว่าห์จอมโยรา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่ประทับตรา กับฉบับที่เปิดนี้ และบรรจุไว้ในภาชนะดินเพื่อจะทนอยู่ได้หลายวัน'
15. เพราะพระเยโไฮว่าห์จอมโยรา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนอุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแต่ละวันนี้'
16. หลังจากที่ข้าพระองค์มอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุคบุตรชาญเนริยาห์แล้ว ข้าพระองค์ได้อธฐานต่อพระเยโไฮว่าห์ว่า

17. 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูເຄີດ ຄືອພຣະອງຄ່ອງເອງ ຜູ້ໄດ້ທຽງສ້າງພໍາສວຽບແລະແຜ່ນດິນໂລກ ດ້ວຍຖານຸພາພໃຫຍ່ຢຶ່ງຂອງພຣະອງຄ່ອງ ແລະ ດ້ວຍພຣະກຣີ່ງເຫັນທີ່ມີຄວາມຮັບຮັດຂອງພຣະອງຄ່ອງ ສໍາຮັບພຣະອງຄ່ອງມີມີສິ່ງໃດທີ່ຢ່າກເກີນ
18. ຜູ້ທຽງສໍາແດງຄວາມເມຕຕາຕ່ອຄົນເປັນພັນງ ແຕ່ທຽງຕອບສອນຄວາມໜ້ວໜ້າຂອງປິດໄຫ້ຕັກຄື້ອງອຸກຫລານສືບຕ່ອມາ ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ໄຫຍ່ຢຶ່ງແລະທຽງຖ້ວນ ພຣະນາມຂອງພຣະອງຄ່ອງພຣະເຢໂຮວ່າທີ່ຈົມໂຍນາ
19. ພຣະອງຄ່ອງທຽງເປັນໄຫຍ່ໃນການໃຫ້ຄຳປຶກໜາ ທຽງຖານຸພາພໃນພຣະຣາຊກິຈ ພຣະເນດຣຂອງພຣະອງຄ່ອງເຫັນຖຸກວິທີທາງບຸຕຣທັ້ງຫລາຍຂອງມຸນຸຍ່ງ ປະທານຈາກວັນແກ່ທຸກຄົນຕາມພຸດີກາຮັນຂອງເຂົາແລະຕາມຜລແທ່ງກາຮກທຳຂອງເຂົາ
20. ທຽງເປັນຜູ້ສໍາແດງໝາຍສໍາຄັນແລະກາຮມທັດຈະຮົງໃນແຜ່ນດິນອີຍີປົກ ແລະຈົນຄື່ອງສົມຍິນກີ້ກໍທຽງສໍາແດງໃນອີສຣາເອລແລະທ່າມກາລາງມຸນຸຍ່ຍ່ານ ແລະທຽງທຳໃຫ້ພຣະນາມເລື່ອງລື້ອໄປອ່າຍ່າງຖຸກວັນນີ້
21. ພຣະອງຄ່ອງໄດ້ທຽງນໍາອີສຣາເອລປະຈາກຂອງພຣະອງຄ່ອງຈາກແຜ່ນດິນອີຍີປົກ ດ້ວຍໝາຍສໍາຄັນແລະກາຮມທັດຈະຮົງ ແລະ ດ້ວຍພຣະທັດຕື່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະພຣະກຣີ່ງເຫັນທີ່ເຫັນທີ່ມີຄວາມສົມຍິນນັ້ນ
22. ແລະພຣະອງຄ່ອງປະທານແຜ່ນດິນນີ້ແກ່ເຂົາທັ້ງຫລາຍ ທີ່ພຣະອງຄ່ອງທຽງປົງຄູ່ຄາຕົກແກ່ບົບປຸງຫຼຸ່ມຂອງເຂົາທັ້ງຫລາຍວ່າຈະປະທານແກ່ເຂົາ ດືອແຜ່ນດິນທີ່ມີນໍານມແລະນໍາຝຶ່ງໄລບຣິນູຣົນ
23. ແລະເຂົາທັ້ງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປແລະເຖິງກຣິສິທີ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ ແຕ່ເຂົາທັ້ງຫລາຍມີໄດ້ເຂົ້ອຝຶ່ງພຣະສູເສີຍງຂອງພຣະອງຄ່ອງ ອີ່ວິດຕາມພຣະຈັບປຸງຄູ່ຄາຕົກຂອງພຣະອງຄ່ອງ ສິ່ງທັງປົງທີ່ພຣະອງຄ່ອງທຽງປຸງຫຼຸ່ມເຂົາໃຫ້ກະທຳນັ້ນ ເຂົາທັ້ງຫລາຍມີໄດ້ກະທຳເສີຍເລຍ ເພວະຈະນັ້ນພຣະອງຄ່ອງທຽງກະທຳໃຫ້ເຫດວ່າຍັງທັ້ງສິນນີ້ມາຄື້ອງເຂົາທັ້ງຫລາຍ
24. ດູເຄີດ ເຊີ້ງເຖິງທີ່ລ້ອມອູ້ໄດ້ມາຄື້ອງກຽງເພື່ອຈະຍືດເອາແລ້ວ ແລະເພວະເຫດວ່າຍັດ ກາຮກນັດາຮາຫາກ ແລະໂຮຄະບາດເມືອງນີ້ກີ່ໄດ້ຖຸກມອບໄວ່ໃນມືອຂອງຄົນເຄລເດີຍຜູ້ກຳລັງຕ່ອສູ້ອູ້ນັ້ນແລ້ວ ພຣະອງຄ່ອງຕັກສິ່ງໄດ້ກີ່ເປັນໄປອ່າຍ່ານັ້ນແລ້ວ ແລະ ດູເຄີດພຣະອງຄ່ອງທອດພຣະເນດຣເຫັນ
25. ຂ້າແຕ່ອງຄ່ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າ ພຣະອງຄ່ອງຍັງຕັກສະແດງຂ້າພຣະອງຄ່ອງວ່າ ຈົນເຈີນຂຶ້ອນາແລະຫາພຍານເສີຍ ແມ່ວ່າເມືອງນັ້ນຈະຖຸກມອບໄວ່ໃນມືອຂອງຄົນເຄລເດີຍ'
26. ພຣະຈະຂອງພຣະເຢໂຮວ່າມາຍັງເຍົມື່ງວ່າ
27. ດູເຄີດ ເຮົາຄື້ອງພຣະເຢໂຮວ່າພຣະເຈົ້າຂອງບຣດາເນື້ອໜັງທັ້ງສິນ ສໍາຮັບເຮົມີສິ່ງໃດທີ່ຢ່າກເກີນຫີ່ວິດ
28. ເພວະຈະນັ້ນພຣະເຢໂຮວ່າຕັກສິ່ງນີ້ວ່າ ດູເຄີດ ເຮົາຈະມອບເມືອງນີ້ໄວ່ໃນມືອຂອງໜຸ່ມັກ ແລະໃນມືອຂອງເນຸ່ມັກ ເນັ້ນຈະຖຸກມອບໄວ່ໃນມືອຂອງຄົນເຄລເດີຍ ແລະເພວະຈະນັ້ນພຣະເຢໂຮວ່າຕັກສິ່ງນີ້ໄວ່ໃນມືອຂອງໜຸ່ມັກ
29. ຜົນເຄລເດີຍຜູ້ຕ່ອສູ້ກັບເມືອງນີ້ ຈະມາເພາເມືອງນີ້ເສີຍດ້ວຍໄຟໃຫ້ໄໝ້ມໍມາດ ທັງບຣດາບ້ານທີ່ເຂົາເພາເຄື່ອງຄວາຍພຣະບາອັລທີ່ບັນຫຼັງຄາ ແລະເທົ່ານີ້ໄວ່ໃນມືອຂອງໜຸ່ມັກ
30. ເພວະປະຈາກຂອງອີສຣາເອລແລະປະຈາກຂອງຍູດາທີ່ໄມ່ໄດ້ກະທຳໄວ່ເລຍ ນອກຈາກຄວາມໜ້ວໜ້າຕ່ອທຳນ້າຕ່ອຕາຂອງເຮົາຕັ້ງແຕ່ຫຸ່ມໆໆມາ ພຣະເຢໂຮວ່າຕັກສິ່ງວ່າ ປະຈາກຂອງອີສຣາເອລໄມ່ໄດ້ກະທຳໄວ່ເລຍ ນອກຈາກຍົ່ວເຍ້າເຮົາໃກ້ກົ້ວດ້ວຍຜລການແທ່ງມືອຂອງເຂົາ
31. ເມືອງນີ້ໄດ້ເຮົາຄວາມກົ້ວ ແລະຄວາມພິໂຮຂອງເຮົາ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີທີ່ໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນຈົ່ງວັນນີ້ ເພວະຈະນັ້ນເຮົາຈະຄອນອອກໄປເສີຍຈາກຫັ້ນຂອງເຮົາ

32. เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และประชาชนญุด้าห์ซึ่งเขาได้กระทำอันยิ่งเยียให้กราฟ คือทั้งตัวเข้า บรรดาภูมิตริย์และเจ้านายของเข้า บรรดาปูโรหิตและผู้พยากรณ์ของเข้า คนญุด้าห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม
33. เข้าทั้งหลายได้หันหลังให้เรา มิใช่หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเข้าอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา
34. แต่เข้าทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนของเข้าไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้มีเมลทิน
35. เข้าทั้งหลายได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบ้าอัลซึ่งอยู่ในหุบเข้าแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเข้าลุยไฟถวายแก่พระโมเสค ซึ่งเรามิได้บัญชาเข้าเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเราว่า เขารวบกระทำสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ญุด้าห์กระทำผิดบาปไป
36. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เข้าทั้งหลายว่า 'เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบานาโนล ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด'
37. ดูเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เข้าให้ไปอยู่ด้วยความกริว ด้วยความพิโรช และความชั่วของกราฟของเรา เราจะนำเข้าทั้งหลายกลับมาอย่างที่นี้ และจะกระทำให้เข้าอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย
38. เข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้า
39. เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เข้า เพื่อเข้าจะยำเกรงเรารอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เข้า และแก่ลูกหลานของเข้าที่ตามเขามา
40. เราจะกระทำพันธสัญญาณรันดร์กับเข้าทั้งหลาย อันว่าเราจะไม่หันจากกระการทำความดีแก่เข้าทั้งหลาย และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเข้าทั้งหลาย เพื่อว่าเข้าจะมิได้หันไปจากเรา
41. เออ เราจะเปริ่มปรีดีในการที่จะกระทำการดีแก่เข้า และเราจะปลูกเข้าไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความหมั่นหมั่น ด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา
42. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นมาให้ชนชาตินี้จัดได เราก็จะนำความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้สัญญาไว้ให้มาหนีเข้าจันนั้น
43. และจะมีการซื้อกันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่า เป็นที่กรังประสาจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมองไว้ในมือของคนเคลเดีย
44. ที่นานนี้จะซื้อกันด้วยเงิน ใบโอนดกจะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบนยา悯ในที่ต่างๆแอบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองญุด้าห์ ในหัวเมืองแอบแคนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแอบหุบเข้า และในหัวเมืองแอบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเข้าทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล

1. พระวจนะของพระเย毫不犹豫เมื่อครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาระองค์นั้น ว่า
2. พระเย毫不犹豫ผู้ทรงสร้าง พระเย毫不犹豫ผู้ทรงปันเพื่อสถาปนาไว้ พระเย毫不犹豫คือพระนามของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า
3. จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะจำสั่งสิ่งที่ให้ถูกยิ่งและที่มีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้นั้นให้แก่เจ้า
4. เพราะว่าพระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสดังนี้เกี่ยวด้วยเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวด้วยเรื่องพระราชวังของบรรดาภัตตริย์แห่งยุдаห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเชิงเทินและดาบ
5. เข้าทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เราสังหารด้วยความกริ้ว และความพิโรธของเรา เพราะได้ชื่อนหน้าของเรางจากกรุงนี้เนื่องด้วยความช้ำของเข้าทั้งหลาย
6. ดูเถิด เราจะนำอนาคต และการรักษามาให้ และเราจะรักษาเข้าทั้งหลายให้หาย และเผยแพร่สันติภาพและความจริงอย่างอุดม
7. เราจะให้พากเซลยแห่งยุดาห์และพากเซลยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเข้าทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เข้าเป็นมาแต่เดิมนั้น
8. เราจะชำระออกจากบรรดาความช้ำของเข้าซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้อภัยบรรดาความช้ำของเข้าซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา
9. และกรุงนี้จะให้รวมซื่ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้กระทำเพื่อเข้าทั้งหลาย เขากล่าวและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งสิ้นซึ่งเราได้จัดหาให้มีองนั้น
10. พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งในสถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่กรังงปราสาจากมนุษย์และปราสาจากสัตว์ ในหัวเมืองแห่งยุดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราสาจากมนุษย์ ปราสาจากคนอาศัย และปราสาจากสัตว์ใดๆ
11. ที่นั่นจะได้ยินเสียงบรรเทิงและเสียงรื่นเริง และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของพระเย毫不犹豫 ว่า 'จงสรรเสริญพระเย毫不犹豫 ทั้งโโยรา เพราะพระเย毫不犹豫ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ที่ร้องอยู่เป็นนิตริย' เพราะเราจะให้พากเซลยแห่งแผ่นดินกลับสู่สภาพเดิม พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้แหละ
12. พระเย毫不犹豫จอมโโยราตรัสดังนี้ว่า ในสถานที่นี้ซึ่งเป็นที่กรังง ปราสาจากมนุษย์และปราสาจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสิ้นของที่นี่ จะเป็นที่อาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แกะของเข้าได้นอนลงอีก
13. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า ในหัวเมืองแเกบ aden เทือกเขา ในหัวเมืองแเกบหุบเขา ในหัวเมืองแเกบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยาamin ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยุดาห์ จะมีผุ่งแกะผ่านได้มือของผู้ที่นับอีก
14. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยุดาห์สำเร็จ

15. ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อังกฤษขอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น
16. ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูชาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ 'พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา'
17. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุรุษที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล
18. และปูโรหิตคนเลวีจะไม่ขัดสนบุรุษที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องถัญญบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์
19. พระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มายังเยเมรีญ์ว่า
20. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้
  21. แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเรารึมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีโกรสที่จะเสวยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรารึมีต่อปูโรหิตคนเลวีผู้ปรนนิบติของเราเสียได้
  22. บริหารของฟ้าสรรค์จะนับไม่ได้ และเม็ดทรายที่ทะเลก็ตวงไม่ได้ฉันได เราก็จะให้เชือสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนเลวีผู้ปรนนิบติของเราวิมากขึ้นฉันนั้น
  23. พระจันทร์ของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเมรีญ์ว่า
  24. เจ้าไม่ได้พิจารณาดอกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว' ดังนี้แหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา จะนี่เข้าจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป
  25. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเรามิได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่างๆของฟ้าสรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว
  26. เราจึงจะทอดทิ้งเชือสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชือสายของเข้าให้ครอบครองเห็นเชือสายของอับราฮัม อิสอักและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโไฮว่าห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งเมืองบabiโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า
2. พระเยโไฮว่าห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปพูดกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า 'พระเยโไฮว่าห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้ในมือกษัตริย์บabiโลน และเขาจะมาเสียด้วยไฟ'
3. ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเข้า แต่จะถูกจับแน่และถูกนำมือไว้ในมือของเข้า ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบabiโลน ตาต่อตา และจะได้ฟูกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบabiโลน'
4. ข้าแต่เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ออย่างไรก็ดีขอทรงสัตบพระวจนะของพระเยโไฮว่าห์ พระเยโไฮว่าห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ดังนี้ว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ
5. ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาก็จะมาเสียเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดา กษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่าน ณ นั้นได้ คนเขาก็จะมาเสียเครื่องหอมเพื่อท่านณั้น และเขาก็จะคร่าความเชื่อท่านว่า 'อนิจจาเอ่ย พระองค์เจ้าข้า' เพราะเราได้ลืมว่าจากไว้แล้ว พระเยโไฮว่าห์ตรัสดังนี้แหละ
6. แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวจนะเหล่านี้ต่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม
7. ขณะเมื่อกองทัพของกษัตริย์แห่งบabiโลนกำลังสู้รบกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือเมืองลากีชและเมืองอาเซคาห์ เพราวยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงป้อม
8. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโไฮว่าห์ยังเยเรมีย์ หลังจากที่กษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญา กับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีการื่องอิสรภาพแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้
9. ให้ทุกคนปล่อยทาสอิบรุของตนทั้งชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้ขวนข้องของตนเป็นทาส
10. เมื่อบรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำการทำพันธสัญญาได้ยินว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาسوือก เขาทั้งหลายก็ได้เชือฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ
11. แต่ภายหลังเข้าได้หวานกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเข้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมาให้อยู่ได้มังคบของการเป็นทาสชายและหญิงอีก
12. พระวจนะแห่งพระเยโไฮว่าห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโไฮว่าห์ว่า
13. พระเยโไฮว่าห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรายังได้กระทำการทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเข้าออกมายกแหน่ดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า
14. เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพื่นของอิบรุผู้ที่เขามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามากปี เจ้าต้องปล่อยเข้าให้เป็นอิสระพั่นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเราและไม่เขยหยุดฟังเรา
15. บัดนี้เจ้าได้หันกลับและกระทำการสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสรภาพทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำการทำพันธสัญญาต่อหน้าเรานิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา

16. แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้姓名ของเราเป็นมลทิน ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทางสายหูงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความประณานของเข้าทั้งหลายแล้วนั้นกลับมาให้อยู่ได้บังคับของการเป็นทางสายและหูงอีก
17. เพราะฉะนั้น พระเยโซวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการป่าวร้องเรื่องอิสรภาพต่อพื่นมองและเพื่อนบ้านของตน พระเยโซวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราป่าวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อตาบ ต่อโกรະบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก
18. และคนที่จะเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมิได้กระทำการตามข้อตกลงในพันธสัญญานี้เจ้าได้กระทำการต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่ขาดอกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป
19. เจ้านายแห่งยุค大海กีดี เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มกีดี ขันทีกีดี บุหริtip และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นกีดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวัวนั้น
20. เราจะมอบเจ้าไว้ในมือศัตรุของเข้า และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเข้า ศพของเขาก็จะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์ในแผ่นดินโลก
21. ส่วนเศเดคีย์กษัตริย์แห่งยุค大海 และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เราจะมอบเจ้าไว้ในมือศัตรุของเข้า และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเข้า ในเมื่อของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนนี้ได้ถอยไปจากเจ้าแล้วนั้น
22. พระเยโซวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาก็จะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเจ้าจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยุค大海เป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโไฮว่าที่ถึงเยเมียในรัชกาลเยโไฮคิมราชบุตรชายของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งญูดาห์ว่า
2. จงไปหาวงศ์วาน雷ควบและพุดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโไฮว่าที่ เข้ามาในห้องเฉลียงห้องหนึ่งแล้วเชิญให้เข้าดื่มเหล้าอยู่
3. ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนำยาอาชันยาห์ บุตรชายเยเมีย ผู้เป็นบุตรชายสถาบันยาห์และพี่น้องของเข้า และบุตรชายของเขาก็หั้งหมด และวงศ์วาน雷ควบหั้งหมด
4. ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของพระเยโไฮว่าที่ มาในห้องเฉลียงของบุตรชายของอาันน์ ผู้เป็นบุตรชายอิกดาลิยาห์ ผู้เป็นคนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเฉลียงของเจ้านาย เหนือห้องเฉลียงของมาอาเสอาห์บุตรชายชัลลูם ผู้ดูแลธารณีประตุ
5. แล้วข้าพเจ้าก็วางแผนเหยียกเหล้าอยู่กับถ้วยหลาภูมิไว้หน้าเหล่านักบุตรชายแห่งวงศ์วาน雷ควบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า ทั้งหลายว่า เชิญดื่มเหล้าอยู่
6. แต่เขาก็หั้งหลายตอบว่า เราจะไม่ดื่มเหล้าอยู่ กับถ้วยหลาภูมิไว้หน้าเหล่านักบุตรชาย雷ควบ แห่งวงศ์วาน雷ควบ แต่เราต้องดื่มเหล้าอยู่ ทั้งตัวเจ้าและลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์
7. เจ้าย่าสร้างเรือน เจ้าย่าห่วงพีช เจ้าย่าปลูกหรือมีสวนอยู่ แล้วเจ้าจะอยู่ในเต็นท์ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแต่ละวัน
8. เราทั้งหลายได้เชือฟังเสียงของโยนาดับบุตรชาย雷ควบผู้เป็นบิดาของเรานางสิงหั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่ดื่มเหล้าอยู่ตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตรสาวของเรา
9. และไม่สร้างเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เรายังไม่มีสวนอยู่หรือนาหรือพีช
10. แต่เราเคยอยู่ในเต็นท์ และได้เชือฟังและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาดับบิดาของเราราได้บัญชาเราไว้
11. แต่ต่อมาเมื่อเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เรายกตัวว่า 'มาเกิดให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกลัวกองทัพคนเคลเดี่ย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย' ดังนั้นเจ้าจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
12. แล้วพระวจนะแห่งพระเยโไฮว่าที่มาถึงเยเมียไว้
13. พระเยโไฮว่าที่ยอมโยราพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของญูดาห์ และบอกชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโไฮว่าที่รัสร่วม เจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชือฟังถ้อยคำของเราหรือ
14. คำบัญชาซึ่งโยนาดับบุตรชาย雷ควบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้าอยู่นั้น เขาจึงได้รักษาตนไว้แล้ว และเขาก็หั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะเขาก็หั้งหลายได้เชือฟังคำบัญชาแห่งบิดาของเข้า แต่เราได้พูดกับพวกรเจ้าย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจาก็หั้งหลายหาได้ฟังเราไม่
15. เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเรามาคือผู้พยากรณ์มาหาเจ้า ส่งเขามาอย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจะหันกลับจากทางซึ่งของตน และแก้ไขการกระทำของเจาก็หั้งหลายเสีย อย่าไปติดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า' แต่เจ้ามิได้เงี่ยหูหรือเชื่อฟังเรา

16. บุตรชายทั้งหลายของโยนาดับบุตรชายของเรคابได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขากำลังสั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื่อฟังเรา
17. เหตุฉะนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยนา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเห็นอยู่ด้วย และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเราพูดกับเขาว่าทั้งหลายและเขาที่ไม่ฟัง เรายังไง เรายังเช่นเดียวกันตอบ
18. แต่เยремีย์ได้พูดกับวงศ์วานเรคابว่า พระเยโฮวาห์จอมโยนา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังคำบัญชาของโยนาดับบิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า
19. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยนา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า โยนาดับบุตรชายเรคابจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์

1. ต่อมานี่เป็นที่สี่แห่งรัชกาลเยอรมัน ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยุดาห์ พระวจนะต่อไปนี้มาจากพระเยอรมัน ทึ่งเยเรเมียว่า
2. เจ้าจะเอาหนังสือม้วนม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรึกประอิสราเอลและยุดาห์ และบรรดาประชาชนทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้
3. ชำระอย่างศรีวานยุดาห์จะได้ยินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสังค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเข้า และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วชั้นของเข้าและบาปของเข้า
4. แล้วเยเรเมียจึงเรียกบารุคบุตรชาญเนริยาห์ให้บารุคเขียนพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยอรมันที่ทรงพระองค์ตรัสแก่เยเรเมีย ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วน
5. และเยเรเมียก็สั่งบารุคว่า ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยอรมัน
6. จะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออุดอาหาร เจ้าจะอ่านพระวจนะของพระเยอรมันจากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ ตามคำบอกของเราให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยอรมันได้ยิน เจ้าจะอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยุดาห์ ผู้อุกอาจจากหัวเมืองของเข้าให้เข้าได้ยินด้วย
7. ชำระอย่างชาจถวายคำถูลวิงวนของเข้าต่อพระพักตร์พระเยอรมัน และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตัว เพราะความกริ้วและความพิโรธที่พระเยอรมันทรงประการเป็นโทษเห็นอชนชาตินี้นั้นใหญ่หลวงนัก
8. และบารุคบุตรชาญเนริยาห์ได้กระทำการทุกอย่างตามที่เยเรเมียผู้พยากรณ์สั่งเข้า ถึงเรื่องให้อ่านพระวจนะของพระเยอรมันจากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยอรมัน
9. ต่อมานี่เป็นที่ห้าแห่งรัชกาลเยอรมัน ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยุดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้ป่าวร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้นในกรุงเยรูซาเล็มและประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยุดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออุดอาหารต่อพระพักตร์พระเยอรมัน
10. แล้วบารุคจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรเมียจากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยอรมัน ในห้องน้ำลี่ยงของเ gamma riyah บุตรชาญชาฟาน ผู้เป็นเลขานุการ ซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยอรมัน
11. เมื่อมีค่ายาห์ บุตรชาญเ gamma riyah ผู้เป็นบุตรชาญชาฟาน ได้ยินพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยอรมันจากหนังสือม้วน แล้ว
12. ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และดูเดิม เจ้านายทั้งสิ้นก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลีชามา ราชเลขา เดไลยาห์บุตรชาญเช่นมาอาห์ เอลนาธันบุตรชาญอัคโบร์ เgamma riyah บุตรชาญชาฟาน เศเดคียาห์บุตรชาญยา นันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น
13. และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุคอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น
14. เหตุดังนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เสื้อดิบุตรชาญเ gamma riyah ผู้เป็นบุตรชาญของเชเลเมียห์ ผู้เป็นบุตรชาญของคุชี ให้ไปพูดกับบารุคว่า จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา ดังนั้นบารุคบุตรชาญเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วน

นั้นมาหาเข้าทั้งหลาย

15. และเข้าทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง บำรุงจึงอ่านให้เขาฟัง
16. ต่อมามีอีกคำที่ดีกว่า “ก็หันมาหาภรรยาด้วยความกลัว เข้าทั้งหลายจึงพูดกับบำรุงว่า เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อ กษัตริย์”
17. แล้วเข้าทั้งหลายจึงถามบำรุงว่า จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิโน่ย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาก็ได้
18. บำรุงตอบเข้าทั้งหลายว่า ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิโน่แก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน
19. แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบำรุงว่า ทั้งเจ้าและเยรมีย์จะไปชื่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่าเจ้ายู่ที่ไหน
20. แล้วเข้าทั้งหลายก็เข้าไปในห้องพระโรงเพื่อเฝ้ากษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราชเลขาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิโน่นแก่กษัตริย์
21. กษัตริย์ก็รับสั่งให้ยกไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และยกไปให้เจ้านายทั้งสิโน่ผู้ยืนอยู่ข้างๆ กษัตริย์
22. เวลาหนึ่งเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังเมหันต์ และมีไฟลุกอยู่ในโถไฟหน้าพระพักตร์
23. ต่อมามีไฟลุกอยู่ในโถไฟที่ในห้องของเอลีชามาราชเลขา จึงหันหนังสือม้วนนั้นๆ ให้ไฟที่ในโถไฟ
24. ถึงกระนั้นกษัตริย์หือขาราชการของพระองค์ผู้ใดที่ดีขึ้นก็ให้เงินบรรดาถ้อยคำเหล่านี้หากได้เกรงกลัวหรือนึกเสื่อผ้าของตนไม่
25. แม้ว่าเมื่อเอลนาธันและเดลายาห์และเกมาริยาห์ได้ทูลวิวงวนกษัตริย์ว่า “ให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หายทรงฟังไม่”
26. กษัตริย์ทรงบัญชาให้ยกเมล็ดบุตรชายสามเมล็ด และเสื้อราห์บุตรชายอัสรีเอล และเชลิมิยาห์บุตรชายอับเดออล ให้จับบำรุงเมื่อวันและเยรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงชื่นท่านทั้งสองเสีย
27. หลังจากที่กษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบำรุงเขียนตามคำบอกของเยรมีย์แล้ว พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยรมีย์ว่า
28. จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโซยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเผาเสียนั้น
29. และเกี่ยวกับเรื่องเยโซยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจะงกกล่าวดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า กษัตริย์บานิโอลจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น’
30. เพราจะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวด้วยเยโซยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ‘เยโซยาคิมจะไม่มีบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ให้ตากแฉดกลางวัน และตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน’

31. เราชลังโภษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของเข้าทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประการต่อพวกเข้า แต่เข้าไม่ฟังนั้น ให้ดกลงบนเข้า และบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบนคนญูดาห์
32. แล้วเยเรมีย์จึงเอานั้งสีอมัวนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคบุตรชาญเนริยาห์สมเมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้งสีอมัวนึ่งเยอรมักมิกลัตรี์แห่งญูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

1. เศเดคียาห์ราชบุตรของโยสิยาห์ ผู้ซึ่งเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานิโลนได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินญูดาห์ “ได้เสวยราชย์แทนโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม
2. แต่ท่านเองก็ดี หรือข้าราชการของท่านก็ดี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ดี หากได้ฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยремีย์ผู้พยากรณ์ไม่
3. กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้ยาสุกัดบุตรชายเชเลมิยาห์ และเศพันยาห์ปูโรหิตบุตรชายมาอาสาหาให้ไปยังเยเรเมียผู้พยากรณ์ กล่าวว่า ขออธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเรา
4. ฝ่ายเยเรเมียตนนี้ยังเข้าอกออกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมิได้ถูกจำขัง
5. กองทัพของฟารโห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ได้ยินข่าวนั้น เขาทั้งหลายก็ถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม
6. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรเมียผู้พยากรณ์ว่า
7. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะไปบอกรกษาติย์แห่งญูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาตามต่อเราไว้ ‘ดูเถิด กองทัพของฟารโห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์’ ไปยังแผ่นดินของเขา
8. และคนเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ
9. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าลืมลงตัวเจ้าโดยกกล่าวว่า คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเรารีดีวยังไง เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียว
10. ถึงแม้ว่าเจ้าจะทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนที่บาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในเตืนห์ของเขาก และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ’
11. ต่อมามีกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพาะกองทัพของฟารโห์เข้ามาประชิด
12. เยเรเมียก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยาamin เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั้น
13. เมื่อท่านอยู่ที่ประตูเบนยาamin ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั้น ชื่ออริยาห์บุตรชายเชเลมิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของนาย ห์ได้จับเยเรเมียผู้พยากรณ์กล่าวว่า ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย
14. และเยเรเมียตอบว่า “ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย แต่อริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรเมียนามาหาพวกเจ้านาย
15. และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรเมีย และเข้าทั้งหลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเลขาุ การ เพราะได้ทำให้เป็นครุ
16. เมื่อยেเรเมียเข้าไปในครุได้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรเมียก็ค้างอยู่ที่นั้นหลายวันแล้ว
17. กษัตริย์เศเดคียาห์ใช้ให้คนไปเอาตัวท่านอกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า มีพระวจนะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือ เยเรเมียทูลว่า มีพี่ยะค่ำ แล้วท่านทูลอีกว่า พระองค์จะถูกมอบไว้ในมือของ กษัตริย์แห่งบานิโลน
18. เยเรเมียได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์

หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก

19. ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์ว่า 'กาษัตริย์แห่งนาบีโอลจะไม่มาต่อสู้พระองค์' หรือต่อสู้แผ่นดินนี้' นั้นอยู่ที่ไหน

20. บัดนี้ ข้าแต่กาษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ขอพระองค์สตับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปราน ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพระองค์กลับไปที่เรือนของโยนาธานเลขาานุการนั้นเลย เกรงว่าข้าพระองค์ จะตายเสียที่นี่

21. กาษัตริย์เศเดคียาห์จึงมีรับสั่งให้เขามอบเยเรมียะไว้ที่บริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้เขามปังแก่ท่านวันและก่อนจากถนนช่างทำขามจนเขามปังในกรุงนั้นหมด เยเรมียะจึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น

1. ฝ่ายเซฟารียาห์บุตรชายมัทราณ เกดาลิยาห์บุตรชายป้าเซอร์ และยุคอลบุตรชายเชเลมิยาห์ และป้าเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ได้ยินถ้อยคำของเยเรเมียที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า
2. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นปำหนึจแห่งการสังคม และยังมีชีวิตอยู่
3. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า แน่นอนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้
4. และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากำราทำให้มือของทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพุดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาทั้งหลาย เพราะว่าชายคนนี้มิได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก
5. กษัตริย์เคเดคีย์าห์ตรัสว่า ดูเดิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลายได้เล่า
6. เขาจึงจับเยเรเมียห์หย่อนลงไปในคุกได้ดินของมัลคิยาห์บุตรชายสามเมเดครึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอารือกหย่อนเยเรเมียลงไป ในคุกได้ดินนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรเมียก็จมลงไปในโคลน
7. เมื่อเบดเมเดคคนเอธิโอเปียขันทีคนหนึ่งในพระราชวังได้ยินว่า เขายหย่อนเยเรเมียลงไปในคุกได้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประดุเบนยาミニ
8. เอเบดเมเดคก้ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า
9. ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำการชั่วร้ายในบรรดาการที่เข้าได้กระทำต่อเยเรเมียผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปในคุกได้ดิน ท่านคงพิพากษาที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย
10. แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้อเบดเมเดคคนเอธิโอเปียว่า จงเอาจนไปจากที่นี่กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรเมียผู้พยากรณ์ออกจากคุกได้ดินก่อนเข้าตาย
11. อเบดเมเดคจึงเอาจนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆและเสื้อผ้าขาดๆซึ่งเขาเอารือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรเมียที่ในคุกได้ดิน
12. แล้วอเบดเมเดคคนเอธิโอเปียพุดกับเยเรเมียว่า ท่านลงคล้องผ้าและเสื้อเก่านั้นไว้ตีรักแร้และเชือก เยเรเมียกระทำการ
13. แล้วเขาก็จุดเยเรเมียขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกได้ดิน และเยเรเมียก็ยังค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์
14. กษัตริย์เคเดคีย์าห์ทรงใช้คนไปนำเยเรเมียผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซ่องที่สาม กษัตริย์ตรัสถับเยเรเมียว่า เราจะตามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย
15. เยเรเมียจึงทูลเคเดคีย์าห์ว่า ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แน่ใจหรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์จะไม่พังข้าพระองค์มิใช่หรือ
16. แล้วกษัตริย์เคเดคีย์าห์ก็ทรงปฏิญาณแก่เยเรเมียเป็นการลับว่า พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญาณของเราทรง

พระชนม์อยู่แน่น้ำ เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านจันนั้น

17. แล้วเยเรมีย์ทูลเศเดคิยาห์ว่า พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บานาโนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศ์วานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้

18. แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบานาโนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของชนเคลเดีย และเขาก็ห้ายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขาก็ห้าย

19. กษัตริย์เศเดคิยาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า เรากลัวพวกบานาโนจะล่อไปหาคนเคลเดีย เกรงว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเหล่านั้น และเขาก็ห้ายจะกระทำการอับปยศแก่เรา

20. เยเรมีย์ทูลว่า เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะเป็นสุข และเขาก็จะไว้พระชนม์ของพระองค์

21. แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี้เป็นพระজันทร์ของพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์

22. ดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งญูดาห์จะได้ถูกนำออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบานาโน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า 'เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้หลอกลวงพระองค์ และได้ชนาะพระองค์แล้ว เมื่อพระบาทของพระองค์จอมลงในโคลนแล้ว เขาก็ห้ายกหันไปจากพระองค์'

23. เขายังพาบรรดาสนมและบุตรของพระองค์ไปให้คุณเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขาก็ห้าย แต่พระองค์จะถูกจับกษัตริย์แห่งบานาโนจับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขากำเนิดกรุงนี้เสียด้วยไฟ

24. แล้วเศเดคิยาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย

25. ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า 'จงบอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า'

26. ท่านจะบอกเขาก็ห้ายว่า 'ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระพักตร์กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปที่เรือนของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น'

27. และเจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และซักถามท่าน และท่านก็ตอบเขามาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาก็ห้ายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน

28. และเยเรมีย์ก็ห้างอยู่ในบริเวณท่าหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั่นเมื่อยาหูซาเล็มถูกยึด

1. ในปีที่เก้าแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งญูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มำสู้รบกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้
2. ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ กรุงนันกีแตก
3. แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามาในที่ประทุมกลาง มีเนอร์กัลชาเรเชอร์ สัมภาร์เนโภ สารเสคิมรับสารีส เนอร์กัลชาเรเชอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ทั้งสิ้นของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
4. ต่อมาเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งญูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เข้าทั้งหลายได้หนีออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทัยานของกษัตริย์ ออกทางประตุระห่วงกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยังทางที่รับ
5. แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเข้าทั้งหลาย ไปทันเศเดคียาห์ที่รับเมืองเยริโค และเมื่อเข้าทั้งหลายจับท่านได้แล้ว เขายังนำท่านไปยังเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาห์ในแผ่นดินสยาม และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน
6. กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้นำบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลริบลาห์ต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกขุนนางทั้งสิ้นของญูดาห์เสีย
7. พระองค์ทรงทำนัยน์ตาของเศเดคียาห์ให้บอตไป แล้วตีต่วนท่านไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน
8. คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชน และพังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย
9. แล้วเนบุชาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้จับส่วนประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน ทั้งคนที่เลือดลอด คือคนที่เลือดลอดมาหากำาท่าน และส่วนคนที่เหลืออยู่
10. เนบุชาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทิ้งคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มีสมบัติอะไรไว้ในแผ่นดินญูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนอุ่นและไร่นาให้แก่เขา
11. เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยวกับเยเรมี์ทางเนบุชาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า
12. จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่ท่านจะบอกให้
13. ดังนั้น เนบุชาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบุชัสนาน รับสารีส เนอร์กัลชาเรเชอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ใช้คนไป
14. คือพวกท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมี์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เข้าทั้งหลายมอบท่านไว้กับเกดาลิยาห์บุตรชายอาทิตัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ให้นำท่านไปบ้าน ดังนั้นท่านจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน
15. พระจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมี์ ขณะที่ท่านถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า
16. จงไปบอกເອເບດມະເລຄນເອົ້າໂປ່ຍວ່າ ພຣະເຢໂຫວ້າຈົມໂຍຮາ ພຣະເຈົ້າແທ່ງອີສຣາເລອຕັດັງນີ້ວ່າ ດູເຕີດ ເຮົາຈະໄຫ້ດ້ວຍຄໍາຂອງເຮົາທີ່ມີອຸ່ນຕ່ອງກຽງນີ້ສໍາເຮົາໃນທາງຮ້າຍໄມ່ໃຊ້ທາງດີ ແລະຈະສໍາເຮົາຕ່ອໜ້າເຈົ້າໃນວັນນັ້ນ
17. ພຣະເຢໂຫວ້າຕັດສ່ວ່າ ແຕ່ເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ພື້ນໃນວັນນັ້ນ ແລະເຂົາຈະໄມ່ມອບເຈົ້າໄວ້ໃນມື້ຂອງເຮົາທີ່ເຈົ້າກັວ
18. ເພຣະເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ພື້ນເປັນແນ່ ແລະເຈົ້າຈະໄມ່ລັ້ນລັດ້ວຍດາບ ແຕ່ເຈົ້າຈະມີຫິວິດເປັນນຳເໜືອແທ່ງກາຮສງຄຣາມ

เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา พระเยซูว่าห์ตัวสังนี้แหละ

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโไฮว่าห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่เนบูชาาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากรามาห์ ครั้งเมื่อเข้าจับท่านตีตรวนมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวากรุ่งเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ถูกกดขี่ไปเป็นเชลยยังบานีโลน
2. ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า พระเยโไฮว่าห์พระเจ้าของท่านทรงประการความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้
3. พระเยโไฮว่าห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำการตามที่พระองค์ตั้งไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำการต่อพระเยโไฮว่าห์ และไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเห็นอุท่า
4. ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโศกต่วนที่เมืองของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบานีโลนกับข้าพเจ้า ก็จะมาเกิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็นชอบที่จะมายังกรุงบานีโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป
5. ขณะเมื่อท่านยังไม่กลับไป เขากล่าวว่า ท่านจะกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบานีโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการบรรดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปที่ใดที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงสั่งอนุมัติเสบียงและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป
6. เยเรมีย์ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรชายอาหิคัมที่มิสปาห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น
7. เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกราชและคนของเข้าทั้งหลายได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบานีโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหัญกับเด็กผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดิน ซึ่งมิได้ถูกกดขี่ไปเป็นเชลยยังบานีโลนไว้ให้ท่านนั้น
8. เขาทั้งหลายก็ไปหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ มีอิชมาเอลบุตรชายเนชานินยาห์ โยานันและโยนาธานบุตรชายค่าเรออาห์ เสไรอาห์บุตรชายทันหุเมท บรรดาบุตรชายของเอฟายชาวเนโทฟ้าห์ เยชันยาห์บุตรชายชาวมาอาคาห์ ทั้งตัวเข้าและคนของเขาก็
9. เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานก็ได้ปฏิญาณให้แก่เขาราและคนของเขากล่าวว่า อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบานีโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข
10. ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มิสปาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจะเก็บน้ำอุ่น ผลไม้สดร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจะอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยังได้นั้น
11. ในท่านองเดียวกัน เมื่อพวกราชทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โน้มือและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่นๆทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบานีโลนได้ทิ้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งในยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการหนือเข้าทั้งหลาย

12. แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขากลับขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินญุดำห์มหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และเข้าทั้งหลายได้เก็บนำอุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก
13. ฝ่ายโยฮันนบุตรชายของค่าเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทหารที่ในทุ่งนาได้มหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์
14. และกล่าวแก่ท่านว่า ท่านทราบหรือไม่ว่า นาอาลิสกัชต์ริย์ของคนอัมโมนได้ส่งให้อิชมาเอลบุตรชายเนชานิยาห์มา เอาชีวิตของท่าน ฝ่ายเกดาลิยาห์บุตรชายอาทิติมไม่เชื่อเข้าทั้งหลาย
15. แล้วโยฮันนบุตรชายค่าเรอาห์ได้พูดกับเกดาลิยาห์เป็นการลับที่มิสปาห์ว่า จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอลบุตรชาย เนชานิยาห์เสีย และจะไม่มีครทรำเรื่อง ทำไม่จะให้เข้าเอาชีวิตของท่าน และพวกยิวทั้งหลายซึ่งมาร่วมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนญุดำห์ที่เหลืออยู่นี้ก็จะพินาศ
16. แต่เกดาลิยาห์บุตรชายอาทิติมพูดกับโยฮันนบุตรชายค่าเรอาห์ว่า ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิชมาเอลนั้นเป็นความเท็จ

1. ต่อมานีเดือนที่เจดอิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอลีชามาเชื้อพระวงศ์ พร้อมกับเจ้านายสิบคน ของกษัตริย์ ได้มาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอา hicam ที่มิสปาห์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มิสปาห์
2. แล้วอิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขา ก็ได้ถูกขึ้นจากเกดาลิยาห์บุตรชายอา hicam ผู้เป็นบุตรชาย ชาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบานีโอลน ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยด้าบจนตาย
3. อิชมาเอล ได้มาพวยิวทั้งหลายที่อยู่กับเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และคนเดลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหาร ด้วย
4. ต่อมากองทัพของวันหลังจากวันที่เกดาลิยาห์ถูกฆ่าก่อนที่ครุรุ่เรื่อง
5. มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเชเดมและเมืองชีโลห์และเมืองสะมาเรีย มีหน่วยเคราโภนเสียและเสือผ้าขาวด และ กรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาหารและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮว่า
6. และอิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์ มาจากมิสปาห์พนเข้าเหล่านั้นเข้า อิชมาเอลเดินมาพลาสังร้องให้พลาส และต่อมามา เมื่อเข้าพนคนเหล่านั้นจึงพุดกับเขาว่าทั้งหลายว่า เชญเข้ามาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอา hicam เดิด
7. เมื่อเข้าทั้งหลายเข้ามาในเมือง อิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์ และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเข้าทั้งหลายเสีย และโยน เข้าลงไปในที่ขังน้ำ
8. แต่ในพวgnัnn มีอยู่สิบคนด้วยกันที่พุดกับอิชมาเอลว่า ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้า บารลี น้ำมัน และน้ำผึ้งช้อนไว้ในทุ่งนา ดังนั้น เขายังดีไม่ฆ่าเข้าทั้งหลายกับพนองเสีย
9. ที่ขังน้ำซึ่งอิชมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่เขาก่อตายลงไปเพราะเหตุเกดาลิยาห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสาสร้างไว เพื่อป้องกันบาอาชา กษัตริย์แห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์ ก็ใส่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม
10. แล้วอิชมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย คือพวกราชบิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่ มิสปาห์ ผู้ที่เนบูชาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพร่องค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาลิยาห์บุตรชายอา hicam อิชมาเอ ลบุตรชายเนนานิยาห์ ได้จับเข้าเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟากไปหาคนอัมโมน
11. แต่เมื่อยอานันบุตรชายค่าเรอ้าห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลาย ซึ่งอิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์ ได้กระทำแล้วนั้น
12. เขายังจัดเอกสารทั้งหมดของเข้าไปต่อสู้กับอิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์ เขายังหลายปะทะเข้าที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่ เมืองกิเบโอน
13. และต่อมามีประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิชมาเอลเห็นโยานันบุตรชายค่าเรอ้าห์ และบรรดาหัวหน้ากองทหารที่ อยู่กับเขา เขายังหลายกีบpermpride
14. ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิชมาเอลจับเป็นเชลยมากจากมิสปาห์ จึงหันหลังและกลับไป เข้าไปหาโยานันบุตรชายค่าเรอ อาห์
15. แต่อิชมาเอลบุตรชายเนนานิยาห์ ได้หนีรอดจากโยานันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน
16. และโยานันบุตรชายค่าเรอ้าห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด

ซึ่งเอกสารลับคืนมาจากอิชามาเลอบุตรชายเนรานินยาห์ซึ่งมาจากมิสปาห์หลังจากที่ได้ผ่านเกดากลิยาห์บุตรชายอาทิตย์แล้ว
นั้น คือทหาร ผู้หพิง เด็ก และขันที ผู้ซึ่งโยอาหันนำเอกสารลับมายังกิเบโอน

17. และเข้าทั้งหลายก็ไปอยู่ที่ที่อาศัยของคิมยา姆 ใกล้เบราเลเอม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์

18. เมื่องจ้ำยคนเคลเดีย เพาะเชากลัว เพราะว่าอิชามาเลอบุตรชายเนรานินยาห์ได้ผ่านเกดากลิยาห์บุตรชายอาทิตย์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบabiโลนได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเห็นอ่อนดินนั้นเสีย

1. บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยธาันบุตรชายค่าเรอาร์ และเยชันยาห์บุตรชายไฮชา耶ห์ และประชาชนทั้งปวงจากผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้ามาใกล้
2. และพุดกับเบรเมีย์ผู้พยากรณ์ว่า ขอให้คำอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่นี้ทั้งสิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว)
3. ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะกระทำ
4. เยเมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอร้องของท่านทั้งหลาย และต่อมาระบุตน้ำที่ทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย
5. แล้วเข้าทั้งหลายพุดกับเบรเมีย์ว่า ขอพระเยโฮวาห์จะเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลายถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำการตามบรรดาพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงใช้ท่าน
6. ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายส่งท่านให้ไปหนันน์ เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสูรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
7. ต่อมารับสิ้นสิบวันแล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเบรเมีย์
8. แล้วท่านจึงให้ตามตัวโยธาันบุตรชายค่าเรอาร์ และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารผู้อยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่คนเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด
9. และบอกเข้าทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำເօَاคำอ้อนวอนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า
10. ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว
11. อย่ากลัวภัยตรีแห่งนานาบุล่อนผู้ซึ่งเจ้ากลัวอยู่หนันน์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่ากลัวเข้าเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา
12. เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเข้าจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเอง
13. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้' โดยไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
14. และกล่าวว่า 'ไม่เอา เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสังคม จะไม่ได้ยินเสียงแต่ จะไม่ทิวขนมปั้ง และเราทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น'
15. เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนญาดาห์ที่เหลืออยู่อ่อน ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น
16. แล้วต่อมากดับชีวิตเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการกันดารอาหารซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะ

ติดตามเจ้าไปถึงอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น

17. ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขาจะไม่มีคนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเราจะนำมายาให้เขา
18. เพราะพระเยอโวห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราเหตุความกริวของเราราและความพิโรธของเราลงเหนือชาว夷ูชาเลิมอย่างไร เราจะเหตุความกริวของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นคำสาป เป็นที่นาatakตะลึง เป็นคำเช่งและเป็นที่นินทา เจ้าจะไม่เห็นที่นี่อีก
19. คนyuдаห์ที่ยังเหลืออยู่อ่อน พระเยอโวห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า 'อย่าไปยังอียิปต์' จริงเป็นแน่ว่า ในวันนี้ข้าพเจ้าได้ตักเตือนท่าน
20. ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเข้าไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยอโวห์พระเจ้าของท่านว่า 'ขออธิษฐานเพื่อเราต่อพระเยอโวห์พระเจ้าของเรา และพระเยอโวห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม'
21. และในวันนี้ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวจนะนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยอโวห์พระเจ้าของท่านในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน
22. เพราะฉะนั้นบัดนี้จงทราบเป็นแน่ว่า ท่านทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายประภูมานำจะไปอาศัยอยู่

1. ต่อมาเมื่อเยเรมีญ์จบการพูดต่อประชาชนทั้งปวงถึงพระวจนะเหล่านี้หั้งสิ้นของพระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าของเขาหั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าของเขายได้ทรงใช้ท่านให้ไปพูดพระวจนะทั้งสิ้นนี้กับเขากับหลายนั้นแล้ว
2. อาชาริยาห์บุตรชายโยชายาห์และโย汉ันนบุตรชายค่าเรอาร์ และบรรดาผู้ชายที่โอบหังได้พูดกับเยเรมีญ์ว่า ท่านพูดมุสา พระเยโฮ瓦ห์พระเจ้าของเรามิได้ใช้ท่านให้มามพูดว่า 'อย่าไปอิยิปต์ที่จะอาทัยอยู่ที่นั่น'
3. แต่บารุคบุตรชายเนริยาห์ได้ยุท่านให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอมเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพื่อเขากับหลายจะได้ช่วยเรา หรือคาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน
4. โยhananบุตรชายค่าเรอาร์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮ瓦ห์ที่จะอาทัยอยู่ในแผ่นดินยุคдаห์
5. แต่โยhananบุตรชายค่าเรอาร์ และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารได้พากนยุคdaห์ทุกคนที่เหลืออยู่ไป คือผู้ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินยุคdaห์ จากบรรดาประชาชาติที่เข้าถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น
6. คือพากผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาธิดา และทุกคนซึ่งเนบุราวดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้เหลือไว้ให้แก่เกดาลิยาห์บุตรชายอาทิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ทั้งเยเรมีญ์ผู้พยากรณ์ และบารุคบุตรชายเนริยาห์
7. และเขากับหลายได้มายังแผ่นดินอิยิปต์ เพราะเขากับหลายไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮ瓦ห์ และเขาก็มาถึงนครทากานเนส
8. แล้วพระวจนะของพระเยโฮ瓦ห์มายังเยเรมีญ์ในนครทากานเนสว่า
9. จงถือก้อนหินใหญ่ไว้ จงซ่อนไว้ที่ในปูนสองในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทากานเนสท่ามกลางสายตาของคนยุคdaห์
10. และจงกล่าวแก่เขากับหลายว่า พระเยโฮ瓦ห์จอมโภชา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะใช้และนำเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านี้ ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะทำการปลับพลาหลวงของท่านเหนือหินเหล่านี้
11. เมื่อท่านมาถึง ท่านจะโجمติแผ่นดินอิยิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกตามให้แก่ดาว
12. และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอิยิปต์ และท่านจะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปักคุณตัวเองด้วยแผ่นดินอิยิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปักคุณตัวเองด้วยเสื้อคุณ และท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ
13. ท่านจะหักเสาก็ตติสิทธิ์แห่งเมืองเบนเซเมชซึ่งอยู่ในแผ่นดินอิยิปต์เสีย และท่านจะเอาไฟเผาวิหารของพระแห่งอิยิปต์เสีย

1. พระวจนะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับบรรดาวยิวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่มิกดล ที่ท่าปานเหส ที่โนฟ และในแผ่นดินปีทโรส ว่า
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูด้าห์ทั้งสิ้น ดูเดิม ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็นที่กรรง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในนั้น
3. เพราะความชั่วซึ่งเข้าทั้งหลายได้กระทำได้ยิ่งเย้าเราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เข้าทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และปรนนิบัติพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลาย หรือบรรพบุรุษของเจ้า
4. อย่างไรก็ได้ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเรากือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้าโดยได้ฤกษ์ขึ้นแต่เนื่นๆ และใช้เข้าไปกล่าวว่า 'โซ่ อายุกระทำสิ่งที่นำสະอิดสะเอียนนี ซึ่งเราเกลียดชัง'
5. แต่เข้าไม่พังหรือเสียหูฟัง เพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้ายของเข้า และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น
6. เพราะฉะนั้น เราจึงได้เทความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้พสุงขึ้นในหัวเมืองยูด้าห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและกรรงไป อย่างทุกวันนี้
7. เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ทำไม่เจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดูดนนมเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูด้าห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย
8. ทำไม่เจ้าทั้งหลายจึงยิ่งเย้าเราให้โกรธด้วยการที่มีของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกจากและเป็นที่สาปแช่ง และเป็นที่นินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก
9. เจ้าได้ลืมความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรรดาภัตติริย์แห่งยูด้าห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและมเหสีของเข้าทั้งหลาย ความชั่วของเจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเข้าทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูด้าห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ
10. แม้กระทั้งวันนี้แล้วเข้าทั้งหลายก็ยังมิได้อ้มตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราชบัญญัติหรือตามกฎหมายของเรารา ซึ่งเราให้มีไว้หน้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า
11. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ดูเดิม เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้เจ้าให้เกิดการร้าย และจะตัดยูด้าห์ออกเสียให้สิ้น
12. เราจะเอาชนยูด้าห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น และเข้าทั้งหลายจะถูกผลัญเสียหมด เขาจะล้มลงในแผ่นดินอียิปต์ เขายังถูกผลัญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เข้าทั้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร และเขากลายเป็นคำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่นินทา
13. เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ดังที่เรอลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด

14. จนคนญุดำที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพันหรือเหลือกลับไปยังแผ่นดินญุดำที่ซึ่งเขาประทานจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาก็ไม่ได้กลับไป นอกจากผู้หนึ่งพื้นบ้านคน
15. แล้วบรรดาผู้ชายผู้รู้ว่าภารายของตัวได้ถวายเครื่องหอมแก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดาประชาชนผู้อาศัยในปีท่อส ในแผ่นดินอียิปต์ ได้ตอบเยเรเมียว่า
16. สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน
17. แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเพาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องถีมถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้งพวงเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดา กษัตริย์และเจ้านายของเรานั้น ในหัวเมืองญุดำท์และในถนนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเรายังมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด
18. ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมแห่งเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องถีมถวายแก่พระนางเจ้า เรายังขัดสนทุกอย่าง และถูกผลักด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร
19. เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องถีมถวายแก่พระนางเจ้า ที่เราได้ทำข่มถวายเพื่อนมัสการพระนางเจ้า และที่ได้เทเครื่องถีมถวายแก่พระนางเจ้านั้น เราจะทำกันให้ความเห็นชอบของสามีของเราหรือ
20. แล้วเยเรเมียได้ตอบบรรดาประชาชน ทั้งพวงผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า
21. สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองญุดำท์ และในถนนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดา กษัตริย์และเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่นดิน พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์ไม่ได้ทรงนึกถึงหรือ
22. จนพระเยโฮวาห์จะทรงทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และพระเหตุจาก การอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้กลایเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นที่น่าตกลงลึ่ง และเป็นที่สาปแช่ง ปราศจากคนอาศัยดังทุกวันนี้
23. เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และพระว่าท่านได้กระทำบปด่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎหมายของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่าน ดังทุกวันนี้
24. เยเรเมียได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวงผู้หญิงทั้งสิ้นว่า บรรดาท่านทั้งหลายแห่งญุดำท์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
25. พระเยโฮวาห์จอมโภคทรัพย์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ตัวเจ้าและภารายของเจ้าได้ยืนยันด้วยปากของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าทั้งหลายให้สำเร็จกล่าวว่า 'เราจะทำตามการปฏิญาณของเราซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องถีมถวายแก่พระนางเจ้า' แล้วก็ดำเนินการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน
26. เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งญุดำท์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์

ห์ตระส่วน ดูເຄີດ ເຮົາໄດ້ປັບປຸງພານໂດຍຂໍ້ອ່ານຢູ່ຍິ່ງຂອງເຮົາວ່າ ປາກຂອງຄົນໄດ້ແທ່ງຍູດາທີ່ຕລອດທ່ວ່າແຜ່ນດິນອີຍີປົກຈະໄມ່ອອກ
ນາມຂອງເຮົາໂດຍກ່າວວ່າ 'ອົງຄົມພະຸ້ມເປັນຈຳພຣະເຈົ້າທຽບພຣະໜນມົມຍູ່ຕຣາບໄດ້'

27. ດູເຄີດ ເຮົາຍຸດໆຍູ່ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າຍ ມີໃຊ້ຄວາມດີ ຈະຍູດາທີ່ທັງສິ້ນຜູ້ຍູ່ໃນແຜ່ນດິນອີຍີປົກພລາງເສີຍດ້ວຍ
ດາບ ແລະດ້ວຍການກັນດາຮາຫາຮາ ຈນກວ່າຈະເຖິງທີ່ສຸດຂອງເຂາ

28. ແລະບຣດາຜູ້ທີ່ທີ່ນີ້ພັນດາບຈະກລັບຈາກແຜ່ນດິນອີຍີປົກໄປຢັງແຜ່ນດິນຍູດາທີ່ມີຈຳນວນນ້ອຍ ແລະຄູນຍູດາທີ່ທີ່ເຫັນຍູ່ທັງ
ສິ້ນ ທີ່ມາອາຫັນຍູ່ທີ່ແຜ່ນດິນອີຍີປົກ ຈະທຣາບວ່າຄຳຂອງໄຄຈະຍັງຍືນ ເປັນຄຳຂອງເຮົາຮົວຄຳຂອງເຂາທັງໝາຍ

29. ພຣະເຢໂຂວາທີ່ຕຣສວ່າ ນີ້ຈະເປັນໝາຍສຳຄັງແກ່ເຈົ້າ ຄື່ອເຮົາຈະລົງໂທເຈົ້າໃນທີ່ນີ້ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ທຣາບວ່າ ຄຳຂອງເຮົາຈະ
ຕັ້ງມື່ນຄູ່ອຍູ່ຕ່ອເຈົ້າໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າຍເປັນແນ່

30. ພຣະເຢໂຂວາທີ່ຕຣສດັ່ງນີ້ວ່າ ດູເຄີດ ເຮົາຈະມອບພາໂຮ້ໂຂ່ອຝຣາກໜັກທີ່ແທ່ງອີຍີປົກໄວ້ໃນມື່ອຄັດເນັດເສົາຮັກໜັກທີ່
ແທ່ງບາບີໂລນ ຜູ້ທີ່ເປັນຄັດຮູ້ຂອງເຂາ ແລະແສວງຫາໜົວໃຈຂອງເຂາ

1. ถ้อยคำซึ่งเยเมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารูคบุตรชายเนริยาห์เมื่อเข้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอกของเยเมีย์ ในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโซยัคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
2. บารูคเอ่ย พระเยโซวาห์พระเจ้าแห่งอิสรา엘 ตรัสแก่ท่านดังนี้ว่า
3. เจ้าว่า 'บัดนี้ วิบัตแก่ข้า เพราะพระเยโซวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์เข้าที่ความเคราะห์โศกของข้า ข้าก็เห็นด้วยด้วยการครั่ครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสงบเลย'
4. เจ้าจะบอกเขาว่า พระเยโซวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเกิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด
5. และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย เพราะพระเยโซวาห์ตรัสว่า ดูเกิด เราจะนำเหตุร้ายมาเห็นเมื่อเนื้อหนังทั้งสิ้น แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้าเป็นปำเหน็จแห่งการสังคมในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป

1. พระวจนะของพระเยอวาร์ชีงนายังเยเมียผู้พยากรณ์เกี่ยวด้วยเรื่องบรรดาประชาชาติ
2. เรื่องอียิปต์ เกี่ยวด้วยกองทัพของฟาร์โห์เนโอด กษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำ尼เฟรติส ที่เมืองการเคมิช และซึ่งเนบุคัดเนสซาอ์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตีแตกในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยอยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
3. จงเตรียมตั้งและໂල' และประชิดเข้าสังคม
4. จงผูกอานม้า พลม้าเอี่ย จงขึ้นมาเดิน จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้
5. ทำไม่เราเห็นเข้าทั้งหลายครั้นคร้ามและหันหลบกลับ นักรบของเข้าทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้ร่วงหนีไป เข้าทั้งหลายไม่เหลียวกลับ ความสลดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยอวาร์ต์รัสตังนี้แหละ
6. คนเร็วภนีไปไม่ได้ นักรบภนีไปไม่รอด เข้าทั้งหลายจะสะดูดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำ尼เฟรติส
7. นีไครนะ โผล่ขึ้นมาดั่งน้ำท่วม เมื่อันแม่น้ำซึ่งน้ำของมันซัดขึ้น
8. อียิปต์โผล่ขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เมื่อันแม่น้ำของมันซัดขึ้น เขาว่า 'ข้าจะขึ้น ข้าจะคลูกโลก ข้าจะทำลายหัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย'
9. ม้าทั้งหลายเอี่ย รุดหน้าไปเดิน รถรบทั้งหลายเอี่ย เดือดดาลเข้าเดิน จงให้นักรบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนพุต ผู้ถือโล่ คนลูดิม นักถือและโง่ธนู
10. วันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้นศัต្រุของพระองค์ ดาวจะกินจนอิม และดื่มโลหิตของเขางานเต็มครบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาทำการบูชาในแดนเหนือข้างแม่น้ำ尼เฟรติส
11. ริดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอี่ย จงขึ้นไปที่กิเลกอด และไปอาพิมเสน เจ้าได้ใช้ยาเป็นอันมากแล้ว และกีริผลสำหรับเจ้านั้นรักษาไม่หาย
12. บรรดาประชาชาติได้ยินถึงความอ้ายของเจ้า และแผ่นดินกีเต็มด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะว่า�ักรบสะดูกันเข้าทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน
13. พระวจนะซึ่งพระเยอวาร์ต์รัสกับเยเมียผู้พยากรณ์ เรื่องการมาของเนบุคัดเนสซาอ์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ว่า
14. จงประกาศในอียิปต์ และป่าวร้องในมิกดล จงป่าวร้องในโนนฟและทาปานเหส จงกล่าวว่า 'ยืนให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า'
15. ทำไม้ชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียเล่า พากเขาไม่ยืนมั่นอยู่ เพราะว่าพระเยอวาร์ได้ทรงผลักเข้าล้มลง
16. พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดูด เออ เข้าล้มลงกันและกัน และเข้าทั้งหลายพูดว่า 'ลูกขึ้นเถอะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดามของผู้บีบบังคับ'
17. พากเขาได้เรียกชื่อฟาร์โห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า 'ผู้อึกทึก ผู้ปล่อยให้โอกาสผ่านไป'

18. เพาะบรมมหากษัตริย์ ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโซวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรายังชีวิตอยู่ตระบิด เข้าหา โบร์อยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขารามเมลอยู่ข้างที่เหล่านี้ได จะมีผู้หนึ่งมาฉันนั้น
19. โอ ชิดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ่ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนฟจะ ถูกทิ่งไว้เสียเปล่าๆ และกรรง ปราศจากคนอาศัย
20. อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การทำลายจากทิศเหนือมาจับ فهو
21. ทหารับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเมือง ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ชุนไว้ให้อ้วน เออ ด้วยเข้าทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เข้าทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่งหาย茫ของเข้าได้มาหนีอเข้าทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเข้า
22. เธอทำเสียงเหมือนนกที่กำลังเลือยออกไป เพราะศัตรุของเธอจะเดินกระบวนการเข้ามาด้วยกำลังทัพ และมาสู้กับเธอ ด้วยขวน เมื่อนอย่างคนเหล่านั้นที่โคนต้นไม้
23. พระเยโซวาห์ตรัสว่า เข้าทั้งหลายจะโคนป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นจะระฆังไปคันหาไม่ได้ เพราะว่าพวกเข้าทั้ง หลายมีจำนวนมากกว่าตึกแต่น นับไม่ถ้วน
24. ชิดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้ได้อาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ
25. พระเยโซวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำการลงโทษมาหนีอเหล่าผู้งมงายของโนนและ พาร์ท และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น ลงหนีอฟาร์โตร์และคนทั้งหลายที่วางแผนในท่าน
26. เราจะมอบเข้าทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเข้า ในมือของเนบุคัดเนสชาร์ กษัตริย์แห่งบานิ โอลน และในมือข้าราชการของท่าน พระเยโซวาห์ตรัสว่า ภายหลังอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน
27. โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเรารอ อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ่ย อย่าครั้นคร้ำนเลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้ รอดได้จากที่ใกล้ และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เข้าเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความ สงบ และไม่มีผู้ใดกระทำให้ขาดล้า
28. พระเยโซวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรารอ อย่ากลัวเลย เพราะเรายังอยู่กับเจ้า เราจะกระทำให้บรรดา ประชาชนทั้งสิ้นมาถึงชีวิตรักษา คือประชาชนที่เราได้ขับเจ้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงว่าสันที่ เดียว เราจะตีสอนเจ้าตามขนาด เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด

1. พระจันนะของพระเย毫不犹豫เมื่อผู้พยากรณ์เกี่ยวด้วยเรื่องฟลิสเดียก่อนที่ฟาร์โห์โจมตีเมืองกาชา
2. พระเย毫不犹豫ตัดสั่งนี้ว่า ดูเิด นำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลับเป็นกระแสนำทั่ว มันจะทั่วแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะครั่วครวญ
3. เมื่อได้ยินเสียงกีบม้าตัวแข็งแรงของเขากะทีบ และเสียงรถบรรทุกของเขากลับกันมา และเสียงล้อรถดังกึกก้อง พากพอก็จะมีได้หันกลับมาดูลูกทั้งหลายของตน เพราะเมื่อของเขากลับเปลี่ยนไปแล้ว
4. เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งจะทำลายฟลิสเดียทั้งสิ้น และจะตัดผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลืออยู่ออกจากเมืองไทรและเมืองไซดอน เพราะพระเย毫不犹豫จะทรงทำลายคนฟลิสเดีย คือคนที่เหลืออยู่ในแบบคัพໂทรอทั้น
5. เมืองกาชา กีลันเลียน และเมืองอัชเคลโอน กีกูตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลืออยู่ในหมู่เขาของเข้า เจ้าจะเชื่อดเนื้อเดือหังของเจ้าอีกนานเท่าไร
6. ดาบแห่งพระเย毫不犹豫 เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดด้วยเข้าไว้ในฝักเสียเิด จงหยุดพักและอยู่นิ่งๆ เสียที
7. เมื่อพระเย毫不犹豫ทรงกำชับ มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ด้านนั้นต่อสู้อัชเคลโอนและต่อสู้ชายทะเล

1. เกี่ยวตัวเรื่องโมอับ พระยาโسوวาร์จอมโภรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่นโน้ะ เพราะเป็นที่ถูกทิ้งร้าง คิริยาชาอิมได้อาย มันถูกยึดแล้ว มีสถาบันได้อายและครัมกลัว
2. จะไม่มีการสรรเสริฐโมอับอีกต่อไป ในเมืองเชชโบนคนเหล่านี้ได้วางแผนป้องร้ายต่อโมอับว่า 'มาเตอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการเป็นประชาชาติ' เมืองมัตเมนอ้าย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป
3. จะมีเสียงร้องมาแต่ไโอโรนานาอิมว่า 'การล้างเปล่าและการทำลายอย่างใหญ่หลวง'
4. เมืองโมอับถูกทำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องให้จากพากเติกเลิกของเชอ
5. เพราะเข้าทั้งหลายจะขึ้นไปร้องให้ที่ทางขึ้นเมืองลุธีท เพระพากศัตtruได้ยินเสียงร้องให้เพระการทำลาย ที่ทางลงจากเมืองไโอโรนานาอิม
6. หนีเกิด เอาตัวรอดเกิด จนเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร
7. เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดตัว และพระเครื่องจะต้องถูกการดูไปเป็นเชลย พร้อมกับบุตรหิตและเจ้านายของเข้า
8. ผู้ทำลายจะมาเห็นเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาก็จะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกทำลายดังที่พระยาโسوวาร์ทรงลั่นพระวาจาไว้
9. จงให้ปีกแก่โมอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะถูกทำเป็นที่กรัง ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้นเลย
10. ผู้ได้กระทำการของพระยาโسوวาร์อย่างไม่ซื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป ผู้ที่กันไม่ให้ดำเนินของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นจะถูกสาป
11. โมอับพยายามตั้งแต่หนุ่มๆ มา และได้ตักตะกอน มันไม่ได้ถูกถ่ายออกจากภาชนะนี้ไปภาชนะนั้น หรือต้องถูกการดูไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจืดยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง
12. พระยาโسوวาร์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเกิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนักท่องเที่ยวมาให้เข้าเพื่อทำให้เข้าท่องเที่ยวไป และเทภาชนะของเข้าให้เกลี้ยง และทุบให้ของเข้าให้แตกเป็นชิ้นๆ
13. แล้วโมอับก็จะได้อายพระเครื่อง อย่างที่วงศ์วานอิสราเอลได้อายพระเบษทอล อันเป็นที่วางใจของเข้า
14. เจ้าว่าอย่างไรได้ว่า 'เราเป็นพากวีชนและทแกลัวทหารสำหรับสองคราม'
15. เมืองโมอับถูกทำลายและขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆ ที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหากษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่า พระยาโسوวาร์จอมโภรา ตรัสดังนี้แหล
16. กัยพิบัติของโมอับอยู่ใกล้แค่คิบแล้ว และความทุกข์ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา
17. บรรดาท่านที่อยู่รอบเข้า จงเสียใจด้วยเข้าเกิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเข้าด้วย จงกล่าวว่า 'ไม่ธรรมะกรอันทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คืออาทันรุ่งโจนนั้น'
18. ชิดาผู้อาศัยเมืองตีโบนอ้าย จงลงมาจากส่างราชีของเจ้าและนั่งด้วยความกระหาย เพราะผู้ทำลายโมอับจะมาสู้กับเจ้า เข้าจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า

19. ชาวเมืองอาโรเรอร์เอ่ย จงยืนเผาอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่รอดพ้นมาว่า 'เกิดเรื่องอะไรขึ้น'
20. โน้มอับถุกกระทำให้ได้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว ครั่ครวนญและร้องร่าไரอยู่ จงบอกແຕວแม่น้ำอารโนนว่า 'โน้มอับถุกทำลายเสียแล้ว'
21. การพิพากษาได้ตกลเห็นอีกที่รบ เห็นอีโอลน และยาสาส และเมฟอาทา
22. และดีโอบน และเนโบ และเบชดิบลาชาอิม
23. และคิริยาชาอิม และเบษากามุล และเบษเมโนน
24. และเคริโอท และโนบราห์ และหัวเมืองทั้งสิ้นของแผ่นดินโน้มอับ ทั้งไกลและไกลล
25. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เข้าของโน้มอับถุกดัดออกแล้ว และแขนของมังกี้หักไป
26. จงทำให้เขามีนมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นโน้มอับจะต้องกลึงเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย
27. อิสราเอลไม่ถูกเจ้ายาเย้ยหรือ ไปพบเข้าห้ามกลางโจรอหรือ เมื่อเจ้าพูดถึงเขา เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความปิติยินดี
28. ชาวเมืองโน้มอับเอ่ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาทัยอยู่ในหิน จงเป็นเหมือนนกเข้าซึ่งหัวรังอยู่ที่ข้างปากซอก
29. เราได้ยินถึงความเห่อเหิมของโน้มอับ (เข้าเห่อเหิมมาก) ได้ยินถึงความยโส ความจองหองของเข้า และความเห่อเหิมของเข้า และถึงความยกตนข่มท่านในใจของเข้า
30. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรายรู้ความกรธของเข้า แต่มันจะไม่สำเร็จ ความเห็จทั้งหลายของเข้าจะไม่ถึงความสำเร็จ
31. เพราะฉะนั้น เราจะครั่ครวนญเพื่อโน้มอับ เราจะร้องร่าไรเพื่อโน้มอับทั้งมวล ใจของเราจะโอดครวนญเพื่อคนของคิร์อเรส
32. เกาอุ่นแห่งสิบมาห์เอ่ย เราจะร้องให้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิ่งทั้งหลายของเจ้ายื่นข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โอมติผลไม้ถูร้อนและการเก็บอุ่นของเจ้า
33. ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกการดอกไปเสียจากเรือกสวนไร์นาและแผ่นดินของโน้มอับ เราได้กระทำให้เหลืออุ่นหยุดให้จากบ่ออย่างอุ่น ไม่มีคนยำด้วยเสียงไหร้อง เสียงไหร้องนั้นไม่ใช่เสียงไหร้องเลย
34. เมืองเชื้อโนนและเมืองเอเลอาเดที่ได้ร้องร่าให้ เข้าทั้งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยาสาส จากโคอาร์ถึงโซโรนาอิม ดังวัตวามีอายุสามปี เพราะสายนำหัวทั้งหลายแห่งนิมริมก็จะร้องเปล่าด้วย
35. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอาสานามสู่ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในปูชนียสถานสูงและเพาเครื่องหอมถวายพระของเข้าในโน้มอับ
36. เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวนญเพื่อโน้มอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอดครวนญเหมือนปีเพื่อคนเมืองคิร์อเรส เพราทรัพย์สมบัติที่เข้าได้มาก็ได้พินาศ
37. ทุกศรษะจะถูกโgn และทุกเคราจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยเชือดเฉือน และจะมีผ้ากระสอบที่บันเอว
38. บนหลังคาเรือนทั้งสิ้นของโน้มอับและตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวนญทั่วไป เพราะเราทุบโน้มอับเหมือนเราทุบภาชนะที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล

39. เขาทั้งหลายจะคร่าความรู้ว่า 'โน้มอับแตกแล้วหนอ โน้มอับหันหลังกลับด้วยความอับอายแล้วหนอ' ดังนั้นแหล่โน้มอับได้กล้ายเป็นที่เยาะเย้ย และเป็นที่หัวดเสียวกกับบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา
40. เพราะพระเยโซวาห์ตรัสว่า ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโน้มลงเหมือนกอนทรี และกางปีกออกสู๊โน้มอับ
41. เศริโอทถูกจับไปและที่กำบังเข็มแข็งถูกยึด จิตใจของบรรดาผู้คนแห่งโน้มอับในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงซึ่งกำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร
42. โน้มอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกด่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโซวาห์
43. พระเยโซวาห์ตรัสว่า ชาวเมืองโน้มอับเอี่ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับ จะอยู่เหนือเจ้า
44. ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านี้มาเห็นโน้มอับ ในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโซวาห์ตรัสดังนี้แหล่
45. ผู้ลี้ภัยได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเชชโบน เพราะว่าไฟจะօอกมาจากเชชโบน เปลวไฟจะօอกมาจากท่ามกลางสิโนน มันจะทำลายดินแดนของโน้มอับและกระหน่อมของบรรดาคนแห่งความอลเวง
46. โน้มอับเอี่ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระคเโนชกำลังวอดawayอยู่แล้ว เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าในความเป็นเชลย
47. แต่เรยังจะให้โน้มอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโซวาห์ตรัสดังนี้แหล่ เท่านี้เป็นข้อพิพากษาโน้มอับ

1. เกี่ยวกับเรื่องคนอัมโมน พระยาโกรห์ตรัสว่า อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไก่ชัตติร์ของพวกเขางี้รับการเป็นมรดก และประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน
2. พระยาโกรห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูເດີດ ວັນເວລາຈະມາເຖິງ ເມື່ອເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ໄດ້ຍືນເສີຍສັງຄູາຜັນສົງຄຣາມໃນນາງຮັບປາທີ່ຂອງคนອັມໂມນ ມັນຈະກາລຍເປັນກອງຫຼາກປັກທັກພັງ ແລະ ອິດຕາທັກຫລາຍຂອງເມື່ອນັ້ນຈະຖຸກເພາເສີຍດ້ວຍໄຟ ແລ້ວ ອີສຣາເອລຈະເປັນທາຍາທຂອງຄົນເຫັນທີ່ເຄີຍເປັນທາຍາທຂອງເຂົາອີກ ພຣະຍາໂກຮ່າທົດສັດັ່ນີ້ແລ້ວ
3. ເຊື້ອນເວີ່ຍ ຈົງຄໍາຈຳວັນ ເພຣະເມື່ອງອັຍຖຸກທຳລາຍ ບຸຕົຮສາວແໜ່ງນາງຮັບປາທີ່ເວີ່ຍ ຈົງຮັ້ອງຈຳກຳໄຣ ຈົງເຂົາກະຮະສອບຄາດເຂວ່າໄວ ຈົງໂຄດຄວງ ວຶ່ງໄປວິ່ງມາອຸ່ຽມກາລັງຮັ້ວຕົ້ນໄໝ ເພຣະກັບປັດຕິບັດຂອງພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖຸກກວດໄປເປັນເຊລຍ ພົມກັບປຸໂຮທິດແລະເຈົ້ານາຍຂອງມັນ
4. ບຸຕົຮສາວຜູ້ກັບສັດຍີ່ເວີ່ຍ ທຳໄມ້ເຈົ້າໂລ້ອວດບຣາດຫຸບເຂາ ຫຸນເຂາຂອງເຈົ້າມື້ນໍ້າໄລ ຜູ້ວາງໃຈໃນສົມບັດຂອງຕົນວ່າ ‘ໄດ້ຈະມາສູ້ຈັນນະ’
5. ອົງຄໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າລອມໂຍຮາທົດສັດັ່ນີ້ ດູເດີດ ເຮົາຈະນຳຄວາມສຍດສຍອງມາເໜືອເຈົ້າ ຈາກທຸກຄົນທີ່ອູ່ຮູບຕົວເຈົ້າ ແລະເຈົ້າຈະຖຸກຂັ້ນໄລ້ອອກໄປ ຂ້າຍທຸກຄົນຕຽນໜ້າເຂາອອກໄປ ແລະຈະໄມ້ມີໄຄຮຽບຮ່ວມຄົນລື້ກໍຍໄດ້
6. ແຕ່ກາຍຫລັງເຮົາຈະໄຫ້ຄົນອັມໂມນກັບສູ່ສົກພາບເດີມ ພຣະຍາໂກຮ່າທົດສັດັ່ນີ້ແລ້ວ
7. ເກີ່ວກັບເຮົ່ອມເມື່ອງເອໂດມ ພຣະຍາໂກຮ່າທົມໂຍຮາ ຕົດສັດັ່ນີ້ວ່າ ສົດັບປັດຕິບັດໄມ້ມີໃນເທິມາອີກແລ້ວຫຸ້ວີ່ ຄຳປົກກ່າ
8. ຊາວເມື່ອງເດັດານເວີ່ຍ ຈົງໜີ້ ຈົງທັນກັບ ຈົງອາຍີໃນທີ່ລືກ ເພຣະວ່າເຮົາຈະນຳກັຍພົບຕິຂອງເອົາມາເໜືອເຂາ ເວລາເມື່ອເຮົາຈະລົງໂທໜເຂາ
9. ຄໍາຄົນເກີບອຸ່ນມາຫາເຈົ້າ ເຂົາຈະໄມ້ທີ່ອຸ່ນຕົກຄ້າງໄວ້ນ້ຳງໍາຫຼັງຫຸ້ວີ່ ຄໍາຂໍໂມຍມາເວລາກລາງຄື້ນ ເຂົາຈະໄມ້ທຳລາຍເພື່ອງພອແກ່ຕົວເຂາເຫັນຫຸ້ວີ່
10. ແຕ່ເຮົາໄດ້ເປັນເລືອຍເອົາມາໃຫ້ເປັນເລືອຍເລຍ ເຮົາໄດ້ເປີດທີ່ໜ້ອນຂອງເຂາ ແລະເຂົາໄມ້ສາມາດຮ່ອນຈົວໄດ້ ເຊື້ອສາຍຂອງເຂາຖຸກທຳລາຍ ແລະພື້ນ້ອງຂອງເຂາ ແລະເພື່ອນບ້ານຂອງເຂາ ໄມ້ມີເຂົາອີກແລ້ວ
11. ຈົງທີ່ເດີກກຳພ້າພ່ອຂອງເຈົ້າໄວ້ເດີດ ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາມີຫົວວິວຍຸ່ງ ແລະໃຫ້ແມ່ງໝາຍຂອງເຈົ້າວາງໃຈໃນເຮົາເດີດ
12. ເພຣະພຣະຍາໂກຮ່າທົດສັດັ່ນີ້ວ່າ ດູເດີດ ຄໍາຄົນທີ່ຍັງໄມ້ສົມຄວາຈະດື່ມຈາກຄໍ້າຍັນຍັງຕ້ອງດື່ມ ເຈົ້າຈະພັນໂທໜໄປໄດ້ຫຸ້ວີ່ ເຈົ້າຈະພັນໂທໜໄປໄມ້ໄດ້ ເຈົ້າຈະຕ້ອງດື່ມ
13. ພຣະຍາໂກຮ່າທົດສັດັ່ນີ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ປັບປຸງຄູາຜົນຕ່ອດຕົວຂອງເຮົາເອງວ່າ ໂບສຣາທີ່ຈະຕ້ອງກາລຍເປັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຮົາ ເປັນທີ່ທີ່ຖຸກທີ່ໄວ້ເສີຍເປົ່າ ແລະເປັນຄຳສາປະໜັດ ແລະຫົວເມື່ອງທັກສິນຂອງເຂາຈະເປັນທີ່ທີ່ຖຸກທີ່ໄວ້ເສີຍເປົ່າອຸ່ຍ່ານືຕິຍີ່
14. ຂ້າພເຈົ້າໄດ້ຍືນຂ່າວລື້ອຈາກພຣະຍາໂກຮ່າ ຖຸດຄົນໜຶ່ງຖຸກສັງໄປທຳມາກລາງບຣາດປະເທົາ ບອກວ່າ ຈົງຮຽບຮ່ວມເຈົ້າ ທັກຫລາຍເຂົາ ແລະມາຕ່ອສູ້ເມື່ອນັ້ນ ແລະລຸກໜີ້ນີ້ເພື່ອກະທຳສົງຄຣາມເດີດ
15. ເພຣະວ່າ ດູເດີດ ເຮົາຈະກະທຳເຈົ້າໃຫ້ເລີກທຳມາກລາງບຣາດປະເທົາ ໃຫ້ເປັນທີ່ດູ້ມີນີ້ທຳມາກລາງມຸ່ນໜີ້
16. ເພຣະຄວາມຫວາດເສີຍຂອງເຈົ້າໄດ້ຫລອກລວງເຈົ້າ ທັກຄວາມເຫຼື່ອເຫັນແໜ່ງໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຜູ້ນີ້ອາຍີຢູ່ໃນຫອກທິນ ຜູ້ຍືດ

ยอดภูเขาไว้อุ่น เม้มเจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะฉุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยื้อราห์ตัวสัตว์นี้ แหลก

17. เอโอดมจะกล้ายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอโอดมจะตกตะลึง และจะเย็บหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของมัน
18. อย่างเมื่อเมืองโสโโดม และเมืองโกโมราด และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลายล้าง พระเยื้อราห์ตัวสัตว์ไม่มี ใจจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น
19. ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลมแม่น้ำจาร์เดนโจนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะ กระทำให้เขาวิงหนีเชือไปอย่างจับพลัน และคราเป็นผู้ที่เลือกสรระไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้หนีเชือ คราเป็นอย่างเราเล่า ใจจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้
20. เพราะฉะนั้นจงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยื้อราห์ทรงเตรียมไว้ต่อสู้เมืองเอโอดม และพระประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ ได้คำริไว้ต่อสู้ชาวเมืองเทมาน แล้วล่ะ ถึงตัวเล็กที่สุดในฝูงก็จะต้องถูกลากเอาไป แล้วพระองค์จะทรงกระทำให้ที่ อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเข้าด้วย
21. แผ่นดินโลกลับสั่นสะเทือนเพราเสียงที่มันล้ม เสียงคร่าครวญของเข้าได้ยินถึงทะเลด้วย
22. ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่ใบสำราญ และจิตใจของนักกรบแห่ง เอโอดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดห้องคลอดบุตร
23. เกี่ยวด้วยเรื่องเมืองดาวสักส์ เมืองยา้มทั้งเมืองเมื่อการปั่นได้ขยายหน้า เพราเข้าทั้งหลายได้ยินข่าวร้าย เขาก็กลัว ล้าน ทะเลก์ทุรนทุราย มันสงบลงไม่ได้
24. เมืองดาวสักก็อ่อนเพลียแล้ว เชือหันหนีและความกลัวจนตัวสั่นจับเชือไว้ ความเสนระทมและความเครียด เชือไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร
25. เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มด้วยความชั่นบานนั่นนะ
26. เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูก ตัดออกในวันนั้น พระเยื้อราห์จอมโยธาตัวสัตว์นี้แหละ
27. และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดาวสักส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนยาดัดเสีย
28. เกี่ยวด้วยเรื่องคนเดدار์และราชอาณาจักรอาโซร์ ซึ่งเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบabiโลนจะโจมตี พระเยื้อรา ห์ตัวสัตว์นี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสุกนเดدار์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย
29. เตือนทั้งผุ้แพะแกะของเขากลุ่มกริบเสีย ทั้งม่านและภาชนะทั้งสิ้นของเข้า อุฐของเขากลุ่มนำเอาไปจากเข้า และคนจะร้องแก่เขาว่า 'ความสยดสยองทุกด้าน'
30. พระเยื้อราห์ตัวสัตว์ ชาวเมืองอาโซร์อุ่น หนีเกิด จงสัญจรไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์ แห่งบabiโลนได้คำริแผนงานต่อสู้เจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้สู้เจ้า
31. พระเยื้อราห์ตัวสัตว์ จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มีเมือง ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและ ไม่มีดีลประตุ อยู่แต่ลำพัง
32. อุฐของเข้าทั้งหลายจะกล้ายเป็นของที่ปล้นมาได้ และผุ้งวัวอันมากมายของเขากลับเป็นของที่รับมา พระเยื้อรา

- ห์ตรัสว่า เราจะกระจายเข้าไปทุกทิศลม คือคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเข้า
33. เมืองไฮโซร์จะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้กร่างอยู่เป็นนิตร์ ไม่มีใครจะพำนักที่นี่ ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น
34. พระจันทร์ของพระเยโซวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีผู้พยากรณ์เกี่ยวตัวว่า เวื่องเมืองเอลามในตอนต้นนั้นชากาลเศเดคียา ทึกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
35. พระเยโซวาห์จะมายังเมืองโยราต์รัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหักคันธนูของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเข้าทั้งหลาย
36. และเราจะนำลงทั้งสิ่กิจจากฟ้าทั้งสิ่งมาสู่เอลาม และเราจะกระจายเข้าไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาไม่ถึง
37. ด้วยว่าเราจะทำให้เอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเราทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเรา พระเยโซวาห์ตระสุว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดับไปตามเข้าทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาเผาเผาเสีย
38. และเราจะตั้งพระที่นั่งของเรานี้ในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเราทั้งหลาย พระเยโซวาห์ตระสัตถ์ว่า แต่ในการต่อไปเราจะให้เอลามกลับสู่สภาพเดิม

1. พระวจนะซึ่งพระเย毫不犹豫ทรงกล่าวด้วยเรื่องบานิโลน เกี่ยวด้วยเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเมียผู้พยากรณ์ ว่า
2. จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชนตัวและป่าวร้อง จงตั้งธงขึ้นและป่าวร้อง อ่ายปิดบังไว้เลย และว่า 'บานิโลน ถูกยึดแล้ว พระเบลก์ได้อาย พระเมโรดัคก์ถูกเหล็กเป็นชั้นๆ รูปเคราพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้ได้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกเหล็กเป็นชั้นๆ'
3. เพราะว่ามีประชาชนตัวหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อสู้เมืองนั้น ซึ่งจะกระทำให้แผ่นดินของเรอเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะออกไปเสีย
4. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนญุด้าห์จะมาร่วมกัน มาพลาส ร้องให้พลาส และเข้าทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเขาก
5. เข้าทั้งหลายจะตามหาทางไปศิโยนโดยทันหน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าวว่า 'มาเกิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเย毫不犹豫โดยทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์ซึ่งจะไม่ล้มเลี้ย'
6. ประชาชนของเราเป็นแก่ที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเข้าทั้งหลายได้พาเขายังไปหัน เข้าทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เข้าทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เข้าลืมคอกของเขามาเสียแล้ว
7. บรรดาผู้ที่พบเข้ากินเข้า และศัตรูของเข้าได้กล่าวว่า 'เรามีความผิด เพาะเข้าทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเย毫不犹豫ผู้เป็นที่อยู่อันเที่ยงธรรมของเข้าทั้งหลาย คือพระเย毫不犹豫อันเป็นความหวังของบรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย'
8. จงหนีจากท่ามกลางบานิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้นำหน้าผุ่ง
9. เพราะ ดูเกิด เราจะเร้าและนำบรรดาประชาชนต่อสู้บานิโลน และเข้าทั้งหลาย จะเรียงรายมาต่อสู้กับเรอ ตรงนั้นเหละเรอจะถูกยึด ลูกธนูของเข้าทั้งหลายก็เหมือนนักรบที่มีฝีมือ ไม่มีคน ใจจะกลับมือเปล่า
10. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเรอจะอิ่มหนำ
11. บรรดาผู้ปล้นมารดกของเราอ่อน แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดี แม้ว่าเจ้าลิงโลด แม่เจ้าอ้วนพือย่างวัวสาวอยู่ที่หมู่บ้าน และร้อง ออย่างวัวตัวผู้
12. มารดาของเจ้าจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเจ้าจะต้องอับอาย ดูเกิด ที่รังท้ายแห่งบรรดาประชาชนจะ เป็นถินทุรกันดาร ที่แห้งแล้งและทะเลราย
13. เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยเพราพิโธของพระเย毫不犹豫 แต่จะเป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบานิโลน ไปจะตกตะลึง และจะเย็บหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น
14. จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู้บานิโลนให้รอบข้าง บรรดาเจ้าที่โกงคันธนูจงยิงเรอ อาย่าเสียดายลูกธนู เพราเรอได้กระทำบาปต่อพระเย毫不犹豫
15. จงเปล่งเสียงໂหร้องสู้เรอให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากรฐานของเรอล้มลงแล้ว กำแพงของเรอถูกพังลงมาแล้ว เพรานี้เป็นการแก้แค้นของพระเย毫不犹豫 จงทำการแก้แค้นเรอ ทำกับเรอย่างที่เรอได้กระทำมาแล้ว

16. จงตัดผู้หัวเราะเสียจากบานบีโภน และตัดผู้ที่ถือเครื่องในคดูเกี่ยว เหตุเพราะดามของผู้บีบบังคับทุกคนจึงหันเข้าหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน
17. อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกจัดการโดยชาวโลกไปแล้ว พากสิงโตได้ขับล่าเขาไป ทีแรกกษัตริย์อัลซีเรียกินเขา ในที่สุดนี้เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบานบีโภนได้หักกระดูกของเขาก
18. เพาะฉันนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเดิม เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบานบีโภน และแผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัลซีเรีย
19. เราจะให้อิสราเอลกลับสู่ล้านหมู่ของเขาก และเขากินอยู่บนความเมลและในบาชาน และเขากำจัดใจบันเนินเขาก่อฟาราอิมและในกีเลอาด
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบานปืนอยู่ด้วยก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้
21. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสูงแผ่นดินเมร้าอิม และต่อสู้ชาวเมืองเบโนด จงป่าเขาและตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้
22. เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างเหญหลวงก็อยู่ในนั้น
23. ค้อนทุบของแผ่นดินโลกทั้งหมดได้ถูกตัดลงและถูกหักเสียแล้วหนอ บานบีโภนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติเหล่านอ
24. บานบีโภนเอ่ย เรารวบบ่วงดักเจ้าและเจ้าก็ติดป่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า เพราะเจ้าได้ขันสูกับพระเยโฮวาห์
25. พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาชญาของพระองค์ และทรงให้อาชญาแห่งพระพิธธรรมของพระองค์ออกมานะ เพราะนี่แหลกเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย
26. จงมาต่อสู้กับเรอจากทุกเสี้ยวโลก จงเปิดบรรดาทางของเรอ จงกองเรอไว้เหมือนยอดกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เรอเหลืออยู่เลย
27. จงผ่าวผู้ของเรอให้หมด ให้มันหง້หลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันหง້หลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน
28. เสียงของเขาก็หง້หลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบานบีโภน ไปประภาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรานิคิโอน คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์
29. จงเริกนักธูมมาต่อสู้กับบานบีโภน คือบรรดาคนที่โก่งธูม จงตั้งค่ายไว้รอบมัน อย่าให้ผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเรอตามการกระทำของเรอ จงกระทำแก่เรอย่างที่เรอได้กระทำแล้ว เพราะเรอของหองลงดีกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ผู้บาริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
30. เพาะฉันนั้น คนหนุ่มๆของเรอจะล้มลงตามถนนหง້หลาย และทหารของเรอหง້หลายสิ้นจะถูกตัดอกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
31. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ผู้จองหองเอี่ย ดูเดิม เราต่อสู้กับเจ้า เพราะว่าวันเวลาของเจ้ามาถึง

แล้ว คือเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า

32. ผู้จ้องมองจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และเราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเข้า และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น
33. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตัวสัตตงี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและประชาชนญูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป
34. พระผู้ได้ของเข้าทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮ瓦ห์จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเข้าโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบานีโลน
35. พระเยโฮ瓦ห์ตรัสว่า ให้ดับอยู่เห็นอุปัมสَا เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดับอยู่เห็นอุบ oran กบของເຮືອ เพื่อเข้าทั้งหลายจะครั้นคرام
36. ให้ดับอยู่เห็นอุปัมสَا เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดับอยู่เห็นอุบ oran กบของເຮືອ เพื่อเข้าทั้งหลายจะครั้นคرام
37. ให้ดับอยู่เห็นม้าทั้งหลายของเข้าและรถรบของเข้า และอยู่เห็นอุบ oran กบของເຮືອที่ปะปนกันท่ามกลางเข้า เพื่อเข้าทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดับอยู่เห็นอุทรพย์สมบัติทั้งสิ้นของเข้า เพื่อว่าทรพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย
38. ให้ความแห้งแล้งอยู่เห็นน้ำทั้งหลายของເຮືອ เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเข้าทั้งหลายกีบ้าวูปันน
39. เพราะฉะนั้น สัตว์ป่าทั้งหลายและบรรดาหมาจึงจะอาศัยในบานีโลน และนกเค้าแมวจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ
40. พระเยโฮ瓦ห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงค่าว่าเมืองโซโตร์และเมืองโกโมราห์และหัวเมืองไกล์เดียง ดังนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น
41. ดูเถิด ชนชาติหนึ่งจะมาจากการทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มาจากการที่ใกล้ที่สุดของแผ่นดินโลก
42. เข้าทั้งหลายจะจับคันธูและหอก เข้าทั้งหลายดุร้าย และจะไม่มีความกรุณา เสียงของเข้าทั้งหลายจะเหมือนเสียงหะเลคนอง เข้าทั้งหลายจะเข้ามาระบุตัวเองรายกันเป็นคนเข้าสู้สังคมกับเจ้านะ บุตรสาวแห่งบานีโลนอ่อนน้อมถ่อมตน
43. กษัตริย์แห่งบานีโลนได้ยินข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความแสนระทึกจับหัวใจเข้า เจ็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร
44. ดูเถิด เข้าจะเข้ามาย่างสิงโตจากคลื่นของลมแม่น้ำจอร์เดนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเราไปอย่างฉบับพลัน และคราเป็นผู้ที่เลือกสรรไว ที่เราจะแต่งตั้งไว้เห็นอุบ oran คราเป็นอย่างเราเล่า ให้จะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้
45. เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮ瓦ห์ทรงกระทำไว้ต่อสัญบานีโลน และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ทำริขึ้นต่อสัญญาแผ่นดินของชาวเคลเดีย แนะนำตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลาออกจากอาไป แนะนำตัวของเขานั้นจะกรรวางไป

46. แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาลีโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคำรำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ

1. พระเยอว่าห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะปลูกกระแسلمแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบานีโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกรที่ลุกขึ้นสู้กับเรา
2. เราจะส่งผู้ดีไปยังบานีโลนและเข้าทั่งหลายจะฟื้ดเชอ และเข้าทั่งหลายจะทำให้แผ่นดินของเชอว่างเปล่า เมื่อเขาทั่งหลายมาล้อมเชอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก
3. อย่าให้นักธนูโก่งคันธนูได้ อย่าให้เขาร่วมเสือเกราะลุกขึ้นได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเชอเลย จงทำลายพลโยธาของเชอทั้งหมด
4. ดังนั้นเข้าทั่งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่อกนเมื่องนั้น
5. เพราะว่าอิสราเอลและยูดาห์มีได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเข้าทั่งหลายพระเยอว่าห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขามีความด้วยความผิดบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
6. จงหนีเสียจากท่ามกลางบานีโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเกิด เจ้าย่าถูกตัดออกจากความชั่วชั้นของเชอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งกำแพงของพระเยอว่าห์ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเชอสักครั้ง
7. บานีโลนได้เคยเป็นถ่ายท้องคำในพระหัตถ์ของพระเยอว่าห์ กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีนมาไป บรรดาประชาชาติได้ดีมเหลืออยู่นของเชอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้ำไป
8. บานีโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างจับพลัน จงคร่าครัวญเพื่อเชอเกิด จงเอาพิมเสนมาให้เชอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเชอให้หายได้รرمั้ง
9. เราทั่งหลายอยากจะรักษาบานีโลนให้หาย แต่เชอยไม่หาย ละทิ้งเชอเสียเกิด และให้เราไปต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่าการพิพากษาเชอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึงฟากฟ้า
10. พระเยอว่าห์ทรงนำความชอบธรรมอภิมาให้เรา มาเกิด ให้เราประกูลพระราชกิจของพระเยอว่าห์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน
11. จงผนลูกธนู จงหยิบโล่ขึ้นมา พระเยอว่าห์ทรงเร้าใจบรรดากระษัตริย์คนมีเดีย เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวด้วยเรื่องบานีโลน ก็คือการทำลายมันเสีย เพราะนั้นแหล่เป็นการแก้แค้นของพระเยอว่าห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์
12. จงปักธงชิดบรรดากำแพงของบานีโลน จงทำคนเป้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกองซู่มไว้ เพราะพระเยอว่าห์ทรงวางแผนงานและทั้งทรงกระทำเสร็จตามที่พระองค์ทรงลั่นพระว่าจะเกี่ยวด้วยชาวเมืองบานีโลน
13. เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมายอ่อน อาสาของเจ้ามาถึงแล้ว เส้นความโอลกของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว
14. พระเยอว่าห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า แน่นะ เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตึกแต่น และเข้าทั่งหลายจะเบล่งเสียงໂหรร่องมีชัยเหนือเจ้า
15. พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลีท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์

16. เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสูรเสียงก็มีเสียงน้ำคานของในห้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลายขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์
17. มนุษย์ทุกคนโผล่ในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสักของตน เพราะรูปเคารพ หล่อของเขามีเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น
18. มันเป็นของไร่ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ
19. พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสรภาพ เป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์
20. เจ้าเป็นค้อนและยุทธปกรณ์ของเรา เราจะทุบบรรดาประชาชาติเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้ง หลายด้วยเจ้า
21. เราจะทุบม้าและคนที่เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบบรรดาครรภและคนขับให้เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
22. เราจะทุบผู้ชายและผู้หญิงเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนแก่และคนหนุ่มเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนหนุ่มและ หญิงพรหมจรีเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
23. เราจะทุบผู้เลี้ยงแกะและผุ้放ะเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบชាតาและวัวคู่แยกของเขามาเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะ ทุบเจ้าเมืองและปลัดเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
24. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะสนองบัญญัติและบรรดาชาวประเทศาเดิยท่ามกลางสายตาของเจ้า ซึ่งบรรดา ความชั่วร้ายอันเข้าได้กระทำในศิโยน
25. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภูเขาซึ่งทำลายเอี่ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกาทั้งสิ้น เราจะเหยียดมือของ เราออกต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผาก และจะกระทำให้เจ้าเป็นภูเขากีழว์
26. เขาจะไม่เอาหินจากเจ้าไปทำศิลาหัวมุม และไม่เอาหินไปทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิตร์ พระเยโฮวา ห์ตรัสดังนี้
27. จงตั้งธงไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับ เธอ จงเรียกราชอาณาจักรต่อไปนี้มาสู้กับเธอ อารัต มินนี และอัชเคนัส จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จงทำม้าขึ้น ให้มีอนุญาติในระเบียบ
28. จงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียมบรรดาภัยตระกูลแห่งเมืองเดีย พร้อมทั้งเจ้าเมืองและปลัด ทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย
29. แผ่นดินนั้นจะสะเทือนสะท้านและโคลนเคร้า เพราะบรรดาพระประประสงค์ของพระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บัญ โญน เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินบัญญัติเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย
30. นักรบแห่งบัญญัติและหมูดระบลัว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของเขามา กำลังของเขากลายเสียแล้ว เขาทั้ง หลายลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขายังคงที่อาศัยของเธอแล้ว และดาบประดุจของเธอ ก็หัก
31. นักวิ่งคนหนึ่งวิ่งไปพบนักวิ่งอีกคนหนึ่ง ทุตคนหนึ่งวิ่งไปพบทุตอีกคนหนึ่ง เพื่อทูลขอชัตติร์ย์แห่งบัญญัติ เนื่อง ของพระองค์ภูกยีดไว้ทุกด้านแล้ว

32. ท่าถอยข้ามกีดกั้นยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนองกีดกั้นไฟไหม้และบรรดาทหารกีรร์สำราษัย
33. เพราะพระเยอโธวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสรสังนี้ว่า บุตรสาวแห่งนาบีโลนกีเหมือนลานนาวดข้าว ณ เวลาที่เชօกูกเหยียบย่า อีกสักประเดี่ยว เวลาเกี่ยวก็จะมาถึงแล้ว
34. ให้ชาวเมืองคิโนนพุดว่า เนบุตัดเนสชาาร์กัชตวิร์ย์แห่งนาบีโลนได้กินข้าพเจ้าเสียแล้ว ท่านได้ขับข้าพเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภานะว่างเปล่า ท่านได้กลืนข้าพเจ้าด้วยมังกร ท่านได้อิ่มท้องด้วยของอร่อยของข้าพเจ้า และท่านกีดกายข้าพเจ้าทิ้งเสีย
35. ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าและแก่เนื้อหนังของข้าพเจ้าจงตกเหนือนาบีโลน ให้เยรูชาเล็งกล่าวว่า ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเรอญี่แก่ชาวประเทศเคลเดีย
36. เพราะฉะนั้น พระเยอโธวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะแก้คดีของเจ้า และกระทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทະเล ของเชอให้แห้ง และกระทำเหล่งน้ำของเชอให้เหือด
37. และนาบีโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกร เป็นที่น่าตกละลึง และเป็นที่เย้ายหยัน ปราศจากคนอาศัย
38. เข้าทั้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เข้าทั้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต
39. ขณะที่เข้าทั้งหลายผ่านร้อน เราจะเตรียมการเลี้ยงให้ และกระทำให้เข้าทั้งหลายมีนมา เพื่อเข้าทั้งหลายจะปลานบล้มยินดี จนเข้าทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกลางนาน ไม่ตื่นเลย พระเยอโธวาห์ตรัสดังนี้แหละ
40. เราจะนำเข้าทั้งหลายลงมาดุจลูกแกะไปยังการฆ่า เมื่อนแกะผู้และแพะผู้
41. เชือกถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทัวแห่นเดินโลกถูกจับแล้วเล่า นาบีโลนได้กลายเป็นที่น่าตกละลึง ท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ
42. ทะเลขึ้นมาเหนือนาบีโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเชอไว้
43. หัวเมืองของเชอกลายเป็นที่กรร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นกินทุกนัดด้า เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดข้ามไป
44. และเราจะลงโทษพระเบลในนาบีโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่เหลือไปหาท่านอีก เออ กำแพงแห่งนาบีโลนจะล้มลง
45. ประชาชนของเราอ่อน จงออกไปเสียจากท่ามกลางเชอ ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันร้อนแรง ของพระเยอโธวาห์เดิด
46. อาย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีข่าวลือเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็มีข่าวลือเรื่องหนึ่งมา และความทารุณกีดกั้นอยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองกีดกั้นกับผู้ครอบครอง
47. เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งนาบีโลน แผ่นดินทั้งสิ้นของเชอจะต้องได้ถอย และบรรดาชาวนาบีโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเชอ
48. และฟ้าสรวรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือนาบีโลน เพราะว่าผู้ทำลายจะมาจาก กิตเห็นอต่อสู้กับเชอ พระเยอโธวาห์ตรัสดังนี้

49. บานิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฝ่าล้มลงจันได คนที่ถูกฝ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งมวลจะต้องล้มลงที่บานิโลนจันนั้น
50. เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากดาว หนีไปเติด อย่ายืนนิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า
51. เราได้อาย เพราะเราได้อินคำเยาะเยี้ย ความอับปยศคลุมหน้าเราระวี เพราะคนต่างชาติได้เข้าในสถานบวชสหบดีแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
52. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเติด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคราพรสลักของเชอ และคนที่บ้าดเจ็บจะคร่าครวญอยู่ทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของเชอ
53. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม่บานิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์ และถึงแม่เชอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเชอไว้บรรดาผู้ทำลายก็จะยังมาจากเราเหนือเชอ
54. มีเสียงร้องมาจากบานิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเดลเดีย
55. เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บานิโลนเป็นที่ทึ่งร้าง และกระทำเสียงที่ใหญ่โตของเชอให้เงียบ เมื่อคลื่นของเชอจะนองเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอึกทึกของเขาก็เปล่งออกมาก
56. เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเชอ มาเหนือบานิโลน บรรดานักกรบที่เชอถูกยึดแล้ว คันธนุของเขาก็หักหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่
57. เราจะกระทำให้เจ้านายของเชอและนักปราชญ์ของเชอ เจ้าเมืองของเชอ ผู้บังคับบัญชาของเชอ และนักกรบที่เชอมีนเม่า จนเข้าทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื้นเลย พระบรมมหากษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้
58. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า กำแพงอันกว้างขวางของบานิโลนจะถูกปราบลงให้เรียบเสมอพื้นดิน และประตุเมืองสูงของเชอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไรผล และชนชาติทั้งหลายจะเห็นด้วยกันเพื่อไฟเสียเท่านั้น
59. ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้บัญชาแก่เสิรออาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอห์ เมื่อเข้าไปยังบานิโลนกับเศเดคีย์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีที่สี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น เสิรออาห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก
60. เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบานิโลนนั้นไว้ในหนังสือ บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวด้วยเรื่องบานิโลน
61. และเยเรมีย์พูดกับเสิรออาห์ว่า เมื่อท่านมาถึงบานิโลนแล้ว ท่านจะเห็นและท่านจะอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ
62. และท่านจะกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสถ่อสู้กับสถานที่นี้ว่า จะทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่กรรังเป็นนิตย์'
63. ต่อมามีอ่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส
64. และจะกล่าวว่า 'บานิโลนจะคงอยู่นานนี้แหละ จะไม่ถอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเชอ และพากเขาจะเห็นด้วย' ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

1. เศเดคิยาห์มีพระราชมายุยสิบเอ็ดพระชาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์ และท่านครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พ รัมารดาของท่านมีชื่อว่าญาณุทาล เป็นบุตรสาวของเยเมียห์แห่งลิบนาห์
2. และท่านได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโซวาห์ ตามการทุกอย่างที่เยโซยาคิมได้กระทำนั้น
3. เป็นพระความโกรธของพระเยโซวาห์เป็นแท้ สิ่งต่างๆได้เป็นไปถึงเพียงนี้ในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ จน พระองค์ทรงเหวี่ยงเข้าทั้งหลายออกไปเสียจากพระพักตร์ของพระองค์ และเศเดคิยาห์ได้กบฏต่อ กษัตริย์แห่งบาบี โลน
4. และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เนบุคัดเนส查ร์กษัตริย์แห่งเมืองบานีโลน พ ร้อมกับกองทัพทั้งสิบของท่านได้มามาต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มและล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบ
5. กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีที่สิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคิยาห์
6. เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่การกันดารอาหารในกรุงนั้นร้ายกาจมาก จนไม่มีอาหารเลยสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน
7. แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุงในกลางคืน ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน (ฝ่ายคนเคลเดียก์ล้อมอยู่รอบกรุง) และเข้าทั้งหลายไปทางที่ราบ
8. แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคิยาห์ในที่ราบเมืองเบรีโค และกองทัพทั้งสิบ ของท่านก็กระจัดกระจาดไปจากท่าน
9. และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบานีโลนที่ตำบลริบลาห์ในแผ่นดินฆามัท และกษัตริย์ก็ได้ พิพากษาโทษท่าน
10. กษัตริย์แห่งบานีโลนได้ประหารนุตรชายทั้งหลายของเศเดคิยาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน และได้ประหารเจ้านายทั้งสิบ แห่งยูดาห์เสียที่ตำบลริบลาห์
11. ท่านทำการของเศเดคิยาห์ให้บودไป และกษัตริย์แห่งบานีโลนตีต่วนไว้และนำท่านไปยังบานีโลน และขังท่านไว้ ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต
12. เมื่อวันที่สิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลเนบุคัดเนส查ร์กษัตริย์แห่งบานีโลน เนบุชาราดานผู้บังคับ บัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรนนิบัติกษัตริย์บานีโลน ได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม
13. และเข้าได้เฉพาะนิเวศของพระเยโซวาห์ และพระราชวัง และบรรดาเรือนทั้งสิบของกรุงเยรูซาเล็มเสีย ท่านเผ บ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง
14. และกองทัพทั้งสิบของคนเคลเดีย ผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ทลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบ กรุงเยรูซาเล็มลง
15. และเนบุชาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ ซึ่งเหลืออยู่ในกรุงและผู้ที่หลบหนี ผู้หนึ่งไปหากษัตริย์แห่งบานีโลนพร้อมกับผู้ชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย
16. แต่เนบุชาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง ให้เป็นคนทำสวนอุ่น และเป็น คนทำไร่ใน

17. บรรดาเสาท่องสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยื้อวาร์ และเชิงและขันสารทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยื้อวาร์นั้น คนเดลเดียได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ และขันเอาท่องสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบานีโลน
18. และเข้าได้ขันเอาหม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งผลั่ว ตะไกรตัดไส้ตะเกียง และชามและช้อน และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปูรนนบัด
19. ทั้งอ่าง ถادرองไฟ และชาม และหม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และช้อน และอ่างน้ำ อะไรที่ทำด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ อะไรที่ทำด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน
20. ส่วนเสาสองเสา และขันสารหนึ่งลูก กับวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งอยู่ได้เชิงหังลาย ซึ่งกษัตริย์ชาโอลอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยื้อวาร์ ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านี้ทั้งสิ้นก็ซึ่งกันไม่ไว
21. ส่วนเสาอันดับสอง เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัดรอบสิบสองศอก และความหนาของมันเป็นสี่นิ้ว กลางกลวง
22. บนเสาอันดับสาม บัวคร่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคร่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีตาข่ายและลูกทับทิม ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคร่ำยอด และเสาที่สองก็มีเหมือนกัน ทั้งลูกทับทิมด้วย
23. ข้างๆมีลูกทับทิมเก้าสิบหกลูก บนตาข่ายโดยรอบนั้นมีลูกทับทิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก
24. และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับเสรีอาห์บูโรหิตใหญ่ และเศพนยาห์บูโรหิตที่สอง และผู้เฝ้าธารนีประจุ อีกสามคน
25. และจากกรุงนั้นท่านจับขันที่คุณหนึ่ง ผู้บังคับทหาร และที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเลขานุการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคน ซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น
26. และเนบุราวดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษารักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้นำไปภ่วยกษัตริย์แห่งบานีโลนที่ตำบลลิบล่า ที่
27. และกษัตริย์แห่งบานีโลนทรงตีเข้า และประหารเขาเสียที่ตำบลลิบล่าในแผ่นดินอามาต ดังนั้นแหล่ง ญูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน
28. ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเนบุคัดเนสซาเร็จไปเป็นเชลย ในปีที่เจ็ด พากยิวสามพันยี่สิบสามคน
29. ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเนบุคัดเนสซาเร็จ ท่านขันเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน
30. ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเนบุคัดเนสซาเร็จ เนบุราวดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษารักษาพระองค์จับยิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยสี่สิบห้าคน รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน
31. และต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยอรมานีกษัตริย์แห่งญูดาห์นั้น เมื่อวันที่ยี่สิบห้าในเดือนที่สิบสอง เอวิลมเอมโรดักกษัตริย์แห่งบานีโลน ในปีที่ท่านเข้าเสวยราชย์ ท่านได้ยกศีรษะของเยอรมานีกษัตริย์แห่งญูดาห์ซึ่ง และได้นำท่านออกมายากุด
32. พระองค์ตรัสอย่างเมตตาต่อท่าน และให้นั่งบนที่นั่งเหนือกว่าบรรดาภกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบานีโลน
33. ดังนั้นเยอรมานีจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพักตร์กษัตริย์ ทุกวันตลอดชีวิต

34. ส่วนงบประมาณที่ให้นั่นท่านก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งนาบีโلونตามความต้องการรายวันอยู่่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่่จนวันตายของท่าน

ເພັນດົກ

1. กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว่างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากลายเป็นดังหญิงม่ายหนอกรุงที่เป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป
2. กรุงนั้นรำให้สะอื้นในราตรีกาล และนำตาของเชอก็อาบแก้ม เชอจะหาได้รำท่ามกลางคนที่รักเชอให้มาปลอบเชอก็หาไม่พบ บรรดาพากเพื่อนของเชอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเชอ เข้าทั้งปวงกลับเป็นศัตรูของเชอ
3. ยุดาที่ได้ถูกการดูไบเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส เชอต้องพานักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เชอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ชั่วเหลียงได้เลี้ยงเชอเมื่อเวลาเชอทุกข์ใจ
4. ถนนหนทางที่เข้าเมืองคิโยนกิร่าคราญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตุเมืองของเชอก็กร้างเสียแล้ว พากบูโรหิตของเชอได้พา กันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเชอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเชอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก
5. พากคู่อริของเชอกลายเป็นหัวหน้า พากศัตรูของเชอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโซวาท์ได้ทรงกระทำให้เชอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเชอ ลูกเต้าทั้งหลายของเชอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ
6. และความโอ่าตระการได้พรางไปจากบิดาแห่งคิโยนเสียแล้ว พากเจ้านายของเชอก็กลับเป็นดุจฝุ่งกว่างที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งป้อมแป๊ะหนีไปข้างหน้าผู้ไลดิตตาม
7. เยรูชาเล็มเมื่อตกลอยู่ในยามทุกข์ใจและยามลำเค็ญก็ได้หวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อ พลเมืองของเชอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหมายมีผู้ได้จะลงเคราะห์เชอไม่ พากคู่อริเห็นเชอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบานโตทั้งหลายของเชอ
8. เยรูชาเล็มได้ทำงานปอย่างใหญ่หลวง เหตุจะนี้เชอจึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเชอกลับหลู่เชอ เพราะเหตุเข้าทั้งหลายเห็นความเปลี่ยนแปลงของเชอ เออ เชอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเชอไปเสีย
9. ملทินของเชอก็รังอยู่ในกระโปรดของเชอ และเชอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเชอไม่ ดังนั้นเชอจึงได้เสื่อมtramลงเรืออย่างน่าใจหาย เชอก็ไม่มีผู้ได้เล้าโลม ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงทดสอบความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพากศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว
10. พากศัตรูได้ยืนมือของเขายืดเอบบรรดาของประเสริฐของเชอ ด้วยเชอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามานในสถานบริสุทธิ์ของเชอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมชนของพระองค์
11. บรรดาพลเมืองของเชอได้ถอนใจใหญ่ เข้าทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพากเข้าได้เข้าของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทังชีวิต ข้าแต่พระเยโซวาท์ ขอทรงทดสอบและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว
12. ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์อันใดบ้างไหม ที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโซวาท์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงกริวข้าพเจ้าย่างเกรี้ยวกราดนั้น
13. พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มีชัยชนะต่อ

กระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้าง และอ่อนระอาตลดอทั้งวัน

14. ออกแห่งการละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้ากีดูกิรุกวิ่งเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวมมัดไว้ ออกนั้นรัดรึ่งรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมองข้าพเจ้าไว้ในเมื่อของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้

15. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ได้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า เพื่อจะขยายอำนาจของข้าพเจ้าให้แหลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงยำบูตรสาวพรหมจารีแห่งยุค ดึงเหยียบผลอยุ่นลงในบ่ออยูุ่่น

16. เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องให้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้ปลอบโยนที่ควรจะปลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพากศัตรุได้ชัยชนะ

17. เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเชือได้ พระเยโฮวาททรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พากศูอริล้อมยาโคบไว้ เยธูชาเลิมเป็นตั้งผู้ที่ถูงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย

18. พระเยโฮวาททรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กับภูตอพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอร่วมองคุความทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้า ตกไปเป็นเชลยแล้ว

19. ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เข้าทั้งหลายได้หลอกลงข้าพเจ้า พากบุโรหิตและพากผู้ใหญ่ ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขารออาหารเพื่อประทังชีวิตของตน

20. ข้าแต่พระเยโฮวาท โปรดทดสอบเรา เพระข้าพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทุนทุราย จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิง เพราะข้าพระองค์มักกับภูอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคอมดาตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยุ

21. เข้าทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพระองค์ตอนใจอย่างไร หมายผู้ได้ปลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรุของข้าพระองค์ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เข้าทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวารที่พระองค์ทรงประกาศไว้นั้นให้มาถึง และเข้าทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ข้าพระองค์เป็นอยู่นี้

22. ขอให้บรรดาการช่วยของเข้าทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เข้าทั้งหลาย เนื่องจากที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะท้อนถอนใจของข้าพระองค์นั้นมาก-manyหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มที่แล้ว

1. ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังบิดาของคิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงส่งร้าศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ่ว
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสั้นของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของธิดาแห่งญูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป
3. พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเข่าต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลิตภัณฑ์ยาโคบดุจเพลิงลูกโพลงใหม่ไปรอบๆ
4. พระองค์ทรงโก่งชูของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่ทำปัจจามิตร และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตัวของเราระอุดได้นั้นเสียในกระโจมของธิดาแห่งคิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกจากดุจเพลิง
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขามด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเข้าให้ ทรงทวีความเครียดและการคร่าครวญในธิดาแห่งญูดาห์
6. พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโไฮอาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศาลดตามกำหนดและวันสะบานโดยลีมเลื่อนไปในคิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปูโรหิต
7. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื่อมมือศัตรู เข้าทั้งหลายได้ส่งเสียงอึกทึกในพระนิเวศแห่งพระเยโไฮอาห์เหมือนอย่างในวันเทศาลดตามกำหนด
8. พระเยโไฮอาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของธิดาแห่งคิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงขึ้นเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้เนินดินและกำแพงนั้นคร่าครวญ ให้ทรุดโกร姆ร่วงໂຮຍไปด้วยกัน
9. ประตูเมืองคิโยนทั้งสิ้นทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักดานประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งคิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชนต่างๆ ไม่มีพระราชนัญญาติอีกด้วยไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองคิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโไฮอาห์อีกไม่
10. พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งคิโยนก็กำลังนั่งเรียงบอยู่บนพื้นแผ่นดิน เข้าทั้งหลายເօພງคลีดินซัດขึ้นบนศีรษะของตัวและนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจรีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มคอตกไปถึงดิน
11. นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงໂຮຍเพราะร้องให้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทอกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กและเด็กที่ยังดูดนนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง

12. ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า แม่จ้า ข้าวและน้ำอุ่นอยู่ที่ไหน ขณะเมื่อเข้าเป็นลมดุจคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทอกแม่ของเขาทั้งหลาย
13. โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพระมหาจารีแห่งคิโยนเอย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มาเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังเจ้าได้ เพราะความอับปางของเจ้าก็ใหญ่เที่ยมเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้เล่า
14. ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่ไม่寻常แล้วสาระนาบออกเจ้า แทนที่เขาจะเผยแพร่ความชี้ช้าของเจ้าออกมานำให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สุภาพดี เข้าทั้งหลายกลับได้เห็นภาระที่เที่ยมเท็อนเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ
15. บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมา ก็ตอบว่า ใจเย้ายวนเจ้า เข้าทั้งหลายได้เย้ายวนและได้สั่นศีรษะใส่ธิดาแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ชินนามว่า งามหมดจด ว่า เป็นความซื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก
16. บรรดาศัตรุของเจ้าได้อ้าปากตะโงนโคนหpaneเจ้า เข้าทั้งหลายเย้ายวนและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เข้าพกันร้องว่าววกเราได้กลืนเมื่อนี้แล้ว วันนี้เหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว
17. พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้นานแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรุเปริปีริเย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเข้าของพวกศัตรุของเจ้าขึ้น
18. จิตใจของเข้าทั้งหลายร้องทุกูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของธิดาแห่งคิโยนเอย จงให้น้ำตาไหลลงดูสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย
19. จงลูกขึ้นร้องให้ในกลางคืน ในดันยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างน้ำต朗พระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไปตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง
20. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทดสอบพระเนตรและพิจารณาเกิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินหารกที่ยังอุ้มอยู่หรือ พากบูโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกประหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ
21. คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดคออยู่ตามพื้นดินในถนน สาวพระมหาจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคอมดาบหวัดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขานิวันเมื่อพระองค์ทรงกริว ได้ทรงสังหารเขเสียโดยปราศจากพระกรุณา
22. พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กล่าวอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอดีวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลือตกค้างรอตายนอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมาหนึ่งศัตรุของข้าพระองค์ได้เผลพลาดเสียหมดแล้ว

1. ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์
2. พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมีดและไม่ใช่ในความสว่าง
3. แท้จริงพระองค์ทรงหันมาต่อสู้ข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันรำไป
4. เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ช้ำบชีดไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว
5. พระองค์ทรงสร้างร้าวขังข้าพเจ้า ทรงเอาความข่มขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้
6. พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มีด ดุจคนที่ตายนานแล้ว
7. พระองค์ทรงกระทำร้าวตันไม่ล้อมข้าพเจ้าไว้เพื่อจะก้าวไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรงตีตราบนหนักลามข้าพเจ้าไว้
8. ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโงน พระองค์มิทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
9. พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่สกัด พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าคดเคี้ยวไป
10. ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าดูหมิ่นอยู่ตระครุบ และตั้งสิงโตแอบซุ่มอยู่ในที่ลับ
11. พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้าไปเสีย และนึกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยว อ้างว้าง
12. พระองค์ทรงโก่งชานุของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกชานุ
13. พระองค์ทรงเอาลูกชานุในแหล่งของพระองค์ ยิงเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว
14. ข้าพเจ้าได้กล้ายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหัวเราะเยาะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ
15. พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคผักรสมจนชำ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ามาไว้ด้วยบอร์เพ็ด
16. พระองค์กระทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดยเดี้ยวก้อนกรวด และทรงปอกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เล้า
17. พระองค์กระทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าลืมความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร
18. ข้าพเจ้าจึงว่า กำลังและความหวังชี้ข้าพเจ้าได้จากพระเยื้อราห์กีดับหมด
19. ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรมานของข้าพเจ้า อันเป็นบอร์เพ็ดและดีห่มี
20. จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายังนึกถึงเนื่องๆ และต้องค้อมลงภายในตัวข้าพเจ้า
21. ข้าพเจ้าหวานคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง
22. เพราเหตุพระเมตตาของพระเยื้อราห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด
23. เป็นของใหม่อยู่ทุกเวลาเช้า ความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก
24. จิตใจของข้าพเจ้าว่า พระเยื้อราห์ทรงเป็นส่วนของข้าพเจ้า เหตุฉะนี้ข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์
25. พระเยื้อราห์ทรงดีต่อคนทั้งปวงที่ค้อยท่าพระองค์อยู่ และทรงดีต่อจิตวิญญาณที่แสวงพระองค์
26. เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยื้อราห์ด้วยความสงบ
27. เป็นการดีที่คนเราจะแบกແอกในปฐมวัย
28. ให้เขานั่งเงียบๆอยู่แต่ลำพัง เพราพระองค์ทรงวางแยกนั่นเอง
29. ให้เขาเอาปากจดไว้ในผงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นจะรออยจะมีหวัง

30. ให้เข้าเอียงแก้มให้ผู้ที่ตอบเข้า ให้เข้ายอมรับความอับอายอย่างเต็มเปี่ยมเต็ด
31. ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงลงทะเบียนเป็นนิตย์ดอก
32. แม่พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเคราะโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์
33. เพราพระองค์ทรงกระทำให้เครเกิดความทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกตัวยซอบพระทัยก็ หมายได้
34. การเหยียบย่ำบรรดาเชลยแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่าก็ได
35. การตัดสิทธิ์ของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดก็ได
36. การตัดสินกลับสัตย์ในคดีของมนุษย์ก็ได องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย
37. ผู้ใดจะสั่งและให้เป็นไปได้นอกจากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป
38. จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้นไม่ใช่มีมากทั้งร้ายและดีหรือ
39. มนุษย์เป็น จะไปบ่นเอากับใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพรบabaของตน
40. ให้พวกราทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกรา และกลับมาหาพระเยื้อavaท์เต็ด
41. ให้พวกรายกิจใจและมือของพวกราขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสรรค์ทูลว่า
42. พวกร้าพระองค์ได้ทรยศและได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ
43. พระองค์ทรงห่ความกริวและข่มเหงพวกร้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สงสาร
44. พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกร้าพระองค์จะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้
45. พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกร้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเยื่อและมูลฝอยอยู่ในท่ำกลางชนชาติทั้งหลาย
46. บรรดาศัตรุของพวกร้าพระองค์ได้อ้าปากตะโกนโพนทะนาว่าพวกร้าพระองค์
47. ความหวาดและกับดักมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการกร่างว่างเปล่าและความพินาศ
48. นำตาของข้าพระองค์ไว้หลบเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งชีวิตของชนชาติของข้าพระองค์
49. นำตาของข้าพระองค์ไว้หลบไม่หยุดและไม่มีเวลาสร้างเลย
50. กว่าพระเยื้อavaจะทอดพระเนตรลงแลดูจากสรรค์
51. นัย์ตาของข้าพระองค์ทำให้เจ้าข้าพระองค์รำพรหมเพราเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์
52. พวกรที่ตั้งตนเป็นศัตрушต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุนั้นได้ขับไล่ข้าพระองค์ดังขับไล่นก
53. เข้าทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในคุกได้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์
54. นำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าถูกผลาภูณ์แล้ว'
55. ข้าแต่พระเยื้อava ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกในคุกได้ดิน
56. พระองค์ทรงสัตบเสียงข้าพระองค์ที่ว่า 'ขออย่าทรงจุกพระกรรณต่อลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์'
57. พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า 'ไม่ต้องกลัว'
58. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้ากับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไถ่ชีวิตข้าพระองค์
59. ข้าแต่พระเยื้อava พระองค์ทรงเห็นที่เข้าผิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอทรงพิพากษาคดีของข้าพระองค์เต็ด

60. พระองค์ได้ทรงเห็นการแก้แค้นทั้งสิ้นของเข้า และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว
61. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเยี้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว
62. คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รุกรานข้าพระองค์ ก็ต่อสู้ข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ
63. ดูเดิม ไม่ว่าเข้าจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เข้าว่องเล่น
64. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเข้าทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำเมื่อของเข้า
65. ขอพระองค์ทรงกระทำให้ใจของเข้าทั้งปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเข้า
66. ขอพระองค์ทรงรังความและทำลายเข้าเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

บทที่ 4

1. นือย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสว่างและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบวชทิพย์ทิ้งอยู่เกลื่อนกลาดตามทุกหัวถนน
2. บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศรีอยุธยาเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคามาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ
3. แม่แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้เอานมออกให้ลูกของมันดูด แต่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ใจร้าย ดุจนกกระจากเทศในถินทุรักันดา
4. ลิ้นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวากเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เข้า
5. คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโดดเดี้ยวอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสือสีแดงสุดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์
6. เพราะโภชความชั่วช้าของธิดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโภชนาปของเมืองโสโตร์มที่ต้องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย
7. พวกราชีร์ของเรอบริสุทธิ์กว่าหิมะและขาวกว่าน้ำนม ผิวพรรณของเข้าเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดาว เขามีรูปร่างงามดั่งไฟฟูร์ย์
8. บัดนี้ผิวพรรณของเข้าก็ดำเนินยิ่งกว่าถ่านหิน โครงตามถนนก็จำเข้าไม่ได้ หนังของเข้าเที่ยวหุ่มกระดูกและซูบร้าวกับไม้เสียบ
9. คนที่ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอย่างตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยยอมค่อยตายไป ถูกแทงทะลุพระข้าดออกจากห้องน้ำ
10. มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตั้มกิน ลูกที่ถูกต้มเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อยาม hairy นามาสู่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า
11. พระเยโซวาห์ทรงบันดาลโภสอภิมาแล้ว พระองค์ทรงเทพระพิโภรอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเผาพลางรากของเมืองนั้น
12. กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้
13. เพราะความผิดบาปของพวากผู้พยากรณ์ของกรุงศรีอยุธยา และเพราะความชั่วช้าของพวากบุโหริตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโอลิทของคนชอบธรรมให้หลอกอินท่ามกลางกรุง
14. เข้าทั้งหลายเดินไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเข้า
15. คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า ไปซิ maltinจริง ไปเถอะ ไป อย่ามาถูกต้องนะ เมื่อเข้าเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจรพลเมืองของประชาชาติพุดกันว่า เข้าต้องไม่อยู่ที่นี่อีกต่อไป
16. พระพิโภรของพระเยโซวาห์ทรงกระทำให้เข้าทั้งปวงกระฉัดกระเฉยไป พระองค์จะไม่ทรงสนใจเข้าอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวากบุโหริต ไม่ทำคุณต่อพวากผู้ใหญ่

17. นัยน์ตาของพวกรเอมองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกรเารได้ค่อยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้
18. มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกรเเดินตามถนนของพวกรเมาไม่ได้ เปื้องปลายของพวกรากิกลับเข้ามานแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกรากิจะจบอยู่ เพราะบันปลายของพวกรเมาถึง
19. พวกรที่ข่มเหงเราก็เร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้า เข้าทั้งหลายวิ่งไล่กดพวกรเบำบูเข้า เข้าทั้งหลายซุ่มคอยจับเราในถินทุรกันดาร
20. ลมปราณทางจมูกของพวกรข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโซวาห์ทรงเจิมไว้นั้น ก็ตกล้มพรางของเข้าทั้งหลายแล้ว คือพวกรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชนได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน
21. โอ ชิดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุส จงเปรมปรีดิ์และยินดีเดิด ถ้ายังจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมาหมาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลี่ยนไป
22. โอ ชิดาแห่งกรุงศิโภยนอี้ การลงโทษเพราะความช้ำช้ำของเจ้ากีครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ชิดาแห่งเมืองเอโดมอี้ พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความช้ำช้ำของเจ้า พระองค์จะทรงเผยแพรปของเจ้าให้ประจักษ์

บทที่ 5

1. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาและทรงเหตุความอดสูของข้าพระองค์
2. ทรงกษัตริย์ได้โปรดอยู่กับพวกราชตั่งประเทศ บ้านเรือนของพวกราชเป็นของคนต่างด้าว
3. พวกราชเป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าฟ่อ และเหล่าราดาของข้าพระองค์เป็นดังหูสูงม่าย
4. น้ำก็ต้องซื้อเข้าดื่ม พื้นก็ต้องซื้อเข้าใช้
5. ผู้ซึ่งมีได้ซึ่งคือพวกราชเป็นเครื่องสำอางที่ทำงานหนักและไม่วelaพากเสีย
6. พวกราชพนมมือให้คนอิยิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทานอิมหนึ่ง
7. บรรพบุรุษของพวกราชเป็นเครื่องสำอางที่ได้กระทำปาป และก็ตายหมดแล้ว พวกราชเป็นเครื่องถูกโภชเพราความชั่วชาของเข้า
8. ทาสกลับปักครองพวกราชเป็นเครื่องสำอางที่ไม่มีผู้ใดซ่วยข้าพระองค์ให้พันมือของเข้าได้
9. ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยເຂົ້າວິຕເຂົ້າເສີຍເພຣະດາບແກ່ງຄືນຖຽກນັດລາ
10. ผิวนังของพวกราชเป็นเครื่องสำอางที่ร้อนปานเดือน เเพระความเดือดร้อนของทุพภิกขภัย
11. เข้าทั้งหลายขึ้นໃຈพวกรູ່ຫຼູງໃນກຽງຕີໂຍນ ແລະ ชຸ່ມໃຈສາວຮ່າມຈາກໃນຫຼວມເມືອງແກ່ງຢູ່ດາທີ
12. พวກເຈົ້ານາຍຕ้องຄູກຜູກມືອແຂວນ ໄນມີໂຄຮັດສົງຄວາມນັບຄືອຕ່ອໜ້າພວກຜູ່ໃຫຍ່
13. พວກຄනຫຸ່ມຄູກບັງຄັບໃຫ້ໄໝແປ່ງ ແລະພວກເຕັກຕົກຕ້ອງແບກຝຶກກຳລັ້ມຄູກຄູກຄລານ
14. พວກຜູ່ໃຫຍ່ຫຍຸຍຕົວໄປຈາກປະຕູເມືອງ ພວກຄනຫຸ່ມໄດ້ຫຼຸດຕິດສີຕີເປົາແລ້ວ
15. ຄວາມປັລາປັບປຸງປະລາດໄປຈາກໃຈຂອງພວกราชສິນ ກາຮເຕັ້ນຮໍາຂອງພວกราชກລາຍເປັນກາຮໍາໄໝ
16. ມົກງົງໄດ້ຮ່ວງຫລັນຈາກຕີຮະຂໍພວරາຈົດແລ້ວ ວິບຕິແກ່ພວກຮ່າພວຽດ ເພະພວກຮ່າພວຽດກະທຳບາປີໄວ້
17. ເຫຼຸ້ນື່ອງໃຈພວກຮ່າພວຽດຈຶ່ງອ່ອນກຳລັງ ເພະກາຮ່ານື່ອງນັຍົນຕາຂໍພວຽດຈຶ່ງນັວໄປ
18. ເຫຼຸ້ນື່ວຍງູ່ເຂົາຕີໂຍນຫົ່ງຮຽຮ່າງໄປ ພວກສຸນ້າຈຶ່ງຈອກຈຶ່ງມາເດີນເພີ່ນພ່ານອູ່ບັນນັ້ນ
19. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกช่วงอายุ
20. เป็นไนน์พระองค์ทรงลีມພວກຮ່າພວຽດເສີຍເປັນນิตย์ เป็นไนน์ໄດ້ทรงทดสอบทั้งພວກຮ່າພວຽດເສີຍนานดังนี้
21. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์ເຄີດ ແລ້ວພວກຮ່າພວຽດຈະกลับสู่พระองค์ ขอทรงพื้นເດືອນປີຂອງข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน
22. ເວັນເສີຍແຕ່พระองค์ทรงສັດທີ່ພວກຮ່າພວຽດເສີຍແລ້ວ ແລະพระองค์ทรงກົງວຽພວກຮ່າພວຽດຍ່າງລັ້ນພັນ

ເວສເຄີຍລ

บทที่ 1

1. ออยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเคาร์ในหมู่พากเชลย ห้องฟ้าเบิกอก และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า
2. เมื่อวันที่ห้าเดือนนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโซยาคินต้องเป็นเชลย
3. พระจันทร์ของพระเยโซวาห์มายังเอเสเดียลปูโรหิต บุตรชายบุ๊ชในแผ่นดินของคนเคลเดียริมแม่น้ำเคาร์ ณ ที่นั่นพระหัตถ์ของพระเยโซวาห์มายู่เหนือท่าน
4. ดูเกิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมบ้าหมุกพัดมาจากรางหนึ่อ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสวยงามอยู่รอบ และมีไฟลุกวาวา ออกมากอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประหนึ่งท้องสัมฤทธิ์ที่แวดล้อม ซึ่งออกมากจากท่ามกลางไฟนั้น
5. และจากท่ามกลางไฟนี้มีร่างดังสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวออกมา รูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้ คือมีสันฐาน เหงื่อมนุษย์
6. แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกด้วยมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกด้วย
7. เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรง และฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าดินลูกวัว และเป็นประกายอย่างท้องสัมฤทธิ์ขัด
8. ที่ได้ปีกข้างด้วยสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดังนี้
9. คือปีกของมันต่างก็จะปีกของกันและกัน มันบินตรงไปข้างหน้า ขณะที่ปีกไม่หันเลย
10. สันฐานหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคน ทั้งสี่มีหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา ทั้งสี่มีหน้าวัวอยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้านกในที่ด้วย
11. หน้าของมันเป็นดังนี้เหละ ปีกของมันกางแพรขึ้นข้างบน ปีกสองปีกของแต่ละตัวจะดีปีกของกันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน
12. สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกด้วยบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น เมื่อไปก็ไม่หันเลย
13. สันฐานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนถ่านคุเหมือนควบเพลิงหลายอัน เคลื่อนไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นสุกใสและมีแสงฟ้าแลบออกมายากไปนั้น
14. สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็พุ่งไปพุ่งมาดังฟ้าแลบแปลบแปลบ
15. เมื่อข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดูเกิด วงล้ออยู่บนพิภพข้างสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ตัวละหนึ่งวงล้อสี่ตัว
16. ลักษณะและรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแหววนอย่างพลอยเขียว วงล้อทั้งสี่ก็มีสันฐานเหมือนกัน ส่วนลักษณะและรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ
17. เมื่อจะไปก็ไปข้างใดในสี่ข้างของมันได้ เมื่อไปก็ไม่หันเลย
18. ขอบวงล้อนั้นสูงและนำสะพึงกลัว และทั้งสี่นั้นที่ขอบมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบๆ
19. เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตามไปข้างๆด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะขึ้นด้วย
20. วิญญาณจะไปที่ไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันไปที่นั่น และวงล้อนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่า วิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ
21. เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ไป วงล้อก็ไปด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วง

ลักษณะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ

22. เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีลักษณะเหมือนห้องฟ้า ทอแสงอย่างแก้วผลึกที่ฝากล้า แผ่นกว้างอยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น
23. ได้ห้องฟ้านี้ปีกการออกตรง การออกไปหาัน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกดัวมีปีกคลุมกายข้างนี้สองปีก และมีปีกคลุมกายข้างนั้นสองปีก
24. และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านี้ไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำมากหลาย ดังพระสูรเสียงขององค์ผู้ทรงมหิทธิ์ เสียงโกลาหล เมื่อเสียงพลอยรา เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็ทุบปีกลง
25. และมีเสียงมาจากห้องฟ้าเหนือศีรษะของมัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็ทุบปีกลง
26. และเหนือห้องฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีสิ่งคล้ายบลลังก์มีลักษณะเหมือนไฟทูร์ และบนสิ่งที่เหมือนบลลังก์นั้นก็มีลักษณะเหมือนมนุษย์
27. และข้าพเจ้าเห็นประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวดล้อม เหมือนไฟที่บังไว้อยู่รอบข้าง เหนือสิ่งที่เหมือนบันเอวของผู้นั้นขึ้นไป และจากสิ่งที่เหมือนบันเอวลงมา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ และมีความสุขใส่ที่อยู่รอบท่านผู้นั้น
28. ลักษณะความสุขใส่ที่อยู่รอบนั้นเหมือนกับสันฐานรุ่งที่ปรากฏในเมฆในวันที่ฝนตก ลักษณะทรงแรงแห่งส่วนราชการของพระเย壕วาทเป็นดังนี้แหล ะ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ชูหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

1. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า
2. และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญาณได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า
3. และพระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เราส่งเจ้าไปยังคนอิสราเอล ถึงประชาชาติที่มักกับภูผู้ซึ่งได้กับภูต่อเรา ทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขาราได้ละเมิดต่อเราจนกระทั่งวันนี้
4. ประชาชนก็หน้าด้านและดื้อตึงด้วย เราใช้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า'
5. เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วนที่มักกับภู) เขา ก็จะทราบว่า ได้มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งในหมู่พวกรเข้าแล้ว
6. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เจ้าอย่ากลัวเข้า หรืออย่าเกรงคำพูดของเข้า ถึงแม้ว่าหนามย่อยหนามใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมลงป่อง อย่าเกรงคำพูดของเขายเลย อย่าท้อถอยเมื่อเห็นหน้าเข้า เพราะเข้าเป็นวงศ์วนที่มักกับภู
7. และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเราให้เข้าฟัง เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตามเดอะ เพราะเข้าเป็นผู้ที่มักกับภู
8. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ฝ่ายเจ้าจะฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า อย่าเป็นคนมักกับภูอย่างวงศ์วนที่มักกับภูนั้น จงอ้าปากชื่นและกินสิ่งที่เราให้เจ้า
9. ดูเดิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมากยังข้าพเจ้า และดูเดิด ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง
10. พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทครรภ์ราญ คำไว้ทุกช์และคำวิบัติเขียนอยู่บนหน้นั้น

บทที่ 3

1. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงรับประทานสิ่งที่เจ้าได้พบ จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ และจงไปปูดกับวงศ์วานอิสราเอล
2. ข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น
3. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มห้องของเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง
4. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เจ้าจะไปยังวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา
5. เพราะเรามิได้ใช้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างด้าวและภาษาที่พูดยาก แต่ให้ไปหาวงศ์วานอิสราเอล
6. มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างด้าวและภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ที่จริงถ้าเราใช้เจ้าไปหาคนเช่นนั้น เขาทั้งหลายจะฟังเจ้า
7. แต่ว่าวงศ์วานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะว่าวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตใจดื้อดึง
8. ดูเถิด เราได้กระทำให้หน้าของเจ้าข้มึงทึ่งต่อหน้าของเข้า และให้หน้าหากของเจ้าขึ้นชั้งต่อหน้าหากของเข้า
9. เราได้กระทำให้หน้าหากของเจ้าแข็งขันอย่างเพชรที่แข็งกว่าหินเหล็กไฟ อายากลัวเขาเลย อายาท้อถอยเมื่อเห็นหน้าเข้า เพราะเข้าเป็นวงศ์วานที่มักกับภู
10. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงถ้อยคำทั้งสิ้นของเรารักษาไว้ในใจของเจ้า และจะฟังไว้ด้วยหูของเจ้า
11. ไปเถอะ เจ้าจะไปหาพวกที่เป็นเชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเข้า และกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ถึงเข้าจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ช่างเกิด
12. พระวิญญาณจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระทีมอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า จงสรรเสริญแด่ส่ง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์
13. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ถูกต้องกัน และเสียงวงล้อข้างๆสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น เป็นเสียงกระทีม
14. พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่น ใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า
15. ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นเชลยที่เหล่านบบ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และที่ที่นานั้นอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมีน้ำใจท่ามกลางเข้าเจ็ดวัน
16. ต่อมมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระจันทร์แห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า
17. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เรายังได้กระทำให้เจ้าเป็นยาตราไว้วงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจะกล่าวคำตักเตือนเข้าจากเรา
18. ถ้าเราจะบอกแก่คนชั่วว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่ๆ' และเจ้าไม่ตักเตือนเข้าหรือกล่าวเตือนคนชั่วให้ลงทะเบียนทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเข้าให้รอด คนชั่วนั้นจะตาย เพราะความชั่วช้าของเข้า แต่เราจะเรียกร้องโลหิตของเราจาก

มือของเจ้า

19. แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามิได้หันกลับจากความชั่วของเข้า หรือจากทางชั่วของเข้า เขากำตายนะ
ความชั่วช้าของเข้า แต่เจ้าจะได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้
20. อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเข้า และได้กระทำความชั่วช้า และเราวางสิ่งที่
สะดุดไว้ตรงหน้าเข้า เขากำต้องตาย เพราะว่าเจ้ามิได้ตักเตือนเข้า เขากำตายนะบ้าปของเข้า และจะไม่มีใคร
จดจำการกระทำอันชอบธรรมของเข้าไว้เลย แต่เราจะเรียกร้องโลทิตของเข้าจากมือของเจ้า
21. แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำบ้าปและเขามิได้กระทำบ้าป เขามีชีวิตอยู่ได้แน่ เพราะเข้า
รับคำตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้
22. ณ ที่นั่นพระหัตถ์แห่งพระเยโซวาห์ได้มารอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงลูกขี้นออกไปยังที่
ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น
23. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลูกขี้นออกไปยังที่ราบ และดูแลดี ส่งรารศีของพระเยโซวาห์ก็อยู่ที่นั่นอย่างเดียวกับส่งรารศีซึ่ง
ข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ชุมหน้าลงถึงดิน
24. แต่พระวิญญาณได้เสด็จเข้าในข้าพเจ้ากระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และทรงบอก
ข้าพเจ่าว่า จงไป ขังตัวเจ้าไว้ภัยในเรือนของเจ้า
25. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ดูแลดี เขากำเข้าเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไปท่ามกลางเขา
ไม่ได้
26. และเราจะกระทำให้ลืนของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบไม่สามารถกว่ากล่าวเข้าได้ เพราะว่า
เขาทั้งหลายเป็นวงศ์วนที่มักรกบฏ
27. แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะให้เจ้าหายไป และเจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้
ว่า' ผู้ที่จะฟังก็ให้เข้าได้ฟัง ผลกระทบที่จะปฏิเสธไม่ฟังก็ให้เข้าปฏิเสธ เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วนที่มักรกบฏ

1. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เจ้าจะเอาภัยอนิสูมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่งไว้บนนั้นคือคราเรือชาเล็ม
2. จงล้อมนครนั้นไว้และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และก่อเชิงเทินไว้สูนครนั้นและตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทางลงกำแพงไว้รอบนคร
3. จงหากระยะเหล็กมา และวางกระยะเหล็กนั้นต่างเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับนครนั้น และเจ้าจะหันหน้าสู่นครนั้น ให้คนนั้นถูกล้อม แล้วเจ้าจะกระชับการล้อมเข้าไป นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับวงศ์วานอิสราเอล
4. แล้วเจ้าจะนอนตะแคงข้างข้ายังและเราจะวางความช้ำข้าแห่งวงศ์วานอิสราเอลไว้หนือเจ้า เจ้านอนทับอยู่กีวัน เจ้าจะแบกความช้ำข้าของนครนั้นเท่านั้นวัน
5. เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือสามร้อยเก้าสิบวันเท่ากับจำนวนปีแห่งความช้ำข้าของเข้า เจ้าจะต้องแบกความช้ำข้าของวงศ์วานอิสราเือนานเท่านั้น
6. และเมื่อเจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความช้ำข้าของวงศ์วานญุดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี
7. และเจ้าต้องตั้งหน้าตระการล้อมเยรูชาเล็มไว้ด้วยแขนเปลือยเปล่า และเจ้าจะพยากรณ์สูนครนั้น
8. และ ดูเถิด เราจะเอาเชือกมัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างนี้ไปข้างโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครอบครองล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า
9. เจ้าจะเอาข้าวสาลี ข้าวบารลี ถั่วยาง และถั่วแดง ข้าวฟ่าง และข้าวสแปลต์ มาใส่ในภาชนะลูกเดียวใช้ทำเป็นขنمปังให้เจ้า ระหว่างที่เจ้านอนตะแคงตามกำหนดวันสามร้อยเก้าสิบวันนั้น เจ้าจะรับประทานอาหารนี้
10. และอาหารที่เจ้ารับประทานจะต้องซึ้ง เป็นวันละยี่สิบเช泽ล เจ้าจะรับประทานตามเวลากำหนด
11. และน้ำเจ้าต้องดื่ม คือหนึ่งในหกของขินหนึ่ง เจ้าจะดื่มน้ำตามเวลากำหนด
12. และเจ้าจะต้องรับประทานต่างขnmปังข้าวบารลี ใช้ไฟอุจาระมนุษย์ปึงท่ามกลางสายตาของเข้าทั้งหลาย
13. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประชาชนอิสราเอลจะต้องรับประทานขnmปังของเขาย่างมลทินอย่างนี้แหละ ณ ท่ามกลางประชาชน ซึ่งเราจะขับไล่เขาไปอยู่
14. แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ดูเถิด จิตใจของข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมลทินเลย เพราะตั้งแต่หนั่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์กีกจนแหลกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่พึงรังเกียจเข้าไปในปากของข้าพระองค์เลย
15. แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ดูเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลวัวแทนอุจาระของมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้เตรียมขnmปังของเจ้า
16. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูชาเล็มเสีย เขากำต้องซึ้งขnmปังรับประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว และเขากำต้องนำดื่ม ทั้งดื่มด้วยอาการอกสั่นขวัญหาย
17. เพื่อให้ขาดขnmปังและน้ำ ให้ต่างคนต่างอกสั่นขวัญหาย และชูบพร้อมไปเพราะความช้ำข้าของเข้าทั้งหลาย

บทที่ 5

1. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ้าย เจ้าจงเอาเม็ดคอมเล่นหนึ่ง จงเอาเม็ดโภนของช่างตัดผอม จงโภนศีรษะและโภนเคราของเจ้า เอาตาซังสำหรับซังมา แบ่งผอมนันออก
2. เมื่อวันการล้อมครบรถัวนแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วนเสียในไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอาเม็ดพันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจายไป และเราจะชักดาบออกตามไป
3. และเจ้าจงเอาเส้นผอมนันมาหอนอยหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า
4. และเจ้าจงเอาคอมเหล่านี้มาอีกบ้าง จงโยนเข้าไปในไฟให้ไหมเสียในไฟนั้น จากที่นั่นจะมีไฟเข้าไปในวงศ์วน อิสราเอลทั้งหมด
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่คือเยรูซาเล็ม เราตั้งเรือไว้ในท่ามกลางประชาชาติและประเทศทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเรือ
6. และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติดิๆ และได้เปลี่ยนกฎหมายของเรามากยิ่งกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบ โดยปฏิเสธไม่รับคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎหมายของเรามีได้ดำเนินตามกฎหมาย หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และ มีได้ดำเนินตามกฎหมาย หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า
7. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้าดันทุรังยิ่งกว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และ มีได้ดำเนินตามกฎหมาย หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า
8. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรา แม้ว่าเรานี้แหลกเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษาลงโทษท่ามกลางเจ้าท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย
9. และเพรากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป
10. เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตนท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเข้าทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศนาที
11. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราเมธิวตอยู่แน่นได แน่ที่เดียวพระเจ้าไดกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราระเบิดมลทินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปรานี เราจะไม่ส่งสารด้วย
12. พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกผลาญด้วยการกันดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่ง ในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศนาที และเราจะชักดาบออกไอลตามเข้าทั้งหลายไป
13. เช่นนี้แหลก ความกริวของเราจะมอดลง และเราจะรายความโกรธของเรางอนหมดและพอใจ และเข้าทั้งหลาย จะได้ทราบว่า เราคือพระเยโซวาท์ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจดจ่อเมื่อความโกรธของเราต่อเขามอดลงแล้ว
14. ยิ่งกว่านั้น เราจะกระทำให้เจ้าถูกทึ่งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกกำหนดให้ยกหัวท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านไปมา
15. เจ้าจะเป็นที่เขาประนามและเยียหยัน เป็นคำสั่งสอนและเป็นที่น่าหวาดเสียวกกับประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อ

เราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกริวและความเกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยซูฯ
ที่ได้ลั่นวาจาเช่นนี้แล้ว

16. เมื่อเราจะปล่อยลูกธนูมฤตยูแห่งการกันดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไป
ทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกันดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย

17. เราจะส่งการกันดารอาหารและสัตว์ป่าร้ายมาสู้เจ้า และมันจะรับลูกหลานของเจ้าไปเสีย โรคระบาดและโภหิตจะ^{จะ}
ผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาหนีอเจ้า เราคือพระเยซูฯที่ได้ลั่นวาจาเช่นนี้แล้ว

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลาของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขานั้น
3. และกล่าวว่า ภูเขานั้นหลาของอิสราเอลอ่อน จงพังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตว์นี้แก่ภูเขานั้นหลาและแก่ในเข้า และห้ายและหุบเขานั้นหลาทั้งหลา ดูถูก เราจะนำความเหนื่อยยากให้เจ้า และเราจะทำลายปูชนียสถานสูงของเจ้าเสีย
4. แท่นบูชาทั้งหลาของเจ้าจะรกร้าง และพวกรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหวี่งคนที่ถูกฆ่าสังเวยของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า
5. และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเข้า และเราจะกระจากระดูกของเจ้ารอบแท่นบูชาของเจ้า
6. เจ้าอาศัยอยู่ที่ไหนๆ เมื่องของเจ้าจะร้างและปูชนียสถานสูงของเจ้าจะรกร้าง ดังนั้นแหลกแท่นบูชาของเจ้าจะร้างและรกร้าง รูปเคารพของเจ้าจะหักและสิ้นสุดลง รูปเคารพทั้งหลาของเจ้าจะถูกตัดลง และการงานของเจ้าจะถูกกว่าดีทึ้งเสียสิ้น
7. และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยอวาห์
8. แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชาติที่หนีพ้นดาวไป เมื่อเจ้าจะกระจายไปอยู่ในประเทศต่างๆ
9. แล้วคนในพวkJเจ้าที่หนีไปได้นั้น จะระลึกถึงเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลา ซึ่งเขากล่าวดีไปเป็นเชลยันนั้น เพราะใจของเรามาหลอกลวงเนื่องด้วยใจแพศยาของเขานี้ ได้พรางจากเราไป และเนื่องด้วยตาของเขานี้มองดูรูปเคารพด้วยใจแพศยานั้น และเขากล่าวเกลียดตัวเองเนื่องจากความชั่วร้ายซึ่งเขากล่าวได้กระทำในสิ่งที่น่าสะอิดสะอีຍนั้น สิ้นของเข้าด้วย
10. เข้าจะทราบว่าเราคือพระเยอวาห์ เรามีได้พูดพล่อยๆว่า เราจะกระทำการร้ายนี้แก่เขา
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตว์นี้ว่า จงตอบเมื่อและกระทีบเท้าของเจ้า และกล่าวว่า อนิจชาสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะอีຍนั้นสิ้นแห่งวงศ์วานอิสราเอล เหตุว่าเขานั้นหลายจะล้มลงด้วยดาม ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด
12. ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปจะตายด้วยโรคระบาด ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะล้มตายด้วยดาม และผู้ที่เหลืออยู่และถูกล้อมไว้จะตายด้วยการกันดารอาหาร เราจะให้ความเกรียงวกราดของเรามีเหมือนกันกว่าจะมอดลง เช่นนี้แหลก
13. และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยอวาห์ เมื่อคนที่ถูกฆ่านอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของเขารอบแท่นบูชาของเขานั้น เนินเขาสูงทุกแห่ง บนยอดเขาทั้งสิ้น ที่ได้ตั้นไม่มีเขียวทุกต้น และได้ตั้นโอลีกใบดอกทุกต้น ไม่ว่าที่ใดๆที่เขาถวายกลิ่นที่พึงใจแก่รูปเคารพทั้งสิ้นของเข้า
14. และเราจะยืนเมื่อของเรารอกต่อสู้เข้า และกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และทิ้งร้างตลอดที่อาศัยทั้งสิ้นของเข้า คือรกร้างมากกว่าถิ่นทุรกันดารที่ไปทางดินลา แล้วเขาก็จะรู้ว่าเราคือพระเยอวาห์

1. พระวจนะของพระเยอราห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวรักกับแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า อาสาณ ความสั่นสุดได้มาถึงทั้งสี่มุมของแผ่นดินแล้ว
3. บัดนี้บันปลายก็มาถึงเจ้าแล้ว และเราจะปล่อยความโกรธของเรามาเห็นอเจ้าทั้งหลาย และจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองการกระทำอันนำสัծอดิสสະเอียนทั้งสิ้นของเจ้าแก่เจ้า
4. นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตาเจ้า และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางทั้งหลายของเจ้าแก่เจ้า สิ่งที่นำสัծอดิสสະเอียนของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยอราห์
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวรักดังนี้ว่า วิบัติแล้ววิบัติเล่า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว
6. ความสั่นสุดมาถึงแล้ว อาสาณนั้นมาถึง มันตื่นขึ้นต่อสู้เจ้า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว
7. ชาวแผ่นดินเอ่ย เวลาเข้ามาถึงแล้ว เวลามาถึงแล้ว วันแห่งความโกลาหลใกล้เข้ามาแล้ว และไม่ใช่เสียงໂหร้องยินดีที่บันภาญา
8. บัดนี้ ไม่ช้าแล้วเราจะเหตุความเดือดดาลของเรางบนเจ้า และกระทำให้ความโกรธของเราซึ่งมีต่อเจ้าถึงที่สำเร็จ และเราจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองเจ้าสำคัญในการกระทำอันนำสัծอดิสสະเอียนทั้งสิ้นของเจ้า
9. นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตา และเราจะไม่สงสาร เราจะตอบสนองเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และตามการกระทำอันนำสัծอดิสสະเอียนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยอราห์ผู้โดยดี
10. ดูเถิด วันนั้น ดูเถิด มาถึงแล้ว เวลาเข้าอกมาแล้ว พลงก์บานแล้ว ความเยือกเยี่ยงก์ผลิตอก
11. ความทารุณได้เจริญเป็นพลองชั่วราย จะไม่มีใครเหลืออยู่เลย ประชาชนของเขาก็ไม่มี สิ่งของของเขาก็ไม่มี ไม่มีครรภ์ครรภ์เพื่อพากษาเลย
12. เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นก็ใกล้เข้า อย่าให้ผู้ซื้อดีใจ อย่าให้ผู้ขายเสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ
13. เพราะว่าผู้ขายจะไม่ได้กลับไปยังสิ่งที่เขาได้ขายไป ขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะว่าในมิตันนกเกี่ยวข้องกับประชาชนทั้งมวล และจะไม่หันกลับ และเพราความชั่วช้าของเข้า จึงจะไม่มีผู้ได้รักษาชีวิตไว้ได้
14. เขาได้เป้าแต่แล้ว และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีใครเข้าส่งความ เพราะว่าพิโรธของเราอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ
15. ดาบก็อยู่ข้างนอก โรคระบาดและการกันดารอาหารก็อยู่ข้างใน ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาจะตายเสียด้วยดาบ และผู้ที่อยู่ในเมืองการกันดารอาหารและโรคระบาดจะกินเสีย
16. แต่ผู้หนึ่งผู้ใดที่รอดตายได้จะหนีไปอยู่บันภาญาเหมือนนกเข้าแห่งหุบเขา ทุกคนก็ร้องครวญคงเพราความชั่วช้าของตน
17. เมื่อทั้งสิ้นจะอ่อนแอก และเข้าทั้งหมดจะอ่อนเหมือนน้ำ

18. เขาทั้งหลายจะคาดเอวไว้ด้วยผ้ากระสอบ และความสั่นสะท้านจะครอบเขาไว้ ความละอายจะอยู่ที่ใบหน้าของเขากุญแจ และศีรษะของเขางจะล้านหมัด
19. เขายจะโยนเงินของเข้าไปในถนน และทองคำของเขาก็จะถูกเอาออกไปเสีย เงินและทองของเขามีอาจที่จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งพระพิโรธของพระเยอรมัน ใจจะให้หายทิว หรือบรรจุให้เต็มห้องท้องก็ไม่ได้ เพราะว่าเป็นสิ่งที่สະดุดให้เขาทำความช้ำช้ำ
20. เขายาความดงามแห่งเครื่องประดับของเขามาแสดงออกถึงความสง่าเผย และเขาร่างรูปเคารพด้วยสิ่งที่นำสะสมอีกนและน่าเกลียดน่าชังของเขาวิ่งภายใต้เครื่องประดับนั้น เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากเขายา
21. และเราจะมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของชนต่างด้าวให้เป็นของริบ และแก่คนชัวในแต่เดินโลกให้เป็นของปล้นได้ และเขากุญแจจะกระทำให้เป็นมลทิน
22. เราจะหันหน้าของเราไปเสียจากเข้าด้วย แล้วเขาก็จะกระทำการทำสถานที่ลับของเราให้มัวหมอง ใจจะเข้ามาในสถานที่ลับนั้นและกระทำให้เป็นมลทิน
23. จะทำเช่นไร เพรื่องว่าแผ่นดินนั้นเต็มด้วยคดีที่แปดเบื้องด้วยโลหิต และเมืองก็เต็มด้วยความทารุณ
24. ฉะนั้นเราจะนำประชาชนตีที่ชั่วร้ายที่สุดมาถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนของเขายา และเราจะให้ทิฐิของคนที่แข็งแรงนั้นสิ้นสุดลง และสถานที่บริสุทธิ์ของเขาก็จะเป็นมลทิน
25. เมื่อการทำลายมาถึง เขายาแสวงสันติภาพ แต่ก็ไม่มีเลย
26. วิบัติมาถึงแล้ว วิบัติจะมาถึงอีก ข่าวลือจะเกิดตามข่าวลือ เขายาแสวงหาโนมิตจากผู้พยากรณ์ แต่พระราชบัญญัติจะพินาศไปจากบุปผา และคำปรึกษาจะปลาดีไปจากพวงผู้ใหญ่
27. กษัตริย์จะไว้ทุกข์ และเจ้านายจะคลุกภายในด้วยความทอดอาลัย และมือของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นจะสั่นเทาเราจะกระทำแก่เขาตามทางของเขายา และเราจะพิพากษาเขาตามสมควรแก่การกระทำของเขายา และเขาก็ทราบว่าเราคือพระเยอรมัน

1. ต่อมาเมื่อวันที่ห้า เดือนที่หก ในปีที่หก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า และพากผู้ใหญ่ของพวากยูดา หันนั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าลงมานข้าพเจ้า ณ ที่นั้น
2. แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเดิม มีสัณฐานอย่างไฟ เป็นองลักษณ์ของส่วนที่มองเห็นเป็นเว้นชั้นเป็นไฟ เห็นอ่าวขึ้นไป เหมือนความสุกปลั้งประหนึ่งท้องสัมฤทธิ์ที่แอบวาง
3. ท่านยืนส่วนที่มีสัณฐานเป็นเมื่อนน้อยอกมาจับผมของข้าพเจ้าปอยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่าง พิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเบรุชาเลิมในนิมิตของพระเจ้า มายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้นใน ซึ่ง เป็นที่ตั้งรูปของความหวังแห่ง ซึ่งกระทำให้บังเกิดความหวังแห่ง
4. ดูเดิม สร้างรัศมีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่ที่นั้น เมื่ออย่างนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่รำ
5. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย บัดนี้จงเงยหน้าขึ้นไปดูทางทิศเหนือ ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้น มองไปดูทางทิศเหนือ และดูเดิม ทางทิศเหนือของประตูแท่นบูชาในทางเข้า รูปความหวังแห่งนี้อยู่ที่นั่น
6. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเราทำอะไร คือการกระทำอัน น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลกระทำกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะทำให้เราออกไปให้ไกลจากสถานบริสุทธิ์ของ เรา แต่เจ้าจะหันกลับมาอีกแล้วจะได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก
7. และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงประตูลาน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเดิม ก็เห็นช่องหนึ่งอยู่ในกำแพง
8. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงเจ้าเข้าไปในกำแพง และเมื่อข้าพเจ้าได้เจ้าเข้าไปใน กำแพงแล้ว ดูเดิม มีประตูอยู่ประตูหนึ่ง
9. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงเข้าไปดูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอันชั่ว ráy ซึ่งเขากำรทำกันที่นี่
10. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปและได้เห็น ดูเดิม มีภาพสัตว์เลี้ยงคลานในทุกรูปแบบ และสัตว์ที่พึงรังเกียจและรูป เคราพทั้งสิ้นของวงศ์วานอิสราเอลปรากฏอยู่บนผนังโดยรอบ
11. และมีพากผู้ใหญ่แห่งวงศ์วานอิสราเอลเจิดสิบคนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น และมียาอาชันยาห์ บุตรชายชาฟาน ยืนอยู่ในหมู่พากเขาทั้งหลาย ต่างก็มีกระถางไฟอยู่ในมือ และคwanหนาทีบแห่งเครื่องบูชา ก็ขึ้นไปข้างบน
12. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เจ้าได้เห็นแล้วมิใช่หรือว่าพากผู้ใหญ่ของวงศ์วานอิสราเอล กระทำอะไรในที่มีด ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปภาพของตนเพราะเข้าทั้งหลายพูดว่า ‘พระเยโฮวาห์ไม่ทอด พระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว’
13. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า เจ้าจะหันกลับมาอีกแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากำรทำยิ่งกว่านี้อีก
14. แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้านเหนือ และดูเดิม ที่นั่นมีผู้หญิง หลายคนนั่งร้องให้อาลัยเจ้าพ่อทัมมุส
15. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม เจ้าจะหันกลับมาอีกแล้วจะเห็นสิ่งที่น่า สะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้อีก
16. แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ดูเดิม ตรงประตูพระวิหารของ

พระเยโฮวาร์ด ระหว่างมุขและแท่นบูชา มีชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารแห่งพระเยโฮวาร์ด หน้าของเขานั่นไปทางทิศตะวันออก กำลังนมัสการพระอาทิตย์ทรงทิศตะวันออกนั่น

17. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อ้าย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม ที่วงศ์wanyu ดาห์กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำอยู่ที่นี่ เป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง และกลับมายั่วยุให้เราโกรธแล้ว ดูเดิด เขาทั้งหลายເກີ່ມໄມ້ມາແຕະຈມູກຂອງເຂົາ

18. เพราะฉะนั้น เราจะกระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ปราบี และเราจะไม่สงสาร เมื่อว่าเขาระร้องด้วยเสียงอันดังสุดของเราระจะไม่ฟังเขา

1. แล้วพระองค์ทรงเปล่งพระสูรเสียงดังเข้าหูข้าพเจ้าว่า เจ้าทั้งหลายผู้เป็นพนักงานทำโทษประจำเมือง จงเข้ามาใกล้ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับทำลาย마다วย
2. และ คุณเดิม มีชายหลายคนเข้ามายากทางประตูบัน ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ ทุกคนถืออาวุธสำหรับช่ามา มีชายคนหนึ่งนุ่งผ้าป่า หนีบหีบเครื่องเขียนมากับคนเหล่านั้นด้วย และเข้าทั้งหลายเข้าไปยืนอยู่ที่ข้างแท่นท้องสัมฤทธิ์
3. สง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหงาขึ้นไปจากเดรูบ แล้วซึ่งเป็นที่เคยสถิตไปยังบรรณีประดุพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายผู้ที่นุ่งผ้าป่า ผู้ที่หนีบหีบเครื่องเขียน
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า จงผ่านไปท่ามกลางนครนั้นให้ตลอด คือตลอดท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม และทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ และรำให้พระสิงที่นำสะอิดสะเอียนหั้งสินที่กระทำกันท่ามกลางนครนั้น
5. และพระองค์ตรัสกับคนอื่นๆซึ่งข้าพเจ้าได้ยินว่า จงผ่านไปตลอดนครตามชายคนนั้นไปและผ่าฟันเสีย นัยน์ตาของเจ้าอย่าได้ป่วย และเจ้าย่าส่งสารเลย
6. จงผ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าเข้าใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิ์ของเรารา ดังนั้นเข้าจึงตั้งต้นกับพวกรคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น
7. แล้วพระองค์ตรัสกับพวกรเขาว่า จงกระทาให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทิ้งผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน จงไปเติด เข้าทั้งหลายจึงออกไปและผ่าฟันที่ในคร
8. ต่อมานะที่เขากำลังผ่าฟันอยู่นั้นเหลือข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ชูหน้าลงถึงดินร้องว่า อนิจจา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงทำลายคนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นทั้งสิ้นในการที่พระองค์ทรงระบายความกริวของพระองค์หนีอยู่เยรูซาเล็มหรือ
9. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ความช้ำช้ำของวงศ์วานอิสราเอลและยุดาห์ใหญ่ยิ่งนัก แผ่นดินก็เต็มไปด้วยโลหิตและความอยุติธรรมก็เต็มนคร เพราเราเกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงทodorทึ่งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก'
10. สำหรับเรา นัยน์ตาของเราจะไม่ป่วย และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤติของเขานี้หนี ศีรษะของเข้าทั้งหลาย
11. และคุณเดิม ชายคนที่นุ่งผ้าป่านหนีบหีบเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้อยคำกลับมากล่าวว่า ข้าพระองค์ได้กระทำการที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์ไว้แน่นแล้ว

บทที่ 10

1. แล้วข้าพเจ้าก็มองดู ดูเดิດ ที่ท้องฟ้ายิ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่าเครุบ มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเครุบนั้นเหมือนไฟทูร์ ย มีสัญญาณคล้ายพระที่นั่ง
2. และพระองค์ตรัสกับชาญที่นั่งห่มผ้าป่านว่า จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อซึ่งอยู่ภายใต้เครุบ จงเอามือกอบถ่านคุจากท่ามกลางเหล่าเครุบ นำไปโปรดหนึ่นกรนั้น และชายคนนั้นก็เข้าไปท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า
3. ฝ่ายเหล่าเครุบนั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะเมื่อชายคนนั้นเข้าไป และเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานชั้นใน
4. และส่งรำศีของพระเยโรวาท ก็ขึ้นจากเครุบไปยังธรณีประตุพระนิเวศ และพระนิเวศนั้นมีเมฆคลุมอยู่เต็ม และลานนั้นก็เต็มไปด้วยความสุกใสแห่งส่งรำศีของพระเยโรวาท
5. และเสียงปีกของเหล่าเครุบนั้นก็ได้ยินไปถึงลานชั้นนอก เมื่อพระสูรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงทิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส
6. และต่อมามีพระองค์มีพระบัญชาสั่งชายที่นั่งห่มผ้าป่านว่า จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อ และจากกลางเหล่าเครุบ ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างๆวงล้อเหล่านั้น
7. เครุบตนหนึ่งได้ยืนเมื่อของตนออกมาระหว่างเหล่าเครุบไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าเครุบ หยิบไฟขึ้นมาบ้าง และใส่มือของชายที่นั่งห่มผ้าป่าน ชายนั้นก็นำไปออกไป
8. ปรากฏว่าในเหล่าเครุบนั้นมีอะไรอยู่ใต้ปีกอย่างมีอมนุษย์
9. และข้าพเจ้ามองดู ดูเดิດ มีวงศ์ล้ออยู่สิ้นข้างๆเหล่าเครุบ อยู่ข้างเครุบตนละหนึ่งวงล้อ ลักษณะของวงล้อนั้น เมื่อันแสงพลอยเขียว
10. ลักษณะสัญญาณวงล้อทั้งสิ้นนั้นก็เหมือนกัน เมื่อวงล้อซ้อนในวงล้อ
11. เมื่อวงล้อนี้ไป ก็ไปได้ข้างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสี่ โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป ถ้าอันหน้ามุ่งหน้าไปทางไหน วงล้ออันอื่นก็ตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะที่ไป
12. และทั้งตัว ด้านหลัง มือ ปีก และวงล้อมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอม ทั้งสิ้นนั้นก็มีวงศ์ล้อของตัว
13. วงล้อเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยินกับหูเขารெยกว่า วงล้อกังหันเอี่ย
14. มีหน้าสีหน้าหั้นนั้น หน้าแรกเป็นหน้าเครุบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ และหน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้ากินทรี
15. และเหล่าเครุบก็เหาะขึ้น เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคbara
16. เมื่อเหล่าเครุบไป วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าเครุบการปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ วงล้อเหล่านั้นก็ไม่หันไปจากข้างๆเหล่าเครุบเลย
17. เมื่อเหล่าเครุบทydนิ่ง เหล่าวงล้อก็หยุดนิ่ง เมื่อเหล่าเครุบเหาะขึ้น เหล่าวงล้อก็เหาะขึ้นไปด้วย เพราะว่า วิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อ
18. แล้วส่งรำศีของพระเยโรวาทได้ไปจากรธนีประตุพระนิเวศ สติ๊ตเหนือเหล่าเครุบ
19. เมื่อเหล่าเครุบออกไปก็การปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และ

“ไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระราชวังแห่งพระเยื้อวาห์ และส่ง่รากีของพระเจ้าขึ้นอิสราเอลก็อยู่หนีอิครูบเหล่านั้น

20. เหล่านี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าทราบว่า เป็นเหล่าเครุบ

21. เครุบทุกตนมีสีหน้าและสีปีก และภายใต้ปีกมีสัณฐานเหมือนมีอนุษย์

22. ส่วนสัณฐานของหน้าเหล่านี้ เป็นหน้าทั้งรูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ เครุบทุกตนออกตรงไป ข้างหน้าของตน

1. พระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตุด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยื้อราห์ชีงหันหน้าไปทิศตะวันออก ดูเดิດ ที่ทางเข้าประตุมีผู้ชายอยู่ยิ่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้นข้าพเจ้าเห็นยาอชาวนาราห์บุตรชายอัสซูร์ และเป-ลาทียาห์บุตรชายเปไนยาห์ เจ้านายแห่งประชาชน
2. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย คนเหล่านี้คือผู้ที่อกอุบายน้ำความบาปผิด และเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ช่วยในครนี
3. ผู้กล่าวว่า 'เวลา yang ไม่มาใกล้เลย ให้เราปลูกบ้านเดิด นครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่และเราเป็นเนื้อ'
4. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์ล่าวโทษเข้า จงพยากรณ์เดิด
5. พระวิญญาณของพระเยื้อราห์ลงมาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงกล่าวเดิดว่า พระเยื้อราห์ตรัสดังนี้ว่า วงศ์วนอิสราเอลเอ่ย เจ้าคิดดังนั้น และเรารู้สึกรักทั้งหลายที่เข้ามาในใจของเจ้า
6. เจ้าได้ทวีคันที่เจ้าได้ผ่าในนครนี และทิ้งคันที่ถูกผ่าเต็มตามถนนหนทางไปหมด
7. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า คนทั้งหลายที่เจ้าได้ผ่าชี้เจ้าได้ทิ้งไว้ท่ามกลางนครนี้ เข้าทั้งหลายเป็นเนื้อ และนครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่ แต่เราจะนำเจ้าออกจากท่ามกลางนั้น
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้ากลัวดับ และเราจะนำดับมาหนีอเจ้า
9. เราจะนำเจ้าออกจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของคนต่างด้าว และจะทำการพิพากษาลงโทษเจ้า
10. เจ้าจะถูกดับล้มลง เราจะลงโทษเจ้าที่พรอมแ денอิสราเอล และเจ้าจะได้ทราบว่าเราคือพระเยื้อราห์
11. นครนี้จะไม่ใช่หม้อขนาดใหญ่ของเจ้า ที่เจ้าจะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น เราจะพิพากษาเจ้าที่พรอมแ денอิสราเอล
12. และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยื้อราห์ เพราะเจ้ามิได้ดำเนินตามกฎหมายของเราริ หรือปฏิบัติตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้า
13. ออยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เป-ลาทียาห์บุตรชายเปไนยาห์กีสินชีวิต แล้วข้าพเจ้ากีชบหน้าลงถึงดินร้องเสียงดังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า พระองค์จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นสิ้นสุดโดยที่เดียวหรือพระเจ้าข้า
14. พระজันทร์ของพระเยื้อราห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
15. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย พื่นของของเจ้า คือพื่นของของเจ้าเอง คือญาติที่มีสิทธิ์ได้คืน สิ้นทั้งวงศ์วนอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเบรูชาเลิมได้กล่าวว่า 'เจ้าทั้งหลายจะเหินห่างไปจากพระเยื้อราห์' แผ่นดินนี้ทรงมอบไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ์'
16. เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เราได้กระจายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะได้ไปอยู่'
17. เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้าจะจัดกระจายไปอยู่นั้น และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า'

18. และเข้าจะมาที่นั่น เข้าจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นของเมืองนั้น และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเมืองนั้น ออกไปเสียจากที่นั่น
19. และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจให้กับออกไปเสียจากเนื้อของเข้า และจะให้ใจเนื้อแก่เข้า
20. เพื่อเข้าจะดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎของเราและกระทำตาม เข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้าทั้งหลาย
21. แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเข้าดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเข้าและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเข้า เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเข้าหนึ่อศรีษะของเขารอง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัตนนี้แหลก
22. แล้วเหล่าครูบกิจการปีกออก วงล้อกือยู่ข้างๆ และส่งรากศีข่องพระเจ้าของอิสราเอลกือยู่หนึ่อสิ่งเหล่านั้น
23. ส่งรากศีข่องพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น
24. ต่อมาระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญาณของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย มาสู่พวกรที่ถูกกว่าดไปเป็นเชลย แล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า
25. ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดสิ่งต่างๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกรที่ถูกกว่าดไปเป็นเชลยทราบ

1. พระวจนะของพระเย毫不犹豫ถึงข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อุ้ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศ์วนที่มักกับภู ผู้มีตาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเข้าทั้งหลายเป็นวงศ์วนที่มักกับภู
3. เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์อุ้ย เจ้าจะจัดเตรียมข้าวของสำหรับตนเพื่อการถูกกาดไปเป็นเชลย และจะไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเข้า เจ้าจะต้องไปเป็นเชลยจากสถานที่ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเข้า บางที่เข้าอาจจะพินิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเข้าเป็นวงศ์วนที่มักกับภู
4. เจ้าจะเอาข้าวของของเจ้าออกมานในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเข้า เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกาดไปเป็นเชลย เจ้าจะออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตาของเข้า ออกไปอย่างผู้ถูกกาดไปเป็นเชลย
5. จะเจาะกำแพงท่ามกลางสายตาของเข้า แล้วออกไปตามรูรากกำแพงนั้น
6. จะยกข้าวของใส่ป่าของเจ้าท่ามกลางสายตาของเข้า แล้วแบกออกไปในเวลามีด เจ้าจะคลุมหน้าเสีย อย่าให้เห็นแผ่นดิน เพราะเราระยะทำเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงวงศ์วนอิสราเอล
7. ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับบัญชามา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมานในเวลากลางวัน เมื่อข้าวของเพื่อการถูกกาดไปเป็นเชลย ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็จะเจาะกำแพงด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าออกไปในเวลามีด แบกสัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของเข้า
8. ในเวลาเช้า พระวจนะของพระเย毫不犹豫ถึงข้าพเจ้าว่า
9. บุตรแห่งมนุษย์อุ้ย วงศ์วนอิสราเอลคือวงศ์วนที่มักกับภูนั้น 'ได้พุดกับเจ้ามิใช่หรือว่า 'เจ้าทำอะไร'
10. จะกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า ภาระเกี่ยวกับเจ้านายคนนั้นในเยรูซาเล็ม และวงศ์วนอิสราเอลทั้งหมดซึ่งอยู่ในครนั้น'
11. จะกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับท่าน ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ เข้าทั้งหลายจะถูกกระทำอย่างเดียว กัน เข้าจะถูกกาดไปเป็นเชลย'
12. และเจ้านายคนนั้นผู้อยู่ท่ามกลางเขา จะยกข้าวของขึ้นใส่ป่าในเวลามีดและออกไป เข้าทั้งหลายจะเจาะกำแพงและนำออกไปทางนั้น ท่านจะคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของท่านเอง
13. และเราจะการข่ายของเราคลุมท่าน และท่านจะติดกับของเรา และเราจะนำท่านเข้าไปในนาบีโلونแผ่นดินของคนเคลเดีย ถึงกระนั้นท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่านจะต้องตายที่นั่น
14. บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่านนั้น เราจะกระจายเข้าไปตามลมทุกทิศานุทิศ รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดากองทัพของท่านด้วย และเราจะชักดาบออกໄล่ตามเข้าไป
15. และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชน กระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ เขายังจะทราบว่าเราคือพระเย毫不犹豫
16. แต่เราจะละบางคนในพวกเข้าไว้จากดาบ จากการกันดารอาหาร และจากโรคระบาด เพื่อเขาก็จะได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเข้าท่ามกลางประชาชนดังเช่นที่เข้าไปอยู่นั้น และเขาก็ทราบว่าเราคือพระเย毫不犹豫

17. พระวจนะของพระเยื้อโวหาร์มาถึงข้าพเจ้าอีกกว่า
18. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงรับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวสั่น และดีมนำด้วยความสะทกสะท้านและด้วยความระมัดระวัง
19. และกล่าวแก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัตน์เกี่ยวกับพลเมืองแห่งกรุงเยรูซาเล็ม และเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า เขาจะรับประทานอาหารของเขาด้วยความระมัดระวัง และดีมนำด้วยอกสั่นขวัญหาย เพราะว่าสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหายไปหมด เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น
20. และเมื่อที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดินนั้นก็จะกรร้าง และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยื้อโวหาร์
21. พระวจนะของพระเยื้อโวหาร์มาถึงข้าพเจ้าว่า
22. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย สุภาษิตซึ่งเจ้าหั้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า 'วันนั้นก็ใกล้ออกไป และนิมิตทุกเรื่องก็เหลว' นั้น เจ้าหมายว่ากระไร
23. เพราะฉะนั้นจงบอกเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัตน์นี้ว่า เราจะให้สุภาษิตบทนี้สิ้นสุดเสียที่ เขาจะไม่ใช้เป็นสุภาษิตอีกในอิสราเอล แต่จะกล่าวแก่เขาว่า 'วันนั้นก็ใกล้แค่คีบ และนิมิตทุกเรื่องก็จะสำเร็จ'
24. เพราะจะไม่มีนิมิตปลอมหรือคำทำนายประจบประแจงในวงศ์วานอิสราเอลอีกเลย
25. แต่เราคือพระเยื้อโวหาร์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้องเป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า 'วงศ์วานที่มักกับภูมิอี่ย ในสมัยของเจ้านี้แหลก เรายังลั่นวาจาและจะกระทำตามนั้น'
26. พระวจนะของพระเยื้อโวหาร์มายังข้าพเจ้าอีกกว่า
27. ดูเถิด บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย 'วงศ์วานของอิสราเอลกล่าวว่า 'นิมิตที่เขากำเนิดเป็นเรื่องของอิกหลายวันข้างหน้า และเขายากแรงถึงเวลาที่ห่างไกลโน้น'
28. เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัตน์นี้ว่า บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไปเลย แต่ว่าจากที่เราลั่นออกมานั้นจะต้องเป็นไปจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัตน์นี้แหลก

1. พระวจนะของพระเยโซวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
  2. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เจ้าจงพยากรณ์กล่าวโถชั้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์ และกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนว่า 'จะฟังพระวจนะของพระเยโซวาห์'
  3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โฉดเขลา ผู้ติดตามวิญญาณของตนเอง และไม่เคยได้เห็นอะไรเลย'
  4. โอ อิสราเอลเอ่ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขจิ้งจากห้ามกางสิ่งสลักหักพัง
  5. เจ้าไม่ได้เข้าไปถึงที่ชำรุด และไม่ได้สร้างรั้วต้นไม้เพื่อวงศ์วนอิสราเอล เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสังคมในวันแห่งพระเยโซวาห์
  6. เขาก็หายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า 'พระเยโซวาห์ตรัสว่า' ในเมื่อพระเยโซวาห์มิได้ทรงใช้เข้าไป เขาทำให้คนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขาก็
  7. เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมุสาให้หรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า 'พระเยโซวาห์ตรัสว่า' ทั้งที่เรามิได้พูดเลย
  8. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้ากล่าวเท็จและได้เห็นนิมิตมุสา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นจุดเด็ด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า'
  9. มือของเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จและผู้ให้คำทำนายมุสา เขายังไม่ได้เข้าอยู่ในสภานแห่งประชาชนของเรา หรือขึ้นแท่นเบียดเบียนของวงศ์วนอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าในแผ่นดินอิสราเอล และเจ้าจะทราบว่า เราชื่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
  10. เพราะว่า เออ เพราะว่าเข้าทั้งหลายได้นำประชาชนของเราให้หลง โดยกล่าวว่า 'สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และ เพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง คุกคาม คนอื่นก็ตามด้วยปุ่นข้าว
  11. จงกล่าวแก่ผู้ที่จำปุ่นขawanนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตกท่วม และเจ้า ลูกเห็บใหญ่เอ่ย จะตกลงมา และลมพายุจะฉีกมัน
  12. คุกคาม เมื่อกำแพงพังลง เขายังไม่พูดกับท่านหรือว่า 'ปุ่นขawanที่เจ้าได้จำปุ่นน้อยที่ไหนเล่า'
  13. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เราจะกระทำให้ลมพายุฉีกมันด้วยความกริวของเรา และด้วยความโกรธของเราจะมีฝนท่วม ด้วยความกริวของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย'
  14. และเราจะพังกำแพงซึ่งเจ้าจำปุ่นขawanนั้น และให้พังลงถึงดิน หากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ เมื่อกำแพงพังเจ้าทั้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบว่าเราร้ายคือพระเยโซวาห์'
  15. เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพงและบนคนเหล่านั้นที่จำปุ่นกำแพงด้วยปุ่นขawan และเราจะพูดกับเจ้าว่า 'กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่จำปุ่นขawanก็ไม่มีด้วย'
  16. คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องกรุงเยรูซาเล็มและได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพของเมืองนั้น ในเมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
  17. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เจ้าจงมุ่งหน้าต่อสู้บรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตน

ເອງ ຈົດພຍາກຮັນກ່າວໂທໜ້າ

18. ແລະກ່າວວ່າ ອົງຄົມພະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕົວສັດນີ້ວ່າ ວິບັດີແທ່ງຫຼົງທີ່ເຢັນປລອກໄສຍຄາສຕົຮໍສໍາຫັບໃສ່ຂ່ອງແຂນເສື້ອທັງສິນ ແລະທຳຜ້າຄລຸມຕີຮະຊະໃຫ້ຄົນທຸກໆຂ່າຍເພື່ອລ່າວິญຸ້າພານ ເຈົ້າຈະລ່າວິນຸ້າພານທີ່ເປັນຂອງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະຈະວັກຊາວິນຸ້າພານຍື່ນຈີ່ໃຫ້ຄົງຫົວໝູ່ເພື່ອຜລກໍາໄຮ່ຂອງເຈົ້າຫົວໝູ່
19. ເຈົ້າຈະກະທຳໃຫ້ເຮົາມັວໝອງທ່າມກລາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ດ້ວຍເຫັນແກ່ຂ້າວບາຮີເພື່ອຢ່າຍເປັນກຳມືອ ແລະຂ່ານມັປັງເພື່ອຢ່າຍຫັ້ນ ເພື່ອສັງຫາຮາຄນທີ່ໄມ່ສມຄວຈະຕາຍ ແລະໄວ້ຫົວໝູ່ຄົນທີ່ໄມ່ຄວຈະມີຫົວໝູ່ ໂດຍການມຸ່າຂອງເຈົ້າຕ່ອປະຊາຊົນຂອງເຮົາທີ່ຟ້າຄົມມຸ່ານັ້ນ
20. ດ້ວຍເຫດຸນີ້ ອົງຄົມພະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕົວສັດນີ້ວ່າ ດູເಡີດ ເຮົາຕ່ອສູ່ປລອກໄສຍຄາສຕົຮໍຂອງເຈົ້າ ທີ່ເຈົ້າໃຊ້ລ່າວິນຸ້າພານເພື່ອໃຫ້ເຂົາບິນໄປ ແລະເຮົາຈະຈຶກປລອກໄສຍຄາສຕົຮໍນັ້ນເສີຍຈາກແຂນຂອງເຈົ້າທັງໝາຍ ແລະເຮົາຈະປລ່ອຍວິນຸ້າພານແທ່ລ່ານັ້ນໄປ ຄືວິນຸ້າພານທີ່ເຈົ້າລ່າເພື່ອໃຫ້ເຂົາບິນໄປ
21. ຜ້າຄລຸມຂອງເຈົ້າເຮົາກີຈະຈຶກເສີຍດ້ວຍ ແລະໜ່ວຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ພັນຈາກມືອຂອງເຈົ້າ ແລະເຂົາຈະໄມ່ເປັນເໜື້ອໃນມືອຂອງເຈົ້າຕ່ອໄປ ແລະເຈົ້າຈະທຽບວ່າເຮົາຄື່ອພຣະເຢໂຫວ່າທີ່
22. ເພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃຫ້ຄົນຂອບຮຽມທີ່ໃຈດ້ວຍການມຸ່າຫາ ທັງທີ່ເຮົາໄມ່ໄດ້ກະທຳໃຫ້ເຂົາເສົ້າໃຈເລຍ ແລະເຈົ້າໄດ້ທຳໃໝ່ມືອຂອງຄົນໜ່ວແໜ້ງແຮງຂຶ້ນ ເພື່ອມີໃຫ້ເຂົາທັນກັບຈາກທາງໜ່ວຂອງເຂົາ ໂດຍສັນນູ້ວ່າເຂົາຈະໄດ້ຫົວໝອດ
23. ເພຣະຈະນັ້ນເຈົ້າຈະໄມ່ໄດ້ເຫັນເຮືອງເໜລວໄຫລ້ອກທີ່ໃຫຍ່ເຫັນຍ່າຍເຫດຸກຮັນໃນອາຄຕອີກ ດ້ວຍວ່າເຮົາຈະໜ່ວຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ພັນຈາກມືອຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະທຽບວ່າເຮົາຄື່ອພຣະເຢໂຫວ່າທີ່

1. พระผู้ให้สิ่งของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า
  2. และพระวจนะของพระเยโฮ瓦ห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
  3. บุตรแห่งมนุษย์อเมริกันเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเข้าไว้ในใจ และวางแผนสิ่งที่จะทำให้ความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา ควรที่เราจะยอมตัวให้เข้ามาในเรารหรือ
  4. เพราะฉะนั้นจงพูดกับเข้าและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า คนใดในวงศ์วานอิสราเอลเอารูปเคารพของเข้าไว้ในใจ และวางแผนสิ่งที่จะทำให้ความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเข้าและยังมาหาผู้พยากรณ์ เราคือพระเยโฮ瓦ห์จะตอบเข้าเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น
  5. เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของวงศ์วานอิสราเอล ผู้ที่เห็นห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเข้า
  6. เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงกลับใจและหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย และหันหน้าของเจ้าเสียจากบรรดาสิ่งที่นำสະอิดสะเอียนของเจ้า
  7. เพราะว่าคนใดในวงศ์วานอิสราเอล หรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ซึ่งแยกตัวออกจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเข้าไว้ในใจของเข้า และวางแผนสิ่งที่จะทำให้ความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเข้า และยังจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อขอถูกแก้ไขกับเรา เราคือพระเยโฮ瓦ห์จะตอบเข้าเอง
  8. และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้คนนั้น เราจะทำให้เข้าเป็นหมายสำคัญและเป็นคำภาณิช และจะตัดเข้าออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮ瓦ห์
  9. และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮ瓦ห์ได้ลงผู้พยากรณ์คนนั้น และเราจะเหยียดมือของเรารอต่อสู้เข้า และจะทำลายเข้าเสียจากท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา
  10. เข้าทั้งหลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเข้า โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้ข้อถกจะเหมือนกัน
  11. เพื่อว่างศ์วานอิสราเอลจะไม่หลงเขื่นไปจากเรือก หรือไม่กระทำการตัวให้มลทินด้วยการละเมิดทั้งหลายของตน อีก แต่เข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้
  12. และพระวจนะของพระเยโฮ瓦ห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
  13. บุตรแห่งมนุษย์อเมริกัน เมื่อแผ่นดินกราฟทำบ้าปต่อเราโดยประพฤติละเมิดอย่างน่าเศร้าใจ เรา ก็จะเหยียดมือของเรารอต่อสู้แผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย และจะส่งการกันดารอาหารมาแทนแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น
  14. ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาวนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น อกงามด้วยความชอบธรรมของเข้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้
  15. ถ้าเราจะทำให้สัตว์ร้ายทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไป เพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น
  16. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรา มีชีวิตอยู่แล้วจังหวะ แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น เข้าทั้งหลายจะช่วยบตรชาญหญิงให้รอตั้งแต่ไม่ได้ เฉพาะตัวเข้าเองจะรอตั้งแต่ไม่ได้ แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย

17. หรือถ้าเรานำดابมาเห็นอ่อนแหน่นนั้น และกล่าวว่า 'ดابเอ่ย จงผ่านแผ่นดินนั้นไปโดยตลอด' เพื่อเราจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น
18. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม่นุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เราเมี๊ยวตอญี่แหนณได เขาก็หายบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพันไม่ได เนพาต์ตัวเขาเองจะรอดพันไปได
19. หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามายังแผ่นดินนั้น และเทความเดือดดาลของเรารอกราหนีเมืองนั้นด้วยโลหิต เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น
20. ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาวนีลและโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราเมี๊ยวตอญี่แหนณได เขาก็หายบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพันไม่ได เขาจะช่วยเนพาต์ชีวิตของเข้าให้รอดพันไดด้วยความชอบธรรมของเขา
21. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ประการของเรามาเห็นอกรุงเยรูซาเล็ม คือดับ การกันดารอาหาร สัตว์ร้ายและโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น
22. ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น นำเอาบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขากลับมา ดูเถิด เมื่อเขาก็หายบุตรทั้งหลายออกมากหาเจ้า เจ้าจะได้เห็นทางและการกระทำของเข้า เจ้าจะเบาใจในเรื่องการร้าย ซึ่งเราได้นำมาเห็นอยู่ซาเล็ม คือบรรดาสิ่งที่เราได้นำมาเห็นในนครนั้น
23. คนเหล่านั้นจะทำให้เจ้าเบาใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำทั้งหลายของเขากลับ แลเจ้าจะทราบว่า เราเมี๊ยวได้กระทำบรรดาสิ่งที่เราได้กระทำไว้แล้วในนครนั้นด้วยปราศจากเหตุผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

1. พระจนะของพระเยอราห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ต้นเราอยู่นิวเศซกว่าต้นไม้อื่น และวิเศษกว่าไม้กิงหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่าหรือ
3. เขาเอาไม้ต้นเราอยู่นี้ไปทำอะไรบ้างหรือ คนเขาไปทำขอสำหรับแขวนภาชนะอันใดหรือ
4. ดูเถิด เขาใช้เป็นฟืนไฟ เมื่อไฟไหม้ปลายทั้งสองแล้ว กลางก็เป็นถ่าน จะใช้ประโยชน์อะไรได้หรือ
5. ดูเถิด เมื่อมันยังดีอยู่ก็มิได้ใช้ประโยชน์อะไร เมื่อถูกไฟไหม้เป็นถ่านแล้วยิ่งมีประโยชน์น้อยลง จะใช้ทำอะไรได้บ้างเล่า
6. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า ต้นเราอยู่นี้ซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่า เราทิ้งให้มันเป็นฟืนไฟเสียจันได เรายังทิ้งชาราเบรุชาเลิมจันนั้น
7. เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา แม้ว่าเขาจะหนีออกจากไฟอันหนึ่ง ไฟอิกอันหนึ่งก็ยังจะเผาลាសเขา และเมื่อเรามุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา เจ้าจะทราบว่า เรายังคงพระเยอราห์
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างไป เพราะเขาได้ประพฤติลามเอิด

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงให้เยรูชาเลิมทราบถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของตัวเชออง
3. และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสอย่างนี้แก่เยรูชาเลิมว่า ดังเดิมและกำเนิดของเจ้าเป็นแผ่นดินของคนคานาอัน พ่อของเจ้าเป็นคนอาโม่ร็อต และแม่ของเจ้าเป็นคนชิตไทร์
4. พุดถึงกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้นเขามิได้ตัดสายสะดื้อ และเขาก็มิได้ใช้น้ำล้างชำระเจ้า มิได้อาภิลือถุ มิได้อาพันเจ้าไว้
5. "ไม่มีตาสักดวงหนึ่งสงสารเจ้า ที่จะเมตตาเจ้าและกระทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้า เจ้าถูกทอดทิ้งในพื้นทุ่ง เพราะในวันที่เจ้าเกิดนั้นเจ้าเป็นที่รังเกียจ
6. และเมื่อเราผ่านเจ้าไป เห็นเจ้าดินกระเด่าวู่อยู่ในกองโลหิตของเจ้า เรา ก็พุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจาว่า 'จะมีชีวิตอยู่' เออ เรา ก็พุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจาว่า 'จะมีชีวิตอยู่'
7. เราได้กระทำให้เจ้าทวีคุณเหมือนอย่างพีชในท้องนา เจ้า ก็เติบโตและสูงขึ้นจนเป็นสาวเต็มตัว ถ้าของเจ้า ก็กรุป ขึ้นมา และขนของเจ้า ก็งอก ทั้งๆที่เจ้าเคยเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน
8. และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครั้งหนึ่งและมองดูเจ้า ฉุกเฉิด เจ้า มีอายุรู้จักรักแล้ว เรา ก็ขยายชัยเสื้อคลุมเจ้าและปักคลุมความเปลือยเปล่าของเจ้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เออ เรา ก็ปฏิญาณและกระทำพันธสัญญากับเจ้า และเจ้า ก็เป็นของเรา
9. และเรา ก็เอาเจ้าอาบน้ำ ล้างโลหิตเสียจากเจ้า และเจิมเจ้าด้วยน้ำมัน
10. เราแต่งตัวเจ้าด้วยเสื้อปัก และเอารองเท้าหันทางคัชสามให้เจ้า เราพันเจ้าไว้ด้วยผ้าป่าวนเนื้อละเอียด และคลุมเจ้าไว้ด้วยผ้าไหม
11. เราแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่องอาภรณ์ สวมกำไลมือให้เจ้า และสวมสร้อยคอให้เจ้า
12. เราเอาเพชรพลอยเม็ดหนึ่งใส่หน้าผากเจ้า และใส่ตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฎงามไว้บนศีรษะของเจ้า
13. เรา ก็ประดับเจ้าด้วยทองคำและเงิน และเสื้อผ้าของเจ้า ก็เป็นผ้าป่าวนเนื้อละเอียด ผ้าไหมและผ้าปัก เจ้า กินยอด เป็น น้ำผึ้งและน้ำมัน เจ้า งามเลิศที่เดียว และเจ้าเจริญขึ้นเป็นขั้นจ้าว
14. ชื่อเสียงของเจ้า ก็ลือไปทั่วโลกกลางประชาชาติ เพราะความงามของเจ้า ด้วยความงามนั้น ก็สมบูรณ์ที่เดียว เนื่องจากความส่งงามที่เราได้ทุ่มเทให้เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15. แต่เจ้า ว่างใจในความงามของเจ้า และได้เล่นชู้ เพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดจะผ่านมา เจ้า ก็ให้หลงระเริงไปด้วยการเล่นชู้ของเจ้า
16. เจ้า เอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดาปูชนียสถานสูง ประดับอย่างหรูหรา แล้ว ก็เล่นชู้อยู่บนนั้น ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่อไป ก็ไม่มีเหมือน
17. เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเราและเงินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และว่าเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้า ก็เล่นชู้อยู่กับรูปเหล่านั้น

18. เจ้าอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไปห่มรูปเหล่านั้นไว้ และวางห้ามันและเครื่องหอมของเร่าวิไว้ข้างห้ามัน
19. อาหารที่เราให้แก่เจ้าก็เหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยอดแป้ง ห้ามันและนำผึ้ง เจ้าก็เอามาวางข้างห้ามัน ให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และก็เป็นอย่างนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้แหละ
20. ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา และเจ้าก็ได้ถวายบุชาแก่มันเพื่อให้มันแพผลลัภ การเล่นชู้ของเจ้าเป็นสิ่งเล็กน้อยอยู่หรือ
21. เจ้าจึงได้โปรดูกของเราถวายแก่รูปเหล่านั้นโดยให้ลุยไฟ
22. และในการอันน่าสะอิดสะอียนของเจ้าและการเล่นชู้ของเจ้า เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลี่ยนเป็นล่อนจ้อน และมัวหมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า
23. ต่อมากยหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วิบัติ วิบัติแก่เจ้า)
24. เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโคง้ำหนักหับตัว ถนนทุกสายเจ้าก็สร้างสถานที่สูงสำหรับตัว
25. หัวณนทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทำلامก อ้าเท้าของเจ้าให้ผู้ที่ผ่านไปมาไม่ว่าใคร และทวีการเล่นชู้ของเจ้า
26. เจ้าได้เล่นชู้กับคนอียิปต์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่มักมากของเจ้า ทวีการเล่นชู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรากริ้ว
27. ดูเถิด เราจึงเหยียดมือของเรารอออกต่อสู้เจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียดเจ้าให้เข้ากระทำการตามใจชอบ คือบรรดาบุตรสาวคนพิลิสเดียว ผู้ซึ่งละอายในความประพฤติอันแก่กามของเจ้า
28. เจ้ายังเล่นชู้กับคนอสซีเรียด้วย เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักอิม เออ เจ้าเล่นชู้กับเข้าทั้งหลาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่อิมใจ
29. เจ้ายังทวีการเล่นชู้ของเจ้าในแต่เดือนคนานอันกับคนเคลเดียว ถึงแม้กับแต่เดือนนี้เจ้าก็ยังไม่อิมใจ
30. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แหมใจของเจ้าเป็นโรครักเสียจริงๆในเมื่อเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำการของหญิงแพศยาฯเพร่ๆ
31. คือสร้างห้องหลังคาโคง้ำหนักหับตัวที่หัวณนทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนนทุกสาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่เหมือนหญิงแพศยาฯ เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง
32. เป็นภราษฎร์ที่แพศยาจัด ดูซิ ยอมรับรองแขกแปลกหน้าแทนที่จะรับรองสามี
33. ผู้ชายย่อมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สิ่งของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน ให้สินบนซักให้เข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นชู้ของเจ้า
34. ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นชู้ของเจ้า ไม่มีครมาริวโนให้เล่นชู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ขณะเมื่อไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน
35. เหตุฉะนี้ อีแพศยาเอ่ย จงฟังพระจนะของพระเยื้อราห์
36. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า เพราะความโสโครกของเจ้าก็เทอกาเสียแล้ว และการเปลี่ยนเปล่าของเจ้าก็เผยแพร่โดยการเล่นชู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า และกับบรรดาธุปารพซึ่งเป็นสิ่งที่นางสาวดีสะอิดสะอียนของเจ้า และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่มัน
37. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าเพลิดเพลินด้วย ทุกคนที่เจ้ารัก และทุกคน

ที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อสู้เจ้าจากทุกด้านและจะเผยแพร่ความเปลี่ยนแปลงเจ้าต่อหน้าเขา เพื่อเขาจะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงทั้งสิ้นของเจ้า

38. และเราจะพิพากษาเจ้าดังที่เข้าพิพากษาหญิงที่ล่วงประเวณี และกระทำให้โลหิตตก และเราจะนำเอาโลหิตแห่งความกริ้วและความหวงเหงาเหนื่อยเจ้า

39. และจะมีบ่อเจ้าไว้ในเมืองชั้นของเจ้า เขาระบุท้ายห้องหังค่าโถงของเจ้าลง และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาระบุ

40. เขาทั้งหลายจะนำผู้คนมาต่อสู้เจ้า และเขาจะขว้างเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเจ้าด้วยดาบของเข้า

41. และเข้าจะเอาไฟเผาบ้านเรือนของเจ้า และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก เราจะกระทำให้เจ้าหดเล่นซึ่ง และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป

42. เราจะระบายนความกริวของเราใส่เจ้าให้หมด ความหวงແໜນຈະພຣາກຈາກເຈົ້າໄປ ເຮັດວຽກ ແລະ ໄກສະບັບແລະ ໄກສະບັບ

43. เพราะว่าเจ้ามีได้ระลึกถึงวันเมื่อเจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เรากลัดกลุ่มด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราชดตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าหนีอศรีจะเจ้า แล้วเจ้าจะมีได้ประพฤติการชั่วชั้ลามกเพิ่มเข้ากับการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าหรอก

44. ดูแล ทุกคนที่ใช้สปาร์มิตจะใช้สปาร์มิตต่อไปนี้ในร่องเจ้า คือ 'แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น'

45. เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดสามีและบุตรของตน เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้เกลียดซังสามีและบุตรของตน แม่ของเจ้าเป็นคนอิศต์ไทร์ พ่อของเจ้าเป็นคนอาโม่ไทร์

46. และพี่สาวของเจ้าคือ sama reiy ผู้อยู่กับบุตรสาวหนึ่งเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า ผู้อยู่ทางด้านขวาของเจ้า คือ soisdom กับลูกสาวของเธอ

47. ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเข้า หรือกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนของเข้า แต่เพริ่งว่าเจ้าเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว แล้วเจ้าก็ทรงกว่าพากเข้าในบรรดาภิทิทางของเจ้า

48. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตราชว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นจันได โซโถมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเขาก็มิได้กระทำอย่างที่เจ้าและลูกสาวของเจ้าให้กระทำ

49. ดูเกิด นี่แหลกเป็นความชั่วชาของโซโนมันองสาวของเจ้าคือตัวเชอและลูกสาวของเชอมีความจองหอง มีอาหารเหลือรับประทานและมีความสนับยเกิน ไม่จำกัดมือคนยกจนและคนข้าดสนใจ

50. เขาหยิ่งยโสและกระทำสิ่งไม่เหมาะสมอิดสະเอียนต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้นเรารึงเอาเขากอกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็นว่าดี

51. สามารถเรียกไม่ได้ทำปาปถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทวีการอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาทั้งสอง และโดยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่เจ้าทำนั้น ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนคนบา发现自己

52. เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาฟีแลนด์องสาวของเจ้า จนทัณรับความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย เพราะบาปของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำนั้นนำเสื่อมดังเดิมยิ่งกว่าเดิมไปอีก เขาจึงมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า เอ้อ เจ้าจะลงสนธิเท็ห์ไปด้วย และจะทัณรับความอับอายขายหน้าของเจ้า เพราะเจ้าได้กระทำให้ฟีแลนด์องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม

53. เมื่อเราจะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิม ทั้งสภาพเดิมของโซโนมและบุตรสาวและสภาพเดิมของ sama เรี่ยและบุตรสาว เรา ก็จะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมของเจ้าท่ามกลางเข้าด้วย
54. เพื่อเจ้าจะทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า และละอายสิ่งที่เจ้ากระทำแล้วทั้งสิ้นให้เป็นการปลอบใจแก่เจ้า
55. เมื่อส่วนพีและน้องสาวของเจ้า โซโนมกับบุตรสาวของเรอจะได้กลับสู่สภาพเดิมของตน และ sama เรี่ยกับบุตรสาวของเรอจะกลับสู่สภาพเดิมของตน ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับไปยังภาวะเดิมของเจ้า
56. ในสมัยที่เจ้ายังอยู่นั้น ปากของเจ้าไม่ได้กล่าวถึงโซโนมน้องสาวของเจ้ามิใช่หรือ
57. คือก่อนความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยแพร่ กเมื่อเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิแก่บุตรสาวของซีเรี่ยและบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเรอ คือบุตรสาวของฟลิสเตียผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า
58. เจ้าต้องรับโทษความชั่วชั่لامกของเจ้าและการอันน่าสะอิดสะอียนของเจ้า พระเยโซวาห์ตัวรัสดังนี้แหละ
59. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวรัสดังนี้ว่า เรายังกระทำการแก่เจ้าอย่างที่เจ้าได้กระทำการแล้วนั้น ผู้ดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา
60. ถึงกรณั่นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ และเราจะสถาปนาพันธสัญญานิรันดร์ไว้กับเจ้า
61. และเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจารับทั้งพีและน้องสาวของเจ้า และเรามอบให้แก่เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งทำไว้กับเจ้า
62. เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโซวาห์
63. เพื่อเจ้าจะจำได้และสนใจที่จะเพริ่งความละอายของเจ้า เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีก เมื่อเรามอบมลทินบากทุกสิ่งที่เจ้าได้กระทำมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวรัสดังนี้

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงยกปรีศนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล
3. ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มีนกอินทรีมีมาตัวหนึ่ง ปีกใหญ่และขนปีกเกียวยาว มีขนมากมายหลาอยู่ใน มายังเลบานอนและจิกยอดต้นสนสีดำ
4. มันหักยอดกิงอ่อนแล้วก็คาบไปยังแผ่นดินพาณิชย์ และวางไว้ในหัวเมืองของพ่อค้าทั้งหลาย
5. แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลูกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ดไว้ข้างน้ำมากหลาย ตั้งไว้อย่างกับกิงตันได้ น้ำ
6. เมล็ดก็อกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นสถาอุ่นเตี้ย แผ่แขนงไปศาล แขนงทั้งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังตัวนก อินทรี และรากก็ยังคงอยู่ใต้มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเตา แตกแขนงสาขาและออกใบ
7. แต่มีนกอินทรีตัวนี้มาอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดูเดิດ อยู่ในสถานที่ซ่อนรากมาหานกอินทรีตัวนี้ และ แตกแขนงตรงมาที่มัน เพื่อให้มันรดนำไปให้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้น
8. นกได้ย้ายมันไปปลูกไว้ในที่ดินเดิกล้าน้ำมากหลาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล และเป็นสถาอุ่นที่มีเกียรติ
9. เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถานั้นจะเริญขึ้นได้หรือ นกนั้นจะไม่ถอนรากมันขึ้นและ เด็ดผลเพื่อให้เตาเหี้ยวแห้งเสียหรือ เถานั้นก็จะเหี้ยวแห้งไปตรงใบอ่อนที่อกขึ้นแล้ว โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจจันจันยิ่ง ใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมากเพื่อถอนสถาออกจากรากของมัน
10. ดูเดิດ เมื่อมันย้ายไปปลูก สถานที่ก็คงามดีหรือ เมื่อล้มทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้า มันจะไม่เหี้ยวแห้งไปหรือ มันจะเหี้ยวแห้งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้นไม่ใช่หรือ
11. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
12. บัดนี้จงกล่าวแก่วงศ์วานที่มักกบฏนั้นว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า สิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร จงบอก เขาว่า ดูเดิດ กษัตริย์กรุงบาบีโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม และการเดอกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายพยายามยังกษัตริย์ ที่กรุงบาบีโลน
13. และพระองค์ได้ทรงอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งและทำพันธสัญญา กับท่าน ผู้นั้นให้เข้าปฏิญาณตัว คนสำคัญของแผ่น ดิน พระองค์ได้ก้าวตื้อนเขาไป
14. เพื่อว่าราชอาณาจักรนั้นจะต่ำต้อย ยกตัวขึ้นอีกไม่ได้ และในการที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์จะคงยั่งยืนอยู่ ได้
15. แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์ ด้วยหวังว่าจะได้ม้าและกองทัพใหญ่โดย กษัตริย์จะ กระทำการเรือ หรือ ผู้ที่กระทำการนี้จะหนีไปรอดหรือ ถ้าท่านหักพันธสัญญายังจะรอดพ้นได้อีกหรือ
16. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราเมืองชีวิตอยู่แน่นใด ท่านจะต้องตายท่ามกลางบาบีโลน ในที่ที่กษัตริย์องค์นั้น ประทับอยู่ คือ กษัตริย์ผู้ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ และท่านได้ดูหมื่นคำปฏิญาณต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญา ที่ทำไว้กับพระองค์

17. ฟาร์โหร์ประกอบด้วยกองทัพอันใหญ่โตและผู้คนมากมายจะไม่ช่วยท่านผู้นั้นในการสังหาร ในเมื่อเขาก่อเชิงเทินและก่อกำแพงล้อมเพื่อจะขัดคันเป็นอันมากเสีย
18. เพราะเหตุท่านดูเหมือนคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา และดูเกิด เพราะท่านปฏิญาณตัวและยังกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้นไม่ได้
19. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราเมธิวิตอยู่แล้วได้ เพราะคำปฏิญาณต่อเราที่เข้าดูเหมือนและพันธสัญญาของเรานี้เข้าหักเสีย เราจะตอบสนองให้ตกลenedioศรีษะของท่านผู้นั้น
20. เราจะกางเข้าที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา
21. และบรรดาผู้ลี้ภัยกับกองทัพทั้งสิ้นของเขานั้นจะล้มลงด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่จะกระหายไปตามลมทุกทิศทาง และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยซูฯที่ได้ลั่นวาจาไว้แล้ว
22. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราเองจะเอาแขนจากยอดสูงของต้นสนสีดำและปลูกไว้ เราจะหักกิงอ่อนของมันออกเสีย และเราเองจะปลูกมันไว้บนภูเขายอดสูง
23. เราจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อจะแตกกิงและบังเกิดผล และเป็นต้นสนสีดำที่มีเกียรติ และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ใต้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ร่มกิงของมัน
24. และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเราคือพระเยซูฯที่กระทำต้นไม้สูงให้ต่ำลง และกระทำต้นไม้ต่ำให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขียวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดชื่น เรายังคือพระเยซูฯที่ได้ลั่นวาจารแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น

1. พระจันทร์ของพระเยื้อว่า 'มายังข้าพเจ้าอีกว่า'
2. เจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไรในการกล่าวสุภาษิตข้อนี้อันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า 'บิดารับประทานอุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เบ็ดพ้น'
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่แล้วนี่ได้' เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสใช้สุภาษิตนี้อีกในอิสราเอล
4. ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเรานี่ได้ ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเรานั้น ชีวิตได้ทำบ้าป็อกใจตาย
5. ถ้าคนใดชอบธรรมและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม
6. ถ้าคนนั้นมิได้รับประทานที่บนภูเขาหรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภารยาของเพื่อนบ้านมลทิน หรือเข้าใกล้ผู้หญิงในเวลาที่เธอมีมลทินประจำเดือน
7. มิได้บีบบังคับผู้หญิงผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด ให้อาหารของเขากับผู้ที่หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย
8. มิได้ให้เขายืมเพื่อหาดอกเบี้ย หรือมิได้รับเงินเพิ่มหนี้ไว้ ได้ถอนมือจากความชั่วช้า กระทำความยุติธรรมอันแท้จริงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน
9. ดำเนินตามกฎหมายของเรา และระวังที่จะกระทำตามคำตัดสินของเรา ได้ประพฤติอย่างถูกต้อง คนนั้นเป็นคนชอบธรรม เขาจะมีชีวิตดำรงอยู่แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหลก
10. ถ้าเขามีบุตรชายเป็นโจร ผู้กระทำให้โลหิตตก ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้สิ่งเดียวแก่พื่นของ
11. ผู้มิได้กระทำการหน้าที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำให้ภารยาของเพื่อนบ้านมลทิน
12. กดขี่คนจนและคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงแย่งชิงอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน แหงนตาขึ้นมัสการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน
13. ให้ยืมด้วยหาดอกเบี้ย และหาเงินเพิ่ม เขายังจะมีชีวิตต่อไปหรือ เขายังไม่มีชีวิตอยู่ เขายังได้กระทำร้ายสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขายังต้องตายแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
14. แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนี้มีบุตรชายผู้แลเห็นมาปักทั้งสิ้นซึ่งบิดาของเขาก็ได้กระทำ และตรึงต่อง และมิได้กระทำการ
15. มิได้รับประทานบนภูเขา หรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภารยาของเพื่อนบ้านมลทิน
16. มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกร้องของประกัน ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด แต่ให้อาหารแก่ผู้ที่หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย
17. หน้มือไว้มิได้เบียดเบียนคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่ม กระทำการตามคำตัดสินทั้งหลายของเรา และดำเนินตามกฎหมายของเรา เขายังไม่ตาย เพราะความชั่วช้าของบิดาเขา เขายังดำรงชีวิตอยู่แล้วตอน
18. ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรงปล้นพื่นของตน กระทำความไม่ดีในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขายังต้องตาย เพราะความชั่วช้าของเขา

19. แต่เจ้ายังกล่าวว่า 'ทำไม่บุตรชายจึงไม่สมควรรับโภคความชั่วช้าของบิดาตน' เมื่อบุตรชายได้กระทำความผิดิธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษาภูมิเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และประพฤติตาม เขาจะดำเนินชีวิตอยู่แน่นอน
20. ชีวิตที่กระทำมาจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโภคความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโภคความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัว และคนชั่วจะรับความชั่วของตน
21. แต่ถ้าคนชั่วนได้หันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษาภูมิเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขายังดำเนินชีวิตอยู่แน่นอน เขายังไม่ต้องตาย
22. บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมิได้จดจำไว้เพื่อเอาโทษเขา เขายังมีชีวิตอยู่ เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป
23. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราเมื่อความพอใจในความด้วยของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขามาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ
24. แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตัว และกระทำความชั่วช้า และกระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับที่คนชั่วได้กระทำ ผู้นั้นสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ การชอบธรรมทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมิได้จดจำไว้อีกเลย เขายังต้องด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบ้าปึงเข้าได้กระทำลงไป
25. แต่เจ้ายังกล่าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' โอ วงศ์วานอิสราเอลเอย จงฟังเถอะ วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม
26. เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขามาและกระทำความชั่วช้า และด้วยเพรากการนั้น เขายังต้องด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ
27. และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขายังได้ช่วยชีวิตของเขามาไว้
28. เพราะเขาได้รักตรองและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขายังดำเนินชีวิตอยู่แน่นอน เขายังไม่ต้องตาย
29. แต่ววงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' โอ วงศ์วานอิสราเอลเอย วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม
30. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอย เพระฉะนั้นเราระพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงกลับใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสะดุดให้เจ้าพินาศ
31. จงลงทะเบียนการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ลงทะเบียนต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอย เจ้าจะด้วยเสียทำไม่เล่า
32. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความด้วยของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำเนินชีวิตอยู่

1. ฝ่ายเจ้าจงเปล่งเสียงร้องบทครั้ครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล
2. กล่าวว่า márada ของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิงโต เธอนอนอยู่ท่ามกลางสิงโตทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิงโตหนุ่ม
3. เธอเลี้ยงลูกสิงโตตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิงโตหนุ่ม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน
4. ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันได้ในหมู่พรางของเข้า เขาจูงมันมาด้วยโซ่ Mayerang แผ่นดินอียิปต์
5. เมื่อแม่สิงโตเห็นว่าเธอคดอยนานแล้ว และความหวังของเธอศูนย์ไป เธอก็อาลุกมาอีกตัวหนึ่งเลี้ยงให้เป็นสิงโตหนุ่ม
6. มันไปป่ามาๆท่ามกลางสิงโตและกลายเป็นสิงโตหนุ่ม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน
7. มันรู้จักบรรดาพระราชนักรัชท์ที่รังของเข้า และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาว่างเปล่า แผ่นดินนั้นก็รกร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน
8. แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแวนแควันทั้งปวง เข้าทั้งหลายทางข่ายออกคลุ่มมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหมู่พรางของเข้าทั้งหลาย
9. เขาล่ามโซ่ขังมันไว้ในกรง และนำมันมายังกษัตริย์บาบีโลน เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกทีบนภูเขาแห่งอิสราเอล
10. márada ของเจ้าเหมือนเดาองุนทืออยู่ในโลหิตของเจ้า เอามาปลูกไว้ริมหน้า เธอมีผลกากและมีแขนงมากมายเหดุด้วยน้ำบริบูรณ์
11. เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้มารพระกรของผู้ครอบครอง ความสูงของเธอชูขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ เธอประกายในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ
12. แต่ว่าเธอถูกถอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน ล้มตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเที่ยวไปแขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเที่ยวไป ไฟก็ไหม้เสีย
13. ครานี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารน้ำ
14. ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่นั้น เพาพลาญแขนงอื่นและผลเสียหมด จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในต้นอีกเลย ไม่มีมารพระกรสำหรับผู้ครอบครอง นี้เป็นบทเพลงครั้ครวญ และใช้เป็นบทเพลงครั้ครวญ

1. ออยู่มาวันที่สิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พากผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคนได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมาหันอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า
2. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
3. บุตรแห่งมนุษย์อ้าย จงพูดกับพากผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ที่เจ้ามากันนี้จะมาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราเมื่อชีวิตอยู่แล้วนั้นได้ เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา
4. บุตรแห่งมนุษย์อ้าย เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ จงให้เข้าทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา
5. และจะกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฏิญาณต่อเชื้อสายแห่งวงศ์วานยาโคบ โดยสำแดงตัวเราให้เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฏิญาณกับเขาว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
6. ในวันนั้น เราปฏิญาณต่อเขาว่า เราจะนำเข้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราหาให้เข้าทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมและน้ำดีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย
7. และเราจะกล่าวแก่เขาว่า เจ้าทุกคนจะทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายกำลังเพลิดเพลินอยู่นั้นเสีย อย่ากระทำการตัวของเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
8. แต่เข้าทั้งหลายได้กบฏต่อเราและไม่ยอมฟังเรา เข้าทั้งหลายไม่ได้ทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเขายังเพลิดเพลินอยู่นั้นทุกคน ทั้งเขาก็มิได้ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็คิดว่า เราจะระบายความกริวของเรารอกรهنือเข้า และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์จนมอดลง
9. แต่เราก็กระทำการโดยเห็นแก่นามของเราง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชนดีซึ่งเขารักภายนอก เรายังได้สำแดงตัวของเราท่ามกลางสายตาของเขากลับให้เขารู้จัก ในการที่เราหานคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์
10. ดังนั้น เราจึงนำเข้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ และนำเข้าเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร
11. เราให้กบฏแก่เราแก่เขา และสำแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้ ซึ่งถั่มนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้
12. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สะบัตของเรากับเขาก เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเข้าทั้งหลาย เพื่อเข้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เข้าบริสุทธิ์
13. แต่ววงศ์วานอิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขายังมิได้ดำเนินตามกบฏแกนท์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถั่มนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขายังจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกบฏแกนท์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาก็ได้กระทำให้วันสะบัตของเรามัวหมองอย่างยิ่ง เรายังกล่าวว่า เราจะเหตุความเดือดดาลของเรารอกรهنือเขานในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลลัพธ์เข้าเสีย
14. แต่เราก็กระทำการโดยเห็นแก่นามของเราง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชนดีทั้งหลาย ซึ่งเราได้หานคนอิสราเอลออกจากท่ามกลางสายตาของเขาก
15. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขานในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเข้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เข้า เป็น

แฝ่นдинที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งให้บริบูรณ์ เป็นแฝ่นдинที่มีส่งารศีที่สุดในแฝ่นдинหั้งหลาย

16. เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎหมายที่ของเรา และได้กระทำให้วันสะบ้าโตของเรามัวหมอง เพราะว่าจิตใจของเข้าไปติดตามรูปเคารพของเขา

17. ถึงกระนั้นก็ตีนัย์ตាមของเราก็ยังปรานีเข้า และเรามิได้ทำลายเข้า หรือกระทำให้เข้าจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น

18. แต่เราพุดกับลูกหลวงของเข้าในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนินตามกฎหมายที่ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา

19. เรายังพระเยื้อราห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎหมายที่ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม

20. และนับถือบรรดาสะบ้าโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเรายังพระเยื้อราห์เป็นพระเจ้าของเจ้า

21. แต่ลูกหลวงเหล่านั้นก็กบฏต่อเรา เข้าหั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎหมายที่ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเรา เพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎหมายและคำตัดสินเหล่านั้น เข้าได้กระทำให้บรรดาวันสะบ้าโตของเรามัวหมอง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหตุความเดือดดาลของเรารอกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเข้าที่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสียที

22. แต่เราได้หدمือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำชนอิสราเอลออกมากท่ามกลางสายตาของเขา

23. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเข้าหั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชนชาติ และกระจายเข้าไปอยู่ตามประเทศต่างๆ

24. เพราะว่าเขามิได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎหมายที่ของเรา และกระทำให้วันสะบ้าโตหั้งหลายของเรามัวหมอง และนัย์ตាមของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา

25. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎหมายที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเข้าจะดำรงชีวิตไม่ได้

26. และเราก็ได้ให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขากล่าวบุตรหัวปีให้ลุยไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร่างไป เพื่อให้เขารู้ว่าเรายังพระเยื้อราห์

27. เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงพุดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในเรื่องนี้บรรพบุรุษของเจ้าก็ได้มีนิประมาทเรอาอิก โดยกระทำการละเมิดต่อเรา

28. เพราะว่าเมื่อเราได้นำเข้าขามาในแฝ่นдинที่เราปฏิญาณว่าจะให้เขานั้นแล้ว เมื่อเขานั้นเนินเข้าสูง ณ ที่ได้ หรือเห็นต้นไม้ใบดอกที่ไหน เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้เคืองใจเรา ณ ที่นั้น เขากล่าวกลิ่นที่พึงใจ และเขาก็เครื่องดื่มบูชาออกที่นั้น

29. เราได้ถามเขาว่า บูชานี้ยสถานสูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั้นคืออะไร และเขาก็เรียกชื่อที่นั้นว่า นามาร์ สีบเนื่องมาจนทุกวันนี้

30. เพาะະฉນนັ້ນຈຳກຳລ່າວແກ່ງວຽກວານອີສຣາເອລວ່າ ອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣສດັ່ງນີ້ວ່າ ເຈົ້າກະທຳດ້ວຍໃໝ່ລົກທິນໄປຕາມອຍ່າງບຣັບບຸຮຸ່ຂອງເຈົ້າ ແລະເລີ່ມຫຼັກສິ່ງທີ່ນໍາສະອົດສະເວີນຂອງເຂາຮ້ອງ
31. ເມື່ອເຈົ້າຄວາມຂອງນູ່ຈາກແລະຄວາມນຸ່ດຕະຫາຍໃຫ້ລູ່ໄຟ ເຈົ້າໄດ້ກະທຳດ້ວຍໃໝ່ລົກທິນດ້ວຍບຣດາຮູ່ປເຄາຣພຂອງເຈົ້າຈຳທຸກວັນນີ້ ໂອ ວຽກວານອີສຣາເອລເຊິ່ຍ ເຮົາຈະເທິ່ງມາຄາມເຮົາຫົວໆ ອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣສວ່າ ເຮົາມີໜີວິຕອຢູ່ແນັ້ນໃດ ເຮົາຈະໄໝໄໝໃຫ້ເຈົ້າມາຄາມເຮົາຈັນນັ້ນ
32. ອະໄຮອຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າຈະໄໝເກີດຂຶ້ນໄດ້ເລຍ ຄືອຄວາມຄິດທີ່ວ່າ 'ໃຫ້ເຮົາເປັນແໜ້ອນປະຊາທິທັກທ່າຍ ໃຫ້ເປັນແໜ້ອນຄົບຄວາມຕ່າງໆໃນປະເທດທຸ່ໄປ ຄືອໃຫ້ເຮົາປຣນິບັດໄມ້ແລະຄືລາ'
33. ອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣສວ່າ ເຮົາມີໜີວິຕອຢູ່ແນັ້ນໃດ ເຮົາຈະຄົບຄວາມແໜ້ອເຈົ້າແໜ່ອນທີ່ເດືອຍວ ດ້ວຍມື້ອີກທີ່ມີຖືກ ແລະດ້ວຍແຂນທີ່ເຫັນດອກ ແລະດ້ວຍຄວາມພິໂຮງທີ່ເທັງມາ
34. ເຮົາຈະນຳເຈົ້າອາກມາຈາກໜ້າຈຳທັກທ່າຍ ແລະຈະຮັບຮົມເຈົ້າອາກມາຈາກປະເທດທັກປົງນີ້ເຈົ້າຕໍ່ອງກະຈັດກະຈາຍກັນໄປອຢູ່ນັ້ນ ດ້ວຍມື້ອີກທີ່ມີຖືກ ແລະດ້ວຍແຂນທີ່ເຫັນດອກ ແລະດ້ວຍຄວາມພິໂຮງທີ່ເທັງມາ
35. ແລະເຮົາຈະນຳເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຄື່ນທຸກນັດຕາຮ່າງໜ້າຈຳທັກທ່າຍ ແລະທີ່ນັ້ນເຮົາຈະເຂົ້າສູ່ກາຣີພິພາກໜ້າກັບເຈົ້າໜ້າຕ່ອ້ນ້າ
36. ເຮົາເຂົ້າສູ່ກາຣີພິພາກໜ້າກັບບຣັບບຸຮຸ່ຂອງເຈົ້າໃນຄື່ນທຸກນັດຕາຮ່າງໜ້າຈຳທັກທ່າຍແກ່ແຜ່ນດິນອີຍີປົກປ້ອງຢ່າງໄຣ ອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣສວ່າ ເຮົາຈະເຂົ້າສູ່ກາຣີພິພາກໜ້າກັບເຈົ້າຍ່າງນັ້ນ
37. ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າລອດໄປໄດ້ຄົກທາ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າພັນຮສ້ງຢູ່
38. ເຮົາຈະໜ້າຮວກບໍ່ເສີຍຈາກທ່າມກລາງເຈົ້າ ທັກຜູ້ລະເມີດຕ່ອງເຮົາ ເຮົາຈະນຳເຂົ້າອາກມາແຜ່ນດິນທີ່ເຂົ້າໄປອາສັຍອຢູ່ນັ້ນ ແຕ່ເຂົ້າຈະໄໝໄໝໃຈ່ໃນແຜ່ນດິນອີສຣາເອລ ແລ້ວເຈົ້າຈະທຽບວ່າເຮົາຄືອພຣະເຢໂຂວາໜີ
39. ເດີຍວິນ໌ ອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣສດັ່ງນີ້ວ່າ ໂອ ວຽກວານອີສຣາເອລເຊິ່ຍ ຝ່າຍເຈົ້າທັກທ່າຍທຸກຄົນຈົງໄປປຣນິບັດຮູ່ປົກປ້ອງ ເຄາຣພຂອງເຈົ້າເດີຍວິນ໌ ແລະຕ່ອງໄປຄັ້ງເຈົ້າໄໝຝຶ່ງເພື່ອພິຈາລະນາ ແຕ່ໜີ້ອັນບຣິສຸທົກ ພອງເຮົານັ້ນເຈົ້າຍ່າກະທຳໃໝ່ລົກທິນອີກດ້ວຍຂອງຄວາມ ແລະດ້ວຍຮູ່ປົກປ້ອງເຄາຣພຂອງເຈົ້າ
40. ອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣສວ່າ ດ້ວຍວ່າບໍ່ເຫັນນູ່ເຂົ້າບຣິສຸທົກຂອງເຮົາ ຄືອນນູ່ເຂົ້າສູ່ກາຣີພິພາກໜ້າກັບບຣັບບຸຮຸ່ຂອງອີສຣາເອລ ບຣດາວົງວຽກທັກທ່າຍທຸກຂອງອີສຣາເອລຈະປຣນິບັດເຮົາໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ເຮົາຈະໂປຣດເຂົ້າ ຜົນ ທີ່ນັ້ນ ຜົນ ທີ່ນັ້ນເຮົາຈະເວີກຂອງຄວາມຂອງເຈົ້າ ແລະພລ່ຽນແຮກແກ່ເຄື່ອງນູ່ຈາກເຈົ້າ ກັບເຄື່ອງຄວາມນູ່ຈາກອັນບຣິສຸທົກທັກສິ້ນຂອງເຈົ້າ
41. ເມື່ອເຮົານຳເຈົ້າອາກມາຈາກໜ້າຈຳທັກທ່າຍ ແລະຮັບຮົມເຈົ້າອາກມາຈາກປະເທດທີ່ເຈົ້າກະທຳດ້ວຍກະຈາຍໄປອຢູ່ນັ້ນ ເຮົາຈະໂປຣດເຈົ້າດັ່ງເປັນກລິ່ນທີ່ພອໃຈຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະສຳແດງຄວາມບຣິສຸທົກຂອງເຮົາທ່າມກລາງເຈົ້າຕ່ອ້ນ້າຕ່ອຕາປະຊາທິທັກທ່າຍ
42. ແລະເຈົ້າຈະທຽບວ່າເຮົາຄືອພຣະເຢໂຂວາໜີ ໃນເມື່ອເຮົານຳເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນອີສຣາເອລ ອັນເປັນປະເທດນີ້ເຮົາປົງຢູ່ານໄວ່ ວ່າຈະໃຫ້ແກ່ບຣັບບຸຮຸ່ຂອງເຈົ້າ
43. ຜົນ ທີ່ນັ້ນເຈົ້າຈະຮັກລົກຖືກວິທາງແລະກາກະກະທຳທັກສິ້ນຂອງເຈົ້າ ທີ່ນັ້ນໄດ້ກະທຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນມົລົກທິນ ແລະໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ ເອງເຈົ້າຈະເກລືຍດ້າວັນຂອງເຈົ້າ ເພຣະຄວາມຫົວ່າທັກທ່າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳນັ້ນ
44. ໂອ ວຽກວານອີສຣາເອລເຊິ່ຍ ເມື່ອເຮົາໄດ້ກະທຳກັບເຈົ້າດ້ວຍເຫັນແກ່ນໍາມຂອງເຮົາ ມີໃຫ້ຕາມທາງອັນຫຼວງຂອງເຈົ້າ ທີ່ອຕາມ

การกระทำที่เสื่อมธรรมของเจ้า แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเราคือพระเย毫不犹豫 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้แหลก

45. และพระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าว่า

46. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทคโนโลยกล่าวโถษพวกถินใต้ จงพยากรณ์ต่อเดนป่าไม้ที่ในถินใต้

47. จงกล่าวแก่ป้าไม้แห่งถินใต่ว่า จงฟังพระวจนะของพระเย毫不犹豫 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า ดูเดิด เราจะก่อไฟไว้ในเจ้า มันจะเผาผลญดันไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในเจ้าเสีย จะดับเปลวเพลิงอันลูกโพลงนั้นไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนทิศเหนือจะถูกไฟลวก

48. เนื้อหันทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเย毫不犹豫ผู้ได้ก่อไฟนั้น ผู้ใดจะดับก็ไม่ได้

49. แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า เข้าหังหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็นคนสร้างคำอุปมาดอกหรือ

1. พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อุ่นใจ จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้เบรุชาเลิม และเทศนาแก้ล่าวโทษสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย จงพยากรณ์แก้ล่าวโทษแผ่นดินอิสราเอล
3. และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และเราจะชักดาบของเราออกจากฝัก และเราจะขัดจัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย
4. ดังนั้นจงดูเถิดว่าเราจะตัดเอาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝักไปต่อสู้เนื้อหนังทั้งสิ้นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ
5. เพื่อเนื้อหนังทั้งสิ้นจะทราบว่าเราคือพระเย毫不犹豫ได้ชักดาบของเรารออกจากการฝักแล้ว และจะไม่เก็บใส่ฝักอีก
6. บุตรแห่งมนุษย์อุ่นใจ เพราะฉะนั้นจงถอนหายใจ ถอนหายใจด้วยความระทมใจและความขมขื่นต่อหน้าต่อตาเขาก็ทั้งหลาย
7. และเมื่อเข้าทั้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า 'ทำไมเจ้าถอนหายใจ' เจ้าจงกล่าวว่า 'พระเรื่องข่านั้น เมื่อข่านั้นมาถึงหัวใจทุกดวงจะละลายและเมื่อทั้งสิ้นจะอ่อนเปลี่ยนไป และบรรดาจิตวิญญาณจะแหน่งไป และหัวเข่าทุกเข่าจะอ่อนเปลี่ยนดังนี้ ดูเถิด ข่านั้นมาถึงและจะสำเร็จ' องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
8. พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าอีกว่า
9. บุตรแห่งมนุษย์อุ่นใจ จงพยากรณ์และกล่าวว่า พระเย毫不犹豫ตรัสดังนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเข้าลับให้คอมและขัดมันด้วย
10. ลับให้คอมเพื่อจะเข่นฆ่า ขัดมันไว้เพื่อจะให้ไว้วับ เราจะร่าเริงหรือ ดาบนั้นได้ประมากทั้งบุตรชายของเรา เมื่อนั้นไม่ทุกอย่าง
11. เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ขัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคอมแล้วและขัดมัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า
12. บุตรแห่งมนุษย์อุ่นใจ จงร้องให้และคร่าความภูมิใจ เพระเป็นเรื่องต่อสู้กับประชาชนของเรา และต่อสู้กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล ความหวาดผัวเพราเหตุดาบหนึ่งจะอยู่เหนือประชาชนของเรา เพราะฉะนั้นจงตีที่โคนขาของเจ้าโดย
13. เพราะมีการทดลอง และอะไรเล่าถ้าดาบได้ดูหมิ่นทั้งกรนั้น ก็จะไม่มีอีก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้
14. บุตรแห่งมนุษย์อุ่นใจ เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เถิด จงตอบมือและปล่อยให้ดาบลงมาสองครั้ง เออ สามครั้ง คือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า ซึ่งได้เข้าไปในห้องส่วนตัว
15. เพื่อว่าใจของเขาก็จะละลาย และเพื่อซากปรักหักพังของเขาก็จะทวีคุณขึ้นอีก เราได้จ่อดาบหนึ่งไปที่ประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียงเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ เข้าขัดมันเพื่อจะเข่นฆ่า
16. รวมกันเข้ามา ไปทางขวาเรียง隊 แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน
17. เราจะตอบมือของเราด้วย และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมด เราคือพระเย毫不犹豫ได้ลั่นวาจาแล้ว
18. พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าอีกว่า

19. บุตรแห่งมนุษย์อเมริกัน จึงขึ้นทางไว้สองทางให้ด้าบแห่งกษัตริย์บานีโลนเข้ามา ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียว กัน และจะทำป้ายบอกทาง จงทำไว้ที่หัวถนนที่เข้าไปทางกรุง
20. ทำทางหนึ่งให้ด้าบมายังรับบทแห่งคนอัมโมน และมายังยูดาห์ในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง
21. เพราะว่ากษัตริย์บานีโลนยืนอยู่ที่ทางแพ่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดหาดทำสำนายน ท่านเช่นลูกธนู และปรึกษาเทราฟิม ท่านมองดูที่ตับ
22. ในเมื่อข้างขวา ท่านมีสลากเยรูซาเล็ม เพื่อตั้งเครื่องทะเลวะ เพื่อจะให้อ้าปากในการฆ่า เพื่อส่งเสียงตะโภ กเพื่อวางแผนเครื่องทะเลวะทำแพงเข้าที่ประตูเมือง เพื่อก่อเชิงเทินและก่อทำแพงล้อม
23. และจะเป็นเหมือนคำสำนายนให้สำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเข้า คือคนเหล่านั้นที่ให้สัตย์ปฏิญาณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้า เพื่อเข้าทั้งหลายจะถูกจับเอาไป
24. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้กระทำความชั่วช้าของเจ้าให้เราเรลิกได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยแพร่ จนนำไปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ
25. และเจ้า โอ ผู้ชั่วที่ลามกคือเจ้านายอิสราเอลอเมริกัน ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วชั่ครั้งสุดท้าย
26. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอนมงกุฎออกเสีย สิงต่างๆจะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็นให้ยกย่องคนที่ต่ำชั้น และให้กดคนที่สูงลง
27. เราจะกระทำให้เป็นที่พังทลาย พังทลาย พังทลาย และจะไม่มีเลยจนกว่าผู้มีสิทธิ์อันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทานให้แก่ท่านผู้นั้น
28. บุตรแห่งมนุษย์อเมริกัน และเจ้าของพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนอัมโมน และเกี่ยวกับเรื่องนำตำแหน่งของเข้าทั้งหลายว่า ดาวเล่มหนึ่ง ดาวเล่มหนึ่งถูกซักออก เข้าขัดมันเพื่อการเข่นฆ่า เข้าให้มันดีมีผลิตเพรษมันหวานวับ
29. ขณะเมื่อเข้าเห็นนิมิตเท็จมาบอกท่าน ขณะเมื่อเข้าให้คำสำนายนมุสาแก่ท่าน เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วชั่ครั้งสุดท้าย
30. เราจะให้ด้าบกลับเข้าฝักอีกหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแต่เดิมดังเดิมของเจ้า
31. เราจะเหตุความกริวของเรานี้อเจ้า และเราจะพ่นเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่า ผู้มีฝีมือในการทำลาย
32. เจ้าจะเป็นพื้นไว้ใส่ไฟ โลหิตของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก เพราะเราคือพระเยซูฯได้ล้วนว่าเจ้าแล้ว

- พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าอีกว่า
  - บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษามีองที่แปดเป็นด้วยโลหิตนั้นหรือ เจ้าจะสำแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเรื่อ
  - เจ้าจะกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางถนนของเราเพื่อให้เวลากำหนดของตนมาถึง และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพไว้ให้ตัวมลทินไป
  - เจ้ามีความชั่วด้วยโลหิตที่เจ้าจะทำให้ตอกนั้น และมลทินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้าจะทำไว้ และเจ้าได้นำให้เวลาของเจ้าเข้ามายกกลั่น เวลากำหนดแห่งปีของเจ้ามาถึงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงกระทำเจ้าให้เป็นที่ประณามกันแก่ประชาชนและเป็นที่เยียหันแก่ประเทศทั้งหลาย
  - ผู้ที่อยู่ไกลและที่อยู่ใกล้เจ้าจะเยียหันเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มด้วยความโกลาหล
  - ดูเถิด เจ้านายแห่งอิสราเอล ทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็โน้มไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเข้า
  - บิดามารดาถูกเหยียดหมายอยู่ในเจ้า คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ก็ถูกเบียดเบี้ยนอยู่ท่ามกลางเจ้า ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายกถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า
  - เจ้าได้ดูหมื่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่วันสะนาโดยทั้งหลายของเรา
  - ในเจ้ามีคนกล่าวร้ายเพื่อจะทำให้โลหิตตก และมีคนในเจ้าที่รับประทานบนภูเขา มีคนกระทำอุจจาระกท่ามกลางเจ้า
  - ในเจ้ามีชายบางคนได้เห็นความเปลี่ยนของบิดาเรา ในเจ้ามีคนที่กระทำหมายเกียรติผู้หญิงที่ยังมีมลทินพระมีประจำเดือน
  - คนหนึ่งกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งกระทำให้ลูกสะไภ้ของตนเป็นมลทินอย่างชั่วช้าลง และอีกคนหนึ่งในพวกเจ้าจะกระทำหมายเกียรติน้องสาวของเราเอง คือลูกสาวของบิดาของตน
  - ในเจ้ามีคนรับสินบนเพื่อกระทำให้โลหิตตก เจ้าอาจออกเบี้ยและอาเงินเพิ่มและทำกำไรจากเพื่อนบ้านของเราโดยการบีบบังคับ และเจ้าได้ลืมเราเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
  - ดูเถิด เพราะฉะนั้นเราได้ฟ้าดมือของเรางบนผลกำไรธรรมที่เจ้าได้ และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พากเจ้าทั้งหลาย
  - ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมือของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราจะเอาเรื่องกับเจ้า เราคือพระเย毫不犹豫มีให้ลั่นวราชาแล้ว และเราจะกระทำ
  - เราจะให้เจ้าจะจัดกระจาดไปในหมู่ประชาชน และกระจาดเข้าไปตามประเทศต่างๆ และเราจะเผาเผาความไม่ชอบด้วยกฎหมายจากเจ้าเสีย
  - เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราตัวเจ้าเองท่ามกลางสายตาของประชาชน และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเย毫不犹豫มีให้ลั่นวราห์
  - และพระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าว่า
  - บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย สำหรับเรางานอิสราเอลภายเป็นชื่อโลหะ เข้าทั้งสิ้นเป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็ก และ

ตะกั่วในเตาหลอม เข้าเป็นขี้โลหะเงินไปหมด

19. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสุดท้ายนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นขี้โลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้น ดูເຕີດ
เราระบุรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม
20. อย่างที่คนเขาระบุรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและตีบุกที่ไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟฟ่น灼ให้มันละ
ลาย ดังนั้นเราจะระบุรวมเจ้าด้วยความกริวและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย
21. เราจะระบุรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราฟ่นเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น
22. เงินละลายอยู่ในเตาหลอมนั้นได เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงนั้น และเจ้าจะทราบว่า เรายังคงประ
เยื้อว่าได้เก็บความกริวของเรางหนึ่งเจ้า
23. และพระจนะของพระเยื้อว่าที่มายังข้าพเจ้าว่า
24. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ หรือฝนมิได้ชี้ในวันพิโรธ
25. มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลางแผ่นดินนั้น เป็นเหมือนสิงโตคำรามฉีกเหยื่อย่อย เข้าทั้งหลาย
กินชีวิตมนุษย์ เขาริบทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐไป เข้าได้กระทำให้เกิดหญิงม่ายมีขั้นมากมายท่ามกลางแผ่นดิน
นั้น
26. ปูโรหิตของเข้าได้ละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา เขามิได้แยกแยะความแตกต่าง
ระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งสามัญ เขายังได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของลพินและของสะอาด เข้าได้ซ่อน
นัยน์ตาของเข้าไว้จากวันสะนาโตของเรา ดังนั้นแหลกเราจึงถูกกลบหลู่ท่ามกลางเข้าทั้งหลาย
27. เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเหยื่อ ทำให้โลหิตตก ทำลายชีวิตเพื่อจะเอกำไรที่อสัตย์
28. และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็จับด้วยปุนขาว ให้เข้าเห็นนิมิตเท็จ และให้คำทำนายมุสาแก่เข้า โดยกล่าวว่า
‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสุดท้ายนี้’ ในเมื่อพระเยื้อว่ามิได้ตัวสเลย
29. ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการบีบคั้นและกระทำใจกรรม เօอ เข้าบีบคั้บคนยากจนและคนขัดสน และบีบ
คั้นคนต่างด้าวอย่างอยุติธรรม
30. และเราก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกราชเชิงจะสร้างรัตตันไม้และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อ
เราจะมิได้ทำลายมันเสีย แต่ก็หาไม่ได้สักคนเดียว
31. จะนั้นเราจึงเก็บความกริวของเรางหนึ่งเข้า เรายังได้เผาผลิตภัณฑ์ด้วยเพลิงพิโรธของเรา เรายังได้ตอบสนองตาม
การประพฤติของเขานอกศีรษะเข้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสุดท้ายนี้แหล

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน มีผู้หันไปส่องคน เป็นบุตรสาวมารดาเดียวกัน
3. เธอเล่นซึ้งในอียิปต์ เธอเล่นซึ้งตั้งแต่สาวๆ ณ ที่นั่นกันของเธอถูกเคล้าคลึง และอกรหุม Jarvis ของเธอ ก็ถูกจับต้อง
4. คนพื้นที่โอโซลาห์และโอโซลีบาร์เป็นชื่อน้องสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา ทั้งสองเกิดบุตรชายหนูนิว รืองชื่อนั้น โอโซลาห์คือ sama เรีย และโอโซลีบาร์คือ ye ru za เลิม
5. โอโซลาห์เล่นซึ้งเมื่อเธอเป็นของเรา เธอถูมหลงพากนรักของเธอ คือ อัลฟีเรียเพื่อนบ้านของเธอ
6. ซึ่งแต่กายนิ่มว่อง และเป็นเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงประณานา พลม้ำขึ้นมา
7. เธอเล่นซึ้งกับคนเหล่านี้ ซึ่งเป็นบุคคลที่คัดเลือกแล้วของอัลฟีเรียทุกคน และเธอ ก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอถูมหลงนั้น
8. เธอมีได้เลิกการเล่นซึ้งซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่า เมื่อยังสาวอยู่คุณหนุ่มก็เข้าอกกับเธอ และจับต้องอกพระหุม Jarvis ของเธอ และเทราจะของเขากลับแก่เธอ
9. เพราะฉะนั้นเราจึงมองเธอให้ตกลอยู่ในมือพากนรักของเธอ คือ ในมือคนอัลฟีเรียซึ่งเธอถูมหลงนั้น
10. ผู้เหล่านี้เผยแพร่ความเปลี่ยนแปลงของเธอ เข้าจับบุตรชายหนูนิวของเธอ และนำเธอเสียด้วยดาบ เธอจึงเป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางผู้หันไปส่องทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว
11. เมื่อโอโซลีบาร์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทรงเสียใจยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการถูมหลง และในการเล่นซึ้ง ทรงเสียใจยิ่งกว่าพี่สาว
12. เธอถูมหลงอัลฟีเรียเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่เกราะเต็ม พลม้ำขึ้นมา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงประณานา
13. และเราเห็นว่าเธอ้มลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน
14. แต่เธออย่างเล่นซึ้งขึ้น เมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนแผ่นดิน เป็นรูปคนเคลเดียเงินด้วยสีแดงเข้ม
15. มีเข็มขัดคาดเอว มีผ้าโพกศีรษะชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชาวนาบีโอลน ซึ่งแผ่นดินเดิมของเขาก็คือเคลเดีย
16. เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็ถูมหลงเข้าเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาก็เดินทางเดียวกัน
17. ชาวนาบีโอลนก็มาหาเธอถึงเดียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยราคะของเข้า หลังจากที่เธอโสโครากับเขากลับ จิตใจเธอ ก็เบื่อหน่าย
18. เมื่อเธอได้ทำการเล่นซึ้งเสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลี่ยนแปลงของเธอ จิตใจเรา ก็เบื่อหน่ายเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อหน่ายพี่สาวของเธอ
19. ถึงกระนั้นเธออยังทวีการเล่นซึ้งของเธอขึ้นอีก โดยหวนระลึกถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอเล่นซึ้งในแผ่นดินอียิปต์
20. เธอถูมหลงซึ้งของเธอที่นั่น ลำเนื้อของเขาก็เหมือนของลา และของเขาก็เหมือนของม้า

21. ดังนี้แหล่ เจ้าก็อลาลัยในราคามีเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องอกของเจ้า และเคล้าคลึงหัวนมสาวของเจ้า
22. เพราะฉะนั้น โอลิบาร์ท์อุย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเร้าคนรักที่จิตใจเจ้าเบื้องหน่ายแล้ว นั้นให้มาสู้เจ้า และเราจะนำเขามาสู้เจ้าจากทุกด้าน
23. มีคนนานาชาติ แล้วคนเคลเดียทั้งสิ้น เปโซดและโซอา และโคงา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วย เป็นคนหนุ่มที่พึง ประถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้งสิ้น เป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียง ทุกคนนี้ม้า
24. เขาจะมาต่อสู้เจ้า มีอาวุธ รถรบและเกวียน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เขาจะตั้งตนต่อสู้เจ้าทุกด้าน ด้วย ดังและโล่ และหมากเหล็ก และเราจะมองการพิพากษาต่อหน้าเขา และเขาทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการ พิพากษาของเข้าทั้งหลาย
25. และเราจะมุ่งความร้อนแรงของเราต่อสู้เจ้า และเขาจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด เขาจะตัดจมูกและตัด หูของเจ้าออกเสีย และผู้ที่รอดตายจะล้มลงด้วยดาบ เข้าจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอดตายของ เจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ
26. เขาจะถอดเอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอารืองรูปพรรณงามๆของเจ้าไปเสีย
27. เราจะให้ราคและการเล่นชู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สูญสิ้นลง เพื่อเจ้าจะมีได้เงยหน้าขึ้นดูคนอียิปต์ และ ระลึกถึงเข้าอีกต่อไป
28. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมองเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของผู้เหล่า นั้นที่จิตใจเจ้าเบื้องหน่าย
29. และเข้าทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะรับເเอกสารผลแห่งการงานของเจ้าไปเสีย และจะ ทึ้งเจ้าไว้ให้เปลี่ยนเปล่าและล่อนจ้อน จะต้องเปิดเผยความเปลี่ยนเปล่า ราคและการเล่นชู้ของเจ้า
30. เราจะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นชู้ตามประชาชาติ และพระเจ้ากระทำการทำตัวของเจ้าให้มัวหมองไปด้วย รูปเคารพของเข้าทั้งหลาย
31. เจ้าดำเนินตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะมองถ่ายของเธอใส่มือเจ้า
32. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องดีมีจากถ่ายของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่ เจ้าจะเป็นที่หัวเราะ เยาะและถูกสนใจประมาท เพราะถ่ายนั้นจุมาก
33. เจ้าจะเต็มไปด้วยความมีน้ำเสียงและความเคราโศกเสียใจ ด้วยถ่ายแห่งความน่าสะพรึงกลัวและการกรรwangว่างเปล่า ถ่ายแห่งสะมาเรียมีสาวของเจ้า
34. เจ้าจะดีมีและดีมีจนเกลี้ยง เจ้าจะแทะเศษถ่ายและฉีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็น เจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหล่
35. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าลืมเราและเหวี่ยงเราไปไว้เบื้องหลังเจ้าเสีย เพราะ ฉะนั้นเจ้าจะรับโทษราคและการเล่นชู้ของเจ้าเกิด
36. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์อุย เจ้าจะพิพากษาโอลิบาร์ท์และโอลิบาร์ท์หรือ จง ประกาศให้เข้าทราบถึงการกระทำการทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา

37. เพราะว่าเชอได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ในมือของเชอ เชอกระทำการล่วงประเวณีกับรูปเคารพของเชอ และเชอยังถ่ายบุตรชายซึ่งเชอบังเกิดให้แก่เรานั้นให้ลุยไฟเพื่อเผาผลิตภัณฑ์เสีย
38. ยิ่งกว่านั้นอีก เชอได้กระทำเช่นนี้แก่เรา คือเชอได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเรามีเป็นมลทินในวันเดียว กัน และลบหลู่วันสะบาย太子ของเรา
39. คือขณะเมื่อเชอฝ่าลูกของเชอเป็นเครื่องบูชาธูปเคารพ ในวันนั้นเชอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และกระทำการที่นั้นให้เป็นมลทิน ดูถูก เชอกระทำการสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา
40. ยิ่งกว่านั้นอีก เชอยังได้ให้ไปหาผู้ชายมาจากเมืองไกล คือเชอใช้ผู้สืบสารไปหา และดูถูก เขาก็มา เชอก็ชำรุดตัวของเชอ เดอathaตาของเชอ และแต่งกายของเชอด้วยเครื่องประดับ เพื่อคนเหล่านั้น
41. เชอนั่งอยู่บนตั่งอันสูงศักดิ์ มีโต๊ะวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วางเครื่องหอมและน้ำมันของเรา
42. เสียงของประชาชนที่ปล่อยตัวก็ดังอยู่กับเชอพร้อมกับคนสามัญ เขานำคนเสบามาจากถิ่นทุรกันดารด้วย และเข้ามากำไลมือรวมที่มือของผู้หญิง และสวมมงกุฎงามๆบนศีรษะของเชอทั้งสอง
43. เราจึงกล่าวเรื่องเชอ ผู้ที่ร่วงโรยโดยการล่วงประเวณีว่า เขายังเล่นชู้กับเชอหรือ และเชอยังเล่นชู้กับเขาหรือ
44. เพราะชายเหล่านั้นยังเข้าหาเชอ อย่างเดียวกับผู้ชายเข้าหาหญิงที่เป็นโสดเกณฑ์ ดังนั้นเขาก็เข้าหาโอลิสาท์กับโอลิสาท์ซึ่งเป็นหญิงมีรากะ
45. แต่คนชอบธรรมจะพิพากษาเชอด้วยคำพิพากษาอันควรตอกแก่หญิงผู้ล่วงประเวณี และด้วยคำพิพากษาอันควรตอกแก่หญิงผู้กระทำให้โลหิตตก เพราะเชอเป็นหญิงล่วงประเวณี และเพราะโลหิตอยู่ในมือของเชอ
46. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสตั้งนี้ว่า จงนำกองทัพมาสู้กับเชอทั้งสองนี้ และเราจะมอบเชอไว้แก่ความครั้นคرامและการถูกริบ
47. และกองทัพจะเอาหินข้างเชอ และฆ่าเชอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเชอ และเผาเรือนทั้งหลายของเชอเสียด้วยไฟ
48. ดังนี้แหล่ เราจะให้รากะในแผ่นดินนั้นสูญสิ้นเสียที่ เพื่อผู้หญิงทั้งหลายจะได้รับความตักเตือนและไม่ประพฤติรากะอย่างที่เจ้าได้กระทำเหล่านั้น
49. ส่วนรากะของเจ้านั้นเจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้องรับโทษเรื่องการบูชาธูปเคารพอย่างบาปหนาของเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

1. เมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้า พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงเขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันนี้ที่เดียว กษัตริย์บานิโลนล้อมเมืองชาเล็มในวันนี้เอง
3. และจะกล่าวคำอุปมาแก่วงศ์wanที่มักกับภู แลพุดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงตั้งหม้อไว้ตั้งไว้ซึ หน้าใส่หม้อด้วย
4. ใส่ขันเนื้อเข้าไป เอาชั้นเนื้อดีๆ คือเนื้อโคนขาและเนื้อสันขางหน้า เลือกกระดูกดีมาใส่ให้เต็ม
5. จงเลือกแกะที่ดีที่สุดมาตัวหนึ่ง ใช้กระดูกเหล่านั้นเป็นพืนไว้ในตัน จงต้มให้ดี เพื่อเตรียมกระดูกที่อยู่ในนั้นด้วย
6. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุมโลหิต วิบัติแก่หม้อที่ขึ้นสนิมข้างในและซึ่งสนิมมิได้หลุดออกจาก จงเอาเนื้อออกทีละชิ้นๆ อย่าจับสลาการเลย
7. เพราะว่าโลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเชื้อ เธอวางไว้บนหิน เธอมิได้เทลงดิน เพื่อเอาฝุ่นกลบไว้
8. เราได้วางโลหิตที่เธอทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน เพื่อมิให้ปิดโลหิตนั้นไว้ เพื่อเร้าความพิโรธ และทำการแก้แค้น
9. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุมโลหิต เราจะกระทำให้กองไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย
10. จงสูมพื้นเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปูรูดแต่งให้อร่อย และปล่อยกระดูกให้ใหม่
11. และวางหม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้ทองสัมฤทธินั้นร้อนและไหม้ ให้ความโโซครกละเอียดในนั้น ให้สนิมของมันใหม่ไฟ
12. เธอกระทำตัวของเธอเห็นอยู่ด้วยการมุสาต่างๆ สนิมที่หนาของเธอไม่หลุดออกไปจากเชื้อ สนิมนั้นจะต้องอยู่ในไฟ
13. ราศีของเจ้าโซครก เพราะว่าเราได้ชำรากเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำรากตัว เจ้าจะไม่ถูกชำรากจากความโซครกของเจ้า อีกต่อไป จนกว่าเราจะระบายความเกรี้ยวกราดของเราออกหนีเจ้านหมด
14. เราคือพระเย毫不犹豫ได้ลั่นวัวเจ้าแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้น เราจะกระทำเช่นนั้น เราจะไม่ถอยกลับ เราจะไม่สงวนไว้ และเราจะไม่เปลี่ยนใจ เขาจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหล ะ
15. พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าอีกว่า
16. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอตาของเจ้าไปเสียจากเจ้าด้วยการประหารเสียแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าก็อย่าคร้ำราญหรือร้องให้ หรือให้น้ำตาตก
17. จงอดกลั้น ไม่คร้ำราญเด็ด อย่าไว้ทุกข์ให้คนที่ตาย จงโภกผ้าของเจ้า และสวมรองเท้าของเจ้า อย่าปิดริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของเขา
18. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพุดกับประชาชนตอนเช้า และภารยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตตอนเย็น รุ่งเช้าขึ้นข้าพเจ้าก็กระทำอย่างที่ข้าพเจ้ารับพระบัญชา
19. ประชาชนก็ถามข้าพเจ้าว่า ท่านจะไม่บอกเราทั้งหลายหรือว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนี้
20. แล้วข้าพเจ้าก็พุดกับเขาว่า พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าว่า

21. จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตังนี้ว่า ดูเเกิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ของเราอันเป็นความสำคัญในอำนาจของเจ้า ความประณานแห่งตาของเจ้า และสิ่งที่จิตวิญญาณของเจ้าห่วงใย บุตรชายหูยิงของเจ้าซึ่งเจ้าทิ้งไว้เบื้องหลังจะล้มลงด้วยดาบ
22. และเจ้าทั้งหลายจะกระทำอย่างที่เรากระทำ เจ้าจะไม่ปีติริมฝีปาก หรือรับประทานอาหารของเข้า
23. ผ้าโพกจะอยู่บนศีรษะของเจ้า และรองเท้าจะอยู่ที่เท้าของเจ้า เจ้าจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะทรงลงเพระความช้ำชาของเจ้า และจะโอดครวญแก่กันและกัน
24. เอสเตเดียจะเป็นเครื่องหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย ดังนี้เขาได้กระทำสิ่งใด เจ้าจะกระทำอย่างนั้นทุกอย่าง เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้มาถึง เจ้าจะได้ทราบว่า เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
25. และเจ้า บุตรแห่งมนุษย์อเมริกา ในวันที่เราอาทีกำบังเข้มแข็งของเข้าทั้งหลายออกไป อันเป็นความร่าเริงและเป็นส่งรากศักดิ์สิทธิ์ที่พอดาของเข้าทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเข้าประทาน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเข้า
26. ในวันนั้น ผู้หนึ่งภัยจะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง
27. ในวันนั้น ปากของเจ้าจะหายไปต่อหน้าผู้หนึ่งภัย และเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไปอีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเข้า และเข้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยซูวาร์

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ปุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโมน และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา
3. จงกล่าวแก่คนอัมโมนว่า จงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าวว่า 'อ้าขา' เหนือสถานบริสุทธิ์ของเรามื่อที่นั้นถูกลบหลู่ และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นกรรงไป และเหนือวงศ์วานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย
4. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกให้เป็นกรรมสิทธิ์ เขาจะตั้งปราสาทหั้งหлатย ท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขาท่ามกลางเจ้า เข้าหั้งหлатยจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่มน้ำนมของเจ้า
5. เราจะกระทำให้มีองรับบาทเป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นคงสำหรับผุ่งแพะแกะ แล้วเจ้า จะทราบว่าเราคือพระเยอวาห์
6. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เพาะเจ้าได้ตอบเมื่อและกระทีบเท้าและปีติด้วยใจคิดร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล
7. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราได้ยื่นมือของเรารอกรต่อสู้เจ้า และจะมอบเจ้าไว้แก่ประชาชนหั้งหлатยให้เป็นของริบ และเราจะตัดเจ้าออกเสียจากชนชาติหั้งหлатย และเราจะกระทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยอวาห์
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เพาะโน้มอับและเสือรักล่าวว่า 'ดูเถิด วงศ์วานยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่นๆ หั้งสิ้น'
9. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะเปิดให้เขามอับจนไม่มีเมืองเหลือ คือเมืองของเขางานด้านนั้น ส่งรากศิษของประเทศนั้น คือเมืองเบเนเยซิ莫ห์ เมืองบาอัลเมโอนและเมืองคริยานาอม
10. เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมนให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีไครนีกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางประชาชาติ
11. และเราจะพิพากษาลงโทษโน้มอับ แล้วเข้าหั้งหлатยจะทราบว่าเราคือพระเยอวาห์
12. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เพาะว่าเอโอดมได้ประพฤติอย่างแก้แค้นต่อวงศ์วานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วนักหนาในการที่แก้แค้นเขา
13. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเรารอกรหนีอโอดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้มีองนั้นกรรวางตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดาห์จะล้มลงด้วยดาบ
14. และเราจะวางการแก้แค้นของเรารลงหนีอเมืองเอโอดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และเขาก็จะกระทำการตามความกริวและความพิโรธของเรานาเมืองเอโอดม และเขาก็จะทราบถึงการแก้แค้นของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้แหลก
15. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เพาะว่าคนฟิลิสเตiyได้กระทำอย่างแก้แค้น และทำการแก้แค้นด้วยใจคิด

ร้ายหมายทำลาย เพาะเกลียดชังแต่หนหลัง

16. เพาะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตั้งนี้ว่า ดูเกิด เราจะเหยียดมือของเรารอกราหนีอคนฟิลิสเดียว และเราจะตัดคนเครือออก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย

17. เราจะกระทำการแก้แค้นให้ยิ่งเหนือเขาด้วยการติดตีนอย่างรุนแรง แล้วเขาก็ทราบว่าเราอึ่อพระเยื้อราห์เมื่อเราได้วางการแก้แค้นของเราวิ่งหนีเขา

1. ออยู่มานในวันดันเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวจนะของพระเยอโรวาท์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เพราจะว่าเมืองไทรได้พุดเกี่ยวพันกับเบรูชาเล้มว่า 'อัชชา ประตุเมืองของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร่างเปล่าแล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น'
3. เพราจะนั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เมืองไทรอ่อน เพราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติ เป็นอันมากมาต่อสู้เจ้า ดังทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา
4. เขาทั้งหลายจะทำลายกำแพงเมืองไทร และพังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะชูดินเสียจากเมืองนั้น กระทำให้ออยู่บนยอดของศิลา
5. เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอาโนยู่กลางทะเล เพราเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และ เมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ
6. และพากษิตาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเข้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยอโรวาท์
7. เพราองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเนบุคัดเนสชาวรกษัตริย์บานิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์ มาบังเมืองไทรจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้าและกองทหารกับคนมากมาย
8. ท่านจะนำทีดาของเจ้านั้นแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทำด้วยดังต่อสู้กับเจ้า
9. ท่านจะตั้งเครื่องหะลงต่อสู้กับกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาขวนของท่านพันหอคอยของเจ้าลง
10. ม้าของท่านมากมายจนหุ่นม้าดลบคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสั่นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและเกวียนและ รถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตุเมืองของเจ้า อย่างกับคนเดินเข้าเมือง เมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว
11. ท่านจะยำทีกันทั้งปวงของเจ้าด้วยกีบม้า ท่านจะนำชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และสาอันแข็งแรงของเจ้าจะ ล้มลงถึงดิน
12. ทรัพย์สมบัติของเจ้าท่านจะเอาเป็นของริบ และสินค้าของเจ้าท่านจะนำมาเป็นของปล้น เขาทั้งหลายจะพัง กำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันพึงใจของเจ้าเสีย หิน ไม้ และดินของเจ้านั้นเข้าจะโยนทึ่งเสียกลางน้ำ
13. เสียงเพลงของเจ้านั้นเราก็จะให้หดยุต และเสียงพินเข้าคู่ของเจ้าจะไม่ได้ยินอีก
14. เราจะกระทำให้ออยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอาโน จะไม่มีครรสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราเรา คือพระเยอโรวาท์ได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหล
15. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสนี้แก่เมืองไทรว่า เกาะต่างๆจะมิได้สั่นสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม เมื่อผู้บาดเจ็บ ร้องครวญคราง เมื่อการเข่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ
16. แล้วเจ้านายทั้งสิ้นที่ทะเลขก้าวลงมาจากบัลลังก์และเปลื้องเครื่องทรงออก และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปักออกเสีย และจะเอาความสั่นกลัวมาเป็นเครื่องทรง จะประทับอยู่บนพื้นดินและสั่นอยู่ทุกขณะและหาดกลัวเพราเจ้า
17. ท่านเหล่านี้จะเปล่งเสียงบทครั่วครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า 'โอ ผู้มีพลเมืองเป็นชาวกลาสีอ่อน เจ้าถูก

ทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง เจ้าเป็นเมืองแข็งกล้าอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้า ว่าถึงคนที่นั่นแล้ว
เจ้าให้เขากลัว

18. บัดนี้ เกาะทั้งหลายก็จะสั่นสะเทือนในวันที่เจ้าล้มลง เ eo บรรดาเกาะที่อยู่ในทะเลก็จะกลัว เพราะเจ้าสิ้นไปเสีย'
19. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสดังนี้ว่า เมื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองกรังหนึ่อนอย่างเมืองที่ไม่มีคน
อาศัย เมื่อเราจะนำทະเลลีกมาท่อมเจ้า และนำมากหلاยจะคลุ่มเจ้าไว้
20. และเราจะนำเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากเดนคนตายไปอยู่กับคนสมัยเก่า และจะปล่อยให้เจ้า
อยู่ที่โลกบAdaL ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากเดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีคร
อาศัยอยู่ในเจ้า และเราจะตั้งส่งารศีในแผ่นดินของคนเป็น
21. เราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่น่ารั่นรำ จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงคราวมาหาเจ้า เขาจะมาหาเจ้าไม่พบอีกต่อไปเป็น
นิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสดังนี้แหละ

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. เจ้าบุตรแห่งมนุษย์อเมีย จงเปล่งเสียงบทครั่งราญเรื่องเมืองไทรฯ
3. และจะกล่าวแก่เมืองไทรฯ ผู้อยู่ที่ทางเข้าสู่ทະເລເອຍ เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า เมืองไทรฯເອຍ เจ้าได้กล่าวว่า 'ข้านี้มีความดงามพร้อมสรรพ'
4. พรหมเดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้กระทำให้ความดงามของเจ้าพร้อมสรรพ
5. กระดาณเรือของเจ้าทั้งสิบเข้าทำด้วยไม้สนสามใบมาจากเส้นรือ เข้าเอามีสันสีดำร์มาจากเลบานอนทำเป็นเสากระโถงให้เจ้า
6. เอามาไว้ในเมืองบาชานมาทำเป็นกรรเชียงของเจ้า หมู่คนอาเซอร์ทำแท่นฝังด้วยงาช้างซึ่งมาจากเกาะคิทธิม
7. ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าป่านปักเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งที่คลุมไว้เหนือเจ้านั้น เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอลีชาห์
8. ชาวเมืองไชดอนและเมืองอารัวดเป็นฝีกรรเชียงของเจ้า โอ ไทรฯ นักประชัญของเจ้าอยู่ในเจ้า เข้าเป็นต้นหนของเจ้า
9. ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักประชัญของเมืองนีก็อยู่ในเจ้าเป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า บรรดาเรือทะเลทั้งสิบพร้อมกะลาสีก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า
10. ชาวเปอร์เซีย และลูด และพูด ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เข้าทั้งหลายเป็นทหารของเจ้า เข้าแขวนโล่และหมากเหล็กในเจ้า เขาระทำให้เจ้ามีสิ่ง
11. ชาวอารัวดพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวกำมัดอยู่ในหอคอยของเจ้า เข้าแขวนโล่ไว้ตามกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขาระทำให้ความงามของเจ้าพร้อมสรรพ
12. ทหารชีไวป์มาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีทรัพยากรามากมายหลายชนิด เข้าอาเงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า
13. เมืองยawan ทุบลและเมเมเชด ค้าขายกับเจ้า เข้าแลกเปลี่ยนคนและภาชนะทองสัมฤทธิ์กับสินค้าของเจ้า
14. วงศ์วนโภการมาห์เจ้าม้า ม้าศึกและล้อมาแลกกับสินค้าของเจ้า
15. ชาวเดดาณทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า เขานำงาช้างและไม้มะเกลือมาเป็นค่าของสินค้า
16. เมืองซีเรียไวป์มาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เข้าเօມรากต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก ป่านเนื้อละเอียด หินประการังและโมรามาแลกกับสินค้าของเจ้า
17. ยุดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เข้าเอาข้าวสาลีเมืองมินนิทและเมืองปานาง นำผึ้ง นำมัน พิมเสน มาแลกกับสินค้าของเจ้า
18. دامัสกัสไวป์มาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพยากรามากมายหลายชนิดของเจ้า มีเหล้าอยุ่นเหลโลใบ น และขันแกะขาว

19. ด้านและยานมารถกับสินค้าของเจ้า เข้ามาเหล็กหล่อ การบูร ตะไคร้ร์มาถกับสินค้าของเจ้า
20. เมืองเด dane ค้าขายกับเจ้าในเรื่องผ้าอานสำหรับขับชี
21. เมืองอะระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเดدار์ เป็นพ่อค้าประจำในเรื่องลูกแกะ แกะผู้ เพะ เข้าไปมา ค้าขายกับเจ้าในเรื่องเหล่านี้
22. พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเชบาและเมืองราามาห์ก็ค้าขายกับเจ้า เข้ามาเครื่องเทศชนิดดีๆทั้งสิ้นและเพชรพลอย ทุกชนิด และทองคำมาถกับเจ้า
23. เมืองอาราน คานเน็และเอเดน พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเชบา อัสซูร และคิลมารดก็ค้าขายกับเจ้า
24. เมืองเหล่านี้ทำการค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่องแต่งกายอย่างตีวิเศษ เสื้อสีฟ้าและเสื้อปัก และ พร้อมทำด้วยด้ายสีต่างๆมัดไว้แน่นด้วยด้ายพื้น
25. กำปั่นทั้งหลายของเมืองثارซิชบารุทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงบริบูรณ์และรุ่งโรจน์อย่างมากในท้องทะเล
26. ฝีกรรเชียงของเจ้านำเจ้าออกไปที่ในทะเลลึก ลงตะวันออกทำให้เจ้าอับปางในท้องทะเล
27. ทรัพย์สินของเจ้า ของขายของเจ้า สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนนของเจ้า ซึ่งไม่ประจำของเจ้า ผู้ค้า สินค้าของเจ้า นักรบทั้งสิ้นของเจ้าผู้อยู่ในเจ้าพร้อมกับบรรดพากหั้งสิ้นของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า จะ Jamal ในท้อง ทะเลในวันล่มจมของเจ้า
28. แผ่นดินจะสั่นสะท้านเมื่อได้ยินเสียงโวยวายของต้นหนนของเจ้า
29. บรรดาผู้ที่ถือกรรเชียง พากลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่งทะเลจะลงมาจากเรือของเข้า นายืนอยู่บนฝั่ง
30. และจะพิลาปราสาทให้เพาะเจ้า และจะร้องให้หนักหนา เขาจะเหวี่ยงผุนซึ่นศีรษะของเข้า และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่ กองขี้เจ้า
31. เขากำโนณเพาะเจ้าและเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ เขายังร้องให้เพาะเจ้าด้วยจิตใจอันข้มขื่นกับไว้ทุกข์หนัก
32. ในการพิลาปราสาทให้นั้น เขายังเปล่งเสียงบทครรภ์ร้ายๆเพื่อเจ้าและได้ร้องทุกข์เพื่อเจ้าว่า 'มีเมืองใดหรือที่ถูกทำลาย หรือเมืองใดที่ถูกทำลายในท่ามกลางทะเล
33. เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลก็จะทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ เจ้าได้การทำให้บรรดาคนชั้นทรัพย์แห่ง โลกมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า
34. ในเมื่อเจ้าอับปางเสียด้วยทะเลในหัวน้ำลึก สินค้าของเจ้าและบรรดพากหั้งหลายของเจ้าจะได้ Jamal พร้อมกับ เจ้า
35. พากชาวเกาะต่างๆทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพาะเจ้า กษัตริย์ทั้งหลายของพากเขาจะเกรงกลัวยิ่งนัก สีพระพะพักตร์ ของพระองค์ก็ถูกตอกกันว่า
36. พ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายจะเยี้ยหยันเจ้า เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหาดผวา และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์'

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทร่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตั้งนี้ว่า เพาะใจของเจ้าอยองขึ้น และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าเป็นพระเจ้า ข้านั่งอยู่ในที่นั่งแห่งพระเจ้าในห้องพระเจ้า' แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า เม้มเจ้าจะยึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า
3. ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้
4. เจ้าหากทรัพย์สมบัติมาสำหรับตนโดยสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า และได้รับรวมทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า
5. ด้วยสติปัญญายิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้ทวีทรัพย์สมบัติของเจ้าขึ้น และจิตใจของเจ้าก็เผยแพร่องขึ้นในทรัพย์สมบัติของเจ้า
6. เพาะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตั้งนี้ว่า เพาะเจ้ายึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า
7. เพาะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำคนต่างด้าวมาสู้เจ้า เป็นชนชาติที่ทางเดินในบรรดาประชาชาติ เข้าทั้งหลายจะซักดاب ออกรต่อสู้กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า และเขาจะกระทำให้ความฉลาดปราดเปรื่องของเจ้าเป็นมลทิน
8. เข้าทั้งหลายจะดันเจ้าลงไปที่ในปากแคนคนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในห้องพระเจ้า
9. เจ้ายังจะกล่าวอีกหรือ ว่า 'ข้าเป็นพระเจ้า' ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของ คนที่ฆ่าเจ้า
10. เจ้าจะตายอย่างคนที่มิได้เข้าสุนัตตาย โดยมือของคนต่างด้าว เพาะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าได้ตัวสัต
11. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
12. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงเปล่งเสียงบทครั้ครวญเพื่อกษัตริย์เมืองไทร และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตัวสัตตั้งนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ
13. เจ้าเคยอยู่ในอีเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นสื้อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไฟทูร์ย์ มะกรูด พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งรำนาและปี ของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา
14. เจ้าเป็นเครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เฝ้าดูตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ ท่ามกลางศิลาเพลิง
15. เจ้าก็ปราศจากตำแหน่งในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า
16. ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการค้าของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทารุณ เจ้ากระทำบ้าป ดังนั้น เครูบผู้พิทักษ์อ่อน เราจะขับเจ้าออกไปจากภูเขาแห่งพระเจ้าดูสิ่งมลทิน และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง
17. จิตใจของเจ้าอยองขึ้นเพาะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมลง เพาะเห็นแก่ความ งามของเจ้า เราจะเหวี่ยงเจ้าลงที่ดิน เราจะตีแผ่เจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะ

เพลินอยู่ที่เจ้า

18. เจ้ากระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า ในการค้าอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกจากห้องที่มีของดูเจ้าอยู่
19. บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาระบุตระลึงพระเจ้า เจ้าจะสิ้นสูญลงอย่างน่าครื่นครั้น และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์
20. พระจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
21. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงมุ่งหน้าต่อสู้ไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น
22. และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ไซดอนอ่อน เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะสำแดงสั่งราชศิษฐ์ของเราท่ามกลางเจ้า และเข้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสำแดงความบริสุทธิ์ของเรานะเมืองนั้น
23. เพราะเราจะส่งโรคระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ล้มลงด้วยด้ามที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกด้าน แล้วเข้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
24. และส่วนวงศ์วานอิสราเอลนั้น จะไม่มีหนามย้อยที่ทิ่มแทง หรือมีหนามใหญ่มากอีก ท่ามกลางคนทั้งปวงซึ่งได้เคยกระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่น แล้วเข้าจะทราบว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
25. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราจะรวบรวมวงศ์วานอิสราเอลจากชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเข้าได้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางนั้น และเมื่อเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชนชาติทั้งหลายแล้ว เข้าทั้งหลายจะได้อศาสียอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
26. และเข้าทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลดภัย เออ เข้าจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนอุ่น เมื่อเรากระทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งหลายที่อยู่รอบเขา ผู้ได้กระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เข้าทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเข้าทั้งหลายจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเข้าทั้งหลาย

1. เมื่อวันที่สิบสองเดือนสิบในปีที่สิบ พระวจนะของพระเยื้อราห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่ฟ้าໂර์กชัตติร์ย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโถงชัตติร์ย์และอียิปต์ทั้งสิ้น
3. ผุดไปเดินและกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสดังนี้ว่า ดูเกิด เรายังเป็นปฏิบัติภักดีกับเจ้า ฟ้าໂร์กชัตติร์ย์แห่ง อียิปต์ ผู้เป็นพญานามหิมา นอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า 'แม่น้ำของข้าก็เป็นของข้า ข้าสร้างมัน ขึ้นเพื่อตัวของข้าเอง'
4. เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากแร่ตราช่องเจ้า และจะกระทำให้ปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเกล็ดของเจ้า และเรา จะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า
5. เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถินทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะ ไม่มีครรภารมและฝังเจ้าไว้ เราได้มอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่าดินและของนกในอากาศ
6. แล้วคนที่อยู่ในอียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบว่า เราคือพระเยื้อราห์ เพาะเจ้าเป็นไม้เท้าอ้อของวงศ์วนอิสราเอล
7. เมื่อเข้าເມືອງຈັບເຈົ້າ ເຈົ້າກີກ ແລະນາດບ່າຂອງເຂາທຸກຄົນ ແລະເມື່ອເຂົາພິງເຈົ້າ ເຈົ້າໂຄນ ແລະກະທານໃຫ້ບັນເວວຂອງ ເຂາທຸກຄົນສັ່ນໜົມດ
8. ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสดังนี้ว่า ดูเกิด เราจะนำตามมาเห็นอเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากເຈົ້າ ເສີຍ
9. แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่กรังและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเข้าทั้งหลายจะทราบว่า เราคือพระเยื้อราห์ เพาะເຂົາໄດ້ ກล่าวว่า 'แม่น้ำเป็นของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา'
10. เหตุฉะนั้น ดูเกิด เราจะต่อสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสีย ເປົ່າແລະຮຽກຮ່າງຍ່າງສິ້ນເຊີງ ຕັ້ງແຕ່ຫຼັກໂລຢີຢູ່ມາຈົນເຖິງພຣມແດນເອົຟໂລເປີຍ
11. จะไม่มีเท้ามนุษย์ข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีต้นสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีຄරາຕັຍອູ່ຄົງສືສັບປີ
12. และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่กรังท่ามกลางประเทศທั้งหลายที่กรังนั้น และหัวเมืองของมันจะ ຮຽກຮ່າງຍ່າງສືສັບປີທ່າມກາລາງຫວາມເມືອງທັງໝົດທີ່ໃຫຍ່ເປົ່າ ເຈະໃຫ້ຄອນອີຍີປົກຈະຈັດຈະຈາຍໄປທ່າມກາລາງປະชา ຊາດ ແລະຈະກະຈາຍເຂົາໄປດາມປະເທດຕ່າງໆ
13. เพาะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสดังนี้ว่า เมื่อสິ້ນສືສັບປີແລ້ວ ຮາຈະຮັບຮັມຄອນອີຍີປົກຈະຈັດກາລາງໜ້າຕິທັ້ງ ທັງໝົດເຊີງເຈົ້າກະຈັດຈະຈາຍໄປອູ່ດ້ວຍນັ້ນ
14. และเราจะໃຫ້ອີຍີປົກລັບສູ່ສ່ວພາພເດີມ ແລະນາເຂົາກລັບມາຍັງແຜ່ນດິນປັກໂຮສ ອົ່ງເປັນແຜ່ນດິນດັ່ງເດີມຂອງເຂາ ແລະເຂາ ທັງໝົດຈະເປັນຮາຈອານາຈັກຮ່າຍຕໍ່ຕໍ່ອຍທີ່ນັ້ນ
15. จะເປັນຮາຈອານາຈັກທີ່ຕໍ່ຕໍ່ອຍທີ່ສຸດໃນบรรດາຮາຈອານາຈັກທັງໝົດ ແລະຈະໄມ່ເຄຍຍົກຕົນຂຶ້ນເໜືອປະชาຕິທັ້ງ ທັງໝົດເອົາເລຍ ເພົະເວົາຈະກະທຳໃຫ້ເຂາເປັນຮາຈອານາຈັກເລືົກຈົນໄມ່ສາມາດຈະປົກຄອງປະชาຕິອື່ນໄດ້
16. ແລະຈະໄມ່ເປັນທີ່ວາງໃຈຂອງวงศ์วนอิสราเอลເອົາ ອັນທຳໃຫ້ສຳນິກຕິງຄວາມໜ້າຂອງເຂາເມື່ອທັນໄປພຶ່ງພາອີຍີປົກນີ້ ແລ້ວເຂາຈະທຽບວ່າເວົາມີ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

17. ต่อมามีวันที่หนึ่ง เดือนที่หนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวจนะของพระเย毫不犹豫มายังข้าพเจ้าว่า
18. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เนบุคัดเนสชาร์ กษัตริย์แห่งبابิโลนได้ให้กองทัพมาสู้รบกับเมืองไทรอย่างหนัก จนศรีษะทุกศรีษะล้าน และบ่าทุกบ่าก์ถลอก ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้อะไรไปจากไทรอันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น
19. เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเดิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งbabylon และท่านจะ做人เป็นอันมากของเข้าไปและรับข้าวของไป และปล้นเอาไปเป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน
20. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ให้ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเข้าทั้งหลายได้กระทำเพื่อเรา
21. ในวันนั้นเราจะกระทำให้มีเขางอกขึ้นมาทิ่งศรีษะอิสราเอล และเราจะให้เจ้าอ้าปากพูดท่ามกลางเข้าทั้งหลายแล้วเขากำทราบว่าเราคือพระเย毫不犹豫

1. พระวจนะของพระเยโซวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า จงพิลาปร่ำไรเดิดว่า 'อนิจจานอนวันนั้น'
3. เพราะวันนั้นไกลเข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโซวาห์ไกลเข้ามา จะเป็นวันมีเมฆ เป็นเวลาที่กำหนดของประชาชาติ
4. ตามเล่มหนึ่งจะมาเห็นอียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเอธิโอเปีย เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขาก็จะอา凶เป็นอันมากของประเทศนั้นไปเสีย และรากรู้งานของเมืองนั้นก็จะถูกทลายลง
5. เอธิโอเปีย และพูด และลูด และคนที่ประปันกันทั้งปวง และลิเบีย และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่ในสันนิบาตจะล้มลงพร้อมกับเข้าด้วยด้าบ
6. พระเยโซวาห์ตัวสัตตนี้ว่า ผู้เหล่านั้นที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มลง และอาณຸภาพอันผยองของมันจะลงมา และจากหอคอยแห่งสีโอน เขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยด้าบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้แหลก
7. และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่านั้น
8. และเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโซวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ช่วยทั้งหมดของมันก็ทลายแล้ว
9. และในวันนั้นทุกจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คนเอธิโอเปียที่เลินเล่ออยู่นั้นครั้นครวาม ความแสนระทมจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวันกำหนดของอียิปต์ เพราะ ดูเดิด วันนั้นมาถึงจริงๆ
10. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์สิ้นสุดลง ด้วยมือของเนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์แห่งบابلอน
11. ตัวท่านพร้อมกับชนชาติของท่านคือชนชาติที่ทำรุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ จะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น และเขาจะซักด้าบออกต่อสู้อียิปต์ กระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยคนที่ถูกฆ่า
12. และเราจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายแห่งไป เราจะขยายแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะกระทำให้แผ่นดินและสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินกันร้างเปล่าโดยมือของคนต่างด้าว เราคือพระเยโซวาห์ได้ลั่นมาจากแล้ว
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตตนี้ว่า เราจะทำลายรูปเคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรรมที่ในเมืองโนฟสินสุดลง และจะไม่มีจ้าวจากแผ่นดินอียิปต์อีก ดังนั้นเราจะใส่ความยำเกรงไว้ในแผ่นดินอียิปต์
14. เราจะกระทำให้บัตรโสรเป็นที่รกร้าง และจะวางเพลิงในโค้อน และจะกระทำการพิพากษาเมืองโน
15. เราจะเหตุความเดือดดาลของเราลงบนเมืองเบลูเซียมซึ่งเป็นขุมกำลังของอียิปต์ และจะตัดเหล่าผู้งูชนาออกเสียจากเมืองโน
16. และเราจะวางเพชิงในอียิปต์ เมืองเบลูเซียมจะอยู่ในมหันต์ทุกชิ้น เมืองโนจะแตกและเมืองโนฟจะปรบปักษ์ในเวลากลางวัน
17. ชายฉกรรจ์ของเมืองอาเวนและเมืองพีเบسطจะล้มลงด้วยด้าบ และเมืองนั้นจะตกไปเป็นเชลย
18. ที่เมืองทากปานเหสกกลางวันจะมีดเมื่อเราทำลายแยกของอียิปต์ และอาณຸภาพอันผยองของเมืองนั้นจะสิ้นสุดลง

จะมีเมืองมาคุณเมืองนั้นไว้และเหล่าธิดาของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเชลย

19. เราจะกระทำการพิพากษาลงโทษอีกปีต่อตัวนี้แหล แล้วเข้าจะทราบว่าเราคือพระเยโซวาห์
20. ต่อมามีวันที่เจด เดือนที่หนึ่ง ในปีที่สิบเอ็ด พระวจนะของพระเยโซวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
21. บุตรแห่งมนุษย์เขย เรายังกระทำให้แข่นของฟาร์กชัตติร์แห่งอียิปต์หัก และดูเดิด ไม่มีผู้ใดพันแขนให้ ไม่มีผู้ใดเอาผ้ามาพันแขนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อให้เข้มแข็งที่จะถือดาบได้อีก
22. เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัตน์นี้ว่า ดูเดิด เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาร์กชัตติร์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนของเข้า ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หักแล้วนั้น เราจะกระทำให้ดาบหลุดจากมือของเข้า
23. เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชน และจะกระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ
24. และเราจะเสริมกำลังแขนของกษัตติร์แห่งบานิโลน และอาดาบของเรามีอีให้ แต่เราจะหักแขนของฟาร์และเข้าจะคร่ารากูต่อหน้าท่านอย่าง คนถูกบาดเจ็บเจียนจะตาย
25. เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตติร์แห่งบานิโลน แต่แขนของฟาร์จะตก แล้วเข้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโซวาห์ เมื่อเราอาดาบของเรามีอีของกษัตติร์แห่งบานิโลน ท่านจะยื่นมือออกต่อสู้แผ่นดินอียิปต์
26. และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชน และจะกระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ แล้วเข้าจะทราบว่าเราคือพระเยโซวาห์

1. และอยู่มา เมื่อวันที่หนึ่งเดือนที่สาม ในปีที่สิบเอ็ด พระวจนะของพระเยอรมายังข้าพเจ้าไว้
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงกล่าวแก่ฟาร์หักซัตติร์แห่งอียิปต์และแก่หมู่นิกรของท่านว่า ในความเป็นใหญ่เป็นโตของท่านนั้น ท่านเหมือนผู้ใด
3. ฉุกเฉิด คนอัสซีเรียเปรียบได้กับไนสันสีดาในเลบานอน มีกิจกรรมและมีปรัมและสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ
4. สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกทำให้มันงอกสูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกนั้นไหลรอบที่ที่ปลูกมันไว้ และก่อให้เกิดสายน้ำเล็กๆ จากแม่น้ำลึกแยกออกไปทั่วต้นไม้ทั้งสิ้นในทุกนั้น
5. ต้นนั้นมันเจ็งสูงเหนือต้นไม้ในป่าทั้งหลาย กิ่งไม้กิ่งแตกใหญ่และก้านกี้ยว เพราะนำมากหลายเมืองให้หงอก
6. นกในอากาศทั้งสิ้นได้มาร่างอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทุกทั้งสิ้นตกลูกอุกอาจอยู่ใต้ก้าน ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ร่มของมัน
7. มันก็งดงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมัน ด้วยความยาวแห่งก้านของมัน เพาะรากของมันหยังลีกลงไปยังน้ำอุดม
8. ต้นสนสีดาที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้ากษัตริย์มันไว้ไม่ได้ ต้นสนสามใบกิ่งไม้เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมัน ต้นกาลัดกิ่งไม้เปรียบปานกิ่งของมัน ไม่มีไม้ตันใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมัน
9. เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมัน ต้นไม้ทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อใจมัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า
10. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตติร์นี้ว่า เพาะว่ามันสูงและชูยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และจิตใจของมันก็เย่อหยิ่งเพราความสูงของมัน
11. เราจึงมอบมันไว้ในมือของผู้หนึ่งที่ทรงอาณาภิภูมิในบรรดาประชาชาติ ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้ให้มันออกเพราความชั่วร้ายของมัน
12. คนต่างด้าว คือชนชาติที่น่ากลัวในบรรดาประชาชาติ ได้โคนมันลงและทิ้งไว้ กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในทุบเขาทั้งสิ้น และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลำธารทั้งสิ้นของแผ่นดินนั้น และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจารวมเงาของมันและทิ้งมันไว้
13. นกในอากาศทั้งสิ้นจะอาศัยอยู่บนสิ่งสลักหักพังของมัน และสัตว์ป่าทุกทั้งปวงจะอยู่บนก้านของมัน
14. ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำจะไม่ออกขึ้นสูงนัก หรือชูยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่ดูดน้ำขึ้นสูงอย่างนั้นได้ เพาะว่ามันทั้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาล ท่ามกลางบุตรแห่งมนุษย์กับผู้ที่ได้ลงไปยังปากแคนตาวย
15. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตติร์นี้ว่า ในวันที่มันลงไปยังแคนตาวย เรากระทำให้บำาลคลุมตัวไว้ทุกชิ้นให้มันและยังคงแม่น้ำของมันไว้ และนำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง เรากลุ่มเลบานอนไว้ให้กลับอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุกน้ำทั้งสิ้นจะสลบเพราเมัน
16. เรากระทำให้ประชาชาติสั่นสะเทือนด้วยเสียงที่มันล้ม เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปที่นรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงไปยัง

ปากเดน และตันไม้ทั้งสิ้นในເອດັນ ຕັນໄມ້ທີ່ຄັດເລືອກແລ້ວແລະຕັນໄມ້ທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເລບານອນ ຕັນໄມ້ຖຸກຕັນທີ່ດື່ມນໍ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເລ້າໂລມທີ່ໃນໂລກບາດາລ

17. ປະຊາທິເຫຼານີ້ຈະລົງໄປຢັງນຽກກັບເຂົາດ້ວຍ "ໄປອູ້ກັບບຣດາຜູ້ທີ່ຖຸກຜ່າດ້ວຍດາບ ເອ ດື່ອບຣດາຜູ້ທີ່ເປັນເໜີອນແຂນຂອງເຂາ ທີ່ອູ້ໄດ້ຮົມຂອງເຂາທ່າມກລາງປະຊາທິ
18. ດັ່ງນີ້ ເຈົ້າເໜີອນຜູ້ໄດ້ໃນເຮືອງສົງຮາສີແລະຄວາມເປັນໄທໝ່ທ່າມກລາງຕັນໄມ້ແທ່ງເອດັນ ເຈົ້າຈະຖຸກນໍາລົງມາພວ່ນກັບຕັນໄມ້ແທ່ງເອດັນໄປຢັງໂລກບາດາລ ເຈົ້າຈະນອນອູ້ທ່າມກລາງຜູ້ທີ່ມີໄດ້ເຂົ້າສູ່නັຕ ພວ້ມກັບຜູ້ທີ່ຖຸກຜ່າດ້ວຍດາບ ນີ້ດື່ອຟາໂຣ໌ ແລະບຣດາໜູ້ນີ້ກ່ຽວຂ້ອງທັນ ອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣັສດັ່ງນີ້

1. ต่อมาเมื่อวันที่หนึ่ง เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระจันทร์ของพระเยื้อราห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน ใจเปล่งเสียงบกครั่ครวญเรื่องฟาร์โหกษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้ท่านฟังดังนี้ว่า ท่านเหมือนสิงโตหอนุ่มท่ามกลางประชาชน แต่ท่านเป็นเหมือนปลาแพลงในทะเลทั้งหลาย ท่านเฝ่นออกมากในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน เอาเท้าของท่านกวนน้ำและกระทำแม่น้ำของมันให้มลทินไป
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกางเขยของเราคุณท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเข้าเหล่านั้นจะลากท่านขึ้นมาด้วยอวนของเรา
4. และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะฟัดท่านลงบนพื้นทุ่ง และจะกระทำให้นกทั้งสิ้นในอากาศมาจับอยู่บนท่าน และเราจะให้ท่านเป็นอาหารออมอกของสัตว์ทั่วทั้งโลก
5. เราจะเอาเนื้อของท่านเกลี่ยไว้บนภูเขา และถมหุบเข้าด้วยศพของท่าน
6. เราจะให้แผ่นดินถึงแม่น้ำเข้าชั่วโมงเดียวเลือดกำลังไหลของท่าน และหัวใจจะเต็มไปด้วยท่าน
7. เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสววรค์ไว้ และจะกระทำให้ดวงดาวมีดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ จะไม่ทอแสง
8. แสงสุกใสทั้งสิ้นแห่งสรรค์นั้นเราจะกระทำให้มีดอยู่เหนือท่าน และวางแผนความมีดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
9. เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชนในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น เราจะกระทำให้จิตใจของชนชาติทั้งหลาย เป็นอันมากสำมาก
10. เออ เมื่อเรารักษ์ดานของเรารต่อหน้าเข้าทั้งหลาย เราจะกระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากและลึกลับที่ท่าน และกษัตริย์ของเข้าทั้งหลายจะสะทกสะท้านเพราท่าน ในวันที่ท่านล้มลงนั้น เข้าทั้งหลายจะดัวสั่นทุกขณะจิตทั่ว กันเพราะห่วงชีวิตของตนเอง
11. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดานของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาเหนือท่าน
12. เราจะทำให้หมุนนิกรของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้มีกำลัง ทุกคนก็ล้วนเป็นที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชน เขา จะนำความทายาทของอียิปต์ให้มาถึงที่สิ้นสุด และหมุนนิกรทั้งสิ้นของมันจะพินาศ
13. เราจะทำลายสัตว์ของเมืองนั้นทั้งสิ้น จากข้างน้ำมากหลายและไม่มีท่ามนุษย์คนใดกระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีก กีบ สัตว์ก็จะไม่กระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีกเช่นกัน
14. และเราจะทำให้น้ำของเข้าทั้งหลายลึก และจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายของเข้าไหลไปเหมือนน้ำมันไหล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15. เมื่อเรากระทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่งที่เคยอุดมสมบูรณ์ เมื่อเราฟัดพื้นดินทั้งปวงที่ อาศัยอยู่ในประเทศนั้น และเข้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยื้อราห์
16. นี่เป็นบทครั่ครวญที่จะร้องครั่ครวญ เหล่าธิดาแห่งประชาชนจะร้องบทนั้น เข้าจะร้องเรื่องอียิปต์และหมุนนิกร ของอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

17. ต่อมามีวันที่สิบห้า เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระจันทร์ของพระเยื้อวาร์มายังข้าพเจ้าว่า
18. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย จงพิลาปร้ำให้เพื่อคนเป็นอันมากของอียิปต์ และจงส่งเขาลงไป ทั้งตัวเขาและเหล่าธิดาแห่งประชาชนติที่โอล่าไปยังโลกบ้าดาล ไปยังบรรดาคนเหล่านั้นที่ไปยังปากแಡนคนตายแล้ว
19. ในเรื่องความงาม ท่านงามลักษณะผู้ใดๆหรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่ไม่ได้เข้าสุนัต
20. เขาทั้งหลายจะล้มลงกลางบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้แล้ว จงลากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมูนิกร ทั้งสิ้นของเข้า
21. เหล่าชายฉกรรจ์ในบรรดาผู้ที่แกล้วกล้าจะพูดเรื่องของเขากับผู้ช่วยของเขากลางนรกว่า 'เข้าได้ลงมาแล้ว เขานอนอยู่ คือคนที่ไม่ได้เข้าสุนัต ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ'
22. อัสซูรก็อยู่ที่นั่นรวมทั้งคณะ มีหลุมศพออยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้มลงด้วยดาบ
23. ที่ฝังศพของคนเหล่านี้อยู่ที่แดนมรณะ่วนที่ใกล้ที่สุด และคณะของເຮົອກົມ່ວຽນຫຼຸມຝັງສົມຂອງເຮົອ ทุกคนถูกฆ่า ล้มลงด้วยดาบ เป็นพวກที่ให้เกิดความครั้นคرامในแผ่นดินของคนเป็น
24. ເຄລາມກົມ່ວຽນທີ່ນີ້ ທັງໝູນິກຣທັງສິນກົມ່ວຽນຫຼຸມຝັງສົມຂອງເຮົອ ທຸກຄົນຖືກฆ່າ ແລະລັ້ມລັງດ້ວຍดาบ ຜູ້ລົງໄປສູ່ໂລກ บາດາລໂດຍໄນ້ເຂົ້າສູນຕົກ ເປັນພວກທີ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຄົ່ນຄ້າມໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ ແລະເຂົາຕ້ອງທຳນັບຄວາມອັນຍາຍ ໜ້າກັບຜູ້ທີ່ລົງໄປປາກແດນຄົນຕາຍ
25. ເຂົາໄດ້ທຳທີ່ໃຫ້ເຂອນອນໃໝ່ພວກຜູ້ທີ່ຖືກฆ່າພ້ອມກັບໝູນິກຣທັງສິນຂອງເຮົອ ມີຫຼຸມຝັງສົມຂອບດ້ວຍ ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູນຕົກທຸກຄົນ ຖືກฆ່າດ້ວຍดาบ ເພຣະວ່າເຂົາໃຫ້ເກີດຄວາມຄົ່ນຄ້າມໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ ແລະເຂົາຕ້ອງທຳນັບຄວາມອັນຍາຍ ໜ້າກັບຜູ້ທີ່ລົງໄປປາກແດນຄົນຕາຍ ເຂົາມີທີ່ຢູ່ໃໝ່ພວກຜູ້ຖືກฆ່າ
26. ເມເຊັດກັບຖຸບັລກົມ່ວຽນທີ່ນີ້ ທັງໝູນິກຣທັງສິນຂອງເຮົອ ຫຼຸມຝັງສົມຂອງເຮົອທັງສອງອູ່ຮອບເຂົາ ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູນຕົກທຸກຄົນ ຖືກฆ່າດ້ວຍดาบ ເພຣະເຂົາໃຫ້ເກີດຄວາມຄົ່ນຄ້າມໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ
27. ເຂົາທັງຫຼາຍຈະໄມ້ໄດ້ນອນອູ່ກັບຜູ້ແກລ້ວລໍາ ໃນຈຳພວກທີ່ໄມ້ໄດ້ເຂົ້າສູນຕົກທີ່ໄດ້ລັ້ມລັງ ລົງໄປຢັງນຽກພ້ອມກັບ ຍຸທໂຮປກຮົນຂອງເຂົາ ຜູ້ທີ່ມີມາວັງໄວ້ໄດ້ຕີຮະຂອງເຂົາ ແລະຄວາມໜ້າໜ້າກົມ່ວຽນກະຮຸກຂອງເຂົາ ເພຣະວ່າເຂົາໃຫ້ຜູ້ແກລ້ວ ກລ້າຄົ່ນຄ້າມອູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຄົນເປັນ
28. ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະຕ້ອງຖືກໃໝ່ພວກຜູ້ທີ່ໄມ້ໄດ້ເຂົ້າສູນຕົກ ແລະນອນອູ່ກັບຄົນเหล่านັ້ນທີ່ຖືກฆ່າດ້ວຍดาบ
29. ເອໂດມກົມ່ວຽນທີ່ນີ້ ຄືບරຽດາກະຕິຮົມ ແລະບຣຽດາເຈົ້ານຍັງຫຼາຍຂອງເຮົອ ແມ່ວ່າເຂົາທັງຫຼາຍມີອານຸກາພ ເຂຍັງຖືກ ໜໍາມາວັງໄວ້ກັບบรรดาคนเหล่านັ້ນທີ່ຖືກฆ່າດ້ວຍดาบ ເຂົາຈະນອນອູ່ກັບຜູ້ທີ່ໄມ້ໄດ້ເຂົ້າສູນຕົກ ກັບบรรดาคนທີ່ໄດ້ລົງໄປຢັງປາກແດນຄົນຕາຍ
30. ເຈົ້ານຍັງຈົກທີ່ມີອົງກົມ່ວຽນທີ່ນີ້ ໂດຍກັນໜົມ ດົນໄຊດອນທັງໝົມ ຜູ້ທີ່ລົງໄປດ້ວຍຄວາມອັນຍາພ້ອມກັບຜູ້ທີ່ຖືກฆ່າ ເພຣະ ເຫຼຸດຄວາມຄົ່ນຄ້າມທັງສິນທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳຂຶ້ນດ້ວຍກຳລັງຂອງເຂົາ ເຂົານອນອູ່ທີ່ນີ້ໄມ້ເຂົ້າສູນຕົກພ້ອມກັບຜູ້ທີ່ຖືກฆ່າດ້ວຍ ดาບ ແລະທຳນັບຄວາມອັນຍາຍ ໜ້າກັບບຣຽດາຜູ້ທີ່ລົງໄປຢັງປາກແດນຄົນຕາຍ
31. ອົງຄົມພູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັກສ່ວ່າ ເມື່ອຟຣ໌ເຫັນພວກແລ່ານັ້ນແລ້ວ ທ່ານກີຈະເບາໄຈໃນເຮົອໝູນິກຣທັງສິນຂອງທ່ານ ພຣ໌ແລະໝູນິກຣທັງສິນຂອງທ່ານຖືກฆ່າດ້ວຍดาบ

32. เพาะเราได้ให้เกิดความครั่นคرامในแผ่นดินของคนเป็น เพาะจะนั้นเขากล่าวว่าไว้ท่ามกลางผู้ไม่เข้าสุหนัต
พร้อมกับผู้หลานนั้นที่ถูกผู้ด้วยด้าบ ทั้งฟาร์ห์และหมื่นิกรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหล

1. พระวจนะของพระเยอราห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงพุดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดามาเห็นอ่อนดิน และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายนคนหนึ่งจากพากเขาให้เป็นนาย
3. และถ้าเขาเห็นดามาเห็นอ่อนดินจึงเป่าแต่รและตักเตือนประชาชน
4. เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแต่รไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน และดามนั้นก็มาพาอาคนนั้นไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั้นเอง
5. คือเขาได้ยินเสียงแต่ร แต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั้นเอง ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงตักเตือนแล้วเขาก็ได้ช่วยชีวิตของตนเองให้รอดพัน
6. แต่ถ้าคนนายนี้เห็นดามมาแล้วและไม่เป่าแต่ร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงตักเตือน และดามก็มาพาคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความช้ำช้ำของเขาร แต่เราจะเรียกร้องโลหิตของเขารจากมือของยาม
7. จะนี้แหละ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เราได้กระทำเจ้าให้เป็นคนนายนำหัวร่วงศีรษะอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเรามีอะไร เจ้าจะให้คำตักเตือนของเราง่าย
8. ถ้าเรากล่าวแก่คนช้ำว่า โอ คนช้ำเอ่ย เจ้าจะต้องตายแน่ แต่เจ้าก็มิได้กล่าวคำตักเตือนให้คนช้ำกลับจากทางของเขาร คนชawnจะต้องตายเพราะความช้ำช้ำของเขาร แต่เราจะเรียกร้องโลหิตของเขารจากมือของเจ้า
9. แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนช้ำให้หันกลับจากทางของเขารแล้ว แต่เขามิได้หันกลับจากทางของเขาร เขาก็ตายเพราะความช้ำช้ำของเขาร แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอดพันแล้ว
10. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เจ้าจะกล่าวแก่กงศ์วานอิสราเอล พากเจ้าเคยกล่าวดังนี้ว่า 'การละเมิดและความบาปทั้งหลายของเรารอยู่หนีเรา เราเก็บอยู่ๆอด davaiไปเพราสิ่งเหล่านี้ เราจะดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างไร'
11. จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสว่า เรามีชีวิตอยู่แล้วจันได เรายังคงใจในความตายของคนช้ำ แต่พอใจในการที่คนช้ำหันจากทางของเขารและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางช้ำของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ่ย ยอมตายทำไม
12. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เจ้าจะกล่าวแก่กงศ์วานชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาระเมิด ส่วนความช้ำของคนชawnจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความช้ำของเขาร และคนชอบธรรมจะไม่ดำเนินชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขาระบบ
13. แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชوبธรรมว่า เขายังมีชีวิตอยู่แล้ว ถ้าเขายังวางใจในความชอบธรรมของเขาร และกระทำความช้ำช้ำ การกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมของเขายอมไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย แต่เขาก็ต้องตายเพราะความช้ำช้ำนี้เขาก็ได้กระทำไว
14. อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนช้ำว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่' ถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขาร มากกระทำความญติธรรมและความชอบธรรม
15. ถ้าคนช้ำได้คืนของประกัน ขอโยะไรของเขามาก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎหมายแห่งชีวิต ไม่กระทำความช้ำ

ช้าเลย เขาจะดำเนินชีวิตอยู่แน่ เขายังไม่ต้องตาย

16. บ้าปี้เข้าได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำมากกล่าวโทษเขา เขายังได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขายังดำเนินชีวิตแน่
17. แต่ชนชาติของเจ้ายังกล่าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' ในเมื่อวิธีการของเขายังไม่ยุติธรรม
18. เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาระบุความชั่วช้า เขายังต้องตายเพราความชั่วช้านั้น
19. และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขาระบุความยุติธรรมและความชอบธรรม เขายังดำเนินชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนั้น
20. เจ้ายังกล่าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' โองค์วานอิสราเอลเอี่ย เราก็พิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน
21. และอยู่มานี้ เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบ ในปีที่สิบสอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ชายคนหนึ่งหนีมาจากการของยรูชาเลิมมาหาข้าพเจ้ายังกล่าวว่า เมืองนั้นแตกเสียแล้ว
22. ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มารอยู่เหนือหน้าข้าพเจ้า และพระองค์ทรงอ้าปากของข้าพเจ้าทันเวลาที่ชายคนหนึ่นมาถึงในตอนเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงอ้าออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปต่อไป
23. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
24. บุตรแห่งมนุษย์เอี่ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ร้างเปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า 'อับรา罕เป็นแต่ชายคนเดียว และยังถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเราหลายคนด้วยกัน คงต้องประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เรา'
25. เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้ารับประทานเนื้อพร้อมเลือด เจ้าเงยหน้าขึ้นมองมัสรูปเคราพของเจ้าและทำให้โลหิตตก แล้วเจ้ายังจะเอกสารมสิทธิ์ที่ดินนี้อีกหรือ
26. เจ้ายังอยู่ด้วยดาวของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน และเจ้าจะเอกสารมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ
27. จงกล่าวเช่นนี้แก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราเมื่อชีวิตอยู่แล้วนี้ได บรรดาคนที่อยู่ในที่ร้างเปล่า จะต้องล้มลงด้วยดาว และคนที่อยู่ที่พื้นทุ่ง เรายอมให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า และบรรดาคนเหล่านี้ที่อยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด
28. และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด และความหมายของในอนุภาพของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน
29. และเขายังทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขายังคงได้กระทำนั้น
30. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอี่ย ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าข้างกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน พูดต่อกันและกันกับพี่น้องของตนว่า 'มาเกิด มาฟังเสียงพระวจนะซึ่งออกมายากพระเยโฮวาห์'
31. และเขามาหาเจ้าอย่างที่ชาวตลาดมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชาชนของเรา เขายังคำพูดของเจ้า แต่เขายังไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขายังแสดงความรักมากด้วยปากของเข้า แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลกของเข้า

32. และ ดูເຕີດ ເຈົ້າເປັນເໜືອນຄນ່ອງພັບຮັກແກ່ເຂົາ ມີເສີຍງໍໄພເຮົາແລະເລິ່ນດັນຕົກເກົ່າ ເພຣະເຂາພັ້ງຄຳພຸດຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເຂົາໄໝ່ຍອມກະທຳຕາມ

33. ແລະເນື່ອກາຮເຊັ່ນນີ້ເປັນມາ (ດູເຕີດ ກົງຈະນາ) ເຂົາທັງຫລາຍຈະທຽບວ່າມີຜູ້ພຍາກຣົນອູ້ຢູ່ໃນໜູ່ພວກເຂົາ

1. พระวจนะของพระเยโซวาท์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกรู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะย่อมเลี้ยงแกะมีใช่หรือ
3. เจ้ารับประทานไข้มัน เจ้าคลุกนายของเจ้าด้วยไข่นกแกะ เจ้าจะแกะตัวอ้วนๆ แต่เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่
4. ตัวที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตัวที่กระดูกหักเจ้าก็ไม่ได้พันผ้า ตัวที่ถูกขับไล่ออกไปเจ้าก็ไม่ได้ไปตามกลับมา ตัวที่หายไปเจ้าก็ไม่ได้เสาะหา และเจ้าได้ปอกครองเข้าด้วยการบังคับและด้วยการข่มขู่เบียดเบี้ยน
5. ดังนั้นมันจึงกระจัดกระจาดไปหมด เพราะว่าไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจาดไป มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุก
6. แกะของเราก็เที่ยวไปตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เออ แกะของเราก็กระจาดไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเที่ยวคัน ไม่มีใครเสาะหามัน
7. เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโซวาท์
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราเมื่อวิตอยู่แล่นนั้นได้ เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ และแกะของเรากลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทุกทั้งสิ้น เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และพระผู้เลี้ยงแกะของเรามิได้เที่ยวคันหาแกะของเรา แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวเอง และไม่ได้เลี้ยงแกะของเรา
9. เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโซวาท์
10. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิบัติภักษ์กับผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกว่าเรื่องอาหารของเราจากมือของเข้า และให้เขายับยั้งการเลี้ยงแกะของเข้า ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเข้า เพื่อมิให้แกะเป็นอาหารของเข้า
11. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราคือเรางจะคันหาแกะของเรา และจะเที่ยวหามัน
12. ดังผู้เลี้ยงแกะเที่ยวหาผุ่งแกะในวันที่เขายื่นท่ามกลางแกะของเข้าที่กระจัดกระจาดไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ ดังนั้น และเราจะช่วยเข้าให้พ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเข้าได้กระจัดกระจาดไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ
13. เราจะนำเข้าอกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ และจะนำเขามาไว้ในแผ่นดินของเขามาก และเราจะเลี้ยงเขานบนภูเขาแห่งอิสราเอล ใกล้หัวยทั้งหลายและในท้องถิ่นทุกแห่งที่มีคนอาศัยในประเทศนั้น
14. เราจะเลี้ยงเข้าในลานหญ้าอย่างดี และคอกของเขายังอยู่บนบรรดาภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ ที่นั่น เขาก็อนลงในคอกที่ดี และเขาก็หากินอยู่บนลานหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล
15. ตัวเรางจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้เขานอนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
16. เราจะเที่ยวหาแกะที่หาย และเราจะนำแกะที่ถูกขับไล่ออกไปกลับมาอีก และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระดูกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย แต่ตัวที่อ้วนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยงเข้าด้วยความยุติธรรม
17. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายผู้เป็นผุ่งแพะแกะของเราอ่อน ดูเถิด เราจะพิพากษาระหว่าง

แกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแพะผู้

18. ที่จะหากินในลานหญ้าอย่างดีนั้นยังไม่พออีกหรือ เจ้าจึงต้องเอาเท้าเหยียบลานหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และตีมันจากแหล่งน้ำที่ลึกยังไม่พอหรือ จึงเอาเท้าของเจ้ากวนน้ำที่เหลืออยู่ให้ชุ่น
19. แกะของเราจะต้องกินสิ่งที่เท้าของเจ้ายำ และตีมีสิ่งที่เท้าของเจ้าทำให้ชุ่นหรือ
20. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่เขาดังนี้ว่า ดูเถิด เรา คือเราเอง จะพิพากษาระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม
21. เพราะเจ้าเอาสีข้างและป่าดันและผลักแกะตัวอ่อนเพลียด้วยเขาก่อนเจ้า เจ้าทำให้เขากลายไปต่างถิ่น
22. เราจึงจะช่วยผุงแพะแกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหี้ยอีกต่อไป และเราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ
23. และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้หนีอเข้า คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลาย ท่านจะเลี้ยงเขาและจะเป็นผู้เลี้ยงของเขา
24. และเรามีพระเยโฮวาห์จะเป็นพระเจ้าของเรา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวัวใจแล้ว
25. เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะจำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขายังอาทัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม้
26. และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆเนินเขาของเรามีแหล่งพะพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นห่าฝนแห่งพะพร
27. ต้นไม้ที่ในทุ่งจะบังเกิดผล และพิพากจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขายังอยู่อย่างปลอดภัยในแต่เดือนของเขายัง และเขายังทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราหักดานแยกของเขาระบุ และช่วยเขาให้พ้นจากมือของผู้ที่กักเข้าให้เป็นทาส
28. เขายังไม่เป็นเหี้ยอของประชาชนต่อไป หรือสัตว์ป่าดินก็จะไม่กินเขา และเขายังอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัว
29. และเราจะจัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แก่เขา เพื่อเขาจะไม่ถูกผลประโยชน์ด้วยความอดอยากในแต่เดือนนั้นต่อไปอีก ไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชน
30. และเขายังทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขารักกับเขา และเขาก็องศ์วานอิสราเอลเป็นประชาชนของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหล
31. เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็นแกะในลานหญ้าของเรา เจ้าทั้งหลายเป็นมนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหล

1. พระจันนะของพระเยอราห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่เขาเสือร์ และพยากรณ์ต่อมัน
3. และกล่าวแก่มันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า ดูเถิด ภูเขาเสือร์อ่อน เราต่อสู้กับเจ้า และเราจะเหียดมือของเราต่อสู้เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ากรรงที่สุด
4. เราจะกระทำให้หัวเมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่กรรง และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยอราห์
5. เพราะเจ้าพยายามอยู่เป็นนิตย์ และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอลไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเข้า ในเวลาที่ความช้ำช้ำของเข้าสิ้นสุดลง
6. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่นใจ เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะໄล่ตามเจ้า เพราะเจ้ามิได้เกลียดซังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้นโลหิตจึงจะໄล่ตามเจ้าไป
7. ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาเสือร์กรรงที่สุด และเราจะตัดผู้ที่ผ่านออกมาระดับที่กลับเข้าไปเสียจากมัน
8. ภูเขากองเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเข้าของเจ้า ตามหุบเขากองเจ้า และในหัวยทั้งสิ้นของเจ้า
9. เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่กรรงอยู่เนื่องนิตย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยอราห์
10. เพราะเจ้ากล่าวว่า 'ประชาชนติดทั้งสองนี้และประเทศตั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์' ถึงแม้พระเยอราห์สถิตอยู่ที่นั่น
11. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นใจ เราจะกระทำต่อเจ้าตามความกริวและความอิจชาของเจ้า ซึ่งเจ้าสำแดงพระความเกลียดซังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า เรายังจะสำแดงตัวของเราในหมู่พากเข้าให้เขารู้จัก
12. และเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยอราห์ และทราบว่าเราได้ยินคำหินประมาททั้งปวงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้พูดต่อภูเขายทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า 'มันถูกทิ้งไว้ให้กรรง มันถูกมอบไว้ให้เราเผาผลanusเสีย'
13. ด้วยปากของเจ้า เจ้าเบ่งตัวเจ้าต่อสู้เรา และว่าเรารือมากห่วย เราได้ยินแล้ว
14. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า เมื่อแฝ่นдинโลกทั้งสิ้นชื่นชมยินดี เราจะกระทำเจ้าให้กรรงไป
15. ใจได้ชื่นชมยินดีต่อมรดกแห่งวงศ์วนอิสราเอล เพราะมันเป็นที่กรรงชนิด เราจะกระทำแก่เจ้าจนนั้น ภูเขาเสือร์อ่อน รวมทั้งเօโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เจ้าจะต้องเป็นที่กรรง แล้วเขายทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยอราห์

1. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อเมีย จงพยากรณ์ต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขานี้แห่งอิสราเอลอเมีย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮ瓦ห์
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพาะศัตกรูกล่าวขวัญถึงเจ้าว่า 'อัจฉริ้มแม้แต่ที่สูงใบราบนเหล่านั้นได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว'
3. เพาะจะนั่งลงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพาะว่าเขากำทำให้เจ้ากร้าง และก dein เจ้าเสียทุกด้านเพื่อเจ้าจะได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลืออยู่นั้น และริมฝีปากของพากช่างพุดก็อาเรื่องของเจ้าไปในทาง เป็นที่เลื่อมเสียงซื่อเสียงในหมู่ประชาชน
4. ภูเขานี้แห่งอิสราเอลอเมีย เพาะจะนั่งฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาระเนินเข้า แม่น้ำและหุบเข้า ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและกร้าง และหัวเมืองที่ถูกละทิ้ง ซึ่งได้กล้ายเป็นเหยื่อและเป็นที่เบี้ยหยันแก่ประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆนั้น
5. เพาะจะนั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ด้วยความหวังแห่งอย่างเดือดดาลของเรา เราพูดกล่าวโหง ประชาชาติที่เหลืออยู่ และแก่เอโดมทั้งสิ้นผู้ที่มีอภิเษกนั่นของเราให้แก่ตนเองให้เป็นกรรมสิทธิ์ ด้วยความร่าเริงอย่างเต็มใจ และใจประมาทหมื่นอย่างที่สุด เพื่อเขายจะได้ไล่คนแผ่นดินนั้นออกไป เพื่อจะได้ปล้นอาภิเสีย
6. เพาะจะนั่งกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และจะกล่าวแก่ภูเขาระเนินเข้า แก่หัวเมืองและหุบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราพูดด้วยความหวังแห่งและความพิโรธของเรา เพาะเจ้าได้ทันรับความอับอายข้ายหน้าจากประชาชาติ
7. เพาะจะนั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่า ประชาชาติที่อยู่รอบเจ้านั้นจะทนรับความอับอายหน้า
8. ภูเขานี้แห่งอิสราเอลอเมีย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมานะ และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพาะไม่เข้าใจได้กลับมา
9. เพาะ ดูเถิด เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกไถและถูกหัวเราะ
10. และเราจะทวีคุณให้แก่เจ้า คือบรรดาวรค์วนอิสราเอลทั่วหมู่ดิน หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถานที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่
11. เราจะทวีทั้งคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มขึ้นและมีลูกดก และเราจะกระทำให้เจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อนและจะเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าแต่ก่อน และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
12. เออ เราจะให้คนดำเนินบนเจ้า คืออิสราเอลประชาชนของเราด้วย และเขาก็จะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และเจ้าจะเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่เอาลูกของเข้าไปอีก
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพาะคนกล่าวแก่เจ้าว่า 'เจ้ากินคนและเจ้าได้อาลูกของประชาชาติของเจ้าไป'
14. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพาะจะนั่งเจ้าจะไม่กินคน และจะไม่เอาลูกของเจ้าจากประชาชาติของเจ้าไป

อีกเลย

15. เราจะไม่ให้เจ้าได้ยินคำประมาทหริ่นของประชาชาติต่างๆอีก และเจ้าไม่ต้องทนรับความอับอายขำหันของชนชาติทั้งหลายอีกเลย และไม่ต้องการทำให้ประชาชาติของเจ้าสะดุดอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหลง
ะ
16. พระจนะของพระเยโซวาท์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
17. บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย เมื่อวงศ์วานอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน เขากระทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยวิถีและการกระทำการของเข้า ความประพฤติของเข้าที่มีต่อหน้าเราก็เหมือนมลทินอันเกิดจากกระดุ
18. เพราะฉะนั้นเราจึงระบายนความกริวของเรารอกราหนีอเข้าด้วยเรื่องโลหิตซึ่งเข้าได้กระทำให้ตกบนแผ่นดิน ด้วยเรื่องรูปเคารพซึ่งเขากำราทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน
19. เราจึงให้เขากำราจัดกระจาดไปท่ามกลางประชาชาติ และเขากูกกระจาดไปตามประเทศต่างๆ เราพิพากษาเข้าตามวิถีและการกระทำการของเข้า
20. แต่เมื่อเขามายังบรรดาประชาชาติ เขากำมาที่ไหนก็ตาม เข้าได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งคนกล่าวว่าวัญถึงเขาว่า 'คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระเยโซวาท' ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์'
21. แต่เรายังคงสารนามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขากลับไปอยู่นั้น
22. เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่ววงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า วงศ์วานอิสราเอลเอ่ย เรากำลังจะกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่เพราเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น
23. และเราจะชำระให้นามที่ยิ่งใหญ่ของเราบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นนามที่ถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติ และซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางเข้า และประชาชาติจะทราบว่า เราคือพระเยโซวาท องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหลง เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเข้าทั้งหลาย
24. เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกจากท่ามกลางประชาชาติและรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และจะนำเจ้าเข้ามายังในแผ่นดินของเจ้าเอง
25. เราจะเอานำสละอดพรเมเจ้า และเจ้าจะสละอดพันจามลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า
26. เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจทินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า
27. และเราจะใส่วิญญาณของเรากายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎหมายของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเราและกระทำการตาม
28. เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
29. เราจะช่วยเจ้าให้พันมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกข้าวมา และจะกระทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้

เจ้าเกิดการกันดารอาหารเลย

30. เราจะกระทำให้ผลของต้นไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายหน้าเพรากการกันดารอาหารท่ามกลางประชาชาติอีกเลย
31. แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ชั่วของเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเจ้าในสายตาของเจ้า เอง เพราะความชั่วช้าของเจ้าและเพรากการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า
32. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะเห็นแก่เจ้า ขอให้เจ้าทราบเสีย วงศ์วานอิสราเอลเอี่ยง อับอายและขายหน้าด้วยเรื่องทางของเจ้าเด็ด
33. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่เราชาระเจ้าให้หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้านั้น เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ทึ่งร้างจะได้สร้างขึ้นใหม่
34. แผ่นดินที่กร้างจะได้รับการไถแทบที่จะเป็นที่กร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้งหลายที่ผ่านไปมา
35. และเข้าทั้งหลายจะกล่าวว่า 'แผ่นดินนี้ที่เคยกร้างกล้ายเป็นอย่างสวยงามเดน หัวเมืองที่ถูกทึ่งไว้เสียเปล่าและกร้างและปรักหักพัง เดียวันนี้ก็มีกำแพงล้อมรอบและมีคันอาศัย'
36. แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆ เจ้าจะทราบว่า เรา พระเยโฮวาห์ ได้สร้างที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่กร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์ ได้ลั่นวัวใจไว้แล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น
37. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้วังศ์วานอิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ
38. ฝูงแพะแกะอันบริสุทธิ์ และฝูงแพะแกะที่เยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของເຮອເປັນຍ່າງໄຣ เมื่อที่ถูกทึ่งร้างจะเต็มไปด้วยฝูงคนอย่างนั้น แล้วเข้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์

1. พระหัตถ์ของพระเย毫不犹豫มารอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าอุกมาด้วยพระวิญญาณของพระเยอรมัน พระหัตถ์และดวงตาของพระเยอรมันที่มองเห็นได้ชัดเจน แสดงถึงความรักและความเมตตาที่สูง邈 ไม่ใช่แค่การสัมภัติ แต่เป็นการสัมภัติที่ลึกซึ้งและอ่อนโยน
2. พระองค์ทรงพำนัชข้าพเจ้าไปเพื่อที่จะให้เราได้พบกับความจริงที่แท้จริง ไม่ใช่แค่การสัมภัติที่มีความเชื่อ แต่เป็นการสัมภัติที่มีความเข้าใจและเข้าใจในความต้องการของเรา
3. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อ่อนโยน พระองค์ทรงให้ความเมตตาและดูแลเราอย่างดี ไม่ใช่แค่การสัมภัติที่มีความเชื่อ แต่เป็นการสัมภัติที่มีความเข้าใจและเข้าใจในความต้องการของเรา
4. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงพยากรณ์ต่อกราดเหล่านี้ แล้วกล่าวแก่มันว่า กราดเหล่านี้จะไม่สามารถทำลายเราได้ จงฟังพระวจนะของพระเยอรมัน
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่กราดเหล่านี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำการให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต
6. เราจะวางแผนให้เจ้าและจะกระทำการให้เนื้อมีมานะเจ้า และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจุลมหายใจในเจ้าและเจ้าจะมีชีวิต และเจ้าจะทราบว่า เรายังคงอยู่อย่างไร
7. ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง แล้วดูเถิด เป็นเสียงกรุกกริก กราดเหล่านั้นก็เข้ามาหากันตามที่ของมัน
8. และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นมีเงินบนมัน และเงือกมาที่กราด และหนังก็มาหุ้มกราดไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น
9. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์อ่อนโยน จงพยากรณ์เด็ด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ลมหายใจอ่อนโยน จงมาจากลมทั้งสี่มาหาายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้ เพื่อให้เขามีชีวิต
10. ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกราดและกราดก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริงๆ
11. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อ่อนโยน ดูเถิด คือองค์ที่วนอิสราเอลทั้งสิ้น ดูเถิด เข้าทั้งหลายกล่าวว่า 'กราดของเราแห่ง และความหวังของเรากลับสู่เรา' เราได้ถูกตัดส่วนของเรารออกเสีย'
12. เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ประชาชนของเรา เอี่ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าอุกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล โอ ประชาชนของเราเอี่ย เจ้าจะทราบว่า เรายังคงอยู่อย่างไร ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า และยกเจ้าอุกมา
13. จากหลุมศพของเจ้า
14. และเราจะบรรจุวิญญาณของเรารวบไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางแผนในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่า เรายังคงอยู่อย่างไร ให้ลืมตาแล้ว และเราได้กระทำการให้พระเยอรมันตรัสดังนี้แหละ
15. พระวจนะของพระเยอรมันมายังข้าพเจ้าอีกว่า

16. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงເກມໄມ້ມາອັນທຶນເຂົ້ານລວງວ່າ 'ສໍາຫວັບຢູດາໜີ' ແລະສໍາຫວັບໝາຍອືສຣາເອລທີ່ສັງຄົມກັບຢູດາໜີ' ຈົງເກມໄມ້ມາອືກອັນທຶນເຂົ້ານລວງວ່າ 'ສໍາຫວັບໂຍເໜີ'ໄມ້ຂອງເອົພຣາອິມ ແລະວົງສ່ວນອືສຣາເອລທັງສິນທີ່ສັງຄົມກັບໂຍເໜີ'
17. ເກມໄມ້ທັງສອງມາຮວມກັນເຂົ້າເປັນອັນເດືອຍາ ເພື່ອເປັນໄມ້ອັນເດືອຍາໃນມືອຂອງເຈົ້າ
18. ແລະເມື່ອໝາຍຫາຕີຂອງເຈົ້າກ່າວແກ່ເຈົ້າວ່າ 'ທ່ານຈະໄມ້ສໍາແດງໃຫ້ເຮົາຫາບ້ວລີວ່າ ໄມ້ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າກະຮ່ໄວ'
19. ຈົງກ່າວແກ່ເຂົ້າວ່າ ອົງປະປຸ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣັສດັງນີ້ວ່າ ດູເຄີດ ເຮົາຈະເກມໄມ້ຂອງໂຍຸລົຊີ ທີ່ຈົ່ງຍູ້ໃນມືອຂອງເອົພຣາອິມ ແລະຕະກຸລອືສຣາເອລທີ່ສັງຄົມກັບເຂົ້າ ແລະເຮົາຈະເກມໄມ້ຂອງຢູດາໜີມາຮວມເຂົ້າດ້ວຍ ແລະກະທຳໃຫ້ເປັນໄມ້ອັນເດືອຍາກັນເພື່ອໃຫ້ເປັນໄມ້ອັນເດືອຍາໃນມືອຂອງເຮົາ
20. ແລະໄມ້ທີ່ເຈົ້າເຂົ້ານໄວ້ນີ້ຈະຍູ້ໃນມືອຂອງເຈົ້າຕ່ອໜ້າຕ່ອຕາເຂົ້າ
21. ແລ້ວຈົງກ່າວແກ່ເຂົ້າວ່າ ອົງປະປຸ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕຣັສດັງນີ້ວ່າ ດູເຄີດ ເຮົາຈະນຳຄົນອືສຣາເອລມາຈາກທໍາມກລາງປະປາຫາຕີ ທີ່ຈົ່ງເຂົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປຢູ່ດ້ວຍນີ້ ແລະຈະຮັບຮວມເຂົ້າມາຈຸກຖຸກດ້ານແລະນຳເຂົ້າມາຍັງແຜ່ນດິນຂອງເຂົ້າເອງ
22. ແລະເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ເຂົ້າເປັນປະປາຫາຕີເດືອຍາໃນແຜ່ນດິນນີ້ທີ່ບົນກູເຂົ້າທັງຫລາຍແທ່ງອືສຣາເອລ ແລະຈະມືກັບຜັດວິຍີ່ແຕ່ ພຣະອົງປະປຸ້ເດືອຍາປົກຄອງຍູ່ເໜືອເຂົ້າທັງສິນ ເຂົ້າຈະໄມ້ເປັນສອງປະປາຫາຕີອີກຕ່ອໄປ ແລະຈະໄມ້ແຍກເປັນສອງຮາຊາອານາຈັກຮົກຕ່ອໄປ
23. ເຂົ້າຈະໄມ້ກະທຳດ້ວຍໃຫ້ເປັນມລທິນດ້ວຍຮູປ່ເຄາຣົພແລະສິ່ງທີ່ນໍາສະອິດສະເວີຍນຂອງເຂົ້າ ອີ່ຈະດ້ວຍກາລະເມີດໄດ້ງ່ອງເຂົ້າ ຕ່ອໄປອີກ ແຕ່ເຮົາຈະຫ່ວຍເຂົ້າໃຫ້ພັນຈາກບຣດາທີ່ອາສີຍທີ່ເຂົ້າກະທຳບາປັນນັ້ນ ແລະຈະໝໍາຮະເຂົ້າ ແລະເຂົ້າຈະເປັນປະປາຫານຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົ້າ
24. ດາວິດຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງເຮົາຈະເປັນຜັດວິຍີ່ເໜືອເຂົ້າທັງຫລາຍ ແລະເຂົ້າທຸກຄົນຈະມີຜູ້ເລື່ອງຜູ້ເດືອຍາ ເຂົ້າທັງຫລາຍຈະດຳເນີນ ຕາມຄຳຕັດສິນຂອງເຮົາ ແລະຮັກໝາກກູງເກີນທີ່ຂອງເຮົາ ແລະກະທຳດາມ
25. ເຂົ້າທັງຫລາຍຈະອາສີຍຍູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ນີ້ປະບົບປຸ່ອມືກັບຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງເຮົາ ດ້ວຍເຂົ້າ ແລະລູກໜານຂອງເຂົ້າຈະອາສີຍຍູ່ທີ່ນັ້ນເປັນນິຕິຍີ່ ແລະດາວິດຜູ້ຮັບໃຫ້ຂອງເຮົາຈະເປັນເຈົ້າຂອງເຂົ້າເປັນນິຕິຍີ່
26. ເຮົາຈະກະທຳພັນຮສ້າງໝາສັນຕິກາພກັບເຂົ້າ ຈະເປັນພັນຮສ້າງໝານີຣັນດົວແກ່ເຂົ້າ ແລະເຮົາຈະຕັ້ງເຂົ້າໄວ້ແລະໃຫ້ເຂົ້າທີ່ນີ້ ແລະເຮົາຈະວັງສຖານບວິສຸທີ່ຂອງເຮົາໄວ້ທໍາມກລາງເຂົ້າເປັນນິຕິຍີ່
27. ພລັບພລາຂອງເຮົາຈະຍູ່ກັບເຂົ້າ ເອົາ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົ້າແລະເຂົ້າຈະເປັນປະປາຫານຂອງເຮົາ
28. ແລ້ວປະປາຫາຕີທັງຫລາຍຈະຫາບວ່າເຮົາຄືພຣະເຍໂຂວ່າກະທຳໃຫ້ອືສຣາເອລເປັນສຸທິພິເສະໜາຕີ ໃນມືອສຖານ ບວິສຸທີ່ຂອງເຮົາຍູ່ທໍາມກລາງເຂົ້າເປັນນິຕິຍີ່

1. พระวจนะของพระเยอวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่โกกแห่งแผ่นดินมาโกก เจ้าองค์สำคัญของเมเชคและทุบล และจะพยากรณ์กล่าวโทษเขา
3. จงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า ถูกเดิม โกกอ่อน เรายังเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเชคและทุบล
4. เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบิดเกี่ยวขาการไว้กราของเจ้า และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สามเครื่องรบครบทุกคน เป็นกองทัพใหญ่ มีดั้งและโล่ ถือดาบทุกคน
5. เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และพูดอยู่กับเข้าด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก
6. โภเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเข้า วงศ์วานโภการมาห์จากส่วนเหนือสุด พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของเข้า มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า
7. เจ้าและบรรดากองทัพซึ่งประชุมอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ และจะเป็นยามฝ่าเข้าทั้งหลาย
8. เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกด้วย ในปีหลังๆเจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาว เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติอยู่ที่บนภูเขาอิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นที่ทิ้งร้างอยู่เนื่องนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมายากชนชาติอื่นๆ บดนิ้อศัยอยู่อย่างปลดภัยแล้วทั้งสิ้น
9. เจ้าจะรุกออกไป มาเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า
10. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า ต่อมานในเวลานั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการช้า
11. และจะกล่าวว่า 'เราจะยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม เราจะโจมตีประชาชนที่สบชึ่งอาศัยอยู่อย่างปลดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีดาล ไม่มีประตู'
12. เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ คือเพื่อจะหันมือของเจ้ากลับมายังที่รา้งซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชนที่ได้สัตว์ใช้งานและข้าวของ คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น
13. เชนาและเดดาเนและบรรดาพ่อค้าแห่งثارซิช และสิงโตหนุ่มทั้งหลายในเมืองนั้นจะกล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านมาเพื่อจะชิงข้าวของหรือ ท่านชุมนุมกองทัพเพื่อจะปล้น เพื่อจะขนเอารเงินและทองไป ขนอาสต์และข้าวของไป เพื่อจะชิงของมากมายหรือ'
14. เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงพยากรณ์และกล่าวกับโภกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราราศัยอยู่อย่างปลดภัยแล้ว เจ้าจะมิได้รู้หรือ
15. เจ้าจะมาจากการที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ทุกคนเข้ม้ำเป็นกองทัพทีมา เป็นกองทัพทรงกำลังยิ่งนัก
16. เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเรา เมื่อนอย่างเมฆคลุมแผ่นดินในกาลภายหน้า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับ

แผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โ哥กเอี้ย ในเมื่อเรารำงความบริสุทธิ์ของเรามากลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา

17. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นผู้นั้นหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้ฟูดถึงโดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอล ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา

18. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แต่ต่อมามาในเวลานั้นเมื่อโ哥กจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล ความพิโรธของเราจะกลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา

19. เพราะเรารอประการด้วยความหวังแห่งและด้วยความพิโรดังเพลิงพลุ่งของเราไว้ ในวันนั้นจะมีการสั่นสะเทือนใหญ่ยิ่งในแผ่นดินอิสราเอล

20. ปลาที่ทะเลและนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุกและบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานอยู่บนแผ่นดิน และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นพิภพจะสั่นสะเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง และหน้าผากจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่ดิน

21. เราจะร้องถึงภูเขายังไงหลายของเรารายกดาบมาต่อสู้กับโ哥ก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพื่นดินของเขาก

22. เราจะพิพากษาลงโทษเข้าด้วยโรคระบาดและโลหิตตก เราจะให้ฝนตกอย่างน้ำไหลเชี่ยว ทั้งลูกเห็บและไฟ และไฟกำมะถันตกใส่เขาและกองทัพของเขาระชนาชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา

23. ดังนั้นเราจะรำงความยิ่งใหญ่ของเราระชาระตัวของเราให้บริสุทธิ์ และเราจะเป็นที่รู้จักทามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก และเขาก็ทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

1. เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อเมริกันพยากรณ์กล่าวโถงโภค และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โภค啊เมริกันพยากรณ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเมเชคและทูบัล
2. เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแค่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนหนึ่งที่สุด และให้เจ้าเข้าไปต่อสู้ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล
3. แล้วเราจะตีคันธนูให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า
4. เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงพื้นทุ่ง เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว
6. เราจะส่งเพลิงมาเนื่องมาโภค และท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไรก็ตามตามเก้าต่างๆ และเข้าทั้งหลายจะทราบว่า เรายังคงพระเยโฮวาร์ด
7. และเราจะกระทำให้นำบริสุทธิ์ของเรามาเป็นที่รักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ยอมให้อิสราเอลทำให้นำบริสุทธิ์ของเรามัวหมองอีกต่อไป และประชาชนจะทราบว่า เรายังคงพระเยโฮวาร์ด องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น คือวันนั้นซึ่งเราราได้ลั่นวาจาว่า
9. แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมืองอิสราเอลจะออกไป และจะเอาไฟสูมเครื่องอาuzziเผาเสียคือโลและตั้งคันธนูและลูกธนู หอกยาวและหอกซัด และเข้าจะเอาไฟสูมเป็นเวลาเจ็ดปี
10. เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นจะต้องเอาฟืนมาจากทุ่งนาหรือตัดฟืนมาจากป่า เพราะเขาก็จะก่อไฟด้วยเครื่องอาuzzi และเข้าทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ
11. ต่อมาในวันนั้น เราจะให้โภคมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขานอกคนเดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะปิดจมูกของคนเดินผ่านไปมา เพราะว่าโภคและหมุนนิกรทั้งสิ้นของท่านจะถูกฝังไว้ที่นั้น เข้าจะเรียกว่า หุบเขายาโมนโภค
12. วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเข้าทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะทำให้แผ่นดินนั้นสะอาด
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเข้าทั้งหลาย ในวันนั้นเมื่อเราสำแดงสง่าราศีของเรารา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติเพริ่งการฝังศพนั้น
14. เข้าทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปมาในแผ่นดินเรื่อยไป ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำแผ่นดินให้สะอาด เข้าจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว
15. เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนเข้า เข้าจะเอาเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเข้าไว้ในหุบเขายาโมนโภค
16. หัวเมืองหนึ่งชื่อ ยาโมนาร์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เข้าจะทำให้แผ่นดินสะอาดดังนี้แหละ
17. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อเมริกันพยากรณ์กับเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพูดกับพวกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า

‘จงชุมนุมและมาเกิด รวมกันมาจากทุกด้านมายังการเลี้ยงสักการบูชา ซึ่งเราถวายเพื่อเจ้า เป็นการเลี้ยงสักการบูชา ให้ญี่บันภูเข้าทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดีม์โลหิต

18. เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แก่ล้วกล้า และดีม์โลหิตของเจ้านายแห่งพิภพ ของแกะผู้ ของลูกแกะ และของแพะ กับของวัวผู้ ทั้งสิ้นนี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งเมืองบაชาน

19. และเจ้าจะรับประทานไขมันจนเจ้าอิ่มหนำ และดีม์โลหิตจนเจ้าจะเมما ณ การเลี้ยงสักการบูชาซึ่งเราได้ถวายเพื่อเจ้า

20. และเจ้าจะอิ่มหนำที่สำรับของเราด้วยเนื้อม้าและผู้ขับชี้ ทั้งเนื้อของผู้แก่ล้วกล้า และของนักรบทุกชนิด' องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

21. และเราจะตั้งสั่งราชศิษของเรารைในหมู่ประชาชนตั้งห้ทั้งหลาย และประชาชนตั้งสิ่นจะเห็นการพิพากษาลงโทษของเรารซึ่งเราได้กระทำ และเห็นมือของเราซึ่งเราวางไว้บนเข้าทั้งหลาย

22. ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเข้าทั้งหลาย

23. และประชาชนตั้งห้ทั้งหลายจะทราบว่า วงศ์วานอิสราเอลได้ถูกกว่าดไปเป็นเชลยเพราเดตุความชั่วชั้ของเข้า เพราะเข้าได้ลั่มเมิดต่อเรา ตั้งนั้นเราริ่งซ่อนหน้าของเราเสียจากเข้า และมอบเข้าไว้ในมือพากศัตรุของเข้า เขาริ่งลั่มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน

24. เราได้กระทำต่อความโสโครกและการลั่มเมิดของเข้าทั้งหลาย และเราริ่งซ่อนหน้าของเราเสียจากเข้าทั้งหลาย

25. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะห่วงแห่นนามบริสุทธิ์ของเรา

26. เมื่อเข้าทั้งหลายมาอาศัยอยู่อย่างปลดภัยในแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดกระทำให้เข้าหาดกล้า เข้าทั้งหลายจะทนรับความอับอายข้ายหน้าของเข้า ทั้งการลั่มเมิดซึ่งเข้าทั้งหลายได้เคยประพฤติต่อเรา

27. เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรุของเข้า และเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเข้าทั้งหลายท่ามกลางสายตาของประชาชนตั้งเป็นอันมาก

28. และเข้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเข้า เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกว่าดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชน แล้วก็รับรวมเข้าเข้ามาในแผ่นดินของเข้าทั้งหลาย เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งในพวงเขาเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชนตั้งอีกเลย

29. และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเข้าทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราเทวิญญาณของเราเหนือน้องศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

1. เมื่อปีที่ยี่สิบห้าที่เราได้ถูกกวาดไปเป็นเศษยนั่น ในต้นปีเมื่อวันที่สิบของเดือน ในปีที่สิบสี่หลังจากที่เข้าชนะกรุงนั่น ในวันนั้นที่เดียวพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มายู่เห็นอข้าพเจ้าและทรงนำอข้าพเจ้ามา
2. ในนิมิตแห่งพระเจ้าพระองค์ทรงนำอข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงวางอข้าพเจ้าไว้บนภูเขาสูงมากซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง
3. เมื่อพระองค์ทรงนำอข้าพเจ้ามาณ ที่นั่น ดูເຄີດ ມີຫຍາດນີ້ ປຣກງາຮົນຂອງເຂົາຄລ້າຍທອງສັມຖົກ ມີເຊື່ອກປ່ານເສັ້ນທີ່ແລະໄມ້ວັດວັນທີ່ອຸ່ນໂຢ່ໃນນີ້ ແລະທ່ານຍື່ນອູ່ທີ່ຫອປະຕູ
4. ແລະຫຍາຜູ້ນັ້ນກ່າວແກ່ອຳນວຍເຈົ້າວ່າ ບຸດຮແທ່ງມນຸ່ງຍົບເອີຍ ຈົມມອງດູດ້ວຍຕາເອງເຄີດ ແລະຈົງພັ້ງດ້ວຍຫຼຸຂອງເຈົ້າ ແລະຈົງເຂົາໃສ່ກັບສິ່ງທັງສິນທີ່ເຮົາຈະສໍາແດງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເພຣະວ່າທີ່ນຳເຈົ້າມາທີ່ນີ້ກີ່ເພື່ອຈະສໍາແດງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ສິ່ງທັງສິນທີ່ເຈົ້າເຫັນນັ້ນຈົງປະກາສແກ່ງວ່າງສົວນອີສຣາເອລ
5. ແລະດູເຄີດ ມີກຳແພັງລ້ອມອູ່ຮອບບຣິເວນນອກຂອງພຣະນິເວສ ແລະໃນນີ້ຂອງຫຍາຜູ້ນັ້ນມີໄມ້ວັດຍາວທັກສອກ ແຕ່ລະສອກຍາວເຫົ່າກັບທັກສອກດີບ ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງວັດຄວາມໜາຂອງກຳແພັງໄດ້ທີ່ນີ້ໄມ້ວັດ ແລະຄວາມສູງໄດ້ທີ່ນີ້ໄມ້ວັດ
6. ແລ້ວທ່ານເຂົ້າໄປຕາມຫອປະຕູໆນີ້ທັນໜ້າໄປທິສະວັນອອກຂຶ້ນໄປຕາມບັນໄດ ແລະວັດທຣັນຫອປະຕູໄດ້ລຶກທີ່ນີ້ໄມ້ວັດແລະອີກຫຣັນທີ່ໄດ້ລຶກທີ່ນີ້ໄມ້ວັດ
7. ແລະທ່ອງຍາມຍາວທີ່ນີ້ໄມ້ວັດ ແລະກ່າວງທີ່ນີ້ໄມ້ວັດ ແລະທີ່ວ່າງຮ່ວາງທ່ອງຍາມເຫຼັນໜ້າວ່າທັກສອກ ແລະທຣັນຫອປະຕູທີ່ອູ່ຮົມມຸນທີ່ຫອປະຕູຕອນປລາຍໜັນໄດ້ທີ່ນີ້ໄມ້ວັດ
8. ແລ້ວທ່ານກົວດຸມໝູຂອງຫອປະຕູຕອນປລາຍໜັນໄດ້ທີ່ນີ້ໄມ້ວັດ
9. ແລະທ່ານກົວດຸມໝູຂອງຫອປະຕູໄດ້ແປດທອກ ແລະເສາມຸ່ນັ້ນສອງທັກສອກ ແລະມຸ່ນູຂອງຫອປະຕູອູ່ທີ່ຕອນປລາຍໜັງໃນ
10. ແຕ່ລະດ້ານຂອງຫອປະຕູຕະວັນອອກມີຫ້ອງຍາມອູ່ສາມທ້ອງ ທ້ອງທັງສາມມີຂ້າຍາດເດືອກກັນ ແລະເສາທີ່ອູ່ທັງສອງຂ້າງກົມືຂ້າຍາດເດືອກກັນ
11. ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງວັດຄວາມກວ້າງຂ່ອງເປີດຂອງທາງເຂົ້າຫອປະຕູໄດ້ສົບທັກສອກ ແລະຄວາມຍາວຂອງຫອປະຕູສົບສາມທັກສອກ
12. ໜ້າຫ້ອງຍາມນັ້ນມີເຄື່ອງກັ້ນດ້ານລະໜີ້ທັກສອກ ແລະຫ້ອງຍາມນັ້ນຍາວດ້ານລະທັກສອກ
13. ແລ້ວທ່ານກົວດຸມໝູຂອງຫອປະຕູຈາກຫັ້ງຄາຂອງຫ້ອງຍາມຫ້ອງທີ່ນີ້ໄປຢັງຫັ້ງຄາຂອງຫ້ອງຍາມອີກຫ້ອງທີ່ນີ້ໄດ້ກ່າວງຢືນທັກສອກ ຈາກທາງເຂົ້າຫີ້ນໄປຢັງອີກທາງເຂົ້າຫີ້ນ
14. ແລະທ່ານທ່ານເສາທັງຫລາຍໄດ້ທັກສົບທັກສອກ ແລະຮອບຫອປະຕູມີລານໄປຄື່ນເສາ
15. ວັດຈາກຂ້າງໜ້າຫອປະຕູຕຽບທາງເຂົ້າໄປຢັງປລາຍໜັນໃນຂອງຫອປະຕູໄດ້ທ້າສົບທັກສອກ
16. ຕາມຫອປະຕູນັ້ນມີໜ້າຕ່າງຮອບ ດ້ວຍງານແກບເຂົ້າໄປຂ້າງໃນທັງໃນເສາແລະໃນຫ້ອງຍາມແລະມຸ່ນູກົມື້ໜ້າຕ່າງອູ່ຮອບຂ້າງໃນເໝືອນກັນ ທີ່ເສາມື້ຕ້ານອິນທັກສອກ
17. ແລ້ວທ່ານນຳອຳນວຍມາທີ່ລານໜັ້ນນອກ ແລະດູເຄີດ ມີຫ້ອງຫລາຍຫ້ອງແລະມີພື້ນທຶນທຳໄວ້ຮອບລານ ມີຫ້ອງສາມສົບຫ້ອງທັນໜ້າເຂົ້າຫີ້ນທຶນ
18. ແລະພື້ນທຶນນັ້ນມີອູ່ຕາມດ້ານຂ້າງທາງເຂົ້າຫອປະຕູ ເທົກັບຄວາມຍາວຂອງຫອປະຕູ ນີ້ເປັນພື້ນທຶນຕອນລ່າງ

19. แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประดุจข้างล่างไปยังหน้าล้านช้างในด้านนอกได้หนึ่งร้อยศอก อญ่าทั้งทางตะวันออกและทางเหนือ
20. ส่วนหอประดุจแห่งล้านนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้างของมัน
21. ห้องยามด้านละสามห้อง กับเสาและมุขมีขนาดเดียวกับหอประดุจแรก ยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก
22. หน้าต่าง มุข ตันอินทผลัมของหอประดุจนี้มีขนาดเดียวกับของหอประดุจชั้งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน
23. ตรงข้ามกับประดุจชั้งอยู่ข้างเหนือเช่นเดียวกับประดุจที่อยู่ข้างตะวันออก มีประดุจเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประดุจนี้ไปยังอีกประดุจนี้ได้หนึ่งร้อยศอก
24. และท่านได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเดิม มีหอประดุจทางทิศใต้หนึ่งห้อประดุจ ท่านก็วัดเสาและวัดมุข ก้มีขนาดเดียวกับที่อื่น
25. มีหน้าต่างที่หอประดุจและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
26. มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีตันอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละตัน
27. และมีประดุจนี้อยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประดุจนี้ไปยังอีกประดุจนี้ตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก
28. แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประดุจทิศใต้ และท่านก็วัดประดุจทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประดุจอื่นๆ
29. ห้องยาม เสา และมุขของหอประดุจนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประดุจและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
30. มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก
31. มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีตันอินทผลัมอยู่ที่เสา และบันไดนี้มีแปดขั้น
32. แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอประดุจขนาดเดียวกับหอประดุจอื่น
33. ห้องยาม เสา และมุขของหอประดุจนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประดุจและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
34. มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีตันอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละตัน และบันไดนี้มีแปดขั้น
35. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประดุจเหนือ และท่านก็วัดหอประดุจนี้มีขนาดเดียวกับหอประดุจอื่น
36. ห้องยาม เสา และมุขของหอประดุจนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
37. มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีตันอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละตัน และบันไดนี้มีแปดขั้น
38. มีห้องๆหนึ่งและมีทางเข้าอยู่ที่เสาของหอประดุจ เป็นที่ล่างเครื่องเผาบุชา เครื่องบุชาไถ่บาป และเครื่องบุชาไถ่การละเมิด
39. และที่มุมของหอประดุจมีโต๊ะด้านละสองโต๊ะ บนนี้สำหรับผู้เครื่องเผาบุชา เครื่องบุชาไถ่บาป และเครื่องบุชาไถ่การละเมิด
40. และทางด้านนอก ทางที่เข้าขึ้นไปถึงทางเข้าหอประดุจเหนือมีโต๊ะสองโต๊ะ อีกด้านหนึ่งของมุมของหอประดุจมีโต๊ะ

สองໂຕະ

41. ມີໂຕະອູ່ຂ້າງນີ້ສີໂຕະ ແລະ ມີໂຕະອູ່ຂ້າງນັ້ນຂ້າງໆທອປະຖຸສີໂຕະ ເປັນແປດໂຕະດ້ວຍກັນ ທີ່ເຊິ່ງເຂົ້າໃຫ້ເປັນທີ່ມ່າເຄື່ອງສັດວູ່
42. ມີໂຕະສີໂຕະທຳດ້ວຍທິນສັດສໍາຫຼວບເຄື່ອງເພາະນູ່ ຍາວໜຶ່ງສອກຄືບແລະກວ້າງໜຶ່ງສອກຄືບ ສູງທຶນ່ງສອກ ສໍາຫຼວບວາງເຄື່ອງມີອົງເຂົ້າໃຫ້ມ່າເຄື່ອງເພາະນູ່ ແລະເຄື່ອງສັດວູ່
43. ມີຕະຂອຍາຄືບໜຶ່ງຕິດອູ່ຂ້າງໃນໄໂດຍຮອນ ບນໂຕະນີ້ເຂົວງເນື້ອຂອງເຄື່ອງນູ່
44. ຂ້າງນອກທອປະຖຸໜັນໃນ ໃນລານໜັນໃນມີທົ່ວໂລກສໍາຫຼວບພວກນັກຮ່ອງ ທີ່ອູ່ຂ້າງທອປະຖຸເໜືອ ທັນහັນໄປທີສໄຕ້ ອີກທົ່ວໂລກທີ່ອູ່ຂ້າງທອປະຖຸຕະວັນອອກ ທັນහັນໄປທີສເໜືອ
45. ແລະທ່ານບອກຂ້າພເຈົ້າວ່າ ທ່ອນນີ້ທີ່ທັນහັນໄປທາງທີສໄຕ້ສໍາຫຼວບປຸໂຮທິດຜູ້ດູແລພຣະນິເວສ
46. ແລະທົ່ວໂລກທີ່ທັນහັນໄປທາງເໜືອ ສໍາຫຼວບປຸໂຮທິດຜູ້ດູແລແທ່ນນູ່ ປຸໂຮທິດແລ່ລ່ານີ້ເປັນນຸ່ງຕະຫາຍຂອງຄາໂດກໃນບຣດານຸ່ງຕະຫາຍຂອງເລື້ວ່າ ທີ່ເຂົ້າມາໄກລ໌ພຣະເຢໂສວາຫົວໝີເພື່ອຈະປຣນິບຕິພຣະອອງຄົວ
47. ແລະທ່ານກົວດລານ ໄດ້ຍາວໜຶ່ງຮ້ອຍສອກ ແລະກວ້າງໜຶ່ງຮ້ອຍສອກເປັນສີ່ເໜື່ອມຈຽວສ ແລະແທ່ນນູ່ຂອງອູ່ຂ້າງທັນຫັນພຣະນິເວສ
48. ແລ້ວທ່ານນຳຂ້າພເຈົ້າມາທີ່ມຸນຂອງພຣະນິເວສແລະວັດເສາຂອງມຸນໄດ້ຫ້າສອກທັງສອງດ້ານ ແລະທອປະຖຸກົງກວ້າງດ້ານລະສາມສອກ
49. ມຸນນັ້ນຍາວຍື່ສົບສອກແລະກວ້າງສົບເອັດສອກ ແລະທ່ານນຳຂ້າພເຈົ້າທາງບັນໄດ້ໄປເຖິງທີ່ນັ້ນ ແລະມີເສາອູ່ຂ້າງເສາທັງສອງຂ້າງ

ງ

1. ภัยหลังท่านนำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหาร และได้วัดเสา กว้างด้านละหกศอก ซึ่งเท่ากับความกว้างของพลับพลา
2. และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และกำแพงข้างทางเข้าด้านละห้าศอก และท่านก็วัดความยาวของพระวิหารได้สิบศอก กว้างยี่สิบศอก
3. แล้วท่านก็เข้าไปข้างในและวัดเสาร่องทางเข้าได้สองศอก ทางเข้านั้นหกศอก และส่วนกว้างของทางเข้านั้นเจ็ดศอก
4. และท่านก็วัดความยาวของห้องได้สิบศอก กว้างยี่สิบศอก พื้นพระวิหารออกไป และท่านบอกข้าพเจ้าว่า นี่เป็นที่ปริสุทธิ์ที่สุด
5. แล้วท่านก็วัดกำแพงพระนิเวศได้หกศอก และห้องระเบียงนั้นกว้างสี่ศอก อยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน
6. ห้องระเบียงนั้นเป็นห้องสามชั้นซ้อนกัน มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยักป่าอยู่รอบกำแพงพระนิเวศ ใช้เป็นที่หนุนห้องระเบียง เพื่อไม่ให้ห้องระเบียงอาทัยกำแพงพระนิเวศ
7. ห้องระเบียงนั้นยิ่งสูงขึ้นไปก็ยิ่งกว้างออก ตามส่วนขยายของหยักป่าจากห้องหนึ่งซ้อนอยู่บนอีกห้องหนึ่งโดยรอบที่ข้างพระนิเวศมีบันไดนาขึ้นข้างบน ดังนี้เหละผู้ใดที่ขึ้นไปจากห้องต่ำที่สุดถึงห้องบนก็ต้องลอดผ่านห้องกลาง
8. ข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบ ฐานของห้องระเบียงวัดได้หนึ่งไม้วัดเต็ม ยาวหกศอก
9. ผนังด้านนอกของห้องระเบียงหน้าห้าศอก และส่วนที่ว่างคือสถานที่ของห้องระเบียงที่อยู่ข้างในนั้น
10. ระหว่างห้องระเบียงแต่ละห้องมีความกว้างยี่สิบศอกโดยรอบพระนิเวศทุกด้าน
11. และประตูของห้องระเบียงนั้นเปิดเข้าไปในส่วนบนยกพื้นที่ว่าง ประตูหนึ่งหันไปทางเหนือ และอีกประตูหนึ่งหันไปทางใต้ ความกว้างของส่วนที่ว่างนั้นคือห้าศอกโดยรอบ
12. ตึกที่หันหน้ามายังสนามของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก และผนังของตึกหน้าห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก
13. แล้วท่านก็วัดพระนิเวศได้ยาวหนึ่งร้อยศอก สนามและตึกพร้อมกับผนังยาวหนึ่งร้อยศอก
14. ความกว้างด้านตะวันออกของด้านหน้าของพระนิเวศทั้งของสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก
15. แล้วท่านก็วัดความยาวของตึกซึ่งหันหน้าไปสู่สนามซึ่งอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งผนังข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของมุข
16. ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู บุ้นไม่โดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และหน้าต่างนี้ก็คลุมไว้
17. จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงแม้เป็นห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด
18. พระนิเวศนั้นมีรูปเคาน์และรูปตั้นอินทผลัม และรูปตั้นอินทผลัมอยู่ระหว่างเคาน์ทุกรูป เคาน์ทุกตนมีสองหน้า
19. หน้าของผู้ชายตรงตันอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของสิงโตหนุ่มตรงตันอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด

20. จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีรูปเครื่องและรูปต้นอินทนิล์มีแกะอยู่ที่ผนังพระวิหาร
21. ฝ่ายเส้าประตูของพระวิหารนั้นสีเหลี่ยมข้างหน้าสถานบริสุทธิ์ รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง
22. แท่นบูชาทำด้วยไม้สูงสามศอกกว้างสองศอก ทั้งมุน ความยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า นี่เป็น
โถะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์
23. พระวิหารและสถานบริสุทธิ์มีประตูคู่แห่งละคู่
24. ประตูเหล่านี้มีสองบาน คือบานเหวี่ยงสองบาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน
25. และบนประตูของพระวิหาร มีเครื่องและต้นอินทนิล์มีแกะไว้ เช่นเดียวกับที่แกะไว้บนผนัง มีประจำไม้อยู่ที่หน้ามุข
ข้างนอก
26. มีหน้าต่างและมีต้นอินทนิล์มีอยู่ทั้งสองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้องระเบียงพระนิเวศและประรำ

1. แล้วท่านพำนิชเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกับสนาม และตรงข้ามกับตีกทางด้านทิศเหนือ
2. ความiyาวของตีกที่อยู่หน้าประตูทางด้านเหนือนั้นเป็นหนึ่งร้อยศอก และกว้างห้าสิบศอก
3. ติดต่อกับส่วนยีสิบศอกซึ่งเป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่พื้นทินซึ่งเป็นส่วนของลานข้างนอก เป็นระเบียงช้อนระเบียงสามชั้น
4. และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้างสิบศอก ยาวหนึ่งศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ
5. ห้องข้างบนแคบกว่า เพราะระเบียงเหล่านี้สูงกว่าระเบียงห้องชั้นล่าง และชั้นกลางในตึกนั้น
6. เพราะว่าเป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสารองเพื่อมอนเสาที่ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงร่นเข้าไปกว่าพื้นมากกว่าห้องชั้นล่างและชั้นกลาง
7. และมีผังข้างนอกขนาดนักห้อง ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก
8. เพราะว่าห้องที่ลานข้างนอกiyาวห้าสิบศอก และดูเดิม ส่วนห้องเหล่านั้นที่ตรงข้ามกับพระวิหารiyาวหนึ่งร้อยศอก
9. ใต้ห้องเหล่านั้นมีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้างนอก
10. ตรงที่ผังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้ามกับสนามและตรงข้ามกับตีกมีห้องหลายห้อง
11. ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ iyาวและกว้างขนาดเดียวกัน มีทางออก แผนผังและประตูอย่างเดียวกัน
12. ข้างล่างห้องทิศใต้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออกที่ที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผังแบ่ง
13. แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่บุโกรหิตผู้เข้าใกล้ประ yeิโวห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาระวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญานุชาเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะว่าที่นั่นบริสุทธิ์
14. เมื่อบุโกรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขายังไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะปลดเครื่องแต่งกายที่เขาสวมปฏิบัติหน้าที่วางไว้ที่นั่น เพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขายังต้องสวมเครื่องแต่งกายอีก่อนที่เขายังเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน
15. เมื่อท่านได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็นำข้าพเจ้าออกจากทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ
16. ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัดได้หัวร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ
17. แล้วท่านก็หันมาวัดทางด้านเหนือได้หัวร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ
18. แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ได้หัวร้อยศอกตามไม้วัด
19. แล้วท่านก็หันมาด้านตะวันตกแล้ววัดได้หัวร้อยศอกตามไม้วัด
20. ท่านวัดทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบiyาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิกับสถานที่สามัญ

1. ภัยหลังท่านนำข้าพเจ้ามายังประตุ คือประตุที่หันหน้าไปทิศตะวันออก
2. และ ดูเดิດ ส่งรากศีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสูรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำมากหลาย และพิกพิกรุ่งโรจน์ด้วยส่งรากศีของพระองค์
3. และนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็เหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ชับหน้าของข้าพเจ้าลงถึงดิน
4. และส่งรากศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตุที่หันไปทางทิศตะวันออก
5. พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นใน และดูเดิດ ส่งรากศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ
6. ขณะที่ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังօกมาจากพระนิเวศ
7. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อے บัลลังก์ของเราและสถานที่วางเท้าของเราอยู่ที่นี่ เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และวงศ์วานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอึกโดยตัวของเข้าทั้งหลายเองหรือกษัตริย์ของเข้าทั้งหลาย ด้วยการเล่นซุ้ของเข้าทั้งหลาย และด้วยศพของกษัตริย์ของเข้าทั้งหลายในปูชนียสถานสูง
8. โดยการวางธารณีประตุของเข้าทั้งหลายไว้ข้างธารณีประตุทั้งหลายของเรา โดยการตั้งเสาประตุของเข้าทั้งหลายไว้ข้างเสาประตุทั้งหลายของเรา มีเพียงผนังกันไว้ระหว่างเรากับเข้าทั้งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนของเข้าซึ่งเข้าทั้งหลายได้กระทำ ดังนั้นเราจึงแพพลายเข้าเสียด้วยความกริ้วของเรา
9. บัดนี้ให้เข้าทึ้งการเล่นซุ้ทั้งหลายของเข้าและศพของกษัตริย์ทั้งหลายของเข้าให้ห่างไกลจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเข้าทั้งหลายเป็นนิตย์
10. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์อے เจ้าจงบรรยายแก่วงศ์วานอิสราเอลให้ทราบถึงพระนิเวศ เพื่อว่าเข้าจะได้ล่วงความชั่วช้าของเข้า และให้เข้าทั้งหลายวัดแบบแผน
11. และถ้าเข้าล่วงความชั่วช้าในสิ่งทั้งหลายที่เข้ากระทำมาแล้ว จงสำแดงภาพแผนผังทางออกทางเข้า และลักษณะทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น และจงให้เข้าทราบถึงกฎหมายที่ลักษณะและกฎหมายทั้งสิ้นของพระนิเวศ จงเขียนลงไว้ท่ามกลางสายตาของเข้า เพื่อเข้าจะได้รักษาลักษณะและกฎหมายทั้งสิ้นของพระนิเวศ และกระทำการตาม
12. ต่อไปนี้เป็นกฎของพระนิเวศ คือบริเวณโดยรอบที่อยู่บนยอดภูเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดูเดิດ นี่เป็นกฎของพระนิเวศ
13. ต่อไปนี้เป็นขนาดของแท่นบูชาดีเป็นศอก ศอกหนึ่งคือความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งคีบ ตอนฐานสูงหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบมีริมคีบหนึ่ง และความสูงของแท่นบูชาเป็นดังนี้
14. จากตอนฐานที่อยู่บนดินมาถึงข้างล่างสูงสองศอก กว้างหนึ่งศอก จากขั้นเล็กไปถึงขั้นใหญ่สูงสี่ศอก กว้างหนึ่งศอก
15. และเตาของแท่นนั้นสี่ศอก และจากเตาแท่นมีเชิงอนยืนขึ้นสี่เชิง

16. เตาเท่นนั้นเป็นสีเหลี่ยมจตุรัศ yaw สิบสองศอก กว้างสิบสองศอก
17. ขันข้างเตาที่สีเหลี่ยมจตุรัศเหมือนกัน yaw สิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก ยกหริมรอบกว้างครึ่งศอก ฐานกว้างศอกหนึ่ง โดยรอบ บันไดเท่นบุชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก
18. และท่านพุดกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ่ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตบันนี้ว่า ต่อไปนี้เป็นกฎของแท่นบุชาในวันที่สร้างเสร็จแล้ว เพื่อจะถวายเครื่องเผาบุชา และเพื่อจะพรอมด้วยเลือด
19. ท่านจงมอบวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบุชาไถ่บาปแก่ปูโรหิตคนเลวีเขือสายศากโตก ผู้ที่เข้ามาใกล้เพื่อประธานนิพิตรera องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตบันนี้แหล
20. เจ้าจงเอาเลือดวันนี้บังใส่ไว้ที่เชิงอนทั้งสี่ของแท่น และมุมทั้งสี่ของขันข้างเตา และที่ยกหริมโดยรอบ ทำดังนี้ แหละท่านจะได้ชำระแท่นและทำการลบมลทินของแท่นนั้นไว้
21. ท่านจงเอาวัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบุชาไถ่บาป และปูโรหิตจะเฝามันเสียในที่ที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นที่ของประธานิเวศภายนอกสถานบริสุทธิ์
22. และในวันที่สองท่านจงถวายลูกแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบุชาไถ่บาป และพากปูโรหิตจะชำระแท่นบุชา อย่างที่ชำระด้วยวัวผู้
23. เมื่อท่านได้ชำระแท่นเสร็จแล้ว ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากผุ่ง
24. ท่านจงนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์ และปูโรหิตจะเอากลือพรอมลงบนนั้น และจะถวายเป็นเครื่องเผาบุชาแด่พระเยื้อราห์
25. ท่านจงเดรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบุชาไถ่บาปทุกวันจนครบเจ็ดวัน และพากปูโรหิตจะเดรียมวัวหนุ่มและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากผุ่งด้วย
26. เขาก็หlays จะต้องทำการลบมลทินแท่นบุชาอยู่เจ็ดวันจึงจะชำระเสร็จ และจะสถาปนาตนเองไว้
27. และเมื่อเขากำราทำครบทตามกำหนดเหล่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปปูโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบุชาของท่านและเครื่องสันติบุชาของท่านที่บันแท่นนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสัตบันนี้แหล

1. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาตามทางของประตูของสถานบริสุทธิ์ห้องนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และประตูนั้นปิดอยู่
2. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ประตูนี้จะปิดอยู่เรื่อยไป อย่าให้เปิดและไม่ให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้
3. เฉพาะเจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับเสวยพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในประตูนี้ได้ ท่านจะต้องเข้ามาทางมุขของหอประตูและต้องออกไปตามทางเดียวกัน
4. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางของประตูเหนือนอกที่ข้างหน้าพระนิเวศ และข้าพเจ้ามองดู และดูเกิด สรงรากศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และข้าพเจ้าก็ชับหน้าลงถึงดิน
5. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราจะบอกเจ้าเกี่ยวกับกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น จงดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และจดจำเรื่องทางเข้าพระนิเวศและทางออกจากสถานบริสุทธิ์ให้ดี
6. แล้วจะบอกแก่ว่าศรavanที่มักกับกฎ คือว่าศรavanอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์van อิสราเอลอ่อน ขอให้การที่นำสอดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าสิ้นสุดเสียที่เกิด
7. คือการที่เจ้าพาคนต่างด้าวที่มิได้เข้าสุนัตทางจิตใจและเนื้อหนังเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา กระทำให้สถานนั้น คือพระนิเวศของเราเมือง เมื่อเจ้าถวายอาหารของเราแก่เรา คือไขมันและเลือด สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายพันธสัญญาของเราด้วยการอันนำสอดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า
8. และเจ้ามิได้ดูแลรักษาสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าได้ตั้งคนเฝ้าให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า อย่าให้คนต่างด้าว ที่มิได้เข้าสุนัตทางจิตใจคนและเนื้อหนังคือชนต่างด้าวทั้งสิ้นที่อยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของเรา
10. แต่คนเลวผู้ที่ได้ไปไกลจากเรา ลงไปจากเราไปติดตามรูปเคารพของเขามือคนอิสราเอลลงไปนั้น จะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของตน
11. เข้าทั้งหลายจะต้องปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตรวจตราดูอยู่ที่ประตูพระนิเวศ และปฏิบัติอยู่ในพระนิเวศ เขาจะนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาให้ประชาชน และเขาจะต้องถอยเฝ้าประชาชน เพื่อจะรับใช้เข้าทั้งหลาย
12. เพราะเข้าทั้งหลายได้ปรนนิบัติประชาชนอยู่หน้ารูปเคารพของเรา จึงทำให้ว่าศรavanอิสราเอลตกอยู่ในความชั่วช้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเรารึงได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเข้าทั้งหลายว่า เข้าทั้งหลายจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา
13. อย่าให้เข้าทั้งหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะรับใช้เราในตำแหน่งปูโรหิต หรือเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเรานี้ที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่เขาต้องทนรับความอับอายข้ายหน้า และการอันนำสอดสะเอียนทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้น

14. แต่ถึงกระนั้นเราจะกำหนดให้เข้าเป็นผู้ดูแลพรมนิเวศ ให้กระทำการทั้งสิ้นและกระทำสิ่งที่ต้องกระทำในพรมนิเวศนั้นทั้งสิ้น
15. แต่ปูโรหิตคนเลวี บรรดาบุตรชายของค่าโดย ผู้ยังดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรามี่อนอิสราเอลลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ให้เข้าเข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้ค่อยรับใช้เรา ที่จะถวายไข้มันและเลือด
16. เขายจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เข้าเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อจะปรนนิบัติเรา และให้เขารักษาคำกำชับของเรา
17. ต่อมามีเมื่อเข้าเข้าประตุลานชั้นในนั้น ให้เข้าสวมเสื้อผ้าป่าน อย่าให้เขามีสิ่งใดที่ทำด้วยขنแกะเลยขณะเมื่อเขาทำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตุลานชั้นใน และอยู่ข้างใน
18. ให้เข้าสวมมาลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงเอว อย่าให้เขากัดตัวด้วยสิ่งใดที่ให้มีเหี้ื่อ
19. และเมื่อเขากอกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อไปหาประชาชน ให้เข้าเปลืองเสื้อผ้าดูดที่ปรนนิบัติงานนั้น อ กอกเสีย และวางไว้เสียในห้องบริสุทธิ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น เกรงว่าเขายจะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชนด้วยเสื้อผ้าของเขายา
20. อย่าให้เข้าโภนศีรษะหรือปล่อยให้มวยผมยาว ให้เข้าเพียงแต่ขลิบผมบนศีรษะของเขาเท่านั้น
21. เมื่อปูโรหิตเข้าไปในลานชั้นในจะตีมเหล้าอุ่นไม่ได้
22. อย่าให้ปูโรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกหยาแผล แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจริจากเชื้อสายแห่งวงศ์ วนอิสราเอล หรือหญิงม่ายซึ่งเป็นหญิงม่ายของปูโรหิต
23. เขายังหลายจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธิ์และของสามัญ และกระทำให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมลทินกับของสะอาดได้
24. ถ้ามีคดี เขายจะต้องกระทำหน้าที่ผู้พิพากษา และเขายจะต้องพิพากษาตามคำตัดสินของเรา ในบรรดางานเทศบาล ตามกำหนดของเรานั้นเขายจะต้องรักษาราชบััญญัติและกฎหมายของเรา และเขายจะต้องรักษาวันสะบานโตทั้งหลาย ของเราให้บริสุทธิ์
25. อย่าให้เขากำรทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเข้าไปใกล้ผู้ด้วย เว้นแต่เป็นบิดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่ไม่มีสามี ก็จะกระทำตัวให้เป็นมลทินได้
26. หลังจากที่เขารับการชำระแล้ว มีกำหนดอีกเจ็ดวัน
27. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ คือที่ลานชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เขายจะต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปเสียก่อน
28. นั่นจะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่ต้องให้เขาก่อกรรมสิทธิ์ใดๆในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขายา
29. ให้เขารับประทานเครื่องธัญญาหาร เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และทุกสิ่งที่ถวายไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย

30. และผลไม่ดีที่สุดของผลไม้รุ่นแรกทุกชนิดและของถวายทุกชนิดจากเครื่องถวายบูชาทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นของบรรดาปูโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเปียกผลแรกของเจ้าให้แก่ปูโรหิต เพื่อว่าพระพระมีอยู่หนึ่อกรัวเรือนของเจ้า
31. ปูโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็นนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกนีก้าดตาย

1. เมื่อเจ้าแห่งแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับสลากนั้น เจ้าจกวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระยาโขว่าให้เป็นตำบลบริสุทธิ์ yaw song hm̄in hāp n̄cok และกวางหนึ่ง hm̄in cok จะเป็นที่บวชที่ต่อกัน ณ บริเวณนั้น
2. ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจตุรัสแปลงหนึ่งyawห้าร้อยกวางห้าร้อยศอกสำหรับสถานบริสุทธิ์ ให้มีบริเวณว่างไว้โดยรอบอีกห้าศอก
3. ในตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจวัดส่วนหนึ่งออก yaw song hm̄in hāp n̄cok กวางหนึ่ง hm̄in cok ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ดังของสถานบริสุทธิ์ และของที่บวชที่สุด
4. ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่บวชที่ ให้เป็นของปูโรหิต ผู้ปรมนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ และเข้าใกล้พระยาโขว่าเพื่อจะปรมนิบัติพระองค์ ให้เป็นที่สำหรับปลูกบ้านเรือนของเขาระบบเป็นที่บวชที่สำหรับสถานบริสุทธิ์
5. อีกส่วนหนึ่งซึ่งyaw song hm̄in hāp n̄cok และกวางหนึ่ง hm̄in cok เป็นที่ของคนเลว ผู้ปรมนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยึดห้อง
6. ใกล้ๆกับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่งกวางห้าศอก yaw song hm̄in hāp n̄cok ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด
7. แผ่นดินทั้งสองข้างของตำบลบริสุทธิ์และส่วนของเมืองนั้น ให้ยกเป็นที่ดินของเจ้านายเดียวข้างกับตำบลบริสุทธิ์ และส่วนของเมืองด้านตะวันตกและตะวันออกมีส่วนyawเท่ากับส่วนที่ยกให้คนตระกูลหนึ่ง ยืดออกไปตามทางตะวันตกและทางตะวันออกของเขตแดนแผ่นดิน
8. ให้เป็นส่วนของเจ้านายในอิสราเอล และเจ้านายของเราจะไม่บีบคั้นประชาชนของเราอีก แต่เจ้านายเหล่านั้นจะยอมให้วงวงศ์วานอิสราเอลได้แผ่นดินที่เหลือตามส่วนตระกูลของตน
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรังนี้ว่า โอ บรรดาเจ้านายแห่งอิสราเอลเอ่ย พ่อเสียที่เกิด จงทิ้งการثارูณและการบีบคั้นเสีย และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสร่ว่า จงเลิกการขับไล่ประชาชนของเราให้ออกจากที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาเสีย
10. เจ้าจงมีตาชั้ง เอฟ้าท์และบักที่เที่ยงตรง
11. เอฟ้าท์และบักนั้นให้เป็นขนาดเดียวกัน บักหนึ่งจุหนึ่งในสิบของโอมาร์ และเอฟ้าท์ก็จุหนึ่งในสิบของโอมาร์ ให้โอมาร์เป็นเครื่องวัดมาตรฐาน
12. เชเบลหนึ่งมียึดเก-ราช มาเนของเจ้าก็ให้มียึดเชเบล ยึดห้าเชเบลและสิบห้าเชเบล
13. ต่อไปนี้เป็นกำหนดของถวายที่เจ้าทั้งหลายจะต้องถวาย คือข้าวสาลีโอมาร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกเอฟ้าท์ ข้าวสารลีโอมาร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอฟ้าท์
14. และส่วนกำหนดประจำของน้ำมัน คือน้ำมันหนึ่งบัก น้ำมันโคราหนึ่งถวายหนึ่งในสิบของบัก โครา ก็เหมือนโอมาร์ จุสิบบัก เพราะสิบบักเท่ากับโอมาร์
15. แกะผุงสองร้อยตัวก็ให้ถวายตัวหนึ่ง จากทุ่งเลี้ยงสัตว์อันอุดมของอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสร่ว่า นี่แหลกเป็นของถวายสำหรับธัญญาหาร เครื่องเผาบูชา และสันติบูชาเพื่อทำการลงมูลทินให้เข้าทั้งหลาย

16. ให้ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินนี้มีอิทธิพลของถวายเหล่านี้แก่เจ้านายแห่งอิสราเอล
17. ให้เป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเครื่องเผาบูชา รัญญบูชา เครื่องตีมนูชา ณ งานเทศกาลทั้งหลายในวันขึ้นค่ำและสืบต่อไปในงานเทศกาลที่กำหนดไว้ของวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ให้เข้าจัดเครื่องบูชาไถ่บาป รัญญบูชา เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา เพื่อกระทำการลับบาปให้แก่วงศ์วานอิสราเอล
18. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนิด้วยน้ำที่สะอาด แล้วจางชำระสถานบริสุทธิ์เสีย
19. ให้นูโโรหิตอาลาเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปมาปั้งและจงประพรที่เสาประตุพระนิเวศ ที่ขันสีมุกของแท่นบูชา และบนเสาประตุของลานชั้นใน
20. ในวันที่เจิดของเดือนนั้นเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน เพื่อผู้ที่ผู้ใดที่กระทำบาปด้วยความพลังเหลือหรือความรู้เท่าไม่ถึงการ เพื่อว่าเจ้าจะได้กระทำการลับมลทินพระนิเวศ
21. ในวันที่สิบสี่ของเดือนตัน เจ้าจงลองเทศกาลปีศาจ จงรับประทานขัมป์ไว้เชือดตลอดเทศกาลเจิดวัน
22. ในวันนั้นให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มด้วยหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
23. และในเจิดวันที่มีเทศกาลเลี้ยงให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มเจิดตัวกับแกะผู้เจิดตัวที่ปราศจากตำหนิ ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกวันตลอดเจิดวันนั้น และจัดหาลูกแพะผู้ด้วยหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
24. และให้เจ้านายจัดหารัญญบูชาเอฟาร์ห์หนึ่งคู่กับวัวผู้หนึ่ง และเอฟาร์ห์หนึ่งคู่กับแกะผู้หนึ่ง และนำมันหนึ่งอันต่อไปรับเอฟาร์ห์
25. ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจิด และในเทศกาลเลี้ยงทั้งเจิดวัน ให้ท่านจัดหาของเช่นเดียวกันสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา รัญญบูชา และเครื่องนำมัน

1. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ประดุจานชั้นในที่หันหน้าไปพิศตะวันออกนั้นให้ปิดอยู่ในวันทำงานกวันแต่ในวันสะบาโตนั้นให้เปิด และในวันขึ้นค่ำหนึ่งก็ให้เปิด
2. ฝ่ายเจ้านายนั้นจะเข้ามายาจากข้างนอกทางมุขของหอประดุจ และจะมายืนอยู่ที่เสาประดุจ และพวงบูโรหิตจะเตรียมเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาของท่าน และท่านจะนั่งสักการอยู่ที่ธารณีประดุจ แล้วท่านจะออกไป แต่อย่าปิดประดุจนั้นจนกว่าจะถึงเวลาเย็น
3. เช่นเดียวกันประชาชนแห่งแผ่นดินจะนั่งสักการต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์ต่องที่ทางเข้าประดุจนั้น ในวันสะบาโต และในวันขึ้นค่ำ
4. เครื่องเผาบูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยื้อราห์ในวันสะบาโตนั้น คือลูกแกะปราศจากตำหนิหกตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิด้วยหนึ่ง
5. และธัญญูชาที่คู่กับแกะผู้นั้นคือแบงเอฟาร์หนึ่ง และธัญญูชาที่คู่กับลูกแกะนั้นก็สุดแท้แต่ที่ท่านจะสามารถถวายได้ พร้อมกับนำมันยินหนึ่งต่อแบงหนึ่งเอฟาร์
6. ในวันขึ้นค่ำท่านจะถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิด้วยหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ด้วยหนึ่ง ซึ่งต้องปราศจากตำหนิ
7. ส่วนธัญญูชานั้นท่านจะจัดแบงหนึ่งเอฟาร์คู่กับวัวผู้ด้วยหนึ่น และหนึ่งเอฟาร์คู่กับแกะผู้ด้วยหนึ่ง และคู่กับลูกแกะท่านจะจัดตามที่สามารถจัดได้ พร้อมกับนำมันยินหนึ่งยินต่อแบงหนึ่งเอฟาร์
8. เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอประดุจและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น
9. เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ที่เข้ามาทางประดุจหนีอเพื่อนมัสการจะต้องกลับออกไปทางประดุจได้ และผู้ที่เข้ามาทางประดุจได้จะต้องกลับออกไปทางประดุจหนีอ อย่าให้ครกกลับทางประดุจตามที่เข้ามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า
10. เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป เจ้านายจะออกไปด้วย
11. ธัญญูชาที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น ให้เป็นเอฟาร์หนึ่งคู่กับวัวหนุ่มด้วยหนึ่ง และคู่กับแกะผู้ก็เอฟาร์หนึ่ง และคู่กับลูกแกะก็ตามแต่ท่านสามารถถวายได้ พร้อมกับนำมันยินหนึ่งต่อแบงเอฟาร์หนึ่ง
12. เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร จะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยื้อราห์ ให้เปิดประดุจที่หันหน้าไปทางพิศตะวันออกให้ท่านและท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาของท่าน อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่านจะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้ปิดประดุจเสีย
13. เจ้าจะจัดการหาลูกแกะตัวหนึ่งอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยื้อราห์เป็นประจำวัน เจ้าจะจัดหาทุกๆเช้า
14. และเจ้าจะจัดหาเครื่องธัญญูชาคู่กันทุกๆเช้าหนึ่งในหกของเอฟาร์ และนำมันหนึ่งในสามของยิน เพื่อคลุกแบงให้ชุ่มให้เป็นธัญญูชาแด่พระเยื้อราห์ นี่เป็นระเบียบเนื่องนิตย์
15. ดังนี้แหล่จะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องธัญญูชาพร้อมกับนำมันทุกๆเช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์

16. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่านโดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาตามมรดก
17. แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปีอิสรภาพ และว่าของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้
18. ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้านายจะยึดสิ่งใดอันเป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไม่ได้จากการทิ้งที่ดินของเข้า แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากการมีสิทธิ์ของตน
19. และท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู majority ห้องบริสุทธิ์แล้วเห็นว่าซึ่งเป็นของบุหริdit ณ ดูເຄີດ ມີທີ່ໜຶ່ງອຸ່ນຫັ້ງສອງຂ້າງທາງທີ່ຕະວັນຕກ
20. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า นี่เป็นสถานที่ซึ่งบุหริdit จะต้องตั้มเครื่องบูชาໄຄ่การละเมิดและเครื่องบูชาໄຄ่บำบາ และเป็นที่ซึ่งเขาจะปັງຮັບຜູ້ມູນ ພື້ຈະໄມ່ຕ້ອງໄຟອາກໄປໃນລານຫັນນອກ อันເປັນການທີ່ຈະນໍາຄວາມບຣິສຸທົ່ງສັກດີສິທົ່ງໄປ ສິ່ງປະຊາຊົນ
21. และท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมากີ່ລານຫັນນອກ และพาข้าพเจ้าไปที่ມູນທັງສື່ຂອງລານນັ້ນ ແລະດູເຄີດ ທີ່ມູນລານທຸກມູນ ກີ່ມູນລານອຸ່ນຫັ້ງລານໜຶ່ງ
22. ຄືວ່າທີ່ມູນທັງສື່ຂອງລານ ມີລານເລັກງາວສີສົບຄອກ ກວ້າງສາມສົບຄອກ ລານທັງສື່ຂາດເດືອກກັນ
23. ກາຍໃນຮອບລານທັງສື່ນັ້ນມີສິ່ງທີ່ກ່ອດ້າຍປູນເປັນແຕວ ມີເຕາອຸ່ນທີ່ກຳນົດຂອງສິ່ງທີ່ກ່ອນນັ້ນໂດຍຮອນ
24. และท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ທີ່ເຫັນນີ້ເປັນທີ່ສໍາຫຼັບການຕຳມ ທີ່ຜູ້ປັນນິບຕົວອຸ່ນທີ່ພະນິເວຄຈະຕຳມເຄື່ອງສັຕະນູ່ຂອງປະຊາຊົນ

1. ภัยหลังท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาที่ประดุจนิเวศ และดูเดิດ มีนำให้ลองจากใจตั้นประดุจนิเวศตรงไปทางทิศตะวันออก เพราะพระนิเวศหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และนำให้ลองมาจากข้างล่าง ทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้ของแท่นบูชา
  2. แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าอกรมาทางประดุจเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไปภายนอกถึงประดุชั้นนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และดูเดิດ นำนั่นอกรมาทางด้านขวา
  3. ชายผู้นั้นได้เดินไปทางตะวันออกมีเชือกวัดอยู่ในเมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป และนำลีกเพียงตาตุ่ม
  4. แล้วท่านกีวัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปและนำลีกถึงเข่า แล้วท่านกีวัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป นำนั่นลีกเพียงเอว
  5. ภัยหลังท่านกีวัดได้อีกหนึ่งพัน และกล้ายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุยข้ามไม่ได้ เพราะนำนั่นขึ้นแล้วลีกพองที่จะว่ายได้เป็นแม่น้ำที่ลุยก้ามไม่ได้
  6. และท่านพุดกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์อ่อน เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ แล้วท่านกีพาข้าพเจ้ากลับมาตามฝั่งแม่น้ำ
  7. ขณะเมื่อข้าพเจ้ากลับ ดูเดิດ ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฝาก
  8. และท่านพุดกับข้าพเจ้าว่า น้ำนี้ให้ตรงไปทางท้องถิ่นตะวันออก และให้ลองไปถึงทะเลราย แล้วลงไปถึงทะเลและเมื่อน้ำให้ลองมานั่นไปถึงน้ำทะเล นำนั่นกีกับจีด
  9. ต่อมามาแม่น้ำนั่นไปถึงที่ไหน ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งแหวกว่ายไปมาก็จะมีชีวิตได้ และที่นั่นมีปลาจำนวนมากเพราะว่าน้ำนี้ไปถึงที่นั่นน้ำทะเลเล็กจีด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิต
  10. ต่อมาว่าประมงก็จะยืนอยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเกดีถึงเอนเอกสารอิม จะเป็นที่สำหรับตากอวน ปลาในที่นั่นจะมีหลายชนิด 侮มีปลาในทะเลใหญ่ คือจะมีมากมาย
  11. แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จีด ต้องทึ่งไว้ให้เป็นเกลือ
  12. ตามฝั่งทั้งสองฝากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร ใบของมันจะไม่เที่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ทุกเดือน เพราะว่า�้ำสำหรับต้นไม่นั่นให้จากสถานบริสุทธิ์ ผลไม่นั่นใช้เป็นอาหารและใบก็ใช้เป็นยา
  13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นเขตแดนซึ่งเจ้าจะใช้แบ่งแผ่นดินสำหรับเป็นมรดกท่ามกลางอิสราเอล ทั้งสิบสองตระกูล โยเซฟจะได้สองส่วน
  14. และเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆ กัน เราปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และแผ่นดินนี้จะตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า
  15. ต่อไปนี้เป็นเขตแดนของแผ่นดินนี้ ด้านทิศเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองເ夷โถлон และต่อไปถึงเมืองเศดด
  16. เมือง-armath เมืองเบโรธา เมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดนเมืองดา�สก์กับพรมแดนเมือง-armath จนถึงเมือง-armach อัททิกอน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนเมืองເ夷ရาน
  17. ดังนั้น เขตแดนจะยืนจากทะเลถึงเมือง-armath ทางทิศเหนือ

มีพรมแดนของเมืองขามัท นี้เป็นแดนด้านเหนือ

18. ทางด้านตะวันออก เขตแดนจะยื่นจากเมืองเขารานและdamสกัส ระหว่างกิเลoadกับแผ่นดินอิสราเอล เรื่อยไปตามแม่น้ำ约อร์เดน ไปถึงทะเลด้านตะวันออก ท่านทั้งหลายจงวัด นี่เป็นเขตด้านตะวันออก
19. ทางด้านใต้เขตแดนจะยื่นจากท่ามาร์จนถึงน้ำแห่งการโต้เทียงในคาเดช และว่าเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขตด้านใต้
20. ทางด้านตะวันตก ทะเลใหญ่เป็นเขตแดนเรื่อยไปจนถึงตำบลที่อยู่ตระหง่านข้ามทางเข้าเมืองขามัท นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันตก
21. ดังนั้น เจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลางเจ้าตามตระกูลอิสราเอล
22. ต่อมาเจ้าทั้งหลายจะแบ่งแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกของตัวเจ้าทั้งหลายโดยการจับสลาก และสำหรับคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิดลูกหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า เข้าทั้งหลายจะมีสัญชาติอิสราเอล ให้เขาได้รับส่วนมรดกท่ามกลางตระกูลอิสราเอลพร้อมกับเจ้าทั้งหลาย
23. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ต่อมาคนต่างด้าวจะอยู่ในเขตของคนตระกูลใดก็ได้ เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขาที่นั่น

1. ต่อไปนี้เป็นชื่อของตราภูมิต่างๆ ตั้งต้นที่พร้อม aden ด้านหนึ่งจากทะเบียนตามทางเข้าเมืองชา
มัทจนีส์เชอร์โนน ซึ่งอยู่ทางพร้อม aden ด้านหนึ่งของdam สกัส ติดเมือง-arm และยื่นจากด้านตะวันออกไปถึง
ด้านตะวันตก เป็นส่วนของคุณดาน
2. ประชิดกับเขตแดนของดานจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคุณอาเซอร์
3. ประชิดกับเขตแดนของอาเซอร์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคุณฟาราลี
4. ประชิดกับเขตแดนของนัฟาราลีจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคุณนัฟาราลี
5. ประชิดกับเขตแดนของนัฟาราลีจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคุณเอฟราอม
6. ประชิดกับเขตแดนเอฟราอมจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคุณรูเบน
7. ประชิดกับเขตแดนรูเบนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคุณยูดาห์
8. ประชิดกับเขตแดนยูดาห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก จะเป็นส่วนซึ่งเจ้าจะต้องแยกไว้ต่างหาก กว้าง
สองมื่นห้าพันศอก และยาวเท่ากับส่วนของคุณตราภูมิต่างๆ จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นที่มีสถาน
บริสุทธิ์อยู่กลาง
9. ส่วนซึ่งเจ้าทั้งหลายจะแยกไว้เพื่อพระเยโฮวาห์นั้นให้มีด้านขวาสองมื่นห้าพันศอก และด้านกว้างหนึ่งมื่น
10. นี่จะเป็นส่วนแบ่งของส่วนบริสุทธิ์ คือปูโรหิตจะได้ส่วนแบ่งวัดจากทางด้านหนึ่งอย่างสองมื่นห้าพันศอก ทาง
ด้านตะวันตกกว้างหนึ่งมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งมื่นศอก ทางด้านใต้ยาวสองมื่นห้าพันศอก มีสถาน
บริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กลาง
11. ส่วนนี้ให้เป็นส่วนของปูโรหิตที่ชำระไว้ให้บริสุทธิ์ บุตรชายของศาడอก ผู้ได้รักษาคำสั่งของเรา ผู้ที่มิได้หลงไปเมื่อ
ประชาชนอิสราเอลหลง ดังที่คุณเลวีได้หลงไปนั้น
12. และให้ที่ดินนี้ตกแก่เขาทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งจากส่วนถาวรของแผ่นดิน เป็นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ประชิดกับ
เขตแดนของคุณเลวี
13. เคียงข้างกับเขตแดนของปูโรหิตนั้นให้คุณเลวีมีส่วนแบ่งยาวสองมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งมื่นศอก ส่วนขวา
ทั้งสิ้นจะเป็นสองมื่นห้าพันศอกและส่วนกว้างหนึ่งมื่น
14. อย่าให้เข้าขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดเลย อย่าให้เข้าเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของที่ดินดินนี้ เพราะเป็นส่วน
บริสุทธิ์เดียวของพระเยโฮวาห์
15. ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอกและยาวสองมื่นห้าพันศอกนั้น ให้เป็นที่สามัญของเมืองคือใช้เป็นที่อยู่อาศัย
และเป็นชานเมือง ให้ตัวนครอยู่ท่ามกลางนั้น
16. ต่อไปนี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ด้านหนึ่งอสีพันห้าร้อยศอก ด้านใต้อสีพันห้าร้อยศอก ด้านตะวันออกอสีพันห้าร้อย
และด้านตะวันตกอสีพันห้าร้อย
17. นครนั้นจะต้องมีทุ่งหญ้า ทิศเหนือสองร้อยห้าสิบศอก ทิศใต้สองร้อยห้าสิบ และทิศตะวันออกสองร้อยห้าสิบ และ
ทิศตะวันตกสองร้อยห้าสิบ

18. ด้านyawส่วนที่เหลืออยู่เดียงข้างกับส่วนบริสุทธินั้น ทิศตะวันออกyawหนึ่งมีน้ำศอก และทิศตะวันตกyawหนึ่งมีน้ำ และให้อยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์ พิชผลที่ได้ในส่วนนี้ให้เป็นอาหารของคนงานในครนั้น
19. คนงานของนครนั้นซึ่งมาจากอิสราเอลทุกตระกูลให้เข้าเป็นคนໄกที่แปลงนี้
20. ส่วนเต็มซึ่งเจ้าจะต้องแบ่งแยกไว้นั้นให้เป็นสี่เหลี่ยมจตุรัสทั้งหมดสองหมื่นห้าพันศอก นั่นคือส่วนบริสุทธิ์รวมกับส่วนของตัวนคร
21. ส่วนที่เหลืออยู่ทั้งสองข้างของส่วนบริสุทธิ์และส่วนของตัวนคร ให้ตอกเป็นของเจ้านาย ยื่นจากส่วนบริสุทธิ์ซึ่งyawสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรอมแดนตะวันออก และทางด้านตะวันตกจากสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรอมแดนตะวันตก ส่วนนี้ให้ตอกเป็นของเจ้านาย จะเป็นส่วนบริสุทธิ์ และสถานบริสุทธิ์ของพระนิเวศน์อยู่ท่ามกลาง
22. นอกจากส่วนที่ตอกเป็นของคนเลวีและส่วนของนครนั้น ซึ่งอยู่กลางส่วนอันตอกเป็นของเจ้านาย ระหว่างเขตแดนยูดาห์และเขตแดนเบนยาamin ให้เป็นส่วนของเจ้านายทั้งหมด
23. ตระกูลคนที่เหลืออยู่นั้น จากด้านตะวันออกไปด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเบนยาamin
24. ประชิดกับเขตแดนของเบนยาaminจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนสิเมโอน
25. ประชิดกับเขตแดนของสิเมโอนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอิสศาкар
26. ประชิดกับเขตแดนของอิสศาкарจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเศบูลุน
27. ประชิดกับเขตแดนของเศบูลุนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนกาด
28. ประชิดกับเขตแดนของกาดทางทิศใต้เขตแดnenนั้นจะยื่นจากเมืองทามาร ถึงน้ำแห่งการโต้กีดีงในคาเดช และเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่
29. นี้เป็นแผ่นดินซึ่งเจ้าจะแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลต่างๆของอิสราเอลโดยการจับสลาก นี้เป็นส่วนต่างๆของเขาทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าคริสตังนี้แหละ
30. ต่อไปนี้เป็นทางออกของนครทางด้านเหนือซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก
31. ประตูนครนั้นตั้งชื่อตามชื่อตระกูลคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านเหนือ ประตูของรูเบน ประตูของยูดาห์ ประตูของเลวี
32. ทางด้านตะวันออกซึ่งyawสี่พันห้าร้อยศอก มีสามประตู ประตูของโยเซฟ ประตูของเบนยาamin ประตูของดาน
33. ทางด้านใต้ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของสิเมโอน ประตูของอิสศาкар ประตูของเศบูลุน
34. ทางด้านตะวันตกซึ่งyawสี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของกาด ประตูของอาเชอร์ ประตูของน็อกทอลี
35. วัดรอบนครนั้นได้หนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่ที่ไปครนี้จะมีชื่อว่า พระเยโฮวาห์สถิตที่นั่น

ดาเนียล

บทที่ 1

1. ในปีที่สามของรัชกาลเยอรมนีกษัตริย์ของญี่ปุ่น เนบุคัดเนสชาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมาเยังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้
2. และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยอรมนีกษัตริย์ของญี่ปุ่นให้ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้น แห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมาจั่งแต่นิดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน
3. แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัขเบนสหัวหน้าขันทีของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิ划าเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์ และเชื้อสายของเจ้านาย
4. พากหনุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอประด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชนองค์ท่าน ให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เข้าทั้งหลาย
5. กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงชั้นกษัตริย์สวย และเหล่าอยุ่นซึ่งพระองค์ท่านดีมให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เข้าทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลาณั้นแล้วทรงให้เขารับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
6. ในบรรดาคนญี่ปุ่นนั้นมีดาวนียล ยานันยาห์ มิชาเอล และอาชาริยาห์
7. และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาวนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทชชาร์ ยานันยาห์เรียกว่าชั้ดรัค มิชาเอลเรียกว่าเมฆาค และอาชาริยาห์เรียกว่าเอเบดเนโภ
8. แต่ดาวนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล่าอยุ่นซึ่งพระองค์ดีม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าขันทีให้ยอมเข้าที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน
9. และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าขันทีขอบและสมเพชดาเนียล
10. และหัวหน้าขันทีจึงกล่าวแก่ดาวนียลว่า ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พากเจามีหน้าที่ดูแลรักษาคนหনุ่มๆอยู่รุ่นราวดาราเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศิริชะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราภาคิตริย์
11. แล้วดาวนียลจึงกล่าวแก่มหาเดลิกผู้ที่หัวหน้าขันทีกำหนดให้ดูแลดาวนียล ยานันยาห์ มิชาเอล และอาชาริยาห์ ว่า
12. ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและนำมาให้เราดื่ม
13. แล้วให้ท่านตรวจสอบผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเบื้องหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหาร สูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจะทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นก็ได้
14. เจ้าก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขารอยู่สิบวัน
15. เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า และเนื้อหนังก็อ่อนหัวสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์
16. ดังนั้nmหาเดลิกจึงนำอาหารสูงส่วนของเข้าทั้งหลายและเหล่าอยุ่นซึ่งเข้าทั้งหลายควรจะได้ดื่มนั้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา
17. ฝ่ายอนุชนทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดา

เนี่ยลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ

18. พoSิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเข้าทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าขันทีจึงนำเข้าทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบุคัดเนสซาร์
19. และกษัตริย์ทรงสัมภาษณ์เข้า ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งที่เหมือนดานียะล ยานันยาห์ มิชาเอลและอาชาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
20. ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ จึงกษัตริย์ตรัสตามเข้าทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเข้าทั้งหลายดีกว่าพวกร่อ และพวกรหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สิบเท่า
21. และดานียะลก็ได้รับราชการเรือยมajanปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์เชรัส

บทที่ 2

1. ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบุคัดเนสซาอ์ เนบุคัดเนสซาอ์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรหมไม่หลับ
2. แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มายเรียกพากหาร พากหมอดู พากนักวิทยาคม และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เข้าทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์
3. และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เรายังไม่ได้ผ่าน และจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อย่างรู้ว่าผ่านว่าอะไร
4. แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอาرامว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พากผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก่พระสุบิน
5. กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า เราจำความผ่านนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความผ่านพร้อมทั้งคำแก่ผ่าน เจ้าจะถูกหันเป็นชิงๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ
6. แต่ถ้าเจ้าสำแดงความผ่านและคำแก่ผ่านให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความผ่านและคำแก่ผ่านให้เรา
7. เข้าทั้งหลายกราบทูลคำนองว่า ขอ กษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พากผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก่พระสุบิน พระเจ้าข้า
8. กษัตริย์ทรงตอบว่า เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพื่อรอให้เราจำความผ่านนั้นไม่ได้แล้ว
9. ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความผ่าน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพื่อเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพุดเท็จและพุดทุจริตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพื่อฉะนั้นเจ้าจะงบอกความผ่านให้แก่เรา แล้วเราจะรู้ว่าเจ้าจะถวายคำแก่ความผ่านให้เราได้
10. คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพื่อฉะนั้นไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปักครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากโทร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย
11. สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสตามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงได้กษัตริย์ได้นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์
12. เพื่อเรื่องนี้กษัตริย์จึงทรงกริวและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้ผ่านกปรากษ์ทั้งหมดของบานิโลนเสีย
13. เพื่อฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ผ่านกปรากษ์เสียทั้งหมด เข้าจึงเที่ยวหาดานียลและพระพากเพื่อจะนำเสีย
14. แล้วดานียลก็ตอบอารีโอดหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ที่ออกไปเที่ยวผ่านกปรากษ์ของบานิโลน ด้วยถ้อยคำแบบดายและปรีชาสามารถ
15. ท่านถามอารีโอดหัวหน้าว่า ใจนพระราชนกฤษฎีกางของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า แล้วอารีโอดก็เล่าเรื่องให้ดานียลทราบ
16. แล้วดานียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก่พระสุบินแด่กษัตริย์
17. แล้วดานียลก็กลับไปเรื่องของท่าน และแจ้งเรื่องให้ชานันยาท มีชาเอล และอาชาริยาท สหายของท่านฟัง
18. และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดานียลและสหายของท่านจะไม่

พินิจพิรุณกับบรรดานักประชัญอื่นๆ ของบานาโน้ล

19. ในนิมิตกลางคืนทรงเผยแพร่ความลึกลับนั้นแก่ดำเนียล แล้วดำเนียลก็ถวายสา箍การเด่น้ำเจ้าแห่งฟ้าสรรค์
20. ดำเนียลกล่าวว่า สา箍การเด่น้ำนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์
21. พระองค์ทรงเปลี่ยนหาระและฤตุกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักประชัญ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ
22. พระองค์ทรงเผยแพร่สิ่งที่ลึกซึ้งและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์
23. โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขออนุโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พากข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พากข้าพระองค์
24. แล้วดำเนียลก็เข้าไปหาอารีโอดูผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้ผ่านักประชัญแห่งบานาโน้ล ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อารีโอดูว่าดังนี้ ขออย่าผ่านักประชัญแห่งบานาโน้ล ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปฝ่ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก่ผู้แก่กษัตริย์
25. แล้วอารีโอดูก็รับนำตัวดำเนียลเข้าฝ่ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้พบชาญคนหนึ่งในหมู่พากที่ถูกการเดินเชลยมาจากภูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้คำแก่พระสุบินได้
26. กษัตริย์จึงตรัสแก่ดำเนียลผู้ซึ่งว่าเบลเทชสชาาร์ว่า เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความผันที่เราได้ผันนั้นและคำแก่ได้หรือ
27. ดำเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ไม่มีนักประชัญ หรือหมอดู หรือโทร หรือหมอดูฤกษ์ยามสำแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ตามเด่น้ำองค์ได้
28. แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสรรค์ผู้ทรงเผยแพร่ความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบุคัดเนสชาาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระศีรษะของพระองค์บนพระแท่นนั้น เป็นดังนี้ พระเจ้าข้า
29. ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บูรพาอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยแพร่ความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา
30. ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยแพร่ความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้คำแก่พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์
31. ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเกิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรณ์ใหญ่และสุกใสยิ่งนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว
32. เศียรของปฏิมากรณ์เป็นหงองคำเนื้อดี อกและแขนเป็นเงิน ห้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์
33. ข้าเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน
34. ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมากว่าด้วยมือ กระหบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ

35. แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนท้องสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนหงคงคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กล้ายเป็นเหมือนกันแลบจากล้านนาด้วยในถัดร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้น กล้ายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ
36. นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอราบทูลคำแก่พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์
37. ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งราชวงศ์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อาనุภาพ ถูกต้องเดชและส่ง่าราศี
38. และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่านซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ สัตว์ในทุกนาและนาในอากาศไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปักครองมันได้ทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง
39. ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นท้องสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปักครองอยู่ทั่วพิภพ
40. และจะมีราชอาณาจักรที่สีเขียวแรงดึงเหล็ก เพราะเหล็กตีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหัก และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ดึงเหล็กซึ่งทุบให้แตก
41. ดึงที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นนินช่างหม้อบ้าง เหล็กบ้าง จะเป็นราชอาณาจักรประสบ แต่ความแข็งแกร่งของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปันดินเหนียว
42. และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปันดินฉันได ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปร้าบ้างฉันนั้น
43. ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปันดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปักกันด้วยเชือสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกันแน่นไว้ได้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสบเข้ากับดิน
44. และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฝ่ายสววรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงวะสา และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์
45. ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขา มีใช้ด้วยมือ และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทอง สัมฤทธิ์ ดิน เงิน และหงคงคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก่พระสุบินก็แน่นอน
46. แล้วกษัตริย์เนืุ้ดันเนสชาร์กีทรงกราบลงและเคารพดานียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดานียล
47. กษัตริย์ตรัสกับดานียลว่า แน่นอนที่เดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยแพร่ความลึกลับพระท่านสามารถที่จะเผยแพร่ความลึกลับนี้ได้
48. ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่เป็นอันมากแก่ดานียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมวดเมืองบานีโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักประชุมทั้งสิ้นแห่งบานีโลน
49. ดานียลก็กราบทูลขอต่อ กษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ชั้ดวัด เมชาดและเอเบดเนโกเป็นผู้จัดธุรกิจในเมืองบานีโลน แต่ดานียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

บทที่ 3

1. กษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ได้สร้างปฐมภูมิกรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูร ในเมืองบานีโลน
2. แล้วกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฐมภูมิกรรูปซึ่งกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ได้ทรงตั้งขึ้น
3. แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการและบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฐมภูมิกรรูปซึ่งกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเข้าทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฐมภูมิกรรูปซึ่งกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ได้ทรงตั้งขึ้น
4. และโழกก็ประกาศเสียงดังว่า ดูก่อน บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า
5. เมื่อท่านได้ยินเสียงแต่รองเหลือองขนาดเล็ก ปี พิณเข้าคู่ พิณเสี้สาย พิณใหญ่ ปีถุ แล้วเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฐมภูมิกรองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ได้ทรงตั้งไว้
6. ผู้ใดที่มิได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
7. เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแต่รองเหลือองขนาดเล็ก ปี พิณเข้าคู่ พิณเสี้สาย พิณใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฐมภูมิกรองคำซึ่งกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ได้ทรงตั้งไว้
8. เพราะฉะนั้น ในครั้นนั้นพวกเคลเดียบงคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพากยิ่วด้วยใจคิดร้าย
9. เข้าทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์
10. ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฎหมายแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแต่รองเหลือองขนาดเล็ก ปี พิณเข้าคู่ พิณเสี้สาย พิณใหญ่ ปีถุ แล้วเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฐมภูมิกรองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้
11. และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
12. มิยิ่งบังคับที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดธุรกิจในเมืองบานีโลน คือชั้ดรัก เมชาค และเอเบเดโน้ก ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขาไม่ได้ปฏิบัติพระบัญชาของพระองค์ หรืออนมัสการปฐมภูมิกรองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้
13. แล้วเนบุคัดเนสชาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดพล่าน มีรับสั่งให้นำตัวชั้ดรัก เมชาค และเอเบเดโน้กเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์
14. เนบุคัดเนสชาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า ชั้ดรัก เมชาค และเอเบเดโน้กเอ่ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเราร หรืออนมัสการปฐมภูมิกรองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้
15. เอาเถอะ ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแต่รองเหลือองขนาดเล็ก ปี พิณเข้าคู่ พิณเสี้สาย พิณใหญ่ ปีถุ และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจะกราบลงนมัสการปฐมภูมิกรองคำซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้

16. ชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกร้าบทุลกษัตริย์ว่า ข้าแต่เนบุคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้

17. ถ้าพระเจ้าของพวกราชข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกราชข้าพระองค์ป্রอนนิบัติ สามารถช่วยพวกราชข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลูกอยู่ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกราชข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์

18. ถึงแม่ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่า พวกราชข้าพระองค์ก็ไม่ป্রอนนิบัติพระของพระองค์ หรือแม้การปฏิมาราบทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น

19. แล้วเนบุคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกราช พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเด็ดเท่า

20. และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกราช และให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลูกอยู่

21. แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งเสื้อ การเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลูกอยู่

22. ฉะนั้นพระรำบสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้เผาคนที่โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลูกอยู่

23. และชายทั้งสามนี้ คือชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกราก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลูกอยู่ทั้งยังมัดอยู่

24. ขณะนั้นกษัตริย์เนบุคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลูกขึ้นโดยจับพลัน พระองค์ตรัสกับองค์นตรีของพระองค์ว่า เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ จริงพระเจ้าข้า

25. พระองค์ตรัสตอบว่า ดูเดิด เราเห็นสีคนปล่อยหลุด กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเข้าทั้งหลายก็ไม่เป็นอันตราย รู้ปร่างของคนที่สั่นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า

26. แล้วเนบุคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาไฟลูกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า ชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกราก็ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมามีเดิ จงมาที่นี่ แล้วชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกราก็เดินออกมายังกลางไฟ

27. ฝ่ายอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองค์นตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ ผมที่ศรีษะของเขาก็ไม่ց อ เสือก็ไม่ได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเข้าทั้งหลายเลย

28. เนบุคัดเนสซาร์ตรัสว่า สาส្តราราชแด่พระเจ้าของชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกราก็ได้ส่งทูตสรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางแผนใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมแพ้ร่างกายของเขามีดีกว่าที่จะป্রอนนิบัติและแม้การพระอื่น นอกจากราชเจ้าของเขามาก

29. เพราะฉะนั้นเราจึงออกฤทธิ์กาว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ก็กล่าวมีดีมีร้ายต่อพระเจ้าของชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกราก จะถูกหันเป็นเชิงๆ และบ้านเรือนของเขาก็จะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้

30. แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชั้ดรัก เมชาค และเอเบดเนโกรสูงขึ้นอีกในเมืองบานปีโน

1. เรา กษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชนติดทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจะมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ
2. เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา
3. หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก็อประดับยุทธานุภาพปานได อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรราบรื่นนิเติย และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำเนินอยู่ทุกชั่วอายุ
4. ตัวเรา คือ เนบุคัดเนสชาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา
5. เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเรา เป็นเหตุให้เราตกใจ
6. เราจึงออกกฤษฎีกาเรยgnักปราชญ์แห่งบานีโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก่ความฝันให้แก่เรา
7. พากโหร พากหมอดู และคนเดลเดีย และหมอดูฤกษ์ยามกี้เข้ามาเฝ้า เรายังเล่าความฝันแก่เขา แต่เขายังหลายแก้ฝันให้เราไม่ได
8. ในที่สุดดาวเนียมกี้เข้ามาเฝ้าเรา เขายังชี้อ่าวเบลเทชสชาร์ ตามนามพระของเรา เขายังวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เรายังเล่าความฝันให้เขาฟังว่า
9. โอ เบลเทชสชาร์ หัวหน้าของพากโหร เพราะเราทราบว่าวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มีความลับใดๆที่จะให้ท่านแก้ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านี้ให้แก่เรา
10. นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอน ดูເຄີດ เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก
11. ต้นไม้มีเดิบໂຕและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ
12. ใบกิงดงามและผลกอุดม และจากต้นไม่นั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุกนาอาศัยอยู่ได้ร่วมของมัน และนกในอากาศก้ออาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน
13. ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอน ดูເຄີດ เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์
14. ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า 'จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดให้ใบของมันร่วงออกแล้ว ให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากได้ต้น และให้根หนีไปเสียจากกิ่งของมัน'
15. แต่จงปล่อยให้ต่อรากติดอยู่ในดิน มีแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์มาด้วย ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุกนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน
16. ให้จิตใจของเข้าเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมองใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ
17. คำพิพากษานี้เป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นว่าทะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่าท่านผู้สูงสุดทรงปกคล้องอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ'
18. ความฝันนี้ตัวเราคือกษัตริย์เนบุคัดเนสชาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทชสชาร์ ท่านจะกล่าวคำแก้ฝันເຄີດ เพราะพาก

นักประชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเรามีความสามารถที่จะให้คำแก่ความผันแปร เรา แต่ท่านสามารถ เพราเวิญญาณ ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน

19. แล้วดานียล ผู้มีเชื่อว่าเบลเทชสชาาร์ ก็งั้นอยู่ชั่วโมงหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัส ว่า เบลเทชสชาาร์เย่ย อย่าให้ความผันหรือคำแก่ความผันกระทำให้ท่านตกใจเลย เบลเทชสชาาร์ทูลตอบว่า เจ้านาย ของข้าพระองค์ ขอให้ความผันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เติด และขอให้คำแก่ความผันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ ของพระองค์
20. ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเดบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจำชี้ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น
21. ใบของมันก็งดงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพิงร่มอยู่ได้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง
22. ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้า สวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ
23. และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า 'จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ต่อรากติดอยู่ในดิน มีแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อน ในทุ่งนาให้เปียก น้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้อยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ'
24. ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก่พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้า พระองค์
25. ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวย หญ้ายอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะ ทราบว่า ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ ทรงโปรดสถาณ
26. และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้นั้นไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่ พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปักครอง
27. ข้าแต่กษัตริย์ เพระจะนั่นขอทรงรับคำกราบถูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระ ทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพื่อว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืด ยาวไปอีกได้
28. สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบุคัดเนสชาาร์
29. พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระรา旺แห่งราชอาณาจักรบابิโลน
30. และกษัตริย์ตรัสว่า นี่เป็นมหาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่ง ของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา
31. เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระว่า ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า โอ กษัตริย์เนบุคัดเนสชาาร์ เราลื้น ว่าเจ้าไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรางไปเสียจากเจ้าแล้ว

32. และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากการท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงโปรดสถาณ
33. ในทันใดนั้นเองพระวิษณุกำลังเดินทางกลับเนื่องจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้มา พระองค์ถูกขับไล่ไปจากการท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับวัว และพระภัยก็เปลี่ยนไปห่างจากพื้นที่เดิม จนพระเกศาคงอกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระน้ำลาย เหงื่อเลื่อนก
34. เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบุคัดเนสชาร์ก็แหงหน้าดูพื้นที่เดิม แล้วจิตปักติดอยู่ที่ความคืบหน้า แล้วเราก็สาڑการเดตผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิตย์ เพราราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
35. สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดบัญชั้นพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสตามพระองค์ได้ ว่า พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด
36. ในเวลาหนึ่ง จิตปักติดของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสมรภูมิล้ำมานาสู่เราอีก เพื่อส่งราชศีแห่งราชอาณาจักรของเรา องค์มนตรีและข้าราชบริพารของเรากลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เรารีบอีก
37. บัดนี้ตัวเราคือเนบุคัดเนสชาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราเวว่า พระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมารดาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

บทที่ 5

1. กษัตริย์เบลชัสชาติได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าอยู่น่ต่อหน้าคนหนึ่งพันคนนั้น
2. เมื่อเบลชัสชาติทรงลิ้มรสเหล้าอยู่น่แล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนื้อคัดเนสชาตราชบิดาได้ทรงกวดามจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม օอกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามจะได้ใช้เสเหล้าดีม
3. เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวดามจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และ กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามก็ได้ติ่มจากภาชนะเหล่านั้น
4. เขาทั้งหลายดื่มเหล้าอยู่น่และสรรเสริญพระที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน
5. ในทันใดนั้น นิวม็อกนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันประทีป และ กษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น
6. แล้วสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลา กือ่อนเปลี่ยนพระชนุกีกระทบกัน
7. กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูถูกษัตริย์ยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวากนัก ปราษฎ์กรุงบานิโภนว่า ผู้ที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสามเสือสิ่ง สามสัมร็อยคือทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตระในราชอาณาจักรของเรา
8. แล้วพวากนักปราษฎ์ของกษัตริย์เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่
9. แล้วกษัตริย์เบลชัสชาติก็ตกพระทัยมาก และสีพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สนใจ
10. ด้วยเหตุพระวะทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชนีก็เสด็จเข้ามาในห้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชนีทรงมีพระเสวนายิ่งว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สีพระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป
11. ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เห็นอนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนื้อคัดเนสชาติ พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เข้าเป็นประธานใหญ่ของพระโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูถูกษัตริย์ยาม
12. เพราะว่าดำเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทชัสชาติ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความผัน แก่ปริศนาและแก่ปัญหาต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดำเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์
13. เขายังนำดำเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดำเนียลว่า ท่านคือดำเนียลคนนั้นในพวากที่ถูกกาดเป็นเชลยมาจากประเทศญุดาท ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากญุดาทหรือ
14. เราได้ยินว่าท่านมีวิญญาณของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว

15. บัดนี้ เรายังให้พวgnักปราชญ์ พวgnอดูมานเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้ และเปลี่ยนความหมายให้เรา แต่เขาเปลี่ยนความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้
16. แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก่ปัญหาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและเปลี่ยนความหมายให้ได้ จะให้ท่านสร่วมเสื้อสีม่วง และสร่วมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชดิรีในราชอาณาจักร
17. แล้วดานีyleยลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เดียว และขอทรงพระราชทานทรงวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ
18. ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชทานจาก ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่ เนบุคัดเนสชาร์ราชบิดาของพระองค์
19. และเพริ่มความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่เนบุคัดเนสชาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย จึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดดื้อยั่งพระองค์ก็ทรงกระทำ
20. แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาอยู่ขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงรับสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย
21. พระเจ้าทรงขึ้นไปบนเนบุคัดเนสชาร์ไปจากนุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อัญกันลาก้า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เป็นก้น้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์รู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกคล้องราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงโปรดนาให้ปกครอง
22. ข้าแต่เบลชัสชาร์ พระองค์เป็นราชาโอลรัส แม่พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็มิได้ก่อมurtherทัย
23. แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสักกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ พวgnเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็มีเหล่าองุ่นจากภาคเหนือนั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟังหรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลมปราณของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์
24. จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้ Jarvis ข้อเขียนนี้ลงไว้
25. ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่ Jarvis ไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน
26. ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวนั้น เมเน พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด
27. เทเคล พระองค์ได้ถูกซึ่งในตราฉุ ทรงเห็นว่าบังชาดอยู่
28. เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย

29. แล้วเบลซ์สชาร์ก์ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดำเนินยลธรรมเสื้อสีม่วง และให้สรุมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร
30. ในคืนวันนั้นเอง เบลซ์สชาร์กษัตริย์คนเดลเดียก์ทรงถูกประหาร
31. และดาวอัศวนมีเดียก์ทรงรับราชอาณาจักร มีประชาชนmanyุหกสิบสองพระษา

บทที่ 6

1. ดาวิอัลพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร
2. และทรงตั้งอภิรัฐมนตรีสามคนอยู่หนึ่งอ ميدานเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่อกษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโภชน์
3. แล้วดานเนียลคนนี้ก็มีชื่อเสียงกว่าอภิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญาณแล้วสติปัจจัยกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด
4. อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหมายเหตุฟ้องดานเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หมายเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลังพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย
5. คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า เราชาหมายเหตุฟ้องดานเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหารือที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขาก็ได้
6. แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ดาวิอัล ของทรงพระเจริญเป็นนิตย์
7. บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มนตรีและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชบัญญัติไว้ ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โอนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย
8. ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชบัญญัติไว้ ลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ตามกฎหมายของคนมีเดียวและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่
9. เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาวิอัลจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชบัญญัติ
10. เมื่อดานเนียลทราบว่าลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน
11. แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดานเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน
12. แล้วเข้าทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวด้วยพระราชบัญญัติของกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชบัญญัตินี้ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โอนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย กษัตริย์ตรัสตอบว่า เรื่องนั้นยังคงอยู่ ตามกฎหมายของคนมีเดียวและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่
13. แล้วเข้าจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ดานเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกดดันเป็นเชลยมาจากยูダห์ หาได้เชื้อฟังพระองค์ไม่ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื้อฟังพระราชบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง
14. เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโหมนสัญญังนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดานเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดานเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก
15. แล้วคนเหล่านี้ก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบว่า

กษัยหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาดีหรือกฎหมายก็ต้องห้ามไม่ให้เปลี่ยนแปลงไม่ได้

16. แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น
17. แล้วเขานำศิลา ก้อนหนึ่ง มาปิดปากถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป
18. แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอุดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้นำเครื่องดื่มต่อันใดมาหน้าพระที่และบรรทมไม่หลับ
19. พอเช้าตุ่รุ่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต
20. เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ถ้านั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโหมนัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้แล้วหรือ
21. แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์
22. พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย
23. ฝ่ายกษัตริย์ก็สอนนัสในพระทัยเป็นลั่นพั่น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอداเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน
24. แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโดยทั้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขาระและภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เข้าอกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้ฟัดเข้าอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป
25. แล้วกษัตริย์ได้อธิษฐานมีพระราชสารไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชนชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจะมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคุณ
26. เรายกอกกฤษฎีกว่า ให้คนทั้งหลายสั่นสะท้านและยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียลในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด
27. พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฝ่าสวัสดิ์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากทุกข์ของสิงโต
28. ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดาวีอัส และในรัชสมัยของไซรัสคนเปอร์เซีย

1. ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลซ์สชาร์กษัตรี เมืองบาร์โลน ดาเนียล มีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่านเมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น
2. ดาเนียลกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเดิດ ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลูกปั่นทะเลให้ยุ่นน้ำ
3. และสัตว์มีมาสีตัวได้ขึ้นมาจากทะเล ต่างตัวต่างกัน
4. ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูน้ำ ขนปีกก์ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน
5. และดูเดิດ มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นตัวที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า 'จะลูกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ'
6. ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเดิດ สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสีปีก สัตว์นั้นมีหัวสีหัวและมันรับราชอำนาจ
7. ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเดิດ สัตว์ที่สี่มันร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันแหลมคมที่มา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระทบสิ่งที่เหลืออันน้ำเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีขาสิบขา
8. ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเข้าเหล่านั้น ดูเดิດ มีอีกเข้าหนึ่งเล็กๆ กองขึ้นมาท่ามกลางเข้าเหล่านั้น เขารู้นแรกสามเข้าได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเดิດ ในเข้าอันนี้มีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต
9. ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีชายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ฉลองพระองค์ขาวอย่างทิมะพระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟฤกุ
10. ราไร่ไฟฟุ่งออกและไหลออกม่าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆ ปวนนิบิตพระองค์ คนนับโกฎีเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบันลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น
11. ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเข้าเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มองให้เผาเสียด้วยไฟ
12. ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอำนาจของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง
13. ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเดิດ มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
14. ราชอำนาจ ส่งราชตี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปวนนิบิตท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย
15. ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศีรษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้

ข้าพเจาตกใจ

16. ข้าพเจาเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และไตร่ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้
17. สัตว์มีมาทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่พระองค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ
18. แต่บรรดาวยสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไปเป็นนิตย์ คือ เป็นนิตย์นิรันดร์
19. แล้วข้าพเจาก็อยากระบบดึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกดับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร้ายกาจเหลือเกิน มีพันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระทึบสิ่งที่เหลืออันนี้เสีย
20. และเกี่ยวกับเขาสิบเข้าซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาอีกเขานึงซึ่งอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเข่าที่หลุดไปเข้าซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพุดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน
21. เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขา呢ทำสังครามกับวิสุทธิชนและชนา
22. จนถึงผู้เจริญด้วยวิญญาณเสต์มาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง
23. ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า 'เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สี่บันพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ'
24. ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกด้วยกษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโคงกษัตริย์เสียสามองค์
25. ท่านจะพุดคำกล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดหนาระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาภาระและพระราชบัญญัติ และเข้าทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ
26. แต่ผู้พิพากษาก็จะขึ้นนั่งบลังก์และทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลกุญแจและทำลายเสียให้สิ้นสุด
27. และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายในได้สร้างทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมนุมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชือฟังท่าน'
28. เรื่องราวดังกล่าวเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือ daneiy ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจาตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ

บทที่ 8

1. ในปีที่สามแห่งรัชกาลจักริย์เบลซ์สchar์ มีนิมิตปราภูแก่ข้าพเจ้าดานียล หลังจากนิมิตที่ปราภูแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น
2. และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมากันจะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสานปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอุลัย
3. ข้าพเจ้าเหยียหน้าขึ้นเห็น และดูเดิม แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เข้าทั้งสองสูง แต่เขานั้นสูงกว่าอีกเขานึง และเขานี้สูงนั้นงอกมาที่หลัง
4. ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นขวิดไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดตามท่านมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามชอบใจของมันและกีบองตัวขึ้น
5. เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรีกต่องอยู่ ดูเดิม มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก เหาะข้ามพื้นพิภพทั้งสิ้นมา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขานั้น
6. มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาริมแม่น้ำ ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน
7. ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เข้าทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้
8. แล้วแพะผูกกีบองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เข้าใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขางอกขึ้นแทนที่หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์
9. และมีเขาเล็กๆเขานั้นงอกออกมาจากเขานั้นในพวงเขาเหล่านี้ ซึ่งอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น
10. มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระหั้นถึงบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบริวารกับดวงดาวลงมาบังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่าเสีย
11. มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระหั้นถึงจอมของบริวาร และเครื่องเผาบุชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง
12. และพระเหตุการณ์เมิด เข้าให้รับมอบบริวารไว้สักกับการเผาบุชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดินและเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น
13. แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบุชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าไหร่ ทั้งเรื่องการณ์เมิดที่ทำให้เกิดการกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบริวารให้ถูกเหยียบย่ำลงได้ฝ่าเท้า
14. ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ
15. และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดานียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเดิม มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า

16. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างผู้ที่ร้องเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า ก้าเบรียลเอี้ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด
17. ดังนั้นท่านจึงมาไกลที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจพบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจาว่า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอี้ย จงเข้าใจเด็ดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของการอวสาน
18. เมื่อท่านกำลังพุดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแตะต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจายืนขึ้น
19. ท่านกล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโตร เพราเม้นเกี่ยวข้องกับภารกิจหนนดแห่งอวสาน
20. เรื่องแรกมีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียวและคนเปอร์เซีย
21. และแพะผูกคือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่รากว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก
22. ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขางอกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น
23. และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพากเขา เมื่อผู้ละเอียดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น
24. อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่ไม่ใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์
25. ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อหลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากหลายโดยความสงบ แล้วจะลูกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย
26. นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่าให้เป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถอะ เพราเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า
27. และข้าพเจ้าได้เนยลกิ้อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลูกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็ง่วงโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

1. ในปีต้นรัชกาลدارิอัส โอลสกัชต์ริย์อาหสุเออรัส เชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนืออตินแคนเคลเดีย
2. ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดามเนยลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวจนะของพระเยอโไฮอาได้มีมาถึงเยเมียผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูชาเล็ม
3. แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปทางค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอุดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลถ้า
4. ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยอโไฮอา พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และที่น่าสะพิงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์
5. ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบ้าป แล้วได้กระทำความช้ำช้ำ และได้ประกอบความช้ำและการกบฏ หันเสียจากข้าบังคับและคำตัดสินของพระองค์
6. ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อ กษัตริย์ของข้า พระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิบแห่งแห่งนั่น
7. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความข่ายหน้าควรแก่พวากข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนญาติ ชาวกรุงเยรูชาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์
8. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความข่ายหน้าควรแก่พวากข้าพระองค์ แก่ กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบ้าปต่อพระองค์
9. พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฎต่อพระองค์
10. และมิได้เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยอโไฮอา พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการกระทำตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
11. เออ อิสราเอลทั้งสองได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสูรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ ซึ่งຈารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเห็นอข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบ้าปต่อพระองค์
12. พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูชาเล็ม
13. ดังที่ได้ຈารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เห็นอข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมิได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยอโไฮอา พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจากความช้ำช้าของข้าพระองค์ และข้าใจความจริงของพระองค์
14. เพราะฉะนั้นพระเยอโไฮอาทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาหนีอข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยอ

ว่าที่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสูตรเสียงของพระองค์

15. แล้วบัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และให้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาน และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว

16. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ เพระบานปุ่งของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วข้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลایเป็นที่เบาะเบี่ยในหมู่คนทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้าพระองค์

17. ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเข้า และขอทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเห็นอส atan บริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งกรรงนั้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า

18. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเมี่ยพระกรรณสดับฟัง ขอทรงลีมพระเนตรดูความกรรงของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนเด่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

19. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเนี่นข้าเลยพระเจ้าค่ะ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราว่านครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์

20. ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบานปุ่งของข้าพเจ้าและบานปุ่งของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโซวาร์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น

21. เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชัยชือกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า แต่ต้องข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

22. ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าอุกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน

23. ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาອอกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราฉะนั้นจงเข้าใจพระบัญชานั้นและพิจารณา nimit nān

24. มีเจ็ดสิบสี่ปีที่ทรงรักษาให้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บานปุ่น สิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิ์ที่สุด

25. เพราฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชานออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัย

พระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และตอนนี้จะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วย กำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก

26. หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่เมื่อใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานเบวิสุทธิ์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงตัวยน้ำท่วม และจนส่งความสิ้นสุดลงกับมีการรกร้างกำหนดไว้

27. ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำการถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆ ให้ไป และพระเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร่างเปล่าจนสำเร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร่างเปล่านั้น

บทที่ 10

1. ในปีที่สามแห่งรัชกาลไฮรัศกษัตริย์แห่งประเทศไทย เนื่องในโอกาสครบรอบ ๕๐ ปี แห่งการสถาปนาประเทศไทย จังหวัดเชียงใหม่ได้จัดตั้ง “มูลนิธิอนุรักษ์สถาปัตยกรรมไทย” ขึ้น จัดทำโครงการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมไทย ให้คงอยู่เป็นอมตะ ให้คนรุ่นหลังได้รับรู้และสืบทอดไว้ ตลอดไป
  2. ในคราวนั้น ข้าพเจ้าได้เดินทางกลับประเทศไทย พร้อมด้วยภรรยาและบุตรสาว สองคน คือ ดร. วิภาดา ธรรมรงค์ และนายอรุณรัตน์ ธรรมรงค์ ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ มูลนิธิอนุรักษ์สถาปัตยกรรมไทย ประจำสำนักงานใหญ่ กรุงเทพฯ
  3. ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมในงานฉลองครบรอบ ๕๐ ปี แห่งการสถาปนาประเทศไทย ที่จัดขึ้นที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระราชวังดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร
  4. เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานฉลองครบรอบ ๕๐ ปี แห่งการสถาปนาประเทศไทย ที่จัดขึ้นที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระราชวังดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร
  5. ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมงานฉลองครบรอบ ๕๐ ปี แห่งการสถาปนาประเทศไทย ที่จัดขึ้นที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระราชวังดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร
  6. ร่างกายของท่านดังกล่าว แสดงถึงความแข็งแรง ไม่มีสิ่งใดที่สามารถทำให้ท่านล้มเหลวได้ แม้แต่เมื่ออายุ ๙๐ ปี ก็ตาม
  7. แต่ในวันนี้ ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  8. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  9. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  10. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  11. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  12. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  13. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  14. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  15. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  16. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ
  17. ข้าพเจ้าได้พบว่า ท่านดูอ่อนล้า ไม่สามารถเดินทางไปไหนได้ แม้แต่ในบ้านเอง ก็ต้องมีคนดูแลอยู่บ่อยครั้ง จึงต้องหาสถานที่พำนัชที่ดีที่สุด ให้ท่านพำนัชได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ

18. ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า
19. ท่านกล่าวว่า โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่างลัวเลย สันติภาพจะมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เอօ จงเข้มแข็งเติด เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเติด เพราะท่านได้ให้กำลัง ข้าพเจ้าแล้ว
20. และท่านจึงกล่าวว่า ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับจ้าวผู้พิทักษ์ แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเติด จ้าวผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา
21. แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งชี้บันทึกไว้ในหนังสือแห่งสัจจะ ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้จ้าวเหล่านี้เลย นอกจากมีค่าเอล จ้าวผู้พิทักษ์ของท่าน

1. ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีตันแห่งรัชกาลدارวิอัส คนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตี่ที่ให้กำลังกษัตริย์
2. และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในปีอีร์เซีย และองค์ที่สี่จะร้ายยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร้ายของท่านแล้ว ท่านก็จะปลูกปืนให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก
3. และจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอำนาจยิ่งใหญ่ และกระทำการตามความพอดีของท่านเอง
4. และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลงทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตอกยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอำนาจอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้
5. และกษัตริย์แห่งถินใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอำนาจของท่านจะเป็นราชอำนาจที่มา
6. ต่อมาอีกหลายปีเข้าจะกระทำการพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถินใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถินเหนือเพื่อกระทำการสันติภาพ แต่เธอ ก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั่งยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในภานนั้น
7. จะมีกิจจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถินเหนือ และจะรบกับเขาระยะหนึ่ง
8. ท่านจะชนะเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวkJเจ้านายของเข้า และเครื่องใช้ชีวิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถินเหนืออีกหลายปี
9. และกษัตริย์แห่งถินใต้จะเข้ามาในเขต กษัตริย์แห่งถินเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของท่านเอง
10. แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสองครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นอน และไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสองครามจนถึงป้อมปราการของท่าน
11. และกษัตริย์แห่งถินใต้จะทรงมาก จะยกอภิมหาต่อสู้กับท่าน คือ กษัตริย์แห่งถินเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน
12. และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะพยอมขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆ คน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้
13. เพราะว่ากษัตริย์แห่งถินเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย
14. ในภานนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถินใต้ และบรรданักปัลันแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิมิตสำเร็จ แต่พวกเขาก็ล้มเหลว
15. และกษัตริย์แห่งถินเหนือจะมาล้อมและก่อเรืองเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของถินใต้

จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังสู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้

16. แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน

17. ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปต่อวัย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกชิตาของพวกรู้ภูษิงให้กษัตริย์แห่งถินได้เพื่อให้ทำลายเชอ แต่เชอจะไม่มั่นคงและอ่อนวยประโยชน์แก่ ท่านแต่ประการใด

18. ภายหลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเก่าต่างๆและจะยีดได้เป็นอันมาก แต่เมื่อทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการ ของท่านนั้นเสีย ความจริงเข้าจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน

19. แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หากว่าไม่พบ อีกต่อไป

20. แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ ไม่กี่วันเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสองคราม

21. จะมีคนนำ geleidคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามา อย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ

22. กองทัพจะถูกกว่าด้วยอำนาจของนำท่อมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลาย เสียด้วย

23. ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขายังประกอบกิจล่อลวงอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็ง ขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ

24. เขายังพยายามอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปุ่วหดหรือบรรบุรุษของเขามิ่กระ ทำ เขายังเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่รับมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแยกกัน เขายังออกกฎหมายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

25. และเขาจะปลูกปันกำลังของเข้า และความกล้าหาญของเข้าด้วยกองทัพที่มายิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการป้องร้ายเข้า

26. ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเข้า กองทัพของเขาก็จะถูกกว่าด้วยพันล้มตาย เสียก็มาก

27. ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขายังพูดมุสาร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะว่าระ สุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด

28. แล้วกษัตริย์แห่งถินเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธ สัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง

29. พอดีเวลากำหนดเขาก็จะกลับมาที่ถินได้ แต่ครั้นนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป

30. เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทิมจะมาปะทะกับเข้า เขายังจะกลัวและกลับไป และจะเกร็งไว้การต่อพันธ

สัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาร่วมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ทิ้งพันธสัญญาบริสุทธิ์

31. และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาก็จะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งพลกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการกร่างว่างเปล่าขึ้น

32. เขายังใช้ความสอพลอถ่องผู้ที่ล้มเหลวแล้ว แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขายังหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน

33. และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ล่าด้วยกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขายังล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา

34. เมื่อพวกเขายังล้มลงนั้น เขายังได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ

35. คนที่ล่าด้วยคนจะล้มลงเพื่อถุงและชำรุดเข้าทั้งหลายให้ขาดสะอัด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราเวระก็จะมาตามเวลากำหนด

36. และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขายัง เขายังยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทีู่กองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อสุธรรมเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขายังเจริญจนพระพิโธจะครบถ้วน เพราสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ

37. เขายังไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขายัง หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขายังไม่เชื่อพระองค์ได้เลย เพราเขายังพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

38. แต่ในที่ของเขายัง เขายังถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขามีรู้จัก เขายังจะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า

39. เขายังกระทำเช่นนั้นกับพระต่างด้าวที่เขานับถือและพอกพูนส่งราชศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขายังแต่งตั้งให้พวกเขายังคงเป็นอันมาก และเขายังแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน

40. พอกถึงเวลาวะสุดท้ายกษัตริย์แห่งกินได้จะมาสู้กับเขายัง และกษัตริย์แห่งกินเหนือจะฟุงเข้าใส่ท่านอย่างลงม้าหมูพร้อมด้วยรถรบและพลเมืองและเรือรบเป็นอันมาก เขายังเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วให้ผลทั่วและผ่านไป

41. เขายังเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกครัวไป แต่คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขายัง คือเอโด้มและโมอัม และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน

42. เขายังยืดมือของเขาก่อต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์จะพันไปไม่ได้

43. เขายังปักกรองทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิบันและคนแอชิโอเปียก็จะติดไปด้วย

44. แต่ชาวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขายังก่ออภิด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่งที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง

45. และเขายังปลูกพลับพลาทั้งหลายแห่งต้นหักษของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขายังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขายัง

บทที่ 12

1. ในครั้งนั้น มีคาเอล จ้าวผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลูกขี้น และจะมีเวลาอย่างลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ
2. และคนเป็นอันมากในพวงที่หลับใน棚คลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความข่ายหนานนิรันดร์
3. และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตร์นิรันดร์
4. แต่ตัวเจ้าดำเนียลเอ่ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิงไว่ไป แล้วความรู้จะทวีขึ้น
5. แล้วข้าพเจ้าคือดำเนียลก็มองดู และดูถูก มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น
6. และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่า ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้
7. ชายที่สวมเสื้อผ้าป่าผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสววรค์ และข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตร์ว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมวดอำนาจของชนชาติบิรุสทธิสิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็สำเร็จไปด้วย
8. ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร
9. พระองค์ตรัสว่า ดำเนียลเอ่ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย
10. คนเป็นอันมากจะได้รับการชาระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกถลุง แต่คนชัวจะยังกระทำการชัว และไม่มีคนชัวสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ
11. และตั้งแต่เวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสียนั้น และให้ตั้งสิ่งที่นำสหอดสະເໝີນซึ่งกระทำให้เกิดการกรร่างว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยสามสิบห้าวันนั้น
12. ความสุขจะมีแก่ผู้คุ้ยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น
13. แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดถูก แล้วเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น

ໂჟເໜຍາ

บทที่ 1

1. พระจันทร์ของพระเยื้อحاว่าที่ซึ่งมาถึงโขเซยา บุตรชายเบอเรีย ในรัชกาลอุสซียาห์ โยธรรม อาหัสและເຊເຊື້ອຍໍາຫຼັກທີ່ທັງໝາຍແຫ່ງຢູ່ດາຫຼັກ ແລະໃນຮັດກາລເຍໂຣບອັນ ຮາຊໂອຣສຂອງໂຍອາຊ ກັບຕົວຢືນຢັນວ່າ ໄປຕີ ໄປຮັບຮູ້ມາເປັນກວ່າມ ແລະເກີດລູກຫຼຸ້ກັບນາງ ເພົ່າວ່າແຜ່ນດິນນີ້ເລີ່ມຫຼູ້ອ່າງຍິ່ງ ໂດຍກາລະທິ່ງພຣະຍໍາໂຍວ່າເສີຍ
2. ເມື່ອພຣະຍໍາໂຍວ່າຕົວສາກົນໂຍເຊຍເປັນຄົງແຮກນັ້ນ ພຣະຍໍາໂຍວ່າຕົວສັກັບໂຍເຊຍວ່າ ໄປຕີ ໄປຮັບຮູ້ມາເປັນກວ່າມ ແລະເກີດລູກຫຼຸ້ກັບນາງ ເພົ່າວ່າແຜ່ນດິນນີ້ເລີ່ມຫຼູ້ອ່າງຍິ່ງ ໂດຍກາລະທິ່ງພຣະຍໍາເສີຍ
3. ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງໄປຮັບນາງໂກເມອຣຸບຸຕຣສາວດີບລາອິມມາເປັນກວ່າມ ແລະນາງກີມີຄຣວົກບໍ່ທ່ານແລະຄລອດບຸຕຣຍາຄົນທີ່ນີ້
4. ແລະພຣະຍໍາໂຍວ່າຕົວສັກັບທ່ານວ່າ ຈົງເຮັດກື່ອເຂົາວ່າ ຍິສເຣເອລ ເພົ່າວ່າອີກໄມ້ຫຼັກຈະລົງໂຖ່ວງສ່ວນຂອງເຢູ່ເຫດ ດ້ວຍເຮືອງໂລທິດຂອງຍິສເຣເອລ ເຮັດຈະໃຫ້ຮາຊາණຈັກຮອງວ່າສ່ວນອິສຣາເລສິ້ນສຸດລົງເສີຍທີ່
5. ຕ່ອມາໃນວັນນັ້ນເຮັດຈະຫັກຫຼຸ້ນຂອງອິສຣາເລໃນຫຼຸບເຂາຍຍິສເຣເອລ
6. ຕ່ອມານາງກີມີຄຣວົກບໍ່ທ່ານນີ້ ແລະຄລອດບຸຕຣສາວຄົນທີ່ນີ້ ແລະພຣະເຈົ້າຕົວສັກັບທ່ານວ່າ ຈົງດັ່ງຫຼືບຸຕຣສາວນັ້ນວ່າ ໂລຽ່ມາຫຼັກ ເພົ່າວ່າເຮັດຈະໄມ້ເມີນຕາວງສ່ວນອິສຣາເລອີກຕ່ອໄປ ແຕ່ເຮັດຈະເຂົາເຂົາອົກໄປຢ່າງສິ້ນເຫັນ
7. ແຕ່ເຮັດຈະເມີນຕາວງສ່ວນຢູ່ດາຫຼັກ ແລະເຮັດຈະຫ່ວຍເຂົາໃຫ້ຮັດພັນໂດຍພຣະຍໍາໂຍວ່າພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາທັງໝາຍ ເຮັດຈະໄມ້ຫ່ວຍເຂົາໃຫ້ຮັດພັນດ້ວຍຄັນຫຼຸ້ນ ອີ່ວົງດ້ວຍດາບ ອີ່ວົງດ້ວຍສົງຄຣາມ ອີ່ວົງດ້ວຍເໜ່າມ້າ ອີ່ວົງດ້ວຍເໜ່າພລມ້າ
8. ເມື່ອນາງໃຫ້ໂລຮູ່ມາຫຼັກທ່ານມແລ້ວ ນາງກີມີຄຣວົກຄລອດບຸຕຣຍາຄົນທີ່ນີ້
9. ແລະພຣະເຈົ້າຕົວວ່າ ຈົງເຮັດກື່ອນຸດຽນນັ້ນວ່າ ໂອລົມມື ເພົ່າວ່າເຈົ້າທັງໝາຍມີໃຫ້ປະຊາບຂອງເຮົາ ແລະເຮົາກີມີໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ
10. ແຕ່ຈຳນວນປະຊາບອິສຣາເລຈະມາກມາຍເໜືອນເມັດທ່າງໃນທະເລ ຫຼື່ງຈະຕາວງຫຼືອນັບໄມ້ຄ້ວນ ແລະຕ່ອມາໃນສຖານທີ່ຫຼື່ງທຽບກຳລ່ວມແກ່ເຂົາວ່າ ເຈົ້າທັງໝາຍໄມ້ໃຫ້ປະຊາບຂອງເຮົາ ກີມີກຳລ່ວມແກ່ເຂົາວ່າ ເຈົ້າທັງໝາຍເປັນບຸຕຣຍາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທຽບພະນັກງ່າຍ
11. ແລະວ່າສ່ວນຢູ່ດາຫຼັກທີ່ກັບວ່າສ່ວນອິສຣາເລຈະຮ່ວມເຂົາດ້ວຍກັນ ແລະເຂົາທັງໝາຍຈະຕັ້ງຜູ້ນີ້ໃຫ້ເປັນປະນຸ່ງ ແລະຈະພາກັນຫຼື່ນໄປຈາກແຜ່ນດິນນັ້ນ ເພົ່າວ່ານຂອງຍິສເຣເອລຈະສຳຄັນມາກ

บทที่ 2

1. จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า 'อัมมี' จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า 'รุ่הามาร์'
2. จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเดิດ เพราะว่า nàng ไม่ใช่ภรรยาของเรา และเราไม่ใช่สามีของนาง จะนั้นให้เชือทึ้งการเล่นซุ้มเสียจากสายตาของเชือ และทึ้งการล่วงประเวณีเสียจากการห่วงถันของนาง
3. เกรงว่าเราจะต้องเปลืองผ้าของนางจนเปลือยเปล่า กระทำให้นางเหมือนวันที่นางเกิดมา กระทำให้นางเหมือนถินทุรกันดา กระทำให้นางเหมือนแผ่นเดินที่แห้งแล้ง และสังหารนางเสียด้วยความกระหาย
4. เราจะไม่มีความสงสารต่อบุตรทั้งหลายของนาง เพราะว่าเข้าทั้งหลายเป็นลูกของการเล่นซุ้ม
5. เพราะว่ามารดาของเขาเล่นซุ้ม เชือผู้ที่ให้กำเนิดเข้าทั้งหลายได้ประพฤติความอับอาย เพราะนางกล่าวว่า 'ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้อาหารและนำแก่ฉัน เข้าให้ขันแกะและปานแก่ฉัน ทั้งนำมันและของดีม'
6. เพราะเหตุนี้ ดูเดิດ เราจะเอาหนามให้สะทางของนางไว้ เราจะสร้างกำแพงกันนางไว้เพื่อมิให้นางหาทางของนางพบ
7. นางจะไปตามบรรดาคนรักของนาง แต่ก็จะตามไม่ทัน นางจะเที่ยวเสาะหาเข้าทั้งหลาย แต่นางก็จะไม่พบเขาแล้วนางจะว่า 'ฉันจะไปหาผัวคนแรกของฉัน เพราะแต่ก่อนนั้นฐานะฉันยังดีกว่าเดียวนี้'
8. แต่นางหาทราบไม่ว่าเราเป็นผู้ให้ข้าว น้ำอุ่น และนำมัน และได้ให้เงินและทองมากมายแก่นาง ซึ่งเข้าใช้สำหรับพระบ้าอัล
9. เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะเรียกข้าวคืนตามกำหนดฤกุกาล และเรียกห้ามสุ่นคืนตามฤกุ และเราจะเรียกขันแกะและปานของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปักปิดกายเปลือยเปล่าของนางนั้นคืนเสีย
10. คราวนี้เราจะเผยแพร่ความลามกของนางท่ามกลางสายตาของคนรักของนาง และไม่มีใครช่วยให้นางพ้นเมือเราได้
11. เราจะให้บรรดาความร่าเริงของนางสิ้นสุดลง ทั้งเทคโนโลยี เทคโนโลยี ที่สำคัญที่สุดในวันนี้ วันสะบາโตและบรรดาเทคโนโลยีตามกำหนดทั้งสิ้นของนาง
12. เราจะให้ถูกอุ่นและต้านมะเดื่อของนางร่างเปล่าที่นางคุยกว่า 'นี่แหลกเป็นสินจ้างของฉันซึ่งคนรักของฉันให้ฉัน' เราจะทำให้กล้ายเป็นป่าและสัตว์ป่าทุ่งจะกินเสีย
13. เราจะทำโถหง่านเนื่องในวันเทคโนโลยี พื้นที่ที่เราต้องหอบหุบหิบ แล้วก็แต่งกายของนางด้วยเหวนและเพชรพลอยต่างๆ และติดตามบรรดาคนรักของนางไป และลืมเราเสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหลก
14. ดูเดิດ เหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พานางเข้าไปในถินทุรกันดาและปลอบใจนาง
15. เราจะให้นางมีสวนอุ่นที่นั่น กระทำให้หุบเข้าโคร์เป็นประตูแห่งความหวัง แล้วนางจะร้องเพลงที่นั่นอย่างสมัยเมื่อนางยังสาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางขึ้นมาจากการแผ่นดินอียิปต์
16. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าจะเรียกเราว่า 'สามีของฉัน' เจ้าจะไม่เรียกเราว่า 'พระบ้าอัลของฉัน' อีกต่อไป
17. เพราะว่าเราจะเอาชื่อพระบ้าอัลออกเสียจากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่อนี้อีกต่อไป
18. ในครั้งนั้นเพื่อเขา เราจะกระทำพันธสัญญา กับบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง บรรดาอกในอากาศและบรรดาสัตว์เลือยคลาน

บันแ奮่ดิน เราจะทำลายคันธู ดาบและสังหารมเสียจากแผ่นดิน และเราจะทำให้เขานอนลงอย่างปลอดภัย

19. เราจะหมั่นเจ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย์ เออ เราจะหมั่นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตาและความกรุณา

20. เราจะหมั่นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรักพะเยโไฮวาร์ด

21. พะเยโไฮวาร์ดรัสว่า ต่อมานี่ในวันนี้เราจะฟัง คือเราจะฟังฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์จะฟังพิภพ

22. และพิภพจะฟังข้าว นำ้อุ่นและนำ้มัน สิ่งเหล่านี้จะฟังยิสเรออล

23. เราจะหว่านเข้าไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตามงผู้ที่ไม่ได้รับความเมตตา และเราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เป็นประชาชนของเรา 'เจ้าเป็นประชาชนของเรา' และเขากล่าวว่า 'พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพะองค์'

บทที่ 3

1. และพระเย毫不犹豫ที่รัศกับข้าพเจ้าว่า จงไปอีกครั้งหนึ่ง ไปสมานรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของชู้และเป็นหญิงล่วงประเวณี เมื่อนพระเย毫不犹豫ทรงรักวงศ์หวานอิสราเอลอย่างนั้นแหล แม้ว่าเขายังคงใกล้ไปตามพระอื่น และนิยมชอบกับขنمลูกอุ่นแห้ง
2. ดังนั้นแหล ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อนางมาเป็นเงินสิบห้าเซแลกับข้าวบารีหินึงโอมอร์ครึ่ง
3. ข้าพเจ้าจึงพุดกับนางว่า เธอต้องรอฉันให้หลายวันหน่อย อย่าเล่นชู้อีก อย่าไปเป็นของชายอื่นอีก ส่วนฉันก็จะไม่เข้าหาเธอด้วย
4. เพราะว่าวังศ์หวานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกัชตري์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาตักดิสทริช หรือเอฟด หรือรูปพระ
5. ภายหลังวงศ์หวานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเขา และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขายังมีความยำเกรงต่อพระเย毫不犹豫และต่อความดีของพระองค์

บทที่ 4

1. โอลังค์วานอิสราเอล จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระเยโฮ瓦ห์ทรงมีคติกับชาวแฝ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า
2. มีแต่การปฏิญาณ การมุสา การฝ่ากัน การโจրกรรมและการล่วงประเวณี เข้าหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดซ่อนเลือด
3. เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอาใจ ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วยและปลาในทะเลจะถูกนำเอ้าไปเสียหมด
4. แต่อย่าให้ผู้ใดใส่ความหรืออย่าให้ผู้ใดห้อง เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคนทั้งหลายที่ต่อสู้กับปูโรหิต
5. จะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะสะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมารดาของเจ้า
6. ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราก็ปฏิเสธเจ้าไม่ให้รับเป็นบุปผาของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราก็จะลืมวงศ์วานของเจ้าเสียด้วย
7. เขาทวีมากขึ้นเท่าใด เขาก็กระทำปาต่อเรามากขึ้นเท่านั้น จะนั้นเราจะให้ส่งารศีของเขากลายเป็นความอับอาย
8. เขารอสั่งชี้พอยู่ด้วยปากแห่งประชาชนของเรา เขามุ่งที่จะอิ่มด้วยความช้ำช้ำของคนเหล่านั้น
9. ปูโรหิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เราจะลงทัณฑ์เขาเนื่องด้วยวิธีการของเข้า เราจะลงโทษเข้าตามการกระทำของเข้า
10. เขายังรับประทาน แต่ไม่รู้จักอิ่มหนำ เขายังเล่นชู้ แต่ไม่เกิดผลดก เพราะว่าเข้าได้ทอดทึ้งการเอาใจใส่พระเยโฮวาห์
11. การเล่นชู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ชิงเอาริตใจไปเสีย
12. ประชาชนของเราไปขอความเห็นจากสิ่งที่ทำด้วยไม้ และไม่ตัวก็แจ้งแก่เขาอย่างเปิดเผย เพราะจิตใจที่ชอบเล่นชู้นำไปให้เข้าหลงไป และเข้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเข้าเสียเพื่อไปเล่นชู้
13. เขาย้ายสัตว์บูชาอยู่ที่ยอดภูเขาและทำสักการบูชาเผาอยู่ที่เนินเขา ได้ต้นโอ๊ก ต้นไคและต้นเอล์ม เพราะว่าร่มไม้เหล่านี้เย็นดี เพราะฉะนั้นธิดาทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่นชู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี
14. เมื่อธิดาทั้งหลายของเจ้าเล่นชู้ เราก็ไม่ลงโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี เราก็ไม่ลงทัณฑ์ เพราะผู้ชายเองก็หลงไปกับหญิงเพศยา และทำสักการบูชา กับหญิงโสเภณี ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจจะมาถึงความพินาศ
15. โอลังค์วานอิสราเอลเอย ถึงเจ้าจะเล่นชู้ก็อย่าให้หยุด้ามีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิลกាលหรือขึ้นไปยังเบราวน์ และอย่าปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอน
16. เพราะว่าอิสราเอลนั้นเสื่อมถอยเหมือนวัวสาวที่เสื่อมลง บัดนี้พระเยโฮวาห์จะทรงเลี้ยงเข้าดูจเลี้ยงแกะในทุ่งกว้าง
17. เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเข้าแต่ลำพัง
18. เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปลี่ยว เขาก็ปล่อยตัวไปเล่นชู้เสมอ ผู้ครอบครองของเราแสดงความรักด้วยความน่าละอาย ดังนั้นจงให้

19. ลมพายุเอาปีกห่อเข้าไว้ เขากะอัดสูเพราะสัตวบูชาทั้งหล่ายของเขา

บทที่ 5

1. ໂອ ນູໂຮທິດທັງໝາຍ ຈົງພັ້ງຂ້ອນນີ້ ໂອ ວົງຄ່ວານອີສຣາເອລເຊີຍ ຈົງສັດບ ໂອ ຮາຊວງຄົກຜັຕະລີ ຈົງເງື່ອຫຼຸພັ້ງ ເພຣະເຈົ້າທັງໝາຍຈະຕ້ອງຄູກພິພາກຂາ ເພຣະເຈົ້າເປັນກັບອູ່ທີ່ເມືອງມິສປາກ໌ ແລະເປັນຂ່າຍກາງອູ່ທີ່ເມືອງທາໂບຮ່ງ
2. ພວກກົບງົງໄດ້ສຳພັນໃຫ້ລຶກ ແມ່ວ່າເຮົາໄດ້ຕື່ສອນເຂາແລ່ລ່ານີ້ທັງໝົດ
3. ເຮົາຮູ້ຈັກເອົາອົມ ແລະອີສຣາເອລກົມໄດ້ປົດບັງໄວ້ຈາກເຮົາ ໂອ ເອົາອົມເຊີຍ ເຈົ້າເລີ່ມໜີ້ອີສຣາເອລກົມເປັນມລຖິນ
4. ກາຣະທຳຂອງເຂາໄມ່ຍອມໃຫ້ເຂົກລັບໄປຢັງພຣະເຈົ້າຂອງເຂາ ເພຣະຈົດໃຈທີ່ເລີ່ມໜີ້ອູ່ໃນຕົວເຂາ ເຂົ່າງິ່ນໄມ່ຮູ້ຈັກພຣະເຍໂວຫາວ່າ
5. ຄວາມເຢ່ອຍິ່ງຂອງອີສຣາເອລກົມປຽກງົງເປັນພຍານທີ່ໜ້າເຂາແລ້ວ ອີສຣາເອລແລະເອົາອົມຈຶ່ງຈະສະດຸດພຣະຄວາມໜ້ວໜ້າຂອງຕົນ ຍຸດາຫຼືຈະພລອຍລົ້ມຄວ້າໄປກັບເຂາທັງໝາຍດ້ວຍ
6. ເຂາຈະໄປແສວງຫາພຣະເຍໂວຫາວ່າດ້ວຍນຳເອາຟຸງແພະແກະຟຸງວິໄປ ແຕ່ເຂາຈະຫາພຣະອົງຄີໄປພບ ພຣະອົງຄົງທຽບຈາກເຂາໄປແລ້ວ
7. ເຂາໄດ້ທຽຍຄຕ່ອພຣະເຍໂວຫາວ່າ ເພຣະເຂາເກີດລູກນອກຮີດ ບັດນີ້ວັນຂຶ້ນຄໍາຈະພລາຍຸເຂາເສີຍພຣ້ອມກັບໄວ່ນາຂອງເຂາ
8. ຈົງເປົາແຕຣທອງໜ້າລົງຂາດເລືົກທີ່ໃນກີເບອາຫຼື ຈົງເປົາແຕຣທີ່ໃນຮາມາຫຼື ຈົງຮ້ອງຕະໂກນທີ່ເບີຫາວັນ ໂອ ເບນຍາມິນເຊີຍ ມີຄົນຕາມຫາເຈົ້າ
9. ໃນວັນແທ່ງການທໍາມປ່າມນີ້ເອົາອົມຈະຮກຮ້າງ ເຮົາໄດ້ປະກາສທ່າມກລາງຕະກຸລຕ່າງໆຂອງອີສຣາເອລໃຫ້ທຣາບສິ່ງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໂຍ່ງແນ່ນອນ
10. ເຈົ້ານາຍຂອງຍຸດາຫຼືໄດ້ກຳລາຍເປັນເໜືອນຄົນທີ່ຢ້າຍຫລັກເຂົດ ດັ່ງນີ້ເຈົ້າຈະເທພຣະພິໂຮງຂອງເຮົາເໜືອເຂາໃຫ້ເໜືອນອຍ່າງເທົ່ານີ້
11. ເອົາອົມຄູກນີ້ບັນຍັດ ແລະຄູກຂີ້ດ້ວຍການທຳໂທ໌ ເພຣະເຂາຕັ້ງຈິດຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມບໍ່ຄູ່ຕິດນັ້ນ
12. ເພຣະຈະນີ້ເຈົ້າຈະເປັນເໜືອນຕົວມອດຕ່ອເອົາອົມ ແລະເປັນເໜືອນສິ່ງຜູ້ຕ່ອງຄ່ວານຍຸດາຫຼື
13. ເມື່ອເອົາອົມເຫັນຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງຕົນ ແລະຍຸດາຫຼືເຫັນບາດແພລຂອງຕົນ ເອົາອົມກົງໄປຫາຄນອສົງເຮີຍ ແລະສ່ງຄນໄປທາກຜັຕະລີຍີເຮັບ ແຕ່ທ່ານກີ່ໄມ່ສາມາຮັດຈະວັກໝາເຈົ້າຫຼືວັກໝາບາດແພລຂອງເຈົ້າໃດໆ
14. ເພຣະເຈົ້າຈະເປັນເໜືອນສິ່ງໂຕຕ່ອເອົາອົມ ແລະເປັນເໜືອນສິ່ງໂຕທີ່ມີຄົນຕ່ອງຄ່ວານຂອງຍຸດາຫຼື ເຮົາຄື່ອງເຮົານີ້ແລລະ ຈະຈີກແລ້ວກີ່ໄປເສີຍ ເຈົ້າຈະລາກເອາໄປ ແລະໄຄຣຈະໜ້ວຍກີ່ໄມ່ໄດ້
15. ເຈົ້າຈະກັບມາຍັງສຕານທີ່ຂອງເຮົາອີກຈົນກວ່າເຂາຈະຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງເຂາແລະແສວງຫາໜ້າຂອງເຮົາ ເມື່ອເຂົ່ານັ້ນຄວາມທຸກໝ້ວອນ ເຂົ່າຈະແສວງຫາເຮົາຍ່າງໝັ້ນຂັ້ນແຈ້ງ

บทที่ 6

1. มาเดิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮว่าท์ เพราะว่าพระองค์ทรงฉีก และจะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงโบยตีและจะทรงพันบัดແผลให้แก่เรา
2. อิกสองวันพระองค์จะทรงพื้นฟูเรารขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเรารขึ้น เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในส้ายพระเนตรของพระองค์
3. แล้วเราจะจะรู้ถ้าเราพยายามรู้จักพระเยโฮว่าท์ การที่พระองค์เสด็จออกกิจเตรียมไว้ดูจายามเช้า พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างห่าฝัน ดังฝันชูกปลายถูกกับต้นถูกที่รดพื้นแผ่นดิน
4. โอ เอฟราอิมเอี้ย เรายจะทำอะไรกับเจ้าดี โอ ยูดาห์เอี้ย เรายจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในယามเช้า เมหมือนอย่างน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าต្ស
5. จะนี้ เราจึงให้ผู้พยากรณ์แก่ลักษณะ เรายังหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็อกไปอย่างแสงสว่าง
6. เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบุชฯ เรายังรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบุชฯ
7. แต่พวกเขายังมีนุชย์ได้ละเมิดพันธสัญญา ที่นั่นเขาทรยศต่อเรา
8. กิเลoadเป็นเมืองของคนกระทำความชั่วช้า และประเปื้อนไปด้วยโลหิต
9. อย่างเหล่าโจรสั่มคอຍดักคนฉันได พากบุโหรทิตกีซั่มคอຍฉันนั้น เขายินยอมกระทำมาตกรรมตามทาง เขายทำการลามก
10. เราเห็นสิ่งน่าส่ายดสยองในวงศ์วานอิสราเอล การเล่นชู้ของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น อิสราเอลเป็นมลทิน
11. โอ ยูดาห์เอี้ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยถูกเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรากลับสู่สภាឡเดิมจากการเป็นเชลย

1. เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความช้ำชาของเօฟราอิมก์เผยแพร่ออก ทั้งการกระทำที่ช้ำร้ายของสะมาเรียก์แดงขึ้น เพราะว่าเขาทุจริต ขโมยก็หักเข้ามาข้างใน และพวกปล้นกีบลันอยู่ข้างนอก
2. แต่เขามิได้พิจารณาในใจว่า เรายอดำการกระทำที่ช้ำหัง Hammond ของเขามาได้ บัดนี้การกระทำของเขาก็ห้อมล้อมเข้าไว้แล้ว การเหล่านั้นอยู่ต่อหน้าเรา
3. เขายกระทำให้กษัตริย์ซึ่นชมยินดีด้วยความช้ำร้ายของเขายัง กระทำให้เจ้านายพ่อใจด้วยการมุสาของเขายัง
4. เขายเป็นคนล่วงประเวณทุกคน เขายเป็นเตาอบที่ร้อน ทึงช่างทำขนมหยุดเร่งให้ร้อนแล้วตั้งแต่เขาจะต้องนวดแป้ง จนแป้งจะพุขึ้น
5. ในวันนลองกษัตริย์ของเรา พวกรู้จักเจ้านายทำให้พระองค์ป่วยด้วยไข้ด้วยความเหลืออยู่น กษัตริย์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออก พร้อมกับคนนี้เยาเยี้ย
6. ใจของเขาก็ร้อนด้วยการซุ่มดักทำร้ายเพื่อนเตาอบ ตลอดคืนช่างทำขนมของเขาก็หลับอยู่ พอดีรุ่งเช้าก็พสุ่ง อกมาอย่างกับเปลวไฟ
7. ทุกคนก็ร้อนอย่างกับเตาอบ และเข้มือบผู้ครอบครองทั้งหลายของเขาย กษัตริย์ทั้งสิ้นของเขาก็ล้มลง แต่ไม่มีใครท่ามกลางพวกเขายังร้อนถึงเรา
8. เօฟราอิมเอาตัวเข้าไปกับชนชาติทั้งหลาย เօฟราอิมเป็นขนมปังที่มิได้ผลิกกลับ
9. คนต่างด้าว กินแรงของเขายัง และเขาก็ไม่รู้ตัว ผมของเขาก็หงอกประปรายแล้ว และเขาก็ไม่รู้ตัว
10. ความเย่อหัย่ของอิสราเอลเป็นพยานที่หน้าเขายังแล้ว เขายังไม่กลับไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายัง เขายังรื่องหัง Hammond เช่นนี้ เขายังมิได้แสวงหาพระองค์
11. เօฟราอิมเป็นเหมือนนกเขาก็โง่เขลาและไร้ความคิด ร้องเรียกอิยิปต์ วิ่งไปหาอัสซีเรีย
12. เมื่อเขายังคง เราจะกางเขยข่ายของเรารอภาคลุมเขา เราจะดึงเขางามเหมือนดักนกในอากาศ เราจะลงโทษเขาตามที่ชุมนุนชนได้ยินแล้ว
13. วิบัติแก่เขายัง เพราะเขายังได้หลงเจินไปจากเรา ความพินาศจะมีแก่เขายัง เพราะเขายังไม่ระเมิดต่อเรา แม้ว่าเราได้ไถ่เขายังแล้ว เขายังพุดมุสาเรื่องเรา
14. เขายังได้ร้องทุกข์ต่อเราจากใจจริงของเขามีเสือขาดร้าวญอยู่บนที่นอนของเขายัง เขายังนุ่มนุ่มกันเพื่อขอข้าวและขอน้ำอยู่น และเขากับภูตต่อเรา
15. แม้ว่าเราจะได้ฝึกและเพิ่มกำลังแข้นให้เขายัง เขายังคิดทำร้ายต่อเรา
16. เขายังลับไป แต่ไม่กลับไปหาพระองค์ผู้สูงสุด เขายังคันธนูที่หลอกลวง เจ้านายของเขายังล้มลงด้วยดาบเพราลินท์ที่โทโซของเขายัง เรื่องนี้จะเป็นเรื่องที่ให้เขายังหันกันในแผ่นดินอิยิปต์

บทที่ 8

1. จงจดแต่ไว้ที่ปากของเจ้า เพราะว่าเขามาดังนกอินทรีเห็นอพระนิเวศของพระเยอโกราห์ เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา และละเมิดราชบัญญัติของเรา
2. อิสราเอลจะร้องทุกข์ต่อเราว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้จักพระองค์
3. อิสราเอลได้ทอดทิ้งสิ่งที่ดีเสียแล้ว ศัตtruจะไล่ติดตามเขา
4. เขาทั้งหลายได้แต่งตั้งกษัตริย์ แต่ไม่ใช่โดยเรา เขาทั้งหลายตั้งเจ้านาย แต่เราไม่รู้เรื่องเลย พากเขาได้สร้างรูปเคารพทั้งหลายด้วยเงินและทองคำของเข้า เพื่อพากเขาจะถูกตัดขาดออกจากเสีย
5. โอ さまเรียเอย รูปลูกวัวของเจ้าได้ทิ้งเจ้าเสียแล้ว ความกริวของเรางลุ่งขึ้นต่อเขา อีกนานสักเท่าไหร่น้อเข้าจึงจะบริสุทธิกันได้
6. เพราะรูปหล่อนนั้นได้มาจากอิสราเอล ซ่างเป็นผู้ทำขึ้น รูปนั้นจึงมิได้เป็นพระเจ้า รูปลูกวัวของさまเรียจะต้องถูกทุบให้เป็นชิ้นๆ
7. เพราะว่าเขาว่านลม เขายังต้องเกี่ยวลมบ้าหมู ต้นข้าวไม่มีรวง จะไม่เกิดข้าวสำหรับทำแป้ง ถึงจะเกิด คนต่างด้าว ก็เอาไปกิน
8. อิสราเอลถูกกลืนไปหมดแล้ว เดียวเนื้อยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนภานะไร้ความพิงพอยใจ
9. เขาทั้งหลายขึ้นไปหาอสซีเรียดังลาป้าที่ห่องเที่ยวอยู่ลำพัง เอฟราอิมได้จ้างคนรักษา
10. เออ แม้ว่าเข้าจ้างประชาชาติอื่นมา ไม่ข้าเราจะต้อนเข้าให้ร่วมกัน เข้าจะเป็นทุกข์เล็กน้อยเรื่องภาระของกษัตริย์ จอมเจ้านาย
11. เพราะเหตุเอฟราอิมได้ก่อสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อบาป แท่นบูชาเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นแท่นเพื่อบาปให้เขา
12. ถึงเราได้เขียนราชบัญญัติไว้ให้สักหมื่นข้อ เขาก็ถือว่าเป็นเพียงของแบลก
13. ส่วนเครื่องสักวบูชาที่ถวายแก่เรานั้น เข้าถวายเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเยอโกราห์มิได้พอพระทัยในตัวเข้า บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเข้า และจะทรงลงโทษเข้าเพรบนาปของเข้า เข้าจะกลับไปยังอิยิปต์
14. เพราะว่าอิสราเอลได้ลืมพระผู้สร้างของตนเสียแล้ว จึงสร้างวิหารขึ้นหลายแห่ง และยูดาห์ก็ทวีจำนวนเมืองที่มีกำแพงขึ้นอีก แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองเหล่านี้ของเข้า และไฟจะเผาลាសูปราสาทของเมืองเหล่านี้เสีย

1. โอ อิสราเอลเอี่ย อย่าเปรมปรีดิ์ไป อย่าเปรมปรีดิ์อย่างชันชาติทั้งหลายเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเล่นชู้อกใจพระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายรักค่าสินจ้างของหญิงแพศยาตามบรรดาลันนวนดข้าว
2. แต่ล้านนวนดข้าวและบ่ออย่างุ่นจะไม่พอเลี้ยงเขา และน้ำอยุ่นใหม่ก็จะขาดครัว
3. เขาทั้งหลายจะไม่ได้อาสายอยู่ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ แต่เอฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์ เขาจะรับประทานอาหารไม่สะอาดอยู่ที่ในอัสซีเรีย
4. เขาจะไม่ทำพิธีเท่าน้ำอยุ่นถวายพระเยโฮวาห์ เขายจะไม่กระทำให้พระองค์พอใจพระทัย เครื่องสัก檀บูชาของเขายังเป็นเหมือนขนมปังสำหรับไว้ทุกข์แก่เขา ผู้ได้รับประทานก็จะมีมลทิน เพราะว่าขนมปังสำหรับจิตวิญญาณของเขายังไม่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
5. เจ้าจะทำอะไรกันเมื่อถึงวันเทศกาล และในวันเทศกาลของพระเยโฮวาห์
6. เพราะ ดูเดิด เขายังไปหมดแล้วพระเหตุความพินาศ อียิปต์จะรวมรวมเข้าไว้ เมืองเมมฟิสจะฟังเขา ตั้นต่ำแย่จะยึดสิ่งประเสริฐที่ทำด้วยเงินของเข้าไว้เสีย ตั้นหนามจะงอกขึ้นในเตืนท์ของเขาย
7. วันลงโทษมาถึงแล้ว และวันที่จะ tadแทนก็มาถึงแล้ว อิสราเอลจะรู้เรื่อง ผู้พยากรณ์เป็นคนเขล้าไปแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณก็บ้าไปเนื่องด้วยความชั่วช้าใหญ่ยิ่งของเจ้า และความเกลียดชังยิ่งใหญ่ของเจ้า
8. ยามแห่งเอฟราอิมอยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ผู้พยากรณ์เป็นเหมือนกับของปราดักกันอยู่ตามทางของเขายังไปหมด และความเกลียดชังอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเขาย
9. เขายังทรงลีกลงไปในความชั่วอย่างมากมายดังสมัยเมืองกิเบอาห์ พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขายังทรงจะทรงลงโทษเพรบนาปของเขาย
10. เรายกอิสราเอลเหมือนพบผลอยุ่นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เรายกบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเหมือนพบผลมะเดื่อรุ่นแรกที่ตั้นมะเดื่อเมื่อออกในถิ่นแรก แต่เขายังคงพระบารձาร์ และถวายตัวของเข้าไว้แด่สิ่งอันน่าอดสูนน และกล้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างสิ่งที่เขารักนั้น
11. สำหรับเอฟราอิม สง่าราศีของเขาก็จะบินไปเหมือนอย่างนก ไม่มีการคลอด ไม่มีการมีท้อง ไม่มีการตั้งครรภ์
12. ถึงแม้ว่าเจ้าจะเลี้ยงลูกไว้ได้จนโต เราก็จะพรางเขายังไปเสียจนไม่เหลือสักคนเดียว เอօ วิบัติแก่เขา เมื่อเราพรางจากเขายังไป
13. เอฟราอิมนั้น ดังที่เราเห็นเมืองไตรี กับปูกไไว้ในสถานที่ถูกใจ แต่เอฟราอิมต้องนำลูกหลานของตนไปมอบให้ผู้ฆ่า
14. โอ พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอประทานแก่เขา พระองค์จะประทานอะไรแก่เขา ขอประทานมดลูกที่แท้จริงและหัวนมที่เที่ยวแห้งแก่เจ้าทั้งหลาย
15. ความชั่วของเขายกอย่างอยู่ในกิลกาล เราได้เกลียดชังเขายังนั้น เราจะขับเขาออกไปจากนิเวศของเรา เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของเขายังไม่รักษาอีกเลย เจ้านายทั้งสิ้นของเขากล้วนแต่คนกบฏ
16. เอฟราอิมถูกทำลายเสียแล้ว รากของเขาก็เที่ยวแห้งไป เจ้าทั้งหลายจะไม่มีผลอีก เอօ แม้ว่าเจ้าจะเกิดลูกหลาน

เราจะจะนำผู้บังเกิดจากครรภ์ซึ่งเป็นที่รักของเข้าเสีย

17. พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเหวี่ยงเข้าทิ้งไป เพราะเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระองค์ เขาจะเป็นคนพเนจรอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

บทที่ 10

1. อิสราเอลเป็นเตาอุ่นที่เปล่าประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้น เท่านั้น เมื่อประเทศของเขามีไฟอยู่ข้างหน้า ก็ยิ่งให้เศษักดิสิทธิ์ของเขาระบุญขึ้น
2. จิตใจของเขายังคงมีความต้องการรับโทษของความผิด พระองค์จะทรงพังแท่นบูชาของเขาง และทำลายเศษักดิสิทธิ์ของเขามีเสีย
3. คราวนี้เขายังคงเป็นแค่เรา เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ หากเรามีกษัตริย์ ท่านจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เราบ้าง
4. เขายังคงเป็นแค่เรา ทำพันธสัญญาด้วยคำปฏิญาณลงๆ แล้วๆ การพิพากษาจึงของกามขึ้นมาเหมือนเดิมอยู่ในร่องรอยที่ในทุกๆ นา
5. ชาวส่วนมากเรียกชื่อว่า “เพราเตอร์” คุณที่นั่นจะไว้ทุกๆ เพราเตอร์ รวมถึงปูนกรุที่ตั้งอยู่ในทุกๆ บ้าน แต่ปูนกรุที่ตั้งอยู่ในบ้านนั้น ก็จะพิลาปร่าให้ เพราเตอร์ส่งสารศิริที่หมดไปจากกรุนั้น
6. เอօ รูปเคารพนั้นเอง ก็จะต้องถูกนำไปบังอัศวีเรีย เป็นบรรณาการแก่กษัตริย์เยเร็บ เอฟราอิมจะได้รับความอัปยศ และอิสราเอลจะรู้สึกอับอายขายหน้าเหตุการณ์ของเขานะ
7. สำหรับส่วนมาก กษัตริย์ของเขายังคงมีความต้องการที่จะมีคนฟังที่ล้อยอยู่บนผืนผ้า
8. ปูชนียสถานสูงของเมืองอาเวน อันเป็นบาปของอิสราเอล จะต้องถูกทำลาย ต้นไม้ที่มีนามและผักที่มีนามจะถูกขึ้นบนแท่นบูชาของเขานะ เขายังคงบอกกับภูเขาว่า จงปกคลุมเราไว้ และร้องบอกให้เขาว่า จงล้มทับเราเด็ดขาด
9. โอ อิสราเอลเออี้ เจ้าได้กระทำการปัตตั้งแต่สมัยกิเบออาท์ เข้ายังหยัดอยู่อย่างนั้น สงครามในกิเบออาท์ไม่มาทันลูกหลานแห่งความชั่วช้า
10. เราประสงค์จะลงโทษพวกเขานะ ชนชาติทั้งหลายจะประชุมกันสู้เขามา เมื่อเขามัดตัวเองไว้ในรอยไถสองแควของเขานะ
11. เอฟราอิมเป็นวัวสาที่ได้รับการสอน มันชอบนวดข้าว เราจึงห่วงคืออันงามของมันไว้ แต่เราจะเอาเอฟราอิมเข้าเที่ยมแรก ยุดาร์กีต้องไถ ยาโคบต้องครัดสำหรับตนเอง
12. จงห่วนความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความเมตตา เจ้าจะไถดินที่ร้างอยู่ เพราะเป็นเวลาที่จะแสดงภาพพระเยโฮวาห์ จนว่าพระองค์จะเสด็จมาโปรดความชอบธรรมลงให้แก่เจ้า
13. เจ้าทั้งหลายได้โถความชั่วมา แล้วเจ้าทั้งหลายได้เกี่ยวความชั่วช้า เจ้าได้รับประทานผลของการมุสา ด้วยเหตุว่าเจ้าว่างใจในทางของเจ้าและในจำนวนผลกระทบของเจ้า
14. เหตุฉะนั้นเสียงสงครามจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางชนชาติของเจ้า ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกทำลายอย่างกับกษัตริย์ชัลมันทำลายเมืองเบรา์เบลในวันสงคราม พากแม่ภูฟ่าดลงอย่างยับเยินพร้อมกับลูกของนาง
15. เมืองเบรา์เบลจะกระทำแก่เจ้าเช่นนี้แหล่เพระความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งของเจ้า ในรุ่งเช้าวันหนึ่งกษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดเสียหมดสิ้น

1. ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็รักษา เราได้เรียกบุตรชายของเราจากประเทศอียิปต์
2. พากเขายิ่งเรียกเขามากเท่าใด เขายิ่งออกไปห่างจากพากเขามากเท่านั้น เขารวยสัตว์บูชาแก่พระบ้าอัล และเพาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพสลักอยู่เรื่อยๆไป
3. แต่เรา呢แม่จะสอนเ拂ารอมให้เดิน เราคุ้มเข้าทั้งหลายไว้ แต่เขาหาทราบไม่ว่า เราเป็นผู้รักษาเข้าให้หาย
4. เราจุงเข้าด้วยสายมนุษย์และด้วยปลอกแห่งความรัก เราเป็นผู้ถอดแอกที่ขารกรไกรของเขากลอก และเราก้มลงเลี้ยงเข้า
5. เขาจะไม่กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ แต่อัศชีเรียจะเป็นกษัตริย์ของเข้า เพราะเข้าปฏิเสธไม่ยอมกลับมา
6. ดาบจะรุกรานบรรดาหัวเมืองของเข้า ทำลายกิ่งทั้งหลายของเข้าเสียและกளືกินเข้าเสีย เพราะแผนการของเข้า
7. ประชาชนของเราโน้มไปในทางเหินห่างจากเรา ถึงแม่พากเขารียกเข้าทั้งหลายให้มาหาพระองค์ผู้สูงสุด ไม่มีใครยอมยกย่องพระองค์
8. โอ เอฟราอมเอย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร โอ อิสราเอลเอย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัลดมาก็ได้อย่างไร เราจะทำเจ้าให้เหมือนเมืองเชโบيمได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความເອັນຈຸຂອງเราก็คุกรุนขึ้น
9. เราจะไม่ลงอาชญาตามที่เรกริวจัด เราจะไม่กลับไปทำลายเอฟราอมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพากเจ้า เราจะไม่เข้าในเมือง
10. เข้าทั้งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิงหนาดั้งราชสีห์ เออ พระองค์จะทรงเปล่งพระสิงหนาท และบุตรทั้งหลายของพระองค์จะตัวสั่นสะท้านมาจากทิศตะวันตก
11. เข้าจะตัวสั่นสะท้านมาเหมือนวิหคจากอียิปต์ และเหมือนกเขากางแผ่นดินอัศชีเรีย เราจะให้เขากลับไปบ้านของเข้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหล
12. เอฟราอมได้กันล้อมเราไว้ด้วยความมุสา และวงศ์วานอิสราเอลล้อมเราด้วยเล่ห์ลวง แต่ยุคชาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้าและสัตย์ซื่ออยู่กับพากวิสุทธิชน

1. เอฟราอิมเลี้ยงตนด้วยลม และตามหาลมตะวันออกอยู่ วันยังค่ำเข้าทีความมุสาและการกรรวาง เข้าทำพันธสัญญา กับอัสซีเรียและขานเอาน้ำมันไปให้อิอิปต์
2. พระเยโฮวาห์ทรงมีคิดกับบุญдаห์และจะลงโทษยาโคบตามการประพฤติของเข้า และจะทรงทดแทนเขาตามการกระทำของเข้า
3. ในครรภ์ของมารดาเข้ายืดสันเท้าพิชัยของเข้า และโดยกำลังของเขาเอง เข้าจึงมีอำนาจกับพระเจ้า
4. เออ เขามีอำนาจเหนืออุตสวรรค์และมีชัย เขาร้องให้และวิงวอนต่อพระองค์ เข้าพบพระองค์ที่เบธอเอล และพระองค์ตรัสสนทนากับเราที่นั่น
5. คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยชา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่รักลึกของเข้า
6. เหตุฉะนั้นเจ้าจงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มั่น และรอดอยพระเจ้าของเจ้า ออยู่เสมอ
7. เข้าเป็นพ่อค้า ในเมืองของเขามีตราชูขึ้น อ เขารักที่จะบีบบังคับ
8. เอฟราอิมได้กล่าวว่า แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนมีมี ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง ในการกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า เขากำไรไม่พบความช้ำช้ำที่นับว่าเป็นความบาปได้
9. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอิอิปต์ เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในเต็นท์อีก ดังในสมัยที่มีเหศกาลเลี้ยงตามกำหนด
10. เราได้พุดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราให้เกิดนิมิตมากขึ้น เราให้คำอุปมาโดยทางการรับใช้ของผู้พยากรณ์
11. มีความช้ำช้ำในกิเลอดหรือ แหนนอนเข้าทั้งหลายก็เป็นอนิจัง เข้าเอววผู้ชายบูชาในกิลกาล เออ แท่นบูชา ของเขาก็จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยโถในห้องนา
12. ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยา ท่านเลี้ยงแกะเพื่อให้ได้ภรรยา
13. พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอิอิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาเข้าไว้โดยผู้พยากรณ์ คนหนึ่ง
14. เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรยอย่างช่มชื่น ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเข้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสนใจเขาด้วยความอัปยศชึงเข้าให้ตอกกับพระองค์

บทที่ 13

1. เมื่อเอฟราอิมพูดด้วยตัวสั้น เขาก็ได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เมื่อเอฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบ้าอัล เขาก็ตาย
2. เดียวนี้เขายังทำงานมากขึ้น และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาวง เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้นทั้งนั้น เขากล่าวว่า สำหรับคนที่ถวายสัตว์มาแด่สิ่งเหล่านี้ จะให้เขาจุบรูปลงไว้
3. เพราะฉะนั้นเขายังเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้า เมื่อแกลบที่ลงบ้าหมูพัดไปจากลานหادข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม
4. เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักราชอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกเรา
5. เรา呢่แหลที่คุณเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ
6. เมื่อเขาก็ได้รับประทานเต้มครบแล้ว เขาก็อิ่มหนำ และจิตใจของเขาก็พอใจขึ้น เพราะฉะนั้นเขายังลืมเราเสีย
7. ดังนั้นเรายังเป็นเหมือนสิงโตต่อเขา และเราจะซุ่มค่อยอยู่ตามทางอย่างเสื่อดาว
8. เราจะตะครุบเขาย่างกับแม่หมีที่ถูกพรางลูก เราจะนึกอกของเขาระจะกินเขาราเสียที่นั่นอย่างสิงโต สัตว์ป่าทุกจะ มีกเขา
9. โอ อิสราเอลเอย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้
10. เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อิสราเอลที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้ายู่ที่ไหน และผู้ปกครอง ของเจ้ายู่ที่ไหน คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้ก่อลาภเรื่องเขาว่า ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า
11. เพราะความกริวของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และพระความโกรธของเรา เราจึงเอกสารชัตติริย์นั้นไปเสีย
12. ความชั่วของเอฟราอิมก็ห่อไว้ บานปวงเขาก็เก็บสะสมไว้
13. การเจ็บห้องเตือนให้ขาดลอดก็มาถึงเขา แต่เขายังบุตรชายที่เขลา ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ยอมคลอดอ อกมา
14. เราจะไถ่เข้าให้พ้นอำนาจเด่นคนตาย เราจะไถ่เข้าให้พ้นความตาย โอ มัจฉราชเอย เราจะเป็นภัยพิบัติทั้งหลาย ของเจ้า โอ แด่นคนตายเอย เราจะเป็นความพินาศของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกบดบังไว้พ้นสายตาของเรา
15. แม้ว่าเขายังคงงามขึ้นท่ามกลางพื้นมอง ลมตะวันออก คือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และตาน้ำของเขาก็จะแห้งไป และน้ำพุของเขาก็จะแห้งผาก ลมนั้นจะรับของมีค่าทั้งหมดเอาไปจากคลังของเขาก
16. สมาระยจะกลายเป็นที่รกร้าง เพาะเรอได้กับภูต่อพระเจ้าของเรอ เขาก็หายใจล้มลงด้วยดาบ ทารกของเขาก จะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์จะถูกผ่าห้อง

1. โอ อิสราเอลเอี่ย จงกลับมาหาพระเยโฮว่าห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าสะดุกแก่เพาะความชั่วช้าของเจ้า
2. จงนำถ้อยคำมาด้วยและกลับมาหาพระเยโฮว่าห์ จงทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดยกความชั่วช้าทั้งหมด ขอทรงพระกรุณารับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์จึงจะนำลูกวัวแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์ทั้งหลายมาถวาย
3. อัสฟูรจะไม่ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหมดจะไม่เข้ม้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่กล่าวต่อไปว่า 'พระของเรายังหลาย' แก่สิ่งที่มีอยู่ของข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น เพราะว่าในพระองค์ลูกกำพร้าพ่อพบพระกรุณาคุณ
4. เราจะช่วยรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ของเข้า เราจะรักษาทั้งหลายด้วยเต็มใจ เพราะว่าความกริวของเรา หันไปจากเขาแล้ว
5. เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกบัว เขายังรักเหมือนเลบานอน
6. กิ่งก้านของเขาก็จะขยายออก เขายังงามเหมือนต้นมะกอกเทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน
7. เขายังหลายที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขาก็จะกลับมา เขายังเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเตาองุ่น และจะมีกลิ่นเหมือนน้ำอุ่นแห่งเลบานอน
8. เอฟราอิมจะกล่าวว่า เราต้องเกี่ยวข้องอะไรกับรูปเคารพต่อไป เราเองได้ยินเข้าและเคยดูเขา เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบเขียวสด และผลของเจ้าก็ได้มาจากรา
9. ผู้ใดที่ฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เด็ด ผู้ใดที่ช่างสังเกต ก็ให้เข้ารู้ เพราะว่าพระมารดาของพระเยโฮว่าห์ก็เที่ยงตรง ผู้ชอบธรรมทั้งหลายก็เดินในทางนี้ แต่ผู้ทรายศก็สะดุกดอยู่ในทางนี้

ໂຢເລ

1. พระวจนะของพระเย毫不犹豫ที่มาถึงโยเอล บุตรชายของเปปุเอล ว่าดังนี้ว่า
2. ท่านผู้เฝ่าหั้งหลาย ของฟังเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินทั้งสิ้น ของเงี่ยหูฟัง สิ่งเหล่านี้เกิดมาในสมัยของท่าน หรือ เกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ
3. จงบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกylan และให้ylanบอกเหلنอีกชั่วอายุหนึ่ง
4. สิ่งใดที่ตึกแต่นวัยเดินกินเหลือ ตึกแต่นวัยบินกินเสีย สิ่งใดที่ตึกแต่นวัยบินกินเหลือตึกแต่นวัยกระโดดกินเสีย สิ่งใดที่ตึกแต่นวัยกระโดดกินเหลือตึกแต่นวัยคลานกีกินเสีย
5. เจ้าพากขึ้มมาอ่อน จงตื่นขึ้นและร้องให้เกิด นักดื่มเหล้าอยู่ทุกคนอ่อน จงโอดครวญเกิด เพราะว่า�้ำอุ่นใหม่ลูก ตัดขาดจากปากของเจ้าหั้งหลายแล้ว
6. เพราะว่าประชาชาตินี้ได้ขึ้นมาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า เขาเมืองทั้งกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน พื้นของมัน เหมือนพื้นสิงโต เชี้ยวของมันเหมือนเชี้ยวสิงโตผู้ยิ่งใหญ่
7. มันได้ทำลายເถอาอยู่ของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลื้อกตั้นมะเดื่อของข้าพเจ้า มันลอกเปลื้อกออกและโยนทิ้ง เสีย กิงก้านก็ดูขาวโพลน
8. จงโอดครวญอย่างหูยิงพระมหาจารีซึ่งคาดเอวด้วยผ้ากระสอบที่ไว้ทุกๆให้สามีของเชอที่ได้มีอวัยสา
9. รัญญบุชาและเครื่องดื่มนบุชาได้ลูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเย毫不犹豫 บุโรหิตผู้ปrynนบัติของพระเย毫不犹豫 ก็โศกเศร้า
10. นา ก็ร้าง พื้นดินก็เสร้าโศก เพราะข้าวลูกทำลายเสีย น้ำอุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด น้ำมันก็ขาดมือไป
11. ชาวนาหั้งหลายอ่อน จงอันกายไปเกิด ผู้แต่งເถอาอยู่อ่อนอ่อน จงคร่าครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบารลี เพราะผล ของนา ก็ลูกทำลายไปหมด
12. ເເถอาอยู่ก็เที่ยว ต้นมะเดื่อกแห้งไป ต้นหันกิม ต้นอินทร์ผลัม และต้นแอบเบี้ล ต้นไม้ในนาหั้งสินก็เที่ยวไป เพราะ ความยินดีก็เที่ยวไปจากบุตรหั้งหลายของมนุษย์
13. ท่านบุโรหิตหั้งหลายอ่อน จงคาดเอวและโอดครวญ ท่านผู้ปrynนบัติที่แห่นบุชา จงคร่าครวญ ท่านผู้ปrynนบัติ พระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวนผ้ากระสอบนอนค้างคืนสักคืนหนึ่ง เพราะว่ารัญญบุชาและเครื่องดื่มนบุชาได้ขาดไป เสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน
14. จงเตรียมตัวถือดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ จงรวมบรรดาผู้ใหญ่และชาวแผ่นดินทั้งสิ้นไปยังพระ นิเวศของพระเย毫不犹豫พระเจ้าของท่าน และร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫
15. อนิจahanอวันนั้น เพราะวันแห่งพระเย毫不犹豫ไกลเข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิ ฤทธิ์
16. อาหารลูกตัดออกจากเบื้องหน้าสายตาของพวกเราแล้ว เօ ความปีติและความยินดีก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่ง พระเจ้าของเรามาแล้ว มิใช่หรือ
17. เมล็ดพืชก็เน่าอยู่ในดิน ฉางก์กรร้าง ยุ้งก์หักพังลง เพราะว่าข้าวเที่ยวแห้งไปเสียแล้ว

18. สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางแล้วหนอ ผู้งัวกูนงง เพราะว่าไม่มีทุ่งหญ้าให้มัน ผู้แกะกือ่นระอาไป
19. ข้าแต่พระเยโไฮราห์ ข้าพรองค์ร้องทูลพระองค์ เพาะว่าไฟได้เผาผลิตภัณฑ์ทุกชนิด และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้ในทุ่งนาเสียหมดแล้ว
20. ถึงแม้ว่าสัตว์ป่าก็ร้องทูลพระองค์ด้วย เพราะว่าน้ำในห้วยแห้งไป และไฟเผาผลิตภัณฑ์ทุกชนิด

บทที่ 2

1. จงเป่าเตตร์ที่ในศิริโคน จงเปล่งเสียงปลุกบนภูเขาบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นตัวสั่น เพราะวันแห่งพระเยื้อราห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว
  2. เป็นวันแห่งความมีดและความมีครึ่ม เป็นวันที่มีเมฆและความมีดทึบ ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยิ่ง ปกคลุมอยู่บนภูเขาทำให้มีไฟไหม้อุ่นๆ ตั้งแต่สมัยโบราณก็ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่นี้ไปก็จะไม่มีอีกตลอดไป ทั้งหลายชั่วอายุ
  3. ไฟเพาพลาญอยู่ข้างหน้ามันทั้งหลาย และเปลวไฟใหม้อุ่นๆ ข้างหลัง แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้ามันทั้งหลาย พ่อให้หลังมันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่กรร่าง ไม่มีอะไรรองดพันมันเลย
  4. ร่างของมันทั้งหลายเหมือนร่างของพากม้า มันจะวิงเหมือนกับม้าสองค่า
  5. เมื่อไหร่ที่มันจะวิงเหมือนร่างของพากม้า มันจะวิงเหมือนกับม้าสองค่า เช่นเดียวกับว่า เหมือนก้องทัพอันเข้มแข็งแปรกระบวนการเข้าสองค่า
  6. เมื่อชนชาติทั้งหลายเห็นหน้ามันก็จะกระสับกระส่าย ใบหน้าทุกคนก็จะชีดเชี่ยว
  7. มันทั้งหลายจะวิงเหมือนทหาร และปีนกำแพงเหมือนนักรบ ต่างก็จะเดินไปตามทางของตัว มันจะไม่แตกแตกออกไป
  8. มันทั้งหลายจะไม่รวนกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันตะลุยตาม มันก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ
  9. มันจะกระโดดเข้าในเมือง มันจะวิงอยู่บนกำแพงเมือง มันจะปีนเข้าไปในบ้านเรือน มันจะเข้าไปทางหน้าต่าง เมื่อไหร่ก็จะ
  10. แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหน้ามัน ฟ้าสรวรค์จะสั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมีดไป ดวงดาวจะอับแสง
  11. พระเยื้อราห์จะทรงส่งพระสูรเสียงต่อหน้ากองทัพของพระองค์ เพาะค่ายของพระองค์ใหญ่โตยิ่งนัก ผู้ที่กระทำการประวัติของพระองค์นั้นมีเดชานุภาพมาก เพราะว่าวันแห่งพระเยื้อราห์เป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้
  12. พระเยื้อราห์ตรัสว่า ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมาหาเราเสียเดี๋ยวนี้ด้วยความเต็มใจ ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้และด้วยการโอดครรภ์
  13. จงฉีกใจของเจ้า มิใช่ฉีกเสือผ้าของเจ้า จงหันกลับมาหาพระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงกอบปรด้วยพระคุณและทรงพระกรุณา ทรงกริ้วช้ำและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ
  14. โคราจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และทรงอำนวยพระพรไว้ คือให้มีรัญญูนูชาและเครื่องดื่มนูชาสำหรับถวายแด่พระเยื้อราห์พระเจ้าของท่านแล้ว
  15. จงเป่าเตตร์ที่ในศิริโคน จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์
  16. จงรวมรวมบรรดาประชาชน จงนำรำชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้ใหญ่ จงรวมรวมเด็กๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าบ่าวออกจากรีวีนหอ และเจ้าสาวออกจากห้องของตน

17. ให้บุหริท คือผู้ปรนนิบัติพระเย毫不犹豫ที่คร่าความรู้สึกของเรื่องราวที่อยู่ในหัวใจ ให้ทุกๆ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ขอทรงเวลาประชานของพระองค์ ขออย่าทรงกระทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่ประนามกัน เพื่อให้ประชาชนติดครอบครองเห็นอพวากษา ควรหรือที่เขายังกล่าวท่ามกังชนชาติทั้งหลายว่า 'พระเจ้าของเขารู้สึกที่ไหน'
18. แล้วพระเย毫不犹豫จะทรงห่วงแทนแผ่นดินของพระองค์ และทรงสงสารประชานของพระองค์
19. พระเย毫不犹豫จะทรงตอบประชานของพระองค์ว่า ดูเดิม เราจะส่งข้าว น้ำอุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลาย จะได้อิ่มหนำสำราญ เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เข้าประนามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก
20. แต่เราจะถอนกองหัวพทางทิศเหนือไปให้ห่างไกลจากเจ้า และขับไล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง กองหน้าของมันจะหันไปทางที่เหลือด้านตะวันออก และกองหลังของมันจะหันไปทางที่อยู่ใกลอกไป กลืนเหม็น คลุ้งของมันจะลอยขึ้นมา และกลืนเหม็นแห่งของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการให้ภูมิที่อย่าง
21. โอ แผ่นดินเอี้ย อย่ากลัวเลย จงยินดีและเปรมปรีดีเกิด เพาะพระเย毫不犹豫จะทรงทำการให้ญี่โถมาก
22. เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอี้ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าทุกหญ้าในถิ่นทุรกันดารนั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล ต้นมะเดื่อและเตา อุ่นออกผลอย่างบริบูรณ์
23. โอ บุตรทั้งหลายของคิโยนเอี้ย จงยินดีเกิด จงเปรเมปรีดีในพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรง ประทานฝนต้นฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงเทฝนลงมาให้เจ้า คือฝนต้นฤดูและฝนชูกปลายฤดูในเดือนแรก
24. ลานนาดข้าจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำอุ่นและน้ำมันอยู่เต็มลับบ่อเก็บ
25. เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตึกแต่นวัยบินได้กินเสีย ที่ตึกแต่นวัยกระโดด ตึกแต่นวัยคลาน และตึกแต่นวัยเดินได้กิน คือกองหัวใหญ่ของเราราที่เราส่งมาท่ามกลางเจ้านั้น
26. เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำและสรรเสริฐพระนามพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรง กระทำการแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชานของเราราจะไม่ต้องขายหน้าอีก
27. เจ้าจะรู้ว่าเรารู้ท่ามกลางอิสราเอล และเรานี้แหลกคือพระเย毫不犹豫เป็นพระเจ้าของเจ้าไม่มีอื่นใดอีก ประชาน ของเราราจะไม่ต้องขายหน้าอีก
28. ต่อมากายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเหเพริญญาณของเรามาเห็นเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของเจ้า ทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชาของเจ้าจะผันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต
29. ในกาลครั้นนี้เราจะเหเพริญญาณของเรามาเห็นกระทั่งคนใช้ช้ายหูง
30. เราจะสำแดงลงมหัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและลำควัน
31. ดวงอาทิตย์จะกล้ายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและนำสยดสยองแห่งพระเย毫不犹豫จะมาถึง
32. และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือทุกคนที่จะร้องออกพระนามของพระเย毫不犹豫จะรออดพัน เพราะจะมีคนรออดพันในกฎ เข้าคิโยนและในเยรูซากลีมตามที่พระเย毫不犹豫ตรัสไว้ และในพวากคนที่รอตนจะมีบรรดาบุคคลที่พระเย毫不犹豫ทรง เรียกด้วย

1. เพราะ ดูເຄີດ ໃນວັນເຫຼຸ່ນນັ້ນແລະໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອເຮົາໄທໍຢູ່ດາທີແລະເຍງົາເລີ່ມກັບສູ່ສປາພເດີມ
2. ເຮົາຈະຮວບຮົມບວດປະປາຊາດີທັງສິນ ແລະນໍາເຂາລົງມາທີ່ຫຼັບເຂາຍໂອຫາພັກ ແລະເຮົາຈະເຂົ້າສູ່ການພິພາກຫາກັບເຂາທີ່ນັ້ນດ້ວຍເວົ້ອປະປາຊານຂອງເຮົາ ຄືອີສຣາເອລມຮົດກາຂອງເຮົາ ເພຣະວ່າເຂາໄດ້ກະຈາຍໜ້າຕີຂອງເຮົາໄປທ່ານກລາງປະປາຊາດີ ແລະໄດ້ແປ່ງແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ
3. ແລະໄດ້ຈັບສຳກາເອາປະປາຊານຂອງເຮົາ ແລະໃຫ້ເດີກຜູ້ໝາຍເປັນຂໍາຂອງໜູ້ງິໂສເການີ ແລະຂາຍເດີກຜູ້ໜູ້ງິໄປສື້ອໜ້າອຸ່ນ ແລະດື່ມ
4. ໂອ ໄທຣະແລະໄຊດອນ ແລະປະເທີກີລິສເຕີຍທຸກແຄວັນເອີ່ຍ ເຈົ້າຈະເຂອະໄກກັບເຮົາ ເຈົ້າຈະແກ້ແຄ້ນເຮົາຫົວ ຄ້າເຈົ້າສນອງເຮາອູ່ ເຮົາຈະຕອບສນອງການກະທຳຂອງເຈົ້າເໜີອຕີຣະຂະຂອງເຈົ້າອ່າງຈັບພັນແລະອ່າງວຽດເຮົາ
5. ເພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂາເຈີນຂອງເຮົາແລະທອງຄຳຂອງເຮົາໄປ ແລະເຂາທັກຍົກສມັບຕິມັ້ງຄົ່ງຂອງເຮົາໄປຍັງບວດວາງຂອງເຈົ້າ
6. ເຈົ້າໄດ້ຂາຍປະປາຊານຢູ່ດາທີແລະເຍງົາເລີ່ມໃຫ້ແກ່ພວກກົກົກ ດອນເຂາໄປໄກລຈາກແດນເມືອງຂອງເຂາ
7. ດູເຄີດ ເຮົາຈະກະຮຸ້ານເຂົ້າຈາກສຖານທີ່ເໜີ້ຈົ່າຂາຍເຂາໄປນັ້ນ ເຮົາຈະຕອບສນອງການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍນຕີຣະຂະຂອງເຈົ້າເອງ
8. ເຮົາຈະຂາຍບຸຕຮ່າຍແລະບຸຕຮ່າວຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນມື້ອີຂອງຄນຢູ່ດາທີ ແລະເຂາທັງໝາຍຈະຂາຍຕ່ອໄປຢັງຄນເສບາ ແກ່ປະປາຊາດີທີ່ນີ້ທີ່ອູ່ຫຼັງໄກລອອກໄປ ເພຣະວ່າພຣະເຍໂສວາໜີ້ລັ້ນພຣະວາຈາແລ້ວ
9. ຈົນປະກາສຂໍ້ຄວາມຕ່ອໄປນີ້ໃຫ້ນາປະປາຊາດີທ່ານວ່າ ຈົນເຕີຍມທຳກາຣນ ຈົນປຸກໃຈໝາຍຈົກຮົງທັງໝາຍ ໃຫ້ພລຮັບທັງສິນເຂົ້າມາໄກລ້ ໃຫ້ເຂົ້າຂຶ້ນມາເຄີດ
10. ຈົນຕືືພາລໄດ້ນາຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນດາບ ແລະດື່ມຂອລິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນທວນ ໃຫ້ຄນອ່ອນແອພຸດວ່າ ຈັນເປັນນັກຮນ
11. ບວດປະປາຊາດີທັງສິນເອີ່ຍ ຈົນຮັມກັນອູ່ລ້ອມຮອບ ຈົນຮົບມາເຄີດ ຈົນເຮີຍກປະໜຸມກັນທີ່ນັ້ນ ຂ້າແຕ່ພຣະເຍໂຂວາໜີ້ຂອງທຽບນຳນັກຮນຂອງພຣະວາງ
12. ໃຫ້ບວດປະປາຊາດີຕື່ນຕົວແລະຂຶ້ນມາຍັງຫຼັບເຂາຍໂອຫາພັກ ເພຣະທີ່ນັ້ນເຮົາຈະນັ້ນພິພາກຫາບວດປະປາຊາດີທັງສິນທີ່ອູ່ລ້ອມຮອບ
13. ຈົນເຄີຍວເກີຍເຄີດ ເພຣະຄົງຄຸດເກີຍແລ້ວ ເຂົ້າໄປຕີ ຍໍາເລຍ ເພຣະບ່ອຍ່າງຸ່ນກຳລັງເຕີມ ບ່ອເກີບນ້ຳອຸ່ນລັ້ນແລ້ວ ເພຣະວ່າຄວາມໜ້າຂອງເຂາທັງໝາຍມາການຍັກ
14. ມວລຸນ ມວລຸນໃນຫຼັບເຂາແທ່ງຄຳຕັດສິນ ເພຣະວັນແທ່ງພຣະເຍໂຂວາໜີ້ໄກລ້ເຂົ້າມາແລ້ວໃນຫຼັບເຂາແທ່ງຄຳຕັດສິນ
15. ດວງອາທິຕິຍີແລະດວງຈັນທີ່ຈະມືດໄປ ດວງດາວຈະອັບແສງ
16. ພຣະເຍໂຂວາໜີ້ຈະທຽບເປັ່ນພຣະສິງຫາທຈາກຕີໂຍນ ທຽບເປັ່ນພຣະສຸຮເສີຍຂອງພຣະວັນຈົກເຍງົາເລີ່ມ ແລະພໍາສວຣົກບົກພິພາກີຈະຫວັນໄຫວ ແຕ່ພຣະເຍໂຂວາໜີ້ຈະທຽບເປັ່ນຄວາມຫວັນແທ່ງປະປາຊານຂອງພຣະວັນຈົກ ເປັ່ນທີ່ກຳນັກເຂັ້ມແຂງຂອງຄນອີສຣາເອລ
17. ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າທັງໝາຍຈະໄດ້ຮູ່ວ່າ ເຮົາຄືອພຣະເຍໂຂວາໜີ້ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຜູ້ປະທັບໃນຕີໂຍນ ຖຸເຂາບຮຸສຸທິຂອງເຮົາ ແລ້ວເຍງົາເລີ່ມຈະເປັນເມືອງບຣິສຸທິ໌ ຈະໄມ້ມີຄືນຕ່າງດ້ວຍຜ່ານເມືອງນັ້ນໄປອີກເລຍ
18. ແລະອູ່ມາໃນວັນນັ້ນຈະມີນ້າອຸ່ນໃໝ່ຫຍຸດຈາກກູ່ເຂາ ແລະມີນ້ານມໄຫລມາຈາກເນີນເຂາ ແລະຫ້ວຍທັງສິນຂອງຢູ່ດາທີ່ຈະມີ

น้ำใจแล และน้ำพุจะมาจากพระนิเวศของพระเยื้อวาร์ด และรอดหูบเข้าชิทธิม

19. อีกปีต่อจะกล้ายเป็นที่รกร้าง และเมืองจะกล้ายเป็นถิ่นทุรกันดารร้าง เพราะเหตุความรุนแรงที่กระทำต่อชนชาติ ยุดาห์ เพราะว่าเขากำทำให้โลหิตที่ปราศจากความผิดตกในแผ่นดินของเขามา

20. แต่ยุดาห์จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิตย์ และเมืองจะมีผู้อาศัยอยู่ทุกชั่วอายุ

21. เราจะชำระเลือดของเขายังคงได้รับการชำระ เพราะพระเยื้อวาร์ดทรงสถิตในศิโยน

อาโมส

บทที่ 1

1. ถ้อยคำของอาโมส ผู้อุழิ่นหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล ในรัชกาลอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี
2. ท่านกล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงเบล่งพระสิงหนาทจากศิโยน และจะทรงเบล่งพระสูเสียงของพระองค์จาก เยรูซาเล็ม لانหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโศกเศร้า และยอดภูเขาการเมลก็จะเหี่ยวไป
3. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพระเหตุการละเมิดของدامสกัส สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเข้าทั้งหลายได้นำดกเลoadด้วยเลื่อนเหล็กสำหรับนวดข้าว
4. แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของอาชาเอล ซึ่งจะเผาผลัญปราสาททั้งหลายของเบนยาดัดเสีย
5. เราจะหักดาลประดุเมืองدامสกัส และตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากที่รกรากาเวน และผู้นั้นที่ถือคทาจากวงศ์หวานของ เอเดน และประชานซีเรียจะต้องตกไปเป็นเชลยยังเมืองคีร์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
6. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพระเหตุการละเมิดของกาชา สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะ เขากวาดประชานทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อจะมอบให้แก่เอโดม
7. แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองกาชา ซึ่งจะเผาผลัญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย
8. เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากอัชโดยด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองอัชเคลโน เรายังหันมือของเราต่อสู้เอโครน ชาวฟิลิสเตiyที่เหลืออยู่จะพินาศ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัสดังนี้แหละ
9. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพระเหตุการละเมิดของเมืองไทร์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเข้าได้มอบประชานทั้งหมดให้แก่เอโดม และไม่ได้ระลึกถึงพันธสัญญาแห่งภาราวภาค
10. แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทร์ ซึ่งจะเผาผลัญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย
11. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพระเหตุการละเมิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลง ทัณฑ์ เพราะเข้าได้ไล่ตามห้องของเข้าด้วยดาบ และสลัดความสงสารทึ่งเสียสิ้น ความโกรธของเขาบันทอนอยู่ตลอด กาล และความพิโรธของเขาก็มีอยู่เป็นนิตย์
12. แต่ เราจะส่งไฟมาบนเมืองเทมาน ซึ่งจะเผาผลัญปราสาททั้งหลายของเมืองโบสราย
13. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพระเหตุการละเมิดของคนอัมโมน สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเข้าได้ผ่าห้องหญิงมีครรภ์ในเมืองกิเลoad เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน
14. แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองรับบท และไฟจะเผาผลัญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียง ให้ร้องในวันทำศึก พร้อมด้วยพายอันแรงกล้าในวันที่มีลมบ้าหมู
15. กษัตริย์ของเข้าทั้งหลายจะตกไปเป็นเชลย ทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

1. พระเย毫不犹豫ที่ตัดสัมภาษณ์ว่า เพระเหตุการณ์เมืองโน้อบ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทันที เพราะเขาได้เพาการะดูกของกษัตริย์โอดิมให้เป็นปุน
2. แต่ เราจะส่งไฟมาบนโน้อบ และไฟนั้นจะเผาลัญปราสาททั้งหลาຍของเครือข่าย และโน้อบจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอลหม่าน ท่ามกลางเสียงห่อร้องและเสียงแตร
3. เราจะตัดผู้วินิจฉัยออกเสียจากท่ามกลางเมืองนั้น และจะประหารเจ้านายทั้งหลาຍของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผู้วินิจฉัย พระเย毫不犹豫ที่ตัดสัมภาษณ์เหละ
4. พระเย毫不犹豫ที่ตัดสัมภาษณ์ว่า เพระเหตุการณ์เมืองบูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทันที เพราะว่าเขาปฏิเสธไม่รับพระราชบัญญัติของพระเย毫不犹豫 และมิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ และการมุสาของเขาก็ได้พาให้เขากลับเจื่อนไป ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาก็ได้ดำเนินมาแล้ว
5. แต่ เราจะส่งไฟมาบนบูดาห์ และไฟนั้นจะเผาลัญปราสาททั้งหลาຍของเยรูชาเล็มเสีย
6. พระเย毫不犹豫ที่ตัดสัมภาษณ์ว่า เพระเหตุการณ์เมืองอิสราเอล สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทันที เพราะเขาก็ได้ขายคนขอบธรรมอาเจิง และขายคนขัดสนเอกสารองเท้าคู่เดียว
7. ชี้กระหายหาฝุ่นละอองแห่งแผ่นดินโลกบนศีรษะของคนจน และผลักคนที่ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขานุตรชายและบิดาของเข้าเข้าหาหญิงคนเดียว กัน เพื่อบหุ่นนามบริสุทธิ์ของเรา
8. ตัวเขามองโนอยู่ข้างแทนบูชาทุกแทน ออยู่บนเสือผ้าที่เขายืดมาเป็นประกัน และในนิเวศแห่งพระของเข้า เขาก็หลายดีมเหล้าอุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ
9. เราอย่างได้ลังผลาญคนอาโม่ร์ต์ลงหน้าเข้า ชี้งส่วนสูงของเขามีอนาคตความสูงของต้นสนสีดำ และเป็นผู้ที่แข็งแรงอย่างกับดันโนึก เราทำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย
10. เรานำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้นำเจ้าถึงสีสันปีนกินทุรกันดาร เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโม่ร์ต์
11. เราได้ตั้งบูตรชายบางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์ และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกราชีร์ โอ คนอิสราเอลอีย ไม่เป็นความจริงดังนี้หรือ พระเย毫不犹豫ที่ตัดสัมภาษณ์เหละ
12. แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกราชีร์ดีมเหล้าอุ่น และบูชาพวกราชีร์พยากรณ์สั่งว่า 'เจ้าย่าพยากรณ์เลย'
13. ดูเถิด เจ้ากดเรอลง เมื่อแกวียนที่เต็มด้วยฟ้อนข้าวกดยัดลง
14. ฉะนั้นการหนีจะประลาดไปจากผู้มีฝีเท้ารวดเร็ว คนที่แข็งแรงจะไม่สามารถเสริมกำลังของเขา คนที่มีกำลังมากจะช่วยชีวิตของตนก็ไม่ได้
15. ผู้ที่ถือคันธนูจะไม่ยืนยงอยู่ได้ ผู้มีฝีเท้าเร็วซึ่งตัวเองให้รอดพันไม่ได้ หรือผู้ที่ขึ้นมาเก็บช่วยตัวเองให้รอดพันไม่ได้เหมือนกัน
16. และผู้ที่มีใจกล้าหาญท่ามกลางผู้มีกำลังเข้มแข็งเหล่านั้นจะหนีไปอย่างเปลี่ยงเปล่าในวันนั้น พระเย毫不犹豫ที่ตัดสัมภาษณ์เหละ

บทที่ 3

1. โ อ คนอิสราเอลเอ่ย จงฟังพระวจนะนี้ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวไทยท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัวซึ่งเราได้นำออกจากการแผ่นดินอียิปต์ว่า
2. ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เรารู้จัก ดังนั้นเรารึงจะลงโทษเจ้า เพราะความชั่วชาทั้งสิ้นของเจ้า
3. สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือออกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน
4. สิงโตจะแพดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิงโตหนุ่มจับสัตว์อะไรไม่ได้เลย มันจะร้องอุกมาจากถ้ำของมันหรือ
5. ถ้าไม่มีเหยื่อล่อไว้ นกจะลงมาติดกับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ กับจะล่นขึ้นจากดินได้หรือ
6. เขาจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือ จะมีภัยตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง
7. แท้จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะมิได้ทรงกระทำอะไรเลย โดยมิได้เบิดเผยความลึกลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้พยากรณ์
8. สิงโตแพดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลัวบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ
9. จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อัชโอด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า จงประชุมกันบนภูเขาแห่ง samairey และพินิจดุความโกลาหลอันยิ่งใหญ่มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลางเมืองนั้น
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเขามีรู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง คือผู้ที่สำคัญความรุนแรงและการโจรมรرمไว้ในปราสาททั้งหลายของเข้า
11. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า จะมีปฏิบัติผู้หนึ่งมาล้อมแผ่นดินไว้ และเขายจะบันทอนชุมกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูกปล้น
12. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้เลี้ยงแกะซึ่งอาษาสองขาหรือหูชินหนึ่งมาจากปากสิงโตได้ฉันได คนอิสราเอลผู้อยู่ที่มุมหนึ่งของเตียงใน samairey และบนที่นอนในเตามสักจะได้รับการช่วยให้พ้นได้ฉันนั้น
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า พังชี และเป็นพยานกล่าวโทษวงศ์วานของยาโคบเกิด
14. ว่าในวันที่เราทำโทษอิสราเอลเรื่องการละเมิดของเข้า เราจะทำโทษแท่นบูชาทั้งหลายของเมืองเบนเอลด้วย เชิงงอนที่แท่นบูชาหนึ่งจะถูกตัดออกและตกลงที่ดิน
15. เราจะโจรตีเรือนพักคฤหණาวพร้อมกับเรือนพักคฤหණร้อน และเรือนที่ทำด้วยงาช้างจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

1. แม้ว่าทั้งหลายแห่งเมืองบากานอีย จงพังคำนี้เด็ด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสามารถเรีย ผู้ที่บีบบังคับคนยกจน และขี้คุณขัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า 'เอามาซิคะ เราจะได้ดีมกัน'
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงปฏิญาณไว้ด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ดูเดิด วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะอาขอเกี่ยวเจ้าไป จนถึงคนที่สุดท้ายของเจ้า เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด
3. และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม้ว่าทั้งหลายจะออกไปตามช่องตรงข้างหน้าตน และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น พระเยโฮวาห์ตัวสังนี้แหลก
4. จงมาที่เบธเอล มาทำการละเมิด มาที่กิลกาลซี มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสักวบูชาของเจ้ามาทุกเช้า และนำสิบชักหนึ่งของเจ้าหลังจากสามปี
5. จงเผาบูชาโนทนาด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประการศกรถวายบูชาด้วยใจสมัคร จงโழฆณา โอ คนอิสราเอลอีย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้นี่นะ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตัวสังนี้แหลก
6. ทั่วไปทุกเมือง เราให้ฟันของเจ้าสะอาด สถานที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตัวสังนี้แหลก
7. เราได้ยับยั่งฟันไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนถึงฤดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฟันตกในเมืองหนึ่ง อิกเมืองหนึ่งไม่ให้ฟันนาแห่งหนึ่งมีฟันตก และนาที่ไม่มีฟันก็เที่ยวแห้ง
8. ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็ตั้งดันไปหาอิกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และไม่รู้จักก่อ ใจก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตัวสังนี้แหลก
9. เราโجمตีเจ้าด้วยให้ข้าวมันและขี้นรา เมื่อบรดาสวนของเจ้าและสวนอุ่นของเจ้า พร้อมดั่นมะเดื่อและต้นมะกอกเทศของเจ้าผลิตผล ตึกแต่นกมากิน เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตัวสังนี้แหลก
10. เราให้โรคบาดอย่างที่เกิดในอียิปต์มาเกิดท่ามกลางเจ้า เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาม้าทั้งหลายของเจ้าไปเสีย และกระทำให้ความน่าเหม็นที่ค่ายของเจ้าคลุ้งเข้าจมูกเจ้า เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตัวสังนี้แหลก
11. เราค่าว่าเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้าค่าว่าเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนดั่นฟืนที่เขาหยอดอกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตัวสังนี้แหลก
12. โอ อิสราเอลอีย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำ เช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลอีย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า
13. เพราะดูเดิด พระองค์ผู้บ้านภูเขาระสร้างลง และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกล้ายเป็นความมีด และทรงดำเนินบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

บทที่ 5

1. โอดวงศ์วานอิสราเอลเอ่ย จงฟังถ้อยคำนี้ ซึ่งเร卡拉ร่าครวญถึงเจ้าว่า
2. พระมหาจารีอิสราเอลลัมลงแล้ว และเชօจะไม่ลูกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเชօ ไม่มีผู้ใดพอยุงเชือขึ้นอีก
3. เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสรัตนนี้ว่า เมืองที่มีคนออกไปพัฒหนึ่จะเหลือกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมีออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศ์วานของอิสราเอล
4. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ววงศ์วานอิสราเอลดังนี้ว่า จงแสวงหาเรา และเจ้าจะดำเนินชีวิตอยู่
5. แต่อาย่าแสวงหาเบธเอล และอย่าเข้าไปในกิลกาล หรือข้ามไปยังเบเเออร์เขบा เพราะว่ากิลกาลจะต้องตกไปเป็นชัยเป็นแน่ และเบธเอลก็จะศูนย์ไป
6. จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะดำเนินชีวิตอยู่ เกรงว่าพระองค์จะทรงพลุ่งอกมาอย่างไฟในวงศ์วานโยเซฟ ไฟจะเพาพลาย และไม่มีผู้ใดดับให้เบธเอลได้
7. โอดเจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้ขอมอย่างบอร์เพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน
8. จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวลูกไก่และหมู่ดาวไถ และเป็นผู้ทรงกลับเงามัวจุราชให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มีดีเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกนำทະเลมาและโปรดนำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์
9. ผู้ทรงกระทำให้ผู้ที่ถูกปล้นแอบเข้าสู่ผู้แข็งแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ
10. เข้าทั้งหลายเกลียดผู้ที่กล่าวเตือนที่ประตุเมือง และเข้าทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม
11. เพราะว่าเจ้าทั้งหลายเหยียบยำคนยากจน และเอาส่วยข้าวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตีกตัวยศิลาสกัด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนอยู่ที่ร่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้เดินนำอยู่ในสวนนั้น
12. เพราะเรารู้ว่าการละเมิดของเจ้ามีเท่าได และนาปของเจ้ามากมายสักเท่าได เจ้าทั้งหลายผู้เข้มใจคนชอบธรรมผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตุเมือง
13. เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญาจะนิ่งเสียในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่ววิร้าย
14. จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเจ้าจะดำเนินชีวิตอยู่ได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาเจิงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น
15. จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตุเมือง ช่วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยชาจะทรงพระกรุณาต่อวงศ์วานโยเซฟที่เหลืออยู่นั้น
16. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยชา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสรัตนนี้ว่า ตามถนนทุกสายจะมีการร่า钱财 และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า 'อนิจจาเอี่ย อนิจจาเอี่ย' เขาจะร้องเรียกชานาให้ไว้ทุกชี และให้ผู้ชำนาญเพลงโศกรังโอดครวญ
17. ในสวนอยู่นั้นทั้งสิ้นจะมีการร่า钱财 เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสรัตนนี้แหล
18. วิบัติแก่เจ้า ผู้ประทานวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมีด ไม่ใช่เป็นความสว่าง

19. อาย่างกับคนหนึ่งโตไปปะหมี หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าผาผนังและงูกัดเอา
20. วันแห่งพระเยอโภวท์จะเป็นความมีด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมีดคลุ้ม ไม่มีความแจ่มใสเลย
21. เราเกลียดช้าง เรากูหิ่นบรรดาawan เทศกาลของเจ้า และจะไม่ยอมกลืนในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย
22. แม้ว่าเจ้าถาวยเครื่องเผาบูชาและธัญญบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์ยั่วนพีของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู
23. จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพินไหญ่ของเจ้า
24. แต่จะให้ความยุติธรรมหลังใหลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำารทที่หลอยู่เป็นนิตย์
25. โอ วงศ์วนอิสราเอลเอี่ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถาวยแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสีสันปีหรือ
26. เจ้าทั้งหลายได้หมายพลับพลาของพระโมเลคและพระชีอัน รูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง
27. เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองตามสักษาไป พระเยอโภวท์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมไยรา ตรัสดังนี้แหละ

บทที่ 6

1. วิบัติแก่ผู้ที่เอกสารเข่นกอยู่ในคิโยน และวางใจอยู่ในภูเขาสามารถเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติชั้นเอกในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศ์วนอิสราเอลมาหนันนั่น
2. จงไปยังเมืองคาลเนห์ และดูเอาເດօະ จากที่นั่นก็ไปยังสามัคเมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวพีลิสเตiy เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านี้หรือ หรืออาณาเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณาเขตเมืองของเจ้าหรือ
3. โอ เจ้าผู้ที่อยากรถด้วนสนองความร้ายให้เนินไป แต่กลับนำเอาบัลลังก์แห่งความทารุณให้เข้ามาใกล้
4. วิบัติแก่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยว และกินลูกแกะที่ได้มามากฝุ่งแกะ และลูกวัวจากท่ามกลางคอ gwā
5. และร้องเพลงไรสาระประسانเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีขึ้นใหม่
6. ผู้ใช้ชามใส่น้ำอุ่นดีม และชโลมตัวด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มิได้เป็นทุกข์โศกในเรื่องความทุกข์ยากของโยเซฟ
7. เพราะฉะนั้นเขاجดต้องไปเป็นเชลยกับพวกแรกที่ตกไปเป็นเชลย และเสียงอึงคนึงของพวกที่นอนเหยียดตัวก็หมดสิ้นไป
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาต์สว่า เราจะอิดสหดความลำเลิศของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเข้า เราจะมอบเมืองนั้นและบรรดาสิ่งสรรพัตต์ที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย
9. ต่อมาก้าวในเรือนเดียวมีคนเหลืออยู่สิบคน เขاجดต้องตายหมด
10. และเมื่อลุงของผู้ใด คือผู้ที่เพาเพื่อเข้า จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกเรือน และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องชั้นในที่สุดของเรือนนั่นว่า ยังมีครอยู่กับเจ้าหรือ เขاجดตอบว่า ไม่มี และเขاجดกล่าวว่า จู จู อย่าให้เราอกระนามของพระเยโฮวาห์
11. เพราะดูເດີ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟ้าดเรือนใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือนเล็กๆจะแตกเป็นจุณ
12. ม้าจะวิงบันคิลาหรือ มีคนหนึ่งคนได้ใช้วัวไก่ที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้ขมอย่างดี晦 และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้ขมอย่างบอร์เพ็ด
13. เจ้าทั้งหลายผู้ประเมินปรีดิอยู่ในสิ่งอันไรสาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า เราได้ยึดเข้าสัตว์มาเป็นของเราด้วยกำลังของเรามิใช่ หรือ
14. พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาต์สังนี้ว่า เพระ ดูເດີ โอ วงศ์วนอิสราเอลเอໝ เรายกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อสู้เจ้า และเขاجดบีบบังคับเจ้าตั้งแต่ทางเข้าเมืองสามัคถึงแม่น้ำแห่งถินทุรกันดาร

1. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเดิດ พระองค์ทรงสร้างตึกแต่น เมื่อพิชรุ่นหลังเริ่มงอกขึ้นมา และดูเดิດ เป็นพิชรุ่นหลังจากที่กษัตริย์ได้เกี่ยวแล้ว
2. และต่อมาเมื่อตึกแต่นกินหัญญ่าในแต่เดิมนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงให้อภัย ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว
3. เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จะไม่เป็นไปอย่างนี้
4. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเดิດ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลภูมมหาสมุทรให้ถูก และกินส่วนหนึ่งเสีย
5. ข้าพเจ้าจึงทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอพระองค์ทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว
6. เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย
7. พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเดิດ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ที่ข้างกำแพงสร้างด้วยใช้สายดึง มีสายดึงอยู่ในพระหัตถ์
8. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า อาโมสเอ่ย เจ้าเห็นอะไร แลข้าพเจ้าทูลว่า สายดึงเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเดิດ เราจะเอาสายดึงจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ผ่านเข้าไปอีก
9. สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสอัคจะกรรวงไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อสู้วงศ์วานายโรโบอัมด้วยดาบ
10. แล้วอาชญาห์บุหรือทิตแห่งเบธเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขาก็หนักแผ่นดิน
11. เพราะอาโมสได้กล่าวดังนี้ว่า 'เยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของเข้า'
12. และอาชญาห์บุหรือทิตกับอาโมสว่า โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จนหนึ่งไปเสียที่แผ่นดินญูดาห์ ไปรับประทานอาหารที่นั่น และพยากรณ์ที่นั่นเดิด
13. อาย่าพยากรณ์ที่เบธเอโลอีกเลย เพราะว่านี้เป็นสถานบริสุทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นพระราชสำนักของกษัตริย์
14. อาโมสจึงตอบอาชญาห์ว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่พยากรณ์ หรือลูกชายของพยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บผลมะเดื่อ
15. และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้ามาจากการติดตามผุ่งแพะแกะ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ไปซิ จงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา'
16. บัดนี้ จงฟังพระจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า 'อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนากล่าวโทษวงศ์วานอิสอัค'
17. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'ภารบาทของท่านจะเป็นหัญญ์โสเกณท์ในเมือง บุตรชาหยัญของท่าน'

จะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะซึ่งเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของตนเป็นแน่'

1. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเกิด มีกระจาดผลไม้ตูรุร้อนกระจาดหนึ่ง
2. และพระองค์ตรัสว่า อาโมส เจ้าเห็นอะไร และข้าพเจ้าทูลว่า ผลไม้ตูรุร้อนกระจาดหนึ่ง พระเจ้าข้า แล้วพระเยอโวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเข้าไปอีกเลย
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงรำให้ จะมีศพมากมายทุกแห่งทิ่งไว้ เงียบๆ
4. ท่านผู้เหยียบย้ำคนขัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้
5. โดยกล่าวว่า เมื่อไหร hon อวันขึ้นค่ำจะหมดไป เราจะได้ขายข้าวของเรา เมื่อไหร hon อวันสะบานโตจะพ้นไป เราจะได้อาข้าวสาลีออกขาย เราจะได้การทำโอฟ้าให้ยอมลง และการทำเชเชลให้โตขึ้น และหลอกค้าด้วยตาชั่งขึ้นจ่อ
6. เพื่อเราจะได้ซื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าสนคู่หนึ่ง เออ และขายกาข้าวสาลี
7. โดยศักดิ์ศรีของยาโคบ พระเยอโวห์ทรงปฏิญาณว่า แน่นอนที่เดียว เราจะไม่ล้มการกระทำของเข้าสักอย่างเดียว เป็นนิตย์
8. แผ่นดินจะไม่หวนไหวเพราเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไว้ทุกข์หรือ และแผ่นดินนั้นทั้งหมด ก็เออขึ้นมาอย่างแม่น้ำ ถูกชั้ดไปชั้ดมาและบุบลงอีก เมื่อ่อนแม่น้ำแห่งอิยิปต์มิใช่หรือ
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า และต่อมานในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน กระทำให้โลกมีดีไปในกลางวันแสงกๆ
10. เราจะให้การเลี้ยงของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไว้ทุกข์ และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร้ำครัญ เราจะนำผ้ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย และศีรษะทั่วไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเขา และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขึ้น
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเกิด วันเวลา ก็มาถึง เมื่อเราจะส่งทุพภิกขภัยมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่การอดอาหารหรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟังพระวจนะของพระเยอโวห์
12. เข้าทั้งหลายจะท่องเที่ยวจากทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เข้าทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวจนะของพระเยอโวห์ แต่เข้าจะหาไม่พบ
13. ในวันนั้น สาวพรหมจารีสวยๆและคนหนุ่มจะஸลปไສลเพราความกระหาย
14. บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบ้าปแห่ง-sama เรีย และกล่าวว่า 'โอ ดานเอี้ย พระของท่านมีชีวิตอยู่แน่นได' และว่า 'พระมรรคาของเบเยอร์เซbam มีชีวิตอยู่แน่นได' เข้าเหล่านี้จะล้มลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย

1. ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ตรัสว่า จงตีที่หัวเสาเพื่อให้ธรนีประคุหวันไหว และจงหักมันเสียให้เป็นชิ้นๆ เนื่องด้วยความทั้งหมด คนที่ยังเหลืออยู่เราจะสังหารเสียด้วยดาบ จะไม่มีผู้ใดหนีไปได้เลย จะไม่รอดพ้นไปได้สักคนเดียว
  2. แม้ว่าเขาจะชุดไปถึงนรก มือของเราจะจับเขามาจากที่นั่น ถ้าเขาจะปืนไปฟ้าสวรรค์ เราจะนำเขากลางมาจากที่นั่น
  3. แม้ว่าเขาจะซ่อนอยู่ที่ยอดเขาการเมือง เราจะหาเขากันแล้วจับเขามา แม้ว่าเขาจะไปซ่อนอยู่ที่กันทะเลให้พันตาเรา เราจะบัญชาภูที่นั่น และมันจะกัดเขา
  4. แม้ว่าเขาจะตกไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรุของเขายังหลาย เราจะบัญชาดาบที่นั่น และดาบจะญ่าเขาระบุ เราจะจ้องมองดูเขาระบุเป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี
  5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโโยรา พระองค์ผู้ทรงแต่ดองแผ่นดิน และแผ่นดินก็จะลายไป และบรรดาที่อาศัยอยู่ในนั้นก็ไว้วอกซ์ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอื้อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ และยุบลงอีกเมื่อนแม่น้ำแห่งอียิปต์
  6. ผู้ทรงสร้างห้องชั้นบนไว้ในสวรรค์ และตั้งฝ้าครอบไว้ที่พื้นโลก ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาแล้วราดน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือ พระเยโซวาห์
  7. พระเยโซวาห์ตรัสว่า โอ คนอิสราเอลเอย แก่เราเจ้าไม่เป็นเหมือนคนอื่นโดยเด็ดขาดหรือ เราไม่ได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์หรือ และพากนฟิลิสเดียมจากคัพໂท์ และพากนซีเรียมจากคิร์หรือ
  8. ดูเถิด พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจับอยู่ที่ราชอาณาจักรอันบานหนา และเราจะทำลายมันเสียจากพื้นโลก เว้นแต่เราจะไม่ทำลายวงศ์วานยาโคบให้สิ้นเสียที่เดียว พระเยโซวาห์ตรัสดังนี้แหล
  9. เพราะว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะสั่นวงศ์วานอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายอย่างกับสั่นตะแกรง แต่ไม่มีเม็ดในสักเม็ดเดียวที่ตกลงถึงดิน
  10. คนบ้าปั้งปวงในประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ ดื้อผู้ที่กล่าวว่า 'ความชั่วจะตามไม่ทันและจะไม่พบเรา'
  11. ในวันนั้น เรายกพลับพลานของดาวิดซึ่งพังลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ และซ้อมช่องชำรุดต่างๆเสีย และจะยกที่สักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล
  12. เพื่อเขาจะได้ยัตกรรมสิทธิ์คนที่เหลืออยู่ของเօโดม และประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา พระเยโซวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหล
  13. พระเยโซวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาถึงมาถึง เมื่อคนที่ได้จะทันคนที่เกี่ยว และคนที่ยำพลอยุ่งจะทันคนที่หว่านเมล็ดอยู่นุ่น จะมีนาอุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทั้งสิ้นจะละลายไป
  14. เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิม เขาจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เขาจะปลูกสวนอยู่นุ่นและดีมีนาอุ่นของสวนนั้น เขายังทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน
  15. เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขายังไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย พระเยโซวาห์พระเจ้าคงเจ้าตรัสดังนี้แหล

ໂອບາດීຢ්

บทที่ 1

1. นิมิตของโอบาดีที่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องເອໂດມดังนี้ว่า เรายield ข่าวลือจากพระเยโซวาท์ ทุตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้พูดว่า จงลูกชื่นເสดີດ ให้เราลูกไปทำสิ่งกรรมกับเมืองເອໂດມ
2. ດູເສີດ ເຮົາໄດ້ກະທຳເຈົ້າໃຫ້ເລັກທ່ານກລາງບຣດາປຣະຈາຕີ ໃຫ້ເຈົ້າເປັນທີ່ດູໝົນຍ່າງມາກ
3. ຄວາມເຫຼືອເທິມແຫ່ງໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ລ່ອງຈົວເອງ ເຈົ້າຜູ້ຮູ່ອາສີຍອຸ່ນຫອກທິນ ທີ່ອາສີຍຂອງເຈົ້າອູ່ສູງ ເຈົ້າຮັບຝຶກຢູ່ໃນໃຈ ວ່າ ຜູ້ໄດ້ຈະໃຫ້ເຮັດມາຍັງພື້ນດິນ
4. ແມ່ວ່າເຈົ້າເຫັນຂຶ້ນໄປສູງເໜືອນກອນທີ່ ແມ່ວ່າຮັງຂອງເຈົ້າອູ່ໃນໜຸ່ດວງດາວທັງຫລາຍ ເຮົາຈະຈຸດເຈົ້າລົມມາຈາກທີ່ນັ້ນ ພຣະເຍໂສວაທ් ຕັດັງນີ້ແລະ
5. ຄໍາຂໍໂມຍເຂົ້າມາຫາເຈົ້າ ຄໍາພວກປັ້ນເຂົ້າມາໃນເວລາກລາງຄືນ (ເຈົ້າຈະຄູກທໍາລາຍສັກເຫຼົາໄດ້) ເຂົາຈະໄມ່ຂໍໂມຍເພີຍພອແກ່ ຕ້າວຂອງເຂາເທົ່ານັ້ນຫຼື ຄໍາຄົນເກີບອ່ານຸ່ມາຫາເຈົ້າ ເຂົາຈະໄມ່ທີ່ອ່ານຸ່ນຕົກດ້າງໄວ້ບ້າງຫຼື
6. ຂ້າວຂອງຂອງເອຊາວໄດ້ຄູກຮູ້ອຳຄັນສັກເຫຼົາໄດ້ຫນອ ຖວພົມບັດຕື່ອື່ນໄວ້ກົກຄັນໄປໜົດ
7. ພັນຮມືຕຽບທັງສິນຂອງເຈົ້າໄດ້ຂັບເຈົ້າໄປຖື່ງພຣມແດນ ສໍາມືຕຽບຂອງເຈົ້າໄດ້ລ່ອງຈົວເອງ ເຂົາກັບສູ້ໜະເຈົ້າເສີຍແລ້ວ ມິຕຣີກິນ ຂ້າວໜ້າມີເດືອກກັບເຈົ້າກົງວາງກັບດັກເຈົ້າ ເຮັດນີ້ໄມ່ມີຄຣເຂົ້າໃຈອະໄຣເສີຍເລຍ
8. ພຣະເຍໂສວາທ් ຕັດສ່ວ່າ ໃນວັນນັ້ນເຮົາຈະໄມ່ທໍາລາຍຄນລາດໄທສິນໄປຈາກເອໂດມ ແລະທໍາລາຍຄວາມເຂົ້າໃຈເສີຍຈາກງູ່ເຂົາເອົາຫຼື
9. ໂອ ເທິມານເອີ້ຍ ຂ້າຍຜູ້ມີກຳລັງທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າຈະຂູຍາດ ຈນໃນທີ່ສຸດທຸກຄົນທີ່ມາຈາກງູ່ເຂົາເວົ້າຈະຄູກຕັດຂາດເສີຍດ້ວຍ ກາຮສັງຫາຮ
10. ເຫດຜຣະຄວາມຮູນແຮງທີ່ກະທຳຕ່ອຍາໂຄບນ້ອງໝາຍຂອງເຈົ້າ ຄວາມອັນອາຍຈະປົກລຸມເຈົ້າໄວ້ ເຈົ້າຈະຕ້ອງຄູກຕັດຂາດ ອອກໄປເປັນນິຕິ
11. ໃນວັນທີເຈົ້າຍືນເປັນປົກປັກຢູ່ໃນວັນທີຄົນຕ່າງດ້າວນຳກຳລັງຂອງເຂົາໄປເປັນເໜລຍ ແລະຄົນຕ່າງໝາດເຂົ້າມາທາງປະຕູເມືອງ ເຂົາຈັບສຸກເອກຮູ່ເຍງົາຫຼືເລີມກັນ ເຈົ້າກົງເໝືອນຄົນເຫຼັນນັ້ນຄົນໜຶ່ງ
12. ເຈົ້າໄມ່ຄວຍືນຍົ້ມອູ່ດ້ວຍຄວາມພອໃຈໃນວັນທີໜ້ອງໝາຍຂອງເຈົ້າຮັບເຄຣະທີ່ໃນວັນນັ້ນ ເຈົ້າໄມ່ຄວປຣມປຣິດ໌ເຍ້ຍ ປຣະໜູ່ດາຫຼືໃນວັນທີເຂາທັງຫລາຍຄູກທໍາລາຍ ເຈົ້າໄມ່ຄວຈະໂອ້ວັດໃນວັນທີເຂາຕກຖຸກໍ່ໄດ້ຍາກ
13. ເຈົ້າໄມ່ຄວເຂົ້າປະຕູເມືອງແຫ່ງປຣະໜູ່ຂອງເຮົາໃນວັນແໜ່ງຫຍານຂອງເຂົາ ເອ ເຈົ້າໄມ່ຄວຍືນຍົ້ມອູ່ໃນເຮົ່ອງກັຍ ພົບຕີຂອງເຂົາໃນວັນແໜ່ງຫຍານຂອງເຂົາ ເຈົ້າໄມ່ຄວຈະເຂົ້າວິບທວພົມສິນຂອງເຂົາໄປໃນວັນແໜ່ງຫຍານຂອງເຂົາ
14. ເຈົ້າໄມ່ຄວຈະຍືນສັກດັກທາງແຍກ ເພື່ອຈະກຳຈັດພວກທີ່ຫລົບໜີຂອງເຂົາ ເຈົ້າໄມ່ຄວຈະມອບພວກທີ່ເຫັນອູ່ໃຫ້ແກ່ຕັດຮູ່ ຂອງເຂົາໃນວັນທີເຂາຕກຖຸກໍ່ໄດ້ຍາກ
15. ເພຣະວັນແໜ່ງພຣະເຍໂສວາທ්ໄກລ໌ປຣະໜູ່ທີ່ກະທຳທັງສິນເຂົ້າມາແລ້ວ ເຈົ້າກະທຳແກ່ເຂົາອ່າງໃຈ ກີບຈະມີຜູ້ມາກະທຳແກ່ເຈົ້າ ອ່າງນັ້ນ ກາຮຕອບແຫນຂອງເຈົ້າຈະກັບສູ້ມາດກົນຕີ່ຈະຂອງເຈົ້າເອງ
16. ເຈົ້າມີອູ່ບັນກຸ່ງເຂົາບຣິສຸທົ່ງຂອງເຮົາຈັນໄດ້ ປຣະໜູ່ທີ່ກະທຳທັງສິນກີບຈະຕື່ມໄໝໜຸ່ດຈັນນັ້ນ ເອ ເຂົາຈະຕື່ມແລ້ວກີບໂອນເອນໄປ ເຂົາຈະເປັນເໝືອນອ່າງທີ່ໄມ່ເຄຍເກີດມາ

17. แต่จะมีคนรอดพันในภูเขาคิโ Yun และที่นั้นจะบริสุทธิ์ และวงศ์วานของยาโคบจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเข้า
18. วงศ์วานของยาโคบจะเป็นไฟ วงศ์วานของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และวงศ์วานของเอซาวจะเป็นตอข้าว ไฟและเปลวไฟจะไหม้และเผาผลาญเสีย วงศ์วานของเอซาวจะไม่มีครรโตรดได้เลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ลิ้นพระวาจาแล้ว
19. คนเหล่านั้นที่อยู่ในภาคใต้จะได้ภูเขาเอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ คนเหล่านั้นที่อยู่ในที่ราบจะได้แผ่นดินพลิสเตีย เข้าจะได้แผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรียเป็นกรรมสิทธิ์ และบนยอดนั้นจะได้กิเลอาดเป็นกรรมสิทธิ์
20. พลโยราของอิสราเอลที่เป็นชลยจะได้ที่ซึ่งเป็นของคนคนอันไกลไปจนถึงศาร์ฟัทเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนพวากชลยชาวเยรูชาเล็มที่อยู่ในเสพาราดจะได้หัวเมืองในภาคใต้เป็นกรรมสิทธิ์
21. พวักผู้ช่วยให้พันจะขึ้นไปที่ภูเขาคิโ Yun เพื่อปักครองภูเขาเอซาว และราชอาณาจักรนั้นจะตกเป็นของพระเยโฮวาห์

ໂຢນາກ

1. พระวจนะของพระเย毫不犹豫ที่บุตรชายของอาภิทัยว่า
2. จงลูกชื่นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโถชวาเมืองนั้น เหตุความช้ำของเข้าทั้งหลายได้ชื่นมาเบื้องหน้าเราแล้ว
3. แต่โยนาห์ได้ลูกชื่นหนี้ไปยังเมืองทารซิจากพระพักตร์พระเย毫不犹豫 ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบกำปั่น สำหรับน้ำที่กำลังไปเมืองทารซิ ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และชื่นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองทารซิ ซึ่งให้พื้นจากพระพักตร์พระเย毫不犹豫
4. แต่พระเย毫不犹豫ทรงขับกระแสน้ำให้ชื่นเห็นหน่อทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนน้ำกลัวกำปั่นจะอับปาง
5. แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และเขาย้อนสินคำในกำปั่นลงในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท
6. นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า เจ้าคนนี้เข้ามาอยู่ในเรือ อย่างไรกันนี่ ลูกชื่นนี้ จงร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า ช่วยอยู่พระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพากเราบ้าง เราจะได้มีพินาศ
7. เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า มาเถอะ ให้เราจับสลา กัน เพื่อเราจะทราบว่า คริเป็นต้นเหตุแห่งภัยชื่นเก่า เรายังนั้นเขาก็จับสลา ก สลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์
8. เขายังพูดกับท่านว่า จงบอกเรามาเดินว่า ภัยชื่นเกิดขึ้นแก่เราที่ คริเป็นต้นเหตุ เจ้าหากินทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทคโนโลยีอะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน
9. และท่านจึงตอบเขาว่า ข้าพเจ้าเป็นคนธิบูร และข้าพเจ้ายำเกรงพระเย毫不犹豫พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้าง ทะเลและแผ่นดินแห่ง
10. คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า ท่านกระทำอะไรเช่นนี้หนอ เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนี ออกจากพระพักตร์พระเย毫不犹豫 เพราะท่านบอกแก่เขาว่าเช่นนั้น
11. เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า เรายังคงทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที
12. ท่านจึงตอบเข้าทั้งหลายว่า จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้า ทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง
13. ถึงกระนั้นก็ได้พากลูกเรือกช่วยกันตีกรเรือย่องอย่างแข็งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะว่าทะเลยิ่ง กำเริบมากขึ้นต้านเข้าไว้
14. เพราะฉะนั้นเขายังร้องทูลต่อพระเย毫不犹豫ว่า ข้าแต่พระเย毫不犹豫 ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอ อย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศ เพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โถช瓦ของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนื่อย ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย
15. เขายังจับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นปวนในทะเลก็สงบลง
16. คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเย毫不犹豫ยิ่งนัก เขายังหลายก็ถวายสัตว์นูชาแด่พระเย毫不犹豫และปฏิญาณตัวไว้

17. และพระเยโซวาท์ทรงกำหนดให้平原ทีมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก้อยู่ในท้อง平原นั้นสามวันสามคืน

1. แล้วโยนาห์ก้ออิชฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในห้องป้านน
2. ว่า ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทุลจากห้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์
3. เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในห้องทะเล และนำกีท่อมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว
4. ข้าพระองค์จึงทูลว่า 'ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะงยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก'
5. นำกีท่อมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกกืออยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร้ายทะเลกิพันศีรษะข้าพระองค์ อภู
6. ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาหั้ง hely และนเดินกับดาลประดุปิดกันข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์ แต่กระนั้นก็ดี ข้า แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากการเปลี่ยนแปลงน่า
7. เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รลีกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอิชฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ เข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
8. บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียมเท็จ ยอมสละทิ้งพระเมตตาเสีย
9. แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโนทนาพระคุณ ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์
10. และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งป้านน มันกีสำรอกโยนาห์ออกไว้บนแผ่นดินแห้ง

บทที่ 3

1. แล้วพระจะนะของพระเยอโข瓦ห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรบสองว่า
2. จงลูกขึ้นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เราบอกเจ้า
3. ดังนั้นโยนาห์จึงลูกขึ้นไปยังนีนะเวห์ ตามพระจะนะของพระเยอโข瓦ห์ ฝ่ายนีนะเวห์เป็นนครใหญ่โตมากที่เดียว ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน
4. โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า อิกสิสิบวัน นีนะเวห์จะถูกคร่า
5. ฝ่ายประชาชนนครนีนะเวห์ได้เชือพระเจ้า เข้าประกาศให้อุดอาหาร และสามผู้การสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด
6. กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนีนะเวห์ พระองค์ทรงลูกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสามผู้การสอบแทน และประทับบนกองขี้ถ้า
7. พระองค์ทรงออกแบบกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนีนะเวห์ โดยย้ำนาจากชัตติริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า คนหรือสัตว์ ไม่ว่าผุ้งสัตว์ใหญ่หรือผุ้งสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ
8. ให้ทั้งคนและสัตว์นุ่งห่มผ้าการสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทำร้ายซึ่งมือเขากำทำ
9. ไครจะรู้ได้พระเจ้าอาจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมีได้พินาศ
10. เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มิได้ทรงลงโทษเขา

1. เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจอย่างยิ่ง และท่าน.gov
  2. ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเย毫不犹豫ว่า ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เมื่อข้าพรองค์บังอยู่ในประเทศไทยของข้าพรองค์ ข้าพรองค์พูดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มิใช่หรือ นี่แหลกเป็นเหตุให้ข้าพรองค์ได้รับหนี้ไปยังเมืองทางซีช เพราะข้าพรองค์ทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอบปดวยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกริ้วชา และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ
  3. ข้าแต่พระเย毫不犹豫 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพรองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพรองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่
  4. และพระเย毫不犹豫ตรัสว่า การที่เจ้า.gov เช่นนี้ดีอยู่หรือ
  5. แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอนนคร นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ใต้ร่มเพิงโดยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น
  6. และพระเย毫不犹豫พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่านเพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุดันละหุ่งต้นหนึ่งนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก
  7. แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนดาวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหลือไป
  8. ต่อมามีอดีตอาจารย์ชื่นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ล้มต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหลือไป ศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า ให้ข้าพรองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่
  9. แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า ที่เจ้า.gov เพราะต้นละหุ่งนั้นดีอยู่แล้วหรือ ท่านทูลว่า ที่ข้าพรองค์.gov ถึงอย่างนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า
  10. และพระเย毫不犹豫ตรัสว่า เจ้าสังสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวดุจกัน
  11. ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้วิชิตเมืองนี้นะเว้นคราใหญ่นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าข้างไหนมีข่าวข้างไหนมีซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นอันมากด้วย

มีนาคม

บทที่ 1

1. พระวจนะของพระเย毫不犹豫ที่มาถึงมีค่าห์ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยนาם อาหัส และเชเชคียาห์กษัตริย์แห่งประเทศญุดาร์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับさまารีและเยรูซาเล็ม
2. ชนชาติทั้งหลายอ่อน ทุกคนจะพัง โอ พิภพอ่อน และสารพัดที่อยู่ในนั้น จงพัง และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษท่าน คือองค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
3. เพราะ ดูเดิ พระเย毫不犹豫ได้เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมา ทรงเหยียบย่าที่สูงของพิภพ
4. ภูเขาจะละลายไปภายในได้พระองค์ และหุบเขากลางผ่าเหมือนขีดงหน้าไฟ เหมือนหน้าที่เทลงมาตามที่ขัน
5. เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้บังเกิดขึ้นเพราการละเมิดของยาโคบ และเพราความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร -sama เรียบมิใช่หรือ บุชเนียสถานสูงแห่งญุดาร์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ
6. เหตุฉะนั้น เราชารทำสำมาเรียให้เป็นกองสิ่งสลักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนอยู่น เราจะเก็บอนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเข้า จะให้เห็นรากฐานของเมือง
7. รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกทุบเป็นชิ้นๆ ค่าจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเพาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำให้รูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราเมืองนั้นรวมรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยค่าจ้างของหญิงแพcy และมันจะกลับเป็นค่าจ้างของหญิงแพcy
8. เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงร่า爰ให้และคร่าครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลี่ยนกายไปไหนๆ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร่า爰ให้ดุจังกร และเสียงครวญคงดุจนกเด้าแมว
9. เพราว่ารออยแพลงของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้لامมาถึงญุดาร์ ได้มาถึงกระทั่งประตูเมืองแห่งประชาชนของเราคือถึงเยรูซาเล็ม
10. อาย่าอกเรื่องนี้ในเมืองก้า อาย่าร้องให้ไปเลย จงเกลือกกลึงตัวอยู่ในผุนในวงศ์วานอฟราห์
11. ชาวเมืองชาฟีร์อ่อน จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลี่ยนเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานนไม่ได้ออกมาในเมืองเบธເ夷เซลร่า爰ให้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า
12. เพราว่าชาวมาโรทคอยความดีอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเย毫不犹豫ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม
13. โอ ชาวเมืองลาคีชอ่อน จงเทียมม้าเข้ากับรถรบ เดอเริ่มสร้างบ้านให้แก่บุตรสาวของคิโยน เพราได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า
14. เพราฉะนั้น เจ้าจะต้องมอบของไว้อลัยให้แก่โมเรเซท-ก้า บรรดาเรือนของอัคชีบจะเป็นสิ่งอสัตย์แก่บรรดา กษัตริย์อิสราเอล
15. โอ ชาวเมืองมาเรชาห์อ่อน เราจะนำผู้รับผลกระทบมาสู่เจ้าอีก ท่านจะมายังอุดลัมซึ่งเป็นส่วนราชการของอิสราเอล
16. จงกล้อนผมและโgonหนวดโgonเคราเสีย เพื่อไว้ทุกชีให้แก่ลูกรักที่พอยใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้านมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราเขาทั้งหลายได้จากเจ้าไปเป็นเชลย

บทที่ 2

บทที่ 3

1. และข้าพเจ้ากล่าวว่า โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขของยาโคบ คือบรรดาผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอลเอ่ย จงฟัง ท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรมไม่ใช่หรือ
2. ท่านทั้งหลายผู้เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่ฉีกหนังออกจากประชาชนของเรา และฉีกเนื้ออออกจากกระดูก ของเข้าทั้งหลาย
3. ผู้ที่กินเนื้อชนชาติของเรา และถลกหนังออกจากตัวเข้าทั้งหลาย และหักกระดูกของเข้า และสับเข้าเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไว้ใส่หม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่
4. แล้วเข้าจะร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเข้า คราวนั้นพระองค์จะทรงซ่อนพระพักตร์เสียจาก เข้าทั้งหลาย เพราะเข้าได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย
5. พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวด้วยเรื่องผู้พยากรณ์ผู้ที่นำชนชาติของข้าพเจ้าให้หลงไป ผู้ที่กัดด้วยฟันและร้องว่า จง เป็นสุขเด็ด ผู้ที่ไม่ยืนอะไรใส่ปากของเข้า แต่พวกเข้าประกาศสงครวมต่อเข้า
6. เพราะฉะนั้น จะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราชากนิมิต และความมีดทีบจะบังเกิดแก่เจ้าปราชากการหมาย สำหรับ พวกผู้พยากรณ์นี้ดังอาทิตย์จะตกไป และกลางวันก็จะมีดอยู่เหนือเข้า
7. ผู้หมายจะอับอาย พากโกรจะขายหน้า เออ เข้าทั้งหลายจะปฏิริฟีปากด้วยกันหมด เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจาก พระเจ้า
8. แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์เดช คือด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ และทั้งความยุติธรรมกับ กำลังที่จะประกาศการเมิดของยาโคบแก่เขาเอง และประกาศบานปของอิสราเอลแก่เขาเอง
9. ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขแห่งวงศ์วานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอล จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ ชังความยุติธรรมและผู้แปรความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ปรวนไป
10. ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า
11. ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน บุหริษของเรอส์สอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ ของเรอหมายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเข้าทั้งหลายยังอิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ท่านกลางเรามิใช่หรือ ไม่มีความชั่วอย่างไรเกิดขึ้นแก่เราได้
12. ด้วยเหตุนี้แหล่ เพระเจ้านี้เอง ศิโยนจะต้องถูกไถเหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งสลักหักพัง และ ภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงซึ่งมีต้นไม้

1. ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยื้อราห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาระหว่างหilly และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา ชนชาติทั้งหลายจะหลบซ่อนเข้ามาหา
2. และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า มาเดิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาระหว่างพระเยื้อราห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรดกของพระองค์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะอกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยื้อราห์จะอกมาจากเยรูซาเล็ม
3. พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอันแข็งแรงที่อยู่ใกล้กันอยู่ไป และเข้าทั้งหลายจะตีดาวของเข้าให้เป็นผลไนนา และหอกของเข้าให้เป็นขอติด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป
4. แต่ต่างก็จะนั่งอยู่ใต้ชั้นอุ่นและได้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีความกระทำให้เข้าสะดุกกลัว เพราะพระโอฆร์ของพระเยื้อราห์จะอมโยนไว้ด้วยรักอย่างนี้แล้ว
5. ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน แต่เราจะดำเนินในพระนามของพระเยื้อราห์ที่พระเจ้าของเรานำเสนอโดยสิ่งใดๆ ก็ไม่ได้
6. พระเยื้อราห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนเข้าพิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกเชื้อชาติ
7. คนที่เข้าพิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยื้อราห์จะทรงปกคล้องเหนือเขาที่ภูเขาระหว่างทั้งสองบ้านที่เป็นต้นไปจนชั่วกล้าว
8. โอ หอคอยที่เฝ้าผู้สัตว์เอี้ย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน อำนาจครอบครองดังเดิมจะมาสู่เจ้า ราชอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
9. เอօ ทำไม่เจ้าร้องให้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรึกษาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ เจ้าจึงเจ็บปวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตร
10. โอ บุตรสาวศิโยนเอี้ย จงบิดตัวและโอดครรภ์ไปเดิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่นา เจ้าจะต้องไปยังบานโนน เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั่น พระเยื้อราห์จะทรงไว้เจ้า ณ ที่นั่นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า
11. บัดนี้ ประชาชาติมากหลายได้ชุมนุมต่อสู้เจ้า กล่าวว่า จงให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์ ให้ตายของเรางเพงดูศิโยน
12. แต่เข้าทั้งหลายไม่ทราบถึงพระคำวินิจฉัยของพระเยื้อราห์ เข้าทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเข้าทั้งหลายเข้ามา ดังรวมฟ้อนข้าวไว้ที่ลานนาวดข้าว
13. โอ บุตรสาวศิโยนเอี้ย จงลูกขึ้นและนวดเติด เพราะว่าเราจะทำเข้าของเจ้าให้เป็นเหล็ก และกีบเท้าของเจ้าให้เป็นทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชิ้นๆ และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยื้อราห์ มอบสมบัติของเข้าทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพจนสิ้น

บทที่ 5

1. โอ บุตรสาวแห่งกองทัพทหารอเมริกัน บัดนี้เจ้าจงรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมาล้อมเราทั้งหลายไว้ เข้าจะเอาไม่ตีกำมของผู้ปักครองอิสราเอล
2. โอ เบษเตเอม เอฟราห์ม แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนญุด้าห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งօกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปักครองในอิสราเอล ดังเดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล
3. ดังนั้น พระองค์จะทรงมอบเข้าไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร และบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมาเยังคนอิสราเอล
4. และพระองค์จะทรงยืนมั่น ทรงเลี้ยงดูด้วยพระกำลังแห่งพระเยโฮวาห์ ด้วยส่งาราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าทั้งหลายอยู่ได้ เพราะบัดนี้พระองค์จะทรงเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุดท้ายปลายพิภพ
5. พระองค์ผู้นี้จะเป็นสันติสุข คือเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามายังแผ่นดินของเราและเมื่อเข้าจะเหยียบย่างในปราสาททั้งหลายของเรา เราจะยกผู้ลี้ยงแกะเจ็ตคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา
6. เข้าทั้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า และพระองค์จะทรงช่วยเราให้พั่นจากชาวอัสซีเรียมเมื่อชาวอัสซีเรียยกเข้ามายังแผ่นดินของเรา และเหยียบย่างภายในเขตแดนของเรา
7. และคนยาโคงที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนนำค้างจากพระเยโฮวาห์ เมื่อันห่าฟันที่ตอกบนหัญญา ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์
8. และคนยาโคงที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางประชาชนประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ดังสิงโตอยู่ท่ามกลางสัตว์เดียร์จานในป่า ดังสิงโตหนุ่มอยู่ท่ามกลางผุ่งแพะแกะ ซึ่งเมื่อมันผ่านไป มันก็เหยียบย่างลงและฉีกเสีย ไม่มีใครช่วยให้พั่นได้
9. มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นเหนือคู่อริของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกตัดขาดไป
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมานivenเราจะจัดม้าของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายรถรบของเจ้า
11. และเราจะจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น
12. เราจะขัดวิทยาคมให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่มีหมวดผีอีกต่อไป
13. เราจะขัดรูปเคราพสลักษณ์ของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะมีได้กราบลงไว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป
14. เราจะถอนเสารูปเคราพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย
15. เราจะแก้แค้นเพราความโกรธและความกริวต่อประชาชาติ ดังที่ไม่เคยมีครได้ยินเลย

บทที่ 6

1. จงฟังสิ่งที่พระเย毫不犹豫 จงลุกขึ้น แตลงคดีของเจ้าต่อหน้าภูเขาหั้ง在玩家 จงให้เนินเข้าฟังเสียงของเจ้า
2. โอ ภูเขาหั้ง玩家朋友ที่ทันทานของพิภพอ่อน จงฟังคดีของพระเย毫不犹豫เด็ด เพราะว่าพระเย毫不犹豫ทรงมีคดีกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสู้ความกับอิสราเอล
3. โอ ประชาชนของเราอ่อน เรายังได้กระทำอะไรแก่เจ้า เรายังได้ให้เจ้าอ่อนเพลียในกรณีใด จงตอบมา
4. ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้เจ้ามาจากเรือนทาส และเราใช้ให้โนมส์ อารอน และมีเรียมนำหน้าเจ้าไป
5. โอ ประชาชนของเราอ่อน จงระลึกว่า บาลากษัตริย์โมอับคิดอุบายนประการใด และบาลาอัมบุตรชายเบอร์ได้ตอบเข้าอย่างไรจากชิทธิมถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเย毫不犹豫
6. ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเผาพระเย毫不犹豫 และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าเข้าเผาพระองค์ด้วยเครื่องเผาบุชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบชายตัวหรือ
7. พระเย毫不犹豫จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพันๆตัว และธารน้ำมันชายหมื่นสายหรือ ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหัวปีชำระการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าชำระบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า
8. โอ มนุษย์อ่อน พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเย毫不犹豫ทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า
9. พระสูรเสียงพระเย毫不犹豫ประกาศแก่นครนั้น คนที่มีสติปัญญาจะพิจารณาดูพระนามของพระองค์ จงฟังค่า และผู้ที่ทรงตั้งมั่นไว้เด็ด
10. ยังมีทรัพย์สมบัติแห่งความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว และเครื่องดวงที่พร่องไปซึ่งน่าสะอิดสะอึยนน้อยอีกหรือ
11. เราจะถือพวกที่มีตาชั่งที่ชั่วร้าย และมีถุงเต็มด้วยลูกตุ้มขี้โงกว่า ไม่มีความผิดได้หรือ
12. บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พูดมุสา และลิ้นของเขาก็ล่อหลวงอยู่ในปากของเข้า
13. เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้เจ้าเจ็บป่วยด้วยการเสี่ยนตีเจ้า ด้วยการกระทำให้เจ้ากรรงไปเพราะเหตุบาปของเจ้า
14. เจ้าจะรับประทาน แต่จะไม่วรู้จักอิม และส่วนภายในของเจ้าก็จะมีแต่ความหิว เจ้าจะเก็บไว้ แต่ก็ไม่สั่งสม อะไรที่เจ้าสั่งสม เราก็จะให้แก่ดาว
15. เจ้าจะหัวน แต่เจ้าจะไม่ได้เกี่ยว เจ้าจะยำบีบมะกอกเทศ แต่จะไม่ได้ซ้อมตัวเองด้วยน้ำมัน เจ้าจะยำอุ่น แต่จะไม่ได้มน้ำอุ่น
16. เพราะได้มีการถือรักษาภูเกณฑ์ของอมรี และบรรดา กิจการแห่งวงศ์วนของอาหับ และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของคนพวงนี้ เพื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกรัง และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นที่เย้ายหยัน ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูด่าว่ากล่าวจากชนชาติของเรา

1. วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่พบว่าเขาเก็บผลในถุงร้อนหมดแล้ว และเล้มผลจากเตาอยู่น้ำหมดแล้ว ไม่มีพวงอุ่นรับประทาน จิตใจข้าพเจ้าปราณາผลสุกรุ่นแรก
2. คนดีสูญหายไปจากโลก จะหาคนซื้อตรงตามนุษณะสักคนก็ไม่มี ต่างก็ซุ่มคอยจะเอาโลหิตกัน ต่างก็เอาตามดักพื่น้องของตน
3. มือทั้งสองของเขาก oy จ้องแต่สิ่งที่ชั่ว เพื่อจะกระทำด้วยความขยัน เจ้านายและผู้พิพากษาขอสินบน และคนให้ญี่ปุ่นโต้กิเย่ยถึงความปราณาน้ำชั่วแห่งจิตใจของเข้า ต่างก็سانสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน
4. คนที่ดีที่สุดของเขาก็เหมือนหนามย่อย คนที่ซื้อตรงที่สุดของเขาก็คงกว่ารั้วตันไม้มหาม วันแห่งยามรักษาการณ์ของเจ้า และวันที่จะลงโทษเจ้า มาถึงแล้ว บัดนี้ ความยุ่งเหงิงของเขาก็อยู่ใกล้เต็มที่
5. อาย่าวงใจในสหาย อายมั่นใจในคนนำทาง ง芳 ฝ่ายประดุจปากของเจ้าอย่าเผยแพร่ไว้ในอ้อมอกของเจ้า
6. เพราะว่าลูกชายดูเหมือนพ่อ และลูกสาวลูกขึ้นต่อสู้แม่ของเธอ ลูกสะไภ้ต่อสู้แม่สามี ศัตรุของคราฟ์คือคนที่อยู่ร่วมเรือนของเข้าเอง
7. เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระเยอโรวาร์ด ข้าพเจ้าจะฝ่าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า
8. ศัตรุของข้าพเจ้าอ่อน อย่าเปริ่มปรีดีเยี่ยมข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลูกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความเมต พระเยอโรวาร์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า
9. ข้าพเจ้าจะทนต่อพระพิโรธของพระเยอโรวาร์ เพราะว่าข้าพเจ้ากระทำการทำบาปต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะทนจนกว่าพระองค์จะทรงแก้คดีของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์
10. แล้วเชอร์ชีนเป็นศัตรุของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะทับถมเรอทิกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า พระเยอโรวาร์ พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน ตาของข้าพเจ้าจะเพ่งดูเรอให้สาแก่ใจ คราวนี้เรอจะถูกย่างลงเหมือนเล่นที่ในถันน
11. วันที่จะสร้างกำแพงเมืองของเจ้า ในวันนั้นคำบัญชาจะถูกปลดเปลืองไป
12. ในวันนั้นเข้าจะมาหาเจ้าคือมาจากการอัลลีเรียและจากเมืองที่มีป้อมปราการ จากระหว่างป้อมปราการกับแม่น้ำ จากระหว่างทะเลนีกับทะเลโน้น และจากระหว่างภูเขาที่กับภูเขาโน้น
13. ถึงกรันนแแผ่นเดินก็จะกรรังเพราคนที่อาศัยในแผ่นเดินนั้นเป็นเหตุ เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของเข้า
14. ขอทรงเลี้ยงดูประชาชนของพระองค์ด้วยคุณของพระองค์ คือผู้งดงามที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยโดยเดียวอยู่ในป่า ในท่ามกลางการเมล ขอทรงให้เข้าหากินอยู่ในบ้านและกิเลอดอย่างในโบราณกาล
15. ดังในสมัยเมื่อเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะสำแดงสิ่งมหัศจรรย์แก่เข้า
16. ประชาชนติทั้งหลายจะแลเห็นและอับอายด้วยอานุภาพทั้งสิ้นของเข้าทั้งหลาย เข้าทั้งหลายจะเอามือปิดปากไว้และหูของเข้าจะหันไว้
17. เข้าทั้งหลายจะเลี้ยงคงคลีเหมือนอย่างงู เข้าจะเคลื่อนตัวออกจากฐานของเข้าดูจนอนบนแผ่นดินโลก เข้าจะ

ตระหนกตกใจพระเยซูว่าพระเจ้าของเรานี่เองด้วยเจ้า เข้าทั้งหลายจะกลัว

18. คริสเตียนจะเป็นพระเจ้าเสมอเหมือนพระองค์ ผู้ทรงยกโภชนาถความชั่วช้า และทรงให้อภัยการละเมิดแก่คนที่เหลืออยู่อันเป็นมรดกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงถือพระพิโธเนื่องนิตย์ เพราะว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในความเมตตา
19. พระองค์จะทรงหันกลับมาอีก พระองค์จะทรงเมตตาเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงเหยียบความชั่วช้าของเราร่วม พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเขามาไว้ในที่ลึกของทะเล
20. พระองค์จะทรงสำแดงความจริงให้ประจักษ์แก่ยาโคบ และความเมตตาต่ออับราฮัม ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของเราตั้งแต่สมัยโบราณกาล

ନାୟମ

1. ภาระเกี่ยวข้องกับนรนนี้จะเป็น หนังสือเรื่องนิมิตของนาฏมหาราเมืองเอลโขช
2. พระเจ้าทรงเป็นพระเยโซวาห์ผู้ทรงหงส์และทรงแก้แค้น พระเยโซวาห์ทรงแก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโซวาห์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ปักจามิตrixของพระองค์
3. พระเยโซวาห์ทรงกริวชา ทรงถูกฐานุภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงดโทษคนชั่วเลย พระมรรคาของพระเยโซวาห์อยู่ในลมบ้าหมูและพายุ และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์
4. พระองค์ทรงห้ามทะเล ทรงกระทำให้มันแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป บานานและการเมล็ดเสียหาย และดอกไม้ของเลบานอนก็เหือดไป
5. ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ภูเขา กีสัน สะเทือนและเนินเขา กีลละลายไป แผ่นดินกีเรศร้างต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสารพัดที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย
6. โครงการด้านท่านพระพิโรธของพระองค์ได้ โครงการนั้นต่อความร้อนแรงแห่งความกริวของพระองค์ได้ พระพิโรธของพระองค์พลุ่งออกมาย่างกับไฟ โดยพระองค์ศิลากีถูกข่าวลับ
7. พระเยโซวาห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งในวันยกลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางแผนไว้ในพระองค์
8. แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ใหญ่ที่สุดที่เคยมีมา และความมีดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป
9. เจ้าคิดอุบายนได้ต่อพระเยโซวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้นไปอย่างเด็ดขาด ความทุกข์ยากจะไม่ผลั่นเป็นคำบสອง
10. แม้ว่าเข้าทั้งหลายเหมือนหนามใหญ่ให้ที่เกี่ยวกันยุ่ง และมาตามขนาดที่เข้าดีม เขาจะถูกเผาผลิตสิ้นเหมือนตอข้าวที่แห้งผาก
11. เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวากเจ้าที่คิดอุบายนชั่วร้ายต่อพระเยโซวาห์และแนะนำความชั่ว
12. พระเยโซวาห์ตั้งตนไว้ แม้พวากนั้นจะอยู่อย่างสงบและมีจำนวนมากมากด้วย เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเข้าผ่านไป แม้ว่าเราให้เจ้าทุกชีวิตรับ แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกชีวิตรอดต่อไป
13. บัดนี้เราจะหักแยกของเข้าเสียจากเจ้า และจะระเบิดเครื่องจำลองของเจ้าให้ลายไป
14. พระเยโซวาห์ตั้งตนไว้ เรื่องเจ้าว่า เขายังไม่หว่านชื่อของเจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป เราจะขจัดรูปเคารพที่สักและรูปเคารพที่หล่อออกเสียจากนิเวศแห่งพระองค์เจ้า เราจะชุดหลุมศพให้เจ้า เพราเจ้าชั่วนัก
15. ดูเถิด เท้าของผู้นำข่าวดีมาที่บันภูเขา ผู้ใจฉลาดสันติภาพ โอ ยุทธ์อ่อน จงรักษาประเพณีการเลี้ยงตามกำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปฏิญาณของเจ้าเถิด เพราะว่าคนชั่วจะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขายุกขจัดเสียสิ้นแล้ว

บทที่ 2

1. ผู้ทุ่มจนแตกเป็นเสียงๆได้ขึ้นมาต่อสู้กับเจ้าแล้ว จงเข้าประจำป้อม จงเผาทางไว้ จงคาดเอวไว้ จงรวมกำลังไว้ให้หมด
2. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความโอ่อ่าตระการของยาโคบกลับสู่สภาพเดิม อย่างกับความโอ่อ่าตระการของอิสรา엘 เพราะว่าพวกปล้นได้ปล้นเอาไป และได้ทำลายกิ่งก้านของเขาให้พินาศ
3. โอลของทหารใหญ่นั้นสีแดง และทหารของเขาก็แต่งกายสีแดงเข้ม ในวันเตรียมพร้อมรถรบก็จะแเวบวาบดังคบเพลิง และไม่สนสามไบก็จะสั่นสะท้านอย่างรุนแรง
4. รถรบท้อไปตามถนน มันรีบไปรีบมาที่ลานเมือง ส่องแสงสว่างกับคบเพลิง และพุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ
5. นายทหารถูกเรียกตัว เขาก็สะดูดเมื่อขาเดินไป เขายังรีบตรงไปที่กำแพงเมือง มีเพิงกันอาุธตั้งขึ้น
6. ประดุจที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่พระราชวังก็จะมลายไป
7. หัสดาปะจะถูกนำไปเป็นเชลย นางจะถูกนำขึ้นไป บรรดาสาวใช้จะนำหน้านางไปด้วยเสียงนกเข้า ตือกชนใจของตน
8. แต่ ตั้งแต่เดิมมาแล้วนีนะเวห์ก็เหมือนสร่าน้ำ แม้กระนั้นพวกเขายังหนีออกมานะ เข้าทั้งหลายจะร้องว่า หยุด หยุด แต่ก็ไม่มีใครหันกลับ
9. ปล้นเอาเงินซิ ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้สิ้นสุด มีของมีค่าทุกอย่างเป็นทรัพย์มั่งคั่ง
10. เริ่สร้าง ความเริ่สร้าง และความพินาศ จิตใจก็ละลายไปและหัวเข้ากับสัน บันเอวก็ปวดร้าวไปหมด ใบหน้าทุกคนชีดเชี้ยว
11. ที่อาศัยของสิงโตอยู่ที่ไหน คือที่เลี้ยงอาหารของสิงโตหนูนั่น ที่ที่สิงโตคือสิงโตแก่เคยเดินเข้าไป ที่ที่ลูกของมันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใดทำให้มันกลัวได้
12. สิงโตนั้นได้ฉีกอาหารให้ลูกของมันพอกิน และได้ควบคุมเหยื่อมาให้เหล่าเมียของมัน มันสะสมเหยื่อเต็มถ้ำและสะสมเนื้อที่ฉีกแล้วเต็มรัง
13. พระเยโฮวาห์จอมโภธาตุสว่าง ดูเกิด เรายังต่อสู้เจ้า เราจะเพารถรบของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหารสิงโตหนูนั่นของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก และจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก

1. วิบัติแก่เมืองที่แปดเป็นไปด้วยโลหิต เต็มด้วยการมุสาและการจوغกรรม เหยื่อจะไม่หมดไปเลย
  2. เสียงหวับของแส้ และเสียงกระทึ่งของล้อ ม้าควบ และรถรบท้องไป
  3. ผลม้าเข้าประจำบ้านดามแวงวัวและหอกวางบัน คนถูกฆ่าเป็นก่ายกอง ชาตกองพะเนิน ร่างคนตายไม่รู้จักจบสิ้น เขาจะสะดูดร่างนั้น
  4. ทั้งนี้เพราการแพคยาอย่างมากนับไม่ถ้วนของหญิงแพคยานั้นผู้มีเสน่ห์ และเป็นจอมวิทยาคม นางได้ขายประชาชาติเสียด้วยการแพคยาของนาง และขายบรรดาครอบครัวมนุษย์ด้วยวิทยาคมของนาง
  5. พระเยโสวาร์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า และจะยกกระปองของเจ้ากลุมหน้าเจ้า เราจะให้บรรดาประชาชาติมองดูความเปลี่ยนแปลงของเจ้า และให้ราชอาณาจักรทั้งหลายมองดูความอับอายของเจ้า
  6. เราจะโยนของโสโคร กที่นำสอดสะเอียนใส่เจ้า และการทำให้เจ้าไชยแขยง และจะปล่อยให้เจ้าถูกประحان
  7. ต่อมากุคนที่แลเห็นเจ้าจะหดหน้าไปจากเจ้าและกล่าวว่า นีนะเวทเป็นเมืองร้างเสียแล้ว ใครเล่าจะสงสารเชือ จะไปหาครรท์ให้มาล่าโลงเชือได้เล่า
  8. เจ้าวิเศษกว่าเมืองโนซึ่งมีพลเมืองมาก ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำหรือ ซึ่งมีน้ำรอบนคร มีทะเลเป็นที่กำบัง มีทะเลเป็นกำแพงเมือง
  9. เอธิโอลเปียเป็นกำลังของเมืองนี้ทั้งอียิปต์ และก็ไม่จำกัดเสียด้วย พูดและลิบันนีเป็นผู้ช่วยเมืองนั้น
  10. ถึงกระนั้นเมืองนั้นก็ยังถูกการโจมตีไป เชอตากไปเป็นเชลย ลูกเต็กเล็กแดงของเชอ ก็ถูกเหวี่ยงลงแหลกเป็นชิ้นๆที่หัวถนนทุกสาย เข้าจับสลากระเบื้องผู้มีเกียรติของเมืองนั้น และคนให้ผู้คนโดยทั้งสิ้นของเมืองนั้นก็ถูกกล่ามโซ่
  11. เจ้าจะมีนาไปด้วย เจ้าจะถูกซ่อนไว้ เจ้าจะแสวงหากำลังเพราเดตุศตัตว์
  12. ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลมะเดื่อสุกรุ่นแรก ถ้าถูกเขย่า ก็จะร่วงลงไปในปากของผู้กิน
  13. ดูเถิด คนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าก็เหมือนผู้หญิง ประดุเมืองแห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างให้แก่ศัตรุของเจ้าไฟได้ให้ม้าลประดุของเจ้าหมดแล้ว
  14. เจ้าจงชักน้าขึ้นไว้สำหรับการถูกล้อมนั้น จงเสริมป้อมปราการของเจ้า จงลงไว้ในปอดินหนีบว ย่างปุ่นสองให้เข้ากันดี และเสริมให้เตาเผาอิฐแข็งแกร่งขึ้น
  15. ไฟก็จะคลอกเจ้าที่นั่น ดาบก็จะพันเจ้า มันจะกินเจ้าเสียอย่างตึกแต่นวัยกระโดด จงเพิ่มพวงเจ้าให้มากอย่างตึกแต่นวัยกระโดด จงเพิ่มให้มากเหมือนตึกแต่นวัยบิน
  16. เจ้าเพิ่มพวงพ่อค้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า ตึกแต่นวัยกระโดดนั้นลอกคราบแล้วก็บินไปเสีย
  17. เจ้านายของเจ้าก็เหมือนตึกแต่นวัยบิน พวงสัสดีของเจ้าก็เหมือนผู้ตึกแต่นวัยกระโดด ไม่ว่าตั้นไม่ในวันอากาศเย็นพอดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็บินไปหมด ไม่มีคราบว่ามันไปที่ไหน
  18. โอ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเอย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้าหลับเสียแล้ว ขุนนางของเจ้าจะอาศัยใน pangคลี ชนชาติของเจ้าจะจัดการกระจายอยู่บนภูเขา ไม่มีผู้ใดร่วบรวมเราไม่ได้

19. แพลฟกข้าของเจ้าไม่มีบรรเทา บادแพลงของเจ้าก็สาหัส ทุกคนผู้ได้ยินข่าวของเจ้า เขาก็ตบมือเยาะเจ้า มีคราเล่า
ที่ไม่ได้รับภัยอันร้ายเนื่องนิตย์ของเจ้า

ສະບາກຸກ

1. ภาระที่ข้าบากผู้พยากรณ์ได้เห็นมา
2. ข้าแต่พระเยโฮว่าห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าไหร่ และพระองค์จะมีได้ทรงฟังหรือ ข้าพระองค์จะร้องทุลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็จะไม่ทรงช่วยให้รอด
3. ใจนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวัฒนาและการทุ่มเทยังกันก็เกิดขึ้น
4. ดังนั้น พระราชบััญญัติจึงหย่อนยานและความมุติธรรมก็มีได้ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนชั่วล้มครอบคนชอบธรรมไว้ ความมุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาส
5. จงมองทั่วประชาชาติต่างๆและดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ
6. เพราะดูเด็ด เรากำลังเร้วคนเคลเดีย ประชาชาติที่ขึ้นและร่วมกันนั้น ผู้กรีฑาทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีใช้ของตน
7. เขาเป็นที่น่าครั้นเครียดและสลดดาย ความมุติธรรมและความโอ่าของเขากลางอกมาจากพากษาเอง
8. ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็กว่าเสือดาว และดูร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น พลเมืองเขาจะรุดหน้าเรือยไปอย่างผยองเออ พลเมืองของเขากลางอกกันมาเพื่อความทารุณ หน้าเข้าทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทศตะวันออก เขารวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนหาราย
9. เขายังหลายจะพาคนมาเพื่อความทารุณ หน้าเข้าทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทศตะวันออก เขารวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนหาราย
10. เขายังดูหมิ่นบรรดา kaztiriy และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขายังหัวเราะเยาะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพูนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย
11. แล้วใจของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขายังผ่านไปและกระทำผิด เขายังให้อำนาจของเขานี้แก่พระของเขาก
12. ข้าแต่พระเยโฮว่าห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มีได้ดำรงมาแต่นิรันดร์ ก็หรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย ข้าแต่พระเยโฮว่าห์ พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก่การพิพากษา โอ พระเจ้า ผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก่การตีสอน
13. พระเนตรของพระองค์บวสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าก็ไม่ได้ ใจนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรายศ และทรงเรียบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาระดับ
14. เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิงโตอยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า
15. เขายังคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขากลอกคนมาด้วยแท้ เขารวบคนมาด้วยอวนของเข้า เขายังเปรมปรีดิและเริงโอลด์
16. เพราะฉะนั้น เขายังถวายสัตวบูชาแก่แทของเข้า และเผาเครื่องหอมให้แก่อวนของเข้า เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขายังดำเนิร์ชีพอยู่อย่างฟุ่มเฟือย อาหารของเขาก็สมบูรณ์
17. แล้วเขาก็จะเหทั้งแทของเข้า และฆ่าประชาชาติทั้งหลายอย่างไม่ละเว้นตลอดไปเป็นนิตย์หรือ

บทที่ 2

1. ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิ
2. และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจาง เพื่อให้คนที่วิ่งอ่านได้คล่อง
3. เพราะว่านิมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวอ กมา มันไม่มุสา ถ้าดูช้าไป ก็จะค่อยลักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้ามาก
4. ดูเถิด ผู้ที่จิตใจพยายามขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ
5. ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาจะเมิดโดยเหล่าอุ่น เขาจึงเป็นคนจองหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตระกะของเขากว้างเหมือนอย่างแรก อย่างมัจฉราชไม่เคยรู้จักอิม เขากอบโภยประชาชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของตน
6. ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมากร่ำถวายต่อเขาหรือ และยกทุกภานิษิตกล่าวเยาะเขาว่า วิบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มิใช่ของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ และบรรทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว
7. ลูกหนึ่งของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ และผู้ใดที่กระทำให้เจ้าตัวสั่นสะไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขารินบ้างละ
8. เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ ชนชาติทั้งหลายที่เหลืออยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และเพรากการثارุณต่อแผ่นดิน ต่อบรดาหัวเมืองและต่อบรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น
9. วิบัติแก่ผู้ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของความชั่วร้าย
10. ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายนหาความอับอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว
11. เพราะว่าศิลาจะตะโภนอ กมาจากผนัง และข้อก็จะตอบสนองมาจากหมู่ตัวไม่ในเรือน
12. วิบัติแก่ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และ wang รากนครไว้ด้วยความชั่วช้า
13. ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำจนเหนื่อยก็เพื่อแก่การไว้สาระ มิได้เป็นเช่นนี้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโภชนาดอกหรือ
14. เพราะว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องส่งสารีของพระเยโฮวาห์ดังน้ำที่เต็มทะเล
15. วิบัติแก่ผู้นั้นที่ให้เพื่อนบ้านดีม ที่ยืนขวดไปให้เขาและทำให้เขามาไป เพื่อจะเพ่งดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน
16. เจ้าจะอิ่มไปด้วยความอับอาย ไม่ใช้อิ่มด้วยส่งสารี เจ้าดีมเองซึ่ง แล้วให้เหมือนผู้ชายที่มิได้เข้าสุนัต ถ้ายังซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า และความอับอายจะพ่นเหนือส่งสารีของเจ้า
17. เมื่อถึงความทารุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า ความพินาศของสัตว์ดีรัจฉานซึ่งกระทำให้เขากลัว

เพราเจ้าทำให้โลหิตมันนุชร์ตัก และด้วยเหตุความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น

18. รูปแกะสลักให้ประโภชน์อะไรเล่า รูปที่ซ่างได้แกะสลักไว้ รูปหล่ออันเป็นครุสὸนความเท็จให้ประโภชน์อะไร ที่ซ่างจะวางใจในสิ่งที่เข้าสร้างขึ้น ที่ซ่างจะสร้างพระไป
19. วิบัติแก่ผู้ที่ก่อลาภแก่สิ่งที่ทำด้วยไม่ว่า 'จงตื่นเติด' แก่หินไปว่า 'จงลุกขึ้นเติด' สิ่งนี้สั่งสอนอะไรได้หรือ ดูเติด สิ่งนั้นจะให้เหลือคงคำหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย
20. แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้สิ่นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เติด

1. คำอธิษฐานของชาบากุผู้พยากรณ์ ตามทำนองซิกกากอยน
2. ข้าแต่พระเยโฮวาร์ด ข้าพระองค์ได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์ และข้าพระองค์ยَاเกรง ข้าแต่พระเยโฮวาร์ด พอถึงกลางยุคของทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่ พอถึงกลางยุคของทรงแจ้งให้ทราบทั่วโลก เมื่อทรงกริ้ว ขอทรงระลึกถึงความกรุณา
3. พระเจ้าเสด็จจากเทมาน องค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน เซลาห์ ส่งรำสีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสรรค์ และโลก ก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์
4. ความผ่องใส่ของพระองค์ดังแสงสว่าง มีเข้าอกมาจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงกำบังฤทธานุภาพของพระองค์เสียที่นั้น
5. โกระบาดเดินนำหน้าพระองค์ ถ่านที่ไหม้อุ่นมาชิดตามหลังพระบาทของพระองค์
6. พระองค์ประทับยืนและทรงวัดพิวพ พระองค์ทอดพระเนตรและทรงเขย่าประชาชน แล้วภูเขานิรันดรากลักษ์ กระฉักราชาย และเนินเข้าอนอยู่เนื่องนิตย์กัญบตั่ลง การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดังดังเดิม
7. ข้าพเจ้าได้เห็นเต็นท์ของคนคุชันอยู่ในสภาพทุกข์ใจ และม่านแห่งแผ่นดินมีเดียนหวันไหว
8. ข้าแต่พระเยโฮวาร์ด พระองค์ทรงพระพิโธต่อแม่น้ำหรือ พระองค์ทรงกริ้วต่อแม่น้ำหรือ หรือว่าพระองค์ทรงโกรธ ทະله เมื่อพระองค์เสด็จทรงม้า เมื่อทรงรถรับแห่งความรอต
9. คันธนูของพระองค์ถูกเบิดออกจนเปลือยเปล่าที่เดียว ตามคำสัตย์ปฏิญาณของเหล่าตระกูลคือพระดำรัสของพระองค์ เชเลห์ พระองค์ทรงแยกพิภพด้วยแม่น้ำทั้งหลาย
10. บรรดาภูเขานี้พระองค์บิดเบี้ยวไป กระแสน้ำที่ดูเดือดก็กวาดผ่านไป มหาสมุทรก็ส่งเสียง มันยกมือของมันขึ้นเบื้องสูง
11. ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นั่งเฉยอยู่ในที่ของมัน เมื่อแสงแห่งลูกธนูของพระองค์พุ่งผ่านไป เมื่อแสงแห่งหอกร้อน ราวดับของพระองค์พุ่งไป
12. พระองค์เสด็จไปเหนือพิภพด้วยความโกรธ พระองค์ทรงเหยียบยำประชาชนด้วยความกริ้ว
13. พระองค์เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงทำให้ศีรษะแห่งเรือนของคนชั่วได้รับบาดเจ็บ โดยการเผยแพร่ให้เห็นตั้งแต่รากฐานถึงช่วงคอ เซลาห์
14. พระองค์ทรงแหงหัวหน้าหมู่บ้านของเขาด้วยหอกของพระองค์ ผู้มาอย่างลมบ้าหมูเพื่อจะกระจายข้าพเจ้าเสีย เขามาจะเปริ่งปริ่งดังว่าจะกินคนจนเสียเป็นความลับ
15. พระองค์ทรงเหยียบยำทะเลด้วยม้าของพระองค์ คือนำมากหลายซึ่งเดือดพลุ่ง
16. เมื่อข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็สะเทือน พ้อได้ยินเสียง ริมฝีปากของข้าพเจ้าก็สั่น กระดูกของข้าพเจ้า ก็ผัง และข้าพเจ้าก็สะเทือนอยู่ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะพกอยู่ในวันแห่งความลำบาก เมื่อเขามาถึงประชาชน เขามาจะบุกรุกด้วยกองทหารของตน
17. แม้ดันมะเดื่อจะไม่มีดอกบาน หรือจะไม่มีผลในถ้าอยู่น การตรากรตระกับต้นมะกอกเทศก์สูญเปล่า ทุ่งนาจะมีได้

เกิดอาหาร ฝูงสัตว์จะขาดไปจากคอก และจะไม่มีฝูงวัวที่ในโรงนา

18. ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะร่างเริงในพระเยื้อไฮราห์ ข้าพเจ้าจะเปริ่มปรีดิ์ในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า

19. พระเยื้อไฮราห์พระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า พระองค์จะทรงกระทำเท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างดีนกลางตัวเมีย พระองค์จะทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลายของข้าพเจ้า ถึงทั่วท้นโลกว่องไว้เครื่องสาย

ເສັ້ນຍາກ

- พระจันทร์ของพระเยื้อราห์ชีร์มาถึงเศพนยาห์บุตรชายคุชี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายามาริยาห์ เป็นราชโกรสของເຊື່ອຄີຍາຫຼືໃນຮັກາລໂຢສີຍາຫຼືຮັກໂຮສຂອງອາມົນ ກັບຕົກຕົວຂອງຍຸດາຫຼື
  - พระเยื้อราห์ຕົວສ່ວ່າ ເຮັດວຽດທຸກສິ່ງທຸກອຍ່າງໃຫ້ເກລື້ອງຈາກພື້ນແຜ່ນດິນ
  - พระเยื้อราห์ຕົວສ່ວ່າ ເຮັດວຽດມຸນຸ່ງຍື່ນແລະສັດວົນເດີຍຮັຈານໄປເສີຍ ເຮັດວຽດນັກໃນອາກາສໄປເສີຍທັງປລາໃນທະເລດ້ວຍ ເຮັດວຽດລ້າງສິ່ງທີ່ໃຫ້ສະດູດພ້ອມກັບຄົນຫົ່ວ່າ ເຮັດວຽດຈົດມຸນຸ່ງຍື່ນຕີອອກຈາກພື້ນແຜ່ນດິນ
  - ເຮັດວຽດເຫັນວ່າ ເຮັດວຽດມຸນຸ່ງຍື່ນແລະສັດວົນເດີຍຮັຈານໄປເສີຍ ເຮັດວຽດນັກໃນອາກາສໄປເສີຍທັງປລາໃນທະເລສະຖານທີ່ນີ້ ແລະກຳຈັດຊື່ອບຣດາເຄມາຣິມພ້ອມກັບພວກບູໂຮທິດເສີຍ
  - ກຳຈັດຄົນເຫັນທີ່ກົບລົງບັນດາດີ່ພໍາຫລັງຄາຕີກເພື່ອໄຫວ້ບວກຮ່າງເທິງພໍາສວັບຄົນເຫັນທີ່ກົບລົງປົງປົງແລະປົງປົງ
  - ຄົນເຫັນທີ່ທັນກັບຈາກການຕິດຕາມພຣະເຍົວາຫຼື ຜົ່ມໄດ້ແສງຫາພຣະເຍົວາຫຼືຫົວໜູລາມພຣະອອງຄົນ
  - ຈົນຶ່ງສົງບອງຢູ່ຕ່ອເບື້ອງພຣະພັກຕົວອົງຄົນພຣະຜູ້ເປົ້າພຣະເຈົາ ເພຣະວ່າວັນແທ່ພຣະເຍົວາຫຼືມາໄກລ໌ແລ້ວ ພຣະເຍົວາຫຼືທຽມເຕົ້ອງນູ່ຈົນ ແລະທຽມກະທຳແນກຂອງພຣະອອງຄົນໄຫວ້ບົງສູທິ່
  - ແລະຕ່ອມາໃນວັນທີພຣະເຍົວາຫຼືທຽມເຕົ້ອງນູ່ຈົນ ພຣະອອງຄົນຕົວສ່ວ່າ ເຮັດວຽດໂທ່ານໂທ່ານຍແລະໂຮສຂອງກັບຕົກຕົວ ແລະບຣດາຜູ້ທີ່ຕັດແຕ່ງຕົວດ້ວຍເຕົ້ອງແຕ່ງກາຍຕ່າງດ້າວ
  - ໃນວັນນີ້ ເຮັດວຽດໂທ່ານທີ່ກົບລົງບັນດາດີ່ພໍາຫລັງຄາຕີກເພື່ອໄຫວ້ບວກຮ່າງເທິງພໍາສວັບຄົນໂທ່ານແລ້ວ
  - ພຣະເຍົວາຫຼືຕົວສ່ວ່າ ຕ່ອມາໃນວັນນີ້ ຈະໄດ້ຍືນເສີຍຮ້ອງຈາກປະຕູປລາ ແລະເສີຍຮ້າໆໄໝຈາກແຂວງສອງ ແລະເສີຍໂຄຣມຄຣາມຈາກເນີນເຂົາ
  - ໂອ ຂ້າວຕຳບລົມກ້າທີ່ຈົນ ຈົນ ໄກສູ່ໃຫ້ເຄີດ ເພຣະພ່ອຄ້າທັງປົງກົງໂຄ່ນລົງເສີຍແລ້ວ ບຣດາຜູ້ທີ່ຄ້າຂາຍກັບເງິນກົງຂັດເສີຍແລ້ວ
  - ຕ່ອມາຄຣານີ້ເຮັດວຽດເອົາຕະເກີຍງສ່ອງດູເຍງົາເລີ່ມ ແລະເຮັດວຽດໂທ່ານທີ່ຕັດຕະກອນ ຜູ້ທີ່ກ່າວິ່າໃຈຂອງຕົນວ່າ 'ພຣະເຍົວາຫຼືຈະໄມ່ທຽມກະທຳກຳ' ແລະພຣະອອງຄົນຈະໄມ່ທຽມກະທຳກຳ'
  - ລະນີ້ທຽມພົົງຂອງຂອງເຂົາຈະຖຸກປັບປຸນ ແລະເວື່ອນຂອງເຂົາຈະກຳຈຳສ້າງເວື່ອນ ເຂົກຈະໄມ່ໄດ້ອູ້ໃນເວື່ອນນີ້ ຄື້ນເຂົາຈະປຸກສວນອຸ່ນ ເຂົາຈະໄມ່ໄດ້ມື່ນໍາອຸ່ນຈາກສວນນີ້
  - ວັນສຳຄັນແທ່ພຣະເຍົວາຫຼືໄກລ໌ເຂົ້າມາ ໄກລ໌ເຂົ້າມາແລະເວົ່ານັ້ນ ທັງເສີຍຂອງວັນແທ່ພຣະເຍົວາຫຼື ຜູ້ແກລ້ວກໍາລຳຈະຮ້ອງເສີຍດັ່ງທີ່ນີ້
  - ວັນນີ້ເປັນວັນແທ່ພຣະພິໂຮ ເປັນວັນແທ່ຄວາມຖຸກຂໍໃຈແລະຄວາມຫື່ນໍາເສົາ ເປັນວັນແທ່ກິ່ງທີ່ໃຫ້ເສີຍເປົ່າແລະການທີ່ໃຫ້ກ່າວິ່າ ເປັນວັນແທ່ຄວາມມືດແລະຄວາມອົມຄວິມ ເປັນວັນແທ່ເມື່ອມອກແລະຄວາມມືດທີ່ນີ້
  - ເປັນວັນທີມີເສີຍແຕຣແລະວັນໂທຮ້ອງຕ່ອມເມື່ອງທັງໝາຍທີ່ມີສັນປຣາກແລະຕ່ອມປົງ
  - ເຮັດວຽດທີ່ມີເສີຍແຕຣແລະວັນໂທຮ້ອງຕ່ອມເມື່ອງທັງໝາຍທີ່ມີສັນປຣາກແລະຕ່ອມປົງ

ของเขางจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และเนื้อของเขางจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์

18. เงินหรือทองคำของเขาก็จะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสิ้นจะถูกเผาผลลัษณ์ในไฟแห่งความหวังแห่งของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

1. โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ประทานเยี่ย จงมาชุมนุมกัน เอօ มาชุมนุมกัน
2. ก่อนที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่านไปด้วยกาลที่ปลิว ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเยื้อไฮวาร์จะลงมา เห็นอเจ้า ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธของพระเยื้อไฮวาร์จะลงมาเห็นอเจ้า
3. ทุกคนที่ใจถ่องในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามคำตัดสินของพระองค์ จงแสวงหาพระเยื้อไฮวาร์ จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่องใจ ชารอยเจ้าจะได้รับการกำปังในวันแห่งพระพิโรธของพระเยื้อไฮวาร์
4. เพราเว่าเมืองกาชาจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัชเคลโนจะเป็นที่กรรวาง ชาวเมืองอัชเคลดจะถูกขับไล่ในเวลาเที่ยงวัน และเมืองเอโครนจะถูกถอนราชถอนโคน
5. วิบัติแก่เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นประชาชาติเดเรชี พระวจนะของพระเยื้อไฮวาร์มีมากล่าวโทษเจ้า โอ คانا อัน แผ่นดินของคนฟลิสเตีย เราจะทำลายเจ้า จนไม่มีชาวเมืองเหลือ
6. ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นกระท่อมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และเป็นคงสำหรับผู้ฆะแกะ
7. ชายทะเลนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วนยูดาห์ที่เหลืออยู่นั้น เขาจะหากินที่นั้น ครั้นถึงเวลาเย็น เขากำนอนลงที่ในเหย้าเรือนทั้งหลายของอัชเคลโน เพราเว่าพระเยื้อไฮวาร์พระเจ้าของเขากำਆพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่ สภาพเดิม
8. เราได้ยินคำด่าของโน้มอัน และคำครหาของคนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาด่าประชาชนของเรา และอวดอ้างเรื่องเขตแดน ของเขาทั้งหลาย
9. พระเยื้อไฮวาร์จอมโยรา พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า เหตุฉบับนี้ เรายังชีวิตอยู่ฉันได แน่ที่เดียว โน้มอันจะกลับเป็น เมืองเมืองโซโดม และคนอัมโมนจะเหมือนเมืองโกโนราห์ คือเป็นที่ขยายพันธุ์ตันตามและบ่อเกลือ และเป็นที่ กรรวางอยู่เนื่องนิตย์ ชนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา และชนชาติของเราที่เหลืออยู่จะยึดเขาเป็นกรรมสิทธิ์
10. นี่จะเป็นผลตอบแทนความจองหองของเขา เพราเราด่าและอ้อวดต่อประชาชนของพระเยื้อไฮวาร์จอมโยรา
11. พระเยื้อไฮวาร์จะทรงเป็นที่เกรงกลัวของเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำให้พระทั้งหลายของโลกผ่ายอด และมนุษย์ทั้งปวงจะนับถือพระองค์ ต่างตามถินฐานของตน ร่วมทั้งเก้าแห่งประชาชาติทั้งสิ้น
12. โอ คนเอธิโอเปียอ่อนเยี้ย เจ้าด้วยเหมือนกัน จะต้องถูกประหารเสียด้วยดาบของเรา
13. แล้วพระองค์จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดินทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย และจะกระทำให้เมือง นีนเวห์เป็นที่กรรวาง เป็นที่แหงเหล่าเมืองถินทุรักนดา
14. ฝูงสัตว์ทั้งหลายจะนองอยู่ท่ามกลางที่นั้น สัตว์ป่าในประชาชาติทั้งสิ้น ทั้งนกกระทุงและอีกบ้านจะอาศัยอยู่ที่ หัวเสาทั้งหลายของเมืองนั้น เสียงของพากมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความกรรวางจะอยู่ที่ธรณีประตู เพราพระองค์จะ ทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสีดำเบิดโล่งออก
15. นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้อย่างไรกันแล้ว เป็นเมืองที่คิดในใจของตนว่า ข้านีแหละ และไม่มีเมืองอื่นใดนอก เห็นจากข้าอึก มันกล้ายเป็นเมืองกรรวางเสียจริงๆ เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคนที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเย็บหยัน และส่ายมือของเขา

1. วิบัติแก่เมืองนี้ที่โสโตรกและเป็นมลทิน เป็นเมืองที่บีบบังคับเข้า
  2. เธอไม่ยอมเชือฟังเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการตีสอนใดๆ เธอไม่วางใจในพระเยื้อไว้ และเธอไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าของเธอ
  3. เจ้านายของเธอคือเหมือนสิงโตที่คำราม ผู้พิพากษาของเธอคือเหมือนหมาป่า Yam Yinn ซึ่งไม่แท้จริงจะจนกระทั่งถึงรุ่งเช้า
  4. ผู้พยากรณ์ของเธอเป็นคนเบาปัญญา เป็นคนทรยศ พากบูโรทิตของเธอคือการทำสถานบริสุทธิ์ให้มัวหมอง เข้าฝ่ายนิตต่อพระราชบัญญัติ
  5. พระเยื้อไว้ทรงดำรงอยู่ในเมืองนั้นขอบธรรม พระองค์จะมีได้ทรงกระทำความชั่วช้าเลย ทุกเช้าพระองค์สำแดงคำดัดสินของพระองค์ พระองค์มีได้ทรงขาดเลย แต่คนธรรมไม่รู้จักอย่าง
  6. เราได้ขัดประชาชาติทั้งหลายออกเสียแล้ว หอคอยของเขาก็กร้าง เรากระทำให้ถนนของเมืองนั้นเสียไปเปล่าๆ ไม่มีใครผ่านไปมา หัวเมืองของเขาก็ทำลาย เพื่อจะไม่มีคน ไม่มีชาวเมืองอยู่เลย
  7. เรากล่าวว่า 'แท้จริง เมืองนั้นจะยำเกรงเรา เธอจะยอมรับคำสั่งสอน' เพื่อที่อาศัยของเขาก็จะไม่ถูกตัดออก เราลงโทษเขาอย่างไรก็ตาม แต่เขาก็ทำลายยิ่งกลับร้อนใจที่จะให้การกระทำของเขารื่อมธรรม
  8. พระเยื้อไว้จึงตรัสว่า เพราะฉะนั้นจงคอยเรา คอยวันที่เราลูกขึ้นเพื่อทำการปล้น เพราะการตกลงใจของเราก็คือจะรวมประชาชาติ ให้ราชอาณาจักรชุมนุมกัน เพื่อเทคความกริวของเรานบนเข้าทั้งหลาย ดีอความร้อนแรงแห่งความโกรธของเรา เพราะว่าพิภพทั้งสิ้นจะถูกเผาผลายในไฟแห่งความหวงเหงาของเรา
  9. ในคราวนั้น เราจะให้ประชาชนนั้นหันไปใช้ภาษาบริสุทธิ์ เพื่อว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระเยื้อไว้ และปรนนิบัติพระองค์เป็นใจเดียวกัน
  10. บุคคลที่ทูลขอต่อเรา คือบุตรสาวแห่งคนของเราที่ถูกกระจัดกระจายไป จะนำเครื่องบุชากลางจากฟากข้างโน่นของแม่น้ำแห่งเอธิโอเปีย
  11. ในวันนั้น เจ้าจะไม่ถูกกระทำให้อับอายด้วยการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา เพราะในเวลาหนึ่นเราจะคัดผู้โ้ออวดหรือเติมันน้อกเสียจากท่ามกลางเจ้า เจ้าจึงจะไม่เย่อหยิ่งจองหองพระเหตุภูษาบริสุทธิ์ของเรอก็ต่อไป
  12. เพราะเราจะเหลือแต่คนที่ทุกข์ยากและขัดสนไว้ในท่ามกลางเจ้า เขาจะวางใจในพระนามแห่งพระเยื้อไว้
  13. บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล เขายังไม่กระทำความชั่วช้า และไม่กล่าวคำมั่นสา และในปากของเขานั้นจะหาลินที่ล่อลงก็ไม่มี เพราะเขาก็ทำลายจะเที่ยวหากินและนอนลง และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัวเกรง
  14. โอ บุตรสาวแห่งศิโตรนเอีย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอีย จงให้ร้องເຄີດ ຈົນປຣິດແລະລິງໂລດด້ວຍເຕັມໃຈของเจ้าເຄີດ โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
  15. พระเยื้อไว้ทรงล้มเลิกการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือพระเยื้อไว้ทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่พบความชั่วร้ายอีกต่อไป
  16. ในวันนั้น เขายังพุดกับเยรูซาเล็มว่า 'อย่ากลัวเลย' และพุดกับศิโตรนว่า 'อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเพลียไป'

17. พระเยซูฯพระเจ้าของเจ้าชี้อยู่ท่ามกลางเจ้าทรงมีทิฐิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วยให้รอด พระองค์จะทรงเปริ่มปรีดิ์ เพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเริงโสดเพราเจ้าด้วยร้องเพลงเสียงดัง
18. เราจะรับรวมคนที่เศรษฐีให้มายังประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ คือคนในพวกเจ้าซึ่งต้องทนต่อการเยาเยี้ย
19. ดูเถิด ในคราวนั้นเราจะดึงผู้ที่บีบบังคับเจ้าทุกคน เราจะช่วยคนข้าพิการให้รอดพ้น และรับรวมคนที่กระจัดกระจายไป และเราจะเปลี่ยนความอับอายของเข้าให้เป็นความนำสรรเสริญ และให้เป็นเสียงลือไปทั่วโลก
20. ในคราวนั้นเราจะนำเจ้ากลับเข้ามา คือในคราวที่เรารับรวมพวกเจ้าเข้าด้วยกัน เօ เราจะกระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงและเป็นที่สรรเสริญในท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลายของโลก คือเมื่อเราให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมต่อหน้าต่อตาเจ้า พระเยซูฯตรัสดังนี้แหล

ສັກກໍຍ

บทที่ 1

1. ณ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลปาริษัตติ พระราชนະของพระเยื้อราห์มาโดยทางอักก้าย ผู้พยากรณ์ ถึงศรุบนาเบลนุตรชายเช้อลทิโอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และถึงโยชัวบุตรชายเยื้อชาดัก มหาปูโรหิต ว่า
2. พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสดังนี้ว่า ประชาชนเหล่านี้กล่าวว่า เวลาันนี้ยังไม่มามีถึง คือเวลาที่จะสร้างพระนิเวศของพระเยื้อราห์
3. แล้วพระจนะของพระเยื้อราห์จึงมาถึงโดยทางอักก้ายผู้พยากรณ์ว่า
4. ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองอาศัยอยู่ในบ้านที่มีไม่นุ แต่ส่วนพระนิเวศนี้ทึ่งให้พังทลาย
5. เพาะฉะนั้น บัดนี้พระเยื้อราห์จอมโยราจึงตรัสว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร
6. เจ้าหวานมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้านุ่งห่ม แต่ก็ไม่มีครุย ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู
7. พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสดังนี้ว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร
8. พระเยื้อราห์ตรัสว่า จงขึ้นไปที่เนินเขาและนำไม้มามสร้างพระนิเวศ เราจะมีความพอใจในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ
9. เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ดูเดิด ก็ได้น้อย และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เรายกเป้มันไปเสีย พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสด้ว่า ทำไม่เป็นอย่างนั้นแล้ว ก็พระนิเวศของเรางพังทลายอยู่ ฝ่ายเจ้าต่างก็สาละวนอยู่กับเรื่องบ้านของตน
10. เพาะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึงยังน้ำค้างไว้เสีย และโลก ก็ยิดพีชผลของมันไว้เสีย
11. และเรายกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมัน มาสู่สิ่งต่างๆซึ่งดินอำนวยผล สู่มนุษย์และสัตว์ และมาสู่ผู้คนทั้งสิ้นซึ่งมีภาระทำไว้
12. แล้วศรุบนาเบล บุตรชายเช้อลทิโอลและโยชัว บุตรชายเยื้อชาดัก มหาปูโรหิต พร้อมกับประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ได้เชือฟังพระสูรเสียงของพระเยื้อราห์ พระเจ้าของเขาก็ทั้งหลาย และถ้อยคำของอักก้ายผู้พยากรณ์ พระว่า พระเยื้อราห์พระเจ้าของเขาก็ทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมา และประชาชนก็ทรงกลัวต่อพระพักตร์พระเยื้อราห์
13. แล้วอักก้าย ทูตของพระเยื้อราห์ จึงกล่าวแก่ประชาชนตามกราแสร้งสั่งของพระเยื้อราห์ว่า พระเยื้อราห์ตรัสว่า เรายู่กับเจ้าทั้งหลาย
14. และพระเยื้อราห์ทรงเร้าใจศรุบนาเบลบุตรชายเช้อลทิโอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และทรงเร้าใจของโยชัว บุตรชายเยื้อชาดัก มหาปูโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่นั้น เขาก็ทั้งหลายก็มาทำงานในพระนิเวศของพระเยื้อราห์จอมโยรา พระเจ้าของเขาก็ทั้งหลาย
15. ณ วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลปาริษัตติ

1. ณ วันที่ยี่สิบเอ็ด เดือนที่เจ็ด พระวันนะของพระเยื้อราห์มาโดยทางอัคกัยผู้พยากรณ์ว่า
2. จงกล่าวแก่เศรษฐบาลนุตรชาญเช้อลทิโอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และแก่โยซูวนุตรชาญเยื้อชาดัก มหาปูโรหิต และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่เดิม ว่า
3. ไครบ้างที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกรหานนี้ ที่เห็นพระนิเวศนีครั้งเมื่อมีส่งาราศีเดิมนั้น บัดนี้ท่านเหล่านั้นเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเปรียบกันไม่ได้เลยใช่ไหม
4. พระเยื้อราห์ตัวส่วน โอ เศรษฐบาลเบลเอี่ย แม้กระนั้นก็ต้องกล้าหาญเดิม โอ โยซูวนุตรชาญเยื้อชาดัก มหาปูโรหิต เอี่ย จงกล้าหาญเดิม ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินเอี่ย จงกล้าหาญเดิม พระเยื้อราห์ตัวสังนี้แหละ พระเยื้อราห์ที่จะมายังโลกนี้ ใจท่องโยราตรัสว่า จงทำงานเดิม เพราะเราอยู่กับเจ้า
5. ตามถ้อยคำชี้แจงเราราได้ทำเป็นพันธสัญญาไว้กับเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายออกจากอียิปต์ วิญญาณของเรารอยู่ท่ามกลางเจ้าอย่างลัวเลย
6. เพราะพระเยื้อราห์จอมโยราตรัสดังนี้ว่า อีกสักหน่อย เราจะเขย่าห้องฟ้าและโลก ทะลและแผ่นดินแห้ง อีกครั้งหนึ่ง
7. เราจะเขย่าประชาชนทั้งสิ้น เพื่อความปรารถนาของประชาชนที่ต้องสิ้นจะได้เข้ามา เราจะบรรจุนิเวศน์ให้เต็มด้วยส่งาราศี พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสดังนี้แหละ
8. เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสดังนี้แหละ
9. พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสว่า ส่งาราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสว่า และเราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี้
10. เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองของรัชกาลدارิอัส พระวันนะของพระเยื้อราห์มาโดยทางอัคกัยผู้พยากรณ์ว่า
11. พระเยื้อราห์จอมโยราตรัสดังนี้ว่า จงตามบรรดาปูโรหิตเกี่ยวกับราชบัญญัติเดิมว่า
12. ถ้าผู้โดยชายเสื้อคลุมทำพกห่อเนื้อบริสุทธิ์ไป หากว่าชายเสื้อตัวนั้นไปถูกข่มปั้งหรือแกง หรือนำ้อุ่น หรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธิ์ไปด้วยหรือไม่ พากปูโรหิตตอบว่า ไม่บริสุทธิ์
13. แล้วอัคกัยจึงถามว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มลทินเพราไปถูกศพมา แล้วมาถูกสิ่งเหล่านี้เข้า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วยหรือไม่ ปูโรหิตตอบว่า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วย
14. อัคกัยจึงตอบว่า พระเยื้อราห์ตัวส่วน ต่อหน้าเรา ชนชาตินี้เป็นอย่างนั้นและประชาชนตินี้ก็เป็นอย่างนั้น ผลงานทุกอย่างที่มีของเขากำทำเป็นอย่างนั้นด้วย และสิ่งใดๆที่เขากวยบูชาที่นั้น ก็เป็นมลทิน
15. บัดนี้ จงพิจารณาเดิมว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจะเกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง คือก่อนที่ศิลา ก้อนหนึ่งจะวางซ้อนบนศิลา ก้อนหนึ่งที่ในพระวิหารของพระเยื้อราห์
16. ก้อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อผู้โดยชายกองข้าวคิดว่าจะดวงได้ยี่สิบถัง ก็มีแต่สิบถัง เมื่อผู้หนึ่งมาถึงบ่อเก็บน้ำอุ่น เพื่อตักເเอกสาร้าสิบถัง ก็มีแต่ยี่สิบถัง

17. พระเยซูwardทั้งหลาย เรายังได้โจนมีเจ้าและผลงานทั้งสิ้นจากมือของเจ้าด้วยให้ข้าม้าน และขึ้นรา และด้วยลูกเทบแต่เจ้าทั้งหลายก็ยังไม่หันมาหาเรา
18. จงพิจารณาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คือวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า คือตั้งแต่วันที่ wangรากฐานแห่งพระวิหารของพระเยซูward จงพิจารณาดู
19. ยังมีข่าวตกค้างอยู่ในยุ่งบ้างหรือ เถาอยู่นั่น ต้นมะเดื่อ และต้นทับทิมกับต้นมะกอกเทศยังไม่เกิดผลหรือ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะอำนวยพรแก่เจ้า
20. พระวจนะของพระเยซูwardมาถึงสักกี้เป็นครั้งที่สองเมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า
21. จงพุดกับเศรษฐบabeลผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ว่า เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก
22. และเราจะค่าว่าพระที่นั่งของบรรดาราชอาณาจักร เราจะทำลายเรียวแรงของบรรดาราชอาณาจักรแห่งประชาชาติ และจะค่าว่าสถาบันผู้ขับขี่ ม้าและผู้ขับขี่จะต้องล้มลง คือทุกคนจะต้องล้มลงด้วยดาบแห่งพื่น้องของเขา
23. พระเยซูwardจอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเราจะรับเจ้า โอ เศรษฐบabeล บุตรชายเชื้อเลิศ ผู้รับใช้ของเราอีย พระเยซูwardทั้งหลาย เรายังกระทำเจ้าให้เป็นดังแหนนตรา เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว พระเยซูwardจอมโยธาตรัส ตั้งนี้แหล

ເສດຖະກິບ

1. ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาล大夫อัส พระวจนะของพระเยื้อหาที่มายังเศคาเรียห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโโด ผู้พยากรณ์ว่า
2. พระเยื้อหาที่ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง
3. เพราะฉะนั้น จกกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยื้อหาที่จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า 'จกกลับมาหาเรา พระเยื้อหาที่จอมโยธาตรัสดังนี้แหล แลเราจะกลับมาหาเจ้า พระเยื้อหาที่จอมโยธาตรัสดังนี้แหล'
4. ออย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆร้องบอกเขาว่า 'พระเยื้อหาที่จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จกหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเดิม' พระเยื้อหาที่ตรัสว่า 'แต่เขามาไม่ได้ยินและมิได้ฟังเรา'
5. บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พากผู้พยากรณ์เล่า เขายังคงมีชีวิตอยู่เป็นนิตย์หรือ
6. แต่ถ้อยคำของเราและภูเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราก็ได้ดิตตามบรรพบุรุษของเจ้า หันมิใช่หรือ จนเขากลับใจแล้วกล่าวว่า 'พระเยื้อหาที่จอมโยธาทรงดาริว่าจะทรงกระทำแก่เราประการใด ในเรื่องทางและการกระทำการของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น'
7. เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเชบัก ในปีที่สองแห่งรัชกาล大夫อัส พระวจนะของพระเยื้อหาที่มายังเศคาเรียห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโโด ผู้พยากรณ์ว่า
8. ณ กลางคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเดิม มีชายคนหนึ่งมีม้าสีแดง ยืนอยู่ท่ามกลางต้นนำมันเขียวที่ลานหุบเขา ณ เปื้องหลังท่านผู้นั้นมีม้าสีแดง สีสด แสงสีขาว
9. แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า 'นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร' ทุตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า 'เราจะสามัคคีให้เจ้าทราบว่า เหล่านี้คืออะไร'
10. เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นนำมันเขียวจึงบอกว่า 'เหล่านี้คือผู้ที่พระเยื้อหาที่ทรงใช้ให้ไปเที่ยวตรวจตราโลก'
11. และเขาเหล่านี้ได้ตอบทุตสวรรค์ของพระเยื้อหาที่ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นนำมันเขียวว่า 'เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเดิม ทั้งโลกนี้นิ่งสงบอยู่'
12. แล้วทุตสวรรค์ของพระเยื้อหาที่กล่าวว่า 'ข้าแต่พระเยื้อหาที่จอมโยชา อีกนานเท่าไรได้พระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุณายეรูซาเล็ม และหวั่นเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ่วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า'
13. และพระเยื้อหาที่ทรงตอบทุตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้า เป็นพระวathanที่ประเสริฐและเล้าโลมใจ
14. ทุตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'จริงว่า พระเยื้อหาที่จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เรา้มีความหวังแห่งกรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโตรนเป็นที่ยิ่ง'
15. เราໂกรธประชาติมากที่อยู่อย่างสนหายๆ เพราเมื่อเราໂกรธแต่น้อย เขายกก่อภัยพิบัติเกินขนาด
16. เพราะฉะนั้นพระเยื้อหาที่จึงตรัสว่า 'เรอกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความกรุณา พระเยื้อหาที่จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างนิเวศของเราขึ้นไว้ในนั้น และซึ่งเชือกวัดไว้เนื้อกรุงเยรูซาเล็ม'

17. จงร้องอีกว่า พระเยซูward ของโยธาตุสังข์ว่า เมืองทั้งหลายของเราจะไปบูลย์หัวมันไปด้วยความมั่งคั่งอีก และพระเยซูward จะปลอบศิโภน และเลือกสรรกรุงเยรูซาลีม อีกครั้งหนึ่ง'
18. ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเดิ มีเข้าสี่เข้า
19. ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ที่สันหนาอยู่กับข้าพเจ้าว่า เหล่านี้คืออะไร ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า เหล่านี้คือเขาที่ขวิดญาต้าห์ อิสราเอลและเยรูซาลีม ให้กระจัดกระจายไป
20. และพระเยซูward จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างไม่สักคน
21. และข้าพเจ้าจึงถามว่า คนเหล่านี้มาทำอะไรกัน พระองค์ทรงตอบว่า เขาเหล่านี้มาขวิดญาต้าห์ให้กระจัดกระจายไป จนไม่มีผู้ใดยกศีรษะขึ้นได้อีก และช่างเหล่านี้มากำราทำให้เข้าหาดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเข้าแห่งประชาชน ที่ยกเข้าของตนมาขวิดแผ่นดินญุด้าห์กระทำให้กระจัดกระจายไป

บทที่ 2

1. ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเดิด ชาญคนหนึ่งมีเชือกวัดอยู่ในมือแน่น
2. ข้าพเจ้าจึงถามว่า ท่านจะไปไหน เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า จะไปวัดเยรูชาเล็มดูว่า กว้างเท่าใด ยาวเท่าใด
3. และดูเดิด ทูตสวรรค์ที่ได้สันหนากับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน
4. และบอกท่านว่า วิ่งชิ บอกชายหนุ่มคนนั้นว่า 'จะมีคนมาอาศัยอยู่ในเยรูชาเล็มอย่างกับชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อม เพราะว่าประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากmany'
5. เพราะว่าเราจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเรือไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และเราจะเป็นส่งร้าศในเมืองนั้น
6. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เชี้ เชี้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินแห่งนี้อ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้แผ่พวกเจ้าออกดัง ลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า
7. โอ ศิโยนเอย เจ้าผู้ที่อยู่กับบิดาของบาบิโลน จงหนีไป
8. เมื่อส่งร้าศมาแล้ว พระองค์ทรงใช้เราให้ไปยังประชาชนติดที่ปลันเจ้า เพราะว่าผู้ใดได้แตะต้องเจ้า ก็ได้แตะต้อง แก้วพระเนตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโภราจึงตรัสดังนี้ว่า
9. เพราะ ดูเดิด เราจะสั่นเมืองของเราหนีเข้า และเขาจะเป็นของถูกปล้นให้แก่คนรับใช้ของเขารอง' แล้วเจ้าจะได้ ทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโภราใช้ข้าพเจ้ามา
10. โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอย จงร้องเพลงและร่าเริงเดิด พระดูเดิด เรา มาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระ เยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
11. และประชาชนเป็นอันมากจะสมทบกันเข้าเป็นฝ่ายพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะเป็นประชาชนของเรา และเรา จะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโภราได้ใช้ข้าพเจ้ามาบังเจ้า
12. และพระเยโฮวาห์จะทรงรับযูดาห์เป็นมรดก เป็นส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ์ และจะเลือกสรรกรุ่ง เยรูชาเล็มอีกครั้งหนึ่ง
13. บรรดาเนื้อหันงเอย จงนิ่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงตื่นและเสด็จจากที่ประทับอัน บริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

บทที่ 3

1. แล้วท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นโยชูวามหานุโรหิต ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระเยโซวาท์ และชาตานายืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน
2. และพระเยโซวาท์รัสกับชาตานว่า โอ ชาตาน พระเยโซวาท์รัสห้ามเจ้าถอย พระเยโซวาท์ผู้ทรงเลือกสรรกรุ่งเยรูชาเลิมทรงห้ามเจ้าถอย นี่ไม่ใช่ดุณพีนที่นวยอกมาจากไฟดอกหรือ
3. ฝ่ายโยชูวนันสมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์
4. และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า จะเปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า ดูเถิด เราได้อาความชั่วช้าอกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด
5. และข้าพเจ้าว่า จงให้เข้าทั้งหลายເອົາພໍາມາລະສະອາດມາໂພກສີຮະຂອງທ່ານ ເຊິ່ງເອົາພໍາມາລະສະອາດມາໂພກສີຮະຂອງທ່ານ ແລະສຽວມเครื่องแต่งกายให้ท่าน และทูตสวรรค์ของพระเยโซวาท์ก็ยืนอยู่
6. และทูตสวรรค์ของพระเยโซวาท์จึงกล่าวแก่โยชูวาว่า
7. พระเยโซวาท์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษาคำกำชับของเรา เจ้าจะได้ปีกครองนิเวศของเรา และดูแลบริเวณของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นี่
8. โอ โยชูวามหานุโรหิต จงฟังเถิด เจ้าและสายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า เพราะคนเหล่านี้เป็นหมายสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา มา គឺ พระอังกูร
9. เพราะว่า พระเยโซวาท์จอมโยธาตรัสว่า จงดูศิลากิ่งเราตั้งไว้หน้าโยชูวາ เป็นศิลากัมโนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลาหนึ่น และเราจะเปลี่ยนความชั่วช้าของแผ่นดินนี้ออกไปเสียในวันเดียว
10. พระเยโซวาท์จอมโยธาตรัสว่า ในวันหนึ่นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มายังเตาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อ

1. และทุตสวรรค์ที่สันหนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลูกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขามา
2. และท่านถามข้าพเจ้าว่า เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ดูเดิม ข้าพเจ้าเห็นเชิงเทียนทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีชามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเงิดดวง และมีท่อเจ็ดท่อนำไฟไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ
3. และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวาชามนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง
4. และข้าพเจ้าถามทุตสวรรค์ผู้ที่สันหนากับข้าพเจ้าว่า เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร
5. ทุตสวรรค์ที่สันหนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า เจ้าไม่ทราบหรือ ข้าพเจ้าตอบว่า เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ
6. แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า นี่เป็นพระจนะของพระเยโไฮวาร์ที่ให้ไว้กับศรุบนาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโไฮวาร์จะอมโยธาต์รัสดังนี้แหล
7. โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าศรุบนาเบลเจ้าจะเป็นที่รับ และท่านจะนำศิลาภก้อนที่อยู่ยอดอโกมาห่ำกลางการให้ร้องว่า 'งามจริงพระวิหาร งามจริง'
8. ยิ่งกว่านั้นพระจนะของพระเยโไฮวาร์มายังข้าพเจ้ากล่าวว่า
9. มือของศรุบนาเบลได้枉รากรฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขายังสร้างให้สำเร็จ แล้วเจ้าจะทราบว่า พระเยโไฮวาร์จะอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย
10. เพราะว่าผู้ใดที่ดูหมื่นวันแห่งการเลิกน้อย เพราะเขายังเปรเมปรีดี และจะได้เห็นสายดึงที่อยู่ในมือของศรุบนาเบลพร้อมกับสิ่งทั้งเจ็ดนี้ ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโไฮวาร์ซึ่งมองอยู่ทั่วพิภพ
11. แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงเทียนนั้นคืออะไร
12. และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า กิงทั้งสองของต้นมะกอกเทศ ซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเห็นมันออกนั้นคืออะไร
13. ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า เจ้าไม่ทราบหรือ เหล่านี้คืออะไร ข้าพเจ้าตอบว่า เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ
14. แล้วท่านจึงกล่าวว่า ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น

บทที่ 5

1. ข้าพเจ้าหันกลับและงยหน้าขึ้นอีกครั้งแลเห็น ดูเดิด หนังสือม้วนหนึ่งเหาอยู่นั่น
2. ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าและเห็นหนังสือม้วนหนึ่งเหาอยู่ มันยวายสิบศอก และกว้างสิบศอก
3. แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า นี่แหลกเป็นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น ผู้ที่ทำการจารกรรมทุกคนจะต้องถูกขัดออก ตั้งแต่นี้ไปตามความในหนังสือม้วนนั้น และทุกคนที่ปฏิญาณจะต้องถูกขัดออกตั้งแต่นี้ไปตามที่กำหนดไว้
4. พระเยโโซวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร และในเรือนของคนที่ปฏิญาณเท็จโดยออกแบบของเรา และคำนี้จะค้างคืนอยู่ในเรือน ผลัญเรือนนั้นเสียทั้งตัวไม้และศีลาม
5. ทุตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพูดกับข้าพเจ้าว่า จงงยหน้าขึ้นดูว่า สิ่งที่ออกไปนั้นคืออะไร
6. ข้าพเจ้าจึงว่า นั่นคืออะไร ท่านจึงตอบว่า นี่คือเอฟาร์ทที่ออกไป และท่านจึงว่า นี่คือสิ่งคล้ายคลึงในแผ่นดินทั้งสิ้น
7. และ ดูเดิด ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอฟาร์ตนั้น
8. และเขากล่าวว่า นี่คือความช้ำ และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอฟาร์ท แล้วก็ผลักลูกน้ำหนักที่ทำด้วยตะกั่วนั้น ปิดปากมันไว้
9. แล้วข้าพเจ้าก็งยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเดิด มีผู้หญิงสองคนออกแบบนั่น มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาดำ และนางก็ยกเอฟาร์ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์
10. แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับทุตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า นางเหล่านั้นจะนำเอฟาร์ทไปที่ไหน
11. ท่านตอบข้าพเจ้าว่า ไปยังแผ่นดินซินาร์ไปสร้างเรือนไว้ให้เอฟาร์ เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว นางเหล่านั้นจะวางเอฟาร์ไว้บนฐานของมัน

บทที่ 6

1. และข้าพเจ้าได้หันกลับ เงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเดิม มีรตรบสีคันออกแบบหัวงูเข้าสองลูก ภูเขาเหล่านั้นเป็นภูเขาทองส้มฤทธิ์
2. รถรบคันแรกเที่ยมม้าแดง รถรบคันที่สองม้าดำ
3. รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้าด่างสีเทา
4. แล้วข้าพเจ้าจึงตามทุตสวารค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า เจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร
5. และทุตสวารค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า เหล่านี้เป็นวิญญาณสี่ดวงแห่งฟ้าสวารค์ ซึ่งออกแบบหัวงูเหล่านี้ให้เป็นอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว
6. ม้าดำตรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้าดำไป และตัวสีด่างตรงไปยังประเทศใต้
7. และตัวสีเทาออกไป พากมันก็ร้อนใจที่จะออกไปและตรวจตราพื้นพิภพ และท่านกล่าวว่า "ไปซิ" ไปตรวจตราพิภพดังนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ
8. แล้วท่านเจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า ดูเดิม ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหนือนั้นได้การทำให้จิตวิญญาณของเรางงบ ning ในประเทศเหนือนั้น
9. และพระจันทร์ของพระเยโไฮวาร์ดมายังข้าพเจ้าว่า
10. จงนำเอาเสลดัย โทบียาห์ และเยดายาห์ไปเสียจากบรรดาเชลย ผู้ซึ่งกลับจากบานบีโน ในวันเดียวกันนั้นไปยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศฟนยาห์
11. จงเอาเงินและทองคำทำเป็นมองกุญหาลายมองกุญ และสวมบนศีรษะของโยชูวาบุตรชายเยโโซชาดัก มหาปูโรหิต
12. และกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโไฮวาร์ดจอมโยกัตรัสดังนี้ว่า ดูเดิม ชายผู้ที่มีเชื่อว่าพระองค์กรุ่น เพราะท่านจะไปบูรณะในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโไฮวาร์ด'
13. ท่านผู้นี้แหล่งจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโไฮวาร์ด และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับและปักครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นปูโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และการหารือกันอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง'
14. และมองกุญเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโไฮวาร์ด เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเชเลม โทบียาห์ เยดายาห์ และเช็นบุตรชายของเศฟนยาห์
15. บรรดาผู้ที่อยู่ห่างไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโไฮวาร์ด และท่านทั้งหลายจะทราบว่า พระเยโไฮวาร์ดจอมโยกัตรังใช้ข้าพเจ้ามายังท่าน ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสูรเสียงของพระเยโไฮวาร์ดพระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนี้จะเป็นไปดังกล่าวนั้น

1. ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลกษัตริย์จาริอัส พระจันทร์ของพระเยื้อحاห์มายังเศคาเรียห์ ณ วันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสติว
2. เมื่อพากเข้าได้ใช้ให้ชาเรเซอร์และเรเเกມเมเลด พร้อมกับพรรคพากของเข้า ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยื้อحاห์
3. และร้องขอต่อบรรดาบุโหริตที่พระนิเวศแห่งพระเยื้อحاห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า ควรที่ข้าพเจ้าจะໄວ่ทุกข์ และปลีกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่
4. แล้วพระจันทร์ของพระเยื้อحاห์จอมโยธา มาบังข้าพเจ้าว่า
5. จงกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาบุโหริตว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหารและໄວ่ทุกข์ในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ด ตั้งจีดสิบปีนั้น เจ้าได้อุดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ
6. และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ
7. ในเมื่อยุชาเลิมมีคนอยู่และมีคนอยู่และมีคนอยู่ มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และ aden ที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าน่าจะฟังพระจันทร์ซึ่งพระเยื้อحاห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุนกรอนฯ มิใช่หรือ
8. และพระจันทร์ของพระเยื้อحاห์มายังเศคาเรียห์ว่า
9. พระเยื้อحاห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง ทุกคนจะแสดงความเมตตากรุณาและความสงสาร ต่อพื่นดองของตน
10. อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบایช้ำใจต่อพื่นดองของตน
11. แต่เข้าปฏิเสธไม่ยอมฟังและหันบ่าดื้อเข้าใส่ และอุดหูของเขามีเสียงเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน
12. เออ เขาได้กระทำใจของเขามี่อนหินแข็ง เกรงว่าเขากำลังได้ยินพระราชบัญญัติและพระจันทร์ซึ่งพระเยื้อحاห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุนกรอนโดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่จึงได้มาจากพระเยื้อحاห์จอมโยธา
13. ตั้งนั้นต่อมาพระเยื้อحاห์จอมโยธาตรัสว่า เมื่อเราร้องเรียก เขายังไม่ฟังฉันได เมื่อเราร้องทูล เราก็ไม่ฟังฉันนั้น
14. และเราก็ให้เขาระจัดกระจาดไปด้วยลมบ้าหมูท่ามกลางประชาชนทั้งสิ้นซึ่งเขานั้นรู้จัก ดังนั้นแผ่นดินจึงกรร่างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขากำลังได้ปล่อยให้แผ่นดินที่น่าพึงพอใจนั้นกรร่างไปเสียแล้ว

1. และพระจันทร์ของพระเยื้อว่าห์จอมโโยราฯ ยังข้าพเจ้าอีกกว่า
2. พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า เราห่วงเห็นคิโยนด้วยความหวังเห็นอันยิ่งใหญ่ และเราห่วงเห็นเชอด้วยความกริ่วมาก
3. พระเยื้อว่าห์ตั้งนี้ว่า เรากลับไปปังคิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูชาเล็ม และเขากำเรียกเยรูชาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียกภูเขาของพระเยื้อว่าห์จอมโโยราว่าภูเขาบริสุทธิ์
4. พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า ชายชราและหญิงชราจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูชาเล็มอีก ต่างก็มีเม้าเท้าอยู่ในเมืองอายุมากที่เดียว
5. และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็จะเต็มไปด้วยเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป
6. พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชนที่เหลืออยู่ในสมัยนี้แล้ว พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า ก็จะประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ
7. พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า ดูเสิด เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออกและจากประเทศตะวันตก
8. และเราจะพาเข้าทั้งหลายให้มารักษาอยู่ท่ามกลางเยรูชาเล็ม และเข้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้าทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม
9. พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า จงให้มีของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง คือเจ้าทั้งหลายผู้ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยื้อว่าห์จอมโโยรา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น
10. เพราะว่าก่อนสมัยนั้นไม่มีค่าจ้างให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพ เพราะเหตุภัยพิบัตินั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน
11. พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชนที่เหลืออยู่น้อยกับสมัยก่อน
12. เพราะว่าเมล็ดพืชจะเกิดเจริญกิจกรรม เถาอุ่นจะมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชนที่เหลืออยู่นี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
13. โอ วงศ์วนยุดาห์และวงศ์วนอิสราเอลเอี่ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายให้เข้าแช่งฉันได้ต่อมาระบุจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งประพรัตน์ อย่างลัวเลย แต่จะให้มีของเจ้าแข็งแรงเสิด
14. เพราะพระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้ว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้ายิ่วเยี้ยให้เรากราณ์นี้ เรายังตั้งใจว่าจะลงโทษเจ้าเรามิได้หย่อนความตั้งใจลง พระเยื้อว่าห์จอมโโยราตั้งนี้แหล
15. ดังนั้นในวันเหล่านี้เราตั้งใจอีกว่า เราจะกระทำดีต่อเยรูชาเล็มและต่อวงศ์วนยุดาห์ อย่างลัวเลย
16. ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพุดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตุเมืองของเจ้าเป็นตามความจริงและกระทำเพื่อสันติ
17. อายุคิดอุบายน้ำใจต่อเพื่อนบ้าน อย่ารักคำปฏิญาณเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง พระเยื้อว่าห์ตั้งนี้

แหล่ง

18. และพระวจนะของพระเย毫不犹豫ที่จะอยู่อย่างข้าพเจ้าว่า
19. พระเย毫不犹豫ที่จะอยู่อย่างนี้ว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้าและการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบ จะเป็นที่ให้ความบันเทิงและความร่าเริง และเป็นการเลี้ยงที่ให้ชื่นชมแก่ วงศ์วานญุด้าห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจะรักความจริงและสันติภาพ
20. พระเย毫不犹豫ที่จะอยู่อย่างนี้ว่า ชนชาติทั้งหลายยังจะมา คือประชาชนที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย
21. ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่า 'ให้เราไปกันทันที' ไปทูลขอจำเพาะพักตร์พระเย毫不犹豫 และแสวงหาพระเย毫不犹豫ที่จะอยู่ 'ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย'
22. เอօ ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชนที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเย毫不犹豫ที่ใน เยรูซาเล็ม และทูลขอจำเพาะพักตร์พระเย毫不犹豫
23. พระเย毫不犹豫ที่จะอยู่อย่างนี้ว่า ต่อมามาในสมัยนั้นสิบคนจากประชาชนทุกๆภาษาจะยืดชัยเสื้อคลุมของปิศาจ หนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า 'ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน'

บทที่ 9

1. ภาระแห่งพระวจนะของพระเย毫不犹豫ที่มีในหัตราช และเมืองดาแมสกัสจะเป็นที่พักสงบสำหรับที่นั่น เมื่อตากองมนุษย์จะแสวงหาพระเย毫不犹豫 แม้กระหึ่งอิสราเอลทุกคราด้วย
2. เมืองสามัคคีมีเขตแดนติดกันกีรวมอยู่ด้วย ไทรากับไซดอน แม้จะเป็นเมืองฉลาดกิตาม
3. ไทราก่อสร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฟุ่น และหองคำเนื้อดือดอย่างโคลนตามถนน
4. ดูเดิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดอาข้าของเมืองนี้ไปเสีย และเหรียงอำนาจของเมืองนี้ลงไปในทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาลាសูเสีย
5. เมืองอัชเคลโนจะเห็นและกลัว เมืองกาชาจะเห็น และมีความเคราะห์อย่างยิ่ง เมืองเอโครนด้วยเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่น่าละอาย กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาชา เมืองอัชเคลโนจะไม่มีคนอาศัยอยู่
6. คนที่ไม่มีพ่อจะมาอยู่ในเมืองอัชโดย เรายังตัดความหยิ่งผยองของคนพิลิสเดียวออกเสีย
7. เราจะเอาเลือดของเขากลอกไปจากปากของเข้า และเอาสิงที่นาสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างซี่ฟันของเขามาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่ คือเขานั่นเองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่งในยุคชาติ และเอโครนจะเหมือนคนเบนุส
8. และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองยาม เพื่อจะมิให้ผู้ใดเดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บีบบังคับผ่านพวงเขาไป อีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเรางเอง
9. โอ ชิตาแห่งศิโภเนอี้ย จงร่าเริงอย่างยิ่งเดิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเออี้ จงให้ร้อง ดูเดิด กษัตริย์ของເຊອເສດ්ຈ มหาເຮົວ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกกลา
10. เราจะขัดรถรบเสียจากເພົາຮົມ และม้าเสียจากเยรูซาเล็ม ธนูสังคมจะถูกขัดเสียด้วย และท่านจะบัญชา สันติให้มีแก่ประชาชาติทั้งหลาย อาณาจักรของท่านจะมีจากทะเลขึ้ไปถึงทะเลโน่น และจากแม่น้ำนั้นไปถึงสุดปลาย พิกพ
11. ส่วนเจ้าเล่า เพาะໂລທິຕแห่งพันธสัญญาของเรารึมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเชลยในพวงเจ้าให้เป็นอิสระจากบ่อแห้งนั้น
12. โอ นักโทษที่มีความหวังเออี้ จงกลับไปยังที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า คือวันนี้เองเรายังภาคว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า
13. เพาะเราได้ด้วยชาติเหมือนโค้งคันธนู เราได้กระทำເພົາຮົມให้เป็นลูกธนู โอ ศิโภเนอี้ย เราปลูกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้านะ โอ กรีกเออี้ และแก่วงเจ้าอย่างดงามของนักรบ
14. แล้วพระเย毫不犹豫จะทรงปราภูเนื้อเข้าทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป่าแต่ แล้วจะเสด็จไปในลมบ้าหมุกิศใต้
15. พระเย毫不犹豫จอมโยราชพิทักษ์รักษาเข้าทั้งหลายไว้ และเข้าทั้งหลายจะล้างผลลัพธ์และเหยียบลงด้วยนักยิงสลิงลง และจะดีมและทำเสียงอึกทึกเพราเหตุเหลืองุ่น และจะอิ่มเหมือนชามเปียกเหมือนนมุนแท่นนูชา

16. ในวันนั้น พระเยอวาห์พระเจ้าของเขาระบุว่าจะทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ดังผู้แกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฎ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแต่ละวันของพระองค์
17. ด้วยว่าความดีของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด และความงดงามของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด เมล็ดข้าวจะกระทำให้ชายหญิงร่าเริง และนำอุ่นให้มีจะทำให้หญิงสาวชื่นบาน

บทที่ 10

1. จงขอฝนจากพระเย毫不犹豫ในฤดูฝนชูกปลายฤดู ดังนั้นพระเย毫不犹豫จะทรงบันเมฆพวย จะทรงประทานห่าฝนแก่มนุษย์ และผักในทุ่งนาแก่ทุกคน
2. เพราะว่ารูปเคารพประจำบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพากโหรกเห็นสิ่งหลอกลวง และเล่าความผันเท็จ และให้คำเล่าโ梁มที่เปล่าประโยชน์ เพาะละนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างผู้สัตว์ เขาทุกชีวิตระบุชาดเมฆบาล
3. เรายกธรรมเมฆบาลอย่างรุนแรง และเราลงโทษบรรดาแพะผู้ เผรับพระเย毫不犹豫จะอมโยธาเอาพระทัยใส่ผุ่งสัตว์ของพระองค์คือวงศ์วานยูด้าห์ และทรงกระทำเข้าให้เป็นเหมือนม้าศึกอีกเพิ่มในสังคม
4. ศิลามุ่มเอกสารอกอกมาจากเขา หมุดขึ้นเต้นห์อกอกมาจากเขา คันธนูรับศึกอกอกมาจากเขา และผู้บีบบังคับทุกคนออกมากจากเข้าด้วยกัน
5. เขายจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสังคม เหี้ยยบยำสัตว์ไปในโคลนตามถนน เขายจะต่อสู้เพรับพระเย毫不犹豫ทรงสถิตกับเข้า เขายจะกระทำให้ผู้ที่อยู่บนหลังม้ายุ่งเหยิง
6. เราจะหนุนกำลังวงศ์วานของยูด้าห์ และเราจะช่วยวงศ์วานของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เข้าได้อาศัยอยู่เพรับเราสองสารเข้า และเขายจะเป็นเหมือนอย่างว่าเรามีได้ทอดทิ้งเข้า เพราราคือพระเย毫不犹豫พระเจ้าของเข้า เราจะฟังเข้า
7. แล้วคนเอฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของเข้าทั้งหลายจะเปรมปรีดิ์เหมือนได้ดื่มน้ำอุ่น เออ ลูกหลานของเขายจะได้เห็นและเปรมปรีดิ์ และจิตใจของเขายจะยินดีเหลือล้นในพระเย毫不犹豫
8. เราจะผิวปากเรียกเข้าและรับรวมเข้าเข้ามา เพราราได้ใส่เข้าไว้แล้ว และเขายจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน
9. แม้เราจะห่วนเข้าไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขายจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขายจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเข้าและกลับมา
10. เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรับรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอนจนจะไม่มีที่ให้เข้าอยู่
11. พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความรุ่มเรือง และจะทรงทุบคลื่นทะเล และที่ลีกทั้งสิ้นของแม่น้ำจะแห้งไปความเห่อเหินของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคาดทากของอียิปต์จะพรากรไปเสีย
12. เราจะกระทำให้เข้าทั้งหลายเข้มแข็งในพระเย毫不犹豫 และเขายจะดำเนินในพระนามของพระองค์ พระเย毫不犹豫ทั้รัสดังนี้แหล

1. โอ เลbanon เอี่ย จงเปิดบรรดาประดุของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลัญไม้สันสีدار์ของเจ้าเสีย
2. โอ ตันสนสามใบเอี่ย จงรำให้ເດີດ ເພຣະໄມ້ສນສීදາຣໍລັມເສີຍແລ້ວ ເພຣະບຣດາໄມ້ທີ່ສ່ງກາມພິນາຄລົງໄປແລ້ວ ໂອ ຕັນໄວຼັກເມືອງບາຈານເຂົ້າ ຈົງຮໍາໃຫ້ເດີດ ເພຣະປ່າທີບຖຸກໂຄນເສີຍແລ້ວ
3. ພັງໝີ ເສີຍຮໍາໃຫ້ຂອງເມໝນບາລ ເພຣະສ່ງກາຕີຂອງເຂາທັງຫລາຍກີ່ຖຸກທຳລາຍໄປແລ້ວ ພັງໝີ ເສີຍສິງໂຕຫຸ່ມຄໍາຮາມ ເພຣະວ່າຄວາມກຸມືໃຈແໜ່ງແມ່ນໜ້າຈອຣແດນກີ່ຮ່າງເປົລ່າ
4. ພຣະເຢໂຂວາຫໍພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພເຈົ້າຕັດສັດນີ້ວ່າ ຈົງເລື່ອງຝູງແພະແກະທີ່ຕ້ອງຖຸກໝ່າ
5. ບຣດາຜູ້ທີ່ຫຼືມນໄປກີ່ຈ່າມນເສີຍ ແລ້ວໄມ້ຕ້ອງມີໂທໜ ແລະບຣດາຄຸນທີ່ຂ້າຍມັນກລ່າວວ່າ ‘ສາຫຼັກຮາດແດ່ພຣະເຢໂຂວາຫໍ’ ເພຣະຂ້າພເຈົ້າມັ້ງມີແລ້ວ’ ແລະເມໝນບາລຂອງມັນທັງຫລາຍໄມ່ສົງສາຮມັນເລຍ
6. ພຣະເຢໂຂວາຫໍຕັດສົວ່າ ເພຣະເຮົາຈະໄມ້ສົງສາຮ່າວແຜ່ນດິນນີ້ເອີກຕ່ອໄປ ດູເດີດ ເຮັກຈະກະຮາທຳໃຫ້ເຂາດ່າງຄົນເຕັກເຂົ້າໄປໃນ ມືອຂອງເຫື່ອນບ້ານຂອງເຂາ ແລະຕ່າງກົດໄປໃນຫັດຕົ້ນຂອງກັ້ຕົວຍົງຂອງເຂາ ແລະທ່ານຈະປົບແຜ່ນດິນໃຫ້ແລກ ແລະເຮົາຈະໄມ້ ຂ່າຍເໜືອຄົນໜຶ່ງຄົນໄດ້ໃຫ້ພັນມືອຂອງທ່ານທັງຫລາຍເລຍ
7. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ເລື່ອງຝູງແພະແກະທີ່ຖຸກໝ່າ ຄືອຕັ້ງເຈົ້າເອງ ໂອ ພວກທີ່ນ່າສົງສາຮແໜ່ງຝູງແກະເຂົ້າ ແລ້ວໄມ້ເທົ່າສອງອັນ ອັນນີ້ໃຫ້ຊື່ວ່າ ພຣະຄຸນ ອີກອັນນີ້ຂ້າພເຈົ້າໃຫ້ຊື່ວ່າ ສຫກາພ ແລະຂ້າພເຈົ້າກີ່ເລື່ອງຝູງແກະ
8. ໃນເດືອນເດືອນຂໍ້ວ່າຂ້າພເຈົ້າຕັດເມໝນບາລສາມຄຸນນັ້ນອອກເສີຍ ແຕ່ຈິຕິໃຈຂ້າພເຈົ້າເກລີຍດັບຊັງແກະເຫັນນັ້ນ ແລະຈິຕິໃຈແກະກີ່ ເກລີຍດັບຊັງຂ້າພເຈົ້າດ້ວຍ
9. ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງວ່າ ຂ້າຈະໄມ້ເລື່ອງຝູງເຈົ້າ ອະໄຣຈະຕ້ອງຕາຍກີ່ໃຫ້ຕາຍໄປ ອະໄຣທີ່ຈະຕ້ອງຖຸກຕັດອອກກີ່ໃຫ້ຖຸກຕັດອອກໄປເສີຍ ແລະ ໄທັບບຣດາທີ່ເໜືອຍຸ່ນໜັກນີ້ເອົ້າຫຼືກັນແລະກັນ
10. ຂ້າພເຈົ້າກີ່ເອົາໄມ້ເທົ່າທີ່ຊື່ ພຣະຄຸນ ນັ້ນມາຫັກ ເພື່ອລັມເລີກພັນຮສັງຄູາຫຼື່ຂ້າພເຈົ້າໃຫ້ທຳວິກັບໜ່າຍທັງຫລາຍເສີຍ
11. ຈຶ່ງເປັນອັນລັ້ມເລີກໃນວັນນັ້ນ ແລະພວກທີ່ນ່າສົງສາຮແໜ່ງຝູງແກະ ຜູ້ຫຼື່ອຍຸ່ນຂ້າພເຈົ້າຍຸ່ນຮູ້ວ່າ ນັ້ນເປັນພຣະວຈນະຂອງ ພຣະເຢໂຂວາຫໍ
12. ແລ້ວຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງພຸດກັບເຂົ້າວ່າ ຄ້າທ່ານເຫັນຄວກກີ່ຂອງຄ່າຈ້າງແກ່ເຮົາ ຄ້າໄມ້ເຫັນຄວກກີ່ໄມ້ຕ້ອງ ແລ້ວເຂົ້າກີ່ຫັ້ງເງິນສາມສົບ ເຫຼືຍ່າຍອອກໃຫ້ແກ່ຂ້າພເຈົ້າເປັນຄ່າຈ້າງ
13. ແລ້ວພຣະເຢໂຂວາຫໍຕັດສັບຂ້າພເຈົ້າວ່າ ຈົງໂຍນເງິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ຫັ້ງບັນໜຳ ຄືອເງິນກໍ່ອນງາມທີ່ເຂາຈ່າຍໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງເອງເງິນສາມສົບເຫຼືຍ່າຍໂຍນໃຫ້ແກ່ຫັ້ງບັນໜຳໃນພຣະນິເວສຂອງພຣະເຢໂຂວາຫໍ
14. ແລ້ວຂ້າພເຈົ້າກັບໄໝ້ມີເທົ່າອັນທີ່ສອງທີ່ຊື່ ສຫກາພ ນັ້ນເສີຍ ລັ້ມເລີກກາດຮວາພຣະຫວ່າງຢູ່ດາຫຼີ ແລະອີສຣາເອລ
15. ແລ້ວພຣະເຢໂຂວາຫໍຈຶ່ງຕັດສັບຂ້າພເຈົ້າວ່າ ຈົງຫຍົບເຄື່ອງໃຊ້ຂອງເມໝນບາລໂລ່ງເຂົ້າຂຶ້ນມາເອົກຮັ້ງໜຶ່ງ
16. ເພຣະດູເດີດ ເຮົາຈະຕັ້ງເມໝນບາລຜູ້ໜຶ່ງໃນແຜ່ນດິນນີ້ ຜູ້ໄມ້ແວ່ໄປຫາຕົວທີ່ຖຸກຕັດອອກໄປ ທີ່ວິວແສງຫາຕົວທີ່ຍັງໜຸ່ມ ທີ່ອັກຫາຕົວທີ່ທັກເສີຍແລ້ວ ທີ່ວິວເລື່ອງຝູ່ຕົວທີ່ເປັນປົກຕິ ແຕ່ກິນເນື້ອຂອງແກະອ້ວນທຸກຕົວ ນີກກິນຈະກະທຳກົງກີບຂອງມັນ
17. ວິບັດີແກ່ເມໝນບາລຜູ້ເວົ້າຄ່າຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ກອດທີ່ຝູງແພະແກະເສີຍ ຂອໃຫ້ດາບພັນແນນຂອງເຂາ ແລະພັນຕາຂວາຂອງເຂາເຕີດ ຂອໃຫ້ແນນຂອງເຂາລົບໄປເສີຍ ແລະໃຫ້ຕາຂວາຂອງເຂາບອດທີ່ເດືອວ

บทที่ 12

1. ภาระแห่งพระวจนะของพระเยื้อราห์เกี่ยวด้วยเรื่องอิสราเอล พระเยื้อราห์ผู้ทรงชี้ท้องฟ้าออก และ wang raka piphap และปัจจิตวิญญาณให้มีอยู่ในมนุษย์ ตัวสว่า
2. ดูเดิດ เราจะทำกรุณาเยรูชาเลิมให้เป็นถ้อยแห่งการสั่นสะเทือนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพากเขาจะล้อมทั้งยุคชาติและกรุณาเยรูชาเลิมไว้
3. ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูชาเลิมเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกหันเป็นชินๆ ถึงแม้ว่าประชาชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูชาเลิม
4. พระเยื้อราห์ตัวสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัววุ่นวาย และกระทำให้คนเขี้ยบ้าคลั่ง แต่เราจะลีมตาดูวงศ์หวานยุคชาติ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายตาบอดไป
5. แล้วหัวหน้าคนยุคชาติจะรำพึงในใจว่า 'ชาวเยรูชาเลิมจะเป็นกำลังของเรา' เนื่องจากพระเยื้อราห์จอมโภราเจ้าของเขา'
6. ในวันนั้นเราจะกระทำให้หัวหน้าคนยุคชาติทั้งหลายเหมือนหม้อร้อนแดงอยู่ท่ามกลางกองไฟน้ํา เมื่อนครบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางฟ้อนข้าว และเขาจะเผาผลัญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวาและไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูชาเลิมจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิมนั้นเอง คือเยรูชาเลิม
7. และพระเยื้อราห์จะประทานชัยชนะแก่เต็นท์ของยุคชาติก่อน เพื่อว่าส่งราชีแห่งราชวงศ์ดาวิด และส่งราชีแห่งชาวเยรูชาเลิมจะไม่ได้เป็นที่ยกย่องเห็นอกว่าของยุคชาติ
8. ในวันนั้นพระเยื้อราห์จะทรงป้องกันชาวเยรูชาเลิมไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอก่อการทำลายเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เมื่อนทูตสวรรค์ของพระเยื้อราห์นำหน้าเข้าทั้งหลาย
9. ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูชาเลิม
10. และเราจะเกวัญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูชาเลิม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แหง เขายังจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องให้อย่างขึ้นที่นี่เพื่อท่าน เมื่อนอย่างคนร้องให้อย่างขึ้นเพื่อบุตรหัวปีของตน
11. ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูชาเลิมจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อชาติบริมโลก ที่รับเมกิดโฉ
12. แผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตามครอบครัวแต่ละครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่าน ต่างหาก ครอบครัวของวงศ์หวานนารีต่างหาก และภรรยาของเข้าต่างหาก ครอบครัวซึ่งมีต่างหาก และภรรยาของเข้าต่างหาก
13. ครอบครัวของวงศ์หวานเลวีต่างหาก และภรรยาของเข้าต่างหาก ครอบครัวซึ่งมีต่างหาก และภรรยาของเข้าต่างหาก
14. และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเข้าต่างหาก

บทที่ 13

1. ในวันนั้น จะมีนาพุธสูงขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมานิวันนั้น เราจะจัดซื้อของรูปเคราะห์จากแผ่นดิน เพื่อว่าเขาจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะปล่อยพยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาดไปเสียจากแผ่นดินด้วย
3. ต่อมามีผู้เดมาพยากรณ์อีก บิตามารดาผู้ให้เขางับเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า 'เจ้าย่ามีชีวิตอยู่เลย เพราะเจ้าพุดมุสาในพระนามของพระเยโฮวาห์' เมื่อเขายากรณ์ บิตามารดาผู้ให้เขางอกมาจะแหงเข้าให้หอบ
4. ต่อมานิวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละอายพระนิมิตของเขามีพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้ามีขันเพื่อลองอีกต่อไป
5. แต่เขากล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นชานา เพราะว่ามีคนสอนข้าพเจ้าให้เลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหุ่มๆ'
6. และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า 'ทำไมท่านมีแพลงเป็นในเมือง' เขายังตอบว่า 'ข้าพเจ้าได้แพลงเป็นนั้นในเรือนของพากเพื่อนของข้าพเจ้า'
7. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า 'โอ ดาวเอี่ย จงตื่นขึ้นต่อสัมเมชบาลของเรา จงต่อสู้ที่สนใจเรา จงตีเมฆบาล และผู้แกนนั่นจะกระจัดกระจาดไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย'
8. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมากทั้งแผ่นดินจะต้องจัดเสียให้พินาศสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม
9. เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถุงเขามีอนาคตสูงเงิน และลองดูเขามีอนาคตด่องทองคำ เขายังร้องทูลอ กนามของเราและเราจะฟังเข้า เราจะกล่าวว่า 'เขาก็หายเป็นชนชาติของเรา' และเขากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า'

1. ดูเดิດ วันแห่งพระเยอวาห์มาใกล้แล้ว เมื่อทรัพย์สินที่เขาริบไปจากเจ้านั้น เขากำแพงกันท่ามกลางเจ้า
2. เพราะเราจะรวมประชาชาติทั้งสิ้นให้ทำศึกกับเยรูชาเล็ม เมืองนั้นจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดมและผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง
3. แล้วพระเยอวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสังคุรกรรม
4. ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขาแมกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูชาเล็มด้านตะวันออก และภูเขา มะกอกเทศนั้นจะแยกออกจากตระกูลจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากราวังมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจะ ถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้
5. และท่านทั้งหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา เพราะว่าหุบเขานี้แห่งบรรดาภูเขานี้จะมาจดอาชัลและท่านทั้ง หลายจะต้องหนีไป อย่างที่หนีจากแผ่นดินไหวสมัยอุสซียาห์กษัตริย์พระแทมูดาห์ แล้วพระเยอวาห์พระเจ้าของ ข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพากวิสุทธิชันทั้งสิ้นจะมา กับพระองค์
6. ต่อมานิวันนั้นแสงสว่างจะไม่แรมไสหรือจะไม่มีดม瓦
7. แต่จะเป็นวันหนึ่งที่พระเยอวาห์ทรงทราบแล้ว ไม่ใช่วันหรือคืน แต่ต่อมาวาเย็นจะมีแสงสว่าง
8. ในวันนั้นนำแห่งชีวิตจะให้หลอกจากเยรูชาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไฟไหม้ไปสู่ทະเต้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไฟไหม้ไปสู่ ทະเต้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไฟไหม้เรื่อยไปดังในฤดูหนาว
9. และพระเยอวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยอวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของ พระองค์ก็เป็นเอก
10. แผ่นดินทั้งสิ้นจะกล้ายเป็นที่รับจากเกนาลีริมโมนใต้เยรูชาเล็ม แต่เยรูชาเล็มจะดำรงสูงเด่นอยู่ในที่ตั้งของ เมืองนั้น จากประตุเบนยาミニถึงสถานที่ที่เป็นประตุเก่า ถึงประตุมุมและจากหอคอยอาณัณอล ถึงบ่ออย่างสุ่นของ กษัตริย์
11. และจะมีผู้คนอาศัยอยู่ เพราะไม่มีการทำลายเสียสิ้นอีกแล้ว แต่เยรูชาเล็มจะอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย
12. ต่อไปนี้เป็นภัยพิบัติซึ่งพระเยอวาห์จะทรงใช้โฉมดีบรรดาชนชาติทั้งหลายที่ทำสงครามกับเยรูชาเล็ม คือเนื้อ ของเขานะเน่ไปเมื่อเขายังยืนอยู่ได้ ตาของเขานะเน่ตาบ้า และลิ้นของเขานะเน่คาปาก
13. ต่อมานิวันนั้นการสับสนอลหม่านอย่างใหญ่โตจากพระเยอวาห์จะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นคน หนึ่งจะจับกุมเพื่อนบ้านของตน และเขายกมือขึ้นต่อสู้กับและกัน
14. แม้ว่ายุคห์จะต่อสู้กับที่เยรูชาเล็ม ทรัพย์สมบัติของประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบจะถูกเก็บ มีทองคำ เงิน และเงินฝ้ามากมาย
15. และภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่เหมือนภัยพิบัติอย่างนี้จะบังเกิดแก่แม่ ล่อ อุฐ ลา และไม่ว่าสัตว์ชนิดใดซึ่งมีอยู่ในเต็นท์ เหล่านั้น
16. และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสรุบกับเยรูชาเล็ม จะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ปี แล้วปีเล่า คือพระเยอวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง

17. ถ้าครอบครัวได้ในพื้นที่พิภพไม่ขึ้นไปยังเยรูชาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระเยโซวาห์จอมโยธา ฝันก็จะไม่ตกลเหนื่อเขาเหล่านั้น
18. และถ้าครอบครัวแห่งอียิปต์ ซึ่งขาดฟันแล้ว ไม่ขึ้นไปปรากรถัวตัวที่นั่น ก็จะบังเกิดภัยพิบัติด้วย ซึ่งพระเยโซวาห์ทรงใช้โฉมตีประชาชนชาติอื่นๆซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศาลาอยู่เพียง
19. ที่กล่าวนี้จะเป็นการลงทัณฑ์อียิปต์และเป็นการลงทัณฑ์ประชาชนชาติทั้งสิ้น ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศาลาอยู่เพียง
20. และในวันนั้นลูกพรุนที่ผู้คนจะมีคำารีกว่า บริสุทธิ์เด่พระเยโซวาห์ และหม้อซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโซวาห์จะเป็นเหมือนชามซึ่งอยู่หน้าแท่นบูชา
21. เอօ และหม้อทุกลูกในเยรูชาเล็มและyuดาห์จะเป็นของบริสุทธิ์เด่พระเยโซวาห์จอมโยธา เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาจะเอาหม้อไปบ้าง และจะต้มเนื้อในหม้อเหล่านั้น ในวันนั้นจะไม่มีคนคนใดอันในพระนิเวศของพระเยโซวาห์จอมโยธาอีกต่อไป

มาลาคี

1. ภาระแห่งพระวจนะของพระเย毫不犹豫ที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาคี
2. พระเย毫不犹豫ตรัสว่า เราได้รักเจ้าทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด พระเย毫不犹豫ตรัสว่า เอชาเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราเกียรติรักยาโคบ
3. แต่เราได้เกลียดเอชา เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเขาร้างเปล่าสำหรับมังกรแห่งถินทุกันดาร
4. เมื่อเอดอมกล่าวว่า เราถูกบันทอนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่ พระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสดังนี้ว่า เข้าทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และผู้คนจะเรียกเขาว่าเหล่านี้ว่า 'เป็นเขตแดนแห่งความชั่วร้าย' และ 'เป็นชนชาติที่พระเย毫不犹豫ทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์'
5. ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า พระเย毫不犹豫นี้จะใหญ่ยิ่งนักแม้กระทั้งนอกเขตแดนของอิสราเอล
6. บุตรชายก็ย้อมให้เกียรติแก่บิดาของเข้า คนใช้ก็ย้อมให้เกียรตินายของเข้า แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่แหลมพระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมื่นนามของเรา ท่านก็ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมื่นพระนามของพระองค์สถานใด'
7. ก็โดยนำอาหารลทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรล่ะ แล้วท่านว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็นมลทินสถานใด' ก็โดยคิดว่า 'โดยของพระเย毫不犹豫นั้นเป็นที่ดูหมื่น' อย่างไรล่ะ
8. เมื่อเจ้านำสัตว์ตามอดมาเป็นสัตวบูชา กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ พระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้นไปกำนัลเจ้าเมื่องของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม
9. ลองอ้อนวอนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวงเราดูซึ้ง ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้ จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงขอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสดังนี้แหละ
10. โอ อย่างให้มีสักคนหนึ่งในพวงเจ้าซึ่งจะปิดประตูเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า และเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า
11. พระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสว่า ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเขากล่าวเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์เด่นชัดของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะว่านามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ
12. แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่า 'โดยของพระเย毫不犹豫เป็นมลทิน' และว่า 'ผลของโดยนั้นคืออาหารที่ถวายนั้นนำดูดู' เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว
13. พระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า 'ดูเถิด อย่างนี้นำอ่อน懦ใจจริง' แล้วเจ้าก็ทำเช่นเดียวกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย ของเหล่านี้เหลาเจ้านำมาเป็นของบูชา พระเย毫不犹豫ตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ
14. พระเย毫不犹豫จอมโโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฏิญาณไว้ และยังเอาสัตว์พิการไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแข่งจะตกอยู่กับคนโงนั้นเดียว เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัว

เกรงท่านกลางประชาชาติทั้งหลาย

1. โอ บุหริทตหั้งหlays บัดนี้คำบัญชานี้มีอยู่เพื่อเจ้าหั้งหlays
2. พระเยโไฮวห์จอมโยธาตรัสว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง และถ้าเจ้าไม่จำสีไวในใจที่จะถวายส่งราชศีแก่นามของเรา เราจะส่งคำเช่นมาให้เจ้า และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของเจ้าแล้วนะ เพราะเจ้ามีใจจำสีไว
3. ดูเถิด เราจะกระทำให้เชือสายของเจ้าเสื่อมไป และจะละเลงมูลสัตว์ใส่หน้าเจ้า คือมูลสัตว์ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไปเสียจากหน้าเรารอย่างนั้นแหละ
4. พระเยโไฮวห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะทราบว่า เราส่งคำบัญชานี้มาให้เจ้า เพื่อว่าพันธสัญญาของเรารซึ่งทำไว้กับเลวีจะคงอยู่
5. พันธสัญญาของเรารซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญารื่องชีวิตและสันติภาพ เราได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อเขาจะได้ยำเกรง และเขาได้ยำเกรงเรา และเกรงขามนามของเรา
6. ในปากของเขามีราชบัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วช้าที่ริมฝีปากของเขามาไม่ได้เลย เขารู้สึกกับเราด้วยสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้หันหlays คนให้พ้นจากความชั่วช้า
7. เพราะว่าริมฝีปากของบุหริทตาวรเป็นยามความรู้ และมนุษย์ควรแสวงหารราชบัญญัติจากปากของเรา เพราะว่าเขาเป็นทุตของพระเยโไฮวห์จอมโยธา
8. แต่เจ้าเองได้หันไปเสียจากทางนั้น เจ้าเป็นเหตุให้หlays คนสะดุดเพราะเหตุราชบัญญัติ พระเยโไฮวห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าได้กระทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมไป
9. ดังนั้นเราจึงกระทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ให้สมกับที่เจ้ามีได้รักษาบรรดาภิทีทางของเรา แต่ได้แสดงอดอดในการสอนราชบัญญัติ
10. เราทุกคนมีได้มีบิดาคนเดียวหรือหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามิใช่หรือ แล้วทำไม่เราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ โดยการลบหลู่พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา
11. ยุคชาห์กีประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียนเขาก็ทำกันในอิสราเอลและในเยรูซาเล็ม เพราะว่ายุคชาห์ได้ลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระเยโไฮวห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างด้าว
12. พระเยโไฮวห์จะทรงขัดชาห์คนใดๆที่กระทำเช่นนี้ ทั้งผู้สอนและนักศึกษา เสียจากเตินท์ของยาโคบ ถึงแม้ว่าเขานจะนำเครื่องบุชาถวายแด่พระเยโไฮวห์จอมโยห์กิตามเกิด
13. และเจ้าได้กระทำอย่างนี้อีกด้วย คือเจ้าเอาหน้าตาดท้วนบุชาของพระเยโไฮวห์ ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องให้คร่าครรภ์ เพราะพระองค์ไม่สนใจทัยหรือรับเครื่องบุชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว
14. เจ้ากามว่า เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ เพราะว่าพระเยโไฮวห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภารยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น แม้ว่านางเป็นคู่เคียงของเจ้าและเป็นภารยาของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้ากีทรยศต่อนาง
15. พระองค์ทรงทำให้เข้าหั้งสองเป็นอันเดียวกันมิใช่หรือ แต่เข้ายังมีลมปราณแห่งชีวิตอยู่ และทำไม่เป็นอันเดียว กัน เพราะพระองค์ทรงประสงค์เชือสายที่ตามทางของพระเจ้า ดังนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้

ได้ทรงคติอกรรยาคนที่ได้มีเมื่อหนูนั้น

16. เพราะพระเยซูคริสต์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า เราเกลียดชังการหย่าร้าง เพราะคนหนึ่งปกปิดความทารุณด้วยเสื้อผ้าของตน พระเยซูคริสต์จึงโยนกระซิบดังนี้เหละ เพราะฉะนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ

17. เจ้าได้กระทำให้พระเยซูคริสต์อ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้ายังจะกล่าวว่า เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ่อนพระทัยสถานใดหรือ ก็เมื่อเจ้ากล่าวว่า ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยซูคริสต์ และพระองค์ทรงปีติยินดีในคนเหล่านั้น หรือโดยถ้ามว่า พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน

1. พระเยซูฯ จอมโภชาตรัสว่า ดูเดิດ เราจะส่งทุตของเรามาไป และผู้นั้นจะตระเตียงหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหาตน จะเสด็จมาบังพระวิหารของพระองค์ คือย่างกระทันหัน ทุตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเดิດ ท่านจะเสด็จมา
2. แต่คริจจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และคริจยืนมั่นอยู่ได้มื่อท่านประภาตัว เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟถลุงแร่และประดุจสะปุขของช่างซักฟอก
3. ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำรุดงานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเข้าอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยซูฯ
4. แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยซูฯ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่ล่วงแล้วมา
5. พระเยซูฯ จอมโภชาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาคณ พากผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ม่ายและลูกกำพร้าฟอ ผู้ที่ผลักไสหันเหคนต่างด้าวจากสิทธิของเข้า และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา
6. เพราะว่า เราคือพระเยซูฯ ไม่มีผันแปร โอบุตรชายยาโคบอ่อนเยี้ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาเผาภูมด
7. เจ้าได้หันเหลี่ยมเสียจากกฎหมายของเราและมิได้รักษาไว้ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระเยซูฯ จอมโภชาตรัสว่า เจ้าจะกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า 'เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด'
8. คนจะฉ้อพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ฉ้อเรา แต่เจ้ากล่าวว่า 'เราทั้งหลายฉ้อพระเจ้าอย่างไร ก็ฉ้อในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชาหนึ่งซี'
9. เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติฉ้อเรา
10. พระเยซูฯ จอมโภชาตรัสว่า จงนำสิบชักหนึ่งเติมขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ ดูที่หรือว่าเราจะเปิดหน้าต่างในฝ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพร้อย่างลันไหลมาให้เจ้าหรือไม่
11. เราจะขนำบตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลอุ่นในไร่นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยซูฯ จอมโภชาตรัสดังนี้แหละ
12. พระเยซูฯ จอมโภชาตรัสว่า และประชาชนชาติทั้งสิบจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ
13. พระเยซูฯ ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า 'เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานได'
14. เจ้าได้กล่าวว่า 'ที่จะ pronนิบัติพระเจ้าก็เปล่าประโยชน์ ที่เราจะรักษาภูมิของพระองค์ หรือดำเนินอย่างคนไว้ทุกๆ ต่อพระพักตร์พระเยซูฯ จอมโภชานั้นจะได้ผลกำไรอันใด
15. บัดนี้เราถือว่าคนอดีตเป็นคนได้รับพร เ eo คนที่ประกอบความชั่วใช่ว่าจะมีคั่งเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พันไปได้
16. แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยซูฯ จึงพุดกันและกัน พระเยซูฯ ทรงพังและทรงได้ยิน และมีหนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์ ได้บันทึกซื่อผู้ที่เกรงกลัวพระเยซูฯ และที่ตระกูลรองในพระนามของ

พระองค์ไว้

17. พระเยโฮวาห์จอมโภยราตรีสว่าง เข้าทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจและเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขามีปัจจุบันนี้บัดิเขา
18. แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปัจจุบันนี้บัดิพระเจ้ากับคนที่ไม่ปัจจุบันนี้บัดิพระองค์

บทที่ 4

1. พระเยอโวห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเป้าไหม่เหมือนเดาอบ เมื่อคนที่ปวดดีทั้งสิ้น เอօ และคนที่ประกอบความชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมาันจะไหมเข้าหมด จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย
2. แต่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมซึ่งมีปีกรักษาโรคภัยได้จะขึ้นมาสำหรับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงนามของเรา เจ้าจะกระโดดโลดเด่นออกไปเหมือนลูกวัวอกไปจากคอก
3. และเจ้าจะเหยียบย้ำคนชั่ว เพราะว่าเขาจะเป็นเหมือนขี้เส้าที่ใต้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันนั้นเมื่อเราประกอบกิจ พระเยอโวห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
4. จงจดจำราชนบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรารา ทั้งกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งเราได้บัญชาเข้าไว้ที่ภูเขาโอเรบสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น
5. ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยอโวห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพิงกล้ามถึง
6. และท่านผู้นั้นจะกระทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ หากไม่ เราจะมาจอมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแข็ง

พันธสัญญาใหม่

มัธยวิ

- หนังสือสำคัญของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบตระกูลเนื่องมาจากอับร้าham
  - อับราัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัก อิสอักให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเข้า
  - ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเพเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เพเรศให้กำเนิดบุตรชื่อऐสโрон เอสโронให้กำเนิดบุตรชื่อรำ
  - รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อน่าโซน นาโซนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน
  - สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโนอาสเกิดจากนางราหับ โนอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบดเกิดจากนางรูธ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี
  - เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อชาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอุรីยาห์
  - ชาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโนอัม เรโนโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา
  - อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยอชาฟิท เยอชาฟิทให้กำเนิดบุตรชื่อเยอรัม เยอรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซียาห์
  - อุสซียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยราม โยรามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเอเซคียาห์
  - เอเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมันนัสเสห์ มันสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์
  - โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนินยาห์กับพากพ่นองของเข้า เกิดเมื่อคราวพากเข้าต้องถูกการดูเป็นเชลยยังกรุงบาบีโลน
  - หลังจากพากเข้าต้องถูกการดูเป็นเชลยยังกรุงบาบีโลนแล้ว เยโคนินยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลอาทิเอล เซลอาทิเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรษฐบabeล
  - เศรษฐบabeลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอุด อาบีอุดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์
  - อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาడอก ศาడอกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอุด
  - เอลีอุดให้กำเนิดบุตรชื่อเอเลอาชาห์ เอเลอาชาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ
  - ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามีของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์
  - ดังนั้น ตั้งแต่อับราัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกการดูเป็นเชลยยังกรุงบาบีโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกการดูเป็นเชลยยังกรุงบาบีโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน
  - เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สูญหูมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์
  - แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพระความเป็นไปของเธอ หมายจะถอนหมันเสียลับๆ
  - แต่เมื่อยอเซฟยังคิดในเรื่องนื้อยู่ ดูเเดด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า โยเซฟ บตรดาวิด อย่างก้าวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดช

พระวิญญาณปริสุทธิ์

21. เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยซู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา
22. ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าชี้งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า
23. 'ดูเดิด หญิงพรมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาก็จะเรียกนามของท่านว่า อิมมา นูเอล ชี้งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา'
24. ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำชี้งทุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมาเรียมาเป็นภรรยา
25. แต่เมื่อได้สมสู่กับเหอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยซู

บทที่ 2

1. ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเล恒แคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์ไฮโรด ดูເຕີດ ມີພວກນັກປະລຸງຈາກທີສະວັນອອກມາຍັງກຽງເຢຣູ່ຈາເລີມ
2. ຄາມວ່າ ກຸມາຮົມທີ່ບັນເກີດມາເປັນກັບກັດຕີຍົວໜ້າໃຫ້ ເວົ້າໄດ້ເຫັນດາວຂອງທ່ານປະກູງຂຶ້ນໃນທີສະວັນອອກ ເຮົ່າງມາຫວັງຈະນັສກາຣທ່ານ
3. ครັນກັດຕີຍົວໜ້າໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທ່ານກົ່ວ່າວ່າຍພຣະທ້ຍ ທັ້ງໝາວກຽງເຢຣູ່ຈາເລີມກີ່ພລອຍວ່າວ່າຍໃຈໄປກັບທ່ານດ້ວຍ
4. ແລ້ວທ່ານໄຫ້ປະຊຸມບຣາດານູໂຣທິຕໍ່ໃຫ້ກັບພວກຮຣມາຈາຣີຂອງປະຊາທິນາຖານ ຕັ້ງສາມາເຂົາວ່າ ຜູ້ເປັນພຣະຄຣິສຕົ້ນຈະບັນເກີດແທ່ງໄດ້
5. ເຂົ້າຫຼຸດທ່ານວ່າ ທີ່ບັນເກີດມາເປັນກັບກັດຕີຍົວໜ້າໃຈ ເພຣະວ່າສາສດາພຍາກຣົນໄດ້ເຂົ້າຍໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ
6. 'ບັນເກີດມາເປັນກັບກັດຕີຍົວໜ້າໃຈ ຈະເປັນບັນເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດທ່ານກລາງບຣາດາຜູ້ຄຣອງຂອງຍູເລີຍກີ້ໜາມີໄດ້ ເພຣະວ່າເຈົ້ານາຍຄນ້າທີ່ຈະອອກມາຈາກທ່ານ ຜູ້ທີ່ຈະຈະກົບຄຣອງອີສຣາເລື່ອໜ້າຈາດີຂອງເຮົາ'
7. ແລ້ວເຂົ້າໄດ້ຈຶ່ງເຫຼືອພວກນັກປະລຸງເຂົ້າມາເປັນກາລັບ ດາມເຂົາໄດ້ຄວາມຄ້ວານຄື້ນເວລາທີ່ດາວນັ້ນໄດ້ປະກູງຂຶ້ນ
8. ແລ້ວທ່ານໄດ້ໃຫ້ພວກນັກປະລຸງໄປຍັງບັນເກີດມາສັ່ງວ່າ ຈົງໄປຄັ້ນຫາກຸມານັ້ນອ່າງຄື້ນກັນເຕີດ ເມື່ອພບແລ້ວຈຳກລັບມາແຈ້ງແກ່ເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ໄປນັສກາຣທ່ານດ້ວຍ
9. ครັນພວກເຂົາໄດ້ພັ້ນກັດຕີຍົວໜ້າແລ້ວ ເຂົາກີ້ໄດ້ລາໄປ ແລ້ວດູເຕີດ ດາວທີ່ເຂົ້າໄດ້ເຫັນໃນທີສະວັນອອກນັ້ນເກີ້ໄດ້ນໍາຫຼັກເຂົາໄປຈົນມາຫຼຸດຍູ່ເຫັນວ່າສານທີ່ທີ່ກຸມາຮອ່ຟ້ນ
10. ເມື່ອພວກນັກປະລຸງໄດ້ເຫັນດາວນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກີ້ມີຄວາມຂື່ນໜົມຍິນດີຢູ່ນັກ
11. ครັນພວກເຂົາໄປໃນເຮືອນກີ່ພບກຸມາຮກັບນາງມາຮີຍໍມາຮາດາ ຈຶ່ງກົບຄວາມມັນສກາຮກຸມານັ້ນ ແລ້ວເປີດທີບໜີບທີບພຍົບທັງໝົດຂອງເຂົາຈະອອກມາຄວາຍແກ່ກຸມາເປັນເຄື່ອງບຣະນາກາຣ ຄື້ນ ຖອນຄໍາ ກໍາຍານ ແລ້ວມະດຍອນ
12. ແລ້ວພວກນັກປະລຸງໄດ້ຍືນຄໍາເຕືອນຈາກພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຜັນ ມີໄກລັບໄປແກ້ເຂົ້າໄປ ເຂົ້າຈຶ່ງກລັບໄປຍັງບັນເນື່ອງຂອງຕົນທາງໆ
13. ครັນເຂົາໄປແລ້ວ ດູເຕີດ ຖຸດສວຣັກຂອງອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກູງແກ່ໂຍເໜີພິໃນຄວາມຜັນແລ້ວບອກວ່າ ຈົນລູກຂຶ້ນພາກຸມາຮກັບມາຮາດາທີ່ໄປປະເທດອີຍົປົດ ແລ້ວຄອຍຍູ່ທີ່ນໍ່ຈົນກວ່າເຮົາຈະບອກເຈົ້າ ເພຣະວ່າເຂົ້າໄດ້ປະກູງຂຶ້ນຫາກຸມາເພື່ອຈະປະກົບປະກົດສິ່ງທີ່ມີຄວາມສັບສົນ
14. ໃນເວລາກລາງຄືນໂຍເໜີພິຈີ່ງລູກຂຶ້ນພາກຸມາຮກັບມາຮາດາໄປຍັງປະເທດອີຍົປົດ
15. ແລ້ວໄດ້ຍູ່ທີ່ນໍ່ຈົນເຂົ້າໄດ້ສິ່ງພຣະໜົມ ທັ້ນນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ສໍາເຮົາຕາມພຣະວຈນະຂອງອົງຄົມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕ່ວະສີໄວ້ໂດຍສາສດາພຍາກຣົນວ່າ 'ເຮົາໄດ້ເຮົາກົດຕະຍາຂອງເຮົາອອກມາຈາກປະເທດອີຍົປົດ'
16. ครັນເຂົ້າໄດ້ວ່າພວກນັກປະລຸງຫລັກທ່ານ ກີ່ກົວ້ວໂກຮຍິ່ນນັກ ຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປໜ່າເຕັກທັງໝາດໃນບັນເກີດມາແລ້ວທີ່ໄກລໍເຄີຍທັງສິນ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸສອງຂວບລົງມາ ທີ່ຈົ່ງພອດກັບເວລາທີ່ທ່ານໄດ້ຄວາມພວກນັກປະລຸງຍ່າງຄ້ວານຄື້ນ
17. ครັນນັ້ນກີ້ສໍາເຮົາຕາມພຣະວຈນະທີ່ຕັ້ງໂດຍເມື່ອຍົກສາສດາພຍາກຣົນວ່າ
18. 'ໄດ້ຍືນເສີຍງໃນໜຸ່ມບັນຮາມາທີ່ ເປັນເສີຍງໂອດຄວງແລະຮ້ອງໄ້ແລະຮໍາໄ້ເປັນອັນນາກ ອົງນາງຮາເຊລ້ວຮ້ອງໄ້ແພຣະ

บุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลง เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว'

19. ครั้นเอิรอดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเติด ทุตสวารค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์
20. สั่งว่า จงลูกขึ้นพากุмарกับมารดาอย่างแผ่นดินอิสราเอล เพราคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว
21. โยเซฟจึงลูกขึ้นพากุмарกับมารดาอย่างแผ่นดินอิสราเอล
22. แต่เมื่อได้ยินว่า อารเดลาอัศครอบครองแคว้นญูเดียแทนเอิรอดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลยไปยังแคว้นกาลิลี
23. ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาชาเร็ช เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวකศาสตราพยากรณ์ว่า 'เขามาจะเรียกท่านว่าชานาชาเร็ช'

บทที่ 3

1. คราวนั้นยอหันผู้ให้รับบัพติศมา มาประการในถิ่นทุรกันดารแคว้นญี่เดียว
2. กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจะกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาไกลแล้ว
3. ยอหันผู้นี้เหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดายากรณ์ว่า 'เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจะเตรียมมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'
4. เสื้อผ้าของยอหันผู้นี้ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือตีก์แต่นและน้ำผึ้งป่า
5. ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นญี่เดียว และคนทั่วลุ่มแม่น้ำ约爾เดน ก็ออกไปหาຍอหัน
6. และได้รับบัพติศมาจากยอหันในแม่น้ำ约爾เดน ด้วยการสารภาพความผิดบาปของตน
7. ครั้นยอหันเห็นพวกฟาริสและพวกสะดุสพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า โอ เจ้าชาติญร้าย ครรได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
8. เหตุฉนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น
9. อย่านก็เหมาเอาในใจว่า เรามือบราสามเป็นบิดา เพราะเรามองเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อัวร้ามจากก้อนหินเหล่านี้ได้
10. บัดนี้หวานวางแผนไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ
11. เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภาຍหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คุ้นรู้แม้จะถือдолงพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
12. พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลวั่พร้อมแล้ว และจะทรงชำระล้างข้าของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าของพระองค์ไว้ในยุ่งชา แต่พระองค์จะทรงเผาไหม้ด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ
13. แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหาຍอหันที่แม่น้ำ约爾เดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน
14. แต่ยอหันทูลห้ามพระองค์ว่า ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์
15. และพระเยซูตรัสตอบยอหันว่า บัดนี้จงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำการตามสิ่งขอบธรรมทุกประการ แล้วท่านก็ยอมทำการตามพระองค์
16. และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเกิด ห้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดูจนกเข้าและสถิตอยู่บนพระองค์
17. และดูเกิด มีพระสูรสายงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก

1. ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถินทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง
2. และเมื่อพระองค์ทรงอุดพระกระยาหารสีสิบวันสีสิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากระบุตราชากับพระกระยาหาร
3. เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร
4. ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหากมิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมากจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'
5. แล้วพญามารก็นำพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ์ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร
6. แล้วทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเกิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทุตสวรรค์ของพระองค์รักษาท่าน และเหล่าทุตสวรรค์จะเอามือประคงชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะระแทกหิน'
7. พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'
8. อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร
9. แล้วได้ทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านจะกราบลงมั่สการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน
10. พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า อ้ายชาตาน จงไปเสียให้พัน เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'จงมั่สการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'
11. แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเvid มีเหล่าทุตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
12. ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่าอยู่ที่นั่นก็จำไว้แล้ว พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี
13. แล้วย้ายที่ประทับจากเมืองนาซาเร็ธ พระองค์เสด็จไปอยู่ที่เมืองคาเปอรนาوم ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบที่เขตคนเศบูลุนและน้ำฟทาลี
14. เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า
15. 'แคว้นเศบูลุนและแคว้นน้ำฟทาลีทางข้างทะเลสาบแม่น้ำ约珥เดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชน'
16. ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดnenและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเข้าแล้ว'
17. ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว
18. ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพื่นของสองคน คือชีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชาย กำลังทอดawanอยู่ที่ทะเลสาบ เพราะเขามาเป็นชาวประมง
19. พระองค์ตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเสิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หաคนดั่งหาปลา
20. เขาทั้งสองได้ลางوانตามพระองค์ไปทันที
21. ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพื่นของอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของ

เข้า กำลังชูนวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเข้า พระองค์ได้ทรงเรียกเข้า

22. ในทันใดนั้นเข้าทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเข้าตามพระองค์ไป

23. พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเข้า ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย

24. กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนากันผีเข้า คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเข้าให้หาย

25. และมีคนหมู่ใหญ่มาจากการแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำ约ร์เดน ฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

บทที่ 5

1. ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสต็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์
2. และพระองค์ทรงตรัสสอนเขาว่า
3. บุคคลผู้ได้รู้สึกบพิร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขาระบุ
4. บุคคลผู้ได้โศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขากำได้รับการทรงปลอบประโลม
5. บุคคลผู้ได้มีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขากำได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก
6. บุคคลผู้ได้หิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขากำได้อิ่มบริบูรณ์
7. บุคคลผู้ได้มีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขากำได้รับพระกรุณา
8. บุคคลผู้ได้มีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขากำได้เห็นพระเจ้า
9. บุคคลผู้ไดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
10. บุคคลผู้ไดต้องถูกข่มเหงเพราเดตความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขาระบุ
11. เมื่อเขากำจะติดเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จของเรา ท่านก็เป็นสุข
12. จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขากำได้ข่มเหงศาสดายากจนทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน
13. ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมายความว่า ใจให้กลับคืนอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ
14. ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขากำปิดบังไว้ไม่ได้
15. เมื่อจุดเทียนแล้วไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น
16. ให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขากำได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์
17. อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดายากจนเสีย เราไม่ได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ
18. เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น
19. เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบالang ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์
20. เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพากธรรมอาจารย์และพากพาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์
21. ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่ากระทำการผิดกรรม' ถ้าผู้ใดกระทำการผิดกรรม ผู้นั้น

จะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

22. ฝ่ายเรามองกันทั้งหลายว่า ผู้ใดโทรศัพท์น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูด กับพี่น้องว่า 'อ้ายบ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'อ้ายโป-' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก
23. เหตุฉะนั้น ถ้าทำน้ำเครื่องบุญชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเดือดขึ้นหนึ่งข้อใดกับท่าน
24. จงวางเครื่องบุญชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนเด็กับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบุญชาของท่าน
25. จงปะรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกกว่าในเวลาหนึ่งเวลาได้คู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้ พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุณ และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ
26. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนึ่งครบ
27. ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าล่วงประเวณีผ้าเมียเข้า'
28. ฝ่ายเรามองกันทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหัญญา ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิง นั้นแล้ว
29. ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน มากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก
30. และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก
31. ยังมีคำกล่าวไว้ว่า 'ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยานั้น'
32. ฝ่ายเรามองกันทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หัญญา นั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหัญญาซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย
33. อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จะปฏิบัติตาม คำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า'
34. ฝ่ายเรามองกันทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ได้ เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า
35. หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ได้ เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รกรุงพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ได้ เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหาภัตติรัตน์
36. อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศรีษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผอมขาวหรือดำเนินสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้
37. จริงก็จริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนึกพอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว
38. ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'ตาแทนตา และฟันแทนฟัน'
39. ฝ่ายเรามองกันว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตอบแก้มขวาของท่าน ก็จะหันแก้มซ้ายให้เข้าด้วย
40. ถ้าผู้ใดยกจะฟ้องศาลเพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จะให้เสื้อคลุมแก่เขาเสียด้วย
41. ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลี้ยงไปกับเขาก็คงกิโลเมตร
42. ถ้าเขากล่าวว่า 'จะขอสิ่งใดจากท่านก็จะให้' อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอสิ่งใดจากท่าน
43. ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'จะรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู'

44. ฝ่ายเรานอกท่านว่า จงรักศัตรุของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สถาปัตย์ท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจง
อธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติอย่างเหี้ยมหarmต่อท่านและข่มเหงท่าน
45. ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ด้วย
อาทิตย์ของพระองค์ซึ่นส่องสว่างแก่คุณตีและคนข้าวเสมอ กัน และให้ฝนตกแก่คุณชอบธรรมและแก่คุณอธรรม
46. แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพากเก็บภาษีก็ยังกระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
47. ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพากเก็บภาษีก็
กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
48. เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจะเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ

บทที่ 6

1. จังร่วงให้ดี ท่านอย่ากระทำทานต่อหน้าคนอื่นเพื่อจะให้เขาเห็น ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
2. เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป้าแต่รข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรษริญ เรายอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
3. ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น
4. เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเบ็ดเตล็ด
5. เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุ่มนั่น เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เรายอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
6. ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจะเข้าในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเบ็ดเตล็ด
7. แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำว่าชาติไว้ประโยชน์ของคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพุดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง
8. ท่านอย่าทำเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว
9. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
10. ขอให้อานาจารของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก
11. ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้
12. และขอทรงโปรดยกหนึ่งของข้าพระองค์ เมมื่อนข้าพระองค์ยกหนึ่งผู้ที่เป็นหนึ่งข้าพระองค์นั้น
13. และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากซึ่งชั่วร้าย เหตุว่าอานาจารและฤทธิเดชและสั่งราชีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
14. เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโภชให้ท่านด้วย
15. แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน
16. ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเคราหมองเหมือนคนหน้าชื่อใจคด ด้วยเข้าแสร้งทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เรายอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
17. ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงชโลมทาศีรษะและล้างหน้า
18. เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเบ็ดเตล็ด

19. อายาสมสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนใจอาจทำลายเสียได้ และที่ไม่เคยอาจชุดซ่องลักเอาไปได้
20. แต่จะสะสมสมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนใจทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีข้อมูลชุดซ่องลักเอาไปได้
21. เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
22. ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย
23. แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็พลอยมีดีไปด้วย เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมีดีไป ความมีดันจะหนาทึบสักเพียงใด
24. "ไม่มีผู้ใดปรนนิบตินายสองนายได้ เพราะเขาจะซังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้"
25. เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากราบนกราวยถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรรักนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ
26. จงดูนกในอากาศ มันมีได้ห่ว่าน มีได้เกี่ยว มีได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ
27. มีคราวในพวกท่าน โดยความกราบนกราวย อาจต่อความสูงให้ยาวอกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ
28. ท่านกราบนกราวยถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม้ จงพิจารณาดูกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ป่นด้วย
29. และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโอมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยส่งารศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงานเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง
30. แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ
31. เหตุฉะนั้น อย่ากราบนกราวยว่า จะเอาอะไรรักนุ่งห่ม หรือจะเอาอะไรรัดมี หรือจะเอารักนุ่งห่ม
32. (เพราะว่าพวกดีต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้
33. แต่ท่านทั้งหลายจะแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้
34. เหตุฉะนั้น อย่ากราบนกราวยถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนีคงมีการกราบนกราวยสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พ้อยแล้ว

1. อย่างกล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ
2. เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะต้องให้เขาด้วยท่านอันใด ท่านจะได้รับความด้วยท่านอันนั้น
3. เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง ท่านก็ไม่รู้สึก
4. หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราเขี้ยงออกจากตาของท่าน' แต่ดูเดิม ไม่ทั้งท่อนมีอยู่ในตาของท่านเอง
5. ท่านคนหน้าซื่อใจดด จังชักไม่ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน และท่านจะเห็นได้ถัดไป จึงจะเขี้ยงออกจากตาพี่น้องของท่านได้
6. อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบยำเสีย และจะหันกลับมา กัดตัวท่านด้วย
7. จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาระแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
8. เพราะว่าทุกคนที่ขอ ก็ได้ ทุกคนที่แสวงหา ก็พบ ทุกคนที่เคาระ ก็จะเปิดให้เข้า
9. ในพากท่านมีครรภ์บ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเข้าขอบเขตปั่ง
10. หรือให้หุ่งเมื่อบุตรขอปลา
11. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายมองผู้เป็นคนชั้ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์
12. เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านประทานให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงระหอย่างนั้นแก่เขามีองกัน เพราะว่าพระราชนบัญญัติและคำของศาสตราพยากรณ์สอนดังนั้น
13. จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก
14. เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หายบกมีน้อย
15. จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนั่งห่มดูจุกแกะ แต่ภายใต้เขาร้ายกาจดูสุนัขป่า
16. ท่านจะรู้จักเข้าได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลอุ่นจากต้นไม้มีนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อนั้นจากต้นผักหนาม
17. ดังนั้นแหล่งต้นไม้ดีทุกต้นย้อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวเกียบอ่อนให้ผลเลว
18. ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้
19. ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกพันลงและทิ้งเสียในไฟ
20. เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเข้าได้ เพราะผลของเขา
21. มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรางาผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้
22. เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนาม

ของพระองค์ และได้ขับผู้อูกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ'

23. เมื่อนั้นเราจะได้กล่าวแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พันหน้าเรา'
24. เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาถือเปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรื่องของตนไว้บนศีลา
25. ผนก็ตอกและนำกี๊เหลเชี่ยว ลมกี๊พัดประทับเรือนนั้น แต่เรือนมีได้พังลง เพราะว่าหากตั้งอยู่บนศีลา
26. แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขายังเปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรื่องของตนไว้บนทราย
27. ผนก็ตอกและนำกี๊เหลเชี่ยว ลมกี๊พัดประทับเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก
28. ต่อมารัตนพระเยชูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็อศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
29. เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเข้าด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพากธรรมชาติ

1. เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป
2. ดูเดิດ มีคนโรคเรื้อรานมักการพระองค์แล้วทูลว่า พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้
3. พระเยซูทรงยืนพระหัตถ์สูงต้องเขา แล้วตรัสว่า เรายอดใจแล้ว จงหายเดิດ ในทันใดนั้นโรคเรื้อรานของเขาก็หาย
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จะไปสำแดงตัวแก่ปู่โรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย
5. เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรานาอุם มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนหวานพระองค์
6. ว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก
7. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไปรักษาเข้าให้หาย
8. นายร้อยผู้นั้นทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าไปตั้งชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
9. เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จะทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ
10. ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล
11. เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากการทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกันกับอับราฮัม และอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์
12. แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ใส่สังอกไปในที่มีด ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขับเขี้ยวเคี้ยวพัน
13. แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า 'ไปเดิດ ท่านได้เชื่อย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น ในทันใดนั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ
14. ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเบโตร ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเบโตรนอนป่วยจับไข้ข้อยุ่
15. พ่อพระองค์ทรงถูกต้องมี่อนาง ความไข้ก็หาย นางจึงลุกขึ้นปวนนิบดีเข้าทั้งหลาย
16. พอคำลง เข้าพากเป็นอันมากที่มีผู้เข้าสิงมหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย
17. ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า 'ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป'
18. ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป
19. ขณะนั้นมีธรรมอาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น
20. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า สุนัขจึงอยังมีโครง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ
21. อีกคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปปั้งศพบิดาข้า

พระองค์ก่อน

22. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเดิດ ปล่อยให้คนตายผังคนตายของเขาร่องเดิດ
23. เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวากสาวกของพระองค์กิตามพระองค์ไป
24. ดูเดิດ เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจันดีลี่น้ำดีทั่วเมืองเรือ แต่พระองค์บรรเทาทุกภัยให้หายไปอยู่
25. และพวากสาวกของพระองค์ได้มายลูกพระองค์ ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกรเราเดิດ พวกรเราจะกำลังจะงามอยู่แล้ว
26. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เหตุไฉนเจ้าจึงขาดนัก เจ้ามีความเชื่อน้อยเสียจริงๆ แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป
27. คนเหล่านักอัศจรรย์ใจพุดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน
28. ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงเด่นกาดาาราแล้ว มีคนสองคนออกมากจากอุโมงค์ผังศพมาพบพระองค์ เขามีผิสิ่งดุร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจเดินทางนั้นได้
29. ดูเดิດ เขาร้องตะโกนว่า พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ท่านจะมาอยู่กับพวกรเราทำไม่ ท่านจะมาทราบพวกรากก่อนเวลาหรือ
30. ไกลจากที่นั่นมีสุกรผุงใหญ่กำลังหากินอยู่
31. ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า ถ้าท่านขับพวกรเรอกอก ก็ขอให้เข้าอยู่ในผุ้งสุกรนั้นเดิດ
32. พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า ไปเถอะ ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิ่งอยู่ในผุ้งสุกร ดูเดิດ สุกรทั้งผุ้งนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าพاشันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น
33. ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิ่งอยู่นั้น
34. ดูเดิດ คนทั้งนครพากันออกมายลับพระเยซู เมื่อพับพระองค์แล้ว เข้าจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

1. และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์
2. ดูเดิດ เขาหมายคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเข้าทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า ลูกເຂົ້າຍ ຈະชື່ນໃຈເດີດ นาປາຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອັກຍແລ້ວ
3. ดูเดิດ พากธรรมอาจารย์บางคนคิดในใจว่า คนนີ້ພຸດທິມິນປະມາຫາ
4. ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเข้าจึงตรัสว่า ເຫດໃຈນທ່ານທັງຫລາຍຄິດຂ່າວອູ່ໃນໃຈເລ່າ
5. ທີ່ຈະວ່າ 'ເຈົ້າໄດ້ຮັບອັກຍເຮືອງນາປາຂອງເຈົ້າແລ້ວ' ຢ້ອງຈະວ່າ 'ຈະລຸກຂຶ້ນເດີນໄປເຕີດ' ນັ້ນ ຂ້າງໃຫຈະໜ່າຍກວ່າກັນ
6. ແຕ່ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ບຸດຣມນຸ່ງຍົມສີທິຢຳນາຈາໃນໂລກທີ່ຈະໂປຣຍກຄວາມຜິດນາປາໄດ້ (พระองค์ຈິງຕັດສັ່ງຄົນອັມພາຕວ່າ) ຈະລຸກຂຶ້ນຍົກທີ່ນອນກລັບໄປບ້ານເຕີດ
7. เข้าຈິງລຸກຂຶ້ນໄປບ້ານຂອງຕົນ
8. ເມື່ອປະชาຊາຫົ່ວໜັດັ່ງນັ້ນ ເຂົ້າກີ້ອສຈະຮຍົ່ງໃຈ ແລ້ວພາກັນສຽງສະເໝີພະເຈົ້າ ຜູ້ໄດ້ທຽບປະກາດເຫັນແກ່ມໍ່ນຸ່ມຍໍ
9. ຄວັນພຣະເຢູ່ສັດຈະເລີຍທີ່ນັ້ນໄປ ກີ້ອດພຣະເນດຣເຫັນຫຍາຍຄົນໜີ່ນີ້ມີມັກທິວນິ່ງອູ່ທີ່ດ່ານກາເຊີ້ງ ຈຶ່ງຕັດສັບເຂົ້າວ່າ ຈົດຕາມເຮົາມາເຕີດ ເຂົ້າລຸກຂຶ້ນຕາມພຣະອົງຄົປາໄປ
10. ຕ່ອມາເມື່ອພຣະເຢູ່ເອັນພຣະກາຍລົງເສຍອູ່ໃນເວືອນ ດູເຕີດ ມີຄົນເກີບກາເຊີ້ງແລກນາປາເປື້ອນໆຫລາຍຄົນເຂົ້າມາເອັນກາຍ ລົງຮ່ວມສໍາຮັບກັບພຣະອົງຄົປາແລກັບພວກສາວກຂອງພຣະອົງຄົປາ
11. ເມື່ອພວກພາຣີສີເຫັນແລ້ວ ກີ້ກລ່າວແກ່ພວກສາວກຂອງພຣະອົງຄົປາວ່າ ທ່ານໄມ້ອາຈາຍຂອງທ່ານຈຶ່ງຮັບປະກາດອາຫາດດ້ວຍກັນ ກັບຄົນເກີບກາເຊີ້ງແລກນາປາເລົ່າ
12. ເມື່ອພຣະເຢູ່ທຽບປະກາດດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກີ້ຕັດສັບພວກເຂົ້າວ່າ ດັກປົກຕິໄມ້ຕ້ອງກາຮມອ ແຕ່ຄົນເຈັບປ່ວຍຕ້ອງກາຮມອ
13. ທ່ານທັງຫລາຍຈະໄປເຮັດວຽກຂອ້າໃຫ້ເຂົ້າໃຈທີ່ວ່າ 'ເຮົາປະສົງຄົວມາເມື່ອໄປ ໄປປະສົງຄົວເຮົາສັດວຸນ໌' ດ້ວຍວ່າເຮົາມີໄດ້ ມາເພື່ອຈະເຮີຍຄົນຫອນທະບຽນ ແຕ່ມາເຮີຍຄົນນາປາໄປກັບລັບໃຈເສີຍໄໝ່
14. ແລ້ວພວກສາວກຂອງຍອ້ນມາຫາພຣະອົງຄົປາລົງວ່າ ເຫດໃຈນພວກຂ້າພຣະອົງຄົປາແລກພວກພາຣີສີອຸດອາຫານບ່ອຍໆ ແຕ່ພວກສາວກຂອງພຣະອົງຄົປາໄປ ເມື່ອນັ້ນເຂົ້າຈະຄືອດອາຫານ
15. ພຣະເຢູ່ຈຶ່ງຕັດສັບເຂົ້າວ່າ ສຫຍາຂອງເຈົ້າປ່າວເປັນທຸກໆໂສກເສຣ້າເມື່ອເຈົ້າປ່າວຍັງອູ່ກັບເຂົ້າໄດ້ຢ້ອງ ແຕ່ວັນທີ່ເຈົ້າປ່າວ ຈະຕ້ອງຈາກເຂົ້າໄປ ເມື່ອນັ້ນເຂົ້າຈະຄືອດອາຫານ
16. ໄມ່ມີຜູ້ໄດ້ເຂົ້າທ່ອນຝ້າທອນຝ້າທ່ອນຝ້າທ່ອນຝ້າ ເພຣະວ່າຝ້າທ່ອນຝ້າທ່ອນຝ້າທ່ອນຝ້າ ເມື່ອທີ່ຈະທຳໄຫ້ເສື້ອເກົ່າຂາດກວ່າງອອກໄປອີກ
17. ແລະໄມ່ມີຜູ້ໄດ້ເຂົ້ານໍາອຸ່ນໃໝ່ມໍາໄສໃນຄຸງහັນເກົ່າ ຄ້າທໍາອ່າງນັ້ນຄຸງහັນຈະໜັດ ນໍາອຸ່ນຈະຮ້ວ່າ ທັງຄຸງහັນກີ່ຈະເສີຍໄປ ດ້ວຍ ແຕ່ເຂົ້າຍ່ອມເຂົ້ານໍາອຸ່ນໃໝ່ໃນຄຸງහັນໃໝ່ ແລ້ວທັງສອງຍ່າງກົງຍູ້ດີດ້ວຍກັນໄດ້
18. ເມື່ອພຣະອົງຄົປາກຳລັງຕັດສັບຄໍາເຫັນນີ້ແກ່ເຂົ້ານັ້ນ ດູເຕີດ ມີຫຼຸນ້າງຄົນໜີ່ມານມັກພຣະອົງຄົປາແລ້ວຫຼຸລວ່າ ລູກສາວຂອງຂ້າພຣະອົງຄົປາພື້ນຕາຍລົງ ຂອພຣະອົງຄົປາໄປວາງພຣະຫັດຕົວພຣະອົງຄົປານັ້ນຕ້ວເຂົ້າ ແລ້ວເຂົ້າຈະພື້ນຂຶ້ນເອີກ
19. ຜ່າຍພຣະເຢູ່ຈຶ່ງທຽບລຸກຂຶ້ນເສດີຈາມເຂົ້າໄປ ແລະພວກສາວກຂອງພຣະອົງຄົປາດຳໄປດ້ວຍ

20. ดูເຄີດ ມີຜູ້ທີ່ຄົງຄນທີ່ຈະເປັນໂຮກຕົກໂລທິດໄດ້ສົບສອງປິມາແລ້ວແຂບມາຂ້າງທັງ ຖຸກຕ້ອງໝາຍຈຸລອງພຣະວອງຄໍ
21. ເພຣະນາງຄົດໃນໃຈວ່າ ຄ້າເຮົາໄດ້ແຕະຕ້ອງຈຸລອງພຣະວອງຄໍເທຳນັ້ນ ເຮົາກີຈະຫາຍໂຮກ
22. ຝ່າຍພຣະເຍ້ື້ອຮຽນເຫັນທີ່ພຣະນາງຈຶ່ງຕັດສວ່າ ລູກສາວເອີ່ຍ ຈົ່ງໃຈເຄີດ ດວມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທຳໃຫ້ເຈົ້າ
ຫາຍເປັນປັກຕິ ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຄົງຄນທີ່ຫາຍປ່າຍເປັນປັກຕິ
23. ຄຣັນພຣະເຍ້ື້ອເສດື່ຈຳເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຊຸ່ນນາງນັ້ນ ທອດພຣະນິຕຣເຫັນພວກເປົ່າປີແລ້ວຄົນເປັນອັນມາກຊຸລມຸນກັນອູ່
24. ພຣະວອງຄໍຈຶ່ງຕັດສັບເຂົ້າວ່າ ຈົ່ງຄອຍອອກໄປເຄີດ ດ້ວຍວ່າເຕັກທີ່ຄົງຄນນີ້ຢັ້ງໄມ້ຕາຍ ເປັນແຕ່ນອນທັນອູ່ ເຂົ້າພາກັນ
ຫ້ວເຮາຍພຣະວອງຄໍ
25. ແຕ່ເນື່ອທຽງຂັບຜູ້ຄອກໄປແລ້ວ ພຣະວອງຄໍໄດ້ເສດື່ຈຳເຂົ້າໄປຈັບມື້ອເຕັກທີ່ຄົງ ແລ້ວເຕັກທີ່ຄົງນັ້ນກີ່ຈຸກຂຶ້ນ
26. ແລ້ວກິດຕິຕັພທີ່ນີ້ກີ່ລື້ອໄປທົ່ວແຄວັນນັ້ນ
27. ຄຣັນພຣະເຍ້ື້ອເສດື່ຈຳໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ກີ່ມີໝາຍຕາບອດສອງຄົນຕາມພຣະວອງຄໍມາຮ້ອງວ່າ ບຸຕຣດາວິດເຈົ້າຂ້າ ຂອມເຕັມຕາຂ້າພຣະ
ວອງຄໍເຄີດ
28. ແລ້ວເນື່ອພຣະວອງຄໍເສດື່ຈຳເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ຝາຍຕາບອດທັງສອງກີ່ເຂົ້າມາຫາພຣະວອງຄໍ ພຣະເຍ້ື້ອຕັດສາມເຂົ້າວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອຫົວ
ວ່າ ເຮົາມີຖື້ຈະກະທຳການນີ້ໄດ້ ເຂົ້າຫຼຸພຣະວອງຄໍວ່າ ຂໍພຣະວອງຄໍເຊື່ອ ພຣະເຈົ້າຂ້າ
29. ແລ້ວພຣະວອງຄໍທຽບຖືກຕ້ອງຕາເຂົາຕັດສວ່າ ໃຫ້ເປັນໄປຕາມດວມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເຄີດ
30. ແລ້ວຕາຂອງເຂົ້າກີ່ລັບເຫັນດີ ພຣະເຍ້ື້ອໄດ້ທຽບກຳຂັບເຂົາແຂງແຮງວ່າ ຈະຮວັງອຍ່ານອຸັງໄດ້ໃຫ້ຮູ້ເລີຍ
31. ແຕ່ເນື່ອເຂົ້າໄປຈາກທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກີ່ເພຍແວຮ່ກິດຕິຕັພທີ່ຂອງພຣະວອງຄໍທົ່ວແຄວັນນັ້ນ
32. ຊະນະເນື່ອພຣະເຍ້ື້ອແລ້ວສາວກກຳລັງເສດື່ຈອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ດູເຄີດ ມີຜູ້ພາຄນໃບຄົນທີ່ມີຜິສິງອູ່ມາຫາພຣະວອງຄໍ
33. ເນື່ອທຽງຂັບຜູ້ອອກແລ້ວຄົນໃບນັ້ນກີ່ພຸດໄດ້ ພູ້ຄົນກີ່ອັສຈະຮຍ້າໃຈພຸດກັນວ່າ ໄມ່ເຄຍເຫັນກະທຳເຫັນນີ້ໃນອີສຣາເອລເລຍ
34. ແຕ່ພວກຝາກສີກຳລ່ວງວ່າ ຄົນນີ້ຂັບຜູ້ອອກດ້ວຍຖື້ຂອງນາຍຝີ
35. ພຣະເຍ້ື້ອຈຶ່ງເສດື່ຈຳດໍາເນີນໄປຕາມນັຮແລ້ວໜູ້ນໍານໂດຍຮອບ ທຽບສັງສອນໃນຮຽມສາລາຂອງເຂົາ ປະກາສ໌ຂ່າວປະເສົງ
ແທ່ງອານາຈັກນັ້ນ ທຽບກຳຂ່າວປະເສົງແລ້ວຄວາມປ່າຍໄຟ້ທຸກອິ່ງຂອງພລເມື່ອໃຫ້ຫາຍ
36. ແລ້ວເນື່ອພຣະວອງຄໍທອດພຣະນິຕຣເຫັນປະຫານກີ່ທຽບສາງສາເຫົາ ດ້ວຍເຂົາອິດໂຮຍກະຈັດກະຈາຍໄປດຸຈຸຝູ່ແກະໄມ່ມີຜູ້
ເລື້ອງ
37. ແລ້ວພຣະວອງຄໍຕັດສັບພວກສາວກຂອງພຣະວອງຄໍວ່າ ຂໍ້າວທີ່ຕ້ອງເກີ່ວນນັ້ນມີມາກນັກහນາ ແຕ່ຄົນງານຍັງນ້ອຍອູ່
38. ເຫຼຸຈະນັ້ນ ພວກທ່ານຈົ່ງອ້ອນວອນພຣະວອງຄໍຜູ້ທຽບເປັນເຈົ້າຂອງນາ ໃຫ້ສ່ງຄົນງານມາເກີບເກີ່ວົວພື້ນຂອງພຣະວອງຄໍ

บทที่ 10

1. เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เข้าขึ้นผีโสโตรกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้
2. อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อชีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูวน้องชายของเข้า ยกออบบุตรชาย เศเบดี กับยอห์นน้องชายของเข้า
3. ฟิลิปและบาร์โซโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยกออบบุตรชายอัลเฟอัส และเลบเบอสผู้ที่มีชื่ออีกว่าชัดเดอัส
4. ชีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสකาร์โอทผู้ที่เต็鞫ทรยศพระองค์ไว้ใน
5. สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า อย่าไปทางที่ไปสู่พวกรต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย
6. แต่ว่าจะไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลนั้นเดี๋ยวว่า
7. จะไปพลางประการพลางว่า 'อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว'
8. จึงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโกรเรื่องให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และลงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ
9. อย่าหาหรือญทางคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในถุงของท่าน
10. หรืออย่าใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน
11. เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น และจะไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป
12. ขณะเมื่อท่านเข้าเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น
13. ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน
14. ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมื่อไหร่ จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย
15. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโตร์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น
16. ดูเถิด เราใช้พวกรท่านไปดูจดแกะอยู่ท่ามกลางสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจะจดจำเหมือนอยู่ และไม่มีภัยเหมือนกับเข้า
17. แต่จะระวังตัวให้ดี เพราะคนเขามอบท่านทั้งหลายไว้กับศala และจะเมี่ยนท่านในธรรมศาลาของเข้า
18. และจะนำท่านส่งไปให้เจ้าเมืองและกษัตริย์พระเรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานแก่เข้าและแก่คนต่างชาติ
19. แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลานั้น
20. เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้สร้างทางท่าน
21. แม้ว่าพีกจะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรงศรัตต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย

22. คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพรະนามของเรາ แต่ผู้ใดที่ท่านได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอດ
23. แต่เมื่อเข้าข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เรายอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆทั้งหมดในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา
24. ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และหากไม่ใหญ่กว่านานายของตน
25. ซึ่งศิษย์จะได้รับการรับรองเสมอครูของตน และหากสมอนายของตนก็พอยู่แล้ว ถ้าเข้าได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบโอลเซบูล เขายังเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นเท่าได
26. เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยแพร่ให้ประจักษ์
27. ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มีด ท่านจะกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจะประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน
28. อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จะกล่าวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้หั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในร่างได้
29. นักจะจอกสองตัวเข้าข่ายบทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม่สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้
30. ถึงพมของท่านหั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น
31. เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านหั้งหลายก็มีค่ากว่าไก่จะจอกห้ายตัว
32. เหตุดังนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรารู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
33. แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรารู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
34. อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เราไม่ได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำความมา
35. เรามาเพื่อจะให้ลูกชายนามาใจกับบิดาของตน และลูกสาวนามาใจกับมารดาและลูกสะไภ้มามาใจกับแม่สามี
36. และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน
37. ผู้ใดที่รักบิดามารดาอย่างกว่ารักเรา ก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา
38. และผู้ใดที่ไม่รับเอกสารเขียนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา
39. ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอตจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สู้เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ก็จะได้ชีวิตรอต
40. ผู้ที่รับท่านหั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา
41. ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์เพรະนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ขอบธรรมเพรະนามแห่งผู้ขอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ผู้ขอบธรรมพึงได้รับ
42. และถ้าผู้ใดจะเอาน้ำเย็นลักษณะนี้ให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพรະนามแห่งศิษย์ของเรา เรายอกความจริงแก่ท่านหั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หมายได้

1. ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั้นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา
2. ฝ่ายยօหնเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป
3. ทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องค่อยหาผู้อื่น
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกรเขาว่า จะไปแจ้งแก่ยօหնซึ่งท่านได้ยินและเห็น
5. คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่วຍเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมาและข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาคต
6. บุคคลผู้ใดไม่สะดุด เพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข
7. ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมุนนั้นถึงยօหนว่า ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อคุอะไร คุณอั้นอ้อให้โดยถูกลมพัดหรือ
8. แต่ท่านทั้งหลายออกไปคุอะไร คุณนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ คุณเดิน คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในราชวัง
9. แต่ท่านทั้งหลายออกไปคุอะไร คุยาสดาพยากรณ์หรือ แนทีเดียว และเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นผู้ประเสริฐยิ่งกว่าศาสดายากรณ์เสียอีก
10. คือยօหนนี่แหล่ะที่ได้เขียนกล่าวถึงว่า 'คุณเดิน เราใช้ชุตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'
11. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมนั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายօหนผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยังใหญ่กว่ายօหนเสียอีก
12. และตั้งแต่สมัยยօหนผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรนและผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้
13. เพราะว่าคำของศาสดายากรณ์ทั้งหลายและพระราชนูญญาติได้พยากรณ์มาจนถึงยօหนนี้
14. ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับให้เป็น ก็ยօหนนี้แหล่เป็นเอลิยาห์ซึ่งจะมานั้น
15. คริมีหุงฟังเกิด
16. เราจะเปรียบคนบุญนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน
17. กล่าวว่า 'พวกลันได้เป้าปีให้พวกรเชอ และเชอมีได้เต้นรำ พวกลันไดพิลาปร่าให้แก่พวกรเชอ และพวกรเชอมีไดตีอกซากหัว'
18. ด้วยว่ายօหนมากีไม่ไดกินหรือดื่ม และเขาว่า 'มีผีเข้าสิงอยู่'
19. ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขา กว่า 'คุณเดิน นี่เป็นคนกินเดิบและดื่มน้ำอุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาชนะและคนบาป' แต่พระบัญญาก็ปราภ្យว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระบัญญานั้น
20. และพระองค์ก็ทรงตั้งตนติเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่

21. วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซอิดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไตรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนเขี้ยวถ้า กลับใจเสียใหม่นานมากแล้ว
22. แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไตรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า
23. และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอรนาوم ซึ่งถูกยกขึ้นเทียนฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโซโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้
24. แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโซโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า
25. ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้ห้อยรู้
26. ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็ เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
27. พระบิดาของเราราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีครรภ์จักระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีครรภ์จักระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ที่พระบุตรประสังค์จะสำแดงให้รู้
28. บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบบภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข
29. จงเอ้าเอกสารของเราแบบไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สูงบสุขในใจของตน
30. ด้วยว่าเอกสารของเราแก้แบบง่าย และภาระของเราง่าย

1. ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพากสาวกของพระองค์ทิวจึงเริ่มเดินทางข้ามมา กิน
2. แต่เมื่อพากฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า ดูแลิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต
3. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า พากท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและบรรดาพากทิว
4. ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขنمปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและบรรดาพากรับประทาน ควรแต่บุโกรหิตพากเดียว
5. ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพากบุโกรหิตในพระวิหารย่อมดูหมิ่นวันสะบาโต แต่ไม่มีความผิด
6. แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก
7. ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีความผิด
8. เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต
9. แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา
10. ดูแลิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่ เพื่อเขายังหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
11. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ถ้าผู้ใดในพากท่านมีแก่ตัวเดียวและแก่ตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ฉุดลาก แก่ตัวนั้นขึ้นหรือ
12. มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแก่มากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต
13. แล้วพระองค์ตรัสกับคนมือลีบนั้นว่า จงเหยียดมือออกเดิม เขาก็เหยียดออก และมีอนันก์หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
14. ฝ่ายพากฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฟ่าพระองค์ได้
15. แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกจากไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเข้าให้หายโรคสิ่งทุกชน
16. แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่ร่ำพูดว่าพระองค์คือผู้ได้
17. ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์คасดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า
18. 'ดูแลิด ผู้รับใช้ของเรารซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ทิรักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเออวิญญาณของเราร่วมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พากต่างชาติ'
19. 'ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน'
20. 'ไม้อ้อชาแล้วท่านจะไม่หัก ไส้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ'

21. และพวກต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน'
22. ขณะนี้เข้าพาคนหนึ่งมีฝีเข้าสิงอยู่ ทั้งดาวบอดและเป็นใบมาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนดาวบอดและเป็นนั้นจึงพูดจึงเห็นได้
23. และคนทั้งปวงก็อศจรรย์ใจตามกันว่า คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ
24. แต่พวກฟาริสเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า ผู้นี้ขับผีออกได้ก็ เพราะใช้อำนาจเบโอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น
25. ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า ราชอาณาจักรได้ๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะกรรวางไปเมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้
26. และถ้าชาตันขับชาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้
27. และถ้าเราขับผีออกโดยเบโอลเซบูล พวກพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของคริสต์ เหตุจะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกันล่าwolf พวกท่าน
28. แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว
29. หรือคริจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากันนั้นด้วยเสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้
30. ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระฉัดกระจายไป
31. เพราะฉะนั้น เรายอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้
32. ผู้ใดจะกล่าวว่าร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวว่าร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า
33. พึงกล่าวอย่างได้อย่างหนึ่งว่าต้นดีผลก็ดี หรือต้นเลวผลก็เลวด้วย เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน
34. โอ ชาติร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากใจ
35. คนดีก็เอาของดีมาจากการดีแห่งใจนั้น คนชั่ว ก็เอาของชั่วมาจากการดีชั่ว
36. ฝ่ายเรานอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสารทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา
37. เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะว่าของเจ้า
38. คราวนั้นมีบางคนในพวกรรมาจารย์และพวกฟาริสมาทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอย่างเห็นหมายสำคัญจากท่าน
39. พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์
40. ด้วยว่า 'โยนาห์ได้อยู่ในห้องปลาสามวันสามคืน' ฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในห้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉันนั้น
41. ชนชาวนีนะเวทจะลูกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเข้า ด้วยว่าชาวนีนะเวทได้กลับใจเสีย

ใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเดิດ ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่

42. นางกษัตริย์ฝ่ายพิธีได้จะลูกขื่นในวันพิพากษาพร้อมกับคนญุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาราจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสดบัญญาของชาโอมอน และดูเดิດ ผู้เป็นใหญ่กว่าชาโอมอนก็อยู่ที่นี่
43. เมื่อฝิสโตรอกอภิการจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย
44. แล้วมันก็กล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมาหนึ่น' และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวادและตกแต่งไว้แล้ว
45. มันจึงไปรับเอาผ้าอื่นอีกเจ็ดผืนร้ายกว่ามันเอง และก็เข้าไปอาศัยที่นั้น และในที่สุดคนนั้นก็ตกลิ้งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น
46. ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่หนึ่น ดูเดิດ มารดาและพวกร้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอก ประสงค์จะสนทนากับพระองค์
47. แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า ดูเดิດ มารดาและพวกร้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์
48. แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า ครับเป็นมารดาของเรา ครับเป็นพื่น้องของเรา
49. พระองค์ทรงชี้ไปทางพวกรสากของพระองค์ และตรัสว่า ดูเดิດ นี่เป็นมารดาและพื่น้องของเรา
50. ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหลกเป็นพื่น้องชายหญิงและมารดาของเรา

1. ในวันนั้นพระเยซูกิเสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเลสาบ
2. มีคนพากันมาห้ามพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง
3. แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเข้าหาสายประการเป็นคำอุปมาว่า ดูเถิด มีผู้หัวนคนหนึ่งออกไปหัวนพีช
4. และเมื่อเข้าหัวน เมล็ดพีชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วก็มีกินเสีย
5. บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงออกขึ้นโดยเร็ว เพราะดินไม่ลึก
6. แต่เมื่อเดดจัดเดดกิ้แผลเพา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป
7. บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย
8. บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง
9. ไครมีหูลงฟังເຄີດ
10. ฝ่ายพวກสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเข้าเป็นคำอุปมา
11. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านห้วยໝາຍຮູ້ໄດ້ ແຕ່ຄນເຫັນນີ້ໄມ່ໂປຣດໃຫ້ຮູ້
12. ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວ ຈະເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຄນນີ້ມີເຫຼືອເພື່ອ ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄມ່ມີນັ້ນ ແນວ່າຊື່ຂາມີຢູ່ຈະຕ້ອງເອາໄປຈາກເຂາ
13. ເຫຼຸ່ະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກລ່າວແກ່ເຂາເປັນคำอุปมา ເພຣະວ່າຄື່ງເຂາເຫັນກີ່ເໜືອນໄມ່ເຫັນ ຕຶງໄດ້ຍິນກີ່ເໜືອນໄມ່ໄດ້ຍິນແລະໄມ່ເຂົ້າໃຈ
14. ຄວາມເປັນອູ່ຂອງເຂາກີ່ສໍາເຮົາຈາມຄຳພາຍາກຮົນຂອງອີສຍາທີ່ວ່າ 'ພວກເຈົາຈະໄດ້ຍິນກີ່ຈົງ ແຕ່ຈະໄມ່ເຂົ້າໃຈ ຈະດູກີ່ຈົງ ແຕ່ຈະໄມ່ສັງເກດ
15. ເພຣະວ່າຜູ້ໜ້າຕິດນີ້ກລາຍເປັນຄນມີໃຈເນື່ອຍ້າ ຫຼັກຕຶງ ແລະຕາເຂາເຂາກີ່ປິດ ແຮງວ່າໃນເລາໄດເຂາຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຂາ ແລະໄດ້ຍິນດ້ວຍໜູ້ຂອງເຂາ ແລະເຂົ້າໃຈດ້ວຍຈົດໃຈຂອງເຂາ ແລະຈະຫັກລັບມາ ແລະເຮົາຈະໄດ້ຮັກໜ້າເຂາໃຫ້ໜ້າ'
16. ແຕ່ຕາຂອງທ່ານທັ້ງໝາຍກີ່ເປັນສຸຂພະເຣະໄດ້ເຫັນ ແລະໜູ້ຂອງທ່ານກີ່ເປັນສຸຂພະເຣະໄດ້ຍິນ
17. ເຮັບອາຄວາມຈົງແກ່ທ່ານທັ້ງໝາຍວ່າ ສາສດພາຍາກຮົນແລະຜູ້ຂອບຮຽມເປັນອັນມາກໄດ້ປະການຈະເຫັນຫົ່ງທ່ານທັ້ງໝາຍເຫັນອູ່ນີ້ ແຕ່ເຂົາມີເຄຍໄດ້ເຫັນ ແລະອຍາກຈະໄດ້ຍິນຫົ່ງທ່ານທັ້ງໝາຍໄດ້ຍິນ ແຕ່ເຂາກີ່ມີເຄຍໄດ້ຍິນ
18. ເຫຼຸ່ະນັ້ນ ທ່ານທັ້ງໝາຍຈົງພັ້ນคำอุปมาວ່າດ້ວຍຜູ້ຫວ່ານພື້ນໜັ້ນ
19. ເມື່ອຜູ້ໄດ້ຍິນພຣະຈະແກ່ອານາຈັກແຕ່ໄມ່ເຂົ້າໃຈ ມາຮ້າຍກີ່ມາຈວຍເອາພື້ນຫົ່ງຫວ່ານໃນໃຈເຂົ້ນໄປເສີຍ ນັ້ນແລະໄດ້ແກ່ຜູ້ຫົ່ງຮັບເມັລືດຮົມໜາທາງ
20. ແລະຜູ້ທີ່ຮັບເມັລືດຫົ່ງຕາກໃນທີ່ດິນຫົ່ງມີພື້ນຫັນນັ້ນ ໄດ້ແກ່ບຸຄຄລົມທີ່ໄດ້ຍິນພຣະຈະ ແລ້ວກີ່ຮັບທັນທີ່ດ້ວຍຄວາມປຣີ
21. ແຕ່ໄມ່ມີຮາກໃນຕົວເອງຈຶ່ງທົນອູ່ຫົ່ວ່າຄຣາ ແລະເມື່ອເກີດກາຍາກລຳບາກຫຼືກາຮົມເຂັ້ມແໜ່ງຕ່າງໆພຣະພຣະຈະນັ້ນ ຕ່ອມາເຂາກີ່ເລີກເສີຍ
22. ຜູ້ທີ່ຮັບເມັລືດຫົ່ງຕາກລາງໜານນັ້ນ ໄດ້ແກ່ບຸຄຄລົມທີ່ໄດ້ພັງພຣະຈະ ແລ້ວຄວາມກັງວລດາມຮຽມດາໂລກ ແລະກາລ່ອລວງແກ່ທຣັພຍ໌ສມບັດກີ່ຮັດພຣະຈະນັ້ນເສີຍ ແລະເຂາຈຶ່ງໄມ່ເກີດຜລ

23. ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินเดือนนี้ ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หากสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง
24. พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เข้าทั้งหลายฟังว่า อาณาจักรแห่งสรรค์เปรียบเหมือนชาติคนหนึ่งได้หัวนพีชีดีในนาของตน
25. แต่เมื่อคนทั้งหลายอนหลับอยู่ ศัตرعاของคนนั้นมาหัวนข้าวลงมานปักกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป
26. ครั้นต้นข้าวนั้นออกขึ้นอกรวงแล้ว ข้าวลงมานก็ปรากฏขึ้นด้วย
27. ผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้หัวนพีชีดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวลงมามากในไหน'
28. นายก็ตอบพวกรเขาว่า 'นี้เป็นการกระทำของศัตرعا' พวกรับใช้จึงถามนายว่า 'ท่านประณจะให้พวกราไปถอนและเก็บข้าวลงมานหรือ'
29. แต่นายตอบว่า 'อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวลงมานจะถอยข้าวสาลีด้วย'
30. ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงถูกเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสังผู้เกี่ยวว่า จงเก็บข้าวลงมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเพาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจะเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา'
31. พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เข้าฟังว่า อาณาจักรแห่งสรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์พากัดเมล็ดหนึ่งซึ่งชาติคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไรของตน
32. เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่อออกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำเริญเป็นต้นไม้จนแก่ในอาคมมากว่าร้อยปีตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้
33. พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เข้าฟังอีกข้อหนึ่งว่า อาณาจักรแห่งสรรค์เปรียบเหมือนเชือ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด
34. ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขายเลย
35. ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสตราพยากรณ์ว่า 'เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก'
36. แล้วพระเยซูจึงทรงให้คนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกรสึกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกรข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวลงมานในนานั้น
37. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ผู้หัวนเมล็ดพีชีดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์
38. นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพีชีดีได้แก่พลเมืองแห่งอาณาจักร แต่ข้าวลงมานได้แก่พลเมืองของมารร้าย
39. ศัตرعاหัวนข้าวลงมานได้แก่พญาแมร์ ถูกเกี่ยวไว้ได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกรทูตสรรค์
40. เหตุฉะนั้น เขาก็เก็บข้าวลงมานเพาไฟเสียอย่างไร ใน การสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น
41. บุตรมนุษย์จะใช้พวกรทูตสรรค์ของท่านออกไปเก็บกาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความช้ำช้าไปจากอาณาจักรของท่าน
42. และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลูกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขับเขี้ยวเดียวฟัน

43. คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดูดวงอาทิตย์ ครรภ์มีหูงพังเกิด
44. อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เบรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ได้พบแล้วก็กลับซ่อนเสีย
อีก และเพราความปรีดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนาตนั้น
45. อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เบรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มากอย่างตี
46. ซึ่งเมื่อได้พบไข่มากเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มากนั้น
47. อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เบรียบเหมือนawanที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด
48. ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกເອາແຕ่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย
49. ในการสันสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวากหูตสวรรค์จะออกแบบแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม
50. แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลูกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเดี้ยวพัน
51. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ เข้าทูลตอบพระองค์ว่า เข้าใจ พระเจ้าข้า
52. ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า เพาะະวนนั่นพวກธรรมอาจารย์ทุกคนที่ได้เรียนรู้ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็น
เหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน
53. ต่อมามีพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น
54. เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงตำบลบ้านของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเข้า จนคนทั้งหลาย
ประหลาดใจแล้วพูดกันว่า คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจากไหน
55. คนนี้เป็นลูกช้างไม่มีใช่หรือ มาจากของเขารือชื่อมาเรีย้มีใช่หรือ และน้องชายของเขารือยากรอบ โยเสส ซีโมน และ
ยูดาสมิใช่หรือ
56. และน้องสาวก็อยู่กับเรามีใช่หรือ เข้าได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน
57. เข้าทั้งหลายจึงมองใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า ศาสตราพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ใน
บ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน
58. พระองค์จึงมีได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขามีความเชื่อ

1. ครั้งนั้นเอโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู
2. จึงกล่าวแก่พวคุณใช้ของท่านว่า ผู้นี้แหลเป็นยอดผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้
3. ด้วยว่าเอโรดได้จับยอดมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเอโรเดียสภาราของพีลิปป์องชายของตน
4. เพราะยอดนี้เคยทูลท่านว่า ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา
5. ถึงเอโรดอยากจะฝ่ายยอดนี้ก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอดนี้ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์
6. แต่เมื่อวันลงวันกำหนดของเอโรดมาถึง บุตรสาวนางเอโรเดียสก์เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เอโรดชอบใจ
7. เอโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เขายจะขอสิ่งใดๆ ก็จะให้สิ่งนั้น
8. บุตรสาวก์ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า ขอศีรษะยอดผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถางมาให้หมื่นจันที่นี่เพคะ
9. ฝ่ายกษัตริย์เอโรดก์ศร้าใจ แต่พระเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และพระเห็นแก่พวคที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน กับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้
10. แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอดนี้ในคุก
11. เขาจึงเอาศีรษะของยอดนี้ใส่ถางมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา
12. ฝ่ายพวคสาวกของยอดนี้ก็มารับเศษไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ
13. เมื่อพระเยซูได้ทรงทราบแล้ว พระองค์จึงลงเรือเด้อไปจากที่นั้น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชน ทั้งปวงทราบ เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป
14. ครั้นพระเยซูเด้อจึงขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเข้า จึงได้ทรงรักษา คนป่วยของเข้าให้หาย
15. ครั้นเวลาเย็นแล้วพวคสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอ พระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเดิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้าน
16. ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวคสาวกว่า เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวคท่านจะจงเลี้ยงเขาเดิด
17. พวคสาวกจึงทูลพระองค์ว่า ที่นี่พวคข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น
18. พระองค์จึงตรัสว่า เอาอาหารนั้นมาให้เราเดิด
19. แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงน พระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง
20. เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาก็บริจาคให้ถึงสิบสองครอบครัว
21. ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มีได้นับผู้หญิงและเด็ก
22. ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชน กลับบ้าน
23. และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เด้อจึงขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เวลาเกิดกลาง พ

รองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

24. แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และภูกัดลีนโคลงเพราทวนลมอยู่
25. ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยชูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก
26. เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า เป็นผี เข้าจึงร้องอึงไปเพราภากลัว
27. ในทันใดนั้นพระเยชูตรัสกับเขาว่า จงชื่นใจเดิม คือเราเอง อย่างลัวเลย
28. ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์
29. พระองค์ตรัสว่า มาเดิม เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยชู
30. แต่เมื่อเขاهันลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย
31. ในทันใดนั้นพระเยชูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเข้าไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสังสัยทำไม่
32. เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็เงียบลง
33. เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว
34. ครั้นพากเข้าข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเนซาร์ಥ
35. เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาราดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์
36. เขายุลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เข้าได้แต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

บทที่ 15

1. ครั้งนั้น พวกรรมาจารย์และพวกรฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลตามพระเยซูว่า
2. ทำไม่พวกรสากของท่านเจิงละเอียดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเขามีได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร
3. แต่พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า เหตุไนนพวกรท่านเจิงละเอียดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกรท่านด้วยเล่า
4. เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า 'จะให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย'
5. แต่พวกรท่านกลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว'
6. ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน อย่างนั้นแหล่ท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไป เพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกรท่าน
7. โอ คนหน้าซื่อใจดด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกรท่านถูกแล้วว่า
8. 'ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเรา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเรา แต่ใจของเราห่างไกลจากเรา'
9. เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระธรรมสอน'
10. แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสถกับเขาว่า จงฟังและเข้าใจเด็ด
11. มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งอกมาจากปากนั้นแหล่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
12. ขณะนั้นพวกรสากมาทูลพระองค์ว่า พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกรฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขายังคงเดือดร้อนอยู่
13. พระองค์จึงตรัสตอบว่า ต้นไม่ได้ๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเรางูทรงสกิตในสวนค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย
14. ช่างเข้าใจ เขายังเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ
15. ฝ่ายเบโตรทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมาณ์ให้พวกรข้าพระองค์ทราบ
16. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ
17. ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป
18. แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกจากใจ สิ่งนั้นแหล่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
19. ความคิดชั่วร้าย การช่ำครุ การผิดผัวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยาบาลเท็จ การพุดหมินประมาท ก็ออกจากใจ
20. สิ่งเหล่านี้แหล่ที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
21. แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั้นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน
22. ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า

ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เดิม ลูกสาวของข้าพระองค์มีผิวสีสังข์เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก

23. ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเข้าสักคำเดียว และพวกลูกสาวของพระองค์มาอ้อนหวานพระองค์ ทูลว่า "ไส้เชือไปเสียเดิม เพราะเชื่อร้องตามเรามา
24. พระองค์ตรัสตอบว่า เรารวมได้รับเชื้อมหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานิสราเอล
25. ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เดิม
26. พระองค์จึงตรัสตอบว่า ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโynให้แก่สุนัขก็ไม่ควร
27. ผู้หญิงนั้นทูลว่า จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน
28. แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า โอ หญิงเอ่ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเดิม และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น
29. พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมาอยังทะเลสาบกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น
30. และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พากยงอย คนatabอด คนใบ้ คนพิกา และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมา枉 แบบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเข้าให้หาย
31. คนเหล่านั้นจึงอศจรรย์ใจกameื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิกาหายเป็นปกติ คนงอยเดินได้ คนatabอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล
32. ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกลูกสาวของพระองค์มาตรัสว่า เรารสสารคนเหล่านี้ เพราะเขามาถูกเราได้สามวัน แล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เข้าไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขายังหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง
33. พวกลูกสาวทูลพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้เราจะหาอาหารที่ไหน พอกลับคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้
34. พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า ท่านมีขนมปังกี่ก้อน เขากล่าวว่า มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว
35. พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นำลงที่พื้นดิน
36. แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวของพระองค์ เหล่าสาวก็แจกให้ประชาชน
37. และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขากับได้เจิดกระบุงเต็ม
38. ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มีได้นับผู้หญิงและเด็ก
39. พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมัคดาลา

1. พวກฟาริสิกับพวකสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฝ่าสวนรคให้เข้าเห็น
2. พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า พอตกเย็นท่านหง້หลวงพูดว่า 'รุ่งขึ้นօากาศจะโปรดีเพระฟ้าสีแดง'
3. ในเวลาเช้าท่านพูดว่า 'วันนี้จะเกิดพายุฝนเพระฟ้าแดงและมัว' โอ คนหน้าซื่อใจดี ห้องฟ้านั้นท่านหง້หลวงยังอาจสังเกตดูแลเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งการะนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ
4. คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ท่านนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา
5. ฝ่ายพวකสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมเอาขนมปังไปด้วย
6. พระเยซูตรัสกับเขาว่า จงสังเกตและระวังเชือแห่งพวກฟาริสิและพวකสะดูสีให้ดี
7. เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า เพระเหตุที่เรามิได้อาขnmปังมา
8. ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไวนพวகท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้อาขnmปังมา
9. ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขnmปังหักก้อนกับคนหัวพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กีกระบุง
10. หรือขnmปังเจดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กีกระบุง
11. เป็นไวนพวகท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามิได้พุดกับท่านด้วยเรื่องขnmปัง แต่ได้ว่าให้ท่านระวังเชือแห่งพวກฟาริสิและพวකสะดูสีให้ดี
12. แล้วพวකสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาก็รังเชือขnmปัง แต่ให้รังคำสอนของพวກฟาริสิและพวකสะดูสี
13. ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีchariyaฟิลิปปี พระองค์จึงตรัสตามพวකสาวกของพระองค์ว่า คนหง້หลวงพูดกันว่าเราซึ่งคือบุตรมนุษย์เป็นผู้ใด
14. เขายังทูลตอบว่า บางคนว่าเป็นยอดหันผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลิยาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวකศาสดาพยากรณ์
15. พระองค์ตรัสตามเขาว่า แล้วพวກท่านเล่า ว่าเราเป็นผู้ใด
16. ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
17. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ซีโมนบุตรโยนาเอย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวนรคทรงแจ้งให้ทราบ
18. ฝ่ายเรอบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศีลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราร้าไว้ และประตุแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หมายได้
19. เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวนรคให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวนรค เมื่อท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวนรค
20. แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น

21. ตั้งแต่เวลานั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแพร่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และ จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพากผู้ใหญ่และพากปุโรหิตใหญ่และพากธรรมาราย จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชูให้เป็นขึ้นมาใหม่
22. ฝ่ายเปโตรเอาเมื่อจับพระองค์ เวิ่งทูลหัวงพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ท่ามกลางจากพระองค์เดิม อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย
23. พระองค์จึงหันพระพักตร์ตัวสักกับเปโตรว่า อ้ายชาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้าไม่ได้คิดตามพระคำสอนของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์
24. ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ถ้าผู้ใดคร่าวตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา
25. เพราะว่าผู้ใดคร่าจะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
26. เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอากิจวิญญาณของตนกลับคืนมา
27. เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยส่งรากศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยทุตสวารค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จให้ทุกคนตามการกระทำของตน
28. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพากท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สึกความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน

1. ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และ约翰น์น้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง
2. แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง
3. ดูเสิด โมเสสและเอเลียห์ก็มาปรากฏแก่พวกราวก่อนแล่นน์ กำลังเฝ้าสนใจกับพระองค์
4. ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกราชพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกราชพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอเลียห์หลังหนึ่ง
5. เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเสิด กิบังเกิดมีเมฆสุกโสมากคลุมเขาไว้ แล้วดูเสิด มีพระสรเสียงอุกมาจากเมฆนั้นว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราขอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเสิด
6. ฝ่ายพวกราวกเมื่อได้ยินกิษบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก
7. พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า จงลุกขึ้นเสิด อย่ากลัวเลย
8. เมื่อเขางেยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว
9. ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสห้ามเหล่าสาวกว่า นิมิตซึ่งพวกร่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะพื้นขึ้นมาจากความตาย
10. เหล่าสาวกทุกตามพระองค์ว่า เหตุไนนพวกรธรรมารายยิ่งว่า เอเลียห์จะต้องมาก่อน
11. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เอเลียห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม
12. แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอเลียห์นั้นได้มานแล้ว และเขายังรักท่านไม่ แต่เขากิริทำแก่ท่านอย่างไร เขา ก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขามาเช่นเดียวกัน
13. แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขามาแล้ว และเขายังรักท่านไม่ แต่เขากิริทำแก่ท่านอย่างไร
14. ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงผุ่งชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลว่า
15. พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเข้าเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนามาก เคยตกไฟตกน้ำปอยๆ
16. ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกราวกของพระองค์ แต่พวกราวกนั้นรักษาเข้าให้หายไม่ได้
17. พระเยซูตรัสตอบว่า โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิฐิชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เสิด
18. พระเยซูจึงตรัสสำคัญนั้น มันก็ออกจากเข้า ทันใดนั้นเด็กก็หายเป็นปกติ
19. ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทุกตามว่า เหตุไนนพวกราชพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้
20. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เพราะเหตุพวกร่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์พักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น' มันก็จะเลื่อน สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้จะไม่มีเลย
21. แต่ผีชนิดนี้ไม่เคยถูกขับออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอุดอาหาร

22. ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาทัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรายศไว้ในเมืองของคนทั้งหลาย
23. และเข้าทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ พวกสาวกทั้งหมดเป็นทุกข์ยิ่งนัก
24. เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอรนาومแล้ว ผู้เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาเปรตอถามว่า อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ
25. เปรตตอบว่า เสีย เมื่อเปรตเข้าไปในเรือน พระเยซูตรัสกับเขาก่อนว่า ซีโนนเอ่ย ท่านเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโกรสหรือจากผู้อื่น
26. เปรตทูลตอบพระองค์ว่า เคยเก็บจากผู้อื่น พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ถ้าเช่นนั้นโกรสก็ไม่ต้องเสีย
27. แต่เพื่อมิให้เขาเข้าใจผิด ท่านจึงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปชำระค่าบำรุงพระวิหารสำหรับเรา กับท่านฉกัด

1. ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า คริสต์เป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
2. พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา
3. แล้วตรัสว่า เรายกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพากท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย
4. เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถือมิจิตใจลงเหมือนเด็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
5. ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คืนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา
6. แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คืนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึก ก็ดีกว่า
7. วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
8. ด้วยเหตุนี้ถ้ามีหรือเท่าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด่วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟชั่วใหม่มอยู่เป็นนิตย์
9. ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวบังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก
10. จงระวังให้ดี อายาดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทุกสวรรค์ประจำของเขามาอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
11. เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสต์จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด
12. ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ
13. เรายกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้นั้นพบแกะตัวที่หาย เขาจะชี้นิ姆ยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น
14. อย่างนั้นแหล่ะ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ไม่ทรงโปรดاناให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย
15. หากว่าพื้นของของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเข้าฟังท่าน ท่านจะได้ฟื้นคืนมา
16. แต่ถ้าเขามิ่งฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้
17. ถ้าเขามิ่งฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก ก็ให้ถือเสียว่า เขายังเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี
18. เรายกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์
19. เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพากท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราร

ผู้ทรงสติในสวรรค์จะทรงกระทำให้

20. ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น
21. ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า หากพื่นองของข้าพระองค์จะทรงทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไปข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเข้าสักกีดัง ถึงเจ็ดครั้งหรือ
22. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เรามิได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งคุณเด่วยเจ็ดสิบ
23. เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน
24. เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขากลอนหนึ่งซึ่งเป็นหนึ่งหนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า
25. เจ้านายของเขารีบสั่งให้ขายตัวกับทั้งภราดรและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นนำมาใช้หนี้ เพราะเขามิมีเงินจะใช้หนี้
26. ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงมั่นสการ์ทำนว่า 'ข้าแต่ท่าน ขอโปรดผัดไว้ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'
27. เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป
28. แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า 'จะใช้หนี้ให้ข้า'
29. เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงແບบเท้าอ่อนวนว่า 'ขอโปรดผัดไว้ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'
30. แต่เขามิยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปจำจองไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น
31. ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกตน
32. แล้วเจ้านายของเขารีบเรียกผู้รับใช้หนึ่งมาสั่งว่า 'โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ่อนวนเรา'
33. เจ้าคระเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เมื่อตนเราได้มे�ตตาเจ้ามิใช่หรือ'
34. แล้วเจ้านายของเขาก็กริวจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรง管 จนกว่าจะใช้หนี้หมด
35. พระบิดาของเรางุ้งทรงสติในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พื่นองของท่านด้วยใจกว้างขวาง

1. ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียพากแม่น้ำ約ร์เดนข้างโน้น
2. ผู้ชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป และพระองค์ทรงรักษาโรคของเข้าให้หายที่นั่น
3. พากฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า ผู้ชายจะหย่าภารยาของตน เพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
4. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า พากท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม 'ได้ทรงสร้างพากเข้าให้เป็นชาย และหญิง'
5. และตรัสว่า ' เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเข้า จะไปผูกพันอยู่กับภารยา และเขาก็สองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'
6. เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุจะนั้นเชิงพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พากจากกันเลย
7. เขายังทูลถามพระองค์ว่า ถ้าอย่างนั้นทำไม่โมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภารยา แล้วก็หย่าได้
8. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า โมเสสได้ยอมให้ท่านหั้งหลายหย่าภารยาของตน เพราะใจท่านหั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น
9. ฝ่ายเรนออกท่านหั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภารยาของตน เพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชั้กษัยอื่นแล้วไปมีภารยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ได้รับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภารยา ก็ผิดประเวณีด้วย
10. พากสาวของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ถ้าลักษณะของสามีภารยาเป็นอย่างนั้น ไม่เป็นสามีภารยากันเลยก็ดีกว่า
11. พระองค์ทรงตอบเขาว่า มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติได้
12. ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดา ก็มี ผู้ที่มีมนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันที เพราะเห็นแก่ความจัดการแห่งสวรรค์ก็มี ครรภ์ได้ก็ให้ถือเอาถิด
13. ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรง wang พรหัตถ์ และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปราบไว้
14. ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเข้าเลย เพราะว่าชาวอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น
15. เมื่อพระองค์ทรง wang พรหัตถ์ บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น
16. ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์
17. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ท่านเรียกเราว่า ประเสริฐทำไม่เล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านประทานจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้
18. คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง พระเยซูตรัสว่า อย่ากระทำการชาตกรรม อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเข้า อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ

19. จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
20. คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง
21. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า ถ้าท่านโปรดاناเป็นผู้ที่ทำใจครอบครัว จงไปխายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านเมื่อยุ่งจากจ่ายให้คนอนาคต แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา
22. เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็อกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก
23. พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก
24. เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอุฐจะลอดดูเข้มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า
25. เมื่อพากสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า ถ้าอย่างนั้นเราจะรอดได้
26. พระเยซูทอดพระเนตรดูพากสาวกและตรัสกับเขาว่า ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง
27. แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ слะสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พากข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง
28. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสิ่งรำคาศของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองترรกะล
29. ผู้ใดได้слะบ้านหรือพื่น้องชายนญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือลูกหรือไร่นา เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้ายเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
30. แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น

1. ด้วยว่าอานาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของสวนคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนอยู่น่องตนแต่เวลาเช้าๆ
2. ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาริอันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนอยู่น่องเขา
3. พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของสวนก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด
4. จึงพูดกับเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจะไปทำงานในสวนอยู่น่องด้วยเหตุใด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร' แล้วเขาก็พากันไป
5. พอเวลาเที่ยงวันและเวลาป่ายสามโมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน
6. ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบรักษ์พากหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า 'พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆ วันยังค่ำทำไม'
7. พวกเขายกตบอเจ้าของสวนว่า ' เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า' เจ้าของสวนบอกพวกเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจะไปทำงานในสวนอยู่น่องด้วยเหตุใด และท่านจะได้รับค่าจ้างที่สมควร'
8. ครั้นถึงเวลาพูลบคำเจ้าของสวนจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า 'จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก'
9. คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาริอัน
10. ส่วนคนที่มาที่แรกนึกว่าเขากจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาริอันเหมือนกัน
11. เมื่อเขารับเงินไปแล้วก็ป่นต่อว่าเจ้าของสวน
12. ว่า 'พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขاهเท่ากันกับพวกเรารึที่ทำงานตราชกิจสัมภាន'
13. ฝ่ายเจ้าของสวนก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวงนั้นว่า 'สายย่อเมี้ย เรายังไถ่โง่ท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาริอันมิใช่หรือ'
14. รับค่าจ้างของท่านไปแล้ว เราขอจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน
15. เราจะประทานจะทำอะไรไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉามีเงื่อนไข'
16. อย่างนั้นเหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้รับเชิญ ก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกน้อย
17. เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัส กับเขาว่า
18. ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาก็ทรงศูตรมนุษย์ไว้กับพวกบุหริทให้ญี่และพวกธรรม อาจารย์ และเขาก็ล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย
19. และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเยี้ยมเสียงดี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้น

มาใหม่

20. ขณะนั้นมาตราของบุตรแห่งเศเบติพานุตรชายทั้งสองมาฝ่าพระองค์ นำสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์
21. พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า ท่านโปรดอนาอะไร นางทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้า พระองค์สองคนนี้นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เป็นอย่างไรพหัต์คนหนึ่ง เป็นอย่างข้ายคนหนึ่ง
22. แต่พระเยซูตรัสตอบว่า ที่ท่านขอันนั้นไม่เข้าใจ ถ้ายังซึ่งเราจะดีมั่นท่านจะดีมีได้หรือ และรับพิติศามันนั้นซึ่งเรา จะรับ ท่านจะรับได้หรือ เขาทูลพระองค์ว่า พากข้าพระองค์ทำได้
23. พระองค์ตรัสกับเขาว่า ท่านจะดีมีจากถ้อยของเรา และรับบพิติศามาด้วยบพิติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่ง ข้างขวาและข้างซ้ายของเรา ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็ จะให้แก่ผู้นั้น
24. เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พากเขาก็มีความชุ่นเคืองพื่น่องสองคนนั้น
25. พระเยซูทรงเรียกเข้าทั้งหลายมาตรัสว่า ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย้อมเป็นเจ้าหนีอเขา และ ผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ
26. แต่ในพากท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดครัวจะได้เป็นใหญ่ในพากท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ป่วนนิบัติท่านทั้งหลาย
27. ถ้าผู้ใดครัวจะได้เป็นเอกเป็นเด่นในพากท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพากท่าน
28. ออย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มามาเพื่อรับการปวนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปวนนิบัติเข้า และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่ คนเป็นอันมาก
29. เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยริโค ผู้ชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป
30. และดูเดิม มีชายatabอดสองคนนั่งอยู่ริมถนนทาง เมื่อเข้าได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า โอ พระองค์ผู้ เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เดิม
31. ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นิ่งเสีย แต่เขายิ่งร้องขึ้นอีกว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตา ข้าพระองค์เดิม
32. พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า ท่านทั้งสองจะครัวให้เราทำอะไรเพื่อท่าน
33. พากเขาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตាមของข้าพระองค์หายบอด
34. พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเข้า ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาก็ฟังสองได้ติดตามพระ องค์ไป

1. ครั้นพระองค์กับพวกราภิราษฎร์ในกรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาย เชิงภูเขาทางภาคใต้ แล้วพระเยซูทรงใช้สากลสอนคน
2. ตรัสสั่งเขาว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีท่านจะพบแม่ล่าตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแกะจูงมาให้เรา
3. ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน ท่านจะว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์' แล้วเขาก็จะปล่อยให้มาทันที
4. เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสตราจารย์สำเร็จชี้ว่า
5. 'จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเดิม กษัตริย์ของเชอเต็จมาหาเชอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน'
6. สากลทั้งสองคนนั้นก็ไปตามพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า
7. จึงจูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเข้าให้พระองค์ทรงล้านั้น
8. ฝูงชนเป็นอันมากได้อาเสือผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆ ก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน
9. ฝ่ายฝูงชนชี้่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังพร้อมกัน荷ร้องว่า 'โอซันนาแก่ราชโ/orสของดาวิด 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โอซันนา' ในที่สูงสุด
10. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด
11. ฝูงชนก็ตอบว่า นี่คือเยซูศาสตราจารย์ชื่อมาจากนาชาเร็วแคร่วันกาลี
12. พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคำว่าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งครัวที่นั่งผู้ขายนกเข้าเสีย
13. และตรัสกับเขาว่า มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราจะเรียกว่าเป็นนิเวศอิชฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกรโจ'
14. คนตาบอดและคนง้อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเข้าให้หาย
15. แต่เมื่อพวกรปะหริตใหญ่กับพวกรธรรมอาจารย์ได้เห็นกรรมหศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า 'โอซันนาแก่ราชโ/orสของดาวิด เข้าทั้งหลายก็พากันแคนนเคือง'
16. และจึงทูลพระองค์ว่า ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า 'ได้ยินแล้ว พวกรท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า 'จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้'
17. พระองค์ได้ทรงละจากเข้าและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบนานี
18. ครั้นเวลาเข้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เที่ยวแห้งไป
20. ครั้นเหล่าสากลได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเที่ยวแห้งไปในทันใด
21. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เพียงท่านมีความเชื่อและมีได้สังสัย ท่านจะ

- กระทำได้ เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขาให้ว่า 'จงถอยไปลงท่าเล' ก็จะสำเร็จได้
22. สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้
23. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พากบุโหรหิตใหญ่และพากผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ครรชให้สิทธินี้แก่ท่าน
24. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
25. คือบพติศมาของยอดหันนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์ เขาได้ปรึกษากันว่า ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอดหันแล'
26. แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เรา ก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอดหันเป็นศาสตราจารণ์
27. เขายิ่งทูลตอบพระเยซูว่า พากข้าพเจ้าไม่ทราบ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
28. แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนหนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า 'ลูกเอ่ย วันนี้จงไปทำงานในสวนอุ่นเด็ด'
29. บุตรคนนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไม่ไป' แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ
30. บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไปขอรับ' แต่ไม่ไป
31. กิบุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า เขายิ่งทูลตอบพระองค์ว่า คือบุตรคนแรก พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พากเก็บภาษีและหყີງໂສເການີກີเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า ก่อนท่านทั้งหลาย
32. ด้วยยอดหันได้มหาพากท่านในทางชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอดหันไม่ แต่พากเก็บภาษีและพากหყີງໂສເການີได้เชื่อยอดหัน ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มิได้กลับใจเชื่อยอดหัน
33. จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนอุ่น แล้วล้อมรั้วด้นไม้ไว้รอบ เขาได้สักดปอ ยำอุ่นในสวน และสร้างหอไฟ ให้ชาวสวนเช่าเล้าก็ไปเมืองไกลเสีย
34. ครั้นถึงฤดูผลอุ่น จึงใช้พากผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลของเขา
35. และคนเช่าสวนนั้นจับพากผู้รับใช้ของเข้า เมี้ยนตีเสียคนหนึ่ง ผ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขวางเสียให้ตายคนหนึ่ง
36. อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้อีกไปมากกว่าครั้งก่อน แต่คนเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก
37. ครั้งที่สุดเขาก็ใช้บุตรชายของเข้าไปหา พูดว่า 'เขากองจะเคารพบุตรชายของเรา'
38. แต่เมื่อคนเช่าสวนเห็นบุตรชายของสวนมาก็พูดกันว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท มาเดิด ให้เราซ่าเสียเถอะ แล้วให้เราเยิดมรดกของเข้า'
39. เขายิ่งพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนแล้วนำเสีย
40. เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนมา เขายจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น
41. เขายังหลายทูลตอบพระองค์ว่า เขายจะล้างผลลัพธ์คนชัวเหล่านั้นด้วยโทษร้ายแรง และจะให้สวนนั้นแก่คนเช่าอื่น

ที่จะแบ่งผลให้โดยถูกต้องตามกฎหมายต่อไป

42. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า 'ศิลามีช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย' ได้กลับกล้ายเป็นศิลามุ่งเอกสารแล้ว การนี้เป็นมาจากการของคริสต์ผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตัวเรา'
43. เหตุฉะนั้นเรานอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะต้องเอ้าไปจากท่าน ยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้ผลเจริญสมกับอาณาจักรนั้น
44. ผู้ได้ล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป
45. ครั้นพากบุโรหิตใหญ่กับพากฟาริสได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พากเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตัวสเลึ้งถึงพากเขา
46. แต่เมื่อพากเขายากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

1. พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า
2. อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิ夷กเมเหลี่ยมสำหรับราชโองการของท่าน
3. แล้วใช้พวกรู้รับใช้ไปตามผู้ที่รับเชิญมาในการอภิ夷กนั้น แต่เข้าไม่ครรจะมา
4. ท่านยังใช้พวกรู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า 'ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วันและสัตว์ชนเหลวของเราก็มาไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิ夷กนี้เด็ด'
5. แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปริบนาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย
6. ฝ่ายพวกรอกนั้นก็จับพวกรู้รับใช้ของท่าน ทำการอัปยศต่างๆแล้วจากเสีย
7. แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปราบปรามผู้มาคุกคามเหล่านั้น และให้เผาเมืองเขาเสีย
8. แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกรู้รับใช้ของท่านว่า 'งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน'
9. เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบริครุกต์ให้เชิญมาในงานนี้'
10. พวกรู้รับใช้จึงออกไปเชิญคนหงั่งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนห้องโถงงานอภิ夷กนั้นเต็มด้วยแขก
11. แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแรก ก็เห็นผู้หนึ่งมีได้สวมเสื้อสำหรับงาน
12. ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า 'สายยเอี่ย เหตุไวนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส' ผู้นั้นก็ningอยู่พุดไม่ออก
13. กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกรู้รับใช้ว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเดี้ยวพัน'
14. ด้วยผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย
15. ขณะนั้นพวกราริสไปปรึกษากันวางแผนว่า พวกราจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร
16. พวกราจึงใช้พวกรากของตนกับพวกราเอาจริงให้ไปทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ได้สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ โดยมิได้อาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด
17. เหตุฉะนั้น ขอโปรดให้พวกราเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ชีชาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
18. แต่พระเยซูทรงล่าวว่าถึงความชั่ว ráยของเขาก็จริงๆ พระหน้าชื่อใจดобр เจ้าทดลองเราทำไม่
19. จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน เขาจึงเอาเงินตราเรียกหนึ่งถวายพระองค์
20. พระองค์ตรัสตามเขาว่า รูปและคำจาเรกนี้เป็นของคร
21. เขาทูลพระองค์ว่า ของชีชาร์ แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า เหตุฉะนั้นของของชีชาร์จะถวายแก่ชีชาร์ และของของพระเจ้าจะถวายแด่พระเจ้า
22. ครั้นเขาก็ได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงลงทะเบองค์ไว้และพาภันกลับไป

23. ในวันนั้นมีพากสะดูสีมาหาพระองค์ พากนี้เป็นผู้สอนว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เข้าจึงทูลถามพระองค์ ว่า
24. อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับเพิ่มไก่ สืบเชือสายของพี่ชายไว้'
25. ในพากเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวเมียภารยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็จะภารยาไว้ให้แก่น้องชาย
26. ฝ่ายคนที่สองที่สามก็ เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด
27. ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย
28. เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภารยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภารยา ของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว
29. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า พากท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า
30. เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภารยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพาก ทุตสวาร์คของพระเจ้าในสวาร์ค
31. แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพากท่านว่า
32. 'เราเป็นพระเจ้าของอันร้ายม เป็นพระเจ้าของอิสราเอล และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคน ตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น
33. ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
34. แต่พากฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พากสะดูสินี่อันอยู่ จึงประชุมกัน
35. มีบานเรียนผู้หนึ่งในพากเข้าทดลองถามพระองค์ว่า
36. อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด
37. พระเยซูทรงตอบเขาว่า 'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุด ความคิดของเจ้า'
38. นั่นแหลกเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น
39. ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
40. พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้
41. เมื่อพากฟาริสียังประชุมอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพากเขาว่า
42. พากท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นเชือสายของผู้ใด เข้าตอบพระองค์ว่า เป็นเชือสายของ ดาวิด
43. พระองค์ตรัสตามเขาว่า ถ้าอย่างนั้นเป็นใน david โดยเดชพระวิญญาณเจิงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า
44. 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขามีของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรู ของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
45. ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นเพียงเชือสายของดาวิดอย่างไรได้

46. ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

1. ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับผู้งมงชนและพวกรสากของพระองค์
2. ว่า พวกรรมาจารย์กับพวกรฟาริสึ่งบันทีนั้นของโมเสส
3. เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเข้าสั่งสอนพวกรท่าน จึงถือประพฤติตาม เว้นแต่การประพฤติของเขา อย่างไร้กำหนดเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขายังทำตามไม่
4. ด้วยเขายาของหนักและแบกยากกว่างบนป่ามนุษย์ ส่วนเขายังแม่แต่นิ้วเดียว ก็ไม่จับต้องเลย
5. การกระทำของเขายังเป็นการอวดเท่านั้น เขายังใช้กลักษณะบัญญัติอย่างใหญ่ สมมติว่ามีผู้ห้อยอันยาวยา
6. เขายอมที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา
7. กับขอบรับการคำนับที่กลางตลาด และขอบให้คนเรียกเขาว่า 'รับบี' รับบี'
8. ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า 'รับบี' ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด
9. และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
10. อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า 'นาย' ด้วยว่านาของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
11. ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกรท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ท่านทั้งหลาย
12. ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น
13. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกรฟาริส คนหน้าชื่อใจดобр เพราะพวกรเจ้าปิดประตุอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ พวกรเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกรเจ้าก็ขัดขวางไว้
14. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกรฟาริส คนหน้าชื่อใจดобр ด้วยพวกรเจ้ารับเอาเรื่องของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานเสียยีดยาวยา เพราะฉะนั้นพวกรเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น
15. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกรฟาริส คนหน้าชื่อใจดобр ด้วยพวกรเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบก ทั่วไปเพื่อจะได้แม่แต่คนเดียวเข้ามาเริ่ต เมื่อได้แล้วก็ทำให้เขายังเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าเจ้ายังถึงสองเท่า
16. วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตามอุด เจ้าสอนว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทางคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำการตามคำปฏิญาณ'
17. โอ คนโนดเขลางตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทางคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทางคำนั้นศักดิ์สิทธิ์
18. และว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถังภายในแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องกระทำการตามคำปฏิญาณ'
19. โอ คนโนดเขลางตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถังภายในหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถังภายในนั้นศักดิ์สิทธิ์
20. เหตุฉะนี้ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น
21. ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น
22. ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
23. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกรฟาริส คนหน้าชื่อใจดобр ด้วยพวกรเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสะระแห่ง ยีหร่า

และขมึน ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้น พวกรเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย

24. โอ คนนำทางตามอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป
25. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกรฟารีสี คนหน้าชื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดคำระถวายชามแต่ภายนอก ส่วนภายใน ถวายชามนั้นเต็มด้วยஜوغรมและการมัวเมากิเลส
26. โอ พวกรฟารีสีตามอด จงขาระถวายชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย
27. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกรฟารีสี คนหน้าชื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่ง詹บด้วย ปุนขาว ข้างนอกดูงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสารพัดโสโตรก
28. เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกแล้วเหมือนว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าชื่อใจ คดและความชั่วช้า
29. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกรฟารีสี คนหน้าชื่อใจคด ด้วยพวกรเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกราสดา พยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้ดงงาม
30. แล้วก็ล่าวว่า 'ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเราแน่น จะได้มีส่วนกับเขานในการทำโลหิตของพวกราสดา พยากรณ์ให้ตักกีหมายได้'
31. ออย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฝ่าศาสนาพยากรณ์เหล่านั้น
32. เจ้าทั้งหลายจะกระทำการตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเกิด
33. โอ พวกรู เจ้าชาติງร้าย เจ้าจะพันโทชนครอย่างไรได้
34. เหตุฉะนั้น ดูເດີດ ເຮົາໃຊ້ພວກຄາສດາພยากรณ์ ພວກນັກປະຈຸບັນ ແລະພວກຮຽມຈາຍຕ່າງໆໄປຫາພວກເຈົ້າ ເຈົ້າກີ່ມ່າ ເສີຍບ້າງ ດຽວເສີຍທີ່ກາງເບີນບ້າງ ເມື່ອນຕີໃນຮຽມສາລາຂອງເຈົ້າບ້າງ ຂໍມ່າງໄລ່ອອກຈາກເມືອນນີ້ໄປເມືອນໂນ້ນບ້າງ
35. ດັ່ງນັ້ນบรรดาໂລຫິດອັນຂອບຮຽມຊື່ຕົກທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ ຕັ້ງແຕ່ໂລຫິດຂອງອາແບລຜູ້ຂອບຮຽມຈົນຄື່ງໂລຫິດຂອງເສດຖາ ຍາທີ່ບຸຕະຫຍາຍບາຣັກຍາ ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຝ່າເສີຍໃນຮ່ວງພະວິຫາຮັບແກ່ນບູ້ຫານັ້ນ ຄົງຕົກບັນພວກເຈົ້າທັງໝາຍ
36. ເຮັດວຽກຄວາມຈິງແກ່ເຈົ້າທັງໝາຍວ່າ ບຽດສິ່ງເຫຼຳນີ້ຈະຕົກກັບຄົນສົມຍິນ໌
37. โອ ເຢຣູ້ຈາເລີມໆ ທີ່ໄດ້ຝ່າບຣັດສາສົດາພยากรณ์ ແລະເອາທິນຂ່າວ່າຜູ້ທີ່ຮັບໃໝ່ມາຫາເຈົ້າເຖິງຕາຍ ເຮົາໄດ້ຈະຮັບຮູ້ຈຸກ ຂອງເຈົ້າໄວ້ເນື້ອງໆ ແມ່ນແມ່ໄກ່ກົງລູກອູ່ໄດ້ປຶກຂອງມັນ ແຕ່ເຈົ້າໄມ່ຍ່ອມເລຍຫອນ
38. ດູເດີດ 'ບ້ານເມືອນຂອງເຈົ້າຈະຄູກລະທຶນໃຫ້ຮັກຮັງແກ່ເຈົ້າ'
39. ດ້ວຍເຮົາວ່າແກ່ເຈົ້າທັງໝາຍວ່າ ເຈົ້າຈະໄມ່ເຫັນເຮົາອີກຈົນກວ່າເຈົ້າຈະກ່າວວ່າ 'ຂອໃຫ້ພະອອົງຜູ້ເສົ້ດືຈານໃນພະນາມຂອງ ອອກົງຜູ້ເປັນເຈົ້າກົງພະເຈົ້າ'

1. ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพากสาวกของพระองค์มาชี้ตีกทั้งหลายในพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร
2. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า สิงสารพัดเหล่านี้พากท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ศรีจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี
3. เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาและกอกเทศ พากสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิงไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้
4. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อหลวงท่านให้หลง
5. ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรากล่าวว่า 'เราเป็นพระคริสต์' เขาจะล่อหลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
6. ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงคramaและข่าวลือเรื่องสงคrama คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบวรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง
7. เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคติดต่อร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ
8. เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก
9. ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทุกทุกข์ลำบากและฝากท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพากท่านเพรະนามของเรา
10. คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน
11. ผู้พยากรณ์เท็จหลายคนจะเกิดมีขึ้นและล่อหลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
12. ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่กว้างออกไป
13. แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
14. ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะได้ประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยาานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง
15. เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเชิงกระทำให้เกิดการกร้างว่างเปล่า ที่ดำเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ผู้ได้กิตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจເວເດີດ)
16. เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นญี่เดียวหนึ่งไปยังภูเขา
17. ผู้ที่อยู่บุណดาดฟ้าหลังคาม้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของออกจากบ้านของตน
18. ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปເຂົ້າເສື້ອຳພ້າຂອງตน
19. แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจา นำสสารหญิงที่มีครรภ์ หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่
20. จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในถูกหน้าหรือในวันสะบาน
21. ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้อง

หน้าจะไม่มีต่อไปอีก

22. ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหังใดๆ กดดีเลย แต่พระทรงเห็นแก่ผู้เลือกสรร จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า
23. ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกร่างว่า 'ดูเดิด พระคริสต์อยู่ที่นี่' หรือ 'อยู่ที่โน่น' อย่างได้เชื่อเลย
24. ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เที่ยมเท็จและผู้พยากรณ์เที่ยมเท็จหลายคนเกิดขึ้น และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อหลวงแม่ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง
25. ดูเดิด เราได้น้อมท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
26. เหตุจะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า 'ดูเดิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า 'ดูเดิด อยู่ที่ห้องใน' ก็จงอย่าเชื่อ
27. ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากการทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกนั้นได การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นจันนั้น
28. ชาติพอยู่ที่ไหน ผู้นักอินทรีก็จะตามกันอยู่ที่นั่น
29. แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมีดีไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในห้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน
30. เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในห้องฟ้า 'มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์' แล้วเข้าจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในห้องฟ้า' ทรงฤทธานุภาพและส่งร้าศีเป็นอันมาก
31. พระองค์จะทรงใช้เหล่าทุตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแต่ร้อนดังยิ่งนัก ให้รวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสิ่ทศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น
32. จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าต้นดูร้อนใจลักษณะถึงแล้ว
33. เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นบรรดาสิ่งเหล่านั้น ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประดุแล้ว
34. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ
35. ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหมายได้เลย
36. แต่วันนั้น มองนั้น ไม่มีเครื่องถึงบรรดาทุตสวรรค์ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเรางគดีเยว
37. ด้วยสมัยของโนอาห์ได้เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย
38. เพราะว่าเมื่อก่อนวันนำทั่วโลก คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา
39. และนำทั่วโลกมาหาดเจ้าเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา ก็จะเป็นฉันนั้นด้วย
40. เมื่อนั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
41. หญิงสองคนไม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
42. เหตุจะนั้นเจงเฝ่าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาไหน
43. จงจำไว้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามไหน เขาจะตีนอยู่และเฝ่าระวัง ไม่ให้หลงเรื่องของเข้าได้
44. เหตุจะนั้น ท่านทั้งหลายจะเตรียมพร้อมไว เพราะในไม่ช้าไม่คิดไม่ผันนั่นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

45. ครอเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เนื่องจากผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา
46. เมื่อนายมาพบเขากะทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
47. เรากอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่าน
48. แต่ถ้าผู้รับใช้หนึ่งชั่วและคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้ำ'
49. และจะตั้งต้นโดยตีเพื่อ通知ผู้รับใช้และกินดีมอยู่กับเพื่อนขี้เม่า
50. นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ใน梦ที่เขาไม่รู้
51. และจะทำโทษเข้าถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปอยู่ในที่ของพวกรคนหน้าชื่อใจคด ซึ่งที่นั้นจะมีแต่การร้องไห้ขอ
เขี้ยวเดี้ยวฟัน

1. เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหมิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าป่า
2. เป็นคนโง่ห้าคน เป็นหมิงมีปัญญาห้าคน
3. ฝ่ายคนโง่นั้นเอ ATA ตะเกียงของตนไป แต่หาได้เงาน้ำมันไปด้วยไม่
4. คนที่มีปัญญานั้นได้เงาน้ำมันใส่กากับตะเกียงของตนด้วย
5. เมื่อเจ้าป่าวายังช้าอยู่ พากหมิงกิพากันง่วงเหงาและหลับไป
6. ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า 'ดูເຕີດ ເຈົ້າປ່າວມາແລ້ວ ຈະອກມາຮັບທ່ານເຕີດ'
7. พากหมิงพรหมจารីเหล่านั้นกີລຸກຂຶ້ນຕົກແຕ່ງตะเกียงของตน
8. พากที่โง่นั้นกີພູດກັບພາກທີ່ມีปัญญาว່າ 'ຂອແປ່ງນໍາມັນຂອງທ່ານໃຫ້ເຮົານ້ຳ ເພຣະຕະກົງຂອງເຮົາດັບອູ່'
9. พากທີ່ມີປັບປຸງຈຶ່ງตอบວ່າ 'ທໍາຍ່າງນັ້ນໄມ້ໄດ້ ນ່າກລ້ວນໍາມັນຈະໄມ້ພອສໍາຫັນເຮົາແລະເຈົ້າ ຈຶ່ງໄປຫາຄົນຂາຍ ທີ່ສໍາຫັນ ດ້ວຍຈະດືກວ່າ'
10. เมื่อเขากຳລັງໄປຫຼືອນນັ້ນເຈົ້າປ່າວກົມາຄົງ ຜູ້ທີ່ພ້ອມອູ່ແລ້ວກີໄດ້ປັບປຸງຈຶ່ງໃຫ້ມາຮັບທ່ານໃນການເລື່ອງເນື່ອງໃນການສມຽດ ແລ້ວປະຕູກີປິດ
11. ກາຍຫລັງຫມູງພຣມຈາຣີອີກຫ້າຄນີກມາຮ້ອງວ່າ 'ທ່ານເຈົ້າຂໍາງ ຂອປິດໃຫ້ຂໍາພເຈົ້າເຂົ້າໄປດ້ວຍ'
12. ฝ່າຍທ່ານตอบວ່າ 'ເຮັບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານທັງໝາຍວ່າ ເຮົາໄມ້ຮູ້ຈັກທ່ານ'
13. ເຫດຜະນັ້ນຈົງໄຟຮັວງອູ່ ເພຣະທ່ານທັງໝາຍໄມ້ຮູ້ກຳທັນດວນຫວູ້ໂມງນັ້ນທີ່ບຸຕຣມນຸ່ງໆຈະເສດີຈາມາ
14. อาณาจັກແຫ່ງສວຣຄຍັງເປົ້າມາຮັບສອງຕະລັນຕົວ ແລະອີກຄົນທີ່ຈະອອກເດີນທາງໄປຢັງເມື່ອງໄກລ ຈຶ່ງເຮັດວຽກພາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຕົນມາ ແລະຝາກທຣັພຍສມບັດືຂອງເຂົ້າໄວ້
15. ດັນທີ່ທ່ານໃຫ້ຫ້າຕະລັນຕົວ ດັນທີ່ສອງຕະລັນຕົວ ແລະອີກຄົນທີ່ຕະລັນຕົວເດີວ່າ ຕາມຄວາມສາມາດຂອງແຕ່ລະຄນ ແລ້ວທ່ານກີໄປທັນທີ
16. ດັນທີ່ໄດ້ຮັບຫ້າຕະລັນຕົວນັ້ນກີເອາເຈີນນັ້ນໄປຄໍາຂາຍ ໄດ້ກຳໄມອີກຫ້າຕະລັນຕົວ
17. ດັນທີ່ໄດ້ຮັບສອງຕະລັນຕົວນັ້ນກີໄດ້ກຳໄຣອີກສອງຕະລັນຕົວເຫັນກັນ
18. ແຕ່ດັນທີ່ໄດ້ຮັບຕະລັນຕົວເດີວ່າໄດ້ໜຸດຫລຸນໍ້ອນເງິນຂອງນາຍໄວ້
19. ຄຣັນອູ່ມາຂ້ານານ ນາຍຈຶ່ງມາຄິດບັນຍືກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫັນນັ້ນ
20. ດັນທີ່ໄດ້ຮັບຫ້າຕະລັນຕົວກີເອາເຈີນກຳໄຣອີກຫ້າຕະລັນຕົວມາຊື້ແຈງວ່າ 'ນາຍເຈົ້າຂໍາ ທ່ານໄດ້ນົມອບເງິນຫ້າຕະລັນຕົວໄວ້ກັບຂໍາພເຈົ້າ ດູເຕີດ ຂໍ້າພເຈົ້າໄດ້ກຳໄມອີກຫ້າຕະລັນຕົວ'
21. ນາຍຈຶ່ງຕອບເຂົ້າວ່າ 'ດີແລ້ວ ເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ດີແລະສັດຍີ້ຫຼື ເຈົ້າສັດຍີ້ຫຼືໃນຂອງເລັກນ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ດູແລຂອງມາກ ເຈົ້າຈຶ່ງປຣີຕື່ວ່າມູນສູກບໍານາຍຂອງເຈົ້າເຕີດ'
22. ດັນທີ່ໄດ້ຮັບສອງຕະລັນຕົວມາຊື້ແຈງດ້ວຍວ່າ 'ນາຍເຈົ້າຂໍາ ທ່ານໄດ້ນົມອບເງິນສອງຕະລັນຕົວໄວ້ກັບຂໍາພເຈົ້າ ດູເຕີດ ຂໍ້າພເຈົ້າໄດ້ກຳໄມອີກສອງຕະລັນຕົວ'
23. ນາຍຈຶ່ງຕອບເຂົ້າວ່າ 'ດີແລ້ວ ເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ດີແລະສັດຍີ້ຫຼື ເຈົ້າສັດຍີ້ຫຼືໃນຂອງເລັກນ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ດູແລຂອງມາກ

เจ้าจงปรีดิร่วมสุขกับนายของเจ้าเดิด'

24. ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาซึ้งด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำsamที่ท่านมิได้โปรด'
25. ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ได้ดิน ดูเดิด นี่แหล่งเงินของท่าน'
26. นายจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน เก็บสำsamที่เรามิได้โปรด'
27. เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย'
28. เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวันนี้จากเข้าไปให้คนที่มีสิบตะลันต์'
29. ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นจนมีเหลือเพื่อ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเข้า
30. จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร่ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั้นจะมีการร้องไห้ขับเขี้ยวเดียวพัน'
31. เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในส่งาราศีของพระองค์กับหมู่ทุตสวรรค์อันบริสุทธิ์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์'
32. บรรดาประชาชนต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายออกเป็นสองพวก เมื่อน้อยอย่างผู้เลี้ยงแกะจะแยกแกะออกจากแพะ
33. และพระองค์จะทรงจัดผุ่งแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ผุ่งแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย
34. ขณะนั้น พระมหา kaztri ประจำตัวสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์กว่า 'ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระจากพระบิดาของเรา จงมารับเอกสารอาณาจักรซึ่งได้ตรัสถายมไว้สำหรับท่านทั้งหลายดังตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก'
35. เพราะว่าเมื่อเราทิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรา กิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้
36. เราเปลี่ยนกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราทุ่งท่ำ เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มายืนเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มายืนเรา'
37. เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบบุพรมประจำตัวสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์กว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงทิว และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร'
38. ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลี่ยนพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร
39. ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มายืนเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'
40. แล้วพระมหา kaztri ประจำตัวสแก่พวกเรา 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คุณคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย'
41. แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ที่ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งใหม้ออยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญาмарและสมุนของมันนั้น'
42. เพราะว่าเมื่อเราทิว ท่านก็มิได้ให้เรา กิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม
43. เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลี่ยนกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราทุ่งท่ำ เราเจ็บป่วยและ

ต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา'

44. เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงทิวหรือทรงกระหนายน้ำ หรือทรงเป็นแขกเปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประชวร หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'

45. เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า 'เรา卜อกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่อต้านที่สุดสักคนหนึ่งในพวgnี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา'

46. และพวgnเหล่านี้จะต้องออกไปรับโถชอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ซึ่งชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

1. ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งเก่าวาทุกสาวกของพระองค์ว่า
2. ท่านหันกลับไปยืนอยู่ข้างหลังวันจะถึงเทศกาลปีศาจ และบุตรมนุษย์จะต้องถูกตรึงที่กางเขน
3. ครั้นนั้นพวกปูโรหิตใหญ่ พากธรรมอาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปูโรหิต ผู้ซึ่งเรียกงานกันว่า ชายฟ้า
4. ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบາຍเอาไปฆ่าเสีย
5. แต่เข้าพูดว่า ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่างพิเศษ เดียวประชาชนจะเกิดการรุนแรง
6. ในเวลาที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบราน์ในเรือนของซีโมนคนโกรเครื่อง
7. ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผลอน้ำมันหอมราคาแพงมากมา奉พระองค์ แล้ว เท้น้ำมันนั้นบนพระศีรษะของพระองค์
8. พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า
9. ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้
10. เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า กวนใจหญิงนี้ทำไม่ เชอได้กระทำการดีแก่เรา
11. ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป
12. ซึ่งหญิงนี้ได้เทเนมันหอมบันภัยเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา
13. เราบอกความจริงแก่ท่านหันกลับว่า ที่ไหนๆที่ขาวประเสริฐนี้จะประกาศไปทั่วพิภพ การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะ เลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย
14. ครั้นนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาเรโลท ได้ไปหาพวกปูโรหิตใหญ่
15. ถามว่า ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านหันกลับจะให้ข้าพเจ้าเท่าไร ฝ่ายเขากลับจะให้เงินแก่ยูดา สามสิบเหรียญ
16. ตั้งแต่เวลานั้นมา yuda คิดอยากร้ายเรามากขึ้น
17. ในวันต้นเทศกาลกินขnm ปังไรีเชือ พวกสาวกมาทูลตามพระเยซูว่า จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมปีศาจให้พระองค์ เสวยที่ไหน
18. พระองค์จึงตรัสว่า จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุง บอกเขาว่า 'พระอาจารย์ว่า' กាលกำหนดของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือ ปีศาจที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเราร'
19. ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำการตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปีศาจไว้พร้อม
20. ครั้นถึงเวลาพlob ค่า พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน
21. เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่านหันกลับว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้
22. ฝ่ายพวกสาวกพากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลตามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ
23. พระองค์ตรัสตอบว่า ผู้ที่อาหารจิ้มในชาਮเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหล่ห์จะทรยศเราไว้
24. บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่จะทรยศบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นมีได้

บังเกิดมาก็จะดีกว่า

25. ยุคสมัยที่ได้ทรงพระองค์ทูลถามว่า อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ พระองค์ตัวส่วนของเขาว่า ท่านว่าถูกแล้ว
26. ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตัวส่วนว่า จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา
27. แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตัวส่วน จงรับไปดื่มทุกคนเถิด
28. ด้วยวันนี้เป็นโลหิตของเรaanเป็นโลหิตแห่งพันธุ์ญาไม่ ซึ่งต้องหล่อออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก
29. เราออกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่งเดาอยู่นั่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา
30. เมื่อพากษาเราร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พา กันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ
31. ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดูดเพราเรา ด้วยมีคำเชิญไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะผุ้นั้นจะกระจัดกระจาดไป'
32. แต่เมื่อเรานั่นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน
33. ฝ่ายเบโตรทูลตอบพระองค์ว่า แม้คนทั้งปวงจะสะดูดเพราพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดูดก็หมายได้เลย
34. พระเยซูตรัสกับเราว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง
35. เปโตรทูลพระองค์ว่า ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย เหล่าสาวกทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน
36. แล้วพระเยซูทรงพากษามายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสนนี แล้วตรัสกับสาวกว่า จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะเมื่อเราจะไปอธิษฐานที่โน่น
37. พระองค์ก็พาเบโตรกับบุตรชายทั้งสองของเตเบตีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มโศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก
38. พระองค์จึงตรัสกับเราว่า ใจของเราเป็นทุกข์ແบอบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด
39. แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็พบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ขอให้ถวายนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปราณາของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์
40. พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเบโตรว่า เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักครู่เดียวไม่ได้หรือ
41. จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหันยังอ่อนกำลัง
42. พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถวายนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์
43. ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพูดสาวกอนหลับอีก เพราะเขามีมตาไม่ชัด
44. พระองค์จึงทรงลงขาไว้เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สาม เมื่อคนร้าวก่อนๆอีก
45. แล้วพระองค์เสด็จมาอยังพากสาวกของพระองค์ ตัวส่วน จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลามาใกล้แล้ว

และบุตรมุชย์จะต้องถูกทรยศไว้ในเมืองนาป

46. ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูເຄີດ ຜູ້ທີ່ຈະກະຍາກໄວ້ມາໄກລໍແລ້ວ
47. ພຣະອງຄ້ຕຣສຍັງໄມ່ທັນຂາດຄໍາ ດູເຄີດ ຍຸດາສ ດົນໜຶ່ງໃນແລ່ສາວກສົບສອງຄົນນັ້ນ ໄດ້ເຂົ້າມາ ແລະມີປະຊາບເປັນອັນ ມາກຄືອົດາບ ຕື່ອໄມ້ຕະບອງ ມາຈາກພວກບູໂຮທິດໃຫຍ່ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ແທ່ງປະຊາບ
48. ຜູ້ທີ່ຈະກະຍາກພຣະອງຄໍໄວ້ນັ້ນໄດ້ໃຫ້ອານັດສັງຄູານແກ່ເຂົ້າວ່າ ເຮົາຈະຈຸບຜູ້ໄດ້ ກີບເປັນຜູ້ນັ້ນແລະ ຈົບກຸມເຂົ້າໄວ້
49. ຂະນັ້ນ ຍຸດາສຕຽນມາຫາພຣະເຍູ້ຖຸລວ່າ ສວັດຕີ ພຣະອາຈາຣຍ໌ ແລ້ວຈຸບພຣະອງຄໍ
50. ພຣະເຍູ້ໄດ້ຕຣສກັບເຂົ້າວ່າ ສຫຍເອີ່ຍ ມາທີ່ນີ້ກຳໄຟໄມ່ ດົນເລ່ານັ້ນກີບເຂົ້າມາຈັບພຣະເຍູ້ແລະຄຸມໄປ
51. ດູເຄີດ ມີຄົນໜຶ່ງທີ່ອູ້ກັບພຣະເຍູ້ ຍື່ມີອັນດາບອອກ ພັນຫຼຸຜູ້ຮັບໃຫ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມາຫຸໂຮທິດຂາດ
52. ພຣະເຍູ້ຈຶ່ງຕຣສກັບເຂົ້າວ່າ ຈົບເຂາດານຂອງທ່ານໄສ່ຜັກເສີຍ ດ້ວຍວ່າບຣດາຜູ້ຄືອົດາບຈະພິນາສເພຣະດາບ
53. ທ່ານຄືດວ່າເຮົາຈະຂອງພຣະບົດາຂອງເຮົາໄມ່ໄດ້ຫົ້ວ້າ ແລະໃນຄຽວເດືອຍພຣະອງຄໍຈະປະການຫຼຸດສວັບຮົມແກ່ເຮົາກວ່າສົບສອງ ກອງ
54. ແຕ່ຄ້າເຊັ່ນນັ້ນພຣະຄົມກົກົກທີ່ວ່າ ຈຳຈະຕ້ອງເປັນອຍ່າງນີ້ ຈະສຳເຮົາໄດ້ອຍ່າງໄປ
55. ຂະນັ້ນພຣະເຍູ້ໄດ້ຕຣສກັບໜຸ່ງໜຸ່ງວ່າ ທ່ານທັງໝາຍເຫັນເຮົາເປັນໂຈຣຫົວ່າຈື້ອົດາບ ຕື່ອຕະບອງອອກມາຈັບເຮົາ ເຮົາໄດ້ ນັ້ນກັບທ່ານທັງໝາຍສັ່ງສອນໃນພຣະວິຫາຣຖຸກວັນ ທ່ານກີ່ຫາໄດ້ຈັບເຮົາໄມ່
56. ແຕ່ເຫຼຸກາຮັນທີ່ໄດ້ປັບເກີດຂຶ້ນຄຣັງນີ້ ເພື່ອຈະສຳເຮົາຈາມທີ່ພວກສາສົດພາຍາກຮັນໄດ້ເຂົ້າມີໄວ້ ແລ້ວສາວກທັງໝາດກີ່ໄດ້ ລະທົ່ງພຣະອງຄໍໄວ້ແລະພາກັນໜີໄປ
57. ຜູ້ທີ່ຈັບພຣະເຍູ້ໄດ້ພຣະອງຄໍໄປຄືດຄາຍຝາສມາຫຸໂຮທິດ ທີ່ພວກຫຼາມຈາຣຍ໌ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ປະໜຸກນອຍ່ຟ່ົ້ນ໌
58. ແຕ່ເປົໂຕໄດ້ຕິດຕາມພຣະອງຄໍໄປທ່າງໆຈົນຄື່ງຄຸຫາສົນຂອງມາຫຸໂຮທິດ ແລ້ວເຂົ້າໄປນັ້ນຂ້າງໃນກັບຄົນໃໝ່ ເພື່ອຈະດູວ່າ ເຮືອງຈະຈົບລົງອຍ່າງໄປ
59. ພວກບູໂຮທິດໃຫຍ່ ພວກຜູ້ໃຫຍ່ ກັບບຣດາສມາຝຶກສກາຈຶ່ງຫາພຍານເທື່ອມາເບີກປັກປຳພຣະເຍູ້ ເພື່ອຈະປະຫາກພຣະອງຄໍເສີຍ
60. ແຕ່ຫາລັກຈູານໄມ່ໄດ້ ເອົນ ຄື່ງແມ່ມີພຍານເທົ່າລາຍຄົນມາໃຫ້ກາຮົມຫາລັກຈູານໄມ່ໄດ້ ໃນທີ່ສຸດມີພຍານເທົ່າສອງຄົນມາ
61. ກລ່າວວ່າ ດົນນີ້ໄດ້ວ່າ 'ເຮົາສາມາດຈະທຳລາຍພຣະວິຫາຣຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນ'
62. ມາຫຸໂຮທິດຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຄາມພຣະອງຄໍວ່າ ທ່ານຈະໄມ່ຕອບອະໄຣຫົວ້າ ດົນເລ່ານີ້ເປັນພຍານປັກປຳທ່ານດ້ວຍເຮືອງອະໄຣ
63. ແຕ່ພຣະເຍູ້ທຽບນິ່ງອຍ່ ມາຫຸໂຮທິດຈຶ່ງກ່າວແກ່ພຣະອງຄໍວ່າ ເຮົາໃຫ້ທ່ານປົງປັງຄົງໂດຍອ້າງພຣະເຈົ້າຜູ້ທຽບພຣະນົມວິ່ຍ່ ໄທັນອາວຸວ່າ ທ່ານເປັນພຣະຄຣິສຕໍພຣະນຸຕຣຂອງພຣະເຈົ້າຫົວ້າໄມ່
64. ພຣະເຍູ້ຕຣສກັບເຂົ້າວ່າ ທ່ານວ່າຄູກແລ້ວ ແລະຍິ່ງກວ່ານັ້ນອີກ ເຮັບອອກທ່ານທັງໝາຍວ່າ ໃນເວລາເບື້ອງໜ້ານັ້ນ ທ່ານທັງໝາຍຈະໄດ້ເຫັນບຸຕຣມນຸ່ຍ່ນັ້ນຂ້າງຂວາພຣະຫັດຫຼົງຂອງຜູ້ທຽບທຽບນຸ່ກາພ ແລະເສົດຈົມບານແມ່ນແທ່ງໜ້າສວັບຮົມ
65. ຂະນັ້ນມາຫຸໂຮທິດຈຶ່ງເສື້ອຂອງຄົນ ແລ້ວວ່າ ເຂົາພູດໝົນປະມາກແລ້ວ ເຮົາຕ້ອງກາຮພຍານຂອງໄຣອົກເລ່າ ດູເຄີດ ທ່ານທັງໝາຍກີ່ໄດ້ຍືນເຂົາພູດໝົນປະມາກແລ້ວ
66. ທ່ານທັງໝາຍຄືດເຫັນອຍ່າງໄປ ດົນທັງປົງກີ່ຕອບວ່າ ຄວາປັບໂທໜຶ່ງຕາຍ

67. แล้วเขากล่าวอย่างประพักษ์ประองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตอบพระองค์
68. แล้วว่า เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่าใครตอบเจ้า
69. ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลี ด้วย
70. แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า ที่เจ้าวันนั้นข้าไม่รู้เรื่อง
71. เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นั่นว่า คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาชาเร็ดด้วย
72. เปโตรจึงปฏิเสธอีกทั้งปฏิญาณว่า ข้าไม่รู้จักคนนั้น
73. อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง
74. แล้วเปโตรก็เริ่มสนใจและสอบถามว่า ข้าไม่รู้จักคนนั้น ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน
75. เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกกรงให้เป็นทุกชิ้นนัก

1. ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพากบูโรหิตใหญ่และพากผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย
2. เข้าจีมัดพระองค์พ้าไปมอบไว้แก่ป่อนทัสปีลาตเจ้าเมือง
3. เมื่อยุคасผู้ทรงศรัทธาของพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโถหักกลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พากบูโรหิตใหญ่และพากผู้ใหญ่
4. กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์ คนเหล่านี้นั้นจึงว่า การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง
5. ยุคасจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย
6. พากบูโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต
7. เขาก็ปรึกษากันและได้อาภิเษกนั้นไปชื่อทุ่งช่างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง
8. เหตุฉะนั้น เข้าจีงเรียกทุ่งนั้นว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้
9. ครั้นนักสำเร็จตามพระราชนะโดยเยรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า 'เขารับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาวงผู้ที่เข้าตีราคาไว้นั่น' คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้
10. 'แล้วไปชื่อทุ่งช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า'
11. เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพากยิวหรือ พระเยซูตรัสถันท่านว่า ก็ท่านว่าแล้วนี่
12. แต่เมื่อพากบูโรหิตใหญ่และพากผู้ใหญ่ได้ฟังกล่าวโถหิพะรองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด
13. ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า ซึ่งเข้าได้กล่าวความปรึกปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ
14. แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจนัก
15. ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโถหคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ
16. คราวนั้นพากเขามีนักโถหสำคัญคนหนึ่งซึ่งบารับบัส
17. เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า เจ้าทั้งหลายโปรดนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า นารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์
18. เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเข้าได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา
19. ขณะเมื่อปีลาตนั่งบลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภารຍาของท่านได้ใช้คันมาเรียนท่านว่า ท่านอย่าพัวพันเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันผันร้ายไม่มีความสมายใจเพระท่านผู้นั้น
20. ฝ่ายพากบูโรหิตใหญ่และพากผู้ใหญ่ก็ยุบงหู่ชูขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย
21. เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า เข้าตอบว่า บารับบัส
22. ปีลาตจึงถามพากเขาว่า ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์ เข้าพากันร้องแก่ท่านว่า

ให้ตรึงเข้าเสียที่กางเขนเติด

23. เจ้าเมืองถามว่า ตรึงทำไม้ เข้าได้ทำผิดประการใด แต่เขาทั้งหลายยิ่งร้องว่า ให้ตรึงเข้าเสียที่กางเขนเติด
24. เมื่อปีล่าตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอานำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้าบัญชรະເຂາອັດເຕີດ
25. บรรดาหมู่ชนเรียนว่า ให้โลหิตของເຂາຕກອູ່ແກ່ເຮົາທັງບຸຕຽນເຮົາເຕີດ
26. ท่านจึงปล่อยบາວັນບັສให้เข้า และเมื่อท่านໄດ້ໂບຍດີພຣະເຢູ່ແລ້ວ ท่านกົມອບໃຫ້ตรึงໄວ້ທີ່ກາງເຂນ
27. ພວກທ່ານຂອງເຈົ້າເມືອງຈິງພາພຣະເຢູ່ໄປໄວ້ໃນສາລາປຣີໂທເຮືອມ ແລ້ວກົງວົມທ່ານທັງກອງລ້ົມພຣະອງຄີໄວ້
28. ແລ້ວພວກເຂາເປັ້ນລອງພຣະອງຄົກອກ ເຂາເສື້ອສີແດງເຂັ້ມມາສົມພຣະອງຄົກ
29. ເມື່ອພວກເຂາເຫັນນາມສານເປັນມົງກູງ ເຂົາກີສົມພຣະເຕີຍຂອງພຣະອງຄົກ ແລ້ວເຂາໄມ້ອ້ອໃຫ້ສື່ອໄວ້ໃນພຣະທັດຄົວເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອງຄົກ ແລ້ວເຂາໄດ້ຄຸກເຂົ້າລົງຕ່ອພຣະພັກຕົວພຣະອງຄົກ ເຍາະເບໍຍພຣະອງຄົກວ່າ ກັບຕົວຍົກຂອງພວກຍົວເຈົ້າຂ້າ ຂອທຽງພຣະເຈົ້າ
30. ແລ້ວເຂົາກີຄົ່ນນ້າລາຍຮັດພຣະອງຄົກ ແລ້ວເຂາໄມ້ອ້ອນນໍດີພຣະເຕີຍພຣະອງຄົກ
31. ເມື່ອພວກເຂາເຍາະເບໍຍພຣະອງຄົກແລ້ວ ເຂາອຸດເສື້ອນ້ຳອອກ ແລ້ວເຂາລອງພຣະອງຄົກສົມໄທ້ ແລ້ວນໍາພຣະອງຄົກອກໄປເພື່ອຈະຕົ້ງເສີຍທີ່ກາງເຂນ
32. ຄົນພວກເຂາອອກໄປແລ້ວ ເຂາໄດ້ພົບໜາວໃຫ້ນົມນີ້ຊື້ອື້ນ ເຂາຈຶ່ງເກັນທົນນັ້ນໃຫ້ແບກກາງເຂນຂອງພຣະອງຄົກໄປ
33. ເມື່ອພວກເຂາມາຖືສານທີ່ທີ່ທີ່ເຮົາກວ່າລົກໂກຮາ ແປລວ່າ ທີ່ກະໂຫລກຕີຣະ
34. ເຂາເນຳອ້ອຸ່ນເປົ້າວະຄນກັບຂອງຂມມາຕາວຍພຣະອງຄົກ ເມື່ອພຣະອງຄົກທຽບໝົມກີໄມ່ເສວຍ
35. ຄົນຕົ້ງພຣະອງຄົກທີ່ກາງເຂນແລ້ວ ເຂົາກີເຂາລອງພຣະອງຄົກມາຈັບສລາກແປ່ງປັນກັນເພື່ອຈະສໍາເລັດຕາມພຣະຈະໂດຍສາສດາພາຍາກຣົນທີ່ວ່າ 'ເສື້ອຳນົດຂ່າພຣະອງຄົກ ເຂາແປ່ງປັນກັນ ສ່ວນເສື້ອຂອງຂ້າພຣະອງຄົກນັ້ນ ເຂົາກີຈັບສລາກກັນ'
36. ແລ້ວພວກເຂົາກີນັ້ນເຜົ່າພຣະອງຄົກຢູ່ທີ່ນັ້ນ
37. ແລ້ວໄດ້ເຂາຄົ້ນດຳຂ້ອທ່າທີ່ລົງໂທຍພຣະອງຄົກໄປດີໄວ້ເໜືອພຣະເຕີຍ ທີ່ອ່ານວ່າ ຜູ້ນີ້ຄົ້ນເຢູ່ກະຕົວຍົກຂໍ້ຕົວຍົກຂໍ້ຂອງໜ້າຕິຍົວ
38. ຄຣານັ້ນເຂາເຈົ້າໂຈຣສອງຄົນຕົ້ງໄວ້ພຣັມກັບພຣະອງຄົກ ຊ້າງຂວາຄນທີ່ນີ້ ຊ້າງໜ້າຍອີກຄນທີ່ນີ້
39. ຜ້າຍຄົນທັງໝາຍທີ່ເດີນຜ່ານໄປມານັ້ນກີດ່າທອພຣະອງຄົກ ສັ່ນຕີຣະຂອງເຂາ
40. ກລ່າວ່າ ເຈົ້າຜູ້ຈະທຳລາຍພຣະວິຫາຮແລສ້າງຂຶ້ນໃນສາມວັນນະ ຈົງໜ້ວຍຕົວເອງໃຫ້ຮອດ ຄໍາເຈົ້າເປັນບຸຕຽນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົງລົງມາຈາກກາງເຂນເຕີດ
41. ພວກບຸໂຮທິດໄຫຼຸງກັບພວກຮຽມາຈາຮົມ ແລ້ວພວກຜູ້ໄຫຼຸງກີເຍາະເບໍຍພຣະອງຄົກເຊັ່ນກັນວ່າ
42. ເຂາໜ້ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ຮອດໄດ້ ແຕ່ໜ້ວຍຕົວເອງໃຫ້ຮອດໄມ່ໄດ້ ຄໍາເຈົ້າເປັນກັບຕົວຍົກຂໍ້ຂອງໜ້າຕິອິສຣາເອລ ໃຫ້ເຂາລົງມາຈາກກາງເຂນເຈື່ຍວິນີ້ເຕີດ ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ເຫຼືອເຂາ
43. ເຂາໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ຄໍາພຣະອງຄົກພອພຣະທັຍໃນເຂົາກີໃຫ້ພຣະອງຄົກທຽບໝົມເຂົ້າໃຫ້ຮອດເຈື່ຍວິນີ້ເຕີດ ດ້ວຍເຂາໄດ້ກ່າວ່າ 'ເຮົາເປັນພຣະບຸຕຽນຂອງພຣະເຈົ້າ'

44. ถึงโจรอที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน
45. แล้วก็บังเกิดมีดม้าทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง
46. ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า เอลี เอลี lama สะบักฐานี แปลว่า พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ใจนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
47. บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า คนนี้เรียกเอลียาห์
48. ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปอาฟองน้ำชูบน้ำอุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้อ้อ ส่งให้พระองค์เสวย
49. แต่คนอื่นร้องว่า อย่าเพ้อก่อน ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่
50. ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
51. และดูเดิม ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองห่อนดังแต่บันตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน
52. อุโมงค์ผังศพก็เปิดออก ศพของพากิสุทธิชนหลายคนที่ล่วงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา
53. และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เข้าห้องหลายก็ออกจากกอกรากอุโมงค์พากันเข้าไปในครบริสุทธิ์ปางภูษาแก่คุณเป็นอันมาก
54. ส่วนนายร้อยและทหารที่ฝ่าพระเยซูอยู่ด้วยกัน เมื่อได้เห็นแผ่นดินไหวและการหั้งปวงทึ่งบังเกิดขึ้นนั้น ก็พากันครั้นครามยิ่งนัก จึงพุดกันว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า
55. ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล
56. ในพวนนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากوبและโยโเสส และมารดาของบุตรเศเบดี
57. ครั้นถึงเวลาพlobค่ำ มีเครษฐีคุณหนึ่งมาจากบ้านอาริมาธีชื่อยอเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย
58. เขายังเข้าไปหาปีลأتของพระศพพระเยซู ปีลأتจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้
59. เมื่อยอเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขายังเอาผ้าป่าที่สะอาดพันหัวมพระศพไว้
60. และเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ห่มของตน ซึ่งเขายังได้สกัดไว้ในศิลา เขายังกลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็ไป
61. ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา กับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์
62. ในวันรุ่งขึ้น คือวันถัดจากวันตรรศเตรียม พากบูโรหิตใหญ่และพากฟาริสีพากันไปหาปีลأت
63. เรียนว่า เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าหังหลายจำได้ว่า คนล่อลงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่วงไปสามวันแล้ว เราจะเป็นขึ้นมาใหม่'
64. เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกลือกว่าสาวกของเขาระมาในตอนกลางคืน และลักษอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขายังขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกหลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก
65. ปีลأتจึงบอกเขาว่า พากท่านลงเจ้ายามไปเกิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ทำได้
66. เขายังไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

1. ภายหลังวันสะบานโต เวลาไก่ล่ารุ่งเข้าวันต้นส์ปดาห์ มาเรียชาวมักดาลา กับมาเรีย อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์
2. ดูเดิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก มีทุตสวาร์คขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวาร์ค กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ และวิญญาณอยู่บนพื้นนั้น
3. ใบหน้าของทุตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทุตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ
4. ยามที่เฝ้าอยู่นั้นกลัวทุตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย
5. ทุตสวาร์คนั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า อย่ากลัวเลย เรารู้อยู่ว่าท่านหังหányมาหาพระเยซูชี้ถูกตรึงไว้ที่กำแพง
6. พระองค์ท่าได้ประทับอยู่ที่นี่ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามชั่งพระองค์ได้ตรัสไว้นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรยายอยู่นั้น
7. แล้วจะรับไปบอกราภสາວกของพระองค์ เดิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเดิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลีก่อนท่านหังหány ท่านหังหányจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเดิด เรากับอุท่านแล้ว
8. หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก วิ่งไปบอกราภสາວกของพระองค์
9. ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกราภสາວกของพระองค์ ดูเดิด พระเยซูได้เสด็จพบเข้าและตรัสว่า จงจำเริญเดิด หญิงเหล่านั้นก็มาอุดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์
10. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า อย่ากลัวเลย จงไปบอกราภพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลี และพวกเขาก็ได้พบร่างที่นั่น
11. เมื่อหญิงเหล่านั้นกำลังไป ดูเดิด มีယามบางคนในพวงที่เฝ้าอุโมงค์นั้นเข้ามายังเมือง เล่าเหตุการณ์หังปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้นให้พวกบุโกรหิตใหญ่ฟัง
12. เมื่อพวกบุโกรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร
13. สั่งว่า พวกรเข้าใจงบุดว่า 'พวกราภสາວกของเขามาลักษณะพิเศษในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่'
14. ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เรายังบุดแก่ไขให้พวกรเข้าพั้นโทษ
15. ครั้นพวกทหารได้รับเงินนั้น จึงทำตามคำแนะนำ และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกริวยุจันทุกวันนี้
16. แล้วราภสิบเอ็ดคนนั้นก็ได้ไปยังแคว้นกาลี ถึงภูเขาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้
17. และเมื่อเขานั้นเพื่อพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บังคับยังคงสัญญา
18. พระเยซูจึงเสด็จเข้ามายากล แล้วตรัสกับเขาว่า ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวาร์คก็ได้ในแ朋เดินโลก ก็ได้ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว
19. เหตุฉะนั้น ท่านหังหányจะออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับปัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
20. สอนเข้าให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกรท่านไว้ ดูเดิด เราจะอยู่กับท่านหังหányเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน

ມາຮະໂກ

บทที่ 1

1. ข่าวประชาสัมพันธ์ของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้
2. ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า 'ดูเถิด เราใช้ชุดของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมารดาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'
3. เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมารดาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'
4. ยอมให้เขารับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโภช ความผิดบาป
5. คนทั่วแคว้นญี่เดียวกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พา กันออกไปหาຍอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติ ศมาจากท่านในแม่น้ำ约瑟์เเดน
6. ยอมแต่งกายด้วยผ้าขนอูฐ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานตึกแต่นและน้ำผึ้งป่า
7. ท่านประกาศว่า ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเรารอ ก ซึ่งเราไม่คุ้นเคยจะน้อมตัวลงเก้า สายฉลองพระบาทให้พระองค์
8. จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริ สุทธิ
9. ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาชาเร็วแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำ约瑟์เเดน
10. พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนักก็ทอดพระเนตรเห็นห้องฟ้าแหกออก และพระวิญญาณดุจก火邪 เสด็จลงมาบนพระองค์
11. และมีพระสรุเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราขอบใจในท่านมาก
12. ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
13. และชาตานี้ได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทุต สวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
14. ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมาอย่างแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประชาสัมพันธ์แห่งอาณาจักรของ พระเจ้า
15. และตรัสว่า เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และ เชื่อข่าวประชาสัมพันธ์
16. ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลสาบกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูวน้องชายของ ซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง
17. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ท่านลงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หաคนดังหาปลา
18. เขาก็ลະอวนตามพระองค์ไปทันที
19. ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้อง

ชายของเข้า กำลังชูนวนอยู่ในเรือ

20. ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเข้า เข้าจึงลับศีบิดาของเข้าไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป
21. พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอรนาุม และพอกถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน
22. เขาก็หงษ์หลายกิอัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเข้าด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมารายไม่
23. มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโคริกเข้าสิง มันได้ร้องออกมานะว่า พระเยซูชื่อว่าเจ้าชีวิต ท่านมาตายเราหรือ เราขอว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า
24. พระเยซูชี้ว่า ป่าอยเราไว้ ท่านมายุ่งกับเราทำไม่ ท่านมาทำลายเราหรือ เราขอว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า
25. พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมายากเข้าชีวิต
26. และเมื่อผีโสโคริกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมายากเข้า
27. คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่มะไร ท่านสั่งผีโสโคริกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน
28. ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแขวงกาลิลี
29. พอกอกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและ约翰
30. แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ ในทันใดนั้นเข้าจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง
31. แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมีองานพยุงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเข้าทั้งหลาย
32. เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์
33. และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาอက้นยอดที่ประดู
34. พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันหัวใจพระองค์
35. ครั้นเวลาเข้ามีดพระองค์ได้ทรงลูกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น
36. ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์
37. เมื่อพวกเข้าพบพระองค์แล้ว เข้าจึงทูลพระองค์ว่า คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์
38. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เดียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามาก็เพื่อการนั้นเอง
39. พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเข้าทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี
40. และมีคนโรคเรื้อรังคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงทูลวิงวอนพระองค์ว่า เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้
41. พระเยซูทรงสั่งสารเข้าจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า เราพอใจแล้ว เจ้าจงหายเต็ม

42. พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด
43. ก่อนให้เข้าไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น
44. ตรัสแก่เขาว่า เจ้าย่างออกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จะไปสำแดงตัวแก่นูโกรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคุณทั้งหลาย
45. แต่คนนั้นมีอุบัติไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเดินเข้าไปในเมืองโดยเบิดเผยแพร่ต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

1. ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอรนาومอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน
2. และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าไกลประดุกไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพะรำคำนั้นให้เข้าฟัง
3. แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสีคนหาม
4. เมื่อเข้ามาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้ เพราะคนมาก เข้าจึงรื้อคาดฟ้าหลังคาดตรองที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร์ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา
5. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเข้าทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า ลูกเอ่ย นาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว
6. แต่มีพวกรธรรมอาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั้น และเขาก็ได้ใจว่า
7. ทำไมคนนี้พุดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ควรจะยกความผิดบาปได้เงินแต่พระเจ้าเท่านั้น
8. และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาก็ได้ใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า เหตุไนนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า
9. ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า 'นาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จะลูกขี้นยกแคร์เดินไปเกิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน
10. แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า)
11. เราสั่งเจ้าว่า จงลูกขี้นยกแคร์ไปบ้านของเจ้าเถิด
12. ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร์เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย
13. ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา
14. เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอส์นั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า จงตามเรามาเกิด เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
15. ต่อมามีพระเยซูเออนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกรคนเก็บภาษีและคนนาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกรสាងของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก
16. ฝ่ายพวกรธรรมอาจารย์และพวกรฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกรคนเก็บภาษีและคนนาป จึงถามสាងของพระองค์ว่า เหตุไนนพระองค์จึงกินและดื่มด้วยกันกับพวกรคนเก็บภาษีและคนนาปเล่า
17. ครั้นพระเยซูทรงทราบดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า คนปกติไม่ต้องการหม้อ แต่คนเจ็บต้องการหม้อ เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่
18. มีพวกรศิษย์ของยอห์นและของพวกรฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกรเข้าจึงมาทูลถามพระองค์ว่า เหตุไนนพวกรสាងของยอห์นและของพวกรฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกรสាងของพระองค์ไม่ถือ

19. พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ท่านจะให้สหายของเจ้าป่าวถืออุดอาหารเมื่อเจ้าป่าวยังอยู่กับเขาระนั้นหรือ เจ้าป่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออุดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น
20. แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าป่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออุดอาหาร
21. ไม่มีผู้ใดเอาท่อน้ำท่อเหมามาประเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อน้ำท่อใหม่ที่ประเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาด กว้างออกไปอีก
22. และไม่มีผู้ใดเอาน้ำอุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำอุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่าเน้นขาดไป น้ำอุ่นนั้นจะหลอกถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำอุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่
23. ต่อมานิวันสะปาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวากสาวของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเดีดรวงข้าวไป
24. ฝ่ายพวกราริสึจึงถามพระองค์ว่า ดูแล ทำไม่พวกรเข้าจึงทำการชี้พระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะปาโต
25. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า พวกรท่านยังไม่ได้อ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรคพวกรด้วย
26. คือคราวเมื่อบาบียาธาร์เป็นมหานุโธหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขنمปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ครรับประทาน เว้นแต่พวกรบุโธหิตเท่านั้น และยังข้าส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย
27. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า วันสะปาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะปาโต
28. เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะปาโตด้วย

บทที่ 3

1. แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ
2. คนเหล่านั้นค่อยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเข้าจะหาเหตุท่องพระองค์ได้
3. พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า มาຍືນຂ້າງໜ້າເຄອະ
4. พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดี หรือจะผลลบชีวิตเสียดี ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่
5. พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์ เพราะใจเขาแข็งกร้าด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ ตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า จงเหยียดมือออกเถิด เขา ก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้าง หนึ่ง
6. พวකฟาริสจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพระครพวากของเอรอดถึงพระองค์ว่า พวකเข้าจะทำอย่างไรจึงจะ ช่วยพระองค์ได้
7. ฝ่ายพระเยซูกับพวකสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเลสาบ และผุ้งชนเป็นอันมากจากแครัวนก้าลิสได้ ตามพระองค์ไป ทั้งจากแครัวนญูเดีย
8. จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำ约ร์เดนข้างโน้น และจากแครัวนเมืองไทรและไซ ตอน ผุ้งชนเป็นอันมาก เมื่อเขารับถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์
9. พระองค์จึงตรัสสั่งพวකสาวกของพระองค์ให้อาเรือเล็กมากอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์
10. ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูก ต้องพระองค์
11. และพวකผู้โสโตรกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของ พระเจ้า
12. ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่พรายว่าพระองค์คือผู้ใด
13. แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผุ้นั้น แล้วเข้าได้มาหาพระองค์
14. พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวකเขายื่นกับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เข้าไปประกาศ
15. และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้
16. และซึ่มอนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปปโตร
17. และยกอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง
18. อันดรูว์ พีลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว โธมัส ยกอบบุตรชายอัลเฟอัส ჩัดเดอัส ซึ่มอนชาวคานาอัน
19. และยูดาสิสคาเรโอลที่ได้ทรายศพระองค์นั้น พระองค์และพวකสาวกจึงเข้าไปในเรือน
20. และผุ้งชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวකสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้

21. เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า พระองค์วิกฤตแล้ว
22. พวกราชมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า ผู้นี้มีเบโลลเซบูลสิง และ ที่เข้าขับฝืออกได้ เพราะใช้สำเนาจนาญผื่นนั้น
23. ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า ชาตานะขับชาตานให้ออกอย่างไรได้
24. ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะต้องอยู่ไม่ได้
25. ถ้าครัวเรือนใดๆเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะต้องอยู่ไม่ได้
26. และถ้าชาตันจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ต้องอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป
27. ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเข้าได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน และจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้
28. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมินประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้
29. แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมินประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้เลย แต่ผู้นั้นย่อมรับการปรับโทษเป็นนิตย์
30. ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเข้าทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์มีผีโสโคกราเข้าสิง
31. เวลาหนึ่มารดาและพวgnองชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก และใช้คันเข้าไปทุบเรียกพระองค์
32. และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เข้าจึงทุบพระองค์ว่า ดูเกิด มารดาและพวgnองชายของพระองค์มหาพระองค์ค่อยอยู่ข้างนอก
33. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า โครเป็นมารดาของเรา และโครเป็นพี่น้องของเรา
34. พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า ดูเกิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา
35. ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา

บทที่ 4

1. แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ผู้ลงทะเบือก ผู้งดงามเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และผู้คนอยู่บนฝั่งชายทะเล
2. พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเข้าหาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า
3. จงฟัง ดูเถิด มีผู้หัวนคนหนึ่งออกไปหัวนพีช
4. และต่อมาเมื่อเข้าหัวน เมล็ดพีชก็ตกตามหนองทางบ้าง แล้วกินในอากาศก็มากินเสีย
5. บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็ว เพราะดินไม่ลึก
6. แต่เมื่อแಡดจัด แಡดก็แพดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเที่ยวไป
7. บ้างก็ตกกลางต้นหนอง ต้นหนองก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล
8. บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง
9. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า คราวมีหู จงฟังเดิด
10. เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมา้นั้น
11. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง
12. เพื่อว่าเขายจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขายจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขายจะได้ยกโทษเสีย
13. พระองค์ตรัสกับเขาว่า คำอุปมา้นั้นพากท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้
14. ผู้หัวนนั้นก็ได้หัวนพระawan
15. ซึ่งตกริมหนองนั้นได้แก่พระawanที่หัวนแล้ว และเมื่อบุคคลได้ได้ฟัง ในทันใดนั้นชาดานก์มาชิงเอาพระawanซึ่งหัวนในใจเขานั้นไปเสีย
16. และซึ่งตกรที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระawan และก็รับทันทีด้วยความปรีดี
17. แต่ไม่มีรากในตัวจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการช่วยเหลือจากพระawanนั้น ก็เลิกเสียในทันทีทันใด
18. และพีชซึ่งหัวนกลางหนองนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระawan
19. แล้วความกังวลตามธรรมดาวโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุมพระawanนั้น จึงไม่เกิดผล
20. ส่วนพีชซึ่งหัวนตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระawanนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง
21. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง ใต้เตียงนอนหรือ และมีใช่สำหรับตั้งไว้บนเชิง

ເທື່ອນຫຼືອ

22. ເພຣະວ່າໄມ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຂ່ອນໄວ້ຊື່ຈະໄມ່ປາກວັແຈ້ງ ແລະໄມ່ມີສິ່ງໃດທີ່ປົດບັງໄວ້ ຊື່ຈະໄມ່ຕໍ່ອັງພຶຮ່ງພຣາຍ
23. ຄ້າໂຄຣມີຫຼຸພັງໄດ້ ຈົງພັງເຄີດ
24. ພຣະອອງຄ້ຕຣສແກ່ເຂົາວ່າ ຈົງເລົາໃຈຈົດຈ່ອຕ່ອສິ່ງທີ່ທ່ານພັງໃຫ້ດີ ທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍທະນາອັນໄດ ຈະຕວງໃຫ້ທ່ານດ້ວຍທະນາອັນນັ້ນ ທັ້ງຈະເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອີກ ແຕ່ຜູ້ໄດ້ໄມ່ມີ ແນ້ວ່າຊື່ເຂົາມີຢູ່ນັ້ນຈະເອາໄປເສີຍຈາກເຂາ
25. ດ້ວຍວ່າຜູ້ໄດ້ມີຢູ່ແລ້ວຈະເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອີກ ແຕ່ຜູ້ໄດ້ໄມ່ມີ ແນ້ວ່າຊື່ເຂົາມີຢູ່ນັ້ນຈະເອາໄປເສີຍຈາກເຂາ
26. ພຣະອອງຄ້ຕຣສວ່າ ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າປະເປີຍແໜ່ອນຫຍາຍຄນໍ້າຫວ່ານພື້ນລົງໃນດິນ
27. ແລ້ວກາລາງຄືນກົນອນຫລັບແລກາລາງວັນກີຕື່ນຂຶ້ນ ຝ່າຍພື້ນນັ້ນຈະອກຈາເຮື່ອງຂຶ້ນຍ່າງໄຣເຂົກ໌ໄມ່ຮູ້
28. ເພຣະແຜ່ນດິນເອງທໍາໃຫ້ພື້ນລົງອກຈາເຮື່ອງຂຶ້ນເປັນລຳດັ່ນກ່ອນ ກາຍຫລັງກົດອກຮວງ ແລ້ວກົດມີເມລືດຂ້າວເຕີມຮວງ
29. ຄວັ້ນສຸກແລ້ວເຂົກ໌ໄປເກີ່ວເກີບທີ່ເດືອນ ເພຣະວ່າຖື່ງຄຸດເກີ່ວແລ້ວ
30. ແລະ ພຣະອອງຄ້ຕຣສວ່າ ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະປະເປີຍແໜ່ອນສິ່ງໃດ ຮີ່ອຈະສໍາແດງດ້ວຍຄຳປະເປີຍບ່ອງຢ່າງໄຣ
31. ກົດປັນຫຼຸພັງກາດເມລືດທີ່ນັ້ນ ເວລາເພາະລົງໃນດິນນັ້ນກົດເລັກວ່າເມລືດທັງປົງທີ່ວ່າທັງແຜ່ນດິນ
32. ແຕ່ເມື່ອພາະແລ້ວຈຶ່ງອກຂຶ້ນຈາເຮື່ອງຫຼູ່ໂຕກວ່າຜັກທັງປົງ ແລະ ແຕກົງກິ່ງກ້ານໃຫຍ່ພອໃຫ້ກຳໃຈການມາອັຍອູ້ໃນຮ່ວມນັ້ນໄດ້
33. ພຣະອອງຄໍໄດ້ຕຣສສັ່ງສອນພຣະຈະນະໃຫ້ແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາຍ່າງນັ້ນເປັນຫລາຍປະກາດ ຕາມທີ່ເຂົາຈະສາມາດພັງໄດ້
34. ແລະ ນອກຈາກຄຳອຸປະມາ ພຣະອອງຄໍໄດ້ຕຣສແກ່ເຂົາເລີຍ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາອູ້ຕາມລຳພັງ ພຣະອອງຄໍຈຶ່ງທຽບອົບຍາຍສິ່ງສາຣັດນັ້ນແກ່ເຫຼົາສາວກ
35. ເຢັນວັນນັ້ນພຣະອອງຄໍໄດ້ຕຣສແກ່ເຂົາທັງຫລາຍວ່າ ໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າມໄປຝັ້ງພັກຂ້າງໂນ້ນເຄີດ
36. ເມື່ອລາປະໜານແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງເຫື່ອພຣະອອງຄໍເສັດຈຳໄປໃນເວົອທີ່ພຣະອອງຄໍປະທັບອູ້ນັ້ນ ແລະ ມີເວົອອື່ນເລັກງາຫລາຍລຳໄປກັບພຣະອອງຄໍດ້ວຍ
37. ແລະ ພາຍໃຫຍ່ໄດ້ນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຄືນໍ້າກົດເຂົາໄປໃນເວົອຈົນເວົອເຕີມອູ້ແລ້ວ
38. ຝ່າຍພຣະອອງຄໍບໍລິຫານຫຼັບອູ້ທີ່ທ້າຍເວົອ ເຫຼົາສາວກຈຶ່ງມາປຸກພຣະອອງຄໍຖຸລວ່າ ອາຈາຍເຈົ້າຂ້າ ຂ້າພເຈົ້າທັງຫລາຍກຳລັງຈະພິນາຕອູ້ແລ້ວ ທ່ານໄມ່ທຽບເປັນທ່ວງບ້າງຮົງ
39. ພຣະອອງຄໍຈຶ່ງທຽບຕື່ນຂຶ້ນຫ້າມລົມແລະ ຕຣສແກ່ທະເລວ່າ ຈົງສົບເງິຍບັນຍື ແລ້ວລົມກົດມີຄວາມສົບເງິຍທົ່ວໄປ
40. ພຣະອອງຄໍຈຶ່ງຕຣສແກ່ເຂົາວ່າ ທ່ານໄມ່ທ່ານກລັວຍ່າງນີ້ ທ່ານຍັງໄມ່ມີຄວາມເຊື່ອຫຼືອ
41. ຝ່າຍເຂົກ໌ເກຮັກລັວນັກທ່ານແລະ ພຸດກັນແລະ ກັນວ່າ ທ່ານນີ້ເປັນຜູ້ໄດ້ຫອນ ຈົນໜັນລົມແລະ ທະເລົກເຊື່ອພັງທ່ານ

บทที่ 5

1. ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกที่ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาดา拉
2. พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ผังศพมีผีโซโคราสิงได้มาพบพระองค์
3. คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ผังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่
4. เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนั้นแล้ว เขาก็หักโซ่และฟادตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้
5. เขาคลั่งร้องอึงอยู่ตามอุโมงค์ผังศพและที่ภูเขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว
6. ครั้นเข้าเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์
7. แล้วร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์มายุ่งกับข้าพระองค์ทำไม ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรงนาข้าพระองค์
8. ที่พูดเช่นนี้ เพราพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า อ้ายผีโซโครา จงออกมาจากคนนั้นเถิด
9. แล้วพระองค์ตรัสตามมันว่า เจ้าชื่ออะไร มันตอบว่า ชื่อกอง เพราว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน
10. มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่าให้ขับไล่มันออกจากเดนเมืองนั้น
11. มีสุกรผงไห庾กำลังหากินอยู่ที่ใกล้เข้าต่ำบลนั้น
12. ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทิ้ง华丽เข้าในสุกรเหล่านี้กิด
13. พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโซโครานั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งผุ่ง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาซันลงไปในทะเลสาบนำดาด
14. ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็อุกมาตรฐานเดือนที่เกิดขึ้นนั้น
15. เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นงุ่ห่อมานั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เข้าจึงเกรงกลัวนัก
16. แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ผุ่งสุกรให้เข้าฟัง
17. คนทั้ง华丽จึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตเดนเมืองของเขา
18. เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป
19. พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า จงไปหาพวกพ้องของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาว่าถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว
20. ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประภาคนในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก
21. ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ผังทะเล
22. ดูເຕີດ ມິນຍາຮຣມສາລາຄນໍ້າຂໍ້ໄຍຮສເດີນມາ ແລະ ເມື່ອເຂົ້າເຫັນພຣະອງຄົກກຣາບລົງທຶນທາຫຸ່ງພຣະອງຄົປ່ອງ
23. ແລ້ວຖຸລັອນວອນພຣະອງຄົປ່ອນວັນນາກວ່າ ລູກສາວເລີກຈຸຂອງຂໍພຣະອງຄົປ່ອຍເກືອບຈະຕາຍແລ້ວ ຂອເຊີ່ມພຣະອງຄົປ່ອງ
24. ຜ້າຍພຣະອູໃດເສດີຈຳປັບຄົນນັ້ນ ມີຄົນເປັນອັນນາກຕາມພຣະອງຄົປ່ອງ ແລະ ເປີຍດເສີຍດພຣະອງຄົປ່ອງ

25. มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกลอยิตได้สิบสองปีมาแล้ว
26. ได้ทันทุกข์ลำบากมาก เพราะมีหมอยาคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โกรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น
27. ครั้นผู้หญิงแห่งนี้ได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เรอเกิดใจนับประปันกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกทั้งกลองพระองค์
28. เพราะเหอคิดว่า ถ้าเราได้แต่ต้องแต่กลองพระองค์ เราก็จะหายโรค
29. ในทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว
30. บัดเดียวันนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าฤทธิ์ช้ำนออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลือไว้หลังในขณะที่ผู้ชนเบียดเสียดกันนั้น ตรัสว่า ใครถูกต้องเสือของเรา
31. ฝ่ายเหล่าสาวกทูลพระองค์ว่า พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า 'ใครถูกต้องเรานะ'
32. แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น
33. ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็ลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น
34. พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า ลูกสาวเอี่ย ที่เจ้าหายโกรคนั้นก็เพราเจ้าเชื้อ จงไปเป็นสุขและหายโกรคนี้เด็ด
35. เมื่อพระองค์ยังตรัสไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มายกบ้านนายธรรมศาลาบอกว่า ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรับกวนอาจารย์ทำไม่อีกเล่า
36. ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำชี้งเขาว่าบ้านนั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเด็ด
37. พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และ约翰น่องชายของยากอบ
38. ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายร้องไห้ครั่ครวญเป็นอันมาก
39. และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสสามาเขาว่า ท่านหงษ์หลายพากันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม่ เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่
40. เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์ขับคนหงษ์หลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้น และสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่
41. พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า ทาลิชา คุณ แปลว่า เด็กหญิงเอี่ย เราว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเดิด
42. ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเดกนั้นอายุได้สิบสองปี คนหงษ์หลายก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง
43. พระองค์ก็กำชับห้ามเขาเข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเข้าให้นำอาหารมาให้เดกนั้นรับประทาน

1. ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังตำบลบ้านของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ตามพระองค์ไป
2. พอดีวันสะนาโடพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูด กันว่า คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้ สำเร็จด้วยมือของเข้า
3. คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมาเรียมใช่หรือ ยกอุ โยเสส ยูดาส และซีโรมันเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวก ออยู่ที่นี่กับเรามิใช่หรือ เข้าทั้งหลายจึงมองใจในพระองค์
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า ศาสดายากกรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน
5. พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค
6. พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราฯไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ
7. พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เข้าให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เข้าขึ้นผู้สืบคิริ ออกได้
8. และตรัสกับเขาว่าไม่ให้อาหารไร้ไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม่เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้อาหารหรือยาม หรือหาสตางค์ใส่ ไว้ไป
9. แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว
10. แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น
11. และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจะสะบัดผงคลีให้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยาน ต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโตร์และเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของ เมืองนั้น
12. ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทคโนโลยประภาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่
13. เข้าได้ขึ้นผู้ให้ออกเสียหลายผู้ และได้อ่านนำมันช์ломคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค
14. ฝ่ายกษัตริย์เอโกรดทรงทราบเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า ยอดผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากการความดายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้
15. แต่คนอื่นว่า เป็นเอลียาห์ และคนอื่นๆว่า เป็นศาสดายากกรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดายากกรณ์
16. ฝ่ายเอโกรดเมื่อทรงทราบแล้วจึงตั้งตรัสว่า คือโยห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากการความดาย
17. ด้วยว่าเอโกรดได้ใช้คนไปจับโยห์น และล่ามโซ่ชั้งคุกไว้ เพราฯเห็นแก่นางเอโกรเดียสภารยาฟีลิปป์น้องชายของตน ด้วยเอโกรดได้รับนางนั้นเป็นภารยาของตน
18. เพราฯยอมหันได้เคยทูลเอโกรดว่า ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภารยาของน้องชายมาเป็นภารยาของตน
19. นางเอโกรเดียสจึงผูกพยานบทายอห์นและปราถอนจะฆ่าท่านเสียแต่จะไม่ได้
20. เพราฯเอโกรดย่าเงรยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเอโกรดได้ยินคำสั่ง

สอนของท่านกับปฏิบัติตามหล่ายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน

21. ครั้นอยู่ม้วนหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันลองวันกำเนิดของเอโรด เอโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญทั้งปวงในแคร์วันกาลี
22. เมื่อนูตราสาวของนางเอโรเดียสเข้ามาเดินรำ ทำให้เอโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันแน่นช้อนใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอ
23. และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า เธอจะขอสิ่งใดๆจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา
24. หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า ฉันจะขอสิ่งใดดี มารดาจึงตอบว่า จงขอศีรษะยอดหันผู้ให้รับบัพติศมาเติด
25. ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า หม่อมฉันขอศีรษะยอดหันผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถางมาให้หม่อมฉันเดียวันี้เพคะ
26. กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่พระเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และพระเห็นแก่หน้าแยกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน กับภรรยาไม่ได้
27. ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชรณาตให้ไปตัดศีรษะยอดหันมา เพชรณาตก็ไปตัดศีรษะยอดหันในคุก
28. เอาศีรษะของยอดหันใส่ถางมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มาตราของตน
29. เมื่อสาวกของยอดหันรู้เหตุแล้ว ก็พาภันมารับเอกสารของท่านไปฟังไว้ในอุโมงค์
30. ฝ่ายอัครสาวกพากันมหาพระยศ และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำแล้วได้สั่งสอน
31. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายจะไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้
32. พระองค์จึงเสต์จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง
33. คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพาภันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพาภันฝ่าพระองค์
34. ครั้นพระยศเสต์จื่นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเข้า เพราะว่าเขามาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ
35. เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พากสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาเก็บเงินลงมากแล้ว
36. ขอให้ประชาชนไปเสียเติด เพื่อเขาก็จะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขามีมีอะไรที่จะรับประทานเลย
37. แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า พากท่านจะเลี้ยงเขาเติด เขาทูลพระองค์ว่า จะให้พากข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยหรือสี่เดนาริอันให้เขารับประทานหรือ
38. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า พากท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ เมื่อรู้แล้วเขาก็จึงทูลว่า มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว

39. พระองค์จึงตรัสสั่งพากสาวกให้จัดคนหั้งปวงให้นั่งรวมกันที่ญี่สุดเป็นหมู่ๆ
40. ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง
41. เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงพระพักตร์ดูฟ้าสวารค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เข้าແກ່คุณหั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย
42. เขาได้กินอิ่มทุกคน
43. ส่วนเศษขنمปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม
44. และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขnmปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน
45. และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฝากหนึ่งถึงเมืองเบนไซดาภก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน
46. เมื่อพระองค์ทรงลาเข้าห้องหลางแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น
47. เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว
48. แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบาก เพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนหน้าทะเลขไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลี้ยวไป
49. เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเลข เขาย้ำคำปฏิญาณไว้ แล้วพากันร้องอึงไป
50. เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า จงชื่นใจเกิด คือเราเอง อย่ากลัว เลย
51. พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขานเรื่อ แล้วลงมือเจียบลง เหล่าสาวก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ
52. ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขnmปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง
53. ครั้นข้ามฝากไปแล้ว เขายอดเรือที่แคร์วันเยนเนชาร์ท
54. เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนหั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที
55. และเขารีบไปทั่วตลาดแวนแคร์วันล้อมรอบ เริ่มเอกนเจ็บป่วยใส่แคร์หามมายังที่เข้าได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น
56. แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอกนเจ็บป่วยมาทางตามถนน ทุกๆ อ่อนวอนขอพระองค์โปรดให้คุณเจ็บป่วยแต่ต้องแต่ชาญฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แตะต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

1. ครั้นนพกฟาริสิกับพวกราชารย์บังคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์
2. เมื่อเข้าได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บังคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด
3. เพราะว่าพวกฟาริสิกับพวกริบวิทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย
4. และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือคือล้างถวาย เหยื่อก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ
5. พวกฟาริสิกับพวกราชารย์จึงถูลตามพระองค์ว่า ทำไมพวกริบของท่านไม่ประพฤติตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน
6. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจดีก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า 'ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเรา แต่ใจของเขานำทางไกลจากเรา'
7. เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระธรรมสอน'
8. เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถวายเหยื่อก และสิ่งอื่นๆ เช่นนือกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่
9. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกร้าน
10. เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดด่าแซ่บบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย'
11. แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบัน' แปลว่าเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว
12. เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน
13. เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระจนนะของพระเจ้าเป็นหมันไปด้วยประเพณีของพวกร้านท่านเช่นพวกร้านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆ เช่นนือกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่
14. และเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามา ก็ตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายคงฟังเราและเข้าใจเดิม
15. ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมากจากภายนอกในมนุษย์ สิ่งนั้นแหล่งกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
16. ครรภ์หญิงได้ จงฟังเดิม
17. ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพั้นประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ถูลตามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น
18. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้

19. เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าในใจ แต่ลงไปในท้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน
20. พระองค์ตรัสว่า สิ่งที่อุกมาจากภัยในมนุษย์ สิ่งนั้นแหล่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
21. เพราะว่าจากภัยในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดผัวผิดเมีย การฆ่าคน
22. การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลงเข้า ราคะตัณหา อิจฉาตาตัวอ่อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโฉด
23. สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากการภัยใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
24. พระองค์จึงทรงลูกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน และเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมิให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้
25. เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผิวสีครุกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากราบลงที่พระบาทของพระองค์
26. ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซึ่เรียฟินิเชีย และนางทูลอ้อนหวานขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน
27. ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า ให้พากลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร
28. แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้เตียงนั้นยื่อมกินเดนอาหารของลูก
29. แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า เพราะเหตุถ้อยคำนี้จงกลับไปเกิด ผือกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว
30. ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่าผือกกลับมา
31. ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นเทศบูรี มาบังทะเลสาบกาลีสี
32. เข้าพำนายหุ่นวงพูดติดอ่างคนหนึ่งมหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนหวานขอพระองค์ให้ทรง wang พระหัตถ์บนคนนั้น
33. พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากระชานไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ย้อนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงป่วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะลิ้นคนนั้น
34. แล้วพระองค์ทรงแหงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระหัตถ์รัสรักแก่คนนั้นว่า เอฟฟารา แปลว่า จงเปิดออก
35. แล้วในทันใดนั้นหุคันนั้นก็ปอดิ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเข้าพูดได้ชัด
36. พระองค์ทรงห้ามปราမคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปรามพวกเข้า เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก
37. พวกเขาก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหุ่นวาให้ได้ยิน คนไปให้พูดได้

บทที่ 8

1. ครัวนั้นมีผู้ช่วยคนพากันมากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตัวสแก่เขาว่า
2. เรายังสารคดเหล่านี้ เพราะเขามาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน
3. ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาก็หิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล
4. เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้ที่ไหน
5. พระองค์ตรัสตามเขาว่า พวกร้านมีขنمปังกีก้อน เขากล่าว มีเจ็ดก้อน
6. พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขنمปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักสั่งให้เหล่าสาวกให้เข้าแรก เหล่าสาวกจึงแยกให้ประชาชน
7. และเขามีปลาเล็กๆอยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้อ ea ปลานั้นแจกด้วย
8. คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาก็บอกให้เจ็ดกระบุง
9. คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เข้าไป
10. ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมาสุชา
11. พวกรารีสื่อภาระและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสรรค์ หมายจะทดลองพระองค์
12. พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้
13. แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือขึ้นมาฝากไปอีก
14. ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขنمปังไป และในเรือเขามีขنمปังอยู่ก้อนเดียวเท่านั้น
15. พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกรารีและเชื้อแห่งเอโรดให้ดี
16. เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า เพราะเหตุที่เราไม่มีขنمปัง
17. เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า เหตุไนนพวกร้านจึงปรึกษากันถึงเรื่องไม่มีขنمปัง ท่านยังไม่รู้ และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ
18. มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ
19. เมื่อเราหักขنمปังหักก้อนให้แก่คนหักพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนั้นได้กีกระบุง เขากลตอบว่า ได้สิบสองกระบุง
20. เมื่อแจกขنمปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กีกระบุง เขากลตอบว่า ได้เจ็ดกระบุง
21. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า เป็นไฉนพวกร้านยังไม่เข้าใจ
22. พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เข้าพำนยตามบอดคนหนึ่งมหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้อง คนนั้น

23. พระองค์ได้ทรงจุงมือคนด้าบอดออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อได้ทรงบ่วนน้ำลายลงที่ตากนั้น และวางพระหัตถ์บนเข้าแล้ว พระองค์จึงตรัสตามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่
24. คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา
25. พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขายิ่ง แล้วให้เขางেยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ และเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน
26. พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน หรือเล่าให้ใครในหมู่บ้านนั้นฟังเลย
27. พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังหมู่บ้านแขวงซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสตามเหล่าสาวกว่า คนทั้งหลายพุดกันว่าเราเป็นผู้ใด
28. เข้าทูลตอบว่า เขาว่าเป็นยอดผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลิยาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพากศasadapyaภารณ์
29. พระองค์จึงตรัสตามเขาว่า ฝ่ายพากท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์
30. แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์
31. พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พากผู้ใหญ่ พากบุตรหิตใหญ่ และพากธรรมอาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นชื่นมาใหม่
32. คำเหล่านี้พระองค์ตรัสโดยเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์
33. พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า อ้ายชาดา จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้าไม่ได้คิดตามพระคำริขของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์
34. และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า ถ้าผู้ใดจะคร่ำตามเรามา ให้ผู้นั้นอาชนาดตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา
35. เพราะว่าผู้ใดคร่ำจะอาชีวิตrod ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราเห็นแก่เราและข้าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตครอบ
36. เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร
37. เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา
38. เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอ้ายเพราเราและถ้อยคำของเรานิชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีความอ้ายเพราผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยส่งาราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์

1. พระองค์ยังตัวสแก่เข้าว่า เรากอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกรหานที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้สึกความด้วยกันว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ
2. ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปป็อตร ยากอบ และ约翰ขึ้นภูเขาสูงแต่สำพัง และพระกายของพระองค์ ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา
3. และฉลองพระองค์กิส่องประกายขาวดุจทิมะ จะหาซ่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ไม่ได้
4. แล้วเอลียาห์กับโมเสสก์ปรากฏแก่พวกรสากลเหล่านั้น และเฝ้าสันทนากับพระเยซู
5. ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเรารอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกรข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง
6. ที่เปโตรพุดอย่างนั้นก็ เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเข้าทั้งหลายกำลังกลัวนัก
7. แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสูรเสียงออกมากจากเมฆนั้นว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเด็ด
8. ทันใดนั้น เมื่อสากลแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา
9. เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสห้ามเหล่าสากลไม่ให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์ จะเป็นขึ้นมาจากการตามตาย
10. เหตุการณ์นั้นเหล่าสากลก็เก็บจำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นขึ้นมาจากการตามตายนั้น จะหมายความว่า อย่างไร
11. เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกรธรรมอาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน
12. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนากลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย
13. แต่เราอภิเษกท่านทั้งหลายว่า เอลียานั้นได้มามแล้ว และซึ่งเขาก็ครั้งทำแก่ท่านอย่างไร เขายังได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน
14. เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาอยังเหล่าสากล ก็ทอดพระเนตรเห็นผู้ชายเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกรธรรมอาจารย์กำลังซักใช้ไล่เลียงเขาอยู่
15. ในทันใดนั้น เมื่อบรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์
16. พระองค์จึงตรัสถามพวกรธรรมอาจารย์ว่า ท่านซักใช้ไล่เลียงกับเข้าด้วยข้อความอันใด
17. มีคนหนึ่งในหมู่ประชาชนทูลตอบว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มหาพระองค์ เพราะพิไบเข้าสิ่ง
18. ผู้พำนก้าไปที่ไหนๆ ก็ทำให้ล้มซักดิ้นไป มีอาการนำลายฟูมปากและขับเขี้ยวพันแล้วก็อ่อนระโลห ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสากลของพระองค์ให้ขับผื่นนออกเสีย แต่เข้าขับให้ออกไม่ได้
19. พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าได้ เราจะต้องอุดทนกับเจ้านานเท่าได้ จงพาเด็กนั้นมาหาเราเด็ด

20. เข้าก็พาเด็กนั่นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เข้าชักกลมลงกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำลายฟูมปาก
21. พระองค์จึงตรัสตามบิดานั้นว่า เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร บิดาทูลตอบว่า ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆมา
22. และผีก็ทำให้เต็กตกในไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะจาเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณา และช่วยเราได้
23. พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า ถ้าท่านเชื่อได้ คริสต์ทำให้ได้ทุกสิ่ง
24. ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อ นั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อได้
25. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิงเวียนมา พระองค์ตรัสสำทับผีโสโคกรานั้นว่า อ้ายผีไปบุหหนวก เรา สั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเข้าอีกเลย
26. ผีนั้นจึงร้องอื้ออึงทำให้เด็กนั้นชักดินเป็นอันมาก แล้วก็ออกมานะ เด็กนั้นก็แหน่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคน กล่าวว่า เขาตายแล้ว
27. แต่พระเยซูทรงจับมือพยุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น
28. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า เหตุไนนพากข้า พระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้
29. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ผู้อย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอุดอาหาร
30. พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้
31. ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร้าสอนสาวกของพระองค์ว่า บุตรมนุษย์จะต้องถูกหมอบไว้ในมือของคน และเขาก็จะประหาร ท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่
32. แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ
33. พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุם และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสตามเหล่าสาวกว่า เมื่อมาตาม ทางนั้น ท่านหันหลบไปได้โดยแยกกันด้วยข้อความอันได
34. เหล่าสาวกนั้นงงอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเข้าได้ถึงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน
35. พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั่นมาตรัสแก่เขาว่า ถ้าผู้ใดครัวจะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้น เป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง
36. พระองค์จึงทรงเอเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า
37. ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คันหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มิใช่รับเรา แต่รับ พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
38. ยอมรับจึงทูลพระองค์ว่า พราอาจารย์เจ้าข้า พากข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพากเรามา และพากข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพากเรามา
39. พระเยซูจึงตรัสว่า อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดิ่งหนึ่ง

จากกลับพูดประนามเรา

40. เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว
41. เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถวายหนึ่งให้พวกรหันดื่มในนามของเรา เพราะหันทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดป้าเห็นใจก็ทำได้
42. แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโมก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลกีดี กว่า
43. และถ้ามือของหันทำให้หันหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด่วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ
44. ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย
45. ถ้าเท้าของหันทำให้หันหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด่วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทึบลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ
46. ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย
47. ถ้าตาของหันทำให้หันหลงผิด จงครั้งออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทึบลงในไฟนรก
48. ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย
49. ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ
50. เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ หันทั้งหลายจะมีเกลือในตัว และจะอยู่สบสูชี้กันและกัน

1. ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลูกขี้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นญุเดีย ไปตามทางแม่น้ำจ่อร์แดnofากข้างโน่น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขารือกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น
2. พวกราชสิมายาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า ผู้ชายจะหย่าภารยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
3. พระองค์ตรัสตามเขาว่า โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร
4. เขาทูลตอบว่า โมเสสอนญญาตให้ทำหนังสือหย่าภารยาแล้วก็หย่าให้
5. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราเหตุใจพวkJเจ้าแข็งกระดัง
6. แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก 'พระเจ้าได้ทรงสร้างพวkJเขาให้เป็นชายและหญิง'
7. เพราเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขาระจะเป็นผู้พันอยู่กับภารยา
8. และเขาก็สองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' เขายังไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน
9. เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มุษย์ทำให้พราจากกันเลย
10. เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น
11. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ถ้าผู้ใดหย่าภารยาของตน และไปเมียภารยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเชอ
12. และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน และไปเมียสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี
13. ขณะนั้นเข้าพาเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกห้ามป่วยคนที่พาเด็กมานั้น
14. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอใจพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเราอย่าห้ามเขามาเลย เพราจะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น
15. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้
16. และพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆ เหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเข้า และทรงอวยพรให้
17. เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกจากไปตามทาง มีคนหนึ่งวิงมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
18. พระเยซูตรัสตามคนนั้นว่า ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม่ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว
19. ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเข้า อย่ากระทำการชาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าล้อเข้า จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'
20. คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา
21. พระเยซูทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเข้า และตรัสแก่เขาว่า ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และจ่ายให้คนอนาคต และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจ่วงแบกภาระ เช่น และตามเรมา
22. เมื่อเข้าได้ยินคำนั้นก็เสียใจ และออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

23. พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆแล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยกนักหนา
24. เหล่าสาวกที่ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า ลูกเอี้ย คนที่ว่างใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยกนักหนา
25. ตัวอูฐจะลดรูเข้มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า
26. เหล่าสาวกที่ประหลาดใจยิ่งนักจึงพุดกันว่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้
27. พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง
28. ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า อูฐก็ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา
29. พระเยซูตรัสตอบว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพื่นที่ของชายหูง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและช่วยประเสริฐนั้น
30. ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พื้นที่ของชายหูง มารดา ลูกและไร่นา ทั้งจะถูกการช่มเหงด้วยและในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์
31. แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น
32. เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเข้า ฝ่ายเหล่าสาวกที่พา กันคิดประหลาดใจและขณะที่เข้าตามมาก็หวัดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เข้าทราบถึงเหตุการณ์นี้จะเกิดแก่พระองค์นั้น
33. ว่า อูฐก็ เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาก็จะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกบุโรมิติให้ญี่และพวกธรรมอาจารย์ และเขาก็จะปรับโถหท่านถึงตาย และจะมอบหท่านไว้กับคนต่างชาติ
34. คนต่างชาตินั้นจะเยาะเยี้ยหท่าน จะเมียนตีหท่าน จะถ่อมน้ำลายกดหท่าน และจะฟุหท่านเสีย และวันที่สามหท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่
35. ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเตเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปีรานาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์
36. พระองค์จึงตรัสตามเขาว่า หท่านทั้งสองปีรานาจะให้เราทำสิ่งใดให้หท่าน
37. เขายิ่งทูลตอบพระองค์ว่า เมื่อพระองค์จะทรงส่งาราศนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั้นที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เปี้ยงชัยพระหัตถ์คนหนึ่ง
38. พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ที่หท่านขอันนั้นหท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราระดีมันนั้นหท่านจะดีมีได้หรือ และบัดดิศมานั้นเช่น เราจะรับ หท่านจะรับได้หรือ
39. เขายังสองทูลตอบพระองค์ว่า ได้ พระเจ้าข้า พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ถ้ายิ่งเราระดีมหท่านจะดีมีก็จริง และรับบัดดิศมาด้วยบัดดิศมาที่เราจะรับก็จริง
40. แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะ

ให้แก่ผู้นั้น

41. เมื่อสภากสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความชุ่นเคืองยากอบและยอมหัน
42. พระเยซูจึงทรงเรียกเข้าห้องหลายมาตรสแก่เขาว่า ท่านห้องหลายรู้อยู่ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติยอมเป็นเจ้าหนีอขา และผู้ให้หญิงหลายก็ใช้สำนាញบังคับ
43. แต่ในพวกรท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดครัวจะได้เป็นใหญ่ในพวกรท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านห้องหลาย
44. และถ้าผู้ใดครัวจะได้เป็นเอกสารเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนห้องปวง
45. เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มามาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก
46. ฝ่ายพระเยซูกับพวกรสภามายังเมืองเยรูโโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรูโโคกับพวกรสภากของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมาก มีคนatabอดคนหนึ่ง ชื่อการทิเมอส์ ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอส์ นั่งข้อทานอยู่ที่ริมหนองทาง
47. เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาชาเริชเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด
48. มีหลายคนห้ามเข้าให้เขานั่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด
49. พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขายังเรียกคนatabอดคนนั่นว่าแก่เขาว่า จงชื่นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า
50. คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู
51. พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า เจ้าประณจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า คนatabอดคนนั้นทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้าขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้
52. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว ในทันใดนั้นคนatabอดคนนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

1. ครั้นพระองค์กับพากสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาย และหมู่บ้านเบราเนซึ่งภูเขาแมกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน
2. สั่งเขาว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกสาวตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีใครขึ้นชื่อเลย จงแก้มันจูงมาเดิน
3. ถ้าผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านทำอย่างนี้ทำไม' จงบอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูกสาวนี้ และประเดิมพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่
4. สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกสาวตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เข้าจึงแก้มัน
5. บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั้นถามเขาว่า แก้ลูกสาวนั้นทำไม
6. สาวกที่ตอบตามพระคำรับสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้อาไป
7. สาวกจึงจุงลูกสาวมาถึงพระเยซู แล้วอาเสือผ้าของตนปุ่ลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลานั้น
8. มีคนเป็นอันมากอาเสือผ้าของตนปุ่ลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปุ่ลงตามทางนั้น
9. ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็ให้ร้องว่า โซชันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ
10. ความสุขสวัสดิ์มหัศจรรย์ของคลองมีแก่อานาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โซชันนาในที่สูงสุด
11. พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทօดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลา ก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบราเนกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น
12. ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมากจากหมู่บ้านเบราเนแล้ว พระองค์ก็ทรงพิทักษ์
13. พอทօดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ
14. พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำนี้
15. เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และครวตโดยตัวผู้รับแลกเงิน กับหงค์ครัวมานั่งผู้ขายนกเข้าเสีย
16. และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร
17. พระองค์ตรัสสอนเขาว่า มีพระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'นิเวศของเราประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศ อธิชฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น 'ถ้ำของพากโจร'
18. เมื่อพากธรรมอาจารย์และพากปูโรหิตใหญ่ทราบอย่างนั้น จึงหาซ่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะหากล้าพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
19. และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกจากกรุง

20. ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก
21. ฝ่ายเปโตรรีบลีกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าช้า ดูເຕີດ ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้นั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว
22. พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า จงเชื่อในพระเจ้าເຕີດ
23. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดๆจะสั่งภูเขาให้ ‘งอลอยไปลงทะเล’ และมิได้ส่งสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง
24. เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น
25. เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโภชนาญให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย
26. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโภชนาญให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน
27. ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกmanyังกรุณายืกมืออีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พากบูโรหิตใหญ่ พากธรรมอาจารย์ และพากผู้ใหญ่มาหาพระองค์
28. ทูลพระองค์ว่า ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้
29. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
30. คือบัดดิศามาของยอดนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราເຕີດ
31. เขายังปรึกษา กันว่า ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไอนจึงไม่เชื่อยอดนั้นเล่า’
32. แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เขายังลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอดนั้นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ
33. เขายังทูลตอบพระเยซูว่า พากข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

1. พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนอยู่นั้น และล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สักดับปอเก็บน้ำอยู่นั้น และสร้างหอไฟ ให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสีย
2. ครั้นถึงฤดูผลอยู่นั้นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเข้าจะได้รับส่วนผลของสวนอยู่นั้นจากคนเช่าสวน
3. ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้คนนั้นเมื่อไหร่ แล้วไล่ให้กลับไปเมืองเปล่า
4. อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขวางผู้รับใช้คนนั้นตีระยะแตกและไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับอาย
5. อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ผ่าผู้รับใช้คนนั้นเสีย และยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เมียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง
6. เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครัวสุดท้าย พูดว่า 'หากจะจะเคราะพบุตรชายของเราระดับนี้'
7. แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า 'คนนี้แหลกเป็นทายาท มาเดอะ ให้เราฆ่าเขาเสีย และมารดกนั้นจะตกอยู่กับเรา'
8. เขายังพากันจับบุตรคนนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวน
9. เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย และจะเอาสวนอยู่นั้นให้ผู้อื่นเช่า
10. ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิلامุ่งเอกแล้ว'
11. การนี้เป็นมาจากการ์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา'
12. ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสถามนานี้กระทบพวงเขาเอง และเขา ก็ไปจากพระองค์
13. เขายังใช้บางคนในพวกฟาริสและพวกไฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะพยายามจับความผิดในพระธรรมของพระองค์
14. ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมิได้อาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ชีชาร์นั้นถูกต้องตามพระราชนัญญติหรือไม่
15. เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี แต่พระองค์ทรงทราบอุบَاยว์ของเขายังตัวสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอามาให้เราเห็นหนึ่งนาทีให้เราดู
16. เขายังเอามาให้ พระองค์จึงตรัสตามเขาว่า รูปและคำจากรกนี้เป็นของใคร เขากลับตอบพระองค์ว่า ของชีชาร์
17. พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ของของชีชาร์ จงถวายแก่ชีชาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์
18. มีพวกศาสนาพราหมณ์ พากันเป็นผู้สอนว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขากลับถามพระองค์ว่า
19. อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ได้ตายและบรรยายังอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชือสายของพี่ชายไว้'

20. ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภารรยาแล้วตาย ไม่มีเชือสาย
21. น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภารรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชือสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน
22. พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภารรยาและไม่มีเชือสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย
23. เหตุจะนั้น ในวันที่จะพื้นเข้ามายากความตาย เมื่อเข้าทั้งเจ็ดเป็นเข้ามายังแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภารรยาของครัวทั้งน้ำงได้เป็นภารรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว
24. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า พวกร่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า
25. เพราะเมื่อมนุษย์จะพื้นเข้ามายากความตายนั้น เขาจะไม่มีภารรยาสมรส หรือยกให้เป็นสามีภารรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฝ่าสวรรค์
26. และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชูให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า 'เราเป็นพระเจ้าของอัคราชีพ เป็นพระเจ้าของอิสราเอล และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'
27. พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากที่เดียว
28. มีธรรมารายคณหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาໄล่เลียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกสารเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง
29. พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกสารเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า 'โอ คนอิสราเอล จงฟังเสิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรารักษาทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว'
30. และพวกร่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน' นี้เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกสารเป็นใหญ่
31. และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เป็นเช่นกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี
32. ฝ่ายธรรมารายคณนั้นทูลพระองค์ว่า ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกจริงว่าพระเจ้ามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย
33. และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเพาบูชาและเครื่องสักดิ์ทั้งสิ้น
34. เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าตามพระองค์ต่อไปอีก
35. เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสตามว่า ที่พวกรามารยาทว่าพระคริสต์เป็นเชือสายของดาวิดนั้น เป็นได้อย่างไร
36. ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถ้าบองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จนนั้นที่ข้ามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
37. ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชือสายของดาวิดอย่างไรได้ ฝ่ายประชาชน

ทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี

38. พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า จงระวังพวกรธรรมอาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสามเสี้ยวาราเดินไปมา และชอบให้คนคำนับกางลาด
39. ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่ยันมีเกียรติในการเลี้ยง
40. เขามักรินເອງເຮືອນຂອງໜູ້ມ່າຍ ແລະ ແສ່ວງອົມືຈູານເສີຍຢຶດຍາວ ເຂົາທັ້ງໝາຍຈະຕ້ອງມີໂທໝໍ້າກິ່ງຂຶ້ນ
41. พระเยซูໄດ້ເສົ້າຈປະທັບຕຽບຫຼັກເກີບເຈີນຄວາຍ ທຽບທອດພຣະເນດຣສັ້ງເກຕປຣະຊານເອງເຈີນມາໃສ່ໄວ້ໃນຕຸ້ນໜັ້ນ ແລະ ດັນມັ້ງມີໜາລາຍຄົນເອງເຈີນມາກມາໃສ່ໃນທີ່ນັ້ນ
42. ມີໜູ້ມ່າຍຄົນໜຶ່ງເປັນຄົນຈົນເອງເຫີຍໝູກທອງແດງສອງອັນ ມີຄ່າປະມານສັງລົງໜຶ່ງມາໃສ່ໄວ້
43. ພຣະອອກຈຶ່ງທຽບເຮົາສາວັກຂອງພຣະອອກຈຶ່ງມາຕັດແກ້ເຂົາວ່າ ເຮັບອອກຄວາມຈົງແກ່ທ່ານທັ້ງໝາຍວ່າ ສູງມ່າຍຈົນ ດັນນີ້ໄດ້ໃສ່ໄວ້ໃນຕຸ້ກີບເຈີນຄວາຍມາກກວ່າຄົນທັ້ງປົງທີ່ໃສ່ໄວ້ນັ້ນ
44. ເພຣະວ່າຄົນທັ້ງປົງນີ້ໄດ້ເອງເຈີນເຫຼືອໃຊ້ຂອງເຂົາມາໃສ່ໄວ້ ແຕ່ຜູ້ໜູ້ນີ້ຂັດສົນທີ່ສຸດ ຍັງໄດ້ເອງເຈີນທີ່ມີອຸ່ປ່າກົດລົ້າ

1. เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเกิด ศิลากล
ตีกเหล่านี้ใหญ่จริง
2. พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า ท่านเห็นตีกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลากลซ่อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี
3. เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมกะกอเศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอดนั้นและอันดaru์มาราบทูลถาม
พระองค์ส่วนตัวว่า
4. ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่า
การณ์ทั้งปวงนี้จะวนจะสำเร็จ
5. พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลงท่านให้หลง
6. ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และจะล่อลงคนเป็นอันมากให้หลงไป
7. เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสังคมรณะข่าวลือเรื่องสังคมรณะ อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้
จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง
8. เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะ
เกิดกันด้วยอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขันแรกแห่งความทุกข์ลำบาก
9. แต่จริงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขามาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาลา และจะเขยี่ยนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้อง^{ยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราหมาเนินแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา}
10. ข่าวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน
11. แต่ว่าเมื่อเขานำมามอบไว้กับ อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไร แลวย่าตีรีกตรองเลย แต่จะพูดตามที่^{ได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราว่าผู้ที่พูดนั้นมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์}
12. แม้ว่าพีกจะทรยศนองให้ถึงความตาย พอก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อฟ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย
13. คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพรະนามของเรา แต่ผู้เดทันได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอต
14. แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ด้านหลังศาสนายากไร
ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจເອົາເຄີດ) เวลาันนี้ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นญี่ปุ่นไปยังภูเขา
15. ผู้ที่อยู่บุนดาดฟ้าหลังคบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บເຂົ້າສິ່ງของในบ้านของตนเลย
16. ผู้ที่อยู่ตามทุกนา อย่าให้กลับไปເຂົ້າເສື້ອຜ້າຂອງตน
17. แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจาไม่สางสารญี่ปุ่นที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่
18. ท่านทั้งหลายจะอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว
19. ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และใน
เบื้องหน้าจะไม่มีต่อไปอีก
20. ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังได้รอดได้เลย แต่พระทรงเห็นแก่ผู้ถูก
เลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

21. และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกร่านว่า 'ดูเดิດ พระคริสต์อยู่ที่นี่' หรือ 'ดูเดิດ อยู่ที่โน่น' อาย่าได้เชื่อเลย
22. ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อ
ล่อหลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้
23. แต่ท่านหั้งหลายจะร่วงให้ตี ดูเดิດ เรายังบอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านหั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
24. กายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นพ้นไปแล้ว 'ดวงอาทิตย์จะมีดีไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
25. ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในห้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'
26. เมื่อนั้นเขาจะเห็น 'นุต្តมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ' ทรงฤทธาธนูภาพและส่งรำสีเป็นอันมาก
27. เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทุตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสี่
ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า
28. จะเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าถัดจากน้ำใจลักษณะถึงแล้ว
29. เช่นนั้นแหล่ เมื่อท่านหั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่า พระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตุแล้ว
30. เราบอกความจริงแก่ท่านหั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นบังเกิดขึ้น
31. ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย
32. แต่วันนั้นไม่มีครรภ์ ถึงบรรดาทุตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ แต่พระบิดาองค์เดียว
33. จะเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร
34. ด้วยว่าบุต្តมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งที่ออกจากบ้านไปทางไกล มองสิทธิอำนาจให้แก่พวกรับใช้
ของเข้า และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไรและได้สั่งนายประดุจให้เฝ้าบ้านอยู่
35. เหตุฉะนั้น ท่านหั้งหลายจะเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน
หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า
36. กล่าวว่าจะมาฉับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่
37. ซึ่งเราบอกพวกร่าน เรากับออกคนทั้งปวงด้วยว่า จะเฝ้าระวังอยู่เดิດ

1. ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปี划กาและเทศกาลกินขnmปังไร้เชื้อ พากบูโรหิตใหญ่และพากธรรมอาจารย์กิ๊ฟชาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายนะและจะฆ่าเสีย
2. แต่เข้าพุดกันว่า ในวันเลี้ยง อย่าเพ่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย
3. ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบราน์ ในเรือนของซีโมนคนโกรเครื่อง ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมนาระดาที่มีรากามา gamma ให้พระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เห็นน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์
4. แต่มีบางคนไม่พอใจพุดกันว่า เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า
5. เพราะว่า�ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาริอัน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ เข้าใจงบ่นว่าผู้หญิงนั้น
6. ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า อย่าว่าเขาเลย กวนใจเข้าทำไม่ เขาได้กระทำการดีแก่เรา
7. ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขามีอีกด้วยที่ได้ แต่เราจะไม่มีอยู่กับท่านเสมอไป
8. ซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำการเป็นการสุดกำลังของเข้า เขามาซломกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา
9. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆที่ข่าวประเสริฐนี้จะประกาศทั่วพิภพ การซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำการจะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั้น
10. ฝ่ายยุดาสอิสคริโอท เป็นคนหนึ่งในพากสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพากบูโรหิตใหญ่ เพื่อจะทราบพระองค์ให้เข้า
11. ครั้นเข้าได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยุดาส แล้วยุดาสจึงคอยหาช่องที่จะกรยศพระองค์ให้แก่เข้า
12. เมื่อวันต้นเทศกาลกินขnmปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเข้าเอย่าลูกแกะสำหรับปี划กันนั้น พากสาวกของพระองค์มาทูลตามพระองค์ว่า พระองค์ทรงประสงค์จะให้ข้าพระองค์ไปจัดเตรียมปี划กให้พระองค์เสวยที่ไหน
13. พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า จงเข้าไปในกรุง และจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อนำอาหารท่าน จงตามคนนั้นไป
14. เข้าจะเข้าไปในที่ใด ท่านจะบอกเจ้าของเรื่องนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า 'ห้องที่เราจะกินปี划กับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน'
15. เจ้าของเรื่องจะซึ่งให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหลก จงจัดเตรียมไว้สำหรับพากเราเดิด
16. สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เข้า แล้วได้จัดเตรียมปี划กไว้พร้อม
17. ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน
18. เมื่อกำลังเออกกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า เรากบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพากท่านจะกรยศเราไว้ คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหลก
19. ฝ่ายพากสาวกเริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลตามพระองค์ที่ลักษณ์ว่า คือข้าพระองค์หรือ และอีกคนหนึ่งถามว่า คือข้าพระองค์หรือ

20. พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ คือเป็นคนจิ้มใน詹เดียวกันกับเรา
21. เพราะบุตรมุนุชย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเชิญไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่จะทรยศบุตรมุนุชย์ไว้ ถ้าคนนั้นมิได้มังเกิดมาก็จะดีกว่า
22. ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขามปั่งมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตัวสว่า จงรับกิน เถิด นี่เป็นกายของเรา
23. แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาถีบไปดื่มทุกคน
24. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า นี่เป็นโลหิตของเรอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลังออกเพื่อคนเป็นอันมาก
25. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่งເຄາອງຸ່ນນີ້ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า
26. เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกพากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ
27. พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเชิญไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะผุ้งนั้นจะกระฉัดกระเฉยไป'
28. แต่เมื่อทรงชูให้เรารື່ນขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน
29. เปโตรทูลพระองค์ว่า แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ
30. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนໄກจะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง
31. แต่เปโตรทูลแข็งแรงที่เดียวว่า ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย เหล่าสาวกทูลเข่นนั้นเหมือนกันทุกคน
32. พระเยซูกับเหล่าสาวกmanyที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสนนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะเมื่อเรารอธิษฐาน
33. พระองค์พาเปโตร ยกอุบ และยอดหันไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกยิ่งและหนักพระทัยนัก
34. จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า ใจเราเป็นทุกข์ແທบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี่เถิด
35. แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ชบพระกาลยลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นได้ให้เวลาหนึ่นล่วงพ้นไปจากพระองค์
36. พระองค์ทูลว่า อันบما พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถทำสิ่งทั้งปวงได้ ขออาถรรยนี้เลื่อนพันไปจากข้า พระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปราณายของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์
37. พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบที่สาวกอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า ซึ่งไม่ใช่ ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักทุ่มหนึ่งไม่ได้หรือ
38. ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหันยังอ่อนกำลัง

39. พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน
40. ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงpubส่วนอนหลับอยู่อีก (เพราชาเขามีเมือง) และเข้าไมรู้ว่าจะทูลประการใด
41. เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านจะนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอก่อน ดูเดิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศไว้เนื่องจากคนบาปนั้นมาถึงแล้ว
42. ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเดิด ผู้ที่จะทรยศเราไว้มาใกล้แล้ว
43. พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นญาติเป็นคนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมากถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มายกปูโรหิตใหญ่ พากธรรมอาจารย์ และพากผู้ใหญ่
44. ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า เราจุบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง
45. และทันทีที่ญาติมาถึง เขาตรึงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า พระอาจารย์เจ้าช้า พระอาจารย์เจ้าช้า แล้วจุบพระองค์
46. คนเหล่านี้ก็จับกุมพระองค์ไป
47. คนหนึ่งในพวกเหล่านี้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปูโรหิตถูกหูของเขาขาด
48. พระเยซูจึงตรัสตามพากเหล่านั้นว่า ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมายั่วเรา
49. เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านเก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์
50. แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพา กันหนีไป
51. มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่าเผื่อนหิ่นคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พากหนุ่มๆ ก็จับเขาไว้
52. แต่เขาได้สลัดผ้าป่าเผื่อนหิ่นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป
53. เข้ามาพระเยซูไปหามมหาปูโรหิต และมีบรรดาพากปูโรหิตใหญ่ พากผู้ใหญ่ และพากธรรมอาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น
54. ฝ่ายเบโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปูโรหิต และนั่งลงไฟอยู่กับพากคนใช้
55. พากปูโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาริจทางมาเบิกปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้
56. ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเห็นปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขายกแตกต่างกัน
57. มีบางคนยืนยันเบิกความเห็นปรักปรำพระองค์ว่า
58. ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า 'เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมีอมนุษย์' และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมีอมนุษย์เลย'
59. แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังแตกต่างไม่ถูกต้องกัน
60. มหาปูโรหิตจึงลูกขึ้นยืนห้ามกลางที่ชุมนุมตามพระเยซูว่า ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขายกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร
61. แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหานปูโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ
62. พระเยซูทรงตอบว่า เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั้งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จ

มาในเมืองแห่งฟ้าสวรรค์

63. ท่านมหาปูโรหิตจึงนึกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า
64. ท่านทั้งหลายได้ยินเข้าพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย
65. บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า พยากรณ์ชิ และพวกคนใช้ก็เอาฝามืออุบพระองค์
66. และขณะที่เปปโตรอยู่ได้คุณหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหาปูโรหิตเดินมา
67. เมื่อเห็นเปปโตรผิงไฟอยู่เข้ามั่นดู แล้วพูดว่า เจ้าได้อยู่กับเยชูชาวนาชาเร็วด้วย
68. แต่เปปโตรปฏิเสธว่า ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ เปปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไก่ก็ขัน
69. อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปปโตร และเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า คนนี้แหละ เป็นพวกเขา
70. แต่เปปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปปโตรว่า เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขานะ แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย
71. แต่เปปโตรเริ่มสงบและสาบานว่า คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก
72. แล้วไก่ขันเป็นครั้งที่สอง เปปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยชูตรัสไว้แก่เขาว่า ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเรา สามครั้ง เมื่อเปปโตรหวานคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

1. พວກบุโกรหิตໃຫຍ່ກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ແລະພວກທຣມາຈາຣຍ໌ແລະບຣດາສມາຊີກສາໄດ້ປຶກໜ້າກັນ ແລ້ວຈຶ່ງມັດພຣະເຍ້ງພາໄປມອບໄວ້ແກ່ປິລາຕ
2. ປິລາຕຈຶ່ງຄາມພຣະອງຄົວໆ ທ່ານເປັນກັ້ຕຣີຍ໌ຂອງພວກຍົວຫົວ ພຣະອງຄົດຮັສຕອບທ່ານວ່າ ທ່ານວ່າແລ້ວນີ້
3. ຝ່າຍພວກบຸໂຮທິຕໃຫຍ່ໄດ້ຝ່ອງກລ່າວໂທໝພຣະອງຄົດເປັນຫລາຍປະກາກ ແຕ່ພຣະອງຄົມີ່ຕຮັສຕອບປະກາກໄດ້
4. ປິລາຕຈຶ່ງຄາມພຣະອງຄົວໆອີກວ່າ ທ່ານໄມ່ຕອບອະໄຣຫົວ ດູເລີດ ເຂັກລ່າວຄວາມປຽກປ່ານຫລາຍປະກາກທີ່ເດືອນ
5. ແຕ່ພຣະເຍ້ງມີໄດ້ຕຮັສຕອບປະກາກໄດ້ອີກ ປິລາຕຈຶ່ງອັສຈະຈາຍໃຈ
6. ໃນເຖິກກາລເລື່ອງນັ້ນ ປິລາຕເຄຍປ່ອຍນັກໂທໝຄນໍ້າໃຫ້ເຂາຕາມທີ່ເຂາຂອ
7. ມີຄນໍ້າທີ່ອຳນວຍບັນບັດທີ່ຈ້າຍໃຫ້ພວກຄນກບັດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ່າຄນໃນການກົບກຸນນັ້ນ
8. ປະຊາບຈຶ່ງໄດ້ຮ່ອງເສີຍດັ່ງ ເຮັມຂອງປິລາຕໃຫ້ທ່ານເຄຍທຳໃຫ້ເຂານັ້ນ
9. ປິລາຕໄດ້ຄາມເຂົາວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍປະການຈະໃຫ້ເຮົາປ່ອຍກັ້ຕຣີຍ໌ຂອງພວກຍົວຫົວ
10. ເພຣະທ່ານຮູ້ອູ່ແລ້ວວ່າ ພວກບຸໂຮທິຕໃຫຍ່ໄດ້ມອບພຣະອງຄົມີ່ດ້ວຍຄວາມອີຈາ
11. ແຕ່ພວກບຸໂຮທິຕໃຫຍ່ຢູ່ຍັງປະຊາບໃຫ້ຂອງປິລາຕປ່ອຍນັກບັດແຫນພຣະເຍ້ງ
12. ຝ່າຍປິລາຕຈຶ່ງຄາມເຂົາວໆວ່າ ທ່ານທັງຫລາຍຈະໃຫ້ເຮົາທຳຍ່າງໄຣແກ່ຄນື້ນ ອື່ງທ່ານທັງຫລາຍເຮັມກ່າວກັ້ຕຣີຍ໌ຂອງພວກຍົວຫົວ
13. ເຂາທັງຫລາຍຮ້ອງຕະໂກນອີກວ່າ ຕົງເຂົາເສີຍທີ່ກາງເຂົນເຕີດ
14. ປິລາຕຈຶ່ງຄາມເຂາທັງຫລາຍວ່າ ຕົງທຳໄມ ເຂົາໄດ້ທຳມີປະກາກໄດ ແຕ່ປະຊາບຍິ່ງຮ້ອງວ່າ ຕົງເຂົາເສີຍທີ່ກາງເຂົນເຕີດ
15. ປິລາຕປະການຈະເຂົາໃຈປະຊາບ ຈຶ່ງປ່ອຍນັກບັດໃຫ້ເຂົາ ແລະເມື່ອໄດ້ໃຫ້ໂບຍດີພຣະອງຄົດແລ້ວ ກົມອບພຣະເຍ້ງໃຫ້ເຂົາເຂົາໄປດົງໄວ້ທີ່ກາງເຂົນ
16. ພວກທຫາຈຶ່ງນຳພຣະອງຄົມີ່ປັບປຸງໃນຮາຊສຳນັກຄືອ໊າວ່າສາລປຣີໂທເຮັມ ແລ້ວເຮັມພວກທຫາທັງກອງໃຫ້ມາປະຊຸມກັນ
17. ເຂາເຂາເສື້ອສື່ມ່ວງມາສົມພຣະອງຄົດ ເຂາຫານມາສານເປັນມົງກຸງສົມພຣະເຕີຍພຣະອງຄົດ
18. ແລ້ວເຮັມຄຳນັບພຣະອງຄົດວ່າ ກັ້ຕຣີຍ໌ຂອງພວກຍົວເຈົ້າຂ້າ ຂອທຽງພຣະເຈົ້າຍູ້
19. ແລ້ວເຂົາໄດ້ເຂົາໄນ້ອຳດີພຣະເຕີຍພຣະອງຄົດ ແລະໄດ້ຄ່າໜ້າລາຍຮັດພຣະອງຄົດ ແລ້ວຄູກເຂົາລົງນັ້ນສັກເກດພຣະອງຄົດ
20. ເມື່ອເຍ່າຍເບ້ຍພຣະອງຄົດແລ້ວ ເຂາຄົດເສື້ອສື່ມ່ວງນັ້ນອອກ ແລ້ວເຂົາລົງພຣະອງຄົດເອງສົມໃຫ້ ແລະນຳພຣະອງຄົດອອກໄປ ເພື່ອຈະຕົງເສີຍທີ່ກາງເຂົນ
21. ມີຄນໍ້າທີ່ອຳນົມ້າໃຈໝາຍໃຈ ເປັນປິດາຂອງອເລັກຈານເດວົ້ວແລະຮູ້ຟັສ ເດີນມາຈາກບ້ານນອກຕາມທາງນັ້ນ ເຂົກ້ຕະກັນທີ່ມີໂຄງການເຂົນໃຫ້ແບກກາງເຂົນຂອງພຣະອງຄົດໄປ
22. ເຂາພວກທຫາມາຄື່ນຕຳບລໜຶ່ງທີ່ອຳກລໂກຮາ ແປລວ່າ ກະໂທລກຕີຣະ
23. ແລ້ວເຂົາເຂົານ້ຳອຸ່ນຮະຄນກັບມດຍອບໃຫ້ພຣະອງຄົດເສາຍ ແຕ່ພຣະອງຄົມີ່ຮັບ
24. ຄົ້ນເຂົາຕົງພຣະອງຄົດທີ່ກາງເຂົນແລ້ວ ເຂົກ້ຕະກັນພຣະອງຄົດຈັບສລາກແປ່ງປັນກັນເພື່ອຈະຮູ້ວ່າໄດ້ອະໄຣ
25. ເມື່ອເຂົາຕົງພຣະອງຄົດໄວ້ນັ້ນເປັນເວລາເຂົ້າສາມໂມງ

26. มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า กษัตริย์ของพากิจ
27. เข้าเอาจริงกับพระองค์ ข้างขวานหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง
28. คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ ดือที่ว่า 'ท่านถูกันบเข้ากับบรรดาผู้ลั่มเมิด'
29. ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมาหนึ่น ถือว่าพระองค์ สั่นศีรษะของขาดล่าวว่า เอี้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนั้น
30. จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากการเช่นเดิม
31. พากบุโกรหิตใหญ่กับพากธรรมารายกเยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพากเขาเองเหมือนกันว่า เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้
32. ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราออล ลงมาจากการเช่นเดียวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบช้ำต่อพระองค์
33. ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดมีดม้วทัวแพร่ดินจนถึงป่ายสามโมง
34. พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า เอโลอี เอโลอี ตามาสะบักฐานี แปลว่า พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
35. บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า ดูเดิม เขารெยกเอลียาห์
36. มีคนหนึ่งวิ่งไปเออฟองน้ำชูบนำอุ่นเปรี้ยว เสียงปลายไม้อ้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า ปล่อยไว้อย่างนั้น ให้เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่
37. ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
38. ขณะนั้นมีคนในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองหัว ตั้งแต่บนตลอดล่าง
39. ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไปแล้ว จึงพูดว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า
40. มีพากผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพากผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเซฟ และนางสาวโอลิเม
41. (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ชื่นชมยังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น
42. ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม ดือวันก่อนวัน Sabbath
43. โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเรีย ซึ่งอยู่ในพากสามาชิกสภาพและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอย่าอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลารของพระศพพระเยซู
44. ปีลารกีประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ
45. เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมองพระศพให้แก่โยเซฟ
46. ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาอาผ้าป่านพันหัวม้วนไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วก็ลงก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้

47. ฝ่ายมารีญ์ชาวมักดาลา และมารีญ์มารดาของโยเซส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

1. ครั้นวันสะบາໂດລ່ວງໄປແລ້ວ ມາຮີ່ໜ້າມັກດາລາ ມາຮີ່ມາຮາດາຂອງຍາກອບ ແລະນາງສະໂລເມ ຂຶ້ວເຄື່ອງຫອມນາເພື່ອຈະໄປໝໂລມພຣະພຂອງພຣະອົກ
2. ເວລາຮູ່ງເຊົ້ວວັນຕິນສັປາດ້າທີ່ພອດວາງອາທິຕິຍີ້ຂັ້ນເຂົາກີມາຄື້ງອຸໂມໂນງຄົ່ງ
3. ແລະເຂົາພູດກັນວ່າ ໄຄຈະໜ່ວຍກິ່ງກຳອັນທິນອອກຈາກປາກຸໂມໂນງຄົ່ງ
4. ເມື່ອເຂາມອອງດູກີ່ເຫັນກຳອັນທິນນັ້ນກິ່ງອອກແລ້ວ ເພຣະເປັນກຳອັນທິນໂຕມາກ
5. ຄຣັນເຂົາເຂົ້າໄປໃນອຸໂມໂນງຄົ່ງແລ້ວ ໄດ້ເຫັນໜ່ຳມົນຄົນໜຶ່ງນຸ່ງທີ່ມີຜ້າຍາວສີຂາວນັ້ນອູ້ໜ້າງຂວາ ຜູ້ໜົງນັ້ນກີ່ຕກຕະລົງ
6. ຜ້າຍຄົນໜ່ຳນັ້ນບອກເຂົວວ່າ ອຢ່າຕກຕະລົງເລີຍ ພວກທ່ານທັງໝາຍມາຫາພຣະເຍື້ອໝາວນາໜາເຮັດໜຶ່ງຕ້ອງຕຽງໄວ້ທີ່ກາງເຂົນພຣະອົກທີ່ຮັງເປັນຂຶ້ນມາແລ້ວ ພຣະອົກໜໍາໄດ້ປະທັບທີ່ນີ້ໄມ່ ຈົດຖືທີ່ເຂົາໄດ້ວາງພຣະພຂອງພຣະອົກຄົດ
7. ແຕ່ຈົງໄປບອກພວກສາວຂອງພຣະອົກທັງເປົໂຕຮັດວ່າ ພຣະອົກເສັດຈີໄປຢັງແດວ່ນກາລິລິກ່ອນທ່ານທັງໝາຍ ທ່ານທັງໝາຍຈະເຫັນພຣະອົກທີ່ນັ້ນ ເມື່ອນພຣະອົກຕ່ວັສໄວ້ແກ່ພວກທ່ານແລ້ວ
8. ໜົງໝາຍເຫັນກີ່ອອກຈາກອຸໂມໂນງຄົ່ງຮັບໜີໄປ ເພຣະພີຄົງຕາກໃຈຈົນຕົວສັ້ນ ເຂົາມີໄດ້ພູດກັບຜູ້ໄດ້ເພຣະເຂົາກລົງ
9. ຄຣັນຮູ່ງເຊົ້ວວັນຕິນສັປາດ້າທີ່ເມື່ອພຣະເຍື້ອທັງເປົໂຕເປັນຂຶ້ນມາແລ້ວ ພຣະອົກທັງສຳແດງພຣະອົກໜໍາໄໝປຣາກູແກ່ມາຮີ່ໜ້າມັກດາລາກ່ອນ ຄື່ອມາຮີ່ຄົນທີ່ພຣະອົກໄດ້ຂັບຜົວອອກເຈັດຜິ
10. ມາຮີ່ຈົງໄປບອກພວກຄົນທີ່ເຄຍອູ້ກັບພຣະອົກແຕ່ກ່ອນ ເຂົາກຳລັງຮ້ອງໄທເປັນທຸກໜ້ອູ້
11. ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍື່ນວ່າພຣະອົກທັງພຣະໜົນມີອູ້ ແລະມາຮີ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົກແລ້ວ ເຂົາກີ່ໄມ່ເຊື່ອ
12. ກາຍຫັ້ງພຣະອົກທັງປຣາກູພຣະກາຍອີກຮູປ່ນິ່ງແກ່ຕີ່ຍົຍໝອງຄົນ ເມື່ອເຂົາກຳລັງເດີນທາງອອກໄປບ້ານນອກ
13. ຕີ່ຍົຍໝອງຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄປບອກຕີ່ຍົຍໝື່ອໆງ ແຕ່ເຂົາມີໄດ້ເຊື່ອ
14. ກາຍຫັ້ງພຣະອົກທັງປຣາກູແກ່ສາວກສົບເອັດຄົນເມື່ອເຂົາເອນກາຍລົງຮັບປະການອູ້ ແລະທຽບຕີ່ເຕີຍເຂາເພຣະເຂາໄໝເຊື່ອແລະໃຈດື້ອດີ່ງ ດ້ວຍເຫຼຸ້ທີ່ເຂົາມີໄດ້ເຊື່ອຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຫັນພຣະອົກເມື່ອພຣະອົກທັງເປົໂຕເປັນຂຶ້ນມາແລ້ວ
15. ຜ້າຍພຣະອົກຈົງຕັບສັ່ງພວກສາວກວ່າ ທ່ານທັງໝາຍຈອກອົກໄປທ່ານໂລກປະກາສຂ່າວປະເສີງແກ່ມນຸ່ຍົຍໝົງທຸກຄົນ
16. ຜູ້ໄດ້ເຊື່ອແລະຮັບບັນດີຄມາ ຜູ້ນັ້ນຈະຮອດ ແຕ່ຜູ້ໄດ້ໄມ່ເຊື່ອຈະຕ້ອງປັບໂທ່າຍ
17. ມີຄົນເຊື່ອທີ່ໄຫ້ ພນຍສຳຄັນເຫຼຸ້ນີ້ຈະບັງເກີດຂຶ້ນທີ່ນັ້ນ ຄື່ອເຂົາຈະຂັບຜົວອອກໂດຍນາມຂອງເຮົາ ເຂົາຈະພູດການາແປລກງ
18. ເຂົາຈະຈັບງູ້ໄດ້ ດ້ວຍເຂົາດື່ມຍາພິ່ນຍ່າງໃດ ຈະໄມ່ເປັນອັນຕຣາຍແກ່ເຂົາ ແລະເຂົາຈະວາງມື້ອນຄົນໄຟ້ຄົນປ່ວຍ ແລ້ວຄົນເຫັນນັ້ນຈະຫຍຸໂຮກ
19. ຄຣັນອົກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັບສັ່ງເຂົາແລ້ວ ພຣະອົກທັງຖຸກັບຂຶ້ນໄປໃນສວຣົກ ປະທັບເບື້ອງຂວາພຣະທັດຖືຂອງພຣະເຈົ້າ
20. ພວກສາວກເຫັນນັ້ນຈຶ່ງອົກໄປເທັນາສັ່ງສອນທຸກແທ່ງທຸກຕຳບລ ແລະອົກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັບຮ່ວມງານກັບເຂົາ ແລະທຽບສັບສຸນຄຳສອນຂອງເຂົາໂດຍໝາຍສຳຄັນທີ່ປະກອນນັ້ນ ເອມັນ

ଶ୍ରୀମତୀ
କୁମାରି

1. มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย
2. ตามที่เข้าผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เรารู้
3. เรียนท่านเซโคพิลล์ ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นเดียวที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย
4. เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว
5. ในรัชกาลเอรอด กษัตริย์ของญี่ปุ่น มีบุหริษิตคนหนึ่งชื่อเศคาเรียห์ อยู่ในเวราอาบียาห์ ภารยาของเศคาเรียห์ชื่อเอลีชาเบธ ออยู่ในตระกูลอาโรม
6. เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎหมายทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย
7. แต่เข้าไม่มีบุตร เพราะว่านางเอลีชาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว
8. ต่อมากลับที่เศคาเรียห์ทำหน้าที่บุหริษิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่ในเวรประจារของท่าน
9. ท่านได้สลากรตามธรรมเนียมของบุหริษิต ต้องเข้าไปในพระวหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา
10. ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายใต้เงาไม้ในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น
11. ทุตสวาร์คองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาเรียห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาเท่าน้ำเผาเครื่องหอมบูชา
12. เมื่อเศคาเรียห์เห็นก็ตกใจกลัว
13. แต่ทุตสวาร์คองค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า เศคาเรียห์เอ่ย อย่างกลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีชาเบธภารยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอดน
14. ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรเมปรีดิที่บุตรนั้นบังเกิดมา
15. เพราะว่าเข้าจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เข้าจะไม่ดีมีนำองุ่นหรือเหล้าเลย และเข้าจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา
16. เข้าจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหางองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเข้าทั้งหลาย
17. เข้าจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พอกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติให้ไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
18. เศคาเรียห์จึงทูลทุตสวาร์คว่า ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภารยา ก็อายุมากแล้ว
19. ฝ่ายทุตสวาร์คนั้นจึงตอบท่านว่า เราคือการเบรียลซึ่งยืนอยู่ในพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มามพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน
20. ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นไป แล้วไม่สามารถพูดได้จนถึงวันที่การณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น
21. ฝ่ายคนทั้งหลายที่ค่อยเศคาเรียห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวหารช้านาน
22. เมื่อท่านออกมารอแล้วก็พูดกับเข้าไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยั่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวหาร เพราะท่านใช้ใบกับ

เข้าและยังเป็นใบอยู่

23. ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน
24. ภายหลังนางเอลีชาเบธภารຍาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพุดว่า
25. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเข่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทดสอบพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มืออยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย
26. เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทุตสวารค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ
27. มาถึงที่นั่นพระมหาวิรคุณหนึ่งที่ได้มั่นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพระมหาวิรคุณชื่อมารีย์
28. ทุตสวารค์มาถึงที่นั่นแล้วว่า เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง
29. เมื่อมารีย์เห็นทุตสวารค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพระคำของทุตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าววนั้นจะหมายว่าอะไร
30. แล้วทุตสวารค์จึงกล่าวแก่เธอว่า มารีย์เอ่ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว
31. ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยสู
32. บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน
33. และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบลีบีไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย
34. ฝ่ายมารีย์ทูลทุตสวารค์นั้นว่า เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่
35. ทุตสวารค์จึงตอบเธอว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมานะเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้น องค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า
36. ดูเถิด ถึงนางเอลีชาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาก็อ่าวเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หากเดือนแล้ว
37. เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้
38. ส่วนมารีย์จึงทูลว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่าน เกิด แล้วทุตสวารค์นั้นจึงจากเธอไป
39. คราวนั้nmารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในແຕບภูเขาแห่งนี้เดียว
40. แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาเรียห์ทักษิณปราชัยนางเอลีชาเบธ
41. ต่อมาเมื่อนางเอลีชาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดื้น และนางเอลีชาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
42. จึงร้องเสียงดังว่า ท่านได้รับพระท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระประด้วย
43. เป็นไนน์ข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือการดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า
44. เพราะดูเถิด พ่อเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดິນด້ວຍความยินดี

45. สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระธรรมจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา
46. นางมารีย์จึงว่า จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า
47. และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
48. เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่อหน้าทั้งหญิงคนนี้ของพระองค์ เพาะดูเดิม ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าพากล
49. เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์
50. พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้บำเพ็ญพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป
51. พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระราชของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งแตกฉานซ่านเซ็นไป
52. พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น
53. พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมีอเปล่า
54. พระองค์ทรงช่วยอิสรภาพผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจดจำพระกรุณาของพระองค์
55. ที่มีต่ออัคราษฎรและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา
56. มาเรียอาศัยอยู่กับนางเอลีชาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน
57. ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีชาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย
58. เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากรุณาแก่นาง เขาหันหลายก็พากันเเพرمปรีดีด้วย
59. ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขา ก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสุนัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาเรียห์ ตามชื่อบิดา
60. ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่าอยอห์น
61. เข้าพากันตอบนางว่า ไม่มีผู้ใดในพากญาติของท่านที่มีชื่อย่างนั้น
62. แล้วเขามีจึงใช้เบกับบิดา ถามว่าท่านอยากรจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร
63. บิดาจึงขอกระดานชวนมาเขียนว่า ชื่อของบุตรคืออยอห์น คนทั้งหล่ายก็ประหลาดใจนัก
64. ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า
65. บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแอบภูเขาแคว้นยูเดีย
66. บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา
67. ฝ่ายเศคาเรียห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า
68. จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพากอิสรภาพ ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชันชาติของพระองค์
69. และได้ทรงชูเข้าแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
70. ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพากศาสตราพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์

71. ว่าเราจะอดพ้นจากพวากศัตtruของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชังเรา
72. จะทรงสำแดงพระกรุณานี้ชึ้งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์
73. คือคำปฏิญาณนี้ชึ้งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับรักษัมบรรพบุรุษของเรา
74. ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตruของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปราบนินบดิพระองค์โดยปราจากความกลัว
75. ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา
76. ท่านทรงกอเอี่ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำห้องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมารดาของพระองค์ไว้
77. เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเข้า
78. โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา
79. เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข
80. ฝ่ายทรงนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

1. ออยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีชาร์ ออ กั สตัส ให้ จด ทะ เปี้ยน สำ มะ โน ครัว ทั้ง แห่น ดิน
2. (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จด ทะ เปี้ยน สำ มะ โน ครัว เมื่อคิรินิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย)
3. คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน
4. ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาชาเร็ตแควันกาลีถึงเมืองของดาวิด ซึ่งเบชเลเอมแควันญูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด)
5. เขาได้ไปกับมารีย์ที่เข้าได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์
6. เมื่อเข้าทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร
7. นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในร่างหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขานอนในโรงราม
8. ในแต่บันนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ผ่านผุ่งแกะของเขานอนในเวลากลางคืน
9. ดูเดิด มีทุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้มรอบเขา และเขากลัวนัก
10. ฝ่ายทุตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะดูเดิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง
11. เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด
12. นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในร่างหญ้า
13. ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมุนหนึ่งมาอยู่กับทุตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า
14. รัศมีภาพของมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น
15. ต่อมามีอุทุตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเข้าขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกลีယังแกะได้พูดกันว่า ให้เราไปยังเมืองเบชเลเอม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา
16. เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นอนอยู่ในร่างหญ้า
17. ครั้นเข้าได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเข้าได้ยินถึงพระกุมารนั้น
18. คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื่อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา
19. ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่
20. คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเข้าได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว
21. ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสุหนัต เขายังให้นามว่า เยซู ตามซึ่งทุตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์
22. เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขายังหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
23. (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่า

เป็นผู้บริสุทธิ์ถาวรแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า)

24. และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ 'นกเขากู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนึ่งสองตัว'
25. ดูเดิม มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเคยเวลาเชิงพากอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน
26. พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
27. สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุマเรย์เข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมาตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ
28. สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมา และสรรเสริญพระเจ้าว่า
29. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระคำรับสั่งของพระองค์
30. เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว
31. ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย
32. เป็นส่วนส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นส่วนรำพึงของพากอิสราเอล ชนชาติของพระองค์
33. ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมาภีรประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น
34. แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วก็ล่าวแก่นางมาเรียมารดาของพระกุมารนั้นว่า ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลาย คนในพากอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ
35. เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังจะถูกดรามาแห่งทางลุดดวย)
36. ยังมีผู้พยากรณ์预言คนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟานุเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี
37. แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมีได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออุดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน
38. ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมาให้คนทั้งปวงที่ค่อยการทรงไว้กรุงเยรูซาเล็มฟัง
39. ครั้นโยเซฟกับนางมาเรียมได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาชาเร็วเมืองของตนในแคว้นกาลิลี
40. พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน
41. ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปีศากาทุกปีๆ
42. เมื่อพระกุมามีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น
43. เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุmareย์ก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้

44. แต่เพรำเข้าทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เข้าจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกรคนที่รู้จักกัน
45. เมื่อไม่พบ พวกรเข้าจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
46. ต่อมาก็นหามาก็ไม่สามารถแล้ว จึงพบพระกุมารนั้นอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกราชอาจารย์ พังและได้ตามพวกราชอาจารย์เหล่านั้นอยู่
47. คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น
48. ฝ่ายเข้าทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า ลูกเอ่ย ทำไงจึงทำแก่เร้อย่างนี้ ดูเดิດ พอกับแม่แสร้งหาเป็นทุกข์นัก
49. พระกุมารจึงตอบเข้าทั้งสองว่า ท่านเที่ยวหาฉันทำไม่ ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องการทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน
50. เข้าทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำชี้แจงพระกุมารกล่าวแก่เขา
51. แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเข้าไปยังเมืองนาชาเร็ช อยู่ใต้ความปกครองของเข้า มารดา ก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ
52. พระเยซู ก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวง ด้วย

บทที่ 3

1. เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลที่เบริอัส ซีชาาร์ ปอนทัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เอโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี พลิปน้องชายของเอโรดเป็นเจ้าเมืองอิทูเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิดิส ลีชาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเล่น
2. อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปูโรหิต คราวนั้นพระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอดหันบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร
3. แล้ว约ห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำ约ร์เดน ประกาศเรื่องบัดดิศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้
4. ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จะเตรียมมารดาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'
5. หุบเขาทุกแห่งจะถอนให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางดดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ
6. เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า'
7. ยอมห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่อุกมาრับบัดดิศมาจากท่านว่า 'โอ เจ้าชาติไทย คริสต์ได้เดือนเจ้าให้หนีจากพระอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงนั้น'
8. เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่าเริ่มนึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับรัมเป็นบิดา เพราะเราออกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับรัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
9. บัดนี้ขวนวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลตีจะต้องตัดเสียแล้วโดยทั้งในกองไฟ
10. ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า 'เราจะต้องทำประการใด'
11. ท่านจึงตอบเขาว่า 'ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และคริมเมื่ออาหาร จงปันให้เหมือนกัน'
12. พากเก็บภาชนะขอรับบัดดิศมาด้วย และถามท่านว่า 'อาจารย์เจ้าข้า พากข้าพเจ้าต้องการทำประการใด'
13. ท่านจึงตอบเขาว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาชนะก็ได้'
14. ฝ่ายพากทหารถามท่านด้วยว่า 'พากข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด ท่านตอบเขาว่า 'อย่ากดซี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จะพอใจในค่าจ้างของตน'
15. เมื่อคนทั้งหลายกำลังค่อยพระคริสต์อยู่ และได้ครวญถึงยอดห์นว่า 'ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่ใช่'
16. ยอมห์นจึงตอบเข้าทั้งหลายว่า 'เราให้เจ้ารับบัดดิศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คุ้นแม้จะแก่สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัดดิศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ'
17. พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลัวพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยังนางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาไหม้ด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ
18. ยอมห์นจึงประกาศตักเตือนอิกหลายประการแก่คนทั้งหลาย
19. ฝ่ายเอโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติดียนเพราเดียภารยาของน้องชายชื่อฟลิป และเพราการ

ชั่วทั้งหมดที่ไฮโรดได้กระทำนั้น

20. เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก
21. อญญาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก
22. และพระวิญญาณเบริสุทธิ์ทรงรูปสักหลาดเหมือนนกเข้าได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เรายอดใจท่านมาก
23. เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโดยเชฟ ซึ่งเป็นบุตรเอลี
24. ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยยเชฟ
25. ซึ่งเป็นบุตรมัทธารีอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาสูม ซึ่งเป็นบุตรເອສลี ซึ่งเป็นบุตรนักกาย
26. ซึ่งเป็นบุตรามาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธารีอัส ซึ่งเป็นบุตรऐเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยยเชฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์
27. ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรชา ซึ่งเป็นบุตรเศรษฐบาล ซึ่งเป็นบุตรเชลาทีเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี
28. ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสัม ซึ่งเป็นบุตรเอลมารัม ซึ่งเป็นบุตรเออร์
29. ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลียเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่งเป็นบุตรเลวี
30. ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยยเชฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม
31. ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเม嫩ัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธะรา ซึ่งเป็นบุตรนาหัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด
32. ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโມน ซึ่งเป็นบุตรนาโซน
33. ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรऐสโрон ซึ่งเป็นบุตรเปเปรค ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์
34. ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราاهัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาไฮร์
35. ซึ่งเป็นบุตรเสรูก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเชลาห์
36. ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาชัด ซึ่งเป็นบุตรเชม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค
37. ซึ่งเป็นบุตรเมธีเลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเօโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน
38. ซึ่งเป็นบุตรเօโนช ซึ่งเป็นบุตรเสಥ ซึ่งเป็นบุตรอาทัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

1. พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำ约爾เดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถินทุรกันดาร
2. ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระภรรยาหาร
3. พญามารจึงทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมาว่า มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียว ก็หมายได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า'
5. แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวกันให้พระองค์ทอดพระเนตร
6. แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า อำนาจทั้งสิ้นนี้และสิ่งใดๆของราชอาณาจักรนั้นเรายังไกให้แก่ท่าน เพราะว่ามุมเป็นสิทธิ์ไว้แก่เราแล้ว และเราราชนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น
7. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด
8. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมาว่า อ้ายชาตาน จงไปให้พัน มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'จะนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปวนนิบติพระองค์แต่ผู้เดียว'
9. แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด
10. เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ป้องกันรักษาท่านไว้'
11. และ 'เหล่าทูตสวรรค์จะเอาเมื่อประคงชูท่ามไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'
12. พระเยซูจึงตรัสตอบมาว่า มีคำกล่าวไว้ว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'
13. เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว
14. พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถินโดยรอบ
15. พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเข้า และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง
16. แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาชาเร็ฟ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบานโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์
17. เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลื่อนหันสีอนั้นออก ก็คันพบข้อที่เขียนไว้ว่า
18. 'พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ซอกซ้ำรำคาจี ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ'

19. และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
20. แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและดาข่องคนทั้งปวงในธรรมศาลา กีเพงดุพระองค์
21. พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำคัญในวันนี้แล้ว
22. คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกแบบจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิเช่หรือ
23. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า 'หมองจรักษาตัวเองເຄີດ คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอรนาوم จกระทำในเมืองของตนที่นี่ด้วย'
24. พระองค์ตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า 'ไม่มีศาสตราพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในเมืองของตน
25. แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวากอิสราเอลครัวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียงถึงสามปีกับหากเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน
26. และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาเรพ้าแคร์วันเมืองไซดอน
27. และมีคนโรคเรื้อรังหลายคนในพวากอิสราเอลครัวเอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่เมื่อมีผู้ได้รับการรักษาให้หายโรค นั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย
28. เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็กราธิยังนัก
29. จึงลูกขี้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเมืองเขาที่เมืองของเขาก็ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายจะปลักพระองค์ลงไป
30. แต่พระองค์ทรงดำเนินฝ่านท่ามกลางเข้าพันที่ไป
31. พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอรนาุมแคร์วันกาลีลี และได้สั่งสอนเข้าทั้งหลายทุกวันสะนาโต
32. คนทั้งปวงก็อศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยคำนาจ
33. มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครากเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง
34. กล่าวว่า 'ใช้ พระเยซูชาวนาชาเร็ช ปล่อยเราไว้ ท่านมาอยู่กับเราทำไม ท่านมาทำลายพวกราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ได้ ท่านคือองค์บุรุษของพระเจ้า'
35. พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า จนนิ่งเสีย ออกแบบจากเขาก็ เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมากจากเขาก็แต่เมื่อได้ทำอันตรายเขายังคง
36. คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพุดกันว่า คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครากด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกแบบ
37. กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น
38. ฝ่ายพระองค์ทรงลูกขี้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยาซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขายังหลายจึงยื่นวนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น
39. พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้กหาย และในทันใดนั้นเมญายของซีโมนก็ลูกขี้นป่วยนิบติเข้าทั้ง

หลาย

40. ครั้นเวลาตະวันຍອແສง ໄຄມືຄນເຈັບເປັນໂຮຄຕ່າງໆກີພາມາຫາພຣະອງຄໍ ພຣະອງຄໍກີທຽງວາງພຣະຫັດຖຸກຕ້ອງເຂາຖຸ ດົນ ໃຫ້ເຂາຫາຍໂຮຄ
41. ຜຶກີອອກມາຈາກຄນຫລາຍຄນຕ້ວຍ ວ້ອງວ່າ ທ່ານເປັນພຣະචຣິສຕໍ່ພຣະນຸຕຣຂອງພຣະເຈົ້າ ຝ່າຍພຣະອງຄໍກີທຽງຫຳມົມໃຫ້ມັນ ພູດ ເພຣະວ່າມັນຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະອງຄໍເປັນພຣະචຣິສຕໍ່
42. ครັ້ງຮູ່ເຊົ້າພຣະອງຄໍເສດື່ອອກໄປຢັ້ງທີ່ເປັ້ນຢັ້ງ ປະຊາຊະເທື່ຽວເສາະຫາພຣະອງຄໍ ຄຣັ້ນພບແລ້ວກີ້ໜ່ວງເໜື່ອຍົວພຣະອງຄໍ ໄວ່ໄມ້ໃຫ້ປາກເຂາ
43. ແຕ່ພຣະອງຄໍຕຣັສແກ່ເຂາວ່າ ເຮົດອັນໄປປະກາສເວື່ອງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ເມື່ອງອື່ນດ້ວຍ ເພຣະວ່າທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໃຫ້ ມາກີເພຣະເຫດຖຸນີ້ເອງ
44. ພຣະອງຄໍທຽງປະກາສໃນຫຮຣມສາລາທົ່ວແດວວັນກາລືລື

บทที่ 5

1. ต่อมารั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพะองค์เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า พะองค์ทรงยืนอยู่ที่ผังทะเลสาบ เยนเนชารเอท
2. และพะองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมผังทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักawan ออย
3. พะองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขากอยไปจากผังหน่อยหนึ่ง แล้วพะองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น
4. เมื่อพะองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อน ovarian ต่างๆลงจับปลา
5. ซีโมนทูลตอบพะองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพะองค์ทั้งหลายทอด ovarian คืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพะองค์ จะหย่อน ovarian ลงตามพระคำรับสั่งของพะองค์
6. เมื่อเขายกหอย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จน ovarian ของเขาขาด
7. เขาริ่งทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้ม้าช่วย เขาก้มมาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง
8. ฝ่ายซีโมนเบโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พะานุของพระเยซูทูลว่า โอ พะองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพะองค์เดิม เพราะว่าข้าพะองค์เป็นคนบาป
9. เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจ ด้วยปลาเป็นอันมากที่เขากับได้นั้น
10. ยกอุบและยกหันบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน
11. เมื่อเขานำเรือมาถึงผังแล้ว เขากลับทิ้งสิ่งสารพัด และตามพะองค์ไป
12. ต่อมามีพะองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเดิม มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขานำพระเยซูก็ชุมชน้ำลงถึงดิน อ้อนวอนทูลพะองค์ว่า พะองค์เจ้าข้า เพียงแต่พะองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพะองค์หายโรคได้
13. พะองค์ทรงยืนพระหัตถ์ถูกต้องเขามาแล้วตร่าว่า เรากอยใจแล้ว จงหายเดิม ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
14. พะองค์จึงกำชับเขามาไม่ให้บอกผู้ใด และตร่าว่า แต่จะไปแสดงตัวแก่บุหริษ และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้ายายโรคแล้ว
15. แต่กิตติศัพท์ของพะองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพะองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขามา
16. แต่พะองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน
17. คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพะองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพากพาเรสีและพากธรรมอาจารย์ฝ่ายพระราชนัญญาตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลี แคว้นญี่เดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขามาให้หายโรค
18. และดูเดิม มีผู้มาคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขายาช่องที่จะหมายคนอัมพาตนั้นเข้ามาร่างทรงพระ

พักตร์ของพระองค์

19. เมื่อหาซ่องเอาเข้ามาไม่ได้พระคนมาก เข้าจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คุณต่อพระพักตร์พระเยซู
20. เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาว่าทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า บุญชุ่ยเอ่ย นาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว
21. ฝ่ายพวกราษฎร์และพวกร่วมสิริเริ่มคิดในใจว่า คนนี้ที่พูดหมิงประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใจจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น
22. แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาว่า ใจน่าท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้
23. ที่จะว่า 'นาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลูกขึ้นเดินไปเถิด' นั้นข้างไหนจะง่ายกว่ากัน
24. แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจใจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) เรายังเจ้า จงลูกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด
25. ในทันใดนั้น เข้าจึงลูกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนที่นั่งเข้าได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พ拉着ร้องสรรเสริญพระเจ้า
26. คนทั้งปวงก็อศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด
27. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จจากไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลโวนั่งอยู่ที่ด่านภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด
28. เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลูกขึ้นตามพระองค์ไป
29. เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน
30. ฝ่ายพวกราษฎร์ของเขาว่า และพวกร่วมสิริกระซิบป่นดิพวกรสาวกของพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกรท่านมากินและดื่มด้วยกันกับพวกรเก็บภาษีและพวคนบาป
31. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า คนปกติไม่ต้องการหม้อ แต่คนเจ็บต้องการหม้อ
32. เรารมได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่
33. เข้าทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ทำไม่พวกรศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเนื่องๆและอธิษฐานอ่อนหวาน และศิษย์ของพวกร่วมสิริถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม
34. ฝ่ายพวกราษฎร์ตรัสแก่เขาว่า ท่านจะให้สหายของเจ้าป่าวอดอาหารเมื่อเจ้าป่าวยังอยู่กับเขาระนั้นหรือ
35. แต่จะมีวันหนึ่งเมื่อเจ้าป่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร
36. พระองค์ยังตรัสถำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า ไม่มีผู้ใดเลิกห่อน้ำจากเสื้อให้มีapseเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่นำมาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย
37. ไม่มีผู้ใดเอาน้ำอุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นนำอุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำอุ่นจะ

รัว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย

38. แต่น้ำอุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะทนออมรักษาด้วยกันได้

39. 'ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มน้ำอุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำอุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า 'ของเก่านั้นก็ดีกว่า'

บทที่ 6

1. ต่อมาในวันสะบاثวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่ในนา และพากสาวกของพระองค์กิจเดินทางข้าวขี้กิน
2. บางคนในพากฟารีสีจึงกล่าวแก่เขาว่า ทำไม่พากท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบاث
3. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพระพากด้วย
4. คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขنمปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พระคพากด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ครรับประทานเว้นแต่พากบุปโตริตเท่านั้น
5. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เห็นวันสะบاثด้วย
6. ต่อมาในวันสะบاثอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขาวลีบ
7. ฝ่ายพากธรรมอาจารย์และพากฟารีสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขานิวันสะบاثหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
8. แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขามา จึงตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า จงลูกชื่นมายืนอยู่ข้างหน้า เขา ก็ลูกชื่นยืน
9. แล้วพระเยซูตรัสกับเขาว่า เราจะตามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบاثถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดี หรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลลายชีวิตเสียดี
10. พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ และตรัสกับคนมือลีบนั้นว่า จงเหยียดมือออกเดิม เขา ก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
11. แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่า จะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้
12. ต่อมารวนันพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง
13. ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ และทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก
14. คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดaruน้องชายของเปโตร ยากอบและ约翰 พีลิปและบารโซโลมิว
15. มัทธิวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เคลโลเท
16. ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสකาริโอที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ไว้นั้น
17. แล้วพระองค์กับอัครสาวก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งนี้ พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทรและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขามา
18. และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราผู้โดยสาร เขา ก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย
19. ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราจะมีฤทธิ์ช้านอกจากพระองค์รักษาเข้าให้หายทุกคน
20. พระองค์ทอดพระเนตรและล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราจะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน

21. ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลา呢ีก เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องให้เวลา呢ีก เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ
22. ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะໄล่ท่านออกจากพวากษา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่นุตรมนุษย์
23. ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเดิด บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขารักกระทำอย่างนั้นแก่พวากษาสดาภารณ์เหมือนกัน
24. แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล้าโลมใจแล้ว
25. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลา呢ี เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้
26. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยกว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขารักกระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน
27. แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตtruของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน
28. จง waryพรแก่คนที่แข่งด้วยท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคี้ยวเข็ญท่าน
29. ผู้ใดตอบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เข้าด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าห่วงห้าม
30. จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับเขาก่อนของท่านไป อย่าทวงเขาคืน
31. จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านประทานให้เข้าปฏิบัติต่อท่าน
32. แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังรักผู้ที่รักเขามาก็ตาม
33. ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน
34. ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเงินตามแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาก็ จงนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบายปืนโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาก็เช่นกัน
35. แต่จงรักศัตtruของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว
36. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะมีความเมตตากรุณา เมื่อคนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา
37. อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เข้า และท่านจะได้รับการอภัยโทษ
38. จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในตักษิของท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานถ้วนยัดสั่นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เข้าด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น
39. พระองค์ตรัสกับเข้าทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในป้อมหรือ

40. ศิษย์ไม่ให้ภูมิคุ้มกัน แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบถ้วนจะเป็นเหมือนครูของตน
41. เหตุไนน่ามองดูผู้ที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่รู้สึก
42. เหตุไนน่ามองดูผู้ที่ในตาพี่น้องของท่านว่า 'พี่น้องเอี้ย ให้เราเขี่ยผงออกจากตาของเชอ' แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าชื่อใจดี จงซักก็ไม่ทั้งท่อนของการจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้
43. ด้วยว่าต้นไม้ดียอมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวยอมไม่เกิดผลดี
44. เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขายอมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม่มีนาม หรือยอมไม่เก็บผลอุ่นจากพุ่มไม่มีนาม
45. คนเดียวยอมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วเกียร์ยอมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พุดออกมากอย่างนั้น
46. เหตุไนน่ามองทั้งหลายจึงเรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น
47. ทุกคนที่มาหาราและฟังคำของเรา และกระทำการตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด
48. เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาชุดลีกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระบทระทั้ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวนไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา
49. ส่วนคนที่ได้ยินและมิได้กระทำการ เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระบทระทั้ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก

1. เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองกาเปอรนาوم
2. มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่นายรักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว
3. เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวากยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน
4. เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน
5. เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา
6. พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้าอย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์
7. เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสรสั่งและผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
8. ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้เงินหยาหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คุณนี้ว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คุณนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จะทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ
9. เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวมองตรัสรักกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวากอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้
10. ฝ่ายคนที่รับใช้mannen เมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว
11. ต่อมานิวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์
12. เมื่อพระองค์มาใกล้ประตูเมืองนั้น ดูเหมือน มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของเมื่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น
13. เมื่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดาหนึ่น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเข้าและตรัสแก่เขาว่า อย่าร้องไห้
14. แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ๆ ก็ต้องลอง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า ชายหนุ่มเอี้ย เรายังเจ้าว่า ลูกชื่นเกิด
15. คนที่ตายนั้นก็ลูกชื่นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมองชายหนุ่มให้แก่มาตราของเขา
16. ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเข้าสูรสรรเสริญพระเจ้าว่า ท่านศาสตราจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดชื่นท่ามกลางเราและพระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว
17. และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแวนแควันล้อมรอบ
18. ฝ่ายพวากศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง
19. ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เข้าไปหาพระเยซูทูลถามว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอย

ผู้อื่น

20. เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเข้าหูล่าว ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถ้ามัว 'ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องรอผู้อื่น'
21. ในเวลาหนึ่น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนatabอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้
22. แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า จงไปแจ้งแก่โยห์นตามที่ท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนatabอดกี้หายบอด คนงอยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตาดายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาคต
23. บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเราเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข
24. เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของโยห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงโยห์นว่า ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อฉุยะไร ดูต้นอ้อให้โดยถูกลมพัดหรือ
25. แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปฉุยะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเกิด คนนุ่งห่มผ้างงามและอยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก
26. แต่ท่านทั้งหลายออกไปฉุยะไร ดูศาสตราพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ประเสริฐยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์อีก
27. คือโยห์นนี้แหล่ที่พระคัมภีร์กล่าวถึงว่า 'ดูเกิด เราใช้ชุดของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมารดาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'
28. เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสตราพยากรณ์ผู้ใดใหญกว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่อตัวอยู่ที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก
29. ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพากเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของโยห์นแล้ว
30. แต่พากฟารีและพากบาเรียนปฏิเสธพระประประสงค์ของพระเจ้าลำหารับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากโยห์น
31. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เหตุจะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขามี่อนอะไร
32. เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า 'พากฉันได้เป้าปีให้พากเชอ และเชอเมียได้เด่นรำ พากฉันได้พิลาปร้ำให้ให้แก่พากเชอ และพากเชอเมียได้ร้องให้'
33. ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาภัยไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดีมนำอุ่น และท่านทั้งหลายว่า 'เขามีผีเข้าสิงอยู่'
34. ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า 'ดูเกิด นี่เป็นคนกินเติบและดีมนำอุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพากคนเก็บภาษีและพากคนบาป'
35. แต่พระปัญญาภิภาก្សว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญาหนึ่น
36. มีคนหนึ่งในพากฟารีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟารีสีคนหนึ่น และเออนพระกาล

37. และดูเดิດ มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนพาริสินั้น นางจึงถือปอบนำมันหอม
38. ชายคนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องให้น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผ้าเช็ด จุบพระบาทของพระองค์ และซ้อมพระบาทด้วยนำมันหอมนั้น
39. ฝ่ายคนพาริสที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็ในใจว่า ถ้าท่านนี้เป็นศาสตราจารย์จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องภายในของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว
40. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ซีโมนเอ่ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง เขาทูลว่า ท่านอาจารย์เจ้าช้ำ เชิญพูดไปเดิດ
41. พระองค์จึงตรัสว่า เจ้าหนึ่นคนหนึ่งมีลูกหนึ่งสองคน คนหนึ่งเป็นหนึ่งเงินห้าร้อยหรียญเดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนึ่งเงินห้าสิบหรียญ
42. เมื่อเขามีมีอะไรจะใช้หนึ่แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนึ่ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า
43. ซีโมนจึงทูลตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนึ่ได้โปรดยกหนึ่ให้มากกว่า พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ท่านคิดเห็นถูกแล้ว
44. พระองค์จึงทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่านท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้อาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้อวยพรของตนเชิด
45. ท่านมิได้จุบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจุบเท้าของเรา
46. ท่านมิได้อาน้ำมันซ้อมศีรษะของเรา แต่นางได้อานมันหอมซ้อมเท้าของเรา
47. เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้ว เพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโภชนาอย ผู้นั้นก็รักน้อย
48. พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว
49. ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้
50. พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเดิດ

บทที่ 8

1. ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์
2. พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากงานและที่หายโรคต่างๆ คือมาเรียที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากงานเจ็ดผี
3. และโยอันนาภรรยาของคูชา ต้นเรือนของเอโรด และซูชันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ ด้วยการถวายสิ่งของของเข้า
4. เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า
5. มีผู้หัวนคนหนึ่งออกไปหัวনเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาว่า เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และตกในอากาศสามารถเสีย
6. บ้างก็ตกที่หิน และเมื่อออกขึ้นแล้วก็เที่ยวแห่งไปเพราะที่ไม่ชื่น
7. บ้างก็ตกที่กลางต้นหานาม ต้นหานามก็งอกขึ้นมาด้วยป根คลุมเสีย
8. บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า ใครมีหัวปั้งได้ จงฟังเถิด
9. เหล่าสาวกจึงถูลตามพระองค์ว่า คำอุปมา้นั้นหมายความอย่างไร
10. พระองค์จึงตรัสว่า ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้น ได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขารู้ไม่เห็น และเมื่อเขารู้ได้ยินก็ไม่เข้าใจ
11. คำอุปมา้นั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า
12. ที่ดักตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาซิงເອພຣະຈະຈາກใจของเข้า เพื่อไม่ให้เข้าเชื้อและรอดได้
13. ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื้อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป
14. ที่ดักกลางหานามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความประภาปรามย ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ป根คลุมเขา ผลของเขางงไม่เดิบโต
15. และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร
16. ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาakashะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้
17. ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย
18. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จะเอาใจดี เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาก็ดีว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเข้า
19. ครั้นนั้นมาตราและพากน้องชายของพระองค์มหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้ เพราะคนมาก

20. มีคนทูลพระองค์ว่า márada และน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปราถนาจะพบพระองค์

21. แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า márada ของเรา และพี่น้องของเราก็คุณเหล่านั้นที่ได้ฟังพระawanะของพระเจ้าและกระทำตาม

22. อญู่มawanหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ให้เราข้ามทะเลสาปไปฟากข้างโน้น เขาก็ถอยเรือออกไป

23. เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกล้ากลางทะเล นำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย

24. เข้าจึงมาปลูกพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว

25. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ความเชื่อของเจ้ออยู่ที่ไหน เขากล่าวและประหลาดใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ได้จึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน

26. เข้าแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาดา拉ที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี

27. เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีฝีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สมเสื้อ มีได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ

28. ครั้นเห็นพระเยซูเข้าไปร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้า สูงสุด พระองค์มายุ่งกับข้าพระองค์ทำไม ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์

29. (ที่พูดเช่นนี้ก็ เพราะพระองค์ได้สั่งผีโซโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขามาก่อนแล้ว และเขากลูกจำด้วยโซ่ตัววน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเข้าไปในที่เปลี่ยน)

30. ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า เจ้าชื่ออะไร มันทูลตอบว่า ชื่อกอง ด้วยว่ามีฝีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา

31. ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกหมู่ลึก

32. คำบลันนั้นมีสุกรฟูใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในสุกร พรองค์ก็ทรงอนุญาต

33. ผีเหล่านั้นจึงออกมากจากคนนั้น และเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งผูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผากชันลงไปในทะเลสาบสำคัญน้ำตาย

34. ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั่วในเมืองและนอกเมือง

35. คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีฝืออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งไกลัพราทพระเยซู เข้าทั้งหลายก็พากันกลัว

36. ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เข้าทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร

37. ชาวเมืองกาดา拉และคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป

38. คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูตรัสสั่งเขาว่าให้ไปว่า

39. จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการให้ภูตซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เข้า แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่

คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

40. ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเข้าทั้งหลายคออย่าฟังคำสอน
41. ดูเดิม มีชายคนหนึ่งชื่อไயัส เป็นนายธรรมศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู ยื่นหัวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขานะ
42. เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์
43. มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหม้อ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้
44. ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุด
45. พระเยซูจึงตรัสสามว่า ใครได้ถูกต้องเรา เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า 'ใครได้ถูกต้องเรา'
46. แต่พระเยซูตรัสว่า มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าทุกๆได้ช้านอกจากตัวเรา
47. เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น
48. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ลูกสาวเอ่ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด
49. เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป
50. ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี
51. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น
52. คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไรพระเตือนนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า อย่าร้องให้เลย เข้าไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่
53. คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว
54. ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป และทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า ลูกเอ่ย จงลูกชี้นีก็เดิน
55. และวิจิตวิญญาณก็กลับเข้าในเด็กนั้น เขาก็ลูกชี้นีหันที่ พระองค์จึงตรัสรสั่งให้อาหารมาให้เขากิน
56. ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงห้ามเข้าไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

1. พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิ์อำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย
  2. แล้วพระองค์ทรงใช้เข้าไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย
  3. พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว
  4. และถ้าเข้าไปในเมืองไหน จงอาศัยอยู่ในเวื่องนั้นจนกว่าจะไป
  5. ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกร้าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลื่นจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา
  6. เหล่าสาวกจึงออกไปตามหมู่บ้านประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย
  7. ฝ่ายเอโอดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากการตาย
  8. บางคนก็ว่าเป็นเอลี่ยาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก
  9. เอโอดจึงว่า ยอดนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี้ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขายังนี้คือผู้ใดเล่า แล้วเอโอดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์
  10. ครั้นยังครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำการ พระองค์จึงพาเข้าไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา
  11. แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเข้า ตรัสสั่งสอนเขาว่าถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้
  12. ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า ขอให้ประชาชนไปตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหารับประทาน เพราะที่เรารอญูนี้เป็นที่เปลี่ยว
  13. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า พวกร้านจะเลี้ยงเขาก็ได้ เขาทูลว่า เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้
  14. เพราะว่าคนเหล่านั้นบัดเดือนผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า จงให้คนทั้งปวงนั้งลงเป็นหมู่ๆ รวมหมู่ๆ ละห้าสิบคน
  15. เขาก็กระทำตาม คือให้คนห้าก้อนนั่งลง
  16. เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่วนให้แก่เหล่าสาวก ให้เข้าแจกแก่ประชาชน
  17. เข้าได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาก็เศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระเบุง
  18. ต่อมามีเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า คนห้าก้อนนี้ เราเป็นผู้ใด

19. เหล่าสาวกทูลตอบว่า เขาว่าเป็นยօหնผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสนาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่
20. พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นใคร เปโตรทูลตอบว่า เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า
21. พระองค์จึงกำชับสั่งเขาว่า ให้บอกความนี้แก่ผู้ใดได้
22. ตรัสว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พากผู้ใหญ่ พากบุตรหิดใหญ่ และพากธรรมอาจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชูให้เป็นขึ้นมาใหม่
23. พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะได้ร่วมเรามา ให้ผันนั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา
24. เพราะว่าผู้ใดได้ครั้งจะเอาชีวิตครอบ ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตครอบ
25. เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร
26. เพราะถ้าผู้ใดมีความอายุเพราเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายุเพราผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยส่างารศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์
27. แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังจะไม่รู้สึกความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า
28. ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้ประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยօหն และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน
29. ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพะพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ
30. ดูเถิด มีชายสองคนสนใจอยู่กับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์
31. ผู้มาปรากฏด้วยส่งารศี และกล่าวถึงการมรณนาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม
32. ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหวานอน แต่เมื่อเข้าตาส่วนขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นส่งารศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์
33. ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังไล่จากพระองค์ เปโตรรึ่งทูลพระเยซูว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ได้ ให้พากข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร
34. เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมายาลุমเข้าไว้ และเมื่อเข้ายุ่งเมฆนั้นเขาก็กลัว
35. มีพระสูรเสียงออกมากจากเมฆนั้นว่า ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด
36. เมื่อพระสูรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามีได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด
37. ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากmanyมาพบพระองค์
38. ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว

39. และ ดูเดิດ ผีมังจะเข้าสิงเขา เด็กก็ให้ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ได้ร้องจากเขาเลย
40. ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากำราทำไม่ได้
41. พระเยซูตรัสตอบว่า โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิฐิขึ้น เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพากเจ้านานเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เดิน
42. เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำคัญให้เป็นโครงการนี้และทรงรักษาเด็กให้หายแล้วส่งคืนให้บิดาเขา
43. คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขายังหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
44. จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมองไว้ในมือมนุษย์
45. แต่คำเหล่านี้สาวกหาได้เข้าใจไม่ ความกังวลซ่อนใจจากเขามา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขามิ่งกล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น
46. แล้วเหล่าสาวก ก็เกิดเดียงกันว่า ในพวกราคาได้จะเป็นใหญ่ที่สุด
47. ฝ่ายพระเยซูทรงหยิ่งรู้ความคิดในใจของเขามา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์
48. แล้วตรัสกับเขาว่า ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกราคาท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหลกเป็นผู้ใหญ่
49. ฝ่ายยอดทั้งทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พวกราชพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขารอสัย เพราะเขามิ่งตามพวกราามา
50. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า อาย่าห้ามเขารอสัย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว
51. ต่อมาก็จะวนเวลากับพระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
52. และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์
53. ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
54. และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขากล่าวว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เพาพลาญเขารออย่างเฉียบหายได้กระทำนั้นหรือ
55. แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรมานเขามา แล้วตรัสว่า ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำองได
56. เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มามเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มามเพื่อช่วยเขายกทั้งหลายให้รอด แล้วพระองค์กับเหล่าสาวก ก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง
57. ต่อมามีพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น
58. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า สุนัขจึงจะอยังมีโครง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ

59. พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า จงตามเรามาเถิด แต่คนนั้นทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฟังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน
60. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ปล่อยให้คนตายฟังคนตายของเขางเองเถิด แต่ส่วนท่านเองไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า
61. อีกคนหนึ่งทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลากคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน
62. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ผู้ใดเอามือจับคันไม้แล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เข้าออกไปที่ลับสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น
2. พระองค์ตรัสกับเขาว่า การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คุณงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจะอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคุณงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์
3. 'ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดูจุดลูกแกะอยู่ท่ามกลางผุ่งสุนัขป่า'
4. อาย่าเอาไว้เงิน หรือย่าม หรือรองเท้าไว้ และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง
5. ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆ ก็ตามพูดก่อนว่า 'ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด'
6. ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเข้า ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก
7. จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อาย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน่น
8. ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เข้าตั้งให้
9. และจะรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า 'อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว'
10. ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเข้าไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า 'ถึงแม้มงคลลิตติเดนแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เรา ก็จะสะบัดออกเป็นที่แสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจะเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว'
11. 'เรามาบอกท่านทั้งหลายว่า โภษของเมืองโซโดมในวันนั้นจะเบากว่าโภษของเมืองนั้น
12. วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราชิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบร์ไซดา ถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้รับผ่านผลกระทบ นั่งบนเขี้ยวถ้า กลับใจเสียใหม่นานมานแล้ว
13. แต่ในการพิพากษานั้น โภษของเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโภษของเจ้า
14. ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอรนาุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียนฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก
15. ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา
16. ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถึงผู้ทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้า พระองค์โดยพระนามของพระองค์
17. พระองค์ตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า เราได้เห็นชาตานอกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ
18. ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบปูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย
19. แต่ว่าอย่าเพرمปรีดิในสิ่งนี้ คือที่พวกผู้อยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จะเพرمปรีดิเพราชื่อของท่านจะไว้ในสวรรค์
20. ในไม่นั้นเอง พระเยซูทรงมีความเพرمปรีดิในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุม

รอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทากน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็ เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

22. พระบิดาของเรามีได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีครรภ์ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีครรภ์ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

23. พระองค์ทรงเหลียวหลังไปทางเหล่าสาวกตัวสั้นเฉพาะแก่พวกเขาว่า นัยน์ตาหั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข

24. เพราะเราบอกท่านหั้งหลายว่า ศาสดายาภารณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปราร威名จะเห็นซึ่งท่านหั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิได้เคยเห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านหั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน

25. ดูเถิด มีบารียนคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

26. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร

27. เขาทูลตอบว่า จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

28. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต

29. แต่คุณนั้นปราณจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า

30. พระเยซูตรัสตอบว่า มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขากลับพบโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขามาและทุบตี แล้วก็ลากทิ้งเข้าไว้เกือบจะตายแล้ว

31. เมื่อยุบโทรศัพท์คนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

32. คนหนึ่งในพวกเลวีก์ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

33. แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีใจเมตตา

34. เข้าไปหาเขามาผ้าพันบากแล้วให้ พลางเอา้มันกับน้ำอุ่นเทใส่บากแลวนั้น แล้วให้เข้าขึ้นชี้สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงเรມแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเข้าไว้

35. วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขายังอาเงินสองเดนาริอันมوبให้เจ้าของโรงเรມ บอกเขาว่า 'จงรักษาเข้าไว้เกิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมานั้นจะใช้ให้'

36. ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น

37. เขาทูลตอบว่า คือคนนั้นแหล่งที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ท่านจะไปทำเหมือนอย่างนั้นเกิด

38. และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมาราธាត้อมรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ

39. มาราเมื่อน้องสาวชื่อมารีย์ มาเรียกันนั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย

40. แต่มารายุ่งในการปูนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนใจพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของ

ข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเข้าให้มาช่วยข้าพระองค์ได

41. แต่พระเยซูทรงตอบเราว่า มาตรา มาตรา เอี่ยม เธอกราโวกราวยและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก

42. สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว แมรีได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใจจะซิงเอาไปจากเธอไม่ได

1. ต่อมามี่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกรข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เมื่อonyหันได้สอนพวกรคิษย์ของตน
2. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เมื่อท่านอธิษฐานจะว่า 'ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่' น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น
3. ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกวัน
4. ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากสิ่งชั่วร้าย'
5. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ผู้ใดในพวกรท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพุดกับเขาว่า 'เพื่อนเอี้ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเด็ด'
6. เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิงเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรให้เขารับประทาน'
7. ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า 'อย่ารบกวนฉันเลย ประตุกปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกกิ้นนอนร่วมเดียงกับฉันแล้ว ฉันจะลูกขึ้นหยอดให้ท่านไม่ได้'
8. เราบอกท่านทั้งหลายว่า เม้มเขาจะไม่ลูกขึ้นหยอดให้คนนั้น เพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราระวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลูกขึ้นหยอดให้ตามที่เขาก็ต้องการ
9. เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
10. เพราะว่าทุกคนที่ขอ ก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหา ก็จะพบ และทุกคนที่เคารก็จะเปิดให้เขา
11. มีผู้ใดในพวกรท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก้อนหินให้เขาริอ หรือถ้าข้อปลากะเอသให้เขาแทนปลาหรือ
12. หรือถ้าเขาก้อไข่จะเอาแมงป่องให้เขาริอ
13. เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายมองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าไหร่ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์
14. พระองค์ทรงกำลังขับผีใบ้ และต่อมามี่อผีออกแล้ว คนใบี้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ
15. แต่บางคนในพวกรเข้าพูดว่า คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบโอลเซบูลนายผีนั้น
16. คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์
17. แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขาว่า ราชอาณาจักรได้ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะกรรังไป ครัวเรือนได้ซึ่งแตกแยกกับครัวเรือนก็จะล่มสลาย
18. และถ้าชาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบโอลเซบูล
19. ถ้าเราขับผีออกโดยเบโอลเซบูลนั้น พวกรพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของคริสเตียน เหตุจะนั้นพวกร

พ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกิจล่าโภชพากท่าน

20. แต่ถ้าเราขับฝือออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า 安然จักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว
21. เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลดภัย
22. แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาไว้ทางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น
23. ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระฉัดกระจายไป
24. เมื่อผู้โดยรวมจากผู้ใดแล้ว มันก็ต้องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น'
25. และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว
26. มันจึงไปรับເօາຟື່ອນອີກເຈັດຝົ້າຍກວ່າມັນເອງ ແລ້ວກີ່ເຂົ້າໄປອາຫຍອຍຸທີ່ນັ້ນ ແລະໃນທີ່ສຸດຄົນນັ້ນກີ່ເລວ່າຍກວ່າຕອນແຮກ
27. ຕ່ອມາເນື່ອພຣະອົງຄໍຍັງຕັສຄໍາເຫຼຸ່ນນັ້ນ ມີຜູ້ຫຼົງຄົນໜຶ່ງໃນໜຸ່ງປະຊາບນ້ອງທຸລພຣະອົງຄໍວ່າ ຄຣວົງຊົ່ງປະປິສນີ້ພຣະອົງຄໍແລ້ວໜີມທີ່ພຣະອົງຄໍສ່ວຍນັ້ນກີ່ເປັນສຸຂ
28. ແຕ່ພຣະອົງຄໍຕັສວ່າ ມີໃໝ່ເຂົ້ານັ້ນ ແຕ່ຄົນທັງໝາຍທີ່ໄດ້ຍິນພຣະຈະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຖື່ອກັບພຣະຈະນັ້ນໄວ້ ກີ່ເປັນສຸຂ
29. ເນື່ອຄົນທັງປົງປະໜຸ່ງແນ່ນີ້ພຣະອົງຄໍຕັ້ງຕັ້ນຕັສວ່າ ດັນຍຸຄນີ້ເປັນຄົນຂ້າວ່າ ມີແຕ່ແສວງຫາໝາຍສຳຄັງ ແລະຈະໄມ່ໂປຣດໃຫ້ໝາຍສຳຄັງແກ່ເຂົ້າ ເວັນໄວ້ແຕ່ໝາຍສຳຄັງຂອງໂຍນາຫົ່ວ່າສຳພາຍກຣົນເທົ່ານັ້ນ
30. ດ້ວຍວ່າໂຍນາຫົ່ວ່າໄດ້ເປັນໝາຍສຳຄັງແກ່ໜ້ານີ້ນະເວົ້າຈັນໄດ້ ບຸຕຽມນຸ່ງຍົງຍົງຈະເປັນໝາຍສຳຄັງແກ່ດັນຍຸຄນີ້ຈັນນັ້ນ
31. ນາງກັບຕຣີຍື່ຝ່າຍທີ່ຕໍ່ຈະລຸກ້າຂຶ້ນໃນວັນພິພາກພຣ້ອມກັບດັນຍຸຄນີ້ ແລະຈະກຳລ່າວໂທີ່ຄົນໃນຍຸຄນີ້ ດ້ວຍວ່າພຣະນາງນັ້ນໄດ້ມາຈາກທີ່ສຸດປລາຍແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອຈະຟັງສົດປົງຢາຂອງໜ້າໂລມອນ ແລະດູເຄີດ ອື່ງໃໝ່ກ່ຽວ່າໜ້າໂລມອນກີ່ມີອຸ່ນທີ່ນີ້
32. ຊັນໜ້ານີ້ນະເວົ້າຈັນໃນວັນພິພາກພຣ້ອມກັບດັນຍຸຄນີ້ ແລະຈະກຳລ່າວໂທີ່ຄົນໃນຍຸຄນີ້ ດ້ວຍວ່າໜ້ານີ້ນະເວົ້າໄດ້ກັບໃຈໃໝ່ເພຣະຄໍາປະກາສຂອງໂຍນາຫົ່ວ່າ ແລະດູເຄີດ ອື່ງໃໝ່ກ່ຽວ່າໂຍນາຫົ່ວ່າມີອຸ່ນທີ່ນີ້
33. ໄນມີຜູ້ໄດ້ເນື່ອຈຸດເທິຍແລ້ວຈະຕັ້ງໄວ້ໃນທີ່ກຳບັງ ທີ່ອເລັດຕ່ອບໄວ້ ແຕ່ຕັ້ງໄວ້ໃນເທິຍ ເພື່ອຄົນທັງໝາຍທີ່ເຂົ້າມາຈະເຫັນແສງສ່ວ່າໄດ້
34. ຕາເປັນປະທິປະງວ່າ ເຫຼຸຈະນັ້ນເນື່ອຕາຂອງທ່ານເດີ ທັ້ງຕັກີ່ພລອຍສ່ວ່າງໄປດ້ວຍ ແຕ່ເນື່ອຕາຂອງທ່ານຂ້າວ່າ ທັ້ງຕັວຂອງທ່ານກີ່ພລອຍມີດີໄປດ້ວຍ
35. ເຫຼຸຈະນັ້ນ ຈະຮວັງໄດ້ໃມ່ໄຫ້ຄວາມສ່ວ່າງໜຶ່ງອູ່ໃນທ່ານເປັນຄວາມມືດນັ້ນເອງ
36. ເຫຼຸຈະນັ້ນ ຄໍາກາຍທັ້ງສິ້ນຂອງທ່ານເຕີມດ້ວຍຄວາມສ່ວ່າງ ໄນມີທີ່ມີດເລຍ ກີ່ຈະສ່ວ່າງຕລອດ ແລ້ວອນຍ່າງແສງສ່ວ່າງຂອງເທິຍທີ່ສ່ອງມາໃຫ້ທ່ານ
37. ເນື່ອພຣະອົງຄໍຍັງຕັສອູ່ ດັນໜຶ່ງໃນພວກພາຣີສີ່ອ້ອນວອນພຣະອົງຄໍໃຫ້ສ່ວຍກັບເຂົ້າ ພຣະອົງຄໍຈຶ່ງເສັດຈີ່ເຂົ້າໄປທຽງເອນພຣະກາຍລົງ
38. ຝ່າຍຄົນພາຣີສີ່ເນື່ອເທິນພຣະອົງຄໍມີໄດ້ທຽງລ້າງກ່ອນສ່ວຍກີ່ປະຫລາດໃຈ

39. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า เจ้าพวกราริสีย่อมชั่วร้ายชามภัยนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลงและความชั่วร้าย
40. คนโฉดเขล่า ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภัยในด้วยมิใช่หรือ
41. แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายนอก และดูเดิม สิ่งสารพัดก็ปฏิสุทห์แก่เจ้าทั้งหลาย
42. แต่วิบัติแก่เจ้า พวกราริสี ด้วยว่าพวกรเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสะระแห่นและขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกรเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ควรละเว้นด้วย
43. วิบัติแก่เจ้า พวกราริสี ด้วยว่าพวกรเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เข้าคำนับที่กลางตลาด
44. วิบัติแก่เจ้า พวกรรมาจารย์และพวกราริสี คนหน้าชื่อใจดด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ผังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบเท้านั้นก็ไม่รู้ว่ามีอะไร
45. บาเรียนคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกรเราด้วย
46. พระองค์ตรัสว่า วิบัติแก่เจ้า พวกราเรียนด้วย เพราะพวกรเจ้าอาของหนักที่แบกภานก匡บນมุขย์ แต่ส่วนพวกรเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว
47. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ผังศพของพวกรศาสดายากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น
48. ดังนั้นพวกรเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเขาได้ฆ่าพวกรศาสดายากรณ์นั้นแล้วพวกรเจ้าก็ก่ออุโมงค์ผังศพให้
49. เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสด้วยว่า 'เราจะใช้พวกรศาสดายากรณ์และอัครสาวกไปหาเข้า และเขาก็จะฆ่าเสียบ้าง และฆ่าเมืองบ้าง'
50. เพื่อคนยุคนี้แหลจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดายากรณ์ ซึ่งต้องให้ลองดังแต่แรกสร้างโลก
51. คือดังแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศการิยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชา กับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น
52. วิบัติแก่เจ้า พวกราเรียน ด้วยว่าเจ้าได้อาลุกภูณ์แจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกรเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้
53. เมื่อพระองค์ยังตรัสถำเหล่านั้นแก่เข้า พวกรรมาจารย์และพวกราริสีก็ตั้งตันยั่วye้ำพระองค์อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสรสต่อไปหลายประการ
54. คอยหังจับผิดในพระคำรัสของพระองค์ เพื่อเขาก็จะฟ้องพระองค์ได้

1. ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากันไปถ้วนซูมนูมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า ท่านทั้งหลายจะระวังเชือของพากฟารีสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจด
2. เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยแพร่ให้ประจักษ์
3. เหตุฉะนั้น สิงสารพัดซึ่งพากท่านได้กล่าวในที่มีดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน
4. มิตรสหายของเราเอ่ย เรานอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฝ่าໄಡ้แต่กาย และกายหลังไม่มีอะไรที่จะทำໄได้อีก
5. แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรจะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฝ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทึ้งลงในนรกได้แท้จริงเรานอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหล
6. นกกระจะหักตัวเข้าขายสองบทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย
7. ถึงผู้ของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่า่นกกระจะหักตัว
8. และเรานอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทุตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย
9. แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทุตสวรรค์ของพระเจ้า
10. ผู้ใดจะกล่าวว้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวว่าหมื่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้
11. เมื่อเข้าพากท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากราบกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร
12. เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโมงนั้นเองว่า ท่านควรจะพูดอะไรบ้าง
13. และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าช้า ขอสั่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า
14. แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า บุรุษเอ่ย ครัวได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน
15. แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่าทั้งหลายว่า จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลได้ๆมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น
16. และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เข้าฟังว่า ไร่นางของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก
17. เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา'
18. เขายังคิดว่า 'เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น'
19. แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า จิตใจเอ่ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอยลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเติด'
20. แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า 'โอ คนโน่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวม

"ไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า"

21. คนที่สำคัญสมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหล
22. และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า เหตุฉะนั้นเรานอกห่านห้วยว่า อย่ากระบวนการภราษฎร์ถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระบวนการภราษฎร์ถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรรุ่งห่ม
23. เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม
24. จงพิจารณาดูอีก มนุสไได้ห่วน มีได้เกี่ยว และมีได้มีผู้ที่รือชา แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ห่านห้วยก็ประเสริฐกว่าคนมากที่เดียว
25. มีครในพวงห่าน โดยความกระบวนการภราษฎร์ อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ
26. เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ห่านยังจะกระบวนการภราษฎร์ถึงสิ่งอื่นทำไม่ได้อีกเล่า
27. จงพิจารณาดูก็ไม่ว่ามนุสลงอกเจริญขึ้นอย่างไร มนุสไม่ทำงาน มนุสไม่ปั่นด้วย แต่เราบอกห่านห้วยว่า ชาโอมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยส่งารศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม่นี้ดอกหนึ่ง
28. แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อน้อยพระองค์จะทรงตกแต่งห่านมากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
29. ห่านห้วยอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามิใจสงสัยเลย
30. เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของห้วยปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของห่านห้วยทรงทราบแล้วว่าห่านต้องการสิ่งเหล่านี้
31. แต่ห่านห้วยจะแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และจะทรงเพิ่มเติมสิ่งห้วยปวงเหล่านี้ให้แก่ห่าน
32. ฝุ่นแกะเล็กน้อยเอี่ย อย่างลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของห่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ห่าน
33. จงขายของที่ห่านมีอยู่และทำทาน จงการทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้เก่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวนรัตน์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่โน้มยมได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมีได้ทำลายเสีย
34. เพราะว่าทรัพย์สมบัติของห่านอยู่ที่ไหน ใจของห่านก็อยู่ที่นั่นด้วย
35. ห่านห้วยจะจงคาดเอวของห่านไว้ และให้ตะเกียงของห่านจุดอยู่
36. พวหห่านเองจะเหมือนคนที่ค่อยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากการสมรส เพื่อเมื่อนามาเคาะประตูแล้วเข้าจะเปิดให้นายทันทีได้
37. ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเผาอยู่ก็เป็นสุข เรานอกความจริงแก่ห่านห้วยว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา
38. ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข
39. ให้เข้าใจอย่างนี้เลอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้หลงเรือนของเขาก็ได้
40. เหตุฉะนั้น ห่านห้วยจะเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย พระบุตรมณฑย์เสด็จมาใน梦ที่ห่านไม่คิดไม่ฝัน
41. ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสรคำอุปมาณ์แก่พวหข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนห้วย

42. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า คริสต์เป็นคนดั่นเรื่องสัตย์ซื่อและฉลาด ที่น่ายได้ตั้งไว้หนึ่งพากคนใช้สำหรับเจอกาหารตามเวลา

43. เมื่อนามาพบเขากำทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข

44. เราก็ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน

45. แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะมาช้ำ' และจะตั้งตั้นโดยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มมาไป

46. นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขามีเมรร์ และจะทำโทษเขาก็คงสาหัส ทั้งจะขึ้ปีเลี้ยวให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ

47. ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และมิได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำการตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเสี่ยนมาก

48. แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำการสิ่งซึ่งสมจะถูกเมรียน ก็จะถูกเมรียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากริ่มมาก ก็จะต้องทรงเอาจากผู้นั้นมาก

49. เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว

50. เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ

51. ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก

52. ด้วยว่าตั้งแต่ที่ไปห้าคนในเรื่องหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม

53. พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี

54. และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า 'ฝนจะตก' และก็เป็นอย่างนั้นจริง

55. เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า 'จะร้อนจัด' และก็เป็นจริง

56. เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไนพากเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้

57. เหตุไนนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินເຄเอອງວ่าสิ่งไรเป็นสิ่งที่ถูก

58. เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุดส่าห์หาซองที่จะป่องดองกับเขามีอย่างอยู่กลางทาง เกลือกว่าเขายังชุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุณ และผู้คุณจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ

59. เราก็เจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนึ่นศรบุกกลางคืน

บทที่ 13

1. ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลี ซึ่งเป็นต่างประเทศกับเครื่องบูชาของเข้า ให้พระองค์ฟัง
2. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่า เขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ
3. เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน
4. หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอบที่สิโลอัมได้พังทับเขายตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขายเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวง ที่อาชญากรรมในกรุงเยรูซาเล็มหรือ
5. เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน
6. พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้น แต่ไม่พบ
7. เขายังว่าแก่คนที่รักษาสวนอยู่ว่า 'ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ ดินรกรไปเปล่าๆทำไม'
8. แต่ผู้รักษาสวนอยู่ตอบเขาว่า 'นายเจ้าข้า ขอเอาไว้บืนนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรุนดินเอาปุ่ยใส่'
9. แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภัยหลังท่านจะโค่นมันเสีย'
10. พระองค์กำลังทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต
11. และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผู้เข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโงง ยืดตัวขึ้นไม่ได้เลย
12. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า หญิงเอ่ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว
13. พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาเกิดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า
14. แต่นายธรรมศาลา ก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า มีหกวันที่ควรจะ ทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจะมาให้รักษาโรคโดย แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย
15. แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า โอ คุณหน้าซื่อใจดобр เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วแก้วจากกองมันพาไปให้ กินนำไปในวันสะบาโตมิใช่หรือ
16. ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นเชื้อสายของอัคราชีม ซึ่งชาตานี้ได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขากลุดพัน จากเครื่องจำจงอันนี้ในวันสะบาโต
17. เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่เป็นปฏิบัติษากับพระองค์ต้องหายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็ เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
18. พระองค์จึงตรัสว่า อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี
19. ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้อาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และ อกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น
20. พระองค์ตรัสอีกว่า เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด
21. ก็เปรียบเหมือนเชือ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถ้วยในแป้งนั้นพุขึ้นทั้งหมด

22. พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเข้า และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
23. มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นอยหรือ พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า
24. จงเพียรเข้าไปทางประตูดับแคน เพราะเรามอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได
25. เมื่อเจ้าบ้านลูกชี้นิปปะประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า 'นายเจ้าข้าๆ' ขอเปิดให้ 'ข้าพเจ้าเดิด' และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า 'เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน'
26. ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า 'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า'
27. เจ้าบ้านนั้นจะว่า 'เรามอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'
28. เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศាសดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ใส่ส่องอกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องให้ขับเขี้ยวเคี้ยวพัน
29. จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า
30. และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย
31. ในวันนั้นเอง มีพวกพาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า 'ท่านจะไปจากที่นี่เกิด เพราะว่าเอโรดจะได้ประหารชีวิตของท่านเสีย'
32. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า 'จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า 'ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ'
33. แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะว่าศาสดายากรณ์จะถูกจากกรุงเยรูซาเล็มก็หมายได้
34. โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม ที่ได้จำกัดราชานาฏและเอาหินขวางผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราได้ร่าจะรวมรวมลูกของเจ้าไว้เนื่องๆ เมื่อันแม่ไก่กลูกอยู่ได้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ
35. ดูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้กรังแก่เจ้า' และเรามอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า 'เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้านั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'

บทที่ 14

1. ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพากฟารีส์ในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เข้าทั้งหลายโดยม่องดูพระองค์
2. ดูเกิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรมานน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
3. พระเยซูจึงตรัสตามพากบารีส์และพากฟารีสว่า ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่
4. เข้าทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เข้าไป
5. พระองค์จึงตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า คนไหนในพากท่าน ถ้าจะมีลาห์หรือวัตกบ่อ จะเมร์บฉุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ
6. เข้าทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้
7. ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า
8. เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเออนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก
9. และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า 'จะให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เกิด' แล้วท่านจะต้องเริ่มเลื่อนลงมาที่ตำแหน่งที่ได้รับความอดสู
10. แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเออนกายลงในที่ตำแหน่ง ก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า 'สหายเอ่ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ' แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เออนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น
11. เพราะว่าทุกคนที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถือมตั้งลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น
12. ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน
13. แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด
14. และท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขามีมีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
15. ฝ่ายคนหนึ่งที่เออนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า ผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข
16. พระองค์ตรัสกับเขาว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงให้ และได้เชิญคนเป็นอันมาก
17. เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขายังใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า 'เชิญมาเกิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว'
18. บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อน้าไว้และจะต้องไปดูนานั้น ข้าพเจ้าขอตัว เดอะ'

19. อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวันนั้น ข้าพเจ้าขอตัวເຕັກ'
20. อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าพึงแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าໄປໄມ່ໄດ້'
21. ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้นายฟัง นายกิโกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า 'ຈອກໄປໂດຍເຮົວດາມຄຸນໃຫຍ່ແລະ ຕຽບກຳໄຍ້ໃນເມືອງ ພາຄນຈຸນ ດັນພິກາຣ ດັນກ່ອຍ ແລະ ດັນຕາບອດເຂົ້າມາທີ່ນີ້'
22. ແລ້ວຜູ້ຮັບໃຊ້ຈຶ່ງບອກວ່າ 'ນາຍເຈົ້າຂໍາ ข້າພເຈົ້າໄດ້ກະທຳດາມທ່ານສັ່ງແລ້ວ ແລະ ຍັງມີທີ່ວ່າງອູ້'
23. ນາຍຈຶ່ງສັ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນວ່າ 'ຈອກໄປດາມທາງໃຫຍ່ແລະ ແຮ້ວ້ຕິ່ນໄມ້ທັ້ງໜາຍ ແລະ ເວັ່ງເວົ້າເຂົ້າມາເພື່ອເວືອນຂອງ ເຮົາຈະເຕັມ'
24. ເພຣະເຮັບອົກເຈົ້າວ່າ ໃນພວກຄຸນທັງໝາຍທີ່ໄດ້ຮັບເຊີ່ມໄວ້ນັ້ນ ໄມ່ມີສັກຄຸນທີ່ຈະໄດ້ລື້ມເຄົ່ອງຂອງເຮົາເລີຍ'
25. ດັນເປັນອັນມາກໄດ້ໄປກັບພຣະອົງຄ ພຣະອົງຄຈຶ່ງທຽບເຫຼື່ອວ່າລັດຕັບກັບເຂົ້າວ່າ
26. ຄ້າຜູ້ໄດ້ມາຫາເຮົາ ແລະ ໄມ່ເຂັ້ມປົດມາຮັດາ ບຸຕຽບກຳມາຮັດາ ແລະ ພື້ນ່ອງໝາຍຫຼູງ ແມ່ທັ້ງໝົວົວຂອງຕຸນເອງດ້ວຍ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນ ສາວກຂອງເຮົາໄມ່ໄດ້
27. ຜູ້ໄດ້ມີໄດ້ແບກກາງເຂົນຂອງຕຸນຕາມເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນສາວກຂອງເຮົາໄມ່ໄດ້
28. ດ້ວຍວ່າໃນພວກທ່ານມີຜູ້ໄດ້ເມື່ອປຣາຖາຈະສ້າງປ້ອມ ຈະໄໝນັ້ນລົງຄິດຮາດ້າເສີຍກ່ອນວ່າ ຈະມີພອສ້າງໃຫ້ສໍາເຮົາໄດ້ ທີ່ ຢ້ອງໄມ່
29. ເກຮງວ່າເມື່ອລົງຮາກແລ້ວ ແລະ ກະທຳໃຫ້ສໍາເຮົາໄມ່ໄດ້ ດັນທັ້ງປົງທີ່ເຫັນຈະເຮີມເຢ້າຍເຂົ້າ
30. ວ່າ 'ດັນນີ້ຕັ້ງຕັ້ນກ່ອ ແຕ່ທຳໃຫ້ສໍາເຮົາໄມ່ໄດ້'
31. ທີ່ຮ້ອມືກ້ັ້ນຕົກລົງຄິດຮາດ້າ ໂດຍມີໄດ້ມີຕົກລົງຄິດຮາດ້າ ຈະມີໄດ້ນັ້ນລົງຄິດຮາດ້າກ່ອນທີ່ຮ້ອງວ່າ ທີ່ຕຸນມີພລທຫາຮ ມື່ນໜີ່ຈະສູ້ກັບກອງທັພທີ່ຍກມາຮສອງໜີ່ນັ້ນໄດ້ທີ່ຮ້ອງໄມ່
32. ຄ້າສູ້ໄດ້ ເມື່ອຍັງອູ້ທ່າງກັນກີຈະໃໝ່ພວກຫຼຸດໄປຂອບເປັນໄມ່ຕົກລົງ
33. ກີເຊັ່ນນັ້ນແລລະ ຖຸກຄົນໃນພວກທ່ານທີ່ມີໄດ້ສະສົ່ງສາຮັດທີ່ຕຸນມີອູ້ ຈະເປັນສາວກຂອງເຮົາໄມ່ໄດ້
34. ເກລືອເປັນສິ່ງດີ ແຕ່ ຄ້າແມ່ເກລືອນັ້ນໜົມຮສເຕັມໄປແລ້ວ ຈະທຳໃຫ້ກັບເຄີມອີກອຍຢ່າງໄຣໄດ້
35. ຈະໃຫ້ເປັນປູ້ໄສດືນກີໄມ່ໄດ້ ຈະໜັກໄວ້ກັບກອງມູລສັດວົງທຳປູ້ຍົກໃມ່ໄດ້ ແຕ່ເຂົາກີກົງເສີຍເທົ່ານັ້ນ ໄຄຣມີຫຼຸ ຈົງພັງເຕີດ

บทที่ 15

1. ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกรคนบ้าปักษ์เข้ามาใกล้เพื่อจะพังพระองค์
2. ฝ่ายพวกราริสีและพวกราชารย์บ่นว่า คนนี้ต้องรับคนบ้าและกินด้วยกันกับเขา
3. พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เข้าฟังดังต่อไปนี้ว่า
4. ในพวกร่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ
5. เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บ่าเบกามาด้วยความเปรมปรีดิ
6. เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกรมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาร่วมกัน พุดกับเขาว่า 'จงยินดีกับข้าพเจ้าเดิม เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว'
7. เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหล่ะ จะมีความปรีดิในสวรรค์พระคนบ้าคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าพระคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่
8. หญิงคนใดที่มีเครียญเงินสิบเครียญ และเครียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวดเรือนคันหาให้ลับเอียดจนกว่าจะพบหรือ
9. เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาร่วมกัน พูดว่า 'จงยินดีกับข้าพเจ้าเดิม เพราะข้าพเจ้าได้พบเครียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว'
10. เช่นนั้นแหล่ะ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดิในพวกรุตสวรรค์ของพระเจ้า พระคนบ้าคนเดียวที่กลับใจใหม่
11. พระองค์ตรัสว่า ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน
12. บุตรคนน้อยพุดกับบิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเดิม' บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง
13. ต่อมาก็วัน บุตรคนน้อยนั่งกีรatabhumiทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลลาภทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง
14. เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขายังเริ่มขัดสน
15. เข้าไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ให้เข้าไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา
16. เขาครัวจะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีครัวให้อะไรเขากิน
17. เมื่อเขารู้สำนึกรู้สึกตัวแล้วจึงพูดว่า 'ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอีก ส่วนเราจะมาตายเสีย เพราะอดอาหาร
18. จำเราจะลูกขึ้นไปหาบิดาเรา และพุดกับท่านว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อหน้าท่านด้วย
19. ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเดิม'
20. แล้วเขาก็ลูกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิงออกไปกอดคอจูบเขา

21. ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้นำปต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป'
22. แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า 'จงรับไปเลาเสื้อย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเขารองเท้ามาสวมให้เขา'
23. จงเอาลูกวัวอ้วนพิมานมาเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเดิม
24. เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก' เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี
25. ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงໂหรีและเต้นรำ
26. เขายังเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน
27. ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้มาลูกวัวอ้วนพิมาน เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'
28. ฝ่ายพี่ชายก็กราบไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมากชักชวนเขา
29. แต่เขานอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีmaแล้ว และมิได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า'
30. แต่เมื่อลูกคนนี้ของท่าน ผู้ได้ผลัญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยควบหูงโสเกนมาแล้ว ท่านยังได้มาลูกวัวอ้วนพิมาน เลี้ยงเขา'
31. บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอี่ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า'
32. แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก'

1. พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า ยังมีเศรษฐีที่มีคนตั้นเรือนคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนตั้นเรือนนั้นพยายามสมบัดดิของท่านเสีย
2. เศรษฐีจึงเรียกคนตั้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า 'เรื่องราวดีได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ตั้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนตั้นเรือนต่อไปไม่ได้'
3. คนตั้นเรือนนั้นคิดในใจว่า 'เราจะทำอะไรดี เพรา นายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ตั้นเรือน จะขาดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอทานก็อ้ายเข้า'
4. เรายังแล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ตั้นเรือนแล้ว เขาก็รับเราไว้ในเรือนของเขาก็ได้'
5. คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน และถามคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย'
6. เขายกหัวมาบอกเขาว่า 'เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง' คนตั้นเรือนจึงบอกเขาว่า 'เอ็บัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆแล้วแก้เป็นห้าสิบถัง'
7. แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า 'ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย' เขายกหัวมาบอกเขาว่า 'เป็นหนี้ข้าสาลีร้อยกระสอบ' คนตั้นเรือนจึงบอกเขาว่า 'จะเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ'
8. แล้วเศรษฐีก็ชุมคนตั้นเรือนอธรรมนั้น เพราเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก
9. เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขายังหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิตย์
10. คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่นกัน
11. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใจจะมอมทิรพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า
12. และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใจจะมอมทิรพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า
13. ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราจะจะชั่งนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้
14. ฝ่ายพวกราริสที่มิได้รักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเยี้ยพระองค์
15. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำให้ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่สักดิศเยี่ยนในสายพระเนตรของพระเจ้า
16. มีพระราชนัญญัติและศาสดายากรณ์มานจันถึงยอด ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น
17. ฝ่าและดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชนัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป
18. ผู้ได้หย่าภารยาของตน และไปมีภารยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ได้รับหญิงที่สามมิได้หย่าแล้วมาเป็นภารยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย
19. ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าป่าเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ

20. และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแพลงทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูริมรั้วบ้านของเศรษฐี
21. และเข้าไปคร่าจะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแพลงของเขา
22. อญญาคนขอทานนั้นตายและเหล่าญาติสรวณ์ได้นำเข้าไปไว้ที่อกของอัคราภัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ผงไว้
23. แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอัคราภัมอยู่แต่ไกล และลาزارஸอยู่ที่อกของท่าน
24. เศรษฐีจึงร้องว่า 'อัคราภัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเกิด ขอให้ลาزارஸมาเพื่อจะอาปลายนิวจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรากุข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้'
25. แต่อัคราภัมตอบว่า 'ลูกເอย เจ้าจะระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาزارஸได้ของเลว แต่เดียวันนี้เข้าได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน'
26. นอกจากนั้น ระหว่างพากเรากับพากเจ้ามีเหวให้ผู้ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปราพาณจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้'
27. เศรษฐีนั้นจึงว่า 'บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านให้ลาزارஸไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า'
28. เพราะว่าข้าพเจ้ามีพื่นทองหักน ให้ลาزارஸเป็นพยาบาลแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้'
29. แต่อัคราภัมตอบเขาว่า 'เขามีโมเสสและพากศาสสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เข้าฟังคนเหล่านั้นเกิด'
30. เศรษฐีนั้นจึงว่า 'มิได้ อัคราภัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเข้า เขายังกลับใจเสียใหม่'
31. อัคราภัมจึงตอบเขาว่า 'ถ้าเขามิได้ฟังโมเสสและพากศาสสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขายังไม่เชื่อ'

1. พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
2. ถ้าเราหินไม่แบ่งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้ลีกันอยู่เหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด
3. จังรัวงตัวให้ดี ถ้าพื่นองทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา
4. แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า 'ฉันกลับใจแล้ว' จงยกโทษให้เขาก็ได้
5. ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกรข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น
6. องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า ถ้าพวกรท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งตั้นสุกasmuinนี้ได้ว่า 'จงถอนขี้นออกไปปักในทะเล' และมันจะเชือฟังท่าน
7. ในพวกรท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้โถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า 'เชญเอนกายลงรับประทานเถิด'
8. หรือจะไม่บอกเขาว่า 'จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ pronนิบติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจะคงค่อยกินและดื่มเถิด'
9. นายจะขอบใจผู้รับใช้ตนเพราผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เรายกตัวว่าไม่
10. ฉันได้ก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จะพุดด้วยว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น'
11. ต่อมามีพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเลี้ยบรหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี
12. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อรังสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล
13. และส่งเสียงร้องว่า เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายก็ได้
14. เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า จงไปแสดงตัวแก่พวกรบุตรหิตเถิด ต่อมามีการทำลังเดินไปเข้าทั้งหลายก็หายสะอาด
15. ฝ่ายคนหนึ่งในพวgnั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง
16. และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย
17. ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน
18. ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้
19. แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ
20. เมื่อพวกรฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้
21. และเขาก็ไม่พูดว่า 'มาถูก' หรือ 'ไปดูโน่น' เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย
22. พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า จะมีเวลาหนึ่งเมื่อท่านทั้งหลายจะคร่ำเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น

23. เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' อย่าออกไป อย่าตามเข้า
24. ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหล่ในวันของพระองค์
25. ก่อนนั้นเข้าเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์
26. ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย
27. เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในน้ำ และน้ำได้มามาท่วมล้างพลาญเขาเสียทั้งสิ้น
28. ในสมัยของโลหก์เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื้อขาย หัวนอนปูก ก่อสร้าง
29. แต่ในวันนั้นที่โลหออกไปจากเมืองโซโลม ไฟและกำมะถันได้ตกลงจากฟ้ามาเพาพลาญเขาเสียทั้งสิ้น
30. ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏเป็นเหมือนอย่างนั้น
31. ในวันนั้นคนที่อยู่บุนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขายู่ในบ้าน อย่าให้เขางามเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน
32. จะระลึกถึงภารรยาของโลหนั้นเด็ด
33. ผู้ใดอุดส่าห์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
34. เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
35. ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
36. ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
37. เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ชาตกพรอยู่ที่ไหน ผุ้งนก อินทร์จะตอมกันอยู่ที่นั่น

1. พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เข้าฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ 'ไม่อ่อนระอาใจ'
2. พระองค์ตรัสว่า ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มิได้เกรงกลัวพระเจ้า และมิได้เห็นแก่มนุษย์
3. ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า 'ขอแก้แค้นศัตรุของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าถีด'
4. ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า 'แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์'
5. แต่เพราแรมม่ายคนนี้มารាលะบาก เราจะแก้แค้นให้เข้า เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เราลำบากใจ'
6. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด
7. พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ
8. เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เข้าโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ
9. สำหรับบางคนที่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า
10. มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพากฟาริส และคนหนึ่งเป็นพากเก็บภาษี
11. คนฟาริสินั้นยืนนีกในใจของตนอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ชอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนโลภ คนอธรรม และคนล่วงประเวณ และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้'
12. ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออุดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้อาสิบซักหนึ่ง มาถวาย'
13. ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล 'ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตือกของตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้า พระองค์ผู้เป็นคนบาปถีด'
14. เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหลมเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่า ทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหียยิดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น
15. แล้วเข้าอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องการนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา
16. แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า จงยอมให้เด็กเล็กเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ายอมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น
17. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้
18. มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
19. พระเยซูตรัสตามคนนั้นว่า ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม่ 'ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว'
20. ท่านรู้จักระบัญญัดีแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณผัวเมียเข้า อย่ากระทำการมาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็น

พยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'

21. คนนั้นจึงทูลว่า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กๆมา
22. เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแลกจ่ายให้คุณอนุญาต ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา
23. แต่เมื่อเข้าได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเข้าเป็นคนมั่งมีมาก
24. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาก็เป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยาก จริงหนา
25. เพราะว่าตัวอูฐจะอดรู้เข้มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า
26. ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า ถ้ายอย่างนั้นใครจะรอดได้
27. แต่พระองค์ตรัสว่า สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้
28. เปโตรจึงทูลว่า ดูเชิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ слักทิ้งสารพัด ติดตามพระองค์มา
29. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้ слักเรือน หรือบิดามารดา หรือพื่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า
30. ในเวลาหนึ่งนั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์
31. พระองค์ทรงพางสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า ดูเชิด เราทั้งหลายจะเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ
32. ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมองไว้กับคนต่างชาติ และเขายจะเยาะเยี้ยwtan กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน
33. เขายจะโบยตีและง่าท่านเสีย และในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่
34. ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขาย และเขายไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น
35. ต่อมามีพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยริโค มีคนatabอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมทาง
36. เมื่อเข้าได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน
37. คนพากันนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาชาเร็วเสด็จไป
38. คนatabอดนั้นจึงร้องว่า ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เชิด
39. คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้停 แต่เขายิ่งร้องขึ้นว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เชิด
40. พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พากันatabอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขาย
41. ว่า เจ้า平坦นาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า เขากล่าวว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้
42. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า จงเห็นแก่ด้วย ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายป่วย
43. ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลาangถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็ สรรเสริญพระเจ้า

1. ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยริโคและกำลังจะทรงผ่านไป
2. ดูเดิດ มีชายคนหนึ่งชื่อศักดิ์สิทธิ์เป็นนายด่านภาชีและเป็นคนมั่งมี
3. ศักดิ์สิทธิ์พยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นพระองค์แน่น ด้วยเขาเป็นคนเดียว
4. เขาจึงวิงไปข้างหน้าขึ้นต้นศอกโมงเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น
5. เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักดิ์สิทธิ์แล้วตรัสแก่เขาว่า ศักดิ์สิทธิ์ จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้
6. แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี
7. เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป
8. ฝ่ายศักดิ์สิทธิ์ยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ดูเดิດ พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาคตครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้น้อโงงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า
9. พระเยซูตรัสกับเขาว่า วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอัตราษัมด้วย
10. เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด
11. เมื่อเข้าทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมา ใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และพระเข้าทั้งหลายคิดว่าอานาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน
12. เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา
13. ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมาอบเงินไว้แก่เขาสิบมีนา สั่งเขาว่า 'จงเอ้าไปค้าขายจนเราจะกลับมา'
14. แต่ชาวเมืองซังท่านผู้นั้น จึงใช้คะแนนตามไปทูลท่านว่า 'เรามีเมต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา'
15. ต่อมามีเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขากุศลค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย
16. ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินมีนาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมีนา'
17. ท่านจึงพูดกับเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ชื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบ เมืองเกิด'
18. คนที่สองมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินมีนาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามีนา'
19. ท่านจึงพูดกับเขามีก่อนกันว่า 'เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเกิด'
20. อีกคนหนึ่งมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า ดูเดิດ นี่เงินมีนาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้'
21. เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมีได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมีได้ห่ว่าน'
22. ท่านจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามีได้ห่ว่าน'
23. ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเรารไว้ที่ธนาราเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย'
24. แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า 'จงเอาเงินมีนาหนึ่งนั้นไปจากเข้า ให้แก่คนที่มีสิบมีนา'

25. (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า 'ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมีนาแล้ว')
26. 'เรานอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม่ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเข้า'
27. ฝ่ายพวักศัตtruของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และนำเสียต่อหน้าเรา'
28. เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเข้าไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
29. ต่อมามีพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายและหมู่บ้านเบราเนบันภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาภากสองคนของพระองค์ไป
30. สังว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นมาถือ เจ้า จงแก้มันจุงมาถือด
31. ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านแก้มันทำไม่' จงบอกเขาว่า 'พระองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสรงค์ลูกกลานี้'
32. สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเมื่อันที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว
33. เมื่อเขากำลังแก่ลูกกลานั้น พวักเจ้าของกิถามเขาว่า ท่านแก่ลูกกลาทำไม่
34. ฝ่ายเขากตอบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสรงค์ลูกกลานี้
35. แล้วเขาก็จุงลูกกลามาถึงพระเยซูและเอารถือของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น
36. เมื่อพระองค์เสด็จไป เข้าทั้งหลายก็เอารถือของตนปูลงตามหนทาง
37. เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปริ่มปรีดิ์พระบวรดามหกิจซึ่งเข้าได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง
38. ว่า ขอให้พระมหากรุณาธิคุณที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงส่งรາศีในที่สูงสุด
39. ฝ่ายพาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน
40. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เรานอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลทาทั้งหลายก็ยังจะส่งเสียงร้องทันที
41. ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอตพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น
42. ตัวส่วน ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังช้อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว
43. ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตaruของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขั้งเจ้าไว้ทุกด้าน
44. แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้รwanพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาก็ไม่ปล่อยให้ศิลชาซ่อนทับกันไว้ภัยในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า
45. ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น
46. ตัวสแก่เขาว่า มีพระจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอิชฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากำราทำให้เป็น 'ที่ของพวกรโจร'
47. พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกรูโธตใหญ่ พวกรมาราจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาซองที่จะประหารพระองค์เสีย

48. แต่เขายังไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

1. ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนหัวปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พากบุโหริตใหญ่ พากธรรมอาจารย์ และพากผู้ใหญ่มาพบพระองค์
2. และทูลพระองค์ว่า จงบอกพากเราเดิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันได หรือคริให้สิทธินี้แก่ท่าน
3. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เราจะถามท่านหัวหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเดิด
4. คือบัดดิศมาของยอห์นนัมจากสาวรค์หรือมาจากมนุษย์
5. เขาจึงปรึกษา กันว่า ถ้าเราจะว่า 'มจากสาวรค์' ท่านจะถามว่า 'เหตุไวนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'
6. แต่ถ้าเราจะว่า 'มจากมนุษย์' คนหัวปวงก็จะเอารหินขวางเรา เพราะเขาหัวหลายถือกันว่า ยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์
7. เขาจึงตอบว่า 'เข้าไม่ทราบว่ามาจากไหน'
8. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไม่บอกท่านหัวหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันได
9. แล้วพระองค์ดังต้นตรัสคำอุปมาให้คนหัวหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนอุ่นและให้ชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน
10. เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาจะได้ให้ผลอุ่นจากสวนแบ่งแก่เข้าบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เมียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปเมื่อเปล่า
11. แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เมียนตีและทำการนำอัปศต่างๆ แก่ผู้รับใช้แห่งนั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปเมื่อเปล่า
12. แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขานาดเจ็บ แล้วผลักไสออกไป
13. ฝ่ายเจ้าของสวนอุ่นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นเขากจะเคารพนับถือ'
14. แต่พากคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า 'คนนี้แหลกเป็นทายาท มาเตอะให้เราผ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา'
15. แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนผ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนจะทำอย่างไรกับเขามากันนั้น
16. ท่านจะมาผ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนอุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า คนหัวหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า 'ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย'
17. ฝ่ายพระองค์ทรงเพ่งดูเข้าและตรัสว่า 'เหตุฉะนั้นพระวจนะชี้แจงเขียนไว้หน้ายความอย่างไรกันชี้แจงว่า 'ศิลาชี้แจงช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลัยเป็นศิลามุ่มເอกแล้ว'
18. ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป
19. ฝ่ายพากบุโหริตใหญ่และพากธรรมอาจารย์รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมา้นั้นกระทบพากเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลาหนึ่นแต่เขากลัวประชาชน
20. เขายังตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสองคน หวังจะจับผิดในพระคำรับสอนของพระ

องค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง

21. คนเหล่านั้นจึงทูลตามพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมิได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ
22. การที่จะส่งส่วยให้แก่ชีชาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
23. ฝ่ายพระองค์ทรงหยิ่งรู้อุบายนของเขามีจังหวัดตัวเอง เนื่องจาก เขาทูลตอบว่า ของชีชาร์
24. จงให้เราดูเงินตราหรือยูนิตี้เดียว รูปและคำจากรกนี้เป็นของใคร เขาทูลตอบว่า ของชีชาร์
25. แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า ของของชีชาร์จงถวายแก่ชีชาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า
26. คนเหล่านั้นจับผิดในพระธรรมของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหาดใจในพระธรรมตอบของพระองค์จึงนิ่งไป
27. ยังมีพวกสะดุสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเข้าทั้งหลายว่าการพื้นขึ้นมาจากการตามตานี้ไม่มี เข้าจึงทูลตามพระองค์
ว่า อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภารยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สืบทอดไว้เป็นภารยาของตน เพื่อสืบเชือสายของพี่ชายไว้'
29. ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภารยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร
30. แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภารยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร
31. ที่สามันนักก็รับหญิงนั้นเป็นภารยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย
32. ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย
33. เหตุฉะนั้น ในวันที่จะพื้นขึ้นมาจากการตามตาย หญิงนั้นจะเป็นภารยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภารยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว
34. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภารยากัน
35. แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะถูกถึงโลกหน้า และถูกถึงการพื้นขึ้นมาจากการตามตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภารยากัน
36. และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการพื้นขึ้นมาจากการตามตาย
37. แต่คนที่ตายจะถูกชุมให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า 'เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัก และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'
38. พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่
39. ธรรมชาติของคนจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านผิดดีแล้ว
40. หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลตามพระองค์ต่อไปอีก
41. พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชือสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร
42. ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสุดดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จง

นั่งที่ข้ามือของเรา

43. จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรุของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
44. ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชือสายของดาวิดอย่างไรได้
45. เมื่อคนหั้ง流星กำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
46. จงระวังพวกรมารายให้ดี ผู้ที่ชอบสมเสือยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง
47. เขามักริบอาเรือนของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานเสียด้วยว่า เขาทั้ง流星นั้นจะต้องมีโภชนักยิ่งขึ้น

1. พระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมึนเมื่อทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย
2. พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย
3. พระองค์ตรัสว่า เรากอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้
4. เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้อาเจียนเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้อาเจียนที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด
5. เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลปะและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า
6. สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่เช่นจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี
7. เข้าทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่า การณ์ทั้งปวงนี้จะบังเกิดขึ้น
8. พระองค์จึงตรัสว่า ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่องท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราระหว่าง 'เราเป็นพระคริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว' ท่านทั้งหลายอย่าตามเข้าไปเลย
9. เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการทรงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที
10. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า 'ประชาชนต่อประชาชน ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน'
11. ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดภัยด้านอาหารและโรคภัย และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์
12. แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราเหตุนามของเรา
13. การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน
14. เหตุจะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร
15. ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรุทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้
16. แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่านไว้ และพวกเขากำลังบังคับในพากท่านเสีย
17. คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราเหตุนามของเรา
18. แต่พอของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หายได้
19. ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน
20. เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจะรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว
21. เวลาหนึ่นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นญเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง
22. เพราะว่าเวลาหนึ่นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ
23. แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน

ดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้

24. เขาจะล้มลงด้วยความดาม และต้องถูกการว่าด้วยที่เป็นเชลยทั่วทุกประชาชน และคนต่างชาติจะเหยียบย่ากรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน
25. จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความชั่วนานเท่าที่พระเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น
26. จิตใจมนุษย์จะสงบไป เพราะความกลัว และเพรารสั่งสรรนี้ถึงเหตุการณ์ที่จะบังเกิดในโลก ด้วยว่า 'บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในห้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'
27. เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เด็จมาในเมฆ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก
28. เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นแล้ว จงยึดตัวและผงกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว
29. พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเดิม
30. เมื่อผลใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้อยู่แล้วว่าถูร้อนจวนจะถึงแล้ว
31. เช่นนั้นแหล่ะ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าアナจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว
32. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ
33. ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย
34. แต่จะระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะลันไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว
35. เพราะว่าวันนั้นจะมาดูบุปผาทั่วโลกทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก
36. เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายจะสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมาแน่น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้
37. กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็แสดงจอกไปประทับที่ภูเขาซึ่งมีภูเขาที่
38. คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าต្សรุ่เพื่อจะฟังพระองค์

1. เทศกาลเลี้ยงขนมปังไว้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาไกล์แล้ว
2. พากปูโรหิตใหญ่กับพากธรรมอาจารย์หาซองทางว่าเขาจะষ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราเขากลัวประชาชน
3. ฝ่ายชาตานเข้าดลใจญาดาสที่เรียกว่าอิสカリโอที่นับเข้าในพากสาวกสิบสองคน
4. ญาดาสได้ไปปรึกษากับพากปูโรหิตใหญ่และพากนายทหารว่า จะทรงศพระองค์ให้เข้าได้ด้วยวิธีใด
5. คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับญาดาสว่าจะให้เงิน
6. ญาดาสจึงให้สัญญา และคอยาโภกษาที่จะทรงศพระองค์ให้แก่เขามื่อว่างคน
7. พอก็ถึงวันกินขนมปังไว้เชื้อ เมื่อเขานั่งที่ต้องษ่าลูกแกะสำหรับปัสกา
8. พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอดน้ำไปสั่งว่า จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน
9. เขากล่าวตามพระองค์ว่า จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมที่ไหน
10. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทุนหมื่นนำพาท่าน เขานำเข้าไปเรือนที่ไหน จงตามเข้าไปในเรือนนั้น
11. จงพุดกับเจ้าของเรือนว่า 'พระอาจารย์ให้ถามาท่านว่า ห้องที่เราจะกินปัสกา กับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน'
12. เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหล่งจัดเตรียมไว้เกิด
13. เขาก็ถังสองถังไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เข้า แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม
14. เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอ่นพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน
15. พระองค์ตรัสกับเขาว่า เราเมื่อความประณายอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพากท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน
16. ด้วยเรานอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า
17. พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม
18. เพราเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำอุ่นจากถ้วยอุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา
19. พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่วนให้แก่เขาก็ถังหลายตัวรับไว้ นี่เป็นกายของเรานั่นเอง ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา
20. เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันเดรัสไว้ ถ้วยนี้เป็นแพนเค้กญี่ปุ่นโดยโลหิตของเรานี้เอง เทออกเพื่อท่านทั้งหลาย
21. แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรงเราไว้ก็อยู่กับเราบนโต๊ะ
22. เพราบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงคำว่าไว้แต่ก่อนแล้ว แต่บริบัติแก่ผู้นั้นที่จะทรงศพระองค์ไว้
23. เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพากเขาที่จะกระทำการนั้น
24. มีการถายกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพากเขานี่เป็นใหญ่ที่สุด
25. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขารียกว่าเจ้าบุญนาคุณ
26. แต่พากท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพากท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใด

เป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้

27. ด้วยว่าครอเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเรอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้
28. ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง
29. และพระบิดาของเรารักใจทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เรอย่างไร เรายังจะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน
30. คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเรานอกอาณาจักรของเรา และจะหั่งบนที่นั่งพิพากษาพากอสราเอลสิบสองตระกูล
31. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ซีโมน ซีโมนเอี้ย ดูเถิด ชาตานี้ได้ขอท่านไว้เพื่อจะผู้รับท่านเหมือนผู้ดูแลชาวสาลี
32. แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพื่นของทั้งหลายของท่าน
33. ฝ่ายเข้าจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี
34. พระองค์ตรัสว่า เปโตรเอี่ย เรานอกท่านว่าวันนี้ก่อนໄก์ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักราถึงสามครั้ง
35. พระองค์จึงตรัสตามเหล่าสาวกว่า เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้นท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ เข้าทั้งหลายทูลตอบว่า หมายได้
36. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า แต่เดียวันนี้ครอเมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาวก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดabay
37. ด้วยเรานอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะนี้คงเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ลงทะเบิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เลิงถึงเรานั้นจะสำเร็จ
38. เข้าทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาวสองดวง พระองค์ตรัสกับเขาว่า พ่อเสียที่เตอะ
39. ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขาแห่งกาฬตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย
40. เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง
41. และพระองค์ดำเนินไปจากเข้าใกล้ประมาณห้าหินตากและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน
42. ว่า พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้ายนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด
43. ทุตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์
44. เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเศษทองของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยอดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่
45. เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลูกชิ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก
46. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า นอนหลับทำไม่ จงลูกชิ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง

47. พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเกิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยุดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหาน้ำเขามา ยุดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจูบพระองค์
48. แต่พระเยซูตรัสตามเขาว่า ยุดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ
49. เมื่อคนหั้งปวงที่อู่ร้อนบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาก็จึงทูลตามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบพันธนาหรือ
50. และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปูโรหิต ถูกหักข้างขวาของเขาวาด
51. แต่พระเยซูตรัสว่า พ่อเสียที่ເຄອະ ແລ້ວพระองค์ทรงถูกต้องใบหูคนนั้นให้เขายา
52. ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวກปูโรหิตใหญ่ พวກนายทหารรักษาพระวิหาร และพวກผู้ใหญ่ที่อุกมาจับพระองค์นั้นว่า ท่านหั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองอุกมา
53. เมื่อเรารอยู่กับท่านหั้งหลายในพระวิหารทุกๆวัน ท่านก็มิได้ยื่นมืออุกจับเรา แต่เวลานี้เป็นทีของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมีด
54. เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปูโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ
55. เมื่อเขาก่อไฟที่กกลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา
56. มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย
57. แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า แม่เอ่ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก
58. สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวgnั้นด้วย เปโตรจึงว่า พ่อเอ่ย ข้ามิได้เป็น
59. อุญมาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี
60. แต่เปโตรพูดว่า พ่อเอ่ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน
61. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็รีบลีกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าชี้ว่า พระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง
62. แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกข์นัก
63. ฝ่ายคนที่คุ้มพระเยซูก็เยาะเย้ยโดยดีพระองค์
64. และเมื่อเข้าเวลาผ่านไปดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขายังคงพากตรีพระองค์ถามพระองค์ว่า จงพยากรณ์ เถอะว่า ใครตอบเจ้า
65. และเข้าพูดคำหินประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ
66. ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวກปูโรหิตใหญ่ และพวกราบรรณาจารย์ได้ประชุมกัน และเข้าพาระองค์เข้าไปในศาลาสูงของเขาวา และพูดว่า
67. ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ
68. และถึงเรามาท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป
69. แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงถูกราหนูภาพ
70. คนหั้งปวงจึงถามว่า ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น

71. เข้าทั้งหลายจึงว่า เรายังต้องการพยานอะไรมีกเล่า เพราจะว่าพวงเราได้มีนจากปากของเขามาเองแล้ว

1. เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพะพระองค์ไปหาปีลาต
2. และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า เราได้พบคนนี้ยุงชันชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีชาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง
3. ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกริวหรือ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า ก็ท่านว่าแล้วนี่
4. ปีลาตจึงว่าแก่พวกรูโธิตใหญ่กับประชาชนว่า เราไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิด
5. เขาทั้งหลายยังกล่าวเชิงแรงว่า คนนี้ยุงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนหัวตลดดูเดียว ตั้งแต่กาลีจันทร์ที่นี่
6. เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลีหรือ
7. เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในห้องที่ของเอโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเอโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น
8. เมื่อเอโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์ หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง
9. ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่
10. ฝ่ายพวกรูโธิตใหญ่และพวกรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก
11. เอโรดกับพวกราชของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดุหนักรุนแรง เยาเสีย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก
12. ฝ่ายปีลาตกับเอโรดคืนดีกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน
13. ปีลาตจึงสั่งพวกรูโธิตใหญ่ พวกรุนแรงและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน
14. จึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้พากันเน็มahaเราฟ้องว่าเขาได้ยุงประชาน ดูเเกิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขานั้น
15. และเอโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้สั่งพวกรท่านทั้งหลายไปหาเอโรด ดูเเกิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย
16. เหตุฉะนั้น เมื่อเราเอ่ยนาเสียแล้ว เรา ก็จะปล่อยเสีย
17. (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เข้าทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)
18. แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า จำจัดคนนี้เสีย และจะปล่อยบารับบัสให้เราเดิน
19. (บารับบัสนั้นติดคูกอยู่ เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆ่าคน)
20. ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจจะครับปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาว่า
21. แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่การเข่นเดิด
22. ปีลาตจึงถามเขาว่าครั้งที่สามว่า ตรึงทำไม่ เขายังไง ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเอ่ยนาเสียแล้ว ก็จะปล่อยเสีย
23. ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่การเข่น และเสียงของพวกรูโธิตใหญ่นั้น

ก. มีชัย

24. ปีล่าตึงสั่งให้เป็นไปตามที่เข้าทั้งหลายประณญา
25. ท่านจึงปล่อยคนที่เข้าขอนั้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราการจะลาจลและนำคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา
26. เมื่อเข้าพาระองค์ออกไป เขากล่าวว่า 'ไม่นานจากนี้จะมีคนบ้านนอก แล้วมาหาเราในเมืองนี้' ให้แบกตามพระเยซูไป
27. มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพากผู้หญิงที่พิลาปและครัวรัญพระพระองค์
28. พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า 'ชิดาเยรูชาเล็มเอี่ย อย่าร้องให้พระเราเลย แต่จงร้องให้พระทนเอง และพระลูกทั้งหลายของตนเดิม'
29. ด้วยว่า ดูเดิม จะมีเวลาหนึ่งที่เข้าทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่มีได้ปฏิสนธิ และหัวนมที่มีได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข'
30. คราวนั้นเข้าจะเริ่มกล่าวแก่ภูษาทั้งหลายว่า 'จงล้มทับเราเดิม' และแก่เนินเขาว่า 'จงปักคุณเราไว้'
31. เพราะว่าถ้าเข้าทำอย่างนี้เมื่อไม่สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้วเล่า
32. มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเข้าได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์
33. เมื่อมากถึงตำบลนึงที่เรียกว่า กะโลกศิรษะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กำแพงที่นั้น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวากนหนึ่ง ข้างซ้ายกนหนึ่ง
34. ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า 'โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขามีรู้ว่าเข้าทำอะไร เขาก็เอาฉลองพระองค์จับສลากแบ่งบันกัน'
35. คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พากขุนนางก็เยาะเยี้ยพระองค์ด้วยว่า 'เข้าช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเข้าเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เข้าช่วยตัวเองเดิม'
36. พากทหารก็เยาะเยี้ยพระองค์ด้วย 'เข้ามาอาบ่ออุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์'
37. แล้วว่า ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพากยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเดิม
38. และมีคำเขียนไว้หน่อพระองค์ด้วย เป็นอักษรกรีก ลาติน และอิบูรุ่ว่า 'ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพากยิว'
39. ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหมายบ้าต่อพระองค์ว่า 'ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเดิม'
40. แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรมเขาว่า 'เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน'
41. และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่
42. แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า 'พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์'
43. ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกชุม'
44. เวลาหนึ่งประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดมีดม้าทัวแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง
45. ดวงอาทิตย์ก็มีดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

46. พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝ่ากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ตัวสอนอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
47. ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรสบริญพะเจ้าว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม
48. คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูกิจกรรมนี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตีอกของตัวกลับไป
49. คนทั้งปวงที่รู้จักระองค์และพากผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากการลีสี กียีนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้
50. และดูเดิม มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม
51. (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเข้าทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาธียหมู่บ้านพากยิว และเป็นผู้ด้อยท่าอาณาจักรของพระเจ้า
52. ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาดขอพระศพพระเยซู
53. เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขายังเอาผ้าปันพันหัวไว้ และเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย
54. วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบานโตก์เกือบจะถึงแล้ว
55. ฝ่ายพากผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย
56. และเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับนำมันหอม ในวันสะบานโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

1. แต่เข้ามีดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา
2. เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพื้นจากปากอุโมงค์แล้ว
3. และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระยาเสือเจ้า
4. ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดลงน้ำด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเvid มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้ๆเข้า เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว
5. ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและชบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพุดกับเขาว่า พากท่านแสร้งหาคนเป็นในพากคนตายทำไม่เล่า
6. พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี
7. ว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่'
8. เขารู้ว่าพระองค์ได้
9. และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย
10. ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่ครสาวก คือมาเรียชาวมัคดาลา โยอันนา มาเรียมารดาของยากوب และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา
11. ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล
12. แต่เปโตรลูกขี้นวิงไปถึงอุโมงค์ ก้มลงมองดูกี๊เห็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น
13. ดูเvid วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเออมนาอุส ใกล้จากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร
14. เขายืนท่านกันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น
15. และต่อมาเมื่อเขากำลังพุดปรึกษา กันอยู่ พระยาเสือ เสเด็จเข้ามาใกล้ๆดำเนินไปกับเขา
16. แต่ดาวาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้
17. พระองค์ตรัสกับเขาว่า เมื่อเดินมาด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านโต้ตอบกันถึงเรื่องอะไร
18. คนหนึ่งชื่อเคลโลปัสสิ่งทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่านี้
19. พระองค์ตรัสตามเขาว่า เหตุการณ์อะไร เขายังตอบพระองค์ว่า เหตุการณ์เรื่องพระยาเสือชาวนาชาเร็ช ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย
20. และพากบุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโภชถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน
21. แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้นั้นที่จะไถ่ชีวิตอิ划าเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

22. และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด
23. แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านา闷ได้เห็นนิมิตเป็นทุตสวรรค์ และทุตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่
24. บางคนที่อยู่กับเราก็ไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกรู้สึกเหล่านั้นได้บอก แต่เขายังได้เห็นพระองค์ไม่
25. พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า โอ คนเหล่านี้ และมีใจเนื่อยในการเชื่อบรดาคำชี้งพวกราสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้หนึ่น
26. จำเป็นชี้งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าในส่งาราตีของพระองค์มิใช่หรือ
27. พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เลี้ยงถึงพระองค์ทุกข้อให้เข้าฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โนเสียงและบรรดาศาสตรพยากรณ์
28. เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป
29. เขายังพูดหน่วงเหนี่ยวพระองค์ว่า เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก่อตั้งไปมาก พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา
30. ต่อมามีพระองค์ทรงเงอนพระกาຍลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหiyบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เข้า
31. ตาของเขาก็หายฟ้างและเขาก็รู้จักราท แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา
32. เขายังพูดกันว่า ใจเรารู้ร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ
33. แล้วคนทั้งสองหนึ่งก็ลุกขึ้นในมองหนึ่งเองกลับไปยังกรุงเบรูชาเล็ม และพบพวกราสวากสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวกร
34. กำลังพูดกันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ชีโมน
35. ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความชี้งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาก็ได้รู้จักราทโดยการหักขนมปังนั้น
36. เมื่อเข้าทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายคงเป็นสุขเติด
37. ฝ่ายเข้าทั้งหลายสะดุงตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี
38. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายว่าด้วยใจทำไม่ เหตุไนความคิดสนใจที่จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า
39. จงดูมีของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น
40. เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขายังเห็น
41. เมื่อเข้าทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า พวกราท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างหรือ

42. เขาก็เอาปลาอย่างซึ้นหนึ่งกับรวงผึ้งซึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์
43. พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย
44. พระองค์ตรัสกับเขาว่า นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรียังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสตรพยากรณ์ และในหนังสือสุดทิเกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ
45. ครั้นนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสร่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์
46. พระองค์ตรัสกับเขาว่า มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม
47. และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปหัวทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม
48. ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น
49. และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาณนั้นมาเห็นอ่าท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจะคงอยู่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิเดชที่มาจากการเบื้องบน
50. พระองค์จึงพาเขากลับไปถึงหมู่บ้านเบรานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเข้า
51. ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเข้า แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์
52. เขากับหลายจังหวัดมีสภาระพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก
53. เขากับหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทุนพระเจ้า เอเมน

ยอดน

บทที่ 1

1. ในเริ่มแรกนั้นพระว่าททรงเป็นอยู่แล้ว และพระว่าททรงอยู่กับพระเจ้า และพระว่าททรงเป็นพระเจ้า
2. ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า
3. พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์
4. ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง
5. ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมีด และความมีดหาได้เข้าใจความสว่างไม่
6. มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อโยห์น
7. ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อพระท่าน
8. ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น
9. เป็นความสว่างแท้นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก
10. พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่
11. พระองค์ได้เสด็จมายังพากของพระองค์ และพากของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่
12. แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์
13. ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด หรือความประสังค์ของเนื้อหนัง หรือความประสังค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า
14. พระว่าทได้ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นส่ง่าราศีของพระองค์ คือ ส่ง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง
15. ยอดนี้ได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า นี่แหล่ะคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า
16. และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ่อนพระคุณ
17. เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชนัญญัตินั้นทางโน้ต เสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์
18. ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวผู้ทรงสถิตอยู่ในพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว
19. นี่แหล่ะเป็นคำพยานของโยห์น เมื่อพากยิ่งพากบุโรหิตและพากเลวีจากกรุงเยรูซาลีםไปตามท่านว่า ท่านคือผู้ใด
20. ท่านได้ยอมรับ และมิได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์
21. เข้าทั้งหลายจึงถามท่านว่า ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นคริสต์แล้ว ท่านเป็นเอลียาห์หรือ ท่านตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ และท่านตอบว่า มิได้
22. คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า ท่านเป็นคริสต์ เพื่อเราจะได้ตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นคริสต์
23. ท่านตอบว่า เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงกระทำมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้

24. ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้mann เป็นของพากฟารีสี
25. เข้าเหล่านั้นก็ได้ตามทำนว่า ถ้าทำนไม่ใช่พระคริสต์ หรืออเลลียาร์ หรือศาสตร์การณ์ผู้นั้นแล้ว ทำไมทำนจึงทำพิธีบัพติศมา
26. ยอมนให้ตตอบเข้าเหล่านั้นว่า ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้า แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พากทำนนั้น ทำนไม่รู้จัก
27. พระองค์นั้นแหลง ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เมี้ยดวัดดลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแกะ
28. เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบราบาราฟากแม่น้ำจอร์เดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอมนกำลังให้บัพติศมาอยู่
29. วันรุ่งขึ้นยอมนเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า จดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย
30. พระองค์นี้แหลงที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า 'ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า'
31. ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พากอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มามาให้บัพติศมาด้วยน้า
32. และยอมนกล่าวเป็นพยานว่า ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดังนกเข้าเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์
33. ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้า พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหลงเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'
34. และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหลง เป็นพระบุตรของพระเจ้า
35. รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอมนกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน
36. และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า จดูพระเมษโปดกของพระเจ้า
37. สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป
38. พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขามาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า ท่านหาอะไร และเขากล่าวว่า สองทูลพระองค์ว่า รับนี (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) ท่านอยู่ที่ไหน
39. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า มาดูเถิด เขายังไงและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว
40. คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอมนพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูวน้องชายของซีโมนเปโตร
41. แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนเพื่อช่วยของตนก่อน และบอกเขาว่า เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว ซึ่งแปลว่าพระคริสต์
42. อันдрูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขามาแล้วจึงตรัสว่า ท่านคือซีโมนบุตรชาวยונהห์ เขายังเรียกท่านว่าเคฟัส ซึ่งแปลว่าศิลา
43. วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบพีลิปป์จึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามา

44. ฟิลิปมาจากเบนไซด้า เมืองของอันดaru์และเปโตร
45. ฟิลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า เรายังพึ่งพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พากศาสตร์พยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชานาชาเรห์บุตรชายโยเซฟ
46. นาธานาเอลถามเขาว่า สิงโตอันใดจะมาจานาชาเรห์ได้หรือ ฟิลิปตอบเขาว่า มาดูเดิม
47. พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า ดูเดิม ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขามีเมื่อยา
48. นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน
49. นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า รับมี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล
50. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก
51. และพระองค์ตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นห้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์

บทที่ 2

1. วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคร์นาลลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น
2. พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น
3. เมื่อน้ำอุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า เขามีเมื่องน้ำอุ่น
4. พระเยซูตรัสกับนางว่า หูยิงเอี้ย นั้นเป็นธุระอะไรของท่านและของข้าพเจ้า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง
5. มารดาของพระองค์จึงบอกพวากชนใช้ว่า ท่านจะสั่งพวากเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จะกระทำตามเดิม
6. มีโองพินตั้งอยู่ที่นั่นหากใบตามธรรมเนียมการชำระของพวากยิว จุ่นไบละสีห้าดัง
7. พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า จงตักน้ำใส่โอ่างให้เต็มเดิม และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่างเต็มเสมอปาก
8. แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเดิม เขาก็เอาไปให้
9. เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำอุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าป่าว มา
10. และพุดกับเขาว่า icos เขาก็เอาน้ำอุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำอุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้
11. การอัครบรรยครังแกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคร์นาลลี และได้ทรงสำแดงสิ่งสำคัญของพระองค์ และสาวกของพระองค์ที่ได้เชื่อในพระองค์
12. ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเบอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน
13. เทศกาลปี划ของพวากยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
14. ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเข้า และคนรับแลกเงินน่องอยู่
15. เมื่อพระองค์ทรงอาชีวกรทำเป็นแล้ว พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ
16. และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย
17. พวากสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า 'ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์'
18. พวากยิวจึงทูลพระองค์ว่า ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้
19. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า ทำลายวิหารนี้เสีย และเราจะยกขึ้นในสามวัน
20. พวากยิวจึงทูลว่า พระวิหารนี้เข้าสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ
21. แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์
22. เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวากสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระคำสอนที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

23. เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็ม ในวันเฉลี่ยนเทศาลาปีสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
24. แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน
25. และไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรเมื่อยุ่นเม้มนุษย์

บทที่ 3

1. มีชายคนหนึ่งในพวกพาริสซึ่อนิโโคเดมัสเป็นขุนนางของพระยิว
2. ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเข้าด้วย
3. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เรายังคงความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้
4. นิโโคเดมัสทูลพระองค์ว่า คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้ หรือ
5. พระเยซูตรัสตอบว่า เรายังคงความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้
6. ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหังก์เป็นเนื้อหัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ
7. อายาประหลาดใจที่เรายังคงท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่
8. ลม廓ร่าจะพัดไปข้างหนังก์พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน
9. นิโโคเดมัสทูลพระองค์ว่า เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปอย่างไรได้
10. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ
11. เรายังคงความจริงแก่ท่านว่า พากเราพุดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหายใจรับคำพยานของเราไม่
12. ถ้าเรายังคงท่านถึงฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเรายังคงท่านถึงฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร
13. "ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์" คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น
14. โมเสสได้ยกขึ้นในถินทุรกันดารฉันได บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น
15. เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
16. เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จึงได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้น จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
17. เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น
18. ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษา แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า
19. หลักของการพิพากษามิอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่เมื่อนุษย์ได้รักความมีดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาก็ช้า
20. เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่ว ก็เกลียดความสว่าง และไม่มีถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูก

ตำแหน่ง

21. แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึงพระเจ้า
22. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูกิเต็จเข้าไปในแคร์วนยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขาและให้บัดดิศมา
23. ยอดนักให้บัดดิศมาอยู่ที่อยโนนไกลั่หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับน้ำพดิศมา
24. เพราะอยาห์นยังไม่ติดคุก
25. เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอดนักพากิยาเรื่องการชำระ
26. สาวกของยอดนักจึงไปหาอยาห์นและพูดว่า รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ฉุ่นเดิค ท่านผู้นั้นให้บัดดิศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน
27. ยอดนักตอบว่า มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา
28. ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์
29. ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหลกคือเจ้าบ่าว แต่สายของเจ้าบ่าวที่ยืนพังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว จะนั่นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว
30. พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง
31. พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพุดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง
32. พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์
33. ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง
34. เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงเชิญมานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแต่พระองค์
35. พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมองทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
36. ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโธของพระเจ้าตอกย้ำกับเขา

บทที่ 4

1. เหตุณนั้นมีองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พากฟาริสได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศามากกว่ายอห์น
2. (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศามาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)
3. พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นญูเดียและกลับไปปัจจแควันกาลีอิก
4. พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแควันสะมาเรีย
5. พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิการ์ในแควันสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน
6. บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเห็นเดน้อยจึงประทับบนขอบบ่อน้ำ เป็นเวลาประมาณเที่ยง
7. มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า ขอน้ำให้เราดื่มน้ำ
8. (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปชื้ออาหารในเมือง)
9. หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า ใจน่า闷ที่เป็นภัยจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพาก yi ไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย
10. พระเยซูตรัสตอบนางว่า ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่มน้ำ'
- เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า
11. นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคง ท่านไม่มีถังตัก และบอนีกีลิก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากการให้หนึ่ง
12. ท่านเป็นใหญ่กวายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำแก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อน้ำรวมทั้งบุตรและผู้สัตว์ของท่านด้วย
13. พระเยซูตรัสตอบนางว่า ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก
14. แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา ปลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์
15. นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคง ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่
16. พระเยซูตรัสกับนางว่า ไปเรียกสามีของเจ้านานีเถิด
17. นางทูลตอบว่า ดิฉันไม่มีสามีค่ะ พระเยซูตรัสกับนางว่า เจ้าพุดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี'
18. เพราะเจ้าได้มีสามีหักคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพุดจริง
19. นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคง ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์
20. บรรพบุรุษของพากเรานมัสการที่ภูเขาเนี้ย แต่พากท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม
21. พระเยซูตรัสกับนางว่า หญิงเอีย เขื่อเราเติด จะมีเวลาหนึ่งที่พากเจ้าจะมีได้ให้รวมมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขาเนี้ย หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม
22. ซึ่งพากเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพากเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความร้อนนั้นเนื่องมาจากพาก yi
23. แต่เวลาหนึ่งไกลเข้ามาแล้ว และบัดนีกีถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิต

วิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นแม้การพระองค์

24. พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง
25. นางทูลพระองค์ว่า ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา
26. พระเยซูตรัสกับนางว่า เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น
27. ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเข้าประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครรู้ว่า พระองค์ทรงประสบอะไร หรือ ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง
28. หญิงนั้นจึงทึ้งที่มือน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า
29. มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ
30. คนทั้งหลายจึงพาภันออกจากเมืองไปหาพระองค์
31. ในระหว่างนั้นพวกราษฎรทูลเชิญพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเด็ด
32. แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้
33. พวกราษฎรจึงถามกันว่า มีใครเอาราอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ
34. พระเยซูตรัสกับเขาว่า อาหารของเรานี่คือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ
35. ท่านทั้งหลายว่า อีกสักเดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเดิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเดิด ว่าทุ่งนา ก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว
36. คนที่เกี่ยวเก็บกำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสั่งสมเพียงอย่างเดียว สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหัวนวลและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน
37. เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหัวนวลและอีกคนหนึ่งเกี่ยว'
38. เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเข้า
39. ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากการเมืองนั้นได้เชื้อในพระองค์ เพราะคำพยากรณ์ของหญิงผู้นั้น ที่ว่า ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ
40. ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขายังทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน
41. และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อพระประคำรัสรของพระองค์
42. เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้น มิใช่พระคำของเจ้า แต่พระเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ว่า ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์
43. ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี
44. เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน
45. ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรง

กระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

46. ฉะนั้นพระเยซูจึงได้สต์จิไปยังหมู่บ้านคนาแคร์วันกาลีอิก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้นักลายเป็นน้ำอุ่น และที่เมืองคาเปอรนาอุมมีชุมชนคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก

47. เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้สต์จิมาจากแคร์วันญูเดียไปยังแคร์วันกาลีแล้ว ท่านจึงไปทูลขออนุญาตพระองค์ให้สต์จิไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตร纠缠จะตายแล้ว

48. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ถ้าพากท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ

49. ชุมชนผู้นั้นทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสต์จิไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย

50. พระเยซูตรัสกับท่านว่า กลับไปเกิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย ท่านก็เชื่อพระคำว่าที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป

51. ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พากผู้รับใช้ของท่านได้มารับและเรียนท่านว่า บุตรชายของท่านหายแล้ว

52. ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เลาขึ้นนั้น และพากผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง

53. บิดาจึงรู้ว่าช้าโงนนั้นเป็นเวลาที่พระเยซูได้ตรัสกับตนว่า บุตรชายของท่านจะไม่ตาย และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย

54. นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์สต์จิจากแคร์วันญูเดียไปยังแคร์วันกาลี

บทที่ 5

1. หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพากยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2. ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแแกมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาอิบรูเรียกสระนั้นว่า เบธชารา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง
3. ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนatabอด คนง่อย คนพومแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม
4. ด้วยมีทุตสวรรค์องค์หนึ่งลงมา Khan ในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ได้ก้าวลงไปในน้ำก่อน ก็จะหายจากโรคที่เขานะป่วยอยู่นั้น
5. ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว
6. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่า เขายืนอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า เจ้าประทานจะหายโรคหรือ
7. คนป่วยนั้นฟุตตอบพระองค์ว่า ท่านเจ้าช้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอารัตว์ข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว
8. พระเยซูตรัสกับเขาว่า จงลุกขึ้นยกแคร์ของเจ้าและเดินไปเดิด
9. ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร์ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต
10. ดังนั้นพากยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร์ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ
11. คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า 'จงยกแคร์ของเจ้าแบกเดินไปเดิด'
12. เขายืนต่อหน้าคนนั้นว่า คนที่สั่งเจ้าว่า 'จงยกแคร์ของเจ้าแบกเดินไปเดิด' นั้น เป็นผู้ใด
13. คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก
14. ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า ดูเดิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า
15. ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพากยิวว่า ท่านที่ได้รักษาเข้าให้หายโรคนั้นคือพระเยซู
16. เหตุฉะนั้นพากยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะนำพระองค์ เพราพระองค์ทรงกระทำการเช่นนั้นในวันสะบาโต
17. แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า พระบิดาของเราก็ยังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ทำด้วย
18. เหตุฉะนั้นพากยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะนำพระองค์ มิใช่เพราพระองค์ล่วงกฎหมายสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำการตามสั่งใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำการด้วย
19. ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำการสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำการด้วย
20. เพราจะพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ
21. เพราพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตอีก ถ้าพระบุตรปราวนานจะกระทำให้ผู้ได้มีชีวิตก็

จะกระทำเมื่อกันกันนั้น

22. เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร
23. เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เข้าถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา
24. เราอกรความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราระและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
25. เราอกรความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสูรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต
26. เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองจันได พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์จันนั้น
27. และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์
28. อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ผึ้งศพจะได้ยินพระสูรเสียงของพระองค์
29. และจะได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติดีก็พื้นเข้าสู่ชีวิต บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติชั่ว ก็จะพื้นเข้าสู่การพิพากษา
30. เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำความใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
31. ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง
32. มือกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง
33. ท่านทั้งหลายได้ใช้ตนไปหายอหัน และยอดหันก็ได้เป็นพยานถึงความจริง
34. เราไม่ได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด
35. ยอดหันเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอดหันนั้น
36. แต่คำพยานที่เรามีนั้นยังให้ญูกว่าคำพยานของยอดหัน เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้ แหล่เรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา
37. และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสูรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์
38. และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มา
39. จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา
40. แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต
41. เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์
42. แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน
43. เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลาย

ก็จะรับผู้นั้น

44. ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหาศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าท่านนั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร
45. อายาคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่
46. ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา
47. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้

บทที่ 6

1. ภายนอกเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูกิเสด็จไปข้ามทะเลกาลี คือทะเลทิเบรียส
2. คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านี้ได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบราคนป่วย
3. พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น
4. ขณะนั้นใกล้จะถึงปี划กซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพากยิวแล้ว
5. เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมากพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับพี่ลิปป่าว่า เราชื้ออาหารที่เห็นให้คนเหล่านี้กินได้
6. พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจพี่ลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด
7. พี่ลิปทูลตอบพระองค์ว่า ส่องร้อยเหรียญเดนาริอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนน้อย
8. สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูวน้องชายของชีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า
9. ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมบารลีห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพอจะไรกับคนมากอย่างนี้
10. พระเยซูตรัสว่า ให้คนทั้งปวงนั่งลงเกิด ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน
11. แล้วพระเยซูกิทรงหยิบขنمปั่นนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว กิทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เข้าประทาน
12. เมื่อเข้าทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป
13. เขาจึงเก็บเศษขนมบารลีห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม
14. เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขายกพูดกันว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก
15. เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เข้าทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์กิเสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง
16. พอกำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปที่ทะเล
17. แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูกิยังมิได้เสด็จไปถึงเข้า
18. ทะเล็กกำเริบขึ้นเพราลมพัดกล้า
19. เมื่อเข้าทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขายกเห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลไกล์เรือ เข้าต่างก็ตกใจกลัว
20. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย
21. ดังนั้นเข้าจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันได้นั่นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น
22. วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น
23. (แต่เมื่อสำเภาเรือลำน้ำจากทิเบรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขnmปั่น หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณ

แล้ว)

24. เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นี่ เขายังลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์โนอุม
25. ครั้นเข้าได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาก็ทั้งหลายทูลพระองค์ว่า รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร
26. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เรารู้ถึงความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหารา米ใช่เพระได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพระได้กินขนมปังอิม
27. อาย่าหวานของอาหารที่ย้อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดีร้องอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว
28. แล้วเขาก็ทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้
29. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า งานของพระเจ้านี้คือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น
30. เขาก็ทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำการอย่างไร สำหรับคนที่เชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง
31. บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานานในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวนรัก'
32. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เรารู้ถึงความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่ไม่เสสที่ให้อาหารจากสวนรักนั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราระบุทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวนรักให้แก่ท่านทั้งหลาย
33. เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวนรัก และระบุทานชีวิตให้แก่โลก
34. เขาก็ทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด
35. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่ทิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย
36. แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ
37. สารพัดที่พระบิดาทรงระบุทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เรา ก็จะไม่ทิ้งเขาเลย
38. เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวนรัก มิใช่เพื่อกระทำการตามความประஸงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำการตามความประஸงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
39. และพระประஸงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด
40. เพราะนี่แหลกเป็นพระประஸงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย
41. พากยิวจึงบ่นพิมพ์มากันเรื่องพระองค์พระองค์ตรัสว่า เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวนรัก
42. เขาก็ทั้งหลายว่า คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขารักจัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า 'เราได้ลงมาจากสวนรัก'
43. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า อาย่าบ่นกันเลย

44. ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เข้ามา และเราจะให้ผู้นั้นพื้นเข้ามานิวัณสุดท้าย
45. มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสตรพยากรณ์ว่า 'ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า' เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา
46. ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากการเจ้า ท่านนั้นแหล่ได้เห็นพระบิดาแล้ว
47. เราอกรความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์
48. เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น
49. บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต
50. แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย
51. เราเป็นอาหารที่ขึ้นรังชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา
52. แล้วพวกยกยิวทุ่มเตียงกันว่า ผู้นี้จะเป็นอาหารของเราให้เรา กินได้อย่างไร
53. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราอกรความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน
54. ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นพื้นเข้ามานิวัณสุดท้าย
55. เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแห่งและโลหิตของเราก็เป็นของดีมั่นแท้
56. ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเข้า
57. พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิต เพราะพระบิดานั้นจัดได ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิต เพราะเรานั้น
58. นี้แหล่เป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาทิพากบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์
59. คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเบอรนาุม
60. ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใจจะฟังได้
61. เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์ป่วยเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ
62. ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร
63. จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต
64. แต่ในพากท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ไว้
65. และพระองค์ตรัสว่า เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า 'ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเรา'

จะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น'

66. ตั้งแต่นั้นมาสາວกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป
67. พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ
68. ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวากข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำชี้ให้มีชีวิตนิรันดร์
69. และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์
70. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราเลือกพวากท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวากท่านเป็นมารร้าย
71. พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาเรโลทบุตรชาวยิ洪 เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้ คือคนหนึ่งในอัครสາວกสิบสองคน

1. ภายนลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้สตูจิไปในแคร์วันกาลีสี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะสตูจิไปในแคร์วันยุเดีย เพราพากยิวหาโอกาสที่จะช่วยพระองค์
2. ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพียงของพากยิวแล้ว
3. พากันของของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า จงออกจากที่นี่ไปยังแคร์วันยุเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ
4. เพราว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดบ้าง เมื่อผู้คนนั้นเองอยากให้ตัวปราภู สำหรับการทำการเหล่านี้ก็จะสำแดงตัวให้ปราภูแก่โลกโดย
5. แม้พากันของของพระองค์ก็มิได้เชื่อในพระองค์
6. พระเยซูตรัสกับพากเขาว่า ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพากท่านมีอยู่เสมอ
7. โลกจะเกลียดชังพากท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว
8. พากท่านจึงขึ้นไปในเทศกาลนั้นโดย เรายังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา
9. เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคร์วันกาลีสี
10. แต่เมื่อพากันของของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็สตูจิตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย
11. พากยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า คนนั้นอยู่ที่ไหน
12. และประชาชนก็ชูบัปกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า เขายังคนดี คนอื่นๆ ว่า มิใช่ แต่เขาหลอกหลวงประชาชนต่างหาก
13. แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพรากลัวพากยิว
14. ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้สตูจิขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน
15. พากยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย
16. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า คำสอนของเรามิใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
17. ผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง
18. ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นยอมเสวงเกียรติสำคัญบนดิน แต่ผู้ที่เสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหลกเป็นคนจริง ไม่มีธรรมอยู่ในเขาเลย
19. โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพากท่านประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้นท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะช่วยเราทำไม่
20. คนเหล่านั้นตอบว่า ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะช่วยท่าน
21. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ
22. โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสุนนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบोโตท่านทั้งหลาย

กิจยังให้คนเข้าสู่หนังสือ

23. ถ้าในวัน祭祀太子คนยังเข้าสู่หนังสือ เพื่อมาให้ลัษณะดีพราชาบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะกราบไหว้ เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโกรกเป็นปกติในวัน祭祀太子หรือ
24. อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จะตัดสินตามชอบธรรมเดิม
25. เพราะฉะนั้นชาวกรุงเบรุตชาเล็มบางคนจึงพูดว่า คนนี้มิใช่หรือที่เข้าหาโอกาสจะมาเสีย
26. แต่ดูเดิม ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเข้าทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกรุ่นนางรุ่นแรกแล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้
27. แต่เรารู้ว่าคนนี้มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน
28. ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประการณ์ที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า ท่านทั้งหลายรู้จักรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาตามลำพังเรามอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักรา พระองค์
29. แต่เรารู้จักรา พระองค์พระรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา
30. เข้าทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยืนมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์
31. และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์มากยิ่งกว่าที่ผู้ใดได้กระทำการหรือ
32. เมื่อพวกราชสีได้ยินประชาชนชุมชนกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกราชสีกับพวกรุ่นแรกให้ญาติใจใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์
33. พระเยซูจึงตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
34. ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเรารอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้
35. พวกราชสีจึงพูดกันว่า คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขามิ่งพบ เขากำไปหาคนที่กระจัดกระจาดไปอยู่ในหมู่พวกรต่างชาติและสั่งสอนพวกรต่างชาติหรือ
36. เขามายความว่าอย่างไรที่พูดว่า 'ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา' และ 'ที่ซึ่งเรารอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้'
37. ในวันที่สุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเรา และดื่ม
38. ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า 'แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะให้ลูกอุกมาหากายในผู้นั้น'
39. (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณ บริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังไม่ได้รับส่งจากพระ)
40. เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น
41. คนอื่นๆพูดว่า ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์ แต่บางคนพูดว่า พระคริสต์จะมาจากการลีลีหรือ

42. พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่ามิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากหมู่บ้านเบธเลเอ็มซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น
43. เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์
44. บางคนโเคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย
45. เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพากบุโรหิตใหญ่และพากฟาริสี และพากนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา
46. เจ้าหน้าที่ตอบว่า ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย
47. พากฟาริสีตอบเขาว่า พากเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ
48. มีผู้ใดในพากชุนนางหรือพากฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ
49. แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติ ก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว
50. นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพากเขา) "ได้กล่าวแก่พากเขาว่า"
51. พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเข้าได้ทำอะไรบ้างหรือ
52. เขายังหลายตอนนิโคเดมัสว่า ท่านมาจากกาลีสีด้วยหรือ จงค้นหาดูเสิด เพราะว่าไม่มีศาสตราจารน์เกิดขึ้นมาจากกาลีสี
53. ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

1. แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ
2. ในตอนเช้าตั่รุ่พระองค์เสด็จเข้าในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพาภันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา
3. พากธรรมอาจารย์และพากฟาริสได้พากผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเข้าให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน
4. เขาทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าช้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่
5. ในพระราชบัญญัตินั้นไม่เสนอสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้
6. เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงน้อมพระกายนลงเอานิ้วพระหัตถ์ เขียนที่ดิน เมมอนดังว่าพระองค์ไม่ได้ยินพากเขายเลย
7. และเมื่อพากเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลูกขี้นและตรัสกับเขาว่า ผู้ใดในพากท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน
8. แล้วพระองค์ก็ทรงน้อมพระกายนลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก
9. และเมื่อเข้าทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ เข้าทั้งหลายจึงออกไปที่ลaken เริ่มจากคนเฒ่า คนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั้น
10. เมื่อพระเยซูทรงลูกขี้นแล้ว และมิได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า หญิงเอี้ย พากเข้าที่ฟ้องเจ้าไปที่ไหนหมด ไม่มีใครอาโถชเจ้าหรือ
11. นางนั้นทูลว่า พระองค์เจ้าช้า ไม่มีผู้ใดเลย และพระเยซูตรัสกับนางว่า เราก็ไม่อาโถชเจ้าเหมือนกัน จงไปเกิด และอย่าทำบาปอีก
12. อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต
13. พากฟาริสจึงกล่าวกับพระองค์ว่า ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง
14. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า แม่เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พากท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน
15. ท่านทั้งหลายยอมพิพากษาตามเนื้อหัง เรายังได้พิพากษาผู้ใด
16. แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วม กับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
17. ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า 'คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง'
18. เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ก็เป็นพยานให้แก่เรา
19. เหตุฉะนั้นเข้าจึงทูลพระองค์ว่า พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน พระเยซูตรัสตอบว่า ตัวเราก็ดี พระบิดาของเราก็ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักระบิดาของเราด้วย

20. พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่าบังไงไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์
21. พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตามในการบำปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้
22. พวกลิวจึงพูดกันว่า เขาจะมาตัวตายหรือ เพราะเข้าพูดว่า 'ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้'
23. พระองค์ตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรมาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้
24. เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตามในการบำปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบำปของตัว
25. เขายังถามพระองค์ว่า ท่านคือใครเล่า พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น
26. เราก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก
27. เขายังหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา
28. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาได้ทรงสอนเรารอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น
29. และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ
30. เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์
31. พระเยซูจึงตรัสกับพวกลิวว่าที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง
32. และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย
33. เขายังหลายทูลตอบพระองค์ว่า เราสืบเชือสายมาจากอัคราภัมและไม่เคยเป็นทาสไครเดย เหตุไนนท่านจึงกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย'
34. พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทุกคนที่ทำงานปกเป็นทาสของนาบ
35. ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป
36. เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ
37. เรายังรู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชือสายของอัคราภัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะจากเราเสีย เพราะคำของเรามิมีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน
38. เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน
39. เขายังหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า อัคราภัมเป็นบิดาของเรา พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอัคราภัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อัคราภัมได้กระทำ

40. แต่บัดนี้ท่านหั้งหลายหาโอกาสที่จะช่วยเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับรา罕์ม มิได้กระทำอย่างนี้
41. ท่านหั้งหลายยอมทำสิ่งที่ฟ้องของท่านทำ เข้าจึงทูลพระองค์ว่า เรามิได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรา มีพระบิดา องค์เดียวคือพระเจ้า
42. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของเรารอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา
43. เหตุไนนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เรานุญาต นั้นเป็นเพาะะท่านหนังฟังคำของเรามิได้
44. ท่านหั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญาumar และท่านครรจะทำการทดสอบของพ่อท่าน มันเป็นผู้ช่วยคนตั้งแต่เดิมมา และมิได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพุดมุสา มันก็พุดตามสันดานของมันเอง เพรา มันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา
45. แต่ท่านหั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง
46. มีผู้ใดในพวงท่านหรือที่ซึ่ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเรานุญาตความจริง ทำไม่ท่านจึงไม่เชื่อเรา
47. ผู้ที่มาจากการเจ้าก็ยอมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านหั้งหลายมิได้มาจากการเจ้า
48. พวงยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า ที่เรานุญาตว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผู้สิงนั้น ไม่จริงหรือ
49. พระเยซูตรัสตอบว่า เราไม่มีผู้สิง แต่ว่าเราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา
50. เรา มิได้แสร้งหาเกียรติของเรารอง แต่มีผู้ห้าให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา
51. เรายกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย
52. พวงยิวจึงทูลพระองค์ว่า เดียว呢เรารู้แล้วว่าท่านมีผู้สิง อับรา罕์มและพวงศาสตรพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย'
53. ท่านเป็นใหญ่กว่าอับรา罕์มบิดาของเราที่ตายนไปแล้วหรือ พวงศาสตรพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ได้เล่า
54. พระเยซูตรัสตอบว่า ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเรารอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวงท่านกล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวงท่าน
55. ท่านไม่รู้จักระองค์ แต่เรารู้จักระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักระองค์ เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักระองค์ และประพฤติตามพระคำสอนของพระองค์
56. อับรา罕์มบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี
57. พวงยิว ก็ทูลพระองค์ว่า ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับรา罕์มหรือ
58. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เรายกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับรา罕์มเกิดนั้นเราเป็นอยู่แล้ว
59. คนเหล่านี้จึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

บทที่ 9

1. เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด
2. และพวากษากของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า คริสต์ได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเข้า เข้าจึงเกิดมาตาบอด
3. พระเยซูตรัสตอบว่า มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเข้าได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเข้า
4. เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอุปถัมภ์ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้
5. ครบได้ที่เรียังอยู่ในโลก เรายังความสว่างของโลก
6. เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ทรงป่วนนำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนนาที่ติดกับคนตาบอดนั้น
7. แล้วตรัสสั่งเขาว่า จงไป ล้างออกเสียในสารสิโลอัมเดิด (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เข้าจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้
8. เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพุดกันว่า คนนี้มิใช่หรือที่เคยนั่งขอทาน
9. บางคนก็พุดว่า คนนั้นแหลก คนอื่นว่า เขากล้ายคนนั้น แต่เขาเองพุดว่า ข้าพเจ้าคือคนนั้น
10. เข้าทั้งหลายจึงถามเขาว่า ตาของเจ้าหายบودได้อย่างไร
11. เข้าตอบว่า ชายคนหนึ่งชื่อยেซู ได้ทำโคลนนาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สารสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตามจังมองเห็นได้
12. เข้าทั้งหลายจึงถามเขาว่า ผู้นั้นอยู่ที่ไหน คนนั้นบอกว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบ
13. เข้าจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวากฟาริสี
14. วันที่พระเยซูทรงทำโคลนนาตาชายคนนั้นให้หายบودเป็นวันสะบานโต
15. พวากฟาริสีได้ถามเขาว่า ก็ทำอย่างไรต่าเข้าจึงมองเห็น เข้าบอกคนเหล่านั้นว่า เขาราโคลนนาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น
16. ฉะนั้นพวากฟาริสีบางคนพุดว่า ชายคนนี้เมื่อได้มารจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวันสะบานโต คนอื่นว่า คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร พวากฟาริสีแตกแยกกัน
17. เข้าจึงพุดกับคนตาบอดอีกว่า เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเข้าได้ทำให้ตาของเจ้าหายบود ชายคนนั้นตอบว่า ท่านเป็นศาสตราพยากรณ์
18. แต่พวากยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จึงกระทั้งเข้าได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั่นมา
19. แล้วพวากเข้าถามเข้าทั้งสองว่า ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดียว呢 เข้าจึงมองเห็น
20. บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า เรายร้าบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาก็เกิดมาตาบอด
21. แต่ไม่รู้ว่าทำไม่เดียว呢 เข้าจึงมองเห็น หรือครการทำให้ตาของเขายาวยบอด เราก็ไม่ทราบ จึงถามเขาก็ได้ เข้าโตแล้ว

เข้าจะเล่าเรื่องของเขาเองได้

22. ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็ เพราะกลัวพากยิว เพราะพากยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้โดยอิริยาบถรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา
23. เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขารีบพูดว่า จงตามเขานะเด็ด เขารีบแล้ว
24. คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตอบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า จงสรรเสริฐพระเจ้าเกิด เรารู้อยู่ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป
25. เขายกอกบ่า ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิงเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตอบอด แต่เดียวนี้ข้าพเจ้าม่องเห็นได้
26. คนเหล่านั้นจึงถามเขาว่า เขายกอะไรกับเจ้าบ้าง เขายกอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด
27. ชายคนนั้นตอบเขาว่า ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไม่ท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ
28. เขายังหลายจังหวะเยี่ยมชมคนนั้นว่า แกเป็นศิษย์ของเขายัง แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส
29. เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสรักบโมเสส แต่คนนั้นเรามีรู้ว่าเขามาจากไหน
30. ชายคนนั้นตอบเขาว่า เอօ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกร่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด
31. พวกรู้ว่าพระเจ้ามีได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำการทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น
32. ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้
33. ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้
34. เขายังหลายตอบคนนั้นว่า แกเกิดมาในการนาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ แล้วเขารีบไล่คนนั้นเสีย
35. พระเยซูทรงได้ยินว่าเข้าได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบรอยคนนั้นจึงตรัสรักบเขาว่า เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ
36. ชายคนนั้นทูลตอบว่า ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ชื่อข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้
37. พระเยซูตรัสรักบเขาว่า เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้นั้นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า
38. เขายังทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ แล้วเขาก็นมัสการพระองค์
39. พระเยซูรู้ว่า เราเข้ามาในโลกเพื่อแก่การพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด
40. เมื่อพวกราริสีบังคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า เรดาบอดด้วยหรือ
41. พระเยซูตรัสรักบเขาว่า ถ้าพวกร่านตอบอด พวกร่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า 'เรามองเห็น' เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่

บทที่ 10

1. เราอกรความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มิได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร
2. แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ
3. นายประตูจึงเบิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่องฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป
4. เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน
5. คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า
6. คำอุปมา้นพะเยาได้ตัวสักบ้ำขาหั้งหลาย เตต่เข้าไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขามาเลย
7. พะเยาจึงตรัสกับเขาว่า เรากลอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะหั้งหลาย
8. บรรดาผู้ที่มาก่อนเราหันเป็นขโมยและโจร แต่ผู้งดงามมิได้ฟังเขา
9. เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร
10. ขโมยนั้นย่องมาเพื่อจะลักและช่วยทำลายเสีย เราได้มามาเพื่อเข้าหั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อวย่างครบบริูณ์
11. เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่องສละชีวิตของตนเพื่อผู้งดงาม
12. แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และผู้งดงามไม่เป็นของเขามา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขายังคงผู้งดงามหน้า สุนัขปากซึ่งอาภัยไปเสีย และทำให้ผู้งดงามกระฉับกระเฉยไป
13. ผู้ที่รับจ้างนั้นหนี้พระเขามาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย
14. เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรานะ และแกะของเราก็รู้จักเรา
15. เมื่อพระบิดาทรงรู้จักเรา เรายังรู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อผู้งดงาม
16. แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรานะ แล้วจะรวมเป็นผู้งดงามเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว
17. ด้วยเหตุนี้พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรานะ เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก
18. ไม่มีผู้ใดเชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราร่อง เรายังสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชานี้เราได้รับมาจากพระบิดาของเรานะ
19. พระดำรสนี้จึงทำให้พากยิวแตกแยกกันอีก
20. พากเขาหั้งหลายคนพูดว่า เขายังผิดและเป็นบ้า ท่านฟังเขากำใจ
21. พากอื่นก็พูดว่า คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผิด ผิดทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ
22. ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว
23. พะเยาทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เปลี่ยนของชาโโลมอน
24. แล้วพากยิวที่พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าไร ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จะบอกเราให้ชัดแจ้งเด็ด
25. พะเยาตรัสตอบเข้าหั้งหลายว่า เราได้บอกท่านหั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนาม

พระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา

26. แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว

27. แกะของเรายอมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา

28. เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเรา ได้

29. พระบิดาของเรามีประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเรารได้

30. เราภัยพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

31. พ ragazzi ยิ่งหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขวางพระองค์ให้ตาย

32. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เรายังสำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากการบิดาของเรานั่นทั้งหลาย หยิบก้อนหินจะขวางเราให้ตายเพราการกระทำข้อใดเล่า

33. พ ragazzi ยิ่งตอบพระองค์ว่า เราจะขวางท่านมิใช่เพราการกระทำดี แต่เพราการพุดหミニ่ประมาท เพราท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า

34. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเชิญไว้มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ'

35. ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์เมื่อได้

36. ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามานในโลกว่า 'ท่านกล่าวคำหミニ่ประมาท' เพราเราได้กล่าวว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' ออย่างนั้นหรือ

37. ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเราก็อย่าเชื่อในเราเลย

38. แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จะเชื่อเพราพระราชกิจนั้นเต็ด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเรารอยู่ในพระบิดา

39. พ ragazzi เข้าจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

40. พระองค์แสดงไปฟากแม่น้ำ约爾์เคนข้างโนนอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอดนี้ให้บัดศามาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น

41. คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า ยอดนี้มิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอดนี้ได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง

42. แล้วมีคนหลายคนที่นั่นได้เชื่อในพระองค์

1. มีชายคนหนึ่งชื่อลาซาธัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบราน์ ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมาตราพี่สาวของเธออยู่นั้น
2. (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เจ้านำมันหมอมโอลองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอา悍ของเธอเช็คพระบาทของพระองค์ ลาซาธัส น้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่)
3. ดังนั้นพี่สาวทั้งสองคนจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่
4. เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า โกรนนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโกรนนั้น
5. พระเยซูทรงรักมารดาและน้องสาวของเธอและลาซาธัส
6. ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซาธัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน
7. หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกราวกว่า ให้เราเข้าไปในแคร์นิยูเดียกันอีกเดียว
8. พวกราวกๆพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วนี้พวกริยาให้อาทิโนหัวงพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั้นอีกหรือ
9. พระเยซูตรัสตอบว่า วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดูด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้
10. แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดูด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา
11. พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า ลาซาธัสสายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเข้าให้ตื่น
12. พวกราวของพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขายังลับอยู่เขาก็จะสบายดี
13. แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซาธัส แต่พวกราวคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน
14. ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขารตรงๆว่า ลาซาธัสตายแล้ว
15. เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด
16. โธมัสที่เรียกว่า ดิคุมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า ให้พวกราไปด้วยเดิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์
17. ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่า เขาเอาลาซาธัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว
18. หมู่บ้านเบราน์อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร
19. พวกริยาคนได้มาหาราดาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ
20. ครั้นมาตราจึงข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน
21. มาตราจึงทูลพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย
22. แต่ถึงแม้มีเดียวันนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์
23. พระเยซูตรัสกับเธอว่า น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก
24. มาตราทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขายังฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา
25. พระเยซูตรัสกับเธอว่า เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขายังจะ

มีชีวิตอีก

26. และทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่อออย่างนี้ไหม
27. márathauluพระองค์ว่า เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก
28. เมื่อเชอทูลดังนี้แล้ว เชอกกกลับไปและเรียกมาเรียน้องสาวกระซิบว่า พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า
29. เมื่อมาเรียได้ยินแล้ว เชอกกรับลูกขึ้นไปเฝ้าพระองค์
30. ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมาราพบพระองค์นั้น
31. พากยิวที่อยู่กับมาเรียในเรือนและกำลังปลอบโยนเชืออยู่ เมื่อเห็นมาเรียรับลูกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเชอไปพุด กันว่า เขายังไปร่องให้ที่อุโมงค์
32. ครั้นมาเรียมานถึงที่ซึ่งพระเยซุประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ นองชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย
33. ฉะนั้นเมื่อพระเยซุทอดพระเนตรเห็นเชอร้องให้ และพากยิวที่มากับเชอร้องให้ด้วย พระองค์ก็ทรงครั่คราญ ร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์
34. และตรัสตามว่า พากเจ้าເօສພເຂາໄປໄວ່ທີ່ຫນ ເຂາຖຸລພຣອງຄ່ວ່າ ພຣອງຄ່ຈັ້າຂ້າ ເຊີ້ມເສດີຈຳມາດູເຕີດ
35. ປຣະຍູທຽງພຣະກັນແສງ
36. พากยิวຈຶ່ງກ່າວວ່າ ດູເຕີດ ພຣອງຄ່ທຽງຮັກເຂາເພື່ອໃຈ
37. ແລະບາງຄນົກຝູດວ່າ ທ່ານຜູ້ນີ້ທໍາໄຫ້ຄົນຕາບອດມອງເຫັນ ຈະທໍາໄຫ້ຄົນນີ້ໄມ່ຕາຍໄມ່ໄດ້ຫົວ
38. ປຣະຍູທຽງຄໍາຮັບຮູ້ອັນພຣະທັຍອີກ ຈຶ່ງເສດີຈຳມາຄື່ງອຸໂມງຄ່ຝັ້ງສພ ອຸໂມງຄ່ຝັ້ງສພນັ້ນເປັນສຳ ມີສີລາວງປິດປາກໄວ້
39. ປຣະຍູຕັສວ່າ ຈົນເອສລາອອກເສີຍ ມາຮາພີ່ສາວຂອງຜູ້ຕາຍຈຶ່ງທຸລພຣອງຄ່ວ່າ ພຣອງຄ່ຈັ້າຂ້າ ປ່ານນີ້ສພມົກລິນ ແහັນແລ້ວ ເພຣະວ່າເຂາຕາຍມາສົ່ວນແລ້ວ
40. ປຣະຍູຕັສກັບເຮອວ່າ ເຮັບອອກເຈົາແລ້ວມີໃໝ່ຫົວ ຄ້າເຈົາເຂື່ອ ເຈົກຈະໄດ້ເຫັນສົ່ງຮາສີຂອງພຣະເຈົາ
41. ພັກເຂາຈຶ່ງເອສລາອອກເສີຍຈາກທີ່ຫຼັງຜູ້ຕາຍວາງອູ້ນັ້ນ ປຣະຍູທຽງແ亨ນພຣັກຕຣີ້ນຕັສວ່າ ຂໍາແຕ່ພຣະບິດາ ຂໍາພຣອງຄ່ຂອບພຣະຄຸນພຣອງຄ່ທີ່ພຣອງຄ່ທຽງໂປຣດັ່ງພັ້ນຂໍາພຣອງຄ່
42. ຂໍາພຣອງຄ່ທຽບວ່າ ພຣອງຄ່ທຽງພັ້ນຂໍາພຣອງຄ່ອູ່ເສມອ ແຕ່ທີ່ຂໍາພຣອງຄ່ກ່າວອຍ່າງນີ້ກີ່ພຣະເຫັນແກ່ປະຊາຊົນທີ່ຢືນອູ້ທີ່ນີ້ ເພື່ອເຂາຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າພຣອງຄ່ທຽງໃຊ້ຂໍາພຣອງຄ່ມາ
43. ເມື່ອພຣອງຄ່ຕັສດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງເປັ່ນພຣະສູຮັບສິນຕັສວ່າ ລາຊາຮັສເອົ່ຍ ຈົນອອກມາເຕີດ
44. ຜູ້ຕາຍນັ້ນກີ່ອກມາ ມີຜ້າພັນສພພັນມື່ອແລະເທົ່າ ແລະທີ່ໜ້າກີ່ມີຜ້າພັນອູ່ດ້ວຍ ປຣະຍູຕັສກັບເຂົາທັ້ງໜ້າຍວ່າ ຈົນແກ້ ແລ້ວປ່ອຍເຂາໄປເຕີດ
45. ດັ່ງນັ້ນພັກຍົວຫລາຍຄົນທີ່ນາມາเรีย ແລະໄດ້ເຫັນກາຮະທໍາຂອງພຣະຍູ ກີ່ເຂື່ອໃນພຣອງຄ່
46. ແຕ່ພັກເຂາບາງຄົນໄປຫາພັກຝາຣີສີ ແລະເລ່າເຫຼຸກກາຮັນທີ່ພຣະຍູໄດ້ກາຮະທໍາໃຫ້ພັ້ນ
47. ດັ່ງນັ້ນພັກນູໂຣທິດໃໝ່ແລະພັກຝາຣີສີເຮັດວຽກປະໜຸມສມາຊີກສພາແລ້ວວ່າ ເຮັດວຽກ ເພຣະວ່າຫຍຸ້ນີ້

ทำการอัศจรรย์หลายประการ

48. ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเข้า แล้วพวกโรมก็จะมาшибเอาหัวที่และชันชาติของเราไป
49. แต่คนหนึ่งในพวกเข้า ซื้อคายาฟ้าสเป็นมหาปูโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาหัวหน้าหลายว่า ท่านหัวหน้าหลายไม่รู้อะไรเสียเลย
50. และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราหัวหน้าหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนหัวหน้าหลายต้องพินาศ
51. เขาไม่ได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่ เพราะว่าเขามาเป็นมหานาครหิตประจำการในปีนั้น จึงพยายามว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น
52. และมิใช่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรหัวหน้าหลายของพระเจ้าที่ราชจักรรายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน
53. ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาหัวหน้าหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย
54. เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกภิวอย่างเบิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั้นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั้นกับพวากษาของพระองค์
55. ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปีสกาของพวกภิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปีสกาเพื่อจะชำระตัว
56. เขาหัวหน้าหลายจึงแสร้งห้าพระเยซู และเมื่อเข้าหัวหน้าหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า ท่านหัวหน้าหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ
57. ฝ่ายพวกปูโรหิตใหญ่และพวกฟาริสได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มานบอกพวกเขามาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

1. แล้วก่อนปีสากหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบราน์ ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นชีวิ詹จากตาย
2. ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มาราเก็ปранนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวากเข้าที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์
3. มาเรียจึงเอาน้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมากโอมพระบาทของพระเยซูและเอาผนของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก์ห้อม ฟุ่งไปด้วยกลิ่นนำมันนั้น
4. แต่สาวคนหนึ่งของพระองค์ ซึ่งญาดาสอิสคาเรโลท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรงศพระองค์ไว้ พุดว่า
5. เหตุไนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินเด็กสามร้อยเดนาริอัน แล้วแยกให้แก่คนจน
6. เขapultดอย่างนั้นมิใช่เพราเราใจใส่คนจน แต่เพราเราเป็นขออย และได้ถืออย่าง และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในยำนั้น
7. พระเยซูจึงตรัสว่า ช่างเขาก็ได้ เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา
8. เพราว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป
9. ฝ่ายพวากยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อายากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นชีวิ詹มาจากตายด้วย
10. แต่พวากปูโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย
11. เพราลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวากยิวหลายคนออกจากพวากเข้า และไปเขื่อพระเยซู
12. วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาลีม
13. เขาก็พากันถือใบของต้นอินทนิลผลลัมภ์ไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า โอซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหาภัตตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ
14. และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกๆ ตัวหนึ่งจึงทรงล้านนเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า
15. 'ชิดาแห่งศิโยนเอ่ย อย่ากลัวเลย ดูเกิด กษัตริย์ของเรอทรงลูกสาวเสด็จมา'
16. ที่แรกพวากสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับส่งราชีแล้ว เขายังระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์
17. เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เข้าฟื้นชีวิ詹จากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้
18. เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเข้าได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น
19. พวากฟาริสีจึงพุดกันว่า ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเกิด โลกตามเข้าไปหมดแล้ว
20. ในหมู่คนทั้งหลายที่เข้าไปนั้นพวากในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวากรีกบ้าง
21. พวากรีกนั้นจึงไปหาพิลิปป์ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพุดกับท่านว่า ท่านเจ้าข้า พวากข้าพเจ้าจะครร เช่นพระเยซู

22. พลิปจึงไปบอกอันดaru และอันดaru กับพลิปจึงไปทูลพระเยซู
23. และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสิ่งรารศี
24. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก
25. ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์
26. ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น
27. บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลา' อย่างนั้นหรือ หมายได้ เพราะด้วยความประسنค์นี้เองเรามาถึงเวลา呢'
28. ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก
29. ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆ ก็พูดว่า ทุตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์
30. พระเยซูตรัสตอบว่า เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย 'ไม่ใช่เพื่อเรา'
31. บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวให้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย
32. เมื่อเรากยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เรา ก็จะซักสวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา
33. พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร
34. คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พากเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า
35. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จะเดินไปเกิด เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน
36. เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จะเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้น แล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพากเขา
37. ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเข้า เข้าทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์
38. เพื่อคำของอิสยาห์ค่าสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระองค์เจ้าข้า ครแล้วได้เชื่อสิ่งที่เข้าได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขอขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด'
39. ฉะนั้นพากเขาก็เชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า
40. 'พระองค์ได้ทรงปิดตาของเข้าทั้งหลาย และทำใจของเข้าให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเข้าจะเห็นด้วยตาของเข้า และเข้าใจด้วยจิตใจของเข้า และหันกลับมาและเราจะรักษาเข้าให้หาย'
41. อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสิ่งรารศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์
42. อย่างไรก็ได้เมื่อพากขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เข้าไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยพระองค์ลัว

พวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

43. เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า
44. พระเยซูทรงประกาศว่า ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
45. และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
46. เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมีด
47. ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามิได้มายี่ห้อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด
48. ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหล่งจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย
49. เพราะเรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา
50. เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูdnั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา

บทที่ 13

1. ก่อนถึงเทศกาลเฉียงปีศาจ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพากของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขานถึงที่สุด
2. ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญาмарได้ลิ้นจมูกด้วยความอิสตาโนท บุตรชายของซีโมน ให้ทรัพย์พระองค์ไว้
3. พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า
4. พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้
5. แล้วก็ทรงเน้นลังในอ่าง และทรงตั้งตันเอาหน้าลังเท้าของพวกราวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้นั้น
6. แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงลังเท้าของข้าพระองค์หรือ
7. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ
8. เปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์จะทรงลังเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าเราไม่ลังท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้
9. ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดลังทั้งมือและศีรษะด้วย
10. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ลังแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกรท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน
11. เพราะพระองค์ทรงทราบว่า คริจจะเป็นผู้ทรัพย์พระองค์ไว้ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน
12. เมื่อพระองค์ทรงลังเท้าเข้าห้องหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเออนพระกายลงอีกด้วยแล้ว กับเขาว่า ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ
13. ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกฉันแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น
14. ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ลังเท้าของพวกรท่าน พวกรท่านก็ควรจะลังเท้าของกันและกันด้วย
15. เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน
16. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท้าสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทุกจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เข้าไปก็หาไม่ได้
17. ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข
18. เราไม่ได้พุดถึงพวกรท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้าต่อเรา'

19. เรากลอกห่านหังหลายเดี่ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วห่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น
20. เรากลอกความจริงแก่ห่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราให้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
21. เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกอย่างที่พระทัย และตรัสเป็นพยานว่า เรากลอกความจริงแก่ห่านว่า คนหนึ่งในพวกห่านจะทรงครุยว่าไว้
22. เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
23. มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักได้ออกมากายอยู่ที่พระทroneของพระเยซู
24. ซีโมนเปโตรจึงทำไว้มือให้เข้าทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
25. ขณะที่ยังออกกายอยู่ที่พระทroneของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร
26. พระเยซูตรัสตอบว่า คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิมแล้วยื่นให้ และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิมแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาเรโลทบุตรชาวยิซิโมน
27. เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ชาตานกเข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ห่านจะทำอะไรไว้จะ
- ทำเรื่องๆ ก็ได้
28. ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่ออกกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขاهะนั้น
29. บางคนคิดว่าพระยูดาสมีอุทุณเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง
30. ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชั้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน
31. เมื่อเขากลับมาแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพรະบุตรมนุษย์
32. ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพรະบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี่ยวนี้
33. ลูกเล็กๆ เอ่ย เรายังจะอยู่กับเจ้าหังหลายอีกขนะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวkyivแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ 'ที่เราไปนั้นเจ้าหังหลายไปไม่ได้'
34. เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าหังหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าหังหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจะรักกันและกันด้วยอย่างนั้น
35. ถ้าเจ้าหังหลายรักกันและกัน ดังนี้แหล่คนหังปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าหังหลายเป็นสาวกของเรา
36. ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ห่านจะตามเราไปเดี่ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังห่านจะตามเราไป
37. เปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี่ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะສละชีวิตเพื่อพระองค์
38. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ห่านจะสละชีวิตของห่านเพื่อเรารึเปล่า เรากลอกความจริงแก่ห่านว่า ก่อนไก่ขัน ห่านจะ

ปฏิเสธเราสามครั้ง

บทที่ 14

1. อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย
2. ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย
3. และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเรารอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลาย จะอยู่ที่นั่นด้วย
4. ท่านทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น
5. โคมสหุลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวากข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวากข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร
6. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เรายืนทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากทางเรา
7. ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์
8. ฟิลิปปุลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวากข้าพระองค์จะพอใจ
9. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ฟิลิปเปอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักราบริอุ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น'
10. ท่านไม่เชื่อหรือว่า เรารอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำชี้แจงเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์
11. จงเชื่อเราเด็ดว่าเรารอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมีฉันคนก็จะเชื่อเรา เพราะกิจการเหล่านั้นแสดงให้เห็น
12. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา
13. สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำการสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร
14. ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำการสิ่งนั้น
15. ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงประพฤติตามบัญญัติของเรา
16. เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป
17. คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแล้วไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน
18. เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน
19. อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเรารอיקลาย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย
20. ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เรารอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเรารอยู่ในท่าน

21. ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นจะเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเรางจะทรงรักเข้า และเราจะรักเข้า และจะสำแดงตัวของเรางให้ปรากฏแก่เขา
22. ยุดาส มิเชอสคาเรโอท ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกรข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก
23. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระบิดาของเรางจะทรงรักเข้า และพระบิดากับเราจะมาหาเข้าและจะอยู่กับเขา
24. ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำชี้งห่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
25. เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ห่านทั้งหลายเมื่อเรยังอยู่กับห่าน
26. แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนห่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ห่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ห่านแล้ว
27. เราอบรมสันติสุขไว้ให้แก่ห่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ห่านนั้น เราให้ห่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของห่านวิตกและอย่ากลัวเลย
28. ห่านได้ยินเรากล่าวแก่ห่านว่า 'เราระจากไปและจะกลับมาหาห่านอีก' ถ้าห่านรักเรา ห่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า 'เราระไปหาพระบิดา' เพราะพระบิดาของเรารทรงเป็นใหญ่กว่าเรา
29. และบัดนี้เราได้บอกห่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ห่านทั้งหลายจะได้เชื่อ
30. แต่นี้ไปเราจะไม่สนใจกับห่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิ์อำนาจอะไรเหนือเรา
31. แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลูกชิ้นให้เราทั้งหลายไปกันเถิด

บทที่ 15

1. เราเป็นญาอุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา
2. กิงทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิงทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น
3. ท่านหั้ง流星ได้รับการชำราห์ให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน
4. จงเข้าสันนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสันนิทอยู่ในท่าน กิงจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเราฉันใด ท่านหั้ง流星จะเกิดผลไม่ได้นอกจากท่านจะเข้าสันนิทอยู่ในเรานั้น
5. เราเป็นญาอุ่น ท่านหั้ง流星เป็นกิง ผู้ที่เข้าสันนิทอยู่ในเราและเราเข้าสันนิทอยู่ในเข้า ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย
6. ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสันนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิง แล้วก็เที่ยวแห่งไป และเขารวบรวมไว้ทึ้งในไฟเผาเสีย
7. ถ้าท่านหั้ง流星เข้าสันนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านประถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น
8. พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านหั้ง流星เกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา
9. พระบิดาทรงรักเราฉันใด เรายังรักท่านหั้ง流星นั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา
10. ถ้าท่านหั้ง流星ประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เมื่อนั้นดังที่เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์
11. นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านหั้ง流星แล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเติมเปี่ยม
12. นี่แหลกเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านหั้ง流星รักซึ่งกันและกัน เมื่อนั้นดังที่เราได้รักท่าน
13. ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะஸละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน
14. ถ้าท่านหั้ง流星ประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา
15. เราไม่เรียกท่านหั้ง流星ว่าทาสอิก เพราทาสไม่ทราบว่านายของเขาราทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเราราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว
16. ท่านหั้ง流星ไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านหั้ง流星 และได้แต่งตั้งท่านหั้ง流星ไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
17. สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านหั้ง流星ไว้ว่า ท่านจะรักซึ่งกันและกัน
18. ถ้าโลกนี้เกลี่ยดซังท่านหั้ง流星 ท่านหั้ง流星ก็รู้ว่าโลกได้เกลี่ยดซังเราก่อน
19. ถ้าท่านหั้ง流星เป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่พระท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลี่ยดซังท่าน

20. จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า 'ท้าสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเข้า' ถ้าเขาช่ำ hegik จะช่ำ hegik ท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของท่านทั้งหลายด้วย
21. แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกร้านนั้นก็เพราะนามของเราระบุไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
22. ถ้าเราไม่ได้มีประการแก่พวกรเข้า เขาก็คงจะไม่มีบ้าป แต่บัดนี้เข้าไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบ้าปของเข้า
23. ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเรารด้วย
24. ถ้า ณ ท่ามกลางพวกรเข้า เราไม่ได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกรเขาก็จะไม่มีบ้าป แต่เดียวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา
25. แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกรเข้าจะสำเร็จ ซึ่งว่า 'เข้าได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ'
26. แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากการบิดามหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้แสดงมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา
27. และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว

1. เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ
2. เขาจะໄล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งทุกคนที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขายทำภารนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า
3. เขาจะกระทำดังนั้นแก่ท่าน เพราะเขาไม่รู้จักระบิดาและไม่รู้จักรา
4. แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามิได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรา秧งอยู่กับท่าน
5. แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เราฯ และไม่มีใครในพากท่านถามเราว่า 'พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน'
6. แต่ เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พากท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก
7. อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เรายกจะใช้พระองค์มาหาท่าน
8. เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา
9. ถึงความผิดบาปนั้น คือ เพราะเราไม่เชื่อในเรา
10. ถึงความชอบธรรมนั้น คือ เพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรารอיק
11. ถึงการพิพากษานั้น คือ เพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว
12. เรายังมีอิกหlaysingที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดียวันท่านยังรับไว้ไม่ได้
13. เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น
14. พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย
15. ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย
16. อิกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอิกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา
17. สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า 'อิกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอิกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา' และ ' เพราะเราไปถึงพระบิดา' เหล่านี้หมายความว่าอะไร
18. เขายังพูดกันว่า นั้นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า 'อิกหน่อย' เราไม่ทราบว่า สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร
19. พระเยซูทรงทราบว่าเขายากทุกถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า 'อิกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอิกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา'
20. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องให้และคร่าความญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะ

ทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี

21. เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่รำลึกถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก
22. ฉันได้ก็ติขะนะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้
23. ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
24. แม้จันบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเดินแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเติมเปี่ยม
25. เรายุดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำรหัส แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำรหัสอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง
26. ในวันนั้นพากท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน
27. เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า
28. เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก
29. เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำรหัส
30. เดียวนี้พากข้าพระองค์รู้แล้วว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า
31. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เดียวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ
32. ดูเถิด เวลาจะมา เวลาันนี้ก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจาดไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา
33. เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จะชื่นใจเกิด เพราะว่าเราได้ชัณะโลกแล้ว

1. พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์
2. ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหันทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น
3. และนี่แหลกคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักระเบยซุคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา
4. ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว
5. บัดนี้ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา
6. ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเข้าให้แก่ข้าพระองค์ และเข้าได้ปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์แล้ว
7. บัดนี้เข้าทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์
8. เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เข้าแล้ว และเข้าได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเข้าเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
9. ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเข้า ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเข้าเป็นของพระองค์
10. ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น
11. บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พากเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์
12. เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพากเขไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ
13. และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเข้าจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม
14. ข้าพระองค์ได้มอบพระคำรัสของพระองค์ให้แก่เข้าแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเข้า เพราะเขามิใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

15. ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเข้าออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย
16. เขาไม่ใช่ของโลก เมื่อ nondang ที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก
17. ขอทรงโปรดชาระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง
18. พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกจันได ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกจันนั้น
19. ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชาระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน
20. ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พากเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราถ้อยคำของเขานะ
21. เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสติในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขามีอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
22. เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น
23. ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขามี nondang ที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์
24. พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปราณนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นส่งร้าศิของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก
25. ข้าแต่พระบิดาผู้ซึ่งอบรม โลกนี้ไม่รู้จักราชองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักราชองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
26. ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักราชนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้อีก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา

1. เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จจากไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารขิดโรมไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก
2. ยุดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ
3. ยุดาสจึงพากเพียรกล่าวเจ้าหน้าที่มาจากพากนูโรหิตให้ญี่และพากฟาริสี ถือคอมถือได้และเครื่องอาuzziไปที่นั่น
4. พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จจากไปตามเขาว่า ท่านทั้งหลายมาหาใคร
5. เขาทูลตอบพระองค์ว่า มาหาเยซูชานาชาเร็ว พระเยซูตรัสกับเขาว่า เรายังคือผู้นั้นแหล่ะ ยุดาสผู้ทรยศพระองค์ไว้ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย
6. เมื่อพระองค์ตรัสกับเข้าทั้งหลายว่า เรายังคือผู้นั้นแหล่ะ เข้าทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน
7. พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ก็มาหาเราได้ เข้าทูลตอบว่า มาหาเยซูชานาชาเร็ว
8. พระเยซูตรัสตอบว่า เราบอกท่านแล้วว่า เรายังคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาราก็จะปล่อยคนเหล่านี้ไปเด็ด
9. ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว
10. ซีโมนเปโตรเมื่อดับ จึงซักออกและพันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปูโรหิต ถูกกฎหมายขวางขาดไป ซึ่งของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส
11. พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า จงເຂົາດຳໃສ່ຜັກເສີຍ ເຮຈະໄມ່ດືມຄ້າຍຊື່ພະບິດຂອງເຮປະການແກ່ເຮວ່ອ
12. พากเพียรกล่าวเจ้าหน้าที่ของพากยิวจึงจับพระเยซุมัดไว้
13. แล้วพาระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายafa สผู้ซึ่งเป็นมหาปูโรหิตประจำการในปีนั้น
14. คายafa สผู้นี้แหล่ะที่แนะนำพากยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด
15. ซีโมนเปโตรได้ดิดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ดิดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปูโรหิตและเข้าได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปูโรหิต
16. แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปูโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป
17. ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ เข้าตอบว่า ข้าไม่เป็น
18. พากผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอามาก่อไฟเพราอากาศหนาว แล้วก็ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับเข้าด้วย
19. มหาปูโรหิตจึงได้ตามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์
20. พระเยซูตรัสตอบท่านว่า เราได้กล่าวให้โลกฟังโดยเบิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พากยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย
21. ท่านถามเราทำไม่ จกามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เรายังได้พูดอะไรกับเข้า ดูเกิด เขายรู้ว่าเรากล่าวอะไร
22. เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตอบพระเยซุด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า เจ้าตอบ

มหาปูโรทิตอย่างนั้นหรือ

23. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม่
24. อันนาสจึงให้พาระเบย์ชั่งถุงมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปูโรทิตประจำการ
25. ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ เปโตรปฏิเสธว่า ข้าไม่เป็น
26. ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปูโรทิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหัวขาดก็กล่าวขึ้นว่า ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ
27. เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่ขัน
28. เขาจึงได้พาระเบย์ช้อกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปูโรทิเรียม เป็นเวลาเช้าตรุก พากเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปูโรทิเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้
29. ปีลاتفاقจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า พากท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้
30. เขายاتอบท่านว่า ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พากข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเข้าไว้กับท่าน
31. ปีลاتفاقจึงกล่าวแก่เขาว่า พากท่านจะลงเ准则นี้เป็นพิพากษาตามกฎหมายของท่านเดิม พากยิวจึงเรียนท่านว่า การที่พากข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย
32. ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ่งพระชนม์อย่างไร
33. ปีลاتفاقเข้าไปในศาลปูโรทิเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพากยิวหรือ
34. พระเยซูตรัสตอบท่านว่า ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา
35. ปีลاتفاقตอบว่า เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพากยิวโรทิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร
36. พระเยซูตรัสตอบว่า อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื่อนเมือของพากยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้
37. ปีลاتفاقทูลถามพระองค์ว่า ถ้าเข่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ พระเยซูตรัสตอบว่า ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงยอมฟังเสียงของเรา
38. ปีลاتفاقทูลถามพระองค์ว่า ความจริงคืออะไร เมื่อสามดังนั้นแล้วท่านก็อกไปหาพากยิวอีก และบอกเขาว่า เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย
39. แต่พากท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา จะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพากยิวให้แก่ท่านหรือ
40. คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส บารับบสนั้นเป็นโจร

1. ขณะนั้นเป้าตึงให้อาพระເຍຸ້າໄປໂບຍຕີ
2. และພວກທຫາກົງເອາຫາມສານເປັນມາກູງສາມພຣະເຕີຣຂອງພຣະອອກ ແລະ ໄທພຣະອອກສາມເສື່ອສີມ່ວງ
3. ແລ້ວຫຼຸຈວ່າ ທ່ານກັບຕົກລົງຂອງພວກຍິວ ຂອທຽງພຣະເຈີນ ແລະ ເຂົາກົງຕົບພຣະອອກດ້ວຍຝໍາມືອ
4. ປຶກຕົກຈົ່າໄປອົກແລກລ່າວແກ່ຄົນທັງໝາຍວ່າ ດູເລີດ ເຮັດວຽກນີ້ອອກມາໃຫ້ທ່ານທັງໝາຍເພື່ອໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ເຮົາໄມ່ເຫັນ
ວ່າເຂົາມີຄວາມຜິດສິ່ງໄດ້ເລຍ
5. ພຣະເຍຸ້າຈຶ່ງເສົ້າຈົອກມາທຽມມາກູງທ່ານທັງໝາຍແລກລ່າວແກ່ເຂົາທັງໝາຍວ່າ ດູຄົນນີ້ຈີ
6. ຂະນັນເມື່ອພວກປຸໂຮທິໃຫຍ່ແລກພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະອອກ ເຂົາທັງໝາຍຮ້ອງອື່ນວ່າ ຕົ້ງເຂົາເສີຍ ຕົ້ງເຂົາເສີຍ ປຶກ
ຕົກລ່າວແກ່ເຂົາວ່າ ພວກທ່ານເອາເຂົາໄປຕົ້ງເອງເຄີດ ເພຣະເຮົາໄມ່ເຫັນວ່າເຂົາມີຄວາມຜິດເລຍ
7. ພວກຍິວຕອບທ່ານວ່າ ພວກເຮົາມີກູງໝາຍ ແລະ ຕາມກູງໝາຍນັ້ນເຂົາວຽຈະຕາຍ ເພຣະເຮົາໄດ້ຕັ້ງຕັ້ວເປັນພຣະບຸຕຣຂອງ
ພຣະເຈົາ
8. ຄຣັນປຶກຕົກຈົ່າໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກົດໄຈກລົມາກົ້ນ
9. ທ່ານເຂົາໄປໃນສາລປຣີໂທເຮືອມອີກແລກຖຸລພຣະເຍຸ້າວ່າ ທ່ານມາຈັກໃໝ່ ແຕ່ພຣະເຍຸ້າມີໄດ້ຕັ້ງຕັ້ວປະກາດ
10. ປຶກຕົກຈົ່າໄປພຣະອອກວ່າ ທ່ານຈະໄໝຝຳກັບເຮົາຮູ້ອ ທ່ານໄມ່ຮູ້ຫຼືວ່າເຮົາມີອຳນາຈທີ່ຈະຕົ້ງທ່ານທີ່ກາງເຊັນ ແລະ ມີອຳນາຈ
ທີ່ຈະປ່ອຍທ່ານໄດ້
11. ພຣະເຍຸ້າຕັ້ງຕັ້ວວ່າ ທ່ານຈະມີອຳນາຈເໜືອເຮົາໄມ່ໄດ້ ນອກຈາກຈະປະການຈາກເບື້ອງບນໄທແກ່ທ່ານ ເທຸວະນັ້ນຜູ້ທີ່
ມອບເຮົາໄວ້ກັບທ່ານຈຶ່ງມີຄວາມຜິດບາປຳນາກກວ່າທ່ານ
12. ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນໄປປຶກຕົກຫາໂອກາສທີ່ຈະປ່ອຍພຣະອອກ ແຕ່ພວກຍິວຮ້ອງອື່ນວ່າ ຄ້າທ່ານປ່ອຍໝາຍຄົນນີ້ ທ່ານກົມ່າໃຊ້ມິຕີ
ຂອງໜີ້ຫຼາກ ຖຸກຄົນທີ່ຕັ້ງຕັ້ວເປັນກັບຕົກລົງກົງພູດຕ່ອສູ້ໜີ້ຫຼາກ
13. ເມື່ອປຶກຕົກຈົ່າໄດ້ຍືນດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງພຣະເຍຸ້າອອກມາ ແລ້ວນັ້ນບັລລັງກົງພິພາກໝາ ຮັນທີ່ເຮົາໄດ້ວ່າ ລານປຸຕິລາ ຝາກຢືນບຸງ
ເຮົາໄດ້ວ່າ ກັບນາງ
14. ວັນນັ້ນເປັນວັນເຕີຣີມປັສກາ ເວລາປະປາມານເທື່ອງ ທ່ານພູດກັບພວກຍິວວ່າ ດູເລີດ ນີ້ມີກັບຕົກລົງຂອງທ່ານທັງໝາຍ
15. ແຕ່ເຂົາທັງໝາຍຮ້ອງອື່ນວ່າ ເອເຂົາໄປເສີຍ ເອເຂົາໄປເສີຍ ຕົ້ງເຂົາເສີຍທີ່ກາງເຊັນ ປຶກພູດກັບເຂົາວ່າ ທ່ານຈະໃຫ້ເຮົາ
ຕົ້ງກັບຕົກລົງຂອງທ່ານທັງໝາຍທີ່ກາງເຊັນຮູ້ອ ພວກປຸໂຮທິໃຫຍ່ຕອບວ່າ ເວັນແຕ່ໜີ້ຫຼາກແລ້ວ ເຮົາໄມ່ມີກັບຕົກລົງ
16. ແລ້ວປຶກຕົກຈົ່າມອບພຣະອອກໃຫ້ເຂົາພາໄປຕົ້ງທີ່ກາງເຊັນ ແລະ ເຂົາພຣະເຍຸ້າໄປ
17. ແລະພຣະອອກທີ່ກາງເຊັນຂອງພຣະອອກໄປຢັງທີ່ໜີ້ເຮົາໄດ້ວ່າ ກະໂໂລກສີຣະ ຝາກຢືນບຸງເຮົາໄດ້ວ່າ ກລໂໂກໜາ
18. ຮັນທີ່ນັ້ນ ເຂົາຕົ້ງພຣະອອກໃຫ້ທີ່ກາງເຊັນກັບຄົນເອີກສອງຄົນ ດັນລະຂ້າງແລກພຣະເຍຸ້າທຽບອູ້ກລາງ
19. ປຶກຕົກໃຫ້ເຂົ້າມີຄວາມຈົດໃຈວັນກາງເຊັນ ແລະ ມີຄວາມຈົດໃຈວັນນັ້ນວ່າ ເຍຸ້າຈາກໜາເຮົາ ກັບຕົກລົງຂອງພວກຍິວ
20. ພວກຍິວເປັນອັນນາກຈຶ່ງໄດ້ອ່ານຄວາມຈົດໃຈວັນກາງເຊັນນີ້ ເພຣະທີ່ໜີ້ເຂົາຕົ້ງພຣະເຍຸ້ານອຍໆໄກລ້ກັບກຽງ ແລະ ຄຳນັ້ນເຂົ້າມີຄວາມຈົດໃຈວັນນັ້ນ
21. ຂະນັນພວກປຸໂຮທິໃຫຍ່ຂອງພວກຍິວຈຶ່ງເຮັດວຽກ ພວກຍິວຈຶ່ງເຮັດວຽກ ພວກຍິວຈຶ່ງເຮັດວຽກ

บอกว่า เรายังเป็นกษัตริย์ของพากยิว'

22. ปีล่าดตอบว่า สิ่งใดที่เรายืนแล้วก็แล้วไป

23. ครั้นพากทหารดึงพระเยซูไว้ที่กำแพงแล้ว เข้าทึ้งหลาຍกีเอฉล่องพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคน คนละส่วน และเอฉล่องพระองค์ชั้นในเดียว 落ちงพระองค์ชั้นในนั้นไม่มีตระเข็บ ทอตั้งแต่บนต่อลอดล่าง

24. เหตุฉะนั้นเขาจึงพุดกันว่า เราย่ามีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลาກกันจะได้รู้ว่าใครจะได้ ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'เสือผ้าของข้าพระองค์ เข้าแบ่งปันกัน ส่วนเสือของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลาກกัน' พากทหารจึงได้กระทำดังนี้

25. ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกำแพงของพระเยซุนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้าสาวของพระองค์ มาเรียภรรยาของเคลโอปัส และมาเรียชาวมัคดาลา

26. ฉะนั้นเมื่อพระเยซุทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัส กับมารดาของพระองค์ว่า หญิงเอี้ย จงดูบุตรของท่านเถิด และตั้งแต่เวลาหนึ่งมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

28. หลังจากนั้นพระเยซุทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า เรากระหายน้ำ

29. มีภานุษะใส่น้ำอุ่นเบรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขามีใจอาฟองน้ำ ชูน้ำอุ่นเบรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบซูชี้นี้ให้ถึงพระโอะษ្រ ของพระองค์

30. เมื่อพระเยซุจึงทรงรับน้ำอุ่นเบรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า สำเร็จแล้ว และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณ จิตให้ออกไป

31. เพราะวันนี้เป็นวันเตรียม พากยิวจึงขอให้ปีล่าดทุบขาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้อเศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพ คำ้งอยู่ที่กำแพงในวันสะบोโต (เพราะวันสะบอตันนี้เป็นวันใหญ่)

32. ดังนั้นพากทหารจึงมาทุบขาของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์

33. แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซุและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขายังมีได้ทุบขาของพระองค์

34. แต่ทหารคนหนึ่งเอากวนแหงที่สีข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมากันทันที

35. คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเข้าพูดความจริง เพื่อท่านทึ้งหลาย จะได้เชื่อ

36. เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักชี้เดียว'

37. และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า 'เข้าทึ้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขามองได้แหง'

38. หลังจากนี้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเชีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซุเพราะกลัวพากยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซุ จากปีล่าด และปีล่าดก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซุไป

39. ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไม่信仰พระเยซุในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับอาโลงเห็นกประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย

40. พวກเข้าอัญเชิญพระศพพระเยชู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว
41. ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย
42. เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และพระอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เข้าจีงบรรจุพระศพพระเยชูไว้ที่นั่น

1. วันแรกของสัปดาห์เวลาเข้ามีด มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ผังศพ เธอเห็นหินอกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว
2. เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า เขาเอองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเรามีรู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน
3. เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น
4. เขายิ่งวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน
5. เขายกมลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขายังไม่ได้เข้าไปข้างใน
6. ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง และวิ่งเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่
7. และผ้าพันพระศีรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก
8. แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขายังไม่ได้เห็นและเชื่อ
9. เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องพื้นเข้ามาจากความตาย
10. แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน
11. แต่ฝ่ายมารีย์ยังร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอ ก้มลงมองดูที่อุโมงค์
12. และได้เห็นทุตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระศีร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท
13. ทุตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า หญิงเอ่ย ร้องไห้ทำไม่ เชอตอบทุตทั้งสองว่า เพราเข้าเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเข้าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน
14. เมื่อมารีย์พุดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นองค์พระเยซู
15. พระเยซูตรัสถามเช渥่า หญิงเอ่ย ร้องไห้ทำไม่ เจ้าตามหาผู้ใด มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้อาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป
16. พระเยซูตรัสกับเช渥่า มาเรียเอ่ย มาเรียจึงหันมาและทูลพระองค์ว่า รับโบนี ซึ่งแปลว่า อาจารย์
17. พระเยซูตรัสกับเช渥่า อย่าแต่ต้องเรา เพราเรายังมิได้ชี้ไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเราและบอกเขาว่า เราจะชี้ไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย
18. มารีย์มักดาลาริบบ์ไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเช渥
19. ค่าวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขารออยู่แล้วเพราพวกกลัวพวกภัย พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า สันติสุขจะดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายถีด
20. ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้ขาดพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี
21. พระเยซูจึงตรัสกับเขารอว่า สันติสุขจะดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายถีด พระบิดาทรงใช้เรามาจันได เรายังใช้ท่านทั้ง

หมายไปจันนั้น

22. ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงพระบายลมหายใจออกเห็นอุเทา และตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เดิດ
23. ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น
24. แต่ฝ่ายโรมัสที่เขารอเรียกกันว่า ดิฉมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพากเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา
25. สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า เรายังได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว แต่โรมัสตอบเขายেล่า�นั่นว่า ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้อ่านว่าของข้าແยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้อ่านว่าของข้าແยงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย
26. ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพากเขาด้วย ประชุมปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า สันติสุขจะดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเดิດ
27. แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า จงยืนนิ่งมาที่นี่และดูมือของเรา จงยืนมืออุดคล้ำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จะเชื่อเดิດ
28. โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์
29. พระเยซูตรัสกับเขาว่า โรมัสเออย เพาะท่านได้เห็นเราท่านเจิงเชื้อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อว่าเป็นสุข
30. พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้
31. แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

1. ภัยหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้
2. คือ ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคاناแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเซเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน
3. ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า ข้าจะไปจับปลา เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า เราจะไปกับท่านด้วย เขา ก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย
4. แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู
5. พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า ลูกเอ่ย มืooooooooooooaoaaaaahร้าบ้างหรือเปล่า เขาทูลตอบพระองค์ว่า ไม่มี
6. พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า จงหอดดวงทางด้านขวาเรือเดิม แล้วจะได้ปลาบ้าง เขายังหอดดวงทางและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้
7. สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขายกหอบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลี่ยนไปแล้ว) แล้วก็กระโดดลงทะเล
8. แต่สาวกอื่นๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆ มา ลากอวนที่ติดปลาเต็มน้ำด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ใกล้ประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)
9. เมื่อเข้าขึ้นมาบนฝั่ง เขายกเห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขันมีปัง
10. พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เอาปลาที่ได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง
11. ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด
12. พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด และในพวກสาวกไม่มีใครกล้าตามพระองค์ว่า ท่านคือผู้ใด เพราะเขารู้อยู่ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
13. พระเยซูทรงเข้ามาหอบขันมีปังเจกให้เข้าและทรงหอบปลาแยกด้วย
14. นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์
15. เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ่ย ท่านรักเรามากกว่า พวกเหล่านี้หรือ เขายูลตอบพระองค์ว่า ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์ พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า จงเลี้ยงลูกแกะของเราเดิม
16. พระองค์ตรัสกับเขารั้งที่สองอีกว่า ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ่ย ท่านรักเราหรือ เขายูลตอบพระองค์ว่า ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์ พระองค์ตรัสกับเขาว่า จงเลี้ยงแกะของเราเดิม
17. พระองค์ตรัสกับเขารั้งที่สามว่า ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ่ย ท่านรักเราหรือ เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสตามเขารั้งที่สามว่า ท่านรักเราหรือ และขายูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์ พระเยซูตรัสกับเขาว่า จงเลี้ยงแกะของเราเดิม

18. เราก็ความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหุ่มท่านคาดเอวเอง และเดินไปไหนตามที่ท่านประณญา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปที่ท่านไม่ประณญาจะไป
19. ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตâยอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงส่งเปโตรว่า จงตามเรามาเดิด
20. เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนด้วลงที่พระทroneของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรงศพระองค์ไว้คือใคร
21. เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร
22. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ถ้าเรารอยากจะให้เขารู้จักรามนั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเดิด
23. เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปทั่วกลางพากพินอง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่ตรัสว่า ถ้าเรารอยากจะให้เขารู้จักรามนั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า
24. สาวกคนนี้แหล ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยานของเขานั้นความจริง
25. มีกิจหมายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้มหาดทั้งโลกก็ไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเม่น

กิจการของอัคราภูต

บทที่ 1

1. ข้าแต่ท่านเจ้าอพอลลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นการทำและสังสอน
2. จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้นั้นแล้ว
3. ครั้นพระองค์ทรงทูลทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพากนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องภารกิจการของพระเจ้า
4. เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้อยู่รับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า ตามที่ท่านหั้งหลายได้ยินจากเร้นนั้นแล้ว
5. เพราะว่ายอดหันให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ชาไม่นานท่านหั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6. เมื่อเข้าทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เข้าจีงทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้นี้หรือ
7. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์
8. แต่ท่านหั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านหั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นญูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก
9. เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เข้าทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา
10. เมื่อเขากำลังเขมันดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเชิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขากับคนนั้นก้าวว่า ชาวกาลิลีเอี่ย เหตุไนท่านเจียงยืนเขมันดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเมื่อไหร่อย่างที่ท่านหั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น
12. แล้วอัครสาวกจึงลงจากฟ้าเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะนาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม
13. เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเบโตร ยากอบ ยอดหันกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโรมัลส์ บาโรโลมิว กับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเคลโลเท กับบุตรสน่องชายของยากอบ พักอยู่นั้น
14. พากเขาร่วมใจกันอธิษฐานอ่อนwonต่อเนื่องพร้อมกับพากผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพากน้องชายของพระองค์ด้วย
15. คราวนั้นเบโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชีว) และกล่าวว่า
16. พื่นองทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอะชูของดาวิด ด้วย

เรื่องยุดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู

17. เพราะยุดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในการกิจนี้
18. ฝ่ายผู้นี้ได้อาบ่าเห็นจแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคามำลงแต่กลางตัวไส้พุงทะลักออกแบบด
19. เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเดลามา คือ นาเลือด
20. ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นี่' และ 'ขอให้อีกผู้หนึ่งมาจิตดำเนินผู้ปักครองดูแลของเขา'
21. เหตุจะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าอกกับเรา
22. คือตั้งแต่บัดติดมาของยอดหัน จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนประชาชนเมืองพระองค์
23. เขายังหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาน มีนามสกุลว่า yüสทัส และมัทธีอัส
24. แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้ พระองค์ทรงเลือกคนไหน
25. ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยุดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน
26. เขายังหลายจึงจับสลาภกัน และสลาgnั้นได้แก่มัทธีอัสจึงนับเขากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

บทที่ 2

1. เมื่อวันเด็กกาลเพ็นเดคเตมาถึง จำพากสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน
2. ในหันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกลาสันก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น
3. มีปลาไฟสัณฐานเหมือนลิ้นปราภูภาคแก่เขา และกระจาอยอยู่บนเข้าสิ้นทุกคน
4. เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งตั้งต้นพุดภาษาแปลกรๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด
5. มีพากยิวจากทุกประเทศทั่วได้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
6. เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขามาจงพากันมาและสับสน เพราะต่างคนต่างได้ยินเข้าพุดภาษากของตนเอง
7. คนทั้งปวงจึงประหลาดและอศจรรย์ใจพุดกันว่า ดูแล้ว คนทั้งหลายที่พุดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ
8. เหตุไจนเราทุกคนได้ยินเข้าพุดภาษากของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา
9. เช่นชาวปารีเซียและมีเดีย ชาวเอلامและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโซโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเชีย ในแคว้นปอนทัสและอาเซีย
10. ในแคว้นเฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไชรีน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพากยิวกับคนเข้าเจ้าอา蕊ติยิว
11. ชาวเกาะคริตและชาวอะราเบีย เรายังหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง
12. เขายังหลายจังหวัดอยู่และลงสนเทห์พุดกันว่า นีอะไรกัน
13. แต่บางคนพยายามเยี่ยงว่า คนเหล่านี้มาเหลืองุ่นใหม่
14. ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า ท่านชายเดียวและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และพังถ้อยคำของข้าพเจ้าแล้ว
15. ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้มาเหลืองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า
16. แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยอาคิมศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า
17. 'พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเห็นพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น'
18. ในคราวนั้นเราจะเห็นพระวิญญาณของเรานบนท่าสและท่าสีของเรา และคนเหล่านี้จะพยากรณ์
19. เราจะดำเนินการหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน
20. ดวงอาทิตย์จะมีดีไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า
21. และจะเป็นเช่นนี้คือทุกคนที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด'
22. ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอพังคำเหล่านี้แล้ว คือพระเยซูชาวนาชาเร็ว เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว
23. พระองค์นี้ทรงถูกมองไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงคำนิพนธ์ไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนช่วยจับพระองค์

ไปตระกูลที่ทางเขนและประหารชีวิตเสีย

24. พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้
25. เพาะดูวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวั่นไหว'
26. เพาะจะนั่งจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ ยิ่งกว่านี้เนื้อหันของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย
27. เพาะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพะองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เป็นอย่างไรไป
28. พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพะองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพะองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสีพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์'
29. พ่นองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกผู้ปั้งไว้ และอุโมงค์ผึ้งศพของท่านยังอยู่กับเรานั่นถึงทุกวันนี้
30. ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบันเอوخของท่าน และตามเนื้อหันนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน
31. ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า 'จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เป็นอย่างไรไป'
32. พระเยซูนิพรรเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้'
33. เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครันพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทบทิชเดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว
34. เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่นที่ข้ามือของเรา'
35. จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
36. เหตุฉะนั้นให้วางศวนอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนิชี้งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่ทางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์'
37. เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รีบสึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า 'พ่นองเอ่ย เราจะทำอย่างไรดี'
38. ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า 'จอกลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์'
39. ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คุณทั้งหลายที่อยู่ใกล้ คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราร่างเรียกมาฝ่าพระองค์'

40. เปปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เด็ด
41. คนทั้งหลายที่รับคำของเบปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพัน คน
42. เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงในคำสอนและสามัคคีธรรมของจำพวกอัครสาวก และร่วมใจกันในการหักขنمปังและ การอธิษฐาน
43. เขายังกล่าวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ
44. บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สิ่งของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของ กlassen
45. เขายังได้ขายทรัพย์สมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ
46. เขายังได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขنمปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและ ด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป
47. ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสบทบ กับคริสตจักรทวีปนั้นทุกวัน

บทที่ 3

1. ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง
2. มีชายคนหนึ่งเป็นงอยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยมาวางไวร์มประดูพระวิหาร ซึ่งมีเชื่อว่าประดูามเพื่อให้ขอทานจากคนที่จะเข้าไปในพระวิหาร
3. คนนั้นพอยเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน
4. ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเข้ามากกว่า จงดูพากเราถิด
5. คนขอทานนั้นได้เข้มันดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน
6. เปโตรกล่าวว่า เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ ชื่อนาชาเร็ช จงลูกขึ้นเดินไปถิด
7. แล้วเปโตรจับมือขวาของเขายุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง
8. เข้าจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเต็มโดยสารเสริญพระเจ้าไป
9. คนทั้งปวงเห็นเข้าเดินและสารเสริญพระเจ้า
10. จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประดูามแห่งพระวิหาร เข้าจึงพากันมีความประหลาดและอศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น
11. เมื่อคนงอยที่หายนั้นยังยืดเปโตรและยอห์นอนอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของชาโอล่อน ด้วยความอศจรรย์ใจยิ่งนัก
12. พอกเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ใจนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มันดูเราทำไม่เล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราร่อง
13. พระเจ้าของอับรัชัม อิสอัด และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลاتفاق เมื่อเข้าตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป
14. แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เข้าไปล่อผู้ผ่านให้ท่านทั้งหลาย
15. จึงผ่านพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้
16. โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย
17. พื่นมองทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้น เพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย
18. แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสตราจารย์ทั้งหลายของพระองค์ ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น
19. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาซึ่งใจ

ยินดีจะได้มาจากการพัฒนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

20. และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว
21. พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดายากรณ์บิสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก
22. ที่จริงไม่เสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดายากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพื้นของของท่าน ท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน'
23. และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดายากรณ์ผู้นั้น เขายจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลางประชาชน'
24. และบรรดาศาสดายากรณ์ ตั้งแต่ชามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงการครั้งนี้
25. ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดายากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเราร คือได้ตรัสแก่บรรพบุรุษว่า 'บรรดาครอปครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า'
26. ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มาอย่างท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วชั้นของตน

บทที่ 4

1. ขณะที่เปปโตรกับยอดหันยังกล่าวแก่คุณทั้งปวงอยู่ บุหริหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวากษะดูสึมามาท่านทั้งสอง
2. ด้วยเข้าเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คุณทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความดาย โดยทางพระเยซู
3. เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว
4. แต่คุณเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เช่น ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณหัวพันคน
5. ต่อมารั้นรุ่งขึ้นพวกรอบครองกับพวากผู้ใหญ่และพวกรธรรมาราย
6. ทั้งอันนารมยาบุหริหิต และคายาฟัส ยอดน อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาบุหริหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม
7. เมื่อเข้าให้เปปโตรและยอดหันย์อยู่ท่ามกลางพวกรเข้าแล้วจึงถามว่า ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด
8. ขณะนั้นเปปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิกล่าวแก่เขาว่า ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวากผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล
9. ถ้าท่านทั้งหลายจะตามพวกรเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คุณป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว
10. ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเดิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาชาเร็ว ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตั้งไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนประชาชนไว้ โดยพระองค์นั้นแหล่ชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน
11. พระองค์เป็น 'ศิลป' ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น 'ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย' ได้กลับกลายเป็นศิลามุนเอกแล้ว'
12. ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า
13. เมื่อเข้าเห็นความกล้าหาญของเปปโตรกับยอดหัน และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยกว่าพระลาดใจ แล้วสำนึกรู้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู
14. เมื่อเข้าเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปปโตรและยอดหัน เขายังไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดซึ่งได้
15. แต่เมื่อเข้าสั่งให้เปปโตรและยอดหันออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขายังปรึกษากัน
16. ว่า เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คุณทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้
17. แต่ให้เราซุ่มเข้าย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง
18. เขายังเรียกเปปโตรและยอดหันมา แล้วห้ามปramaเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย
19. ฝ่ายเปปโตรและยอดหันตอบเขาว่า การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด

20. ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้
21. เมื่อเข้าชูสำทบหันทั่งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษห่านอย่างไรได้ เพราะกลัวคนเหล่านั้นเหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรษฐ์พระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
22. ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสิบปีแล้ว
23. เมื่อเข้าปล่อยห่านทั้งสองแล้ว ห่านจึงไปหาพวกของห่าน เล่าเรื่องหั้งสินที่พากบุโกรหิตให้ญาและพากผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน
24. เมื่อเข้าหั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น
25. พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติหั้งหลายคิดอ่านในการที่เร็วประโยชน์’
26. บรรดาภัตตรีย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปักครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์’
27. ความจริงทั้งหมดและปอนทัสเปลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจมไว้แล้ว
28. ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น
29. บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทดสอบพระเนตรการชูของเข้า และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า
30. เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์อกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์’
31. เมื่อเขารู้ข่าวแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หวนไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ
32. คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง
33. อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเข้าทุกคน
34. และในพวකศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพาะผู้ใดมีเงินบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา
35. วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ
36. ฝ่ายโภเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บานนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนนำใจ) เป็นพวกล vere ชาวเกาะไซปรัส
37. มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

บทที่ 5

1. แต่มีชายคนหนึ่งชื่อアナเนียกับภรรยาชื่อสับพิราได้ขายที่ดินของตน
2. และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งขายกับเก็บไว้ ภรรยาของเขาก็รู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก
3. ฝ่ายเปโตรรู้ถึงความว่า アナเนีย เหตุไนนชาตานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้
4. เมื่อที่ดินยังอยู่กับเป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า
5. เมื่อアナเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงทราบเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง
6. พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเข้าไว้แล้วหามเอาไปฝัง
7. หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป
8. ฝ่ายเปโตรรู้ถึงความนางว่า เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเด็ด หญิงนั้นจึงตอบว่า ได้เท่านั้นเจ้าค่ะ
9. เปโตรรู้ถึงความนางว่า ไนนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเด็ด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเข้าจะหมายศพของเจ้าออกไปด้วย
10. ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง
11. ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น
12. มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของชาโโลมอน)
13. และคนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคราพพวกเขามาก
14. มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน)
15. จนเข้าหมายคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนทางบันทีนอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อย眼中หันจะได้ถูกเข้าบางคน
16. ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พากันป่วยและคนที่มีฝีโตรกเปลี่ยนมาและทุกคนก็หาย
17. ฝ่ายมหาปูโรหิตและบรรดาพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดุสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง
18. จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง
19. แต่ในเวลาลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป นกกว่า
20. จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง
21. เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเข้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปูโรหิตกับบรรดาพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พวกอัครสาวกออกมา
22. แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน

23. ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้ากี้ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน
24. เมื่อมหาปูโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกบุปโตรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็จะนั่งสติในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป
25. มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า ดูเดิม คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร
26. แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอารหินขวาง
27. เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภานาถมหาปูโรหิตจึงถาม
28. ว่า เราได้กำชับพวkJ เจ้าย่างแข็งแรงมิให้สอนออกซึ่นนี้ ก็ดูเดิม เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และประณานี้ให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา
29. ฝ่ายเบโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชือฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชือฟังมนูขย์
30. พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฝากเสียโดยแขนไว้ที่ต้นไม้นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่
31. พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้าชาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา
32. เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชือฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย
33. เมื่อเข้าทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกปวดใจ คิดกันว่าจะฝ่าพวkJ อัครสาวกเสีย
34. แต่คนหนึ่งซึ่งมาลิ enrol เป็นพวkJ ฟาริสี และเป็นธรรมอาจารย์ฝ่ายพระราชนบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภานาถแล้วสั่งให้พวkJ อัครสาวกออกไปเสียภัยนอกครุฑ์หนึ่ง
35. ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี
36. เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งซึ่งชื่อรุดาสวัดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสิร้อยคน แต่รุดาสูญเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชือฟังเขาก็กระจัดกระจาดสาบสูญไป
37. ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งซึ่งชื่อยุดาเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญชีสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชือฟังเขาก็กระจัดกระจาดสาบสูญไป
38. ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนูขย์ก็จะล้มละลายไปเอง
39. แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า
40. เข้าทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับมาลิ enrol และเมื่อได้เรียกพวkJ อัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเฝี่ยนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป
41. พวkJ อัครสาวกจึงออกไปให้พันหน้าสภานาถด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับการหล่อเกียรติพระนามของ

พระองค์นั้น

42. ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกวันมิได้ขาด

บทที่ 6

1. ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พากกริกป่นติดเตียนพากอีบูเพระในการแจกทานทุกวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พากแม่ป่ายชาวกริก
2. ฝ่ายอัครสาวกหั่งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเข้าแล้วกล่าวว่า ซึ่งเราจะละเลยพระawanะของพระเจ้ามัวไปแจกอาหารก็หาครัวไม่
3. เหตุฉะนั้นพี่น้องหั่งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพากท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลภาระงานนี้
4. ฝ่ายพากเราจะขามักเข้มอธิษฐานและสั่งสอนพระawanะเสมอไป
5. คนหั่งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเตเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟิลิป โปราโครัส นิคาโนร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคลาลีซาวเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าเอาจริญฝ่ายศาสนายิว
6. คนหั่งเจ็ดนี้เข้าให้มาอยู่ต่อหน้าพากอัครสาวก และเมื่อพากอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา
7. การประกาศพระawanะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพากศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพากบุตรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น
8. ฝ่ายสเตเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน
9. แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพากลิเบระติน มีหั้งชาวไชรีน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเซียและเอเซีย ได้ลูกขึ้นพากันมาໄล่เลียงกับสเตเฟน
10. คนเหล่านั้นสู้สัตดิปัญญาและนำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขามาไม่ได้
11. เขายิงลอบปลุกพยาณเท็จว่า เรายังดียนคนนี้พุดหริ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า
12. เขายุยงคนหั่งปวงและพากผู้ใหญ่กับพากธรรมารย์ แล้วเข้ามาจับสเตเฟนและนำไปปัยังสภาก
13. ให้พยาณเท็จมากล่าวว่า คนนี้พุดหริ่นประมาทสถานบริสุทธิ์และพระราชนบัญญัติไม่หยุดเลย
14. เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชាមาชาเร็นนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา
15. พากสมานิษกษาต่างเพ่งดูสเตเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

1. มหาปูโรหิตจึงถามว่า เรื่องนี้จริงหรือ
2. ฝ่ายสเตเฟนจึงตอบว่า พินองและท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย ขอฟังเดิม พระเจ้าแห่งสกอตแลดีปราภูมิแก่อับราัมบิดาของเราระมีอ่าท่านยังอยู่ในประเทศเมโซโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองหาราน
3. และได้ตรัสกับท่านว่า 'เจ้าจะออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น'
4. อับราัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวดีลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองหาราน หลังจากที่บิดาของท่านเส้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้
5. แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มายหลังท่าน
6. พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเข้ามาเป็นท่าทาง และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี
7. พระเจ้าตรัสว่า 'และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นท่าสนั้น ภายหลังเขาก็จะอุกกาลาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้'
8. พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสุหนัตไว้กับอับราัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสุหนัตในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา
9. ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ
10. ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาร์โห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน
11. และบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินนานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร
12. ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก
13. พ่อครัวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาร์โห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย
14. ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดาภูมิบ้านบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มายา
15. ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ และท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ
16. เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเชเคเมในอุโมงค์ที่อับราัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของสามีรับิดาของเชเคเม
17. เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์
18. จักระทั้งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์
19. กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขามาเสียไม่

ให้มีชีวิตครอบครองได้

20. คราวนั้นโมเสสเกิดมาเมื่อปีร่างดงาม เข้าจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน
21. และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชบิดาของฟาร์ห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน
22. ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเนี่ยบแหลมมากในการพูดและการต่อสู้
23. แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็ไม่เคยรู้จักไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล
24. เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยจากชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น
25. ด้วยคาดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขากลับดีกันอีก จึงกล่าวว่า 'เพื่อนเอ่ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ใจฉันจึงทำร้ายกันเล่า'
26. วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเข้าขณะวิวาทกัน ก็อย่างจะให้เขากลับดีกันอีก จึงกล่าวว่า 'เพื่อนเอ่ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ใจฉันจึงทำร้ายกันเล่า'
27. ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า 'ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา'
28. เจ้าจะนำเราเสียเหมือนนำชาวนี้อียิปต์เมื่อวานนี้หรือ'
29. เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินเมดิยัน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นั่น
30. ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทุตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย
31. เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า 'เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับรา罕 เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู
32. ว่า 'เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับรา罕 เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู
33. ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า 'จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์'
34. ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเรารีที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงครั่วครวญของเขานะ และเราลงมาเพื่อจะช่วยเข้าให้รอด จึงมาເกີດ เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์'
35. โมเสสผู้นี้ซึ่งถูกเข้าปฏิเสธโดยกล่าวว่า 'ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา' โดยมือของทุตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พัน
36. คนนี้แหละ เป็นผู้นำเข้าทั้งหลายอกรมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี
37. โมเสสคนนี้แหละได้ก่อลาภแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดายากรณ์ผู้หนึ่ง เมื่อตอนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังผู้นั้น'
38. โมเสสคนนี้แหละได้อยู่กับพลที่ในถิ่นทุรกันดารกับทุตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย
39. บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปราณนาจะกลับไปยังแผ่น

динอีปต์

40. จึงกล่าวแก่อารอนว่า 'ขอสร้างพระให้แก่พวงข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวงข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ที่ได้นำข้าพเจ้าออกจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ'
41. ในคราวนั้นเข้าห้องหลายได้ทำรูปโศกหนุ่ม และให้name เครื่องสัตว์บุชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น
42. แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขานมัสการหมู่ดาวในห้องฟ้า ตามที่มีเชียนไว้ในพระคัมภีร์ แห่งศาสนายາกรณ์ว่า 'โอ วงศ์วนอิสรاةอลเอี่ย เจ้าได้ย่าสัตว์บุชาเราและถวายเครื่องบุชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดาร ถึงสีสันปีหรือ
43. แล้วเจ้าห้องหลายได้หามพลับพลาของพระโมเสค และได้อาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าห้องหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบานิโลนอีก'
44. บรรพบุรุษของเราเมื่อยุคในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักชีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อครั้งกับโมเสส ว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น
45. ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลาอันนี้จึงขนตามโยธาไว้ เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดา ประชาชนดิ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลาอันนี้ก็มีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด
46. ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปราณนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ
47. แต่ชาโอมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์
48. ถึงกรณ์นี้ก็ได้ทรงน้ำใจดีอุทิศให้รับพลับพลาอันนี้จึงขึ้นตามโยธาไว้ ตามที่ศาสนายາกรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 'เมื่อได้รับพลับพลาอันนี้ก็ได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลาอันนี้ก็มีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด'
49. 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศ อะไรมาก็ทำได้ หรือที่พำนักของเรารอยู่ที่ไหน
50. สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ'
51. โอ คุณชาติดอกเบี้ยงใจดีอุทิศ ท่านห้องหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย
52. มีครบรอบในพวักศาสนาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเข้าได้ย่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการ เสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านห้องหลายได้ทรงศรัทธาและย่าพระองค์นั้นเสีย
53. คือท่านห้องหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้ประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้นไม่
54. เมื่อเข้าห้องหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกปวดใจ และขอบเขี้ยวเดียวพันเข้าใส่สเทเฟน
55. ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขมนดูสวรรค์เห็นสั่งราชศีข่องพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่ เปื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
56. แล้วท่านได้กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เปื้องขวาพระหัตถ์ของพระ เจ้า
57. แต่เข้าห้องปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิงกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน

58. ແລ້ວຂັບໄລ່ທ່ານອອກຈາກກຽງແລະເອາຫີນຂໍວາງ ຜ້າຍຄນທີ່ເປັນພຍານປຣັກປຣຳສະເທັບໄດ້ຝາກເສື້ອຜ້າຂອງຕນວາງໄວ່ທີ່
ເຫັນຂອງໝາຍໜຸ່ມຄນໜີ່ງຊື່ເຫຼາໂລ
59. ເຂົາຈຶ່ງເອາຫີນຂໍວາງສະເທັບໄລ່ມີກຳລັງອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າອຸ່ປ່ວ່າ ຂໍາແຕ່ປຣະເຍື້ອເຈົ້າ ຂອທຽງໂປຣດັບຈິຕິວິໝູ້ນູານຂອງຂໍາ
ພຣະອອງຄົ້ວ້າຍ
60. ສະເທັບໄລ່ກີ່ຄຸກເຂົ້າລັງຮ້ອງເສີຍງົດງວ່າ ພຣະອອງຄົ້ວ້າຂໍາ ຂອໂປຣດອຍ່າທຽງຄື້ອໂທະເຂາເພຣະບາປັນ໌ ເມື່ອກລ່າວເຊັ່ນນີ້ແລ້ວກີ່
ລ່ວງໜັບໄປ

บทที่ 8

1. การที่เข้ามาสู่ประเทศไทยผ่านช่องด้วย ครัวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกราชพากอัครสาวกได้กระจัดกระจาดไปทั่วแคว้นญี่ปุ่นเดียวกับさまารี
2. ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสู่ไฟไว้ แล้วคร่าความอลาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง
3. ฝ่ายเชร่าโลพายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปปลดลากชาญหัญจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก
4. ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจาดไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น
5. ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง
6. ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยินท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น
7. ด้วยว่าฝิสโตรกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วอกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ
8. จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น
9. ยังมีชายคนหนึ่งชื่อชีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ
10. ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า
11. คนทั้งหลายนับถือเข้า เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงให้หลماนานแล้ว
12. แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง
13. ฝ่ายชีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ
14. เมื่อพากอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเข้า
15. ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงกอธิชฐานเพื่อเข้า เพื่อให้เข้าได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
16. (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เข้าได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น)
17. เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเข้า แล้วเข้าทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
18. เมื่อชีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางแผนมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก
19. และว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์ย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางแผนมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
20. ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ชีโมนว่า ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเด็ด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้
21. เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า

22. เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชี้ว่าร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าช่วยรับพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า
23. ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความข่มข้นและติดพันชนะแห่งความชั่วชา
24. ฝ่ายนี้มโนนึงตอบว่า ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้น จะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว
25. ครั้นพากอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง
26. แต่ทุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า จงถูกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาชา ซึ่งเป็นทางป่าทราย
27. ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเดิม มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชนีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชนีนั้น ได้มามั่สการในกรุงเยรูซาเล็ม
28. ขณะนั้นรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์คำสาพยากรณ์อยู่
29. ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า จงเข้าไปให้ชิดรถม้านั้นเดิด
30. ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยินท่านอ่านหนังสืออิสยาห์คำสาพยากรณ์ จึงถามว่า ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ
31. ขันทีจึงตอบว่า ถ้าไม่มีครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้ ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน
32. พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ 'เข้าได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบอยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันได้ ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น'
33. ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว'
34. ขันทีจึงถามฟิลิปว่า คำสาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเลิงกึ่งผู้ใด เลิงถึงตัวท่านเอง หรือเลิงถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าได้
35. ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นก้าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู
36. ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า ดูเดิม มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา
37. และฟิลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเติมใจเชื่อท่านก็รับได้ และขันทีจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า
38. แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา
39. เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และขันทีนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี
40. แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโซหัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีชาเวีย

บทที่ 9

1. ฝ่ายเชาโลยังชูค่ารามกล่าวว่าจะผ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหามหาปูโรหิต
2. ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองدامสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม
3. เมื่อเชาโลเดินทางไปไกลจะถึงเมืองدامสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ
4. เชาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสูรเสียงตรัสแก่เขาว่า เชาโล เชาโลเอย เจ้าข่มแหงเราทำไม่
5. เชาโลจึงทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราชื่อยะฎู ที่เจ้าข่มแหง ซึ่งเจ้าถือประตักษิกานัก
6. เชาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสังค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า เจ้าจะลูกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำการใดจะมีคนบอกให้รู้
7. คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพุดไม่ออก ได้ยินพระสูรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร
8. ฝ่ายเชาโลได้ลูกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาก็จึงจุ่มมือท่านไปยังเมืองدامสกัส
9. ตาท่านก็มีدمavaไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย
10. ในเมืองدامสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่อアナเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า アナเนียเอย アナเนียจึงทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ดูເຄີດ ຂ້າພະອອກຄົວຢູ່ທີ່ນີ້
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า ຈงລຸກຂຶ້ນ ໄປທີ່ທັນທີ່ເຮັດວຽກວ່າດັບຕະຫຼາດສັນຕະພາບ ດ້ວຍນິມິຕວ່າ ອານາເນີຍເອີຍ ອານາເນີຍຈຶ່ງຫຼຸດຕອບວ່າ ພຣະອອກຄົວຢູ່ທີ່ນີ້
12. และในนິມິຕເຂົາໄດ້ເຫັນຄົນໜີ່ໜີ່ອານາເນີຍເຂົ້າມາວາງມືອນເຂົາ ເພື່ອເຂົາຈະເຫັນໄດ້ອີກ
13. ແຕ່ອານາເນີຍຫຼຸດຕອບວ່າ ພຣະອອກຄົວຢູ່ທີ່ນີ້ ຂ້າພະອອກຄົວດີ່ງຄົນນີ້ວ່າ ເຂົາໄດ້ທຳຮ້າຍວິສຸທີ່ຫັນຂອງພຣະອອກຄົວໃນກຽງເຍຣູ່ຊາເລີ່ມມາກ
14. ແລະໃນທີ່ນີ້ເຂົາໄດ້ຈຳນາຈາກພວກບູໂຮທີໃຫຍ່ ໃຫ້ຜູກມັດຄົນທັງປວງທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງພຣະອອກຄົວ
15. ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า ຈงໄປເຄີດ ເພຣະວ່າຄົນນີ້ເປັນກາຜະນະທີ່ເວົາໄດ້ເລືອກສຣວ່າ ສໍາຮັບຈະໜໍານາມຂອງເວົາໄປຢັງປະປະຊາດີ ກັ້ວຕົກຍີ່ແລະໜ້າຕົກສຣາເລື
16. ເພຣະວ່າເວົາຈະສໍາແດງໄໝເຂົາເຫັນວ່າ ເຂົາຈະຕ້ອງທັນທຸກໆລຳບາກມາກເຫຼົາໄດ້ພຣະນາມຂອງເວົາ
17. ແລ້ວອານາເນີຍກີ່ໄປ ແລະເຂົາໄປໃນບ້ານວາງມືອນເຂາໂລກລ່າວວ່າ ພີເຂາໂລເອີຍ ອົງຄົນພຣະອອກເຈົ້າຄືອພຣະຍະຖູ ໄດ້ທຽງປຣາກງົງແກ່ທ່ານກລາງທາງທີ່ທ່ານມານັ້ນ ໄດ້ທຽງໃຊ້ຂ້າພເຈົ້າມາເພື່ອທ່ານຈະເຫັນໄດ້ອີກ ແລະເພື່ອທ່ານຈະປະກອບດ້ວຍພຣະວິ່ງໝາຍນບຣິສຸທີ່
18. ແລະໃນທັນໄດ້ນີ້ມີອະໄຫຼາດເໜືອນເກລືດຕກຈາກຕາຂອງເຂາໂລ ແລ້ວກີ່ເຫັນໄດ້ອີກ ທ່ານຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຮັບບັນດີສາມາ
19. ພອຮັບປະທານອາຫາດແລ້ວກີ່ມີກຳລັງຂຶ້ນ ເຂາໂລພັກອູ່ກັບພວກສີ່ຍື່ນໃນເມືອງダメັກສໍາຫລາຍວັນ
20. ທ່ານໄມ້ໄດ້ຮົວ ທ່ານປະກາສຕາມธรรมศาลา ກລ່າວເຮືອງພຣະຄຣິສຕໍ່ວ່າ ພຣະອອກເປັນພຣະບຸຕຣຂອງພຣະເຈົ້າ
21. ດັນທັ້ງໝາຍທີ່ໄດ້ຍືກພາກນປະຫລາດໃຈແລ້ວວ່າ ດັນນີ້ມີໃໝ່ຫຼືອີກທີ່ໄດ້ທຳລາຍຄົນໃນກຽງເຍຣູ່ຊາເລີ່ມທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມ

นี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกรัตน์ส่งให้พวกรบุโรหิตใหญ่

22. แต่เชาโลยิ่งมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกริวโนเมืองตามสักนิ่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจน์ให้เขารู้ว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์
23. ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกริวได้ปรึกษากันจะจ่าเชาโลเสีย
24. แต่เรื่องการป้องร้ายของเขารู้ถึงเชาโล เข้าทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฝ่าเชาโลทั้งกลางวันกลางคืน
25. แต่เหล่าสาวกได้ให้เชาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน
26. ครั้นเชาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านคริรัจจะคงให้สนิทกับพวกริว แต่เข้าทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเชาโลเป็นสาวก
27. แต่บาน nab สได้พาท่านไปหาพวกรอัครสาวก แล้วเล่าให้เข้าฟังว่าเชาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองตามสัก
28. แล้วเชาโลเข้านอกออกในอยู่กับพวกรอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม
29. ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพุดไล่เลียงกับพวกริว แต่พวกรัตน์หาช่องที่จะจ่าท่านเสีย
30. เมื่อพื่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีchariya แล้วส่งไปยังเมืองثارซัล
31. เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นญี่เดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ประพฤติดนด้วยใจเยกรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมานซิกกิยิ่งทวีมากขึ้น
32. ต่อมามีเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว กิลงมาหาพวกริวสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย
33. เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว
34. เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "ไอเนอสเออย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเดินในทันใดนั้นไอเนอสได้ลุกขึ้น
35. ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบชาโนนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหององค์พระผู้เป็นเจ้า
36. ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิชา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์ และให้ทานมากมาย
37. ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขายังอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน
38. เมื่อลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟ่า พวกริวได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชัยสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเข้าโดยเร็ว
39. ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเข้า เมื่อถึงแล้วเข้าพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงมายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่
40. ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า ทาบิชาเออย จงลุกขึ้น ทาบิชาถือมีตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง
41. ฝ่ายเปโตรยืนมือออกพยุงเขือขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกริวมายเข้ามา แล้วมองหญิงที่เป็นขึ้นนั่นให้

กับเข้าทั้งหลาย

42. เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยังฟ่า คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า
43. ต่อมาฝ่ายเปโตรอาทัยอยู่ในเมืองยังฟ่าหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อชีโนนเป็นช่างฟอกหัง

บทที่ 10

1. ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อศัยอยู่ในเมืองซีชาเรีย เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย
2. เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนนำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ
3. เวลาประมาณป่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจาง คือเห็นทุตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า โครเนลิอัสเอ่ย
4. และเมื่อโครเนลิอัสเข้มันดูทุตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจแล้ว จึงถามว่า นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า ทุตสวรรค์จึงตอบท่านว่า คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว
5. บัดนี้จงใช้ชันไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
6. เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหัง บ้านของเขายังริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร
7. ครั้นทุตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ
8. และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เข้าไปยังเมืองยัฟฟา
9. วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปไกลเมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรกี้ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน
10. ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ่มไป
11. และได้เห็นห้องฟ้าแห่งกอกอูกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก
12. ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลี้ยงคลานและนกที่อยู่ในห้องฟ้า
13. มีพระสรุเสียงมากว่าแก่ท่านว่า เปโตรเอ่ย จงลุกขึ้นมา กินเถิด
14. ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย
15. แล้วจึงมีพระสรุเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม
16. เห็นอย่างนี้ก็สามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในห้องฟ้า
17. เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเดิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถ้าหากและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรัว
18. และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่
19. เมื่อเปโตรตรีตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็รักกับท่านว่า ดูเดิด ชายสามคนตามหาเจ้า
20. จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขามา ก็อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา
21. เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า ดูเดิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานั้น ท่านมาธุระ

อะไร

22. เข้าใจงงตอบว่า นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นี้ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทุตสวรค์บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน
23. เปโตรจึงเชิญเข้าให้เข้ามาหยอดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเข้าและพวกพี่น้องบางคนที่เมืองยัฟฟาก็ไปด้วย
24. ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองชีชาเรีย โครเนลิอัสกำลังค่อยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว
25. ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน
26. ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า จงยืนขึ้นเด็ด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน
27. เมื่อกำลังสนใจกันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน
28. จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคงให้สนใจกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน
29. เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร
30. โครเนลิอัสจึงตอบว่า สิ่งมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลา呢 และประมาณเวลาป่ายสามโมง ข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเดิม มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ
31. ผู้นั้นได้กล่าวว่า 'โครเนลิอัสเอ่ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว'
32. เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟ่า เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนัง ที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน'
33. ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้
34. ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด
35. แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์
36. พระคำที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)
37. ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระคำนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือพระคำที่ได้เล่ากันด้วยแต่ต้นที่แคร์นากลีส ไปจนตลอดทั่วแคว้นนู เดีย ภายหลังการบัพติศมาที่ยอดนี้ได้ประกาศนั้น
38. คือเรื่องพระเยซูชารานาชาเร็วว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่าง

“เราและพระเยซูเสด็จไปกราบทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญาแมร์เบียดเบี้ยน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสัตติกำบังพระองค์”

39. เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแต่เดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฟ้าและเขาวันไว้ที่ต้นไม้
40. ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปราภูมิ
41. มิใช่ทรงให้ปราภูมิแก่คนทั่วไป แต่ทรงปราภูมิแก่เหล่าพวกรพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปราภูมิแก่พวกรเราที่ได้รับประทานและดีมกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว
42. พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย
43. ศาสตราพยากรณ์ทั้งหลายย้อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกๆคนที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเข้า เพราะพระนามของพระองค์
44. เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสัตติกำบังคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น
45. ฝ่ายพวกรที่ได้เข้าสุหนัตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย
46. เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาเปลกๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า
47. ครออาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมิให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้
48. เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาก็ทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาก็สองสามวัน

1. ฝ่ายพวกรอครสาวกับพื่น้องหั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระawanของพระเจ้าเหมือนกัน
2. เมื่อเปโตรเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกรที่เข้าสุหนัตจึงต่อว่าท่าน
3. ว่า ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต และรับประทานอาหารกับเขา
4. แต่เปโตรได้อธิบายให้เข้าฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า
5. เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานกีเคลิมไป แล้วนิมิตเห็นภาษาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าฝันใหญ่ หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า
6. ครั้นข้าพเจ้าเข้มั่นดูผ่านนั้น ข้าพเจ้าได้พินิจพิจารณา กีได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลือยกлан และนกที่อยู่ในท้องฟ้า
7. แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสรุเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เปโตรเอ่ย จงลูกเข้านี้ ผ่ากินเถิด'
8. แต่ข้าพเจ้าทูลว่า 'หากไม่ได้พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้า พระองค์เลย'
9. แต่มีพระสรุเสียงตรัสจากฝ่าครั้งที่สองว่า 'ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าย่าวยาเป็นของต้องห้าม'
10. เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฝ่าอีก
11. ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับเช้ามาจากเมืองชีชารียามาหาข้าพเจ้า
12. พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกรที่น้องหั้งหลานนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น
13. ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกรเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า 'จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญชีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา'
14. เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับหั้งครอบครัวของท่านรอด'
15. เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็แสดงจามสกิตกับเข้าหั้งหลาย เมื่อฉันได้แสดงจังมาบนพวกรเราในตอนต้นนั้น
16. แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า 'ยอดนี้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านหั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'
17. เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขามาเหมือนแก่เราหั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้
18. ครั้นคนหั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้บรรยายพระเจ้าว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย
19. ฝ่ายคนหั้งหลายที่กระจัดกระจาดไปเพราการเคี่ยวเขี้ยวเนื้องจากสเทเฟน กีพากันไปยังเมืองฟินิเชีย เกาะไซปรัส และเมืองอันทิโอก และไม่ได้กล่าวพระawanแก่ผู้ใดนอกจากแก่ยิวพวกรเดียว

20. และมีบางคนในพากเขาเป็นชาวເກາະໃຫ້ປັບປຸງຂາວໄຊຣີນ ເມື່ອມາຍັງເມື່ອອັນທິໂອກ ກີ່ໄດ້ກ່າວປະກາສ່າວ
ປະເສົາຮູ້ເວົ້ອພະຍາຍຸຈຳແກ່ພວກກົກດ້ວຍ
21. ແລະພະຫັດຄົງອອງຄົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຽບອູ່ກັບເຂົາ ດາວໂຫຼວດເປັນອັນນາກໄດ້ເຊື່ອແລະກັບມາຫາອງຄົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
22. ພ່າວນີ້ເກີ້ມາເລື່ອໄປຢັງຄວິສຕຈັກໃນກຽງເຢູ້ຫາເລີມ ເຂົາຈຶ່ງໃຫ້ບານນາບສໍາເລັດໄປຢັງເມື່ອອັນທິໂອກ
23. ເມື່ອບານນາບສໍາເລັດ ແລ້ວ ແລະໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກີ່ປິດຍິນດີ ຈຶ່ງໄດ້ເຕືອນຄົນເຫຼັກນັ້ນໃຫ້ຕັ້ງມິ່ນຄົນຕິດສິນທອຢູ່
ກັບອົງຄົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
24. ບານນາບສໍາເປັນຄົນດີ ປະກອບດ້ວຍພຣະວິຜູ້ຄູານບຣິສຖົມ ແລະຄວາມເຊື່ອ ຈຳນວນຄົນເປັນອັນນາກກີ່ເພີ່ມເຂົ້າກັບອົງຄົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ
25. ບານນາບສໍາໄດ້ໄປທີ່ເມື່ອທາງຫັກສເພື່ອຕາມຫາເຫຼາໂລ
26. ເມື່ອພບແລ້ວຈຶ່ງພາເຂົາມາຍັງເມື່ອອັນທິໂອກ ຕ່ອມາຫຸ່າທ່ານທັງສອງໄດ້ປະໜຸມກັບຄວິສຕຈັກຮອດປີໜີ່ ໄດ້ສັ່ງສອນຄົນ
ເປັນອັນນາກແລະໃນເມື່ອອັນທິໂອກນັ້ນເອງ ພວກສາວກໄດ້ຊື່ວ່າຄຣິສເຕີຍນເປັນຄວັງແຮກ
27. ຄຣາວນີ້ມີພວກຄາສດາພຍາກຮົນມາຈາກກຽງເຢູ້ຫາເລີມຈະໄປຢັງເມື່ອອັນທິໂອກ
28. ຜ້າຍຜູ້ໜີ່ໃນຈຳນວນນັ້ນຊື່ວ່າການນັ້ນໄດ້ລຸກໜີ້ນກ່າວໂດຍພຣະວິຜູ້ຄູານວ່າຈະບັງເກີດການກັນດາຮາມາກຍິ່ງທົ່ວແຜ່ນ
ດິນໂລກ ການກັນດາຮາມາກນັ້ນໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຮັບສົມມັຍຄລາວດີອັສຕື່ອງ
29. ພວກສາວກທຸກຄົນຈຶ່ງຕກລົງໃຈກັນວ່າ ຈະຄວາຍຕາມກຳລັງຝາກໄປໜ່ວຍບຣເທຸກໜີ່ພວກພື້ນ້ອງທີ່ອູ່ໃນແດວ້ນຢູ່ເຕີຍ
30. ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ທຳດັ່ງນັ້ນ ແລະຝາກໄປກັບບານນາບສແລະເຫຼາໂລເພື່ອນໍາໄປໄຫ້ພວກຜູ້ປົກຄອງ

1. แล้วคราวนั้นกษัตริย์เอโอดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร
2. ท่านได้ฝ่า阎กอบพิชัยของยอดนักด้วยดาบ
3. เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพากยิว ท่านก็จับเบโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขنمปังไรีเชื้อ)
4. เมื่อจับเบโตรแล้วจึงให้จำคุก ให้ทหารสีหมู่ๆและสีคนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปีศาจแล้วจะพาอกมาให้แก่คนทั้งหลาย
5. เพราะฉะนั้นเบโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่คริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเบโตรโดยไม่หยุด
6. ในคืนวันนั้นเอง คริสตจักรจะพาเบโตรออกจากเมือง เบโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก
7. ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุนเบโตรที่สีข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า จงลุกขึ้นเร็วๆ โดยนั่นก็หลุดตกจากมือของเบโตร
8. ทูตสวรรค์ขององค์นั้นจึงสั่งเบโตรว่า จงคาดเอวและสวมรองเท้า เบโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเบโตรว่า จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด
9. เบโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต
10. เมื่อออกไปพันท้ายรากขั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็เดินตราชานไปจากเบโตร
11. คริสตจักรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเอโอด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพากยิว
12. เมื่อเบโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอดนักมีชื่อว่า มาระโก ที่นี่มีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่
13. พ่อเบโตรเคาะประตูร้าว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรตามาฟัง
14. เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเบโตร เพราความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เบโตรยืนอยู่หน้าประตู
15. คนทั้งหลายจึงพุดกับหญิงนั้นว่า เจ้าเป็นบ้า แต่หญิงคนนั้นยืนคำว่าเป็นอย่างนั้นจริง เข้าห้องหลายจึงว่า เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเบโตร
16. ฝ่ายเบโตรยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเข้าเปิดประตูเห็นท่าน ก็อศจรรย์ใจ
17. แต่เบโตรโบกมือให้เขานั่ง และเล่าให้เข้าฟังถึงเรื่องที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพากพันของให้ทราบ เบโตรจึงออกไปเสียที่อื่น
18. แล้วคริสตจักรรุ่งเข้า พากทหารก็ขวัญหนีดีฝرمิใช่น้อย เบโตรหายไปไหนหนอ
19. เมื่อเอโอดหาตัวเบโตรไม่พบ จึงได้ส่วนพากทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเอโอดก็ออกจากแคว้นญี่เดียว ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีชารียา
20. ฝ่ายเอโอดกริวชาวเมืองไทรและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจบลัสท์กรรมวัง

ของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขายังต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น

21. เมื่อถึงวันนัด เอโอดทรงเครื่องกษัตริย์สเด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา
22. คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า เป็นพระสุรเสียงของพระ มีเชี่ยวเหลียงมนุษย์
23. ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย
24. แต่พระจันทร์ของพระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น
25. ฝ่ายบารานาบสกับเซาโล เมื่อได้ทำการกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พาຍอห์นผู้มีเชื้ออีกว่ามาระโ哥ไปด้วย

บทที่ 13

1. ครัวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่า นิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มาจาก ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเดิบโตขึ้นด้วยกันกับเอโรดเจ้าเมือง และเชาโล
2. เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้ของค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออุดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า จงตั้งบารัน บับสกับเชาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เข้าทำนั้น
3. เมื่อถืออุดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารันบับสกับเชาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป
4. เหตุจะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเชลูเตีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส
5. ครั้นมาถึงเมืองชาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพากยิว ยอดหันก็อยู่ช่วยด้วย
6. เมื่อได้เดินตลาดเกาหนันไปถึงเมืองปาไฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพากยิวซึ่ว่าการเยซู
7. อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จิอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารันบับสกับเชาโลมา ประทานจะฟังพระวจนะของพระเจ้า
8. แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารันบับสกับเชาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ
9. แต่เชาโล (ที่มีชื่ออึกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มข้นดูเอลีมาส
10. และพูดว่า โอ เจ้าเป็นคนเดียวไปด้วยอุบَاຍและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญาฯ เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เข้าไปหรือ
11. ดูเิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป
12. ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัคราภิญโญได้ด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
13. แล้วเปาโลกับพากยของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาไฟสไปยังเมืองเบอร์กайнแคว้นปัมฟีเลีย ยอดหันได้ลงทะเบียนไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม
14. แต่พากนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเบอร์กайнเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสเดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบາโต
15. เมื่ออ่านพระราชนัญญาติ กับคำของศาสตราพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารันบับส ว่า พี่น้องเอี่ย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเติด
16. ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเติด
17. พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราว่า และได้ให้เข้าเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าว

ในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเข้าออกจากราชประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์

18. พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขานิถินทุกนัดการประมาณเสี่ยบปี
19. เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลลัพธ์เจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินนานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านี้ให้เขากลายโดยการจับสลาก
20. ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวากผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชัมเมลศาสดาพยากรณ์
21. คราวนั้นเข้าทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานชาอุลนุตรชายคึจากตระกูลเบนยา민 ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี
22. ครั้นถัดชาอุลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเข้า และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า 'เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประมงค์ของเรางามมาก' ทุกประการ'
23. จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์
24. ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอดนี้ได้ประกาศบัญชาติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล
25. เวลาที่ยอมทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า 'ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหมายได้ แต่ดูเกิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมากายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีคุณจะแก่สายรัծ ฉลองพระบาทของพระองค์'
26. ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบทอดเชื้อสายของอับราฮัม และคนทั้งหลายในพวากท่านซึ่งทรงกลัวพระเจ้า ข่าวเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว
27. ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวากขุนนางมีได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสตราพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะนาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์
28. ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวากเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย
29. ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์
30. แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์
31. พระองค์ทรงปราภูมิแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านี้เป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย
32. เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา
33. พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านี้ คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เนื่องมีคำเขียนไว้ในหนังสือสุดดีบที่สองว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว'
34. ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเนื่อกลาย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า 'เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน'

35. เพาะพระองค์ตรัสไว้ในสุดดีอื่นว่า 'พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เป็นอย่างไรไป'
36. ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพนธุรุขของท่าน ก็เป็นอย่างไรไป
37. แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมาด้วย มิได้ประสนความเป็นอย่างไรเลย
38. เหตุฉะนั้นพื่นองทั้งหลาย จงเข้าใจเด็ดว่า โดยพระองค์นั้นแหล่งจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย
39. และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส
40. เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกลือกว่าคำซึ่งพากศาสสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า
41. 'ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทด้วย ประหาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้นำออกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย'
42. เมื่อพากยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พากคนต่างชาติก็อ้อนหวานให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เข้าฟังในวันสะบาดหน้า
43. ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พากยิวหลายคนกับคนเข้ามาเริ่ดที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เข้าตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
44. ครั้นถึงวันสะบาดหน้า คนเกือบล้านทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า
45. แต่เมื่อพากยิวเห็นคนมากมายก็มิอาจใจหายอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสอนประมาทด้วย
46. และเปาโลกับบารนาบัสมิใจกล้า ได้กล่าวว่า จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปัดเสีย และตัดสินว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเดิม พากเราจะป่วยหน้าไปหาคนต่างชาติ
47. ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเรออย่างนี้ว่า 'เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'
48. ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ได้เชื่อถือ
49. พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น
50. แต่พากยิวได้ยุยงพากษตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เดียวเชิญ และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา
51. ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผองคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพากเขา และก็ไปยังเขตเมืองอิโโคนิยูม
52. แต่พากสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทที่ 14

1. ต่อมอาที่เมืองอิโโคนิยูม เปาโลกับการนำบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวากยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจนพวากยิว และชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ
2. แต่พวากยิวที่ไม่เชื่อก็ยังคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวากพื่นเมือง
3. เหตุจะนั่นฝ่ายท่านทั้งสองค่อยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้
4. แต่เพลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวาก พวากหนึ่งอยู่ฝ่ายพวากยิว และอีกพวากหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก
5. เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวากยิวพร้อมกับพวากผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ และเอาภัยอนหินหินขัวงเปาโล กับการนำบัส
6. ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิคิอาเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ
7. และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น
8. ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เข้าพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย
9. คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเข้มันดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพожายายโรคได้
10. จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า จงลูกชื่นยืนตรง คนนั้นก็กระโดดชี้นเดินไป
11. เมื่อที่นั่นเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคิอาเนียว่า พวากพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว
12. เขาจึงเรียกการนำบัสว่า พระชูส และเรียกเปาโลว่า พระเซอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด
13. ปูโรหิตประจำรูปพระชูส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จุงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่องบูชา ด้วยกันกับประชาชน
14. แต่เมื่ออัครสาวกบารานาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงนึกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง
15. ว่า ท่านทั้งหลาย เหตุไلنท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดางดงาม เดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหากะรพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสรวรค์และแผ่นดินโลก ทະเล และสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น
16. ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชนติประพฤติตามชอบใจ
17. แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าแล้วให้มีถูกเกิดผล เราทั้งหลาย จึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี
18. ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากำราทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก
19. แต่มีพวากยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโโคนิยูม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขายังได้เอาหินขัวง

เปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว

20. แต่พวกรสวางกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับการนาบส
21. และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนียูม และเมืองอันทิโอกอีก
22. กระทำให้ใจของสวางกทั้งหลายถือมั่นขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า
23. เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปักครองสวางกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถือดอหารฝากรสวางกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เข้าเชื้อถือนั้น
24. และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิเดียก์มายังแคว้นปัมฟีเลีย
25. เมื่อได้กล่าวพรวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัทธาลิยา
26. และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากรไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น
27. เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เข้าฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขากับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประดุให้คนต่างชาติเชื่อ
28. และท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกรสวางกที่นั่นช้านาน

บทที่ 15

1. มีบางคนลงมาจากการแคร์แย์ได้สั่งสอนพากพื่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสุนัตตามจาริตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้
2. เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เลียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เข้าทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบสกับคนอื่นๆ ในพากนั้นให้ขึ้นไป หารือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาลีםในเรื่องที่ถูกกล่าวหา
3. คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคร์แย์กับแคร์แย์น้ำเสีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พากพื่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง
4. ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาลีם คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน และท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เข้าฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา
5. แต่มีบางคนในพากฟารีสีที่มีความเชื่อได้ยืนยันกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เข้าเข้าสุนัต และสั่งให้เข้าถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส
6. ฝ่ายอัครสาวกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น
7. เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนยันขึ้นกล่าวแก่เขาว่า พื่น้องเอีย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพากท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระราชนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ
8. พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พากเรา
9. พระองค์ไม่ทรงถือว่าเราภักษาต่างกัน แต่ทรงชี้ระไนเข้าให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ
10. ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยทางแยกนกของพากสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเรารือตัวเราเองก็ได้แยกไม่ไหว
11. แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา
12. ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พากต่างชาติ
13. ครั้นจบแล้วและนิ่งอยู่ ยกเว้นจึงกล่าวว่า พื่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า
14. ซึ่งไม่ได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มนี้ออกจากเข้าทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์
15. คำของศาสตราพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า
16. 'ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวดึงพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่'
17. เพื่อคนอื่นๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขารียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้
18. พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว'

19. เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เรา枉เครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาระเจ้า
20. แต่เราจะเขียนหนังสือฝากรไปถึงเขาว่า ให้搞得เงวนเสียจากสิ่งที่มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด
21. เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาน
22. ขณะนี้ อัครสาวกและผู้ปักครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเข้าให้ไปยัง เมืองอันทิโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารชับนาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง
23. เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า อัครสาวกและผู้ปักครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้ เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซิลีเซียทราบ
24. ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของ ท่านบั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า 'ท่านต้องเข้าสุนัตและประพฤติตามพระราชบัญญัติ' แม้ว่าเขามิได้รับคำสั่งจากพวกข้า พเจ้า
25. พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้ เป็นที่รักของเรา
26. และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
27. เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมามเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขางเอง
28. เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่า นั้นที่จำเป็น
29. คือว่าให้ท่านทั้งหลายดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้นำมาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับ ประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้อยู่เป็นสุข เต็ม
30. เมื่อลากากันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันทิโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบ จดหมายฉบับนั้นให้
31. ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น
32. ฝ่ายยูดาสกับสิลาสมามเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น
33. ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ
34. ฝ่ายสิลาสมามเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น
35. แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันทิโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับ คนอื่นอีกหลายคน
36. ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศ

พระจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเข้าเป็นอย่างไรกันบ้าง

37. ฝ่ายบารานับส์ได้ตั้งใจว่าจะพยายามอห์นผู้มีอิทธิชื่อหนึ่งว่ามาระโ哥ไปด้วย

38. แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพยายามอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนนายอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมพีเลีย และมิได้ไปทำการด้วยกัน

39. แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารานับส์จึงพามาระโ哥ลงเรือไปยังเกาะไซปรัส

40. แต่เปาโลได้เลือกสิลาก และเมื่อพากเพื่อนองได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป

41. ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิลีเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

1. แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูເດີດ ที่นั่นมีສາວຄນหนึ่งชื่อທິໂມຣີ ເປັນບຸຕະຫຍາຂອງທູ່ງຈາຕິຍົາ ດັນທີ່ທີ່ເຊື່ອແລ້ວ ແຕ່ປິດາເປັນຈາຕິກົກ
2. ທິໂມຣີມີ້ອື່ນເສີຍດີໃນໜຸ່ພວກພື້ນ້ອງທ່ອງຍູ່ໃນເມືອງລີສຕຣາ ແລະເມືອງອີໂຄນີຢູ່ມ
3. ເປົາໂລຈະໄຄຮ່າພາທິໂມຣີໄປດ້ວຍກັນ ຈຶ່ງໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຫັດພຣະເທັນແກ່ພວກຍົວທ່ອງຍູ່ໃນເມືອງນັ້ນໆ ເພຣະຄນແລ່ານ້ຳທຸກຄນນີ້ ວ່າປິດາຂອງເຂາເປັນຈາຕິກົກ
4. ເມື່ອທ່ານແລ່ານັ້ນໄດ້ເຫັນວ່າໄປຕາມເມືອງຕ່າງໆກີ່ໄດ້ສ່າງໜັງສື່ອຂ້ອຕກລົງຂອງອັດສາວກ ແລະຜູ້ປັກຮອງໃນກຽງເຢູ່ຫາເລີມ ມອບໃຫ້ຄນທັງຫລາຍທຸກເມືອງເພື່ອໃຫ້ປະປຸດຕິຕາມ
5. ຄຣິສຕຈັກທັງປົງຈຶ່ງເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມເຂົ້ອ ແລະຄຣິສຕສມາຊີກໄດ້ທວ່ານີ້ທຸກໆວັນ
6. ຄຣັນທ່ານແລ່ານັ້ນໄປທ່ວ່ວນແຄວ່ນພຣີເຈີຍກັບກາລາເຖີ່ງແລ້ວ ພຣະວິຫຼຸງຄູາມບຣິສຸທິ່ມີ້ກຳລັງມີໃຫ້ລ່າວພຣະຈະໃນແຄວ່ນ ເອເຊີຍ
7. ເມື່ອໄປຍັງແຄວ່ນມີເຫັນແລ້ວ ກີ່ພຍາຍາມຈະໄປຍັງແວ່ນແຄວ່ນບີຣີເນື່ອ ແຕ່ພຣະວິຫຼຸງຄູາມໄມ່ກ່ຽວຂ້ອງໂປຣດໃຫ້ໄປ
8. ແລ້ວທ່ານແລ່ານັ້ນໄດ້ເດີນທາງຝ່າຍແຄວ່ນມີເຫັນລົງມາຍັງເມືອງໂຕຣອັສ
9. ໃນເວລາກລາງດືນເປາໂລໄດ້ນິມິດເຫັນຜູ້ຫຍາໝາມາຊີໂດເນີຍຄນໍ້ານີ້ອ້ອນວອນວ່າ ຂອໂປຣມາຊ່າຍພວກຂໍາພເຈົ້າໃນ ແຄວ່ນມາຊີໂດເນີຍເດີດ
10. ຄຣັນທ່ານເຫັນນິມິດນັ້ນແລ້ວ ເຮົາຈຶ່ງທ່າໂອກາສທັນທີ່ຈະໄປຍັງແຄວ່ນມາຊີໂດເນີຍ ດ້ວຍເຫັນແນ່ວ່າ ອົງຄົມຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ຖຽງເຮົາໃຫ້ໄປປະກາສຂ່າວປະເສີສູກແກ່ໝາວແຄວ່ນນັ້ນ
11. ແຫຼ່ງຈະນັ້ນ ເມື່ອອອກຈາກເມືອງໂຕຣອັສແລ້ວ ກີ່ຕຽງໄປຍັງເກະສາມອນຮັສເຫັນແລະຮຸ່ງຂຶ້ນກີ່ຄົ່ງເມືອງເນອາບຸຮີ
12. ເມື່ອອອກຈາກທີ່ນັ້ນແລ້ວ ກີ່ໄດ້ໄປຍັງເມືອງພຶລີປີ້ງເປັນເມືອງເອກໃນເຂົດແຄວ່ນມາຊີໂດເນີຍ ແລະເປັນເມືອງຂຶ້ນ ເຮົາຈຶ່ງພັກ ອູ່ໃນເມືອງນັ້ນຫລາຍວັນ
13. ໃນວັນສະບາໂຕເຮົາໄດ້ອອກຈາກເມືອງໄປຍັງຝຶ່ງແມ່ນ້າ ເຂົ້າໃຈວ່າມີທີ່ສໍາຮັບອົບື່ສູານ ຈຶ່ງໄດ້ນັ້ນສັນທະກັບພວກຜູ້ຫຼູງທີ່ ປະໜຸມກັນທີ່ນັ້ນ
14. ມີຫຼູງຄນໍ້ານີ້ຊື່ອລີເດີຍມາຈາກເມືອງນິຍາທີ່ຮາເປັນຄນໍາຫຍຸ້າສົມ່ວງ ເປັນຜູ້ນັ້ນສັກພຣະເຈົ້າ ຫຼູງນັ້ນໄດ້ພັງເຮົາ ແລະ ອົງຄົມຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖຽງເປີດໃຈຂອງເຂາໃຫ້ສັນໃຈໃນຄ້ອຍຄຳໜຶ່ງເປາໂລໄດ້ກ່າວ
15. ເມື່ອຫຼູງຄນໍ້ານັ້ນກັບທັງຄຣອບຄຣວຂອງເຂາໄດ້ຮັບບັນພົດສາມາແລ້ວຈຶ່ງອ້ອນວອນເຮວ່າ ຄໍາທ່ານເຫັນເໜີວ່າຂໍາພເຈົ້າເປັນຄນສັດຍີ່ ຊື່ອຕ່ອງຄົມຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຊີ່ງເຂົ້າມາພັກອາຫັນໃນບ້ານຂອງຂໍາພເຈົ້າເດີດ ແລະເຂາໄດ້ວົງວອນຈຸນເຮາັດໄມ້ໄດ້
16. ຕ່ອມາເມື່ອເຮົາກຳລັງອອກໄປຍັງທີ່ສໍາຮັບອົບື່ສູານ ມີຫຼູງສາວຄນໍ້ານີ້ທີ່ມີຜົນອຸ້ມາເຂົ້າໄດ້ມາພບກັບເຮົາ ເຂາທຳກາຣາຍ ໄທ້ພວກເຈົ້ານາຍຂອງເຂາໄດ້ເຈີນເປັນອັນນາກ
17. ຫຼູງນັ້ນຕາມເປາໂລກັບພວກເຮົາໄປຮອງວ່າ ດັນແລ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດ ມາກລ່າວປະກາສທາງຮອດແກ່ ເຮົາທັງຫລາຍ
18. ເຂາທຳຍ່າງນັ້ນຫລາຍວັນ ຝ່າຍເປາໂລເປັນທຸກໆໆມາກ ທັນທຳສັ່ງຜົນນັ້ນວ່າ ເຮົາສັ່ງເຈົ້າວ່າ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢູ່ຄຣິສຕ່

เจ้าจงออกมายกเวช ผู้นั้นก็ออกมายกเวชในเวลาหนึ่ง

19. ส่วนพวกรกนายนของเขามีอีกหนึ่งท่านที่จะได้เงินแล้ว เขาก็จับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกรเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง
20. เมื่อมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า คนเหล่านี้เป็นพวกรกิยา ก่อการรุนแรงมากในเมืองของเรา
21. และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราราบตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย
22. ประชาชนก็ได้อีกันขึ้นต่อสู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากระเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว
23. ครั้นโบยหอยที่แล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง
24. นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา
25. ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโภชทั้งหลายก็ฟังอยู่
26. ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนราชบุรุษทุกคนที่ห้องประชุมทั้งหมดทุกคน เครื่องจำลองก็หลุดจากเข้าสิ่นทุกคนทันที
27. ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นเปาโลและสิลาสเปิดอยู่ คาดว่านักโภชทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมากหามาย่าจะฟ่าตัวเสีย
28. แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน
29. นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส
30. และพากล่าวว่า ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้
31. เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า จงเชื่อว่างใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย
32. ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเข้าฟัง
33. ในกลางคืนช้าโน้มเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแพลงที่ถูกเปลี่ยน และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครอบครัวเรือนของเข้า
34. และได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเข้า จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว
35. ครั้นเวลาเข้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกรักการไป สั่งว่า จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย
36. นายคุกจึงบอกเปาโลว่า เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง จะนั้นเชิญท่านออกไปตามสบายเดิม
37. แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า เขาได้เมียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรม่ต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความและได้จำเร儆ไว้ในคุก บัดนี้เข้าจะเสือกໄสให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เข้าเองมาพาราออกไปเดิม
38. พวกรักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว
39. จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาราออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง
40. ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพับพวกรพื้นห้องก็พูดจาหนุนใจเข้าแล้วก็ลาไป

1. ครั้นเปาโลกับสิลากข้ามเมืองอัมพีบูรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเชสะโลนิกา ที่นี่มีธรรมศาลาของพวကยิว
2. เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวคเข้าตามอย่างเดย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาว่าทั้งสามวันจะมา
3. และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวว่าต่อไปว่า พระเบญจ์องค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์
4. บางคนในพวคเข้าก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรครพวคกับเปาโลและสิลาก รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆไม่น้อย
5. แต่พวคยิวที่ไม่เชื่อก็อใจชา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมืองเข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมายให้คนทั้งปวง
6. ครั้นไม่พบจึงจุดไฟยกยาโสนกับพวคพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า คนเหล่านี้ที่เป็นพวคคร่าแฝ่นเดินได้มาที่นี่ด้วย
7. ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีชาร์ โดยเขารอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู
8. เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ
9. จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่นๆแล้วก็ปล่อยไป
10. พอกำลังพวคพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลากไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวคยิว
11. ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเชสะโลนิกา ด้วยเข้าได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และคันดูพระคัมภีร์ทุกวันหวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่
12. เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวคเข้าได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย
13. แต่เมื่อพวคยิวที่อยู่ในเมืองเชสะโลนิกาทราบว่า เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอา เหตุฉะนั้น เขาก็มายุยงประชาชนที่นี่ด้วย
14. ขณะนั้นพวคพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลากับทิโมธียังอยู่ที่นั่น
15. คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลากับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป
16. เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลากับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราได้เห็นรูปเคราพเต็มไปทั้งเมือง
17. เหตุฉะนั้น ท่านจึงโต้ตอบในธรรมศาลา กับพวคยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน
18. นักปรัชญาบางคนในพวคเอปีกุเรียวและในพวคสโตริก็ได้มารับท่าน บางคนกล่าวว่า คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้จะ

ครั่มมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า คนอื่นกล่าวว่า ดูเหมือนเข้าเป็นคนนำประเทศเข้ามาเผยแพร่ เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

19. เข้าจึงจับเปาโลพาไปยังสภากาเรโอลากัสแล้วถามว่า เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร

20. เพราะว่าท่านนำเรื่องแบลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเรารอยกทราบว่าเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร

21. (พระชาวเอธน์สกับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั้น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

22. ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเขารอแล้วกล่าวว่า ท่านชาวกรุงเอธน์ ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าท่านทั้งหลายเป็นนักศึกษาในทุกเรื่อง

23. เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งที่ท่านมีส่วนร่วม ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำารักษ์ไว้ว่า 'แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก' เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประภาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยัง nem สการอยู่'

24. พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีอมนุษย์ได้กระทำไว้

25. การที่มีอมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็ตามมิได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก

26. พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขายอยู่

27. เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเข้าใจจะคลำหา ก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย

28. ด้วยว่า 'เรามีชีวิตและไฟวัวและเป็นอยู่ในพระองค์' ตามที่กีวีบังคนในพวกราที่กล่าวว่า 'เราทั้งหลายเป็นเชือสายของพระองค์'

29. เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชือสายของพระเจ้าแล้ว เรายังไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งมิได้แก่สลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์

30. ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโฉดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดียวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่

31. เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า 'ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์'

32. ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆ ว่า เราจะฟัง

ท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป

33. แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา

34. แต่มีชายบางคนเดินตามเปาโลไปและได้เชือดีอ ในคนเหล่านั้นมีดิโอนิสิอัสรุ่เป็นสมาชิกสภาราเตโอปากัส กับทูปิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆอีก

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงເອເຣັນສີໄປຢັງເມື່ອໂຄຣິນ໌
2. ท่านได้พบบุญคนหนึ่งชื่อacademic ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่พึงมาจากการอพยพจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสสิลลา (เพราะคลานดิอัสมีรับสั่งให้พากยิวทั้งปวงออกໄປจากกรุงโรม) เปาโลจึงໄປหาคนทั้งสองนั้น
3. และเพราฯเขามีอาชีพอย่างเดียวกันเจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา (เพราฯว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน)
4. เปาโลได้ตีเสียงในธรรมศาลาทุกวันสะบานโต ได้ชักชวนทั้งพากยิวและพากกริก
5. พอดิลากับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดูใจ และเป็นพยานแก่พากยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์
6. แต่เมื่อพากเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำห่มีประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสือผ้ากล่าวแก่เขาว่า ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเกิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะໄປหาคนต่างชาติ
7. ท่านจึงออกจากที่นั้น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยุสทัส ซึ่งเป็นผู้มีมัสการพระเจ้า บ้านของเขายุติดกับธรรมศาลา
8. ฝ่ายคริสปันนายธรรมศาลา กับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวนโຄຣິນ໌หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัดสิน
9. และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสถูกเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า อย่างลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่านิ่งเสีย
10. เพราฯว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเรานั้นมีมาก
11. เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขาและสั่งสอนพระจนะของพระเจ้าต่อคนอุดหนั่นปีกับหากเดือน
12. แต่คราวเมื่อกลับโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคายา พากยิวได้อีกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบลังก์พิพากษา
13. ฟ้องว่า คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้ nimmat การพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย
14. เมื่อเปาโลจะอ้างปากพูด กับลิโอ ก็กล่าวแก่พากยิวว่า โอ พากยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย
15. แต่เมื่อเป็นการโดยไม่ได้แย่งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระราชนบัญญัติของพากท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจึงวินิจฉัย กันเอาเองเกิด เรายังไม่อยากเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น
16. ท่านจึงໄล่พากนั้นไปจากบลังก์พิพากษา
17. บรรดาชาติกรีกจึงจับโซสเซเนียนนายธรรมศาลา มาเมี้ยนข้างหน้าบลังก์พิพากษา แต่กับลิโอไม่เอารหะเลย
18. ต่อมมาเปาโลได้พากอยู่ที่นั้นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพากพื่นองแล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสสิลากับอาคิลากีไปด้วย เปาโลได้โภนศีรษะที่เมืองเคนเครีย เพราฯท่านได้ปฏิญาณตัวไว้
19. ครั้นมาจังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสสิลากับอาคิลากาไว้ที่นั้น แต่ท่านเองได้เข้าไปโดยตีเสียงกับพากยิวในธรรมศาลา

20. เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม
21. แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศาเลี้ยงที่จะถึงในครุณเยuruzaลึมโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส
22. ครั้นมาถึงเมืองชีราเวีย ท่านได้เข้าไปดำเนินคิริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก
23. ครั้นยังยังอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลาดเดวนแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยกำลังพากสาวก
24. มีiyikunหนึ่งชื่อปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส
25. ปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น
26. ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาทิตย์ตกไปแล้ว เขายังรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น
27. ครั้นอปอลโลจะไดร์ไปยังแคว้นอาคายา พากพื้นของกีเซียนจดหมายฝากราไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมาก many
28. เพราะท่านได้เยี่ยงกับพากยวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคิริสต์

1. ต่อมากะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวร์แคร์ฟายเห็นว่า แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน
2. จึงถามเขาว่า ดังแต่ท่านหันหล่ายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า เขาตอบเปาโลว่า เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็ยังไม่เคยได้ยินเลย
3. เปาโลจึงถามเขาว่า ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า เขายังตอบว่า บัพติศมากองยอดนั้น
4. เปาโลจึงว่า ยอดนี้ให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์
5. เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขายังรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า
6. เมื่อเปาโลได้枉มือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขายังพูดภาษาแปลกดูและได้พยากรณ์ด้วย
7. คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน
8. เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า
9. แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมชนชน เปาโลจึงแยกไปจากเขามหาภพพากสาวกไปด้วย และท่านได้ไปโดยไม่ได้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทีรันนัส
10. ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพากยิวและพากกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า
11. พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล
12. จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่ว ก็ออกจาคน
13. แต่พากยิวบางคนที่เที่ยวไปเป็นหมอดพยาบาลใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูชี้เปาโลได้ประกาศนั้น
14. พากยิวคนหนึ่งชื่อเสาวาเป็นนูโรมิดิใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น
15. ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พากเจ้าเป็นผู้ใดเล่า
16. คนที่มีวิญญาณชั่วสิบอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและอาชนะเข้า และปราบเขางลได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ
17. เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพากยิวกับพากกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ
18. มีหลายคนที่เชื่อแล้วได้มาราภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น
19. และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้อาทำร้ายของตนมาเพาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคากึ่งห้าหมื่นเหรียญเงิน

20. พระวจนะของพระเจ้ากีบังเกิดผลอย่างมากและมีชัย
21. ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคร์นมาซิโดเนียกับแคร์นาคยาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย
22. ท่านเจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอวัสทัสไปยังแคร์นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านกีบังเกิดอยู่ที่นี่ในแคร์นาเอเชีย
23. คราวนี้เกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางน้ำ
24. ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตริอัส เป็นช่างเงินได้อาเจนทำเป็นรูปพระอารามิสทำให้พวกรช่างเงินนั้นได้กำไรมาก
25. เดเมตริอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า ท่านหั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกรเราได้ทรัพย์สินเงินทองมากกีเพราะทำการอันนี้
26. และท่านหั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสมีองเดียว แต่เกือบทั่วแคร์นาเอเชีย เปาโล คนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มีอมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ
27. น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่ออาศัยของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระอารามิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคร์นาเอเชียกับสันหั้งโลก จะเสื่อมลงไป
28. ครั้นคนหั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างกีโกรธแค้นและร้องว่า พระอารามิสของชาวเอเฟซัสมีเป็นใหญ่
29. และกีบังการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับก้ายอสกับอาวิสثارคัลชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงแรม hrsip
30. ฝ่ายเปาโลไดร์จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกรสากลไม่ยอมให้ท่านเข้าไป
31. มีบางคนในพวกรเจ้านายที่ประจำแคร์นาเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปริบวนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงแรม hrsip
32. บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาระชุมกันด้วยเรื่องอะไร
33. พวกรเหล่านั้นบางคนได้ดันอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวยิ่วให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนหั้งปวง
34. แต่เมื่อคนหั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขายิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า พระอารามิสของชาวเอเฟซัสมีเป็นใหญ่
35. ฝ่ายนายอำเภอเมื่อบังคับให้ประชาชนเงียบลงแล้วจึงกล่าวว่า ท่านชาวเอเฟซัสมีหั้งปวง มีผู้ได้บังซึ่งไม่ทราบว่าชาวเมืองเอเฟซัสนี้เป็นผู้รักษาพระวิหารของพระแม่เจ้าอารามิสที่เป็นใหญ่ และเป็นผู้รักษาฐานปฏิลักษณ์ที่ตกลงมาจากฟ้า
36. เมื่อข้อนั้นกล่าวโถ่แล้วไม่ได้แล้ว ท่านหั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรรุ่ววามไป
37. ท่านหั้งหลายได้พากนเหล่านี้มา ซึ่งมิใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกรท่าน

38. เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมติอัสกับพวากช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาที่มีให้เขามาฟ้องกันได้
39. แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย
40. ด้วยว่านากระลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นยังเป็นมูลเหตุ พอกแก่การจลาจลคราวนี้ได้
41. ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

1. ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวากสาวกมาอุดกันแล้วก็ลาเข้าไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
2. เมื่อได้ข้ามที่นั้นไปแล้วและได้สั่งเดือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก
3. พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวากิวักคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย
4. คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาเวเมืองเบโรอา อาริสಥารคัสกับเสกุนดัสชาเวเมืองเชสโซโนนิกา กายอัสชาเวเมืองเดอร์บี และทิโมธี ที่คิกสกับโตรีฟิมสชาวด้วยกัน เดินทางล่วงไป
5. แต่คนเหล่านี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปโดยพวกราอยู่ที่เมืองโตรอสก่อน
6. ครั้นวันเด็กกาลขนมปังไรซึ่อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาก้าวเข้าสู่เมืองโตรอส และยังยังอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
7. ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวากสาวกประชุมกันทำพิธีหักขnmปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเข้าแล้ว ท่านได้กล่าวยี่ดယาวไปจนเที่ยงคืน
8. มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เข้าประชุมกันนั้น
9. ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุทธิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างร่วงนอนเต็มที่ และเมื่อเปาโลสั่งสอนข้านานไปอีก คนนั้นก็โกรธตากจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว
10. ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา
11. ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขnmปังและรับประทานแล้ว ก็สูญเสียต่อไปอีกข้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเข้าไป
12. คนทั้งหลายจึงพากันหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจินดีไม่น้อยเลย
13. ฝ่ายพวกรากิลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก
14. ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เรายังรับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิเลนี
15. ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคิโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรากิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส
16. ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซส์ไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นได้ให้ทันวันเด็กกาลเพื่อทดสอบ
17. เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซส์ ให้เชิญพวกรู้ปกรองในคริสตจักรนั้นมา
18. ครั้นเข้าทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เอาจริงว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย
19. ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยนำตาให้เป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราพวากิวัคิดร้ายต่อข้าพเจ้า
20. และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่ง

สอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน

21. ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
22. ดูเดิດ บัดนี้พระวิญญาณพันผุกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง
23. เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจำจงและความยากลำบากอย่างท่าข้าพเจ้ายัง
24. แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปิติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าตน์
25. ดูเดิດ ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกรท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก
26. เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราชจากการโลหิตของทุกคน
27. เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ยอมท้อในการยกล่าวเรื่องพระคำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง
28. เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจะร่วงตัวให้ดี และจะรักษาผู้ฝังแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสต์จักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
29. ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกรท่าน และจะไม่ละเว้นผู้ฝังแกะไว้เลย
30. จะมีบางคนในหมู่พวกรท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะซักชวนพวกราวกให้หลงตามเขาไป
31. เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืน ตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน
32. พื่นรองทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีรอดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้
33. ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด
34. แล้วท่านทั้งหลายทราบว่า มีของข้าพเจ้าองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า
35. ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวจนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า 'การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ'
36. ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น
37. เขาทั้งหลายจึงร้องให้มากmany และกอดคอของเปาโล จูบท่าน
38. เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

1. ต่อมาเมื่อพากเราเข้าเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะโขส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะໂຮດສ් เมื่อออกจากที่นั่น ก็มายังเมืองป่าทารา
2. เรายืนเรือลำหนึ่งที่ไปเมืองพินิเชีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป
3. ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เรายังผ่านเกาะนั้นไปข้างขวา และไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทร์ เพาะจะ เอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น
4. เมื่อไปหาพากสาวพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรู ชาเลิม
5. แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพากเรา ก็ลาไป สาวกทั้งหลายกับหัว Gratianus และบุตรได้ส่งพากเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุยกับชาวอิมิจูนที่ชายหาด
6. และคำนับลาซึ่งกันและกัน พากเรา ก็ลงเรือและเข้ากีกับไปบ้านของเขา
7. ครั้นพากเราแล่นเรือมาจากเมืองไทร์ถึงเมืองทอลิเมอิสแล้ว ก็สิ้นทางทะเล เราจึงคำนับพากพื่น้องและพักอยู่กับ เขาหนึ่งวัน
8. ครั้นรุ่งขึ้นพากเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโล ก็ลาไป และมาถึงเมืองซีชารียา เรายกเข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เรายกอาศัยอยู่กับท่าน
9. ฟิลิปมีบุตรสาวพรหมจริสคันซึ่งได้พยากรณ์
10. ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นญเดียซึ่งอาภารัส
11. ครั้นมาถึงเรา เรายกอาเครื่องคาดเอวของเปาโล ผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า 'พากยิวในกรุงเยรูชาเลิมจะผูกมัดคนที่เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ'
12. ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรายกับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่น จึงอ้อนวอนเปาโล มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูชาเลิม
13. ฝ่ายเปาโลตอบว่า เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องให้และทำให้ข้าพเจ้าข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเติมใจพร้อมที่จะไปให้เขา ผูกมัดไว้อย่างเดียว ก็หมายได้ แต่เติมใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูชาเลิมด้วย เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า
14. เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เรายกหยุดพูดและกล่าวว่า ขอให้เป็นไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเดิม
15. ภายหลังวันเหล่านั้น เรายกจัดแจงข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูชาเลิม
16. สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีชารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนาสันชาวเกาะไซปรัส เป็น สาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น
17. เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูชาเลิมแล้ว พากพื่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี
18. ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหา yokon และพากผู้ปักครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น
19. เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่ คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน
20. ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า พี่เอี่ย ท่านเห็นว่ามีพากยิวสักกี่พัน

คนที่เขื่องถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ

21. เข้าทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพากยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสุนัขหรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่าันน
22. เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเข้าทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว
23. เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้
24. ท่านจะพากันเหล่านี้ไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขายจะได้โกรศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาราได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองเป็นผู้ยึดถือและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอยู่
25. แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เขื่อนนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาราถือเช่นนั้น แต่ให้เข้าทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบุชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี
26. เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประจำวันที่การชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบุชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน
27. ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พากยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล
28. ร้องว่า ชนชาติอิสราเอลเอ่ย จงช่วยกันเกิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาราได้พากนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน
29. (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโทรศัพท์มือสотовเมืองเอเฟซสอยุ่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พากนนั้นเข้ามาในพระวิหาร)
30. แล้วคนทั้งเมืองก็อภัยกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที
31. เมื่อเขากำลังหาซ่องจะหนีเปาโล ข่าวนั้nlือไปยังนายพันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง
32. ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพากทหารกับพากนายร้อยวิงลิ่งไปยังคนทั้งปวง เมื่อเข้าทั้งหลายเห็นนายพันกับพากทหารมาจึงหยุดตีเปาโล
33. นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้อาชีว่องเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรร้าย
34. บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแన่นอนอะไรไม่ได้พระวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พากเปาโลเข้าไปในกรมทหาร
35. ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พากทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพระคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย
36. ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า จงเอาเข้าไปฆ่าเสีย
37. เมื่อพากทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ นายพันจึงถามว่า เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ
38. เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพากมีมือสี่พันคนเข้าไปในถินทุรกันดารมิใช่หรือ

39. แต่เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย “ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย่อมๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคุณทั้งปวงสักหน่อย
40. ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คุณทั้งปวง เมื่อคุณทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่าเป็นภาษา希伯来ว่า

1. พี่น้องและท่านผู้อ้วนโซทั้งหลาย ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้
2. (ครั้นเข้าทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาเย็บรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า)
3. ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นชีลีเชีย แต่ได้เดิบโตเข็นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์ กาลิเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพนุรุษของเราโดยถือวันทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้
4. ข้าพเจ้าได้ชั่มแหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาไว้ในคุกทั้งชายและหญิง
5. ตามที่มหานุปโภคกับสภาราชาเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพื่นอง และได้เดินทางไปเมืองدامัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพยายามยังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย
6. ต่อมามีข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองدامัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ามจาก ฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้
7. ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสูรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เชาโล เชาโลเอี่ย เจ้าชั่มแหงเราทำไม'
8. ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราคือเยซูชาวนาชา เร็ชซึ่งเจ้าชั่มแหงนั้น'
9. ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสูรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเข้าหาได้ ยินไม่
10. ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า 'พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด' องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เจ้า จงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองダメสกัส และที่นั่นเข้าจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น'
11. เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระศรัมมือันแรงกล้านั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็จุงมือพาข้าพเจ้าเข้าไป ในเมืองダメสกัส
12. มีคนหนึ่งชื่อアナเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกริวทั้งปวงที่อยู่ที่ นั่น
13. ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กับล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'พีเชาโลเอี่ย จงเห็นได้อีกเกิด' ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลา นั้น
14. ท่านจึงกล่าวว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพนุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรักษาพระทัยของพระ องค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสูรเสียงจากพระโอมาห์ของพระองค์'
15. เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ที่ท่านเห็นและได้ยินนั้น
16. เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาป ของท่านเสีย'
17. ต่อมามีข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ่มไป
18. และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่ง

อ้างพยานถึงเรา'

19. ข้าพเจ้าจึงทูลว่า 'พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก และเมื่อยนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง
20. และเมื่อเข้าทำให้โลหิตของสเทเฟ่นพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นขอบในการประหารเข้าเสียนั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าสืบของคนที่ฆ่าสเทเฟ่นนั้น'
21. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จะไปเดิน เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหานั่นด่างชาติ'
22. เข้าทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่
23. เมื่อเข้าทั้งหลายกำลังให้ร้องและถอดเสื้อเอียงคลีนชั่ดขึ้นไปในอากาศ
24. นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ได้ส่วนโดยการเสี่ยง เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด
25. ครั้นเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า การที่จะเมื่ยนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ
26. เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า ท่านจะทำอะไรในนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม
27. ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเด็ด เปาโลจึงตอบว่า ใช่แล้ว
28. นายพันจึงตอบว่า ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เรายังต้องเสียเงินมาก เปาโลจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด
29. ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะได้ส่วนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่า เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจลัวเพราะได้มัดท่านไว้
30. ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอย่างรู้แน่ว่าพากยิ่วได้ก่อล่า禾เปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พากบุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาพรชุมกัน และพาเปาโลลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเข้าทั้งหลาย

1. ฝ่ายเปาโลจึงเพ่งดูพวกรสماชิกสภากล่าวว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้านแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้
2. アナเนียผู้เป็นมหาปูโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตอบปากเปาโล
3. เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า พระเจ้าจะทรงตอบเจ้า ผู้เป็นผู้นำที่จบด้วยบุญของเจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เข้าตอบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ
4. คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า เจ้าพูดหมายပดทต่อพระเจ้าหรือ
5. เปาโลจึงตอบว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นมหาปูโรหิต ด้วยมีคำเชิญไว้แล้วว่า 'อย่าพูดหมายข้าต่อผู้ปักครองชนชาติของเจ้าเลย'
6. ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็นพวกรสามารែธสี่ส่วนหนึ่งและพวกรفارิสี่ส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นเด้อหน้าที่ประชุมว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกรفارิสและเป็นบุตรชายของพวกรفارิส ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็ เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย
7. เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกรفارิสกับพวกรสามารែธสี่ก็เกิดเดียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก
8. ด้วยพวกรสามารែธสี่ก็อ้วว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทุกสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกรفارิสก็อ้วว่า มีทั้งนั้น
9. แล้วก็อ้อมก็เกิดโกลาหล และพวกรธรรมอาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกรفارิสก็ลุกขึ้นเดียงว่า เราไม่เห็นว่าคันนี้มีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทุกสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกรเรอ่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย
10. เมื่อการโต้เดียงกันรุนแรงขึ้น นายพังกลัวว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลจีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกรทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่พวงนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร
11. ในเวลาต่อมาคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า เปาโลเอ่ย เจ้าจะมีใจกล้าเด็ด เพราะว่า เจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันได เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น
12. ครั้นเวลาจึงเข้าพวกริวบ้างคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ช่วยเปาโลเสีย
13. คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีกว่าสี่สิบคน
14. คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกรปูโรหิตใหญ่กับพวกรผู้ใหญ่กล่าวว่า พวกรข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ช่วยเปาโลเสีย
15. ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกรสماชิกสภากลุ่มใหญ่ให้นายพันเข้าใจว่า พวกรท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกรข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะช่วยเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง
16. แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาก oy ทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล
17. เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า ขอพacha หยาหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทาร

18. เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปพำนายนักล่าวว่า เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พำนายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ
19. นายพันจึงจุงมือชายนั้นไปแต่สำพัง แล้วถามว่า เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา
20. เขายังตอบว่า พวကยิวตกลงกันจะขอท่านให้พำนapealongไปยังสภากฎหมายรุ่งนี้ ทำสมือนว่าจะได้ส่วนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าเด็ก่อน
21. แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวคเขานั้นมีกว่าสิบคนโดยปองร้ายต่อapeal และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรมากกว่าจะได้apealเสีย และเดียวเนื้อขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสัญญาจากท่าน
22. นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา
23. ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนนี้จะไปยังเมืองซีชารียา
24. และจงจัดสัตร์ให้apeal จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง
25. แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้
26. คลาวดิอัลลีเชียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ
27. พวคยิวได้จับคนนี้ไว้และเก็บจะนำเข้าเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพวคทหาร้าวปะช่วยเข้าไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขามีเป็นคนสัญชาติโรม
28. ข้าพเจ้าอยาจจะทราบเหตุที่พวคยิวฟ้องเข้า ข้าพเจ้าจึงพาเข้าไปยังสภากฎหมายของพวคยิว
29. ข้าพเจ้าเห็นว่าเขากูก็ฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวคยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะต้องจำไว้
30. เมื่อ มีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวคยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านที่เดียว และได้สั่งให้พวคโจทก์ไปว่าความกับเขาน่าต่อหน้าท่าน สวัสดิ์
31. ดังนั้นในเวลากลางคืนพวคทหาร้าวจึงพาapealไปถึงเมืองอันทิปารีสตามคำสั่ง
32. ครั้นรุ่งเช้าเข้าให้ทหารม้าไปส่งapeal และเขาก็กลับไปยังกรมทหาร
33. ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีชารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบapealไว้ให้ท่านด้วย
34. เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าapealมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเชีย
35. ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อพวคโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า ท่านจึงสั่งให้คุณapealไปไว้ที่ศาลปรีโภเรียมของเอโรด

1. ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน アナเนียมหารูหิตจึงลงไปกับพากผู้ใหญ่ และทนายคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง
2. ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า ท่านเจ้าคุณแฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน
3. ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง
4. แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยภารมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง
5. ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุงพากยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพากนาชาเรียนนั้น
6. กับอีกนัยหนึ่งเขามาทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาตามกฎหมายของพากข้าพเจ้า
7. แต่นายพันลีเชียสได้มายใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา
8. และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเราต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะได้ตามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพากข้าพเจ้าจริงหรือไม่
9. ฝ่ายพากยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น
10. เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ
11. ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน
12. เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเดียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรืออยุบประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง
13. เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขาがらังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขายังไม่ได้
14. แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขากล่าวว่าเป็นลักษณะอธิรัตน์ ข้าพเจ้าปฏิบัติพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสตราภารណ์ ทั้งหมด
15. ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรม และคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากการความตาย
16. ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตสาห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์
17. ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำทานและเครื่องบูชาmanyangชนชาติของข้าพเจ้า
18. คราวนั้นมีพากยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขายังไม่ได้พบข้าพเจ้ายังกับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย
19. ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาก็จะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี่แล้ว

20. หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาก็เป็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภากล่าว เพระเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย'
21. เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในห้องกลางเขาว่า 'วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย'
22. เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อลีเชียสายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า
23. เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการการกดขันบัง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามา pronนิบดิหรือเยี่ยมเยียน
24. เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มากับภารยาชื่อดูรัสลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์
25. ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางการ และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า คราวนี้คงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก
26. อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสูนหนากันบ่อยๆ
27. แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอร์สิอัสเพสท์สามารถแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อย่างจะได้ความชอบจากพวยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

1. เมื่อเฟสทัสดำรงรับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองชีชารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูชาเล็ม
2. มหาปุโรหิตกับคนสำคัญในพากิยามาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวนท่าน
3. ขอให้กรุณาเข้าโดยสั่งให้ส่งเปาโลมาอยังกรุงเยรูชาเล็ม ด้วยเข้าคิดจะซุ่มคอยผ่าท่านเสียกลางทาง
4. ฝ่ายเฟสทัสดึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุณไว้ในเมืองชีชารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น
5. ท่านจึงว่า ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพากท่านที่สามารถไปด้วยกันกับเรายืนฟ้องเขาเด็ด
6. เมื่อท่านพกอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองชีชารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
7. ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พากิยาที่ลงมาจากกรุงเยรูชาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้
8. เปาโลจึงแก้คดีเองว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพากิยา หรือต่อพระวิหาร หรือต่อชีชาร์
9. ฝ่ายเฟสทัสดอยก์ได้ความชอบจากพากิยึงถามเปาโลว่า เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูชาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ
10. เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบลังก์พิพากษาของชีชาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพากิยา
11. ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เข้าฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เข้าได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงชีชาร์
12. ฝ่ายเฟสทัสมีผู้ดักกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงชีชาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าชีชาร์
13. ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อาริปปากับพระนางเบอร์นิสก์เสด็จมาเยี่ยมคำนับเฟสทัสยังเมืองชีชารียา
14. ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก์เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังทึ่งไว้
15. เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูชาเล็ม พากบุปโธหิตใหญ่กับพากผู้ใหญ่ของพากิยามาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเข้า
16. ข้าพเจ้าจึงตอบพากเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหาหนึ่น
17. ครั้นพากเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา
18. เมื่อพากโจทก์ยืนขึ้น เขายังไม่ได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้แน่น
19. เป็นแต่เพียงปัญหาเดียวกันด้วยเรื่องลักษณะของเขาง และด้วยเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยซูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่าบังเป็นอยู่
20. เมื่อข้าพเจ้ายังคงรายอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูชาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่

21. แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกสัตตัสดิน ข้าพเจ้าจึงส่งให้คุณขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีชาร์ ได้
22. อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า ข้าพเจ้าจะไคร่ฟังคนนั้นด้วย เฟสทัสจึงกล่าวว่า พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา
23. ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่ส่ง่าผ่าเผยแพร่มาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในครนั้น และเฟสทัสจึงส่งให้พาเปาโลเข้ามา
24. เฟสทัสจึงกล่าวว่า ท่านกษัตริย์อากริปป้า และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนนี้ที่บรรดาพวkyิวได้วิวงวนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยร่องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
25. แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และพระเจ้าของเราเองได้อุทธรณ์ถึงออกสัตตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป
26. ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้ที่จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขากลับมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ กษัตริย์อากริปป้า หวังว่าเมื่อได้สวนแล้ว ข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง
27. เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมิได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง

1. ฝ่ายอภิริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า เรายอนญูตาให้เจ้าให้การแก่ข้อหาของได้ เปาโลจึงยื่นมือออกล่าวแก้คดีว่า
2. ท่านกษัตริย์อภิริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพากยิกล่าวหาข้าพระองค์นั้น
3. โดยเฉพาะพระพะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพากยิวแล้ว เหตุฉะนั้น ขอพระองค์ได้โปรดทนฟังข้าพระองค์
4. พากยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อัญญาเมืองกาลัง ชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม
5. เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพากยิวที่ถือครองที่สุด คือเป็นพากฟาริสี
6. บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพนุรุษของพากข้าพระองค์นั้น
7. พากข้าพระองค์สิบสองตระกูลได้อุตส่าห์ปรนนิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์อภิริปปา เพราความหวังใจอันนี้พากยิวจึงฟ้องข้าพระองค์
8. เหตุไนน์ท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้
9. ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชาวนาชาเรียนนั้น
10. สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับตำแหน่งจากพากบุโรหิตให้แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเข้าถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย
11. ข้าพระองค์ได้ทำโทษเข้ามายู่ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเข้าให้กล่าวคำหมื่นประมาท และเพราข้าพระองค์กราชเขายังนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ
12. ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองدامัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพากบุโรหิตให้
13. ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมา จากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์
14. ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคามกำลังที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสูรเสียงตรัสรสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษา希伯น ว่า 'เชาโล เชาโลเอี่ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถือประตักษิยานนก'
15. ข้าพระองค์ทูลถามว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสว่า 'เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง
16. แต่ว่าจงลูกขึ้นยืนเดิม ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหน้า
17. เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหนัน
18. เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเข้า เพื่อเขากลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของชาตานามถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเข้า และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้ว

โดยความเชื่อในเรา'

19. ข้าแต่กษัตริย์อกริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น
20. แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองدامสักและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแวงแคร่วันญุเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและการทำกริ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว
21. เพราะเหตุนี้พากยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะนำข้าพระองค์เสีย
22. เป็นพระพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้น้อยผู้ใหญ่ ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องชีวประดาศาสตรพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น
23. คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์
24. ครั้นเปาโลกำลังพูดแก่คิดอย่างนั้น เพสทัสจึงร้องเสียงดังว่า เปาโลเอ่ย เจ้าคลังไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้วิชามากจัง ทำให้เจ้าคลังไป
25. แต่เปาโลกล่าวว่า ท่านเพสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลังเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกติจะพูด
26. ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พันพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำการใดกันในที่ลับลี้
27. ข้าแต่กษัตริย์อกริปปา พระองค์เชื่อพากศาสตรพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์เชื่อ
28. อกริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า
29. เปาโลจึงทูลว่า จำเปาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนาอย่างนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์เองเดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจำจองนี้
30. และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น
31. ครั้นออกไปแล้วจึงพากนพูดว่า คนนี้มิได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจำจองไว้
32. ฝ่ายอกริปปาจึงตรัสกับเพสทัสว่า ถ้าคนนี้มิได้อุทธรณ์ถึงซีชาร์แล้วจะปล่อยเขาไปได้

1. ครั้นตั้งใจว่าพวกราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เข้าจิ่งมองเปาโลกับนักโทชอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยุเลียส เป็นนายทหารในกองของอองกัสตัส
2. เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัตราภิทัยมุน ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาธิสราคัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเรสโอลินิกา
3. วันรุ่งขึ้นเราได้ vague ที่เมืองไซดอน ฝ่ายยุเลียสมีจเมตตาปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสายหั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ
4. ครั้นเรือออกจากที่นั้นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลดลดลงของเกาะไซปรัสเพราะหวานลง
5. เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ในแคว้นลีเซีย
6. ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกร่างเรือลำนั้น
7. เราแล่นไปช้าๆ หดายวันและได้มาถึงเมืองคนีดัสโดยยาก เมื่อแล่นหวานลงต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลดลดลงของเกาะครีตตรงเมืองสัลโนเม
8. เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ทำงาน เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั้น
9. ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะทะเลกลดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเดือนสติ เขาทั้งหลาย
10. ว่า ท่านหั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรทุกกับเรือ กำปั้นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย
11. แต่นายร้อยเชื่อกับปัตันและเจ้าของกำปั้นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น
12. และพระว่าทำงานนั้นไม่เหมาะสมพอที่จะจอดในถูกหน้า คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั้น เพื่อสำเป็นได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟินิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดถูกหน้า เมืองฟินิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้
13. เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขายังคิดว่าสมความประณญาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต
14. แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั้นก็ถูกลมพายุกล้ำที่เข้าเรียกว่า ยูระกิโล
15. ครั้นเรือกำปั้นถูกพายุและด้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม
16. เมื่อแล่นไปทางด้านปลดลดลงของเกาะเลิกๆ แห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเลิกขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก
17. เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เรายังเอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั้นไว้ และพระกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้ว กีบล่อยให้ไปตามกระแสลม
18. ครั้นรุ่งขึ้นเรายังคงของบรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่
19. พอกลางวันที่สามเรายังทิ้งเครื่องใช้ในเรือกำปั้นออกเสียด้วยมือของเราเอง

20. และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลอยังวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอจนนักล้มละลายไป
21. ครั้นเข้าได้อดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเก้าอี้แล้ว จะได้พ้นจากอันตรายนี้แล้วไม่เสียสิ่งของ
22. บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีๆไว้ ด้วยว่าในพวกราท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น
23. เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทุตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปูนนิปัตินี้ได้มาอยู่ใกล้ข้าพเจ้า
24. ทุตนั้นกล่าวว่า 'เปาโลเอ่ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีชาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเดิດ พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราเห็นแก่ท่าน'
25. เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะทำใจดีๆไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น
26. แต่ว่าเราจะต้องเกยเก้าอี้แล้ว
27. จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เรายังถูกซัดไปชั้ดมากอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพากะลาสีก์สำคัญว่ามาไกลแล่นดินแล้ว
28. ครั้นหยังน้ำดูกิวัดได้สักสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยังน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร
29. เขากล่าวว่าจะโดนฟังที่มีหิน จึงทอดสมอห้ายสีตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า
30. เมื่อพากะลาสีหาซองจะหนีจากกำปั่นแล้วได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ
31. เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพากทหารว่า ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย
32. พากทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป
33. เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย
34. ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกราท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว
35. ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขنمปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน
36. คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย
37. เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน
38. เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนำข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น
39. ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขารู้อ่อนอุ่นแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น
40. เขายังตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเชือกที่มัดหางเสือ และซักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาผึ้ง

41. ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่จะเลส่องข้างบรรจบกัน กำปั้นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น
42. พวกราชคิดจะผ่านนักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้
43. แต่นายร้อยปราบtranจะให้เปาโลรองดตาม จึงห้ามพวกราชคิดให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายไปหาฝั่งก่อน
44. ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลืออนันน์กิ้กการกระดานไปบ้าง เกาะไม่กำปั้นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาก็หันไปทั้งหลายกิ้กฝั่งรองดตามหมดทุกคน

1. ครั้นรอดพันภัยแล้ว พากเข้าจึงรู้ว่าเกาหนันนี้มี/molata
2. ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พากเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราเฝนตกและหน้าว
3. เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีภูพิษตัวหนึ่งออกมาย่างกระถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่
4. เมื่อพากชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพุดกันว่า คนนี้คงเป็นผู้ฆ่าคนแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพันจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้
5. แต่เปาโลได้สะบัดมือให้หงส์ตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่
6. ฝ่ายเข้าทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเข้าคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เข้าจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ
7. เจ้าแห่งเกาหนันชื่อปุบลิอัส มีเรนาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพากเราไว้อย่างดีสามวัน
8. ต่อมานบิดาของปุบลิอัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้วว่างมือบนท่านรักษาให้หาย
9. ครั้นหายอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาหนันซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย
10. เข้าทั้งหลายจึงให้เกียรติพากเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั้น เข้าจึงนำสิ่งของที่เราต้องการมาใส่เรือ
11. ครั้นล่วงไปสามเดือน พากเราจึงลงในเรือกำบันซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาหนันในดูหน้า กำบันลำนั้นมีรูปลูกแฝด ชื่อแคลสเตอร์และพอลลัคซ์ เป็นเครื่องหมาย
12. พากเราแวงที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั้นสามวัน
13. เรายอกจากที่นั้นอ้อมไปยังเมืองเรียโฉม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปติโอลี
14. เรายับพากพื่นองที่นั้น และเข้าเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเข้าเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม
15. ครั้นพากพื่นองในกรุงโรมได้ยินข่าวพากเรา เข้าจึงออกมายับเราที่บ้านตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเข้าแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจตีชี้น
16. ครั้นพากเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพากนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คุณเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้
17. ต่อมารั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพากผู้ให้ยาในพากยิ่วมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านพื่นองทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพนุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมองเป็นนักโทษมากจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพากโรม
18. ครั้นพากนั้นได้ได้สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย
19. แต่ว่าเมื่อพากยิ่วพุดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า
20. เหตุฉะนั้นพระเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกกล่าว

โซนีก์เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล

21. เข้าทั้งหลายจึงตอบท่านว่า พวกรเราได้รับจดหมายจากแคว้นญเดียกล่าวถึงท่าน หรือหากพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่
22. แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายประณานจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกรข้าพเจ้าทราบว่า พวกรที่ถืออัลกิตีน์ก็ถูกตีเดียนทุกแห่ง
23. เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหยั้งที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอำนาจของพระเจ้า และชักชวนให้เขารื้อในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชนบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสตรพยากรณ์
24. คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ
25. และเมื่อเขามาเห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแฉมว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์รัศกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสตรพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว
26. ว่า 'จะไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกรเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต'
27. เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หลงตีง และตาเข้าหากปิด เกรงว่าเข้าจะเห็นด้วยตาของเข้า และได้ยินด้วยหูของเข้า และเข้าใจด้วยจิตใจของเข้า และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเข้าให้หาย'
28. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเข้าจะฟังด้วย
29. เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกริวัก์ได้จากไป และได้เดียงกันเป็นการใหญ่
30. เปาโลจึงได้อาศัยอยู่قربสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน
31. ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

ໂຮມ

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า
2. (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวากษาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์)
3. เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง
4. แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธินั้นปั่งไว้ด้วยฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า
5. โดยทางพระองค์นั้นพวากข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆ เชื่อฟังตามความเชื่อนั้น
6. รวมทั้งพวกรห่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย
7. เรียนบรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรายังหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกรห่านเถิด
8. ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยห่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกรหานเลื่องลือไปทั่วโลก
9. เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิฐานนั้น ข้าพเจ้าเอียถึงห่านทั้งหลายเสมอไม่ว่าจะเว้น
10. ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้วให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมห่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้
11. เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบห่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ห่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังห่านทั้งหลาย
12. คือเพื่อข้าพเจ้าและห่านทั้งหลายจะได้สนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเรายังสองฝ่าย
13. พื่นของห่านหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากรหานทั้งหลายทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ห่ายครั้งแล้วว่าจะมาหาห่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกรหานด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่)
14. ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งหั้งพวกรีกและพวกรชาวปาด้วย เป็นหนึ่งหั้งพวgnักประชัญและคนเข腊ด้วย
15. จะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ห่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย
16. ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกรีกว่า ก่อน และพวกรีกด้วย
17. เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ'

18. เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอกสารามไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง
19. เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเข้าทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เข้าแล้ว
20. ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คืออุทธรานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง จะนั้นเข้าทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย
21. เพราะถึงแม้ว่าเข้าทั้งหลายได้รู้จักระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถ่ายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่หากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีดมัวไป
22. เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาริบกularyเป็นคนโง่เขลาไป
23. และเขาได้เอาส่วนร่างของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาเล็กับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์จุบาน และรูปสัตว์เลี้ยงคลาน
24. เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติอุลามกตามราคะตัณหาในใจของเข้า ให้เขากำทำสิ่งซึ่งนำอัปยศ ทางกายต่อกัน
25. เพราะว่าเข้าได้เอกสารามจริงเรื่องพระเจ้ามาเล็กับความเห็น และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน
26. เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันนำอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป
27. ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจจันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาริบกularyได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเข้า
28. และพระเข้าไม่เห็นชอบที่จะรู้จักระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม
29. พวกเขารีบไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เรีบไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆ่าพัน การวิวาท การล่อลง การคิดร้าย พุดนินทา
30. ส่อเสียด เกลี่ยดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา
31. อปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา
32. แม้เข้าจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขายังไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

1. เหตุณนั้น โอ ม努ชย์อุ่ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโหงผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโหงผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโหงตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโหงเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา
2. แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง
3. โอ ม努ชย์อุ่ย ท่านที่กล่าวโหงคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้
4. หรือว่าท่านประมาทประกรุณาคุณยันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่าประกรุณาคุณของพระเจ้านั้นสูงที่จะซักนำท่านให้กลับใจใหม่
5. แต่พระท่านใจแข็งกระต้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรจน์ ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์
6. พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเข้า
7. สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสรวงหาส่งරາຕි ගේරති และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้
8. แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม
9. ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่ใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกริวก่อนและแก่พวกร่างชาติด้วย
10. แต่ส่งරາຕි ගේරති และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกริวก่อนและแก่พวกร่างชาติด้วย
11. เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย
12. เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบปะจะต้องพินาศโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบปะก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ
13. (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม
14. เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม่ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง
15. คือแสดงให้เห็นหลักความประพฤติที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมี Jarvisอยู่ในจิตใจของเข้า และใจสำคัญก็เป็นพยานของเข้าด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหลก จะกล่าวโหงตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เข้า)
16. ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น
17. ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และพึงพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด
18. และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ
19. และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้รู้จักคนดีคนดี เป็นความส่วนให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมีด

20. เป็นผู้สอนคนໄປ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น
21. ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนด้วยเงื่อนหรือ เมื่อท่านเทคโนโลยนาว่าไม่ควรลักทรัพย์ ตัวท่านเองลักหรือเปล่า
22. ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า
23. ท่านผู้ใดอวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการประพฤติผิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า
24. เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'คนต่างชาติพุทธมีนประมาทด้วยพระนามของพระเจ้าก็พระท่านทั้งหลาย'
25. ถ้าท่านประพฤติตามพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย
26. เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตยังประพฤติตามความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เข้าไม่ได้เข้าสุหนัตนั้นจะถือเหมือนกับว่าเข้าได้เข้าสุหนัตแล้วไม่ใช่หรือ
27. และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสุหนัตซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโถเช่นผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสุหนัตแล้ว แต่ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น
28. เพราะว่าiy瓦แท้ มิใช่คนที่เป็นiy瓦แต่iy瓦นอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น
29. คนที่เป็นiy瓦แท้ คือคนที่เป็นiy瓦ภายใน และการเข้าสุหนัตแท้ที่นั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

บทที่ 3

1. ถ้าเช่นนั้น พากยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสูบนั้นจะมีประโยชน์อะไร
2. มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพากยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระธรรมรัสรของพระเจ้า
3. ถึงมีบางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไว้ประโยชน์หรือ
4. ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสาภิชื่อให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเสิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระธรรมรัสรทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวินิจฉัยพระองค์'
5. แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)
6. พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร
7. แต่ถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้น เพราะเหตุความชอบธรรมอัศจรรยาของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ทำไม่เข้าใจยังคงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป
8. และทำไม่เรียบร้อยไม่ทำความช้ำเพื่อความดีจะเกิดขึ้นจากความชั่วนั้นแล้ว (ตามที่บางคนเล่าลือและนินทาหัวเราะได้กล่าวอย่างนั้น) การลงโทษคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว
9. ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พากเราจะได้เปรียบกว่าพากเขาหรือ เป็นเช่นนั้นแล้วว่า ทั้งพากยิวและพากต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน
10. ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว' ไม่มีเลย
11. 'ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า'
12. เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขายังป่วยเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น 'ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี' ไม่มีเลย
13. สำคัญของเขาก็คือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขายังคงใช้ชีวิตร่วมกับเราในการล่องลอย ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย
14. ปากของเขาระบุด้วยคำแซ่บด่าและคำข่มขี้น
15. เห้าของเขาว่องไวในการทำให้เงื่อนเลือด
16. ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์
17. และเขายังรู้สึกทางแห่งสันติสุข
18. ในเวลาต่างของเขามีความเกรงกลัวพระเจ้า'
19. บัดนี้ เรายังรู้สึกว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
20. เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเรายังรู้สึกบาปได้
21. แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏออกหนีพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพากศาสตร์ยังเป็นพยานอยู่'

22. คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซุคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ
เพราว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน
23. เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสั่งรักศีของพระเจ้า
24. แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซุคริสต์ทรงໄດ่เราให้พ้นบาปแล้ว
25. พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซุไว้ให้เป็นที่ลับล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้
เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น
26. และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่
เชื่อในพระเยซุเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
27. เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติ
หรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ
28. เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อนอกเหนือการ
ประพฤติตามพระราชบัญญัติ
29. หรือว่าพระเจ้าตนทรงเป็นพระเจ้าของยิวพากเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย
หรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย
30. เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสุนัตเป็นคนชอบธรรมโดยความ
เชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสุนัตเป็นคนชอบธรรมก็ เพราะความเชื่อคุยกัน
31. ถ้าเช่นนั้นเราลบลังพระราชบัญญัติตัวยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เราจะลับสนับสนุน
พระราชบัญญัติเสียอีก

บทที่ 4

1. ถ้าเข่นนั้น เรายังว่าอับราэмบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อนั้นเล่า
2. ถ้าอับราэмเป็นผู้ขอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีทางที่จะอดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
3. ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า 'อับราэмได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน'
4. ดังนั้นคนที่อาศัยการประพฤติก็ไม่ถือว่าบำเหน็จที่ได้นั้นเป็นเพระพระคุณ แต่ถือว่า บำเหน็จนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ
5. ส่วนคนที่มิได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม
6. ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการประพฤติ
7. ว่า 'คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความช่วยชักของเขามาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขามาแล้วก็ เป็นสุข'
8. บุคคลท่องศรัทธาผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโถษบาปของเขาก็เป็นสุข'
9. ถ้าเข่นนั้นความสุขมิแก่คนที่เข้าสุนัตพากเดียวหรือ หรือว่ามิแก่พากที่มิได้เข้าสุนัตด้วย เพราะเรากล่าวว่า พระความเชื่อนั้นเองทรงถือว่าอับราэмเป็นคนชอบธรรม
10. แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสุนัตแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสุนัต มิใช่เมื่อท่านเข้าสุนัตแล้วแต่ เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุนัต
11. และท่านได้เข้าสุนัตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มืออยู่เมื่อ ท่านยังไม่ได้เข้าสุนัต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสุนัต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
12. และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสุนัต ที่มิได้เพียงแต่เข้าสุนัตเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบ ของอับราэмบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมืออยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุนัต
13. เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราэмและผู้สืบเชือสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมา โดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ
14. ถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญา ก็เป็นอันไร ประโยชน์
15. เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโธ แต่ที่ได้ไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ
16. ด้วยเหตุนี้ของการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชือสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชือสายที่ถือพระราชบัญญัติพากเดียว แต่แก่คุณที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราэмผู้เป็นบิดาของพากเราทุกคน
17. (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชนมิมากมาย') ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือ

พระเจ้าผู้ทรงให้คณที่ด้วยแล้วพื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้เป็นให้เป็นขึ้น

18. ฝ่ายอับราอัมันนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้ใจก็ยังได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมาก
many ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า 'เชือสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น'
19. และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณห้าอยปีแล้ว ท่านก็มิได้คิดว่าร่างกายของ
ท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมิได้คิดว่าครรภ์นางชาวาราห์เป็นหมัน
20. ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระ
เจ้า
21. ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงถูกสามารถทำการทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้
22. ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน
23. แต่คำว่า 'ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว
24. แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรารັพีนขึ้นจากความตาย
25. คือพระองค์ผู้ทรงถูกกลบไว้เพื่อการล้มเหลวของเรามาก แต่ได้ทรงพื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธร
รัม

บทที่ 5

1. เหตุจะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรม เพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
2. โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในส่งสารศิษย์ของพระเจ้า
3. ยิ่งกว่านั้น เรายังชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน
4. และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ
5. และความหวังใจมีได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลงให้เข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว
6. ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม
7. ไม่ได้จะมีครอตายเพื่อคนตรง แต่บางที่จะมีคนอาจตายเพื่อคนเดียวได้
8. แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา
9. เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์
10. เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนเด็กกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้น อีกเมื่อเรากลับคืนเดียว เรา ก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่
11. มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนเด็กกับพระเจ้า
12. เหตุจะนั้น เช่นเดียวกับที่บ้าป้าได้เข้ามาในโลกเพราคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราบานั้น และความตายก็ได้แฝไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราบนุษย์ทุกคนทำบ้าป
13. (บ้าป้าได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบััญญัติ แต่ที่ได้มีมีพระราชบััญญัติก็ไม่ถือว่ามีบ้าป)
14. อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบคลุมลอดมาตั้งแต่อadamจนถึงโนเสส แม้คนที่มีได้ทำบ้าปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาทิตย์ ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง
15. แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก
16. และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบ้าปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม
17. เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่า

นั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันໄพบุลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดย
พระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)

18. ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพรากการละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์
ผู้เดียวที่นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต
19. เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพรากคนๆเดียวที่มิได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราก
พระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น
20. เมื่อมีพระราชบัญญัติทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ได้มีบапปราวกกฎหมายมากขึ้น ที่นั่น
พระคุณก็จะໄพบุลย์ยิ่งขึ้น
21. เพื่อว่าบапปได้ครอบงำทำให้ถึงชี่งความดายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงชี่งชีวิตนิรันดร์
โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรฉันนั้น

บทที่ 6

1. ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเมมากยิ่งขึ้นหรือ
2. ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พากเราที่ติดต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้
3. ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์
4. เหตุฉะนั้นเราริบถูกผึ้งไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชูให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชะพระรัชਮีของพระบิดาอย่างไร เรายกจะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น
5. เพราะว่าถ้าเราเข้าสู่นิกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เรา ก็จะเป็นขึ้นมาอย่างพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย
6. เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บานั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไปเพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป
7. เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป
8. แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย
9. เราทั้งหลายรู้อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชูให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่
10. ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า
11. เมื่อกันเช่นนั้นแหล่ ท่านทั้งหลายจะถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
12. เหตุฉะนั้นอย่าให้บ้าปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตั้นหายอกายนั้น
13. อายากอวัยวะของท่านให้แก่บ้าป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เมื่อกันคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการขอบธรรมถวายแด่พระเจ้า
14. เพราะว่าบ้าปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หากมิได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ
15. ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบ้าปเพราบมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
16. ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบ้าปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม
17. แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบ้าป แต่บัดนี้ท่านมิได้เชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน

18. เมื่อท่านพ้นจากบ้าปแล้ว ท่านก็ได้กล้ายเป็นทาสของความชอบธรรม
19. ข้าพเจ้ายกເອາຫວຍ່າງມຸ່ນໝູ້ມາພຸດ ເພຣະເທດີເນື້ອທັນຂອງທ່ານອ່ອນກຳລັງ ເພຣະທ່ານເຄີຍໃຫ້ວ້ຍວະຂອງທ່ານເປັນ ທາສຂອງກຣໂສໂຄຣກແລະຂອງຄວາມໜ້ວໜ້ອນໜ້ວໜ້ອນໄດ້ ບັດນີ້ທ່ານຈົງໃຫ້ວ້ຍວະຂອງທ່ານເປັນທາສຂອງຄວາມชอบธรรม ເພື່ອໃຫ້ຖືກຄວາມບວລຸທົ່ງນັ້ນແນ້ນ
20. ເພຣະເມື່ອທ່ານທັງໝາຍເປັນທາສຂອງບາປ ຄວາມชอบธรรมກີ່ໄມ້ໄດ້ຄຽບຄ່ອງທ່ານ
21. ຂະນັ້ນທ່ານໄດ້ຜລປະໂຍ່ນໂກ່ໄວໃນກາຮເຫັນນັ້ນ ປຶ້ງບັດນີ້ທ່ານທັງໝາຍກີ່ລະອາຍ ດ້ວຍວ່າທີ່ສຸດທ້າຍຂອງກາຮເຫັນ ນັ້ນກີ່ຄືຄວາມຕາຍ
22. ແຕ່ເດືອຍວິ່ນທ່ານທັງໝາຍພັນຈາກກາຮເປັນທາສຂອງບາປ ແລະກັບມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຜລທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບກີ່ຄືຄວາມບວລຸທົ່ງ ແລະຜລສຸດທ້າຍຄືອໜີວິດນິວັດຮົງ
23. ເພຣະວ່າຄ່າຈ້າງຂອງຄວາມບາປຄືຄວາມຕາຍ ແຕ່ຂອງປະການຂອງພຣະເຈົ້າຄືອໜີວິດນິວັດຮົງໃນພຣະເຢູ່ຄວິສຕໍ່ອງຄົງປຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮາ

1. พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเห็นอ่อนุชัยเฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น
2. เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา
3. จะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ซื้อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม่นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่
4. เช่นนั้นแหล่ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกาจของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นชีวิตจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถาวรแด่พระเจ้า
5. เพราะว่า เมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย
6. แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้มีประพฤติตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ
7. ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่ เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบап เป็นว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่าอย่าโลก ข้าพเจ้าก็จะไม่ว่าอะไรคือความโลก
8. แต่ว่าบапได้ถือเอาพระราชบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บапก็ตายเสียแล้ว
9. เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระราชบัญญัติบапก็กลับมีชีวิตรักและข้าพเจ้าก็ตาย
10. พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย
11. เพราะว่าบапได้ถือเอาพระราชบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลงข้าพเจ้า และพระหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระราชบัญญัตินั้น
12. เหตุฉันพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระราชบัญญัติกับบริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี
13. ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บапด่างหาก คือบапซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบ้านนั้นเป็นบ้านจริงและโดยอาศัยพระราชบัญญัตินั้น บapk ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก
14. เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บап
15. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น
16. เหตุฉันนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี

17. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ «บ้าปชี่งอยู่» ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ
18. ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหันของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่
19. ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปราณາทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปราณาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่
20. ถ้าแม่ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปราณาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บ้าปชี่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ
21. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า
22. เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชนิรันดร์ติของพระเจ้า
23. แต่ข้าพเจ้าเห็นเมื่อกฎอิกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และซักนำให้ข้าพเจ้ายุ่งไปกับกฎแห่งบ้าปชี่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า
24. โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเขัญใจจริง ใจจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้
25. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรฯ ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชนิรันดร์ติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหันข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบ้าป

บทที่ 8

1. เหตุฉะนั้นการปรับโถเจี๊ยงไม่มีแก่นทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ
2. เพราะว่ากฏของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ “ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฏแห่งบาปและความตาย
3. เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโถบาลปที่อยู่ในเนื้อหัง
4. เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ
5. เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ
6. ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข
7. เหตุว่าใจซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหังนั้นก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหากได้อยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้
8. เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหังจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าก็หมายได้
9. ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์
10. และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราบาน แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตพระความชอบธรรม
11. แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชูให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชูให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากการความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ ด้วยโดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย
12. ท่านพื่นของทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่เมื่อใช้เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหัง
13. เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้
14. ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพากนหนึ่งคนได คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า
15. เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า อับบา คือพระบิดา
16. พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า
17. และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เรา ก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้ส่งสารศิริด้วยกันกับพระองค์ด้วย
18. เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับส่งสารศิริซึ่งจะเผยแพร่ในเรา

ทั้งหลาย

19. ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรพยายามท่าประถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าประภูมิ
20. เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยมีความหวังใจ
21. ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเบื่อย耐 และจะเข้าในเสรีภาคซึ่งมีส่งาราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย
22. เรายกย่องว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่าความภูมิใจและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้
23. และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลกระทบของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคร่าความภูมิใจจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กायของเราทั้งหลายไว้
24. เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หากได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น
25. แต่ถ้าเราทั้งหลายเคยหัวใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรพยายามสิ่งนั้น
26. พระวิญญาณก็ทรงช่วยเรามือเราร่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่าความภูมิใจเหลือที่จะพูดได้
27. และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ขอบพระทัยพระเจ้า
28. เรายกย่องว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์
29. เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพากเพียรที่นองเป็นอันมาก
30. ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ช่วยธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ช่วยธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีส่งาราศีด้วย
31. ถ้าเช่นนั้นเราจะรู้อย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใจจะขัดขวางเรา
32. พระองค์ผู้มิได้ทรงห่วงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ
33. ใจจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนช่วยธรรมแล้ว
34. ใจจะเป็นผู้ปรับโหนกอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เปื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย
35. และใจจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้แล้ว จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือ

- การข่มเหง หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลี่ยนถ่าย หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคอมดาบหรือ
36. ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘พระเท็นเก่อพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือน
แกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’
37. แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เราเมียชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย
38. เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือญาติสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิเดชทั้งหลาย หรือ
สิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า
39. หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรัก
ของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

บทที่ 9

1. ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย
2. ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมาได้ขาด
3. เพราะว่าข้าพเจ้าประณاةให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พื่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหัว
4. พากษาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและส่งาราชี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการ pronนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย
5. ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเข้าด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหัวในเชื้อชาติของเข้า พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอย่างพระพรเป็นนิตย์ เอเมน
6. แต่มิใช่ว่าพระวจนะของพระเจ้าได้ไว้ประโยชน์ไป เพราะว่าเข้าทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่
7. และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า 'เข้าจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัด'
8. คือว่าเข้าเหล่านั้นที่เป็นบุตรตามเนื้อหัวจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้
9. เพราะพระวจนะแห่งพระสัญญาไม่ว่าดังนี้ 'คราวนี้เราจะมาและนางชาราท์จะมีบุตรชาย'
10. และมิใช่เท่านั้น แต่ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัดบรรพบุรุษของเรา
11. (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว เพื่อพระคำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่ตามการประพฤติ แต่ตามที่พระองค์ทรงเรียก)
12. พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า 'พี่จะ pronนิบัติน้อง'
13. ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เราก็ยังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดເອზາ'
14. ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงบุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
15. เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า 'เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เรายังจะกรุณาผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เรายังจะเมตตาผู้นั้น'
16. เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตระเกียกตะกายของเข้า แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา
17. เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟารโห์ว่า 'พระเดทุนีเองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราระหว่างเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก'
18. เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็จะทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดเมื่อเจ้าเข้ามาระดับก็จะทรงให้ผู้นั้นมีเจ้าเข้ามาระดับ
19. และท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ถ้าเช่นนั้น ทำไม่พระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของ

พระองค์ได้

20. โอดมุขย์อ่อน ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะต้องตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้ หรือว่า ท่านได้กระทำข้าพเจ้าย่างนี้ทำไม
21. ส่วนช่างบ้านหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาตินก้อนเดียว กันมาบ้านเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ
22. แล้วถ้าโดยทรงประسังจะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปราภู พะเจ้าได้ทรงอุดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ
23. เพื่อจะได้ทรงสำแดงส่งาราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับส่งาราศี
24. คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิ่งพากเดียว แต่จากพากต่างชาติด้วย
25. ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์อิ塞ยาห์ 'เราจะเรียกเขามาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขายังได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขายังได้เป็นที่รักไม่'
26. และต่อมานิสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา ในที่นั้นเองเขายังได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่'
27. และท่านอิสยาห์ได้ร้องประการเรื่องพากอิสราเอลด้วยว่า 'แม้พากลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเลแต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด'
28. ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้'
29. และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า 'ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาไม่ได้ทรงเหลือเชือสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโซโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโนราห์'
30. ถ้าเช่นนั้นเราจะอวยย่างไร จะว่าพากต่างชาติที่ไม่ได้ไฟหัวความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมด้วยความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ
31. แต่พากอิสราเอลซึ่งไฟหัวพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น
32. เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสลดกับนหินที่ให้สลดดันนั้น
33. ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในคิโيونซึ่งจะทำให้สลด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'

บทที่ 10

1. พี่น้องทั้งหลาย ความประณานิจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด
2. ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขายังมีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่
3. เพราะว่าเขามิได้รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่ถูกส่อหัวใจตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขายังไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า
4. เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม
5. โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า 'คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น'
6. แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า อย่านึกในใจของตัวว่า ได้จะขึ้นไปบนสวรรค์ (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน)
7. หรือ ได้จะลงไปยังที่ลึก (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากการตายอีก)
8. แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น
9. คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจะเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชูพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากการตาย ท่านจะรอด
10. ด้วยว่าความเชื่อตัวยิ่งใหญ่ไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากกันนำไปสู่ความรอด
11. เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า 'ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'
12. เพราะว่าพากยิวและพากกริก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวงซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทุกขอต่อพระองค์
13. เพราะว่า 'ทุกคนที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด'
14. แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทุกขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เข้าฟัง เขายังได้ยินอย่างไรได้
15. และถ้าไม่มีใครใช้เข้าไป เขายังไประ�述อย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าได้'
16. แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย'
17. ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราการประกาศพระวจนะของพระเจ้า
18. ข้าพเจ้าถามว่า เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ เขายังได้ยินแล้วจริงๆ 'เสียงของพากเสากะจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพากเสากะจายออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ'
19. ข้าพเจ้าจึงถามว่า พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ ตอนแรกไม่สนใจแล้วว่า 'เราจะให้เจ้าทั้งหลายอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ

เราจะย้ำให้ด้วยประชาชาติที่เข้ามาชีวิตหนึ่ง'

20. แล้วอิสยาห์ก็ลากล่าวว่า 'คนเหล่านั้นที่มิได้แสร้งหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มิได้ตามหาเรา'

21. แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกริสราเอลว่า 'เรายืนเมื่อของเรารอการลดลงวันต่อหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น'

1. เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอันราชมี เป็นตระกูลเบเนยาミニ
2. พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพากอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า
3. 'พระองค์เจ้าข้า พากเขาได้จากพากศาสตรพยากรณ์ของพระองค์ แท่นบูชาของพระองค์เขาก็ได้ขาดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์'
4. แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ 'เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้น้อมเข้าลงต่อรูปพระบาท'
5. เช่นนั้นแหลบดันก็ยังมีพากที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ
6. แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการประพฤติไม่ จะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการประพฤติก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ จะนั้นแล้ว การประพฤติก็ไม่เป็นการประพฤติอีกต่อไป
7. ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พากอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มีใจแข็งกระด้างไป
8. ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่องชึ้น ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา จนทุกวันนี้'
9. ดาวิดทรงกล่าวว่า 'ขอให้สำรับของเขากลายเป็นบ่วงเร็ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา'
10. ขอให้ตาของเขามีดีไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขางอค่อมตลอดไป'
11. ข้าพเจ้าจึงถามว่า พากอิสราเอลจะดุดจนหกล้มที่เดียวหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาจะเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพากต่างชาติ เพื่อจะให้พากอิสราเอลมีใจมานะชึ้น
12. แต่ถ้าการที่พากอิสราเอลจะเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขานั้นเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขายังยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าไหร
13. แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พากท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกmanyangพากต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า
14. เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้ร้าใจพื่องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เข้าເօຍ่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง
15. เพราะว่า ถ้าการที่พื่องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเข้าได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่
16. ถ้าแบ่งก้อนแรกรบริสุทธิ์ ทั้งอ่างกับบริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดกับบริสุทธิ์ด้วย
17. แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกเทศป่ามาต่อ กิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ

18. ท่านก็อย่าอวดดีต่อ กิ่งเหล่านั้น ถ้าท่านอวดดี ใช่ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หายไป แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน
19. ท่านอาจจะแย้งว่า กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อ กิ่งข้าไว้
20. ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็ เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็ เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเบื่อหิ่งไปเลย แต่จงเก รังก้าว
21. เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงด้วยกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงด้วยท่านเหมือนกัน
22. เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกต้องตัด ออกเสียด้วย
23. ส่วนเข้าทั้งหลายด้วย ถ้าเข้าไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขา ก็จะได้รับการต่อ กิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้า ทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เข้าต่อ กิ่งเข้าอีกได้
24. เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกเทศป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อ กิ่งกับต้น มะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอา กิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อ กิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าได
25. เหตุฉะนั้น พื่นของทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านทั้งหลายเหล่านี้ ข้อความลึกซึ้งนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้ คือ เรื่องที่บาน คนในพากอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพากต่างชาติได้เข้ามาครอบ占有
26. และเมื่อเป็นดังนั้น พากอิสราเอลทั้งปวง ก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระผู้ช่วยให้รอดจะ เสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ'
27. นี่แหลกเป็นพันธสัญญาของเรากับเข้าทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโภชนาปของเข้า'
28. ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรุเพื่อประโยชน์ของพากท่าน แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เข้าทั้ง หลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเข้า
29. เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้
30. ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพื่อความไม่เชื่อของพากเข้าเหล่านั้นได
31. บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มิได้เชื่อ เพื่อว่าเข้าจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายจันนั้น
32. เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เข้าทั้งหลายทุก คน
33. โอ พระบัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าได คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทาง ของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้
34. เพราะว่า 'คริศาไว้กับพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือคริศาเป็นที่ปรึกษาพระองค์'
35. หรือคริศาได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เข้า'
36. เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอส่งร้าศึจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอ เมน

บทที่ 12

1. พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปurenibbatiอันสมควรของท่านทั้งหลาย
2. อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จะรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไร อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรยอดเยี่ยม
3. ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณธงทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จะคิดให้ถ่องสุขุมสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่นุษ্যทุกคน
4. เพราะว่าในร่างกายอันเดียวันเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด
5. พวกราษฎร์เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น
6. และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จะพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ
7. ถ้าเป็นการปurenibbati ก็จะปurenibbati ถ้าเป็นการสั่งสอน ก็จะสั่งสอน
8. ถ้าเป็นการเตือนสติก็จะเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาค ก็จะให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จะครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จะแสดงด้วยใจยินดี
9. จงให้ความรักปรารถนาภาราย จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี
10. จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว
11. อย่าเกียจคร้านในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปurenibbati องค์พระผู้เป็นเจ้า
12. จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงขณะกับเขมั่นอธิษฐาน
13. จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเข้าขัดสน จงมั่นใจอธิษฐานไม่ตรี
14. จงอวยพรแก่คนที่ข้มเงห์ท่าน จงอวยพร อย่าแซ่บด่าเลย
15. จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องให้
16. จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าไฟสูง แต่จะถือใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด
17. อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จะลงมุ่งกระทำสิ่งที่ชื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง'
18. ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ขันอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
19. ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จะมองการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง
20. เหตุฉะนั้น ถ้าศัตtruของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากะหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสูญเสียที่ลูกโพลงไว้บนศีรษะของเข้า'
21. อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จะชนะความชั่วด้วยความดี

1. ทุกคนจะยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มิได้มาจากการเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น
2. เหตุฉะนั้นผู้ที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ
3. เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่ oilyak จะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จะประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น
4. เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ท่านทำการชั่ว ก็จะกลัวเดิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาวิไวเฉยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระราชบัญญัติแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว
5. เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่พระเกրงพระราชบัญญัติสิ่งเดียว แต่พระจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย
6. เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วนราชการด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่
7. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจะให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ ส่วนอาการควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภายนอกควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น
8. อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว
9. พระบัญญัติกล่าวว่า 'อย่าล่วงประเวณผัวเมียเข้า อย่ากระทำการผาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ' ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ 'ท่านจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
10. ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว
11. นอกจากนี้ท่านควรจะรู้ก้าลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เราควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เราจะอดทนไม่ได้ กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น
12. กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจึงเลิกการกระทำของความมืด และจงสุมเครื่องอาภูมิของความสว่าง
13. เราจะประพฤติตัวให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงеспสุราเมามาย มิใช่หยามโ莲ลามก มิใช่วิวาทริษยา กัน
14. แต่ท่านทั้งหลายจะประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บ้าเรอเนื้อหัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหังนั้น

1. ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเข้าไว้ แต่ไม่ใช่เพื่อให้โถ่เสียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น
2. คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น
3. อาย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเข้าไว้แล้ว
4. ท่านเป็นคริเรล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มลงก็สุดแล้วแต่นายของเข้า และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกธรรมารถให้เข้าได้ดีได้
5. คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแนใจในความคิดเห็นของตนถูก
6. ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า
7. เพราะในพวกรามไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว
8. ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราถูกเป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
9. เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น
10. แต่ตัวท่านเล่า เหตุไวนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไวนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบลลังก์พิพากษาของพระคริสต์
11. เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันได้ หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องถูกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า'
12. ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า
13. ดังนั้นเรอຢากกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จะตัดสินใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใด枉สิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง
14. ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับคนนั้น
15. ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจพระอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ประพฤติตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศพระอาหารที่ท่านกินเลย
16. ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เข้าตีเดียนได้
17. เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์

18. ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พอประทัยพระเจ้า และเป็นที่พอใจของมนุษย์ด้วย
19. เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน
20. อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย
21. เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือตีมีน้ำอุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พื่นของสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง
22. ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้ว นั้นก็เป็นสุข
23. แต่ผู้ที่มีความสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็มีความผิด เพราะเขาไม่ได้กินตามที่ตนเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆที่มิได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

1. พากเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งหยุมๆ ของคนที่อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง
2. เราทุกคนจะกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา
3. เพราะว่าพระคริสต์ก็มิได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเชียนไว้แล้วว่า 'คำพูดเยาะเยี้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเยี้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์'
4. เพราะว่าสิ่งที่เชียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เชียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความเปียรและความชูใจด้วยพระคัมภีร์
5. ขอพระเจ้าแห่งความเปียรและความชูใจทรงโปรดช่วยให้ท่านมีนำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซุสคริสต์
6. เพื่อท่านหั้ง流星จะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซุสคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
7. เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราหั้ง流星เพื่อพระเกียรติของพระเจ้า
8. เพราะข้าพเจ้าหมายว่า พระคริสต์ได้ทรงรับใช้many พวกที่เข้าสุนัตเพื่อเห็นแก่ความจริงของพระเจ้า เพื่อจะทรงยืนยันพระสัญญาที่ประทานไว้กับบรรดาบรรพนุรุษนั้น
9. และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเชียนไว้แล้วว่า 'พระเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติหั้ง流星 และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์'
10. และมีคำกล่าวอีกว่า 'ประชาชาติหั้ง流星อ耶 จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์'
11. แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า 'ประชาชาติหั้งปวงอ耶 จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเกิด และให้ชนชาติหั้ง流星ยกย่องพระองค์'
12. และอิสยาห์กล่าวอีกว่า 'รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติหั้ง流星จะวางใจในพระองค์'
13. ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
14. พนองหั้ง流星ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย
15. แต่พนองหั้ง流星 การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า
16. เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซุสคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าว่าประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติหั้ง流星นั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
17. เหตุฉะนั้นในพระเยซุสคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระราชนิจของพระเจ้า

18. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่เกล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง
19. คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มขึ้มไปยังเมืองอิลลิวิคุม
20. อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้อย่างนี้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครอกระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่เกลื่อนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว
21. ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ'
22. นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน
23. แต่เดียว呢ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแวนแควันเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหารายปีแล้วที่จะมาหาท่าน
24. เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวดมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงจากท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง
25. ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยส่งเคราะห์วิสุทธิชน
26. เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคยาヘ็นขอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม
27. พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆและพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ pronenibatishiyylestannendaway สิ่งของฝ่ายเนื้อหัน
28. เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านSEMBLที่ท่านอยู่นั้น
29. และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์
30. พื่นองทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซุสคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนแรงเพื่อข้าพเจ้า
31. เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศญี่ปุ่น เมื่อเชื่อ และเพื่อให้การบรรยายบันทึกเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอยใจของวิสุทธิชน
32. เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความซื่นซึ้งยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน
33. บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขคงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเกิด เอเมน

บทที่ 16

1. ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเร่าวิวักับท่าน คือเพปีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเครีย
2. ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก้วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงบเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย
3. ขอฝากความคิดถึงมายังปริสสิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์
4. ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขามาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมิใช่ข้าพเจาคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวากต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย
5. และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเข้าด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแ decad วันอาทิตย์
6. ขอฝากความคิดถึงมารีย์ผู้ได้ทรงตระทำภานหนักเพื่อเราทั้งหลาย
7. ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคสกับยูนิอัลผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจำจงร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคน มีชื่อเสียงดีในหมู่อัครสาวก ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย
8. ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
9. ขอฝากความคิดถึงมายังอุรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังสาดิสที่รักของข้าพเจ้า
10. ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปลเลสผู้เป็นที่พ่อพระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือน ของอาร์สโตร์บูลลัส
11. ขอฝากความคิดถึงมายังเอโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสสัที่อยู่ใน องค์พระผู้เป็นเจ้า
12. ขอฝากความคิดถึงมายังดรีเฟนาและตรีโพสต้าผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายัง เปอร์ซิสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า
13. ขอฝากความคิดถึงมายังรูฟัสผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขามารดาข้าพเจ้าด้วย
14. ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส ฟเลโกลน เออร์เมส ปั๊โบร์บัส เออร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่า นั้น
15. ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และเนเรอสกับน้องสาวของเขามาลิมป์สกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ กับคนเหล่านั้น
16. จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้ง หลายด้วย
17. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านี้ที่ก่อเหตุทะเลวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลง ไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น
18. เพราะว่าคนเหล่านี้ไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และ ได้ล่อหลวงคนซึ่งให้หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน

19. การซึ่งท่านหั้งหลายได้เชื่อฟังก์เลื่องลือไปถึงคนหั้งป่วงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดี เพราะท่านหั้งหลาย แต่ ข้าพเจ้าครริให้ท่านหั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว
20. ไม่ซ้ำพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงประบชาตามให้ยับเยินลงได้ฝ่าเท้าของท่านหั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรางอยู่กับท่านหั้งหลายเดิม เอเมน
21. ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูสิอัส ยาโสน และโซสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝ่ากความคิดถึงมายังท่านหั้งหลาย
22. ข้าพเจ้าเทอร์ทิอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝ่ากความคิดถึงมายังท่านหั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า
23. กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรหั้งหมดฝ่ากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสมุหบัญชีของเมือง และควรทั้งซึ้งเป็นพื่นรองฝ่ากความคิดถึงมายังท่านหั้งหลาย
24. ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราร จงอยู่กับท่านหั้งหลายเดิม เอเมน
25. บัดนี้จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านหั้งหลายตั้งมั่นคง ตามช่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก
26. แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวากษาสดาพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้พลประเทศหั้งป่วงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ
27. โดยพระเยซูคริสต์ ขอส่ง่รัศมีแด่พระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญแต่องค์เดียว สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน [เขียนถึงชาว ROMAJAKEMEONGKORINH] และส่งโดยเพนี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเครีย]

1 ໂຄງນີ້

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซุคิリスト์ตามพระประประสงค์ของพระเจ้า และโสดเนนผู้เป็นพี่น้องของเรา
2. เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการนำรำให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซุคิリスト์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซุคิリスト์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา
3. ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราราและจากพระเยซุคิリスト์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายโดยดี
4. ข้าพเจ้าขอぶพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซุคิリスト์
5. เพราะท่านทั้งหลายพรั่งพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวิชาและความรู้ทุกอย่าง
6. ด้วยว่าพยานเรื่องพระคิลต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว
7. เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซุคิリスト์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
8. พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติดในวันของพระเยซุคิリスト์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9. พระเจ้าทรงสัตย์ชื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพนธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซุคิリスト์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซุคิリスト์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวิชา และไม่มีการแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินอย่างเดียวกัน
11. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางแคโรไลน์ได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทุ่มถียงกันในระหว่างพวกท่าน
12. ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์บอโลโล หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคฟัส หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคิลต์
13. พระคิลต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตั้งเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ
14. ข้าพเจ้าขอぶพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสปัสและกาയอัส
15. ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง
16. ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง
17. เพราะว่าพระคิลต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้น

เชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องการเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

18. คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าการประกาศเรื่องการเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเรารีอัดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า
19. เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป'
20. คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บ้านที่ตอยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โ nond เขลาไปแล้วหรือ
21. เพราะตามที่ทรงกำหนดไว้ตามพระสติปัญญาของพระเจ้า โลกไม่รู้จักระเจ้าได้โดยปัญญาของตน พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนที่เชื่อให้รอด โดยการประกาศเรื่องที่ถือว่าโง่ๆ
22. ด้วยว่าพากยิวขอเห็นหมายสำคัญและพากรีกเสาะหาปัญญา
23. แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่�行เข่นนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พากยิวสะดูด และพากรีกถือว่า เป็นเรื่องโง่
24. แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพากยิวและพากรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า
25. เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญาอย่างกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอก่อนของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์
26. พื่นของทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พากท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมาันเป็นคนพากไห มน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง
27. แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอก เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย
28. พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว
29. เพื่อมิให้เนื้อนังค์ใดๆ ปวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้
30. โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย
31. เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า 'ให้ผู้อ่อนดู ความองค์พระผู้เป็นเจ้า'

1. พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มามาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไฟเระหรือด้วยสติปัญญา
2. เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกรท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน
3. และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก
4. คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ
5. เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า
6. เรายกถวายเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสลายไป
7. แต่เรยกถวายเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสั่งราศีแก่เรา
8. ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักระปัญหานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมิได้อาของค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสั่งราศีตั้งไว้ที่กางเขน
9. ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์'
10. พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลับของพระเจ้า
11. อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระธรรมของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น
12. เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา
13. คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ
14. แต่มนุษย์ธรรมชาติจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลาและเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ
15. แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักรู้ใจคนนั้นได้
16. เพราะว่า 'คริศาเรื่องจากพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้' แต่เรา ก็มีพระทัยของพระคริสต์

บทที่ 3

1. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์
2. ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ
3. ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โต้กัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหังหรือ และไม่ได้ประพฤติตามนุษย์สามัญดอกหรือ
4. เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหังหรือ
5. เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขายังไม่รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน
6. ข้าพเจ้าได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต
7. เพราะฉะนั้น คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ
8. ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพากเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้
9. เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตีกของพระเจ้า
10. โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจะระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร
11. เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์
12. แล้วบันรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง
13. การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร
14. ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน
15. ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอต แต่เหมือนดังรอดจากไฟ
16. ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน
17. ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น
18. อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวงท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้
19. เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบایของเขาเอง'

20. และยังมีอีกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่เรื่องราว'
21. เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้โดยกมโนธรรมขึ้นมาด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย
22. จะเป็นเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย
23. และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

1. ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อ้างรักษาสิ่งลึกซึ้งของพระเจ้า
2. ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อ้างรักษาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่สัตย์ชื่อทุกคน
3. สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านหังหنظาหรือมองนุชย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็มิได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า
4. เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกรณั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
5. เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยแพร่ความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชี้เชยจากพระเจ้า
6. พื่นรองหังหنظา สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบถึงตัวข้าพเจ้าและอปอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านหังหنظา เพื่อให้ท่านหังหنظาเรียนแบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดข่มผู้อื่น
7. ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไนน์ท่านจึงโ้อ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย
8. ท่านหังหنظาอิ่มหนำแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความประณานให้ท่านหังหنظาได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน
9. เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือหังหنظาสรรค์และมนุชย์มองดูเราด้วยความพิศวง
10. เราหังหنظาเป็นคนเขลา เพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านหังหنظาเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราหังหنظามีกำลังน้อยแต่ท่านหังหنظามีกำลังมาก ท่านหังหنظามีเกียรติยศแต่เราหังหنظาเป็นคนอับอาย
11. จนถึงเวลานี้เราก็หังหنظาและกระหาย เปลือยเปล่าและถูกโภยดี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง
12. เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกชั่มแหงเราก็ทนเอา
13. เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ่อนโนน เราหังหنظาเป็นเหมือนกาลเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้
14. ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในจิตใจท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า
15. เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครุสักรหมื่นคนแต่ท่านจะมีปิดาหlays คนก็หาไม่ได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ
16. เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า
17. เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ชีวิตรักษาที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้รับลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร

18. แต่บางคนทำพยายามร่วมกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน
19. แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยิ่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่
พยายามเหล่านั้นแต่จะหยิ่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา
20. เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามีเรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช
21. ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

บทที่ 5

1. มีข่าวเล่าลือว่าในพวกร่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม่ในพวกร่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่า คนหนึ่งได้อาภารายของบิดามาเป็นภารายของตน
2. และพวกร่านยังพอยังแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกร่าน
3. แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกร่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมอว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย
4. ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5. พวกร่านจะมอบคนนั้นไว้ให้ชาตานำมาลงโทษเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า
6. การที่ท่านกวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขنمเพียงนิดเดียวຍ่อมทำให้เป็นดิบฟุ้หังก่อน
7. ดังนั้นจะนำเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก่อนใหม่เหมือนขنمปังไว้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่ามุชาเพื่อเราเสียแล้ว
8. เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้า Lewatram แต่ด้วยขนมปังไว้เชื้อคือความจริงใจและความจริง
9. ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี
10. แต่เชิงท่านจะควบคุณชาวโลกนี้ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลก คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียที่เดียว เพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้
11. แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้รู้ว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลก เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนชั่วเมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม่จะกินด้วยกันก็อย่าเลย
12. ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายนอกมิใช่หรือ
13. ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกร่านเสียเด็ด

บทที่ 6

1. ในพวกร่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน
2. ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกร่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ
3. ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกรุตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าได้ที่เราจะพิพากษาตัดสินความเรื่องของชีวิตนี้
4. จะนั้นถ้าพวกร่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ
5. ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกร่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำราบความระหว่างพื่นมอง
6. แต่พื่นมองกับพื่นมองต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่อย่างนั้นหรือ
7. เหตุฉะนั้น เพราะพวกร่านไปเป็นความกันท่านก็ตกลจากระดับที่ควรแล้ว ทำไม่ท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไม่ท่านจึงไม่ยอมถูกโกร
8. แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโงกันในระหว่างพวกรื่นมองของท่านเอง
9. ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอำนาจจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผ้าเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เป็นภัยเทย
10. คนโนมาย คนโนลา คนนี้มา คนปากร้าย คนฉ้อโกร จะไม่ได้รับอำนาจจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
11. แต่ก่อนมีบางคนในพวกร่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำราบแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรามาได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า
12. ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ได้สำนัจของสิ่งใดเลย
13. อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสุดไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย
14. พระเจ้าได้ทรงชูให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชูให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย
15. ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเออวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
16. ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยา ก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า 'เขาทั้งสองจะเป็นเนื้อ อันเดียวกัน'
17. แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ
18. จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่วง

ประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

19. ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง

20. พระเจ้าได้ทรงชื่อท่านไว้แล้วตามราศา เหตุฉะนั้นท่านจะถูกพากย์เรียกเด่นชัดว่าร่างกายของท่าน และ ด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

1. แล้วเรื่องที่พวกร่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว
2. แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภารยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน
3. สามีพึงประพฤติต่อภารยาตามควร และภารยาพึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน
4. ภารยาไม่มีอำนาจหนึ่อร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจหนึ่อร่างกายของภารยา ทำnopเดียวกันสามีไม่มีอำนาจหนึ่อร่างกายของตน แต่ภารยาไม่มีอำนาจหนึ่อร่างกายของสามี
5. อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชัดเจน เพื่ออุทิศตัวในการให้อุดอาหารและการอธิษฐานแล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ชาตานซักจุ่งให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้
6. ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา
7. ข้าพเจ้าโปรดนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะสมกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น
8. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คุณที่ยังเป็นโสดและพวกร่วมม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว
9. แต่ถ้าเขายังใจไม่ได้ก็จะแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามิใจเราร้อนด้วยการราคะ
10. ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภารยาทิ้งสามี
11. แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภารยาเลย
12. ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คุณอี่นๆนอกจากพวgnี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภารยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่าร้าง
13. ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย
14. ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภารยา และภารยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์
15. แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จะให้เข้าไปเกิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พื่นของชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ
16. โอ ท่านผู้เป็นภารยา ใจนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ใจนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภารยาให้รอดได้หรือไม่
17. แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขามาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนั้น
18. มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุนัตแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสุนัต หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามิได้เข้าสุนัตหรือ อย่าให้เข้าเข้าสุนัตเลย
19. การเข้าสุนัตไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสุนัตไม่สำคัญอะไร แต่การประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ

20. ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เข้าอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น
21. พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากราโวนกร่าวຍเพราการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า
22. เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกัน คนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์
23. พระเจ้าทรงชี้อห่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาษาของมนุษย์เลย
24. พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันไดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้น้อยกับพระเจ้าในฐานะนั้น
25. แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารินั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขออภัยความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ไดรับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้
26. ฉะนั้นพระเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เข้าอยู่เดียวันนี้
27. ท่านมีภารยาแล้วหรือ อย่าหาซองที่จะหย่าภารยาเลย ท่านหย่าจากภารยาแล้วหรือ อย่าหาภารยาเลย
28. ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด แต่คุณที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น
29. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าყุนนิ้กสั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คุณเหล่านั้นที่มีภารยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภารยา
30. และให้คุณที่เคราโศกเป็นเหมือนกับมิได้เคราโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ชื่อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขามิได้มีกรรมสิทธิ์หน่อยไรเลย
31. และคุณที่ใช้ของโลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่วงไป
32. ข้าพเจ้าอยากรู้ท่านพ้นจากความสาลวานวุ่นวาย ฝ่ายคุณที่ไม่มีภารยา ก็สาลวานในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า
33. แต่คุณที่มีภารยาแล้วก็สาลวานในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภารยา
34. มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภารยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาลวานในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาลวานในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของสามี
35. ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบ่วงบาศคล่องท่านแต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย
36. แต่ถ้าชายไดคิดว่าเข้าปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขายังไงสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอย่างโดยอย่างหนึ่งก็ให้เข้าทำตามปรารถนา จงให้เข้าแต่งงานเสีย เข้าไม่ได้ทำผิดสิ่งใด
37. แต่ชายใดที่ตั้งใจแన่แหนะเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่เข้าบังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำได้แล้ว
38. เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า

39. ทราบได้ที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยา ก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น
40. แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้า ก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

บทที่ 8

1. แล้วเรื่องของที่เขานุช่าแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้สำรองแต่ความรักเสริมสร้างขึ้น
2. ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้
3. แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น
4. ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้นุช่าแก่รูปเคารพนั้น เราขออยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีด้วยเดียวในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว
5. ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า พระ (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจามาก)
6. แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเรา ก็เป็นมาโดยพระองค์
7. มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อไหร่กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบุชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน
8. อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรา กิน เรายังไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เรายังไม่ขาดอะไร
9. แต่จริงวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป
10. เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้ในภาษาลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เหิมขึ้นทำให้เข้าบังอาจกินของที่ได้นุช่าแก่รูปเคารพนั้นหรือ
11. โดยความรู้ของท่าน พื่นของที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป
12. เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเข้า ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์
13. เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พื่นของของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พื่นของต้องหลงผิดไป

1. ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีgapหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารึอ ท่านหั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ
2. ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตระตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
3. ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกกว่า
4. เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ
5. เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาเพื่อนองซึ่งเป็นภรรยาไปให้หนくだ้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาన้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเคฟาสหรือ
6. เชพะข้าพเจ้าและบานนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ
7. ครบร่างที่เป็นทหารไปในการศึกษาราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือครบร่างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมิได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือครบร่างที่เลี้ยงสัตว์และมิได้กินน้ำนมของผุ้งสัตว์นั้น
8. ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชนัญญาติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ
9. เพราะว่าในพระราชนัญญาติของโนมสสเขียนไว้ว่า 'อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่' พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ
10. หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโทยช์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโทยช์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่โถนไถด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าวนวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโทยช์ตามที่เขาวัง
11. ถ้าเราได้ห่วงของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน และจะมากไปหรือที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหังจากท่าน
12. ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโทยช์จากท่าน เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกรณั้นเราก็มิได้ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางช่าวประเสริฐของพระคริสต์
13. ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ กกินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แห่นบุชากรับส่วนแบ่งจากแห่นบุชานั้น
14. ทำหนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศช่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยช่าวประเสริฐนั้น
15. แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มิใช่เพื่อจะให้เขากำทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมถอยเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า
16. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศช่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะowardได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศช่าวประเสริฐบัดติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า
17. เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ หากกระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการทำที่ทรงมองหน้าที่ประกาศช่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ
18. และอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศช่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศช่าวประเสริฐ

ของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิ์ในข้าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

19. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ช่วยใจคนมากยิ่งขึ้น

20. ต่อพากยิwa ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิwa เพื่อจะได้พากยิwa ต่อพากที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น

21. ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์)

22. ต่อคนอ่อนแอก ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอก เพื่อจะได้คนอ่อนแอก ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวงเพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้าง โดยทุกวิถีทาง

23. ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราเห็นแก่ข้าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข้าวประเสริฐนั้น

24. ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิงแข่งกัน ก็วิงด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุจะนั้นจริงเพื่อชิงรางวัลให้ได้

25. ฝ่ายนักพากทุกคนก็คงครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากำรทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกฎไปไม่ชึ้นร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย

26. ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิงแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช้อย่างนักมวยที่ชกกลม

27. แต่ข้าพเจ้ารับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

บทที่ 10

1. พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทางเลไปทุกคน
2. ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทางเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน
3. และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน
4. และได้มีมน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้มีมน้ำซึ่งให้ลอกอกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลานั้นคือพระคริสต์
5. แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวงนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขามีลัมตาภัยกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร
6. แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เรามีใจโลภประณานสิ่งที่ชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น
7. ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เมื่อมีอย่างที่บางคนในพวงเขาได้กระทำ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลูกขี้นเล่นสนุกกัน'
8. อาย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เมื่อมีอย่างที่บางคนในพวงเขาได้กระทำ แล้วก็ลัมลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน
9. อาย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่บางคนในพวงเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยภัยร้าย
10. ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่างที่บางคนในพวงเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยของค์เพชฌฆาต
11. แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขามาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในการลุกด公立ของแผ่นดินโลก
12. เหตุจะนั่นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จะระวางให้ดี กลัวว่าจะลัมลง
13. ไม่มีการทดลองใดๆ ก็ได้ขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้
14. พวงที่รักของข้าพเจ้า เหตุจะนั่นท่านจะหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ
15. ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีปัญญา ท่านจะพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นแล้ว
16. ถ้ายังแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระชนน์เป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปั้งซึ่งเราทั้งนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ
17. แม้เราจะเป็นนุคคลหลายคน เรา ก็ยังเป็นขنمปั้งก่อนเดียวกันแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชาหนั่น มิใช่หรือ
18. จงพิจารณาดูพวกลิสรاةเอกสารตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชาหนั่น มิใช่หรือ
19. ถ้ายังนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ

20. แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกร่างชาติถวายนั้น เข้าถวายบูชาแก่พวกรปีศาจ และไม่ได้ถวายแก่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ประทานให้ท่านเมื่อส่วนร่วมกับพวกรปีศาจ
21. ท่านจะดีมจากถ้อยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้อยของพวกรปีศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกรปีศาจด้วยก็ไม่ได้
22. เราจะยั่งยุให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจชาหรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ
23. ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น
24. อายาให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น
25. ทุกสิ่งที่เข้าขายตามตลาดเน้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกริดชอบ
26. เพราะว่า 'แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
27. ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เข้าตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกริดชอบ
28. แต่ถ้ามีครमากothanว่า ของนี้เข้าถวายแก่รูปเคารพแล้ว ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและ เพราะเห็นแก่ใจสำนึกริดชอบด้วย เพราะว่า 'แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
29. ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงใจสำนึกริดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกริดชอบของคนที่บอกนั้น ทำไม่ใจสำนึกริดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า
30. ถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้า เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอพระคุณแล้วเล่า
31. เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดีม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
32. อายาเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกริยา หรือพวกร่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป
33. เมื่อนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

1. ท่านทั้งหลายก็จะปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์
2. พื่นของทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชั่มท่านทั้งหลาย เพราะท่านได้รักลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษาภูมิที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน
3. แต่ข้าพเจ้าครอส์ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชาหยทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเครื่องของพระคริสต์
4. ชาหยทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุ่มศีรษะอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ
5. แต่หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุ่มศีรษะ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ เพราะเหมือนกับว่านางได้โภนผอมเสียแล้ว
6. ถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุ่มศีรษะ ก็ควรจะตัดผอมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผอมหรือโภนผอมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุ่มศีรษะเสีย
7. เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุ่มศีรษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระชายและส่งารศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นส่งารศีของผู้ชาย
8. เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย
9. และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย
10. ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญญาลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุ่มศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกรุตสวรรค์
11. ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องพึงผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องพึงผู้ชาย
12. เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากการเจ้า
13. ท่านทั้งหลายจะตัดสินเองเฝิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุ่มศีรษะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า
14. ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอายแก่ตัว
15. แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่โต้แย้งนั้น
16. แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชั่มท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี
17. ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกกีกแตกเหลาในพวกรท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง
18. เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกรท่าน เพื่อคนฝ่ายลูกในพวกรท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น
19. เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่รักลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้
20. เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บังก์รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บังก์ยังทิวอยู่ และบังก์เม่า
21. อะไรกันนี่ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชั่มท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชั่มท่านเลย

23. เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เข้าพรรษาพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปั่ง
24. ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา
25. เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโอลิทิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่ระลึกถึงเรา
26. เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขnmปั่งนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการvaryพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา
27. เหตุฉะนั้น ถ้าผู้เดกินขnmปั่งนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกาฬ และพระโอลิทิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า
28. ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขnmปั่งและดื่มจากถ้วยนี้
29. เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้ตนเองถูกพิพากษาโทษ เพราะมิได้เลิงเห็นพระกาฬขององค์พระผู้เป็นเจ้า
30. ด้วยเหตุนี้พวกรท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก
31. แต่ถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ
32. แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงตีสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก
33. พื่นองของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน
34. ถ้ามีใครทิวงค์ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้น เมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

บทที่ 12

1. พื่นองทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากรีบหันเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น
2. ห่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนหันยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ห่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ห่านจะถูกนำไป
3. เหตุจะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกห่านทั้งหลายให้ทราบว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
4. แล้วของประทานนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียว กัน
5. งานรับใช้มีต่างๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว กัน
6. กิจกรรมมีต่างๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียว กันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน
7. การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน
8. ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียว กัน
9. และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียว กัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียว กัน
10. และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพุดภาษาแปลกรๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาหนึ่งๆ ได้
11. สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียว กันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์
12. ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆ ของกายเดียนั้นแม้จะมีหลายส่วน ก็ยังเป็นกายเดียว กันจันได พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น
13. เพราะว่าถึงเราจะเป็นพากยิวหรือพากต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียว กัน และพระวิญญาณองค์เดียว กันนั้นช้าบช้านอยู่
14. เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ
15. ถ้าเท่าจะพูดว่า เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น เท่าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย เพราะเหตุนั้นหรือ
16. และถ้าหูจะพูดว่า เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย เพราะเหตุนั้นหรือ
17. ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน
18. แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์
19. ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน
20. แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียว กัน
21. และตาจะว่าแก่มือว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า ก็ไม่ได้ หรือศรีษะจะว่าแก่เท้าว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า ก็ไม่ได้

22. แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอก เราก็ขาดเสียไม่ได้
23. และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย เราก็ยังทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น
24. เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่างๆ อยู่ในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน
25. เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน
26. ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย
27. บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระภานุนัณ
28. และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ และต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ
29. ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัศจรรย์หรือ
30. ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาแปลกๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ
31. แต่ท่านทั้งหลายจะกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

บทที่ 13

1. เม้มข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ตี และภาษาของทุตสวรรค์ก็ตี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฝันหรือจำที่กำลังส่งเสียง
2. เม้มข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซับทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และเม้มข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย
3. เม้มข้าพเจ้ามองของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และเม้มข้าพเจ้ายอมให้เอาร้าวข้าพเจ้าไปเพาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่
4. ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจชา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยอดผยอง
5. ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉีย ไม่ช่างจดจำความผิด
6. ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง
7. ไม่เคราะห์คุ้ยเชี่ยความผิดของเข้า และเชื่อในส่วนดีของเขาก่อนอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทันเวลาทุกอย่าง
8. ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม่คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม่การพูดภาษาแปลળนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม่ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป
9. เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เรพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง
10. แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็จะสูญไป
11. เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก โคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย
12. เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสิ่งๆหนึ่งในโลก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จากข้าพเจ้าแล้วด้วย
13. ดังนั้นยังต้องอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

1. จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เนพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์
2. เพราะว่าผู้หันหน้าไปดูที่พุดภาษาแปลกๆได้ ไม่ได้พุดกับมนุษย์ แต่ทูลต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เข้าพูดเป็นความลึกซึ้งฝ่ายจิตวิญญาณ
3. ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาระบุขึ้น เป็นที่เดือนสติและหันใจ
4. ฝ่ายคนที่พุดภาษาแปลกๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นย้อมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น
5. ข้าพเจ้าได้ให้หันหัวทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆได้ แต่ยังกว่านั้นอีกข้าพเจ้าประทานจะให้หันหัวทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พุดภาษาแปลกๆได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษาหนึ่งออก เพื่อคริสตจักร จะได้รับความจำเริญขึ้น
6. นี่แหล่ะพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหากำเนิดและพูดภาษาแปลกๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ห่านเล่า เว้นเสียแต่ ข้าพเจ้าจะพูดกับห่านโดยคำวิรรณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน
7. แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังกระทำเสียงได้ เช่นปีหรือพินเขากุ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ครรจ្យได้อย่างไร เขาเป่า หรือดีดอะไร
8. ถ้าแต่เดียวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ครรเจ่าจะเตรียมตัวเข้าประจำบ้านได้
9. ห่านหัวทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าห่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขายังเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ห่านก็จะพูดเพื่อ ตามลมไป
10. ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ
11. เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษาหนึ่ง ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษา กับคนที่พูด และคนที่พูดนั้น จะเป็นคนต่างภาษา กับข้าพเจ้าด้วย
12. เช่นเดียวกัน เมื่อห่านหัวทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จะอุตสาหกรรมทำตัวของ ห่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น
13. เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาแปลกๆอธิษฐานว่า เขายังสามารถแปลได้ด้วย
14. เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ
15. ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย
16. มีฉะนั้นเมื่อห่านหัวชอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า เอเม่น เมื่อห่านหัวชอบพระคุณ อย่างไรได้ ในเมื่อเขามิเข้าใจสิ่งที่ห่านพูด
17. แม่ห่านหัวชอบพระคุณอย่างไร เรายังไม่ทราบก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น
18. ข้าพเจ้าชอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆมากกว่าหันหัวทั้งหลายอีก
19. แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดี กว่าที่จะพูดหมายความเป็นภาษาแปลกๆ

20. พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่ว rájจงเป็นอย่างเด็ก แต่ ฝ่ายความเข้าใจจะให้เป็นอย่างผู้ใหญ่
21. ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดย ริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาจะไม่ฟังเรา'
22. เหตุฉะนั้นการพูดภาษาแปลกรๆ ไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การ พยากรณ์นี้ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว
23. เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาแปลกรๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคน ที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาจะมีเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ
24. แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สำนึก และทำให้เข้าพิจารณาใจ ของตนเอง
25. ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาก็จะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ ท่ามกลางพวกรท่านอย่างแน่นอน
26. พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสุดดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาแปลกรๆ ทุกคนก็มี คำวิਰณ์ ทุกคนก็เปลี่ยนข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจะกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น
27. ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกรๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคน หนึ่งแปล
28. แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆ ในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า
29. ฝ่ายพวกรผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เข้าพูdnั้น
30. ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน
31. เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้ความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ
32. วิญญาณของพวกรผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกรผู้พยากรณ์
33. เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข เมื่ອันที่ปฏิบัติกันอยู่ในบรรดาคริ สตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น
34. จงให้พวกรผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขารอยู่ใต้บังคับบัญชา เมื่อันที่ พระราชบัญญัติสิ่งไว้นั้น
35. ถ้าเขายกกรุ้งได ก็ให้เขามาสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย
36. อะไรกัน พระวจนะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกรท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกรเดียวหรือ
37. ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า
38. แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป
39. เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปราณนาที่จะพยากรณ์ ที่เข้าพูดภาษาแปลกร์กอย่าห้ามเลย

40. แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

บทที่ 15

1. ยิ่งกว่านี้ พื่นองทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่
2. และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์
3. เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว่นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราบapo ของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์
4. และทรงถูกผูกไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น
5. พระองค์ทรงปราศแก่เพลิง และแก่ความทุกข์ทุบตัน
6. ภายหลังพระองค์ทรงปราศแก่เพลิงพื่นองกว่าห้าร้อยคนในครัวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงหลับไปแล้ว
7. ภายหลังพระองค์ทรงปราศแก่ยากوب แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด
8. ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปราศแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด
9. เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้เชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ชูมแห่งคริสตจักรของพระเจ้า
10. แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเมื่อไรประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขามากเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า
11. เหตุฉะนั้นแม่ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น
12. แต่ถ้าเทคโนโลยีพระคริสต์ได้ทรงพื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี
13. ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่
14. ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทคโนโลยีของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย
15. และก็จะปราศว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา
16. เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา
17. และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน
18. และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย
19. ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เรายังเป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

20. แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้ว นั้น
21. เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุผลใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุผลนั้น
22. เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาdam จันได คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์จันนั้น
23. แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา
24. ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปักครอง และสิทธิอำนาจและอาณูภาพหมดแล้ว
25. เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปักครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์
26. ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย
27. เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงให้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์
28. เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง
29. มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเข้าทำอะไรไว้กัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุไนนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า
30. และเหตุไนนเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า
31. ข้าพเจ้าขออัญนโดยอ้างความภูมิใจเชิงข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน
32. ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก ให้เรากินและดื่มเด็ด เพาะว่าพุ่งนี้เราจะตาย'
33. อายาหลงเลย การควบกับคนช่วยย้อมทำให้นิสัยที่ดีเสียไป
34. จงตื่นขึ้นสู้ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี้ ก็ให้ท่านมีความละอาย
35. แต่บางคนจะถามว่า คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปกายเป็นอย่างไร
36. โอ คุณเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้
37. เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆ ก็ได้ ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น
38. แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืช

ทุกพรรดาตามชนิดของมัน

39. เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื่องจากมันก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์จะดูบาก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลา ก็อย่างหนึ่ง เนื้อกอก ก็อย่างหนึ่ง
40. ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าส่วนร่างกายของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และส่วนร่างกายของร่างกายสำหรับโลก ก็อย่างหนึ่ง
41. ส่วนร่างกายของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง ส่วนร่างกายของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง ส่วนร่างกายของดวงดาว ก็อย่างหนึ่ง แท้ที่จริง ส่วนร่างกายของดวงดาวหนึ่งก็ต่างกันกับส่วนร่างกายของดวงดาวอื่นๆ
42. การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากการความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่หัวลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้น ก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า
43. สิ่งที่หัวลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีส่วนร่างกาย สิ่งที่หัวลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมี อำนาจ
44. สิ่งที่หัวลงนั้นก็เป็นกายธรรมชาติ สิ่งที่เป็นขึ้นมา ก็จะเป็นกายวิญญาณ กายธรรมชาติ และกายวิญญาณก็มี
45. เมื่อนมีเขียนไว้แล้วว่า 'ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญาณเมื่อชีวิตอยู่' แต่อาดัมผู้ซึ่งมารยาหยหลังนั้น เป็นวิญญาณผู้ประสาทชีวิต
46. แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหายไปเป็นกายวิญญาณไม่ เดี๋ยวนี้เป็นกายธรรมชาติ แล้วกายหลังจึงเป็นกายวิญญาณ
47. มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเดิมจากสวรรค์
48. มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็ เป็นอย่างนั้น
49. และเมื่อเราเกิดมา มีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เรา ก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย
50. แต่พ่อของทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่ง เปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อยเน่าเป็นมรดกไม่ได้
51. ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ หมด
52. ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแต่ครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแต่ และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมา ปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่
53. เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสลายซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสลายซึ่งจะไม่รู้ตาย
54. เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสลายซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสลายซึ่งไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะ สำเร็จว่า 'ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชัย'
55. โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ เมืองฟี ซัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน
56. เหล็กในของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ
57. แต่จะขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

58. เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจะตั้งมั่นอยู่ อายาหัวนี้ให้ จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็ตามได้

1. แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ส่งคริสตจักรที่เควันกาลาเที่ยวเรืออย่างไร ก็ขอให้ท่านจะกระทำเหมือนกันด้วย
2. ทุกวันต้นสปดาห์ให้พากท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา
3. เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พากท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
4. และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านี้ก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า
5. เพราะเมื่อข้าพเจ้าขึ้นเควันมาซีโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซีโดเนีย
6. และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พากท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น
7. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย
8. แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซสุนลีนเทศกาลเพินเทศเต
9. เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ชั้นชาวแก้วก็มีเป็นอันมากด้วย
10. และถ้าที่โน้มีมาหาท่านจะให้เขารอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาราบรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนกับข้าพเจ้า
11. เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จะช่วยให้เขาราบรานให้ไปโดยสันติสุขเพื่อเขาราบรานถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพากพื่น้องอยู่
12. อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าได้เคยยั่นคายอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพากพื่น้อง แต่ท่านไม่รู้ใจที่จะไปเดี่ยวนี้ เมื่อมีโอกาสท่านจึงจะไป
13. ท่านทั้งหลายจะระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง
14. ทุกสิ่งที่ท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก
15. พื่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทฟานัส เป็นผลแรกในเควันอากาศฯ และพากเขาได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง)
16. ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ได้นั่งคบคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา
17. ที่สเทฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอากาศคัมมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งที่ท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาราบรานนี้ได้มาทำให้ครบ
18. เพราะเขาราบรานจิตใจของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลายชั่มชื่น จะนั่นท่านทั้งหลายจะรับรองคนเช่นนั้น
19. คริสตจักรทั้งหลายในเควันเอเชียฝ่ายความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อาคริสต์และปริสติลากับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเข้า ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย

20. พี่น้องทุกคนฝ่ากความคิดถึงมายังท่าน ท่านจะหักทายประศรัยกันด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์
21. คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล
22. ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา
23. ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารสติตอบอยู่กับท่านทั้งหลายเดิม
24. ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ได้เขียนจากเมืองฟิลิปปี และส่งโดยสเตฟานัส ฟอร์ทุนาทัส อาคาดยคัสและทิโมธี]

2 ໂຄງນີ້

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของเรา เรียน คริสตจักร ของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาชาวสุทธิชนที่อยู่หัวแคว้นอาคายา
2. ขอพระคุณและสันติสุขชี้งามจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเกิด
3. จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่ง การปลอบประโลมใจทุกอย่าง
4. พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรารเพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ มีความทุกข์ยากอย่างโดยย่างหนักได้ ด้วยการปลอบประโลมใจชี้งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า
5. เพราะว่าเรามีส่วนทบทุกข์กับพระคริสต์มากจันได การปลอบประโลมใจของเราน่องจากพระคริสต์ก็มากจันนั้น
6. ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ความชุ่ใจและความรอด หรือที่เราได้รับการปลอบประโลมใจ นั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชุ่ใจและความรอด ชี้งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทุกความทุกข์เมื่อนอย่างเรา ได้ทันนั้น
7. เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากนั้นได ท่านทั้ง หลายจะได้มีส่วนในการปลอบประโลมใจฉันนั้น
8. พื่นของทั้งหลาย เรายากให้ท่านทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดแก่เราในแคว้นเอเชีย ชี้งทำให้เราหนักใจจนเหลือ กำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตอุดมมาได้
9. ที่จริงเราคาดว่าเราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อมีให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้ คนทั้งปวงพื้นจากความตาย
10. พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจพระองค์ว่า พระ องค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก
11. ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณพระเรา เนื่องจาก ของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น
12. นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติดีเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจชี้งมาจากพระเจ้า และมิใช่ ตามปัญญาฝ่ายเนื้อหัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า
13. เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องชี้งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะ ยอมรับโดยตลอด
14. ตามที่พວกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้ เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจใน ท่าน
15. และในความไว้ใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประஸค์ว่าจะไปเยี่ยมพວกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า
16. ข้าพเจ้าครรจะแเว耶ี่ยมพວกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิ

โดยเนี่ย ก็จะแวงเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นญี่เดียว

17. ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะโครงการอย่างเนื้อหังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่า มา ไม่มา ส่งๆไป
18. แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่นิด คำของเรานี้ก็ล่วงกับท่านก็มิใช่เป็นคำบัญ หรือปฏิเสธ ส่งๆไปแน่นั้น
19. เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพากเรา คือข้าพเจ้ากับสิลวนัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พากท่านนั้น ไม่ใช่ จริง ไม่จริง ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น
20. บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นที่ถาวร เกียรติยศแด่พระเจ้า
21. บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ให้ ก็คือพระเจ้า
22. และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมั่นคงด้วย
23. ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะดูษาพากท่านไว้ก่อน
24. เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพากท่าน แต่เราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่โดยความเชื่อ

บทที่ 2

1. แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกร่านอึก
2. เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกร่านเป็นทุกข์ ครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั่นแหละ
3. และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้ใจในพวกร่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่าน ด้วย
4. เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความรักอย่างมากหมายถึงข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย
5. ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกร่านเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำพวกร่านจนเหลือเกิน
6. ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว
7. จะนั่นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และลองประโลมใจเข่าต่างหาก กลัวว่าคนเช่นนั้นจะ Jamal ในความทุกข์เหลือล้น
8. ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยันความรักต่อคนนั้นใหม่
9. นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลองใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชือฟังทุกประการหรือไม่
10. ถ้าพวกร่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้ายกโทษให้ผู้นั้นด้วย ถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้น เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์
11. เพื่อไม่ให้ชาตานมีชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กอบอุบายนองมันแล้ว
12. นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตุเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า
13. ข้าพเจ้ายังไม่มีความสบายนอกเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิศทางของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาภกันนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
14. แต่ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรามีชัยเสมอโดยพระคริสต์ และทรงโปรดประทานกลินหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง
15. เพราะเราเป็นกลินอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่คนที่พินาศ
16. ฝ่ายหนึ่งเป็นกลินแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลินหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ครเล่าจะมีความสามารถเหมาสมกับพันธกิจเหล่านี้
17. เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่ว่าเราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

บทที่ 3

1. เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกร้านเมืองอย่างคนบางคนหรือ เรากำลังจะแนะนำตัวจากพวกร้านหรือ
2. ท่านเองเป็นหนังสือของเจ้าวิริคไว้ที่ดูงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน
3. ท่านประภูมิเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้บันบัด และได้เขียนไว้ มีใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณ ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมิได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์
4. และเรามีความไว้ใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น
5. มีใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเรา แต่ว่าความสามารถของเราจากพระเจ้า
6. พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้ความสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มีใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระ วิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต
7. แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความดายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและเจ้าวิริคไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติ อิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้พระรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเลื่อมศูนย์ไป
8. ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ
9. เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยิ่งมีรัศมีมากกว่านั้นอีก
10. อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นักอับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข้มเสียหมด
11. เพราะถ้าสิ่งที่ได้จากไปยังเดยมรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งกว่านั้นอีก
12. เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด
13. และไม่เหมือนโมเสสที่อาฝาคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเสื่อมของรัศมีที่ค่อยๆ จางไปนั้น
14. แต่จิตใจของเจ้าก็มีดีบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเข้าอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้ เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์
15. แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เข้าอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเจ้าไว้
16. แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็จะเปิดออก
17. บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็ มีอยู่ที่นั่น
18. แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูส่างราชีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเจ้าก็ เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีส่างราชีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างส่างราชีที่มาจากการ วิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 4

1. เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ
2. แต่ว่าเราได้สั่งการกิจการต่างๆที่ไม่ชื่อสัตย์ซึ่งปิดบังช่องเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลิกแพลงพระวจนะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อหลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวงโดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า
3. แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ
4. ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขามาให้มีดีไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐยั่นเมืองราชีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระจายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพากเขา
5. ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู
6. เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมายากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสั่งราชีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์
7. แต่ว่าเรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภานะเดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง
8. เรายกขานบรรจบข้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ถึงกับหมดหวัง
9. เรายกข่มแหง แต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง เรายกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ถึงตาย
10. เรายแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย
11. เพราะว่าพวกเรารที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมองไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าประชาชนมีชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเรารึ่งจะต้องตายนั้น
12. เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย
13. เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า 'ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพุด' เราก็เชื่อเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพุด
14. เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนประชาชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย
15. เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
16. เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเราจะกำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้น ใหม่ทุกวัน
17. เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กๆน้อยๆของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดียวเดียวเดียวจะทำให้เรามีสั่งราชีใหญ่ยิ่งนิรันดร์
18. ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้น เป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวرنิรันดร์

บทที่ 5

1. เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรื่องดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เรายังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ที่มิได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์
2. เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังคราบชราอยู่ มีความประณາอ่อนยิ่งที่จะสูญเสียศักดิ์ศรีของเรามากจากสวรรค์
3. ถ้าได้สูญเสียนั้นแล้ว เราจะมิได้ถูกพบเห็นว่าเปลี่ยนไปแล้วอีก
4. เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาที่จึงคราบชราเป็นทุกชีวิตร่วมกับเราที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ประณานะสูญเสียใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย
5. แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา
6. เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมอว่าอยู่แล้วว่า ขณะที่เรารอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
7. (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น)
8. เราเมื่อความมั่นใจ และเราประณานะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้
9. เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในร่างกายนี้ก็ตี หรือไม่อยู่ก็ตี เราจะเป็นที่พ่อพระทัยของพระองค์
10. เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากรู้ตัวที่หน้าบลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว
11. เพราะเหตุที่เรารู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากรู้ประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย
12. เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสที่จะนำเรารอกรอดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ชอบอวดในสิ่งซึ่งปรากรู้ แต่มิได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ
13. เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เรายังได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย
14. เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเรารอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว
15. และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมิได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสันพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพื่อเราเห็นแก่เข้าทั้งหลาย
16. เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดียวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนี้อีก
17. เหตุฉะนั้นถ้าผู้โดยอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป ดูเดิດ กล้ายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น
18. ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรารับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน

19. คือพระเจ้าผู้สักิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวจนะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา
20. จะนั้นเรายังเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า
21. เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

บทที่ 6

1. จะนั่นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์ใดๆ
2. (เพราะพระองค์ตรัสว่า 'ในเวลาอันซ้อม เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า' ดูเกิด บัดนี้เป็นเวลาอันซ้อม ดูเกิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด)
3. เรามิได้ให้ผู้ใดเมหตุสะดุตในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปฏิบัตินั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้
4. แต่ว่าในการทั้งปวงเรารู้ได้กระทำตัวให้เป็นที่ชอบ เมื่อันผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นยั่นมาก ในความทุกข์ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ
5. ใน การถูกเมี้ยน ใน การที่ถูกจำคุก ใน การวุ่นวาย ใน การงานต่างๆ ใน การอุดหลักอุดนอน ใน การอุดอาหาร
6. โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้
7. โดยพระจนะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาuzziแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย
8. โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและเล่าลือกันว่าดี เมื่อันถูกเข้าหาว่าเป็นคนที่ล่อหลวงเข้าให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง
9. เมื่อันถูกเข้าหาว่าเป็นคนไม่มีครรภ์จัก แต่ยังเป็นคนที่เข้าทั้งหลาຍรู้จักดี เมื่อคนตาย แต่ดูเกิด เรายังเป็นอยู่ เมื่อคนถูกเมี้ยน แต่ยังไม่ตาย
10. เมื่อคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เมื่อคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เมื่อคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์
11. ท่านชาวโคโรนาร์ เรากูกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท่าน
12. ใจของท่านทั้งหลาຍไม่ได้ปิดเพาะเรา แต่ปิดเพาะความรู้สึกของตนเอง
13. ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเมื่อโน่นอย่างพูดกับบุตร) คือจะเปิดใจใจของท่านด้วย
14. ท่านอย่าเข้าเที่ยมแลอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุนส่วนอะไรกับความชอบธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมีดได้อย่างไร
15. พระคริสต์กับเบลอลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ
16. วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เราจะอยู่ในเข้าทั้งหลาຍ และจะดำเนินในหมู่พากษา และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้า และเขาก็จะเป็นประชาชนของเรา'
17. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เหตุฉะนั้นเจ้าจะออกจากหมู่พากษาเหล่านั้น และจะแยกตัวออกจากเข้าทั้งหลาຍ อย่าแต่ต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจะจึงจะรับพากเจ้าทั้งหลาຍ'
18. เราจะเป็นบิดาของพากเจ้าและพากเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา' องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้ง

ສິນໄດ້ຕະຫຼາດງັ້ນ

1. ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราช่วยตัวเราให้ปราศจากลพิทนุกอย่างของเนื้อหังและจิตวิญญาณ และจะทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า
2. ขอรับเราเถิด เรามีได้ทำร้ายผู้ใด เรามีได้ชวนผู้ใดให้ทำซ้ำ เรามีได้โกร่งผู้ใดเลย
3. ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราที่เดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน
4. ข้าพเจ้าพูดอย่างไรใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจพระท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความชูใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความปิติยินดีอย่างเหลือล้น
5. เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงเควันมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหังของเรามิได้พักผ่อนเลย เรา มีความลำบากอยู่รอบข้างภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว
6. แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนนั่นใจคนที่ห้อใจ ได้ทรงหนนั่นใจเราโดยทรงให้ทิศสามาหารา
7. และมิใช่เพียงการมาของทิศสเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนนั่นใจทิศด้วย ตามที่ทิศสได้มابอกเราถึงความประรاثนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น
8. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจพระจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น
9. แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่พระท่านเสียใจ แต่พระความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย
10. เพราะว่าความเสียใจอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้ายอมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปปฏิบัติความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลภนั้นย่อมนำไปปฏิบัติความตาย
11. จงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากที่เดียว ทำให้เกิดความขวนขวยที่จะแก้ตัวใหม่ และการໂกรธแทน ความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในการนี้แล้ว
12. เหตุฉนีที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มิใช่พระเห็นแก่คุณที่ได้ทำผิด หรือพระเห็นแก่คุณที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อให้ความห่วงใยของเรามีต่อท่านประภูมิแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า
13. โดยเหตุนี้ เรายังมีความชูใจเมื่อเห็นว่าพวกรท่านได้รับความชูใจ เรา มีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น เพราะความยินดีของทิศส ในการที่พวกรท่านได้กระทำให้จิตใจของทิศซึ่งบาน
14. ถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกรท่านแก่ทิศส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริง ฉันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกรท่านแก่ทิศสเมื่อก่อนนั้น ก็ประภูมิเป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น
15. และเมื่อทิศสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกรท่านทั้งหลาย และการที่พวกรท่านต้อนรับเข้าด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขายังเพิ่มความรักในพวกรท่านมากยิ่งขึ้น

16. ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้ใจท่านได้ทุกอย่าง

1. ยิ่งกว่านี้ พื่นองทั้งหลาย เรายังให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆ ในแคว้นมาซิโดเนีย
2. เพราะว่าเมื่อคราวที่พากเข้าถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีล้นพ้นของเขาระบุความยากจน แสนเช็ญของเขานั้น ก็ล้นอกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขาระบุ
3. เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขาระบุ ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาระบุเสียอีก
4. และเข้ายังได้วางตนเรามากมายขอให้รายยอมรับของถวายนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย
5. ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขามาเองแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า
6. จนถึงกับเราได้เดือนทิศส่วน เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉันได้ ก็ให้เขาราทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน
7. เหตุจะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จะประกอบพระคุณนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเต็ม
8. ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มิได้หมายว่าให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรัก ของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่
9. เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มิวงศ์ พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์
10. และข้าพเจ้าจะอกราบไหว้ในเรื่องนี้ เพาะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีก่อนนี้ และ มิใช่ตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น
11. บัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จ ตามความสามารถของท่าน
12. เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขามีมี
13. ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพากท่านหนักขึ้น
14. แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ในนามที่พากท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขาดสน และ ในนามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพากท่านเมื่อขาดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา
15. ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่’
16. แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ทิศสมิใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน
17. เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขายังได้ไปหาท่านพระเขามาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย
18. เราให้พื่นองคนหนึ่งที่มีเชื้อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับทิศส่วน
19. และมิใช่แต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่ เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่แสดงนำใจพรักพร้อมของท่าน

20. เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดดิเตียนเราได้ ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น
21. เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย
22. เราได้ส่งพื่นน่องยีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองตัวย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลาຍสิ่ง และเดียวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้ใจในท่านมาก
23. ถ้ามีคนได้ตามถึงที่ตั้ส ทิตสก์เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการขอท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนได้ตามถึงพื่นน่องสองคนนั้น เขา กเป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นส่วนร่วมของพระคริสต์
24. เหตุจะนั้นจะให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้แก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวงท่านให้เข้าฟัง

บทที่ 9

1. ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการส่งเคราะห์วิสุทธิชน
2. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพากท่านกับพวกลมารชีโดยเนี่ยว่า พวกลมารยาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพากท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก
3. แต่ข้าพเจ้าได้ให้พื่นทองเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเรารื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วนั้น
4. มีฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาชีโดยเนี่ยบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้ (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย) เราเองก็จะขายหน้าด้วย
5. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สมควรจะวิงวอนให้พื่นทองเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจครับท่า มิใช่ให้ด้วยการฟีนใจ
6. นี่แหล่ะ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก
7. ทุกคนจะให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฟีนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี
8. และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย
9. (ตามที่เขียนไว้ว่า 'เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์'
10. ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพีชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พีชของท่านที่หว่านนั้น ทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น)
11. โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจว่างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการชอบพระคุณพระเจ้า
12. เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการชอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย
13. และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้ที่นั้น เข้าจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในคำน้าจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และพระเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจว่างขวาง
14. เขา ก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและบรรณาท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสติตอบในท่านอย่างเหลือล้น
15. จงชอบพระคุณพระเจ้าพระของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะบรรณาได้

บทที่ 10

1. บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพถ่อมตนเมื่อยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่อยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย
2. คือข้าพเจ้าขอร้องท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่ใจ อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสำคัญต่อบางคนที่นึกเห็นว่าเรายังประพฤติตามเนื้อหันนั้น
3. เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหันก็จริง แต่เรา ก็ไม่ได้สูรับตามฝ่ายเนื้อหัน
4. (เพราะว่าศาสตราจารุณแห่งการทรงคرامของเรามาไม่เป็นฝ่ายเนื้อหัน แต่มีอานุภาพอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้)
5. คือทำลายความคิด และทิฐิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชือฟังพระคริสต์
6. และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชือฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชือฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ
7. ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเข้าเป็นคนของพระคริสต์ เรายังเป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน
8. ถึงแม้ข้าพเจ้าจะอ้อความมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย
9. เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวพระเจ้าจดหมายของข้าพเจ้า
10. เพราะมีบางคนพูดว่า จดหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากกว่าก็จริง แต่ว่าตัวเขากลับอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้
11. จงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเรามีอยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเรายังจะกระทำอย่างนั้นด้วย
12. เราไม่ต้องการที่จะจัดอันเด็บหรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเข้ามาตัวของเขายังเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเข้าตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขายังเป็นคนขาดปัญญา
13. ฝ่ายเราจะไม่อ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น
14. การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการล่วงขอบเขต รามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์
15. เราไม่ได้อ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชือของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา
16. เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกห้องถินของพวกท่าน โดยไม่อ้อวดเรื่องการงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น
17. ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า

18. เพาะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่น่านับถือนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง

1. ข้าพเจ้าอยากรู้ให้ท่านหนังความเชื่อของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ท่านกับข้าพเจ้าจริงๆ
2. เพราะว่าข้าพเจ้าห่วงเห็นอย่างที่พระเจ้าทรงห่วงเห็น เพราะว่าข้าพเจ้าได้มั่นพ梧ท่านไว้สำหรับสามีผู้เดียว เพื่อถวายพ梧ท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์
3. แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าบุตรนี้ได้ล่อลงทางเอวด้วยคุณยของมันฉันใด จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดฉันนั้น
4. เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูอิกองคร์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เรารู้ได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว หมายท่านหันหลายช่างอดทนสนใจฟังเข้าเสียจริงๆ
5. เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกซันผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย
6. แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจำชี้แก่พ梧ท่านในกิจการทุกสิ่งแล้ว
7. ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พ梧ท่านโดยไม่ได้คิดค่าหรือ
8. ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปวนนิบติพ梧ท่าน
9. และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพ梧ท่านและกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า พื่องที่มาจากการเคว้งมาซึ่ดเนี่ยได้เจือจานให้พอกแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวไม่ให้เป็นภาระแก่พ梧ท่านในทางหนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป
10. ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่นั้นได จึงไม่มีผู้ใดในเขตเคว้งอนาคตสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น
11. เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพ梧ท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพ梧ท่าน
12. แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่เคยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขารู้อุดนั้นเขาก็จะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา
13. เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเที่ยม เป็นคนงานที่หลอกลง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์
14. การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงชาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวาร์คแห่งความสว่างได้
15. เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของชาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาก็เป็นไปตามการกระทำของเขานะ
16. ข้าพเจ้าขอกล่าวข้ออีกว่า อย่าให้เครื่องไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี ก็ให้เข้าต้อนรับข้าพเจ้าย่างต้อนรับคนเขลาเกิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง
17. การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลา ด้วยไว้ใจตัวในการอวดนั้น

18. เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยอวดตามเนื้อหัง ข้าพเจ้าก็จะอวดบ้าง
19. เพราะว่าการที่ท่านหนพังคนเขลาพุดดวยความยินดีนั้น น่าจะเป็นพระท่านช่างฉลาดเสียนี่กระไร
20. เพราะท่านหนา เถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นท้าส ถ้ามีผู้ลังผลัญท่าน ถ้ามีผู้มายieldของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ดูบหน้าท่าน
21. ข้าพเจ้าต้องพูดดวยความละอายว่า ดูเหมือนเราร้อนแอกเกินไปในเรื่องนี้ ไม่ว่าครกกล้าอวดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา) ข้าพเจ้าก็กล้าอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน
22. เขาเป็นชาติอิบราหิมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขายเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขายเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน
23. เขายเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นเด็กว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนบ้า) ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวิดตายบ่อยๆ
24. พากยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งๆละสามสิบเก้าที
25. เขายตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขายาก้อนหินขวางข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง
26. ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เพชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เพชิญโจรสัย เพชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เพชิญภัยจากคนต่างชาติ เพชิญภัยในนคร เพชิญภัยในป่า เพชิญภัยในทะเล เพชิญภัยจากพื้นดงเทียม
27. ต้องทำงานเหน็บเหนี่ยวและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลี่ยนกาย
28. และนอกจักสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง
29. มีครัวบังเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีครัวบังที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย
30. ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง
31. พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญ เป็นนิตย์ พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา
32. ผู้ว่าราชการเมืองของเขตตรีโยอาเรหัสในนครدامสกัส ให้ทหารเฝ้านครدامสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า
33. แต่เขาเอาด้วยข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่ย่องลงทางซ่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื่อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

1. ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
2. สิบสิปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับเข้าไปยังสวรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกายข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)
3. ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)
4. คือว่าคนนั้นถูกรับเข้าไปยังเมืองบรมสุขເກขມ และได้ยินว่าชาชีงจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดอภิการก็ต้องห้าม
5. สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอวดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องการอ่อนแอกองข้าพเจ้า
6. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายากจะอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่คนเหลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้ารังับไว้ ก็ เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า
7. และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของชาตancoyทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป
8. เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า
9. แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอก็ที่ไหน เดชะของเราก็มีฤทธิ์ซึ่งขนาดที่นั่น เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโ้อ้วดในบรรดาความอ่อนแอกของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชะของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า
10. เหตุฉะนั้นพระเทียนแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอกของข้าพเจ้า ใน การถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ใน การยกลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอกเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อหนึ่น
11. ในการอวดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเหลาไปแล้วซึ่ง ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่วิเศษอะไรเลย ก็จริง
12. แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์เจ็บในหมู่พวกรท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียรโดยหมายสำคัญ โดยการหัศจรรย์ และโดยการอธิษฐาน
13. เพราะว่าพวกรท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกรท่าน การผิดนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเกิด
14. ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกรท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกรท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก
15. และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย เมื่อว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรัก

ข้าพเจ้าน้อยลง

16. ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็นภาระแก่พวกรำ แต่เมื่อเป็นผู้ช่วยตลาด ข้าพเจ้าใช้อุบາຍดักจับท่าน
17. ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกรำในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกรำหรือ
18. ข้าพเจ้าขอให้ทิศสู่ไป และพื่นของอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิศสู่ได้ผลประโยชน์จากพวกรำบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ
19. ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังกล่าวแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ดังเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรากระทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น
20. เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกรำเป็นเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าอยากรเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากรเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวากัน ริษยา กัน โกรธกัน มักใหญ่ไฟฟู นินทา กัน ซุบซิบ ส่อเสียดกัน จองหอง พองตัว และเกะกะวุ่นวาย กัน
21. ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าทำต่อไปในหมู่พวกรำ และข้าพเจ้าจะต้องเคราะห์ใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมิได้กลับใจทิ้งการโซโคร ก การผิดประเวณี และการลามกซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

บทที่ 13

1. ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน 'คำพูดทุกๆคำต้องมีพยานสองหรือสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้'
2. ข้าพเจ้าได้บอกท่านแต่ก่อน และข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีกเมื่อเนื่องจากข้าพเจ้าได้อ่ายกับท่านครั้งที่สองนั้น เดียวนี้ถึงข้าพเจ้าไม่ได้อ่ายกับท่าน ข้าพเจ้าก็ยังเขียนฝากถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่วันการติดโทษใดๆเลย
3. เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่านแต่ทรงทุ่มมากในหมู่พวกท่าน
4. เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิเดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วยกันกับพระองค์ แต่เราจะยังมีชีวิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิเดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย
5. ท่านจะพิจารณาดูตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวของท่านเองเด็ด ท่านไม่รู้เองหรือว่า พระเยซุสคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง
6. แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเรามิได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง
7. บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่กระทำชั่วใดๆ มิใช่ว่าเราจะให้ปรากฏว่าเราเป็นที่ทรงชอบพระทัย แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง
8. เพราะว่าเราจะกระทำสิ่งใดขัดกับความจริงไม่ได้ ได้แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น
9. เพราะว่าเมื่อเรารอ่อนแอก และท่านเข้มแข็ง เราก็ยินดี เราประณานสิ่งนี้ด้วย คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์
10. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้อง gadขั้นท่าน โดยใช้คำน้ำใจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อขึ้นมิใช่เพื่อการทำลายลง
11. ในที่สุดนี้ พื่นองทั้งหลาย ขอลา ก่อน ท่านจะปรับปุงตัวให้ดี จงมีกำลังใจอันดี จงเป็นหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน
12. จงทักษายปราชัยกันด้วยธรรมเนียมจุบันเบร์สุทธิ์
13. วิสุทธิชนทุกคนฝ่ากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
14. ขอให้พระคุณของพระเยซุสคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณเบร์สุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเด็ด เอเม่น [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ได้เขียนจากเมืองฟิลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิตสและลูกา]

กาลาเทีย

1. เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่นุชน์แต่ตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่ตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความดายได้ทรงแต่ตั้ง)
2. และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเตีย
3. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเด็ด
4. พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพื่อเราป่าของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากภัยคืบจะบันยันข้าว้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา
5. ขอให้พระองค์ทรงมีส่งารศีตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน
6. ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น
7. ซึ่งมิใช่อ่ายอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และประณานาทีจะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์
8. แต่แม้ว่าเราเองหรือทุตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่าน ไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง
9. ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง
10. บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจำบูรณะมนุษย์หรือ ถ้าข้าพเจ้ากำลังประจำบูรณะมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์
11. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่องมนุษย์
12. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า
13. เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลักษณะแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย
14. และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลักษณะนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหล่ายคนที่มีอายุรุ่นราศราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามิได้รับธรรมมากกว่าเขาในเรื่องของบูรณะเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
15. แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์
16. ที่จะทรงสำแดงพระบูตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบูตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษา กับเนื้อหัน และเลือดเลย
17. และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครสาวก ก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอา拉เบีย และก็กลับมายังเมืองดา�สกัสอีก

18. แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบหัววัน
19. แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยกอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
20. แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีสามารถ
21. หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตเด่นซึ่งเรียกและชื่อเชียง
22. และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นญูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย
23. เขาเพียงแต่ได้ยินว่า ผู้ที่เต็กล่อนเคยข่มเหงเรา ปัจจุบันได้ประกาศความเชื่อชัดเจ้าได้เคยพยายามทำลาย
24. พวกราได้สรรเสริญพระเจ้าก็พระเจ้าข้าพเจ้าเป็นเหตุ

บทที่ 2

1. แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย
2. ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เข้าฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิงแงงกัน หรือวิงแล้วโดยไร้ประโยชน์
3. แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขา ก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุนัต
4. เพราะเหตุของพื่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสริภารษีงามในพระเยซุคริสต์ เพราะพวกเขานั้นจะเอาราไปเป็นหาส
5. แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขามาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป
6. แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นรองก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย
7. แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขากลับมา เนื่องจากได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุนัต เช่นเดียวกับเบโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุนัต
8. (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเบโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)
9. เมื่อยากอบ เดฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือข่าวของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุนัต
10. ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ
11. แต่เมื่อเบโตรมาถึงอันทิโอกแล้ว ข้าพเจ้า ก็ได้คัดคำนพันที่ถือว่าท่านทำผิดแน่
12. ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอกคนพากันนั้นมาถึง ท่านก็ปลิกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุนัต
13. และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้แสร้งทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงแสร้งทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย
14. แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขามิได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เบโตรต่อหน้านักทั้งปวงว่า ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า
15. เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช่คนบาปในพวกชนต่างชาติ
16. ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซุคริสต์เท่านั้น ถึงเรางอกมีความเชื่อในพระเยซุคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น "ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้"

เลย'

17. แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังขวนขวยจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังประภูมีเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
18. เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสิ่งชิ่งข้าพเจ้าให้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ลั่มเมิด
19. เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
20. ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า
21. ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไว้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสั่นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

1. โฉ ชาวกาลาเทียคนเข腊 ไครสตจดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ประภูมิอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว
2. ข้าพเจ้าไครรู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ
3. ท่านเข腊ถึงเพียงนั้นที่เดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหันั้นหรือ
4. ท่านได้ทันทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว
5. เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพากท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ
6. ดังที่อับราاهัม 'ได้เชื่อพระเจ้า' และ 'และพระองค์ทรงเห็นว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน'
7. เหตุฉะนั้นท่านจงรู้ถูกใจว่า คนที่เชื่อนั้นแหลกเป็นบุตรของอับราاهัม
8. และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าว ประเสริฐแก่อับราاهัมล่วงหน้าว่า 'ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรพระเจ้า'
9. เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราاهัมผู้เชื่อเช่นกัน
10. เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึงการประพฤติตามพระราชบัญญัติกฎกฎสถาปัชั่น เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่มิได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติกฎกฎสถาปัชั่น'
11. แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า 'ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย' เพราะว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดีงามอยู่โดยความเชื่อ'
12. แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อศัยความเชื่อ เพาะ 'ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดีงามอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น'
13. พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสถาปัชั่นเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสถาปัชั่น'
14. เพื่อพระพรของอับราاهัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ
15. พนองหั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้
16. แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราหัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า 'และแก่เชื้อสายทั้งหลาย' เมื่อ่อนอย่างกับว่าแก่คนมากคน แต่เมื่อกับว่าแก่คนผู้เดียว 'และแก่เชื้อสายของท่าน' ซึ่งเป็นพระคริสต์
17. แต่ข้าพเจ้าว่าย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมغاวยหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้

18. เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่ อับราฮัมโดยพระสัญญา
19. ถ้าเช่นนั้นมีพระราชบัญญัติไว้ทำไว้ ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็พระเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชือสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวากฎสวาร์ที่ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง
20. เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า
21. ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง
22. แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก
23. แต่ก่อนที่ความเชื่อมานั้น เรายกพระราชบัญญัติก็ตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปราบภัยหลัง
24. เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครุของราชีชั่วเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ
25. แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครุณแห่งกตือไปแล้ว
26. เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
27. เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกราชท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สามชีวิตพระคริสต์
28. จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์
29. และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชือสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

บทที่ 4

1. แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ตราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติทั้งปวง
2. แต่เขาก็อยู่ได้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้
3. ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ได้บังคับโลกธรรม
4. แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบััญญัติ
5. เพื่อจะทรงได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบััญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร
6. และพระท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า อันบา คือพระบิดา
7. เหตุจะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาಥของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์
8. แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักราชเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเจ้าย
9. แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักราชเจ้าแล้ว หรือที่สูก็คือพระเจ้าทรงรู้จักระหว่างท่านแล้ว เหตุไวนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอก่อนณาดา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก
10. ท่านลือวัน เดือน ฤดู และปี
11. ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์
12. พื่นอองทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย
13. ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประการช่าว่าประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเหื้อหนัง
14. และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเหื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวาร์คองค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์
15. ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็คงจะคุ้มตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า
16. ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวเป็นศัตtruของท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ
17. คนเหล่านั้นเอกสารกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช้ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะกีดกันพวกรหันเพื่อหันจะได้เอกสารกเอาใจพวกรเข้า
18. การเอกสารกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกรหันเท่านั้น
19. ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ่ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน
20. ข้าพเจ้าประทานจะอยู่กับพวกรหันเดียวนี้ และเปลี่ยนนำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน

21. ท่านที่อยากรู้ได้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเดิด
22. เพราะมีเขียนไว้ว่า อับรัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย
23. บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา
24. ข้อความนี้เป็นอุบัติ ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากญาชื่นนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางยาการ์
25. นางยาการ์นั้นได้แก่ภูษาชื่นนายในประเทศอาระเบีย ทรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่
26. แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง
27. เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'จงชื่นชมยินดีเดิด หญิงมัณผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโหร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ก็ยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก'
28. พื่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสักด
29. แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณตนได ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันนั้น
30. แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า 'จงเล่นหญิงทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเดิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสีจะเป็นผู้รับมารดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้'
31. เหตุฉะนั้น พื่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

บทที่ 5

1. เพื่อเสริมภาพนั้นของพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุจะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเที่ยมแยกเป็นภาษาสือเลย
  2. ดูแลดี ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสุนัตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย
  3. ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุนัตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น
  4. ท่านที่ประทานจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ก็ขาดจากพระคริสต์และหลุดพ้นจากพระคุณไปเสียแล้ว
  5. เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราถือคือความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ
  6. เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุนัตหรือไม่รับพิธีเข้าสุนัต ก็หากเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก
  7. ท่านวิงแวงดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง
  8. การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย
  9. เชื้อขันมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้เปลี่ยนพูชั้นได้ทั้งก้อน
  10. ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นครกิตามจะต้องได้รับโทษ
  11. พื่นองทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุนัต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะกดแล้ว
  12. ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกจากเสียเลย
  13. พื่นองทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จะรับใช้ชีวิৎกันและกันด้วยความรักเดิม
  14. เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
  15. แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จะระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป
  16. แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนใจความต้องการของเนื้อหนัง
  17. เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายประทานการทำจึงกระทำไม่ได้
  18. แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ได้พระราชบัญญัติ
  19. แล้วการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นซุ้ม การล่วงประเวณี การโสโคрок การลามก
  20. การนับถือรูปเคารพ การนับถือพ่อมดหมอดี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริชยาภัน การโกรธกัน การทุ่มเทียกัน การไฟสูง การแตกกึกกัน
  21. การอิจฉากัน การมาภักน การมาเหล้า การเล่นเป็นพลา gere และการอื่นๆในทำนองนี้อีก เหตุฉันที่ข้าพเจ้าได้เดือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจารของพระเจ้าเป็นمرดก

22. ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ
23. ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชนัญชาติห้ามไว้เลย
24. ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ให้เขาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว
25. ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จะดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย
26. เราอย่าถือตัว อย่าบ่ำโถะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

บทที่ 6

1. พื่นองทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพ ให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกหักจูงให้หลงไปด้วย
2. จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ
3. เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง
4. แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรที่จะowardได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น
5. เพราะว่าทุกคนต้องแบ่งภาระของตนเอง
6. ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเด็ด
7. อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกหลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดห่วันอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น
8. ผู้ที่ห่วันในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่ห่วันในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น
9. อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ห้อยใจแล้ว เรา ก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร
10. เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ
11. ท่านจะสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียงใด
12. คนที่ประทานได้หน้าตามเนื้อหนัง เข้าบังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสุนัต เพื่อเข้าจะได้ไม่ถูกข่มเหง เพราะเรื่อง การเข่นของพระคริสต์เท่านั้น
13. ถึงแม้คนที่เข้าสุนัตแล้วก็มิได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เข้าประทานที่จะให้ท่านเข้าสุนัต เพื่อเข้าจะได้อาเนื้อหนังของท่านไปอวด
14. แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องการเข่นของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยการเข่นนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก
15. เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสุนัตหรือไม่ถือพิธีเข้าสุนัต ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ
16. สันติสุขและพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ประพฤติตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า
17. ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า
18. พื่นองทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเด็ด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากเมืองโรม]

ଓপেଚ୍‌ସ

1. เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า เรียน วิสุทธิชนผู้สัตย์ชื่อในพระเยซูคริสต์ ชื่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส
2. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราระและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยເຖິດ
3. จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพร ฝ่ายวิญญาณแก่เราเราประการในสวรรคสถานโดยพระคริสต์
4. ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเรารไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบวสุทธิและปราศจาก ตำหนินิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก
5. พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อน ตามที่ขอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์
6. เพื่อจะให้เป็นที่สรรเสริญส่งร่าศีแห่งพระคุณของพระองค์ ชื่นโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ขอบ พระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์
7. ในพระเยซุนั้น เราได้รับการไถโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโภษบำเพ็ญเรา โดยพระคุณอันอุดม ของพระองค์
8. ชื่นได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุขุมและมีความรู้รอบคอบ
9. พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรารู้ความลึกลับในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนาaramณ์ของพระองค์ชื่นพระองค์ทรง คำริไว้ในพระองค์เอง
10. ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวมรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ไว้ในพระคริสต์
11. และในพระองค์นั้นเราได้รับมรดกที่ทรงคำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรง ตริตรองไว้สมกับพระทัยของพระองค์
12. เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแก่ส่งร่าศีของพระองค์
13. และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐ เรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการนิเกตรไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระ สัญญา
14. ผู้ทรงเป็นมัตจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ ถวายสรรเสริญแด่ส่งร่าศีของพระองค์
15. เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง
16. ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณพระท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอียถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
17. เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงส่งร่าศี จะทรงโปรดประทานให้ท่าน ทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์
18. และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความ

หวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามารดาของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสั่งการศีอันดูดมบริบูรณ์เพียงไร

19. และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์

20. ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สติปเปื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรคสถาน

21. สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิเทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอียขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

22. พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ได้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร

23. ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

1. พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป
2. ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยประพฤติตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อพึง
3. เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพากับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหังเช่นกัน คือกระทำการตามความปรารถนาของเนื้อหังและความคิดในใจ ตามสันดานเรางึงเป็นบุตรแห่งพระอาทิตย์เหมือนอย่างคนอื่น
4. แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปลี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรา
5. ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอตนั้นกีรดโดยพระคุณ)
6. และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมา กับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์
7. เพื่อว่าในยุคต่อๆไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์
8. ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอตนั้นกีรดโดยพระคุณพระความเชื่อ และมิใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้
9. ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็ตามได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใด渥ได้
10. เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงคำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราประพฤติตามนั้น
11. เหตุฉะนั้นท่านจะระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหัง และพวกที่รับพิธีเข้าสุนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มิได้เข้าสุนัต
12. จะระลึกว่า ครั้นนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้กับ ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า
13. แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์
14. เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อ karma ที่กันระหว่างสองฝ่ายลง
15. และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหังของพระองค์ คือภัยของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหล่งจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข
16. และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยการเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ตอกันหมดสิ้นไป
17. และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้
18. เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

19. เหตุจะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างเด่นอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชันและเป็นครอบครัวของพระเจ้า
20. ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนราชแห่งพวกรัตน์อัครสาวกและพวกราษฎรพยากรณ์ พระเยซุคริสต์เองทรงเป็นศิลามุณเอก
21. ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงร่างต่องันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
22. และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อขึ้นให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

บทที่ 3

1. เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจำจงเพระเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ
2. ถ้าแม้ท่านหังularyได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านหังulary แล้ว
3. และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ)
4. และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกับของพระคริสต์)
5. ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่นบุตรหังularyของมนุษย์ เมื่อน้อย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแพร่พากอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพากศาสดายกรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ
6. คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมารดกว่ากัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น
7. ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์
8. ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพากวิสุทธิชนหังหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมีได้
9. และทำให้คนหังปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดหังปวงโดยพระเยซูคริสต์
10. ประสงค์จะให้เทพผู้ปกคลองและศักดิเทพในสวรรคสถานรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้
11. หังนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
12. ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจพระความเชื่อในพระองค์
13. เหตุฉนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าท้อถอย เพราความยากลำบากของข้าพเจ้าเพระเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นส่งารศีของท่านเอง
14. เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15. ครอบครัวหังหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์
16. ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งส่งารศีของพระองค์
17. เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อท่านได้วางรากลงมั่นคงในความรักแล้ว
18. ท่านก็จะได้มีความสามารถหยั่งรู้พร้อมกับวิสุทธิชนหังหมด ถึงความกว้าง ความยาว ความลึก ความสูง
19. และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม
20. บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากยิ่งกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา

21. ขอให้พระเกียรติทรงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกช่วงอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน

บทที่ 4

1. เหตุจะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจำจองเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวนท่านให้ประพฤติสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น
2. คือจะมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดกลั้นไว้นาน และอดทนต่อ กันและกันด้วยความรัก
3. จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวแห่งพระวิญญาณ
4. มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เพื่อมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน
5. มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว
6. พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง
7. แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกๆ คนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้
8. เหตุจะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า 'ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์'
9. (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแห่นเดือนโลกก่อนด้วย)
10. พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้ที่เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสรารค์ทั้งปวงนั้นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)
11. พระองค์จึงให้บังคนเป็นอัครสาวก บังคนเป็นศาสดาพยากรณ์ บังคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บังคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์
12. เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ได้รอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายนของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น
13. จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบูตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่คือเต็มถึงขนาดความไฟบุญลักษณะของพระคริสต์
14. เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกซัดไปซัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเลือกกลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง
15. แต่ให้เราพุดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์
16. คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อสนใจและผูกพันกันโดยที่ทุกๆ ข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเดิบโตขึ้นเองด้วยความรัก
17. เหตุจะนั้นข้าพเจ้าจึงขออัญยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าประพฤติอย่างคนต่างชาติ ที่เข้าประพฤติกันนั้นคือมีใจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่มีสาระ
18. โดยที่ความเข้าใจของเขามีดمنไปและเขารู้ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ชึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเข้า
19. เขามีใจปราศจากความสะดึงต่อบาป ปล่อยตัวทำการلامก ทำการโสโครากทุกอย่างด้วยความละโมบ
20. แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น

21. ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว
22. ท่านจะติ่งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคุ้งกับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามต้นเหตุอันเป็นที่หลอกลวง
23. และจะให้จิตวิญญาณของท่านเปลี่ยนใหม่
24. และให้ท่านสามารถนุชนี้ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง
25. เหตุฉะนั้นท่านจะเลิกพูดมุสาเสีย และจะตั้งตนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน' เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน
26. 'โกรธก็โกรธเติด แต่อย่าทำบาป' อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่
27. และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร
28. คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จะใช้มือทำงานที่ดีๆกว่า เพื่อจะได้มีอะไรแจกให้แก่คนที่ขาดสน
29. อย่าให้คำหยาบคายอ奚มาจากปากท่านเลย แต่จะกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง
30. และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงได้ให้รอด
31. จะให้ใจขึ้นซึ่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลเลี้ยงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเด็ด
32. และท่านจะเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

บทที่ 5

1. เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก
2. และจะดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน
3. แต่การเอี่ยดถึงการล่วงประเวณี การلامกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพากท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน
4. ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบลอนเกเร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า
5. เพราะท่านรู้แก่ๆว่า คนล่วงประเวณี คนโสโคراك คนโลภ ที่เป็นคนให้วัลุปpearip จะได้อานาจการของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกที่หายใจได้
6. อย่าให้ผู้ใดล่อลงท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
7. เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย
8. เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมีด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง
9. (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น)
10. ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า
11. และอย่าเข้าส่วนกิจการของความมีดอันไร้ผล แต่จะจิตเดียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า
12. เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพากเข้ากระทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าละอาย
13. แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติดেียนแล้ว ก็จะปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกๆสิ่งที่ให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง
14. เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า 'คนที่หลับอยู่จะตื่นขึ้นและจะพ้นขึ้นมาจากการตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน'
15. เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา
16. จงฉายโอกาสเพราจะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว
17. เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จะเข้าใจนำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร
18. และอย่ามาเหลืออยู่นิ่งชี้จะทำให้เสียคน แต่จะประกอบด้วยพระวิญญาณ
19. จงปราศรัยกันด้วยเพลงสุดดี เพลงมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสุดดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
20. จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำคัญรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารา
21. จงยอมพังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า
22. ฝ่ายภรรยาจงยอมพังสามีของตนเหมือนยอมพังองค์พระผู้เป็นเจ้า

23. เพาะะว่าสามีเป็นศีรษะของภารยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น
24. เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันได้ ภารยา ก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น
25. ฝ่ายสามีก็จะงดงามภารยาของตน เมื่อน้อย่างที่พระคริสต์ทรงงดงามคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร
26. เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตัวไว้ และสำหรับคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ
27. เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีส่งารศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ
28. เช่นนั้นแหล่ะ สามีจึงควรจะรักภารยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภารยาของตนก็รักตนเอง
29. เพาะะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทนุถนอม เมื่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร
30. เพาะะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์
31. 'เพาะะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเข้า จะไปผูกพันอยู่กับภารยา และเข้าทั้งสองจะเป็นเนื้อ อันเดียวกัน'
32. ข้อนี้เป็นข้อลึกซึ้งที่สำคัญมาก แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร
33. ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจะต่างก็รักภารยาของตนเหมือนรักตนเอง และภารยา ก็จะยำเกรงสามีของตน

บทที่ 6

1. ฝ่ายบุตรจะน้อมเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก
2. 'จะให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' นี้เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย
3. 'เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก'
4. ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าบุตรของตนให้เกิดโหะ แต่จะอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า
5. ฝ่ายพากษาสังเครือฟังผู้ที่เป็นนายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์
6. ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ขอบใจคน แต่จะทำเหมือนอย่างท้าสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ
7. จง pronนิบัตินายด้วยจิตใจชื่นบาน เมื่อันกับ pronนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ pronนิบัติมนุษย์
8. เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นท้าสหรือเป็นไทย
9. ฝ่ายนายจงกระทำต่อท้าสในทำนองเดียวกัน คืออย่าชูเข็ญเข้า เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย
10. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิเดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์
11. จงส่วนบุญภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะจะต่อต้านยุทธอุบายนของพญาмарได้
12. เพราะว่าเรามิได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิเทพ เทพผู้ครองพิภพในโมฆะความมีดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ช้ำในสถานฟ้าอากาศ
13. เหตุฉะนั้นจงรับบุญภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้
14. เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เจ้าความจริงคาดเอว เจ้าความชอบธรรมเป็นทับท่วงเครื่องป้องกันนอก
15. และเจ้าช่าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาส่วนเป็นรองเท้า
16. และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเจ้าความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล้นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย
17. จงเจ้าความรอดเป็นหมวดหมู่เหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า
18. จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน
19. และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประการถึงข้อลึกับแห่งข่าวประเสริฐได้
20. เพราะช่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุตผู้ต้องติดโซ่อุญ্ঘต์ เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าช่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่

ข้าพเจ้าควรจะกล่าว

21. แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ทีคิกัล ซึ่งเป็นน้องที่รักและเป็นผู้รับใช้ อันสัตย์ชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง
22. ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็ เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา และเพื่อให้เขานั้น นำใจของท่าน
23. ขอให้พากพื่นนองได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อมจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า
24. ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึงชาวเอเฟซสจากเมืองโรม และส่งโดยทีคิกัล]

พลิปปี

บทที่ 1

1. เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาเจ้าอธิการและผู้ช่วย
2. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราระและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านเดิม
3. ข้าพเจ้าจะลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกรั้ง
4. และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี
5. เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้
6. ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวงท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์
7. การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ใน การที่ข้าพเจ้าถูกจำจอง และในการกล่าวแก้ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่
8. เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์
9. และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งๆขึ้นในความรู้และในวิจารณญาณทุกอย่าง
10. เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนชื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ติดใจ จนถึงวันของพระคริสต์
11. จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า
12. พื่นของทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การทั้งปวงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแพร่แพรกว้างออกไป
13. จ黯การที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วทីกันนั้นและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น
14. และพื่นของมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวงเข้าก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระຈະนะนั้นโดยปราศจากความกลัว
15. ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริชยาและทุ่มเทียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี
16. ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการซิงดีซิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่ เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า
17. แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้
18. ถ้าเช่นนั้นจะแบลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกลงทำก็ดี หรือด้วยใจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย
19. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็น

เหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น

20. เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปราณາและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อ ก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันได้ บัดนี้ก็ขอให้เป็นเช่นเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของ ข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย
21. เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร
22. ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี
23. ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่อยุ่งกับพระคริสต์ ซึ่ง ประเสริฐกว่ามากนัก
24. แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า
25. เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้น และชื่นชมยินดีในความเชื่อ
26. เพื่อความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก
27. ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม่ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รู้ข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อ แห่งข่าวประเสริฐนั้น
28. และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พากษาจะถึงซึ่ง ความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า
29. เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านพระเทียนแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชือถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านแทนความ ทุกข์ยากพระเทียนแก่พระองค์ด้วย
30. คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยินว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

บทที่ 2

1. เหตุจะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด
2. ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน
3. อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเที่ยงกันหรืออวดดี แต่จะมีใจถ่อมถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว
4. อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จะเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย
5. ท่านจะมีน้ำใจอย่างนี้ เมื่อน้อยอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย
6. พระองค์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่ไม่ได้ทรงถือว่าการทำเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ
7. แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์
8. และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชือฟังจนถึงความมรณะ กระทึ้งความมรณะที่กำลังเข่น
9. เหตุจะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนื่อนนามทั้งปวงให้แก่พระองค์
10. เพื่อ 'หัวเข่าทูกหัวเข่า' ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี 'จะต้องคุกกราบลง' นมัสการในพระนามแห่งพระเยซุนั้น
11. และเพื่อ 'ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา
12. เหตุจะนี้พากที่รักของข้าพเจ้า เมื่อนท่านทั้งหลายได้ยอมเชือฟังทุกเวลา และไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดียวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจะให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น
13. เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปราณາและให้ประพฤติตามขอบพระทัยของพระองค์
14. จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทุ่มเที่ยงกัน
15. เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำแหน่งและไม่มีความผิด เป็น 'บุตรที่ปราศจากตำแหน่งของพระเจ้า' ในท่ามกลาง 'ยุคที่คดโกงและวิปลาส' ท่านปรากฏในหมู่พวกราชยาดุจดวงสว่างต่างๆในโลก
16. จงยึดมั่นในพระว่าทะแห่งชีวิต เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ร่วงเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์
17. แท้จริงถ้าแม่ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปวนนิบัติเพราความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย
18. ชี้่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน
19. แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโนธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความช่วยเหลือ

กันเมื่อได้รับข่าวของท่าน

20. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนที่โมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง
21. เพราะว่าคนทั้งหลายย่อมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์
22. แต่ท่านเก็บถึงคุณค่าของที่โมธีแล้วว่า เขาได้รับเชิญร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา
23. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พ่อจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว
24. แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย
25. ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้อีปาโฟรดิทัสน่องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพากท่าน และได้ปวนนิบติข้าพเจ้าในนามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย
26. เพราะว่าเขารู้ดีท่านทุกคน และเป็นทุกข์มาก เพราะท่านได้ข่าวว่าเข้าป่วย
27. เข้าป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดฯ เข้า และไม่ใช่ทรงโปรดฯ ขาดเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ่อนทุกข์
28. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนให้เข้าไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเข้าอีก ท่านจะได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย
29. เหตุฉะนั้นท่านจึงต้อนรับเข้าไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้
30. ด้วยว่าเขากือบจะตายเสียแล้วพระเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสียงชีวิตของตน เพื่อการปวนนิบติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เติมบริบูรณ์

บทที่ 3

1. สุดท้ายนี้ พากพื้นของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่าน ซึ่งก็เป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย
2. จงระวังพวกรุนษ์ จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกรถือการเชื่อเดื่อเนื้อเดือดนัง
3. เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกรถือพิธีเข้าสุนัต คือเป็นผู้มีสภาระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้ใจในเนื้อหนัง
4. ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขาไม่เหตุผลที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่า เข้าเสียอีก
5. คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล บรรกุลเบนยา悯 เป็นชาติอิบราหีม ก็จากชาวอิบรู ในด้านพระราชบัญญัติก้อยในคณะฟาริสต์
6. ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ชั่มแห่งคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มี ที่ติดได้
7. แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโภชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์
8. ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์ เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยาดเยื่อ เพื่อ ข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์
9. และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดย ความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ
10. เพื่อข้าพเจ้าจะได้รักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนประชาชนมรดกของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือ ยอมตั้งกรรมณ์ตายเหมือนพระองค์
11. ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย
12. มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบางบันมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉายເօາตามอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงฉายข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว
13. พื้นของทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉายไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือล้มสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า
14. ข้าพเจ้ากำลังบางบันมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์
15. เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้ แก่ท่านด้วย
16. แต่เราได้แค่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน
17. พื้นของทั้งหลาย ท่านจะประพฤติตามแบบข้าพเจ้า และค่อยดูคุณทั้งหลายเหล่านั้นที่ประพฤติตามแบบเดียวกัน

เหมือนท่านทั้งหลายได้พากเราเป็นตัวอย่าง

18. (เพราะว่ามีคนหลายคนที่ประพฤติตัวเป็นศัตรูต่อการเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยนำตาให้หลบ)
19. ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขามีอกระเพาะ เขายากความที่น่าอับอายของเขามาขึ้นมาโดยอวด เขานำใจในวัตถุทางโลก)
20. ฝ่ายเราเป็นชาวแ朋นเดินสำรวจ เราอุดอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสำรวจ คือพระเยซุสคริสต์เจ้า
21. พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

บทที่ 4

1. เหตุณนั้นพื่นของทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปราถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมกุฎของข้าพเจ้า พวก ที่รักของข้าพเจ้า จงยืนมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า
2. ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอดี แลกขอเตือนนางสินทิเคให้มีจิตใจปองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า
3. ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแกอแท้ๆของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าว ประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมด้วย รวมทั้งคนอื่นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งซื้อของเขาเหล่านั้น มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว
4. จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด
5. จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว
6. อายาทุกชั้นอนในสิ่งใดๆเลย แต่จะทูลเรื่องความปราถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ
7. แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์
8. พื่นของทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่าบถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงคร่าวญดูสิ่งเหล่านี้
9. จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิต กับท่าน
10. แต่ข้าพเจ้ามิใช่ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้พื้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้
11. ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่ อย่างนั้น
12. ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเชิญกับความตကตា และรู้จักที่จะเชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เชิญกับความอิ่มท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน
13. ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า
14. ถึงกรณั่ท่านทั้งหลายได้กระทำด้วยแล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกชั้นกับข้าพเจ้า
15. และพวกร่านช้าฟิลป์ปิกทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจาก แคร์วนมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกร่านท่านพวกร เดียวเท่านั้น
16. เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองເธະໂລນิกາ พวกร่านก็ได้ฝากของมาช่วยเหลือครั้งหลังหน สำหรับความขัดสน ของข้าพเจ้า
17. มิใช่ว่าข้าพเจ้าปราถนาจะได้รับของให้ แต่ว่าข้าพเจ้ายากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น
18. แต่ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิ่มอยู่ เพราะได้รับของซึ่งเปปาโพรดิทัสได้นำมาจากพวกร

- ท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า
19. และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันจุ่งเรื่องของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์
20. บัดนี้ขอให้ส่งาราศีจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเรารสีบฯไปเป็นนิตย์ เอเมน
21. ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พื่นทองทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน
22. พວกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพວกข้าราชการของศีชาร์
23. ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเดิม เอเมน [เขียนถึงชาวฟิลิปปีจากเมืองโรม และส่งโดยเอป้า פרדיทัส]

ໂຄໂລສີ

บทที่ 1

1. เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประประสงค์ของพระเจ้า และทิโມธีน่องชายของเรา
2. เรียน วิสุทธิชนและพื่นอองที่สัตย์ชื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคลोสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเดิม
3. เรายกขบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ
4. ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง
5. โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระคำแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ
6. ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง
7. ดังที่ท่านได้เรียนจากเอป้าฟรัสซีงเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ชื่อของพระคริสต์เพื่อพวงท่าน
8. ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย
9. เพราะเหตุนี้พากเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และบรรณาให้ท่านเติมไปด้วยความรู้ถึงพระประประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ
10. เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างที่สมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่างและจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า
11. มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิเดชแห่งส่งารศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้วันนัดด้วยความยินดี
12. ให้ขบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง
13. พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากภัยของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์
14. ในพระบุตรนั้นเรารวจึงได้รับการไถโดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบานาห์ทั้งหลายของเรา
15. พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง
16. เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในห้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิเทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์
17. พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์
18. พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความด้วย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง
19. ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

20. และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนเดี๋กับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า “ไม่ว่าสิ่งไหนจะอยู่ในแต่เดินโลกหรือในห้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งการเข่นของพระองค์”
21. และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการช้ำต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนเดี๋กับพระองค์
22. โดยความตายแห่งพระกาลเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้กำหนดและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์
23. คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โหยกยायไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่หมดทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น
24. บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกาลของพระองค์คือคริสตจักร
25. ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระawanะของพระเจ้าสำเร็จ
26. คือข้อความลึกซึ้งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายช่วงอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่สุทธิชนของพระองค์แล้ว
27. พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่นคงของสั่งราชีแห่งข้อลึกซึ้งนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสั่งราชี
28. พระองค์นั้นแหล่เราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์
29. เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงอุณาโลภ กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

บทที่ 2

1. เพราะข้าพเจ้าคริสต์ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้อุตสาหกรรมเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาร์เมืองเลาดีเชียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหัน
2. เพื่อเข้าจะได้รับความชูใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าในความรู้ความลึกซึ้งของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์
3. ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์
4. ข้าพเจ้ากล่าวเข่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อหลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง
5. เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความซื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์
6. เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วฉันได้ จงดำเนินตามพระองค์ด้วยฉันนั้น
7. ได้หยิ่งรักและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ และมั่นคงอยู่ในความเชื่อ ตามที่ท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว และบริบูรณ์ด้วยการขอบพระคุณ
8. จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อหลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์
9. เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์
10. และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ
11. ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสุนัต ซึ่งเป็นการเข้าสุนัตที่มีอมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหันเสีย โดยการเข้าสุนัตแห่งพระคริสต์
12. ได้ถูกผึ้งไว้กับพระองค์ในบัดศิมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมา กับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้าผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย
13. และท่านที่ตายนแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหันของท่านมิได้เข้าสุนัต พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน
14. พระองค์ทรงลงกรณธรรมในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเรอญ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พัน โดยทรงตรึงไว้ที่การเขียนของพระองค์
15. พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเข้าและชนะเขาโดยการเขียนนั้น
16. เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรึกษาท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสำคัญ
17. สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์
18. อย่าให้ผู้ใดโงบนำเหนือของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูลสวารค์ ไฟผันในสิ่งเหล่านั้นที่เขามิได้เห็น พยายามขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหัน
19. และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกัน

ด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น

20. ถ้าท่านตายนัก基督ที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ
21. (เช่น อย่าแตะต้อง อย่าชิม อย่าเอาเมือหิบ
22. ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อทำดังนั้น) อันเป็นหลักธรรมและคำสอนของมนุษย์
23. จริงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าทีมีปัญญา คือการเต็มใจน้มสการ การถ่อมตัวลง และการทราบภาษา แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

บทที่ 3

1. ถ้าท่านรับการทรงชูให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จะแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาระหัตถ์ของพระเจ้า
2. จงผังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช้กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก
3. เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า
4. เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปราภ្យ ขณะนั้นท่านก็จะปราภ្យพร้อมกับพระองค์ในส่างรากศีด้วย
5. เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโคراك ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลก ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ
6. เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็ลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
7. ครั้งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้
8. แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจะเปลี่ยนทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเดือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน
9. อย่าพูดมุสาตอกันเพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว
10. และได้สามมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น
11. อย่างนี้ไม่เป็นพากริกหรือพากิว่า ไม่เป็นผู้ที่เข้าสุนัตหรือไม่ได้เข้าสุนัต พากคนต่างชาติหรือชาวสิรีเย ทาส หรือไทยก็ไม่เป็น แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด
12. เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพากซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพากที่บริสุทธิ์และเป็นพากที่ทรงรัก จงส่วนใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้วนาน
13. จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม่ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อ กันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันได้ ท่านจะกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน
14. แล้วจะสัมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์
15. และจะให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้งหลายจะขอบพระคุณ
16. จงให้พระว่าทະของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วย เพลงสุดดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
17. และเมื่อท่านจะกระทำการสิ่งใดด้วยว่าจารหรือด้วยการประพฤติกิริยา จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น
18. ฝ่ายภรรยาจะยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า
19. ฝ่ายสามีก็จะรักภรรยาของตนและอย่ามีใจข่มขึ้นต่อนาง
20. ฝ่ายบุตรทั้งหลายจะเชือฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

21. ฝ่ายบิดา ก็อย่าขู่บุตรของตนให้ขัดเดื่องใจ เกรงว่าเขาจะห้อใจ
22. ฝ่ายพวากษาสจงเชือฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหันทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจำสองพลอ แต่ทำด้วยน้ำใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า
23. ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จะทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์
24. ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมารดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จพระท่านปัจจุบันบัติพระคริสต์เจ้าอยู่
25. ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขากำหนนและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

บทที่ 4

1. ฝ่ายนายกิจทำแก่เหล่าท้าสของตนตามความยุติธรรมและสม่ำเสมอ กีร์ท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในส่วนรัฐด้วย
2. จงข่มขู่ในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั่งด้วยขอบพระคุณ
3. และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประดุจไว้ให้เราสำหรับพระวะภะนั้น ให้เรากล่าวความลึกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจำจงอยู่กับพระเหตุนี้
4. เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าววันนั้น
5. จงปฏิบัติกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงจวยโอกาส
6. จงให้เวลาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ปรุงด้วยเกลือให้มีรสด เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร
7. ทีคิกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า
8. ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็พระเหตุนี้เอง คือให้เข้าทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขานุนนำใจของท่าน
9. ให้อโณนสมิลส์ ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่
10. อาริสಥารัคส์ เพื่อนร่วมในการถูกจำจงกับข้าพเจ้าและมาระโ哥 ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ฝ่ากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโ哥แล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จะรับรองเขา)
11. และเยชูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยุสทัส กิเซ่นกัน ซึ่งอยู่ในคณะที่เข้าสุนัต จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า
12. เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝ่ากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเข้าสู่อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งขอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง
13. ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตракตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเชียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองอิเราบุรี
14. ลูกาแพทร์ที่รักกับเดมาสฝ่ากความคิดถึงมายังพวกท่าน
15. ขอฝ่ากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเชียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย
16. และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเชียด้วย และจดหมายที่มาจากการเมืองเลาดีเชียฉบับนั้น ท่านก็จะอ่านด้วย
17. และจงบอกการคิปป์สว่า การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ
18. คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเกิด เอเมน [เขียนจากเมืองโรมถึงชาวโคลอสส์ และส่งโดยทีคิกัสและอโโนนสมิลส์]

1 ເສະໂລນິກາ

1. เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเหرسโอลินิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซุคิสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราระและจากพระเยซุคิสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายถีด
2. เรายอปพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เอียถึงท่าน
3. ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราจะลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซุคิสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
4. พื่นองทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว
5. เพราะข่าวประเสริฐของเรามิได้มามถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้ใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน
6. และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์
7. เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคร์วนมาซิโดเนียและแคร์วนอาคายา
8. เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพากท่าน ไม่ใช่แต่ในแคร์วนมาซิโดเนียและแคร์วนอาคายาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก
9. เพราะคนเหล่านี้ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคราพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเกี่ยงแท้
10. และรอดโดยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากการด้วย คือพระเยซุผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

1. พี่น้องทั้งหลาย ท่านเอองก์ทราบว่า การที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย
2. แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอัปยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เรายังมีใจกล้าในพระเจ้าของเรารather ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมาぐามาย
3. เพราะว่า คำเตือนสติของเราได้เกิดมาจาก การหลอกหลวง หรือการโสโครอก หรืออุบายนได้
4. แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป "ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พ่อใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พ่อพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชันสูตรใจเรา"
5. เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกย่องเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโฉภากเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา
6. และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสิ่งราชศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น
7. แต่ว่าเรารู้ในหมู่พวกรท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เมื่อนี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน
8. เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เรา ก็มิใจพร้อมที่จะเพื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่ อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา
9. พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำางานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกรท่าน
10. ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เที่ยงธรรม และ ปราศจากข้อตามหนึ่ในหมู่พวกรท่านที่เชื่อ
11. ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร
12. เพื่อให้ท่านประพฤติอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและส่งสิ่งราชศีของพระองค์
13. เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่ง ท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย
14. ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคร์วันยุเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกริวิว
15. พวกริวิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกราษฎรധารณ์ของเขามาก แล้วได้ช่มแหงพวกรเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิบัติที่ต่อคนทั้งปวง
16. โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกรนั้นรอดได้ เพื่อ 'ให้การบ้าปูของเขารีบเปลี่ยนเสมอ' แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา
17. พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรากรไปจากท่านชั่วระยะเวลานี้ พวกไปแต่กায์เท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึง ขวนขวยปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก

18. เพราะเหตุนั้นเรออยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหนณแล้วหนเล่า แต่ชาตานี้ได้ขัดขวางเรไว
19. เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมองกูภแห่งความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซุคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มิใช่ท่านทั้งหลายดอกหรือ
20. เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นส่งาราชีและความยินดีของเรา

1. เหตุผลนั้นมีเรื่องอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง
2. และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ลองประโภใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน
3. เพื่อจะได้ไม่มีใครหวนไหวด้วยการยกสำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น
4. ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยกสำบาก แล้วก็เป็นจริงอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว
5. เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า
6. แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเรามาแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้รับลึกถึงเรารอยู่เสมอด้วยความหวังดี และไฟฟันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราไฟฟันจะเห็นท่านดุจกัน
7. พื่นของทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความสำบากของเรา
8. เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น
9. เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราท่านอย่างไรอีกจึงจะเหมาะสม สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราท่านจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา
10. เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์
11. บัดนี้ขอพระเจ้าองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึงท่าน
12. และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่คุณทั้งปวงเหมือนเรารักท่านทั้งหลายดุจกัน
13. เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้เจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา กับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

1. พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะประพฤติอย่างไร จึงจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านประพฤติอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป
2. เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาชี้่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว
3. เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี
4. เพื่อให้ทุกคนในพวกร้านรู้จักที่จะรักษาภาระของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ
5. มิใช่ด้วยราคะตั้นหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า
6. เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่องใดๆเลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโถงต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เมื่อน้อยอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย
7. เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนสามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์
8. เหตุฉะนั้นคนที่ปัดทิ้ง มิได้ปัดทิ้งมนุษย์ แต่ได้ปัดทิ้งพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้แก่เราทั้งหลายด้วย
9. ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าด้วยท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักชี้่งกันและกัน
10. ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซึ่ดเนี่ยเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เรายังคงหวัง เนื่องจากความรักที่มีกันมาก
11. และคงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เมื่อน้อยอย่างที่เราทำซับท่านแล้ว
12. เพื่อท่านจะได้ประพฤติตามอย่างที่สมควรต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย
13. แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลบไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์ โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง
14. เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกับบรรดาคนที่ล่วงหลบไปในพระเยซุนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย
15. ในข้อนี้เรายังคงอุบอุกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลบไปแล้วก็หมายได้
16. ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงเตรตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน
17. หลังจากนั้นเรายังคงอุบอุกเช่นยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นและเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์
18. เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

บทที่ 5

1. แต่พื้นของทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้
2. เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลาลางคืน
3. เมื่อเข้าพูดว่า สงบสุขและปลดภัยแล้ว เมื่อนั้นเหลาความพินาศก็จะมาถึงเข้าทันที เมื่อันกับความเจ็บปวดมาถึงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พัน
4. แต่พื้นของทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมีดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา
5. ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมีด
6. เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเมื่อโนย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย
7. เพราะว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลาลางคืน และคนเมาก็ย่อมเมานิเวลาลางคืน
8. แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันออก และสามความหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวดเหล็ก
9. เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้เข้าสู่ความรอด โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10. ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์
11. เหตุฉะนั้นจงหันใจกัน และต่างคนต่างจงก่อตนขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น
12. พื้นของทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักรคนที่ทำงานอยู่ในพวกร่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน
13. จงเคารพเข้าให้มากในความรักเพรงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน
14. แต่พื้นของทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกร่านให้ตักเตือนคนที่เกะกะ หันน้ำใจผู้ที่ห้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสาส្តร์ต่อคุณทั้งปวง
15. ระวังให้ดีอย่าให้คุณได้ทำซ้ำตอบแทนการซ้ำต่อคุณอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกร่านเอง และต่อคุณทั้งปวงด้วย
16. จงชี้นบานอยู่เสมอ
17. จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
18. จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหลกเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย
19. อายัดับพระวิญญาณ
20. อาย่าประมาทดพยายามรน
21. จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น
22. จงเว้นเสียจากสิ่งที่ดูเหมือนชั่วทุกอย่าง
23. และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรง

รักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติดเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา

24. พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ชื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ
25. พื่นของทั้งหลาย จงอภิชานเพื่อเราด้วย
26. จงทักทายปราศรัยพวกพื่นของด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์
27. ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพื่นของอันบริสุทธิ์ฟัง
28. ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายถัด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวเชสโลนิกาได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

2 ເສະໂລນິກາ

บทที่ 1

1. เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเนสโซนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราระเบยรุคิริสต์เจ้า
2. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราระเบยรุคิริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเดิม
3. พื่นของทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย
4. จะนั้นเรางึงจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรادرคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยกลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น
5. ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนั้นท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย
6. เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบากไปตอบแทนให้กับคนเหล่านี้ที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย
7. และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเบยรุคิริสต์จะประภูมิจากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทุตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์
8. ในแปลงจะลงโทษคนเหล่านี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเบยรุคิริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9. คนเหล่านี้จะได้รับโทษอันเป็นความพินาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสั่งสารีแห่งพระอาทิตย์ภาพของพระองค์
10. ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยาานของเรา)
11. เหตุฉนั้นเราจะจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสงค์ดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ
12. เพื่อพระนามของพระเบยรุคิริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติพระท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราระหว่างพระเบยรุคิริสต์เจ้า

บทที่ 2

1. บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามีเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า
2. อย่าให้ใจของท่านหวนไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามายาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว
3. อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มากถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ
4. ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรที่เขาให้วั่นมาสภารนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า
5. ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว
6. และท่านก็รู้จักผู้นั้นที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปราภูออกมากได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน
7. เพราะว่าอำนาจจิตกลับนอกรากหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่ค่อยหน่วงเหนี่ยวเดียวเนื้นนั้นจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่ค่อยหน่วงเหนี่ยวจะถูกพาออกไปเสีย
8. ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปราภูตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลลัพธ์ให้สูญไปด้วยการปราภูแห่งการเสด็จมาของพระองค์
9. คือผู้นั้นที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ
10. และอุบายนธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเข้าทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้
11. เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เข้าเชื่อสิ่งที่เท็จ
12. เพื่อคนที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการอธรรม จะได้ถูกพิพากษาลงโทษสิ้นทุกคน
13. พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญาณทรงชาระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง
14. พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับส่วนร่วมของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15. เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคงไว้ และยึดถืออโວதที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา
16. บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรามีความชูใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ
17. ทรงชูใจและตั้งใจของท่านไว้ให้มั่นคง ในวิชาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

บทที่ 3

1. พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จึงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระจะนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แฝงไป และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ได้เป็นไปในหมู่พวกรหานแล้ว
2. และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนเช่น
3. แต่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังห่านทั้งหลาย และทรงป้องกันห่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย
4. เราเมื่อความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับห่านว่า ห่านกำลังประพฤติและจะประพฤติต่อไปตามที่เรามาทำห่าน
5. ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของห่านทั้งหลายให้เข้าในความรักของพระเจ้า และอดทนในการรอคอยพระคริสต์
6. บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอทำห่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า จงปลีกตัวของห่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ประพฤติตามโวชาทซึ่งเขาได้รับจากเรา
7. เพราะว่าตัวห่านเองก็รู้อยู่ว่าห่านควรจะทำการอย่างไร เพราะเรามิได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเรารู้ในหมู่พวกรหาน
8. และเรามิได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวงห่าน
9. มิใช่พระรามีสิทธิ์ แต่ว่าเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ห่านทั้งหลายทำตามเรา
10. แม้เมื่อเรารู้อยู่กับพวกรหาน เรายังได้ทำหันหานอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน
11. เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวงห่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น
12. เราจึงทำหันหานและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้เขารаЧาทำงานด้วยใจส诚บ และกินอาหารของตนเอง
13. พี่น้องทั้งหลาย ห่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย
14. ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรานใจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาย่อย เพื่อเขาจะได้อาย
15. อย่าถือว่าเขานเป็นศัตรู แต่จะเตือนสติเขาวันพี่น้องคนหนึ่ง
16. บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ห่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับห่านทุกคนเดิม
17. นี่แหลกเป็นคำคำนับของข้าพเจ้าคือ เปปอลิ ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายในใจหมายฉบับที่ฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้
18. ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับห่านทั้งหลายเดิม เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเศษโลนิกาได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

1 ทิโนธิ

1. เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา
2. ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราระและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเด็ด
3. เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านโดยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เข้าสอนคำสอนอื่นๆ
4. ทั้งไม่ให้เข้าใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเริงในทางของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ กิจกรรมทำดังนั้น
5. แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ
6. บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เลี่ยงไปจากสิ่งเหล่านี้ลงไปในทางพูดเหลวไหล
7. และแม้ว่าเข้าไม่เข้าใจคำที่เขากล่าวทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังประณานเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชนักบัญญัติ
8. แต่เราทั้งหลายรู้อยู่ว่าพระราชนักบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง
9. คือโดยรู้ว่าพระราชนักบัญญัตินั้นมีได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชนักบัญญัติและคนเดือด้าน คนชอบธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนผ่าเม่อ คนผ่าแม่อ คนผ่าคน
10. คนล่วงประเวณี พากษ์เทย ผู้ร้ายลักษณ คนโกหก คนทวนสอบ และอะไรที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง
11. ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีส่ง่าราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น
12. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญซึ่ง จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
13. ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ข่มเหง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้า แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ
14. และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตนนี้มากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
15. คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพากคนบานนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก
16. แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็น ในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์
17. บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีคงมีแด่พระมหาภักติริย์ผู้ทรงพระเจริญอุ่นรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์รวมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระบัญญาแต่พระองค์เดียว สืบฯไปเป็นนิตย์ เอเมน

18. ทิโนรีบูตรเอ่ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าเล็กถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รบได้ดี
19. จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกรักนดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขานี้จึงอับปางลง
20. ในคนเหล่านั้นมีรีเมเนอสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ชาตานั้นแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

บทที่ 2

1. เหตุณนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนขออิชฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง
2. เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเป็นธรรมและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์
3. การเข่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
4. ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น
5. ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคุณกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภាព เป็นมนุษย์
6. ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม
7. และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทคโนโลยีและเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปดเลย) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ
8. เหตุณนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอิชฐานในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเกี่ยงกัน
9. ฝ่ายพวกรู้สึกเหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละอาย และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผึ้งหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง
10. แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหูฟังที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า)
11. ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเป็นธรรมและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง
12. ข้าพเจ้าไม่่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานั่งๆอยู่
13. ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาdam ก่อน และจึงทรงสร้างเอว่า
14. และอาdam ไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ล้มเหลว
15. แต่ถึงกระนั้นเชอร์ก็จะรอดได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขายังคงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะ

1. คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปราบนาหน้าที่เจ้าอธิการ คนนั้นก็ปราบนา กิจกรรมงานที่ประเสริฐ
2. เจ้าอธิการนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีครดิได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอัชฌาสัยรับแขกดี หมายความว่าเป็นคนที่จะเป็นครู
3. ไม่ดีเมื่อหล่อองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน
4. ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความส่งผ่านอย่าง
5. (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรอบครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้)
6. อย่าให้ผู้ที่กลับใจใหม่ๆเป็นเจ้าอธิการ เกรงว่าเข้าอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญาмар
7. นอกนั้นเข้าจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเข้าจะเป็นที่ดีเดียน และจะติดบ่วงแร้วของพญาмар
8. ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนส่งผ่านอย่าง ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่ดีเมื่อหล่อองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมาก ได้
9. และเป็นคนยึดมั่นในข้อลึกับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์
10. ลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย
11. ฝ่ายพากภาระของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนส่งผ่านอย่าง ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง
12. จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้
13. เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่ง มีในพระเยซูคริสต์
14. ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน
15. แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้รู้ว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง
16. ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงประภูมิในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ ทรงพิสูจน์แล้ว หนู่ทุตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรคาลี

บทที่ 4

1. บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อง浪 และฟังคำสอนของพากผีปิศาจ
2. การหน้าซึ่อใจดุดของคนที่พูดโกหก คือทำไปทั้งรู้ เมื่อนอย่างกับเจาเหล็กแดงนาบลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา
3. เข้าห้ามไม่ให้ทำการสมรส ห้ามรับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยขบพระคุณ
4. ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้นั้นเป็นของดี ถ้าแม่รับประทานด้วยขบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว
5. เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน
6. ถ้าท่านจะให้พากพื้นองระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสั่งสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น
7. แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่ง yay เคล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า
8. เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย
9. คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คุณทั้งปวงจะรับไว้
10. ด้วยเหตุนี้ เราจึงตระกตระทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ
11. จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้
12. อ่ายให้ผู้ใดดูหมิ่นความทุ่มแห่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางว่าจ้า ในการปฏิบัติ ในการรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์
13. จงໄฝใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา
14. อาย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสไบเตอร์ได้อ ea มีอวบวนท่าน
15. จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฝังตัวท่านไว้ในการนี้ที่เดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง
16. จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเอง และคนทั้งปวงที่พังท่านให้รอดได้

บทที่ 5

1. อาย่าพูดสนใจคนมีอาวุโส แต่จงตักเตือนเข้าเสมอเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมอพี่หรือน้อง
2. และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมอแม่บิดา และส่วนใหญ่สาวๆก็ให้เป็นเสมอพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด
3. จงให้เกียรติแก่แม่เมย์ไร่ที่พึง
4. ถ้าแม่เมย์คนใดมีลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า
5. ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่เมย์อย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน
6. ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายนแล้วทั้งเป็นๆอยู่
7. จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกดำเนิน
8. ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชี้ว่ายิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก
9. อาย่าให้แม่เมย์คนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่เมย์ จะต้องเป็นภารายของชายคนเดียว
10. และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้ม้น้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิชน ได้ส่งเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง
11. แต่แม่เมย์สาวๆน้อยรับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขากลับลาสิ่งห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ไม่จะสมรสอีก
12. เขายังต้องถูกดำเนิน เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเข้า
13. นอกจานั้นเขาก็จะกล้ายเป็นคนเกียจคร้าน เที่ยวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมิใช่แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบ่อนด้วย และเที่ยวบ่อกับเรื่องของผู้อื่น พุดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด
14. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าประทานให้พากแม่เมย์สาวๆนั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางนินทาได้
15. ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามชาตานไปแล้ว
16. ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่เมย์ ก็ให้เข้าช่วยเลี้ยงดู อาย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้ส่งเคราะห์คนที่เป็นแม่เมย์ไร่ที่พึงจริงๆ
17. จงถือว่าผู้ปักครองที่ปักครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปักครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน
18. เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า 'อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่' และ 'ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน'
19. อาย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปักครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน
20. สำหรับผู้ปักครองที่ยังคงกระทำบ้าป จงว่ากล่าวเข่าต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย

21. ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆด้วยใจลามเอียง
22. อย่าด่วนวางแผนมีอเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์
23. อย่าตีมแต่น้ำอีกต่อไป แต่จะใช้น้ำอุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่องๆ
24. การผิดของบังคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเข้าไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบังคนนั้นจะตามหลังเข้าไป
25. ฝ่ายการดีของบังคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

บทที่ 6

1. จงให้คุณทั้งหลายที่อยู่ได้เอกสารแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพะนамของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท
2. ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เข้าประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มามาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยัง กว่า่นั้นเขายังต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่รัก ข้อความเหล่านี้ จงสั่งสอนและตักเตือนกัน
3. ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น เจ้าของเรารา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า
4. ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงด้วยและไม่รู้อะไร แต่ชอบทุ่มเทถึงและโต้เย้งในเรื่องค่า ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การ ทะเลาะวิวากัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน
5. และการวิวากันอันไร้ประโยชน์ระหว่างผู้ที่มิ่งใจรามและไร้ความจริง ที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้กำไร จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนี้
6. แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจก็เป็นกำไรมาก
7. เพราะว่าเราไม่ได้อาواะไรเข้ามานในโลกนั้นได้ เราก็อาواะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น
8. แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเด็ด
9. ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่วรรยึกตอกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และในตันหาiallyอย่างอันโนดเชลาและ เป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คุณเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป
10. ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นก็เป็นรากแห่งความชั่วทุกอย่าง และบางคนที่ได้โลภเงินทองจึงได้หลงไปจากความเชื่อ นั้น และความทุกข์เป็นอันมากจึงทิ่มแทงตัวของเขายังให้หงล
11. แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกหนีเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความ เชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ
12. จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่อ อย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน
13. ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็น พยานอันดีต่อหน้าปอนทัส ปีลарат
14. ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่าให้ด่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติด จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ เราชะเสด็จมา
15. ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์ เดียว พระมหาชนชัตติย์หนีอกชนชัตติย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าหนีอเจ้ายทั้งปวง
16. พระองค์ผู้เดียวทรงออมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมันจะยังไม่เคยเห็น และจะ เห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแด่พระองค์นั้นสืบฯไปเป็นนิตย์ เอเมน

17. จงกำชับคนเหล่านั้นที่มีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะทิฐิ อย่าให้ความหวังของเขาริบกับทรัพย์อนิจจัง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เรออย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี
18. จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้รำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง
19. และสำสมโรงเป็นราภัณฑีสำหรับตัวของตนเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้
20. โอ ทิโนธีเอเย สิ่งที่เราฝากไว้กับท่านจะรักษาให้ดี จะลงทะเบ้นคำพูดที่หมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ และการขัดแย้งในความเห็นซึ่งสำคัญผิดอุปถัมภ์ เป็นความรู้
21. ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงทิโนธีได้เขียนจากเมืองเลาดีเชีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ป้าค่าทีอานา]

2 ทิโนธี

1. เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์
2. ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราร จงดำเนินอยู่กับท่านเดิม
3. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้รับลักษณะของข้าพเจ้ามาได้โดยไม่ได้พยายาม แต่ได้รับมาโดยธรรมชาติ ด้วยความยินดี
4. ก็ได้ประทานให้เป็นอันมากที่จะเห็นท่าน รับรู้ถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เติมไปด้วยความยินดี
5. ข้าพเจ้ารับรู้ถึงความเชื่ออันแท้แน่นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลหิตสายของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในภูมิสมารดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย
6. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้เชื่อของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น
7. เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขาดกล้าให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่ก่อประดับฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา
8. เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจำจองอยู่ เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จะมีส่วนในการยกลำบาก เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า
9. ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่พระเห็นแก่การประพฤติของเรา แต่พระเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมาแล้ว
10. แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและสภาพомตะให้กระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ
11. สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่ตั้งให้เป็นนักเทคโนโลยีและเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกร่างชาติ
12. เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทันทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักร้องค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น
13. จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
14. ข้อความอันดีนี้นซึ่งทรงฝึกไว้กับท่าน ท่านจะรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา
15. ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นต่างก็ผลประโยชน์จากข้าพเจ้า ในพวgnั้นมีเพียงลัษณะและเชอร์โนเมเนสรวมอยู่ด้วย
16. ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอลิฟอัสด้วยเกิด เพราะเขาได้การทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขามีละอายต่อโซซ์ตรวนของข้าพเจ้าเลย
17. แต่ขณะเมื่อเขายอยู่ในกรุงโรม เขายังได้อุตส่าห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า

18. และเข้าได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองເອົພະສາກເພີຍງິດ ທ່ານກົງວິດືອຢູ່ແລ້ວ ຂອອງຄົມປະຜຸນເປັນເຈົ້າທຽບໂປຣດປະການ
ພຣະເມຕຕາຂອງອົງຄົມປະຜຸນເປັນເຈົ້າແກ່ເຂົາໃນວັນນັ້ນດ້ວຍເຕີດ

บทที่ 2

1. เหตุะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ่ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
2. จงมอบคำสอนเหล่านี้ซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย
3. ฉะนั้นท่านจะทรงยกสำริดจากดุจทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์
4. ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปห่วงใยกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้ขอบใจ
5. และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็คงมิได้สามมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ
6. กสิกรรมผู้ตระรากตระทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล
7. จงคร่าวครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเดิม ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง
8. จงระบุถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชือสายจากดาวิด ได้ทรงถูกชูให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น
9. และเพราเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทรงทุกข์ ถูกล่ามโซ่ดังผู้ร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้
10. เหตุะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้นั้น เพื่อเขาจะได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งส่งร้าศินรันดร์
11. คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เรา ก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ เช่นกัน
12. ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เรา ก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเรา เช่นเดียวกัน
13. ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้
14. จงเตือนเขาวั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และกำชับเขาต่อพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขารอตีเดียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเข้าไป
15. จงอุดส่าห์สำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบประทับพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ยึดมั่นพระวจนะแห่งความจริง อย่างถูกต้อง
16. แต่จงหลีกไปเสียจากถ้อยคำมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ เพราคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น
17. และคำพูดของเขายังแพ้ร่องไปเหมือนแพลงเนื้อร้าย ในพวณนั้นมีอิเมเนอสกับฟิเลทัสเป็นต้น
18. คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย
19. แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์' และ 'ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ลงทะเบียนความชั่วชาเสีย'
20. แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งมีได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ

รดิ และบังกีไร้เกียรติ

21. เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระบัตรให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาระที่มีเกียรติ ซึ่งคัดໄว้แล้ว หมายความว่าจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง
22. จงหลีกหนีเสียจากการคาดตัณหาของคนหนุ่ม แต่จงใจในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์
23. จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านี้ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน
24. ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีเจตนาดีต่อคนทั้งปวง หมายความว่าจะเป็นครูและมีความอดทน
25. ด้วยความอ่อนสุภาพของสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง
26. และเขาอาจหลุดพ้นไปจากพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

บทที่ 3

1. แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลีบดู
2. เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนowardตัว เป็นคนของหอง เป็นคนพูดเหมินประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม
3. เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรังใจ เป็นคนดุร้าย เป็นคนชังคนดี
4. เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ากับพระเจ้า
5. เขาไม่สภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจะผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย
6. เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน และนำหัญที่เบาปัญญาหนาด้วยบานป่าเป็นเฉลย และพา กันหลงให้ไปด้วยต้นหาต่างๆ
7. ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย
8. และยังเนยกับยังเบรส์ได้ต่อต้านโมเสสจันได คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงจังนั้น เขาเป็นคนใจราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย
9. แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาก็จะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น
10. แต่ท่านก็ประจักษ์ด้แล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร
11. การถูกข่มเหง การทวนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิโคนิยูม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทันເเอกสาร ถึงกระนั้นก็ดีองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอดพันจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
12. แท้จริงทุกคนที่ประณจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง
13. แต่คนซึ่งและคนเจ้าเล่าที่จะซึ่งร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลงด้วย
14. แต่ฝ่ายท่านจะดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด
15. และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
16. พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม
17. เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรับคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

บทที่ 4

1. เหตุผลนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จักรองพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปราภูมิและตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า
2. จงประกาศพระวจนะ ให้ขะมักเข้มันที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราบ และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน
3. เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรับรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง
4. และเขาจะป่ายหูลากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ
5. ฝ่ายท่านจะระวังระไวยอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ
6. เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว
7. ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แบ่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว
8. ตั้งแต่นี้ไป มองกฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมิใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คุณทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์
9. จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว
10. เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเชสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย
11. ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโ哥และพาเขามาด้วย เพราะเขายังเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สำหรับการรับใช้นี้
12. ข้าพเจ้าได้ส่งที่คิกัสไปยังเมืองเออเฟซัลแล้ว
13. เมื่อท่านมาจะเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับการบัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง
14. อเล็กซานเดอร์ซึ่งทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเข้าให้สมกับการกระทำของเข้า'
15. ท่านจะระวังเข้าให้ดีด้วย เพราะเข้าได้คัดค้านถ้อยคำของเรารอย่างรุนแรง
16. ในการแก่คดีรั่งเร็กของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เข้าได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้า อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พากเข้าต้องได้รับโทษเลย
17. แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอตั้งใจจากปากสิงโตนั้น
18. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึง

อาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สรงราศีจะมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิเตย์ เอเมน

19. ขอฝ่ากความคิดถึงมายังปริศากับอาทิตย์ และคนในครัวเรือนของโอบเนสิฟรัสด้วย
20. เอรัสทัชัยค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรีฟีมัสที่เมืองมิเลียสันน์ เขยังป่วยอยู่
21. ท่านจะพยายามมาให้ถึงก่อนดูหน้า ยูนุสสันเดนส์ ลีนัส คลาราเตีย และพี่น้องทั้งหลายฝ่ากความคิดถึงมายังท่านด้วย
22. ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจะดำรงอยู่กับท่านถัด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดินีโรเป็นครั้งที่สอง]

ପିତ୍ତନ

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า
2. ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตัวสูญเสียได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก
3. แต่ในเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระจันทร์ของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด
4. ถึง ทิตส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเสมอ
5. เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงลงทะเบียนไว้ที่เกาะคริต ก็เพื่อท่านจะได้แก่ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกคล้องไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำหนดท่านแล้ว
6. คือถ้ามีใครไม่มีข้อกำหนด เป็นสามีของหญิงคนเดียว มีบุตรสัตย์ซื้อ และไม่มีครกกล่าวหาราว่าบุตรนั้นเป็นนักลงหรือเป็นคนดื้อรัด
7. เพราะว่าเจ้าอธิการนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อกำหนด ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเลือดร้อน ไม่เป็นนักลงสุรา ไม่เป็นนักลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลงมักกได้
8. แต่เป็นคนมีอัชฌาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง
9. และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเข้าจะสามารถเดือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น
10. เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ดื้อรัด พุดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสุนัต
11. จำเป็นต้องให้เขางงบปากเสีย ด้วยเขาพลิกบ้านคว่าทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กแก่น้อย
12. ในพากษาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า ชาวกรีตเป็นคนพุดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกินเติบ
13. คำที่เขากำนั้นเป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเข้าให้แรงๆเพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง
14. และจะมีได้สนใจในนิยายของพากยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หน้าไปเสียจากความจริง
15. สำหรับคนบริสุทธินั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ชั่วมลทินไป
16. เขากอกปากยอมรับว่าเขารู้จักราชเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเข้า เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะสมที่จะกระทำการดีๆเลย

1. ฝ่ายท่านจะสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง
2. พึงสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้อาจิงเอาจัง ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง
3. ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เข้ามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนดื้เมื่ล้า อุ่นมาก แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม
4. เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกรู้สูงสาวๆให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน
5. ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใด ลบหลู่พระวจนะของพระเจ้าได้
6. ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ
7. ท่านจะประพฤติดนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจะแสดงความสุจริต ให้อาจิงเอาจัง ให้จริงใจ
8. และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะทำหน้าได้ เพื่อฝ่ายปฏิปักษ์จะได้อยาย ไม่มีสิ่งใดจะติดท่านได้
9. จงตักเตือนพวกราษฎรให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เดียงเลย
10. อย่าให้ยกยอก แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติพระธรรมสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
11. เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว
12. สอนให้เราลงทะเบียนความอธิรัมและโลเกียร์ตันหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า
13. ค่อยความหวังอันมีสุข และการปราภูมิอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าให้ญี่ปุ่น และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
14. ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความช้ำชาทุกอย่าง และทรงชี้แนะเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ขวนขวยกระทำการดี
15. ข้อความเหล่านี้ ท่านจะใช้พูด ตักเตือน และว่ากล่าวเข้าด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้

บทที่ 3

1. จงเตือนเข้าให้นอนน้อมต่อผู้ปักครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อพังบรรดาพันกังงานฝ่ายปักครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติการดีทุกอย่าง
2. อย่า่าวร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงความอ่อนสุภาพต่อกันทั้งปวง
3. เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โกร่งกัน ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทางของกิเลสตันหาและการเริงสำราญ ต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา นำซัง และเกลียดชังกันและกัน
4. แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด และประทานความรักแก่มนุษย์ปราชญ์แล้ว
5. พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาช่วยให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเรารีบวนมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6. พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
7. เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวังคือชีวิตนิรันดร์
8. คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าประทานให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อกันทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตสาห์ กระทำการดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง
9. แต่จะหลีกเสียจากปัญหาโโนดเดลาที่เกียงกัน จากการลำดับวงศ์ตระกูลและการเกียง และการทะเลาะกันเรื่องพระราชบัญญัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว
10. คนใดๆ ก็ให้แต่กินกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขานหนหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จะปฏิเสธ
11. ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกลุ่นออกจากทางและนาปหนา เข้าปรับโถษตัวเขาง
12. เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารามาสหรือทีคิกสามารถท่าน ท่านจะรับไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้ว ว่าจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว
13. ท่านจะอุตสาห์ส่งเสนาสผู้เป็นทนายความกับอปอลโลไปตามทางของเข้า อย่าให้เขากาดสิ่งใด
14. ให้พวกเรารียนรู้ที่จะกระทำการดีด้วยสำหรับความจำเป็นต่างๆ เพื่อพวกเขาก็จะไม่เป็นคนที่ไร้ผล
15. คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากรความคิดถึงมายังท่าน ขอฝากรความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเกิด เอเมน [เขียนลงทิศส ผู้ได้รับการเจ้มให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวครีต จากเมืองนิโคบุรี แคว้นมาซิโดเนีย]

พี.เลมอน

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้ถูกจงใจอยู่เพื่อพระเยซูคริสต์ กับที่โน้มีน้องชายของเรา ถึง พีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา
2. และถึงนางอัปเปียผู้เป็นที่รัก และอารคิปปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน
3. ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเดิม
4. ข้าพเจ้าขอぶพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า คือเอียถึงท่านเสมอเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน
5. เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเยซูเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน
6. เพื่อคำพยาานแห่งความเชื่อของท่านจะได้เกิดผลโดยความรู้ถึงความดีทุกอย่างซึ่งมีอยู่ในท่านนั้นโดยพระเยซูคริสต์
7. น้องเอีย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความชื่นใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพากวิสุทธิชนแห่งนี้นั้นขึ้นเพราะท่าน
8. เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามิได้กล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้
9. แต่พระเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนหวานท่านเดี๋กว่า อย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจำจองอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์
10. ข้าพเจ้าขออ้อนหวานท่านเรื่องโอลเอนสมัส ลูกของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาของเขามีข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่
11. เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋วนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและข้าพเจ้า
12. ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจะรับเขากลับ
13. ข้าพเจ้าครั้งให้เขารู้สึกกับข้าพเจ้า เพื่อเขาก็จะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจำจองพระข่าวประเสริฐนั้น
14. แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไว้นอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำการนั้นจะไม่เป็นการผิดไป แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านด้วย
15. อาจจะเป็นพระเหตุนี้ที่ทำให้เขากลับคืนมาตลอดไป
16. เขายังใช้เป็นทางสือกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาวส์ คือเป็นพื่นรองที่รัก เขายังเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งกว่านั้นอีก ทั้งในเนื้อหังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า
17. เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จะรับเขากลับด้วยความรักด้วย
18. ถ้าเขากลับมาได้กระทำการใดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจะคิดเอาจากข้าพเจ้าเดิม
19. ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ ข้าพเจ้า และแม้ตัวของท่านเองด้วย
20. แท้จริง น้องเอีย จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราท่านเดิม จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า
21. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอด้วย

22. อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน
23. เอปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจำจองอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน
24. มาโรโก อาวิสหารดัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน
25. ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านเด็ด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอบเนสิมัส ผู้เป็นท่าส]

ଶିଖ

1. ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพากษาสดาพยากรณ์
2. แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร
3. พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนส่ง่ารศีของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระธรรมอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงข้ารำบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เปื้องขวาระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน
4. พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทุกสวรรค์นั้นเป็นมรดก
5. เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว' และยังตรัสอีกว่า 'เราจะเป็นบิดาของเข้า และเข้าจะเป็นบุตรของเรา'
6. และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า 'ให้บรรดาพากทูตสวรรค์ ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน'
7. ส่วนพากทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า 'พระองค์ทรงบันดาลพากทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจลม และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง'
8. แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า 'โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ราชธานีพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นราบรื่นไปยังธรรม'
9. พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า จะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ 'ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์'
10. และ 'องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจ ของพระองค์'
11. สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม
12. พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด'
13. แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า 'จงนั้นที่ความมีของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
14. ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

บทที่ 2

1. เหตุะนั้นเราระจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีอะไรนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเรา จะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น
2. ด้วยว่าถ้าถ้อยคำชี้งทุตสวรรค์ได้กล่าวไว้นั้นมั่นคง และการลงทะเบิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบสนอง ตามความยุติธรรมแล้ว
3. ดังนั้นถ้าเราจะเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง
4. ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และ โดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์
5. เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่าทุตสวรรค์
6. แต่มิอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า 'มนุษย์เป็นผู้ได้เล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ ได้ซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา'
7. พระองค์ทรงทำให้เข้าต่ำกว่าพวกรุตสวรรค์แต่หน่อยเดียว และพระองค์ทรงประทานส่งสารศิกข์กับเกียรติเป็นมงคล ให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถิกิจของพระองค์
8. พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเข้า' ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเข้า นั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเข้า แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเข้า
9. แต่เราเห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทุตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับส่งสารศิกข์และพระเกียรติ เป็นมงคล เพราะที่พระองค์ทรงสั่นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรง ชี้มความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน
10. ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพาบุตรเป็นอันมากถึงส่งสารศิกข์นั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน
11. เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำรุดทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำรุด ก็มาจากการเหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเข้าเหล่านั้นว่า 'เป็นพี่น้องกัน'
12. ดังที่พระองค์ตรัสว่า 'เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ใน ท่ามกลางที่ชุมนุมชน'
13. และตรัสอีกว่า 'เราจะไว้วางใจในพระองค์' ทั้งตรัสอีกว่า 'ดูเถิด ตัวเรา กับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา'
14. เหตุะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดย ความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้นที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร
15. และจะได้ทรงช่วยเข้าเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย
16. ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทุตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอัคราชีม

17. เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพื่นของทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหานุโรหิต ผู้ก่อประดิษฐ์พระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลับล้างบาปทั้งหลายของประชาชน
18. เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทุบตุลาจนนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทุบตุลลงนั้นได้

บทที่ 3

1. เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกชื่มจากสรรค์นั้น จงพิจารณาอัครสาวกและมหาปูโรหิตซึ่งเรารับเชื้อออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์
2. ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เมื่อносอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในพระคพากของพระองค์ทั้งสิ้น
3. แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติมากกว่าบ้านนั้น
4. ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า
5. ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์ซื่อในพระคพากของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง
6. แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนวยเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหล หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด
7. เหตุฉะนั้น ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า 'วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสูรเสียงของพระองค์'
8. อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เมื่อносอย่างในวันที่ถูกทดลองในถินทุรกันดาร
9. เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเราถึงสี่สิบปี
10. เพราะเหตุนั้นเรางึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า ใจของเขายังคงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา
11. ดังนั้นเรางึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า เขายังไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเราระดับใด
12. ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกร่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็ลงไปจากพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์
13. ท่านจะเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า วันนี้ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกร่านมีใจแข็งกระด้างไป เพราะเล่ห์กลของบ้าป
14. เพราะว่าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราถูกลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์
15. เมื่อเมื่อกำล่าไว้ว่า 'วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสูรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น'
16. เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ยังได้กับภัยอยู่ แต่มิใช่ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์
17. และไครหนอที่พระองค์ได้ทรงโภมนั้นตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คุณเหล่านั้นที่กระทำบ้าป และชาติพของเขายังอยู่ในถินทุรกันดารมิใช่หรือ
18. และแก่ไครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขายังไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คุณเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ
19. จะนั้นเรางึงรู้ว่า เขายังสามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้ เพราะเขายังไม่ได้เชื่อ

1. เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้เข้าในที่สูงบสุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเมื่อไหร่ไม่ถึง
2. เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เมื่อไหร่เข้าเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน
3. เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าในที่สูงบสุขนั้น เมื่อไหร่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า 'ตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สูงบสุขของเราระ' แม้ว่างานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่ว่าแรกสร้างโลก
4. และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า 'ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์'
5. และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า 'เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สูงบสุขของเราระ'
6. ครั้นเห็นแล้วว่ายังมีช่องให้บางคนเข้าในที่สูงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐควรก่อนไม่ได้เข้า เพราะเขาไม่เชื่อ
7. พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดครั้นล่วงไปข้างหน้าแล้วว่า 'วันนี้ เมื่อไหร่ตรัสเมื่อคราวก่อนแล้วว่า 'วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสูตรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป'
8. เพราะว่าถ้าอยู่ระหว่างได้ฟ้าเข้าสู่ที่สูงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงมิได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก
9. จะนั้นจึงยังมีสนาโถสำหรับชนชาติของพระเจ้า
10. ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สูงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการทำงานของตน เมื่อไหร่พระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์
11. เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายอุตสาห์เข้าในที่สูงบสุขนั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกหลงไปในการไม่เชื่อเช่นเข้าเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง
12. เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คอมิ่งกว่าดับสองคมได้ แต่ทະถุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกราดูกและไข่ในกราดูก และสามารถนิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย
13. ไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างได้ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลี่ยนไปแล้วและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย
14. เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปูโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้
15. เพราะว่าเรามิได้มีมหาปูโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอกของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเมื่อไหร่เราทุกประการ ถึงกรณัพนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป
16. จะนั้นขอให้เราทั้งหลายจึงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

บทที่ 5

1. ฝ่ายมหาปูโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากการนุชย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุชย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวายพระความบ้าป
2. ท่านนั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย
3. เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาพระความบ้าปเพื่อคนทั้งปวงจันได ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น
4. และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรวน
5. ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ก็เมต้ำทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปูโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว'
6. เมื่อพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า 'ท่านเป็นปูโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค'
7. ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหันนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรให้ ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับพระพระองค์นั้นได้ยำเกรง
8. ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะ nobน้อมยอมเชือฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา
9. และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชือฟังพระองค์
10. โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปูโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค
11. เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได เพราะว่าท่านทั้งหลายกล้ายเป็นคนหูดึงเสียแล้ว
12. ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระจันทร์ของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกล้ายเป็นคนที่ยังต้องกินเนื้านม ไม่ใช่อาหารแข็ง
13. เพราะว่าทุกคนที่ยังกินเนื้านมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระจันทร์แห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่
14. แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขางานสั้นเกตเได้เวลาไหนดีไหนช้า

บทที่ 6

1. เหตุณนั้นให้เราลงทะเบียนໂອວາຫของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการประพฤติที่ดурๆแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า
2. และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางแผน มีอ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น
3. ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เรา ก็จะกระทำอย่างนี้ได้
4. เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้สึกของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในการวิญญาณบริสุทธิ์
5. และได้ซึมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น
6. ถ้าเข้าเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อชาตกันแล้ว
7. ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาเนื่องๆและอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า
8. แต่ดินที่อกหนามให้ภูมิและหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สูปแข็งแล้ว ซึ่งในที่สุด ก็จะถูกเผาไฟเสีย
9. แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เรายังเชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด
10. เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงธรรมที่จะทรงลืมการงานและการทำงานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้บริสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่
11. และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย
12. เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยชา แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก
13. เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอันราษฎร์นั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง
14. คือตัวส่วน 'เราจะอยู่พรท่านแน่ เราจะทวีเชือสายของท่านให้มากขึ้น'
15. เช่นนั้นแหล เมื่ออันราษฎร์ได้ทันคดอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น
16. ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อทุ่มเทียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขึ้นเด็ดขาด
17. ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย
18. เพื่อตัวยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสรสูชาไม่ได้นั้น เราซึ่งได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนนำใจอย่างจริงจัง ที่จะจวายເเอกสารความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา

19. ความหวังนั้นเรายieldไว้ต่างสมอของจิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแท้และมั่นคง และได้ทอดไว้ก้ายในม่าน
20. ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปูโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างเมลคี

เชิด

1. เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองชาเลม เป็นปูโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฟันกษัตริย์ทั้งหลายนั้น และได้อวยพรแก่อับราฮัม
2. อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบแห่งของทั้งปวงแก่เมลคีเซเดค ตอนแรกเมลคีเซเดคนั้นแปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วภายหลังก็เป็นกษัตริย์เมืองชาเลมด้วย ซึ่งคือกษัตริย์แห่งสันติสุข
3. บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเกิดวันตายก็เช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า เมลคีเซเดคนั้นเหละ才是真正อยู่เป็นปูโรหิตชั่วgapปีชั่วกัลป์
4. แล้วจะคิดถูกโดย ท่านผู้นี้ยังให้ญี่ปุ่นเพียงไร ที่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรา ยังได้ชักหนึ่งในสิบแห่งของรินน์ มาถวายแก่ท่าน
5. และแท้จริงบรรดาเชื้อสายของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปูโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบชักหนึ่งจากบรรดาประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพื่น้องของตน
6. แต่เมลคีเซเดคผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเข้า แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้อวยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย
7. สิ่งที่ค้านไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับพระราชทานผู้ใหญ่
8. ฝ่ายข้างนี้มุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่
9. ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวินน์ที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังได้ถวายสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม
10. เพราะว่าขณะนั้นเข้ายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม
11. เหตุจะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปูโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปูโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคล่า ซึ่งมิได้เรียกตามอย่างอ่อน
12. เพราะเมื่อตำแหน่งปูโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย
13. เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ประธานบัดิที่เท่นบูชา เลย
14. เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลญาติ 'โมเสส'ไม่ได้ว่าจะมีปูโรหิตมาจากการตระกูลนั้นเลย
15. และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปูโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค
16. ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สึกสุกด้วย
17. เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า 'ท่านเป็นปูโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค'
18. ด้วยว่าจริงๆแล้วพระราชบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์

19. เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า
20. ที่ว่าดีกว่านั้นก็ เพราะว่า ปูโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้
21. (บรรดาปูโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเข้าเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปูโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า ท่านเป็นปูโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเชเดค')
22. พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประทานแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด
23. แท้จริงส่วนปูโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป
24. แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ตำแหน่งปูโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน
25. ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อเสนอความให้คุณเหล่านั้น
26. มหาปูโรหิตเช่นนี้แหลกที่หมายสำคัญของเรา คือเป็นผู้บูรษุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์
27. พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆ ดังเช่นมหาปูโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำคัญสำหรับความผิดของตัวเองก่อนแล้วจึงถวายสำคัญสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง
28. ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปูโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณแห่งนั้นซึ่งมغاวยหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

1. บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เราภัยมหបูรพิโตย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฝ่ายขวา
2. เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแท่นซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่หมู่ชนทั้ง
3. เพราะว่าทรงตั้งมหาบูรพิโตยทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหบูรพิโตยต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย
4. ถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นบูรพิโต เพราะว่ามหบูรพิโตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว
5. บูรพิโตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสารค์ เมื่อนพระเจ้าได้ทรงสั่งแก่โมเสสครั้นเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาตนั้นว่า 'ดูเดิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา'
6. แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น
7. เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก
8. ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเดิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์ราชนิสราเอล และวงศ์หวานยาด้า'
9. ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้รับทำกับบรรพบุรุษของเข้าทั้งหลาย เมื่อเราวูงมือเขามีนาเขากจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาระลึกของเราไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราริบกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเข้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ
10. นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำการทำกับวงศ์หวานนิสราเอลภายหลังสมัยนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเข้าทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเข้าทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเข้า และเขาก็จะเป็นประชาชนของเรา
11. และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 'จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า' เพราะเข้าทั้งหลายจะรู้จักราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด
12. เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรมของเรา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาริบกต่อไป'
13. เมื่อพระองค์ตรัสถึง พันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพันสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พันสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสลายไป

1. แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการ pronnibid ในพิธีมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้
2. เพราะว่าได้มีกลับพลาสร้างขึ้นตากแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันประตูปิด โถะ และขามปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์
3. และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องกลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด
4. ห้องนั้นมีแทนท้องคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรวนที่ออกซ้อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา
5. และเหนือหีบนั้นมีรูปเครื่องแหวงส่วนราชศิลปะที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะบรรณาให้ลับเอียดในที่นี้ไม่ได้
6. แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พากบุโรหิตก็เข้าไปในกลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งที่pronnibid พระเจ้า
7. แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาบุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีลีคั่ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย
8. ออย่างนั้นแหล่ะ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ประภูmaj คราว เมื่อกลับพลาเดิมยังตั้งอยู่
9. กลับพลาเดิมเป็นเครื่องเบรียบสำหรับในเวลาเดียว คือมีการถวายขอให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้ใจวินิจฉัย ผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำคัญไม่ได้
10. ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดีม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่
11. แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาบุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางกลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้
12. พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไ่่บ้าปชานิรันดร์แก่เรา
13. เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเก้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมงคลบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้
14. มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้า เป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการประพฤติที่ด้วยแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
15. เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะได้การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับผลกระทบนิรันดร์ตามพระสัญญา
16. เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวกับหนังสือพินัยกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว
17. เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพินัยกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำบั้งมีชีวิตอยู่ หนังสือพินัยกรรมนั้นก็ใช้

ไม่ได้

18. เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด
19. เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร์ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้ออกเอาจริงและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นเหงสูบมาประพรมหนังสือม้วนหนังกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง
20. กล่าวว่า 'นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย'
21. แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลา กับเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้น เช่นเดียวกัน
22. และตามพระราชบัญญัติถือว่า เก็บทุกสิ่งจะถูกชำราดด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตให้ลองอกรแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย
23. เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสารคดี โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่เวลาของจริงในสารคดีนั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น
24. เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสารคดีนั้นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย
25. พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหา罥โรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาราชธรรมซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย
26. มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆ ตั้งแต่สร้างโลกมา แต่เวลาเดียวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
27. มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายหนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษาจันได
28. พระคริสต์จึงต้องถวายพระองค์เองหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับເเอกสารความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่เคยพระองค์ให้เข้าถึงความรอตนั้นน

บทที่ 10

1. โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นที่เดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่ขาดหายไปเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้
2. เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้มีสภาระนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีนาปอิกต่อไป
3. แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ
4. เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้
5. ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า 'เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์'
6. เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย
7. แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ดูเดิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำการตามน้ำพระทัยพระองค์ (ในหนังสือม้วน ก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)'
8. เมื่อพระองค์ตรัสตั้งนี้แล้วว่า เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น
9. แล้วพระองค์จึงตรัสว่า ดูเดิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำการตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่
10. โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายนของพระเยซุคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น
11. ฝ่ายบุโหริตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกເຄາມบาปไปเสียไม่ได้เลย
12. ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวา พระหัตถ์ของพระเจ้า
13. ตั้งแต่นี้ไปพระองค์ถอยอยู่จังหวะศัพธ์ระหว่างพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์
14. เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์
15. และพระวิญญาณబริสุทธิก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า
16. 'นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำการทั้งหลายภายในสิ้นวัน องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส เราจะบรรจุราชบัญญัติ ของเราวางใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย
17. และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาก็อีกด้วย'
18. ดังนั้นเมื่อมีการลงบานปลวกไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอิกต่อไป
19. เหตุฉะนั้นพื่นองทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซุ
20. ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยม่านนั้น คือเนื้อหนังของ

พระองค์

21. และครั้นเรามีมหานูโธทิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว
22. ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประเสริฐนำร่องนำรักและชอบที่ชั่ว ráy และมีภัยล้างชำระด้วยน้ำอันสบริสุทธิ์
23. ให้เรายืนในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้นั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญาณนั้นทรงสัตย์ซื่อ)
24. และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและการทำการดี
25. ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่างให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จะเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลาหนึ่งใกล้เข้ามาแล้ว
26. เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาไก่บ้าปักษะไม่มีเหลืออยู่เลย
27. แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย
28. คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา
29. ท่านทั้งหลายคิดดูซึ่ว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์เป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทด้วยความวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งกว่าหนึ่งสักเท่าใด
30. เพราะเรารู้จักระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส' และได้ตรัสอีกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์'
31. การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว
32. แต่ท่านทั้งหลายจะระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง
33. บางที่ท่านก็ถูกประจันให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางที่ท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น
34. เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สิ่งของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สมบัติที่ประเสริฐกว่าและถ้าหากว่าหนึ่นอีกในสวรรค์
35. เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่
36. ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา
37. ' เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมา ก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า'
38. แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำเนรงอยู่โดยความเชื่อ และถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มีความพอใจในคนหนึ่นเลย'
39. แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่ยอด

1. บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้สึกมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง
2. โดยความเชื่อนี้เอง พากบูรพาบุรุษก็ได้รับการรับรอง
3. โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปัจกราชด้วยพระธรรมคำสอนของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น
4. โดยความเชื่อ อาเบลันนจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาวินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุ เครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อนั้น แม้ว่าอาเบลพยายามแล้วท่านก็ยังพูดอยู่
5. โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบภัยความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า
6. แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่า พระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปัลงใจแสวงหาพระองค์
7. โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมิได้เกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโหนกแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ
8. โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชือฟังและได้เดินทางออกไปโดยหารู้ไม่ว่าจะไปทางไหน
9. โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญาอันนี้ เมื่อน้อยในดินแดนแปลงถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น
10. เพราะว่าท่านได้ค่อยอยู่เพื่อจะได้มีเมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น
11. โดยความเชื่อ นางชาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่า พระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญาอันทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ
12. เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากดูดาวในท้องฟ้า และดูเม็ดทรายที่ทะเลซึ่งน้ำไม่ได้ได้มังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย
13. บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล
14. เพราะคนที่พุดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขามาก
15. และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขายังคงจะมีโอกาสกลับไปได้
16. แต่บัดนี้เขาประณาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่าตนนั้น คือเมือง划รค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขารายกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขามาก เพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขามากแล้ว
17. โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหล่ท่านผู้ได้รับพระสัญญานั้นไว้ก็ได้

ถวายบุตรชายคนเดียวของตน

18. คือบุตรที่มีพระดำรัสไว้ว่า 'เข้าจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค'
19. ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีกประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย
20. โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซา瓦 คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะบังเกิดภัยหน้านั้น
21. โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้นมัสการขณะที่คำอยู่บนหัวไม่เท้าของท่าน
22. โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน
23. โดยความเชื่อ เมื่อโนอาห์บังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ชื่อน้ำท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเต็กรูปงาม และไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์นั้น
24. โดยความเชื่อ ครั้นโนอาห์สวัณนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของกษัตริย์ฟาร็อธ
25. ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเริงสำราญในความบ้าปั๊กเวลาหนึ่ง
26. ท่านเลือกว่าความอัปยศของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังนำเหนือที่จะได้รับนั้น
27. โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมิได้เกรงกลัวความกริวของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงประภูมิแก่ตา
28. โดยความเชื่อ ท่านได้ออเทศกาลปั๊สกาและพิธีประพรเมล็ด เพื่อมิให่องค์เพชรฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมานุญาต ต้องพากอิสราเอลได้
29. โดยความเชื่อ พากอิสราเอลได้ข้ามทะเลแಡงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพากอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูน้ำ ก็จมน้ำตายหมด
30. โดยความเชื่อ เมื่อพากอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรูไซด์วันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง
31. โดยความเชื่อ ราหบหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มิได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสองคน นั้นไว้อย่างสันติ
32. และข้าพเจ้าจะกล่าวว่าอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิจเดโอน บาราค แซมสัน เยฟราห์ ดาวิด และชามูเอล และศาสตราภยการณ์ทั้งหลาย
33. โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต
34. ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากความดราม ความอ่อนแอกองท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำงาน ได้ตีก้องทัพประเทศอิเเคนๆ แตกพ่ายไป
35. พากผู้หญิงก็ได้รับคนพากของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกทราบ แต่ก็ไม่ยอมรับการ

ปลดปล่อย เพื่อเข้าจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากการความตายนั้นประเสริฐกว่า

36. บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเยี้ยและการถูกโนยตี และยังถูกล้มโช่และถูกขังคุกด้วย
37. บางคนถูกหินข้าง บางคนก็ถูกเลือยเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวสัญจรไปปุ่งทั่วหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเดี่ยวเย็บ
38. (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เข้าพเนจรไปในถินทุรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามป่า
39. คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเข้า แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้
40. ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เข้าทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

1. เหตุะนั้น ครั้นเรามีพยาณหมูใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ขัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิงแวงกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิงด้วยความเพียรพยายาม
2. หมายເອພະຍຸເປັນຜູ້ຮົມຄວາມເຂົ້ອ ແລະຜູ້ທຳກໍາໃຫ້ຄວາມເຂົ້ອຂອງເຮົາສໍາເຮົາ ເພວະເຫັນແກ່ຄວາມຍິນດີທີ່ມີຢູ່ຕຽບหน້ານັ້ນ ພຣະອງຄົ້ນໄດ້ທຽບທານເອກາກເຂົ້າ ຖຽບຄວາມລະອາຍໄມ່ເປັນສິ່ງສຳຄັງວ່າໄຮ ແລະໄດ້ສົດຈຸປະກັບເປົ້ານັ້ນຂວາພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ
3. ດ້ວຍວ່າທ່ານທັງໝາຍຈະພືນຈົດຖືກພຣະອງຄົ້ນ ຜູ້ໄດ້ທຽບທານເອກາກທີ່ເຕີຍນິນທາແໜ່ງຄົນບາປີຕ່ອພຣະອງຄົ້ນມາກເທົ່າໄດ້ເພື່ອທ່ານທັງໝາຍຈະໄມ່ອ່ອນຮາວາໃຈໄປ
4. ທ່ານທັງໝາຍຍັງໄມ້ໄດ້ຮັບສູ້ກັບຄວາມບາປຸນຖືກໂລທິດຕກ
5. ແລະທ່ານໄດ້ລື່ມຄຳເຕືອນນັ້ນເສີຍ ທີ່ໄດ້ເຕືອນທ່ານເໝືອນກັບເຕືອນນຸ່ດວ່າ ‘ນຸ່ດ່າຍຂອງເຮົາເອີ່ຍ ອ່າງຊຸ່ມມີນກາຣຕີສອນຂອງອົງຄົ້ນຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຍ່າງຮາວາໃຈເມື່ອພຣະອງຄົ້ນທຽບທີ່ເຕີຍທ່ານນັ້ນ
6. ເພວະເຫັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຽບທີ່ສອນຜູ້ທີ່ພຣະອງຄົ້ນທຽບທີ່ເຕີຍນິນທາແໜ່ງຄົນບາປີຕ່ອພຣະອງຄົ້ນກີ່ທຽບເນື່ອຍິນດີຜູ້ນັ້ນ’
7. ຄໍາທ່ານທັງໝາຍທານເອກາກຕີສອນ ພຣະເຈົ້າຢ່ອມທຽບປົງປົງຕ່ອທ່ານເໝືອນທ່ານເປັນນຸ່ດ ດ້ວຍວ່າມີນຸ່ດຄົນໄດ້ເລົາທີ່ບົດໄມ້ໄດ້ຕີສອນເຂົ້າບ້າງ
8. ແຕ່ຄໍາທ່ານທັງໝາຍໄມ້ໄດ້ສູ່ກົດຕີສອນເຫັນເດີຍກັບຄົນທັງປົງ ທ່ານກີ່ໄມ້ໄດ້ເປັນນຸ່ດ ແຕ່ເປັນລູກທີ່ໄມ້ມີພ່ວ
9. ອີກປະກາຣ໌ນີ້ ເຮົາທັງໝາຍໄດ້ມີບົດຕາມເນື້ອທັນທີ່ໄດ້ຕີສອນເຮົາ ແລະເຮົາຈຶ່ງໄດ້ນັບຄືອບິດນັ້ນ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນອີກ ເຮົາຄວາມຈະໄດ້ຢ່າງຍິນຍົງນັ້ນ
10. ເພວະແທ່ຈິງບົດຕາເຫຼຸ່ນຕີສອນເຮົາເພີຍໜ້າເວລາເລັກນ້ອຍ ດາມຄວາມເຫັນດີເຫັນຂອບຂອງເຂາທ່ານນັ້ນ ແຕ່ພຣະອງຄົ້ນໄດ້ທຽບທີ່ສອນເຮົາເພື່ອປະໂຍ່ນຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນຄວາມບຣິສຸທິຂອງພຣະອງຄົ້ນ
11. ດັ່ງນັ້ນກາຣຕີສອນທຸກອິຍ່າມເມື່ອກຳລັງຄູກອູ່ນັ້ນໄມ່ເປັນກາຣ໌ນິ້ຈາເລີຍ ແຕ່ເປັນກາຣເສ້າໄຈ ແຕ່ກາຍຫັ້ງກີ່ກະທຳໄຫ້ເກີດຜລເປັນຄວາມສຸຂສໍາຮາຍແກ່ບຣາດາຄນ໌ທີ່ຕ້ອງທනອູ່ນັ້ນ ຄືຄວາມຂອບຮ່າມນັ້ນເອງ
12. ເພວະເຫຼຸ່ນນັ້ນ ຈົງຍົກມື້ອທີ່ອ່ອນແຮງໜີ້ ແລະຈົງໃຫ້ຫວ່າເຂົ້າທີ່ອ່ອນລຳມື້ກຳລັງໜີ້
13. ແລະຈະກະທຳທາງທີ່ເຫັ້ນທ່ານຈະເດີນໄປນັ້ນໃຫ້ຕຽບໄປ ເພື່ອກາກທີ່ທຳໃຫ້ອ່ອຍຈະມີໄດ້ກຳເຮົາໜີ້ ແຕ່ຈະໄດ້ຫາຍເປັນປົກຕິ
14. ຈົງອຸດສ່າຫຼົງທີ່ຈະສັບສຸຂອູ່ກັບຄົນທັງປົງ ແລະທີ່ຈະໄດ້ໃຈບຣິສຸທິ ດ້ວຍວ່ານອກຈາກນັ້ນໄມ່ມີໄຄຈະໄດ້ເຫັນອົງຄົ້ນຜູ້ເປັນເຈົ້າ
15. ແລະຈະຮັວງໃຫ້ເກີດກາຣວ່າຈະມີບາງຄົນກຳລັງເສື່ອມຈາກພຣະກຸ່າຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເກີດກາຣວ່າຈະມີກາກຂົ້ນແໜ່ນຂົ້ນມາທຳໃຫ້ເກີດຄວາມຢູ່ງຍາກແກ່ທ່ານ ແລະເປັນເຫຼຸ່ນໃຫ້ຄົນເປັນອັນມາກມລົກນໄປ
16. ແລະເກີດກາຣວ່າຈະມີຄົນກະທຳພິດປະເວັນທີ່ຫຼືຄົນປະມາທເໝືອນຍ່າງເອົາຫາ ຜູ້ໄດ້ເອາສີທິຂອງນຸ່ດຫວ່າປິ່ນນັ້ນຂາຍເສີຍເພວະເຫັນແກ່ອາຫາຮຳດີເດີຍ

17. เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมากายหลังเมื่อเวลาอย่างไรได้รับพรนั้นเป็นมงคล เข้าก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขามีมีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน่าตาให้
18. ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องใจ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำเนิน ถึงที่มีดมิด และถึงที่ลมพวย
19. และถึงเสียงเตรา และถึงพระสรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วไว้อ้อนหวานขอไม่ให้ตัวสแก่เข้าอีก
20. (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้นั้นเขากันไม่ได้ คือที่ว่า แม้แต่สัตว์ถ้าแตะต้องภูเขานั้นก็จะต้องถูกขวางด้วย ก้อนหินให้ตาย หรือแหงทะลุด้วยแหลนให้ตาย
21. สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโนมสส่องก็กล่าวว่า ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น)
22. แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาติโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่ง สวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทุกด้วยบรรดาคนมากมายเหลือที่จะนับได้
23. และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจาเริกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว
24. และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียง โลหิตของอาเบล
25. จะระวังให้ดี อ่ายาปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาราเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของ พระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้พันโภช ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พัน โภชมากยิ่งกว่านั้นอีก
26. พระสรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวันไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า อีกครั้งหนึ่ง เราจะกระทำให้หวัดหวันไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย
27. และพระธรรมที่ตรัสไว้ว่า 'อีกครั้งหนึ่ง' นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวันไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้ มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวันไหวคงเหลืออยู่
28. เหตุฉะนั้น ครั้นเรารได้อ่านจักรที่ไม่หวันไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบ พระทัยของพระองค์ ด้วยความเคราะฟและยำเกรง
29. เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลัญ

บทที่ 13

1. จงให้ความรักลัณพื่น้องมีอยู่ต่อ กันเสมอไป
2. อาย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทุกสวรรค์โดยไม่รู้ตัว
3. จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจำจองอยู่ เมื่อันหนึ่งว่าท่านหังulary ก็ถูกจำจองอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนหังulary ที่ถูกเดี่ยวเขญ เมื่อันหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย
4. การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนหังปวง และที่นอนกิปราชาจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา
5. ท่านจะพ้นจากการรักเงิน จนพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย
6. เพื่อว่าเราหังulary จะกล่าวด้วยใจล้ำว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัวมนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า'
7. ท่านหังulary จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปอกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ท่าน และจะพิจารณาดูผลปลายทางของเข้า แล้วจะตามอย่างความเชื่อของเข้า
8. พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวนนี้ และเวลาวนนี้ และต่อๆไปเป็นนิจกາล
9. อาย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย
10. เราเมแท่นบูชาแทนหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลาตนั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้
11. เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหบุโตรหิตได้อาเลือดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ก็ต้องอาไปเผาเสียนอกค่าย
12. เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายใต้ประตุเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
13. เพราะฉะนั้น ให้เราหังulary อภิภาพพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์
14. เพราะว่าที่นี่เรามีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า
15. เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์
16. แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
17. ท่านหังulary จงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นที่ปอกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคือรังดูจิตวิญญาณของท่าน เมื่อกับผู้ที่จะต้องรายงาน เพื่อเข้าจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเคร้าใจ เพราะที่ทำดังนั้นก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านหังulary
18. จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เราเมใจวินิจฉัยผิดและชอบดีอยู่แล้ว และประณานที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์

ในทุกอย่าง

19. และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว
20. บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราร เป็นขึ้นมาจากความตาย ดีอผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญา นรันดร์นั้น
21. ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอส่งาราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน
22. พื่นองทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น
23. ท่านทั้งหลายจะรู้ด้วยว่า ทิโนธีน่องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา
24. ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปักกรองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พากพื่นองที่เป็นชาวอิตาลีฝากรความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
25. ขอพระคุณลงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเดิม เอเมน [เขียนถึงชาวอีบราจิกประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโนธี]

ຢາກອບ

บทที่ 1

1. ยกอุบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับชนสิบสองترัคกุลที่กราจพระเจ้ายุนัน
2. พื่นองของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆ ก็จะถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี
3. เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร
4. และจะให้ความเพียรนั้นกระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นผู้สำเร็จครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย
5. ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คุณทั้งปวงด้วยเต็มพระทัยและมิได้ทรงดิ่าว แล้วก็จะได้ทรงประทานให้แก่ผู้นั้น
6. แต่จะให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่างสั้นเลย เพราะว่าผู้ที่สั่งสั้นเป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา
7. ผู้นั้นจะอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย
8. คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น
9. ให้พื่นองที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา
10. และคนมั่งมีก็จะชื่นชมยินดีเมื่อตกต่ำลง เพราะว่าเขาก็จะต้องล่วงลับไปดูจดอภัย
11. เพราะเมื่อตะวันขึ้น ความร้อนอันแรงกล้าก็จะทำให้หญ้าเที่ยวแห้งไป และดูอภัยก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขานั้นด้วย
12. ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทันได้แล้ว เขายังได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คุณทั้งหลายที่รักพระองค์
13. เมื่อผู้ใดถูกล่อลงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า พระเจ้าทรงล่อลงข้าพเจ้าให้หลง เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลงผู้ใดให้หลงเลย
14. แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลง เมื่อตัณหาของตัวซักนำตนให้กระทำผิดแล้วตัวก็กระทำตาม
15. ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย
16. พื่นองที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดไปเลย
17. ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเง้ออันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง
18. โดยทรงตั้งพระทัยแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริง เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น
19. ดังนั้น พื่นองที่รักของข้าพเจ้า จะให้ทุกคนไว้ในการฟัง ข้าในการพูด ข้าในการกรา
20. เพราะว่าความกราของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมแห่งพระเจ้า
21. เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโถโคกรทุกอย่าง และการช่วยรับอันดกดื่น และจงน้อมใจรับพระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้
22. แต่ท่านทั้งหลายจะเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลงตนเอง
23. เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา

24. ด้วยว่าคนนั้นแล้วตัวเองแล้วไปเสีย และประเดิ่งวากลีมว่าตัวเป็นอย่างไร
25. ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และจะตั้งอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนประพฤติตาม คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน
26. ถ้าผู้ใดในพวกร่านดูเหมือนว่าเกรงกลัวพระเจ้า และมิได้เห็นร่วงลงลิ้นของตนไว้ แต่หลอกหลวงใจของตัว การ nem สการของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์
27. การ nem สการที่บริสุทธิ์ไว้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยี่ยมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากracie ของโลก

1. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงส่งาราศีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน
2. เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งส่วนแหวนทองคำและแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวชومๆเข้ามาด้วย
3. และท่านสอนใจคนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า เชิญท่านนั่งที่นี่ในที่อันดีเกิด และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า แกงจย์น้อยู่ที่นี่ หรือ จงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด
4. พ ragazziท่านเองมิแปลงชั้นวรรณะ และกล้ายเป็นผู้นิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ
5. พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเกิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ
6. แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดซี่ท่านและลากด้วยท่านไปขึ้นศาล
7. ไม่ใช่เข้าเหล่านั้นหรือที่สูบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน
8. ถ้าท่านทั้งหลายดำรงตนตามพระราชบัญญัติอันดีเลิศตามพระคัมภีร์ที่ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' แล้วท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่
9. แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป เพราะตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว
10. เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด
11. ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา' ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า 'อย่ากระทำการชาตกรรม' แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีแต่ได้กระทำการชาตกรรม ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ
12. ท่านทั้งหลายจะงุดและจะกระทำเช่นผู้ที่จะได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ
13. เพราะว่าการพิพากษาย่อมไม่กรุณาต่อผู้ที่ไม่แสดงความกรุณา แต่ความกรุณาย่อมมีชัยเหนือการพิพากษา
14. พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตาม จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ
15. ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าอยู่และขัดสนอาหารประจำวัน
16. และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า เชิญไปเป็นสุขเกิด ขอให้อุ่นและอิ่มเกิด และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นสำหรับร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า
17. ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการประพฤติ ก็ตายอยู่ในตัวเองแล้ว
18. แต่คงมีผู้คิดว่า ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการประพฤติ จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการประพฤติให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการประพฤติของข้าพเจ้า
19. ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พากปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น
20. โอ คุณไร้ค่า ท่านต้องการให้พิสูจน์หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายแล้ว
21. เมื่ออับรากษัมบิดาของเรามีดีถาวรอยศักดิ์บุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้ความชอบธรรมโดยการประพฤติไม่

ใช้หรือ

22. ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้รวมกันกับการประพฤติของท่าน และความเชื่อนั้นก็ถึงที่สำเร็จโดยการประพฤติ
23. และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า 'อันราอัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' และท่านได้เชื่อว่า เป็น 'สหายของพระเจ้า'
24. ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติ และมิใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว
25. เช่นเดียวกันราหบหญิงแพศยา ก็ได้ความชอบธรรมเนื่องด้วยการประพฤติด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเข้าไปเสียทางอื่น
26. เพราภัยที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติตามกิตายแล้วด้วยฉันนั้น

บทที่ 3

1. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอาจารย์กันมากหลายคนเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น
2. เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดไปหลายคราอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย
3. ดูเถิด เราเอาบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชือฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว
4. จงดูเรื่องด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรื่องใหญ่ และถูกกลมแรงพัดแล่นไป เรื่องก็ยังหันไปมาด้วยทางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน
5. เช่นนั้นแหล่ลินเป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพุดดอวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าได
6. และลินนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วชาติองค์ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมลทินไป ทำให้วุภภะแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟมาจากนรก
7. เพราะสัตว์เดียรัจนาทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลี้ยงคลาน และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว
8. แต่ลินนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลินเป็นสิ่งชั่วซึ่งบัญชิงไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย
9. เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลินนั้น และด้วยลินนั้นเราก็แข่งด้วยมนุษย์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ตามพระฉาวยาของพระองค์
10. คำสรรเสริญและคำแข่งด้วยก้อมากจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย
11. บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมากจากช่องเดียวกันได้หรือ
12. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ตั้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือถ้าอยุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้เกิดทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้
13. ในพวกท่านผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา
14. แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิใจจลาจลขึ้นแล้วอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน อย่าoward เ雷ยและอย่าพูดมุสาต่อความจริง
15. ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรัจนาตัณหา และเป็นเช่นปีศาจ
16. เพราะว่าที่ได้มีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าตามกทุกอย่าง
17. แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลที่ดี ไม่เลือกหน้าคน ไม่หน้าชื่อใจคด
18. และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขสำหรับผู้เหล่านั้นที่กระทำให้เกิดสันติสุข

บทที่ 4

1. อะไรเป็นสาเหตุของสังคมร้ายและการทำลายทั่วไปที่มีให้ในท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน
2. ท่านหังหายอย่างไร แต่ไม่ได้ ท่านก็ฝ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสังคมร้าย ที่ท่านไม่มี เพราะท่านไม่ได้ขอ
3. ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะต้นทางของท่าน
4. ท่านหังหายผู้ล่วงประเวณียาหยิบเอี่ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุจะนั้นผู้ใดครับเป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า
5. หรือท่านคิดว่าเป็นสิ่งไร่ประโยชน์หรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า 'พระวิญญาณที่ดำรงอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง'
6. แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุจะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า 'พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หึงของหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม'
7. เหตุจะนั้น ท่านหังหายจะน้อมใจยอมฟังพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน
8. ท่านหังหายจะเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอี่ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอี่ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์
9. จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและร้องไห้ จงให้การหัวเราะของตนกลับกลายเป็นการโศกเศร้า และความปีดินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสดด
10. ท่านหังหายจะถ่อมใจลงในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น
11. พี่น้องหังหาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน
12. มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้เดล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น
13. ดูเถิด ท่านที่พูดว่า วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น และจะอยู่ที่นั่นเป็นหนึ่ง และจะคำชัยได้กำไร
14. แต่ว่าท่านหังหายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดิยวนั้นแล้วก็หายไป
15. ท่านหังหายควรจะพูดว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราชีวิตอยู่ และจะทรงทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น
16. แต่เดียวันนี้ท่านหังหายภูมิใจในการอวดอ้างของตน ความภูมิใจอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งนั้น
17. เหตุจะนั้น คนใดที่รู้จักการทำการดี และไม่ได้การทำ บำเพ็ญมีแก่คนนั้น

บทที่ 5

1. ดูເຄີດ ທ່ານຜູ້ມັ້ງນີ້ ຈົງຮ້ອງໃຫ້ໂຄດວຽງພຣະຄວາມວິບຕີ່ຈຶ່ງຈະເກີດກັບທ່ານ
  2. ກຣັບຍືສມບັດຂອງທ່ານກີ່ຜູ້ພັ້ງໄປແລ້ວ ແລະມອດກີ່ກັດກິນເສື້ອຳນັກງ່າຍທ່ານ
  3. ຖອນແລະເຈິນຂອງທ່ານກີ່ເກີດສົນນີ້ ແລະສົນນີ້ນີ້ຈະເປັນພຍານຫລັກຈູານຕ່ອທ່ານ ແລະຈະກິນເນື້ອທ່ານດູຈີໄພ ທ່ານໄດ້ສໍາສັນສົມບັດໄວ້ແລ້ວສໍາຫຼັບວັນສຸດທ້າຍ
  4. ດູເຄີດ ດ່າຈຳຂອງຄົນທີ່ໄດ້ເກີວໜ້າວິນາຂອງທ່ານ ຫຼຶ່ງທ່ານໄດ້ຈື້ອໂກງໄວ້ນັ້ນ ກີ່ຮ້ອງຝ່ອງຂຶ້ນ ແລະເສີຍງ້ອງຂອງຄົນທີ່ເກີວໜ້ານັ້ນ ໄດ້ທ່າງທ່ານຖືກພຣະກຣານຂອງອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແໜ່ງຈອນໂຍຮາແລ້ວ
  5. ທ່ານມີຊີວິຕອຍຸໃນໂລກອຍ່າງຝູມເພື່ອຍແລະສຸກສານ ທ່ານໄດ້ເລື່ອງໃຈໄວ້ຮອນປະຫວາງ
  6. ທ່ານໄດ້ຕັດສິນລົງໂທ໌ ແລະໄດ້ຜ່ານຂອບນະຮົມ ເຂົກ໌ໄມ້ໄດ້ຕ່ອສູ້ທ່ານ
  7. ເຫຼຸດນັ້ນພື້ນ້ອງທັງໝາຍ ຈົງອົດທනຈົນກວ່າອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເສດື້ຈົມາ ດູເຄີດ ຜ້ານາຮອດຍົກພລອັນລຳຄ່າທີ່ຈະໄດ້ຈາກແຜ່ນດິນ ເພີຍຮອຍຈົນກະທົ່ງທີ່ມີຝັນຕົ້ນຄຸດແລະຝັນປລາຍຄຸດ
  8. ທ່ານທັງໝາຍກີ່ຈົງອົດທනເຊັ່ນນັ້ນເໜືອນກັນ ຈົງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈໃຫ້ດີ ດ້ວຍວ່າການເສດື້ຈົມາຂອງອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກີ່ຈົນຈະຖືກອູ່ແລ້ວ
  9. ພື້ນ້ອງທັງໝາຍ ຈົງອ່າປ່ານວ່າກັນແລະກັນ ເພື່ອທ່ານຈະໄມ້ຕ້ອງຖຸກທຽບພິພາກໜ້າ ດູເຄີດ ອົງກົດພຣະຜູ້ພິພາກໜ້າທຽບປະທັບຢືນອູ່ທັນປະຕູແລ້ວ
  10. ພື້ນ້ອງທັງໝາຍຂອງໜ້າພົບເຈົ້າ ຈົງເຂົາແບບອ່າງໃນການທනທຸກໆ ແລະການອົດທනຂອງພວກສາສົດພາຍາກຣົນ ຜູ້ໄດ້ກ່າວ່າຄວາມໃນພຣະນາມຂອງອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
  11. ດູເຄີດ ເຮັດວຽກວ່າຜູ້ທີ່ອົດທනກີ່ເປັນສູງ ທ່ານໄດ້ຮູ້ເຮື່ອງຄວາມອົດທනຂອງໂຍນ ແລະໄດ້ເຫັນທີ່ສຸດປລາຍຂອງອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວວ່າ ອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນທຽບເປົ່າຍືນໄປດ້ວຍພຣະເມຕຕາກຈຸດນາສັກເທົ່າໄດ້
  12. ພື້ນ້ອງທັງໝາຍຂອງໜ້າພົບເຈົ້າ ທີ່ສຳຄັນຢືນກວ່າສິ່ງອື່ນໄດ້ກີ່ຄືອ ຈົງອ່າປ່າປົງປົງຢານ ອ່າຍ້າງຝ້າສວຽດທີ່ຫົວໜ້າໄຟແຜ່ນດິນໂລກ ຮົວ່າ ສຳຄັນຢືນເອື່ນໆ ແຕ່ທີ່ຄວາມວ່າໃໝ່ກີ່ຈົງວ່າໃໝ່ ທີ່ຄວາມວ່າໄມ້ກີ່ຈົງວ່າໄມ້ ເພື່ອທ່ານຈະໄມ້ຖຸກລົງໂທ໌
  13. ມີຜູ້ໄດ້ໃນພວກທ່ານທනທຸກໆທີ່ຫົວໜ້າໄຟ ຈົງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອົບຈູານ ມີຜູ້ໄດ້ຮ່າງຍິນດີທີ່ຫົວໜ້າ ຈົງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຮ້ອງເປັນສະເໝີຍ
  14. ມີຜູ້ໄດ້ໃນພວກທ່ານເຈັບປ່າຍທີ່ຫົວໜ້າໄຟ ຈົງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຫັນຫຼຸບປະຫຼາດຜູ້ປັກຄອງຂອງຄຣິສຕຈັກຮ່າງ ແລະໃຫ້ທ່ານເຫັນຫຼຸບປະຫຼາດຜູ້ປັກຄອງຂອງຄຣິສຕຈັກຮ່າງ ເພື່ອເຂົາ ແລະເຈີມເຂົາດ້ວຍນ້ຳມັນໃນພຣະນາມຂອງອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
  15. ແລະກາຮອບຈູານດ້ວຍຄວາມເຂົ້ອຈະໜ້າໃຫ້ຜູ້ປ່າຍຮອດຫິວິດ ແລະອົງກົດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຽບໂປຣດໃຫ້ເຂາຫາຍໂຮຄ ແລະຄ້າເຂົາໄດ້ກະທຳບາປ ພຣອງກີ່ຈະທຽບໂປຣດອກັບໄທ
  16. ທ່ານທັງໝາຍຈົງສາຮາພຄວາມຜິດຕ່ອກັນແລະກັນ ແລະຈອບຈູານເພື່ອກັນແລະກັນ ເພື່ອທ່ານທັງໝາຍຈະໄດ້ຫາຍໂຮຄ ຄໍາອົບຈູານດ້ວຍໃຈຮ້ອນຮນຂອງຜູ້ຂອບນະຮົມນັ້ນມີພັນຍາກທ່ານໃຫ້ເກີດຜລ
  17. ທ່ານເລື່ອຍ້າທີ່ເປັນມຸນຸ່ຍໍທີ່ມີສາພອາຮມນີ້ແມ່ນກັບເຮົາທັງໝາຍ ແລະທ່ານໄດ້ອົບຈູານດ້ວຍຄວາມເຂົ້ອອັນແຮງກຳລຳຂອ່າໄມ້ໃຫ້ຝັດກົດ ແລະຝັນກີ່ໄມ້ຕົກຕ້ອງແຜ່ນດິນຄົງສານປົກກົດເດືອນ
  18. ແລະທ່ານໄດ້ອົບຈູານອີກຮັງໜີ້ ແລະຝ້າສວຽດທີ່ໄດ້ປະທານຝັນໃຫ້ ແລະແຜ່ນດິນຈຶ່ງໄດ້ຝລິຕີພື້ນພລຕ່າງໆ

19. พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดซักจุ่งเข้าให้เขากลับใจเสียใหม่
20. จะให้ผู้นั้นรู้ได้ว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนหนึ่งให้พ้นจากทางผิดของเขานั้น ก็ได้ช่วยชีวิตของเขาให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

1 ເປົ້າ

บทที่ 1

1. เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พากที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเชีย แคว้นเอเซีย และแคว้นบิธีเนีย
2. ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงรู้ไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชี้ระ ให้บังเกิดความนับนอบเชื่อฟัง และให้รับการประพรเมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคุณแก่ท่านทั้งหลายเดิม
3. จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เช้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์
4. และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เป้อย่างไร ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย
5. ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย
6. ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายซึ่นชุมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดียวนี้จะเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ
7. เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าท่องคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและส่งร่าสี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ
8. พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อ และชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพันเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยส่งร่าสี
9. แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ
10. พากศาสตราพยากรณ์ก็ได้อุตส่าห์สืบค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย
11. เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดและเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขาได้ ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงส่งร่าสีที่จะมาภายหลัง
12. ก็ทรงโปรดเผยแพร่ให้พากศาสตราพยากรณ์เหล่านั้นทราบว่า ที่เขาเหล่านั้นได้บรรนิบติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คุณเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้น แก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณเบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพากทุตสวรรค์ปราบဏจะได้ดู
13. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงช่วยใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์
14. ดูจดังเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติตามราคะตันหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน
15. แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ฉันได้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยจันนั้น
16. ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์'

17. และถ้าท่านขอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการประพฤติของเขารอยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้
18. ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงໄก่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ได้ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมถลายได้ เช่นเงินและทอง
19. แต่ทรงໄก่ด้วยพระโลหิตอันมีรากามากของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย
20. แท้ท朗ໄก่ด้วยพระเจ้าได้ทรงดำรงพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย
21. เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้พ้นจากความตาย และทรงประทานส่งราชีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า
22. ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพากเพื่อน้อยอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจึงรักกันให้มากด้วยน้ำใจจริง
23. ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปลี่ยนเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปลี่ยนเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิตย์
24. เพราะว่า 'บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาส่งราชีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป'
25. แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิตย์' พระวจนะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

1. เหตุณนั้น ท่านทั้งหลายจะการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบາຍ การหน้าชื่อใจดค ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย
2. เช่นเดียวกับทางแรกเกิด จงประทานน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น
3. หากว่าท่านได้ชิมดูรู้แล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา
4. จงมาหาพระองค์ เมื่อันมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ
5. และท่านทั้งหลายก็สมอ่อนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นบุโตรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ขอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์
6. เพราะมีคำเชียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า 'ดูก่อน เรา枉ศิลา ก้อนหินงลงในติโอน เป็นศิลาหัวมุมที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'
7. เหตุณนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาอุมเอกแล้ว'
8. และ 'เป็นศิลาที่ทำให้สะดูด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเดียงใจ' ที่เขาสะดูดนั้นเพราะเขามิเชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย
9. แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกบุโตรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์
10. เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว
11. พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจร ให้ท่านละเว้นจากตัญหาของเนื้อหัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ
12. จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่าنبถือท่ามกลางคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจร ให้ท่านไม่ข้อที่เข้าตีเตียนท่านว่า เป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขารึการดีของท่านแล้ว เขายจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา
13. ท่านทั้งหลายจะยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง
14. หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี
15. เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโฉดเข้าให้สงบด้วยการประพฤติดี
16. จงเป็นเหมือนคนที่มีservicewap แต่ท่านอย่าใช้servicewapนั้นให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จะใช้เหมือนเป็นทางของพระเจ้า
17. จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์

18. ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย
19. เพราะว่าถ้าผู้ใดเพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างอยุติธรรมนี่แหละเป็นความชอบ
20. ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเมียนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเมียนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่สรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอกสารชั่วเมืองแหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า
21. ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกว่าสำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์
22. พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบ้าปเลย และไม่ได้พบอุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย
23. เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาด้ร้าย แต่ทรงมองเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม
24. พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเรารว之内เพราะกายของพระองค์ที่ต้นไม้้นน เนื่องจากเราทั้งหลายซึ่งตายนากบำเพ็ญ จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเมียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย
25. เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดผู้ไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระผู้เลี้ยง และเจ้าอธิการแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

บทที่ 3

1. ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภารยา กีเซ่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม่สามีบ้างคนจะไม่เชื่อฟังพระawan แต่ความประพฤติของภารยา กีอาจจะสูงใจเข้าได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวนะนั้น
2. คือเมื่อเข้าเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภารยาประกอบกับความยำเกรง
3. การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผึ้ง ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม
4. แต่จะให้เป็นอย่างคนที่ชื่อนี้ไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมเสีย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบ เสียงยาม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า
5. บรรดาศรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่ง wang ใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน
6. เช่นนางชาราห์เชื่อฟังอับรา罕และเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มีความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง
7. ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีกีเหมือนกัน จงอยู่กินกับภารยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภารยาเหมือนหนึ่งเป็นภานุษณะที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมารดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน
8. ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันแน่นพื่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ
9. อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ทรงกันข้ามจงอยู่พรากกัน โดยรู้อยู่ว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก
10. เพราะว่า 'ผู้ที่จะรักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันเดียวให้ผู้นั้นบังคับลิ้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบາຍล่อลง'
11. ให้เข้าละความชั่วและกระทำความดี แสดงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น
12. เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรณของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเข้า แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อสู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว'
13. ถ้าท่านทั้งหลายໄ่ใจประพฤติความดี ครรภ์ได้จะทำร้ายท่านได้
14. แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างล้าคำชูของเข้า และอย่าคิดวิตกไปเลย
15. แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จะตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง
16. มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เข้าทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติของท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย
17. เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราการประ

พฤติชั่ว

18. ด้วยว่า พระคริสต์ เช่นกัน ก็ได้ท่านทุกชั้นรัง เดียวเท่านั้น เพราความผิดบาป คือพระองค์ผู้ซ้อมธรรมเพื่อผู้ไม่ซ้อมธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหันพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ
19. และโดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก้วิญญาณที่ติดคุกอยู่
20. ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดด้วยไวน้ำ คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อหน้า ในนานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน
21. เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบพติศมากเป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระรากเหงื่อเนื้อหัน แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและซ้อมอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย
22. พระองค์ได้เสด็จเข้าในสวนรักแล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวนรักและผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมองไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

1. ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทุกข์ทรมานในเนื้อหัวใจเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาชญาด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหัวใจไม่สัมพันธ์กับบ้าปแล้ว
2. เพื่อเขาจะได้มีดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหัวใจตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า
3. ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คนต่างชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าอุ่น เข้าเօะอะเอ็ดตะโกรกัน เลี้ยงกันอย่างหรูหารุ่มเพือย
4. เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขา ก็กล่าวร้ายท่าน
5. คนเหล่านี้จะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย
6. ด้วยเหตุนี้เอง ข้าวประเสริฐจึงได้ประกาศแม่แก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหัวใจ แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ
7. แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจะสำแดงกิริยาเสียงยมเจียมตัว และจะฝ่าระวังในการอธิษฐาน
8. ยิ่งกว่าจะไร้ทั้งหมดก็จะรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้มากหลาย
9. ท่านทั้งหลายจะต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น
10. ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจานของประทานนั้นแก่กันและกัน เมื่อน้อยอย่างเจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า
11. ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและไօศวรยานุภาพจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอomen
12. ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลงใจ เมื่อนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน
13. แต่ว่าท่านทั้งหลายจะชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อส่งสารศิษย์ของพระองค์ปราກฎขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย
14. ถ้าท่านถูกด่าว่าพระพวนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งส่งสารศิษย์และของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์
15. แต่ว่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นผู้षาคน หรือเป็นโนมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เที่ยวบุ่งกับธุระของคนอื่น
16. แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายพระเป็นคริสตเดียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เข้าถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระเหตุนั้น
17. ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวก

เราก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

18. และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพันไปได้อย่างยกเย็นแล้ว คนธรรมดาก็จะไปอยู่ที่ไหน

19. เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝ่ากจิตวิญญาณของตนไว้กับ

พระองค์ด้วยการประพฤติสิ่ง เมื่อนหนึ่งฝ่าไปไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ชื่อ

1. ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกร้านห้างห้อย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับส่งาราชีอันจะมาประภูภัยหลังด้วย
2. จงเลี้ยงผู้ดูแลและรักษาท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม
3. และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ผู้ดูแลนั้น
4. และเมื่อพระผู้เสียชีวิตจะเสด็จมาประภูภัย ห้างห้อยจะรับมองกฎแห่งส่งาราชีที่ร่วงโรยไม่ได้เลย
5. ในทำนองเดียวกัน ห้านที่อ่อนอาวุโส ก็จะยอมตามผู้อาวุโส อันที่จริงให้ห้านทุกคนคาดเอวไว้ด้วยความถ่องใจใน การปฏิบัติต่อ กันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้คนเหล่านั้นที่ถือตัวของหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนห้างห้อยที่ถ่อมใจลง
6. เหตุฉะนั้น ห้านทั้งห้ายังถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกห้านขึ้น เมื่อถึงเวลาอันควร
7. จงละบรรดาความกระวนกระวายของห้านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยห้านห้างห้อย
8. ห้านห้ายังเป็นคนใจหนักແเน่น จงระวังระไว้ให้ดี ด้วยว่าศัตรุของห้าน คือพญาแมร วนเวียนแอบรอนๆ จดสิงโตร คำราม เที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้
9. จงต่อสู้กับศัตรุนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้อยู่ว่าความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกรีนห้องห้ายของห้านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน
10. และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณห้างห้อย ผู้ได้ทรงเรียกให้เราห้างห้อยเข้าในส่งาราชีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซุสคริสต์ ครั้นห้านห้ายท่านทุกข์อยู่หน่อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ห้านห้ายถึงที่สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ห้านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ห้านมีพื้นฐานมั่นคง
11. ขอส่งาราชีและไօศวรรยานุภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน
12. ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆ มาถึงห้านห้ายห้างห้อยผ่านทางสิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพื้นของที่สัตย์ชื่อคนหนึ่ง เมื่อเดือนสติและเป็นพยานแก่ห้านห้ายห้อยว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งห้านห้ายก็ยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น
13. คริสตจักรที่เมืองบานีโลน ซึ่งทรงเลือกไว้ เช่นเดียวกันกับห้านห้าย ฝ่ากความคิดถึงมายังห้านด้วย
14. จงทักษายกันด้วยธรรมเนียมจุบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับห้านห้ายที่อยู่ในพระเยซุสคริสต์ เอเมน

2 ເປົ້າ

1. ซีโมนเปเตอร์ ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านหั้ง栏目ที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราหั้ง栏目
2. ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านหั้ง栏目 โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานะ
3. ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงส่งารศีและคุณธรรม
4. ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านหั้ง栏目จะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราตัณหา และจะได้รับส่วนในสภាពของพระองค์
5. เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม
6. เอาความเห็นนี้ยิรังตนเพิ่มความรู้ เอาความอดทนเพิ่มความเห็นนี้ยิรังตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน
7. เอาความรักฉันพื่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพื่น้อง
8. ถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านหั้ง栏目พร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็จะกระทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานะ
9. เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และลืมไปว่าตนได้รับการช่วยจากความ庇护มาปเมื่อก่อนนั้น เสียแล้ว
10. เพราะฉะนั้น พื่น้องหั้ง栏目 จงยิ่งอุตส่าห์กระทำการให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้ว นั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย
11. ด้วยว่าอย่างนั้นท่านหั้ง栏目จะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
12. เหตุฉะนั้น ถึงแม่ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติ ท่านหั้ง栏目เสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้
13. ทราบได้ที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพาณี ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านหั้ง栏目ให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้
14. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสลบกับพลับพาณของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว
15. ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านหั้ง栏目ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว
16. เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านหั้ง栏目ทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานะ การที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขากิดแต่งไว้ด้วยความเนลิยวนลาด แต่เราได้เห็นอันภาพของพระองค์ด้วยตาของเรางอน
17. เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและส่งารศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสูรสังสรรค์อันยิ่ง

ให้ญี่ได้มากีงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราขอบใจท่านผู้นี้มาก

18. และเราจึงได้ยินพระสูรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขาร้อนบริสุทธิ์นั้น

19. และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านหันทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำราศีจะผุดขึ้นในใจของท่านหันทั้งหลาย

20. จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่เจริญไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง

21. ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มายจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พากผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

1. แต่่ว่าได้มีผู้พยากรณ์เท็จเกิดขึ้นท่ามกลางพวกพลไพร่นั่นด้วย เช่นกับจะมีผู้สอนผิดในท่ามกลางท่านหั้งหลาย ที่จะแอบอ้างเอามิจฉาชีวิตร้อนจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเสียมสอน และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้และจะผลันนำความพินาศมาถึงตนเอง
2. จะมีหล่ายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเข้า และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย
3. และด้วยใจโลภเข้าจะกล่าวตลอดแต่แล้วคำกำไรจากท่านหั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานามมาแล้วจะไม่เนินช้า และความวิบัติที่จะเกิดกับเขาก็หายไปไม่
4. เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทุตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเข้าลงไปสู่นรก และได้มัดเข้าไว้ด้วยเครื่องจำจงแห่งความมีด คุณไว้จนกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา
5. และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครั้งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนธรรม
6. และได้ทรงลงโทษเมืองโซโตร์และเมืองโกโมราให้พินาศเป็นเต้าถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนต่อไปที่จะประพฤติชั่ว
7. และได้ทรงช่วยโลหผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราการประพฤติلامกของคนชั่วเหล่านั้น
8. (ด้วยว่าคนชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อศัยอยู่ในท่ามกลางเข้าเหล่านั้น เมื่อท่านได้เห็นแล้วได้ยิน จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวันๆเพราการประพฤติชั่วของคนเหล่านั้น)
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะรักษาคนธรรมไว้จนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเข้า
10. โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะตันหาแห่งความโซกร กะและหมื่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านี้ท่านงอนและประพฤติตามอำเภอใจ เขายังไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประนามผู้ที่มีบรรดาศักดิ์
11. แต่ฝ่ายทุตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประนามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่
12. แต่ว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียร์จานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประนามสิ่งที่เขายังไม่เข้าใจเลย เขายังต้องพินาศในการชั่ว ráy ของตนเอง
13. และจะรับบำเหน็จแห่งการอธรรม เหมือนคนที่ถือการเผยแพร่เข้าในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน เขายังพร้อยและมลทิน และประพฤติการเผยแพร่เข้าด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงรวมกับท่านหั้งหลาย
14. ตាមเชิงไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่วงประเวณี และเขายุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขายังกับดักคนที่มีจิตใจไม่มั่นคง เขายังใช้ชิงกับการโลภ เขายังเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง
15. เขายังคงทิ้งทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาลีอัมบูตรชาญเบอร์ ผู้ที่ชอบบำเหน็จแห่งการอธรรม

16. แต่บลาอัมก์ได้ถูกติเพราการที่เข้าได้กระทำความชั่วช้านั้น ลาใบด้านพูดเป็นภาษาอามนุษย์ และได้ยับยั่งอาการคลุ้มคลึงของศาสตราจารณ์คนนั้น
17. คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร่น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมีดทึบไว้แล้วสำหรับคนเหล่านี้เป็นนิตย์
18. เพราะว่าเขาพูดเย่อหยิงowardตัว และเขาใช้ความประณานแห่งเนื้อหนังกับความกำหนด เพื่อจะล่อหลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีออกจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤติผิด
19. เข้าสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขางอยังเป็นทาสของความทายนะ เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น
20. เพราะว่าถ้าหลังจากที่เข้าพันจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขารู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องและพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บันปลายของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น
21. เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางขอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยังจะดีกว่าที่เข้าได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขานั้น
22. พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาษิตซึ่งเป็นความจริงว่า สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมากแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก

บทที่ 3

1. บัดนี้ พวกรรัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก
2. เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายที่พวกราษฎร์และพราหมณ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และคำบัญชาของเรายังหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด
3. จริงๆ ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ขอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและประพฤติตามใจประณานาชช่วงตอน
4. และจะตามว่า คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก
5. เพราะว่าเขาแก่ลังลีมข้อนี้เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสรรศ์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ
6. โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทั้งโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น
7. แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดียวนี้ พระองค์ทรงเก็บไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพินาศแห่งบรรดาคนธรรม
8. แต่พวกรรัก อย่าลืมข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเนื้อยাচ้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอุดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงประณนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่
10. แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่วงเสียงไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย
11. เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า
12. ค่อยท่าและกระหายที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ลั่นไห้ไป และโลกธาตุจะลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง
13. แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เรายังคงอยู่ท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำเนงอยู่
14. เหตุฉะนั้นพวกรรัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จะอุตสาห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ
15. และจะถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารทรงอุดกลั้นพระทัยไว้นานนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลนั่งที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่านนั้น

16. เมื่อฉันในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และในจดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่นอนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เมื่อฉันเข้าใจเปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้ตัวพินาศ
17. เพราะเหตุนั้น พากที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จะระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำการผิดตามการผิดของคนชั่ว และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน
18. แต่ขอท่านทั้งหลายจะเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทรงร่าดีจึงมีเด่นพระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

1 ຍອກິ່ນ

บทที่ 1

1. ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่แต่เดิมนั้น ซึ่งเราได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรานั้น เกี่ยวกับพระว่าทະแห่งชีวิต
2. (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)
3. ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเราแห่งจริงเราทั้งหลายที่ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์
4. และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เติมเบี่ยง
5. แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และความมีดในพระองค์ไม่มีเลย
6. ถ้าเราจะร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมีด เราก็พุดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง
7. แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เห็นอนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น
8. ถ้าเราทั้งหลายจะร่วมเราไม่มีบาป เราก็ลวงตนเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย
9. ถ้าเราสารภาพบำบัดของเรา พระองค์ทรงสัตย์ชื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบำบัดของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น
10. ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตัวสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มิได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

1. ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าอ่อน ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เรายังมีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงขอบธรรมนั้น
2. และพระองค์ทรงเป็นผู้ลับล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราบานของเรา และไม่ใช่แต่บานของเราวกเดียว แต่บานของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย
3. เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักกับพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์
4. คนใดที่กล่าวว่า ข้าพเจ้ารู้จักกับพระองค์ แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพูดมุสาและความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย
5. แต่ผู้ใดที่ประพฤติตามพระawanของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็ถึงความสมบูรณ์ในคนนั้นแล้วอย่างแน่แท้ด้วยอาการอย่างนี้และเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์
6. ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย
7. พื่นของทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระคำซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว
8. อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย ก็เพราะว่าความมีดั่นล่วงไป และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่แล้ว
9. ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพื่นของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความมีดจนถึงเดียวันนี้
10. ผู้ที่รักพื่นของตนก็อยู่ในความสว่าง และในผู้นั้นไม่มีซึ่งที่จะทำให้สะดุลเลย
11. แต่ผู้ที่เกลียดชังพื่นของตนก็อยู่ในความมีด และเดินในความมีด และไม่รู้ว่าตนกำลังไปไหน เพราะว่าความมีดนั้นทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว
12. ลูกเล็กๆทั้งหลายอ่อน ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าได้ทรงยกบานของท่านแล้วด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์
13. ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เดิม ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่การชั่วร้ายท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา
14. ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เดิม ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระawanของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่การชั่วร้ายแล้ว
15. อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น
16. เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือต้นเหงาของเนื้อหัง และต้นเหงาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดมาจากพระบิดา แต่เกิดมาจากโลก
17. และโลกกับสิ่งที่ยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์

18. ลูกเล็กๆทั้งหลายอ่อน บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะมีมา บัดนี้ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ก็มีมากแล้ว ฉะนั้นเรารึว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว
19. เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกรา เพราะว่าถ้าเข้าเป็นพวกรา เขายังอยู่กับเราต่อไป แต่เข้าได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่ประภูชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหายพวกราทุกคนไม่
20. และท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง
21. ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนนายังท่านทั้งหลาย เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่พระท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมสาไม่ได้เป็นมาจากความจริงเลย
22. คริเรล่าเป็นผู้ที่พุดมสา ไม่ใช่ครื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหลกเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์
23. ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย
24. เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเด็ด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้น ดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย
25. นี่แหลกเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือโปรดให้มีชีวิตนิรันดร์
26. ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนี้ถึงท่าน กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่หลอกหลวงท่าน
27. แต่การเจมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และไม่จำเป็นต้องมีคริสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจมนั้นได้สอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ใช่ความเท็จ การเจมนั้นสอนท่านทั้งหลายแล้ว อย่างใด ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น
28. และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายอ่อน จงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจล้า และไม่มีความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์จะเสด็จมา
29. ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็ได้บังเกิดมาจากพระองค์ด้วย

1. จงดูເຕີດ ພະບິດທາງໂປຣປະການຄວາມຮັກແກ່ເຮົາທັງໝາຍເພື່ອໃຈ ທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເປັນບຸຕົຮອງພຣະເຈົ້າ ເຫດຖີ່ໂລກໄມ່ຮູ້ຈັກເຮົາທັງໝາຍ ກີ່ພຣະເຂົາໄມ່ຮູ້ຈັກພຣະອອກຄໍ
2. ທ່ານທີ່ຮັກທັງໝາຍ ບັດນີ້ເຮົາທັງໝາຍເປັນບຸຕົຮອງພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງໄມ່ປຣາກງວ່າຕ່ອງເປົ້ອງໜ້ານັ້ນເຮົາຈະເປັນຍ່າງໃຈ ແຕ່ເຮົ້ວ່າເມື່ອພຣະອອກຄໍຈະເສດື່ຈາມປຣາກນັ້ນ ເຮົາທັງໝາຍຈະເປັນເໜືອນພຣະອອກຄໍ ເພຣະວ່າເຮົາຈະເຫັນພຣະອອກຄໍຍ່າງທີ່ພຣະອອກຄໍທຽບເປັນອູ້ນັ້ນ
3. ແລະທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກໃນພຣະອອກຄໍຍ່າງນີ້ ກີ່ຈຳຮະຕນໃຫ້ບົຮຸທົ່ງເໜືອນຍ່າງພຣະອອກຄໍທຽບບົຮຸທົ່ງ
4. ຜູ້ທີ່ກະທຳບາປົກລະເມີດພຣະຮາຊບຸງບັດດ້ວຍ ເພຣະການບາປັບເປັນສິ່ງທີ່ລະເມີດພຣະຮາຊບຸງບັດ
5. ທ່ານທັງໝາຍຮູ້ແລ້ວວ່າ ພຣະອອກຄໍໄດ້ທຽບປຣາກງວ່າຈະໄດ້ໂປຣດໍານາປຂອງເຮົາໄປ ແລະບາປັບໃນພຣະອອກຄໍໄມ່ມີເລຍ
6. ດັນໄດ້ທີ່ອາສຍອູ້ໃນພຣະອອກຄໍ ດັນນັ້ນໄມ່ໄດ້ກະທຳບາປັບ ຜູ້ໄດ້ທີ່ກະທຳບາປັບ ຜູ້ນັ້ນຍັງໄມ່ໄດ້ເຫັນພຣະອອກຄໍ ແລະຍັງໄມ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອອກຄໍ
7. ລູກເລືັກງ່າຍເລື່ອຍ່ ອຢ່າໃຫ້ຄຣັກຈຸງທ່ານໃຫ້ໜັງ ຜູ້ທີ່ປະພຸດຕິກາຣ່ອບນຣົມກີເປັນຜູ້ໜ່ອບນຣົມ ເໜືອນຍ່າງພຣະອອກຄໍທຽບເປັນຜູ້ໜ່ອບນຣົມ
8. ຜູ້ທີ່ກະທຳບາປົກມາຈາກພູມາມາ ເພຣະວ່າພູມາມາໄດ້ກະທຳບາປັດຕິແຕ່ເຮີມແຮກ ພຣະບຸຕົຮອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເສດື່ຈົມາປຣາກງວ່າພຣະເຫດຖີ່ນີ້ ຄື່ອເພື່ອທຽບທໍາລາຍກິຈກາຣ່ອບນຣົມເສີຍ
9. ຜູ້ໄດ້ບັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນໄມ່ໄດ້ກະທຳບາປັບ ເພຣະເມີລືດຂອງພຣະອອກຄໍດໍາຮອງອູ້ກັບຜູ້ນັ້ນ ແລະເຂົາກະທຳບາປັບໄມ້ໄດ້ເພຣະເຂົາບັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ
10. ດັ່ງນີ້ແລະຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າຜູ້ໄດ້ເປັນບຸຕົຮອງພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ໄດ້ເປັນລູກຂອງພູມາມາ ຄື່ວ່າຜູ້ໄດ້ທີ່ມີໄດ້ປະພຸດຕິຕາມຄວາມໜ່ອບນຣົມ ແລະໄມ່ຮັກພື້ນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກົມໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ
11. ນີ້ເປັນຄຳສັ່ງສອນທີ່ທ່ານທັງໝາຍໄດ້ຍືນມາຕັ້ງແຕ່ເຮີມແຮກ ຄື່ອໃຫ້ທັງໝາຍຮັກສິ່ງກັນແລະກັນ
12. ອຢ່າເປັນເໜືອນຄາອີນທີ່ມາຈາກມາຮ້ວ່າຮ້າຍນັ້ນ ແລະໄດ້ໜ່ານ້ອງໝາຍຂອງຕົນເອງ ແລະເຫດຖີ່ໄດ້ເຂົາຈຶ່ງໜ່ານ້ອງໝາຍ ກີ່ເພຣະການກະທຳຂອງເຂົາຂ້າ ແລະການກະທຳຂອງນ້ອງໝາຍນັ້ນໜ່ອບນຣົມ
13. ພື້ນ້ອງທັງໝາຍຂອງຂ້າພເຈົ້າເລື່ອຍ່ ອຢ່າປຣະລາດໃຈຄໍາໂລກນີ້ເກລີຍດັ່ງທ່ານ
14. ເຮົາທັງໝາຍຮູ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ພັນຈາກຄວາມຕາຍໄປສູ່ເວົົາແລ້ວ ກີ່ພຣະເຣວັກພື້ນ້ອງ ຜູ້ໄດ້ທີ່ໄມ່ຮັກພື້ນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກົຍັງອູ້ໃນຄວາມຕາຍ
15. ຜູ້ໄດ້ທີ່ເກລີຍດັ່ງພື້ນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນກີເປັນຜູ້ໜ່າຄົນ ແລະທ່ານທັງໝາຍກີ່ຮູ້ແລ້ວວ່າ ໄມມີຜູ້ໜ່າຄົນທີ່ມີຊື່ຕົນຮັນດົກດໍາຮອງອູ້ໃນເຂາເລຍ
16. ດັ່ງນີ້ແລະເຮົາຈຶ່ງຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເພຣະວ່າພຣະອອກຄໍໄດ້ທຽບຍອມວາງຊື່ວົດຂອງພຣະອອກຄໍເພື່ອເຮົາທັງໝາຍ ແລະເຮົາທັງໝາຍກີ່ຄວາມຮັກຂອງເຮົາເພື່ອພື້ນ້ອງ
17. ແຕ່ຄໍາຜູ້ໄດ້ມີທຣັພຍ໌ສົມບັດໃນໂລກນີ້ ແລະເຫັນພື້ນ້ອງຂອງຕົນຂັດສົນ ແລະຍັງໃຈຈຶ່ດໃຈດໍາໄມ່ສົງເຄຣະທີ່ເຂາ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະດໍາຮອງອູ້ໃນຜູ້ນັ້ນຍ່າງໃຈໄດ້

18. ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ่ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยสิ่งเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง
19. และโดยเหตุนี้เรารู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์
20. เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง
21. ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเรามาได้กล่าวโทษเรา เรา ก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า
22. และเรารอสิ่งใดก็ตามเรา ก็ได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
23. และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือว่าให้เราทั้งหลายเขื่อนในพระนามของพระเยซุคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว
24. และทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น เหตุฉะนี้ เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา คือโดยพระวิญญาณ ซึ่งพระองค์ทรงโปรดประทานแก่เรา

1. ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้นๆว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่า มีผู้พยากรณ์ที่เป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก
2. โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมา เป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า
3. และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหล่งเป็นปฏิบัติของพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว
4. ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ่ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ช่วยเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลาย เป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก
5. เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา
6. เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักกับพระเจ้าก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ใช่ฝ่ายพระเจ้าก็ไม่ฟังเรา ดังนี้แหล่เราทั้ง หลายจึงรู้จักวิญญาณของความจริงและวิญญาณของความเท็จ
7. ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดมาจากพระ เจ้า และรู้จักระวิญญาณ
8. ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักระวิญญาณ เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก
9. โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าก็เป็นที่ประจักษ์แก่เราทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของ พระองค์เข้ามายังโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น
10. ในข้อนี้แหล่เป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาทรง เป็นผู้ลับล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรามา
11. ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนั้น เรายังควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย
12. ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และ ความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา
13. ดังนี้แหล่เราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรด ประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา
14. และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรมาเพื่อเป็นผู้ช่วยมนุษย์โลกให้รอด
15. ผู้โดยยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า
16. เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น
17. ในข้อนี้แหล่ความรักของเรามาจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรง เป็นอย่างไร เราทั้งหลายในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น
18. ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวเป็นที่ให้ไว้เป็น

ทุกข์ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์

19. เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน

20. ถ้าผู้ใดว่า ข้าพเจ้ารักพระเจ้า และยังเกลียดชังพื่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพื่น้องของตนที่ได้แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้

21. พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพื่น้องของตนด้วย

บทที่ 5

1. ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย
2. เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าแล้ว และได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า
3. เพราะนี่แหลกเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ
4. ด้วยว่าผู้ใดๆที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะแก่โลก และนี่แหลกเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยแก่โลก คือความเชื่อของเราทั้งหลาย
5. ไครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
6. นี่แหลกคือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำสิ่งเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง
7. เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระว่าทະ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน
8. มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน
9. ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่กว่า เพราะว่าพยานหลักฐานของพระเจ้านั้น คือพระองค์ได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์
10. ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัว ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ด้วยสุสาน เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์
11. และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดปรuditานชีวิตนิรันดร์ให้เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์
12. ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิต
13. ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า
14. และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเรา
15. และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เรายังรู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น
16. ถ้าผู้ใดเห็นพื่นของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจะง芻碌ขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย นาบที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ว่าให้เขาอธิษฐานในเรื่องของบาปอย่างนั้น
17. การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มีอยู่

18. เราทั้งหลายรู้แล้วว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้าไม่ได้กระทำบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้าได้ระวังรักษาตัวและมารช่วยนั้นไม่ได้แตะต้องคนนั้นเลย
19. เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นอยู่ใต้อานุภาพของความชั่วร้าย
20. และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเส็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจให้เรา เพื่อให้เราจักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท่นนั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหลกเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์
21. ลูกเล็กๆทั้งหลายอ่อน จงระวังรักษาตัว อย่าเกี่ยวข้องกับรูปเคารพ เอเมน

2 ຍອກົ້ນ

1. ข้าพเจ้าผู้ปักครอง เรียน mayangthana สุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้ และบรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องในความจริง และมิใช่แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คุณหั้งปวงที่ได้รับความจริงก็รักด้วย
2. เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิตย์
3. พระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สติตอบอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก
4. ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง เหมือนเราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา
5. และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่สมอ่อนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั้นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน
6. และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ นี้เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะประพฤติตาม
7. เพราะว่ามีผู้ล่อลงเป็นอันมากออกแบบให้ไวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหลกเป็นผู้ล่อลงและเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์
8. ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่ว่าเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที่
9. ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโ渥าทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโ渥าทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร
10. ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโ渥านี้มาด้วย อย่ารับเข้าไว้ในเรือน และอย่าอวยพรเขาเลย
11. เพราะว่าผู้ที่อวยพรเขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น
12. ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากใช้กระดาษและน้ำหมึกเขียน ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่าน และสนทนากับท่านเฉพาะหน้า เพื่อความปีติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม
13. บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกไว้ ฝากรความระลึกถึงmayangthana เอเมน

3 ຍອກຫົນ

1. ข้าพเจ้าผู้ปักครอง เรียน กายอัสทีรัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องในความจริง
2. ท่านที่รัก ข้าพเจ้าประนันมากกว่าทุกสิ่งว่า ท่านจะจำเริญและมีสุขภาพดี อย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น
3. เพราะว่าข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างยิ่ง เมื่อพากพื่น้องใจมา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ประพฤติตามความจริงนั้น
4. ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าประพฤติตามความจริง
5. ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำการสิ่งใดให้พื่น้องและให้แก่แขกที่มาบ้าน ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ชื่อ
6. เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรในเรื่องความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเข้า ตามที่สมควรอย่างพระเจ้า ท่านก็จะกระทำการได้
7. เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พราวนамของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวงต่างชาติเลย
8. ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง
9. ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดิโอเตรเฟส ผู้อยากรับเป็นคนใหญ่คนโตในพวงเขา ได้รับรองเราไว้ไม่
10. เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเข้า คือที่เข้าพร่างล่าวใส่ความเราด้วยคำเลวทราม และเท่านั้นยังไม่สะใจ มิหนำซ้ำตัวเข้าเองไม่ยอมรับรองพื่น้องเหล่านั้น และยังกีดกันคนที่ได้รับรองเข้า และไล่เขาออกจากคริสตจักร
11. ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จะเออย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า
12. ทุกคนก็เป็นพยานให้เดเมตริอัส และความจริงของก็เป็นพยานอยู่ในตัว เ eo เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเรารวม
13. ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา
14. แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านในเร็วๆนี้ และจะได้พูดกันเฉพาะหน้า ขอสันติสุขคงมีแก่ท่าน บรรดาสหายของเราฝากรความระลึกถึงมายังท่าน ขอฝากรความระลึกถึงมายังบรรดาสหายโดยเรียงตัวเป็นลำดับไป

ຢູ່ດາ

บทที่ 1

1. ยุดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากوب เรียน คนทั้งหลายที่ทรงช่วยดังไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และทรงคุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และทรงเรียกไว้แล้ว
2. ขอพระเมตตาคุณ สันติสุข และความรัก Jong มีเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลายເຖິດ
3. ท่านที่รักทั้งหลาย ครั้นข้าพเจ้าได้พากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลาย ว่าด้วยความรอดสำหรับคนทั้งหลายนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ข้าพเจ้าจำต้องจะเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่บริสุทธิ์นี้ไว้
4. เพราะว่าเมื่อบางคนได้เลือดลอดเข้ามา ซึ่งได้บ่งไว่นานแล้วว่าเขาจะถูกพิพากษalign: right; ที่ถือเอาระดุณของพระเจ้าของเรารีบเป็นเหตุให้กระทำการชั่วชั่วلامก และเข้าไปปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่องค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5. ถึงแม้ว่าท่านรู้ข้อความเหล่านี้ตลอดแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าจึงปรากฏนาให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้พลไฟร้นนรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย
6. และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสถานของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยเครื่องพันธนาการอันไม่รู้จักสลาย ขังไว้ในที่มีดงกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น
7. เช่นเดียวกับเมืองโสโตร์และเมืองโกรโนราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้นที่ได้ทำการผิดประเวณี และมัวเมานในการวิตถาร ก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไ芬ิรันดร์
8. เช่นเดียวกัน เขาเหล่านั้นก็ยังเพ้อฝันกระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน และประมาทด้วยความต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ด้วย
9. ฝ่ายอัครเทวทูตชาบดีมีค่าเอล ครั้นเมื่อท่านโต้เถียงกับพญาหารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจกล่าวก้าวร้าวต่อมาระเลย เป็นแต่เพียงกล่าวว่า ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าເຖິດ
10. แต่ว่าคนเหล่านี้พูดก้าวร้าวถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก และการซึ่งเขารู้จักตามสัญชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียร์จันที่ไม่มีความคิด เขาถึงต้องถึงหายด้วยการนั้น
11. วิบัติจงมีแก่เขา เพราะเขาได้ประพฤติตามอย่างคาดoin และได้พล่านไปตามความผิดพลาดของบาลอัมเพระเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในภูมิทรายใหญ่อย่างโกรห์
12. คนเหล่านี้เป็นหินโถโครงการในการประชุมเลี้ยงผู้รักของท่านทั้งหลาย ขณะเขาร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขามีสิ่งแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย เป็นเมฆที่ไม่มีนำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ไร้ผล คือไร้ผลในฤดูที่ออกผล และตามมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกจากทั้งราก
13. เป็นคลื่นอันร้ายแรงในมหาสมุทร ที่ชัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขามีความที่ลอยลับไป เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมีดที่บดลอดกาล
14. เอโอนคุณที่เจดับแต่อดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านั้นด้วยว่า ดูເຖິດ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพากวิ

สุทธิชนของพระองค์ทั้งหลายมีน

15. เพื่อทรงพิพากษาปรับโภคคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุรชนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เข้าได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทุรชนคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์
16. คนเหล่านั้นมักเป็นคนบ่น เป็นคนโภนทะนา เป็นคนประพฤติตามต้นหาอันชั่วของตัว และปากเขากล่าวคำอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน
17. แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจะระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารีที่ได้กล่าวไว้
18. คือว่า พากอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเย็บหยันบังเกิดขึ้น ที่จะประพฤติตามต้นหาอันชั่วของตัว
19. คนเหล่านี้คือคนที่แยกออกและประพฤติตัวตามโลภิยวิสัย และปราศจากพระวิญญาณ
20. แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์
21. จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า ด้วยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรางานถึงชีวิตนิรันดร์
22. และจะแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน
23. และจะช่วยบางคนให้รอดโดยกระทำใจเขาให้สะอาดกล้วดูดอออกจากไฟ จนชั้นเสือผ้าที่สกปรกด้วยเนื้อนังก์ จงเกลี่ยดซังด้วยเถิด
24. บัดนี้แด่พระองค์ผู้ทรงสามารถดุ่มครองรักษาท่านมีให้ล้ม และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่ในพะส่งาราศีของพระองค์ ให้ปราศจากทำหนิน และมีความร่าเริงยินดี
25. คือแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงมีส่งาราศีพระอานุภาพ ไօรา

วิวรณ์

1. วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทุตสวารค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์
2. ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวจนะของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น
3. ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยานนี้ เนื่องด้วยความที่เขียนไว้ในคำพยานนี้ เพราะว่าเวลาันนี้ใกล้เข้ามาแล้ว
4. ยอห์นเรียนนายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดียว นี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์
5. และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้ฟื้นจากความตาย และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์
6. และทรงดังเราร่วมให้เป็นกษัตริย์และเป็นปูโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและโไอศวรรย์จงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
7. 'ดูเดิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แหงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้าวให้พระพระองค์' จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า เราเป็นอัลฟ่าและโอมega เป็นปฐมและเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่เดียว นี้ ผู้เดิ่งทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
9. ข้าพเจ้า ยอห์น พื่นมองของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยกสำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะป้อมอส เนื่องด้วยพระวจนะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์
10. พระวิญญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสูรเสียงดังมาจากเบื้องหลัง ข้าพเจ้าดุจเสียงแทร
11. ตรัสว่า เราเป็นอัลฟ่าและโอมega เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจะเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซส เมืองสมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธิยาทิรา เมืองชาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย
12. ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสูรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปท่องคำเจ็ดคัน
13. และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์กรอบพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดท้องคำที่พระอุระ
14. พระศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวดุจขันแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ

15. พระบาทของพระองค์ดูจดทรงสัมฤทธิ์เงางาม รวมกับว่าได้ถูกหลอมในเตาไฟ พระสรุรสีียงของพระองค์ดูจะเสียงน้ำมากทลาย
16. พระองค์ทรงถือดงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คอมกริบออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสีพระพักตร์ของพระองค์ดูจดดวงดาวอาทิตย์ที่ฉายแสงทั่วทุกท่านุภาพของพระองค์
17. เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย
18. และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เราเกียรติยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน และเราถือสูญกุญแจแห่งความตายและแห่งนรก
19. จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย
20. ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในเมื่อข้างข้างของเรา และแห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทุตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจิดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด

1. จงเขียนถึงทุตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เป็นของขวัญของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสรดังนี้ว่า'
2. เรายังจักแนวทางการกระทำของเจ้า รู้ความเห็นอื่นอย่างใดและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถต่อทุรชนได้เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่อวดว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมุสา
3. เรายังรู้ว่าพวกเจ้าได้ทันและมีความเพียร และเห็นอื่นอย่างใด เพราะเห็นแก่นามของเราระบุ แต่ไม่ได้อ่อนระอาไป
4. แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าลงทะเบียนความรักดังเดิมของเจ้า
5. เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่
6. แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดื้อยุบ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวknิโคลาส์นิยมที่เรา弄ก์เกลียดชังเช่นกัน
7. ครอมีหูก์ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า'
8. จงเขียนถึงทุตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมอร์นาว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสืบประชนม์แล้ว และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสรดังนี้ว่า'
9. เรายังจักแนวทางการกระทำของเจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่ว่าเจ้าก็มีเงิน) และรู้เรื่องการหมั่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกริวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขายังเป็นธรรมศalaของชาตาน
10. อย่างล้วนความทุกข์ทรมานต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเดิด พญา 마라จะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจะสัตย์ซื่อใจถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า
11. ครอมีหูก์ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย'
12. จงเขียนถึงทุตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัมว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาวส่องคมที่คุมกริบตรัสดังนี้ว่า'
13. เรายังจักแนวทางการกระทำของเจ้า เรายังจักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของชาตาน เจ้ายืนนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่อันที่พำนผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกนำไห้ท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งชาตานอยู่
14. แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาม ซึ่งสอนบาลภาคให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี
15. และมีพวกเจ้าบางคนที่ถือคำสอนของพวknิโคลาส์นิยมด้วยเหมือนกัน ที่เรา弄ก์เกลียดชัง
16. จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะสูดบเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา
17. ครอมีหูก์ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาทีซ่อนอยู่ และจะให้หินขาวแก่ผู้นั้นด้วย ที่หินนั้นมีเชือใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลียนจากผู้ที่รับเท่านั้น'

18. จงเขียนถึงทุตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธิยาทิรา ว่า 'พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบูตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองสัมฤทธิ์เงาม' ได้ตัวสัตตันนี้ว่า
19. เรายังจดแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบื้องปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบื้องต้น
20. แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อยেเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้นสอนและล่วงพวากผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บุชาแก่รูปเคารพแล้ว
21. เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย
22. ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เรา ก็จะทิ้งไว้ให้ผจญกับความรุ่มร้อนทุกๆ เว้นไว้แต่ร่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน
23. เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราเป็นผู้พินิจพิจารณาจิตใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับภาระงานของเจ้า
24. สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลืออยู่ที่เมืองธิยาทิรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความสำลีกของชาตานั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่ขอบการอื่นให้เจ้า
25. แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา
26. ผู้ได้มีชัยชนะและถือรักษาภารกิจการของเราวิจันถึงที่สุด 'เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชน'
27. และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เมื่อนกับเมื่อหัวดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสียงๆ' ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา
28. และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น
29. คราวมีหนึ่งให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเติด'

1. จงเขียนถึงทุตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองชาร์ดิสว่า 'พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณแห้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมี daraเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า เรายังจักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้เชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว'
2. เจ้าจะจะระแวงให้ดี และกระตุนส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า
3. เหตุฉะนั้น เจ้าจะระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยืดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร
4. แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่เมืองชาร์ดิส ที่ไม่ได้กระทำให้เสื่อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว
5. ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรารา และต่อหน้าเหล่าทุตสวรรค์ของพระองค์
6. คริมภูก์ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด'
7. จงเขียนถึงทุตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า 'พระองค์ผู้บูรณะที่ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด' ได้ตรัสดังนี้ว่า
8. เรายังจักแนวการกระทำของเจ้า ดูเกิด เราได้ตั้งประตุซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประดุนไม่มีคริปต์ได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้ประพฤติตามคำขอของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา
9. ดูเกิด เราจะทำให้พวกรธรรมศาลาของชาตานั้นพุดมสาواเข้าเป็นพวกริยะและไม่ได้เป็นนั้น ดูเกิด เราจะทำให้เขามากกรบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกรเจ้า
10. เพราะเหตุเจ้าได้ประพฤติตามคำขอของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดมีทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั่วปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก
11. ดูเกิด เราจะมาโดยเร็ว จงยืดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดซิงເຄ芒กกฎของเจ้าไปได้
12. ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเส้าในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรารา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราว่าที่ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรานี้ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราว่าที่ผู้นั้นด้วย
13. คริมภูก์ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด'
14. จงเขียนถึงทุตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองแลดีเชีย ว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ชื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง' ได้ตรัสดังนี้ว่า
15. เรายังจักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราครอให้เจ้ายืนหรือร้อน
16. ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะพยายามจากปากของเรา
17. เพราะเจ้าพูดว่า เราเป็นคนมั่นวี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้นเขัญใจ เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่'

18. เราเตือนสติเจ้าให้ชี้อุทongคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่นวี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความละอายแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้
19. เรายังผู้ใด เรายังตักเตือนและติสต่อนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความกราบตีอีกวัน และกลับใจเสียใหม่
20. ดูเถิด เรายืนเคารอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราระบุ เรายังเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาก็จะรับประทานอาหารร่วมกับเรา
21. ผู้ใดมีชัยชนะ เรายังให้ผู้นั้นหึ่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์
22. ครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด'

1. ต่อจากนั้น ดูถีด ข้าพเจ้าได้เห็นประคุสร์เปิดอ้าอยู่ และพระสูรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแต่รัว จนขึ้นมาบนนี้ถีด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหน้า
2. ในทันใดนั้น พระวิญญาณก็ทรงดลใจข้าพเจ้า และดูถีด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น
3. และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยาและพลอยทับทิม และมีรังล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมราด
4. และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาสาโถยสิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนุ่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ
5. มีไฟແລບຳຮ້ອງ และเสียงต่างๆดังออกมากจากพระที่นั่งนั้น และมีประทีปເຈັດดวงจุดໄວ້ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งເຈົດของพระเจ้า
6. และตรงหน้าพระที่นั่นนั้นมีทะเลแก้วดุเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่นนั้นมีสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง
7. สิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สามนั้นเหมือนนก หรือเป็นนกยูง สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สี่เหมือนนกอินทร์กำลังบิน
8. สิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวที่หนึ่งนั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืนไม่ได้หยุดเลยว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสภาพอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสภาพอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา
9. เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์
10. ผู้อาสาโถยสิบสี่คนก็รุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่นนั้น และนำม้าสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ และถอดมงกุฎออกจากทรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า
11. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิ์เดช เพราเววพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำเนอยู่ตามขอบพระทัยของพระองค์

บทที่ 5

1. และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เบ็ดดวง
2. และข้าพเจ้าได้เห็นทุตสวรรค์ที่มีฤทธิ์ของค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ครรเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก
3. และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บันแ奮น์ดินโลก หรือได้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้
4. และข้าพเจ้าก็ร้าให้มากมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้
5. และมีผู้หนึ่งในพวากผู้อวุโสนั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด สิงโตแห่งตระกูลยุชาท เป็นมูลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเบ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้
6. และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวากผู้อวุโส ดูเถิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมฆ โปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์ ทรงมีขาเจ็บเข่าและมีตาเจ็บดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก
7. และพระเมฆโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น
8. เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่กับผู้อวุโสสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์ พระเมฆโปดก ทุกคนถือพินเข้าคู่และถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิฐานของพวากวิสุทธิชนทั้งปวง
9. และเข้าทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไว้เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า
10. พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก
11. และข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทุตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฎิๆเป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสิ่งที่มีชีวิตอยู่และผู้อวุโสทั้งหลายนั้น
12. ร้องเสียงดังว่า พระเมฆโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่สมควรได้รับฤทธิเดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา านุภาพ เกียรติ สั่งราชี และคำสุดท้าย
13. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งที่มีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า ขอให้คำสุดท้ายและเกียรติ และสั่งราชีและฤทธิเดช จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมฆโปดกตลอดไปเป็นนิตย์
14. และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า เอเมน และผู้อวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

บทที่ 6

1. เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดาวหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวหนึ่งในสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวนั้นร้องดุจเสียงฟ้าร้องว่า มาดูเถิด
2. ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือธนู และได้รับมงกุฎ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ
3. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดาวที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สองร้องว่า มาดูเถิด
4. และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแ朋динโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรับราฝ่าพนกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง
5. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดาวที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สามร้องว่า มาดูเถิด และข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราธนู
6. และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงอุกมาจากห้ามกลางสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นว่า ข้าวสาลีราคานานละหนึ่งเดนาริอัน ข้าวบารีลีสารานานต่อหนึ่งเดนาริอัน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำอุ่น
7. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดาวที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สี่ร้องว่า มาดูเถิด
8. และข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเลียตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้นมีชีวิตความตาย และนราก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้มีอำนาจลังพลัญแ朋динโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแ朋дин
9. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดาวที่ห้านั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณใต้เท่นบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพราวนะของพระเจ้า และเพราคำพยานที่เขายieldถือนั้น
10. เข้าเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก
11. และพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเข้า และพวกพื่น้องของเขาก็จะถูกฆ่าเหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน
12. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดาวที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแ朋динไฟไว้ใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กล้ายเป็นมีดดำดูจ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กล้ายเป็นสีเลือด
13. และดวงดาวทั้งหลายในห้องฟ้าก็กลงบนแ朋дин เหมือนดั่นมะเดื่ออันหวันไว้ด้วยลมกล้านทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก
14. ห้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาม้วนเข้าไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม
15. และกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นท้าสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและโขดหินตามภูเขา
16. พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและโขดหินว่า จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น

17. เพราะว່ວນສຳຄັງແຮ່ງພະພິໂຮນຂອງພະວົງຄົມາຖື່ງແລ້ວ ແລະຜູ້ໄດ້ຈະກນອຍໆໄດ້ເລົ່າ

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทุตสวรรค์ส่องคยีนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลงในแผ่นดินโลก ทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้มีพัฒนาภัย ในทะเล หรือที่ดินไม่ได้
2. แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งประภาณ์ขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทุตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น
3. ว่า จะอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือดินไม่ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราระบุก่อน
4. และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้การประทับตรา คือผู้ที่ได้การประทับตระนั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติ อิสราเอล ได้แสวงสืบทmineสี่พันคน
5. ผู้ที่มาจากตระกูลญาดาห์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลธูเบนได้การประทับตราหมื่นสองพัน คน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้การประทับตราหมื่นสองพันคน
6. ผู้ที่มาจากตระกูลอาเชอร์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลนัฟทาลีได้การประทับตราหมื่นสอง พันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมนัสเสห์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน
7. ผู้ที่มาจากตระกูลสimeโโโนได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้การประทับตราหมื่นสองพัน คน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสศาคาร์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน
8. ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้การประทับตราหมื่นสอง พันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบเนยาминได้การประทับตราหมื่นสองพันคน
9. ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเดิม คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก
10. คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเรารู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก
11. และทุตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาuzu ส และรอบสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสิ่นนั้น ก้มลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า
12. กล่าวว่า เอเมน ความสรรเสริญ สร้างรากี ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิ์เดช จงมีแด่ พระเจ้าของเราราตรี ไปเป็นนิตย์ เอเมน
13. และคนหนึ่งในพวกผู้อาuzu โสน้น้ำตามข้าพเจ้าว่า คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านี้คือใคร และมาจากไหน
14. ข้าพเจ้าตอบท่านว่า ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์ เวทนาครั้งใหญ่ พวกลเข้าได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขานในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้าน้ำขาวสะอาด
15. เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้ออยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้ง กลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น
16. พวกลเข้าจะไม่ทิกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขายีกต่อไป
17. เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่นนั้นจะทรงเลี้ยงดูเข้าไว้ และจะทรงนำเข้าไปให้ถึงหน้าพุแห่งชีวิต

และพระเจ้าจะทรงเชื้ดนำตาทุกหยดจากตาของเขาก่อนแล้วนั่น

1. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเงียบก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง
2. แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทุตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าตน์ ได้รับพระราชทานแต่รัชเดชคัน
3. และทุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำอกรามายืนอยู่ที่เท่าน และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทุตองค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หัวพระที่นั่งนั้น
4. และวันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทุตสวรรค์สู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า
5. แล้วทุตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไปบรรจุไฟจากแท่นเจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง ฟ้าเลบ และแผ่นดินไหว
6. และทุตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแต่รัชทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเปา
7. เมื่อทุตสวรรค์องค์แรกเปาแต่รัชขึ้น ลูกเท็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน ตันไม้ใหม่ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดใหม่ไปหมดสิ้น
8. เมื่อทุตสวรรค์องค์ที่สองเปาแต่รัชขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลังลุกใหม่ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กล้ายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน
9. สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแทกเสียหนึ่งในสามส่วน
10. เมื่อทุตสวรรค์องค์ที่สามเปาแต่รัชขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลูกโ碌碌ๆ โผล่จากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย
11. ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอร์เพ็ด รสของน้ำกล้ายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสมไป
12. เมื่อทุตสวรรค์องค์ที่สี่เปาแต่รัชขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมีดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน
13. แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทุตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแต่ของทุตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเปาอยู่แล้ว

1. เมื่อทุตสวรค์องค์ที่ห้าเป่าแต่รีขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกรจากฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับเหวที่ไม่มีกันเหวให้แก่ดาวดวงนั้น
2. เมื่อเข้าเปิดเหวที่ไม่มีกันเหวนั้น ก็มีคืนพลุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดูควนที่เตาไฟ แล้วดวงอาทิตย์และอากาศก็มีดไป เพราะเหตุควนที่ขึ้นมาจากเหวนั้น
3. มีผู้ดึกแต่นบินออกจากควนนั้นmanyang แผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ตึกแต่นั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก
4. และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบันแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขาเท่านั้น
5. และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรงมาเข้าห้าเดือน การทรงมาหนึ่นเป็นการทรงมาที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย
6. ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสร้งหาความตายแต่จะไม่พบ เขารอย่างจะตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา
7. ตึกแต่นั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามันเหมือนหน้ามนุษย์
8. ผุดมันเหมือนผุดผู้หญิง พื้นมันเหมือนพื้นสิงโต
9. มันมีทับทรงเหมือนกับทับทรงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอันมากกรุเข้ารับข้าศึก
10. มันมีทางเหมือนทางแมลงป่อง และทางมันนั้นมีเหล็กใน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน
11. มันมีทุตแห่งเหวที่ไม่มีกันเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปักครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาอีบูรุว่า อาบัดโคน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิโอน
12. วิบัติอย่างที่หนึ่งผ่านไปแล้ว ดูเิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า
13. เมื่อทุตสวรค์องค์ที่หกเป่าแต่รีขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงอุกมาจากเชิงอนมุหั้งสีของเหล่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า
14. เสียงนั้นสั่งทุตสวรค์องค์ที่หกที่ถือแต่รีนั่นว่า จงแก้มัดทุตสวรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส
15. ทุตสวรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้มัดอยู่ไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี ที่จะให้ผ่านมนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน
16. และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน
17. ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้าเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้น ก็มีทับทรงสีไฟ สีพลอยสีแดง และสีกำมะถันหัวม้าทั้งหลานนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและควันและกำมะถันพลุ่งออกมาจากปากของมัน
18. มนุษย์ถูกผ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและกำมะถันที่พลุ่งออกมาจากปากมันนั้น
19. เพราะว่าฤทธิ์ของม้านั้นอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้

20. มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มิได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ
ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชา 'รูปเคราพร' ที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคราพรเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็
ไม่ได้'

21. และเขาก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากการฆ่าพันกัน และการเวทมนตร์ การล่วงประเวณี และการลักขโมย

บทที่ 10

1. และข้าพเจ้าได้เห็นทุตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรังบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสาไฟ
2. ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคลื่อยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนพระเศล และเท้าซ้ายของท่านบนบก
3. ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น
4. เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสูรเสียงจากสวรรค์ตัวสแก่ ข้าพเจ้าว่า จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น
5. ฝ่ายทุตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนพระเศลและบนบกนั้นได้ชูมือขึ้นสูงท่องฟ้า
6. และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ผู้ได้ 'ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างพระเศล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในพระเศลนั้น' ว่า จะไม่มีการเนินข้าอีกต่อไปแล้ว
7. แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทุตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น ความลึกลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวากษาสดาภารណ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ
8. และพระสูรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นที่คลื่อยู่ในมือของทุตสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนพระเศลและบนบกนั้น
9. ข้าพเจ้าจึงไปหาทุตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า ขอหนังสือม้วนเล็กนั้นเถิด ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า เอาไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ห้องเจ้าขม แต่เมื่อยู่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง
10. ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือทุตสวรรค์แล้วกินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วห้องข้าพเจ้าก็ขม
11. และท่านบอกข้าพเจ้าว่า เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชน ภาษา และกษัตริย์

1. ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้อ้อห่อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไมเรียว และทุตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า จงลูกขี้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งมัสการในนั้น
2. แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเข้าจะเหยียบยำเมืองบริสุทธิ์ลงได้เท่าตลอดสีสิบสองเดือน
3. และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเข้าจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นั่งห่มด้วยผ้ากระสอบ
4. พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก
5. ถ้าผู้ใดจะเครื่องทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพลุ่งออกจากปากเขาเพาผลัญศัตรุผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้
6. พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆกระหน่ำโลก กี่ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา
7. และเมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีกันเหว ก็จะสู้รบกับเขา จะชนนาเข้าและจะฆ่าเขาเสีย
8. และศพของเขายังอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโสโตร์และอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราลูกศรริงด้วย
9. คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชน จะเพ่งดูศพเขาวาตลดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้อเศษพนั้นใส่โอมคงค์เลย
10. คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีพระเจ้า และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทรงงานคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก
11. เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปราณแห่งชีวิตจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขาก็ และเขาก็ลูกขี้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก
12. คนทั้งหลายได้ยินพระสูรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตrssแก่เขาว่า จงขึ้นมาที่นี่เดิด และพวงคตต្រក์เห็นเข้าขึ้นไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์
13. และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวจัด พันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์
14. วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเดิด วิบัติอย่างที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหล
15. และทุตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าเตรียม และมีเสียงหลายๆเสียงกล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า ราชอาณาจักรแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรง

ครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์

16. และผู้อ้าวโسوยีสิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้ากีทรงดูตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า
17. และทูลว่า ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอぶพระดุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงให้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง
18. เหล่าประชาชนมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพากษาสดาพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก
19. และพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีทิบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบและเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

1. มีการมหัศจรรย์ให้ภูยิ่งปรากวินสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาการ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ
2. ผู้หญิงนั้นมีครรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด
3. และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากวินสวรรค์ ดูเดิม มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีจีดหัวและมีสิบขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน
4. ทางพญานาคตัวดูดวงดาวในห้องฟ้าทึ่งลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมากล้าว
5. หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์
6. และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถินทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน
7. และมีสิ่งครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกรุตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกรุตของมังกัสต่อสู้
8. แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกรุตไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย
9. พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นผู้ดีก็บำบัดรพ. ที่เขารายิกันว่า พญาumarและชาดา ผู้ล่อลงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกรุตของมังกัสถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก
10. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า บัดนี้ความรอด และฤทธิ์เดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรานำขึ้นจากพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโหงหอกพวกรุตของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว
11. เขาเหล่านั้นชนะพญาumarด้วยพระโลหิตของพระเมฆไปดก และโดยคำพยาณของพวกรุต เขายังไงได้เสียดายที่จะพลีชีพของตน
12. ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จะรื่นเริงยินดีก็ได แต่วิบัติจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญาumarได้ลงมาหาเจ้าด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย
13. เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มังกัสข่มเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น
14. แต่ทรงประทานปีกนกอินทร์ให้ภูยิ่งสองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีหนำยเข้าไปในถินทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดวาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ
15. ภูนั้นก็พ่นน้ำออกจากการปีกเหมือนน้ำท่วมใหญ่ตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม
16. แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากการปีกพญานาคนั้นลงไป
17. พญานาคโกรธแคร้นหญิงนั้น มังกัสจึงออกไปทำสิ่งใดๆ ก็ได้ เชือสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยาณของพระเยซูคริสต์

1. และข้าพเจ้าได้ยินอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีจีดหัวและสิบขา ที่เข้าทั้งสิบนั้นมีเมฆกุญแจอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจากรักไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน
2. สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิ์อำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น
3. ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวๆหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนถูกพ่นปางตาย แต่แล้วที่ถูกพ่นนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ
4. เข้าทั้งหลายได้บุชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เข้าได้บุชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า ครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสิ่งใดกับสัตว์นี้ได้
5. และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่นประมาท และยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน
6. มันกล่าวคำหมิ่นประมาทด้วยต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทด้วยพระนามของพระองค์ ต่อพลับพลานของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์
7. และยอมให้มันทำสิ่งใดกับพากวิสุทธิชน และชนนี้ เขายังให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชน
8. และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบุชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมฆ โปรดัก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก
9. ครมีหูกให้ฟังເອເຄີດ
10. ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้เป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละ คือความอดทนและความเชื่อของพากวิสุทธิชน
11. และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากการแผ่นดิน มีสองขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค
12. มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบุชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีແປปางตายแต่รักษาหายแล้ว
13. สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุชชย์ทั้งหลาย
14. มันล่อลงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกพ่นด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น
15. และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพุดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบุชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้
16. และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวา หรือที่หน้าปากของเข้า
17. เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน

18. ในเรื่องนี้จะใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดตรึกตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของบุคคลผู้ที่นี่ เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

1. ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูເຄີດ ພຣະເມ່ນໂປດກທຽງຢືນອູ່ທີ່ກູບເຂົາຕິໂຍນ ແລະຜູ້ທີ່ອູ່ກັບພຣະອົງຄົມມີຈຳນວນແສນສື່ໜົນສື່ພັນຄນ ທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ມີພຣະນາມຂອງພຣະບົດຊອງພຣະອົງຄົມເຂົ້າໄວ້ທີ່ໜ້າພາກຂອງເຂາ
2. ແລະ ข้าพเจ้าໄດ້ຍິນເສີຍຈາກສວຣົກດຸຈຸເສີຍນໍາມາກຫລາຍ ແລະດຸຈຸເສີຍຝ້າຮ່ອງສນິ້ນ ແລະ ข้าพเจ้าໄດ້ຍິນເສີຍພວກດີດພິຄນເຂົາຄູ່ກຳລັງບຣາລຶງອູ່
3. ດັນເຫຼັນນໍ້າຮ່ອງເພັນຮາກນັບວ່າ ເປັນເພັນບທໃໝ່ຕ່ອ້ອ້າພຣະທີ່ນີ້ ໜ້າສິ່ງທີ່ມີຊີວິຕອູ່ທັງສິ່ນນີ້ ແລະ ໜ້າພວກຜູ້ອ້າວູໂສ ໄນມີຄຣສາມາຮຖເຍີນຮູ້ເພັນບທນີ້ໄດ້ ນອກຈາກດັນແສນສື່ໜົນສື່ພັນຄນນີ້ ທີ່ໄດ້ທຽງໄກ້ໄວ້ແລ້ວຈາກແຜ່ນດິນໂລກ
4. ດັນເຫຼັນນີ້ເປັນດັນທີ່ມີໄດ້ມືມລທິນກັບຜູ້ຮົງ ເພຣະວ່າເຂາເປັນພວກພຣມຈາຣີ ພຣະເມ່ນໂປດກເສົດຈີໄປທີ່ໄດ້ ດັນເຫຼັນນີ້ ກີດາມເສົດຈີໄປດ້ວຍ ພວກເຂາເປັນຜູ້ທີ່ທຽງໄກ້ຈາກມວລມນຸ່ຍ໌ ເປັນຜລແຮກຄວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າແລະແດ່ພຣະເມ່ນໂປດກ
5. ປາກເຂາໄມ່ກ່າວຄຳອຸນາຍເລຍ ເພຣະເຂາໄມ່ມີຄວາມຜິດຕ່ອ້ອ້າພຣະທີ່ນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ
6. ແລ້ວ ข้าพเจ้าໄດ້ເຫັນທຸດສວຣົກດຸກອົງຄົມທີ່ນີ້ທີ່ບິນອູ່ໃນທ້ອງຝ້າ ເພື່ອປະກາສ່າງປະເສົງຮູ້ອັນເປັນອມຕະແກ່ຄນທັງຫລາຍທີ່ອູ່ໃນໂລກ ແກ່ທຸກໆຫາຕີ ຖຸກຕະກູລ ຖຸກກາຫາ ແລະປະຫາກ
7. ທ່ານປະກາສ່າງເສີຍອັນດັ່ງວ່າ ຈົງຢ່າເກຮັງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາຍສົ່ງຮາສີແດ່ພຣະອົງຄົມ ເພຣະຖິ່ງເວລາທີ່ພຣະອົງຄົມຈະທຽງພິພາກໝາແລ້ວ ແລະຈົນນັມສກາຣພຣະອົງຄົມ 'ຜູ້ໄດ້ທຽງສ້າງຝ້າສວຣົກດຸກ ແຜ່ນດິນໂລກ ຖະເລ' ແລະປ່ອນ້າພູທັງຫລາຍ
8. ທຸດສວຣົກດຸກອົງຄົມທີ່ນີ້ຕາມໄປປະກາສ່າງ ບາປີໂລນມໜານຄຣນີ້ລ່ມຈມແລ້ວ ລ່ມຈມແລ້ວ ເພຣະວ່ານຄຣນີ້ກຳໄໝ້ ປະຫາດີທັງປົງດີ່ມໍເຫຼັອງຈຸ່ນແໜ່ງຄວາມເດືອດດາລຂອງເຫຼືອໃນກາລ່ວງປະເວລີ
9. ແລະ ທຸດສວຣົກດຸກທີ່ເປັນອົງຄົມທີ່ສາມຕາມໄປປະກາສ່າງເສີຍອັນດັ່ງວ່າ ຄ້າຜູ້ໄດ້ບູ້ຫາສັດວິ່ໄຍແລະຮູ່ປົງຂອງມັນ ແລະຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງມັນໄວ້ທີ່ໜ້າພາກຫົວ້າທີ່ມີອີຂອງຕານ
10. ຜົນນັ້ນຈະຕ້ອງດື່ມເຫຼັອງຈຸ່ນແໜ່ງພຣະພິໂຮຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ນີ້ໄມ້ໄດ້ຮະຄນກັບສິ່ງໄດ້ ທີ່ໄດ້ເທັງໃນຄ້າຍພຣະພິໂຮຂອງພຣະອົງຄົມ ແລະເຂາຈະຕ້ອງຄູກທຽມານດ້ວຍໄຟແລະກຳມະຄັນຕ່ອ້ອ້າຫຼຸດສວຣົກດຸກຜູ້ປົກສູກທີ່ທັງຫລາຍ ແລະຕ່ອ້ອ້າພັກຕົວພຣະເມ່ນໂປດກ
11. ແລະ ຄວັນແໜ່ງກາຣ່າມານຂອງເຂົາພຸ່ງຊື່ນຕລອດໄປເປັນນິຕິຍ໌ ແລະ ດັນທັງຫລາຍທີ່ບູ້ຫາສັດວິ່ໄຍແລະຮູ່ປົງຂອງມັນ ແລະທີ່ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂຶ້ອຂອງມັນຈະໄມ້ມີກາຣັກຝ່ອນເລີຍທັງກລາງວັນແລະກລາງຄືນ
12. ນີ້ແໜ່ລະຄື່ອງຄວາມອຸດທານຂອງພວກວິສຸທິຂົນ ຄື່ອຜູ້ທີ່ປະພຸດຕິຕາມພຣະບັງຄູ້ຕີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະດຳເນີນຕາມຄວາມເຂື່ອຂອງພຣະເຍ້້ງ
13. ແລະ ข้าพเจ้าໄດ້ຍິນພຣະສູຮເສີຍຈາກສວຣົກດຸກທີ່ສັ່ງຂັ້າພົງຈົ່າວ່າ ຈົງເຂົ້າໄວ້ເຄີດວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ສີບໄປຄນທັງຫລາຍທີ່ຕາຍໃນອົງຄົມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເປັນສຸຂ ແລະພຣະວິຫຼຸງຄູ້າຕົວສ່ວ່າ ຈົງຍອຍ່າງນັ້ນ ເພື່ອເຂາຈະໄດ້ຫຼຸດພັກຈາກຄວາມເໜື່ອຍາກຂອງເຂາ ແລະກາຮານທີ່ເຂາໄດ້ກະທຳນັ້ນຈະຕິດຕາມເຂາໄປ
14. ຂ້າພເຈົ້າໄດ້ແລ້ນ ແລະດູເຄີດ ມີເມັນຂາວ ແລະມີຜູ້ທີ່ປະທັບນມັນນັ້ນເໜື່ອນກັບນຸຕຣມນຸ່ຍ໌ ສວມມົງກູງ ທອນຄຳບນພຣະເສີຍຮ ແລະພຣະຫັດຕື່ອເຄີຍວັນຄມ
15. ແລະມີທຸດສວຣົກດຸກອົງຄົມທີ່ນີ້ອົກມາຈາກພຣະວິຫາຮຮ່ອງຖຸລພຣະອົງຄົມ ຜູ້ປະທັບນມັນນັ້ນດ້ວຍເສີຍອັນດັ່ງວ່າ ຈົງໃຊ້

เคี่ยวของพระองค์เกี่ยวไปเกิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บเกี่ยวในแต่เดินโลกนั้นสุกแล้ว

16. และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงตัวด้วยวนนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้สุกเกี่ยวแล้ว
17. และทุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็อกรมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเครื่ยวันคอมเข่นเดี่ยวกัน
18. และทุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทุตองค์นั้นที่ถือเครื่ยวัฒน์นั้น ด้วยเสียงอันดังว่า ท่านจะใช้เครื่ยวัฒน์ของท่านเก็บพวงอุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกอุ่นนั้นสุกดีแล้ว
19. ทุตสวรรค์นั้นก็ตัวด้วยวนแผ่นดินโลก และเก็บเกี่ยวผลอุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปในบ่อຢ່າງอุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า
20. บ่อຢ່າງอุ่นสุกຢ່າງภายในนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่อຢ່າงอุ่นนั้นสูงถึงบังเหียนม้า ให้ล่องไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

1. ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสินสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น
2. ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปุ่นไฟ และบรรดาคนที่มีชัยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พากเขาถือพิณเขากุญของพระเจ้า
3. เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมฆโปรดกว่า ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชนิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหาชนัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง
4. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มิผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชนติดทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปราภูมิแจ้งแล้ว
5. ต่อจากนี้ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเกิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก
6. และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่าสีขาวและบริสุทธิ์ และคาดรัดประดุจทองคำ
7. และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวหนึ่งในสีตัวนั้นได้อเข้าขันทองคำเจิดใบเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น
8. และพระวิหารก็เต็มไปด้วยคันธนูมากจากส่งร้าศีของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

1. แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังอุกมาจากพระวิหาร สั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า จงไปเติต เอาขันทั้งเจ็ดใบ ที่เติมไปด้วยพระพิโธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก
2. ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายและบูชารูปของมัน ก็เกิดเป็นแพลร้ายที่เป็นหนองมีทุกข์เวทนาแสนสาหัส
3. ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล และทะเลก็กลایเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลเน้นก็ตายหมดสิ้น
4. ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อหน้าพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลایเป็นเลือด
5. และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในการก่อหน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ซับบารม เพราพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น
6. เพราะเข้าทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพวකศาสดาพยากรณ์ไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เข้าดื่ม ด้วยเข้าทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว
7. และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่เท่นบูชาร้องว่า จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว
8. ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อำนาจแก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนูษย์ด้วยไฟ
9. ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเข้าพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีทุกทิหนึ่งภัย พิบัติเหล่านั้น และพวกเข้าไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์
10. ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็มีดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บปวด
11. และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราความเจ็บปวดและเพราแผลที่มีหนองตามตัวของเข้า แต่เข้าไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการประพฤติของตน
12. ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับราชกษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก
13. และข้าพเจ้าเห็นผีโสโคกรさまตนรูปร่างคล้ายกบอุกมาจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ
14. ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทั่วพิภพ เพื่อให้บรรดา กษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
15. จงดูเติต เราจะมาเหมือนโนมาย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกลือกว่าผู้นั้นจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเข้า
16. และมันให้เข้าทั้งหลายชุมนุมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาอีบูเรียกว่า อารมาเกดโคน
17. ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในอากาศ และมีพระสรเสียงดังอุกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่ง

สรุปว่า สำเร็จแล้ว

18. และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวรังใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลกไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย
19. มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาประเทศชาติก็ล่มจม มหานครบานีโอลนเน้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้นครนั้นดีมีถาวรเหลืออุ่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์
20. และบรรดาเก่าต่างๆ ก็หายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ
21. และมีลูบเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพุดหมินประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

1. ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจดองค์ที่ถือขันเจดใบนั้น มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า เชิญมาที่นี่ได้ ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย
2. คือหญิงที่บรรดาภัตตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกได้มัวเม่าด้วยเหล้าอุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ
3. ทูตสวรรค์องค์นี้ได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถินทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อห้ายื่อเป็นคำหมื่นประماทเต็มไปทั้งตัว มันมีจีดหัวและสิบขา
4. หญิงนั้นนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุก หญิงนั้นถือถ้อยทองคำที่เติมด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโคริกแห่งการล่วงประเวณีของตน
5. และที่หน้าอกของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า ความลึกลับ นาบีโภนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก
6. และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นmanyด้วยโลหิตของพากวิสุทธิชัน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก
7. ทูตสวรรค์องค์นี้เจ็บตามข้าพเจ้าว่า เหตุไวนท่านเจ็บอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีจีดหัวและสิบขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น
8. สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีกันเหวเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้น ก็จะอัศจรรย์ใจ เมื่อเข้าเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น
9. นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่
10. และมีกษัตริย์เจดองค์ ซึ่งห้าองค์ได้ล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังไม่ได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง
11. สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดียวันนี้ไม่ได้เป็นนั้นก็เป็นที่แปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจดองค์นั้น และจะไปสู่ความพินาศ
12. เข้าทั้งสิบเข้าที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกัน กับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง
13. กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีนำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบถูกทึและอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น
14. กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำการกับพระเมฆโปรดก และพระเมฆโปรดจะทรงชนะพวกเข้า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ชื่อ
15. และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า น้ำมากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ

16. เข้าสิบเข้าที่ท่านได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหัญญแพศยานั้น จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหัญญนั้น และเผานางเสียด้วยไฟ
17. เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเข้าให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียว กัน และมอบอาณาจักรของเข้าให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวจนะของพระเจ้า
18. และผู้หัญญที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนืออักษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก

1. ภัยหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป
2. ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า นาบีโلونมหานครล้มลงแล้ว ล่มลงแล้ว กล้ายเป็นที่อาศัยของผู้ปีศาจ เป็นที่คุณชั้งของผู้โกรกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด
3. เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าอยู่แล้วความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดาghost บนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าห้างหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น
4. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า ชนชาติของเรา จงอกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านหังหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น
5. เพราะว่านาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความช้ำช้ำแห่งนครนั้นได้
6. นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จะให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้อยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จะผสมลงเป็นสองเท่าให้นครนั้น
7. นครนั้นได้เยอหอย่องหอยและมีชีวิตอย่างหรุหารามากเท่าใด ก็จะให้นครนั้นได้รับการทราบและความระทมทุกชั้นมากเท่านั้น เพราะว่านครนั้นทะนงใจว่า ‘เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี’ ไม่ใช่หัญมาย เรายังไม่ประสบความระทมทุกชั้นเลย’
8. เหตุะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตาย และความระทมทุกชั้น การกันดารอาหาร และไฟจะเผาคนนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอนุภาพยิ่งใหญ่
9. บรรดาghost แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีวิตอย่างหรุหาราร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้น ก็จะพิลาปร่าให้คร่าร่ายเพราบนนครนั้น
10. พวากษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพรากลัวภัยแห่งการทราบของนครนั้น และจะกล่าวว่า อนิจจาเอี่ย อนิจจาเอี่ย นาบีโلونมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น
11. บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะร้าวให้คร่าร่ายเพราบนนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาก็ต่อไปแล้ว
12. สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไข่มุก ผ้าป่าเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม่ยอมทุกชนิด บรรดาภาระที่ทำด้วยงาน บรรดาภาระที่มีรากามาก ภาระท่องสัมฤทธิ์ ภาระเหล็ก ภาระหินอ่อน
13. อบเชย เครื่องเทศ เครื่องห้อม กำยาน เหล้าอยู่ น้ำมัน ยอดแบ่ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรับ และทาง และชีวิตมนุษย์
14. และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายไคร่ได้นั้นก็ล่วงพื้นไปจากเจ้าแล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหรุหารักพินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย

15. บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จะเป็นคนมึงมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการ
ธรรมานของนครนั้น พวกรเข้าจะร้องให้คร่าราษฎร์ด้วยเสียงดัง
16. ว่า อนิจจาเอี่ย อนิจจาเอี่ย มหานครนั้น ที่ได้นุ่งห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับ
ตัวยท่องทำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุกน้ำ
17. เพียงในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญไปสิ้น และนายเรือทุกคน คนที่โดยสารเรือ พวกรูก
เรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ได้ยืนอยู่แต่ห้างๆ
18. และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นครัวไฟที่ไหม้นครนั้นก็ร้องว่า นครได้เล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้
19. และเข้าทั้งหลายก็ประยุงคลึงบนศีรษะของตน พลางร้องให้คร่าราษฎร์ว่า อนิจจาเอี่ย อนิจจาเอี่ย มหานครนั้น
อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กล้ายเป็นคนมึงมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพระภัยใน
ชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นที่รกร้างไป
20. เมืองสวรรค์ พวกล้อครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกราศาสตรพยากรณ์ทั้งหลาย จงร่าเริงยินดีเพราะนครนั้นเสิด เพระ
พระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว
21. และทุตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีถูกทิมมาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินไม้ใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า บานิโภ
มหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย
22. และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนักดีดพิณเข้าคู่ นักเล่นมหรี นักเปาปี และนักเปาเตตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะ
ไม่มีช่างในวิชาช่างต่างๆอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงไม้เป้งในเจ้าอีกต่อไป
23. และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าป่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพระ
ว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิทยาคมของเจ้าได้ล่อลงบรรดาประชาชาติ
ให้ลุ่มหลง
24. และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกราศาสตรพยากรณ์และพวกรวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบานแผลน์ดินโลก

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของผู้งดงามจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า อาเจลลูยา ความรอดสั่งราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจะมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรารา
2. ' เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม' พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหฤทัยแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกช้ำไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง และ 'พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หฤทัยนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกรู้รับใช้ของพระองค์'
3. คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า อาเจลลูยา ' ควนไฟที่เกิดจากน oran พลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตร์'
4. และพวกรู้อาสาห์ยิ่สิบสี่คนกับสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสิ้น ก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และร้องว่า เอเมน อาเจลลูยา
5. และมีเสียงอุกมาจากพระที่นั่งว่า ' ท่านหงษ์หลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา'
6. แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุจเสียงผู้งดงามเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า อาเจลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่'
7. ขอให้เราหงษ์หลายร่าเริงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลาลงคลสมรสของพระเมฆไปดกแล้ว และเมเหลือของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว
8. และทรงโปรดให้มเหสีสามผ้าป่าวนเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพาะผ้าป่าวนเนื้อละเอียดนี้เป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน
9. และทุตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เดิมว่า ความสุขมีแก่คนหงษ์หลายที่ได้รับเชิญมาในการลงคลสมรสของพระเมฆไปดก และท่านบอกข้าพเจ้าว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระคำรัสแท้ของพระเจ้า
10. แล้วข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงແຫບเท้าของท่านเพื่อจะน้อมสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าเลย ข้าพเจ้า เป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยาานของพระเยซู จงน้อมสการพระเจ้าถิด เพราะว่าคำพยาานของพระเยซูนี้เป็นหัวใจของการพยากรณ์
11. แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเดิม มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า สัตต์ยชื่อ และ สัตต์ยจริง พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสังคมรดด้วยความชอบธรรม
12. พระเนตรของพระองค์ดูเปลวไฟ และบนพระศีรษะของพระองค์มี明กุญญาลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนาม จาเรกไไวชีงไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง
13. พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ พระวathan ของพระเจ้า
14. เหลาพลโยธาในสวรรค์รวมอาการณ์ผ้าป่าวนเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป
15. มีพระแสงคอมอกมาจากพระโอฆ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพันพาดบรรดานานาประเทศด้วย พระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเข้าด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่างุ่นแห่งพระพิโรธอัน เจียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

16. พระองค์ทรงมีพระนามจารีกที่ฉลองพระองค์ และที่ตั้นพระอูฐของพระองค์ว่า พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง
17. และข้าพเจ้าเห็นทุตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่นกทั้งปวงที่บินอยู่ในห้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่
18. เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทยและทาง ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่
19. และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดา กษัตริย์บันแห่นเดินโลก พร้อมทั้งบรรพบุรุษของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำสังคมรากับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์
20. สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ใหม่ด้วยกำมะถัน
21. และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมากจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้านั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

- แล้วข้าพเจ้าเห็นทุตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจาสวารค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกันเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่
  - และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นญาดีก์ดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญาumarและชาตาน และล่ามันไว้พันปี
  - แล้วทิงมันลงไปในเหวที่ไม่มีกันเหวนั้น แล้วได้ลิ่นกุญแจประทับตรา เพื่อไม่ให้มันล่อลงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง
  - ข้าพเจ้าได้เห็นบลลังก์หลายบลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบลลังก์นั้น ทรงมองให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยาานของพระเยซู และพระประวاجนของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บุชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี
  - แต่คนอื่นๆที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหลกคือการพื้นจากความตายครั้งแรก
  - ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการพื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปูโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี
  - ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะปล่อยชาตานอกจากคุกที่ขังมันไว้
  - และมันจะออกไปล่อลงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกรกและมาโกก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ด砂รายที่ทะเล
  - และคนเหล่านี้ยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลัญคนเหล่านั้น
  - ส่วนพญาumarที่ล่อลงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิaty
  - ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย
  - ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่ຈารีกไว้ ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ
  - ทะเลกส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำการของตนหมดทุกคน
  - แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหลกเป็นความตายครั้งที่สอง
  - และผู้ใดที่ไม่มีชีวิตไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

1. ข้าพเจ้าได้เห็นห้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะห้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทະເລີກໄມ່ມີອີກແລ້ວ
2. ข้าพเจ้า คือຍອທິນ ໄດ້ເຫັນເມືອງບຣິສຸທິ່ງ ດຶກຮູງເຢຣູຈາເລີນໃໝ່ ເລື່ອນລອຍລົງມາຈາກພຣະເຈົ້າແລະຈາກສວຣົກ ກຽງນີ້ໄດ້ຈັດເຕີຣີມໄວ້ພວ່ມແລ້ວ ແມ່ນອນຍ່າງເຈົ້າສາວແຕ່ງຕົວໄວ້ສໍາຫັບສາມີ
3. ข้าพเจ้าໄດ້ຍິນເສີຍດັ່ງມາຈາກສວຣົກວ່າ ອູເຄີດ ພັບພລາຂອງພຣະເຈົ້າຍຸ່ກັບມຸນໜຸ່ຍແລ້ວ ພຣະອງຄົກຈະທຽບສົດກັບເຂາ ເຂາຈະເປັນຫຼາຍ່າດີຂອງພຣະອງຄົກ ແລະພຣະເຈົ້າເອງຈະປະທັບຍຸ່ກັບເຂາ ແລະຈະທຽບເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂາ
4. ພຣະເຈົ້າຈະທຽບເຊື້ດ້າຕາຖຸກ່າຍດຈາກຕາຂອງເຂາ ຄວາມຕາຍຈະໄມ່ມີອີກຕ່ອໄປ ຄວາມຄ່າຄວາມ ກາຮຮ້ອງໄທ້ ແລະກາຮເຈັບປາຈະໄມ່ມີອີກຕ່ອໄປ ເພຣະຍຸດເດີມນັ້ນໄດ້ຜ່ານພັນໄປແລ້ວ
5. ພຣະອງຄົກປະທັບນພຣະທີ່ນັ້ນຕັດສ່ວ່າ ອູເຄີດ ເຮັດວຽກສິ່ງສາຮັບພັດຂຶ້ນໃໝ່ ແລະພຣະອງຄົກຕັດສ່ວ່າ ຂໍາພເຈົ້າວ່າ ຈົນເຂົ້າມີໄວ້ເຄີດ ເພຣະວ່າຄໍ້ອຍຄຳເຫຼຳນີ້ເປັນຄຳສັດຍົງແລະສັດຍົ່ງ
6. ພຣະອງຄົກຕັດສ່ວ່າ ສໍາເຮົາແລ້ວ ເຮັດວຽກສິ່ງສາຮັບພັດຂຶ້ນໃໝ່ ເປັນປຸ້ມແລະວາສານ ຜູ້ໄດ້ກະຫຍາຍ ເຮັດວ່າຜູ້ນີ້ຈົ່າກັບມຸນໜຸ່ຍແລ້ວ ເພຣະວ່າມີຫຼັກສົ່ງໃຫຍ່ໄວ້
7. ຜູ້ໄດ້ມີຫັນຈະ ຜູ້ນີ້ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງສາຮັບພັດເປັນມຽດກ ແລະເຮັດວຽກເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂາ ແລະເຂາຈະເປັນນຸ່ງຕາຂອງເຮັດວຽກ
8. ແຕ່ຄົນຂລາດ ດົນໄມ່ເຫື່ອ ດົນທີ່ນ່າສະອິດສະເວີຍນ ດົນທີ່ຈ່າຍຄົນ ດົນລ່ວງປະເວັນ ດົນໃຊ້ເວທມນດົກ ດົນໄໝວ່ຽງແຕຣາພ ແລະ ດົນກັ້ງປວງທີ່ພູດມຸສານີ້ ຈະໄດ້ຮັບສ່ວນຂອງດົນໃນນິບິ່ງໄຟທີ່ເພົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟແລະກຳມະຄັນ ນັ້ນຄື່ອງຄວາມຕາຍຄຽງທີ່ສອງ
9. ຖຸດສວຣົກຄົກທີ່ນີ້ໃນປຣາຖຸດສວຣົກເຈັດອົງຄົກທີ່ຖື່ອຂັ້ນເຈັດໃນ ອັນເຕີມດ້ວຍກັຍພົບຕິສຸດທ້າຍທັງເຈັດປະການນັ້ນ ໄດ້ມາພູດກັບຂໍາພເຈົ້າວ່າ ເຊີ້ມານີ້ເຄີດ ຂໍາພເຈົ້າຈະໄໝ້ທ່ານດູເຈົ້າສາວທີ່ເປັນມເສີຂອງພຣະເມື່ອໂປດກ
10. ທ່ານໄດ້ນໍາຂໍາພເຈົ້າໂດຍພຣະວິຫຼຸງຄູານຂຶ້ນໄປບ່ນກູ່ເຂາສູງໃໝ່ ແລະໄດ້ສໍາແດງໃໝ່ຂໍາພເຈົ້າເຫັນເມືອງໄຫຍ່ນີ້ ດຶກຮູງເຢຣູຈາເລີນອັນບຣິສຸທິ່ງ ທີ່ງກຳລັງລອຍລົງມາຈາກສວຣົກແລະຈາກພຣະເຈົ້າ
11. ເມືອນນັ້ນປະກອບດ້ວຍສ່ງຮ່າສີຂອງພຣະເຈົ້າ ໄສສ່ວ່າງດຸຈພລອຍມືອັນຫາຄ່າມີໄດ້ ເຊັ່ນເດີຍກັບພລອຍຫຍກອັນສຸກໄສ ແມ່ນອນແກ້ວພລືກ
12. ເມືອນນັ້ນມີກຳແພັງສູງໃໝ່ ມີປະຕູສົບສອງປະຕູ ແລະທີ່ປະຕູມີຖຸດສວຣົກສົບສອງອົງຄົກ ແລະທີ່ປະຕູນັ້ນຈາກີກເປັນຫຼື້ອ ຕະກູລຂອງຫຼາຍ່າດີສາມປະຕູ
13. ຖາງດ້ານຕະວັນອອກມີສາມປະຕູ ຖາງດ້ານເໜື້ອມີສາມປະຕູ ຖາງດ້ານໄດ້ມີສາມປະຕູ ຖາງດ້ານຕະວັນຕກມີສາມປະຕູ
14. ແລະກຳແພັງເມືອນນັ້ນມີຈູານສົບສອງຈູານ ແລະທີ່ຈູານນັ້ນຈາກີກທີ່ອັດສາງກສົບສອງຄົນຂອງພຣະເມື່ອໂປດກ
15. ຖຸດສວຣົກຄົກທີ່ພູດກັບຂໍາພເຈົ້ານັ້ນ ອື່ນໄມ້ວັດທອງຄຳເພື່ອຈະວັດເມືອງ ແລະວັດປະຕູແລະກຳແພັງຂອງເມືອນນັ້ນ
16. ເມືອນນັ້ນເປັນສື່ເໜື່ອມຈັດຮັສ ກວ່າງຍາວເທົກນແລະທ່ານເອາໄມ້ວັດເມືອນນັ້ນ ໄດ້ສອງພັນສື່ຮ່ອຍກີໂລເມຕຣ ກວ່າງຍາວແລະສູງເທົກນ
17. ທ່ານວັດກຳແພັງເມືອນນັ້ນ ໄດ້ເຈັດສົບສອງເມຕຣ ຕາມມາຕຣວັດຂອງມຸນໜຸ່ຍ ທີ່ງຄື່ອມາຕຣວັດຂອງຖຸດສວຣົກຄົກນັ້ນ
18. ກຳແພັງເມືອນນັ້ນກ່ອດ້ວຍພລອຍຫຍກ ແລະເມືອນນັ້ນເປັນທອງຄຳບຣິສຸທິ່ງ ສຸກໃສດູຈແກ້ວ

19. ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สองไฟทูร์ ที่สามหินคว้าตูร์ปะรังแสง ที่สี่มรกต
20. ที่ห้าโกเมน ที่หกหับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง
21. ประดูทั้งสิบสองประดูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประดูละเม็ด และถอนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสราวกับแก้ว
22. ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น
23. เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราจะส่งรากศักดิ์ของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น
24. บรรดาประชาชนที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดาภัตตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำส่งรากศักดิ์และเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น
25. ประดูเมืองทุกประดูจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย
26. และคนทั้งหลายจะนำส่งรากศักดิ์และเกียรติของบรรดาประชาชนที่เข้ามาในเมืองนั้น
27. สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะอียน หรือพูดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีเชื้อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

1. ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ใส่เหมือนแก้วผลึก ให้ลอกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมฆโปรดก
2. ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฝั่งมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกราตรุกๆเดือน และใบของต้นไม้นั้นสำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย
3. จะไม่มีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมฆโปรดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์
4. เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา
5. กลางคืนจะไม่มีที่นั่น เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงพระท่านแสงสว่างแก่เขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์
6. และทุตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซึ่งและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพุกศาสตราพยากรณ์อันบริสุทธิ์ ได้ทรงใช้ทุตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า
7. ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็เป็นสุข
8. ข้าพเจ้า คือโยหันน์ เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้นข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรงตัวลงจะนั่งสภาราแทนเท้าทุตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า
9. แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน และพวกพื่น้องของท่านคือพุกศาสตราพยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงนั่งสภาราแทนท่าน พระพี่น้องของท่านคือพุกศาสตราพยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงนั่งสภาราแทนท่านคือพุกศาสตราพยากรณ์
10. และท่านบอกข้าพเจ้าว่า อย่าประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลาหนึ่นแล้ว
11. ผู้ที่เป็นคนอธरมก็ให้เขาอธรอมต่อไป ผู้ที่เป็นคนلامก็ให้เขาلامกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป
12. ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน
13. เราคืออัลฟ้าและโอมega เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย
14. คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู
15. ด้วยว่าภัยนอกนั้นมีสูนข คนใช้เวทมนตร์ คนล่วงประเวณี คนฉ่ำมนุษย์ คนไหว้รูปเคารพ ทุกคนที่รักและกระทำการมุสา
16. เราคือเยซูผู้ใช้ให้ทุตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส
17. พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า เชิญมาเดิດ และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า เชิญมาเดิດ และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปราณาน ก็ให้ผู้นั้nmารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

18. ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือฉบับนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือฉบับนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น
19. และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้นั้นที่มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบวสุทธินั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย
20. พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว เอเมນ พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นเช่นนั้น เชิญเสด็จมาเดิม
21. ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเดิม เอเมນ